

Giới thiệu Kho Dữ Liệu

Bạn đã quá quen với mạch truyện một nhân vật chính. Đã bao giờ bạn nghĩ nhân vật chính quá bá đạo, quá toàn năng. Vậy hãy thử nghĩ, nếu có 2 nhân vật chính thì sao?

Truyện võng du, khoa huyền – Kho Dữ Liệu kể về một đôi bạn thân, biết chút võ, do một tai nạn ngoài ý muốn (hoặc được sắp đặt) mà tiến vào "Kho dữ liệu: hệ thống quản lý "Cây thế giới" được xây dựng trên nền "Thế giới gốc - Thế giới chúng ta đang sống" trở thành "Luân hồi giả" một cách đầy bất đắc dĩ.

Vì một lý do nào đó mà "Kho dữ liệu" liên tục đẩy Luân hồi giả vào những bản đồ nguy hiểm, ép buộc họ phải liên tục mạnh lên.

Tại đó, hai thằng có được sức mạnh, có được đoàn đội của mình. Cố gắng mạnh lên vì bản thân mình, vì đồng đội và vì một lời thề nào đó.

- Vì mày, tao sẵn sàng chết, cho đến khi hai tiếng đồng đội vẫn còn có thể được cất lên.

Trong truyện, nhân vật chính sẽ không toàn năng, không như những truyện khác, không có trường hợp cân team, cũng không có cảnh một solo với tất cả.

Truyện đề cao tình đồng đội, tình bạn bè và tình anh em, có một chút tình yêu trong sáng (ngoài tối). Tình tiết truyện diễn biến nhanh, hồi hộp và đầy bất ngờ. Những cảnh chiến đấu điên cuồng, những giây phút tuyệt vọng cùng với hiện thực tàn khốc. Nhưng đan xen trong đó là những phút giây thoải mái, những tràng cười ra nước mắt, những tình huống dở khóc dở cười với cặp đôi nhân vật chính.

Song, truyện Anh Hùng Ngục Giăm và Quan Thuật cũng là một trong những tựa truyện đặc sắc mà bạn đọc có thể khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 1: Tử Vong Và Tiến Vào - Quà Cho Tân Thủ

6h:01' sáng. Trong một nhà trọ sinh viên giá rẻ nào đó, chiếc đồng hồ báo thức hình tròn cũ kĩ đang nỗ lực chứng minh sự tồn tại của mình

- Tít..tít..tít..tít...

Những tiếng tít tít đều đều vang lên inh ỏi làm cho hàng xóm cũng phải cảm thấy khó chịu.

- Sột soạt...

Có lẽ chủ nhân của chiếc đồng hồ cũng cảm thấy khó chịu vì bị phá vỡ mộng đẹp. Từ tầng một của chiếc giường hai tầng, một cánh tay thò ra, cầm theo cây gậy đánh bóng chày đầu được gia cố bằng vỏ sò mũi đinh nhô ra lờm chờm (có lẽ để sẵn dưới gối) tiếp xúc thân mật với cái đồng hồ. Chiếc đồng hồ rung lên bần bật, những chiếc ốc vít phi 8 to quá cỡ kiên cường không rơi ra.

Dường như bất mãn vì sự tàn tâm của mình nhận được đền đáp không xứng đáng, chiếc đồng hồ càng kêu to hơn.

- Vù...CỘP..bịch..

Trong ánh ban mai của buổi sớm, chiếc đồng hồ kiên cường bay ra khỏi cửa sổ với quỹ đạo của vật bị ném xiên, tiếp xúc thật lực với gốc cây cạnh đó rồi bất lực rơi xuống đất. Sau cú va chạm cứng một cách mạnh mẽ đó, thế giới lại trở lên yên tĩnh, nguy cơ ô nhiễm tiếng ồn đã tạm thời được giải quyết.

8h:24' sáng. "Nhớ không em lời hứa ngày xưa..."(nhạc chuông). Từ đồng hồ chặn và quần áo lung tung trên giường bên dưới của chiếc giường tầng, một khuôn mặt ngái ngủ thò ra với tay lấy chiếc Nokia huyền thoại 110i. Nhìn lướt qua màn hình rồi áp vào tai, miệng lầm bầm "Giờ này lớp trưởng còn gọi làm cái quái gì? Đang ngủ ngon thì. Mà không biết mấy giờ rồi nhỉ? ". Ngón tay ấn nút chấp nhận cuộc gọi.

- Bọn mày không đi làm bài kiểm tra à? - Giọng lớp trưởng từ trong điện thoại vọng ra.

- Cái gì? Kiểm tra á? - Cố gắng duy thật mạnh đôi mắt cho tỉnh ngủ, hần hỏi lại với giọng cực kì kinh ngạc và hoảng loạn.

- Ủ. Kiểm tra nguyên lý máy. Năm phút nữa bắt đầu.

- Fuck! Báo với thầy là bọn tao xuống phòng y tế khám bệnh. Bọn tao tới ngay.

- Đi nhanh lên..

Cúp vội điện thoại, hất bật người ra khỏi giường, một tay vuốt lại mái tóc xơ rối của mình, một tay với lên giường trên vừa lay vừa gọi.

- Dậy, dậy...zậy Thi ơi..

Giường trên phát ra tiếng cựa mình, tránh ra khỏi bàn tay quấy rầy, rồi như tìm được tư thế thích hợp, tiếng ngáy đều đều lại phát ra.

Tức giận "Cái gì, anh có lòng tốt gọi dậy dậy mà lại còn không để ý à. Làm anh muộn giờ kiểm tra anh giết mà". Thầm chửi trong đầu, bàn tay vẫn không hề dừng lại: túm lấy một nắm cả vỏ chăn lẫn áo, kéo mạnh. Một thân hình bị cuốn theo đồng chân áo rơi ra khỏi giường, chuyển động theo phương thẳng đứng và hướng xuống dưới. Khi còn cách mặt đất chưa tới một mét, một bàn tay thò ra túm chặt lấy cổ áo Thi kéo nó lại, và nó thấy thẳng bạn cùng phòng hét vào mặt nó.

- Dậy, không bỏ cho mà đi theo cái đồng hồ giờ!!!

- Minh đây à ? Mới sáng sớm mà đã nóng thế. Mà không nghe qua câu "tức khí bí chân lông" à ? - Thi cười nói với thẳng bạn.

- Bí cái mông mà ấỵ. Đi làm bài kiểm tra.

- Cái gì, kiểm tra á? Đợi tau với.

- Kệ mà, đi muộn thì cổ mà chịu đi... A! con Xích Thò (xe đạp thò) đâu ra vậy ?

- Bãi rác, mới đêm qua tau sửa xong.

- A! cho tao lên với.

- Mà chạy bộ đi cho nó khỏe người...

.....

8h:27'. Đường khá vắng vì chưa đến giờ chuyển tiết. Con Xích Thò có cơ hội mở hết tốc lực chạy băng băng trên đường, tốc độ có thể lên 19 đến 20 km/h - được điều khiển bởi Minh cầm lái và Thi vận hành(ngồi đằng sau với hai chân lên đạp - động cơ hai xilanh).

- Sắp kiểm tra chưa mà? - Thi hỏi.

-Còn ba phút nữa, ba phút anh em mình đạp quá trường - Minh cúi xuống nhìn đồng hồ rồi đáp. Trong lúc đó nó lạnh lùng nghiêng xe đánh một góc của 90 độ đúng theo tiêu chuẩn thi đấu moto chuyên nghiệp.

- Kétttttttt ... RẦM... loảng xoảng... loảng xoảng.....

.....

Nguyễn Hữu Thi

Nam 19 tuổi

Sinh viên khoa máy. Sở trường: hệ thống động lực, vật liệu và kết cấu cơ khí.

Học trò của Thất đại hạn (bảy người mạnh nhất của võ thuật Việt Nam). Không có thiên phú, tập võ muộn(16 tuổi mới bắt đầu). Bằng vào nghị lực đạt được phong hào "Ma cước". Thiện dùng chân.

Đánh giá: Thiên tài của sự cố gắng

Tình trạng: Mất tích...

.

Đỗ Văn Minh

Nam 20 tuổi

Sinh viên khoa máy. Sở trường: Điện tử và hệ thống điều khiển.

Học trò của Thất đại hạn (Bảy người mạnh nhất của võ thuật Việt Nam). Không có thiên phú, tập võ muộn (17 tuổi mới bắt đầu). Bằng vào nghị lực đạt được phong hào "Ảnh quyền ". Thiện dùng tay.

Đánh giá: Thiên tài của sự cố gắng

Tình trạng: Mất tích...

.....

- Thế giới đang kết nối...

...Bắt đầu truyền tống.

- ...

Đó là âm thanh cuối cùng hai thằng nghe được, sau đó trời đất bỗng tối sầm lại.

Không gian dần dần sáng lên, đập vào mắt Minh là một màu xanh thăm thẳm không chút tạp chất của bầu trời.

"Minh đã chết? Không đúng, mình vẫn cảm thấy gió rất lạnh và vết muỗi đốt tối qua còn rất ngứa (mặc dù thằng Thi đã bôi nước mắm vào rồi). Mình còn thấy ngứa, thấy ngứa ngứa là mình còn sống (đại sư phụ bảo thế)".

Sau khi xác định mình vẫn sống, Minh bắt đầu xem xét hoàn cảnh xung quanh: nó đang nằm trên mặt sàn bê tông lạnh buốt, cách vài mét là một təc nước lớn (loại 5000 lít), tất cả được bao lại bằng một hàng rào bảo vệ. Lấy kinh nghiệm của gái thất bại 11 năm liên tiếp thì nó có thể khẳng định rằng chỗ nó đang nằm chắc chắn là một cái... mái nhà. Tất cả bị bao trong một lớp màn mỏng phát ra ánh sáng xanh nhàn nhạt và có vô số kí tự nhị phân (0 1 0 1 - hệ nhị phân, ngôn ngữ lập trình) chớp tắt thay đổi liên tục.

Trên mái nhà còn 3 người khác và thằng bạn thân đang nằm dưới đất. Mặc kệ những người khác, Minh vươn tay ra định đánh thức Thi dậy. Minh hơi lo cho nó.

Cánh tay mang thiện ý vừa đi được một phần ba quãng đường thì bỗng nhiên dừng lại. Minh nhìn trần trời vào thằng bạn, và liên tục hoài nghi về khả năng thị giác của mình. " WTF, cái gì thế kia? Sao lại có bé gái nào cuộn tròn trong ngực một thằng bần bựa như thằng Thi thế kia? Trong khi mình, một thằng đẹp trai (tự nhận) đến toi bởi hoa lá thì lại.....abcxyz....". Cánh tay mang thiện ý lại bắt đầu chuyển hướng...

Thi tỉnh dậy được một lúc rồi nhưng hai mắt nó cứ nặng trĩu lại không tài nào mở được ra. "Có lẽ do đêm hôm qua thức quá khuya để sửa con Xích Thổ đến gần sáng mới đi ngủ". Gió lạnh liên tục tạt vào mặt khiến nó tỉnh táo lại. Nó cảm thấy cơ thể mình như bị thứ gì đó đè lên. Thứ đó mềm mềm, ẩm ẩm lại còn thoang thoảng có mùi thơm nữa chứ - nói chung là cảm giác rất thoải mái. Nó xoay người, ôm chặt thứ trong lòng vừa định làm thêm một giấc nữa thì...

- Ặc..ặc....ặc ặc... - Chuối âm thanh quái dị từ trong miệng Thi phát ra. Nó cố gắng mở mắt ra. Đập vào mắt nó là thằng bạn nổi khố của mình đang cố gắng xiết cổ nó.

- Thả tau ra...thằng khốn.. mày làm cái con lợn gì đấy?...- Thi gian nan mở miệng.

-Bố ẹo thả đấy. Thích thì đánh nhau...

.....

Sau một hồi giằng co Thi cũng thoát khỏi cánh tay như gọng kìm của Minh. Nó vừa nhìn ngó xung quanh vừa hỏi thằng bạn.

- Chỗ quái nào đây?

- Tao cóc biết - Minh đáp lại và không quên thắc mắc - Sao mày không bỏ cô bé xuống?

- À! Cái này, không bỏ được. Nó ôm chặt quá.

- Để tao cạy nó ra cho.

- Thôi, khỏi...

...

Trong lúc hai thằng nói chuyện, đám người kia cũng lần lượt tỉnh dậy. Bây giờ trên sân thượng có 6 người: Minh, Thi, cô bé nằm trong ngực Thi với đôi mắt vẫn nhắm nghiền, một tên thanh niên tầm 20 tuổi, đầu nhuộm đỏ và vẻ mặt bặm trợn, một cô gái tuổi tầm hai sáu hai bảy khuôn mặt xinh đẹp trang điểm nhẹ nhàng mặc bộ váy công sở, cuối cùng là một ông chú trung niên bụng phệ trông như nhân viên văn phòng.

Minh và Thi ngồi cạnh təc nước đang cố đoán xem đây có phải là do mấy ông thầy dạy võ của mình đùa dai hay không (ngày xưa hai thằng thường bị đánh ngất rồi bị thả ở nơi xa lạ nào đó và phải tự tìm đường về). Cô bé vẫn nằm trong ngực Thi.

Tên thanh niên đi đi lại lại và miệng liên tục đe giết cả hai anh em nhà nào đó - Bố về gọi người rồi chém chết mày thằng Phơ ạ. Cả thằng Phát em mày nữa. Bố chém hết... .Cô gái trẻ ngồi bó gối dựa sát vào lan can bảo vệ về mặt trầm ngâm không nói. Còn ông chú trung niên mang theo vẻ hốt hoảng sợ hãi loay hoay với một cánh cửa - hình như là cửa cầu thang - mà không có cách nào mở ra.

BOONG.....- một tiếng chuông bất chợt vang lên vang vọng khắp không gian. Ngay sau đó là một giọng nói trung tính (không thể phân biệt rõ là nam hay nữ) vang lên trong đầu mỗi người:

- Chào mừng đến với "Kho dữ liệu", những kẻ may mắn hay xui xẻo. Tại đây các người sẽ được trải nghiệm tử vong, sẽ được thử qua đau đớn. Cũng tại nơi đây các người có thể đạt được những thứ chỉ có trong mơ. Tiền tài, quyền lực, mỹ nữ hay sức mạnh tuyệt đối, công nghệ tối cao... Các người đã từng phạm sai lầm, các người đã từng hối hận hay đã để những người quan trọng nhất với mình mất đi. Tại đây, ta sẽ cho các người cơ hội sửa chữa, cho các người có cơ hội gặp lại và có đủ khả năng bảo vệ người thân của mình. Tại nơi đây các người có thể có được tất cả, cũng có thể mất đi tất cả. Chỉ cần có đủ điểm thưởng các người có thể đổi được mọi thứ mà các người nghĩ ra từ "Kho dữ liệu". Vậy nên hãy sống sót, hoàn thành nhiệm vụ ta giao cho để đạt được điểm thưởng.

- Chào mừng đến với "Kho dữ liệu". Ta là "chương trình quản lý"...

- Ở đây đau đớn là thật và tử vong cũng là thật.

Sáu người mỗi người một vẻ mặt: có ngạc nhiên, có sợ hãi, có không tin. Có giật mình lúng túng như thằng Thi và cũng có hả hê khi người gặp nạn như thằng Minh. Không phải vì giọng nói vừa rồi mà là vì...cô bé trong ngực thằng Thi tỉnh rồi.

Thi lúng túng muốn thả cô bé ra. Vòng tay vừa nói lòng thì cơ thể cô bé run lên nhẹ nhẹ, hai cánh tay nhỏ bé cố gắng ôm chặt và ngược đôi mắt to tròn lên nhìn Thi, nói với giọng cầu xin "Đừng buông em ra...!". Thi choáng váng đờ hình đến mấy giây. Đây quả là đòn sát thủ với một otaku như nó. Mặc kệ thằng bạn đang ghen tị đến gần chết ở bên, Thi ôm chặt cô bé vào lòng, bàn tay nhám nhòe còn lại đưa lên vuốt mái tóc mềm mại trong lòng. Nó cũng không quên quay sang liếc nhìn thằng Minh với ánh mắt treu tức.

- A...anh trời bất công - Minh kêu lên đầy bị phần.

- Đây là vấn đề nhân cách, mày có cô cũng không được đâu - Thi vừa đáp vừa nở nụ cười khả ố trên môi.

Đúng lúc đó, một giọng nữ ngọt ngào như nhân viên tổng đài vang lên

Các tân thủ chú ý, xin hãy lặp lại trong đầu từ "card". Một tấm thẻ ánh sáng hơi mờ sẽ hiện lên trước mắt các bạn, tấm thẻ chỉ mình các bạn nhìn thấy. Trên tấm thẻ có thông tin cơ bản về bạn và thông tin về bản đồ cũng như nhiệm vụ mà "quản lý" cung cấp. Qua mỗi bản đồ bạn được thưởng cố định 500 điểm không bao gồm điểm thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ. Bạn bắt buộc phải hoàn thành nhiệm vụ chính, nếu không hoàn thành sẽ bị phạt. Còn dưới 0 điểm sẽ bị mạt sát.

- Card - một tấm thẻ hơi mờ phát ra ánh sáng nhàn nhạt hiện lên trước mặt Thi. Nó quay sang bên cạnh thì thấy thằng Minh cũng đang nhìn chăm chú vào khoảng không trước mắt. Thăm nghĩ trong đầu "chắc chỗ đó là thẻ của nó". Quay lại quan sát kĩ thẻ của mình. Nó thấy tấm thẻ lớn cỡ gần một bàn tay người lớn được chia ra làm hai phần một lớn một nhỏ. Phần nhỏ chỉ chiếm một phần tư tấm thẻ nằm sát phía bên phải. Thi thấy thông tin của mình trên đó.

Nguyễn Hữu Thi

Số hiệu: 03

Đội viên tiểu đội luân hồi số 013. Kho dữ liệu.

Phần còn lại là thông tin về bản đồ và nhiệm vụ.

Bản đồ:.....

Số hiệu: 185462

Thẻ loại: Nguy cơ sinh hóa

Đánh giá cấp độ: GG (Cấp 3 sao)

Nhiệm vụ chính: sống sót 3 giờ đồng hồ. Hoàn thành nhiệm vụ: điểm thưởng 0, miễn dịch lực tăng thêm 30 điểm, kháng thể R - miễn dịch 80% với đa số virút sinh hóa.

Nhiệm vụ nhánh: Tiêu diệt Zombie (có thể bỏ qua).

Tiêu diệt Zombie bình thường được 1 điểm

Bommer (Bom mìn) 10 điểm

Smoker (Kẻ nghiện thuốc) 50 điểm

Hunter (Thợ săn) 100 điểm

Tank (Xe tăng) 200 điểm và 1 huy chương cấp 4 sao

Witch (Phù thủy) 500 điểm và 1 huy chương cấp 5 sao.

Giết đồng đội được âm 1000 điểm thưởng.

Thưởng cố định khi thông qua bản đồ: 500 điểm.

Xét thấy thành viên tiểu đội luân hồi gồm 100% tân thủ, Hệ Thống quyết định mở ra [Chức năng hỗ trợ - Nhiệm vụ khởi đầu]: Hạn chế 95% tốc độ zombie hóa của Virút sinh hóa đối với cơ thể Luân Hồi Giả.

À! Điểm thưởng - cái này dễ hiểu. Thế còn huy chương để làm cái quái gì kia? Đeo lên ngực à?

Còn chưa kịp thắc mắc, âm thanh ngọt ngào của "hệ thống" lại vang lên

- Có đồng ý tiếp nhận quà cho tân thủ?

Lại còn có quà nữa à, được thôi.

Sáu người, năm cái đĩa được chụp kín như ở nhà hàng đồ ăn tây hiện ra. Trước mặt tên thanh niên đầu gấu không có đĩa, có lẽ hắn vẫn cho rằng đây là một trò đùa. Hắn không nhận quà và nhìn mọi người rồi cười trào phúng. Thôi kệ, không quan tâm đến hắn nữa. Chúng ta bắt đầu mở quà.

Đối với Thi, chỉ cần là thứ không mất tiền mua là nó lấy hết. Hết sức tự tin với sự may mắn của mình, Thi vươn tay ra mở cái đĩa đang lơ lửng cạnh người. "Quà của anh không phải là vàng thì cũng là kim cương" tự sướng trong lòng. Thi nhìn xuống thi.

HOLY SHIT!!! đúng là vàng thật. Một cục shit to bự nằm giữa đĩa, cuộn tròn theo đúng tiêu chuẩn. Cái éo gì vậy, troll nhau à? Những người khác trở mặt ra nhìn còn thằng Minh thì thì dứ khoát nằm bò ra đất ôm bụng cười.

Do quá mất mặt trước nhiều người, đặc biệt là với cô bé đang nằm trong ngực, Thi tức giận nhặt một cái que gắp dấy (không rõ chất liệu) thọc thật mạnh vào đĩa shit. Sự cố bất ngờ xảy ra, đĩa shit không rơi ra ngoài hoặc bắn tung tóe như trong tưởng tượng, đồng shit cuộn tròn theo cái que và leo lên dính chặt vào tay Thi.

- AA..A.A.....! - Thi vừa la hét vừa vung vẩy cánh tay thật mạnh, hi vọng có thể tống cái đồng đang dính trên tay đi. Nhưng, dường như mọi nỗ lực đều trở lên vô vọng. Đồng shit chẳng bắn đi đâu chút nào nhưng thấy rõ nó ít dần đi. Dường như nó tan vào cánh tay Thi vậy.

Những người khác về mặt cực kì khó coi nhìn lướt qua cái đĩa bên cạnh mình. Còn thằng Minh nó càng cười dữ và liên tục nói:

- Đây là vấn đề nhân cách. Nhân cách của mày, éo đỡ được.

Những người khác cũng mở quà của mình. Bé gái trong ngực Thi mở cái đĩa ra, bên trong một đoàn ánh sáng trắng nhu hòa dập dờn quanh cơ thể cô bé một lúc rồi biến mất. Cô gái trẻ nhận được một quả cầu màu đen tua tủa gai. Những chiếc gai co lại, quả cầu thu lại nhỏ bằng giọt nước rồi biến mất ở mi tâm cô ta. Ông chú trung niên cũng mở được một chùm lửa và biến mất trong lòng bàn tay.

Cuối cùng, chỉ còn Minh là chưa mở quà. Nó liếc sang thằng Thi còn đang suy sụp với ánh mắt cổ làm ra vẻ thương hại và nói:

- Nhìn tao đây này. Người quan trọng bao giờ cũng xuất hiện sau cùng. Tao sẽ mở ra cả một con Gao thú cho mày xem - Vừa nói vừa mở quà. Chiếc đĩa được mở ra, một làn khói nghi ngút bốc lên. Sau khi khói tan hết, trong đĩa hiện ra một vật đen xì, nhỏ cỡ đầu ngón tay út. Hai thằng trở mặt nhìn. Một con gió thổi qua, thứ đen đen đó tan thành bụi rồi theo gió bay đi, bay đi mang theo cả giấc mơ Gao thú.

.....

- Kết giới đang được dỡ bỏ. Nhiệm vụ bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Zombie - Nguy Cơ Sinh Hóa Và Diên Cuồng Bỏ Chạy

- Kết giới đang được dỡ bỏ. Nhiệm vụ bắt đầu...

Giọng nữ ngọt ngào lại vang lên. Màn sáng bao quanh sân thượng mờ dần đi rồi mất hẳn. Màn sáng biến mất, đám người nhận ra mình đang ở trên một nóc nhà cao tầng, bên dưới là thành phố hoang tàn u ám, thỉnh thoảng còn có một vài cột khói bốc lên.

- CÁCH - Giữa không gian tĩnh mịch, tiếng ổ khóa bật ra chói tai đến lạ thường. Cánh cửa cầu thang này còn đóng kín không cách nào mở ra được thì nay tự động tách ra một khe hở, khe đang đưa trước gió phát ra những tiếng kéo kẹt.

Tên thanh niên đứng dậy bước tới. Miệng không ngừng chửi bới:

- Định Mệnh. Muốn lừa bố sao. Chương trình "Đùa chết thôi" à? Bố không phải là trẻ con. Để bố biết thằng nào bày ra trò này bố gọi người chém chết cả nhà nó - Hắn mở cửa, tiến vào và mất hút tại đoạn gấp cầu thang. Ông chú trung niên do dự một lúc rồi cũng xách cặp bước xuống. Thi và Minh cũng chuẩn bị đi xuống thì...

- AAAAA....!!

- AAAAAAA.....!!!

Hai tiếng thét vang lên gần như cùng một lúc. Tiếng bước chân dồn dập vọng lên từ cầu thang. Một thân ảnh to béo xuất hiện, nỗ lực chạy lên phía trên sân thượng, những khối thịt mỡ rung rinh theo từng bước. Không biết nguyên nhân gì mới có thể tạo lên động lực đẩy hàng trăm cân thịt đi với tốc độ nhanh như thế.

Thành công lao lên sân thượng, ông chú trung niên vội vàng đóng sầm cửa lại, cài khóa rồi như thoát lực ngồi bệt xuống sàn, mặt tái mét. Ông ta ngồi tựa lưng vào cửa, thở hồng hộc, mồ hôi tuôn ra như tắm, miệng liên tục lẩm bẩm:

- Cương thì... cương thì... chết rồi.. người chết rồi.. bị bọn chúng giết chết rồi....!!!

Tất cả còn chưa hiểu chuyện gì thì:

- RẦM...! - Cánh cửa bị một thứ gì đó đập vào.

- Aaaaa.....!!! - Ông chú hét lên kinh hoàng rồi cố gắng lết ra xa khỏi cánh cửa, dán sát cơ thể vào lan can, cả người run lên bần bật. Dường như, đối với ông chú, thứ đằng sau cánh cửa hết sức kinh khủng.

- RẦM...RẦM...RẦM...- Cánh cửa rung lên từng hồi, bản lề và ổ khóa đã bắt đầu bong ra. Cánh cửa có thể bung ra bất cứ lúc nào.

Bé gái vẫn rúc trong ngực Thi bỗng ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt nó rồi nói:

- Đừng bỏ em lại...! - Sau đó em thả lỏng đôi tay vẫn luôn ôm chặt nó ra.

Thi gạt đầu một cách kiên định, nhẹ nhàng thả em xuống, kéo em ra đằng sau mình rồi cúi xuống buộc lại dây giày. Bên cạnh, Minh cũng đã đeo vào đôi găng tay không ngón chuyên dụng lúc đánh nhau.

- RẦM...RẦM...- cánh cửa có vẻ sắp bung ra khỏi bản lề. Thi liếc sang nhìn thẳng Minh, đúng lúc Minh cũng quay sang nhìn nó và khẽ gạt đầu.

Tiến lại gần cánh cửa, Thi chùng gối, lấy tư thế rồi đột ngột bước mạnh chân trái lên phía trước. Chân trái vừa chạm đất thì chân phải đột ngột bung ra tạo thành một cú đá tổng tầm trung tiêu chuẩn mạnh mẽ quật vào cánh cửa (kiểu như Ran Mori hay đá ấy).

- BÙNG...

Do chịu nhiều cú va chạm dữ dội từ trước, cánh cửa đã gần bong ra. Bây giờ, lại chịu thêm cú đá của thằng Thi nữa, hai bản lề và ổ khóa triệt để rời ra. Dư lực vẫn còn lên cánh cửa bay mạnh về phía cầu thang, va chạm với thứ đằng sau. Cánh cửa bay mạnh đến đoạn chiều nghiêng của cầu thang, quét sạch những thứ trên đường đi sau đó đập vào bờ tường mới dừng lại.

Nhìn một đồng lõa còm dưới đất, bây giờ hai thằng mới biết thứ gì đập cửa và làm cho ông chú sợ hãi như vậy. Zombie. Đúng, chính là zombie. Những thân hình không đầy đủ, cụt tay, cụt chân, có con còn lòi cả mắt ra ngoài. Bị cánh cửa xô ngã thành một đoàn nhưng vẫn nỗ lực bò dậy, nhe răng và giơ những bàn tay không trọn vẹn về phía hai thằng. Những con không bị ngã phía sau tràn lên, giẫm đạp cả vào đồng loại.

- Fuck! Zom thật mày ẹ. Mà sao bọn này cứ lao ầm ầm chứ ẹo vật vờ như trong film nhĩ? - Minh nói với vẻ mặt bình tĩnh nhưng mặt cũng đã tái đi và giọng nói run run. Bên cạnh, Thi ním chặt môi không nói (thằng này sợ quá không nói lên lời) khuôn mặt cũng đã tái đi. Đằng sau, hai người con gái dường như quá sợ hãi mà ngã khụy xuống đất, đôi chân mềm nhũn, mặt tái nhợt, sự kinh hoàng hiện lên trong mắt.

Hít sâu một hơi, nắm chặt bàn tay còn hơi run rẩy, cố nén sự kinh tởm đang dâng lên trong họng, Thi tiến lên một bước, chắn lại lối lên tầng thượng của đám zombie.

- Nếu đằng nào cũng chết, với tư cách của một võ sĩ, tao muốn chết trong chiến đấu - Vừa nói nó vừa chùn chân, xuống tư thế.

- Ha Ha...! - Cố gắng cười hai câu - Thật trùng hợp, tao nghĩ mình cũng là một võ sĩ - Minh tiến lên, sóng vai với Thi vừa vận che gần hết cánh cửa cầu thang.

Bên dưới, bọn zombie ào ào xông lên. Khi con đầu tiên đã vào đứng tầm chân, Thi vận người tung một cú đá chân cao thốc thẳng vào cằm nó. Đầu con zombie ngửa về đằng sau, phần cằm và cổ họng tét ra như bị xé. Máu và thịt vụn bắn tung tóe, bắn cả vào người hai thằng kèm theo đó là mùi thối của

xác chết đang phân hủy.

Con zom ngã ngửa về đằng sau rồi lập tức chìm ngấm trong con lũ zombie bên dưới. Mùi thối xộc vào mặt, hai thằng cảm thấy như có thứ gì đó quặn lên trong bụng.

Cổ nén cảm giác khó chịu trong bụng, Minh tung cú đâm vào mặt con zombie tiếp theo. Nó cảm thấy khuôn mặt con zombie nhão ra, dính bết vào găng tay của nó. Cảm giác như là đâm vào cục thịt thối đang phân hủy vậy.

Hai cô gái và ông chủ trung niên phía sau đã sớm ói ra cả mặt xanh mặt vàng.

Áp chế con buôn nôn đã dâng lên cổ họng, Minh đôi quyền thành trảm chặt vào cổ một con zombie bên cạnh. Đầu con zom lệch đi, oạt ra, xương cổ của nó đã bị mạnh mẽ chặt gãy. Đẩy mạnh con zombie vào những con bên dưới làm cho vài con cùng ngã, Minh lại tiếp tục hướng về con zombie tiếp theo lách được vào khe hở do thằng Thi lưu lại.

Phía trước một chút, Thi đang liên tục tung những cú đá trời giáng vào đám zombie. Đá thẳng, đá ngang, quét chân, đá xoáy, cước pháp tung hoành, mỗi cước là một con zombie bị đá xuống. Cách chiến đấu của Thi phải di chuyển liên tục nên tạo ra nhiều lỗ hổng, nhưng nó không lo, đã có thằng Minh và lại cho nó rồi. Nó dùng chân nên lực đủ mạnh nhưng kỹ xảo và phòng thủ thì dùng tay như thằng Minh hơn nó nhiều.

Hai thằng không định tiêu diệt tất cả những con zombie nào xông lên mà cố gắng đẩy chúng xuống dưới, có thể va chạm làm ngã thêm vài con nữa giảm tốc độ của con lũ zombie trước khi tìm ra được biện pháp khác. Chặt vật phòng thủ.

- Á á á.....!!! - một tiếng hét từ đằng sau vang lên. Thi giật mình vì nhận ra đây là tiếng của bé gái vừa rồi còn nằm trong ngực.

Hốt hoảng quay đầu lại, chỗ cô bé đứng vừa rồi giờ trống không. Vội vàng đưa mắt ra nhìn xung quanh, Thi thấy cô bé bị một thứ gì đó như sợi dây thừng quấn vào cổ chân và kéo lê đi trên mặt đất. Mặc kệ đám zombie, Thi lao tới hướng cô bé với tốc độ nhanh nhất có thể, miệng hét to:

- MINH....!

Nghe thấy bạn gọi, Minh biết, chỉ khi nào cần đi theo giúp đỡ thằng Thi mới gọi như thế. Đẩy mạnh con zombie trước mặt, Minh cũng lao đi theo thằng bạn.

Điên cuồng tăng tốc, Thi cũng lao đến kịp trước khi bé gái bị lôi ra khỏi sân thượng. Dậm chân tung người về phía cái dây thừng, đến lúc gần chạm đất, nó bỗng nghiêng người bung mạnh chân phải ra (chân trái co lại) giậm thật mạnh vào sợi dây. Sợi dây rung lên dưới chân nó và hơi chững lại. Đúng lúc đó, thằng Minh lao tới. Nó dùng hai tay túm chặt sợi dây (nó cảm thấy sợi dây mềm, thô ráp và hơi ướt, có vẻ như là một cái lưỡi), một chân đạp vào lan can lấy điểm tựa rồi vận hết sức mình kéo mạnh. Trên một nóc nhà năm tầng cách đó tầm 50 mét, một hình người bị kéo ra rồi rơi thẳng xuống đất.

- Thành công tiêu diệt Smoker thưởng 50 điểm tích lũy - Giọng nói ngọt ngào của hệ thống vang lên trong đầu. Minh không quan tâm, vội vàng lao về phía cửa cầu thang, nơi thằng Thi đang vất vả chống đỡ.

Ngay khi thằng Minh túm được cái thứ trông giống sợi dây thừng thì thằng Thi đã bật người trở lại cửa cầu thang cố gắng ngăn đám zombie xông lên ngày càng nhiều. Đến khi thằng Minh trở lại, áp lực đã giảm nhiều nhưng do đánh mất vị trí phòng thủ lên dần không đỡ được, bị ép phải lui dần lại. Phòng tuyến dần tan vỡ.

Vặn cổ một con zombie và đạp ra ngoài, Minh gào lên với thằng bạn:

- Bọn này dai quá, ngoại trừ bẻ xương cổ ra thì bẻ xương ở những chỗ khác và thủ pháp điểm huyết đều vô dụng.

Rút chân từ trong ngực một con zombie ra, Thi nghiêng người tung một cú đá vòng làm lệch cổ con zombie đằng sau thằng bạn. Nó dứt quãng nói với Minh:

- Mày giữ sức...bảo vệ bé gái.. lát còn mạng cả tau đi...

- Mày định....

-Tau dùng cấm thuật - Nó đáp cho Minh một ánh mắt kiên định và tin tưởng.

Nãy giờ hai thằng đã chiến đấu được hơn chục phút rồi. Đánh nhau với loại kẻ thù điên cuồng và không còn là con người này cực kì mất sức. Đòn đánh nào cũng phải là chí mạng, nếu không đứt tay, mất chân hay thậm chí bị đánh nát cả lồng ngực thì bọn chúng vẫn lao vào. Trên người hai thằng đầy vết cào vết cắn, quần áo bắt đầu rách tan ra, thấm đẫm máu đen và thịt vụn. Thậm chí bên vai áo trái của Minh đã rách toạc lộ ra một vết cắn còn máu thịt lẫn lộn bên trong.

Minh nghĩ trong đầu, nếu thằng Thi dùng cấm thuật đương nhiên đám zom này bị quét sạch. Nhưng sau đó nó sẽ thoát lực và không thể cử động một thời gian. Hết đám zombie này ai dám nói là sẽ không còn đám khác, vậy mà nó dám dùng cấm thuật mở đường máu. Dám giao tính mạng cho bạn bè anh em. Có đồng đội như thế, còn cần gì hơn. Suy nghĩ thoáng qua trong đầu, miệng hơi cong lên tạo thành nụ cười mỉm. Minh nhìn thằng bạn đáp:

- Ô kay. Mạng mày, vợ mày, để tao lo.

Thi cũng cười. Nó hít sâu một hơi, nhịn thở, dồn không khí đang căng đầy phổi xuống bụng, hai tay nắm chặt, cả người gồng lên, chuẩn bị bộc phát hết

cơ năng trong một thời gian ngắn. Đúng lúc đó âm thanh bé gái vọng lên ở một bên sân thượng:

- Đừng ~~~~!!! - giọng nói có vẻ cầu xin - Bên này có cầu thang thoát hiểm.

Hai mắt Minh sáng lên "Cầu thang thoát hiểm, có hi vọng bỏ chạy, không phải dùng cảm thuật" ý nghĩ lóe lên trong đầu. Minh duỗi tay thành trâm, chặt gãy cổ con zombie trước mắt rồi vội vàng quay người lại tung một cú đâm với lực đạo vừa phải vào phần tiếp giáp giữa bụng và ngực thẳng Thi. Thi há mồm, phun ra một ngụm khí, cảm thuật bị giải trừ.

Hai thằng lại tiếp tục chiến đấu, nhưng lần này là vừa đánh vừa lui về hướng bé gái.

Ông chú trung niên và cô gái trẻ này giờ co lại một chỗ run rẩy, bây giờ có lẽ đã bắt đầu quen dần nên cũng cố gắng đứng dậy chạy theo.

Khi còn cách lan can khoảng 5 mét. Thằng Thi thoát li chiến đấu, chạy nhanh đến chỗ bé gái đứng. Nhìn xuống dưới, nó thấy một cái cầu thang thoát hiểm đã bị hỏng nghiêm trọng. Bộ phận tiếp giáp với tầng thượng đã biến mất. Chỗ có thể đặt chân tiếp theo thấp hơn sân thượng khoảng 3- 4 mét.

Không suy nghĩ nhiều, Thi ôm lấy bé gái rồi nhảy thẳng xuống. Hai chân chạm đất (sàn cầu thang thoát hiểm) Thi hơi chùng gối để hoãn xung, chiếc cầu thang rung lên bần bật như có thể rời ra bất cứ lúc nào. Bỏ bé gái trong lòng ra, nó ngửa mặt lên hét to:

- Nhảy xuống đi.

Cô gái trẻ và ông chú nhìn thấy chiếc cầu thang tồi tàn lung lay, tòa nhà này lại cao 5 - 6 tầng chứ chẳng thấp. Chưa tính đến trường hợp nhảy hụt hay nhảy trúng nhưng cầu thang không chịu được mà sập xuống thì hai người này bình thường không bao giờ nhảy xuống từ độ cao hơn 1 mét. Bây giờ bắt họ nhảy xuống từ độ cao chót vót này, ai cũng có sự do dự và sợ hãi trong lòng.

Dưới sự uy hiếp tính mạng đến từ đằng sau, cô gái trẻ nhắm mắt, mím môi, nắm chặt hai bàn tay rồi buông mình rơi xuống. Thi vội vàng dang tay, tiếp lấy cô gái, cầu thang lại một trận rung rinh.

Trên tầng thượng chỉ còn ông chú và Minh. Ông chú lê cơ thể ra sát mép lan can, mặt tái mét, run lên cầm cập và không dám buông tay.

Cố gắng cầm cự một lúc, Minh đoán rằng mọi người đã xuống hết. Nó thu chân phải về phía sau, tay phải co lại ép sát vào cạnh sườn, xuống tấn xúc lực. Hít sâu một hơi, Minh bước mạnh chân phải lên phía trước. Cùng lúc đó, nó dồn trọng tâm lên đằng trước, xoay vai đẩy mạnh tay phải ra, bàn tay xòe ra chuyển quyền thành chưởng đi theo hình xoắn ốc ấn mạnh vào con zombie trước mặt...

[Chu Tước - Pháo tròn ốc]

Con zombie bị đẩy bay về phía sau, cơ thể còn xoáy theo chiều chưởng xoáy của Minh. Sau khi đụng vào đàn zombie phía sau, nó vẫn không dừng lại mà còn dư lực bay thêm 3 mét nữa, xoáy sâu vào đàn zombie, xô ngã tất cả những thứ nó gặp trên đường đi.

Tung ra tuyệt chiêu "Pháo tròn ốc" đặc ý của mình. Minh vội vàng xoay người lại, chạy thẳng đến chỗ cầu thang thoát hiểm rồi không chút do dự tung người xuống. Nó rất tự tin với tuyệt chiêu của mình, nếu người bình thường trúng phải thì nội tạng cũng bị xoắn lại, không chết cũng trọng thương.

Minh tưởng nó là người xuống cuối cùng nhưng khi tung người qua lan can, nó mới phát hiện ra ông chú trung niên vẫn còn trên sân thượng. Vừa đứng vững, Minh vội vàng quay lên hét lớn:

- Thả tay ra, nhảy xuống!

- Không muốn chết thì mau nhảy xuống - Thi cũng kêu lớn.

Thấy Minh nhảy xuống, ông chú trung niên mặt cắt không còn hột máu. Ông ta run rẩy hét lên - Tôi sợ độ cao...!!!! - Rồi quay đầu lại nhìn, lũ zombie lúc này bị đánh ngã đã lúc nhúc bò đến, khoảng cách ngày càng gần. Cuối cùng, uy hiếp từ vong cũng chiến thắng nỗi sợ độ cao, ông chú nhắm chặt hai mắt, buông tay cho cơ thể rơi xuống.

Khi còn cách khoảng 2 mét, cơ thể nặng gần trăm cân của ông chú đột nhiên dừng lại, treo lủng lẳng giữa không trung. Trong lúc tất cả mọi người còn đang giật mình kinh ngạc thì cơ thể ông chú đột ngột bị kéo lên. Lúc này, hai thằng mới nhìn thấy một thứ giống như sợi dây thừng quấn chặt vào cổ chân ông chú.

Thằng Thi vội vàng giậm chân, tung người, nhảy cao hết mức có thể, với tay lên cố gắng bắt được bàn tay đang thông xuống của ông chú. Nó bắt được, nhưng không phải là bàn tay mà chỉ là những ngón tay trơn trượt vì đầm mồ hôi. Những ngón tay tuột ra khỏi lòng bàn tay nó. Thi rơi bịch xuống đoạn cầu thang, ngẩng đầu lên nhìn ông chú bị kéo đi, sự bất lực hiện lên trong mắt nó.

- AAAA...! Buông ra...!! Không...!!! Cứu tôi với...!!!! Tôi không muốn chết...! Tôi còn có mẹ già...! Tôi còn phải nuôi con...! AAAA.....!!!! - Những tiếng kêu chứa đầy sự tuyệt vọng và không cam lòng vọng lại, bé dần rồi im hẳn.

Cả bọn nghe tiếng kêu cứu vọng lại mà cứ lạng người đi, không biết tí nữa mình có chết như vậy không, hay còn thảm khốc hơn.

Ông chú sau khi bị kéo lên tầng thượng, đàn zombie lao vào cắn xé. Ông chú điên cuồng kêu gào la hét, sự sợ hãi, tuyệt vọng, không cam tâm điên cuồng dâng lên trong mắt.

Một ngọn lửa bỗng nhiên bùng lên trong lòng bàn tay phải, rồi lan ra cả cánh tay, đốt cháy con Smoker và cả vài con zombie thường bên cạnh. Nhưng ngọn lửa cũng không thể cứu được ông chủ. Nó yếu dần rồi bị bao phủ bởi đàn zombie đang khát máu. Ánh lửa không còn, tiếng la hét cũng mất.

.....

Trên cầu thang, thỉnh thoảng có vài con zombie đứng vật vờ, nhìn thấy có người đi xuống, chúng gào thét rồi liều mạng xông lên.

Mình dẫn đầu, phía sau nó là cô gái trẻ, bé gái, cuối cùng là Thi đoạn hậu. Bốn người chạy xuống cầu thang, tốc độ không lớn lắm vì vừa chạy Minh vừa phải thanh lý vài con zombie thỉnh thoảng cản đường.

- Zombie, cái lưỡi kéo chân người, Bom mìn, Tank, Witch... nghe quen quen, đã gặp ở đâu rồi nhì - Vừa chạy xuống cầu thang, Thi vừa lẩm bẩm trong miệng. Một loạt những cái tên trôi qua đầu nó - Zombie, vi rút quý, Resident evil, Left 4 Dead... Left 4 Dead. Đúng rồi chính là nó, đây chính là Left 4 Dead.

- Hoàn thành nhiệm vụ ẩn "Đặt tên cho bản đồ" thưởng 100 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 3 sao

Giọng nói ngọt ngào của hệ thống vang lên trong đầu. Đạt được điểm thưởng một cách dễ dàng nhưng Thi không hề vui mà nét mặt còn hơi nhăn lại. Left 4 Dead là trò chơi mà ở đó, zombie không hề vật vờ như những bộ phim hay trò chơi khác. Ở đó, những con zombie thường cũng có khả năng chạy rất nhanh, lại còn có nhiều loại biến dị nữa. Với tình trạng của hai thằng hiện nay thì khi gặp phải Tank hay Witch, thì xác định 80% là bỏ mạng hết. Trò này zombie còn một khả năng hết sức khó chịu nữa đó là đánh hơi. Người chơi không được ở một chỗ quá lâu, nếu không zombie sẽ kéo tới càng lúc càng nhiều.

- Chết tiệt! - Thi bước nhanh vài bước, thu hẹp khoảng cách với thằng bạn, nói to những thứ nó vừa biết.

Khi Thi nhắc đến khả năng đánh hơi của lũ zombie, khuôn mặt thằng Minh tối xảm lại. Kế hoạch tìm một chỗ nào đó nhỏ bé, kín đáo và chắc chắn (Một căn biệt thự chẳng hạn) khóa kín lại rồi chôn đến khi hết thời gian vừa hình thành trong đầu nó đổ vỡ tan tành.

- WTF, chạy được đi đâu bây giờ? - Minh nói, trong khi nó đang bè cổ một con zombie. Hơi ngừng lại để đẩy con zom ra khỏi cầu thang, nó nói tiếp - Mà chạy lung tung nhờ lại đâm đầu vào cả đàn thì sao?

- Kệ, random thôi, hên xui, ít ra còn hơn đứng im chờ chết - Thi đáp lại.

Trong lúc nói chuyện, cả bọn đã chạy hết cầu thang. Đặt chân xuống đất, Thi đưa mắt nhìn xung quanh. Nó thấy, đây là một con hẻm nhỏ, do nằm giữa hai tòa nhà lớn lên có vẻ đặc biệt tối tăm.

Dưới nền đường, máu đen vùng vãi, một mùi thối của xác chết đang phân hủy thoang thoảng trong không khí. Bên vệ đường, vài cái thùng rác nằm lăn lóc, vài chiếc túi nilong, vài mẩu giấy vụn bị cuốn lên, tung bay trong gió càng làm tăng vẻ tiêu điều. Con hẻm có hai đầu. Một đầu đã bị bịt lại bởi một đồng xác ô tô và bê tông vụn xếp chồng lên nhau. Đầu còn lại, có vài con zombie đang gào thét lao tới.

- Chạy đâu giờ? - Thi quay sang hỏi ý kiến thằng Minh.

- Tao không biết. Thôi kệ, cứ thoát khỏi con hẻm này đã - Minh đáp lại rồi lao về phía đám zombie. Thi lao theo sát phía sau nó.

Đã có kinh nghiệm, hai thằng nhanh chóng xử lý đám zombie có quân số ít hơn nhiều lần đám ở trên sân thượng. Bên ngoài con hẻm là một con phố rộng rãi với những cửa hàng xếp lên tiếp sát cạnh nhau, dưới lòng đường là vô số chiếc ô tô bừa bãi. Có lẽ trước kia đây là một con phố mua sắm.

- Cái gì thế này? Phố mua sắm..? - Minh tức giận nói - Trước kia nhiều người, bây giờ nhiều zombie! - Đào mắt một vòng, nó hét lên - Bên trái... - rồi dẫn đầu đi về phía đó. Cô gái trẻ đi theo ngay đằng sau.

Thi vừa bước chân, định đi theo thằng bạn thì cảm thấy gấu áo bị một bàn tay kéo lại, giật nhẹ. Quay đầu lại, Thi thấy bé gái đang túm lấy gấu áo sau lưng mình, mở to đôi mắt, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, đầu liên tục lắc trông hết sức đáng thương.

- Đừng ~~~!! - Em nói với giọng van xin - Làm ơn, đừng đi hướng đó!!!

Hơi chần chừ một chút, Thi vội vàng quay đầu về phía thằng bạn, hét lớn:

- Minh, đừng đi lối đấy, đi lối này đi - Nói rồi nó cầm tay bé gái, dắt em đi theo hướng ngược lại. Minh dừng lại, nhìn thằng bạn vài giây rồi mỉm cười đuổi theo:

- Vcl (Vui cười lên). Lần này, tao theo mày - Nói rồi nó vội vàng bắt kịp thằng bạn. Cô gái trẻ thấy thế cũng vội vàng đuổi theo.

Do không có zombie nên cả nhóm không chạy mà từ từ đi bộ để tiết kiệm thể lực.

Đi được hơn 50 mét thì bỗng nhiên: - RẦM..." âm thanh do hai thứ gì đó to lớn va chạm tạo lên.

Hoảng hốt quay đầu lại nhìn về hướng ban nãy thằng Minh định đi, cả nhóm thấy một thân hình cao lớn với những khối cơ bắp nổi lên cuộn cuộn đang đứng phía cuối con đường, cách cả bọn hơn 300 mét. Con quái vật cơ bắp đứng trên một chiếc xe hơi bẹp dúm, trừng mắt nhìn về phía nhóm người. Sau đó, nó gầm lên một tiếng rồi lao đến bằng cả tứ chi.

Giật mình, Minh hét lớn:

- CHẠY!!!! - rồi dẫn đầu phi ngay vào một con hẻm bên cạnh.

- Định Mệnh. Là Tank...! - Thi cũng kêu lên một câu rồi cúi người xuống, xốc bé gái lên lưng, vội vàng chạy theo thằng bạn. Cô gái còn lại cũng hấp tấp theo sau.

Điên cuồng tăng tốc. Khi chạy đến giữa con hẻm, bé gái trên lưng Thi bỗng nắm chặt vai áo nó, giật giật rồi kè miệng, nói nhỏ vào tai:

- Bên trái... cánh cửa - Như một phản ứng có điều kiện, Thi xoay người đá tung cánh cửa, lộ ra một hành lang u ám chỉ vừa đủ cho hai người đi. Gọi to một tiếng:

- Minh... - Rồi nó lao thẳng vào hành lang không cần suy nghĩ.

Nghe thấy thằng bạn gọi, Minh cũng quay lại, theo sát phía sau.

.....

- Chạy, chạy, chạy.....!!! - Đó là âm thanh lúc nào cũng vang lên trong lòng cô gái trẻ. Một mối, sợ hãi. Dù đã cố gắng hết sức nhưng cô vẫn không thể nào bắt kịp hai người đằng trước. "Không, đợi tôi với, tôi không muốn chết!!!" cô gào lên trong lòng. Lại một lần nữa cố gắng tăng tốc, đôi giày cao gót đã sớm bị đá đi. Đôi bàn chân non mềm đã rướm máu do ma sát với lòng đường. Nhưng khoảng cách giữa cô và người đằng trước càng lúc càng xa.

Khi cô thấy bọn họ rẽ vào một hành lang rồi biến mất. Hoảng loạn, cô cảm thấy mình mất phương hướng, sự sợ hãi, tuyệt vọng dâng lên trong lòng. Cô trách mình yếu đuối, ghen tị với cô gái được thằng Thi cõng trên lưng. Cố gắng chạy thêm vài bước, cô cảm thấy mệt mỏi, đau đớn. "Có lẽ, đối với mình, dừng lại sẽ dễ dàng hơn."

Bước chân dần chậm lại. Tiếng " RẦM...RẦM..." tạo ra khi va chạm vào đồ vật trên đường chạy của Tank ngày càng gần.

Khi sắp triệt để buông tha. Cô bỗng giật mình khi nhìn thấy một bóng người lao ra khỏi ngõ rẽ cuối hành lang, chạy thẳng về phía mình. Chưa kịp phản ứng lại, bóng người đó đã đến sát bên cạnh. Một bàn tay rắn chắc chụp lấy tay cô rồi kéo đi. Sau đó, cô nghe thấy giọng của thằng Minh vang lên bên tai mình:

- Cố gắng lên... - Khi nhìn rõ người nắm tay mình là thằng Minh, cô như tìm được đường sống trong chỗ chết. Ánh mắt mang theo sự cảm kích. Siết chặt lấy bàn tay rắn chắc của Minh, dù bàn tay đó dính đầy máu đen hôi hám cô vẫn cảm thấy nó ấm áp lạ thường. Dưới sự lôi kéo của thằng Minh, cô lại tiếp tục cất bước.

.....Điên cuồng bỏ chạy...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Những Cánh Bướm Đen - Bắt Đầu Tổ Đội.

Dưới sự chỉ đường của bé gái, cả bọn liên tục xuyên qua hàng loạt hành lang nhỏ hẹp, có khi còn chạy cả vào trong nhà dân nữa. Tiếng ầm ầm nhỏ dần rồi mất hẳn. Chạy thêm một lúc nữa, khi chắc rằng đã bỏ xa được Tank, Thi mới dừng lại. Thở dốc hai hơi, thanh lí hai ba con zombie gần đó, nó quay lại nhìn thằng bạn đang kéo theo cô gái trẻ chạy tới.

Chỗ bọn nó đang đứng là một khu đất trống nhỏ được bao lại giữa những tòa nhà cao tầng to lớn. Trong góc khu đất có một cái cây cao chừng 3 mét, tán lá xòe rộng ra che chở cho hai cái xích đu và chiếc cầu trượt bên dưới. Có lẽ, đây đã từng là một sân chơi cho trẻ. Phía bên đường đối diện, sừng sững một tòa nhà lớn với hai màu xanh đen chủ đạo, tấm biển hình lá chắn với hàng chữ "Police" xiêu vẹo trước cửa cho bọn nó biết đây đã từng là đồn cảnh sát.

- Vào đồn cảnh sát? Tau nghĩ có thể tìm thấy súng - Thi quay sang hỏi ý kiến Minh.

- Ừ. Tao cũng đang nghĩ thế - Minh gật đầu đáp lại.

Thi ngoái đầu lại phía sau như hỏi ý kiến bé gái trên lưng. Sau khi thấy em khẽ gật đầu và " ừm...!!!. " nhẹ một tiếng, nó mới cất bước tiến vào. Minh theo sát phía sau, cánh tay tê dại do dùng Chu Tước nhưng vẫn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô gái trẻ mà chẳng chịu buông (Không có ý kiến, việc éo gì phải buông, đang sừng, FA bao nhiêu năm, nay mới được nắm tay con gái)

Cả bọn thận trọng tiến vào. Trong đồn, giấy tờ rơi lung tung, bàn ghế đổ ngổn ngang, gãy nát, trên bờ tường còn xuất hiện vài lỗ thủng, thi thoảng còn có một cái xác chết không trọn vẹn đang bốc mùi hôi thối. Điều kì lạ là, trong đồn cảnh sát lại chẳng có một con zombie nào.

Bước qua từng đồng thủy tinh vỡ vụn khắp nơi, cả nhóm tiến sâu vào bên trong. Dọc đường đi, vỏ đạn và súng hồng vương vãi khắp nơi nhưng hai thằng lại không thể tìm thấy một khẩu súng nào còn nguyên vẹn cả.

Bước qua một đoạn hành lang. Cô gái trẻ hơi ngừng lại vì thấy một túi cứu thương còn nguyên vẹn treo trên tường. Nhìn vào vết thương nơi bả vai thằng Minh, cô vội tay gỡ túi cứu thương xuống, ôm chặt vào lòng rồi tiếp tục đi theo nhóm.

Tiếp tục đi theo lời chỉ dẫn của bé gái, cả bọn bước tới trước một cánh cửa màu đen được khép hờ. Thả bé gái trên lưng xuống, Thi tiến đến trước cửa, chuẩn bị tư thế. Nó gật đầu với thằng Minh bên cạnh. Nhận được tín hiệu của thằng bạn, Minh đưa tay túm lấy nắm cửa rồi đột ngột kéo mạnh. Cùng lúc đó, Thi xuống tư thế, chuẩn bị đá bay bất cứ thứ gì lao ra.

- RẦM - Tiếng cánh cửa đập vào bờ tường. Sau đó là một mảng tĩnh mịch. Ngoại trừ tiếng thở dốc của bốn người ra, không gian bốn bề vắng lặng. Minh cẩn thận tiến vào, sau khi xác định bên trong không có con zom nào, nó ra hiệu "an toàn" cho những người bên ngoài.

Tiến vào bên trong. Đây là một căn phòng hơi nhỏ: rộng 2 mét, dài khoảng 4 mét, được bịt kín mít chỉ có một lỗ thông gió nhỏ cỡ bàn tay. Bên trong, vài cái giá (hình như là giá súng) để lung tung, đạn và các chi tiết súng vương vãi khắp nơi. Có lẽ đây là kho vũ khí của sở cảnh sát này.

Đóng chặt cánh cửa sắt dày khoảng 30 li, chốt lại cẩn thận. Minh thở phào một hơi, thần kinh vẫn căng lên của nó rất cuộc cũng có cơ hội thả lỏng. Thằng Thi cũng đã thả bé gái trên lưng xuống, ngồi bệt xuống sàn, duỗi hai chân ra, thở hồng hộc. Cô gái trẻ sau khi thả lỏng tâm lý, sự mệt mỏi bỗng nhiên ập đến làm cô khụy xuống, tựa sát vào một góc phòng, cơ thể run lên nhè nhẹ.

Cố gắng chống lại cảm giác mệt mỏi đang ập đến. Cô gái ôm lấy túi cứu thương, rút rờ tiến về phía Minh. Thấy nó ngẩng đầu lên nhìn mình, cô vội đưa cái túi trước ngực ra, miệng áp ứng:

- Tôi...có thể.....?

Thằng Minh nhìn cô gái, mỉm cười rồi gật đầu (tự sướng trong lòng: Minh đẹp trai éo đỡ được, đẹp đến mức con gái đứng trước mặt mình cũng phải cảm thấy ngượng ngùng). Nó cởi cái áo sơ mi đã thùng lỗ chỗ, rách gần hết hai ống tay ra rồi xoay người, đưa lưng về phía cô.

Cô gái tiến lại, đưa tay chạm nhẹ vào vết thương nơi bả vai nó. Cô cảm thấy cơ bắp chỗ đó gồng lên, cứng như đá, da thịt xung quanh thâm lại. Kì lạ là miệng vết thương không hề có máu.

Đúng lúc đó, thằng Minh thả lỏng vai, mấy khối cơ xung quanh miệng vết thương chùng xuống, máu lại bắt đầu chảy ra. Cô gái "a" lên một tiếng rồi hốt hoảng lấy bông thấm máu cho nó. Minh thấy thế cười lên ha hả. Thằng Thi cũng cười. Các vết thương trên người tụi nó bắt đầu chảy máu theo tiếng cười.

Từ lúc bắt đầu đến giờ cũng đã được hơn một tiếng. Hai thằng liên tục chiến đấu liều mạng với cường độ cao trong suốt thời gian đó nên trên người đã có nhiều chỗ bị thương. Nếu không có thủ pháp cầm máu tạm thời thì có lẽ hai thằng đã kiệt sức vì mất máu. Đây là "Vi không" tuyệt học của Tam sư phụ (một trong bảy ông thầy dạy võ của hai thằng). Khả năng khống chế cơ bắp quanh miệng vết thương nhằm cầm máu, hạn chế ảnh hưởng của vết thương, thậm chí có thể mạnh mẽ làm miệng vết thương tạm thời khép lại.

Cẩn thận làm sạch miệng vết thương, rắc thuốc cầm máu rồi băng bó lại. Cô gái kiên trì xử lý hết vết thương trên người Minh. Khi nghe thấy nó cảm ơn mình, cơ thể cô khẽ khựng lại, rồi lại làm như không có chuyện gì xảy ra, lại lặng lẽ đi băng bó cho thằng Thi. Cũng nhận được lời cảm ơn tương tự. Cố gắng gượng cười. Cô nghĩ mình chỉ là kẻ vô dụng, yếu đuối, cố gắng chứng tỏ giá trị của mình, chỉ cần không bị bỏ rơi đã là tốt lắm rồi. Cô không ngờ mình còn được hai thằng cảm ơn.

Lặng lẽ lùi vào một góc, tự băng bó cho đôi bàn chân của mình. Lúc đó, Minh và Thi mới thấy hai bàn chân cô gái đã rướm máu, có lẽ do để chân trần chạy trên nền đường cứng một thời gian dài.

Thằng Minh vội vàng tháo giày, đưa cho rồi bảo cô đi vào. Chần chừ một lúc, cô gái cầm lấy đôi giày thể thao cũ kĩ, mang vào đôi chân đang quần đầy băng trắng của mình. Đôi giày vẫn còn mang theo hơi ấm. Cô ngước mắt lên nhìn Minh rồi hỏi:

- Tại sao ~~~? - Minh nghiêng đầu, làm ra vẻ suy nghĩ một lúc rồi miệng hơi cong lên thành một nụ cười mỉm. Nó nói:

- Vì chúng ta là đồng bọn (vì giày của thằng Thi là giày đặc chế, cô không đi được).

"Đồng đội" cô gái lập đi lập lại hai từ đó trong đầu. Những giọt nước mắt cảm động dâng lên rồi không kìm được mà lăn dài trên má: "Chúng ta là đồng đội".

- Cảm ơn...!! - Cô gái nhẹ giọng nói. Đưa hai tay cố gắng lau nước mắt. Khuôn mặt trở lên rạng rỡ hẳn lên dù nước mắt vẫn lặng lẽ lăn dài.

- Giày của mày thối quá, làm người ta khóc rồi kìa - Thi nói nhỏ với thằng bạn (tất cả cùng nghe thấy)

- Mày chả biết cái éo gì, đây là nước mắt cảm động - Minh cãi.

- Thôi, chân thối thì cứ nói với tau, mày đừng ngại.

- Ngại..? Ngại cái mông mày đấy. Chân tao có thối bao giờ đâu.

-.....

.....

- Tôi là Minh còn thằng kia tên Thi. Là sinh viên khoa máy, từng học võ qua, sẽ cố gắng giữ cho mọi người còn sống, thoát khỏi chỗ này - Minh mỉm cười nói với hai cô gái. Bên cạnh, thằng Thi cũng nhếch miệng cười rồi gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

- Tôi là Thủy, Phan Diệp Thủy, đang làm thư ký cho chủ tịch tập đoàn street. Có tham gia câu lạc bộ bắn súng, có lẽ biết dùng súng - Có lẽ tin tưởng rằng mình sẽ không bị bỏ rơi, lại thêm chứng kiến cảnh hai thằng cãi lộn. Cô gái đã từ bỏ vẻ hoảng loạn, tuyệt vọng và cam chịu ban đầu, thay bằng vẻ tự tin rạng rỡ.

Khi nói đến đoạn mình biết dùng súng. Cô còn nhún người, đưa tay phải ra, ngón trỏ ngoắc lại làm động tác bóp cò. Miệng mỉm cười, mang theo bảy phần quyền rũ ba phần tình nghịch, lại còn phối hợp thêm đôi má núm đồng tiền làm cho hai thằng phải tròn mắt há mồm nhìn. " Sao trước không phát hiện ra con bé xinh thế nhỉ?" Hai cái đầu cùng chung suy nghĩ (ý tưởng lớn gặp nhau).

Sau khi Thủy giới thiệu xong, cả ba đổ dồn ánh mắt về phía bé gái vẫn còn ngồi trên đất tựa sát vào lưng Thi. Em có vẻ nhút nhát. Rụt rè nhìn xung quanh, em cúi đầu nói:

- Em..em là Lan, Hoàng Văn Lan. Em là b...

- Là thầy bói phải không - Thi nói chen vào - Tôi biết mà, đường em chỉ lúc nào cũng ít zombie. Nhất là lúc ở khu mua sắm, cứ như em biết trước vậy. Quả đây mà đi theo thằng Minh củ chuối thì chết cả lũ. Sau này tôi theo em lần lộn.

- Tao củ chuối chỗ nào?... - Minh yếu ớt phản đối.

- Không!!...Em không phải thầy bói! Em là bệnh nhân...!!! - Lan vội kêu lên đầy vẻ hoảng hốt. Em sợ mọi người hiểu lầm tưởng mình là thầy bói thật.

- Bệnh nhân? - Thi hỏi với vẻ mặt không tin.

- Ủm! - Gật đầu khẳng định. Như sợ mọi người còn nghi ngờ, Lan lại nói: - Em bị bệnh nan y nên phải thường xuyên ở trong bệnh viện. Người ta vẫn còn mặc áo bệnh nhân đây này!

Dừng lại một chút Lan tiếp tục nói về mình:

- Chỉ là từ nhỏ em có khả năng nhìn thấy những cánh bướm đen mà người khác không thấy được. Lúc nhỏ chưa biết, em cứ tưởng đó là do bà tiên phái xuống để chơi cùng. Lớn lên mới biết, những cánh bướm đó đại diện cho tử vong. Ai bị cánh bướm đậu vào càng nhiều sẽ càng nhanh chết. Khi thấy cánh bướm bên mình ngày càng nhiều, em sợ lắm. Em không dám nói với ai vì sợ mọi người nhìn em như quái vật vậy.

Lan thở dài một hơi, em cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng vì nói hết được ra những điều mà bình thường em không dám nói. Chuẩn bị tốt tâm lý để nhận những ánh mắt nghi thị, những lời cười nhạo từ mọi người, Lan ngẩng đầu lên nhìn hai thằng thì...

Hai thằng không biết kiếm đâu ra ba thanh sắt nhỏ dài cỡ 20 cm cắm vào một hộp đạn rỗng tạo hình như một bát hương, đặt trước mặt Lan. Còn bọn chúng nằm bò ra phía sau bát hương tự chế:

- Thánh Lan, xin người hãy liếc đôi mắt thần thánh của mình qua những kẻ hèn mọn này và cho chúng con biết, đâu là ngày chúng con phải về với đất mẹ. Xin người hãy vui lòng nhận lấy đôi gầy này làm lễ (Thị vội vàng cúi đôi gầy của mình dâng lên trước).

Lan giật mình hoảng hốt, vội vàng chạy đến, cố nâng hai thằng lên. Giọng hoảng hốt nói:

- Các anh làm cái gì thế!?! Những cánh bướm đen bên người hai anh rất ít, chỉ vài con thôi mà, còn ít hơn cả em và chị Thủy nhiều nhiều lần nữa. A! Em xin hai anh đấy~~~, đứng lên đi mà.....!!!

-.....

Thủy ngồi bên cạnh nhìn, cười khúc khích.

.....

Sau màn giới thiệu, bé Lan có vẻ xấu hổ ôm chặt cánh tay phải của Thi, úp mặt vào tay nó. Bộ ngực mới nhú cứng cứng cọ vào tay làm cho đầu Thi tràn ngập những ý tưởng đen thuần khiết. Nó cảm thấy tự xấu hổ về bản thân mình. Đổ mặt cúi đầu với ý tưởng nghiền cứu sự kì diệu của gạch lát nền. Nó nhìn thấy sân nhà vương vãi đầy linh kiện súng. Một ý tưởng lướt qua trong đầu. Nó quay sang bên cạnh nói với thằng bạn đang cháy nước dãi nhìn chăm chăm vào Thủy (đến nỗi cô gái bắt đầu cảm thấy ngượng ngùng) ý định của mình.

Khen hay một câu, Minh và Thi bắt đầu đi khắp phòng gom linh kiện và đạn dược vương vãi khắp nơi lại. Mỗi thứ để thành một đồng. Hai cô gái dù không hiểu gì nhưng cũng phụ giúp một tay. Sau đó, hai thằng chụm đầu lại, bắt đầu lắp ráp lung tung. Hai cô gái tò mò quan sát.

Vài phút sau, hai khẩu súng lục, một kiểu cổ, một kiểu hiện đại hiện ra trong tay Thi. Minh đoạt lấy khẩu súng kiểu hiện đại, vừa nghịch trong lòng bàn tay vừa nói:

- Colt 1911. Dừng đầu đạn 11.45 mm, ổ đạn 7 viên, trọng lượng súng nhẹ, tốc độ bắn nhanh, độ giật thấp, uy lực khá. Súng được trang bị cho lực lượng cảnh sát ở nhiều nơi trên thế giới - Nói rồi nó đưa súng cho Thủy, kèm theo vài băng đạn.

Thủy nhận lấy, ánh mắt nhìn Minh mang theo vài tia khác lạ. Khẩu còn lại, Thi đưa cho Lan. Nó cũng không quên giới thiệu:

- Double barrelled Derringer. Với khẩu này dừng đạn cỡ 9x35 mm.Ồ, cỡ đạn hơi đặc biệt nhưng may mắn là chúng ta cũng tìm được hơn 30 viên, hi vọng đủ dùng. Với cỡ đạn này thì uy lực tuyệt đối trong cự li gần. Loại súng này nòng hơi ngắn, chỉ có 70mm nên tầm bắn có thể không được xa. Bắn 2 viên lại phải nạp. Nhớ phải giữ chắc chắn trước khi bắn để đề phòng lực giật của súng làm trật khớp tay - Đây là một khẩu súng lục nhỏ, tổng chiều dài không vượt quá 10cm với hai nòng, một trên một dưới và không có ổ đạn. Cuối tay cầm còn có một sợi dây bạc móc vào, đầu kia sợi dây nối với một chiếc đai da. Thi thắt đai da vào cổ tay phải của Lan để khi tuột tay khẩu súng cũng không rơi mất. Thi còn đưa cho em một túi da đựng đạn buộc vòng quanh eo.

Nhìn hai khẩu súng tinh xảo trên tay mình và chị Thủy, lại nhìn đồng linh kiện thừa lung tung dưới đất, Lan cảm thấy rất ngạc nhiên. Em ôm chặt lấy tay Thi rồi liên tục hỏi: - Làm thế nào hay vậy? Toàn nhìn cái đồng lung tung kia em đã cảm thấy hoa mắt rồi. Hai anh làm như thế nào vậy? - Hai thằng được con gái khen, mặt vênh lên, cổ làm ra vẻ khiên tốn nói:

- Có là gì đâu. Bất cứ thằng đàn ông nào trên thế giới này, đều có một niềm đam mê đặc biệt với vũ khí. Bọn anh lại là thợ máy, lắp mấy khẩu súng thì có là cái gì. Ngày xưa theo Lục sư phụ (Một trong bảy ông thầy dạy võ) vào doanh trại quân đội chơi mấy tháng (thực ra làm giáo cụ trực quan huấn luyện cho lính đặc chủng), đến xe tăng, tên lửa bọn anh còn tháo ra suốt.

Rảnh rồi sinh nông nổi, Minh đưa ra ý tưởng đặt tên cho đội. Hai thằng thảo luận sôi nổi, hai cô gái cũng thỉnh thoảng góp ý.

- Lấy tên đội là "Vườn hoa các hoàng tử" - Minh đưa ra ý kiến.

- Không. Lấy tên là đội "Những người phát cuồng vì thím Hà" - Thi cũng góp ý.

- Hội ghét những đũa khoe ngực trên facebook.

- Hội những người phát cuồng vì cab.vn

- Thế lấy mẹ là "Hội những người phát cuồng vì nước mắt" đi.

- ...

- .....

.....

Trời còn chưa tối nhưng đã ngả hết về tây, ánh nắng cuối cùng bị những tòa nhà cao tầng chia nhau chắn hết. Mặc dù còn sáng nhưng phía trời đông, một vầng trăng non đã treo lơ lửng. Từng cơn gió lạnh thổi qua cuốn bay vài mảnh báo vụn đi khắp nơi.

"Card" Thi nói nhỏ. Một tấm thẻ hơi mờ hiện ra trước mặt nó. Nhìn lướt qua, hơi dừng lại ở phần thời gian nhiệm vụ. Hơi nhăn mày, quần lại chiếc khăn quàng cổ, nó khẽ nghiêng đầu nói với những người phía sau:

- Còn một tiếng rưỡi nữa. Có lẽ chúng ta sẽ sống. Tiến lên nào, hội những người phát cuồng vì mắm tôm - Nói xong, nó dẫn đầu bước về phía trước.

Đi ngay sau lưng nó là bé Lan, tiếp đến là Thủy và cuối cùng là Minh đoạn hậu.

- Tao vẫn nghĩ lấy tên là "Hội những người phát cuồng vì nước mắm" hay hơn - Tiếng thằng Minh yếu ớt vọng lên từ bên dưới.

Vài phút trước, cả nhóm đang nghỉ ngơi thì bé Lan bỗng nhiên run lên, mặt tái mét, nắm chặt lấy áo Thi. Giọng run rẩy bảo phải rời khỏi đồn cảnh sát ngay. Do đã biết năng lực đặc biệt của Lan, cả bọn không chần chừ, vội vã thoát ngay.

Cả nhóm lại bắt đầu di chuyển theo chỉ dẫn của Lan - Đi vào nơi có ít cánh bướm đen - Em nói thế. Dọc đường đi, nhóm liên tục chạm trán với từng nhóm zombie nhỏ, tầm 2 hay 3 con, có khi là một con. Tất cả đều do hai thằng xử lí hết. Tụi nó nói: Nếu không cần thiết thì không nên nổ súng, tránh hấp dẫn nhiều zombie tới.

Với đội hình hiện tại: Minh và Thi dame chính, hai cô gái hòa lực phụ trợ lúc cần thiết. Trên đường lại không có nhiều zombie, nhóm di chuyển một cách nhẹ nhàng. Tâm tình của hai cô gái cũng bớt khẩn trương.

Thi nhú mày, nó cảm thấy bất an. Cảm giác được trui rèn qua bao trận chiến nói cho nó biết có một thứ gì đó rất nguy hiểm đang rình rập quanh đây. Quay lại nhìn Minh. Nó thấy Minh cũng nhìn nó với vẻ mặt trầm trọng. Gật nhẹ đầu, Thi cất tiếng nhắc nhở hai cô gái cẩn thận.

Liên tục di chuyển. Cả nhóm chạy đến trước một cây cầu vượt. Bên dưới là con đường cao tốc rộng rãi. Con đường được chia ra làm hai bởi một dải phân cách bằng bê tông. Từ dải phân cách mọc lên một hàng rào dây thép cao chừng 2 mét, kéo dài về hai phía, vượt quá tầm nhìn. Phía bên đường cả nhóm đang đứng, xác ô tô chồng chất. Phía bên kia, một đám zombie đưa những đôi tay không trợn vện về phía cả bọn, miệng gầm gừ đe dọa.

Cây cầu vượt cao khoảng 10 mét, đã bị hỏng hóc nghiêm trọng. Lan can đã gãy gần hết. Nhiều chỗ bê tông như bị đập nát ra, lộ cả cốt thép bên trong. Một số đoạn đã sập xuống chỉ còn lại một vài thanh xà thép bắc ngang.

Đang đi qua một đoạn cầu đã bị hỏng nghiêm trọng, Thủy bỗng thấy thanh thép dưới chân mình trượt đi, cả người mất thăng bằng rơi ra khỏi cầu. Minh đi đằng sau vội đưa tay ra đỡ nhưng không kịp. Chỉ còn lại vài lọn tóc mềm lưu lại trên bàn tay của nó.

- Aaa.....!!! - Thủy hét lên. Hướng ánh mắt tuyệt vọng nhìn lên trên cầu. Cô nghĩ "mình xong rồi... Có lẽ chết thế này là tốt nhất..." khẽ khép lại đôi mi. Chờ đợi tử vong.

- AAAAA.....!!!

Một tiếng hét lớn vang lên. Thủy giật mình mở to đôi mắt vừa mới khép lại của mình ra. Không thể tin được. Cô nhìn thấy thằng Minh đang lao xuống, hai chân nó liên tục đập vào chân cầu (động tác như đang chạy), sự điên cuồng hiện lên trong mắt. Khoảng cách giữa hai người ngày càng bị thu hẹp. Minh vươn tay trái ra ôm chặt lấy vòng eo của Thủy. Cùng lúc đó, tay phải nó vớ sang, nắm lấy một thanh thép nhô ra bên cạnh. Hai người khựng lại một chút rồi từ từ rơi xuống.

Cảm giác vòng tay rắn chắc đang siết chặt lấy eo mình, Thủy mở to mắt ngược nhìn Minh "Đây không phải là ảo giác trước khi chết đấy chứ!!?".

Thả lỏng hàm răng đang cắn chặt của mình, Minh cúi xuống nhìn cô gái trong lòng. Nó khẽ cười và nói:

- Không sao nữa rồi.

Máu từ tay phải đang giữ thanh thép của Minh chảy ra. Do phải gánh chịu trọng lượng của cả hai người khi rơi xuống, các miếng vết thương cũ bung hết ra, những ngón tay ma sát với thanh thép cũng trầy da, chảy máu. Từng giọt máu rơi xuống, rơi cả vào khuôn mặt đang ngẩng lên của Thủy. Nước mắt của cô cũng dâng lên, tràn ra hòa lẫn vào với máu.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4: Chiến - Năng Lực Thức Tỉnh

Thanh thép Minh bám vào cong lại, đến khi hai đứa còn cách mặt đất hơn một mét thì từ từ chậm lại rồi dừng hẳn.

Minh buông tay giữ thanh thép ra, ôm Thủy thả người rơi xuống đất. Chân vừa chạm đất, một đám zombie đã điên cuồng lao tới. Nó cúi xuống, nhặt lấy khẩu súng Thủy đã đánh rơi lúc ngã lên, chui qua loa vào áo rồi nhét vào tay cô. Xong, nó tiến lên phía trước chiến đấu với đám zombie.

Đứng trên cầu nhìn xuống, Thi và Lan cùng thở phào một hơi khi thấy cả hai đều không có việc gì. Thi hét to:

- Đợi một tí, tui xuống ngay - Rồi mặc kệ tiếng la hét của Lan, nó vác cô bé lên lưng. Tăng tốc độ chạy băng băng qua những thanh xà thép lung lay.

Cây cầu có vẻ hơi dài, nên có lẽ phải một lúc nữa mới xuống được tới nơi.

Zombie bên dưới đường cao tốc cũng không đông lắm, lại thêm Thủy tinh thoảnh bắn hỗ trợ nên Minh chiến đấu có vẻ khá thoải mái.

BUP..! Tung một cú đấm tay phải vào mặt con zombie trước mặt. Đầu con zombie ập ngửa ra sau, cơ thể bắt đầu đổ xuống. Không đợi con zombie hoàn toàn ngã xuống, Minh bước chân trái lên một bước, chân phải đập mạnh vào ngực con zombie làm cho nó bay đi, va ngã vài con zom khác. Cùng lúc đó cơ thể mượn lực tung người về phía sau, vịn mình chặt một cú trời giáng vào cổ con zombie khác. Con zombie bay đi với cái đầu đã lệch hẳn ra khỏi cổ va chạm với một con khác bên cạnh làm cả hai cùng ngã.

Giẫm vỡ sọ con zombie chưa kịp bò dậy. Minh bỗng cảm thấy rùng mình, một trận rét lạnh dâng lên trong lòng. Như một phản xạ, nó ngoái đầu nhìn sang bên cạnh.

Nhiều mây khi thấy dưới trụ cầu vượt, cách khoảng 30 mét, một bóng đen đang đứng đó, lặng lẽ nhìn về phía này.

Quay sang bẻ cổ một con zombie đang cố gắng chạy qua. Khi nhìn lại thì bóng đen đó đã biến mất. Đè cao cảnh giác, Minh hướng tới một con zombie khác tấn công. Đám zom trên đường cao tốc đã sắp sửa bị quét sạch thì:

- AAA..!á á.....á.....!!! PẦNG PẦNG... PẦNG.....-

Tiếng la hét hoảng loạn của Thủy hòa cùng tiếng súng vang lên. Minh vội quay người lại. Nó thấy Thủy đang điên cuồng nã súng vào một bóng đen nhỏ đang lao rất nhanh về phía cô, nhưng có vẻ như không có tác dụng.

Khi bóng đen đã sắp đâm vào Thủy thì có một bóng người lướt qua, chắn ngay trước mặt cô.

Minh vừa xuống tấn, hai tay vắt chéo nhau thành hình chữ "X" chắn trước ngực thì - RẦM....- Sau cú va chạm, cái bóng nhỏ kia bật ra ngoài. Minh cũng loạng choạng lùi mấy bước mới ổn định lại được thân mình.

Giờ nó mới nhìn rõ, bóng đen kia có ngoại hình như một tên thanh niên, mặc áo liền mũ, mặt dữ tợn với khoang miệng chỉ còn cơ với xương. Minh nhận ra đây là con Hunter có tốc độ tấn công và di chuyển vô cùng nhanh. Con Hunter bò bằng cả bốn chi, nghe răng gặm gừ với nó như một con dã thú, nước dãi nhiều ra chảy cả xuống nền đường.

- Vút... - Hunter bắt đầu di chuyển. Minh cũng đã xuống tấn, hai tay đưa ra, một trên một dưới và bắt đầu rung động kịch liệt với biên độ nhỏ, càng ngày càng nhanh. Hai cánh tay của nó bắt đầu mờ đi, không nhìn rõ đường nét. Nó đang dùng tuyệt học "Sóng chấn động" của Nhị sư phụ (1 trong 7 ông thầy dạy võ).

"Sóng chấn động" tuyệt học thành danh của một trong Thất đại hạn, đại hạn thứ hai, phong hào "Địa Chấn". Chiêu này làm cho các khối cơ trên cơ thể chấn động kịch liệt với biên độ nhỏ. Tấn công có thể làm cho một cú đâm bình thường phát ra lực đạo chồng chất, có tác dụng như hàng trăm cú đâm. Phòng thủ, có thể làm cho lực đạo của đối phương trượt đi hoặc trực tiếp bị triệt tiêu. Tuyệt học này chỉ có duy nhất một nhược điểm. Cơ bắp rung động với tần suất cao, dung động này ảnh hưởng đến cả kết cấu xương và tổ chức dây thần kinh. Sử dụng trong thời gian dài rất có hại cho cơ thể. Muốn luyện tập được tuyệt học này thì nhất thiết phải kết hợp với thuốc bóp và xoa bóp trị liệu.

Nháy mắt sau khi di chuyển, con Hunter đã đến trước mặt. Trong tích tắc đó, Minh cũng đưa tay trái ra, chạm nhẹ vào con Hunter. Sau khi bị chạm vào, tốc độ của con Hunter giảm hẳn, lực đạo từ cú bật vừa rồi nhanh chóng mất đi. Khi đến trước ngực Minh thì dừng hẳn. Minh thu tay phải lại sát cạnh sườn, chân phải hơi nhấc lên vừa định thực hiện cú đâm xoáy "Pháo tròn ốc" thì con Hunter đã bật ra ngoài.

Minh với con Hunter quấn nhau một lúc nhưng cả hai đều không làm được gì nhau. Con Hunter có tốc độ di chuyển khá nhanh, Minh không đánh trúng được. Còn con Hunter không xuyên thủng nội phòng thủ của Minh. Sau một lúc tấn công không thu được kết quả, con Hunter tách ra đứng cách Minh khoảng 10 mét nghe răng gặm gừ, chờ cơ hội tấn công tiếp theo.

Trong lúc Minh đánh nhau với con Hunter, Thủy đã dùng súng xừ lí nốt vài con zombie thường còn lại. Cô lo lắng đứng nhìn, nhưng Minh và Hunter liên tục di chuyển đảo vị trí cho nhau nên cô không dám bắn. Sợ đạn lạc vào người Minh. Khi thấy cả hai tách ra, Thủy liền chĩa súng về phía con Hunter liên tục bóp cò với hi vọng có thể trợ giúp được cho Minh.

- Pằng..Pằng..Pằng... - Ngay khi tiếng súng đầu tiên vang lên Minh đã biết là không ổn. Nó vội giậm mạnh chân lao về phía Thủy. Nhưng con Hunter còn nhanh hơn nó. Hunter thấy Minh khó chơi nên ngay khi Thủy bắn nó, nó liền chuyển mục tiêu, tấn công về phía cô.

Chỗ Minh và con Hunter đứng cách Thủy khoảng gần 20 mét. Dù Minh đã phản ứng trước, nhưng tốc độ của con Hunter quá nhanh. Nó nhanh chóng vượt qua Minh và lao về phía Thủy. Không đuổi kịp. Hai tròng mắt Minh đỏ lên chuẩn bị bắt chấp mọi giá cường chế dùng cấm thuật thì:

- Minh...! - Thi đã chạy tới nơi. Nó hét to một tiếng rồi đập lên nóc một chiếc xe hơi tung người đến trước mặt Minh - Hộc kích...

Thằng Minh hiểu ý đứng lại, hơi bước chân phải lên đằng trước xuống tấn, tay chạm nhẹ vào lòng bàn chân Thi. Giậm mạnh chân phải xuống đất tạo thành lực đẩy di chuyển lên hai tay rồi đẩy mạnh vào lòng bàn chân Thi.

Cùng lúc đó thằng Thi cũng đạp mạnh chân về phía sau, cả người bắn đi như một mũi tên. - Vù... - Đuổi kịp Hunter. Thi xoay mạnh người trên không trung, giáng gót chân xuống gáy con Hunter

[Riu - Đoạt mệnh]

- Khục... - xương cổ bị đá gãy nhưng dư lực vẫn còn - Rầm... - cả người con Hunter đập mạnh xuống đất, máu thịt bắn tung tóe, đầu văng ngược ra sau, chết không thể chết hơn được nữa. Mọi việc tưởng chừng lâu, nhưng từ lúc con Hunter bắt đầu phóng đến chỗ Thủy đến lúc bị hạ chỉ mất có vài giây thôi.

- Thành công tiêu diệt Hunter, thưởng 100 điểm tích lũy - Âm thanh ngọt ngào của hệ thống vang lên trong đầu Thi.

Nhìn xác con Hunter dưới đất và Thủy vẫn nguyên vẹn, Minh thờ phào một hơi rồi nói:

- Nguy hiểm vãi. Mà mày làm cái gì mà lâu thế? Tí nữa thì tao vào cấm thuật rồi.

- Tao bị lạc, mãi mới tìm tới nơi. Mà tao tưởng mày thích thế?

- Thích cái shit đấy. Mày có biết tao ngã suýt chết không, hân còn chảy máu đầu này.

- Tao tưởng mày tự nhảy xuống? Mà thôi, rời khỏi chỗ này đi, tao cảm thấy ở đây không an toàn, zom kéo cả đàn đến thì chết.

Hai thằng vừa nói chuyện vừa chạy ra khỏi đường cao tốc. Thủy bị thằng Minh nắm chặt tay tùy ý kéo đi. Sát mép đường, Lan chui ra từ trong một chiếc xe hơi (ban nãy thằng Thi nhét em vào đó) rồi ngoan ngoan leo lên lưng Thi. Cả bọn chạy ra khỏi đường cao tốc, chạy vào một nơi giống như chung cư gần đó.

Đang chạy, đột nhiên cả người Lan run bắn lên, sắc mặt trở lên trắng bệch:

- Không tốt. Chạy, chạy mau lên, những cánh bướm đen đang phủ kín chỗ này - Em nói với âm thanh run rẩy.

- Cái gì... - Minh và Thi đồng thời kêu lên.

- Vcl (vui cười lên). Giờ thì khổ rồi. Định Mệnh cái mồm của mày thối vãi - Minh vừa chạy vừa hét lên với Thi.

- Tau tưởng mày thích thế - Thi yếu ớt đáp lại.

Cả nhóm đẩy nhanh tốc độ. Vừa định hỏi Lan xem lên chạy hướng nào thì:

- ..Gào... Gào... gừ... - Một loạt âm thanh vang lên.

Cả bọn đứng sững lại nhìn: phía trước, đằng sau, quay phải, quay trái chỗ nào cũng là zombie. Zombie lao ra từ khắp mọi nơi, từ các con đường xung quanh, từ các tòa nhà gần đó.

Âm thanh gầm rú, gào thét nổi lên tứ phía. Đội quân zombie tràn về phía cả nhóm như thủy triều. Đứng trước số lượng zombie nhiều như thế, cả bọn tự nhiên sinh ra cảm giác bất lực trong lòng.

Minh và Thi quay ra nhìn nhau, mặt hai thằng toát đầy mồ hôi hột. Thi gian nan nuốt ngụm nước bọt nói:

- Qua được vụ này, sau này tau không troll mày nữa.

Đàn zombie càng lúc càng gần, sắc mặt hai thằng bỗng trở lên bình tĩnh lạ thường. Thả Lan xuống đất, Thi nắm lấy hai bả vai em nhẹ nhàng hỏi:

- Nói cho anh biết. Bây giờ đi hướng nào? - Cố lấy lại bình tĩnh, Lan đảo mắt xung quanh rồi vờn tay chỉ về hướng khu chung cư cũ.

Thi khẽ mỉm cười, tháo chiếc khăn quàng cổ của nó ra quàng vào cổ em. Xoa nhẹ đầu em, nó nói:

- Không sao đâu, rồi sẽ ổn cả thôi - Lan ngược mắt lên nhìn nó, "um" một tiếng. Hai tay nắm chặt khẩu súng lục, miệng cũng khẽ mỉm cười. Bên cạnh, Minh cũng buông tay Thủy ra, tiến lên phía trước trong ánh mắt quan tâm lo lắng của cô.

Xuất chiêu trước, chiếm tiên cơ. Không đợi lũ zombie tới gần Minh và Thi đã bắt đầu tổ chức tấn công. Khẩu súng trong tay hai cô gái phía sau cũng bắt đầu nhả đạn.

Minh giật xuống một cánh cửa xe hơi gần đó, cả người quay vòng tròn (động tác của vận động viên quần vợt xịch) khi đã đạt tốc độ cực hạn rồi thì buông tay. Cánh cửa xoay tít như chong chóng bay về hướng khu chung cư. Thi cũng có người đập mạnh chân xuống nền đường, cả người bắn ra theo sát phía sau cánh cửa.

Cánh cửa ầm ầm lao đến, chạt đứt đôi người con zombie đầu tiên tiếp xúc với nó, máu thịt bắn tung tóe lên không trung. Cả vài con bên cạnh cũng cùng chung số phận. Cánh cửa còn bay sâu vào thêm 2 mét, đẩy ngã vô số zombie.

Khi thấy cánh cửa có dấu hiệu hơi chững lại, Thi liền xoay người đập thật mạnh vào cánh cửa làm cho nó bay thêm một đoạn nữa cắm sâu vào đàn zombie rồi mới dừng lại rơi xuống đất.

Một lỗ hổng được tạo ra nhưng nhanh chóng bị con lũ zombie lấp mắt. Thi liên tục tung cước, đá văng bọn zombie phía trước mở đường. Mỗi cú đá là một con zombie bay ngược về phía sau xô ngã thêm vài con nữa. Cả nhóm gian nan tiến về phía trước.

Từ lúc Thi lao về phía trước. Minh cũng xoay người lại cản phía sau. Hai cánh tay nó bắt đầu dung động, đường nét cánh tay mờ dần đi không còn nhìn rõ nữa. Khi đàn zombie tới, cánh tay của nó cũng vung lên. Chỉ thấy Minh chạm nhẹ vào con zombie nhưng con zombie lại bắn mạnh ra như bị xe đâm phải. Chỗ bị Minh chạm vào lõm xuống, lan ra theo hình gợn sóng. Do tác dụng của cánh tay rung tốc độ cao, nên đối thủ phải chịu sát thương chồng chất như cửa nhiều đòn. Cánh tay vung lên liên tục, miễn cưỡng đẩy lùi được làn sóng zombie tràn lên từ phía sau.

Hai cô gái cũng liên tục nổ súng hỗ trợ nhưng không ăn thua. Chưa nói đến việc có bắn trúng hay không, dù có bắn trúng cũng chưa chắc đã giết được. Vì bọn zombie này, trừ khi bị bắn trúng đầu mới chết hẳn ra thì trúng đạn vào những chỗ khác đều không ăn thua.

Zombie cứ bị hạ hết lớp này, lớp khác lại ủa lên, giẫm lên xác nhau làm tan nát những con bị ngã dưới đất. Thịt vụn, máu đông bắn tung tóe lên người hai thằng, không khí tràn ngập mùi hôi thối đến ngẹt thở.

Cả bọn vất vả mới đi được hơn chục mét thì có một bóng đen bay vụt qua đầu thằng Minh, lao nhanh về phía hai cô gái. Thấy thế Minh ngoái đầu hết to:

- Thi...! - Thi xoay người, nhìn thấy một con Hunter đang lao nhanh về phía Lan và Thủy. Nó tung người lên đập mạnh vào thành chiếc ô tô gần đó làm cho vỏ xe bị méo đi, còn nó lao nhanh như một mũi tên về hướng hai cô gái. Xoay người giáng gót chân làm vỡ toác đầu con Hunter. Chưa kịp tiếp đất thì một bóng đen khác đã đâm sầm vào người nó. Lực va chạm mạnh làm bóng đen và Thi cùng bay ra ngoài, rơi xuống giữa một rừng zombie. Những con zombie thường nhanh chóng trùm kín người Thi.

- Không... - Nhìn thấy Thi bị đàn zombie bao phủ, Lan hét lên, nhào người người ra ngoài, mặc kệ bị zombie cắn. Em cố lao về phía thằng Thi. Minh thấy Lan như vậy vội vàng hét lên:

- Dừng lại..! Nó không sao đâu... - Vội vàng túm lấy tay Lan lôi lại. Mặc kệ cho em điên cuồng giãy dụa với hai hàng nước mắt chảy dài trên má.

- Bùng..! - Như chứng minh lời nói của Minh, đám zombie đề lên người Thi bị bắn tung ra. Con Hunter đề lên người thằng Thi bị đá toác đầu gục xuống. Thi bật người đứng lên, mắt đỏ ngầu. Minh biết đây là dấu hiệu khi sử dụng cấm thuật. Nhưng Minh không để ý thấy trong con người mất bên trái thằng Thi đang ẩn hiện một ngôi sao năm cánh lộn ngược màu đỏ sẫm.

Tung một cước vào con zombie trước mặt làm cho ngực nó lõm lại, nội tạng vỡ nát phun đầy ra từ miệng. Con zombie bay nhanh về hướng ba người còn lại, dọn dẹp hết những gì nó gặp trên đường đi tạo thành một lỗ hổng lớn nối Thi với cả nhóm.

Thấy Thi không chết, lại còn có vẻ mạnh hơn. Lan vui mừng định chạy đến chỗ nó thì: - Vút... - Một cái lưới quấn chặt lấy cổ Lan kéo em bay ngược lại về hướng cây cầu vượt.

Thi giậm mạnh chân xuống lòng đường. Một giây sau, nó đã xuất hiện bên cạnh Lan, một tay ôm em vào lòng, một tay cầm lấy cái lưới, giật mạnh.

Con Smoker ngã từ trên cây cầu vượt xuống, rơi trúng vào hàng rào thép phản lan đường bên dưới, cơ thể bị đâm thủng lỗ chỗ. Hơi nhú mảy, Thi thấy một đoàn khí đen mỏng manh bay ra từ cơ thể con Smoker rồi nhập vào người mình. Từ đầu tới giờ, chuyện lạ gì nó cũng đều gặp qua nên không quan tâm đến đoàn khí đen nữa. Khẽ lắc mình, nó xuất hiện cạnh chỗ thằng Minh. Thả Lan xuống, nó lại lao vút vào đàn zombie.

- Bùng... Bùng... Bùng... - Những âm thanh lớn do va chạm mạnh liên tục vang lên. Thân ảnh Thi liên tục nhoáng lên trong đàn zombie. Nó di chuyển nhanh đến nỗi mắt thường không tài nào bắt kịp được. Chỉ thấy đám zombie liên tục gục ngã, bay đi hoặc bị đá bắn tung lên không trung. Vài con Bommer tự phát nổ khi bị tấn công, nhưng không làm gì được Thi.

Khi dùng cấm thuật, tất cả cơ năng của cơ thể đều được bộc phát trong thời gian ngắn làm cho người dùng đạt được sức mạnh gấp hai, ba lần bình thường. Nên tốc độ của Thi đã nhanh nay lại càng thêm kinh khủng.

Không đến 10 giây, Thi đã dọn ra một con đường dài khoảng 30 mét, rộng hơn 2 mét chông chát xác zombie. Bên trong còn có thể nhìn thấy được hai, ba xác Hunter, vài đám khói độc do Bommer tự phát nổ tản dần đi theo gió. Con đường bắt đầu từ chỗ thằng Minh đang chống cự, đục xuyên qua đàn zombie hướng về phía khu chung cư cũ.

Khi con zombie đứng ngoài cùng ngã xuống, một hơi thở sau Thi đã về sát bên cạnh Lan. Vội vã ôm em vào lòng, nó tăng tốc độ chạy nhanh về hướng khu chung cư. Không ở lại giúp thằng Minh vì nó biết thời gian cấm thuật của nó sắp hết. Nó phải nhanh chóng tìm được chỗ an toàn cho Lan và cho chính nó vì sau khi sử dụng cấm thuật nó sẽ bị thoát lực nghiêm trọng không thể cử động được nữa.

Đạp bung cánh cổng sắt của khu chung cư ra, vội vã lao vào. Thi thả Lan xuống đất rồi nhanh chóng thanh lý vài con zombie bên trong trước khi hết thời gian cấm thuật vài giây.

Thở ra một hơi, nó ngồi bệt xuống đất tựa lưng vào lớp chiếc xe ô tô méo mó trong sân khu chung cư. Sự mệt mỏi ập đến, nó cố gắng mở mắt nhìn về phía thằng Minh, đầu thì đang nghĩ về những đám khói đen thoát ra từ người đám zombie biến dị. "Định mệnh, không phải là giết chúng thì chúng quay lại ám mệnh đấy chứ?". Quần áo rách tan nát, cả người đầy vết thương, vài cụm khói đen chưa kịp chui vào cơ thể vẫn đang bay vòng quanh người nó.

Bé Lan đứng bên cạnh Thi, tay cầm chặt khẩu súng lục kiểu cổ. Cảnh giác nhìn bốn phía.

Sau khi thấy Thi dùng cấm thuật, mở ra một con đường rồi mang theo Lan chạy vào khu chung cư. Minh cũng nhanh chóng đẩy lùi lũ zombie phía sau lại rồi dẫn Thủy chạy theo.

Tay trái Minh nắm chặt một chiếc lưới dài giật mạnh làm ngã con Smoke từ tòa nhà cao tầng cạnh đó, đồng thời tay phải xòe ra xoáy mạnh tung tuyết chiều "Chu tước - Pháo trời ộc" vào đám zombie bên cạnh.

Không kịp thay đạn, Thủy nhét vội khẩu súng vào trong ngực rồi nhặt lấy một thanh thép dưới lòng đường lên làm vũ khí. Cả hai nhanh chóng chạy vào lỗ hổng đang bị thu hẹp dần của đám zombie.

Sắp thoát ra khỏi đàn zombie thì bỗng nhiên, ba con Hunter lao ra từ bên cạnh. Hai con tấn công Minh, còn một con lao về phía Thủy. Thấy thế Minh vừa hít sâu một hơi định dùng cấm thuật trong giây lát thì - Ấc...! - Một cái lưới của Smoke từ đâu bắn tới quấn chặt lấy cổ Minh làm gián đoạn việc dùng cấm thuật.

Hai con Hunter nhanh chóng lao tới xô ngã nó. Những con zombie thường nhanh chóng bao phủ nó lại. Trước khi tầm nhìn bị che khuất, nó nhìn thấy Thủy bị xô ngã - Ấ... - Tiếng hét tuyệt vọng của cô vang lên bên tai nó. Đôi mắt Minh trừng to, đồng tử co rút lại. "Nó không muốn chết như thế này, nó đã hứa phải bảo vệ Thủy" sự không cam lòng hiện lên trong ánh mắt. Cấm thuật. Nó muốn cưỡng chế vào cấm thuật, mặc kệ có bị "Ma hóa" mất đi ý chí hay không. Nó phải sống. Hai mắt bắt đầu hần lên những đường tơ máu, cấm thuật chuẩn bị được cưỡng chế phát động thì dị biến lại xảy ra.

- Phập... Phập... phập... phập... - Hàng loạt những âm thanh như da thịt bị vật gì đó bén nhọn đâm xuyên qua vang lên. Những mũi gai màu đen nhọn hoắt đâm ra từ người Thủy, xuyên thủng tất cả zombie trong vòng bán kính 3 mét xung quanh cô. Con Hunter đẩy ngã Thủy bị xuyên thành từng mảnh vụn.

Những con zombie đề lên người Minh cũng bị xuyên chết. Những mũi gai đen nhát dần đi rồi biến mất.

Dễ dàng giật chiếc lưới đang quấn ở cổ mình ra, Minh gạt những con zombie đang đề lên mình ra rồi bật người đứng dậy. Thảm cảm thấy may mắn vì không bị xuyên thành cái sàng, Minh quay người ra nhìn Thủy thì thấy cả người cô được bao phủ bởi một tầng gai đen đang từ từ co lại. Minh đã biết cái

giết chết lũ zombie.

Không kịp thức mắc nhiều, zombie đã tràn đến buộc Minh phải ứng phó. Còn Thủy sau đó cũng không phóng gai ra nữa. Có lẽ chỉ khi nào gặp nguy hiểm tới tính mạng nó mới tự phóng gai bảo vệ. Minh không dám thử để Thủy gặp nguy hiểm xem có phóng gai không, nó mà không phóng thì xong đời, có mỗi cái mạng, không làm liều được.

Bùng...! - Một chương "Pháo tròn ốc" tung ra, vài con zombie cản trước mặt Minh cùng nhau bay ra, vòng vây zombie bị khoét một lỗ thủng dài hơn một mét thông ra bên ngoài. Vợ vàng túm lấy Thủy vác lên vai. Minh tăng tốc độ lao nhanh ra khỏi đàn zombie, chạy về phía khu chung cư. Đàn zombie đông nghìn nghịt đuổi đằng sau.

Sắp chạy vào cánh cổng sắt, Minh đưa tay túm lấy đai lưng của Thủy, vịn vai đáp cô vào bên trong. Oạch một tiếng, mông Thủy tiếp xúc thân mật với nền bê tông, đau chảy nước mắt. Không thêm an ủi, Minh vợ vàng gồng mình, dùng hai tay cố gắng khép lại cánh cổng sắt của khu chung cư.

Chưa biết dùng cái gì để buộc hai cánh cửa lại, đàn zombie đã ủa đến, xô vào làm cho hai cánh cổng rung lên bần bật. Minh cố gắng giữ chặt hai tay không cho cánh cổng bung ra, mặc kệ hai tay trầy chỗ đeo găng ra thì đã bị zombie cào cấn cho rách da, chảy máu đầm đìa. Thấy thế, Thi đang ngồi bồng bật dậy, vợ bừa một thanh thép phi 6 dưới đất luồn qua hai cánh cổng rồi vịn cong lại, xoắn hai đầu lại với nhau. Minh thận trọng buông tay.

- Rầm... - Cánh cửa hơi giật vào một tí lộ ra một khe hở cỡ 10cm rồi không mở thêm nữa. Hai thằng cùng thở phào một hơi.

Thi đột nhiên gục xuống, lăn ra đất. Lan nhìn thấy, a lên một tiếng sợ hãi. Em vợ vàng chạy lại xem Thi có bị làm sao không. Minh thấy thế thì cười lên ha hả. Nó nói với Lan:

- Không sao đâu, tác dụng phụ của cấm thuật đẩy mà. Hôm nay nó không gục ngay lúc dùng xong cấm thuật đã là khá lắm rồi. Cứ để nó ngủ một lúc là lại bình thường ngay.

Quan tâm quá hóa loạn. Sau khi kiểm tra cho Thi xong thì Lan thấy ngoài trừ có thêm vài vết thương không chí mạng ra thì nhịp tim của nó vẫn ổn định, hô hấp đều. Quanh người Thi chỉ có một hai con bướm đen lượn lờ. Lan ngồi xuống, nâng đầu thẳng Thi lên, cho nó gối vào đùi mình.

Minh đảo mắt quan sát xung quanh, đây là một khu chung cư cũ kỹ, có lẽ do zombie đã kéo hết ra ngoài ban nãy nên bây giờ không còn con zombie nào lao ra tấn công cả bọn nữa. Thằng Thi đang ngất, bé Lan không có sức chiến đấu mấy, chỉ có nó là còn có thể đánh nhau. À, còn Thủy nữa, dùng súng cũng không tệ.

Hai cánh tay vẫn còn tê dại sau khi dùng "Sóng chấn động" với cường độ cao. Bình thường nó phải thực hiện xoa bóp phục hồi cơ ngay, nếu không hai cánh tay này có thể sẽ tàn phế. Nhìn lũ Zombie ngoài cổng, lại nhìn lực lượng còn lại của đội mình, nó khẽ lắc đầu bỏ qua yêu cầu cơ bản sau khi dùng xong "Sóng chấn động". Bây giờ phải chạy trước đã, dù gì thì cũng phải giữ được mạng sống cái đã, tay tính sau. Nó tự nhủ trong lòng: "Kệ vậy, không cần xoa bóp cũng được, chỉ là thời gian hồi phục hơi bị lâu hơn thôi. Vả lại bây giờ cũng không có mạng theo thuốc bóp nữa. Mà chắc gì số bọn mình đã "nhọ" đến nỗi vấp phải đàn Zom đông đến nỗi phải dùng "Sóng chấn động" nữa...".

Mang theo suy nghĩ cầu may trong đầu, nó vu vơ nhìn về phía Thủy, đúng lúc cô cũng đang nhìn nó, hai ánh mắt chạm nhau. Nó thấy ánh mắt của Thủy trở lên hoảng hốt, cô đỏ mặt cúi đầu rồi như nghĩ ra điều gì đó, cô ngẩng đầu nhìn lại Minh với ánh mắt phẫn nộ, tay vuốt nhẹ một bên mông biểu tình như muốn trách tại sao nó ném cô thô bạo thế. Thấy ánh mắt ạng nước, cái miệng hơi cong lên bất mãn, biểu tình vừa phẫn nộ vừa làm ra vẻ đáng thương của Thủy, Minh ngăn người, há mồm, nước rãi bắt đầu chảy ra.

Quệt đi dòng nước rãi trên mép, nó lắc mạnh đầu cho tỉnh táo. Quay người lại nhìn đàn zombie đông nghìn nghịt với cánh cổng cũ đã han rỉ, nó nói với hai cô gái:

- Đi thôi. Chỗ này không ở lâu được, chẳng biết cánh cổng này còn chịu được đến bao giờ, cả bọn Smoke rình đập quanh đây nữa - Nói rồi nó công thẳng Thi lên lưng đi trước, hai cô gái vợ vịn theo sau.

Bóng người khuất dần trong khu chung cư.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Tank - Ác Chiến

Đã 15 phút từ lúc chạy vào khu chung cư, cả nhóm liên tục di chuyển.

Sau khi dùng cấm thuật đến bây giờ, Thi vẫn còn chưa tỉnh lại. Minh phải công thẳng Thi, khả năng bảo vệ hai cô gái của nó rất hạn chế nên cả bọn không dám dừng lại. Lũ Smoker vẫn luôn rình rập khắp nơi, dừng lại tạo cơ hội cho chúng kéo bất cứ ai đi thì khổ.

Dù gặp nhau chưa lâu nhưng trải qua vài lần sinh tử, Minh đã thật tâm coi hai cô gái là đồng đội của mình. Đội hình di chuyển với Minh công Thi chạy trước, Lan và Thủy theo sát hai bên.

Trên đường đi thỉnh thoảng có gặp hai, ba con zombie. Lần này Minh không cần mà để hai cô gái tự do trở tài xạ thủ. Liếc nhìn thẳng Thi trên lưng, Minh lặng lẽ lắc đầu "Cầm thuật...! lần này không biết bao giờ nó mới tỉnh. Nó ngủ càng lâu, nguy hiểm của cả nhóm càng cao".

"Cầm thuật" là thủ pháp bộc phát hết cơ năng trong thời gian ngắn, làm tăng mạnh chiến lực gấp hai, ba lần lúc bình thường. Trước khi dùng cầm thuật cần thả lỏng cơ bắp, hô hấp liên tục nhằm nạp ôxi vào các cơ. Sau đó hít sâu một hơi, nín thở nén khí xuống bụng (nín thở bóp cò) bộc phát cơ năng. Sau khi dùng cầm thuật, tác dụng phụ lưu lại rất lớn, cơ bắp trở lên mệt mỏi do ngộ độc cacbonic, dễ dẫn đến đứt các sợi cơ do chịu tải quá lớn và sẽ không cử động được trong thời gian dài.

Nếu cưỡng chế dùng cầm thuật hoặc dùng trong khi các cảm xúc tiêu cực bộc phát thì ý thức sẽ bị mất dần đi, lâm vào trạng thái điên cuồng công kích tất cả mọi thứ xung quanh. Trạng thái đó hai thằng gọi là "Ma hóa" nhẹ thì sẽ bị mất trí nhớ, tàn phế, nặng có thể trở thành người thực vật hoặc chết. Cầm thuật này là hồi còn đi học cấp 3 Minh và Thi đã ngộ ra, còn được gọi là "Sức mạnh của ác quỷ" nó là con dao hai lưỡi, hại người hại cả mình. Cũng vì lí do đó mà trường hợp bất đắc dĩ hai thằng mới phải dùng.

"Sức mạnh này chỉ được dùng khi bảo vệ những điều quan trọng nhất."

Đang nghĩ vu vơ, đột nhiên Minh cảm thấy vật áo mình bị níu lại. Quay đầu lại nó thấy mặt bé Lan tái nhợt đi, run rẩy nói:

- Anh Minh! Những cánh bướm đen. Chúng...nhiều lắm!!! - Mắt em toán loạn nhìn bốn phía.

- Chết tiệt! - Văng tục một câu. Minh thúc giục cả nhóm tiến nhanh lên, bản thân nó cũng đột ngột tăng tốc độ không để ý thẳng Thi trên lưng mình đã ập ngã người ra sau theo quán tính.

- Cộc...! - Đang ngủ ngon, Thi giật mình tỉnh dậy vì nó cảm thấy đầu mình như bị cái gì đó đập vào, đau điếng. Mờ mắt ra, đập vào mắt nó là một màu xanh biếc của nền trời. Nó nhận thấy đầu và gáy mình đang thân mật tiếp xúc với nền đường trong khi hai chân vẫn đang bị thẳng Minh kẹp chặt vào hai bên eo của nó lồi đi. "Cộc...cộc....cộc..." âm thanh va chạm giữa đầu với nền đường liên tục vang lên.

- Thả bỏ mày ra thẳng khôn! Thấy tau đẹp trai hơn nên mày có ý định ám sát phỏng? - Không thể tiếp tục im lặng chịu ngược đãi, Thi kêu ầm lên. Thấy thẳng bạn đã tỉnh, Minh vội vàng vớt nổi hai chân nó xuống đường và nói:

- Tỉnh rồi thì xuống mà chạy, tao eo có hứng công mày. Mày mà còn ngất thêm tí nữa là tao đập mày lại cản zombie - Minh vừa nói vừa đưa tay ra túm lấy bàn tay của Thủy kéo đi.

- Tau tỉnh một lúc rồi, chi không nói thôi - Thi nhanh chóng bò dậy, đỡ bé Lan lên lưng mình, chạy theo nói.

- Cái gì ???

- Tau tưởng mày thích thế.

.....

- "Grừ..." Một tiếng gầm giận dữ vang lên. Hai thằng vội vàng dừng lại, tái mặt nhìn về phía trước. Trước tầm mắt mọi người là một con quái vật cao hơn 2m, cơ bắp cuộn cuộn đứng bốn chân như kinh không biết từ đâu nhảy ra chặn một đầu con hẻm. Hai thằng nhận ra đây chắc chắn là con Tank xếp hạng hai những zombie mạnh nhất của game Left 4 Dead. Không thiếu tay chân hay với những bắp thịt lở loét như những con zombie khác. Tank có những cơ bắp hoàn chỉnh một trăm phần trăm với hai cánh tay cực kì mạnh mẽ.

Gầm lên giận dữ, Tank cạy lên một mảnh bê tông ném về phía cả bọn. Minh và Thi mỗi thằng vội vàng ôm lấy một cô gái nhảy sang một bên, lăn tròn trên nền đường chạt vật tránh né. Mảnh bê tông rơi xuống chỗ cả nhóm vừa đứng, vỡ tung tóe, những mảnh vụn bắn đi khắp nơi, bắn cả vào bốn người bên cạnh. Vừa né được miếng bê tông, Minh và Thi vội vàng bật dậy, xuống tấn đề phòng nhìn về phía con Tank.

Thấy sau cú ném của mình, mấy con kiến kia vẫn còn đứng lên được, Tank với tay nhặt lấy một cái thùng rác tiếp tục ném về phía hai thằng. Cùng lúc đó, Minh cũng ôm một cái thùng rác tung đến trước mặt Thi. Thi vội người tung một cước thật mạnh vào cái thùng làm cho nó bay đi, đập chuẩn xác vào chiếc thùng rác Tank vừa ném tới. Lại tiếp tục đá một chiếc thùng rác nữa thẳng Minh ném tới về hướng con Tank. Không quan tâm có trúng đích hay không, hai thằng vội vàng xóc hai cô gái lên lưng, chạy vào con hẻm nhỏ gần đó.

Tiếng ầm ầm vang lên sau lưng, không cần nhìn cũng biết đó là con Tank đang phá tường đuổi theo. Liên tục chạy xuyên qua những lối đi nhỏ hẹp, vừa chạy vừa hất dõ tất cả những thứ cạnh đường tạo chướng ngại vật cản Tank nhưng tiếng ầm ầm, tiếng gầm giận dữ càng lúc càng gần.

Chạy vào một con hẻm, Minh nhìn thấy phía cuối con hẻm có một chiếc cầu thang thoát hiểm đã hạn gỉ. "Cầu thang thoát hiểm, con Tank với kích thước khổng lồ và thể trọng lớn không thể leo được lên, nếu có leo lên được thì hai thằng cũng có thể đánh sập đoạn bên dưới cả bọn". Hi vọng lóe lên, chiếc cầu thang đó đã trở thành lối thoát duy nhất cho cả bọn.

Đẩy nhanh tốc độ đội hình. Khi đến gần, Minh nhìn thấy nhịp cuối cùng của chiếc cầu thang không chạm đất mà bênh lên cao hơn 2 mét nằm song song với mặt đất. Hết to một tiếng - Thủy... - Sau đó xoay người nắm lấy thất lưng cô ném mạnh lên.

- Á...a...a.a...! - Bất ngờ bị ném đi, Thủy kêu lên hoảng hốt rồi nhanh chóng bình tĩnh lại. Cô với tay nắm lấy nhịp cầu thang giữa không trung, kéo nó

xuống đất với thể trọng của mình rồi vội vã bước lên. Minh chạy lên ngay sau Thủy. Thi vừa tỉnh lại sau khi dùng cảm thuật, lại cồng Lan trên lưng nên chạy chậm hơn phía sau.

- ÀM... - Thân hình khổng lồ của Tank xuất hiện tại đầu con hẻm, bắt đầu phá tường tiến vào với tốc độ nhanh khủng khiếp. Còn ba bước chân nữa là Thi lên được cầu thang thì bỗng nhiên chân của nó bị thụt xuống một cống thoát nước (công trình xuống cấp). Bị mất đà, cơ thể nó khựng lại, đổ xuống. Bé Lan trên lưng nó theo quán tính văng về phía trước, ngã lăn ra đường.

Con Tank nhanh chóng đuổi đến nơi, nó vung cánh tay cơ bắp giáng một cú đấm xuống đầu thẳng Thi. Nếu Thi trúng đòn này thì với sức mạnh của Tank, đầu nó chắc chắn sẽ bể ra như dưa hấu.

Cú đấm sắp trúng đầu Thi thì một bóng người lướt qua, Minh đã hiện ra trước mặt nó vung quyền đối lại với cú đấm của Tank.

- Àm...

Hai quyền chạm nhau tạo thành âm thanh trầm muộn. Cả hai tách ra, con Tank chỉ hơi khựng lại còn Minh lùi lại bốn năm bước. Trên cánh tay vừa giao thủ với Tank, các vết thương cũ bung hết ra, các vết rách kéo dài, máu tuôn ra nhanh chóng nhuộm đỏ cánh tay nó. Lực đạo con Tank quá mạnh, ở trạng thái này, hai thằng không phải đối thủ của nó nhưng quay đầu chạy thì đã không còn kịp.

Lúc Minh đối quyền với Tank thì Thi đã rút chân ra khỏi lỗ hổng ở cống thoát nước. Ngay khi Minh bật ra thì nó đã nhảy lên, lẳng không tung một cú đá quét ngang vào má con Tank. Đầu con Tank chỉ bị hơi nghiêng đi, nó găm lên rồi vung tay đập một phát vào thẳng Thi trong khi nó vẫn còn trên không trung làm cho Thi bay ra đập mạnh vào tường. Con Tank cúi người, nẩy lên một mảng bê tông, nâng cao quá đầu chuẩn bị ném vào thẳng Thi. Do va chạm mạnh làm Thi hơi choáng, không thể đứng dậy ngay được.

- Không...! - Lan từ bên cạnh lao đến ôm chầm lấy Thi, đưa lưng mình về phía con Tank, nỗ lực dùng tấm lưng nhỏ bé của mình muốn chắn cho Thi.

Cố gắng cử động cơ thể, Thi muốn đẩy Lan ra, nó không muốn em phải chết chung với mình.

Tảng bê tông sắp sửa được con Tank đập xuống thì Minh ở phía sau con Tank đã lao người lên, hai tay thành trâm chĩa vào hai bên gáy, đoạn cổ tiếp giáp với vai. Cú chặt mạnh mẽ mang theo lực ma sát khi kéo về làm cho hai bên gáy con Tank rách cả da, bật máu. Hai tay con Tank như mất hết sức lực thông xuống, tảng bê tông chưa kịp ném đi cũng rơi xuống theo. Minh vội vàng bắt lấy hai tay nó, một chân đạp vào lưng kéo ngược hai tay về đằng sau.

Thi bất chấp thương thế vùng lên, đẩy Lan về phía chiếc cầu thang rồi lao về phía con Tank. Chông hai tay xuống đất làm trụ, vặn người, hai chân xoay một vòng trên không lấy đà rồi như hai quả chùy giáng mạnh lên ngực con Tank. Ngực con Tank bị đá hơi lõm xuống một chút, nó giận dữ găm lên, vặn người vung hai cánh tay lực lưỡng hất cả hai thằng ra ngoài.

Lan bị Thi đẩy đến chân cầu thang. Thủy vội vàng đưa tay ra giữ lại, không cho cô bé lại mất đi lý trí lao vào. Thấy Minh ứng cứu kịp thời, Lan cũng bình tĩnh lại. Nghĩ rằng ở lại cũng chỉ làm thêm vướng víu, em theo Thủy leo lên cây cầu thang thoát hiểm tìm cơ hội hỗ trợ sau.

Hất hai thằng ra ngoài, găm lên một tiếng thị uy, chuẩn bị lao vào tấn công tiếp thi:

- Pằng..Pằng..pằng - Tiếng súng lục vang lên, vài đầu đạn đập vào cơ thể nó nhưng không thể nào xuyên thủng nổi lớp da, bắt lực rơi xuống nền đường. Hai cô gái sau khi nỗ lực leo lên khoảng 5, 6 mét thì dừng lại bắt đầu nổ súng.

Tank bị thu hút sự chú ý. Nó găm lên lao về phía kẻ dám bắn nó. - RẦM...- Bờ tường bên dưới bị con Tank va vào thùng một lỗ lớn, cả tòa nhà rung lên như sắp sập. Hai cô gái ở quá cao, con Tank không thể với tới được, nó liền nắm lấy nhịp cuối cùng của chiếc cầu thang giật mạnh. Vài nhịp cầu thang không chịu nổi mà bung ra khỏi tường, cả chiếc cầu thang có thể sập xuống bất cứ lúc nào.

Rung động mạnh đã làm ngã hai cô gái, súng của Thủy đã rơi mất, súng của Lan cũng tuột tay nhưng thằng Thi đã dùng dây cột chặt khẩu súng với cổ tay em lại rồi nên không mất. Hai cô gái nằm úp sấp trên sàn cầu thang, cô gắng bám thật chặt lấy lan can, ôm nhau la hét.

- Rầm... - Tank lại kéo một nhịp cầu thang nữa xuống, nếu cứ tiếp tục, hai cô gái sẽ bị kéo xuống đất.

Vùng ra khỏi đồng đồ nát, Minh và Thi thấy hai cô gái sắp sửa rơi vào tay con Tank. Tội nó vội vàng lao tới.

Lao hết tốc lực về phía Tank, khi gần đến nơi, Minh nghiêng người về bên phải, hai tay thu lại sát bả vai, cơ thể xoay tròn. Khi sắp chạm vào người con Tank thì tay phải của Minh đâm mạnh ra, giáng một quyền nặng nề vào đầu gối nó.

- Ruỳnh...crắc... - Một tiếng xương rạn thanh thúy vang lên. Cú đấm kết hợp lực tạo ra do tốc độ lao đến, lực của cơ thể, trọng tâm rơi xuống, lực li tâm khi xoay người nên mạnh đến nỗi cả xương tay phải của Minh và xương đầu gối chân con Tank đều rạn ra. Nương theo phản lực, Minh bật người ra ngoài. Con Tank bị mất trụ, ầm ầm đổ xuống.

[Chu trước nhất thức] là tuyệt chiêu dồn hết sức mạnh vào một đòn, tạo ra lực công kích lớn hơn bình thường. Có thể tạo ra tổn thương cực lớn cho đối thủ nhưng người sử dụng cũng chấn thương theo.

Thi cũng kịp đến nơi, giậm mạnh chân trái xuống đất, chân phải lẳng mạnh từ sau ra trước, vọt ngược lên, chuẩn xác móc vào đầu con Tank trước khi nó kịp ngã hẳn xuống đất.

Đầu con Tank hơi nảy lên, cơ thể hơi khựng lại rồi cả thân hình to lớn nặng nề tiếp xúc với mặt đường. Cú móc của Thi lưu lại một vết rách dài trên mặt nó.

Thi nâng chân lên cao quá đầu rồi mạnh mẽ quật xuống, nó định bồi thêm cho con Tank một cú chệch gót chân nữa. Gót chân sắp sửa chạm vào đầu con Tank thì Thi cảm thấy chân bị nắm chặt, kéo đi, rồi một cảm giác không trọng lượng truyền về não bộ. Nó nhìn thấy một bức tường nhanh chóng phóng đại lên trong mắt. Chỉ kịp xoay người đập chân vào bức tường hoãn xung, giảm thiểu tối đa thương tổn lên cơ thể. Nhưng lực đạo vẫn còn làm bức tường sụp xuống đè cả vào nó.

Sau khi ném thẳng Thi đi, con Tank tiếp tục lao đến chỗ Minh. Dường như, những vết thương trên người càng làm bộc phát hung tính của con Tank khiến cho nó điên cuồng tấn công hai thằng. Bằng vào sự phối hợp nhịp nhàng và sự linh hoạt, lại lấy phòng thủ là chính, hai thằng miễn cưỡng chống đỡ được con tank. Dù liên tục bị thương nhưng không ảnh hưởng nhiều đến sức chiến đấu.

Sau khi đâm rạn xương đầu gối con tank thoát ra, Minh thấy dưới chân nó bắt đầu xuất hiện ba vòng tròn đồng tâm màu đỏ được tạo thành bởi những kí tự kì lạ lan rộng ra mặt đường. Sau đó, nó để ý thấy mỗi khi thằng Thi hay con Tank bị thương chảy máu mà đứng trong phạm vi vòng tròn thì nó sẽ cảm thấy như có một dòng điện nhỏ xuất hiện ở phía ngực trái, lan đi toàn bộ cơ thể. Dòng điện đó lan đến đâu, nó thấy cả người thoải mái đến đấy, cánh tay phải của nó cũng đỡ đau dần.

Dù có dòng điện kì lạ trợ giúp nhưng sức tấn công của con Tank quá lớn. Cứ thế này, hai thằng sẽ không chống nổi vài phút nữa.

Trong lúc Minh và Thi đang quần lấy con Tank, hai cô gái trên cầu thang thoát hiểm tạm thời được an toàn. nỗ lực giúp nhau đứng lên, Thủy và Lan lo lắng nhìn xuống dưới. Hai cô gái không dám nổi sùng vì sợ bắn nhầm vào hai thằng, mà có bắn trúng con tank cũng không làm gì được nó. Đột nhiên, Thủy ra dấu im lặng cho Lan rồi nghiêng đầu, chăm chú lắng nghe. Hình như cô nghe thấy tiếng sùng.

- Đoàng, đoàng, đoàng.....- Đùng là tiếng sùng rồi, gần đây có người, có thể được cứu rồi. Thủy vội vàng nâng súng bắn lên trời với hi vọng tiếng sùng có thể thu hút được sự chú ý của nhóm người kia.

- Bàng, Bàng... đoàng đoàng đoàng....- Tiếng sùng ngày càng tới gần. Thủy mừng tới phát khóc khi thấy một nhóm bốn người hiện ra trong tầm mắt. Họ vừa bắn giết đám zombie vừa tiến tới chỗ cô. Nhoài người ra, đưa hai tay lên vẫy, Thủy hét to về phía đám người:

- Help, please, help us...!!! (tiếng Anh)

Nhóm bốn người gồm ba nam một nữ vừa đi vừa xả đạn vào những con zombie bên đường. Khi nhìn thấy Thủy, cô gái duy nhất trong đội lên tiếng:

- Thấy chưa, tôi đã bảo là nghe thấy tiếng sùng và tiếng kêu cứu hướng này mà. Thế mà các anh cứ bảo là Witch. Làm gì có con Witch nào vừa bắn súng vừa kêu cứu chứ? (tiếng Anh)

- Sorry! Sorry! Tôi cứ tưởng chúng ta là những người duy nhất sống sót. Hình như cô ta gặp rắc rối, chúng ta đến đó xem (tiếng Anh) - Người đàn ông mặc quân trang lên tiếng.

Nhóm bốn người nhanh chóng di chuyển về phía Thủy. Họ cũng đã nhìn thấy Lan, không hiểu sao hai cô gái có thể sống sót ở nơi địa ngục này cho đến tận bây giờ. Nhưng khi đi qua chỗ rẽ vào con hẻm, họ đã tìm được câu trả lời. Bốn người trợn mắt há mồm khi thấy đằng xa là hai thân ảnh nhỏ bé đang dùng tay không chống lại công kích điên cuồng của con Tank. Mặc dù liên tục bị đánh văng đi nhưng lại lập tức đứng lên, thỉnh thoảng còn công kích ngược lại vài đòn.

Nét khiếp sợ lại hiện lên trong mắt khi bốn người thấy con Tank cũng đã bị thương. Một bên chân hơi cả nhấc, trên má và hai bên gáy mỗi chỗ có một vết rách dài còn đang chảy máu, cả người đã xây xát. Giật mình bừng tỉnh khi nghe thấy tiếng kêu của Lan và Thủy. Người đàn ông mặc quân trang hô lên:

- Ôi chúa ơi...! Đây chắc chắn là kungfu trong truyền thuyết (tiếng Anh) - Ba người còn lại cũng gật đầu đồng ý - Tiến lên nào mọi người, chúng ta không thể để hai chàng trai dũng cảm này chết trong tay con Tank được - Nói rồi ông dẫn đầu cả nhóm chạy tới chỗ hai thằng.

Bị ép vào một góc tường, hai thằng nghiêng người tránh một đám trời giáng của con Tank. Cú đâm đục ra một lỗ trên bức tường phía sau hai thằng. Nhân lúc Tank chưa kịp thu tay lại, Thi vịn người tung một cước toàn lực vào ngực nó. Cùng lúc đó Minh cũng chạm tay phải vào bụng con Tank, chân phải dậm mạnh xuống nền đường tạo thành lực đẩy phối hợp với cú đá của Thi đẩy bật con Tank ra ngoài.

Thi nhìn thấy trên đầu hai thằng là một cái ban công tầng hai thò ra. Minh nhìn theo nó rồi gật đầu. Minh đan hai bàn tay lại để trước người, lúc thằng Thi dậm chân lên bàn tay nó thì nó vận lực hất mạnh lên. Thi nương theo lực hất lên của Minh tung người lên cao hơn 3 mét, với tay bắt lấy lan can ban công rồi nhanh chóng lật người móc hai chân vào ban công, cả người thả xuống, tiếp lấy thăng Minh đang bật lên. Không đợi lực bật lên của thằng Minh hao hết, nó vội gặp người, ném thẳng bạn lên ban công rồi chính mình cũng lộn người lên theo.

Bên dưới con Tank điên cuồng đập tường đang định nhảy lên giật cả cái ban công xuống thì:

- Tạch tạch tạch tạch..... - Vô số viên đạn bắn lên người Tank. Nó gầm lên bỏ qua hai thằng rồi lao về hướng phát ra tiếng sùng. Trên ban công, Minh và Thi thở ra một hơi. Nhìn về đầu bên kia con hẻm, bọn nó ngạc nhiên thấy một nhóm bốn người đang lấp sau một chiếc xe hơi xả đạn về phía con Tank. Một giọng nói ngọt ngào bỗng vang lên trong đầu hai thằng:

- Mở ra nhiệm vụ đường nhánh: Hộ tống bốn người sống sót tới bệnh viện. Một người an toàn đến bệnh viện thưởng 500 điểm và 2 huy chương vận mệnh, một người tử vong trừ 700 điểm, toàn bộ bốn người tử vong trừ 3000 điểm. Nhiệm vụ mở ra cho toàn tiểu đội.

Không cần nói đến nhiệm vụ, hai thằng chỉ cần biết "Kia là những người còn sống và bọn họ có súng, đi với nhau có lẽ an toàn hơn, ít nhất hai thằng không phải chặt vật bảo vệ Lan và Thủy nữa".

Nhìn con Tank chuẩn bị tấn công nhóm người kia, Thi nhanh chóng nhảy ra phía ngoài của ban công, hai tay đưa về phía sau lưng nắm chặt lan can, hai chân chùng xuống, người nghiêng về đằng trước, liên tục hô hấp chuẩn bị dùng cầm thuật bất cứ lúc nào. Bên cạnh, Minh cũng đã chuẩn bị cầm thuật xong. Chỉ đợi thời cơ thích hợp, hai thằng sẽ lao ra.

Dưới nền đường, con Tank đã nạy lên một mảng bê tông đập về phía đám người đang bắn nó. Bốn người vội lẩn sang bên cạnh tránh né. Tảng bê tông rơi vào chiếc xe ban nãy nhóm người nấp đằng sau, chiếc xe bẹp dúm, mảnh kính vỡ bắn đi khắp nơi. Sau khi ném mảng bê tông đi, con Tank điên cuồng lao tới. Một người đàn ông mặc áo cộc với hình xăm trổ đầy mình móc ra một trái lựu đạn, dùng răng giật chốt rồi ném về phía con Tank. Trái lựu đạn rơi ngay trước mặt con Tank rồi phát nổ làm cho nó hơi lùi về sau.

Cùng lúc đó, ánh mắt Thi hơi lóe lên rồi nhanh chóng phủ đầy tơ máu, cầm thuật được phát động, buông hai tay, đập mạnh vào ban công, cả người bắn thẳng về phía con Tank. Cơ người lại trong lúc đang bay, khi bay qua đầu con Tank thì bắt ngờ đập mạnh ra giậm chân vào đỉnh đầu nó.

Bị công kích từ phía trên, con Tank vung tay lên đầu muốn bắt lấy thằng Thi nhưng nó chỉ tóm được toàn không khí. Lúc đập vào đầu con Tank, Thi đã mượn lực nhảy lên, bám vào cửa sổ tầng hai của tòa nhà bên cạnh. Bất chợt, con Tank điên tiết húc vào bờ tường dưới chân Thi làm cho cả tòa nhà rung lên, nhật lên một mảng tường vỡ lớn chuẩn bị ném vào thằng Thi.

Ngay khi Thi phóng ra khỏi ban công, Minh cũng mở ra cầm thuật. Tung người ra khỏi ban công, vừa chạm chân xuống mặt đường, nó liền mở hết tốc độ phóng đến chỗ con Tank. Đến nơi khi con Tank đang nâng mảng tường vỡ cao quá đầu, ưỡn người ra sau để chuẩn bị cho một cú ném kinh hoàng. Minh liền bật người lên, hai tay bám vào cổ tay con Tank rồi gấp người kéo xuống. Mắt trọng tâm, con Tank ngã ngửa ra đường. Bên trên, Thi cũng tung người nhảy xuống, giậm mạnh chân vào bụng con Tank.

Vừa định bồi thêm vài đòn nữa, con Tank đã vùng dậy, vung tay đập hai thằng vào bức tường bên cạnh.

- Tạch tạch tạch..... - Tiếng súng lại vang lên, người đàn ông mặc quân trang lấy ra một chai xăng, châm lửa vào mảnh vải nhét trên miệng bình rồi đập mạnh. Chai xăng bay trên không trung, vẽ ra một đường cong parabol hoàn hảo rồi chính xác rơi xuống lưng con Tank, ngọn lửa nhanh chóng lan ra toàn thân nó. Khi bị cháy, sức phòng thủ của con Tank giảm xuống nhưng khả năng tấn công lại tăng lên một tầng.

Con Tank lại bỏ qua hai thằng, lao về phía bốn người còn sống sót. - Rầm... - Đập mạnh vào chiếc ô tô làm nó văng đi, xô ngã cả bốn người phía sau, hất tung chiếc ô tô sang một bên chuẩn bị lao vào xé xác mấy con kiến nhiều lần chọc tức nó.

Vùng ra khỏi đồng đồ nát của bức tường, hai thằng kịp nhìn thấy cánh con Tank hất chiếc ô tô ra. Thằng Minh vội vàng nhặt lấy đoạn ống nước kim loại từ đồng đồ nát, vận sức phi mạnh về phía con Tank. Cái ống trúng lưng nó, chẳng xi nhê gì nhưng thành công thu hút sự chú ý của con Tank. Nó lao về phía hai thằng.

Minh cũng tiến về phía trước, cầm thuật giúp nó có đủ khả năng trực diện đối chiêu với con Tank. Khi cả hai tiến tới gần nhau, Minh dừng lại, bước chân trái lên trước xuống tấn. Tank vẫn điên cuồng lao tới, nó vung tay giáng một cú đấm về phía Minh. Nghiêng đầu né, Minh bước nhanh một bước về phía trước, đấm tay phải đang rung động kịch liệt vào bụng con Tank. Lực đấm của nó, lực lao đến của con Tank lại thêm sự rung động của cánh tay, tất cả cộng hưởng lại làm cho con Tank chịu sát thương gấp nhiều lần. Cánh tay phải của Minh cũng không chịu được, các vết thương cũ rách toạc ra, [Vi không] đóng băng vết thương cũng không thể không chế được.

Hết lực, Minh vội thoát ra ngoài. Đằng sau, Thi cũng đã lao tới. Lấy chân trái làm trụ, chuyển hết tốc độ thành lực, cả người xoay mạnh về phía bên phải, chân phải văng mạnh ra theo chiều xoay về một vòng tròn hoàn chỉnh rồi quật mạnh vào vai phải con Tank. Tank bị đá bay đi, đập vào bức tường bên cạnh.

Đúng lúc đó, Minh hiện ra trước người con Tank, bước chân phải lên phía trước, đưa tay phải ra chạm nhẹ vài ngón tay vào bụng con Tank, cả cánh tay rung động kịch liệt. Giậm mạnh chân phải, dồn trọng lực về phía trước, vận eo, xoay vai đập mạnh tay phải đang rung động kịch liệt vào bụng con Tank.

- Bùng - một tiếng vang trầm muộn vang lên. Chỗ bụng con Tank hơi lõm vào một chút, từng gợn sóng nhỏ lan ra xung quanh, bờ tường bê tông sau lưng nó cũng xuất hiện những vết nứt, lan ra như mạng nhện.

Tuyệt chiêu [Bộc phá linh hồn] được thực hiện hết sức hoàn mỹ. Không dừng lại ở đó Minh điên cuồng vung hai tay giáng liên tiếp nhiều cú đấm vào bụng con Tank. [Bạch hồ - Liên hoàn kích] Tuyệt chiêu tấn công liên hoàn vào một vị trí, tất cả các đòn tấn công chồng chất lên nhau, cộng hưởng gây ra hiệu ứng sát thương gấp bội. Lùi ra ngoài khi đã hết lực, bức tường bê tông sau lưng con Tank đã bị đánh nát ra. Con Tank đổ người về phía trước ngã úp xấp xuống mặt đường.

Ngay khi Minh lùi ra, Thi liền bật người đập vào bức tường đối diện mượn lực tiếp tục tung lên cao hơn bay về phía con Tank. Lúc rơi xuống cả người xoay tròn, vận lực giậm mạnh chân vào cái đầu đang kê trên nền đường của nó.

Lực xoay cùng lực giậm xuống làm đầu con Tank bị vặn lệch ra khỏi cần cổ, cả khuôn mặt khoan xuống nền đường, vết nứt trên nền bê tông lan ra chẳng chịt. Ngôi sao ngược màu đen ẩn hiện trong con ngươi mắt trái. Thi lại thấy một cụm khói đen từ người con Tank thoát ra chui vào người mình kèm theo đó là âm thanh ngọt ngào của hệ thống:

- Thành công tiêu diệt Tank, thưởng 200 điểm tích lũy, 1 huy chương vận mệnh cấp 4 sao - Hai mắt Thi mờ dần đi, sau đó là một mảng tối sầm mất đi tri giác.

Thở ra một hơi, liếc mắt nhìn vòng tròn đỏ dưới chân mình đang điên cuồng hấp thụ máu tươi chảy trên mặt đất, Minh cũng từ từ gục xuống. Trước khi hôn mê nó còn kịp nhìn thấy Thủy đang chạy về phía mình, nước mắt như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 6: Cây Thương Truyền Thuyết Và Vũ Khí Tối Thượng - Một Phút Bình Yên Trong Mắt Bão...

Đau! Cảm giác mãnh liệt kích thích vào dây thần kinh làm Minh tỉnh lại từ trong hôn mê. Cơ thể liên tục truyền đến cảm giác như có người xát muối vào vết thương làm nó nhanh chóng tỉnh táo. Ý thức đã trở về với cơ thể nhưng mí mắt nó nặng trĩu không tài nào mở được ra: "Định Mệnh. Sao lại xót thế này, không phải lại là trò gì của thằng Thi khốn nạn đấy chứ!?" Minh cố gắng vùng dậy nhưng cơ thể không nghe lời. Nó ngấm ngấm tụ lực vào hai tay muốn bất ngờ cho thằng bạn một chương.

Lặng lẽ hít một hơi thật sâu, Minh gồng mình vùng mạnh hai tay, ý đồ bóp cổ thằng bạn:

- Hự! Hầy Ya.....! - Cảm giác mới lạ truyền đến tay nó "Định Mệnh! Thằng này tập cái éo gì mà ngực nó thế nhỉ?". Bóp thêm vài cái "Quái sao không thấy nó phản công?" Cố gắng mở mắt ra để xem có gì lạ xung quanh thì:

"WTF! Mình làm cái quái gì thế này?" Gào thét nên trong lòng, Minh thấy, trước mắt nó không phải là thằng bạn bản bựa như mọi khi. Đập vào mắt nó là một khuôn mặt xinh đẹp đang đỏ bừng như bị thiếu đốt, môi mím chặt, đôi mắt đã ầng nước như chực khóc.

Nấn nhe thứ trong tay, cái cảm giác mềm mại tuyệt vời lại truyền đến. Giật thót người "Quả này hông mẹ nó rồi, sao lại là Thủy cơ chứ?".

Sức mạnh không biết từ đâu truyền đến, nó bắn người, nép sát vào chân tường với một tốc độ nhanh khó tin, hai tay khuỵu loạn xạ, miệng hét lớn:

- Tôi không cố ý, tất cả chỉ là hiểu nhầm (thằng Thi chết tiết, mày hại tao rồi) - La hét một lúc, thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt kì lạ, nó dừng lại, liếc đôi mắt lăm lăm ra nhìn xung quanh.

Lén lút liếc trộm nhìn Thủy, Minh không thấy vẻ tức giận hay khóc lóc như trong dự liệu. Thủy ngồi ở đó cúi đầu im lặng, mái tóc che phủ hết khuôn mặt của cô nhưng Minh nhìn thấy cánh tay cầm bông băng của cô đang run lên nhẹ nhẹ. "Chết mẹ rồi, cô ấy giận rồi, đây chắc là bình yên trước cơn bão, phải chuẩn bị ngay mới được..."

Đảo mắt xung quanh tìm thằng bạn, Minh thấy nó đang nằm dài dưới sàn, mắt lim dim, đầu gối lên cặp đùi mềm mại của Lan, để mặc cho em vuốt tóc.

- Mày....! - Minh cất tiếng gọi nhưng chưa kịp nói hết, thằng Thi đã quay đầu ra:

- Mày nhìn giề! - Giọng nói lè nhè, mắt lim dim, khuôn mặt bựa không thể tả được, kết hợp với dòng máu mũi chảy ra làm Minh tức không chịu được "Tất cả là tại thằng chết tiết này".

Vừa lao ra định cho thằng Thi một trận, thì Minh cảm thấy lỗ tai đau nhói. Cả người nó bị kéo lại, một bàn tay nhỏ nhắn cố định tai nó lại, chủ nhân cánh tay đó đương nhiên là Thủy, cô hừ một tiếng lạnh lùng gắt:

- Hai cậu có thôi đi không, ở đây còn có người khác kia.

- A...! Đau... đau... đau..! Cô bỏ tôi ra, tất cả là tại nó... - Minh vừa giãy giụa, vừa la hét, chỉ cánh tay vào thằng Thi.

Cùng lúc đó, Thi cũng đột ngột ôm chặt lấy đùi bé Lan, miệng hét lớn:

- Em bỏ anh ra, đừng cản anh, để anh cho nó một trận...

- Nhưng anh phải bỏ em ra chứ ... - Lan cúi đầu đỏ mặt lí nhí nói với giọng nức nở.

- ...

Bốn người ngoại quốc ngậy người nhìn hai thằng làm loạn, đầu đầy dấu hỏi. Chẳng lẽ những người châu Á kia không hiểu hoàn cảnh của bọn họ bây giờ thế nào hay sao. Thật không thể hiểu được, với hoàn cảnh khốc liệt thế này mà họ vẫn có thể cười đùa vui vẻ được. Dần dần hòa nhập với không khí nhồn nháo của bốn người châu Á tạo ra, bốn người ngoại quốc cũng thả lỏng cơ thể.

Đang kiểm tra súng ống, đạn dược và hộp cứu thương, người đàn ông mặc chiếc áo không tay để lộ ra cánh tay cơ bắp đầy hình xăm, quay đầu nhếch miệng cười với đồng bạn:

- Impressive, the young are always full of life. (Thật thú vị, tuổi trẻ có khác luôn tràn đầy sức sống)

- Stop saying like an old man, will ya? you are no older than any of us (Thôi nói như ông cụ đi, anh thì nhiều tuổi hơn ai) - Cô gái duy nhất trong bốn người phản bác lại.

Người đàn ông xăm mình nghe vậy, ngâm ngùi yên lặng "Không thêm cái nhau với phụ nữ"(mà thực ra có cái cũng không lại).

.....

Sau khi gồng mình chịu một trận phản quyền, tú cước của Thủy (thực ra chẳng có đau đớn gì, mà hai thằng chỉ thấy sáng khoái bất ngờ). Hai thằng, mỗi thằng ngồi úp mặt vào một góc tường, trở nên quy củ hẳn, rất có dáng vẻ "Bé ngoan hối lỗi". Mặc dù hai thằng chẳng phải bé ngoan cũng chẳng biết mình mắc lỗi gì.

Sau khi xử lý xong hai thằng, Thủy quay ra, hướng về phía bốn người ngoại quốc mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Sorry for making you guys laugh at me (Xin lỗi! Đã để các bạn chê cười).

- No problem, we find it kinda interesting (Không sao chúng tôi cũng cảm thấy thú vị mà) - Bốn người ngoại quốc mỉm cười đáp lại, thật ra sự nhún nháo của hai thằng làm họ có những giây phút thư giãn hiếm hoi.

Bỗng nhiên một tiếng hét có vẻ thê lương vang lên - Ó... ó... ó... ó... oh yer... - cắt đứt đoạn hội thoại của Thủy với mấy người ngoại quốc.

Quay đầu lại, Thủy thấy hai thằng hùng hục lao đến, rồi bất chấp mọi quy tắc vật lý, khựng lại trước mặt bàn để vũ khí, đạn dược trước mặt bốn người ngoại quốc. Mất sáng lên như đèn pha, sà vào đồng súng đạn trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

Hai thằng bắt đầu làm việc. Thi thì ra sức tháo súng, Minh thì ra sức tháo đạn. Chỉ mất vài phút, hai thằng đã biến đồng súng ống đạn dược thành linh kiện.

Nhìn hai thằng bận rộn tháo lắp súng, người đàn ông xăm mình cảm thấy thú vị không nhịn được cúi xuống hỏi:

- You two are very good at guns... (Hai cậu có vẻ rành về súng ống nhỉ...). - Chưa kịp nói hết câu, đúng lúc đó người đàn ông da đen, mặc đồ nhân viên văn phòng trong nhóm bốn người ngoại quốc tiến đến, huých nhẹ vai người đàn ông xăm mình nói:

- Take a look at your own gun, will you (Cậu thử nhìn lại súng của mình đi).

- O My God ! WTF! - Người đàn ông xăm mình tròn mắt thốt lên nhìn về khẩu súng của mình. Khẩu M4A1 trên tay bây giờ chỉ còn lại báng súng lơ lửng móc vào dây đeo. Không biết đã bị hai thằng tháo xuống từ lúc nào.

Nhìn người đàn ông xăm mình đàn người ra, chắc là bị sốc bởi việc cây súng yêu quý của mình bị biến thành sắt vụn, Thủy ngưng ngừng liền mồm xin lỗi anh ta. Mặc dù mới đây từng chứng kiến hai thằng biến một đồng linh kiện thành vũ khí, nhưng thấy hai thằng có hành vi quá khích tháo cả súng của người khác. Thủy xin lỗi xong, tức giận định quay ra giáo huấn hai thằng thì... Cô há hốc mồm ngạc nhiên khi thấy.

Chỉ sau hơn 10 phút, hai thằng đã biến đồng linh kiện thành hai cây đoản thương máy móc với tạo hình kỳ lạ. Cây thương dài khoảng mét rưỡi, tạo hình kì lạ giống như ống kim loại một đầu vát nhọn, được ráp lại bằng những linh kiện súng.

Hai thằng đang ra sức nhét đạn shogun vào chiếc hộp dài khoảng 30 cm giáp ở giữa cây thương, có lẽ là hộp đạn.

Người đàn ông xăm mình càng ngạc nhiên hơn khi nhìn thứ vũ khí kì lạ được hai thằng tạo ra. Thắc mắc tự hỏi không biết nó dùng để làm gì thì được hai thằng nhét vào tay một đồng ống kim loại bịt kín hai đầu, một đầu còn có một sợi dây dẫn bắt ra giống như ngòi nổ. Coi như bồi thường lại khẩu súng lúc trước.

Ở người ôm một đồng ống kim loại trong ngực, vẻ mặt của người đàn ông xăm mình càng trở lên quái dị. Ban nãy, hắn còn nhìn thấy hai tên nhồi đầy thuốc súng vào bên trong.

Những người xung quanh ngạc nhiên nhìn một loạt hành động kì lạ, cổ quái của hai thằng. Chưa kịp thắc mắc thì đã thấy...

Hai thằng bỗng nhiên đứng thẳng người, vẻ mặt nghiêm trang, tay phải cầm ngang cây thương giờ lên cao quá đầu, tay trái chấp sau lưng, đồng thanh nói như tuyên thệ:

- Sinh ra trong khói lửa chiến tranh, sứ mệnh của người chỉ là chiến đấu. Chiến đấu cho niềm tin và hi vọng. Từ nay người là biểu tượng của lòng dũng cảm. Nhân danh "Chòm sao màu máu" ta ban tên cho người: Sếu con

Thằng Minh giờ cao cây thương trong tay lên và hô: - Sếu con 01.

Thằng Thi cũng làm động tác tương tự và hô to: - Sếu con 02.

- Cái tên mang theo vinh dự sẽ theo người cho đến khi người trở về với cát bụi.

- .... - Những người còn lại tất tiếng nhìn hành vi quái dị của hai thằng.

- O My God (ô mai chúa ^ +)! Is this a ritual of the legendary "Kungfu"? (Chẳng nhẽ đây là nghi thức của môn phái "kungfu" trong truyền thuyết) - Người đàn ông sấm mình thốt lên ngạc nhiên đánh rơi cả đồng ông kim loại trong ngực, quên luôn sự kiện cây súng đáng thương của mình biến mất. Từ trong ánh mắt toát lên vẻ sùng bái.

Mặc dù hai thằng nghe không hiểu lời nói của người đàn ông sấm mình, nhưng vẫn nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng cuồng nhiệt của anh ta. Gật đầu hài lòng với ánh mắt đó, hai thằng mở miệng đáp lại:

- Ấu đề! ấu cầm!...ấu sát!

Hai thằng đang nói liên mồm, nước bọt bắn ra như mưa rào, vãi đầy mặt người đàn ông sấm mình thì tự nhiên cảm thấy lỗ tai đau nhói:

- Hai cậu có thôi làm trò hề đi không - Thủy mặt đỏ bừng túm tai hai thằng kéo lại, hướng về phía bốn người ngoại quốc liên tục nói xin lỗi.

Lan ngồi bên cạnh nhìn hai thằng chịu sự ngược đãi của Thủy, cất tiếng cười khúc khích.

.....

Sau khi phát tiết một lúc, thấy hai thằng ngồi cúi đầu ôm thương không phản ứng, Thủy có vẻ thấm mệt, "hừm" một tiếng bất mãn rồi mặc kệ ánh mắt hoảng hốt của thằng Minh, cô ngồi xuống cạnh nó. Quay đầu sang phía khác, phồng má nên có vẻ hờn dỗi, nhưng cơ thể lại bất giác tựa vào người nó.

Bên kia Lan cũng ngồi tựa vào Thi, ánh mắt tò mò đánh giá cây thương 'Sếu con' trong tay nó. Bầu không khí chợt lắng lại. Một phút yên bình trong mắt bão.

Bốn đứa đang mải mê theo đuổi suy nghĩ riêng của mình thì một âm thanh sang sảng vang lên đánh vỡ bầu không khí bình lặng:

- Hey young boys and girls, we are getting out of this place, wanna join us? (Các bạn trẻ, chúng tôi sắp rời khỏi đây, gia nhập cùng chúng tôi chứ?) - Người đàn ông mặc quân trang hướng về phía bốn đứa lên tiếng, bên cạnh ba người còn lại đang chụm đầu thảo luận vấn đề gì đó bằng tiếng Anh.

Do mấy lần thấy Thủy nói tiếng Anh nên cả ba đứa đều hướng ánh mắt về phía Thủy. Thủy phiên dịch lời nói của người đàn ông mặc quân trang cho cả nhóm, Lan yên lặng không nói hướng ánh mắt nhìn Thi ý như muốn nói: " Em nghe theo anh". Còn hai thằng sau khi nghe Thủy phiên dịch thì cứ "âu ơ" loạn hết cả lên.

Thủy hướng nhóm bốn người sống sót nói:

- OK! We agree! (Ok! Chúng tôi đồng ý).

Nhận được câu trả lời của Thủy, người đàn ông mặc quân trang mỉm cười vui vẻ. Thực ra khi thấy hai thằng "Ấu ơ" ầm lên thì ba người còn lại đã bắt đầu hoan hô vui mừng.

Người đàn ông sấm mình tiến lại gần, vỗ vai hai thằng cười nói:

- Xin chào. Tôi là Francis, quân nhân kia là Bill, anh chàng da đen này là Louis, còn cô bé duy nhất trong đội là Zoe. - Chỉ vào từng người giới thiệu xong, Francis quay lại nhìn hai thằng với ánh mắt cuồng nhiệt nói: - Có phải thứ lúc trước, thứ hai cậu dùng để hạ con Tank là "kungfu" trong truyền thuyết? (từ bây giờ trở đi tất cả lời nói đều được Thủy phiên dịch cho hai bên).

- Ấu ơ! - Hai thằng liên tục gật đầu nói.

- Kungfu china?

- No..no! Việt Nam sờ mi.

- ...

Hai người đàn ông còn lại không nói gì nhưng cũng lại gần nghe với vẻ đầy hứng thú. Một lúc sau Francis sống chết đòi hai thằng làm sư phụ. Nhưng hai thằng mỗi thằng quay đầu về một hướng ngửa mặt lên trời lắc đầu, vẻ mặt tiếc nuối:

- Đứng lên đi, mặc dù chúng ta nói chuyện rất hợp nhau, nhưng chúng tôi đã lập lời thề sẽ không nhận đàn ông làm đồ đệ, nếu là phụ nữ bọn ta còn xem xét...

- ...

Khi biết mọi người sẽ đi cùng nhau, Zoe tiến đến bắt chuyện với Thủy, nhéo cái má nhọt nhọt của Lan, làm Lan tức giận. Zoe cười lên khanh khách, thật lâu cô mới có giây phút thư giãn như thế này. Từ lúc nhìn thấy Lan, vẻ đáng yêu như trẻ con của Lan đã chinh phục cô rồi, bây giờ có cơ hội không thể

bỏ qua việc bẹo má Lan được.

Ba cô gái bắt chuyện với nhau, rồi nhanh chóng thân quen. Cả ba chụm đầu vào một góc tâm sự. Thỉnh thoảng, Thủy cũng không quên quay ra, phiên dịch cho hai thằng.

Sau một hồi năn nỉ cầu xin, cuối cùng Francis đau lòng dứt ruột dâng lên bộ ảnh quý "Thiên nhiên quyền rũ" của mình cho hai thằng làm lễ. Minh liếc mắt qua bộ ảnh một tí rồi quay ra nhìn Thi, hai thằng gật đầu miễn cưỡng chấp nhận:

- Thấy nguoi có lòng kiên trì, cố gắng lại thêm có lòng thành dâng lễ, bọn ta miễn cưỡng phá lệ một lần, thu nhận nguoi.
- Hãy cho ta biết mục đích học võ của nguoi là gì, niềm tin của nguoi là gì.
- Hãy tự hỏi xem lời thề của nguoi là gì. Khi nguoi xác định được niềm tin, tìm ra lời thề, khi đó bọn ta sẽ chính thức nhận nguoi làm đồ đệ.

Francis lặng người, ánh mắt mờ mịt câu hiểu câu không, nhưng cố gắng ghi nhớ lời hai thằng.

- Lại đây, ta dạy cho vài đường cơ bản..
- Phải nắm đầm như thế này này....
- Nắm đầm phải nắm thật chặt, nắm càng chặt, lực sát thương càng lớn. Muốn đầm vỡ được đá thì các té bào ở nắm tay phải chặt chẽ hơn đá.
- Đây, cầm lấy cục đá này rồi nắm tay lại. Khi nào bóp vỡ được hòn đá đó thì tạm đạt yêu cầu...
- Yêu cầu...?
- Ồ, yêu cầu làm công nhân đập đá không cần búa.
- ...
- Lúc đầm thì phải khép cái nách này lại, tay để sát eo mà đầm ra, cú đầm sẽ đi theo một đường thẳng - đường đi ngắn nhất, đi sau mà tới trước, còn có thể kết hợp thêm 1 số kỹ thuật khác làm tăng sát thương.
- Lúc đầm phải xoay eo, vặn mình, đồng thời dậm chân, dồn trọng tâm, vận dụng hết cơ bắp vào trong cú đầm. "Sói con vô hổ" cũng phải dùng hết sức.
- Sư tử vô hổ...

.....

Hãy chiến đấu để bảo vệ niềm tin của nguoi. Tìm ra lời thề của chính mình. Kiên định với nó, nguoi mới có thể tiến đến đỉnh cao của con đường võ học...

(con đường võ học làm đếch gì có đỉnh, chú cứ chém.. ^_+)

.....

Bên ngoài căn phòng nhỏ, nơi cả bọn đang bàn bạc là một bầu trời u ám. Thỉnh thoảng, một vài tia chớp lóe lên, chiếu sáng những khuôn mặt nhợt nhạt, từng bộ phận cơ thể thối rữa không lành lặn. Một tiếng gầm vang lên giữa bầu trời đen tối, những con zombie thân thể cứng nhắc như những cỗ máy, đang vật vờ đi lại trong thành phố hoang tàn. Cả thành phố chìm trong bóng tối lạnh lẽo, chỉ còn sót lại một vài ngọn đèn đường leo lét sáng như chứng tỏ trước kia, đây đã từng là một thành phố xa hoa nỡ lệ.

Thành phố này đã bị chúa bỏ rơi.

Trong căn phòng nhỏ, một nhóm tám người đang quây xung quanh tám bản đồ thành phố được đặt trên chiếc bàn trong không gian chật hẹp. Một người trong số đó chỉ lên tấm bản đồ và nói:

- Chúng ta hiện đang vị trí này, bây giờ mục tiêu của chúng tôi là bệnh viện để cầu cứu và tìm thêm thuốc men. Nếu các cậu không có ý kiến gì thì chúng ta sẽ đi theo lộ tuyến này... - Ngón tay của Bill trượt theo một con đường trên bản đồ - ... Đó là con đường ngắn nhất.

Hai thằng, một thằng vuốt cằm, một thằng xoa trán, mắt khép hờ gật đầu ra vẻ đã hiểu. Nhưng thực ra hai thằng chả hiểu đếch gì nhưng nghe loáng thoáng thấy từ "Hospital - Bệnh viện" nhớ ra nhiệm vụ đường nhánh là phải bảo vệ mấy người này đến bệnh viện nên cứ gật đầu đồng ý. Sau khi nghe thấy Thủy phiên dịch hai thằng càng an tâm. Hai thằng chỉ sợ cái bệnh viện nó cách xa cả trăm kilomet, không biết bao giờ mới tới nơi, trong khi nhiệm vụ chính chỉ còn lại có bốn mươi năm phút nữa là kết thúc.

Cả nhóm chuẩn bị kỹ càng, vũ trang đầy đủ: Bill, Zoe và Louis mỗi người một cây M4A1 đầy đủ đạn dược. Thủy và Lan vẫn dùng hai khẩu súng lục, chỉ đeo thêm ba lô cứu thương. Tiếp theo là Minh và Thi với cây cái đao thương "Sếu con" trên tay. Cuối cùng là Francis, tay cầm lục ghê, khắp người treo lủng lẳng những ống kim loại - Minh và Thi gọi nó là: Vũ khí tối thượng "Chày No.1". Francis vẻ mặt xì ra như đưa đám theo sát hai thằng.

Cánh cửa sắt bật mở, Bill với Zoe dẫn đầu đi ra ngoài, lia súng diệt sạch vài con zombie vật vờ trước cửa. Tiếp theo Lan, Thủy và Francis đi ra. Minh và

Thì bọc sườn hai bên còn Louis đi sau cùng, đoạn hậu.

Bill dẫn đầu mang cả nhóm chạy theo lộ tuyến đã định sẵn từ trước. Đi qua hai con phố, cả nhóm không gặp nhiều zombie, lại toàn là loại thường nên dễ dàng giải quyết.

Cả nhóm đang thông thả tiến lên, bỗng nhiên Thi cảm thấy mép áo mình bị níu lại. Quay đầu lại, nó thấy bé Lan đang túm chặt lấy mép áo nó, cả người run lên nhè nhẹ. Không cần đợi em nói nó đã hiểu ý hô to lên với mọi người:

- Cẩn thận... - Chưa kịp nói hết câu thì một loạt âm thanh gào thét vang lên. Từng cơ thể tàn khuyết xuất hiện hai bên con phố, điên cuồng lao về phía cả nhóm.

Bill nhả điều thuốc đang hút dở xuống, lấy chân dậm mạnh rồi buột miệng chửi thề:

- Mẹ kiếp, lại là bọn khốn này, dai như đĩa - Bill nâng súng lên xả đạn vào lũ zombie khiến chúng ngã như ngã rạ. Bên kia, Zoe và Louis cũng bắt đầu nã đạn. Thủy, Lan cũng dùng súng lục hỗ trợ.

Đám zombie ngã xuống hết lớp này đến lớp khác, không thể nào đột phá tiến vào khu vực 10m xung quanh cả nhóm. Ngẫu nhiên có vài con cá lọt lưới, thì Minh và Thi cũng xử lí nốt.

Cả nhóm tiếp tục tiến về phía trước, lũ zombie càng ngày càng nhiều, bắt đầu có sự xuất hiện zombie biến dị.

Bommer điên cuồng lao vào tấn công rồi phát nổ, lưu lại từng cụm khói xanh dưới lòng đường.

Hunter thấp thoáng xuất hiện, lẩn khuất trong đám zombie thường, sẵn sàng lao vào tấn công bất cứ khi nào có cơ hội.

Thỉnh thoảng còn có một vài cái lưới Smoke bắn tới, nhưng Minh và Thi cũng kịp thời chặt đứt.

Càng ngày càng có nhiều zombie lọt lưới. Cây thương trên tay hai thằng liên tục đâm, chọc, quết, giải quyết hết những con zombie lọt lưới.

Rút cây thương ra khỏi đầu một con zombie, Minh thấy một bóng đen phóng tới, nhanh chóng áp sát nó. Đâm cây thương vào bóng đen một cách không do dự. Hơi bất ngờ khi không trúng mục tiêu, nó nhìn kĩ lại, thì ra là một con Hunter.

Nhếch miệng mỉm cười, Minh siết bàn tay phải, bóp mạnh một thứ giống như còi súng trên thân "Sếu con 01". - Pằng..! - một tiếng, con Hunter đã tương thoát khỏi tầm công kích bỗng nhiên vỡ toác đầu ngã xuống. Thì ra "Sếu con 01" còn có thể bắn ra được đạn shotgun.

Đưa tay lên đạn, vô đạn bắn ra ngoài, rơi xuống đất tạo ra âm thanh thanh thúy, Minh xoay thân thương một vòng rồi hướng tới mục tiêu tiếp theo.

Phía bên kia thằng Thi cũng hạ gục vài ba con zombie bằng cách tương tự.

Francis ra sức xiết cò khẩu lục ghê của mình nhưng không ăn thua. Về mặt nhãn nhó không biết làm gì hơn thì tiếng Thi vọng lại:

- Là một võ giả thì không được do dự, không được hối hận. Đã quyết định việc gì thì cứ phóng tay mà làm. Hãy dùng "Chày No.1" để giải quyết vấn đề.

Tháo xuống ống một kim loại với vẻ mặt nghi hoặc. Châm lửa vào đầu dây dẫn rồi vận hết sức đập vào đám zombie. Khoảng 5s sau, một tiếng nổ lớn vang lên. Francis há hốc mồm nhìn vụ nổ được gây ra bởi "Chày No.1", sức công phá còn mạnh hơn cả lựu đạn. Tất cả zombie trong bán kính 5m đều bị thổi bay hoặc ngã rạp.

Biết được sức công phá kinh khủng của "Chày No.1" cả bọn để Francis mở đường. Đám zombie nhanh chóng bị quét sạch. Thấp thoáng đằng xa, bệnh viện đã hiện ra trong tầm mắt. Cả bọn nhanh chóng tiêu diệt những con zombie cản đường, tiến đến bệnh viện.

Trước quảng trường bệnh viện có khá đông zombie. Francis hét lên đập nốt mấy quả "Chày No.1" vào đám zombie, cả bọn thấy thế nã đạn điên cuồng giải quyết nốt đám zombie còn sót lại.

Hạ gục hết đám zombie cản đường. Trong tích tắc, Thi đập đổ cửa bệnh viện tiến vào thì âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu Minh, Thi, Lan và Thủy:

- Hoàn thành nhiệm vụ đường nhánh: Bảo vệ bốn người sống sót đến bệnh viện, được thưởng 2000 điểm và nhận được 3 huy chương vận mệnh.- Bốn người thở phào một hơi, cuối cùng cũng làm xong nhiệm vụ phụ, đợi khoảng 10 phút nữa là hết thời gian để hoàn thành nhiệm vụ chính.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 7: Witch – Tiếng Khóc Trong Bệnh Viện Hoang

Cả nhóm thận trọng tiến vào trong bệnh viện nhưng kì lạ không thấy một con zombie nào. Do sắp kết thúc nhiệm vụ chính nên cả bốn đứa đều có phần buồn lòng cảnh giác.

Kiểm tra đại sảnh, quầy tiếp tân và vài căn phòng bên cạnh, không gặp một con zombie nào. Cả nhóm thở phào một hơi, thả lỏng cơ thể rồi tùy tiện ngồi xuống mấy băng ghế chờ nghỉ ngơi.

Tháo khẩu súng M4A1 dựng vào bờ tường, Bill ngồi xuống, móc ra bao thuốc lá nhãn nhúm, châm một điếu, rít mạnh rồi thở ra từng vòng khói lên trần nhà. Francis thấy thế cũng tiến lại xin một điếu. Cầm điếu thuốc trên tay thì như chợt nghĩ ra điều gì đó, Francis cầm luôn cả bao thuốc của Bill hướng đến hai thằng cùng kính nói:

- Sur phụ, làm một hơi chứ.

- No..no! Tôi không thích.

- ...

Khoảng 5 phút sau, Zoe đứng lên, đá vào chân Louis và nói:

- Dậy, đi cùng với tôi nào. Chúng ta cần tìm thêm thuốc kháng sinh và thuốc tiêu viêm - Rồi quay đầu hướng về phía cầu thang tầng hai tiến đến. Louis nhún vai, lắc đầu rồi đứng lên, xách súng đi theo. Cả hai mắt hút trên chiếc cầu thang hướng lên tầng hai.

Cả đại sảnh chìm trong yên lặng, không khí lan tỏa một thứ mùi hỗn hợp giữa mùi thuốc lá và thuốc kháng sinh, mỗi người đều mãi mê theo đuổi một suy nghĩ của riêng mình.

Thủy và Lan ngồi nép vào người hai thằng.

Mình và Thi thì ngẩng đầu, đưa ánh mắt lơ đãng nhìn Francis và Bill nhả ra từng vòng khói lên không trung một cách đầy nghệ thuật, lòng thán phục không thôi.

"Card" một tấm thẻ bán trong suốt hiện lên trước mặt Minh, đếm thời gian trên đó: " Còn 1 phút". Không biết sau khi thời gian kết thúc bọn nó sẽ bị chuyển đi đâu.

Còn 50s...

Còn 45s

Còn 40s...

Tưởng rằng tất cả đến đây là kết thúc. Bỗng nhiên, Minh cảm thấy sống lưng lạnh toát, các lỗ chân lông dựng hết lên, một cảm giác nguy hiểm ập đến. Nó bật người đứng dậy, cảnh giác nhìn xung quanh. Bên cạnh, thằng Thi cũng như cảm giác được điều gì đó. Nó kéo Lan về phía sau mình, tay nắm lấy cây thương chắn ngang trước ngực.

Francis và Bill nhìn hành động kì lạ của hai thằng cũng dừng hút thuốc, bắt chước hai thằng tò mò nhìn xung quanh. Vừa định hỏi thì nghe đã nghe thấy thằng Thi cất tiếng, nói:

- Mọi người, có nghe thấy tiếng khóc không... - Cùng lúc đó phần đánh giá cấp độ bản đồ cũng lặng lẽ tăng từ GG (cấp 3 sao) lên F (cấp 4 sao).

Bill nghiêng đầu lắng nghe rồi tái mặt hét lên:

- Mẹ kiếp..! Con diêm Witch ở đây, mọi người bình tĩnh, Francis lên tầng hai gọi mấy người kia xuống, chúng ta thoát khỏi bệnh viện nhanh, con Witch không chủ động tấn công nếu... .

- Vù ... Phập... - Một bóng trắng lướt qua, máu bắn tung tóe. Một chiếc đầu lâu bay lên, rơi xuống cạnh chân Thi, lăn lông lốc. Trái tim Thi như thất lại khi nhận ra đó là đầu của Bill, khuôn mặt nó trở lên vụn vụn, đồng tử co lại: " Vừa còn đùa với nhau, vậy mà..."

Bóng trắng lại lóe lên trước mắt Thi, nó chỉ kịp nâng thương lên đỡ - ...Rầm..! - Âm thanh trầm muộn vang lên, cơ thể Thi bay ngược về phía sau, kéo theo cả bé Lan đứng sau lưng nó nữa. Cây thương đã vỡ vụn, hai cánh tay của nó cũng trở lên vụn vụn bất quy tắc có vẻ như đã bị gãy, đau đớn kịch liệt. Thi chỉ kịp vòng ra ôm trọn Lan vào trong lòng, không để em tiếp xúc trực tiếp với bức tường.

Từ lúc con Witch xuất hiện đến lúc tấn công Thi xong cũng chỉ là một cái chớp nhoáng. Âm thanh vang lên khi con Witch tấn công Thi làm Francis giật mình bừng tỉnh, chồm lên phía trước nhặt khẩu M4A1 của Bill rồi găm lên, điên cuồng xả đạn vào bóng trắng.

- Phụt... phụt... phụt... phụt... phụt...

Cơ thể con Witch bị bắn thủng lỗ chỗ, nhưng chỉ bằng mắt thường cũng có thể thấy được, các đầu đạn dần bị đẩy ra ngoài, vết thương đang khép lại một

cách nhanh chóng.

Bị trúng đạn liên tiếp từ Francis, con Witch ngẩng đầu lên, hướng ánh mắt đỏ ngầu về phía hắn rồi biến thành một bóng trắng lướt đi. Bộ móng vuốt sắc bén của tay phải lướt qua, khẩu súng đang khạc đạn đứt ra làm đôi. Vung nốt tay còn lại, mấy móng tay dài, sắc nhọn như dao mổ khê liếm qua bụng Francis. Máu tươi trào ra, Francis đưa tay ôm lấy vết thương, vẻ mặt không thể tin nổi, mọi thứ mờ dần đi trong mắt. Trước khi hoàn toàn bị mất đi thị giác, Francis còn kịp nhìn thấy một bàn tay mang đầy móng vuốt nhanh chóng phóng đại lên trong con ngươi của hắn. - Vũ...Rầm..!- Francis bị tát bay đi, cơ thể nặng nề rơi xuống quây tiếp tân, không rõ sống chết.

Con Witch co người, định lao tới quây tiếp tân tiếp tục xé xác Francis thì ngay lúc đó, Minh hiện ra bên cạnh, đâm mạnh cây thương trong tay vào đầu nó. Con Witch nghiêng đầu, né được mũi thương rồi nhanh chóng bật ra ngoài. Cùng lúc đó, thằng Minh cũng khê siết lấy cò súng trên thân thương ..Pằng..! Đạn shogun từ mũi thương bắn ra, găm lung tung vào mặt con Witch. Một nửa khuôn mặt con Witch bị bắn nát ra, máu thịt bầy nhầy, lộ ra cả xương trắng.

Con Witch gào lên một tiếng, cơ thịt lúc nhúc hoạt động, nửa khuôn mặt đã nát nhanh chóng lành lại bằng tốc độ có thể nhận thấy bằng mắt thường.

Ngạc nhiên trước sinh mệnh lực cường đại của Witch nhưng Minh nhanh chóng bình tĩnh lại, vì con Witch đã điên cuồng lao tới. Khuôn mặt khủng bố cùng với các cơ thịt vẫn còn đang lúc nhúc như những con giòi đang điên cuồng ngo ngoáy càng tăng thêm vẻ kinh tởm.

Không kịp lên đạn cho phát tiếp theo, Minh nắm chặt cây thương đâm thẳng về phía trước. Con Witch lách người tránh được, cây thương suýt qua, chỉ gây ra một vết thương nông trên lưng con Witch. Một trào ảnh lóe lên, cây thương của Minh đứt ra làm vài khúc.

Sau khi chém đứt cây thương, sườn con Witch cũng lộ ra trong tầm tấn công của Minh.

Vứt đoạn thương gãy trên tay đi một cách không do dự, bước chân phải lên phía trước, tay phải co lại tung một quyền chuẩn xác vào sườn con Witch. Lực đạo mạnh làm sườn con Witch lõm lại, dư lực làm con Witch bay người ra, đập mạnh vào bờ tường đối diện.

Chớp ngay cơ hội hiếm hoi, Minh giậm mạnh chân làm viên gạch đá hoa dưới chân nứt ra như mạng nhện, cả người bắn đi như một mũi tên. Giáng mạnh quyền phải vào vị trí xương mỏ ác, vùng tiếp giáp ngực và bụng con Witch, cú đâm mạnh làm người con Witch hơi nảy lên.

Nhưng chưa dừng lại ở đấy, Minh tiếp tục giậm mạnh chân trái, tay trái gập lại giáng luôn một cùi trỏ, sau đó lại vặn mình húc tiếp vai phải vào con Witch. Cả ba đòn đều cùng tấn công vào một vị trí, "Bạch hồ - Phá tâm" được thực hiện hoàn mĩ trong trạng thái cấm thuật. Tuyệt chiêu này lấy mục tiêu tấn công là vị trí xương mỏ ác trước ngực. Vị trí này là một yếu điểm trên cơ thể người, bị công kích vào có thể chấn động tim, làm tim ngừng đập tạm thời khiến cho cơ thể bị sốc hoặc trực tiếp tử vong.

Cơ thể con Witch bị đánh giắt lại trên tường, các vết nứt trên bờ tường đằng sau lưng lan ra như mạng nhện. Vị trí bị tấn công bị khoét thành một cái lỗ sâu, lộ cả ra nội tạng và xương sống, đầu gục xuống có vẻ như đã chết.

Hết lực, Minh lui ra ngoài vài bước, rồi thu người giậm mạnh chân lấy đà cho đợt tấn công tiếp theo. Nó không tin con Witch có thể bị tiêu diệt một cách đơn giản như vậy.

Vùng mạnh nắm đấm đang rung động kịch liệt về phía đầu con Witch. Minh chắc rằng, nếu trúng đòn này dù không thể nào đâm vỡ được xương sọ cứng như thép nhưng chấn động cũng có thể chấn nát não bộ của con quái vật. Một cơ thể dù mạnh mẽ đến đâu nhưng bộ não bị phá hủy thì cũng vô phương hoạt động.

Nắm đấm mờ đi do rung động kịch liệt tạo lên một mảng sóng sánh sắp xura chạm vào đầu con Witch thì đột nhiên dừng lại khi chỉ còn cách vài centimet. Minh mở to mắt, không tin nhìn vào bụng mình. Một cánh tay xương xẩu đã đâm sâu vào mép bụng trái của nó, ba ngón tay dài, sắc như dao mổ xuyên thủng bụng, lộ cả ra đằng sau lưng.

Năng lực phục hồi của con Witch mạnh đến đáng sợ. Bên trong vết thương nơi ngực, các cơ thịt đang vận vẹo, điên cuồng tổ hợp. Vết thương lành lại một cách nhanh chóng.

Chưa kịp phản ứng, Minh thấy cơ thể mình bị hất bay đi, đập vào bức tường đối diện làm vỡ cả bức tường. Chấn động mạnh làm cơ thể của nó tạm thời không cử động được, ngã xuống nền bệnh viện. Cố gắng vùng vẫy nhưng cơ thể nó không nghe lời. Minh mở to mắt bắt lực nhìn con Witch điên cuồng lao về phía mình.

Con Witch vung móng vuốt lên rồi lạnh lùng đâm xuống. Một trào ảnh phóng đại nên trong mắt nó.

- Phập..! Máu nóng bắn tung tóe, phun đầy lên mặt Minh, nhưng không phải máu của nó. Trước khi móng vuốt xuyên thủng ngực Minh, thì một bóng người đã chồm đến chắn trước người nó.

Minh trợn mắt to hết cỡ như muốn nứt ra, trong mắt nó in sâu khuôn mặt của Thủy.

Thủy mím chặt môi, hơi mỉm cười, máu tươi tràn ra từ khoe miệng của cô, từng giọt tí tách nhỏ xuống mặt Minh. Mở to mắt như muốn nhìn Minh lần cuối.

Ngay lúc đó, con Witch giật mạnh tay làm cả người Thủy nảy lên, máu tươi tràn ra, nhuộm đỏ cái áo trắng của Minh.

.....

Sau khi Thi bị con Witch đánh bay ra. Hai cánh tay đã gãy nát, lại cố gắng xoay người chắn cho Lan khỏi tiếp xúc với bờ tường. Đầu nó đập mạnh vào bờ tường, các vết thương cũ bung hết ra. Đầu đón kịch liệt làm nó bị ngất đi, ngã úp sấp xuống đè lên cô bé trong lồng ngực.

Lan cảm thấy kinh hãi tột độ, em thấy nhìn thấy vô số những cánh bướm đen sinh ra từ trong hư không, bao phủ kín khắp nơi, ngay cả hai anh Minh và Thi cũng không ngoại lệ.

Run rẩy bò ra từ người Thi, nhìn về hướng có nhiều cánh bướm đen nhất, ở đó những cánh bướm cuộn lại thành dòng xoáy như một con ốc nhỏ. Tại trung tâm con ốc là thảm cảnh của Thủy bị con Witch vùng móng vuốt đâm xuyên qua ngực. Nước mắt trào ra, nỗ lực lay người Thi hi vọng anh ấy tỉnh lại.

Trong mơ màng, Thi cảm thấy một giọt nước rơi vào trong miệng mình, vị mặn hòa tan trong miệng nó, kích thích dây thần kinh khiến cho nó tỉnh lại.

Mở mắt ra, thấy vẻ hoảng loạn của Lan, định chống tay nhôm dậy theo thói quen thì con đầu ập đến khiến Thi nhắm mắt. Sức nhớ ra, hai tay mình đã bị con Witch đánh gãy. Vội vàng đảo mắt nhìn xung quanh, nó phát hiện ra thằng bạn nằm dưới sàn nhà cách chỗ nó hơn chục mét, trên người nó là Thủy bị một cánh tay của con Witch đâm xuyên qua ngực.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Thi liền bật người dậy, đập mạnh vào bờ tường đằng sau mượn lực phản chấn lao tới. "Cắm thuật" mở ra ngay trong lúc di chuyển. Hai mắt vẫn đầy tơ máu. Đồ án hình ngôi sao năm cánh lộn ngược ẩn hiện trong con ngươi mắt trái. Cảm giác như có một luồng năng lượng kì lạ từ mắt trái lan ra, chạy khắp cơ thể, rồi hội tụ vào hai lòng bàn chân.

Khoảng cách mười mét bị vượt qua trong thời gian không đến một giây. Khi còn cách con Witch khoảng một mét, Thi bước dài chân phải lên phía trước, cả người nghiêng hết về một bên vịn eo, chân trái nâng lên quá đầu rồi quật mạnh như lưu tinh xuống đầu con Witch. Cú đánh đầu tiên trong tổ hợp đòn [Riu - Diệt thể].

Rút tay ra người Thủy, Witch định tiếp tục làm công việc xé xác mà nó yêu thích thì một cảm giác nguy hiểm ập đến. Là zombie ở thể tiến hóa cao nhất, Witch đã thức tỉnh một chút linh trí, không còn hoàn toàn hành động theo bản năng ăn thịt thuần túy. Cảm giác được tính mạng bị uy hiếp, con Witch hơi khựng lại, nghiêng đầu sang một bên theo bản năng. Đúng lúc đó, một đạo tàn ảnh lướt qua vị trí ban nãy còn là đầu nó, về lên một cung tròn hoàn hảo trên không trung rồi giáng mạnh vào vai con Witch.

Bả vai con Witch lõm xuống, cơ thịt toét ra, lộ cả xương trắng. Cả người con Witch quỵ sụp xuống, đầu gối tiếp xúc mạnh với nền bệnh viện làm sàn đá hoa nứt ra như mạng nhện.

Mượn lực phản chấn, Thi lại vượt mạnh chân phải lên trong khi chân trái vẫn gác trên vai con Witch. Mũi giày chuẩn xác xúc vào hạm con quái làm đầu nó ật ngửa ra sau. Cả người Thi thuận thể bay ngược lên cao gần 3m. Đầu hướng xuống dưới, hai chân co lại khi đến điểm cao nhất. Xương sống nghiêng một góc 45 độ so với mặt đất. Cả người bắt đầu lao xuống. Trong lúc đó, nó điều chỉnh trọng tâm cho đầu hướng lên trên, hai chân xuống trước, thuận thể đập mạnh vào đầu con Witch bên dưới. Cú công kích cuối cùng của tuyệt chiêu [Riu - Diệt thể].

Nhưng đòn công kích cuối cùng không trúng đầu con Witch như trong dự liệu. Con Witch khi bị Thi vượt ngược lên, ý vào năng lực hồi phục mạnh mẽ, nó nhanh chóng ổn định thân mình, chụm hai tay lại giống hình chữ "X" đỡ cú công kích cực mạnh của Thi.

- Rầm...! - Âm thanh trầm đục vang lên. Lực đạo quá mạnh làm con Witch gập người xuống, đầu gối đập mạnh xuống nền bệnh viện làm sàn nhà chấn động theo hình gợn sóng lấy con Witch làm trung tâm lan ra xung quanh.

Va chạm với nền bệnh viện làm nguyên mảng cơ thịt từ đầu gối con Witch lan ra xung quanh nát bét, bầy nhầy. Nền bệnh viện dưới chân con Witch không chịu nổi lực đạo vỡ ra từng mảnh.

Con Witch gằm lên hất tung chân Thi ra. Mượn lực, Thi xoay một vòng trên không trung rồi nhẹ nhàng tiếp đất. Vừa tiếp đất, con Witch đã hiện ra trước mắt nó. Cả hai cuốn lại chiến đấu với nhau.

.....

Mình điên cuồng đem hai tay bịt chặt miệng vết thương trên ngực Thủy. Nhìn Thủy, nước mắt nó trào ra như mưa, miệng lắp bắp - Không sao đâu...! Sẽ không sao đâu...! - Nhưng không có tác dụng gì, máu tươi vẫn len lỏi tràn qua khe tay của nó.

Khi Minh bị con Witch đánh bay ra, đập vào bờ tường ngay bên cạnh chỗ Thủy. Đàng xa, con Witch đang lao vào. Thấy Minh không có phản ứng chống đỡ. Cô giật mình hoảng hốt, trong đầu một mảng trống rỗng, cơ thể tự phản ứng như một phản xạ tự nhiên. Chồm người qua, lấy thân hình nhỏ nhắn của mình nỗ lực che trước người Minh.

"...Lạnh! Lạnh quá...! Mình chưa bao giờ cảm thấy lạnh như vậy. Mình sẽ chết sao? Không...! Mình không muốn chết, mình muốn được thấy anh ấy mỗi ngày, muốn anh ấy cầm tay, công mình vượt qua những nguy hiểm". Ánh mắt Thủy nhìn Minh mờ dần, máu chảy xối xả mang dần đi hết sinh cơ, ý thức dần trở nên mơ hồ "mình không cam lòng, mình muốn mãi mãi nằm trong lòng anh ấy, muốn được anh ấy che chở bảo vệ, mình thích cảm giác an toàn, thoải mái khi tựa vào bờ vai của anh ấy...."

Thủy cả người run lên từng đợt, miệng trào máu tươi ngày càng nhiều, ôm chặt Minh, mắt đỏ dần nhìn Minh, miệng thì thảo nói:

- Lạ~nh... quá...!Ồ..m.chặt...em..! Đừ~ng... buông...em...ra ! - Minh xiết chặt Thủy vào trong lòng, áp mặt vào trán Thủy, nước mắt không ngừng chảy.

Thủy giật người lên không ngừng, đây là dấu hiệu tử vong đã cận kề. Run mạnh lên hai cái, hai tay buông thõng, đầu ngửa về phía sau. Thủy đã vĩnh viễn yên lặng trong vòng tay Minh.

Ngửa mặt, gào lên với âm thanh thê lương và thống khổ:

- K..H..Ô..N..G...! A...A...A..

Minh quay ra, hướng ánh mắt cừu hận mãnh liệt nhìn Witch đang giằng co với Thi đã mở cấm thuật.

Nhẹ nhàng đặt Thủy nằm xuống, hai tay run run vuốt đôi mắt đã mất hết sinh cơ của Thủy. Nhìn khuôn mặt đẹp tinh xảo đã nhợt nhạt trắng bệch, như một tác phẩm nghệ thuật không có linh hồn.

Minh nhói đau trong lòng "Một người con gái xinh đẹp đã vĩnh viễn biến mất trước mắt mình... Khốn nạn thật!... Chết tiệt!... Tại mình, tất cả là tại mình, mình đã làm hại cô ấy. Đáng ra người nằm đây phải là mình... Khốn nạn! chỉ vì một chút chủ quan của mình mà khiến cô ấy chết thảm, nếu mình cẩn thận hơn một tí thì... Thủy xin lỗi em, tôi đã không bảo vệ được em, không giữ được lời thề..." Một cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế bùng lên khiến khuôn mặt Minh vặn vẹo trở nên dữ tợn "Bọn súc vật...Tao sẽ khiến cho bọn mày vĩnh viễn biến mất khỏi cõi đời này..." Minh gào lên trong nội tâm, ý thức của nó mất dần, trong đầu chỉ có toàn ý niệm giết chóc điên cuồng.

Ngẩng đầu lên, những tơ máu đã xuất hiện từ lúc dùng cấm thuật, bây giờ lan ra phủ kín lấy con người. Máu trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, áp suất tăng cao làm cho nhiều mạch máu không chịu được mà vỡ toác. Các vết thương cũ cũng bùng hết. Máu của nó chảy ra, hòa lẫn với máu của Thủy nhuộm đỏ thân mình. Cả người thẳng Minh bây giờ trông như một huyết nhân. Hai hàng huyết lệ chảy dài trên má.

- Giết...Giết...Giết...! - Ý thức duy nhất còn lại trong đầu nó. Giậm mạnh chân làm nứt nền đá hoa, lao về phía con Witch.

...

Dù đã dùng cấm thuật nhưng do bị thương quá nhiều, Thi không đỡ nổi quá ba chiêu đã bị con Witch hất tung ra ngoài. Lúc bị hất bay đi, nó nhìn thấy một bóng người lướt qua, lao thẳng về phía con Witch.

Minh gầm lên, lao nhanh vào con Witch, mặc kệ trảo kinh đâm xuyên qua, lưu lại từng vết thương dài trên cơ thể. Hoàn toàn bỏ qua phòng ngự, nó tung liên tiếp một loạt đòn đánh vào con Witch làm con Witch bay đập vào bờ tường. Minh đuổi theo sát nút, ra đòn điên cuồng làm cho con Witch lún sâu dần vào bờ tường. Bức tường sau lưng con Witch vỡ nát ra rồi sụp xuống.

Đề lên người con Witch, Minh ra quyền không ngừng nghỉ. Những vòng tròn đồng tâm dưới chân cũng lan rộng ra, càng ngày càng sáng lên theo sự điên cuồng của nó. Những vết máu trên sàn, sau khi vòng tròn lan đến đều hóa thành sương máu rồi nhanh chóng bay về phía Minh, cuốn quanh người nó. Cả cơ thể nó được bao phủ bởi một màn vụ đỏ trông cực kỳ quỷ dị.

Cả người con Witch bắt đầu méo mó, cơ thịt bị đánh vỡ ra, tốc độ khôi phục kinh người cũng không thể chữa trị kịp:

- ...Gr~~ao...! - Con Witch rống lên, gồng mình hất tung Minh ra khỏi người nó. Thăng Minh bị ném xuyên qua lỗ hổng nó vừa tạo ra, bay ra ngoài rồi rơi xuống nền đại sảnh.

Bò dậy từ đống đổ nát, Thi thấy thẳng Minh "Ma hóa" sắp mất hết ý thức. Bất chấp thương thế, nó lao vào, chắn trước người con Witch. Con Witch thấy có người cản đường, tiện tay đâm một trảo:

- Phập...! - Lần này Thi không né tránh mà để cánh tay con Witch đâm xuyên qua bả vai phải của mình. Sinh mạng nó đang trôi dần đi theo dòng máu. Mặc kệ tất cả, điều khiến cơ bắp xung quanh bả vai xiết chặt vết thương lại. Cùng lúc đó, nó vất chân phải lên, kẹp chặt lấy cổ con Witch. Cả hai bị cố định lại với nhau.

Ngay lúc Thi khóa được con Witch, Minh hiện ra đằng sau con quái, đâm điên cuồng vào người nó. Hai cánh tay của Minh bắt đầu nứt ra như đồ gốm. Các vết nứt lan ra chằng chịt theo từng cú đâm.

Con Witch hứng chịu quyền của Minh, cơ thể bắt đầu bị nát dần, phần đầu đến lưng đã không còn da thịt nữa, trơ ra xương trắng. Rất nhanh sau đó, xương trắng cũng vỡ nát. Cánh tay Minh khi tung quyền cũng phải chịu thảm cảnh như con Witch. Đến khi con Witch bị đâm nát hết phần trên cơ thể không còn nhận ra được hình dạng nữa thì tay Minh cũng chỉ còn độc xương trắng, gãy ra từng đoạn.

Thi khóa con Witch cũng không hơn gì, một bên vai bị xé toạc hằn ra, đứt mất một cánh tay, nhìn thấy cả xương, người từ từ gục xuống.

Máu chảy ra ồ ạt, Thi cảm thấy lạnh, lạnh lắm. Hai mắt bắt đầu mờ dần đi, ý thức trôi dần theo thời gian. Trước khi ý thức mất hẳn, nó còn nhìn thấy bé Lan vừa khóc vừa bò đến chỗ nó. Đứng xa là thẳng Minh đang điên cuồng lao đến.

"Ma hóa...". Trước mắt nó tối xảm lại, hoàn toàn mất đi ý thức...

.....

- ...

- Kết thúc nhiệm vụ chính.
- Khởi động chương trình thoát...

Chương 7.5: Kho Dữ Liệu - Lược sử và thần thoại

Vũ trụ...

Vũ trụ của chúng ta được hình thành từ sau "vụ nổ lớn" (Big Bang).

Sau vụ nổ lớn, vũ trụ được hình thành bởi vô vàn thiên thể và không ngừng giãn nở.

Các thiên thể tương tác với nhau cùng với hệ số giãn nở giữ cho vũ trụ luôn hoạt động theo một quy luật nhất định, mà không chuyển động hỗn loạn trong không gian.

Các thiên thể trong vũ trụ tương tác và cân bằng với nhau bằng lực hấp dẫn. Lực hấp dẫn lại phụ thuộc vào khối lượng. Nhưng, theo tính toán, khối lượng của các thiên thể trong vũ trụ của chúng ta không đủ để duy trì trạng thái cân bằng.

Để giải quyết vấn đề trọng lượng của vũ trụ, có hai giả thuyết được đưa ra.

Giả thuyết thứ nhất là thuyết "Vật chất tối": trong không gian tràn ngập một loại vật chất mà con người chưa tìm ra. Nó có mặt khắp mọi nơi, chiếm hơn 70% khối lượng và đảm bảo sự cân bằng của vũ trụ.

Giả thuyết thứ hai là thuyết "Vũ trụ phức hợp đa chiều không gian": quan niệm vũ trụ này không chỉ gồm 3 chiều không gian và 1 chiều thời gian (đã biết) mà gồm 27 chiều không gian phức hợp lại với nhau. Như vậy, chỉ cần 1 chiều thời gian độc lập kết hợp với 3 (hoặc nhiều hơn) chiều không gian sẽ tạo thành 1 thế giới. Vậy chúng ta có thể có vô vàn thế giới.

.....

Trong vũ trụ phức hợp 27 chiều không gian. Cứ 3 chiều không gian bất kỳ kết hợp lại sẽ tạo ra một thế giới. Các thế giới này tương đối độc lập với nhau. Nhưng sau một chu kỳ nào đó, hai thế giới bất kỳ sẽ giao hội với nhau qua một chiều không gian chung nào đó. Khi đó, sinh vật của hai thế giới sẽ tràn vào không gian của nhau. Chiếm đoạt tài nguyên, nô dịch, thám hiểm, hiểu lầm và vì đủ mọi loại nguyên nhân khác nên kết quả của những lần gặp gỡ chủ yếu là chiến tranh. Chiến tranh vị diện.

Thế giới của chúng ta cũng không nằm ngoài số đó. Lần đầu giao hội được ghi nhận là khi nền văn minh Atlantis - với công nghệ điêu khắc và văn minh kí hiệu - đang trong giai đoạn rực rỡ nhất.

Đường hầm không gian mở ra, các Thánh giả - người trực tiếp điêu khắc kí hiệu vào cơ thể để cường hóa và chiến đấu - các nhà khoa học đang háo hức nghiên cứu, dự đoán về một thế giới xa xôi thì, các sinh vật từ thế giới bên kia đã đến.

Không có gặp gỡ thân thiện, không có nhiệt liệt chào đón mà đơn giản là chiến tranh, chiến tranh kịch liệt.

Một đoạn tín hiệu đơn giản từ sinh vật thế giới kia truyền đến. Không đợi loài người giải mã, các sinh vật bên kia đã bắt đầu tấn công vào đầu ra của đường hầm không gian, nơi loài người đang chiếm giữ.

Không có sự chuẩn bị, không có sự đề phòng, trận chiến đầu tiên loài người thương vong thảm trọng. Cổng không gian bị đánh mất.

Sau trận chiến đầu tiên, tín hiệu được phiên dịch: Đầu hàng hoặc là chết. Không còn khả năng hòa giải, 7 Thánh giả mạnh nhất loài người dùng sinh mạng của mình làm đại giá, liên thủ khởi động "Cổng tiếp nối không gian cự li ngắn" nối từ đường hầm không gian thẳng đến "Đại lục MU - Hệ thống vũ khí tối cao của loài người".

Chiến đấu trên "Đại lục MU", chiếm đủ mọi ưu thế thiên thời, địa lợi, nhân hòa loài người mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Đường hầm không gian mở ra không đến 3 ngày rồi nhanh chóng khép lại và biến mất. Những sinh vật của dị thế giới còn sót lại bị tiêu diệt, chỉ còn một bộ phận rất nhỏ với sức mạnh yếu kém trốn thoát. Atlantis thành công bảo vệ địa cầu.

Dù chiến thắng nhưng nền văn minh Atlantis cũng bị phá hoại nghiêm trọng. 4/5 dân số chết và mất tích trong cuộc chiến.

Các thánh giả cao trung trở lên và các nhà khoa học tịch diệt gần hết

Đại lục MU vỡ ra thành nhiều mảnh. 3/4 diện tích bị sinh vật dị thế giới cướp đi, các mảnh còn lại chìm xuống đáy biển.

Vận dụng hết khoa kĩ và năng lượng còn lại, để lại lời nhắn cho hậu nhân. Nền văn minh Atlantis lụi tàn từ đây.

.....

Lại nhiều nhiều năm nữa, bây giờ, trên trái đất, nền văn minh Maya đang phát triển huy hoàng. Người Maya đã chinh phục được hết hệ mặt trời, bắt đầu vươn ra khỏi tinh hệ quê hương, thám hiểm vũ trụ bao la huyền bí. Lý thuyết về "Mạng linh hồn" đang bắt đầu được xây dựng.

Vào thời điểm đó, trái đất lại hứng chịu lần giao hội tiếp theo.

Được kế thừa của văn minh Atlantis, lại thêm lời cảnh báo. Văn minh Maya đã có sự chuẩn bị cho chiến tranh vị diện.

Lần này, đường hầm không gian mở ra trong 6 ngày, gấp 3 lần so với tài liệu trong lịch sử. Có vẻ như lần này, chúng ta lại giao hội với một thế giới hoàn toàn khác với lần trước. Tư liệu về sinh vật dị thể giới thu được qua văn minh Atlantis hoàn toàn sai khác.

Thời gian lâu hơn dự tính, sinh vật hoàn toàn mới lạ so với tư liệu văn minh Atlantis lưu lại làm cho rất nhiều sự chuẩn bị từ trước trở lên vô dụng. Chật vật chiến tranh.

Ngày cuối của cuộc chiến, nhận được sự trợ giúp của Tinh vân Tiên Nữ - thiên hà gần Dải Ngân Hà nhất - qua "Mạng linh hồn - mạng lưới liên lạc bằng linh hồn"

Thắng thảm...

Toàn dân giai bình, cuối cuộc chiến còn lại không đến 1/4 dân số

Vô số công nghệ đỉnh cao, rất nhiều nhà khoa học kiệt suất bị chôn vùi trong cuộc chiến

Sau cuộc chiến, xét thấy nền văn minh bị phá hoại không thể phục hồi. Nguyên lão viện Maya quyết định sử dụng hết tiềm lực còn sót lại của nền văn minh, cùng với sự trợ giúp về công nghệ của Tinh vân Tiên Nữ xây dựng "Kho dữ liệu".

Kho dữ liệu: Hệ thống liên lạc trao đổi thông tin giữa các nền văn minh trong các thiên hà của thế giới không gian 3 chiều này. Quản lí "Cây thế giới" được xây dựng trên nền "Thế giới gốc - thế giới chúng ta đang sống". Liên tục tuyển chọn các sinh mạng thể có trí tuệ trong khu vực "Hệ Mặt Trời" vào "Kho dữ liệu" để cường hóa, tiến hóa và chuyển giao công nghệ, tạo lực lượng cho trận chiến tranh vị diện tiếp theo.

Hội đồng nguyên lão Maya tuyên bố giải thể. Người dân tản đi khắp nơi trên thế giới, trợ giúp các dân tộc khác phát triển.

Trong vũ trụ bao la rộng lớn, có vô số thiên hà, trong đó tồn tại vô số loài có trí tuệ cao. Mỗi loài lại có nền văn minh của riêng mình. Nhưng sự tiếp xúc giữa các nền văn minh vô cùng hiếm vì khoảng cách thường được tính bằng đơn vị: trăm triệu năm ánh sáng. Chẳng có loài nào có thể đi với tốc độ ánh sáng trong cả trăm triệu năm cả. Vậy nên "Mạng linh hồn" ra đời để đáp ứng nhu cầu trao đổi thông tin, công nghệ, trợ giúp nhau trong chiến tranh vị diện.

Mạng linh hồn ứng dụng công nghệ truyền tải bước sóng đặc biệt qua chiều không gian thứ tư. Với nguồn thu - phát là "Kho dữ liệu".

.....

Một năm nào đó của thế kỷ 21, trong một vùng đất nào đó của nước Việt Nam

Hôm nay, Thi lại đến trường để ăn đấm như mọi ngày. Năm nay nó học lớp 8, và việc bị bắt nạt đã bắt đầu từ đầu năm lớp 6 và diễn ra như cơm bữa. Diễn ra thường xuyên đến nỗi nó coi việc bị bắt nạt như một thói quen.

Đi qua đoạn đường bắt buộc phải đến trường, đây là đoạn đường mà nó phải ăn đấm mỗi ngày. Kì lạ, Nó thấy bọn học sinh cá biệt (trẻ trâu) không đứng dàn ra chặn đường nó từ trước như mọi khi mà tụ lại trong con hẻm cụt bên cạnh - con hẻm mà nó bị lôi vào ăn đấm mỗi ngày.

Nó nghĩ: "Tự lại thế kia chắc là bọn trẻ trâu đó lại đang đánh ai rồi. Tội nghiệp... Thôi eo quan tâm, liên quan đếch gì đến mình. Có lẽ hôm nay mình may mắn không phải ăn đấm trắng miệng... Lượn nhanh còn kịp...". Thi khom người lại, chỉ đi bằng đầu ngón chân, lén lút qua con hẻm.

Bước qua con hẻm được vài bước, Thi thả lỏng cơ thể, thở phào một hơi thì một âm thanh vang lên làm nó giật thót người lại:

- MÀY....- Một âm thanh sắc mùi khiêu khích từ trong con hẻm vọng ra làm Thi toát mồ hôi hột. Giả lơ như chưa nghe thấy, Thi nghiêm người bước tiếp.

Đi được ba bước nữa Thi âm thanh đáng ghét kia lại vang lên:

- Mày....Tao bảo mày đấy, định bơ tao à - Năm tên học sinh trạc tuổi Thi chạy ra từ con hẻm, chặn đầu vây nó vào giữa.

Nhìn đội hình quen thuộc trước mắt. Thi chán nản " thôi rồi, lại phải chịu tầm quất gia truyền rồi, nhọ vãi, cứ tưởng thoát".

Một tên học sinh có thân hình to con gấp đôi Thi đầu đồ rục, đeo khuyên tai sách cổ áo Thi lên cho nó hai cái bạt tai vào mặt rồi nói:

- Thăng này láo..Bị đánh nhiều ngu người rồi à, hôm nay dám bơ bỏ mày à. Được..! Mày hèn đấy hôm qua tao mới học được tuyệt chiêu "đấm phát chết luôn", hôm nay tao sẽ cho mày thưởng thức.

- Bụp...Bốp...Bình...Hự... - Một hỗn hợp âm thanh của tiếng quyền cước và tiếng la hét của thằng Thi vang lên, nó điên cuồng gào thét, ôm đầu rồi lăn lộn. Những âm thanh kêu la lên một cách thảm thiết khiến mọi người tưởng rằng nó sắp chết đến nơi rồi. Âm thanh quyền cước nện vào da thịt vang lên bùm bụp như gõ trống, nhưng thực ra Thi không đau đớn mảy. Nhiều năm kinh nghiệm ăn đòn khiến nó luyện ra một kĩ năng chịu đòn thần kì, khiến

người khác khó có thể nhận ra.

Sau khi thể hiện một loạt những hành động chuyên nghiệp và tiêu chuẩn, Thi đã làm cho bọn "trẻ trâu" cảm thấy thỏa mãn, càng thêm hào hứng tán công. Nhưng chỉ tổ phí sức.

Cậu học sinh đang ngồi hai tay ôm đầu, mắt nhắm chặt điên cuồng gào thét trong góc con hẻm cảm thấy kinh ngạc "Ủa! sao không thấy đau nữa nhỉ...mà tiếng gào thét thảm thiết kia giống mình thế, mình có còn kêu gào nữa đâu".

Mình năm nay cũng học lớp 8, nhưng nó lại nhiều hơn bạn cùng lứa mình một tuổi. Do hồi bé thi lên cấp hai nó ở nhà ngủ quên mất, khi chạy đến trường thì môn thi nó đã kết thúc từ bao giờ rồi. Chán nản cảm thấy tự ti về bản thân, Minh tự cô lập mình lại dần dần nó trở thành đối tượng để bắt nạt yêu thích của bọn "trẻ trâu". Nhưng ngày hôm nay một bước ngoặt quan trọng đã làm thay đổi cuộc đời nó.

Mở mắt ra nhìn xung quanh, nó thấy đám "trẻ trâu" đang hành xác mình đã dừng lại chuyển qua mục tiêu mới cách đó không xa. "Tuồng rằng trong ngôi trường này có mỗi mình thường xuyên bị đánh, không ngờ vẫn còn một đồng chí tri kỷ thế này...Chà tiếng la hét thật chuyên nghiệp không thua gì mình, chắc là có nhiều năm kinh nghiệm..."

Mình đang cảm thán thì trước mắt đám "trẻ trâu" sau một hồi ra sức tung những "tuyệt chiêu" cực mạnh của mình có vẻ như đã thấm mệt. Cả bọn "trẻ trâu" thán phục tên nằm dưới đất. Minh là thằng đánh nó còn thấy mệt mà nó đũa chịu đòn đến bây giờ vẫn còn sức la hét, chán nản bỏ hết đi để lại cậu bạn có cảnh ngộ giống mình đang cuộn tròn thành một đồng hai tay ôm chặt đầu, miệng không ngừng la hét.

Tiến tới vỗ vỗ vào vai cậu bạn đang nằm dưới đất. Nhưng nó vẫn không có phản ứng gì mà càng điên cuồng gào thét hơn, Minh lắc đầu thằng này phản ứng giống hệt mình.

Thi nằm im dưới đất thấy có người vỗ vai mình tưởng lại một trận đòn nữa ập đến. Nhưng đợi mãi mà không thấy, ngẩng đầu lên nhìn nó thấy tên lúc trước bị bọn "trẻ trâu" tâm quái đang đứng trước mặt nhìn mình bằng ánh mắt đồng tình.

Mình xòe tay ra rồi hướng về phía Thi miệng khẽ nở nụ cười. Trong nụ cười là sự cảm thông, là đồng điệu.

Nhìn vào mắt Minh, Thi đưa tay lên túm lấy bàn tay đang xòe ra với nó. Bọn nó giống nhau.

Do cả hai cùng chịu chung cảnh ngộ, nên nhanh chóng trở thành đôi bạn thân cùng nhau chịu bắt nạt.

Suốt những năm học cấp hai, hai thằng không nhớ nổi mình bị ăn đòn không biết bao lần đến trơ hết cả cảm xúc. Sau hôm cuối cùng kết thúc những năm tháng học cấp 2 như địa ngục, hai thằng quyết định xin cha mẹ cho học cấp 3 ở nơi khác, để bắt đầu một cuộc sống mới.

Bố mẹ hai thằng cũng không muốn thấy con cái mình đi học mà toàn bị bắt nạt, lại thấy hai thằng thân nhau nên đồng ý để hai đứa học chung cùng một trường cấp 3 trên thành phố.

Vào cấp 3 hai thằng quyết tâm đi học võ để không ai bắt nạt được mình.

Ngược xuôi khắp thành phố tìm nơi học võ, khi tìm được thì lại không có học phí để đóng. Hai thằng chán nản đi về, nhưng trên đường về hai thằng tình cờ gặp được đại sư phụ - Một trong "thất đại hạn" là những người mạnh nhất Việt Nam. Được đại sư phụ thu làm đồ đệ, theo như sư phụ nói:

- Dạy một thiên tài thành cao thủ là việc quá bình thường. Nhưng có thể biến phế vật thành cao thủ thì mới là đẳng cấp.

Để thực hiện ý tưởng của mình hai thằng ra sức luyện tập. Không hiểu sao 6 người khác trong "thất đại hạn" cũng có hứng thú với hai thằng. Thế là hai thằng có thêm 6 vị sư phụ nữa.

Khi hai thằng có được một chút thành tựu thì bị lừa vào một băng có tên là "Sói Lóc".

Hai thằng chiến đấu với biểu tượng "Ngôi sao màu máu", là ngôi sao năm cánh lộn ngược có màu đỏ tươi.

Hoàn toàn không giống với những băng nhóm xã hội đen, "Sói lóc" được tạo nên bởi thanh niên đường phố và học sinh cấp 3. Chỉ thành lập được một thời gian ngắn đã lan rộng khắp thành phố. Băng không thu phí bảo kê, không bán hàng cấm... Thành viên trong băng kiếm tiền một cách lành mạnh trong ngành giải trí. Băng cũng thường xuyên tổ chức hoạt động công ích như nhặt rác, dọn dẹp đường phố, giúp đỡ quyền tiền cho học sinh nghèo.... Muốn tham gia vào băng sói lóc thì phải đáp ứng rất nhiều yêu cầu khắt khe.

Kết thúc những năm học cấp ba, hai thằng cũng coi như là một trong những cao thủ trẻ tuổi của đất nước. Cùng thi vào một trường đại học, nguyện vọng vào khoa máy. May mắn khi thi đậu cùng nhau, hai thằng bắt đầu cuộc đời sinh viên của mình.

Tuồng rằng từ bây giờ sẽ có được cuộc sống yên bình thì...

.....

.....

.....

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 8: Còn Sống...

- ...

- Chúc mừng sống sót.

- Chào mừng trở lại khu lưu trữ.

- Chúc một ngày tốt lành. Bây giờ là 6:13' sáng ngày thứ nhất.

Âm thanh vang vọng trong đầu. Thi cố gắng mở mắt ra, nó thấy mình đang lơ lửng giữa không trung và được một màn ánh sáng màu trắng sữa nhu hòa bao lấy. Bên cạnh nó, bé Lan và thằng Minh cũng được bao lại bởi màn sáng tương tự. Không còn đau nữa, hình như vết thương cũng đang tự lành lại với tốc độ nhanh kinh khủng. Một giây trước, nó tưởng nó chết chắc rồi. Bây giờ nó vẫn còn cảm thấy cánh tay con Witch như vẫn còn đâm xuyên qua bả vai. Còn thằng Minh thì điên cuồng công kích mặc kệ chấn động chuyển sang cơ thể nó. Bây giờ nghĩ lại cảm thấy thật đáng sợ, lúc đấy thằng Minh mất lý trí rồi, mình với em Witch còn đang dính lại với nhau, quả đây không may nó lại quay sang đâm mình thì hổng hể.

- Lần đầu trị liệu: trừ 0 điểm. Lần đầu tịnh hóa: trừ 0 điểm - Được miễn phí à? ngon!

- Phát hiện nguy cơ tiền bệnh trí, tổn thương không thuộc về "Kho dữ liệu", trị liệu cần 100 điểm. Xác định trị liệu ?

Âm thanh lại một lần nữa vang lên trong đầu Thi. "Cái gì? Nguy cơ tiền bệnh trí? Cái này nghe có vẻ nguy hiểm. Trị luôn".

- Bắt đầu trị liệu. Trị liệu hoàn tất. Một quyết định sáng suốt, theo hệ thống dự đoán nếu không trị liệu chắc chắn 80 năm sau mầm bệnh sẽ bộc phát - "What? 80 năm sau? Thế là mình 100 tuổi. Troll nhau à, bọn dùng "Cắm thuật" có thằng nào sống được quá 60.

Lành lặn và sạch sẽ, màn sáng bên người bé Lan nhạt dần đi. Em từ từ hạ xuống đất. Hơn một phút sau, hai thằng cũng được thả xuống nhưng theo một cách hoàn toàn khác. - Phụt - màn sáng quanh người hai thằng không nhạt dần như của Lan mà vụt tắt. Dưới tác dụng của trọng lực, hai thằng rơi thẳng từ độ cao hơn 3 mét xuống đất.

- Bịch... Hự - Tiếp đất với tư thế nằm úp sấp, bụng ngực tiếp đất, Minh cảm thấy bụng nó đau quặn lại, nội tạng như xoắn vào nhau. Đau quá, chẳng lẽ lại phải tốn tiền trị liệu, ban nãy đã bị troll mất hơn trăm điểm trị tận gốc virus tiêu chảy mà khoảng 90 năm sau mới bộc phát rồi. Nó nhảy dựng lên:

- Định Mệnh, đùa nhau à..? - Bên cạnh, Thi vẫn nằm im dưới đất, thằng này tiếp đất bằng đỉnh đầu. Máu chảy ra thành vũng, lấy đầu nó làm trung tâm rồi lan dần trên nền nhà màu trắng.

- A...! - Kêu lên một tiếng hét hoảng, Lan vội vàng chạy tới, cố gắng ôm lấy Thi, ấn đầu nó vào trong ngực mình mà xoa mà thôi. Bây giờ ngoài máu đầu ra, thằng Thi còn chảy thêm cả máu mũi nữa. Nó liếc đôi mắt đang híp lại về phía Minh. "A. Thương tổn gấp đôi, mất khả năng hoạt động, không thể thoát khỏi tay kẻ thù... Chiến hữu... Xin lỗi mày... Tau đi trước..." Như đọc được thông tin trong mắt thằng Thi, khuôn mặt Minh nổi lên đầy gân xanh. Vừa định tiến lại nắm chân thằng bạn kéo ra thì:

- Bất kì thương tổn nào, cả về cơ thể lẫn linh hồn, trong Khu lưu trữ đều tự động phục hồi trong thời gian ngắn. - Một âm thanh trung tính đột ngột vang lên trong đầu từng đứa.

- Tại đây chỉ cần có đủ điểm tích lũy các người có thể đổi được tất cả mọi thứ. Cánh cửa màu đen trên đầu có thể giải đáp mọi thắc mắc của các người. Thỏa mãn mọi yêu cầu của các người. Xung quanh Đại sảnh có 20 cánh cửa, hãy chọn một trong số đó, nó sẽ là không gian cá nhân của người tại Khu lưu trữ này cho tới khi người tử vong. Các người có thời gian 10 ngày nghỉ ngơi tại đây trước khi tham gia vào bản đồ tiếp theo, mỗi ngày tốn 2 điểm tích lũy.

Chúc nghỉ ngơi thoải mái.

Ta là "Chương trình quản lí".

Âm thanh biến mất, Minh cảm thấy bụng đã hết đau, đầu thằng Thi cũng không còn chảy máu nhưng không hiểu sao máu mũi nó vẫn chảy tòng tòng: - Chắc là lỗi chương trình - Nhét cái gì đó (đen đen bản bản) vào trong mũi cho máu đỡ chảy, Thi giải thích.

Cả bọn đang đứng ở một cái sân (bọn nó cho là sân) hình tròn có bán kính khoảng 30 mét có vẻ như đây là nơi mà Quản lý gọi là Đại sảnh. Một bức tường màu trắng cao không thấy điểm trên cùng bao quanh, làm cho nơi này trông có vẻ như là một không gian biệt lập.

Sàn màu trắng làm bằng một thứ vật liệu hai thằng không thể nhận ra có điều khác rất nhiều hoa văn kì tự nổi, nếu nhìn từ trên cao sẽ thấy các hoa văn tổ hợp với nhau thành những vòng tròn, hình lục giác, ngũ giác đồng tâm.

Giữa đại sảnh, lơ lửng ngay trên đầu bọn nó là một cái cửa tỏa ra quang mang màu đen lóng lánh. Cái cửa được điêu khắc vô số kí hiệu kì lạ chớp sáng liên tục, hai bên cánh cửa khép chặt, chính giữa có hình một cái cây lớn với gốc rễ lộn ngược lên trên, cành cây và những tán lá mọc đâm xuống dưới: {Cánh cửa chân lý} thông tin bỗng xuất hiện trong đầu, nơi có thể dùng điểm tích lũy đôi lấy bất cứ thứ gì.

Trên bức tường bao xung quanh có 20 cánh cửa đơn cách đều nhau.

Khắp nơi ánh lên một thứ ánh sáng trắng nhu hòa không chói mắt.

Nhìn khắp một lượt, Thi thấy không thú vị bằng bé gái ngồi cạnh mình (đúng hơn là ôm). Ngẩng đầu hí hóp mắt lại nhìn em. Thi thấy nước da em không còn vẻ trắng bệch bệnh tật nữa mà hồng hào đầy sức sống, có lẽ bệnh nan y của em đã được hệ thống chữa khỏi.

Khuôn mặt tinh xảo như búp bê. Đôi mắt to tròn linh động đảo qua đảo lại như hiểu kì với mọi thứ, mái tóc đen dù không dày lắm nhưng dài và mềm mượt đang thả xuống chạm cả vào mặt nó, mùi hương thoang thoảng truyền vào mũi. Lén lút hít sâu một hơi." Trời ơi, nó phê..! Thi ra đây là mùi con gái. Thơm. Éo có hôi như mấy thằng con trai. Mà chết. Mình có hôi không nhỉ - Khịt..Khịt...- (Ặc hôi vãi) à..! Không hôi, chỉ có "Khí tức nam tử nồng nặc thôi". Tự sướng trong đầu. Hơi cọ đầu vào ngực Lan tìm cảm giác. Nụ cười khả ố lại nở trên môi.

Lan hiểu kì đánh giá xung quanh. Em không chết. Những cánh bướm đen cũng đã biến mất hết không còn sót lại con nào. Ba tiếng trước, khi mới tỉnh dậy, em đã rất sợ, lạ lẫm, cô đơn và những cánh bướm đen bay đầy trời.

Thực ra người tỉnh lại đầu tiên không phải là Minh, cũng không phải là Thi, mà là em, nhìn thấy xung quanh khắp nơi đều là những cánh bướm đen, cả người em cũng bị bám kín. Sợ hãi, hoảng loạn và em nhìn thấy hai người (Minh và Thi). Xung quanh hai người con trai đó chỉ có một vài cánh bướm lượn lờ.

Lấy hết dũng khí, em chui vào lòng Thi, chàng trai đang ngủ với nước miếng chảy ra ngoài. Vì Minh, người còn lại, đang nằm úp sấp. Vui mừng suýt khóc khi thấy những cánh bướm quanh mình đang tản đi, em vòng tay ôm thật chặt. Cứ thế, em đi theo hai thằng.

Bị bệnh nan y từ nhỏ nên phần lớn thời gian Lan đều phải ở trong bệnh viện, không có bạn bè, không được ra ngoài. Bố mẹ em luôn luôn vội vã. Em chỉ có thể gặp được họ qua những lần phát bệnh. Vội vã ghé qua, vội vã xoa đầu, một vài câu an ủi và rất nhiều tiền cho bác sĩ. "Có lẽ, bố mẹ phải bận kiếm tiền cho em chữa bệnh" em nghĩ thế. Em cảm thấy cô đơn.

Đến nơi này, được gặp anh Minh, gặp anh Thi, gặp chị Thủy, được mọi người bảo vệ, quan tâm, được dùng năng lực của mình trợ giúp cho mọi người. Mặc dù nhiều lúc thật đáng sợ nhưng em cảm thấy mình đang sống, thật sự sống. Đây cũng là lần đầu tiên em cảm ơn ông trời vì năng lực mình đang sở hữu.

Mặc dù rất buồn vì chuyện của chị Thủy, em đã khóc rất nhiều. Nhưng đã nhìn thấy rất nhiều cái chết được báo trước từ khi còn nhỏ, em đã học được cách vui vẻ mà sống tiếp.

Vui mừng vì bệnh nan y của mình được chữa khỏi, chỉ mất có 20 điểm. Cảm nhận cơ thể tràn đầy sức sống, em hiểu kì đánh giá xung quanh:" Một nơi thật kì diệu ".

Bỗng nhiên, Lan cảm thấy cái gì đó cạ cạ vào ngực mình. Giật mình nhớ ra vẫn ôm Thi trong lòng. Mặt em đỏ dần lên, ngượng ngùng quay đầu sang một bên không dám nhìn xuống." Đáng ghét, xấu hổ quá, phải làm sao bây giờ...".

Đang hứng thú nghiên cứu "Cánh cửa chân lý" Minh cảm thấy có điều gì đó không ổn, giác quan thứ "Sáu trừ hai cộng một" nói cho nó biết có cái gì đó bất thường đang xảy ra. Quay đầu lại nhìn, thấy "Hành động bộ gây" của thằng Thi và vẻ ngượng ngùng của bé Lan. Trán nó nổi đầy gân xanh:" Bọn mày trên tao đây à". Năm chân thằng Thi lòi ngược ra ngoài.

Bị kéo bất ngờ, Thi không kịp đề phòng, cả người ập ngửa ra, đầu đập xuống sàn kêu côm cốp.

- Đau. Mày làm CL (con lợn) gì đấy?

- Tao chơi mày đấy, làm gì được nhau nào?

- Chơi cái Shit. Mày ghen tị với vẻ đẹp trai của tau nên muốn ám sát chứ gì.

- Ám cái mông mày đấy. Bố chi éo có nhìn được mày lợi dụng trẻ em dưới tuổi vị thành niên thôi.

- Mày éo biết cái gì cả, đó là tình anh em, tình đồng đội. Tau còn chưa biến thái đến mức có ý định gì với bé gái 13 tuổi.

-.....

Hai thằng vừa cãi nhau vừa lăn lộn dưới sàn đúng kiểu đánh nhau tiêu chuẩn của học sinh mẫu giáo. Đang hăng, bỗng một âm thanh cao vút cất lên làm gián đoạn trận chiến thế kỷ của hai thằng:

- Im đi!! - Lan đứng dậy, mắt đẹp trừng lớn, miệng chu lên, hai tay chống nạnh ra vẻ hết sức đánh đá quát vào mặt hai thằng - Người ta 16 tuổi rồi,

không được gọi người ta là bé nữa.

- 16 tuổi...? - Hai thằng tạm ngưng chiến đấu, cùng quay ra đồng thanh hỏi với vẻ mặt khó tin, trong khi đó tay vẫn cố gắng bóp cổ nhau - Trông nhỏ cứ như 13 ấy...?

Lan bất giác cúi xuống nhìn ngực mình, mặt hơi đỏ lên chống chế - Đó là do người ta bị bệnh, bây giờ hết rồi người ta sẽ lớn bù mà. Cứ chờ mà xem - Vội vàng xoay người đi đến trước một cánh cửa, mở ra, bước vào rồi đóng sầm cửa lại, không quên bỏ lại một câu - Đáng ghét, cứ chờ xem....- Trên cánh cửa, một con số hiện lên: 02

Không còn khán giả, hai thằng cũng mất hứng thú đánh nhau." Minh có thắng cũng không ai biết, nói lại nó chối ngay. Đánh không được gì, không đánh nữa."

- Ừc ~~~~~ ừc, ừc, ừc ~~~~~ - Âm thanh du dương từ bụng Thi phát ra, nó xị mặt nhìn thẳng Minh. Thấy thằng bạn cũng đang nhìn nó với vẻ mặt tương tự. Tội qua mỗi thằng ăn được có bảy bát com chan với nước mì tôm (gạo quẻ mang lên, 1 gói mì nấu với thật nhiều nước, lấy nước chan com), lúc sáng lại đi vội chưa kịp ăn uống gì, lại đánh nhau suốt nên bây giờ cảm thấy đói là người. Minh hướng về phía cánh cổng chân lý hỏi:

- Dùng điểm đổi đồ ăn có được không?

- Được - Âm thanh ngọt ngào của hệ thống vang lên.

- Tôi có thể đổi 1 điểm được không?

- Có thể.

- Vậy tôi đổi 1 điểm lấy đồ ăn... Thịt gà đi.

- Xác nhận đổi một 1 tích lũy lấy các món ăn được chế biến từ thịt gà?

- Xác nhận.

Thịt gà. Các món ăn bắt đầu xuất hiện trên không trung: gà rán, gà luộc, gà quay... nhiều quá. Hình như có điều gì đó không ổn. Đồng thịt gà đổi bằng 1 điểm của Minh đã chất thành một ngọn núi nhỏ lơ lửng giữa không gian.

- Quy đổi hoàn tất - Ánh sáng biến mất, núi đồ ăn rơi thẳng xuống đầu hai thằng.

- A.....! - Phát động "Cắm thuật" với ý tưởng chạy ra ngoài nhưng đồng đồ ăn vẫn nhanh chóng chôn vùi bọn nó.

- Lưu ý, nên đổi 1 điểm tích lũy lấy 1000 TA (the activities - điểm sinh hoạt) để sử dụng trong hoạt động hằng ngày.

- ĐM (định mệnh). VCL (vô cùng lớn)... - Tiếng kêu không cam lòng vọng lên từ dưới đồng đồ ăn.

Chật vật chui ra khỏi núi đồ ăn, cười to hai tiếng, hai thằng bắt đầu sử lý "Bữa sáng đơn giản" của mình.

Tọng vào miệng một cái đùi gà, chẳng biết là quay hay rán, lúc rút ra chỉ còn lại một nửa đoạn xương, Thi bỗng giật mình nhớ ra một việc hết sức quan trọng. Nó vội vàng đứng lên, chạy về phía một cánh cửa đơn, vừa chạy vừa chùi hai bàn tay dính đầy mỡ vào áo, chiếc áo đã rách bươm bây giờ lại thêm phần nhem nhuốc. Đưa tay đập mạnh vào cánh cửa có số 02, nó hét to:

- Lan ơi, ra đây mau lên, có chuyện quan trọng lắm....- cánh cửa hơi hé mở ra, không đợi được, Thi đưa tay giật mạnh làm cho cô gái phía bên kia phải kêu lên hoảng hốt. Nắm lấy tay Lan, kéo em ra ngoài hướng về phía ngọn núi nhỏ giữa đại sảnh, chỗ thằng Minh đang một tay ôm ngực, một tay liên tục đập xuống nền nhà, hình như đang bị nghẹn cái gì đó, đi tới. Lan đỏ mặt cúi đầu, tùy ý để nó kéo đi.

- Ăn uống nó quan trọng lắm, cứ tự nhiên đi đừng ngại, phải ăn nhiều mới lớn được - Vừa nói, Thi vừa xé một cái đùi gà ra đưa cho Lan, phần còn lại nó tọng nốt vào mồm.

Ngần người, trước giờ em đều phải ăn cơm một mình, buồn lắm, bữa cơm cũng mất hết mùi vị, không cảm thấy ngon. Đưa cái đùi gà bị xé nham nhỏ lên miệng, cắn một miếng nhỏ, nhai thật kỹ rồi từ từ nuốt xuống, em cảm thấy đây là món ngon nhất mình từng ăn. Nở nụ cười hạnh phúc, Lan nhanh chóng hòa vào tranh cướp thức ăn với hai thằng. Tiếng cười vui vẻ của em cùng với tiếng quát tháo, cãi vã của hai thằng vang vọng khắp không gian.

Ăn uống no say, hai thằng cảm thấy "căng da bụng, trũng da mắt" mặc kệ hết thảy, nằm lăn ra đất, chẳng mấy chốc tiếng ngáy đều đều đã vang lên.

Cái bụng nhỏ bé của Lan chẳng chứa được mấy thức ăn, nãy giờ em tranh nhau với hai thằng cho vui thôi. Nên khi thấy hai thằng đã ngủ, Lan cũng đứng dậy, đi về phòng của mình. Em muốn tắm. Dù "Tĩnh hóa" đã loại bỏ hết tạp chất trên người nhưng Lan vẫn muốn tắm, còn gì tuyệt hơn là sau khi trải qua một cuộc phiêu lưu nguy hiểm lại được trở về ngâm mình trong làn nước ấm.

Mở cửa tiến vào, sau cánh cửa là một đoạn hành lang ngắn. Cuối hành lang, một cánh cửa nhỏ đang mở, ánh sáng phát ra từ bên trong, đó là phòng ngủ của Lan.

Khi vừa cầm vào tay nắm cửa, hệ thống đã cho em biết, không gian đằng sau cánh cửa có thể tùy ý biến đổi theo suy nghĩ của em. Lan tưởng tượng ra

cho mình một phòng ngủ nhỏ nhắn xinh xắn với màu hồng chủ đạo. Mở một cái tủ cạnh giường, bên trong là hàng đồng quần áo, chọn lấy một bộ rồi đi vào phòng tắm.

Nửa tiếng sau, Lan bước ra ngoài, em đã thay bộ đồ bệnh nhân bằng một cái váy ngắn và áo thun dài tay, hơi nước còn lượn lờ xung quanh làm em càng thêm phần xinh xắn. Nằm xuống chiếc giường nhỏ nhắn, nhắm mắt lại muốn ngủ nhưng cứ trằn trọc mãi, không sao ngủ được. Lan lại đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài Đại sảnh.

Bên ngoài, hai thằng vẫn nằm lẫn lộn ngủ. Minh nằm nghiêng về một bên, nước dãi từ miệng chảy ra tòng tòng, đọng lại thành vũng trên nền Đại sảnh, thỉnh thoảng, cơ thể nó lại giật lên một cái, trông còn có vẻ giống người mắc bệnh nan y hơn cả Lan. Thi nằm ngửa, cũng không co giật gì nhưng nước mắt nước mũi chảy ra như mưa, miệng liên tục ú ớ nói. Lan nghe câu được câu mất - Ông ơi, bà ơi...cô đi chú bác....con được vào lớp mẫu giáo lớn rồi...

Bước qua hai thằng, hơi nhú mồm nhìn đồng hồ ăn trước mặt, Lan ngẩng đầu lên nhìn vào "Cánh cửa chân lý". Vài giây sau, đồng thức ăn biến mất, những quang điểm nhỏ bé xuất hiện quanh người hai thằng một giây rồi cũng biến mất, mang theo cả vết thức ăn và thịt vụn dính trên người.

Hài lòng với hiệu quả Tịnh hóa, em ngồi xuống bên cạnh Thi, rút một chiếc khăn tay ra lau nước mắt nước mũi cho nó. Nhớ lại cảm giác được nó ôm vào lòng, mặt Lan hơi đỏ lên. Chần chừ một lúc, em chui vào ngực nó, hơi ấm quen thuộc làm em cảm thấy an tâm, nhắm mắt lại ngủ một giấc ngon lành.

*****

Một ngày kia mặt trời không ló rạng...

... em sẽ là gì giữa muôn vạn đau thương

(Sói lạc lối - Ngày tàn)

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết: Hoa Bão

Viết chính: Lan_Thi

Phụ tá : Minh_Thần

Sói lạc lối

Kho dữ liệu

Quyển 1: Lời thề

(Tôi sẽ bảo vệ em)

Chương 8: Còn sống..

- ...

- Chúc mừng sống sót.

- Chào mừng trở lại khu lưu trữ.

- Chúc một ngày tốt lành. Bây giờ là 6:13' sáng ngày thứ nhất.

Âm thanh vang vọng trong đầu. Thi cố gắng mở mắt ra, nó thấy mình đang lơ lửng giữa không trung và được một màn ánh sáng màu trắng sữa nhu hòa bao lấy. Bên cạnh nó, bé Lan và thằng Minh cũng được bao lại bởi màn sáng tương tự. Không còn đau nữa, hình như vết thương cũng đang tự lành lại với tốc độ nhanh kinh khủng. Một giây trước, nó tưởng nó chết chắc rồi. Bây giờ nó vẫn còn cảm thấy cánh tay con Witch như vẫn còn đâm xuyên qua bả vai. Còn thằng Minh thì điên cuồng công kích mặc kệ chấn động chuyển sang cơ thể nó. Bây giờ nghĩ lại cảm thấy thật đáng sợ, lúc đấy thằng Minh mất lý trí rồi, mình với em Witch còn đang dính lại với nhau, quả đấm không may nó lại quay sang đâm mình thì hỏng hắc.

- Lần đầu trị liệu: trừ 0 điểm. Lần đầu tịnh hóa: trừ 0 điểm - Được miễn phí à? ngon!

- Phát hiện nguy cơ tiền bệnh trĩ, tổn thương không thuộc về "Kho dữ liệu", trị liệu cần 100 điểm. Xác định trị liệu ?

Âm thanh lại một lần nữa vang lên trong đầu Thi. "Cái gì? Nguy cơ tiền bệnh trĩ? Cái này nghe có vẻ nguy hiểm. Trị luôn".

- Bắt đầu trị liệu. Trị liệu hoàn tất. Một quyết định sáng suốt, theo hệ thống dự đoán nếu không trị liệu chắc chắn 80 năm sau mầm bệnh sẽ bộc phát - "What? 80 năm sau? Thế là mình 100 tuổi. Troll nhau à, bọn dùng "Cấm thuật" có chẳng nào sống được quá 60.

Lạnh lặn và sạch sẽ, màn sáng bên người bé Lan nhạt dần đi. Em từ từ hạ xuống đất. Hơn một phút sau, hai thằng cũng được thả xuống nhưng theo một cách hoàn toàn khác. - Phụt - màn sáng quanh người hai thằng không nhạt dần như của Lan mà vụt tắt. Dưới tác dụng của trọng lực, hai thằng rơi thẳng từ độ cao hơn 3 mét xuống đất.

- Bịch... Hự - Tiếp đất với tư thế nằm úp sấp, bụng ngực tiếp đất, Minh cảm thấy bụng nó đau quặn lại, nội tạng như xoắn vào nhau. Đau quá, chẳng lẽ lại phải tốn tiền trị liệu, ban nãy đã bị troll mất hơn trăm điểm trị tận gốc virus tiêu chảy mà khoảng 90 năm sau mới bộc phát rồi. Nó nhảy dựng lên:

- Định Mệnh, đùa nhau à..? - Bên cạnh, Thi vẫn nằm im dưới đất, thẳng này tiếp đất bằng đỉnh đầu. Máu chảy ra thành vũng, lấy đầu nó làm trung tâm rồi lan dần trên nền nhà màu trắng.

- A...! - Kêu lên một tiếng hét hoảng, Lan vội vàng chạy tới, cố gắng ôm lấy Thi, ấn đầu nó vào trong ngực mình mà xoa mà thôi. Bây giờ ngoài máu đầu ra, thẳng Thi còn chảy thêm cả máu mũi nữa. Nó liếc đôi mắt đang híp lại về phía Minh: "A. Thương tổn gấp đôi, mắt khả năng hoạt động, không thể thoát khỏi tay kẻ thù... Chiến hữu... Xin lỗi mấy... Tau đi trước..." Như đọc được thông tin trong mắt thẳng Thi, khuôn mặt Minh nổi lên đầy gân xanh. Vừa định tiến lại nắm chân thẳng bạn kéo ra thì:

- Bất kì thương tổn nào, cả về cơ thể lẫn linh hồn, trong Khu lưu trữ đều tự động phục hồi trong thời gian ngắn. - Một âm thanh trung tính đột ngột vang lên trong đầu từng đứa.

- Tại đây chỉ cần có đủ điểm tích lũy các người có thể đổi được tất cả mọi thứ. Cánh cửa màu đen trên đầu có thể giải đáp mọi thắc mắc của các người. Thỏa mãn mọi yêu cầu của các người. Xung quanh Đại sảnh có 20 cánh cửa, hãy chọn một trong số đó, nó sẽ là không gian cá nhân của người tại Khu lưu trữ này cho tới khi người tử vong. Các người có thời gian 10 ngày nghỉ ngơi tại đây trước khi tham gia vào bản đồ tiếp theo, mỗi ngày tốn 2 điểm tích lũy.

Chúc nghỉ ngơi thoải mái.

Ta là "Chương trình quản lí".

Âm thanh biến mất, Minh cảm thấy bụng đã hết đau, đầu thẳng Thi cũng không còn chảy máu nhưng không hiểu sao máu mũi nó vẫn chảy tòng tòng: - Chắc là lỗi chương trình - Nhét cái gì đó (đen đen bần bần) vào trong mũi cho máu đỡ chảy, Thi giải thích.

Cả bọn đang đứng ở một cái sân (bọn nó cho là sân) hình tròn có bán kính khoảng 30 mét có vẻ như đây là nơi mà Quản lý gọi là Đại sảnh. Một bức tường màu trắng cao không thấy điểm trên cùng bao quanh, làm cho nơi này trông có vẻ như là một không gian biệt lập.

Sân màu trắng làm bằng một thứ vật liệu hai thẳng không thể nhận ra có điều khác rất nhiều hoa văn kì tự nổi, nếu nhìn từ trên cao sẽ thấy các hoa văn tổ hợp với nhau thành những vòng tròn, hình lục giác, ngũ giác đồng tâm.

Giữa đại sảnh, lơ lửng ngay trên đầu bọn nó là một cái cửa tỏa ra quang mang màu đen lóng lánh. Cái cửa được điêu khắc vô số kí hiệu kì lạ chớp sáng liên tục, hai bên cánh cửa khép chặt, chính giữa có hình một cái cây lớn với gốc rễ lộn ngược lên trên, cành cây và những tán lá mọc đâm xuống dưới: {Cánh cửa chân lý} thông tin bỗng xuất hiện trong đầu, nơi có thể dùng điểm tích lũy đổi lấy bất cứ thứ gì.

Trên bức tường bao xung quanh có 20 cánh cửa đơn cách đều nhau.

Khắp nơi ánh lên một thứ ánh sáng trắng nhu hòa không chói mắt.

Nhìn khắp một lượt, Thi thấy không thú vị bằng bé gái ngồi cạnh mình (đúng hơn là ôm). Ngẩng đầu híp mắt lại nhìn em. Thi thấy nước da em không còn vẻ trắng bệch bệnh tật nữa mà hồng hào đầy sức sống, có lẽ bệnh nan y của em đã được hệ thống chữa khỏi.

Khuôn mặt tinh xảo như búp bê. Đôi mắt to tròn linh động đảo qua đảo lại như hiểu kì với mọi thứ, mái tóc đen dù không dày lắm nhưng dài và mềm mại đang thả xuống chạm cả vào mặt nó, mùi hương thoang thoảng truyền vào mũi. Lén lút hít sâu một hơi: "Trời ơi, nó phê..! Thì ra đây là mùi con gái. Thom. Éo có hơi như mấy thẳng con trai. Mà chết. Minh có hơi không nhỉ - Khịt..Khịt...- (ặc hơi vãi) à..! Không hơi, chỉ có "Khí tức nam tử nồng nặc thôi". Tự sướng trong đầu. Hơi cọ đầu vào ngực Lan tìm cảm giác. Nụ cười khá ồ ạt nở trên môi.

Lan hiểu kì đánh giá xung quanh. Em không chết. Những cánh bướm đen cũng đã biến mất hết không còn sót lại con nào. Ba tiếng trước, khi mới tỉnh dậy, em đã rất sợ, lạ lẫm, cô đơn và những cánh bướm đen bay đầy trời.

Thực ra người tỉnh lại đầu tiên không phải là Minh, cũng không phải là Thi, mà là em, nhìn thấy xung quanh khắp nơi đều là những cánh bướm đen, cả người em cũng bị bám kín. Sợ hãi, hoảng loạn và em nhìn thấy hai người (Minh và Thi). Xung quanh hai người con trai đó chỉ có một vài cánh bướm lượn lờ.

Lấy hết dũng khí, em chui vào lòng Thi, chàng trai đang ngủ với nước miếng chảy ra ngoài. Vì Minh, người còn lại, đang nằm úp sấp. Vui mừng suýt khóc khi thấy những cánh bướm quanh mình đang tản đi, em vòng tay ôm thật chặt. Cứ thế, em đi theo hai thẳng.

Bị bệnh nan y từ nhỏ nên phần lớn thời gian Lan đều phải ở trong bệnh viện, không có bạn bè, không được ra ngoài. Bố mẹ em luôn luôn vội vã. Em chỉ có thể gặp được họ qua những lần phát bệnh. Vội vã ghé qua, vội vã xoa đầu, một vài câu an ủi và rất nhiều tiền cho bác sĩ. "Có lẽ, bố mẹ phải bận kiếm tiền cho em chữa bệnh" em nghĩ thế. Em cảm thấy cô đơn.

Đến nơi này, được gặp anh Minh, gặp anh Thi, gặp chị Thủy, được mọi người bảo vệ, quan tâm, được dùng năng lực của mình trợ giúp cho mọi người. Mặc dù nhiều lúc thật đáng sợ nhưng em cảm thấy mình đang sống, thật sự sống. Đây cũng là lần đầu tiên em cảm ơn ông trời vì năng lực mình đang sở hữu.

Mặc dù rất buồn vì chuyện của chị Thủy, em đã khóc rất nhiều. Nhưng đã nhìn thấy rất nhiều cái chết được báo trước từ khi còn nhỏ, em đã học được

cách vui vẻ mà sống tiếp.

Vui mừng vì bệnh nan y của mình được chữa khỏi, chỉ mất có 20 điểm. Cảm nhận cơ thể tràn đầy sức sống, em hiểu kì đánh giá xung quanh: "Một nơi thật kì diệu".

Bỗng nhiên, Lan cảm thấy cái gì đó cạ cạ vào ngực mình. Giật mình nhớ ra vẫn ôm Thi trong lòng. Mặt em đỏ dần lên, ngượng ngùng quay đầu sang một bên không dám nhìn xuống: "Đáng ghét, xấu hổ quá, phải làm sao bây giờ...".

Đang hứng thú nghiên cứu "Cánh cửa chân lý" Minh cảm thấy có điều gì đó không ổn, giác quan thứ "Sáu trừ hai cộng một" nói cho nó biết có cái gì đó bất thường đang xảy ra. Quay đầu lại nhìn, thấy "Hành động bạo gậy" của thằng Thi và vẻ ngượng ngùng của bé Lan. Trán nó nổi đầy gân xanh: "Bọn mày trên tao đây à". Năm chân thằng Thi lòi ngược ra ngoài.

Bị kéo bất ngờ, Thi không kịp đề phòng, cả người ập ngã ra, đầu đập xuống sàn kêu côm cốp.

- Đau. Mày làm CL (con lợn) gì đấy?

- Tao chơi mày đấy, làm gì được nhau nào?

- Chơi cái Shit. Mày ghen tị với vẻ đẹp trai của tau nên muốn ám sát chứ gì.

- Ám cái mông mày đấy. Bố chỉ éo có nhìn được mày lợi dụng trẻ em dưới tuổi vị thành niên thôi.

- Mày éo biết cái gì cả, đó là tình anh em, tình đồng đội. Tau còn chưa biến thái đến mức có ý định gì với bé gái 13 tuổi.

-.....

Hai thằng vừa cãi nhau vừa lăn lộn dưới sàn đúng kiểu đánh nhau tiêu chuẩn của học sinh mẫu giáo. Đang hăng, bỗng một âm thanh cao vút cắt lên làm gián đoạn trận chiến thế kỷ của hai thằng:

- Im đi!! - Lan đứng dậy, mắt đẹp trừng lớn, miệng chu lên, hai tay chống nạnh ra vẻ hết sức đanh đá quát vào mặt hai thằng - Người ta 16 tuổi rồi, không được gọi người ta là bé nữa.

- 16 tuổi...? - Hai thằng tạm ngưng chiến đấu, cùng quay ra đồng thanh hỏi với vẻ mặt khó tin, trong khi đó tay vẫn cố gắng bóp cổ nhau - Trông nhỏ cứ như 13 ấy...?

Lan bất giác cúi xuống nhìn ngực mình, mặt hơi đỏ lên chống chế - Đó là do người ta bị bệnh, bây giờ hết rồi người ta sẽ lớn bù mà. Cứ chờ mà xem - Vội vàng xoay người đi đến trước một cánh cửa, mở ra, bước vào rồi đóng sầm cửa lại, không quên bỏ lại một câu - Đáng ghét, cứ chờ xem....- Trên cánh cửa, một con số hiện lên: 02

Không còn khán giả, hai thằng cũng mất hứng thú đánh nhau: "Minh có thắng cũng không ai biết, nói lại nó chối ngay. Đánh không được gì, không đánh nữa."

- Ục ~~~~~ ục, ục, ục ~~~~~ - Âm thanh du dương từ bụng Thi phát ra, nó xị mặt nhìn thằng Minh. Thấy thằng bạn cũng đang nhìn nó với vẻ mặt tương tự. Tội qua mỗi thằng ăn được có bảy bát com chan với nước mì tôm (gạo quê mang lên, 1 gói mì nấu với thật nhiều nước, lấy nước chan com), lúc sáng lại đi vội chưa kịp ăn uống gì, lại đánh nhau suốt nên bây giờ cảm thấy đói là người. Minh hướng về phía cánh cổng chân lý hỏi:

- Dùng điểm đổi đồ ăn có được không?

- Được - Âm thanh ngọt ngào của hệ thống vang lên.

- Tôi có thể đổi 1 điểm được không?

- Có thể.

- Vậy tôi đổi 1 điểm lấy đồ ăn... Thịt gà đi.

- Xác nhận đổi một 1 tích lũy lấy các món ăn được chế biến từ thịt gà?

- Xác nhận.

Thịt gà. Các món ăn bắt đầu xuất hiện trên không trung: gà rán, gà luộc, gà quay... nhiều quá. Hình như có điều gì đó không ổn. Đồng thịt gà đổi bằng 1 điểm của Minh đã chất thành một ngọn núi nhỏ lơ lửng giữa không gian.

- Quy đổi hoàn tất - Ánh sáng biến mất, núi đồ ăn rơi thẳng xuống đầu hai thằng.

- A.....! - Phát động "Cầm thuật" với ý tưởng chạy ra ngoài nhưng đồng đồ ăn vẫn nhanh chóng chôn vùi bọn nó.

- Lưu ý, nên đổi 1 điểm tích lũy lấy 1000 TA (the activities - điểm sinh hoạt) để sử dụng trong hoạt động hằng ngày.

- ĐM (định mệnh). VCL (vô cùng lớn)... - Tiếng kêu không cam lòng vọng lên từ dưới đồng đồ ăn.

Chật vật chui ra khỏi núi đồ ăn, cười to hai tiếng, hai thằng bắt đầu sử lý "Bữa sáng đơn giản" của mình.

Tọng vào miệng một cái đùi gà, chẳng biết là quay hay rán, lúc rút ra chỉ còn lại một nửa đoạn xương, Thi bỗng giật mình nhớ ra một việc hết sức quan trọng. Nó vội vàng đứng lên, chạy về phía một cánh cửa đơn, vừa chạy vừa chúi hai bàn tay dính đầy mỡ vào áo, chiếc áo đã rách bươm bây giờ lại thêm phần nhem nhuốc. Đưa tay đập mạnh vào cánh cửa có số 02, nó hét to:

- Lan ơi, ra đây mau lên, có chuyện quan trọng lắm... - cánh cửa hơi hé mở ra, không đợi được, Thi đưa tay giật mạnh làm cho cô gái phía bên kia phải kêu lên hoảng hốt. Nắm lấy tay Lan, kéo em ra ngoài hướng về phía ngọn núi nhỏ giữa đại sảnh, chỗ thằng Minh đang một tay ôm ngực, một tay liên tục đập xuống nền nhà, hình như đang bị nghẹn cái gì đó, đi tới. Lan đỏ mặt cúi đầu, tùy ý để nó kéo đi.

- Ăn uống nó quan trọng lắm, cứ tự nhiên đi đừng ngại, phải ăn nhiều mới lớn được - Vừa nói, Thi vừa xé một cái đùi gà ra đưa cho Lan, phần còn lại nó tọng nốt vào mồm.

Ngần ngừ, trước giờ em đều phải ăn cơm một mình, buồn lắm, bữa cơm cũng mất hết mùi vị, không cảm thấy ngon. Đưa cái đùi gà bị xé nham nhở lên miệng, cắn một miếng nhỏ, nhai thật kỹ rồi từ từ nuốt xuống, em cảm thấy đây là món ngon nhất mình từng ăn. Nở nụ cười hạnh phúc, Lan nhanh chóng hòa vào tranh cướp thức ăn với hai thằng. Tiếng cười vui vẻ của em cùng với tiếng quát tháo, cãi vã của hai thằng vang vọng khắp không gian.

Ăn uống no say, hai thằng cảm thấy "căng da bụng, trũng da mắt" mặc kệ hết thảy, nằm lăn ra đất, chẳng mấy chốc tiếng ngáy đều đều đã vang lên.

Cái bụng nhỏ bé của Lan chẳng chứa được mấy thức ăn, nãy giờ em tranh nhau với hai thằng cho vui thôi. Nên khi thấy hai thằng đã ngủ, Lan cũng đứng dậy, đi về phòng của mình. Em muốn tắm. Dù "Tĩnh hóa" đã loại bỏ hết tạp chất trên người nhưng Lan vẫn muốn tắm, còn gì tuyệt hơn là sau khi trải qua một cuộc phiêu lưu nguy hiểm lại được trở về ngâm mình trong làn nước ấm.

Mở cửa tiến vào, sau cánh cửa là một đoạn hành lang ngắn. Cuối hành lang, một cánh cửa nhỏ đang mở, ánh sáng phát ra từ bên trong, đó là phòng ngủ của Lan.

Khi vừa cầm vào tay nắm cửa, hệ thống đã cho em biết, không gian đằng sau cánh cửa có thể tùy ý biến đổi theo suy nghĩ của em. Lan tưởng tượng ra cho mình một phòng ngủ nhỏ nhắn xinh xắn với màu hồng chủ đạo. Mở một cái tủ cạnh giường, bên trong là hàng đồng quần áo, chọn lấy một bộ rồi đi vào phòng tắm.

Nửa tiếng sau, Lan bước ra ngoài, em đã thay bộ đồ bệnh nhân bằng một cái váy ngắn và áo thun dài tay, hơi nước còn lượn lờ xung quanh làm em càng thêm phần xinh xắn. Nằm xuống chiếc giường nhỏ nhắn, nhắm mắt lại muốn ngủ nhưng cứ trăn trở mãi, không sao ngủ được. Lan lại đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài Đại sảnh.

Bên ngoài, hai thằng vẫn nằm lăn lóc ngủ. Minh nằm nghiêng về một bên, nước dãi từ miệng chảy ra tòng tòng, đọng lại thành vũng trên nền Đại sảnh, thỉnh thoảng, cơ thể nó lại giật lên một cái, trông còn có vẻ giống người mắc bệnh nan y hơn cả Lan. Thi nằm ngửa, cũng không co giật gì nhưng nước mắt nước mũi chảy ra như mưa, miệng liên tục ú ớ nói. Lan nghe câu được câu mất - Ông ơi, bà ơi...cô đi chú bác....con được vào lớp mẫu giáo lớn rồi....

Bước qua hai thằng, hơi nhú mày nhìn đồng đồ ăn trước mặt, Lan ngẩng đầu lên nhìn vào "Cánh cửa chân lý". Vài giây sau, đồng thức ăn biến mất, những quang điểm nhỏ bé xuất hiện quanh người hai thằng một giây rồi cũng biến mất, mang theo cả vết thức ăn và thịt vụn dính trên người.

Hài lòng với hiệu quả Tĩnh hóa, em ngồi xuống bên cạnh Thi, rút một chiếc khăn tay ra lau nước mắt nước mũi cho nó. Nhớ lại cảm giác được nó ôm vào lòng, mặt Lan hơi đỏ lên. Chân chừ một lúc, em chui vào ngực nó, hơi ấm quen thuộc làm em cảm thấy an tâm, nhắm mắt lại ngủ một giấc ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Cánh Cửa Chân Lý - Thông Tin Cường Hóa

Không biết đã ngủ bao lâu, Thi mới miễn cưỡng mở mắt tỉnh dậy. Nó đang mơ thấy mình được đắp một chiếc chăn lông mềm mại, ấm áp và thơm tho.

Nhưng nó phải dậy, nhất định phải dậy. Đơn giản vì nó đang buồn đi tiểu. Cảm thấy như có vật nặng đè lên người, nhìn xuống, nó phát hiện ra chiếc chăn trong giấc mơ của nó thật ra là cái gì.

Lan đang nằm vùi đầu vào ngực nó mà ngủ, mái tóc hơi rối loạn, miệng hơi mím lại và tiếng thở nhẹ đều đều. Một tay em còn luồn vào trong áo của nó nữa mới chết chứ. Cảm nhận những ngón tay nhỏ khê cao lên ngực, trong đầu nó lại tràn ngập những ý nghĩ đen trắng: "Trời ơi..! Nó Phê..!" cơ thể bắt đầu phản ứng lại "Chết cha, chính quyền không thể xoa dịu được mâu thuẫn giai cấp, tầng lớp bị áp bức đang mãnh liệt ngóc đầu đứng lên (phản

ứng mà ai cũng biết là cái gì ấy.. .

Nhẹ nhàng đặt Lan xuống, nó vội vàng chạy đến một cánh cửa đơn. Mở ra và bước vào, bên trong chỉ có đúng một cái bồn cầu, bức tường bên cạnh bắt ra một cái vòi nước tác dụng duy nhất là để rửa tay.

Sau khi giải quyết nỗi buồn, Thi bước ra ngoài sảnh khoải vron vai. Trên cánh cửa đằng sau lưng nó, một con số đã hiện lên: 03. Đưa mắt về phía trung tâm đại sảnh, Lan vẫn nằm đó, thằng Minh không biết đã trốn đi đâu mất rồi. Dáo dác nhìn xung quanh: "Định Mệnh không phải thằng này lại bị "Quản lý" bắt đi rồi đấy chứ. Nó cất giọng gọi to:

- Minh ơi, Minh ơi.... - Chưa kịp gọi đến câu thứ ba, một âm thanh từ cánh cửa bên cạnh, cánh cửa có đánh số 05, vọng ra:

- Oi, oi, tao ở đây.

- Mà làm cái eo gì trong ấy đấy.

- Tao có việc quan trọng. Mà này, mày có giấy không đấy?

- Éo có đâu, lấy ngón tay mà dùng.

-.....

Sau khi hi sinh cái áo "made in Tung Cua" quý giá, Minh cũng đi ra được bên ngoài. Nó làm như không có việc gì xảy ra, hoán đổi một chiếc áo mới mặc vào trong ánh mắt kỳ quái của Lan và Thi, hoán đổi tiếp một bữa ăn nhẹ cho cả bọn rồi điềm nhiên dùng bữa. Hai đứa còn lại cũng không hề ngại, tiến tới ăn cùng. Bữa ăn hết sức nhẹ, chỉ có 5 bát phở, 2 con gà và 4 cân dưa hấu ăn trắng miệng.

Nhanh chóng kết thúc bữa ăn nhẹ của mình, cả bọn hào hứng hướng đến "Cánh cửa chân lý" giữa đại sảnh. "Đổi được tất cả những gì mình muốn..." "Quản lý" đã nói thế.

Minh hướng về phía Cánh cửa chân lý, tâm niệm vừa động, một màn hình lớn bán trong suốt đã hiện lên trước mặt. Nó thấy hình của mình trong đó, bên cạnh là vài hàng chữ:

Luân hồi giả: Đỗ Văn Minh

Số hiệu: 01305 (Thành viên đánh số 05 thuộc tiểu đội 013)

Huyết thống: Nhân loại

Chỉ số cơ bản:

- Thể lực 287

- Linh hoạt 167

- Tinh thần lực 71

- Sinh mệnh lực 170

- Trí lực 103

- Miễn dịch lực 81 [Đã cộng thêm 30 điểm khi hoàn thành nhiệm vụ chính của bản đồ Left 4 Dead]

Giá trị chỉ số trung bình của nhân loại là 100.

Các chỉ số cơ bản ngoài trí lực có thể tự do cường hóa: 5 điểm tích lũy cường hóa được 1 điểm chỉ số. Sinh mệnh lực tăng 5 điểm, thể lực tự động tăng 1 điểm. Trí lực bị hạn chế cường hóa: 15 điểm thường cường hóa được 1 điểm trí lực. Khi trí lực đạt 200 muốn cường hóa chi phí gấp đôi.

Kỹ năng: - Phệ huyết level 1 [Quà tân thủ] [Kỹ năng có thể thăng cấp]

- Trạng thái: Nội tại

- Mô tả: Tự động hấp thụ 20% máu trong bán kính 5 mét quanh cơ thể chuyển thành sinh mệnh lực cho bản thân.

Kháng thể R: Miễn dịch 80% với các loại virut sinh hóa

Bản đồ đã thông qua: - Left 4 Dead

Điểm tích lũy: 3595 điểm và 3 huy chương vận mệnh cấp 3, 1 huy chương vận mệnh cấp 5 sao (Đã ghép thành 1 huy chương cấp 3, 1 huy chương cấp 4 và 1 huy chương cấp 5).

- 500 điểm thưởng cố định khi thông qua bản đồ.
- 2000 điểm thưởng và 3 huy chương vận mệnh cấp 3 sao khi hoàn thành nhiệm vụ đường nhánh "Hộ tống nhân vật chính".
- 1107 điểm thưởng khi thực hiện nhiệm vụ đường nhánh "Tiêu diệt Zombie": Witch số lượng 1 đạt 500 điểm và 1 huy chương vận mệnh cấp sao. Hunter số lượng 4 đạt 400 điểm, Smoker số lượng 3 đạt 150 điểm, zombie thường số lượng 147 đạt 147 điểm

[2 huy chương vận mệnh cấp thấp có thể ghép thành 1 huy chương vận mệnh cấp cao hơn. Có thể tách ra.]

Thông tin 6 chỉ số cơ bản:

- Thể lực: Sức mạnh cơ bắp.
- Linh hoạt: Phản xạ của thần kinh, sự nhanh nhẹn của cơ thể.
- Tinh thần lực: Lực tập trung, chú ý. Điểm Intelligence để sử dụng skill (có thể ví như thùng chứa mana, điểm tinh thần lực càng cao càng chứa được nhiều mana, tốc độ hồi phục mana sau khi sử dụng skill càng nhanh).
- Sinh mệnh lực: Điểm sinh mệnh, độ bền tổ chức cơ thể, tình trạng sức khỏe, khả năng chịu đòn và hồi phục thương thế.
- Trí lực: Khả năng ghi nhớ và suy luận.
- Miễn dịch lực: Khả năng chống lại và làm giảm những hiệu ứng bất lợi cho cơ thể.

"Chà, chỉ số của mình cao vậy, cái kỹ năng này chắc là ba vòng tròn đồng tâm đây, mà sao không có "Cảm thuật" nhỉ".

Hài lòng với mọi thứ, ngoài trừ cái "Hình đại diện" trên bảng thông tin. "Ồ cái Định Mệnh, hệ thống nghĩ cái ế gì mà cho mình cái hình đại diện trông bựa thế này.

Hình đại diện của thằng Minh trên bảng thông tin trông bựa không thể tả, nhưng chỉ cần liếc mắt một phát là Minh có thể nhận ra nó ngay. (Như đã nói ở trên "Hình đại diện bựa không thể tả" nên sẽ không tả nữa...).

Khẽ ngẩng đầu lên ý kiến với Cánh cửa chân lý:

- Này, tôi muốn đổi hình đại diện được không?
- Hình đại diện là do Hệ thống mặc định, không thể thay đổi - Âm thanh ngọt ngào của hệ thống lập tức trả lời.

Âm thanh của Hệ thống tuy rất "ngọt ngào" nhưng Minh có cảm giác như bị đâm vào tai. "Cái Định Mệnh, chẳng lẽ phải mang cái "Hình đại diện" bựa thế này cả đời. Thôi kệ, quan trọng là mình có rất nhiều điểm và một đồng huy chương. Phải đem khoe mới được". Tự sướng trong đầu, Minh biết cái màn hình này chỉ mình nó nhìn thấy thôi, những đứa khác lại nhìn thấy màn hình khác. Nó hỏi hỏi thăm trong đầu:

- Tôi có thể cho người khác nhìn thấy màn hình của mình được không?
- Có thể - Âm thanh hệ thống vang lên trong đầu - Xác nhận đối tượng được phép xem thông tin của bạn.
- Cả hai đứa nó: Lan và Thi.
- Xác định đối tượng hoàn tất. Mở hạn chế.

Đang nghiên cứu thông tin của chính mình, Lan và Thi tự nhiên thấy một màn hình tương tự hiện ra cạnh thằng Minh. Chưa kịp đưa ra nghi vấn đã thấy thằng Minh quay lại, nở nụ cười khà ố, nhún nhún nói:

- Thế nào? Tao cho bọn mày nhìn thấy đấy. Sao? Thấy những chỉ số cao ngất ngưỡng của tao chưa? Khà...Khà. Cứ hâm mộ anh đi, anh sẽ sẵn sàng cho chữ ký.
- Mày là cái ế gì, nhìn của tau đây này - Vài giây sau, màn hình của Thi cũng hiện ra trước mắt mọi người. Ảnh đại diện của nó cũng không khá hơn của thằng Minh là mấy.

Luân hồi giả: Nguyễn Hữu Thi

Số hiệu: 01303

Huyết thống: Nhân loại

Chỉ số cơ bản:

- Thẻ lực 301

- Linh hoạt 170

- Tinh thần lực 65

- Sinh mệnh lực 151

- Trí lực 105

- Miễn dịch lực 83 [Đã cộng thêm 30 điểm khi hoàn thành nhiệm vụ chính của bản đồ Left 4 Dead]

Kỹ năng: - Phệ hồn level 1 [Quà tân thủ] [Kỹ năng có thể thăng cấp]

- Trạng thái: Nội tại

- Mô tả: Khi tiêu diệt một sinh mạng sống sẽ cắn nuốt linh hồn của sinh mạng đó, tiêu hóa linh hồn bị cắn nuốt chuyển 3% năng lượng linh hồn thành hồn lực.

Giá trị linh hồn tối đa có thể dung nạp: 17 [Nhân loại trung bình có điểm tinh thần lực 100 cho giá trị linh hồn là 1], tốc độ tiêu hóa 80 giây trên 1 giá trị linh hồn [1 giá trị linh hồn tiêu hóa mất 80 giây].

Hồn lực: Dạng năng lượng đặc thù, có thể dùng để sử dụng kỹ năng, gia trị lên cơ thể hoặc một số vũ khí đặc thù, gây thêm sát thương lên mục tiêu bị công kích

Kháng thể R: Miễn dịch 80% với các loại virus sinh hóa

Bản đồ đã thông qua: - Left 4 Dead

Điểm tích lũy: 3543 điểm và 4 huy chương vận mệnh cấp 3 sao, 1 huy chương vận mệnh cấp 4 sao (Đã ghép thành 1 huy chương cấp 4 và 1 huy chương cấp 5).

- 500 điểm thưởng cố định khi thông qua bản đồ.

- 100 điểm và 1 huy chương vận mệnh cấp 3 sao khi hoàn thành nhiệm vụ ẩn "Đặt tên cho bản đồ".

- 2000 điểm thưởng và 3 huy chương vận mệnh cấp 3 sao khi hoàn thành nhiệm vụ đường nhánh "Hộ tống nhân vật chính".

- 943 điểm thưởng khi thực hiện nhiệm vụ đường nhánh "Tiêu diệt Zombie": Tank số lượng 1 đạt 200 điểm và 1 huy chương vận mệnh cấp 4 sao. Hunter số lượng 5 đạt 500 điểm. Smoker số lượng 2 đạt 100 điểm. Bommer số lượng 5 đạt 50 điểm, zombie thưởng số lượng 193 đạt 193 điểm

Lan cũng đã mở ra màn hình của mình.

Luân hồi giả: Hoàng Vân Lan

Số hiệu: 01302

Huyết thống: Nhân loại

Chỉ số cơ bản:

- Thẻ lực 21

- Linh hoạt 85

- Tinh thần lực 162

- Sinh mệnh lực 52

- Trí lực 125

- Miễn dịch lực 70 [Đã cộng thêm 30 điểm khi hoàn thành nhiệm vụ chính của bản đồ Left 4 Dead]

Kỹ năng: Phệ quang [Quà tân thủ] [Kỹ năng không thể thăng cấp]

- Trạng thái: Nội tại

- Mô tả: Tự động cắn nuốt ánh sáng của các tinh thần thiên thể khi được chiếu vào người, đẩy nhanh tốc độ hồi phục thương thế, dần dần cải tạo tinh

thần, thể chất. Tác dụng mạnh nhất là ánh trắng, tiếp đến mặt trời và các vì sao.

Kháng thể R: Miễn dịch 80% với các loại virus sinh hóa

Bản đồ đã thông qua: - Left 4 Dead

Điểm tích lũy: 2509 điểm và 3 huy chương vận mệnh cấp 3 sao (Đã ghép thành 1 huy chương cấp 4 sao và 1 huy chương cấp 3 sao)

- 500 điểm thưởng cố định khi thông qua bản đồ.

- 2000 điểm thưởng và 3 huy chương vận mệnh cấp 3 sao khi hoàn thành nhiệm vụ đường nhánh "Hộ tống nhân vật chính".

- 9 điểm thưởng khi thực hiện nhiệm vụ đường nhánh "Tiêu diệt Zombie": Zombie thưởng số lượng 9 đạt 9 điểm

Nhón nhào so sánh chỉ số và các thông tin liên quan của mình, cả bọn hào hứng hưởng về cánh cửa chân lý, mở ra mục cường hóa:

Huyết thống, kỹ năng, vật phẩm

Ba hạng mục lớn hiện ra

- Huyết thống thiên sứ: Cấp A [Cấp 9 sao], 6000 điểm tích lũy. Tự động thức tỉnh "Thánh lực". Có khả năng bay lượn. Có thể lựa chọn: Nguyên tố thiên sứ, Thánh chiến thiên sứ, Huyết thiên sứ.

- Huyền thống người sói (Lycanthrope): Cấp B [Cấp 8 sao], 4700 điểm tích lũy. Tự động thức tỉnh kỹ năng hóa sói, sức mạnh tăng dần vào đêm trăng. Hành vi sẽ bị ảnh hưởng bởi bản năng tộc sói. Thương tổn nghiêm trọng khi bị tấn công bằng vũ khí bạc. Có thể lựa chọn: Hoàng kim thánh lang, Phệ nguyệt thiên lang, U minh ma lang.

- Gen biến dị spider-Man (Người nhện): cấp D [Cấp 6 sao], 2700 điểm tích lũy. Tăng mạnh chỉ số linh hoạt, có khả năng di chuyển đa dạng trên nhiều loại địa hình. Tự động nhận được kĩ năng thiên phú "Phun tơ".

-....

- Cổ võ học: Nội công tâm pháp. Cấp B [Cấp 8 sao], 3500 điểm. Phương pháp tu luyện nội công, cải tạo thể chất, tăng cường khả năng chiến đấu.

- Chuyển hóa chakra...

- Tinh thần minh tướng....

- Niệm lực thức tỉnh...

Woa! Ba đứa nhìn đến hoa cả mắt, dù loại huyết thống kỹ năng chỉ có trong phim ảnh truyện tranh hiện ra trước mắt, hơn nữa bọn nó lại có thể đạt được chúng. Liên tục lật xem mục cường hóa như mấy tên nhà quê đi hội chợ.

- Quả ác ma: cấp D [Cấp 6 sao] 2300 điểm tích lũy. Ngẫu nhiên nhận được 1 trái ác ma, sau khi sử dụng sẽ đạt được năng lực của ác ma. Bị biến cả từ chối, không thể bơi trong mọi môi trường nước.

- Nhãn Vongola (Hitman): một bộ phận trong hệ thống 7 mũ 3, thấp lên lửa sinh mệnh...

Ma thạch (Thánh thạch rave), ma trượng thậm chí cả đũa phép đều có. Các loại súng ống thì nhiều vô số kể, từ loại đồ cổ bắn đạn gém một viên xong lại phải nhồi đến pháo lare, tiểu liên năng lượng...

Vui quá trốn, Thi đưa ra yêu cầu với hệ thống:

- Cho tui xem toàn bộ các mục cường hóa cấp S trở lên - Các mục cường hóa cấp S trở lên "Cấp nghịch thiên" dần xuất hiện.

- Sáng thế: kỹ năng nghịch thiên cấp SS. Năng lực kiến tạo thể giới.

- Ma đạo tinh linh lực: năng lực nghịch thiên cấp SSS. Năng lực có thể bẻ cong thời không.

- Đại dự ngôn thuật: cảm thuật nghịch thiên cấp S. Can thiệp vào nhân quả, những lời nói ra đều trở thành sự thật.

-...

- Huyết thống Phòng Tô: huyết thống nghịch thiên cấp SSS, huyết thống thánh Tô. Tự lĩnh ngộ tuyệt chiêu "Nhất quyền đoạt mệnh", làm đối thủ trọng thương hoặc chết chỉ trong một quyền.

- Huyết thống chuẩn men: huyết thống nghịch thiên cấp SS. Là một loại huyết thống cự kì bí ẩn và hết sức chuẩn men. Mô tả: - Em không gay, thẳng người yêu em mới gay...

- Cạp đất mà ăn: kỹ năng nghịch thiên cấp S. Có thể hấp thu chất dinh dưỡng qua con đường cạp đất. Đảm bảo có thể sống sót qua những bản đồ khắc nghiệt nhất.

- 100k like: Đạo cụ nghịch thiên cấp SS. Bỏ qua mọi quy tắc, hồi sinh một sinh mạng thể bất kỳ.

Khi nhìn đến đoạn cuối, hai thằng tròn mắt lên, đầu đổ đầy mồ hôi:

- Mạnh quá, tao phải đổi ngay một cái mới được.

- Đạo này bọn mình phải chú ý hơn, nhìn thấy thằng nào có mấy cái này phải chạy thật xa, không chạy được thì phải quỳ xuống tôn nó lên làm thánh.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Hi Vọng - Tôi Còn Có Thể Gặp Lại Em

Choáng ngợp trước sự đa dạng của hệ thống cường hóa, 3 đứa sôi nổi thảo luận và tưởng tượng về khả năng cường hóa của mình. Minh đưa ra ý kiến nên chọn loại huyết thống nào đó phù hợp với kỹ năng nội tại sẵn có của mình. Hai đứa còn lại liên tán thành và bắt đầu lựa chọn.

Cường hóa huyết thống của kho dữ liệu chỉ tăng độ thuần huyết thống, không hỗ trợ tiến hóa nâng cấp huyết thống. Ví dụ như khi cường hóa huyết thống "Cửu vĩ thiên hồ", dù bạn chọn tỉ lệ thấp nhất 15% hay tỉ lệ cao nhất 100% thì khi cường hóa xong bạn vẫn chỉ có duy nhất một đuôi, muốn tăng thêm đuôi chỉ còn cách là trải qua sinh tử chiến đấu, tu luyện gian khổ mà đề cao yêu lực, khi đạt đủ điều kiện nhất định mới có thể mọc được đuôi tiếp theo. Nói như vậy không có nghĩa là độ thuần huyết thống cao hay thấp đều như nhau. Chỉ tính riêng việc chỉ số tăng lên khi cường hóa huyết thống đã thấy sự khác biệt rõ rệt rồi, độ thuần huyết thống càng cao, chỉ số cộng thêm càng nhiều. Thêm vào đó, độ thuần huyết thống càng cao thì càng dễ dàng thức tỉnh và sử dụng kỹ năng chủng tộc, tu vi tiến cảnh nhanh hơn, làm ít mà hưởng nhiều.

Đang chìm đắm trong một kho huyết thống, Minh cảm thấy bả vai của mình bị nắm lấy. Quay đầu lại, nó thấy Thi đang nhìn nó với ánh mắt nghiêm túc. Minh biết thẳng bạn cà chớn này của mình bình thường bựa không thể tả nhưng mỗi khi ánh mắt này xuất hiện là chắc chắn nó có việc gì đó rất quan trọng muốn nói. Khẽ gạt đầu, nó bị Thi kéo lùi về phía sau. Liếc nhìn Lan vẫn đang mải mê với các loại kỹ năng huyết thống, Thi nói nhỏ với Minh:

- Để tau cho mày xem cái này - Nói rồi nó mở màn hình, lật qua lật lại một lúc rồi chỉ vào một chỗ. Minh đưa mắt nhìn theo

- Hồi sinh tân thủ: Mỗi luân hồi giả có quyền hồi sinh một tân thủ bất kỳ (chưa thông qua một bản đồ nào) cần 6000 điểm tích lũy và một huy chương cấp E [Cấp 5 sao]. Ghi chú: Mỗi luân hồi giả chỉ sử dụng được một lần, người được hồi sinh cũng mất quyền này.

Đồng tử hơi co lại, cả người Minh hơi run rẩy. Thi lại nói:

- Gôm điểm của tau và mầy vào, hồi sinh được Thủy - Từ khi trở về, thằng Minh vẫn vui cười, nhưng Thi nhận ra, tiếng cười của nó lạ lắm. Thành thật, nó còn ngăn người nhìn vào một điểm vô hình nào đó. Thi biết, thằng Minh nhớ đến Thủy.

Hai thằng không lăm tiền như mấy anh đại gia, không đập chai như các "ôpa" hàn quốc. Trong mắt bọn con gái, hai thằng là lũ Otaku chính hiệu, tính tình thì bệnh hoạn biến thái, lúc nào cũng làm trò cười cho thiên hạ. Vậy nên, mười chín, hai mươi tuổi đầu hai thằng vẫn FA (Forbidden Angel - Thiên thần bị giam cầm).

Từ khi tiến vào "Kho dữ liệu", nhận thấy tình cảm hai cô gái dành cho mình, hai thằng tiếp nhận một cách thần nhiên, cố gắng bảo vệ, cố gắng giữ gìn. Thủy chết, Minh điên cuồng, ma hóa. Nếu đổi lại là Lan, chắc chắn rằng Thi cũng vậy. Đau lắm, nhưng người chết thì đã chết, người còn sống vẫn phải tiếp tục sống, chỉ cần không bao giờ quên lãng thì người đó vẫn sống mãi trong lòng. Cố gắng vui cười, kiên cường mà sống, nhưng sự trống vắng trong lòng vẫn không thể nào vơi đi.

Lặng người đi một lúc, Minh lắc đầu, gian nan nói:

- Bỏ hết điểm ra hồi sinh Thủy, tao với mầy vẫn yếu như vậy, lấy cái gì ra để bảo vệ Thủy, để bảo vệ Lan. Cứ cường hóa đi cái đã. Bản đồ sau cố gắng kiếm điểm, lúc đấy hẵng hồi sinh - Về mặt Minh kiên định, sự quyết tâm hiện lên trong mắt, cái vẻ cười là lạ cũng không còn. Thấy thằng bạn mình đã trở lại bình thường, Thi cũng nở nụ cười thoải mái:

- Thoải mái thôi, bản đồ sau bổ kiếm 10 vạn điểm cho mầy xem (Mày quá, nó trở lại bình thường rồi, cứ ức chế tâm lí như thế nó lại chuyển thành thần kinh, rồi nảy sinh xu hướng tình dục lệch lạc thì chết, mềnh lại ở với nó suốt ngày).

Thờ ra một hơi, biết có thể cứu sống Thủy, Minh cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hẳn. Bây giờ, việc quan trọng với nó là phải lựa chọn được một huyết thống rẻ, bá đạo mà lại phù hợp với bản thân (Ểo có đâu, cứ ở đây mà mơ đi người yêu ợ - Chương trình quản lý). Tiếp tục chìm đắm vào hệ thống cường hóa của kho dữ liệu.

Kho dữ liệu có hai hệ thống tương đương riêng biệt: Điểm tích lũy và huy chương vận mệnh. Điểm tích lũy có thể dễ dàng đạt được bằng việc giết quái hay chỉ đơn giản là hoàn thành nhiệm vụ chính và sống sót. Nhưng huy chương vận mệnh lại khác, chỉ có thể đạt được bằng cách tiêu diệt những mục tiêu có độ khó cao hay hoàn thành một số nhiệm vụ ẩn, nhiệm vụ phụ nào đó. Tất nhiên là khó hơn rất nhiều. Ví như Minh và Thi, đạt được vài cái huy chương vận mệnh mà phải đánh nhau với Tank, với Witch. Lần nào hai thằng cũng gần chết, và Thủy thì hi sinh.

Tương đương với hệ thống tương đương, hệ thống hoán đổi của Kho dữ liệu cũng chia ra làm hai. Vật phẩm chỉ hoán đổi bằng điểm tích lũy và vật phẩm yêu cầu thêm huy chương vận mệnh.

Vật phẩm chỉ hoán đổi bằng điểm tích lũy thì chủ yếu là những vật phẩm thông thường, nguyên, nhiên, vật liệu hay tài liệu nghiên cứu. Vũ khí lạnh dao động từ 1 đến 50 điểm một thanh. Vũ khí nóng thì đắt hơn, dao động từ 5 điểm một khẩu súng lục bắn đạn gốm đến 200 điểm một khẩu gatungun, đạn phải tự mua riêng.

Đó chỉ là những vật phẩm bình thường, còn những vật phẩm chỉ hơi mang một chút khả năng đặc biệt thì giá đã bị đội lên tận trời. Ví dụ như đôi kiếm. Chỉ cần 2 điểm là đã đổi được một thanh kiếm tốt, bám chặt xương thoải mái. Bỏ ra 10 điểm là đổi được một thanh tuyệt kiếm có thể chém đinh chặt sắt. Nhưng khi muốn đổi một thanh kiếm có khoảng 10% hiệu ứng “Phá tà” hay 5% hiệu ứng “Xé rách” mà chỉ bằng điểm thường thì phải bỏ ra khoảng 500 đến 700 điểm thường, bằng tiền đổi một cái xe tăng rồi.

Những vật phẩm hoán đổi yêu cầu thêm huy chương vận mệnh thì lại chủ yếu là những vật phẩm có khả năng đặc biệt và đạo cụ khoa học kỹ thuật vượt thời đại. Hoặc là các loại kỹ năng, huyết thống trong truyền thuyết. Những vật phẩm này có thể yêu cầu điểm thường không cao nhưng muốn hoán đổi thì phải trả thêm một lượng huy chương vận mệnh.

Ví dụ như một thanh kiếm có 10% hiệu ứng “Phá tà” chỉ đổi bằng điểm thường thì mất 650 điểm tích lũy còn khi đổi có trả thêm huy chương vận mệnh thì chỉ mất có 175 điểm nhưng cần thêm 1 huy chương vận mệnh cấp 2 sao. Một băng đạn loại Infinity bắn hoài không hết được đánh giá cấp H chỉ tốn có 200 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 2 sao.

Hầu hết các kỹ năng, huyết thống của Kho dữ liệu đều chia ra làm nhiều cấp. Muốn hoán đổi được kỹ năng hoặc huyết thống cấp cao hơn thì bắt buộc phải có sẵn kỹ năng cấp thấp. Cùng một kỹ năng nhưng chia ra thành lv1, lv2 và lv3 được đánh giá lần lượt là cấp E, cấp D và cấp C. Luân hồi giả muốn đạt được kỹ năng ở cấp độ cao nhất thì bắt buộc phải hoán đổi lần lượt từ dưới lên. Vậy là để có thể đạt được một kỹ năng hay huyết thống trong Kho dữ liệu thì nhiều khi, cái giá bỏ ra không chỉ đơn giản là bằng với số điểm và huy chương ghi trong mục hoán đổi. . .

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Hoán Đổi Huyết Thống...

Đang mãi mê lựa chọn và đắn đo giữa một rừng huyết thống, kỹ năng, Minh và Lan nghe thấy thằng Thi hô lớn:

- Đây rồi, rất hợp với dáng em - Hai đứa quay ra nhìn thì thấy thằng Thi phóng to một ô huyết thống lên:

- Huyết thống Akuma: Cấp B [Cấp 8 sao] 3900 điểm tích lũy.

Mô tả: Vũ khí chiến tranh được tạo ra với mục đích chống lại loài người. Giết người hấp thụ linh hồn để tiến hóa. Mỗi lần tiến hóa, sức mạnh được gia tăng trên diện rộng.

Tự động đạt được kỹ năng “Máu độc”.

Bị khắc chế bởi Innocence (Vô tội).

Độ đậm huyết thống có thể hoán đổi:

20% cấp F [Cấp 4 sao] 1200 điểm tích lũy.

40% cấp D [Cấp 6 sao] 1900 điểm tích lũy.

70% cấp C [Cấp 7 sao] 2500 điểm tích lũy.

100% (Thuần huyết) cấp B [Cấp 8 sao] 3900 điểm tích lũy.

Muốn cường hóa huyết thống cần đạt chỉ số tối thiểu: Sinh mệnh lực 100, miễn dịch lực 100.

Bắt buộc phải sở hữu huyết thống có độ thuần cấp thấp mới được phép cường hóa lên huyết thống có độ thuần cấp cao hơn.

Kỹ năng: - Máu độc [Kỹ năng chủng tộc] [Kỹ năng không thể thắng cấp]

Trạng thái: nội tại

Mô tả: Khi tấn công gây ra vết thương hở trên cơ thể mục tiêu, mục tiêu sẽ bị nhiễm độc Akuma, giảm dần sinh mệnh lực.

Bỏ ra 85 điểm tích lũy để nâng miễn dịch lực của mình từ 83 lên 100, Thi chọn độ thuần huyết thống 20% rồi xác nhận cường hóa. Hệ thống lập tức trừ đi 1200 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 4 sao. Ngay sau đó, một cột sáng trắng từ trên cao chiếu xuống, phủ lên người Thi, những đốm sáng xuất hiện xung quanh rồi nhập vào người nó. Hơn chục giây sau, cột sáng biến mất, may mắn là lần này nó không bị bốc lên cao nên không sợ rơi cắm đầu xuống đất nữa. Hai đứa còn lại thấy cột sáng biến mất thì nhanh chóng chạy đến hỏi:

- Thế nào rồi, anh không cảm thấy khó chịu gì chứ? - Lan hỏi với giọng hơi lo lắng.

- Xin hãy phát biểu cảm tưởng của mày sau khi trải qua sự việc vừa rồi?

- Tao chả cảm thấy gì cả - Thi ngệt mặt ra trả lời. Khi nó vừa mở miệng, hai đứa còn lại cũng mở to mắt kinh ngạc nhìn vào nó. Lan túm lấy áo nó, che miệng nói:

- Anh Thi, miệng...răng anh...!

- Cái gì? Hàm răng xinh xắn của anh làm sao? - Nó hốt hoảng hỏi. Đúng lúc đó, một cái gương nhỏ xuất hiện trong tay Minh. Thi vội vàng ghé mặt vào, há mồm ra xem.

Trong gương, nó không tìm thấy hai hàm răng lộ nhô, lưa thưa của mình đâu nữa, thay vào đó là hai hàm răng đều đặn nhưng lại có hình zích zắc như răng cưa.

- Aaaa..... !!!- một tiếng hét nghe có vẻ hết sức bi thương vang lên. Minh và Lan chưa kịp an ủi thì:

- Ui chao! Đẹp quá! Mệnh ước mơ bộ hàm này từ lâu rồi nhưng sợ thốn nên chưa dám đi làm, nay tự nhiên lại được mà chẳng tốn tí gì. Huyết thống này đúng là sinh ra để dành cho mệnh mà, mệnh thật thiên tài khi chọn nó. Ôi! Mệnh phục mệnh quá - Âm thanh hết sức tự sảng phát ra từ miệng Thi. Vừa nói nó vừa đưa sát mặt mình lại gương, há mồm, nhe hàm răng ra, đầu đưa qua đưa lại để nhìn được với các góc độ khác nhau.

Minh và Lan thấy thế đầu chảy đầy mồ hôi, quay ra nhìn nhau cười khổ mà không biết nói gì.

Mở mục thông tin cá nhân ra, bây giờ thông tin của Thi đã trở thành:

Luân hồi giả: Nguyễn Hữu Thi

Số hiệu: 01303

Huyết thống: Akuma [Ti lệ 20%]

Chỉ số cơ bản:

Thể lực : 301 + 100

Linh hoạt : 170 + 0

Tinh thần lực : 65 + 15

Sinh mệnh lực : 151 + 40

Trí lực : 105 + 0

Miễn dịch lực : 83 + 55

[Phần cộng thêm là chỉ số thêm vào khi cường hóa huyết thống]

Kỹ năng: - Phệ hồn level 1...

- Máu độc [Không có cấp độ]...

...

Điểm tích lũy: 2343 điểm và 1 huy chương cấp vận mệnh cấp 5 sao.

Tăng 100 điểm thể lực, ngoài trí lực ra thì những chỉ số khác ít nhiều đều tăng. Khỏe gấp bốn lần người thường, lại thêm hai skill có vẻ hết sức bá đạo kết hợp với võ thuật. Có khả năng chữa trị hoàn toàn của “Khu lưu trữ” nên không còn lo ngại về “Âm thương” sau khi dùng “Cầm thuật”. Thi đang tưởng tượng ra cảnh nó đập một cước đá văng con Tank, đập 2 cước thu phục được Witch, một tay ôm Lan, một tay chỉ lên trời, đằng sau là thằng

Mình đang cúi đầu bái phục. Nở nụ cười ngu ngơ, đôi mắt mờ màng kết hợp với hàm răng hình zích zắc, một chút nước dãi chảy ra từ miệng càng làm nó trông đáng sợ hơn mọi khi.

Nhìn vào vẻ mặt ngu ngơ của Thi, không hiểu sao Lan bỗng trở lên hoảng hốt, tim đập thình thịch. Mặt em hơi đỏ lên, gương mặt rút ra một chiếc khăn tay, lau đi vết nước dãi đang chảy trên mép nó.

Giật mình bừng tỉnh, Thi cười to hai tiếng khi thấy vẻ mặt ửng hồng của Lan, dùng sức xoa đầu em, làm mái tóc em rối tung lên rồi nó tiếp tục mở hệ thống cường hóa ra tìm xem còn cái gì thích hợp cho cả bọn không.

Dưới sự trợ giúp của Thi, Minh cuối cùng cũng tìm được huyết thống thích hợp với mình

- Huyết thống Phệ Thiên Linh: Cấp BB [Cấp 8 sao] 4700 điểm tích lũy.

Minh thú giới, côn trùng hệ, Phệ Thiên Linh.

Mô tả: Sức sống mãnh liệt, trưởng thành dần bằng cách lột xác tiến hóa. Ăn thịt các sinh vật khác, sắc xuất đạt được kỹ năng, đặc điểm sinh mạng của sinh vật bị ăn thịt. Tự động thức tỉnh kỹ năng chủng tộc “Bất tử chiến văn”.

Bản năng sợ hãi với các sinh vật thuộc họ chim.

Độ đậm huyết thống:

17% cấp F [Cấp 4 sao] 1500 điểm tích lũy.

25% cấp EE [Cấp 5 sao] 2700 điểm tích lũy.

50% cấp D [Cấp 6 sao] 3500 điểm tích lũy.

70 % cấp CC [Cấp 7 sao] 4200 điểm tích lũy.

100% cấp BB [Cấp 8 sao] 4700 điểm tích lũy.

Muốn cường hóa huyết thống cần đạt chỉ số tối thiểu: thể lực 100, sinh mệnh lực 150

Phệ Thiên Linh - Ăn cả thể giới.

Kỹ năng: - Bất tử chiến văn [Kỹ năng chủng tộc] [Kỹ năng không thể thăng cấp]

Trạng thái: Kích hoạt [Bật - Tắt]

Mô tả: Hi sinh sinh mạng lực, đẩy nhanh tốc độ khôi phục thương thế, bảo toàn khả năng chiến đấu.

Sau khi cường hóa huyết thống với độ đậm 17%, thông tin cá nhân của Minh trở thành:

Luân hồi giả: Đỗ Văn Minh

Số hiệu: 01305

Huyết thống: Phệ Thiên Linh [Tỉ lệ 17%]

Chỉ số cơ bản:

Thể lực : 287 + 55

Linh hoạt : 167 + 15

Tinh thần lực : 71 + 0

Sinh mệnh lực : 170 + 100

Trí lực : 103 + 0

Miễn dịch lực : 81 + 30

Kỹ năng: - Phệ huyết level 1...

- Bất tử chiến văn [Không có cấp độ]...

...

Điểm tích lũy: 2095 điểm và 1 huy chương cấp 3 sao, 1 huy chương cấp 5 sao.

Huyết thống này chủ tăng đều hai chỉ số thể lực và sinh mệnh lực.

Sau khi cường hóa, cơ thể Minh cũng chẳng có thay đổi gì lớn ngoài bốn cái răng nanh (2 trên, 2 dưới) mọc dài ra gấp rưỡi bình thường, một dải hình xăm trông như vì mạch điện tử hiện lên sau gáy rồi nhanh chóng biến mất.

Khi đọc đến đoạn huyết thống của thằng Minh là "Côn trùng hệ", Thi đã đổi ra một lọ thuốc diệt côn trùng "Hương chanh", xịt túi bụi vào người thằng bạn.

Nhưng nó đánh thất vọng khi thấy thằng bạn chẳng lặn ra xùi bọt mép như trong tưởng tượng mà vẫn đứng thản nhiên như thường.

Minh cố làm ra vẻ thản nhiên nhưng thực ra bụng nó đã quặn lại, mắt hơi mờ đi, tức hộc máu: "Định Mệnh thằng bạn. Sau này bố sẽ trả thù, còn bây giờ, cố gắng lên, không thể để nó biết điểm yếu của mình được. A... Khó chịu quá, có lẽ tối nay phải lên cường hóa thêm 50 điểm miễn dịch lực mới được". Tự nhủ trong đầu, Minh quay ra hỏi Lan xem đã muốn cường hóa cái gì chưa, mục đích chủ yếu là di dời lực chú ý của thằng Thi đi chỗ khác, bởi vì thằng Thi vẫn đang ra sức xịt vào mặt nó.

Từ nãy đến giờ, Lan đều xem đi xem lại các huyết thống liên quan đến hồ ly: Hồ tộc thú nhân, yêu hồ, quỷ hồ, tiên hồ, có cả ma hồ nữa.

Từ nhỏ em đã có sự quan tâm đặc biệt đối với hồ ly, em thường mơ thấy mình là một con hồ ly xinh đẹp tự do chạy nhảy khắp nơi. Bây giờ, bỗng nhiên bày ra trước mặt quá nhiều, em tự nhiên cảm thấy phân vân không biết lên chọn gì.

Đang chán chừ ở mục "Cửu vĩ thiên hồ" thì em nghe thấy tiếng của Thi từ phía sau truyền đến:

- Mệnh ngừ Lan không nên đổi cái đó - Quay đầu lại, hướng đôi mắt nghi hoặc nhìn về phía Thi, Lan đang chờ giải thích.

- Huyết thống cấp AA, cái đó quá đắt - Thi nói tiếp - "Cửu vĩ thiên hồ", chín đuôi, chín hệ yêu lực, dù mạnh mẽ thật nhưng sự khó khăn trong tu luyện cũng vô cùng lớn. Mệnh thấy Lan nên đổi huyết thống "Nguyệt quang hồ" đi, rẻ, đẳng cấp hơi thấp nhưng kết hợp rất tốt với kỹ năng 'Phệ quang' có sẵn nên không gian phát triển cũng vô cùng lớn.

Gật đầu, Lan mở ra mục huyết thống "Nguyệt quang hồ":

- Huyết thống Nguyệt quang hồ: cấp C [Cấp 7 sao] 3000 điểm tích lũy

Yêu thú giới, yêu linh hệ, Nguyệt quang hồ

Mô tả: Hấp thu ánh trăng, đề cao yêu lực, tự động thức tỉnh kỹ năng: Nguyệt quang, hành vi bị ảnh hưởng bởi bản năng hồ tộc.

Độ thuần huyết thống có thể hoán đổi:

25% cấp F [Cấp 4 sao] 1000 điểm tích lũy.

47% cấp E [Cấp 5 sao] 1500 điểm tích lũy.

65% cấp D [Cấp 6 sao] 2200 điểm tích lũy.

100% cấp C [Cấp 7 sao] 3000 điểm tích lũy.

Muốn cường hóa cần đạt chỉ số tối thiểu: Tinh thần lực 100, linh hoạt 100.

- Kỹ năng: - Nguyệt quang [Kỹ năng chủng tộc] [Kỹ năng có thể thăng cấp]

Trạng thái: Bị động

Mô tả: Khi được tắm mình dưới ánh trăng thì chỉ số linh hoạt và sinh mệnh lực tự động tăng 50 điểm, các chỉ số khác đều tăng 20 điểm

Quay đầu lại khẽ cười với Thi. Rồi nghe lời nó, em cường hóa điểm linh hoạt của mình từ 85 lên 100 rồi xác nhận hoán đổi huyết thống. Trước khi cường hóa, em còn nói một câu làm Thi hóa đá:

- Cái này là anh xui người ta chọn, có bị làm sao thì anh phải bảo vệ người ta đến hết đời.

Cột sáng cường hóa nhạt dần làm lộ ra cô gái bên trong. Đôi mắt đẹp nhắm nghiền, khuôn mặt vẫn tinh xảo như thế nhưng hai thằng không hiểu sao lại thấy em đẹp hơn bình thường. Trên đầu Lan dựng lên hai lỗ tai, phía sau là một cái đuôi màu trắng thuần khiết dài hơn một mét bông bênh uốn lượn làm cho em như một nhân vật bước từ trong truyện tranh ra.

Con mắt cú vọ của thằng Thi còn thấy em rõ ràng cao hơn một chút, vài bộ vị quan trọng nào đó cũng to lên trông thấy...

- Weather moonlight - Những cột sáng trắng nhu hòa từ trên cao chiếu xuống, không phải là ánh sáng cường hóa mà là ánh trắng, lúc vừa cường hóa xong huyết thống thì Hệ thống đã cho em biết lệnh thay đổi thời tiết trong “Khu lưu trữ”. Mở mắt nhìn những cột sáng khắp nơi, Lan nở nụ cười hài lòng. Với câu lệnh này, Đại sảnh của Khu lưu trữ lúc nào cũng tràn ngập ánh trắng và kỹ năng bị động “Phệ quang” của em lúc nào cũng hoạt động. Cơ thể em cũng liên tục được cường hóa.

Sau khi cường hóa chỉ số của Lan trở thành:

Luân hồi giả: Hoàng Vân Lan

Số hiệu: 01302

Huyết thống: Nguyệt quang hồ [Tỉ lệ 25%]

Chỉ số cơ bản:

Thể lực : 21 + 30

Linh hoạt : 100 + 80

Tinh thần lực : 162 + 40

Sinh mệnh lực : 52 + 10

Trí lực : 125 + 0

Miễn dịch lực : 70 + 0

Kỹ năng: - Phệ quang [Không có cấp độ]...

- Nguyệt quang level 1...

...

Điểm tích lũy: 1434 điểm và 1 huy chương vận mệnh cấp 3 sao.

Ve vẩy cái đuôi mềm mại, em đến bên cạnh Thi, đưa tay nâng hàm dưới đã trễ đến tận ngực lên cho nó, có lẽ huyết thống "Yêu hồ" ảnh hưởng đến hành vi làm cho em bạo dạn hơn không ít.

Minh và Thi tìm kiếm lỗi mất, rồi mỗi thằng đổi thêm một kỹ năng hỗ trợ khả năng võ thuật.

Minh đổi kỹ năng [Liên kích] cấp độ 1. Kỹ năng cấp H. Khi tấn công liên tiếp, đòn đánh sau được cộng thêm sát thương tương đương với 30 điểm thể lực, cộng dồn được 5 lần, mất 500 điểm và 1 huy chương cấp 2 sao.

Vậy với 330 điểm thể lực, cú đánh đầu tiên của nó có thể coi là 330, cú thứ 2 ngay sau đó là 330 + 30, thứ 3 là 330 + 60,..., cú thứ 6 là 330 + 150, những cú sau đó cũng bằng cú thứ 6. Chỉ có một yêu cầu duy nhất đó là phải thực hiện được một loạt những cú công kích liên hoàn.

Thi cũng bỏ 500 điểm và 1 huy chương cấp 2 sao ra đổi kỹ năng cấp H [Bạo kích - Sát thương chí mạng] level 1, xác suất 15% khi tấn công đạt được 2 lần thương tổn.

Cảm thấy mình còn quá giàu, hai thằng tiếp tục chọn cho mình một kỹ năng nữa. Lần này hai thằng chọn kỹ năng chủng tộc, được ưu tiên giảm giá lúc đổi.

Bây giờ Thi mang huyết thống Akuma, đương nhiên là cấp 1, kỹ năng chủng tộc của Akuma cấp 1 chỉ có một:

Kỹ năng: Soul Gun (Súng linh hồn) [Kỹ năng không thể thăng cấp].

Cấp F

Trạng thái: Chủ động [Kích hoạt]

Mô tả: Biến đổi một phần cơ thể ở vị trí bất kỳ thành nòng súng, nén hồn lực tạo ra áp suất bắn đầu đạn đi. Đầu đạn bắn đi là một phần cơ thể. Uy lực tùy theo lượng hồn lực sử dụng.

Yêu cầu hoán đổi: 700 điểm và một huy chương cấp 4 sao [Nếu có huyết thống Akuma, yêu cầu điểm và huy chương giảm một nửa]. Chủ thể cường hóa bắt buộc phải sở hữu năng lượng dạng đặc thù “Hồn lực”.

Phệ thiên linh Đỗ Văn Minh bây giờ cũng chỉ là ấu trùng, nên cũng chỉ có một kỹ năng chủng tộc được ưu tiên:

Kĩ năng: Viêm hỏa chiến văn [Kỹ năng không thể thăng cấp]

Cấp FF

Trạng thái: Chủ động [Bật - Tắt]

Mô tả: Thiêu đốt sinh mệnh lực đốt lên viêm hỏa phủ lên cơ thể.

Yêu cầu hoán đổi: 750 điểm và một huy chương cấp 4 sao (Nếu có huyết thống Phệ thiên linh, yêu cầu điểm và huy chương giảm một nửa).

Đưa tay phải lên tiếp nhận Chiến văn. Một dải hoa văn hình ngọn lửa uốn lượn xuất hiện trên mu bàn tay, lóe lên rồi biến mất. Trong đầu Minh, một đoạn thông tin bỗng nhiên xuất hiện. Tập trung tinh thần tìm hiểu đoạn thông tin mới xuất hiện, nó phát hiện đây là phương pháp thao túng sinh mệnh lực trong cơ thể.

Dựa theo phương pháp, nó cảm thấy một dòng điện xuất hiện ở trái tim, theo hai vòng tuần hoàn máu lớn và nhỏ chạy khắp nơi trong cơ thể rồi lại trở về tim. Cố gắng điều khiển dòng điện đó, sau nhiều lần thất bại nó cũng thành công đưa dòng điện chạy đến tay phải, chạy xuôi theo hoa văn hình ngọn lửa. Một ngọn lửa đỏ bùng lên, bao phủ lấy bàn tay của nó. Có lẽ ngọn lửa rất nóng vì Minh thấy cổ tay áo của nó liên tục sun lại. “Có lẽ” vì Minh thấy bàn tay nó chẳng hề nóng mà còn có cảm giác ấm áp bất ngờ. Một cảm giác ưu việt chưa từng có dâng lên trong lòng.

Vẫn còn nâng nâng kiêu "Minh vừa thực hiện được việc mà không ai làm được" thì:

- ĐOÀNG...! - Tiếng súng nổ vọng vào tai nó kèm theo đó là cơn đau mãnh liệt từ sau lưng truyền đến. Từ từ ngã xuống trong vũng máu, Minh cố gắng quay đầu lại nhìn. Nó thấy thằng bạn đang há mồm ra nhìn nó với vẻ mặt đầy ngạc nhiên:

- Trò này là thật mày ư! - Thi vừa nói vừa đưa ngón tay còn đang bốc khói về phía Minh. Ngón tay nó bây giờ đã biến thành một nòng súng hình tròn phủ kín hoa văn kì dị màu đen chỉ thiếu mỗi đầu ruồi (Phần chóp đầu nòng súng để ngắm).

- Định Mệnh, mày thấy năng lực bá đạo của tao nên đồ kị muốn ám sát hả.

- Tao chỉ thử thôi mà...

- Thử cái mông mày đấy. A... Đau quá, mang bông băng thuốc đỏ, tiền bạc gái đẹp cho tao. Gọi cấp cứu mau lên, không tao chết mất.... Cự tử ời, con về với cụ đây. Mày nhớ lập page 100k like đề hồi sinh cho tao. Mày ám sát tao! thù này tao sẽ trả!...@Q\$#%&^%\$....

- Đoàng đoàng đoàng...! - Sau ba tiếng súng, không gian yên tĩnh lạ thường.

Thi đưa tay lên miệng, thổi bay sợi khói mong manh trên đầu ngón tay đã biến thành nòng súng của nó đi. Quay đầu lại Thi nhìn Lan đang trợn mắt há mồm, tay chỉ vào thằng Minh nằm trong vũng máu, miệng lắp bắp. Thi nở nụ cười khà ó, dịch cơ thể sang chắn ngang tầm nhìn của em, nó nói:

- Hình như cái gì nó nổ thì phải.

- Anh... anh...

- Thằng Minh hả, không sao đâu, bệnh cũ tái phát ấy mà..

.

Với sự trợ giúp của Thi, Lan cũng chọn lấy một kỹ năng công kích.

Kỹ năng: Xạ tuyến [Kỹ năng không thể thăng cấp]

Cấp GG

Trạng thái: Chủ động, kích hoạt

Mô tả: Bắn ra một tia sáng có tính chất hủy diệt (Có thể sử dụng bằng yêu lực, nội lực, ma lực...), uy lực phụ thuộc vào cường độ năng lượng sử dụng.

Yêu cầu hoán đổi: Cần 800 điểm và 1 huy chương cấp 4 sao.

Lan chỉ còn 1 huy chương cấp 3 sao nên thằng Thi chuyển cho em một huy chương cấp 3 sao nữa để ghép lên cấp 4 sao. Thi còn muốn chọn cho Lan một món vũ khí vừa tay vừa nhưng em không chịu.

- Em dùng khẩu súng này quen rồi, không muốn cái khác đâu - Lan ôm chặt khẩu lục hai nòng vào ngực lắc đầu quây quây. Thi lắc đầu mỉm cười, nó không muốn cưỡng ép em, nhưng tính nết của khẩu súng đó đúng là quá tệ. Nó lại lần tìm trong hệ thống cường hóa nhưng lần này lại là mục về vũ khí nóng.

Vũ khí nóng có một đặc điểm rất hay đó là "Nâng cấp". Chỉ cần thay đổi các bộ phận tương ứng có tính năng tốt hơn là có thể nâng cao được uy lực.

Hai viên đạn 9,7 mm infinity (vô cực) cấp I. Mỗi viên tốn 250 điểm và một huy chương cấp 1 sao - Bắn không bao giờ hết.

Một nòng súng kép hai nòng loại "Thánh quang" cấp HH. Được điều khiển "Thánh quang ma pháp trận" lên thân nòng. Bất cứ viên đạn nào được bắn ra từ nòng súng cũng được thánh quang gia trì, tăng thương tổn pháp thuật, sát thương mạnh với những sinh vật linh loại và sinh vật hắc ám. Nòng súng được kích hoạt bằng ma lực, yêu lực, niệm lực.... Tồn 500 điểm và một huy chương cấp 2 sao.

Lắp hết vào khẩu súng cũ của Lan, bây giờ súng của em đã trở thành vô hạn đạn và đạn bắn ra là đạn ma pháp, uy lực kinh hoàng, sử dụng không hạn chế. Cũng phải thôi vì nâng cấp khẩu súng còn tốn hơn tiền học kỹ năng, bằng với một số huyết thống cấp trung và cấp thấp, tốn hết 1000 điểm và hai cái huy chương cấp 1, một cái huy chương cấp 2 cái này tất nhiên là do Thi trả.

Nghe Lan, hai thằng đôi lầy Khả năng ngôn ngữ [Kỹ năng hỗ trợ Luân hồi giả]: Có khả năng giao tiếp với các sinh mạng thể có trí tuệ khác (Chỉ nghe và nói chuyện được, không đọc được văn tự). Mỗi đứa 50 điểm, ba đứa mất 150 điểm.

Đôi lầy một chiếc ba lô không gian cấp G: 1 mét khối không gian nén. Không thể chứa được những vật thể có sinh mạng (Động vật, thực vật, trứng, hạt cây, hồn ma, đồ vật có linh tính...). Phản trọng lực (Bỏ qua trọng lượng của vật phẩm trong ba lô), mất 170 điểm và 1 huy chương cấp 3 sao.

Chiếc ba lô nhỏ nhắn màu đen được làm bằng vật liệu gì đó tương đối giống da thú, nhưng mềm và dai hơn rất nhiều. Thấy không hợp với dáng mình lên hai thằng sáng khoái đưa cho Lan.

Sau một lúc tìm kiếm, hai thằng cũng tìm được thứ hợp với mình hơn. Đó là một đạo cụ dạng hộp không gian, được đánh giá cấp H. Chiếc hộp màu đen, dài chừng 20 cm, rộng 10 cm và dày khoảng 3 cm làm bằng một thứ vật liệu mà hai thằng không thể nhận ra. Trên thân hộp được điêu khắc vô số hoa văn kì lạ. Với 1,5 mét khối không gian, tính năng như chiếc ba lô trước nhưng không có phản trọng lực. Có nghĩa là cho vào đồ vật có tổng trọng lượng bao nhiêu thì chiếc hộp cũng có trọng lượng như thế. 200 điểm và 1 huy chương cấp 2 sao cho một cái, hoàn toàn đáng giá cho một vật phẩm không gian như cái hộp, chỉ trừ cái tên ra thì tất cả hoàn hảo [Không gian của Dững] (???) (Dững là thằng éo nào?)

Định đôi thêm áo chống đạn nhưng nghĩ đến nếu vào trong bản đồ thì không có tác dụng gì mấy nên hai thằng đổi thứ khác.

Hộ tâm kính: Pháp bảo tu chân cấp F. Tự động chặn một lần công kích trí mạng. Chỉ sử dụng được một lần. Cần 300 điểm và 1 huy chương cấp 4 sao. Không tốn nhiều điểm nhưng tốn huy chương kinh khủng. Đưa tâm kính nhỏ bằng cái nắp chai, có viền bọc ngoài và phủ đầy phù văn cho Lan. Hai thằng không có ý đôi lầy cái thứ 2.

Còn gần 2000 điểm và một huy chương cấp 3 sao. Nghe lời Lan, hai thằng đôi 500 điểm và một huy chương cấp 2 sao thành một đồng đồ sinh tồn: Túi cứu thương đa năng [Có thể nâng cấp], thuốc hồi phục thể lực cấp tốc loại hạ phẩm, thức ăn nén dạng viên, nước trạng thái cố định dạng con nhộng, lều bạt, dây thừng, cuốc xẻng để chuẩn bị cho bản đồ sau. Do dùng điểm thưởng đổi nên những thứ này tốt hơn nhiều những sản phẩm chất lượng cao bên ngoài.

Hai thằng lại tiếp tục đổi một đồng gì nữa mà Lan không hiểu. Nào là kim loại tinh khiết không tạp chất, máy hồ quang điện công suất lớn, dao cắt siêu hợp kim... một đồng giấy tờ, bản thiết kế mà em xem không hiểu. Tất cả mất những hơn 1000 điểm và một huy chương cấp 2 sao.

Còn lại 500 điểm để lại dự phòng.

Từ lúc về khu lưu trữ, đồng hồ của hệ thống đã báo là hơn 6h, ăn uống nghỉ ngơi xong lại dậy cường hóa tìm hiểu kho dữ liệu. Nhón nháo cả buổi, bây giờ đồng hồ của hệ thống đã báo hơn 8 giờ tối. Đôi ra một chút thức ăn, tuyệt đối ít, chỉ có gấp đôi bữa sau khi ngủ dậy thôi, ba đứa vui vẻ ăn với nhau. Hai thằng bảo Lan thu dọn rồi về phòng nghỉ ngơi, 7h sáng mai tập trung ở đại sảnh. Lan ngoan ngoãn nghe theo.

Sau khi Lan về phòng, mang theo cả đồng nhu yếu phẩm chuẩn bị cho bản đồ sau thì trong Đại sảnh chỉ còn lại hai thằng với một đồng kim loại ngôn ngữ. Hai thằng nhìn đồng vật liệu cơ khí và máy gia công tốn hơn nghìn điểm của mình kia, cười ngu ngơ:

- Ha ha. Lần này trúng lớn rồi. Đúng là "Kho dữ liệu" có khác, các loại tài liệu nghiên cứu và bản vẽ kỹ thuật rẻ hơn cả rau, vài điểm mà đổi được cả cân - Minh vươn tay, ôm lấy chồng giấy tờ bên cạnh, thỏa mãn nói. Trong đồng giấy tờ thấp thoáng có thể nhìn thấy: Báo cáo chuyên sâu về công trình nghiên cứu chế tạo hợp kim Orihancon, bản thiết kế chi tiết máy gia tốc lượng tử, đề án nghiên cứu tính khả thi cho công trình ứng dụng sinh vật học vào chế tạo vi mạch điện tử...

- Nhìn này, kim loại không tạp chất, máy gia công siêu chính xác với năng suất cao... Máy lão già ở viện nghiên cứu vũ khí quân sự mà nhìn thấy chắc sẽ phát điên lên mất - Thi vừa nói vừa cầm lên một lưỡi dao cắt kim loại mà vuốt ve như tình nhân.

Hai thằng gồng mình chuyển hết đồng vật liệu cơ khí và máy gia công vào trong phòng, trực tiếp nằm lên đồng kim loại mà ngủ, nụ cười hạnh phúc vẫn còn đọng trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 12: Luyện Tập - Thời Gian Trong khu Lưu Trữ

Khu lưu trữ: 6h01' sáng ngày thứ hai.

Không bị bệnh tật hành hạ, lại thêm một mối, Lan ngủ một giấc say nhất từ trước tới nay. Tỉnh dậy vươn vai, Lan thấy cơ thể mình tràn đầy sức sống, một cảm giác rất lạ.

Tắm rửa sạch sẽ, Lan rất tự nhiên chống hai tay vào thành bồn tắm, người ưỡn ra trước, cụp đôi tai hồ li lại rồi lắc mạnh đầu, rung động truyền dần từ trên xuống dưới và kết thúc ở chóp đuôi. Khi rung động truyền đến đầu, những giọt nước bắn ra tung tóe đến đầy (Động tác giống con mèo xù lông lắc mình khi bị ướt).

Đứng lên hài lòng mỉm cười nhìn cơ thể khô ráo, Lan mặc quần áo rồi đi ra ngoài Đại sảnh. "6h45'... Chắc bây giờ hai ảnh cũng sắp ra rồi, mình không muốn anh Thi nghĩ mình là cô gái lười biếng".

Đại sảnh không bóng người. Lan đổi ra một bộ bàn ghế sofa cao cấp đặt ngay bên dưới cánh cửa chân lý, một bàn ăn thịnh soạn đủ cho bảy người ăn. Em ngồi xuống chờ hai thằng.

Đầu hơi ngẩng lên, đôi mắt hơi mơ màng, không hiểu em nghĩ gì mà lúc thì đỏ bừng mặt, lúc thì lại nhắm mắt lắc đầu, trông hết sức dễ thương.

6h55': Không thấy hai thằng đâu...

7h15': Vẫn chỉ có mình Lan...

7h25': Lan đã phải yêu cầu hệ thống hâm nóng đồ ăn đến lần thứ hai.

Em bắt đầu lo lắng thì cánh cửa phòng 05 bật mở. Hai thằng bước ra trong bộ trang phục lao động công nhân bám đầy bụi kim loại, đầu tóc rối tung, mặt mày nhem nhuốc, hai tay đầy dầu mỡ. Cười ha hả rồi không để ý đến vệ sinh, hai thằng thản nhiên nhồi xuống, bắt đầu ăn như chết đói.

Mỉm cười lắc đầu chịu thua, Lan chọn "Tĩnh hóa" loại bỏ đi vết bẩn trên người hai thằng rồi cũng bắt đầu dùng bữa.

Trong khi ăn cơm, Thi có hỏi Lan có định làm gì không. Em lắc đầu bảo không biết. Ăn uống xong xuôi, hai thằng đi về phía căn phòng của mình. Không biết nghĩ gì, Lan ve vẩy cái đuôi bước đi theo sau Thi, mặt đỏ bừng: "Muốn ngó qua phòng của anh Thi xem thế nào. Hồi hộp quá, lần đầu tiên mình vào phòng con trai" (Thực ra từ bé đến giờ, Lan toàn ở bệnh viện chứ có được vào phòng của ai đâu).

Thi mở cánh cửa số 03 đi vào. Thằng Minh cũng bước vào cánh cửa số 05 bên cạnh.

Đằng sau cánh cửa 03 là một căn phòng ống dài mà hẹp, chiều rộng chỉ khoảng 2m rưỡi, dài hơn 5m. Bên trong chỉ kê có một chiếc giường đơn chần gối lộn xộn, một chiếc TV màn ảnh lớn treo trên tường, bên dưới là đồng băng đĩa, truyện tranh sách báo vất đầy một góc. Cuối căn phòng là một cánh cửa màu đen, bên trên có dòng chữ "Vườn hoa các hoàng tử".

Dường như vẫn chưa nhận ra Lan đi theo, Thi mở cánh cửa màu đen bước vào. Đảo mắt nhìn qua căn phòng, Lan cũng vội vã bước theo.

Đằng sau cánh cửa, là một không gian rộng lớn, sáng sủa, chất đầy những cỗ máy kì lạ, cái đang hoạt động, cái nằm im, có cái thì thoảng lại rung lên bần bật.

Lan đang hiếu kỳ vênh tai đánh giá khắp nơi, thì một tiếng "Cạch" vang lên. Ngoái đầu nhìn lại, em phát hiện bên cạnh cánh cửa mà em bước ra, có một cánh cửa y như vậy. Cánh cửa bật mở, Minh bước ra, có vẻ hơi ngạc nhiên khi thấy Lan, nó đưa tay lên đầu:

- Chào!

Lan chưa kịp phản ứng, thì thằng Thi đã quay lại. Nó trợn mắt nhìn Lan, rồi quay sang hỏi thằng bạn:

- Mày dẫn bé Lan vào hử?

- Tao không biết, tao tưởng mày dẫn chứ? - Minh há hốc mồm ra đáp.

- Chẳng lẽ hệ thống phòng ngự siêu cấp tối cao của chúng ta gặp vấn đề?

- Tại hôm qua mày nhất định lắp cái thứ "Không xác định" đấy vào ấy mà (Hệ thống tìm diệt côn trùng bằng vũ khí plasma).

- Nhưng tau tưởng cái đó mày lắp..?

- ...

Hai thằng chau mày, nhìn chăm chăm vào Lan khiến em cảm thấy ngượng ngùng, cả người không được tự nhiên.

Lan quỳ trước mặt hai thằng, đỏ mặt cúi đầu, đôi tai hồ ly cụp xuống trông hết sức đáng thương. Nhìn đáng vẻ xinh đẹp đáng thương đó, hai thằng mềm nhũn cả lòng. Lòng mày Thi giãn ra, thờ dãi nói:

- Thôi, ra ngoài chơi đi, bọn anh còn phải tập luyện.

Mình cũng nói chen vào:

- Trong này nguy hiểm lắm, một đồng máy móc còn chưa ổn định, động vào là chết đó.

Lan ngược đôi mắt to tròn mong nước nên nhìn hai thằng, cất giọng năn nỉ:

- Cho em theo đi mà, người ta cũng tập luyện mà - Vừa nói, Lan vừa chồm lên ôm cứng lấy tay Thi, đôi tai hồ ly vẫy vẫy, cái đuôi ngoe nguẩy như cún con mừng chủ. Miệng liên tục lặp lại câu: "Đi mà..."

Phòng tuyến tâm lý của hai thằng hoàn toàn sụp đổ, đặc biệt Thi còn cảm thấy hai khối non mềm, liên tục cạ vào tay khiến cho huyết áp của nó tăng cao đột xuất. Thi không nhịn được mà đưa tay lên vuốt đôi tai đáng yêu của Lan:

- Chắc không đấy, anh nói trước luyện tập rất gian khổ, mà đã tham gia là không được dừng lại đâu đấy.

- Chắc chắn! Yêu hồ không sợ khổ - Lan gật đầu kiên định nói. Em muốn mình trở lên mạnh mẽ, có thể giúp đỡ được cho Thi. Em không muốn trở thành gánh nặng, chỉ vì bảo vệ em mà bị thương như lần trước. Em muốn mình ít nhất có năng lực bảo vệ bản thân, còn sống để mỗi ngày đều được vui cười, ăn uống.

- Đó là em nói đấy nhá. Từ hôm nay trở đi chúng tôi sẽ lên chương trình luyện tập cho em. Dù có phản đối bọn tôi cũng lòi em đi huấn luyện.

Thấy hai thằng đồng ý, Lan mừng rỡ nhảy nhót xung quanh vui vẻ hỏi:

- Luyện tập gì vậy ạ? - Hai thằng hí hóp nhìn Lan, nở nụ cười khả ố:

- Chào mừng đến với "Huấn luyện địa ngục". Chúc bạn có những tháng ngày vui vẻ.

- Vui quá, bị bảy tên sư phụ thần kinh huấn luyện suốt mấy năm trời, nay cũng đến lượt mình làm thế với người khác.

Lan bỗng nhiên giật thót người, lạnh hết cả sống lưng.

Những ngày tháng địa ngục của Lan bắt đầu từ đây.

Buổi sáng dậy sớm để tập chạy. Dậy sớm thể dục thể thao, có lợi cho sức khỏe - Hai thằng bảo thế. Ngày đầu tiên là 6h, ngày thứ hai là 5h30', ngày thứ ba là 5h... Cuối cùng cố định ở mức 3h37' (Không lấy mức 3h30' vì hai thằng giải thích, giờ đó lệch khỏi chu kì hoàng đạo).

Mỗi ngày chỉ phải chạy một vòng quanh căn phòng lớn của hai thằng, nhưng Lan cảm thấy căn phòng, càng ngày càng lớn thì phải. Vì dù có cố gắng hết sức, hôm nào cũng đến 6h mới xong. Em chỉ phải chạy bình thường, còn hai thằng, lần nào cũng đeo thêm một khối kim loại lớn trên lưng làm phụ tải.

Đến khoảng 6h là chạy xong, Lan thường tranh thủ 30 phút nghỉ ngơi để tắm rửa. Sau đó cả bọn ăn cơm cùng nhau, đến khoảng 7h thì bắt đầu chương trình luyện tập chính thức.

Do hướng phát triển của Lan khác với hai thằng, chủ yếu đi về linh hoạt và tinh thần lực, nên khi luyện tập chính thức, em không được luyện tập với hai thằng nữa.

Lan bị hai thằng nhốt vào một căn phòng kín, hình tròn. Căn phòng rộng lớn, cắm đầy những cọc gỗ cao thấp, xa gần khác nhau. Bên dưới là một tầng chất gì đó có màu nâu nâu, đặc quánh. Một lần em không may ngã xuống, thứ chất đó lúc ở trên thì không thấy gì nhưng khi nó bám vào người thì hơi kinh khủng, làm em phải bỏ cả cơm trưa, trốn trong phòng tắm cả một buổi chiều. Từ đó, dù có bị bắn đau như thế nào đi nữa em cũng nhất quyết ôm chặt lấy một cây cọc gỗ, nhất định không buông tay.

Trên bờ tường hình vòng cung chỉ chít những cái lỗ bắn ra đạn cao su. Nhiệm vụ của Lan là phải tránh né đạn bắn ra từ những cái lỗ trên tường. Em có thể đón đỡ, tránh né phá hủy tùy ý. Những viên đạn bắn vào người gây cảm giác ê ẩm rất khó chịu nên Lan phải liên tục di chuyển qua những cái cọc để tránh né. Đôi khi em có thể dùng súng lục và "Xạ tuyến" phá hủy những viên đạn đang bay. Ban đầu, tốc độ đạn bắn ra còn thấp, nhưng cứ mỗi khi em bắt kịp với tốc độ đó thì đạn lại đột nhiên bắn nhanh hơn và dày đặc hơn làm em không theo kịp.

Trong quá trình tập luyện, chỉ số linh hoạt của em liên tục tăng lên, 27 điểm trong 9 ngày. Khả năng bắn súng cũng được cải thiện đáng kể. Liên tục dùng đạn ma pháp và kỹ năng nên Yêu lực của em liên tục bị hao hết. Nhưng sau mỗi lần khôi phục lại, điểm tinh thần lực hầu như không tăng mấy, chỉ tăng 7 điểm, nhưng Yêu lực lại gia tăng rõ rệt.

Sau một thời gian, em phát hiện ra, cái đuôi hồ li mềm mại sau lưng có thể vững vàng bám vào cột và còn có thể xiết được cò súng. Thế nên em dút khoát đeo khẩu lục hai nòng vào đuôi. Lúc bình thường thì không thấy gì, nhưng khi chiến đấu, hai nòng súng sẽ lộ ra từ chóp chiếc đuôi trắng muốt, sẵn sàng xả đạn.

Em có xem hai thằng tập luyện thì thấy: Hai thằng liên tục vào "Cắm thuật" đánh nhau trong các môi trường khác nhau.

Việc tập luyện "Cắm thuật" ở "Thế giới gốc" là không thể thực hiện được vì sẽ lưu lại "Ám thương" cho cơ thể. Nhưng có sự tồn tại của "Kho dữ liệu" với "Chữa trị hoàn toàn", nên việc tập luyện "Cắm thuật" là hoàn toàn có thể.

Mặc dù được "Chữa trị hoàn toàn", nhưng sự đau đớn thì cơ thể vẫn phải gánh chịu. Cái cảm giác cơ bắp kịch liệt đau nhức, các bó cơ như đứt ra sau khi thực hiện "Cắm thuật" cực kì thống khổ, nên không phải là người có tâm trí kiên định thì không thể làm được.

Sau mấy ngày tập luyện, thời gian sử dụng "Cắm thuật" của hai thằng tăng từ 15s lên đến 23s. Chỉ số thể lực của mỗi thằng cũng tăng gần 30 điểm. Các cơ bắp liên tục bị phá hủy và tái tổ hợp, quá trình này giống như luyện kim loại, nên điểm sinh mệnh lực của hai thằng cũng tăng gần 20 điểm.

Khoảng 11h, ba đứa ăn cơm trưa cùng nhau. Sau đó là khoảng thời gian hoạt động tự do. Lan thường ở trong phòng mình nghỉ ngơi, xem phim, đọc truyện. Em còn nghịch ngợm, sửa không gian phía sau phòng ngủ của mình thành một vùng rừng núi. Ở đó có rừng, có núi, có hồ, có thác, còn có cả một bãi đất trống rộng lớn để em tập bắn.

Ngoài thời gian tập luyện với hai thằng ra, em còn luyện thêm bắn súng, tất nhiên là bằng đuôi. Mới đầu xác suất bắn trúng còn thấp, nhưng càng ngày em càng bắn chuẩn xác hơn. Những tấm bia đặt cách xa 100m, chỉ bằng một cái lắc đuôi, cho dù không bắn trúng hồng tâm, nhưng kiểu gì cũng vỡ.

Thỉnh thoảng, Lan cũng ghé qua phòng hai thằng, buổi chiều hai thằng thường ở chỗ chúng gọi là "Xưởng máy". Ở đó em nhìn thấy những cỗ máy móc kì lạ, có chiếc nằm im, có chiếc hoạt động đều đều, còn có chiếc thì thoảng lại long lên sọc sọc như sắp phát nổ vậy. Chỗ thì chất đầy các mảnh vụn kim loại, chỗ thì là ống dẫn, dây rợ đan nhau chằng chịt, linh kiện vương vãi khắp nơi.

Hai thằng liên tục lắp ráp, cắt gọt, gõ đập liên hồi, liên tục làm ra những thứ có hình thù kì lạ. Lúc thì vô đầu bứt tai, chửi bới lung tung. Lúc thì ôm nhau cười điên cuồng như hai thằng có vấn đề về giới tính.

Hai thằng cho phép bé Lan ra vào phòng mình tùy ý.

Có lần vừa bước vào phòng, Lan cảm thấy mặt đất dưới chân mình rung lên. Một tiếng nổ lớn truyền đến. Em nhận thấy tiếng nổ phát ra từ hướng khu xưởng của hai thằng.

Hốt hoảng, vội vàng chạy tới, em thấy hai thằng quần áo cháy xém, tóc tai dựng ngược, toàn thân đen xì, mồ hôi ra khỏi đang lóp ngóp bò dậy, miệng liên tục chửi nhau:

- Tau đã vấy tay ra hiệu cho mày, đừng cho mảnh "Thiên thạch" không rõ thành phần đấy vào "Tổ hợp hợp kim đa trạng thái - Status diversity" của tau rồi mà!!! - Thi gào vào mặt thằng bạn, trán nổi đầy gân xanh.

- Tao đã định bỏ ra rồi, nhưng thấy mày vấy tay nên tao tưởng mày thích thế! - Minh yếu ớt chống chế.

- Thích cái đầu mày đấy, nổ mẹ nó mất "Lò hồ quang điện năng suất cao" của tau rồi!

- Thế lần trước mày lấy thanh "Vi mạch điện tử" chế tạo bằng "Công nghệ sinh học" của tao làm xiên nướng thịt thì sao?

- Hôm đó là do mày nướng mà?

- Mày còn cãi à?

- Bỏ cãi đấy. Thích thì ra kia đâm nhau.

- Bỏ sợ mày chắc?

- ...

Từ hôm đó, ngoài lúc tập luyện và mỗi ngày dọn dẹp phòng ở cho hai thằng ra thì Lan cực ít khi vào khu xưởng nữa.

Buổi tối, cả ba đứa ăn tối kiểu dã ngoại ở khung cảnh thiên nhiên trong một căn phòng của một đứa nào đó. Sau đó quây quần ở đại sảnh nói chuyện vui đùa với nhau.

Sau bữa cơm tối ngày thứ mười ở "Khu lưu trữ", ba đứa tập trung lại giữa đại sảnh. Hôm nay không khí có vẻ trang trọng khác thường, ba đứa cũng không ăn mặc tùy tiện nữa mà khoác lên người bộ đồng phục đen tuyền - Hắc sắc chiến bào.

Hắc sắc chiến bào: Cấp I [Cấp 1 sao] và 100 điểm tích lũy

Đồng phục tổ chức "Witch Hunter"

Được chế tạo bằng vật liệu không ghi nhớ, người có tinh thần lực dưới 150 hoặc không có "Dị năng" đặc biệt sẽ không để ý và nhanh chóng quên đi. Ngoài ra còn có tính đàn hồi tốt, có khả năng chịu ma sát mài mòn vừa phải.

Kháng phép 7% đối với các kỹ năng từ cấp F [Cấp 4 sao] trở xuống

Không thấm nước, không bám bụi, chịu nhiệt tốt, thích hợp trong mọi điều kiện thời tiết

Kiểu dáng trang nhã thích hợp với mọi lứa tuổi.

Cả ba đứa sóng vai nhau, đứng thẳng người hướng về phía "Cánh cửa chân lý", nét mặt nghiêm trang. Minh cất giọng nói:

- Từ hôm nay, chúng ta chính thức là đồng đội. Thề không bao giờ bỏ rơi đồng đội, dù bất cứ nơi nào bất cứ đâu. Luôn xem sinh mạng của đồng đội cũng như là sinh mạng của mình.

Thề luôn tin tưởng

Thề luôn quan tâm

Thề sẵn sàng chết, cho đến khi hai tiếng đồng đội còn có thể được cất lên.

- Xin thề!

Hai câu cuối cùng "Xin thề" được ba đứa đồng thanh hô lớn. Âm thanh như vẫn còn vang vọng trong không gian hồi lâu mà không tiêu tán.

Sau khi tuyên thệ xong, cả ai cũng cảm thấy như mình có thêm một phần trách nhiệm. Thêm một phần kiên định khi đối mặt với sinh tử phía trước. Thêm một lí do để sống, một lí do để cố gắng.

"Cố gắng vì đồng đội".

Ba đứa nhìn nhau mỉm cười, ánh mắt toát lên sự tin tưởng và tín nhiệm cực kỳ kiên định.

Trước khi vào bản đồ mới một ngày, "Hệ thống" đưa ra thông báo nhắc nhở "Luân hồi giả". Nên sau khi tuyên thệ, ba đứa kiểm tra lại hành trang rồi chia nhau về nghỉ ngơi sớm, giữ trạng thái tốt nhất cho nhiệm vụ tiếp theo.

Lan về phòng, đủ mọi loại cảm xúc dâng lên trong lòng, hồi hộp, lo lắng còn có thêm một chút sợ hãi và kích thích làm em không ngủ được.

Mở cánh cửa sổ, tung người ra khu rừng núi bên ngoài. Em nhanh chóng tiến về khu tập bắn.

Truyện "Yêu lực" vào súng, điên cuồng xạ kích, âm thanh vang vọng khắp núi rừng. Chẳng mấy chốc "Yêu lực" cạn kiệt, đầu óc trở lên trống rỗng, hai tai cụp lại với cái đuôi rũ xuống, cố gắng bước tới, ngã mình xuống tảng đá lớn cạnh đó. Ôm lấy cái đuôi của chính mình, em chìm sâu vào giấc ngủ.

Trên cánh đồng cỏ, vô số tấm bia bị bắn vỡ nát đang dần dần biến mất. Gió vẫn hiu hiu thổi, ánh trăng vẫn chan hòa.

Hai thằng sau khi đi về không nghỉ ngơi ngay, mà chui vào khu vực xưởng. Tiếng búa đập, tiếng quạt gió và tiếng xèo xèo của kim loại nóng nhúng vào nước lạnh vang lên không ngớt.

1h 13' sáng ngày thứ 11.

Tiếng búa gõ đã không biết dừng lại từ bao giờ, nhưng lò "Hồ quang" dù đã tắt, vẫn còn phát ra nhiệt độ kinh người. Trên cái bàn gần đó, giữa đồng vật liệu ngôn ngữ là một đôi giày màu đen. Đôi giày có bốn khe rãnh, 3 ở mũi và 1 ở gót chân. Từ trong khe rãnh đó, một chiếc móng vuốt ngắn nhô ra. Một trong hai chiếc giày vô tình đè lên khối sắt nguyên chất, chiếc móng hơi bám vào tạo nên vết cắt. Bên cạnh đó là một cặp vũ khí. Thanh vũ khí có hình dạng như hai ống kim loại, một ngắn, một dài gắn với nhau thành hình dạng giống chữ "L", một ống dài 12 cm, một ống dài 40 cm, hai đầu của đoạn kim loại dài bật ra hai lưỡi dao sắc bén.

Còn lại hai thằng ngủ gục dưới nền xưởng đầy bụi kim loại.

.....

5h37' sáng, cả nhóm tập trung ở đại sảnh cùng nhau ăn sáng.

5h50' Cả nhóm kiểm tra lại hành trang lần cuối.

6h01' Âm thanh hệ thống ngọt ngào vang lên:

- Các luân hồi giả chú ý, sắp đến giờ truyền tống. Xin tập trung tại đại sảnh và làm theo hướng dẫn.

6h10' Nền đại sảnh sáng bừng lên, một đồ án hình tròn được điêu khắc bằng những hoa văn phức tạp nổi lên. Trong đồ án hình tròn có 20 hình tròn nhỏ khác, trong đó có ba hình tròn phát ra ánh sáng mãnh liệt tạo thành cột sáng chiếu thẳng lên trời. Âm thanh hệ thống lại vang lên bên tai cả bọn:

- Luân hồi giả nhanh chóng tiến vào cột sáng tương ứng với số hiệu của mình. 1 phút nữa sẽ bắt đầu truyền tống. Chú ý, tất cả sinh mạng thề cổ tình lưu lại "Khu lưu trữ" sẽ bị cưỡng chế xóa bỏ.

- Bắt đầu đếm ngược:

- ...

- 5..

- 4..

- 3..

- 2..

- 1..

- Thế giới đang kết nối...

...Bắt đầu truyền tổng.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1: Team 013 - Những Thiên Thần Lạc Lối

- Thế giới đang kết nối...

...Bắt đầu truyền tổng -

Không gian tối sẫm lại rồi từ từ sáng lên, cảm giác như là bị choáng sau một cú va chạm dữ dội vậy, chỉ khác là không có đau thôi.

Thị lực vừa hồi phục lại, thứ đầu tiên Lan nhìn thấy là Thi đang nằm cách em không đến một mét. Không suy nghĩ gì nhiều, em xoay người, lăn ngay hai vòng về phía đó, rúc vào trong ngực Thi. Sau khi yên tâm vì đã cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, em bắt đầu đưa mắt nhìn xung quanh.

Một căn phòng mờ tối, chỉ rộng khoảng hai mươi mét vuông. Tích hợp đủ thứ, từ giường để ngủ, bếp để nấu ăn đến bàn ghế để tiếp khách. Tất cả đều làm bằng gỗ. Sắt tường, chiếc lò sưởi đã tắt ngấm từ lâu. Trên bức tường hoen ố, vài bức tranh giáo sĩ cứng nhắc và tẻ nhạt. Một chiếc đồng hồ quả lắc cũ kỹ đang nện những tiếng tích tắc đều đều, buồn bã và tuyệt vọng trước thời gian. Cả căn phòng đều được phủ một lớp bụi nhạt, có vẻ như, đã lâu rồi, nơi này không có chủ nhân.

Trong phòng, ngoài nhóm ba người của Lan ra còn có tám người khác nằm khắp nơi.

Mình nằm cách Lan và Thi không xa nên em định gọi thì:

- Mắm lắm... ngon quá! - Lan thấy Minh lật người, nhặt thứ gì đó dưới đất lên dút vào mồm, hai mắt vẫn nhắm nghiền chứng tỏ hành động vừa rồi chỉ là vô thức trong khi ngủ. Mở to mắt ngạc nhiên nhìn động tác như bản năng của Minh, em thấy nó nhồm nhoàm nhai một lúc, rồi dường như nhận ra vấn đề. Minh giật mình tỉnh dậy:

- Phù..phù...Mình vừa ăn cái quái gì thế này!? Làm ăn thế này hà, gọi chủ quán ra đây...!! - Vừa la hét vừa cố gắng nhổ cái thứ trong miệng ra, nhưng có vẻ nó đã nuốt vào hơn phân nửa, cái vị là lạ, kinh kinh cứ còn mãi trong cổ họng không thể nào hết được.

Thằng Thi đã tỉnh lâu rồi nhưng nó cứ giả vờ ngủ để được ôm bé Lan lâu hơn. Nghe thấy thằng bạn la hét om sòm, nó cố gắng mở đôi mắt híp của mình, vừa lúc nhìn thấy thằng Minh nhồm nhoàm nhai thứ gì đó trong mồm ra. Trợn mắt ngạc nhiên, nó cất tiếng hỏi:

- Mày đã lên đôi kỹ năng "Cạp đất mà ăn" từ lúc nào thế? Đất có vị thế nào, biểu diễn lại tau xem cái.

- Im ngay thằng khốn!

Sau khi súc miệng bằng Ôxi già (Các bạn trẻ không nên bắt chước), có lẽ, đã cảm thấy khá hơn nên Minh không còn khạc nhổ, phóng uế bừa bãi nữa. Ba đứa tụ lại, ngồi gọn vào một góc đánh giá những người còn lại trong phòng.

Tám người mới, gồm sáu nam, hai nữ.

Bất mắt nhất là một thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, đầu trọc lóc, xăm trổ đầy mình và tinh dầy đầu tiên trong đám người mới. Vừa tinh dầy đã đi ngay đến cánh cửa phòng duy nhất và đập ầm ầm vào đó.

Cánh cửa nhìn có vẻ mong manh với những ván gỗ đã thủng lỗ chỗ do một căn không hiểu sao cứ trơ ra đó, không mở ra, cũng chẳng vỡ nát. Đập được vài cái, có vẻ như đã thấm mệt, trọc đầu đi đến giữa phòng, lôi ra một cái ghế rồi đặt mông xuống đó, miệng liên tục nhô bậy, chửi thề, mắt thì đảo khắp nơi, nhìn xoáy vào Lan và hai cô gái còn lại.

Những người còn lại cũng lần lượt tinh dầy. Hai ông bác mặc đồ công nhân, cả người còn toát ra đầy mùi xi măng và mồ hôi, có vẻ như làm cùng chỗ. Vừa tinh dầy liền cảnh giác nhìn xung quanh, thì thầm nói chuyện với nhau.

Một ông đầu hói bụng phệ, mặc bộ vest đắt tiền, từ lúc tinh dầy mặt cứ vênh lên, lúc nào cũng làm như thể mình là to nhất.

Một cậu bé mặc đồng phục trắng, chắc là học sinh cấp 3, cúi đầu có vẻ nhút nhát nhưng ánh mắt lăm lét sau cặp kính cận lại lén lút đánh giá khắp nơi.

Ngoài ra còn có hai cô gái, một người mặc đồ nhân viên bán hàng diện mạo khá xinh đẹp, dáng người bốc lửa, không hiểu sao từ khi tinh dầy cứ nhìn về phía hai thằng với ánh mắt là lạ. Người còn lại có dáng người trẻ trung, khuôn mặt thanh tú mặc trang phục đơn giản hình như là sinh viên.

Cuối cùng là một chàng trai tầm hai sáu, hai bảy tuổi, mặc bộ đồ bụi bặm, mái tóc rối che quá nửa khuôn mặt, từ lúc tinh dầy vẫn ngồi dựa vào một góc phòng im lặng không nói.

Đầu trọc ngồi giữa phòng, vắt chân lên bàn, miệng liên tục chửi thề và nhô bậy khắp nơi. Quét đôi mắt bặm trợn khắp phòng và thỏa mãn khi nhìn thấy những ánh mắt dè chừng, sợ hãi từ những người khác. Xung quanh chỗ đầu trọc ngồi, mọi người tự động tách ra thành một vòng tròn, không dám lại gần.

Đầu trọc không biết tại sao mình ở đây, mới vài phút trước hắn còn đang chém nhau giành địa bàn với lũ đàn em thì mắt hoa lên một cái, mở mắt ra đã thế này rồi. Khẽ cười khẩy." Lũ con sâu, dù chẳng biết đây là đâu và đến đây bằng cách nào thì ở đâu bố cũng là đại ca". "Những con người yếu đuối, giàu có và nhát gan. Mình chỉ cần trừng mắt lên một cái là đã sợ sun vùi lại rồi, đến lúc đó muốn làm gì thì làm.

Đưa ánh mắt đến cuối phòng, ở đó có con bé loli xinh khó đỡ. Đầu trọc muốn nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của con bé và sự bất lực của thằng bạn trai nó."Đậu xanh, cái vẻ mặt thần nhiên gì thế này? Lại còn thằng thần kinh trời nóng đeo găng tay nữa, cái ánh mắt đó là sao? Muốn chống đối ông à?"

- Thằng chó, nhìn đều bố à??? - Đầu trọc hét lên với thằng đeo găng tay cuối phòng.

- Bố nhìn mày đây, thằng nào chim - Mình đang mất hết cả mặt với màn "Cấp đất", ánh mắt vốn đã bất thiện, nay lại có thằng dám động vào, nó liền không chút do dự mà bật lại ngay. Hồi cấp 3, khi còn tham gia băng nhóm thanh niên đường phố, đánh nhau với các thành phần như thế này là chuyện như cơm bữa.

- A! Thằng này láo! Dám bắt bố à!?! - Đầu trọc cảm thấy như mình bị xúc phạm ghê gớm. Hắn đứng dậy, tiến về phía thằng Minh, tay còn không quên kéo theo chiếc ghế gỗ vừa ngồi. Mọi người xung quanh thấy thế vội vàng tránh ra, nhường lối đi cho hắn.

Tiến lại gần rồi không chút do dự đập cái ghế xuống đầu kẻ dám chống đối lại mình. Đầu trọc đã tưởng tượng đến cảnh máu me be bét, tiếng kêu khóc ầm ĩ và lũ người kia lại sợ mình như trước.

- Rầm...! - Một âm thanh trầm muộn vang lên, máu bắn tung tóe. Đầu trọc bay ngược về đằng sau rồi va mạnh vào bờ tường đối diện trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người.

Đầu trọc lồm cồm bò dậy, trên má đã in rõ hình nắm đấm, miệng vẫn còn trào ra máu tươi, hoảng loạn đưa mắt nhìn về phía cuối phòng. Ở đó, thằng Minh đang thu tay lại, miệng nở nụ cười mỉm, co người chuẩn bị lao vào cho thằng nào chim một trận thì:

- Boong - Một tiếng chuông ngân vang trong đầu nó:"Quản lý bắt đầu hướng dẫn tân thủ rồi, thôi, tha cho nó một mạng vậy". Minh xoay người, quay lại góc phòng ngồi cùng Lan và Thi, để lại sau lưng những ánh mắt kinh ngạc của đám người mới và tiếng thở phào của đầu trọc.

Ba đứa nhìn đám tân thủ đang ngửa mặt, nhìn vô định lên trần nhà. Là Quản Lý đang bày tỏ thiện ý của mình đây mà, lần trước ba đứa cũng nghe rồi.

Không có việc gì làm, hai thằng liền trợn mắt lên ngắm những cô gái trong phòng, nhất là cô gái mặc đồ nhân viên bán hàng có thân hình bốc lửa. Lan thấy thế "Hừ!" lên tỏ vẻ bất mãn, nhưng hai thằng không nghe thấy, cho dù có nghe thấy hai thằng cũng tỏ ra không biết để tiếp tục nhiệm vụ vĩ đại của mình.

Lan thấy hai thằng với bộ mặt mê gái không để ý đến mình thì tức giận, phồng má vênh tai lên, cái đuôi ngoe nguẩy thật mạnh, lấy chân giậm cho hai thằng, nổi thẳng một phát vào chân. Hai thằng quay ra nhìn nhau đầu đầy dấu hỏi. "Mình làm gì mà em ấy giậm nhỉ?"

- Bàn đồ, bắt đầu kích hoạt. 10 phút nữa nhiệm vụ chính bắt đầu - Lại là âm thanh ngọt ngào của Hệ Thống. Hai thằng thu hồi ánh mắt của mình, mặc niệm từ "Card" trong đầu.

Bàn đồ: Attack on Titan

Số hiệu: 451254

Thể loại: Monsters

Đánh giá cấp độ: D [Cấp 6 sao]

Nhiệm vụ chính: Bảo vệ an toàn và hộ tống Eren Jaeger trốn thoát cuộc tấn công của Titan, tiến vào sau bức tường Rose.

Hoàn thành nhiệm vụ: Thường 700 điểm tích lũy, 10 điểm thể lực, 30 điểm sinh mệnh lực, một huy chương vận mệnh cấp 3 sao.

Nhiệm vụ nhánh: Tiêu diệt Titan (Có thể bỏ qua):

Tiêu diệt Titan loại nhỏ (Chiều cao gấp 2 lần người bình thường) đạt được 100 điểm.

Tiêu diệt Titan loại trung bình (Chiều cao gấp 4 lần người bình thường) đạt được 300 điểm và một huy chương vận mệnh cấp 2 sao.

Tiêu diệt Titan loại lớn (Chiều cao gấp 7 - 10 lần người bình thường) đạt được 1000 điểm và 1 huy chương vận mệnh cấp 3 sao.

Tiêu diệt Titan siêu cấp khổng lồ (gấp 31,5 lần người bình thường) đạt được 10000 điểm và một huy chương vận mệnh cấp 9 sao.

Một số thông tin (Có thể bạn chưa biết): Attack on Titan: Nơi nhân loại phải chống lại loài quái vật khổng lồ Titan. Titan có hình dạng giống con người, không có bộ phận sinh dục. Chủ yếu mang nhân dạng đàn ông nên không rõ chúng sinh sản thế nào. Đặc biệt, nhiệt độ bên ngoài cơ thể nó rất cao, và không có nội tạng chỉ có dạ dày. Không biết chúng từ đâu đến, chỉ sẵn lòng con người mà không giết các loại động vật khác. Chúng sẵn con người không phải để ăn mà chỉ đơn giản là tàn sát. Đặc biệt Titan có khả năng hồi sinh lạ lùng, rất khó tiêu diệt.

Bên cạnh thông tin về bản đồ là hình một cậu bé tầm 13 tuổi, với mái tóc đen, khuôn mặt có nét giống với người Do Thái, và một đôi mắt rất sáng. Bên dưới là hàng chữ: "Eren Jaeger". Nhân vật cần bảo vệ đây rồi.

- Attack on Titan này ư. Bộ manga này tau có đọc qua rồi nhưng ế nhớ rõ lắm - Xem xong thông tin bản đồ, Thi quay ra nói với thằng bạn, hi vọng nó biết thứ gì đó nhiều hơn mình.

- Bắt đầu với bản manga, chính thức nổi tiếng với bản Anime, hiện giờ đã có game và hình như phim cũng sắp được công chiếu thì phải? - Minh khép hờ đôi mắt, nói với vẻ mặt cực kì nghiêm túc - Bộ này anh đã tu luyện xong từ mấy hôm trước rồi. Hôm nay cứ chạy theo anh. Anh sẽ dẫn các em lướt qua bản đồ này một cách nhẹ nhàng và thoải mái.

- Mà có chắc không đấy...

- Cứ thoải mái đi, các tình tiết của bản đồ này tao nắm rõ như lòng bàn tay. Hoàn thành nhiệm vụ chính dễ như ăn thanh long nhà họ.

-...

Còn khoảng 1 phút nữa là bắt đầu nhiệm vụ chính. Mấy tân thủ đã bót vẽ kinh ngạc khi mới vào và cũng nhận quà xong. Quà của tân thủ thiên kỳ bách quái nhưng cũng biến mất hết không còn lưu lại được thứ gì. Ba đứa cũng thôi cười đùa, nghiêm túc nhìn đám người mới và sẵn sàng chiến đấu. Chẳng biết cốt truyện đã diễn biến đến đâu rồi, vừa mở cửa ra đã có con Titan lao vào mà không chuẩn bị gì thì chết.

- Kết giới đang được dỡ bỏ. Nhiệm vụ chính bắt đầu.

Màn sáng xanh nhạt ngoài cửa sổ biến mất. Dù mọi âm thanh ồn ào náo nhiệt tràn vào làm mất đi sự yên tĩnh của căn phòng.

- Cách...! - Cánh cửa ra vào bật mở, đầu trục vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài. Từ lúc ấn một đám của Minh, hắn trở lên quy củ hẳn: "Đậu xanh, sao tự nhiên mọc ra thằng quái vật thế này? Minh phải to gấp đôi nó mà còn bị đám bay đi. Lại còn cái ánh mắt gì kia? Sao lại cứ vừa nhìn mình vừa cười nham hiểm vậy? Ế chơi nữa, phải chuẩn ngay thôi".

Thấy đầu trục mở cửa đi ra ngoài, các tân thủ còn lại cũng trở lên nhốn nháo. Tự nhiên bị bắt đến một nơi xa lạ, ai cũng muốn nhanh chóng bỏ đi, tìm đường về nhà. Vài người còn do dự, vài người đã đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài thì:

- Mọi người, xin hãy nghe tôi nói vài câu - Minh vừa nói vừa tiến lên giữa phòng. Nếu là 15 phút trước, sẽ chẳng có ai thèm để ý nó nhưng bây giờ, không ai dám coi thường lời nói của nó nữa. Đơn giản vì nó vừa đâm bay một người nặng gần 90 kg vào tường mà có vẻ không tổn sức. Mọi người nghiêm túc không còn nhốn nháo nữa, yên lặng nghe Minh nói tiếp:

- Xin chào! Tôi tên Minh còn thằng đang ngồi như một đồng kia tên Thi. Bên cạnh nó, cô bé có tai và đuôi nhìn như cosplay là Lan - đồng bọn của tôi. So với mọi người thì chúng tôi có thể coi là có kinh nghiệm vì chúng tôi đã từng trải qua việc giống như vậy. Có thể mọi người vẫn còn nghi ngờ đây là một trò chơi hay trò đùa của các chương trình giải trí thì tôi khuyên mọi người hãy bỏ những suy nghĩ ấy đi, không thì không biết tại sao mình chết. Tất cả những thông tin hệ thống đưa ra là thật. Cái chết ở đây là thật.....

- Nhảm nhí! Cái gì mà sống với chả chết! - Người đàn ông trung niên bụng phệ đầu hói mặc bộ vest đắt tiền vênh mặt lên cắt lời Minh rồi nói - Tao không tin, cái loại lưu manh đường phố như mày biết cái gì mà nói. Đây chắc là chương trình truyền hình thực tế của một đoàn làm phim nào đó để xem phản ứng của từng người. Tao không có thời gian đâu mà ngồi đây nói linh tinh với bọn mày. Tao phải đi làm việc. Đúng là bọn thần kinh. Mọi người cũng lên đi khỏi đây thôi.

Thằng cha đầu hói sau khi xổ ra một tràng những từ ngữ khó nghe liền mở cửa phòng, bỏ ra bên ngoài.

Mình nhú mày nhìn tên đầu hói bỏ đi không nói gì, mấy thằng cha đầu hói luôn làm nó ghét "Mình có ý tốt mới nói thế, không nghe thì thôi. Thích đi tìm chết thì mặc kệ".

Trong căn phòng còn sáu tân thủ yên lặng không nói gì. Trong đó, hai ông trung niên còn lại đang do dự không biết có nên bỏ đi như tên đầu hói vừa nãy không.

- Bọn tôi chỉ muốn hỏi xem có ai đi cùng chúng tôi không - Thi tham gia - Không bắt buộc mọi người nhất định phải đi theo. Nếu ai tham gia đi cùng, bọn tôi sẽ cố gắng bảo vệ mọi người. Sống được hay không đều tùy vào may rủi thôi.

Chàng trai ăn mặc bụi đời từ lúc tỉnh dậy vẫn ngồi im một góc, có vẻ như không thèm quan tâm đến bất cứ thứ gì. Khi nghe thấy Minh nói thì đứng dậy, bước đến đứng sau lưng nó:

- Du. Tôi tên Du.

Không nói thêm một từ nào nhưng mọi người biết, chàng trai kỳ lạ này đã đồng ý nhập bọn với Minh. Có người đầu tiên thì sẽ có người thứ hai. Cậu học sinh mặc đồng phục cũng tiến lại gần Minh và lên tiếng:

- Em là Duy, học lớp 11, cho em đi theo với.

- Em tên Hà, đang là sinh viên năm hai. Hai anh cho em theo nha - Cô sinh viên có khuôn mặt thanh tú rụt rè nói.

- Hi Hi ! Cho chị một suất nha, chị là May, Cỏ May. Nhân viên bán hàng cho cửa hiệu thời trang Nem - Cô gái mặc đồ nhân viên cười nói làm bộ ngực rung lên từng đợt. Không hiểu sao lúc nói, ánh mắt cô gái cứ nhìn về phía Thi. Không được xinh như Lan nhưng cơ thể lồi lõm, trang phục tiết kiệm vải và ánh mắt như câu hồn làm cho nó chịu không thấu, máu mũi chảy ra tòng tòng. (- 100 HP, - 100 HP, - 100 HP...) Nếu cứ để thế này, chắc chắn Thi sẽ mất hết sức chiến đấu trước khi tìm ra Eren mất. Không thể chịu được nữa, Thi như làm ảo thuật móc từ sau lưng ra một chiếc áo choàng dài màu đen ném cho cô gái (Thực ra là lấy trong hộp không gian đeo sau lưng ra):

- Mặc vào đi. Thật là tội nghiệp. Nhìn thấy những người nghèo đến nỗi quần áo cũng không có đủ vải, tui cảm thấy thương tâm lắm. Mặc vào, cẩn thận không cảm lạnh giờ - Miệng nói toàn lời tốt đẹp nhưng hai mắt nó cứ dán vào cái khe sâu hun hút trước ngực cô gái tên May. "Úm, cái tên nghe quen lắm, không biết đã gặp ở đâu rồi nhỉ?".

Cô gái mỉm cười khúc khích rồi khoác chiếc áo choàng đen kì lạ vào, che đi phần da thịt trong ánh mắt tiếc nuối của mấy thằng con trai.

Thấy mọi người trong căn phòng lần lượt giới thiệu bản thân theo nhóm hai thằng. Hai ông trung niên mặc đồ công nhân cũng không do dự nữa, một người tiến lên nói:

- Tôi tên Quyền đây là Nghĩa, là công nhân xây dựng làm cùng một công ty. Tôi không biết đây là đâu, chỉ cần cậu dẫn bọn tôi ra ngoài, chúng tôi sẽ trả tiền cho cậu.

Mình lắc đầu lười giải thích với hai ông trung niên, xem ra hai người họ vẫn chưa ý thức được mình đang ở trong hoàn cảnh nào.

- Nếu mọi người đã quyết định, xin mọi người theo sát bọn tôi, chúng tôi sẽ cố gắng bảo vệ an toàn cho mọi người, sống hay chết thì phải dựa vào vận khí mỗi người vậy - Thi nghiêm túc nói với 6 người rồi quay ra hỏi Minh:

- Mày bảo mày biết bản đồ Titan này phải không? Thế có biết Eren ở chỗ nào không? Chúng ta đi tìm thôi.

- Mày cứ để tao - Minh chắc chắn - Tao mới đọc truyện Titan xong, thành phố này tao nắm chắc trong tay rồi. Cứ theo tao, mày sẽ thấy trên đồi này không có từ "Lạc". Tao thuộc loại người nhìn một lần sẽ nhớ, thành phố này lúc đọc truyện tao xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần rồi.

- Đi thôi mọi người, theo sát tôi kéo bị lạc - Minh nói xong liền quay người mở cửa đi ra ngoài.

Thi gật đầu với mọi người rồi cũng bước theo thằng bạn, tay còn không quên dắt theo bé Lan. Bị thằng Thi nắm tay trước mặt nhiều người, mặt Lan thoáng ửng đỏ nhưng vẫn để nó tùy ý kéo đi. Chiếc đuôi trắng muốt ve vẩy cùng với bộ đồng phục đen tạo lên một vẻ đẹp đối lập và cực kỳ kích thích.

- Hi... Hi ! Dễ thương quá! Cosplay gì vậy em? - May sáng mắt lên không nhịn được tiến lại gần Lan, muốn vuốt ve cái đuôi của em. Lan thấy thế vội vàng giữ chặt cái đuôi của mình, lắc đầu nguầy nguậy trông rất đáng yêu càng làm hai cô gái thêm điên cuồng.

Vừa ra khỏi căn nhà, đập vào mắt mọi người là một thành phố có kiến trúc theo kiểu châu Âu cổ xen lẫn một ít hiện đại, người dân mặc trang phục châu Âu thời phục hưng và đan xen nhiều kiểu dân tộc khác nhau. Không khí trong thành phố náo nhiệt và ồn ào. Tổ đội Minh và Thi đi qua nhưng người dân cũng không chú ý, chỉ nhìn thoáng qua rồi lại tiếp tục công việc của mình.

Nhìn ngó đông tây, cậu học sinh thỉnh thoảng lại liếc trộm ba cô gái trò chuyện, khi nhìn Lan ánh mắt trở nên say mê. Hai ông trung niên vừa nhìn ngó xung quanh vừa nói chuyện với nhau nghi ngờ mình bị xã hội đen bắt cóc.

Thằng Thi đến bắt chuyện với Du. Phong cách bụi đời của anh làm hai thằng cảm thấy hứng thú.

Du có khuôn mặt bị che phủ một nửa bởi lâu không cắt tóc, trông bờm xờm như tổ quạ. Ánh mắt thì thoảng lại toát lên vẻ tang thương không hợp với lứa tuổi. Phong cách ăn mặc hết sức bụi bặm: Một chiếc áo cộc và khoác trên vai một chiếc áo khoác cũ, quần bò rách xẻ nhiều chỗ, chân đi đôi giày thể thao cũ kỹ.

- Chào! Em thật hâm mộ vẻ phong trần của đại ca. Trông phong cách vãi. Xin hỏi đại ca thuộc băng nào? Có bí quyết nào để được đẹp trai bụi bặm như thế không?

- Hà! - Du ngó người ra một lúc mới phản ứng lại. Bình thường, rất ít người bắt chuyện với anh, họ toàn nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường, hoặc sợ hãi.

- Không! Tôi đi một mình thôi.

- Trời! Chẳng lẽ đại ca thuộc băng "Độc hành giả"? Thành viên của băng này toàn là huyền thoại một thời thôi.

- Băng này chỉ có vài người thì phải - Minh đi trước ngoái đầu xen vào.

- Không hiểu sao băng này đang ở thời kỳ đỉnh cao, địa bàn chiếm gần hết cả thành phố thì tự nhiên biến mất.

Khi nghe thấy cái tên "Độc hành giả" Du thoáng giật mình: "Độc hành giả" trong hoạt động các băng nhóm gần như một danh từ cấm kỵ. Thế nên, người có thể biết đến nó không nhiều. Vậy mà hai cậu này lại biết, mà còn có vẻ biết khá nhiều. Chẳng lẽ, mấy cậu ấy cũng là...".

"Độc hành giả" là một băng nhóm thanh niên đường phố đã trở thành huyền thoại. Băng rất ít thành viên và điều đặc biệt là mỗi lần ra tay, dù đối thủ là một người hay cả một băng thì cũng chỉ có một thành viên trong nhóm xuất thủ. Gọi là băng nhóm thì cũng không đúng vì băng này không có những hoạt động đặc trưng của băng nhóm. Họ không thu tiền bảo kê, không tranh giành địa bàn mà chỉ tấn công vào những băng buôn hàng cấm, lừa gạt phụ nữ, làm bẩn thành phố. Do không tranh địa bàn và phương thức hoạt động kỳ lạ nên gần như chỉ có các thành viên cao tầng, các ông trùm lớn trong thành phố mới biết. Dù rất ít thành viên và không có địa bàn nhưng không một thủ lĩnh băng nhóm nào dám thách thức "Độc hành giả" cả.

Du biết đến "Độc hành giả" hoàn toàn là do tình cờ và may mắn. Du không tham gia một băng nhóm nào hết. Một người không có chỗ dựa muốn lẫn lộn trên đường là cực kỳ khó khăn. Một hôm, đang bị hơn ba mươi thằng quây lại hội đồng thì Du được một thành viên của "Độc hành giả" đi ngang qua, tiện tay cứu một mạng, sau đó chỉ cho vài đường cơ bản rồi bỏ đi.

- Tôi không thuộc băng này.

Lắc đầu đáp lại, tiện thể quan sát lại hai thằng. Nhìn tới đôi găng tay của Minh, Du cảm thấy quen quen, hình như thấy ở đâu rồi thì phải. Nhíu mày lại suy nghĩ: Đôi găng tay không ngón... Ngôi sao đỏ tươi hiện giữa nền màu đen, biểu tượng "Ngôi sao màu máu"... Giật thót mình sức nhớ đến huyền thoại đương thời.

Gian nan nuốt ngụm nước bọt, Du nhìn xuống đôi giày của Thi để chứng thực giả thuyết của mình: Đôi giày vải đen có vẻ cũ nát, nhưng không hề rách cũng có ký hiệu ngôi sao năm cánh lộn ngược màu đỏ. Thôi đúng rồi, đây chẳng phải huyền thoại "Sói Lốc" sao!? Vật phẩm có ngôi sao màu máu duy nhất chỉ có hai người sử dụng, lập nên băng Sói Lốc đến bây giờ vẫn còn là huyền thoại.

"Sói Lốc" là băng nhóm thanh niên đường phố được thành lập từ 4 năm trước với ba thành viên chủ chốt: Hai tay đầm và một trí giả. Từ lúc thành lập đến giờ một đường phát triển rộng khắp cả thành phố, bây giờ đang vươn xức tu ra khắp nơi. Băng không thu tiền bảo kê, không gây rối trật tự công cộng. Hiện giờ đã phát triển theo hướng thành tập đoàn giải trí. Hai tay đầm huyền thoại là: Minh và Thi, biệt hiệu "Chòm sao màu máu".

Chết mẹ rồi, để "Chòm sao màu máu" gọi là đại ca.

- Hai anh có phải Minh và Thi của băng Sói Lốc không? - Du rụt rè hỏi.

Hai thằng mặt biến sắc, chối ngay - Không, chúng tôi là sinh viên, là thanh niên nghiêm túc. Bạo lực không giải quyết được vấn đề...

- À!...

.....

Một lúc sau, ba thằng đã bá vai bá cổ, gọi đại ca xưng em thân thiết:

- Cố gắng lên! Bọn anh xem trọng chú - Hai thằng vừa vỗ vai Du vừa nói.

- Hai đại ca cứ nói quá! Được gặp hai anh là may mắn của em rồi - Du nhìn hai thằng đáp lời, khuôn mặt không biểu cảm nhưng trong ánh mắt là sự cuồng nhiệt không che dấu.

- Chú cũng được coi như là có duyên với "Độc hành giả". Ngày xưa bọn anh có quen vài tay trong băng đó, uống nước lợc với nhau suốt. Được "Độc hành giả" coi trọng chắc chú cũng là một tay đầm xuất sắc. Nhưng trong cái bản đồ chết tiệt này tay chân chẳng làm được gì. Cảm lấy mà dùng tạm đi - Minh xoay người lại, một khẩu P90 xuất hiện trên tay nó:

- P90. Ổ đạn cải tiến 60 viên, nòng súng được chế lại bằng hợp kim chịu nhiệt, có lắp thêm "Nẫy giảm tốc" nâng cao độ chính xác, thích hợp bắn liên tục trong thời gian dài. Ngắm bằng tia laser - Minh nói xong rồi nhét khẩu súng vào tay Du trong ánh mắt kinh ngạc của những người khác.

Mọi người càng kinh ngạc hơn khi trong tay Thi tự nhiên xuất hiện mấy băng đạn, nó đưa cho Du rồi nói:

- Ba băng đạn màu xanh là đạn xuyên thấu, có khả năng đâm xuyên phá giáp. Năm băng đạn màu đồng là đạn bình thường. Chú cầm lấy mà dùng, hết lại bảo anh.

Cầm băng đạn trong tay: “Mình được chiến đấu, sát cánh cùng với Chòm sao màu máu”:

- Hai đại ca cứ yên tâm, em sẽ cố hết mình.

Du đeo khẩu P90 lên vai, buộc dây đạn vào thắt lưng. Ánh mắt toát lên vẻ tự tin không còn cảm giác lạc lõng, cô độc như trước nữa. Thằng lưng ưỡn ngực chạy theo hai thằng. Khuôn mặt không biểu cảm hình như thoáng nhếch lên thành một nụ cười.

.....

Từ lúc Minh dẫn đường, mọi người đi xuyên qua nhiều con phố và đường lớn. Đi qua một dãy phố, lại đến một con phố khác giống hệt con phố lúc trước, Thi không tìm được cất tiếng hỏi:

- Có thật mày biết đường không? Đi được ba tiếng rồi, toàn thấy mày rẽ phải. Mà sao tau thấy chỗ nào cũng giống nhau thế nhỉ?

- Mày thì biết cái gì! - Minh toát mồ hôi - Nhà của Eren ở trung tâm thành phố (Chém gió), mày không thấy này giờ tao dẫn đường đều đi vào hướng bên trong à? Không tin mày hỏi người đi đường xem.

- Được rồi, tau tạm tin mày! Đi tiếp thôi, lạc bỏ rót nước mắm vào mũi mày.

Minh quay đầu tiếp tục dẫn mọi người rẽ phải. Lợi dụng lúc thằng Thi quay đầu lại nói gì đó với bé Lan, Minh lén lút lau đi giọt mồ hôi hột: "May vãi, nó vẫn chưa phát hiện ra. Định mệnh cái thành phố chết tiệt này “Bựa” vãi, rõ ràng từ đầu đến giờ mình toàn rẽ phải mà sao chỗ nào cũng có vẻ giống nhau thế nhỉ. Bây giờ mà bảo đi lạc bọn nó đâm võ mồm, cổ rẽ phải thêm vài cái nữa xem thế nào".

Lại nữa tiếng đồng hồ nữa trôi qua, sau khi rẽ phải qua vài con phố. Một bức tường cao lớn hiện ra trong tầm mắt cả bọn. Minh chảy nước mắt thốt lên:

- Thấy chưa! Thấy bức tường của thành phố bên trong chưa. Nhà Eren ở ngay gần đó, hỏi người dân là tìm được mà - Minh đưa tay lau nước mắt "May vãi, trời không phụ người có lòng, bức tường chết tiệt đây rồi, mày chạy đâu cho thoát".

Đi thêm vài phút nữa, càng ngày càng gần bức tường. Thi cảm thấy là lạ: "Quái, đến gần bức tường sao thấy nó càng ngày càng cong vào nhỉ, chẳng lẽ mình đã ở thành phố bên trong rồi". Nghi hoặc quay ra nhìn thẳng Minh, thấy nó đang toát mồ hôi hột, vẻ mặt trắng bệch, nghệt ra nhìn vào bức tường:

- Mày....!

- Tao thề tao không cố ý....!

- Tau phải giết mày con cò hó!. Đãéo biết bao giờ Titan tấn công còn dẫn cả bọn đi lòng vòng như thế, biết thế để bố hỏi mẹ người dân cho xong!

Tức không chịu được, Thi đập thẳng bạn ngã xuống đất rồi lấy hai chân kẹp cổ nó.

- ..Ặc...!..Ặc...! Thà tao ra! Đây là ngoài ý muốn.

Thi và Minh đang quần nhau thì:

..Ầm...! Ầm...! Ầm...! Một loạt âm thanh làm rung cả mặt đất làm cho mọi người hoảng hốt. Mặt hai thằng tái lại:

- Cái định mệnh. Bọn Titan tấn công rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 2: Ngày Hôm Đó... - Sau 100 Năm Yên Bình...

107 năm trước...

107 năm về trước, toàn bộ nhân loại, ngoại trừ chúng ta đều bị Titan nuốt chửng đến diệt vong.

Những con quái vật khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện và ăn thịt loài người.

Mọi nỗ lực phản kháng đều trở nên vô vọng. Cơ thể của chúng gần như bất tử.

Đồ sát một bên, con người đã bị dồn đến đường cùng. Chưa rù lòng thương xót, tòa thành Sina hoàn toàn không có sự xuất hiện của Titan. Trong vòng bán kính trăm dặm quanh tòa thành, không có sự hiện hữu của Titan. Tòa thành được chứa ban on.

Một vùng đất yên bình xuất hiện, những con người còn lại lên đường, hướng đến nơi họ cho là an toàn, niềm hi vọng cuối cùng trong tận thế. Loài người tụ tập ngày một đông, tất cả đều quy phục tòa thành để có thể được ở lại.

Lấy tòa thành cũ làm trung tâm, họ xây dựng lên những bức tường kiên cố. Những bức tường to lớn có chiều cao gấp nhiều lần bọn Titan. Liên tục cường hóa bức tường, 100 năm qua không khi nào ngưng nghỉ.

Nhờ đó mà suốt 100 năm, nhân loại không phải đối mặt với cơn ác mộng Titan. Nhưng chính khoảng thời gian yên bình đó đã làm cho con người dần tha hóa.

Sống trong yên bình suốt 100 năm qua, con người dần quên đi sự đáng sợ, chết chóc của bọn Titan.

Ngày hôm đó...

Với sự xuất hiện của con Titan đó, bức tường Maria - Niềm tự hào của loài người, thành lũy đầu tiên bảo vệ con người khỏi giống loài Titan - Bức tường được cho là không thể công phá đã gục ngã trước sự tấn công của nó...

Hệ thống cảnh báo khi đó đã không thể ứng phó kịp với sự xuất hiện của Titan siêu khổng lồ.

Nhân loại đã phải trả một cái giá quá đắt cho 100 năm sống trong yên bình.

Hậu quả là, con người đã phải từ bỏ thành trì ngoài cùng của mình: Thành Maria

Lãnh địa của nhân loại bị thu hẹp đến thành Rose - Bức tường phòng thủ thứ hai.

Nỗi khiếp đảm khi sống dưới ách thống trị của chúng. Nỗi tủi nhục của loài chim bị nhốt trong lồng.

...

Lũ Titan bất ngờ xuất hiện, những cuốn sách lịch sử còn sót lại, những truyền thuyết cổ xưa đều không nhắc gì đến nguồn gốc của chúng.

Không ai biết chúng từ đâu đến, đến với mục đích gì, chỉ là tàn sát con người hay còn mục đích gì to lớn hơn..?

Tất cả vẫn còn trong vòng bí ẩn...

Còn trong vòng bí ẩn...

.....

- Àm...! Àm...! Àm...! - Một chuỗi âm thanh to lớn vang lên làm chấn động cả mặt đất. Minh và Thi mặt tái nhợt đi. Những người khác có thể không biết nhưng là Otaku, bọn nó biết: Âm thanh này đại biểu cho bước ngoặt lịch sử trong Attack on Titan. Âm thanh báo hiệu cuộc tấn công vào thành lũy nhân loại của Titan bắt đầu. Sau 100 năm, con người lại phải trực tiếp đối mặt với nguy cơ tận thế.

Trong khi những người khác còn đang bàng hoàng, hai thằng đã bật dậy, vội vàng dúi vào tay những tân nhân còn lại mỗi người một khẩu lục và vài băng đạn. Hai cô gái được ưu tiên hơn với khẩu súng tự động màu bạc nhỏ nhắn nằm trong tay: Micro UZI bản cải tiến của UZI với kích cỡ nhỏ hơn, độ giật thấp, thích hợp cầm một tay, băng đạn 20 viên bắn liên thanh.

- Mọi người theo tôi. Nhanh...! - Minh hô to rồi dẫn đầu chạy về hướng phát ra âm thanh. Ở đó, cả nhóm vẫn còn nhìn thấy một nửa cái đầu khổng lồ đang bốc khói nghi ngút, nhô lên khỏi bức tường thành cao chót vót.

Cậu học sinh cấp ba nhìn thấy cái đầu, sắc mặt trở nên trắng bệch, run đến nỗi đánh rơi cả khẩu lục trong tay. Thấy Minh còn muốn dẫn mọi người đến đó, cậu mở miệng run rẩy nói:

- Đến... đến đó ư..? Sao lại phải đến đó..? Đi chịu chết à..? Sao không tìm một chỗ mà trốn đi, đến đó làm gì? - Câu cuối cùng, cậu nói như gào lên.

- Nhiệm vụ bảo vệ. Nhà của Eren ở phía đó. - Thi bỏ lại một câu coi như trả lời rồi nhanh chóng chạy theo Minh. Lan cũng túm lấy vạt áo của Thi, theo sát phía sau. Ngay sau đó là Du. Những người khác thấy thế liền vội vã chạy theo.

Nhìn mọi người chạy đi, không hiểu sao cậu học sinh bỗng cảm thấy sợ hãi, một cảm giác cô độc, lạnh lẽo tràn vào trong lòng. Nhặt khẩu lục khi nãy làm rơi lên, cố gắng đuổi theo nhóm người phía trước. Ở đó có nguy hiểm, dù sợ thật nhưng ít ra, ở đó còn có nhiều người.

Bỏ qua mọi lời cảnh báo nguy hiểm của Lan, hai thằng dẫn mọi người vội vã chạy về phía tường thành bị phá. Theo như cốt truyện, Eren sẽ không gặp nguy hiểm gì ở đây, nhưng biết làm sao được, "Quản lý" tự dung nổi hứng lên thay đổi độ khó thì sao. Bản đồ trước đến Witch còn đi săn người, đến nhân vật chính còn chết nữa là...

Chuỗi âm thanh to lớn và chấn động làm rung cả mặt đất kết thúc. Cái đầu to lớn nhô khỏi tường thành cũng biến mất. Thấy thế, đám tân nhân ai cũng thờ phào một hơi. Dù biết là nguy hiểm có lẽ vẫn còn nhưng chỉ cần không phải đối mặt với cái thứ khổng lồ kia là cũng đáng để vui mừng rồi.

Trái ngược với đám tân nhân, lông mày hai thằng nhăn tít lại. Chúng biết, ác mộng thực sự bây giờ mới bắt đầu. Lũ Titan thường bắt đầu tràn vào thành qua lỗ hổng do con Titan khổng lồ lưu lại lúc trước khi biến mất. Nhất định phải tìm ra Eren trước khi cậu ta làm mồi cho Titan. Tốc độ đội hình lại một lần nữa được đẩy nhanh.

Một phút bàng hoàng sau cơn chấn động, ngay sau đó là một loạt âm thanh hoảng loạn, hỗn tạp vang lên. Người dân vội vã đổ xô ra đường, cố gắng chạy xa khỏi hướng phát ra âm thanh. Bầu không khí kinh hoàng bao trùm khắp thành phố, sự sợ hãi hiện diện trên khuôn mặt mỗi người.

100 năm sống trong yên bình. Loài người đã cam chịu, lẩn trốn sau bức tường thành. Họ đã gần như quên mất sự uy hiếp của giống loài Titan. Khi đối mặt với nguy hiểm bất ngờ ập đến, họ chỉ còn lại bản năng sinh tồn nguyên thủy nhất: Chạy.

Tất cả người dân đều hoảng loạn, bỏ chạy trong sự sợ hãi kinh hoàng. Trong sự sợ hãi tột độ đó, góc đen tối nhất của nhân tính con người lơ đãng được bộc lộ ra ngoài. Người người chen chúc, xô đẩy, giẫm đạp lên nhau chỉ mong có thể thoát thân nhanh nhất, họ cố gắng hướng đến nơi mà họ tin là có thể bảo vệ được mình, bức tường thành tiếp theo: Bức tường "Rose".

Tiểu đội được thành lập tạm thời 013, dưới sự dẫn đường của Thi (Sau vụ đi lạc, thằng Minh bị đẩy xuống cuối cùng làm người đoạn hậu) đang vội vã hướng đến nơi vừa phát ra chấn động.

Chỉ sau vài phút di chuyển, thảm trạng đầu tiên đã hiện ra trước mắt: Những mảnh vỡ bắn ra từ bức tường "Maria" rơi vào trong thành phố gây lên những cái chết đầu tiên. Những ngôi nhà đổ vỡ, những hố sâu dưới lòng đường. Những người thân của nạn nhân đang gào khóc một cách thảm thiết bên cạnh.

Thình thoảng, hai thằng còn nhìn thấy những cái xác, không giống như bị đá dè, mà giống như bị giẫm đạp đến chết hơn. Có lẽ, đây chính là "Nhân họa" đằng sau "Thiên tai". Trong cơn hoảng loạn trên đường chạy trốn, nhiều người không may té ngã mà không dậy được sẽ bị những người phía sau giẫm đạp đến chết. Xác chết rải rác, vợ khóc cạnh xác chồng, con khóc cạnh xác cha. Vài đứa trẻ lạc mẹ đứng yên một chỗ miệng liên tục gọi to "MẸ ƠI...! MẸ ĐAU RỒI...!" và cất lên những tiếng khóc thê lương.

Từ lúc nhìn thấy xác chết đầu tiên, cậu học sinh tên Duy khuôn mặt càng trở nên tái nhợt. Nén cảm giác buồn nôn dâng lên trong cổ họng, chạy theo mọi người. Cậu có cảm giác như mình đang đi vào chỗ chết vậy. Cố gắng chen lên giữa đoàn, len vào cạnh hai cô gái tân nhân khác. Có lẽ, cậu nghĩ chỗ này sẽ được an toàn hơn.

Bé Lan chạy ngay đằng sau Thi, thình thoảng lên tiếng cảnh báo nguy hiểm cho nó. Từ lúc những âm thanh chấn động vang lên, em bắt đầu thấy những cánh bướm đen xuất hiện và càng ngày càng nhiều. Cả thành phố nhanh chóng bị bao phủ bởi một màu đen của cánh bướm - Cánh bướm tử vong.

Cố gắng cảnh báo, nhưng hai thằng lại cố tình phớt lờ ý kiến của em. Chúng nói: "Thời gian gấp rút nên đành phải chấp nhận nguy hiểm...". Không biết làm gì hơn nên em đành ngoan ngoãn chạy theo, cố gắng cảnh báo kịp thời, giảm bớt nguy cơ đe dọa đến tính mạng của hai thằng.

Đang chạy đến một khu phố hẹp. Vài xác chết bị những "Cánh bướm đen" bâu kín nằm rải rác khắp nơi làm cản trở tầm nhìn của Lan. Một loại dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng cô bé. Ngay sau đó, trước mắt em bỗng nhiên tối xầm lại. Những cánh bướm đen bất chợt xuất hiện trong hư không, càng ngày càng nhiều, che kín hết tầm nhìn của em, phủ lên mọi thứ. Hoảng loạn ngoài đầu lại, nhìn về đằng sau, em tuyệt vọng khi khắp nơi đều là cánh bướm. Lan hét hoảng hét lên:

- Cẩn th... - Chữ "thận" chưa kịp phát ra khỏi miệng thì:

- Rầm...! - Một căn nhà cạnh đường đi, khi nhóm chạy ngang qua bỗng nhiên sụp xuống. Từ trong đồng đỏ nát, một bóng người to lớn phủ trong khối bụi lao đến với tốc độ khó tin.

- Phập... - Một âm thanh ngọt xót như dao sắc cắt vào da thịt vang lên. Mất một giây bàng hoàng. Khi khói bụi tan bớt, cả nhóm thấy một thứ có hình dáng giống như một người đàn ông cao lớn, phải đến hơn hai mét. Khuôn mặt không có lớp da bao phủ, trông cực kì đáng sợ với những bó cơ lộ ra bên ngoài, cái miệng rộng đến mang tai. Cả cơ thể nó bốc khói ngùn ngụt, phát ra nhiệt độ nóng đến kinh người.

Điều kinh khủng là con quái vật đang dùng hai tay cầm ngang người cậu học sinh tên Duy mà nhấc lên. Máu tươi tràn ra từ cái miệng rộng đến cả mang tai của nó. Trong khi đó, cơ thể cậu học sinh đã bị khuyết đi một bên vai, hai mắt trừng lớn, chết không thể chết được hơn được nữa.

- Tì...Tanmmnn..... - Minh hét lên một tiếng, vừa như phát tiết, lấy thêm dũng khí, vừa như đề tỉnh mọi người.

Ngoại trừ Thi, thì những người khác đều như giật mình bừng tỉnh. Hai cô gái dường như quá sợ hãi, ngồi bệt xuống đất, mặt tái mét, sợ đến mức không thét được lên, ngay cả khẩu súng phòng thân cũng tuột khỏi tay rơi mất.

Hai ông chú trung niên vội vàng lùi về phía sau, hai tay cầm súng run lẩy bẩy chĩa về phía con quái vật. Về mặt Du cũng trở nên tái mét, nhưng ngay lập tức anh chĩa khẩu P90 về phía con Titan, dứt khoát bóp cò.

- Pắc...Pắc...Pắc... - Những đầu đạn xé gió lao đi, găm lung tung vào cơ thể con Titan, găm cả vào cái xác của cậu học sinh xấu số làm cho nó càng trở

nên tan tác. Bị thương, mặc dù cơ thể phục hồi một cách nhanh chóng, nhưng con Titan cũng hơi chững lại.

Sự trì hoãn không tồn tại lâu, con Titan vứt cái xác trên tay xuống đất, nhấc chân tiến về phía những người khác, mặc kệ những viên kẹo đồng từ khẩu "P90" vẫn găm lung tung vào cơ thể.

Du tròn mắt nhìn con quái vật đang từ từ tiến về phía mình. Súng đạn dường như chẳng ăn thua gì, dù tốc độ có chậm hơn đôi chút nhưng con quái vật vẫn tiến lên như cũ. Cắn chặt hai hàm răng, gân tay nổi lên, gì chặt lấy cò súng, sự điên cuồng hiện lên trong mắt. Đường đạn bắt đầu mất kiểm soát bắn đi một cách lung tung.

Đúng lúc đó, một bóng người lóe lên, Minh bất ngờ xuất hiện bên cạnh Du. Bàn tay nhanh như chớp chớp lấy cánh tay đang bóp cò của anh. Trong lúc chớp vào, Minh còn tiện tay đâm vào hai huyệt đạo nơi tay Du. Miệng hét lớn:

- Dừng...! - Ngay sau đó, nó giậm mạnh chân lao về phía con Titan.

Bất ngờ bị Minh chớp vào, Du cảm thấy cả cánh tay bỗng nhiên trở nên rã rời vô lực. Nhìn xuống cánh tay trần của mình, anh thấy năm vết ngón tay hằn sâu vào trong da thịt. Cả cánh tay mất hết cảm giác như thể không còn là của mình nữa. Động tác bóp cò không thể tiếp tục thực hiện.

Nhanh chóng lao đến trước khi con Titan trở lại bình thường. Trong khi chạy, nó điều khiển dòng điện được cho là "Sinh mệnh lực" chạy về phía tay phải. Một đồ án hình ngọn lửa màu đỏ tươi hiện lên trên mu bàn tay. Năm đầm phải được bao bọc trong ngọn lửa đỏ tỏa ra nhiệt độ còn cao hơn cả con Titan phía trước. Khi đến sát người con Titan, Minh cơ người giậm mạnh chân phải xuống đất, cả người bật lên cao hơn hai mét, ưỡn người ra đằng sau tạo thành một đường cong hoàn hảo. Lợi dụng sự đàn hồi của dây chằng và các bó cơ, nó giáng năm đầm đang bốc lửa ngùn ngụt vào hốc mắt bên trái con Titan.

Trúng cú đầm trời giáng, hai chân con Titan khụy xuống, cả người nghiêng đi, đập mặt xuống nền đường. Hốc mắt, nơi bị đầm vào, các cơ thịt cháy xém, vỡ ra, xương sọ bên trong cũng xuất hiện nhiều vết nứt. Khuôn mặt dập nát của con Titan ngay lập tức tỏa ra nhiệt độ nóng kinh người và bốc khói nghi ngút. Trong làn khói, các cơ thịt của nó nhanh chóng được phục hồi.

Không cho con Titan có cơ hội phục hồi xong, ngay khi tiếp đất, Minh đưa hai tay về đằng sau, khẽ vuốt vào chiếc hộp đeo ở thắt lưng của nó. Khi đưa hai tay về phía trước, trong tay nó đã xuất hiện hai khẩu súng tự động "Mini UZI" phản chiếu ánh sáng bạc lạnh lẽo. Dí sát nòng súng vào phần gáy con Titan, hai tay xiết chặt cò.

Sau khi xả hết hai băng đạn một cách không do dự, phần gáy con Titan đã bị bắn nát, đầu rời hẳn ra khỏi cổ. Cho dù có sinh mệnh lực mạnh đến bao nhiêu, nhưng khi mất đầu thì cũng không thể sống được, huống chi phần gáy còn là điểm yếu của loài này.

Cả người con Titan bốc khói ngùn ngụt dần tan biến vào trong không khí.

Âm thanh ngọt ngào của hệ thống vang lên trong đầu:

- Thành công tiêu diệt Titan loại nhỏ được 100 điểm tích lũy.

Ngẩng đầu nhìn lên phía trước thấy thẳng Thi cầm trong tay một thứ giống như một nửa còn lại của thanh đao. Tại đầu hồng của thanh đao, một thứ nước như kim loại nóng chảy còn đang nhỏ giọt. Dưới chân nó, cũng là một con Titan cỡ nhỏ đang bốc hơi dần dần biến mất.

Sau khi hai con Titan hoàn toàn tan biến vào không khí không để lại chút dấu vết gì. Không để mọi người có thời gian ngạc nhiên, hai thẳng đã hô lớn ra hiệu cho cả nhóm tập trung, thu gọn đội hình. Để tán mắt đội hình rất dễ bị Titan tập kích từ các tòa nhà hai bên.

Vừa định tiếp tục di chuyển thì phía trước đột ngột xuất hiện hai con Titan chặn đường, ngoái đầu lại thì thấy con đường đằng sau cũng đã bị hai con Titan khác bịt kín. Bốn con Titan này cao xấp xỉ 3m có lẽ cũng là Titan cỡ nhỏ.

Nhìn bốn con Titan: hai trước mặt và hai đằng sau, Minh nhíu mày nói:

- Định Mệnh Titan đâu ra sao mà lắm thế này? - Trong lúc nói, nó đưa tay thay hai băng đạn cho cặp "Mini UZI" rồi cật vào chiếc hộp không gian "Không gian của Dũng" sau lưng. Dùng tay vẫn tiện hơn, nó không quen dùng vũ khí.

Bên cạnh, thẳng Thi cũng vất nửa thanh đao phé liệu đi rồi nói:

- Chặn trên, chặn dưới chạy lối éo nào hử mày?

Tròng mắt đảo một vòng, Minh nghĩ: "Theo cốt truyện, từ lúc tường thành bị phá cho đến khi Eren gặp con Titan đầu tiên cũng chỉ có hơn chục phút. Mà từ lúc tường thành bị đục lỗ đến giờ cũng phải hơn năm phút rồi. Bây giờ cả bọn cứ cù nhảy ở đây, không kiếm được Eren, để hẳn đi đường khác lối ngõ chui vào mồm Titan thì bị phạt chết cả lũ. Có lẽ chỉ còn cách đó thôi". Móc ra ba cái tai nghe đưa cho Lan và Thi mỗi đứa một cái, cái còn lại nó đeo lên tai của chính mình rồi nói:

- Bộ đàm cá nhân phát triển lên từ bộ đàm quân dụng, trong bán kính 3km liên lạc thoải mái - Rồi nó chỉ vào hướng hai con Titan đằng trước và nói tiếp:

- Sắp hết thời gian rồi, tao với mày phối hợp mở đường máu. Mày mang bé Lan chạy trước tìm Eren, chỗ này mày cứ để tao. Gặp lại sau.

- Mày có chắc không thế? - Thi hỏi lại với vẻ mặt nghi hoặc.

- Mày nhìn mặt tao thế này mà chưa đủ tin à? - Minh trợn mắt lên hét vào mặt thằng bạn.
- Mặt mày bựa vãi, bố éo tin được. Nhưng mày cứ nhanh chóng lao lên mở đường cho bố chạy.
- ....

Giải thích sơ qua cho đám người mới, cuối cùng hai thằng vỗ vai Du rồi bảo:

- Chúng tôi có thể giao sau lưng cho cậu được không?
- Các đại ca yên tâm, cứ để em - Du đáp lại với vẻ mặt nghiêm túc nhưng giọng nói đã run lên không giấu nổi sự kích động trong lòng "Được Chòm sao màu máu tin tưởng và giao sau lưng cho mình, đó là vinh dự đến nhường nào". Quay lại đằng sau hô lên một tiếng với đám người mới. Du hét to một tiếng rồi cầm đầu đám tân nhân bắt đầu xả súng vào hai con Titan đằng sau làm chậm tốc độ của chúng.

Cùng lúc đó Minh và Thi cũng lao về phía đằng trước, hướng về phía hai con Titan còn lại. Lan cũng bám sát theo sau hai thằng.

Bọn Titan bình thường có vẻ chậm chạp, nhưng không hiểu sao trong khoảng khắc tấn công, động tác của chúng lại nhanh đến khó tin. Thấy con mồi tiến lại gần, hai con Titan vung tay ra theo bản năng với ý đồ bắt giữ rồi cắn xé, thỏa mãn bản năng tàn sát.

Dù tốc độ khi tấn công của bọn Titan rất nhanh nhưng vẫn còn chậm hơn Minh và Thi một nhịp. Trước khi cánh tay to lớn của con quái vật đến nơi, hai thằng đã kịp lách người qua một bên, né thoát cú chụp trong gang tấc.

Nurong theo cánh tay của con Titan, Thi xoay người hai vòng, tiến vào gần con Titan thêm hai bước, nhấc chân phải quật mạnh vào đầu gối của con Titan đó. Ba móng vuốt ngắn từ mũi giày bung ra, xé rách đầu gối của con Titan trước mặt. Vết thương chả là gì với loài Titan nhưng lại làm nó tạm thời mất đi khả năng thăng bằng, ầm ầm đổ xuống. Không có thời gian giải quyết dứt điểm con Titan, Thi tung người nhảy qua, chạy về phía trước. Bé Lan vẫn theo sát phía sau.

Minh cũng quán lấy con Titan bên cạnh, không cho nó có cơ hội cản trở Thi. Vượt qua hai con Titan cản đường, Thi hơi dừng lại, hét to một tiếng:

- Lan...! - Bé Lan hiểu ý, vội nhảy lên lưng Thi, vòng tay, ôm chặt lấy cổ nó. Thi hít sâu một hơi, giậm mạnh chân xuống nền đường, cả người bắn đi như một mũi tên. Mở hết tốc độ chạy như điên về phía trước, chẳng mấy chốc đã biến mất.

Nhìn bóng thằng Thi nhanh chóng biến mất cuối con đường, Minh nở nụ cười mím miệng lăm lăm:

- Không tìm được Eren, bố giết bọn mày...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 3: Thức Tỉnh - Năng Lực Của Du...

Nhìn thằng bạn biến mất cuối con đường, Minh trở lại với trận chiến của mình. Nó biết, tốc độ của thằng Thi cực kì đáng sợ, ngay cả nó cũng không bằng. Bây giờ, thằng Thi vẫn không dùng hết toàn lực vì sợ những người khác không theo kịp. Bây giờ, tách khỏi đội hình, Minh tin rằng, thằng Thi và bé Lan sẽ nhanh chóng tìm ra Eren thôi. Dù hai đứa kia có gặp Titan thì cũng có thể nhanh chóng bỏ chạy. Ngày xưa hai thằng đã trêu không biết bao nhiêu con chó mà còn chưa bị cắn lần nào nữa là bọn Titan chậm như rùa này.

Minh quay người, ấn sâu mũi thương dài hơn 2 mét rưỡi vào cổ con Titan đang có ý định chồm tới. Tay phải rút từ "Chiếc hộp không gian" sau lưng ra một khẩu "AKS - 74U" báng gấp, xiết cò xả súng điên cuồng vào con Titan nằm dưới đất đang lồm cồm bò dậy làm nó tiếp tục gục xuống. Buồng cây thương đang tan chảy trong tay đi, nghiêng người tránh cú Chop lại của con Titan bị đâm. Đưa tay cầm súng cắt luôn khẩu "AKS - 74U" vào "Chiếc hộp không gian". Khi đưa tay lên phía trước, trong tay Minh đã xuất hiện một chiếc rìu cán dài hai lưỡi.

Quay người đập mạnh chân trái vào con Titan nằm dưới đất, tung người lên trên không xoay một vòng, hai tay cầm chặt chiếc rìu bổ một cú cực mạnh theo góc 45 độ với mặt đất vào gáy của con Titan. Có vẻ như độ dài của cán rìu vẫn hơi khiêm tốn, không đủ để vuron ra chặt đứt toàn bộ cổ của con Titan mà lưỡi rìu chỉ liếm mất một nửa cán cổ của nó. Sức nóng mãnh liệt làm lưỡi rìu nhanh chóng chảy thành nước. Nurong theo lực đạo sau khi kết thúc cú bổ, Minh buông tay, vung cái cán rìu còn lại về phía con Titan dưới đất. Cái cán rìu đâm xuyên qua cơ thể con Titan đó, ghim cả người nó xuống đất.

Trúng vết thương chí mạng, con Titan bị chém đưa tay lên ôm lấy vết thương trên cổ theo bản năng. Không để con Titan đó kịp phục hồi, ngay khi tiếp đất, Minh liền xuống tấn, bước chân phải lên phía trước, tay phải lóc lên đồ án hỏa văn, thu lại sát sườn rồi đột ngột xoay người, vặn eo đâm mạnh vào đầu gối chân trái nó.

[Chu tước – Pháo tròn ốc]

- R - Rầm... ! - Một âm thanh trầm muộn vang lên, đầu gối chân của con Titan bị đánh méo đi một cách kì dị.

Gãy mất một chân làm con Titan mất thăng bằng, cả người nghiêng về phía bên trái ngã quỵ xuống đất. Chỉ đợi có thế, Minh đổi quyền thành trầm, cả người xoay tròn một vòng rồi lần lượt chặt hai phát vào vết thương nơi cổ con Titan xấu số. Vừa bị chém đứt nửa cổ bây giờ lại bị tay thẳng Minh chặt vào làm vết thương càng rách ra to hơn. Liên tục bị tấn công vào điểm yếu, con Titan cuối cùng cũng bỏ mình.

Không kịp kết liễu nốt con Titan nằm dưới đất đang cố gắng bò dậy, Minh đã nghe thấy tiếng la hét sợ hãi phát ra từ đằng sau. Thì ra, hai con Titan đằng sau dù bị mấy tân nhân bắn trúng khắp người nhưng vẫn từ từ tiến lên như cũ và bây giờ đã sắp bắt được con mồi đầu tiên.

Vội vàng phóng đến chỗ đám tân nhân đang hoảng loạn, trước khi đi, nó không quên rút ra một quả lựu đạn ném lại chỗ con Titan nằm dưới đất. Trước khi vào bản đồ mới, hai thằng đã đổi và tự chế lấy rất nhiều lựu đạn và thuốc nổ. Để đề phòng loại quái vật to lớn và hung hãn như con Tank trong bản đồ trước.

- Uỳnh... !!! - Một âm thanh to lớn vang lên, sóng nhiệt lan tỏa ra xung quanh, khói bụi bốc lên mù mịt. Hơi bất ngờ khi không có thông báo điểm thưởng, Minh nghĩ, dù con Titan đó không chết nhưng ít nhất cũng mất nửa người, phải một lúc nữa mới có khả năng tấn công lại được. Trong lúc đó, nó sẽ có thời gian để giúp đám người mới xử lí xong hai con Titan đằng sau.

Chạy được vài bước, nó quay lại nhìn. Con Titan hiện ra sau làn khói bụi. Không thấm hại như thằng Minh tưởng tượng mà hình như còn hồi phục nhanh hơn. Mấy vết thương dính phải lúc trước lành hết lại, trên người ngoài vài vết xước do mảnh lựu đạn lưu lại ra thì hầu như vụ nổ chẳng ảnh hưởng gì đến nó.

- WTF! Sao không xi nhê gì vậy? Chẳng lẽ bị đồng hóa bởi nhiệt độ cao trên cơ thể bọn Titan? - Minh ngệt mặt ra, ý tưởng lấy thuốc nổ giết bọn Titan kiểm điểm của nó sụp đổ tan tành.

Nhìn con Titan trước mắt đã hồi phục hoàn toàn đang tiến về đây. Ngoài đầu nhìn lại đằng sau, nó thấy Du và bốn tân nhân đang ra sức xả súng điên cuồng vào hai con Titan còn lại. Trong đó, Du là chủ lực chính vì anh được hai thằng trao cho khẩu "P90" cải tiến với đạn xuyên giáp, khi bắn vào bọn Titan liền đâm xuyên qua cơ thể tạo thành lỗ thủng như cái sàng, là nguyên nhân chính làm bọn Titan chậm lại.

Hai cô gái cầm khẩu "Micro UZI" có tốc độ bắn cực nhanh nhưng toàn nhắm mắt bắn bừa, đạn bay như mưa mà chẳng trúng mục tiêu.

Hai ông trung niên mặc dù mặt mày tái nhợt nhưng vẫn còn khá hơn hai cô gái, bắn được chuẩn xác vào hai con Titan. Tuy nhiên, uy lực của hai khẩu súng lục bắn vào bọn Titan thì như muối đốt inox.

Cả năm người nỗ lực nổ súng nhưng chỉ làm chậm tốc độ bọn Titan chứ không hạ gục được bọn chúng. Cơ thể hai con quái vật bị bắn lỗ chỗ nhưng nó phục hồi một cách nhanh chóng đang tiến về đây, càng ngày càng gần.

Hít sâu một hơi, Minh dồn sức vào tay phải đang rung lên kịch liệt, nó đâm mạnh vào bức tường tòa nhà ngay bên cạnh làm bức tường sụp xuống một mảng lớn. Hô to vẩy tay ra hiệu cho đám tân nhân tiến vào trong tòa nhà. Khẩu "AKS

- 74U" lại xuất hiện trên tay nó bắn yểm trợ.

- Bọn này dai quá đại ca ơi ! - Du vừa vội vã thay băng đạn vừa nói.

Minh móc ra một đồng đạn được tiếp tế thêm cho mọi người. Lần này nó đưa thêm cả đạn xuyên giáp cho nhóm người kia nữa. Tranh thủ đoạn thời gian ít ỏi, nó nói với nhóm người mới :

- Bây giờ, mọi người nghe theo hiệu lệnh của tôi. Khi tôi nói bắn thì mọi người đồng loạt nổ súng bắn vào con Titan. Khi tôi nói dừng, thì phải dừng lại tranh thủ thay đạn ngay...

- Nhưng bọn chúng không chết... !!! - Cô sinh viên nói chen vào với giọng hoảng loạn.

Hơi nhũn mảy khi bị ngắt lời giữa chừng, Minh đáp lại:

- Cái đấy cứ để tôi lo. Mọi người cứ nghe theo hiệu lệnh của tôi là được.

Vừa nói nó vừa lôi ra một cặp vũ khí kì lạ cầm trên tay: Cặp tonga có thân rèn bằng "Thép hợp kim thấp" với khả năng chịu nhiệt, độ bền cao, chịu uốn tốt. Hai tay hơi rung lên, mỗi thanh Tonga lại bật ra hai lưỡi dao chế tạo bằng "Thép gió" ở hai đầu.

Cây vũ khí đặc chế hai thằng cố hoàn thành trước khi vào bản đồ này. Mấy cây vũ khí trước chỉ là sản phẩm thử nghiệm, dù so với bên ngoài phẩm chất đã rất tốt, nhưng trong mắt hai thằng thì chỉ là phế phẩm. Với cặp vũ khí có độ bền nhiệt cao hơn một ngàn độ C này thì tí hơi nóng của bọn Titan chẳng thấm vào đâu.

Không cho nhóm người mới có thời gian thở dốc, một con Titan đã chui vào trong tòa nhà qua lỗ hồng thằng Minh tạo ra lúc trước.

- Bắn... ! - Minh hô to lên với đám người.

- Pắc ! Pắc! Pắc... ! - Du phản ứng lại đầu tiên, những người khác sau một giây bất ngờ cũng vội vàng nổ súng. Những con người bình thường bị dồn ép đến ranh giới sinh tử, bị buộc phải cầm súng chiến đấu bảo vệ cho sinh mạng của chính mình, khát vọng sống có thể tiếp thêm dũng khí, nhưng sự thiếu sót về kỹ năng và tâm lý là không thể nào bù đắp được. Ngoại trừ Du và hai ông trung niên còn có vẻ ổn định ra thì hai cô gái hoàn toàn là "Nhắm mắt bắn bừa".

May mắn, Titan là một mục tiêu quá cỡ, lại không hề né tránh nên hầu hết đạn đều có thể bay được đến trúng đích.

Lần này, toàn bộ đều là đạn phá giáp lên cơ thể con Titan bị bắn thủng lỗ chỗ. Những viên đạn xuyên qua cơ thể nó, găm cả vào bức tường đằng sau.

Khoảng 5s sau, ánh chùng mọi người đã gần hết đạn, Minh lại hô to:

- Dừng lại... !

Ngay khi tiếng súng cuối cùng chấm dứt, lợi dụng khoảng thời gian hơi chững lại hồi phục của con Titan, Minh lắc người lao đến.

Con Titan dù bị thương nhưng vẫn vuron tay ra theo bản năng bắt mồi. Minh nghiêng người, dễ dàng né tránh. Nó tiếp tục lao vào sát người con Titan. Giậm mạnh chân phải lên phía trước, tay phải cũng thuận thế vung lên đâm mạnh vào bụng con Titan trong khi vẫn cầm theo cây Tonga. Mũi nhọn bật ra từ đầu ngắn của cây Tonga, đâm vào bụng con Titan. Minh hất ngược tay phải lên trên, để mũi dao tạo thành một vết rách dài trên bụng con quái vật.

Mặc kệ hơi nóng ập vào mặt, nó tiếp tục bước chân trái lên một bước, tay trái gấp lại, cùi trỏ lướt qua phần eo phải con Titan. Lưỡi dao chém ở đầu dài của cây Tonga, vẫn thu sát vào khuỷu tay, liếm vào da thịt con Titan tạo ra vết thương dài trên cơ thể nó.

Trọng thương phần bụng, con Titan hơi khụy xuống. Nhân cơ hội đó, Minh đạp mạnh chân phải vào bức tường đối diện. Cả người bay lên quá đầu con Titan. Hất ngược đầu dài của hai cây Tonga lên đằng trước, vặn eo, xoay người chém mạnh cây Tonga phía tay phải xuống gáy con quái vật.

Xoay tiếp nửa vòng trên không trung, chém nốt cây Tonga còn lại xuống. Lưỡi cắt trên cây Tonga này lại tạo thành một vết thương cách vết thương trước đó vài centimet, cắt ra một mảng thịt trên gáy con Titan. Phương pháp kết liễu y như được viết trong sách giáo khoa.

Minh nhẹ nhàng tiếp đất, bên cạnh là xác con Titan đã bắt đầu tiêu biến. Vừa tiếp đất, nó liền bật người, quay lại chỗ cả nhóm. Chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo.

Không phải đợi lâu, hơn một giây sau, con Titan tiếp theo đã hiện ra trước lỗ hổng. Do đã được nhắc nhở từ trước, cả nhóm đã tranh thủ thay đạn xong trong lúc Minh tiêu diệt con Titan lúc trước.

Ngay khi có hiệu lệnh của Minh, cả nhóm đồng loạt nổ súng vào con Titan tiếp theo. Có lẽ đã có kinh nghiệm, lại thêm lòng tin bành trướng khi thấy thắng Minh tiêu diệt con Titan lúc trước, nên lần này đường đạn đã ổn hơn rất nhiều. Con Titan mới vào bị bắn cho càng thâm.

Kịch bản diễn ra y như với con Titan lúc trước. Khi thẳng Minh vừa cắt nát hai đầu gối của con Titan này, làm nó gục xuống chuẩn bị kết liễu thì...

- Rầm... !!! - Âm thanh to lớn vang lên, bức tường bên cạnh nhóm tân nhân đang đứng bỗng nhiên vỡ nát, đổ xuống ầm ầm. Một hình bóng khổng lồ thấp thoáng sau làn khói bụi.

Bất ngờ, cả nhóm hoảng loạn và cả kinh, cuống cuồng dạt về một phía. Hai cô gái sợ quá đánh rơi cả băng đạn trên tay. Khẩu "P90" của Du thay đạn khá rắc rối nên mãi vẫn chưa xong. Vài tiếng súng lục của hai ông trung niên vang lên nghe lạc lõng và bất lực. Con Titan lao đến ngày càng gần. Khẩu súng lục của hai ông trung niên cũng nhanh chóng hết đạn, không thể làm giảm tốc độ của con Titan được nữa.

Khi con Titan còn cách cả nhóm hơn 2 mét. Tưởng rằng thảm trạng chắc chắn sẽ xảy ra, thì đúng lúc đó, Du cũng thay xong băng đạn. Chồm người lên chắn trước cả nhóm, nòng súng chia về phía con Titan, cả người gồng lên vận hết sức xiết chặt lấy cò súng, miệng hét lớn:

- Aaaaaaaa..... !!!!!!! - Trán nổi đầy gân xanh, sự điên cuồng hiện lên trong mắt hắn. Những viên đạn phá giáp bay đi, xuyên thủng con Titan nhưng không thể giết được nó. Dù bị chậm lại nhưng nó vẫn tiến tới như cũ, đưa cánh tay to lớn chộp lên phía trước.

Du trừng lớn đôi mắt, nhìn về phía trước.

Một cánh tay gần như trơ xương, phóng đại dần lên trong tầm mắt hắn. Du không muốn chết.

Không.

Hai mươi mấy năm nay sống không mục đích, vừa mới gặp được huyền thoại "Chòm sao màu máu" mà hắn ham mộ bấy lâu. Nghĩ từ nay về sau, có thể đi theo hai đại ca lẩn lộn. Hắn không cam lòng chết như vậy.

Khoảnh khắc cận kề với cái chết, hắn bỗng nhiên cảm thấy đầu mình như nổ uỳnh một tiếng. Rồi cả thế giới dường như chậm đi trong mắt hắn, mọi thứ như một cảnh phim bị quay chậm lại vô số lần. Dường như, có thêm một thứ gì đó trong đầu.

Một hình dấu thập hiện lên giữa mi tâm, trông như một cây thánh giá lớn ngược phát ra ánh sáng tím mờ kì dị. Hắn bắt đầu nhìn thấy những sợi chỉ đen vắt ngang qua không gian. Những sợi chỉ đen ngày càng nhiều, bọc kín lấy người con Titan, bọc cả vào mấy người bên cạnh. Thậm chí thẳng Minh cách đó không xa cũng chung số phận.

Bị vô số sợi chỉ đen quấn lấy, tốc độ của con Titan chậm hẳn lại, các vết thương do đạn bắn bình thường chẳng xi nhê nhưng bây giờ lại vỡ bung ra, khuếch đại. Tồn thương bị nghiêm trọng hóa vô số lần. Còn Titan không thể hồi phục được như bình thường mà gục dần xuống dưới chân hắn.

- Thành công tiêu diệt một con Titan loại nhỏ. Thương 200 điểm tích lũy.

- Đột phá tiềm năng, khai mở giới hạn tinh thần lực. Thương trực tiếp 15 điểm tinh thần lực.

Âm thanh ngọt ngào thần bí như lúc mới vào bản đồ vang lên trong đầu Du. Chưa kịp ngạc nhiên thì hắn đã cảm thấy đầu mình đau như búa bổ. Hắn có thể thề rằng từ bé đến giờ, đây là cơn đau đầu mãnh liệt nhất mà hắn từng chịu. Rên lên một tiếng thống khổ, hai tay đưa lên ôm đầu. Cơ thể dần gục xuống, mọi thứ mờ dần đi trong mắt. Trước khi mất hết ý thức, hắn còn kịp nhìn thấy Minh đại ca đang chạy đến phía này với vẻ mặt lo lắng. Còn những người khác thì ngồi bệt xuống đất với vẻ mặt trắng bệch.

Khẩu "P90" đã rơi mất từ lúc nào. Dấu thánh giá lộn ngược màu tím giữa hai hàng lông mày mờ dần đi rồi biến mất.

...

.....

Phá vây thành công. Thi mở hết tốc độ, kéo theo bé Lan phóng thẳng về phía lúc trước phát ra chấn động, hi vọng có thể tìm được Eren ở quanh đây.

Không bị hạn chế tốc độ bởi đội hình, Thi nhanh chóng tiếp cận nơi xảy ra chấn động. Lo lắng không biết tìm Eren ở đâu, nó nhảy lên một nóc nhà gần đó, hi vọng có thể tóm được thông tin gì đó hữu ích.

Bé Lan vẫn treo lủng lẳng sau lưng thẳng Thi trong lúc di chuyển, bây giờ cũng đứng xuống dưới nóc nhà, cơ thể hơi ưỡn về phía trước vênh tai, vẩy đuôi, một tay chần trước trán, bộ dạng cũng như đang tìm kiếm. Nhưng thực ra, em chẳng biết mình phải tìm cái gì. Thấy thẳng Thi làm vậy, nên em cũng bắt chước thôi. Em có hỏi nhưng nó toàn bảo:

- Anh đang tìm cái "ấy"...

- Nhưng cái "ấy" là cái gì mới được chứ..?

-...

Đang nhìn vu vơ, bỗng nhiên Thi giật nảy người, đồng tử co lại. Nó vừa nhìn thấy một con Titan cỡ trung đi lướt qua cách hai dãy phố. Nếu nó nhớ không nhầm, con Titan với kiểu tóc "ôm ơ" màu vàng, cái miệng ngoác đến tận mang tai lúc nào cũng như nó "Nụ cười đều căng" đây chính là con Titan đã tấn công vào nhà Eren và giết mẹ cậu bé.

Truyện này thẳng Thi mới đọc được phần đầu, mà cảnh mẹ Eren bị Titan giết làm nó bức xúc và tiếc mãi. Không vì sao cả, chỉ đơn giản là nó cảm thấy thế.

Không để bé Lan kịp phản ứng, nó bất ngờ túm lấy Lan rồi vắt em lên lưng. Nhảy xuống đường, vội vã đuổi theo con Titan vừa này, chắc chắn sẽ gặp được Eren.

"Mấy hà buồi, chạy đâu cho thoát, bỏ ngửa mặt mày lâu lắm rồi, hại bố ức chế bao nhiêu hôm. Hôm nay bố sẽ thiên mày con cờ hó..."

Dù cách hai dãy nhà nhưng con Titan này là loại trung, cao đến hơn 7m nên thẳng Thi vẫn nhìn thấy chóp đầu của nó.

Dự định sẽ bắt kịp ở cuối dãy nhà thì... Một tiếng hét non nớt vang lên làm Thi giật mình:

- Định Mệnh! Thế quái nào mà đã gặp thẳng nhóc Eren rồi? Chạy vòng qua hai dãy phố thì làm sao kịp. Có lẽ, chỉ còn cách đó thôi.

Đặt bé Lan xuống dưới đất. Thi hít sâu một hơi, nén khí xuống bụng. Những đường tơ máu bắt đầu hằn lên trong mắt nó. "Cầm thuật" đã được phát động.

- Rầm... !!! - Nó lao thẳng vào bức tường của ngôi nhà bên cạnh. Đá sập tất cả những thứ cản trên đường đi, tạo ra một lối tắt cắt ngang qua hai khu phố, phá thẳng đến chỗ mà nó cho là vị trí của Eren. Bé Lan cũng bám sát theo phía sau.

Chỉ mất khoảng năm giây, nó đã phá thông qua hai con phố. Vừa bước ra khỏi đồng khối bụi, nhìn về hướng con Titan, nó thấy, con Titan vừa rồi đang đưa tay hất đi một cái cột nhà đã sập và nhặt lên một người phụ nữ.

Cắn chặt hai hàm răng, mắt trừng lớn, gân xanh nổi lên đầy trán, Thi điên cuồng vận chuyển Hồn lực, một đồ án sao năm cánh màu đỏ hiện lên trong con ngươi mắt trái. Chút Hồn lực tích lũy được từ bản đồ trước điên cuồng dồn về cánh tay phải. Kỹ năng "Soulgun" được toàn lực phát động. Cánh tay nó bắt đầu biến hóa.

Nâng cánh tay đang nhanh chóng biến thành hình một nòng súng lớn đen sì, phủ đầy hoa văn kì quái trông cực kì phong cách lên hướng về phía con Titan.

- Pằngggg..... !!!

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Carla Jaeger - Nhiệm Vụ Đường Nhánh...

Hàng trăm năm về trước, loài người gần như bị diệt vong bởi Titan - Một loài sinh vật khổng lồ, không có trí thông minh, và tồi tệ nhất là, dường như chúng ăn tươi nuốt sống con người chỉ vì niềm vui chứ không phải vì nhu cầu sinh tồn.

Số ít nhân loại còn sống sót đã tự bảo vệ mình bằng cách nhốt mình trong những bức tường khổng lồ, cao hơn cả những Titan to lớn nhất. Một trăm năm yên ổn trôi qua...

Nhưng đến một ngày, con Titan khổng lồ cao hơn cả bức tường xuất hiện. Chỉ bằng một cú đá, nó đã phá hủy một góc tường thành. Mọi thứ diễn ra quá chóng vánh và bất ngờ, chỉ trong phút chốc Titan đã tràn vào san phẳng mọi thứ và ngẫu nhiên bất cứ ai chứng kiến được trước sự kinh hoàng tột độ của người dân nơi đây...

.....

Khi con Titan siêu cấp khổng lồ tấn công, vô số gạch đá vụn vỡ ra từ bức tường, bắn lung tung vào thành phố. Trước cả Titan, những mảnh vụn gạch đá lúc trước còn là một bộ phận của bức tường Maria - Thứ đã bảo vệ con người suốt 100 năm qua - rơi xuống đầu người dân, rơi xuống nhà cửa gây ra những thảm cảnh đầu tiên.

- Titan đã vào trong thành rồi đúng không..? - Người đàn bà bị đè dưới đồng đồ nát ngược đôi mắt tuyệt vọng lên nhìn hai đứa trẻ trước mặt. Chúng đang nỗ lực đẩy một mảnh vỡ to lớn của cái mái nhà, cố gắng dùng chút sức lực nhỏ bé của mình giải thoát cho người đàn bà bên dưới. Giải thoát cho mẹ của chúng.

- Mikasa, nhanh lên...!!

- Biết.. rồi.....!!!

- Eren, Eren, mặc kệ mẹ...! Con với Mikasa mau chạy đi... ! Nhanh lên... !!! - Dường như cảm thấy lũ Titan ngày càng gần, người phụ nữ hét lên với hai đứa bé. Cô muốn chúng nhanh chóng chạy đi, chạy thoát khỏi nơi nguy hiểm này.

- Con cũng muốn chạy lắm, nên mẹ hãy mau chóng ra khỏi đó đi. Mẹ phải đi với tụi con ! - Cậu bé hét lên đầy kiên định. Do cố gắng sử dụng sức mạnh vượt qua giới hạn cơ thể, gân xanh đã nổi lên trên khuôn mặt đầy non nớt. Cậu muốn sự quyết tâm đặt cược cả sinh mạng của mình sẽ tiếp thêm hi vọng sống, sẽ khơi dậy quyết tâm phải sống của mẹ mình.

- Chân mẹ bị nghiền nát dưới đồng gạch vụn rồi. Giờ mẹ có thoát ra cũng không chạy được... Con hiểu không ? - Giọng nói dần chuyển sang khuyên nhủ.

- Con sẽ công mẹ...

- Sao lúc nào con cũng không nghe lời mẹ vậy hả Eren ? Chạy đi... ! Ít nhất con cũng phải nghe theo nguyện vọng cuối cùng của mẹ chứ... !!!? - Hét lên với hai đứa trẻ, giọng nói đe dọa, mang theo một chút năn nỉ cầu xin. "Các con mau chạy đi, ở đây nguy hiểm lắm !". Chưa tính đến việc hai đứa trẻ làm sao có thể mang theo một người bị thương nặng chạy khỏi bọn Titan thì việc có thể ra khỏi đồng đồ nát đã là cả một vấn đề rồi.

- Không... ! Không... !

- Mikasa... !!

- Không... !!!

- Uỳnh.. ! Uỳnh.. ! Uỳnh.. ! - Tiếng bước chân to lớn, nặng nề nện lên nền đường làm ba mẹ con lạng đi vì sợ hãi. Một con Titan cao hơn bảy mét xuất hiện cuối đường và đang tiến về chỗ này.

- Hai đứa mau rời khỏi đây... !!

- U.. kya....!!!

- Nhanh lên, Mikasa....!!!

Con Titan tới ngày một gần. Nếu cứ thế này thì cả ba đều chết...

- Aaaa... !!! – Bỗng nhiên, một tiếng hét khác vọng lên từ đầu bên kia của con đường. Một người đàn ông mặc trang phục lính canh phòng, đang nhanh chóng chạy đến.

Hi vọng dấy lên trong mắt, người phụ nữ hét lên với anh lính:

- Anh Hannes. Đừng ! Đừng đấu với nó. Làm ơn mang lũ trẻ rời khỏi đây... !!!

Tra lưới kiểm vào cán rồi rút ra khỏi vỏ, người lính vẫn lao về phía con Titan như cũ:

- Đừng lo, Carla. Tôi sẽ giết con Titan và cứu cả ba mẹ con chị - Trong khi nói, anh lính đã vượt qua chỗ ba người - Đã tới lúc, tôi phải báo đáp gia đình ân nhân của mình.

- Anh Hannes. Làm ơn... - Người phụ nữ nói với theo. Giọng nói van xin năn nỉ, pha lẫn với sự tuyệt vọng đến tận cùng.

Kiểm nơi tay, động cơ 3D đã kích hoạt, mũi nhọn và dây cáp lúc nào cũng sẵn sàng. Khoảng cách giữa hắn và con Titan ngày càng gần, tiếng cầu xin của người phụ nữ làm hắn hơi do dự.

Khi khoảng cách đến con Titan không đến mười mét, ở khoảng cách này, sự khác biệt về hình thể trở nên rõ rệt. Nhìn vào cơ thể to lớn, cái miệng không môi lộ ra những chiếc răng sắc bén. Hắn cảm thấy mình thật nhỏ bé, yếu đuối so với con quái vật. Sự sợ hãi dâng lên trong lòng.

Dường như có một thứ áp lực vô hình từ người con Titan tỏa ra làm hắn không thể tiến lên được, hay chỉ là do sự sợ hãi của hắn được phóng đại vô số lần.

Quay người bỏ chạy. Hắn đã không còn đủ sự can đảm đối mặt với kẻ thù. Bao nhiêu năm sống trong an nhàn, kỹ thuật và lòng dũng cảm của hắn đã bị thời gian mài mòn hết. Chạy, hắn sợ...

Trước khi chạy, hắn vẫn không quên túm lấy hai đứa trẻ vác lên vai của mình. "Carla, xin lỗi! Tôi đã không còn đủ sự can đảm để cứu chị nữa rồi".

Nhìn thấy người lính mang hai đứa trẻ chạy đi. Crala nở nụ cười mãn nguyện "Cảm ơn anh, Hannes. Eren con phải sống nhé. Nhất định phải sống..."

Bất ngờ bị mang đi, trong khi mẹ mình vẫn nằm dưới đồng đồ nát. Eren kinh hoàng hét lên:

- Chú Hannes, chú làm cái gì vậy!? Mẹ tôi...

Mất trọng tâm, đồng tử co lại khi cậu thấy con Titan gạt đi đồng đồ nát, nâng người phụ nữ ở dưới lên và chỉ chút nữa thôi "Mẹ" sẽ bị nuốt sống. Điền cuồng gào lên:

- Khôngggg...a !!! - Nó hận. Hận lũ Titan ghê tởm, hận mình yếu đuối. Nước mắt trào ra, lăn dài trên má. Khi con Titan nâng người phụ nữ lên gần miệng, nó cảm thấy như nó đã chết, cả thế giới đã chết.

Chợt...

- Pằngggg... !!!

Một âm thanh lạ lẫm vang lên. Eren trừng lớn hai mắt không tin vào khả năng thị giác của mình.

Cậu nhìn thấy một bên vai của con Titan sấp xoi tái mẹ mình bỗng nhiên bị nổ tung. Khoảnh khắc đó như chậm lại trong mắt cậu. Người phụ nữ đáng thương cùng với cánh tay quái vật rơi thẳng xuống đất.

Tâm trạng vừa thả xuống rồi lại đột ngột bị treo ngược nên. Mẹ cậu làm sao có thể chịu được cú ngã với độ cao hơn bảy mét. Không có thời gian nghĩ tiếp vì mẹ cậu đã gần chạm đất. Cậu bé hét lên một tiếng không cam lòng.

Tưởng rằng thảm kịch sẽ đến với mẹ mình nhưng dị biến lại phát sinh.

Một bóng người nhỏ bé xuất hiện ngay tại điểm rơi, chuẩn xác đỡ lấy người phụ nữ. Hơi chững lại trong một khoảnh khắc, bóng người đó bắt đầu di chuyển, tốc độ nhanh đến mức mà mắt thường không theo kịp. Bóng đen di chuyển đến chỗ ba người theo một quỹ đạo hình zig zắc kì lạ và ngày càng nhanh. Từng phiến đá lát đường, từng bờ tường bị vỡ vụn sau mỗi lần mọn lực.

Chỉ sau vài giây, bóng đen đã dừng lại trước mặt ba người. Bây giờ ba người mới có thể nhìn rõ, đó là một chàng trai trẻ mặc bộ đồ màu đen, có khuôn mặt của người phương Đông và đang ôm mẹ của Eren trong ngực.

Buông người phụ trong lòng xuống đất, không đợi nhóm người cảm ơn, Thi đã giậm mạnh chân lao ngược lại phía con Titan. Nó phải triệt hạ con Titan này trước khi thời gian "Cầm thuật" kết thúc.

Ngay khi Thi đỡ được Carla, Lan đã bắt đầu nổ súng tấn công con Titan để yểm trợ Thi thoát ra ngoài. Em bò ngang trên một nóc nhà cách đó khoảng

hai mươi mét, giữ thăng bằng bằng cả bốn chi, cái đuôi ngoe nguẩy. Hai nòng của khẩu súng lục nhô ra từ chóp đuôi, phát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt và liên tục xả đạn. Cái đuôi liên tục ve vẩy, mỗi lần ve vẩy là có vài viên đạn đã được gia trì "Thánh quang" găm vào đầu con Titan xấu số. Liên tục dồn yêu lực vào khẩu súng một cách không do dự. Khẩu súng lục đã được cải tiến thành hệ Infinity liên tiếp nhả ra từng loạt đạn về phía con quái vật.

Mặc dù Titan có khả năng hồi phục đáng sợ, nhưng khẩu súng của Lan cũng không phải là súng thường. Nòng súng ma pháp gia trì lên mọi viên đạn bắn ra từ nó khả năng tịnh hóa mạnh mẽ, chỉ cần cung cấp đủ năng lượng, nó có thể "Tịnh hóa" mọi thứ trên đời. Vết thương gây ra không sâu nhưng cực khó phục hồi.

Tốc độ của con Titan chậm hẳn lại.

Bà vai con Titan, nơi bị thẳng Thi dùng kỹ năng "Soul Gun" bắn trúng không thể phục hồi lại mà xuất hiện những ngôi sao màu đỏ và bắt đầu lan ra xung quanh: Đó là hiệu ứng kỹ năng "Máu độc" của "Akuma" gây ra khi tấn công bằng "Hồn lực". Dưới sinh mệnh lực cường đại của con Titan, những ngôi sao chỉ lan ra được một đoạn rồi nhanh chóng biến mất, nhưng bà vai con Titan cũng vỡ vụn ra như bột phấn, tan đi theo gió.

Thi nhanh chóng áp sát người con Titan, lợi dụng thời gian mà con Titan chững lại khi phục hồi. Liên tục đập vào những bức tường và mái nhà bên cạnh, nó mượn lực nhảy lên cao quá đầu con Titan. Tự tin vào khả năng bắn súng của Lan, nó mặc kệ những viên đạn bay sượt qua người.

Dồn chút hồn lực còn lại xuống bàn chân phải, cả người xoay một vòng trên không rồi giáng gót chân xuống đầu con Titan. Móng vuốt ngắn ở gót giày nó bật ra, rạch một đường sâu hoắm vào gáy con quái vật.

Có thể nói, hôm nay là ngày may mắn của nó khi nhân phẩm bộc phát: Kỹ năng "Bạo kích - Sát thương chí mạng" với 15% đạt được hai lần thương tổn xuất hiện đúng lúc quan trọng nhất.

Những ngôi sao màu đỏ lại xuất hiện tại vết thương rồi lan ra xung quanh. Cả phần gáy con Titan liền vỡ ra như phấn. Con Titan từ từ gục xuống, cơ thể tan dần đi mất.

- Thành công tiêu diệt một con Titan loại trung bình. Thương 300 điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 2 sao.

- Hoàn thành nhiệm vụ ẩn: Giải cứu Carla Jaeger. Thương 1000 điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 3 sao.

- Kích hoạt nhiệm vụ đường nhánh: Hộ tống Carla Jaeger và Mikasa Ackerman tiến vào trong bức tường Rose. Nhiệm vụ hoàn thành mỗi thành viên đạt được 900 điểm và một huy chương cấp H. Một người chết trừ 500 điểm. Hai người chết (Nhiệm vụ thất bại) trừ 2000 điểm. Nhiệm vụ mở ra cho toàn tiểu đội.

Thờ phào một hồi khi nghe thông báo, Thi biết chỉ khi không còn nguy hiểm thì âm thanh của hệ thống mới vang lên. Giải trừ Cấm thuật rồi không để ý hình tượng, nó nằm lăn ra đất, há miệng thốt ra một câu không hợp với hình tượng "Cao thủ" (Vừa mới tạo dựng được) tí nào.

- Mệttt...vãi !!! - Mặc dù đã có thời gian luyện tập ở "Khu lưu trữ", lại nhanh tay cầm một viên thuốc khôi phục thể lực loại hạ phẩm, hồi phục cấp tốc 50 điểm thể lực trong 10 giây đổi mất 5 điểm tích lũy nhưng nó cũng chỉ có thể cố gắng được đến mức "Không ngất" thôi chứ "Thoát lực" là điều không thể tránh khỏi. Lại còn cái cảm giác khi tiêu hao toàn bộ "Hồn lực" nữa chứ. Cái cảm giác thiếu thiếu này thật là khó chịu.

Với điểm "Tinh thần lực" cao hơn ngọn cỏ của nó, chẳng biết đến khi nào mới khôi phục được hết. Còn cả cái lũ Titan biến thái thích "Khỏa thân vì môi trường" này nữa. Người thì to, giết thì khó, thể mà cung cấp có mỗi tạo "Hồn lực", chẳng bằng một con Hunter ở bản đồ trước. Lúc trước nó đã hỏi ra, một con Hunter cung cấp "Hồn lực" chỉ bằng một người bình thường. Thất vọng. Lúc đầu nó còn cứ tưởng con Titan to thế chắc "Cẩn" được nhiều "Hồn lực" lắm. Không ngờ, đời éo như mơ. Thôi, từ nay hạn chế, không chơi trò biến thành súng lớn phong cách nữa. Buff vào người cho tiết kiệm, nếu cần quá, không chịu được thì biến thành "Súng ghê" là được rồi.

Thấy con Titan biến mất, còn thẳng Thi nằm vật ra đường. Lan vội vàng chạy tới, vẻ mặt lo lắng liên tục hỏi xem nó có bị làm sao không. Thấy có người quan tâm, nó được thể làm tới:

- Trận chiến vừa rồi thật là khó khăn. Mặc dù chúng ta chiến thắng, nhưng có lẽ anh... Không thể cố gắng được nữa... - Tuyệt kỹ võ học "Vi không" bình thường được dùng trong chiến đấu để khống chế cơ bắp nhằm cầm máu và đỡ đòn nay lại bị nó sử dụng với mục đích ngược lại. Điều chỉnh cho cơ thể mềm ra như bún, nó trườn tới chân bé Lan một cách kín đáo, trông có vẻ như nó suy yếu lắm rồi, có thể đứt hơi bất cứ lúc nào.

Lan tin ngay mà không nghi ngờ gì cả vì hể cứ lần nào dùng cấm thuật xong hai thẳng đều kiệt sức mà ngất lịm đi. Cuồng cuồng ngồi quỳ xuống, nâng đầu thẳng Thi đặt lên đùi mình, đôi tai hò hì cụp xuống một cách đầy lo lắng, em lóng ngóng lòi hộp cứu thương đa năng từ chiếc ba lô nhỏ sau lưng ra. Liên tục hỏi xem thẳng Thi bị thương ở đâu.

- Em có thể ôm chặt anh được không. Anh... - Nó nói như sắp trút hơi thở cuối cùng.

-...

- Xin lỗi... Cậu có làm sao không? - Một âm thanh bỗng nhiên vang lên phía sau bé Lan, phá vỡ bầu không khí bi thương lắng đọng mà thẳng Thi cố gắng tạo ra từ nãy đến giờ.

Đã sắp sửa lìa được nụ hôn đầu của bé Lan thì bị phá đám. Thi cay cú quay mặt sang một bên, miệng lẩm bẩm:

- Chết tiệt... Gần được rồi mà, số nó nhỏ...

Lan ngây thơ nhưng không hề ngốc. Em biết thằng Thi diễn trò từ nãy, nhưng không hiểu sao mình vẫn cố tình hòa theo. Bây giờ có người khác đến, em vội vàng đứng dậy bỏ mặt thằng Thi, hướng về phía bốn người kia nói:

- Không sao đâu... Mọi người đừng lo - Trong khi nói, mặt em vẫn còn nóng rực, đôi tai cụp xuống ngượng ngùng "Ban nãy mình làm sao vậy..."

- Sắp chết tới nơi rồi... - Giọng thằng Thi cần nhen nho nhỏ.

...

Sau khi thấy con Titan đáng sợ bị tiêu diệt như kỳ tích. Hannes công Carla và dắt theo hai đứa trẻ tới cảm ơn ân nhân của mình.

Carla hướng đến Lan và Thi liên mồm cảm ơn, mặt không giấu nổi sự kích động khi thoát khỏi cái chết. Hannes công Carla trên lưng, nhìn kĩ lại vị anh hùng. Khi nãy mọi việc diễn ra quá nhanh, hắn không kịp quan sát kĩ. Hắn vô cùng xấu hổ khi thấy vị anh hùng trông chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi (Thi 19 nhưng Hannes đoán nhầm vì nó quá lùn, chỉ có 1,61m) đang nằm dài dưới nền đường "Cậu ấy vẫn còn quá trẻ, lại có ngoại hình nhỏ hơn mình rất nhiều của người phương Đông. Nhưng sức mạnh và lòng can đảm của cậu ấy làm mình thật hồ thẹn..."

Bên cạnh, cậu bé Eren nhìn thằng Thi không chớp mắt. Bất ngờ xuất hiện và cứu mẹ cậu như kỳ tích. Lại giết con Titan chỉ bằng một cú đá (Mọi việc diễn ra quá nhanh, Eren không thể nhìn thấy Lan bắn hỗ trợ). Trong mắt cậu, hình ảnh Thi bay người đá chết Titan đã vô tình vượt lên trên cả hình ảnh lính trinh sát - những người mà cậu vẫn hâm mộ bấy lâu nay.

Lúc này, thằng Thi vẫn còn nằm lăn lóc dưới đất, miệng ngáp dài. Vài hạt cát hạt bụi dưới đất thuận theo dòng khí chui thẳng vào cổ họng làm nó ho sặc sụa. Càng ho, cát bụi càng cuốn lên nhiều hơn và nó càng hít vào nhiều hơn. "Người đàn ông chân chính là phải như thế này..." Eren nghĩ. Trong ánh mắt cậu khi nhìn Thi là sự cuồng nhiệt và ngưỡng mộ điên cuồng. Không thể đợi được nữa Eren lao đến bắt lấy tay Thi nói:

- Chú. Tôi thích Chú... - Chưa kịp để Eren nói hết câu. Mặt thằng Thi đã biến sắc vội vàng ngắt lời cậu bé rồi nói với vẻ đầy ngạc nhiên và nuối tiếc:

- No... no. Tôi hiểu cảm giác của cậu, tình yêu vốn là không biên giới. Nhưng, trái tim tôi đã dành cho người khác nên đừng ôm hi vọng. Chúng ta không đến được với nhau đâu...

- Chú đang nói cái gì thế?

- ....

Mikasa yên lặng nhìn Thi và Eren nhốn nháo như hai đứa trẻ "Lần đầu tiên thấy cậu ấy vui như vậy... Còn chú kia nữa, cứ như trẻ con vậy, thật không ngờ chú ấy có thể giết được con Titan khổng lồ đáng sợ đó". Quay sang bên cạnh quan sát bé Lan đang cặm cùi băng bó vết thương cho mẹ Carla. Em tự so sánh mình với cô ấy "Cô ấy trông thật nhỏ nhắn và yếu đuối, có vẻ như không lớn hơn mình bao nhiêu. Không hiểu sao cô ấy có thể mạnh được như vậy... Còn cả đôi tai và cái đuôi kia, chúng còn ngoe nguẩy được nữa chứ. Không muốn công nhận nhưng... Chúng thật là đáng yêu". Khuôn mặt lạnh lùng ít nói như vô cảm cả ngàn năm của Mikasa thoáng ửng hồng.

Quả là hình dáng của bé Lan lúc này có sức sát thương rất lớn, đặc biệt là với phái nữ thường thích những đồ vật đáng yêu. Nhưng có vẻ như Lan không thích điều này cho lắm. Trong lúc xử lí vết thương cho Carla, em phải liên tục lắc đầu, vẩy đuôi để tránh những cái xoa đầu của cô ta và những cái vuốt đuôi vụng trộm của Mikasa phía sau nữa. Em chỉ thích được Thi xoa đầu mình thôi. Những người khác em đều không thích hết.

Sau khi Lan băng bó vết thương cho Carla xong, Thi liền yêu cầu mọi người di chuyển. Ở lâu một chỗ rất dễ bị Titan tìm được. Một hai con thì nó còn có đủ tự tin giết được chứ kéo đến cả đàn thì chịu chết.

Cơ bắp vẫn còn đau nhức, tay chân vẫn còn run rẩy nhưng với sự dịu dõ của bé Lan, nó vẫn kiên định yêu cầu di chuyển. Thi định dẫn mọi người quay lại con đường nó vừa đi. Nó muốn hội họp với thằng Minh.

Hannes công Carla trên lưng chạy theo. Anh thấy thằng Thi toàn dẫn nhóm đi lung tung, còn có vài lần vòng lại đường cũ nữa thì hết sức ngạc nhiên nhưng tin tưởng hai người là người tốt nên anh vẫn im lặng đi theo. Chỉ có Mikasa và Eren là hồn nhiên hỏi:

- Chú, chú đi đâu thế? Chỗ này chúng ta đã đi qua ba lần rồi đấy.

- Chú không có đi lạc đấy chứ?

- Lạc làm sao được. Tôi đi gặp nhóm của tôi, lúc nãy tôi đến đây bằng đường này mà.

- Chú còn nhóm của mình nữa à. Họ có mạnh không, có giết được Titan không?

- Có. Mạnh lắm. Thua mỗi tôi thôi.

Vừa chật vật trả lời những câu hỏi loạn tưng phèo và chẳng có liên quan gì của hai đứa trẻ, bé Lan cũng thỉnh thoảng hỏi xen vào. Nó vừa cố gắng né tránh bọn Titan vừa phân biệt những con đường giống nhau như đúc.

Nó lạc. Bây giờ thì nó đã hiểu cái cảm giác của thằng Minh lúc trước. Định mệnh. Cái thành phố này quy hoạch gì mà triệt để thế. Chỗ nào cũng được thiết kế giống y như nhau, bây giờ, ngay cả khi đã đổ nát thì vẫn cứ giống nhau như cũ. Đang bối rối không biết làm thế nào thì:

- Alo, Blo... Chuột đồng gọi chim bồ cu. Nghe rõ trả lời, nghe rõ trả lời... - Tiếng thằng bạn bỗng nhiên phát ra từ trong tai nó. Chợt nhớ là lúc trước thằng Minh có đưa cho mỗi đứa một cái bộ đàm gắn trực tiếp lên tai. Đeo lâu quá nên nó quên mất.

- C lô. Tau đây, mầy đang rúc trong cái xó nào thế?

- Bỏ đang nghênh ngang giữa đường. Mà mầy đã tìm được Eren chưa?

- Thấy rồi, đang bảo vệ...

- Tốt. Bây giờ lấy ống pháo sáng ra, cái mà mầy vẫn lấy đút vào mồm rồi châm lửa mỗi tối đấy. Nhưng lần này không đút vào mồm nữa mà hướng lên trời bắn. Tao cũng bắn một cái như thế. Thấy thì cùng đi đến chỗ nhau.

- Okay. Tau thấy rồi.

- Pằng...!

- Pằng...! Hai tiếng nổ gần như đồng thời vang lên. Tiếp theo đó là hai vệt sáng nằm cách nhau không đến 1 cây số lóe lên trong thành phố và phóng thẳng lên trời. Bay cao tầm hơn trăm mét thì dừng lại, tỏa sáng giữa nền trời u ám của buổi chiều tà.

Nhìn về phía phát ra ánh sáng, Minh tiếp tục giục cả nhóm tiến lên. Đã chạm trán với Titan và gần như chạm vào cánh cửa tử vong, bây giờ, những tân nhân này trở lên bình tĩnh và nghe lời hơn hẳn. Ai cũng cố gắng theo kịp đoàn dù chẳng biết phía trước có cái gì. Nhưng ít nhất cũng cho họ cảm giác an toàn hơn và quan trọng nhất đó là thằng Minh có thể giết chết Titan trong khi những người khác không ai có đủ tự tin để một mình đối mặt với Titan cả. Ai cũng muốn mình không phải chết.

Mặt trời đã tắt nắng, dưới ánh sáng âm u lúc chạng vạng tối, một nhóm 6 người đang lặng lẽ tiến lên. Minh dẫn đội, hai cô gái theo sau, cuối cùng là hai ông chú trung niên. Du vẫn còn bất tỉnh, được ông chú tên Nghĩa cõng sau lưng - Tác dụng phụ khi sử dụng "Quả cho tân thủ" - Minh bảo thế.

Cách đó không đến 1 cây số, một nhóm người khác cũng đang di chuyển về hướng nhóm của Minh. Chỉ có khác là nhóm này có đến 2 đứa trẻ con và một người bị thương phải cõng.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 5: Bến Tàu - Đường Thoát..?

Mặt trời đã lặn báo hiệu một ngày dài đã qua. Những tia sáng hắt lên từ dưới đường chân trời, nhuộm đỏ cả một vùng thiên không. Bầu trời đỏ quạnh một màu máu tươi, tàn khốc như chính cái ngày hôm nay vậy.

Dưới đất, từ lỗ thủng khổng lồ trên bức tường Maria, bọn Titan vẫn đang liên tục tràn vào. Chúng đi lại khắp nơi, phá hủy công trình, tàn sát người dân. Bất cứ một người xấu số nào vô tình chạm trán Titan, thì kết cục thường thấy là yên vị trong bụng chúng.

Trong một con hẻm chật hẹp, một con Titan cỡ nhỏ đang phá tường của ngôi nhà cạnh đó, có vẻ như trong ngôi nhà có thứ gì đó làm nó cảm thấy hứng thú.

Minh đứng cuối đường nhìn lướt qua con Titan rồi dẫn mọi người chạy qua một con hẻm khác. Bình thường, khi gặp một con Titan loại nhỏ, mà lại đi lẻ thế này, nó sẽ không bỏ qua, cả một đồng đội tích lũy di động chứ chẳng chơi. Nó sẽ lao vào tiêu diệt một cách không do dự. Nếu không, nó cũng để cho mấy tân nhân làm quen với chiến đấu.

Đề cảm giác tiếc nuối trong lòng xuống, không có thời gian để lãng phí.

Nó vội.

Lại một lần nữa thúc giục mọi người, đẩy cao tốc độ đội hình. Nó phải đến tháp đồng hồ cách chỗ này hai con phố trong thời gian ngắn nhất. Hai phút trước, nó đã nhận được tin nhắn của thằng Thi. Nhóm của thằng Thi bị tấn công ở đó.

Khi gần đến tháp đồng hồ, Minh đột ngột tăng tốc, bỏ đám tân nhân lại.

Nó đã nghe thấy tiếng đánh nhau.

Chạy nhanh qua ngã rẽ, nhìn về phía chân tháp đồng hồ. Thứ đầu tiên hấp dẫn ánh mắt của nó là hai con Titan loại trung bình và một con Titan cỡ nhỏ,

đang dồn một nhóm người vào sát góc tường. Hai tay rung lên, đôi tonga đã xuất hiện nơi tay. Mờ hết tốc độ, lao về phía đó một cách không do dự.

...

Nhóm của Thi di chuyển dù đã rất cẩn thận. Nhưng do mang theo cả trẻ con và người bị thương nên khi đến chân tháp đồng hồ, bọn nó vẫn bị lũ Titan bắt được. Theo lời Lan nói, đây đã là con đường có ít cánh bướm nhất rồi.

Ở đây, bọn nó chạm trán với ba con Titan loại vừa và hai con Titan loại nhỏ. Thăng Thi, lợi dụng lúc bọn Titan chưa nhận ra sự xuất hiện của nhóm người, nó lao tới, một cây thương dài xuất hiện trong tay.

Cắm cây thương vào đầu gối một con Titan cao hơn năm mét, hai tay vận mạnh trong khi đang rung động kịch liệt. Chân động và lực xoáy từ cây thương làm cái đầu gối to lớn vỡ nát. Con Titan mất thăng bằng ngã xuống.

Cắt khoát buông cây thương trong tay ra, cây thương này có vẻ tốt hơn những món vũ khí trước, nên không bị biến dạng ngay sau cú tấn công đầu tiên. Nhưng nhiệt độ cao đã làm cơ tính của nó giảm xuống thảm bại, không còn sắc bén và chắc chắn như xưa.

Dùng móng vuốt ngắn trên mũi giày, khoan một lỗ sau gáy con Titan đó. Qua vết thương, "Máu độc" hoàn thành nốt công việc còn lại. Trong lúc đó, dưới sự trợ giúp của Hannes, bé Lan cũng tiêu diệt được một con Titan loại nhỏ.

Ba con Titan còn lại đã kịp phản ứng, quay lại đối mặt với nhóm người. Không còn yếu tố bất ngờ, việc đối phó với mấy con quái vật còn lại rắc rối hơn hẳn.

Thi đánh dẫn nhóm người lùi về một góc để tránh bị bao vây. Nó rút ra một khẩu Soulgun XM1014, lợi dụng vũ khí tầm xa để cản bọn Titan tiến tới. Trong việc này, bé Lan có vẻ có tác dụng hơn nó. Dạn ma pháp có uy lực mạnh hơn đạn thường nhiều. Mặc dù, liên tục phải sử dụng yêu lực, nhưng kỹ năng "Phệ quang" kết hợp hoàn mỹ với huyết thống "Nguyệt Quang Hồ" giúp em liên tục cắn nuốt ánh sáng xung quanh, chuyển hóa thành yêu lực kịp thời bổ xung vào phần đã hao hụt.

Cố gắng kéo dài thời gian, đợi nhóm thăng Minh đến tiếp viện. Ban nãy Thi đã báo cho nó rồi. Thăng Minh cũng bảo nó ở gần đây lắm.

...

Khẽ nhếch miệng cười khi thấy thăng bạn hiện ra ở cuối con đường. Thi biết bình thường thăng Minh bựa không đỡ được nhưng lúc quan trọng thì hoàn toàn có thể an tâm tin tưởng.

Thấy thăng Minh đang lao tới, Thi ngừng nổ súng, rút ra một cây thương khác, nó không như bé Lan tự tin vào khả năng bắn súng của mình. Cứ dứ dứ cây súng trong tay, không may đạn lạc vào thăng bạn thì khổ.

Tuân thủ tuyệt đối điều luật tấn công vào điểm yếu nhất. Thăng Minh lao đến phát động công kích với con Titan loại nhỏ. Con Titan này đã được Lan trọng điểm chiếu cố bằng hàng chục viên kẹo đồng vào đầu nên tốc độ chậm đi trông thấy. Minh giậm chân nhảy lên cao 2 mét, xoay người vung tay. Một đoạn gáy của con Titan đã bị lưỡi dao chém trên hai cây tonga cắt xuống. Con Titan phải chết không thể nghi ngờ.

Không đợi con Titan ngã hẳn xuống, thăng Minh đã đập mạnh vào người nó, mượn lực lao đến mục tiêu tiếp theo. Cùng lúc đó, thăng Thi cũng phát động tấn công.

Mục tiêu của hai đứa đều là một. Lan hiểu ý chuyển sang tấn công vào con Titan còn lại.

Nhảy sang một bên, né cú vỗ xuống của con Titan loại trung bình, Thi đâm mạnh cây thương, ghim bàn tay to lớn của con quái vật xuống mặt đường. Tay bị ghim chặt làm con Titan không thể đứng dậy.

Dùng cây thương như một điểm tựa, Thi lộn một vòng trên không trung. Gót chân nó vẽ lên một nửa vòng tròn hoàn mỹ, chệch vào khuôn mặt đang cúi xuống của con Titan. Móng vuốt sắc bén rạch ra một đường dài trên khuôn mặt đó. Máu nóng phụt ra, bắn cả vào người Thi. Chỗ nào bị máu Titan dính vào, chỗ đó liền chuyển tới cảm giác nóng rát như bị phỏng.

Hoàn thành vòng tròn, nó buông hai tay đang nắm lấy cây thương ra, ngồi thụp xuống. Rồi cả cơ thể bung ra như một chiếc lò xo, bật ngửa về phía sau. Trong lúc bay, hai ngón trở nhanh chóng biến thành nòng súng. Vung tay, hai tiếng nổ đồng thời vang lên, đôi mắt con Titan đã bị đạn bắn trúng. Những ngôi sao màu đỏ nhanh chóng lan ra từ miệng vết thương, bao phủ toàn bộ khuôn mặt. Khuôn mặt con Titan vỡ ra, biến dạng.

Ngay khi Thi bật ra, thăng Minh đã chạy đến sát người con Titan đó. Con Titan vốn cao hơn bảy mét bây giờ đã bị thăng Thi dùng thương ghim chặt bàn tay xuống mặt đường. Tay bị ghim chặt, không thể đứng dậy nên phần gáy của con quái vật hoàn toàn nằm trong phạm vi công kích của thăng Minh.

Đập vào bờ tường đối diện, Minh nhảy lên, lướt ngang qua người con Titan. Khi đến tầm cổ, nó vung người xoay một vòng rưỡi trên không trung, vung mạnh lưỡi chém của hai cây Tonga vào gáy con quái vật. Kết thúc đòn đánh, nó hạ xuống lưng con Titan. Đường như lưỡi dao quá ngắn, vết thương không đủ sâu nên con Titan chưa chết. Minh liền cúi người đâm liên tiếp vào vết thương vừa tạo ra, kỹ năng "Liên kích" cộng dồn lên liên tục. Gáy con Titan nhanh chóng nát ra, cơ thể gục xuống, tan dần vào không khí.

Sau khi giết xong con Titan đó. Minh và Thi nhanh chóng kết thúc con Titan còn lại. Con Titan này đã bị Lan bắn cho đầu không còn hình dáng.

Lúc bấy giờ nhóm tân nhân mới kịp tới nơi, trở mắt nhìn những xác chết khổng lồ đang bốc hơi. Nhóm người vội vã tiến lại chỗ hai thăng.

- Mày làm con lợn gì mà lâu đến thế? Có biết bố sắp chết rồi không? Mày muốn ân hận cả đời à?

- Thế sao mày đéo chết luôn đi? Sống làm gì cho chật đất?

- Tau cũng muốn lắm nhưng lại sợ nhân loại mất đi một con người đẹp trai...

- Phụt...!!! Nhan sắc của mày đang "Hiếp dâm thị giác" của tất cả mọi người ở đây.

- ...

Nguy hiểm vừa qua đi, hai thằng đã trở về với bản tính của mình, uể ngừ bắt đầu phóng ra.

Mấy người Eren tròn mắt nhìn hai thằng cãi lộn, chẳng lẽ cao thủ nào cũng lập dị như vậy. May mắn, chỉ có hai thằng như vậy, còn những người khác có vẻ như vẫn bình thường.

Nhóm tân nhân tới nơi thì thi nhau gục xuống. Vừa chạy suốt một quãng đường dài, thể lực của người bình thường đã sớm không chịu được. Nhưng sự tham sống và nỗi sợ hãi đã giúp mấy người tân nhân chống chọi được đến bây giờ.

Hai thằng ra hiệu cho mọi người lùi vào trong tòa tháp đồng hồ tạm thời nghỉ ngơi. Dù đã được cường hóa nhiều, nhưng liên tục phải chiến đấu với cường độ cao nên bọn nó đã xuống sức nghiêm trọng. Nếu cứ tiếp tục hoạt động với cơ thể quá tải này thì khi gặp bọn Titan hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng. Huống chi, nhóm tân nhân cũng đã mệt mỏi gần rồi.

Tiến vào căn phòng trong tháp đồng hồ, hai thằng liền nằm lăn ra đất. Dù có cần thuốc hồi phục thì cũng cần một ít thời gian tiêu hóa. Chưa kể đến việc mấy viên thuốc "Hạ phẩm" của hai thằng nếu dùng liên tục trong thời gian ngắn thì hiệu quả sẽ giảm dần đi, còn có thể còn gây tác dụng phụ nữa chứ.

Nhóm tân nhân cũng không thể chịu được thêm nữa, nằm gục la liệt xuống nền nhà.

Du đã tỉnh lại từ nãy, nhưng do tác dụng phụ khi lần đầu sử dụng năng lực nên ánh mắt vẫn còn mơ màng, chỉ khi nhìn về phía hai thằng mới ngẫu nhiên lóe lên một tia cuồng nhiệt.

Nhóm người Eren cũng ngồi xuống bên cạnh hai thằng.

Có vẻ như là chỉ có Lan là khá nhất, di chuyển đường dài thì được Thi công. Chiến đấu thì dùng "Yêu lực" nhưng kỹ năng "Phệ quang" cũng nhanh chóng hấp thụ ánh sáng chuyển hóa bù vào. Em đi khắp nơi bằng bố cho những người bị thương, đương nhiên hai thằng sẽ được ưu tiên trước.

Đang nằm lăn lóc ở một góc nhà thì thằng Thi tự nhiên cảm thấy đói dữ dội. Kỹ năng "Soul Gun" viên đạn bắn đi là một phần cơ thể. Chẳng biết là phần cơ thể nào mà bây giờ nó cảm thấy đói nghiêm trọng. Nó lén lút quay mặt vào một góc tường bắt đầu hì hục...

Không có tiếng nói lầm nhảm của thằng Thi nữa, Minh bỗng nhiên cảm thấy không gian yên tĩnh lạ thường, cái sự yên tĩnh này không giống với sự yên tĩnh trước khi khi nguy hiểm ập đến. Tập trung tinh thần lắng nghe động tĩnh xung quanh, trong không gian vắng lặng chỉ có tiếng thở dốc của mọi người, thỉnh thoảng có một vài tiếng "Nhóp, nhép..." vang lên lác lác.

Đảo mắt nhìn quanh, Minh nhanh chóng tìm thấy nguồn phát ra tạp âm. Thằng Thi đang ngồi quay mặt vào tường, tay cầm một cái đùi nướng lớn đang ra sức gặm.

Đang ăn đến quên trời thì bỗng nhiên, Thi cảm thấy lạnh hết cả sống lưng, nổi hết cả da gà. Cảm giác đã được trui rèn qua vô số trận chiến nói cho nó biết, có cái gì đó rất không hay đang ập đến. Chưa kịp phòng bị, một bàn tay đã nhẹ nhàng đặt lên vai nó. Giật thót mình cố gắng giấu cái đùi đang cầm trong tay đi (Chà biết là đùi con gì nhưng to lắm).

- Vui hén? Mày ăn ngon nhé? - Minh hỏi với gương mặt nổi đầy gân xanh.

- Minh hả? Có làm miếng cho vui mồm?

- Vui cái mồm mày đấy, còn bao nhiêu là sót ra đây, để bố còn "Ngư dụng".

Tình thế bất buộc, Thi đành phải lúi lút đồng ý lớn mà nó lén lút giấu đi từ tối qua, lúc còn trong "Khu lưu trữ" ra. Chia hết ra cho thằng Minh, tiện thể chia luôn cho những người khác. "Có thể ai cũng đói cả rồi".

Bé Lan nghe lời Thi, lấy ba viên thuốc hồi phục thể lực hòa vào nước, chia đều cho những người khác. Dù thuốc có phẩm chất thấp, hòa ra nên tỉ lệ cũng nhỏ nhưng những tân nhân thể lực không bằng hai thằng nên hồi phục cũng rất nhanh.

Nhiệm vụ chính của bản đồ lần này là bảo vệ Eren Jaeger tiến vào trong bức tường Rose. Một khi chưa đưa được Eren tới nơi, thì nhiệm vụ vẫn chưa được hoàn thành. Nhiệm vụ không giới hạn thời gian nhưng hai thằng cũng không dám kéo dài. Lỗ thủng trên bức tường Maria vẫn còn, Titan vẫn liên tục tràn vào. Cứ "chày cối" ở lại, đợi đến lúc Titan tràn ngập khắp nơi thì chỉ có chết.

Nghỉ ngơi một chút, sau khi hồi phục đủ thể lực, hai thằng lại gục cả nhóm tiếp tục di chuyển. Thằng Minh nhớ, muốn vào trong bức tường Rose phải đi bằng đường thủy qua bến tàu. Nhưng khổ nỗi nó chẳng biết mình đang đứng ở đâu và bến tàu ở chỗ nào. Lo lắng nhìn qua tổ đội của mình. Nó vỗ đầu

như chột như nhớ ra điều gì đó:

- Đệt... Minh ngu vãi, có thổ địa ở đây còn lo chạy lung tung làm gì - Nhìn qua nhóm người Eren, tiến lại gần chỗ Hannes. Nó nói:
- Anh giai, có biết đường nào vào thành phố bên trong không. Chúng ta phải nhanh chóng tiến vào mới được, không chết cả lũ bây giờ.
- Có. Cách đây khoảng năm trăm mét, có một đường thủy dẫn đến thành phố bên trong. Để tôi dẫn mọi người đến đó.
- Được. Trông cậy tất cả vào anh đấy anh giai.

Có Hannes dẫn đường, lại thêm có Lan dự báo nguy hiểm, cả nhóm nhanh chóng di chuyển. Dọc đường đi, thỉnh thoảng mới gặp một con Titan loại nhỏ nhưng chúng liền bị hai thằng nhanh chóng tiêu diệt. Sự dũng cảm của hai thằng đã cảm nhiễm Hannes, anh lấy lại được sự tự tin của mình và cũng diệt được một con Titan. Eren cũng hô bảo đòi lên, nhưng bị mọi người ngăn cản. Nó xụ mặt nhìn cánh tay đang bị Mikasa giữ chặt, âm ức đi theo.

Khoảng hai mươi phút sau, cánh cổng dẫn vào bến tàu đã hiện ra trước mắt mọi người. Theo cốt truyện, chỉ cần đến đây là có thể trực tiếp đi vào sau bức tường Rose bằng đường thủy. Hai thằng tỏ ra vui mừng ra mặt vì nhiệm vụ chính chỉ là hộ tống Eren vào sau bức tường Rose. Đến lúc đó bọn nó sẽ hoàn thành nhiệm vụ và được chuyển về "Khu lưu trữ" trong "Kho dữ liệu".

Đang nghĩ rằng nhiệm vụ lần này đơn giản. Ngoài vài vết phỏng nặng không thể khỏi được ngay ra thì bọn nó không trúng vết thương nghiêm trọng nào khác. Chẳng bù cho bản đồ trước, tí nữa thì toi cả hai thằng. Nhầm tính số điểm hai thằng đạt được, thoải mái để hồi sinh Thủy và chắc cũng đủ để đổi vài thứ linh tinh khác. Minh nở nụ cười tươi rói.

Càng đến gần bến tàu, Hannes càng cảm thấy kì lạ. Mọi thứ có vẻ yên tĩnh quá. Bến tàu là nơi sơ tán người dân mà sao lại yên tĩnh thế này, cũng chẳng có thành vệ quân canh giữ bên ngoài.

Bầu trời nhá nhem tối, trong không gian yên tĩnh chỉ có ánh lửa bập bùng chiếu lên đồng đồ nát. Vài chiếc xe trở hàng hư hỏng đổ bóng lên mặt đường. Những chiếc bóng kéo dài leo lét, nhảy múa theo ánh lửa tạo ra những hình thù kì lạ.

Bước chân của Hannes chậm dần, đoàn người cũng bắt gặp chậm theo. Nhìn dấu vết đổ vỡ của cánh cổng, hai thằng đã cảm thấy không ổn. Sự bất an của hai thằng lan ra xung quanh, đoàn người trao cho nhau những ánh mắt lo lắng.

Cuối cùng cũng tới nơi, tiến vào trong cánh cổng, nhìn nơi mà trước đó còn là "Bến tàu". Sự thất vọng và lo sợ hiện lên trong mắt của tất cả mọi người. Điều tồi tệ nhất đã xảy ra. "Bến tàu" đã bị công chiếm.

Không có bất kì một người dân nào mà chỉ có xác chết. Xác chết vương vãi khắp nơi. Nhà cửa bị tàn phá. Vài con Titan loại vừa và nhỏ lang thang. Xác tàu vỡ nát, bốc cháy trên bến. Đàng xa, một con Titan loại trung bình và vài con Titan loại nhỏ đang đập phá nốt con tàu cuối cùng, phá đi cơ hội vào thành phố bên trong, phá đi hi vọng hoàn thành nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 6: Ít Nhất, Chúng Ta Vẫn Còn Sống...

- Chết tiệt...! - Đấm vào bờ tường bên cạnh, thằng Minh tức tối nói.

- Định Mệnh thằng "Quản lý"! Thế này thì khác gì troll nhau!? - Ở bên cạnh, thằng Thi vừa nhô bậy vừa chửi bới. Chiến thắng đã nằm trong tầm tay, lại tự nhiên vụt mất mà chẳng vì một lý do gì cả.

"Hệ thống" lại đột ngột tăng độ khó, tình tiết thay đổi. Bản đồ trước là con Witch bỗng dung phát điên đi săn người, bản đồ này chẳng lẽ là đây. Những người khác không biết còn đỡ chứ hai thằng biết nội dung cốt truyện thì cảm thấy cực kì khó chịu. Cảm giác như mình trúng con đề mấy trăm nghìn, lúc ra lĩnh tiền thì người ta lại bảo đó là kết quả của ngày hôm xưa.

Cảm giác thất vọng lan tràn. Tuyệt vọng khi nhìn thấy bọn Titan chiếm giữ toàn bộ bến tàu, đặc biệt là không tìm được con tàu nào còn nguyên vẹn cả.

- Đây lối thoát của các cậu ư...!? Đây là hi vọng của các cậu ư...!? - Nghĩa, một trong hai ông trung niên như phát điên túm lấy cổ áo của thằng Minh mà gào vào mặt nó - Đâu? Chỉ cho tôi xem nào? Trong bụng mấy con quái vật kia ư...!!!?

Thằng Minh chỉ quay mặt sang một bên mà không hề phản kháng. Cốt truyện thay đổi làm nó cảm thấy hoang mang và mất phương hướng. Nó không biết phải làm gì tiếp theo.

- Bình tĩnh... - Quyền, người công nhân còn lại vội ôm lấy bạn của mình. Cố gắng tách Nghĩa ra khỏi thằng Minh - Ông làm thế thì được cái gì? Nên nhớ

cậu ấy đã mấy lần cứu chúng ta đó.

Hà, cô nàng sinh viên cũng không khá hơn, gục xuống, cả người run rẩy, miệng lẩm bẩm:

- Hết rồi... Hết thật rồi... Chúng ta sẽ chết hết...

Cò May, cô nhân viên bán hàng tâm lý có vẻ tốt hơn nhưng sự khủng hoảng cũng hiện lên trên khuôn mặt. Cô người xiết chặt lại chiếc áo choàng mà thằng Thi đưa cho. Đôi mắt to ầng nước ngược về phía thằng Thi, miệng khê hỏi:

- Chúng ta sẽ chết thật chứ? Tôi sẽ chết phải không...!?

Ánh mắt của thằng Thi chạm vào ánh mắt của cô gái, nó lúng túng quay mặt đi. Nó đã biết sự tàn khốc của "Kho dữ liệu". Sau thảm trạng của Thủy, nó không còn nóng nôi như lần đầu tiên vào "Kho dữ liệu" nữa.

Nó không dám hứa chắc một điều gì hết.

Bản đồ này quá nguy hiểm, mới gặp bọn Titan cỡ trung bình và cỡ nhỏ, bọn nó đã chặt vật thể này chứ đừng nói đến Titan cỡ lớn, càng không phải nhắc đến con "Siêu cấp khổng lồ" huyền thoại. Đến mạng sống của nó còn khó bảo toàn chứ nói chi đến người khác. Nó chỉ có thể đảm bảo sẽ cố gắng hết sức mình mà thôi.

Mấy người Eren cũng hết sức tuyệt vọng. Lối thoát duy nhất bị chặn lại. Cả ba mẹ con ôm nhau khóc.

Hannes tách ra đứng riêng một chỗ. Hắn vung tay đâm thùm thụp vào bức tường bên cạnh, nghiêng răng kèn kẹt. Hắn cảm thấy bất lực. Hắn cảm thấy nhục nhã. Nhục nhã về sự yếu đuối của mình, nhục nhã về sự yếu đuối của "Thành vệ quân - Những kẻ đáng ra phải chiến đấu để bảo vệ người dân" thì lại sợ hãi bỏ chạy. Từ lúc bọn Titan tấn công đến giờ, hầu như chẳng có sự phản kháng nào đáng kể.

Nhóm người phủ trong bầu không khí tuyệt vọng. Mất đi hi vọng con người sẽ mất đi tất cả. Người chưa chết nhưng tâm đã chết.

Thi ngơ ngác nhìn xung quanh, ngoài "Cơ khí - niềm đam mê từ nhỏ" ra thì trong những vấn đề khác, nó cũng đều có vẻ hơi ngốc. Nhưng, nó cũng là người lạc quan nhất. Dù hoàn cảnh nào, nó cũng có thể nở nụ cười. Dù hoàn cảnh nào, nó cũng tìm được ra mặt tốt của vấn đề.

Dựng thằng Minh đang nằm suy sụp dậy, cô chân sút vào đất làm nó ngã dúi dụi vào đám người. Chưa để mọi người hết ngạc nhiên Thi mở miệng quát lớn:

- Mày làm sao thế...? Ít ra chúng ta vẫn còn sống mà!

Dường như bùng tình trước câu nói của thằng Thi. Minh cũng vùng mình dậy đáp trả:

- Ờ phải. Tao đã chết đéo đâu! Còn sống thì còn phải chiến đấu chứ...!? - Từ bỏ sự u ám, nụ cười nham nhở lại nở trên môi.

- Nhìn mày chán đời vãi. Mày làm thế không hợp với phong cách của tao...

- Tao thì liên quan éo gì đến cái phong cách bản bựa của mày?

- ...

Bùng tình không chỉ có Minh mà còn có cả những người còn lại "Đứng. Chúng ta vẫn còn sống mà..."

- Đây là một thành phố lớn, chắc chắn không chỉ vận chuyển toàn bằng đường thủy, thế nào chẳng có đường bộ - Thi lớn tiếng nói với mọi người.

- "Quản lý" sẽ không bao giờ tuyệt hết đường sống của mọi người - Thằng Minh cũng tham gia. Vốn sợ chết, nên lúc còn ở trong "Khu lưu trữ" nó đã hỏi cận kề "Cánh cửa chân lý" rồi.

Hi vọng lại được thấp lên, con người lại có động lực để bước tiếp. Bầu không khí thay đổi, không còn sự ngột ngạt, u ám như lúc trước. Mặc dù vẫn còn sợ hãi và lo lắng, nhưng nhóm người đã trở lên có sức sống hơn hẳn.

- Ngoài bốn con kênh đào thông vào trong bức tường Rose ra thì còn có bốn cổng thành lớn. Nhưng tôi sợ bây giờ có lẽ đã bị đóng rồi - Hannes cho ý kiến.

- Kê. Cứ tới. Người đến khác có đường đi - Minh đứng dậy nói to với mọi người - Ít ra chúng ta còn có mục đích để hướng đến, còn hơn ngồi đây mà chờ chết.

- Đúng. Cứ theo tôi. Đảm bảo là, cứ đi đến đâu là cầu sẽ thẳng - Thi cũng ở bên cạnh phụ họa.

- Đại ca... Em theo các anh. Chúng mình sống chết có nhau - Du cố bò tới, ôm lấy chân thằng Minh. Mặc dù đã tỉnh nhưng hắn vẫn còn yếu lắm. Tinh thần lực bị hao tổn quá độ, thuốc hồi phục thể lực của hai thằng không giúp được gì, cái cảm giác ong ong cứ còn mãi trong đầu không sao dứt được.

Minh cố gắng đẩy chân, hất Du ra ngoài:

- Cút. Bố không có gay...

Xiết chặt cái áo choàng vào người, cô nhân viên bán hàng đồng ý không do dự:

- Chị nữa. Đừng bỏ chị lại...! - Vừa nói, cô vừa nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay áo trắng Thi.

Hai ông trung niên không nói gì, chỉ gật đầu đồng ý. Cô sinh viên tên Hà dường như cũng lấy lại được bình tĩnh, đứng dậy đi về phía hai thằng. Mặc dù không nói gì nhưng cũng tỏ ý muốn đi theo. Nhóm của Eren đương nhiên là không có ý kiến.

Xốc lại tinh thần, tiếp tục cất bước. Cả nhóm quay đầu bước ra khỏi bến tàu.

Chưa đi được ba bước thì một tiếng hét chói tai vang lên giữa không gian nhập nhòa. Giật mình, đây là tiếng hét của con người. Ở đây vẫn còn người sống. Cả nhóm quay lại nhìn về phía phát ra tiếng hét. Bọn nó nhận ra âm thanh phát ra từ một tòa nhà lớn có hình dáng giống nhà thờ thiên chúa giáo.

Bên ngoài tòa nhà, vài con Titan tụ tập. Chúng thọc tay qua ô cửa sổ, như cố gắng tìm kiếm cái gì đó bên trong. May mắn là công trình tương đối lớn và kiên cố nên không hề có dấu hiệu sẽ đổ sập.

Trên một tòa tháp cao của nhà thờ, dưới ánh sáng lò mờ của những ngọn lửa đang cháy bập bùng, vài thân ảnh của con người đang di chuyển.

Khi nghe thấy tiếng hét, Eren và Mikasa dừng người quay lại. Không để ý đến bọn Titan vẫn rình rập xung quanh, cậu bé hét lớn:

- ARMIN...! - Sau đó, Eren cầm đầu chạy về hướng phát tiếng hét. Mikasa bám sát theo sau.

Nhìn thấy hai đứa trẻ như phát cuồng chạy vào nơi nguy hiểm. Minh và Thi vội vã đuổi theo.

Chưa chạy được vài bước Eren và Mikasa đã bị bắt lại. Chúng bị hai thằng túm áo, đẩy ngược về phía sau:

- Diên à. Chán sống rồi sao?

Dường như, hành động nông nổi của hai đứa trẻ làm Minh tức giận. Nó hét lên với hai đứa trẻ mà không để ý đến bọn Titan. Nó muốn cẩn thận cũng không được nữa rồi vì có hai con Titan loại nhỏ đang tiến về phía này.

- Armin... - Không để Eren kịp nói hết câu thằng Thi đã ngắt lời:

- Rút khỏi đây, nhanh. Titan sắp đến nơi rồi - Vừa nói thằng Thi vừa nhìn về hướng hai con Titan loại nhỏ đang hướng đến đây. Diệt hai con này không khó nhưng trong lúc đây đây sẽ có thể hấp dẫn những con Titan khác đến nơi này.

- Nhưng Armin...

- "Ass mìn" là cái gì? Có quan trọng bằng mạng sống không? - Minh vừa nói vừa giục mọi người tiếp tục di chuyển.

Nhìn theo bóng lưng của thằng Minh và của mọi người. Eren cắn môi, nước mắt chảy ra. Đầu liên tục quay qua quay lại giữa hai hướng trái chiều nhau, một hướng là hướng của thằng Minh, một hướng là hướng bến cảng. Đôi môi cắn chặt đến bật máu, gian nan quay về hướng ngược lại với hướng của thằng Minh và cả nhóm. Nó nói:

- Nhưng nó là bạn tôi...

Hai thằng bỗng dừng lại. Thằng Minh phía trước, thằng Thi phía sau, cả hai đứa đều giật mình quay ra nhìn cậu bé. Nhìn những bước chân run rẩy nhưng kiên định của Eren, hai thằng chợt nhớ tới mình ngày xưa, lúc còn chưa hề học võ.

Bạn. Còn cần lí do gì hơn thế nữa. (Mr.2 - Bon Kurei - One Piece).

Một bàn tay túm lấy cổ áo Eren kéo cậu lại. Hai thằng đã xuất hiện ngay sau lưng cậu, mỗi thằng vỗ một tay lên vai cậu bé. Khẽ xiết lấy bờ vai nhỏ bé. Minh lên tiếng:

- Bạn cậu ở đó à?

- Ừ...

- Cậu có dám liều cả tính mạng của mình để cứu nó không? - Thi lên tiếng.

- Có - Eren gật đầu một cách không do dự.

- Tốt, chúng tôi sẽ giúp cậu - Minh vừa nói vừa móc ra một khẩu súng lục đưa cho Eren.

- Bây giờ thế này nhé. Cậu giữ cái này bảo vệ mấy người này hộ tôi. Bọn tôi sẽ cứu bạn cho cậu.

Eren hơi do dự rồi nhận khẩu súng. Cậu cảm thấy hai người này mạnh như vậy chắc sẽ cứu được bạn mình. Thấy thế, Thi mỉm cười nói nhỏ vào tai cậu bé:

- Cố gắng lên, tôi tin tưởng cậu. Cô gái của tôi cũng ở trong đám này đấy.

Mặc dù cố gắng giảm âm thanh xuống nhỏ nhất nhưng không hiểu sao tất cả mọi người đều nghe thấy (Có lẽ trừ thằng Minh ra). Mặt bé Lan hồng lên, đôi tai cụp xuống, ngượng ngùng quay mặt ra chỗ khác.

- Mà vừa nói cái gì đấy? Nói to lên tao nghe với - Thằng Minh rướn người ghé tai vào, cố gắng nghe xem Thi nói cái gì.

- Tao nói là: Không hiểu sao tao tự nhiên thấy mình đập chai quá.

- Shit. Hổng hết cả lỗ tai tao rồi.

- ...

Bảo mọi người trốn vào một tòa nhà trông có vẻ kiên cố gần đó. Hai thằng rút từ trong "Hộp không gian" ra mỗi thằng một cây dao quắm.

Cây dao quắm có vẻ lớn hơn bình thường, tổng chiều dài lớn hơn 40 cm. Lưỡi dao ánh lên một màu xanh kì dị. Hai cây dao được rèn bằng kim loại đặc biệt "AI - 14" (Ageless Ice), đường vân hình thành tự nhiên có khả năng hấp thụ nhiệt làm kim loại luôn có nhiệt độ thấp hơn nhiệt độ môi trường nhiều lần.

Mất hơn 100 điểm mới đổi được 7 kg từ "Cánh cửa chân lý". Quá đắt đỏ nên hai thằng chỉ dám đổi một ít về nghiên cứu, thử chế tạo vài thanh vũ khí. Đắt, nhưng mà hoàn toàn xứng đáng với cái giá phải bỏ ra.

Ngoại trừ có khả năng hấp thụ nhiệt kì lạ, nó còn có cơ tính không thua gì thép chất lượng cao. Lại còn có khả năng nhiệt luyện được tiếp. Mỗi tội rất khó rèn nên hai thằng mới rèn được có vài thanh vũ khí.

Lúc trước không dám lấy ra dùng, nhưng lần này "Chơi lớn" nên hai thằng đành phải lấy ra. Cây của thằng Minh có tên là "Én nhỏ số 1", của thằng Thi là "Én nhỏ số 3". Vì sao lại là "Én nhỏ số 3" mà không phải là số 2? Đơn giản vì nó không thích số 2. Đúng ra nó muốn là số 1, nhưng do oán tù tì thua nên nó đành chấp nhận đặt tên cho "Cây hàng" là số 3.

Cầm vũ khí lên tay, hai thằng lao nhanh về phía hai con Titan đang tiến tới. Hannes đi sát theo sau. Bé Lan cứ đòi đi theo nhưng thằng Thi không cho. Nó bảo em phải ở lại bảo vệ những người khác. Nó cần một "Hậu phương vững chắc" để yên tâm chiến đấu. Nghe vậy nên bé Lan ngoan ngoãn ở lại. Em hứa rằng sẽ cố gắng yểm trợ từ xa cho hai thằng.

Đơn giản xử lí hai con Titan loại nhỏ. Hai thằng tiếp tục tiến về phía nhà thờ, nơi Armin - bạn của Eren đang bị vây khốn. Vài con Titan đã nhận ra sự hiện diện của hai thằng.

Một trận chiến lớn sắp bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Nhạn - Hợp Kích Thuật

Ngôi nhà to lớn với mái vòm, tháp chuông và những ô cửa sổ kéo dài, nơi bạn Eren đang trốn trông có vẻ giống nhà thờ (Từ bây giờ, chúng ta cứ gọi nó là nhà thờ).

Bên ngoài nhà thờ là ba con Titan loại nhỏ và một con loại trung bình đang cố gắng tìm cách bắt được những người bên trong.

Sát bến tàu, nơi bến nước, chỗ mà lúc trước còn đậu đầy tàu vận chuyển sơ tán người dân bây giờ đang bị hai con Titan loại trung bình và một con Titan loại nhỏ chiếm giữ. Vừa hoàn thành công việc đập phá thuyền bè của mình, bây giờ chúng đang đi lại không mục đích.

Ở giữa bến, một con Titan loại lớn cao hơn mười ba mét đứng lặng yên ở đó, thỉnh thoảng đưa mắt quét khắp bến tàu. Có vẻ như nó là đại ca chỗ này.

Vậy là ngoài hai con Titan vừa bị tiêu diệt ra, trên bến tàu còn tám con Titan với đủ mọi thể loại nữa. Một khi chiến đấu nổ ra việc phải đối phó với cả tám con Titan này là điều không thể tránh khỏi.

"Đánh trước làm bố" bí quyết đánh nhau mà bất kỳ thằng con trai nào cũng phải biết ngay từ khi còn đi học mẫu giáo, Minh và Thi cũng không ngoại lệ. Lao thẳng về phía nhà thờ, Minh khẽ nói:

- "Nhạn" - Âm thanh vừa kết thúc, hai thằng liền đồng thời giậm mạnh chân bật sang bên cạnh, quỹ đạo di chuyển đường thẳng trở thành đường zig zắc.

Mặc dù không theo đường thẳng nhưng tốc độ vẫn không hề chậm hơn mà còn thêm một phần vô định. Hannes theo phía sau, phải hoàn toàn dựa vào sự trợ giúp của động cơ 3D mới bắt kịp được hai thằng.

"Nhạn" là một trong những kỹ thuật hợp kích của hai thằng. Chúng sử dụng quỹ đạo di chuyển zig zắc, kiểu tấn công vắt chéo liên tục đảo chỗ, thay phiên nhau tấn công kẻ địch một cách liên hoàn. Kẻ địch nào đã bị cuốn vào lối tấn công này sẽ chỉ có thể phòng thủ cho đến khi bị tấn công đến chết, rất khó có thể dứt ra được.

Nhanh chóng áp sát ba con Titan loại nhỏ đang chạy tới, thằng Minh bên trái thằng Thi bên phải. Hai đứa đồng thời bẻ một góc bốn mươi năm độ, lao chéo về phía bọn Titan.

- Vút... - Hai thằng lướt chéo qua nhau, hai cái đầu bay lên. Đầu của hai con Titan hai bên cạnh. "Én nhỏ" lần đầu được ném máu tươi, máu của loài quái vật.

Nhanh chóng vượt qua con Titan còn lại, hai thằng không phải lo lắng vì Hannes đã bắn mũi nhọn vào đầu con Titan đó. Chúng tin anh có thể giải quyết được con Titan này. Không phải chúng vô tình không muốn trợ giúp mà đây là "Sự tin tưởng". Sự tin tưởng giữa những người đàn ông.

Hai thằng tiếp tục di chuyển vắt chéo qua nhau theo quỹ đạo hình zig zắc. Tiến về phía nhà thờ, tiến về phía con Titan loại trung bình còn lại. Con Titan cũng bắt đầu di chuyển nhưng tốc độ của hai thằng quá nhanh. Con Titan dường như chưa kịp phản ứng đã bị hai thằng áp sát.

Lao chéo qua người con Titan, khi vượt quá chân phải con quái vật gần hai mét, Thi bắt ngờ đập mạnh vào bức tường đá trước mặt. Cả người giật chéo lại, hợp với hướng di chuyển cũ một góc ba mươi độ, chuyển hướng một cách hoàn hảo. Nó nương theo lực phản chấn của bức tường đá vừa rồi vận mình xoay người, giáng một cú đá cực mạnh vào đầu gối phải của con Titan.

- Rầm... - Một âm thanh trầm muộn vang lên kèm theo cả tiếng xương vỡ lác rác.

Ngay khi thằng Thi chuyển hướng, Minh cũng chuyển hướng theo. Nhưng, quỹ đạo của nó lệch hơn so với thằng Thi. Nó lướt qua phía sau đầu gối của con Titan. Ánh dao lóe lên, dây chằng sau hai đầu gối con Titan đứt lìa.

Bị trọng thương ở chân, con Titan quỵ sụp xuống. Bên chân bị thằng Thi đá trúng có vẻ như bị tàn phá nghiêm trọng, cả người con Titan nghiêng hẳn về phía bên đó, từ từ gục ngã.

Sau khi thực hiện cú chém, thằng Minh cũng đập vào bức tường mà lúc này thằng Thi đã mượn lực. Bức tường vốn bị thằng Thi đá cho lung lay bây giờ thì sập hẳn. Minh mượn lực phóng về phía thằng Thi, hai tay đan lại, xuống tấn.

Không do dự, thằng Thi đập lên tay thằng Minh, cả người bật lên cao. Lộn ngược về phía sau một nửa vòng tròn, chân phải vung mạnh lên, giáng một cú đá thẳng vào cằm con Titan.

Tuyệt chiêu [Rồi – Diệt thức]

Lúc bấy giờ, con Titan vẫn đang đổ xuống. Lực bật lên của thằng Thi cộng với lực đẩy của thằng Minh, lại thêm trọng lực khi con Titan ngã xuống, còn cả "Hòn lực" gia trì. Gót chân thằng Thi xé ra một đường trên cằm con Titan, dùi sâu vào trong xương. Kỹ năng "Máu độc" lại bắt đầu thực hiện công việc của mình, trang điểm lên khuôn mặt con Titan bằng những ngôi sao xinh đẹp.

Cơ thể con Titan hơi chững lại còn thằng Thi thì bắn thẳng xuống đất. Nhưng nó nhanh chóng co người, lộn ngược lại nửa vòng rồi văng vẳng tiếp đất.

Hai thằng vội vàng lùi lại, tránh khỏi phần che phủ của cơ thể con Titan đang ầm ầm đổ xuống. Cơ thể quái vật to lớn vừa chạm đất, hai thằng liền lướt chéo qua đầu con Titan. Gáy con quái vật liền bị cắt ra một mảng.

Phía bên kia, lợi dụng sự linh hoạt của động cơ 3D, Hannes né qua cú vồ chí mạng của con Titan loại nhỏ và thành công cắt được gáy của nó. Đây là con Titan thứ hai anh tiêu diệt được. Không giống với con thứ nhất được hai thằng hỗ trợ, con này anh tự tiêu diệt bằng chính sức mạnh của mình. Lòng tin bành trướng, sự sợ hãi của anh với bọn Titan giảm xuống thấp nhất, chưa khi nào anh cảm thấy tự tin như thế này.

Âm thanh chiến đấu hấp dẫn tất cả những con Titan còn lại ở bến tàu đến. Ba con Titan ban nãy còn đập phá tàu bè không cho bọn nó có thời gian giải cứu những người trong nhà thờ. Ba con quái vật hùng hục lao tới.

Bỏ chuyện giải cứu sang một bên, phải xử lý nốt lũ Titan này đã. Hai thằng tiếp tục với thuật hợp kích của mình. "Nhạn" được hai thằng sử dụng hoàn mỹ, phối hợp một cách nhịp nhàng, chặt chẽ. Thực hiện những bước di chuyển vắt chéo nhau, nhanh chóng tiến về phía con Titan loại trung bình gần nhất.

Bên kia, Hannes cũng bắt đầu di chuyển. Vòng một vòng lớn ra đằng sau lũ Titan, anh tự lượng sức mình mà chọn lấy một đối thủ phù hợp: Con Titan loại nhỏ còn lại.

Đối phó với hai con Titan loại trung bình một lúc, hai thằng không thể xử lý được ngay. Chúng đành phải lợi dụng sự linh hoạt của mình yểm trợ nhau né tránh xung quanh, thỉnh thoảng mới phản kích được một đòn. Nhưng dù có bị chặt tay hay rạch bụng, bọn Titan liền nhanh chóng hồi phục lại.

"Viêm hỏa chiến văn" của thằng Minh chẳng có tác dụng gì nhiều với bọn Titan nên nó chỉ dùng để bảo vệ cơ thể khỏi bị bỏng khi tiếp xúc va chạm. Hồn

lực của thằng Thi thì đã hao gần hết trong chiến đấu, nó chỉ dám dùng gia trì lên cơ thể để tăng sát thương chứ không dám dùng "Soul Gun" nữa.

Bật ra ngoài sau một pha tấn công, để lại đằng sau là con Titan với một cánh tay gần như bị cắt rời ra, hai thằng đồng loạt nghiêng người, bề hướng bắt đầu đợt tấn công tiếp theo. Trong lúc nghiêng người, hai thằng cũng nhìn thấy ở cách đó không xa, con Titan nhỏ đã bắt được Hannes.

.....

Lợi dụng sự linh hoạt của động cơ 3D, dưới sự hỗ trợ của dây đu và móc sắt, Hannes liên tục chao vòng quanh người con Titan. Đã có kinh nghiệm từ những trận đánh trước, anh tỏ ra bình tĩnh hơn hẳn. Kiên nhẫn chờ cơ hội.

Ngay khi động tác của con Titan dường như hơi chững lại vì không bắt kịp động tác của Hannes, anh liền chớp đúng thời cơ lao vào. Khoảng cách ngày càng gần, con Titan vẫn không theo kịp tốc độ của anh. Hannes dường như đã nhìn thấy lưỡi kiếm của mình liếm vào da thịt cùng với âm thanh khi con quái vật ngã xuống.

- Xoẹt... xoẹt... xoẹt... - Biến dị xảy ra, động cơ 3D bỗng nhiên tắt ngấm khi Hannes vẫn còn trên không trung và chỉ cách con Titan không đầy một mét. Bình ga - nhiên liệu cho động cơ 3D - sau thời gian dài sử dụng đã cạn sạch không còn. Lại đứng vào lúc quan trọng nhất nữa chứ. Một cánh tay to lớn bắt được Hannes trước khi anh kịp rơi xuống đất.

- Ấc... !!! - Nhiệt độ cao thiêu đốt, lại thêm lực bóp tay kinh hoàng của con Titan làm cho Hannes cảm thấy như cơ thể mình sắp đứt ra làm đôi, nội tạng như bị ép cho vỡ vụn. Nhìn hàm răng lởm chởm của con quái vật đang lại gần. Nó muốn nuốt sống. Lần này thì chết chắc rồi.

Nghiến răng, nắm chặt hai thanh kiếm trong tay, anh muốn trước khi chết cũng phải cho con Titan một món quà kỉ niệm, cho nó biết sự trả thù của nhân loại là như thế nào. Mục tiêu nhắm đến là đôi mắt. Khi tâm lý đã chuẩn bị sẵn sàng để chết, khi đòn tấn công cuối cùng sắp được tung ra thì:

- Phập... ! Phập... ! - Hai âm thanh bén ngọt như dao sắc cắt vào da thịt vang lên gần như cùng một lúc. Đầu và cánh tay đang giữ Hannes của con Titan bị hai con dao quắm cắm vào ngập cán. Đặc biệt, con dao ở tay còn tạo ra một vết thương dài, làm cánh tay con Titan bị đứt mất gần một nửa. Thì ra, Minh và Thi thấy Hannes bị bắt thì liền vội vàng ném con dao trong tay đi. Mục tiêu là con Titan loại nhỏ đang tấn công Hannes. Con dao dù quý thật nhưng mạng người vẫn quan trọng hơn.

Rơi xuống mặt đất, không từ bỏ thời cơ khi con quái vật hơi chững lại khi bị thương nghiêm trọng. Hannes lấy đà bật lên, hai lưỡi kiếm dễ dàng liếm qua gáy con Titan. Con Titan này chỉ cao có hơn hai mét lên đương nhiên là không có cơ hội nào cho nó. Cơ thể dần đổ xuống, sinh mạng dần trôi đi.

.....

Minh và Thi đều hơi dừng lại để đảm bảo sự chuẩn xác khi ném dao. Bọn Titan đương nhiên không bỏ qua cơ hội như thế, một bàn chân to lớn nhanh chóng quét về phía hai thằng, cây cà đá lát đường lên.

Minh bỗng nhiên cảm thấy một áp lực lớn đẩy mạnh lên lưng nó. Nó bị thằng Thi đá văng ra ngoài. Loạng choạng đứng dậy, chưa kịp nhận ra điều gì, nó đã cảm thấy một luồng gió mạnh ập vào mặt. Một đạo tàn ảnh lướt qua, đứng vào vị trí lúc trước là nó, bây giờ là thằng Thi đang đứng.

- Rầm... !!! - Như một quả bóng, thằng Thi bị đá văng đi, đập vào bờ tường của ngôi nhà đối diện. Cú va chạm làm cả ngôi nhà sập xuống.

Được thằng bạn đập văng ra ngoài tránh thoát cú đá của con Titan nhưng thằng Minh cũng không hơn gì bởi vì con Titan còn lại tấn công ngay sau đó. Chật vật né tránh những cú giậm chân, nó muốn tách ra khỏi chiến đấu, nhanh chóng xem thằng bạn như thế nào. Vì cứu nó thằng Thi mới bị đá đi như vậy.

Đồng tử thằng Minh co rút lại khi thấy một con Titan lao về phía ngôi nhà đổ nát, chỗ thằng Thi vừa bắn vào. Có lẽ con Titan muốn chắc rằng thằng Thi đã chết hẳn.

Minh gầm lên một tiếng, hai tay vát chéo thành hình chữ thập chắn trước ngực, ngạnh kháng một cú đá trực diện của con Titan đang đánh nhau với nó. Cú đá của con Titan làm nó bay ra ngoài, hai tay tê rần nhưng nó không để ý. Hít sâu một hơi, trong mắt đã vương đầy tơ máu. Minh mở ra "Cầm thuật", phóng đến chỗ mà nó cho rằng thằng Thi đang nằm ở đó.

Tốc độ vốn đã nhanh nay mở thêm "Cầm thuật" thì càng thêm đáng sợ. Vừa kịp tới ngay khi con Titan giơ chân lên chuẩn bị đập vào đồng đồ nát nơi thằng Thi nằm.

.....

Thi lóc ngóc bò ra khỏi đồng đồ nát. Mặc dù nó biết nó cực kì bá hết cả đạo và bắt vãi cả tử rồi, nhưng chấn động vẫn làm cho nó choáng mất vài giây. Cả cơ thể đau đớn dữ dội. Đó là nó đã dùng "Sóng chấn động" và tiếp xúc bằng chân khi bị đá và khi va vào bờ tường để triệt tiêu bớt lực rồi đó.

"Sóng chấn động" không phải "Tuyệt chiêu" mà là "Tuyệt học", không chỉ thằng Minh biết dùng mà nó cũng biết. Chỉ là nó dùng "Cước", quá khó để kết hợp lúc tấn công thôi chứ dùng để phòng thủ thì nó không thua gì thằng Minh cả.

Ý thức mới lờ mờ trở lại, chưa cảm giác được cơ thể đau thì một bàn chân to lớn đã xuất hiện trên đầu và nhanh chóng hạ xuống. Nó muốn tránh né nhưng cơ thể không nghe lời. Không biết làm gì hơn ngoài việc trơ mắt ra nhìn con Titan sắp đạp chân xuống.

Bỗng nhiên, một bóng người hiện ra trước mặt nó, giơ hai tay lên như muốn đỡ lấy bàn chân khổng lồ...

...

Mình xuống tấn, hai tay chấn động kịch liệt, tuyệt học "Sóng chấn động" được nó toàn lực phát động. Rung động truyền xuống cả cơ thể làm đường nét cơ thể nó mờ dần đi, cả một mảng không gian quanh hai cánh tay trở thành một mảng sóng sánh không thể nhìn rõ. Đưa tay lên cao quá đầu, tiếp lấy bàn chân không lồ...

[Tứ linh thức - Thức thứ tư : Huyền Vũ thủ hộ]

- Rầm... ! - Cả người nó khuyu xuống, hai đầu gối giáng mạnh xuống nền đường. Mặt đất nứt toác ra, lớp da ở hai đầu gối chân dập nát. Máu tươi ứa ra, tràn vào đầy các vết nứt. Trông nó như kiểu sắp bị đập bẹp tới nơi rồi. Mặc dù chấn động liên tiếp đã hóa giải một phần lực lượng nhưng cú đập mang theo cả thể trọng khổng lồ của con Titan. Cơ thể Minh gần như không chịu nổi.

Bàn chân con Titan chậm lại, gần như dừng hẳn.

Nằm dưới nền đường, Thi trợn mắt nhìn thẳng bạn đang chấn phía trên mình. Điền cuồng gầy dựa nhưng cơ thể cứ trơ ra như không phải là của mình. Bất chấp tất cả, nó cưỡng chế vào "Cấm thuật". Hít sâu một hơi, tròng mắt đã vương tơ máu, đây là lần đầu tiên nó sử dụng "Cấm thuật" trong tình trạng vô lực như thế này. Cả cơ thể giật mạnh, nó đang dùng ý chí cưỡng đại để cưỡng chế đánh thức cơ bắp.

- Hự... !!!

Nó đã cảm nhận được lại cơ thể của mình nhưng. Đau. Cả cơ thể đau đón một cách kịch liệt. Những sợi cơ như thể bị giựt đứt hết ra. Nơi ngực phải đau nhói, cảm giác như có thứ gì đó đâm xuyên vào trong phổi. Có lẽ, một hai cái xương sườn đã đi tong. Khuôn mặt nó trở lên vận vẹo, điên cuồng.

Bỗng nhiên đầu nó như nổ ỳnh một tiếng. Cả thể giới như chậm đi trong mắt. Nó còn có thể nhìn rõ một giọt máu từ cánh tay thẳng Minh bắn ra rồi như lơ lửng giữa không trung.

Cơ thể nó lại trở về với sự điều khiển của trí não. Nó cảm thấy mình có thể điều khiển các bộ phận trên cơ thể một cách dễ dàng, không còn đau đón, không còn mệt mỏi. Nó đang ở trong một trạng thái kì lạ mà trước giờ nó chưa từng trải qua.

- Mở khóa gen lần thứ nhất, thành công kích hoạt 31% não vực. Thưởng 1000 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 3 sao.

Bật người lên, nó muốn phối hợp với thẳng Minh tiêu diệt hết lũ Titan khôn kiếp này. Nếu không, ít nhất bọn nó cũng phải có thể an toàn rồi khỏi đây.

Ồ? Ngạc nhiên khi cảm thấy cơ thể mình cũng hoạt động chậm đi như mọi thứ xung quanh. Cảm giác như đang vùng vẫy dưới nước vậy. Cảm giác hơi khó chịu nhưng không sao, so với cơ thể không hoạt động được thì như vậy đã là tốt lắm rồi. Nó sẽ quen ngay thôi.

Chống hai tay xuống đất, cả cơ thể co lại rồi đột ngột phát lực bật lên như một cái lò xo. Hai tay chống xuống đất làm trụ, hai chân hướng thẳng lên trên đập vào bàn chân con Titan, hợp với lực đẩy của thẳng Minh đẩy bật cả bàn chân khổng lồ ra. Không quên khoan thêm một lỗ sâu hoắm trên đó. Khuyến mại thêm một ít "Máu độc".

Con Titan bị đẩy bật ra, cơ thể loạng choạng lùi về sau vài bước. Những ngôi sao đỏ xuất hiện. Nửa bàn chân tan đi theo gió.

Con Titan chưa kịp đứng vững thì thẳng Thi đã lao vào.

"Cấm thuật" trong trạng thái kì lạ.

Sức mạnh của "Cấm thuật", đầu óc vẫn tỉnh táo như trong lúc bình thường. Thậm chí, não bộ còn hoạt động nhanh hơn cơ thể gấp nhiều lần. Thế nên, đòn tấn công của nó có sự mạnh mẽ và độ chuẩn xác đến đáng sợ.

Giáng một cú đá vào đầu gối con Titan, vào giữa xương bánh chè (Đoạn tiếp giáp giữa hai phần xương ống) làm đầu gối con Titan gãy ra.

Bị mất trụ, con Titan ầm ầm đổ xuống. Mặc dù đã ngã xuống đất nhưng nó vẫn liên tục quơ tay, tấn công hai thẳng

Đứng dậy sau cú đỡ đòn, hai đầu gối đã rách hết da làm Minh di chuyển hơi khó khăn. Nhưng, trong trạng thái "Cấm thuật" nó mặc kệ hết thảy. Bước hai bước qua bên trái né cú vỗ tay phải của con Titan. Không đợi con Titan thu tay về, thẳng Minh đã xuống tấn. Tay phải chạm nhẹ vào mu bàn tay con Titan, bước chân phải lên phía trước, giậm mạnh. Tuyệt chiêu "Chu tước - Bộc phá linh hồn" giáng ngang vào mu bàn tay con quái vật làm cho cả cánh tay văng mạnh về bên trái. Con Titan mất đà, ngã dập mặt xuống đất.

Không bỏ lỡ cơ hội, Thi tung người lao đến. Cả cơ thể co lại, đập mạnh vào gáy con Titan. Khi mũi chân vừa tiếp xúc với da thịt, nó bất ngờ vận người, xoay mạnh mũi chân, mấy móng vuốt trên giày như một mũi khoan, khoan sâu vào gáy con quái vật.

Gầm lên một tiếng, con quái vật muốn vùng mình dậy. Nhưng "Máu độc" nhanh chóng thấm vào, cả phần gáy con Titan đã bị phá hủy hoàn toàn. Sinh mạng vụt tắt, cơ thể cũng lị tẩn.

Không để cho hai thẳng có thời gian cần thuốc (Thuốc khôi phục thể lực). Con Titan trung bình còn lại đã tới nơi và... Cái gì thế này? Con Titan loại lớn cũng đi sát theo sau. Đối phó với con Titan trung bình đã vật vã thế này rồi, Titan loại lớn thì đánh làm sao. Không cho hai thẳng có thời gian suy nghĩ, bọn Titan bắt đầu tấn công.

- Rầm...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 8: Không Hèn Nhát - Những Người Lính Cuối Cùng

"Minh vẫn sống...". Thở hắt ra một hơi, dựa lưng vào một bức tường đồ nát của một ngôi nhà cạnh đường, tránh khỏi tầm nhìn của hai con quái vật to lớn bên ngoài, Hannes ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc. Một. Chưa bao giờ anh cảm thấy mệt như thế này. Đã bao nhiêu năm rồi không phải chiến đấu. Lại sống trong yên bình nên cũng đã bỏ bê luyện tập.

Từ lúc bọn Titan tấn công đến giờ, anh phải liên tục chạy, lại còn đánh nhau với Titan nữa. Dù chỉ là loại nhỏ thôi nhưng chúng cũng to lớn và mạnh hơn con người nhiều (Trừ hai thằng Minh và Thi ra, một thằng là vũ khí sinh học chống lại loài người - Akuma, một thằng là Minh yêu trùng - yêu thú Minh giới, hệ côn trùng).

Có động cơ 3D hỗ trợ, được cả hai thằng Minh và Thi giúp đỡ nhưng mọi việc không hề nhẹ nhàng. Là chiến đấu sinh tử đấy, thần kinh lúc nào cũng căng ra, cơ thể lúc nào cũng hoạt động quá công suất. Hơi lơ là hay một sai lầm nhỏ cũng có thể dẫn đến cái chết. Lúc vừa rồi chiến đấu tập trung cao độ, còn hăng nên không cảm thấy gì nhưng bây giờ...

Vừa thả lỏng cơ thể, sự mệt mỏi đã ập đến. Hai mắt nặng trĩu chỉ muốn khép lại "Bây giờ mà được ngủ một giấc thì thật là sướng...". Giật mình lắc mạnh đầu, cố gắng giữ cho mình tỉnh táo "Bây giờ chưa phải lúc nghỉ ngơi. Ngoài kia, hai cậu bé vẫn còn đang chiến đấu. Phải thật tỉnh táo, biết đâu còn có thể giúp được gì...".

Ban này, sau khi tiêu diệt con Titan nhỏ xong, do hết ga (Nhiên liệu cho động cơ 3D) Hannes đã vội chạy vào một ngôi nhà đồ nát gần đó. Động cơ 3D không dùng được, sự linh hoạt cũng biến mất. Ở lại cũng không giúp được gì mà có thể còn làm vướng tay vướng chân nên anh dứt khoát rút khỏi chiến trường, tranh thủ nghỉ ngơi lấy sức.

- Ầm...! Ầm...! - Những âm thanh va đập to lớn vang lên. Hannes cẩn thận ló đầu ra khỏi bức tường nát che chắn cho mình. Nhìn về phía chiến trường, một phần là lo lắng, một phần là tò mò "Không dùng động cơ 3D, làm sao hai cậu ấy có thể đối phó với bọn Titan...?". Đầu mới hơi nhô ra ngoài, chưa kịp quan sát được gì thì Hannes đã vội vã rút cổ, nấp sấp xuống mặt đường, hai tay ôm lấy đầu. Một mảng tường vỡ lớn bay lướt qua, đập vào bức tường đối diện Hannes rồi cùng đổ vỡ tan tành.

- May...!!! - Từ chiều đến giờ luôn sống trong nguy hiểm, lại hai lần đánh nhau với Titan làm cho phản ứng thần kinh của anh đã tăng lên cao hơn bình thường vài lần nên mới có thể may mắn tránh được.

Nằm im một lúc, không thấy có gì bay về phía mình nữa. Hannes lại lấy dũng khí nhô đầu ra khỏi bức tường xem tình hình chiến đấu.

Ánh sáng của những đám cháy bùng hắt lên, leo lét cả chiến trường.

...

Trong đồng đồ nát, Minh và Thi vừa đứng dậy từ xác con Titan loại trung bình, con Titan đã sút thẳng Thi vào tường và giẫm lên đầu thằng Minh. Chưa kịp ổn định thân hình, chưa kịp cần thuốc hồi phục thể lực thì một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đã ập đến. Nhún người bật ra khỏi vị trí vừa đứng, trợn mắt khi thấy một cái bóng khổng lồ lướt qua, cày nát cả mặt đất tạo ra một rãnh dài.

Trong lúc hai thằng giết con Titan vừa chết thì con Titan loại trung bình còn lại cũng đã lao tới. Con Titan loại lớn cũng đã sắp đến nơi. Mục tiêu nhỏ bé như hai con côn trùng dưới mặt đất nên con Titan loại trung bình thuận đà lao tới, sút ngay một cú.

Thoát chết trong gang tấc nhưng khí lưu sinh ra từ cú đá của con Titan cũng hất văng hai thằng ra ngoài. Cố gắng xoay người điều chỉnh trọng tâm, chọn tư thế tiếp đất tốt nhất nhưng hai thằng cũng bị ngã lăn lông lốc.

Vừa cày lên một rãnh dài trên mặt đất. Con Titan không để cho khói bụi kịp tan hết. Khi chân lên đến điểm cao nhất của cú đá vừa rồi, nó lại gồng mình, tiếp tục giậm bàn chân khổng lồ xuống đất. Không cần biết có trúng mục tiêu hay không, thứ nó cần chỉ là "Hủy diệt".

Dù không bị giẫm trúng nhưng mặt đất rung động và gạch đá bắn ra cũng khiến cho hai thằng chật vật. Đang ngã dưới đất nên không thể né tránh, hai thằng chỉ biết cuộn mình lại, hai tay ôm chặt lấy đầu, cơ bắp gồng lên. Cố gắng sử dụng "Vi không" để tăng cường mật độ cơ bắp, ngăn kháng với những mảnh đất đá bắn đến đập vào người.

May mắn, đám gạch đá bắn đi không nhiều, không đến một giây sau đã kết thúc. Tiết diện cơ thể bị thu nhỏ đến mức tối thiểu, lại còn toàn lực vận dụng "Vi không" nên sau đợt tấn công, hai thằng không dính vết thương nào chí mạng. Vài viên đá đập vào người cũng chỉ để lại những vết bầm chứ không thể

xé rách da tạo thành vết thương hở.

Đám gạch đá vừa chấm dứt, hai thằng liền vội vàng bật dậy. Dù bị thương đến đâu cũng phải đứng lên, khôi phục khả năng di chuyển của mình. Còn di chuyển được thì còn có hi vọng. Đứng yên đầu sức với bọn Titan...? Hai thằng vẫn chưa đủ bá đạo để có thể tự tin làm việc đó.

Vừa mới bật dậy, còn chưa kịp di chuyển, con Titan loại lớn đã tới nơi. Con quái thực sự khổng lồ với chiều cao lên đến trên mười ba mét. Con Titan loại lớn vung bàn tay to lớn của mình vỗ vào một nóc nhà cạnh đó. Những viên ngói, những mảng gạch đá vỡ bắn đi như một cơn mưa đạn về phía hai thằng vốn dĩ đã đứng ngay bên dưới chân tường của ngôi nhà đó.

Không có thời gian chạy trốn, sự lựa chọn duy nhất là đón đỡ. Cơ thể hai thằng bắt đầu rung động với biên độ cực nhỏ. Hai tay đưa ra trước người, lòng bàn tay hơi xòe ra nâng cao quá đầu một chút. Chân bắt đầu di chuyển, cả cơ thể nhẹ nhàng xoay tròn tại chỗ. Động tác hai thằng lúc này như chuẩn bị bắt đầu một điệu múa nào đó.

Chuẩn bị tư thế không đến một giây, viên ngói đầu tiên đã bắn tới.

- Phập phập phập phập... - Trong cơn mưa gạch đá, hai thằng nhẹ nhàng chuyển động. Động tác mềm mại như một điệu múa cổ đại phương Đông. Điệu múa giữa chiến trường.

Nhìn hai thằng chuyển động có vẻ chậm chạp nhưng lại né được rất nhiều gạch đá bắn về phía mình. Thứ hai thằng đang dùng không chỉ đơn giản là "Múa" mà là "Lưu thủy" tuyệt học thành danh của Ngũ sư phụ.

Ngũ sư phụ, phong hào Hồng Thủy (Đại hồng thủy), người duy nhất là nữ trong Thất Đại Hạng. Sở trường bộ pháp - Phương pháp di chuyển và điểm huyết - Tấn công huyết đạo.

"Lưu thủy" là phương pháp tránh né ngũ sư phụ truyền cho hai thằng. Mỗi một vật thể di chuyển đều tạo ra một dòng khí lưu bao quanh nó. "Lưu thủy" là phương pháp cảm nhận dòng khí lưu của vật thể khi chuyển động, nương theo dòng khí lưu đó mà trượt qua vật thể đó. Như nước chảy vậy, đá cản nước, nước sẽ vòng qua.

Hồi xưa, để tập bộ pháp này, hai thằng bị ném xuống sông suối. "Cô giáo Thủy" bảo rằng: Loại bộ pháp này sẽ dễ lĩnh ngộ hơn khi tập dưới nước vì dòng nước sẽ dễ cảm nhận hơn dòng khí. Sau gần một tháng lặn ngụp, khả năng bơi lội từ "Bơi chó" lên đến không thua kém gì vận động viên bơi tự do, khả năng lặn hơn cả ngư dân xuất sắc, hai thằng mới tạm đáp ứng được yêu cầu.

Phương pháp cảm nhận dòng khí lưu để né tránh của bộ pháp "Lưu thủy" thì hai thằng dùng suốt nhưng phát động hoàn toàn như thế này thì chẳng mấy khi dùng. Vì mỗi lần phát động hoàn toàn trông cứ như là múa vậy. Hai thằng con trai cao to vạm vỡ (Tự nhận) lại có những động tác mềm mại đến không ngờ như thế này thì "Gay" lắm, "Gay" không chịu được.

Cảm nhận dòng khí lưu, sử dụng những động tác nhỏ nhất để đối phó với tốc độ nhanh nhất, hai thằng né được rất nhiều mảnh vụn của mái nhà bắn về phía mình. Vật thể càng to, dòng khí lưu càng lớn thì né tránh càng dễ dàng. Những mảnh vụn nhỏ bắn vào cũng bị "Sóng chấn động" làm cho trượt đi, không thể va chạm trực tiếp vào cơ thể.

Kết hợp hoàn hảo "Sóng chấn động" và "Lưu thủy", hai thằng né đỡ được hầu hết những mảnh vụn gạch đá. Nhưng do bị thương từ trước, những mảnh vụn quá nhiều không thể né tránh hết, cơ thể không chịu nổi. "Vi không" không thể không chế hoàn toàn làm cho vài vết thương cũ bung ra. Mảnh vụn đầu tiên cắm vào cơ thể, rồi mảnh thứ hai, thứ ba, thứ tư... Càng ngày càng có nhiều mảnh vụn đập vào người hai thằng, găm lại hay bật ra.

Sau khi cơn mưa gạch đá đi qua, Minh và Thi đã trở thành hai huyết nhân đứng giữa đồng cỏ nát. Các vết thương không sâu, chỉ ngoài da thôi nhưng cực kỳ mất máu.

Vi không...

Cố gắng không chế cơ bắp cường chế khép lại miệng vết thương, Minh và Thi vội vã bật ra ngoài, kéo dài khoảng cách với hai con Titan, sẵn sàng bỏ chạy.

Cầm thuật còn 15 giây.

...

Ló đầu ra khỏi bức tường nhà rách nát, cảnh mà Hannes nhìn thấy không phải là hai thằng tiêu diệt Titan như mọi khi mà là một con Titan loại trung cao gần tám mét đang dậm chân xuống chỗ hai thằng. Cách đó vài mét, một con Titan khổng lồ cao hơn mười ba mét đang tiến lại gần.

- Rầm - Khối bụi bốc lên. Chẳng biết Minh và Thi có né được không nhưng trước đó anh đã thấy hai thằng có vẻ như trọng thương rồi, bộ dạng nhếch nhếch, người đầy máu tươi.

- Không, không thể nào. Các cậu ấy sẽ né được thôi. Những con người kỳ diệu như vậy thì làm sao có thể chết được. Lũ súc sinh, chúng mày làm sao có thể giết được họ.

A...

Lũ súc sinh...

Tao sẽ giết chúng mày...

Sẽ giết chúng mày.....

Nhảy ra khỏi chỗ nấp, Hannes như hóa điên lao tới chỗ lũ Titan. Mặc kệ động cơ 3D đã không còn hoạt động, mặc kệ lí trí luôn bảo anh dừng lại, có lao đến cũng không làm được cái gì. Nếu Minh và Thi chết rồi, một mình anh giữa thành phố đầy Titan thế này cũng chẳng sống được, chẳng bảo vệ được cho ai. Cứ coi như là điên cuồng lần cuối, cho lũ quái vật thấy con người là không hề hèn nhát. Còn nếu hai thằng chưa chết, anh cũng không hi vọng giúp được gì nhiều, chỉ cần thu hút sự chú ý của bọn Titan trong một khoảng thời gian ngắn thôi cũng được. Lúc đó hai cậu bé sẽ có thời gian trốn đi. Chỉ có hai cậu ấy mới có thể tìm được đường vào trong thành Rose. Chỉ hai cậu ấy mới có thể bảo vệ được mấy mẹ con nhà Jaeger (Họ của Eren).

- AAAA..... !!! - Điên cuồng la hét lao đến. Lúc đó, con Titan loại lớn đã đến nơi và đang tạt nóc nhà xuống đầu hai thằng. Sự sợ hãi không còn, một môi dường như cũng biến mất. Trong đầu Hannes bây giờ chỉ còn lại một ý nghĩ: "Minh sẽ chết. Sẽ chết để dành cơ hội cho hai cậu bé".

- Vũ...Phập... ! - Đang chạy, một âm thanh quen thuộc vọng vào trong tai Hannes.

- Ro...ro...ro.... - "Động cơ 3D. Đứng rồi, chính là nó...". Ngẩng đầu lên nhìn, ngỡ ngàng và vui mừng khi thấy một mũi móc nhọn mang theo dây cáp của động cơ 3D căng ngang qua đầu mình, cầm phập vào gáy con Titan loại trung bình đằng kia và kéo ngược nó về.

- Phập... Phập... Phập... Phập... - Không dừng lại ở mũi nhọn đầu tiên, bốn mũi nhọn khác bắn ra ngay sau đó. Một ở hướng nhà thờ, bốn mũi khác ở các hướng phía bên ngoài bên tàu vào. Năm mũi nhọn bắn tới, găm vào người hai con Titan, găm cả vào những nóc nhà gần đó. Năm bóng người mặc đồng phục thành vệ quân chao qua, hướng về phía chiến trường.

- Anh Hannes! Trốn đi, để lũ khốn này cho tụi em ! - Một bóng người hét to với Hannes lúc đang chao qua đầu anh.

- Lucas, là cậu à? - Ngạc nhiên nhận ra cậu bạn thân của mình.

- Vâng. Xin lỗi! Ban nãy em sợ quá. Nhưng bây giờ em sẽ giết lũ này. - Bóng người hơi chậm lại để trả lời Hannes rồi lại nhanh chóng lao đi. Đó là một chàng trai da trắng, tuổi tầm hai sáu hai bảy với mái tóc ngắn màu vàng và khuôn mặt có vẻ điển trai.

Năm người cùng tấn công một lúc, giành đủ yếu tố bất ngờ nhưng mục tiêu không thống nhất, tấn công quá phân tán nên không làm gì được bọn Titan. Đợt tấn công đầu tiên thất bại, chỉ lưu lại trên người hai con Titan vài vết thương nhẹ và làm chúng hơi chững lại một chút thôi.

Đợt tấn công thứ hai nhanh chóng được phát động. Mất yếu tố bất ngờ, lại thêm thiếu sót về kinh nghiệm chiến đấu, mấy người lính chẳng thể làm gì được bọn Titan. Thương vong đầu tiên nhanh chóng xuất hiện.

Một người lính có lẽ do chưa có kinh nghiệm chiến đấu nên di chuyển vào giữa hai con Titan. Lúc nhận ra thì vội vàng chuyển hướng. Do quá lúng túng nên chững lại một giây trên không. Con Titan khổng lồ không bỏ qua cơ hội đó. Cái miệng gớm ghiếc đã tọt tới. Bọn Titan lúc bình thường nhìn có vẻ chậm chạp nhưng không hiểu sao, trong khoảng khắc tấn công lại trở nên nhanh đến bất ngờ.

- Phập... - Không hề có một phép màu nào xảy ra cứu anh lính. Một nửa cơ thể đã nằm trong miệng con Titan. Nửa còn lại rơi xuống đất. Máu tươi bắn ra, như những bông hồng tàn khốc nở rộ giữa không trung.

- Đồ khốn kiếp... ! Bọn mày phải chết... !! Aaaa... !!!

Chứng kiến thảm kịch của đồng đội mình, Lucas gào lên điên cuồng, hai tròng mắt hằn đầy tơ máu. Hấn lao nhanh về phía con quái vật khổng lồ khốn nạn đó. Hấn muốn giết ngay con quái vật kinh tởm này trả thù cho đồng đội của mình. Hấn hận loài quái vật này vô cùng. Mới đây thôi, chính bọn khốn này đã cướp đi mất người vợ thân yêu của hấn. Bây giờ, là đồng đội của hấn.

- Dừng lại...!!! Lucas.....!!! - Hình như có tiếng gì đó vọng vào trong tai hấn. Nhưng hấn không quan tâm. Trong mắt hấn bây giờ chỉ còn lại là sự thù hận và điên cuồng.

Né qua một cú vỗ của con Titan trung bình. Lucas bắn mũi nhọn từ động cơ 3D ghim vào cổ con Titan loại lớn. Thu dây để bay đến gần con quái vật. Vị trí gáy của con Titan lộ ra, chỉ một chút nữa thôi là vào trong tầm tấn công. Hấn sẽ giết con quái vật. Hấn sẽ trả được thù.

Tưởng rằng sẽ có kỳ tích nhưng... Hiện thực tàn khốc.

Một bàn tay khổng lồ lướt qua. Con Titan loại lớn đã kịp quay người, vung tay vỗ vào Lucas đang điên cuồng lao đến. Đơn giản như vỗ một con ruồi chậm chạp.

- Rầm... ! - Lucas bị vỗ bay đi. Cơ thể đập vào một bức tường cao cạnh đó rồi rơi xuống một mái nhà thấp và lăn xuống đất. Hấn nằm im không nhúc nhích, máu chảy dài dọc theo đường ngả, không rõ sống chết.

...

Q.2 - Chương 9: Hợp Kích Thuật - Cấm Thuật, 15 Giây Cuối Cùng...

"Mình vẫn sống...". Thở hắt ra một hơi, dựa lưng vào một bức tường đổ nát của một ngôi nhà cạnh đường, tránh khỏi tầm nhìn của hai con quái vật to lớn bên ngoài, Hannes ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc. Một. Chưa bao giờ anh cảm thấy mệt như thế này. Đã bao nhiêu năm rồi không phải chiến đấu. Lại sống trong yên bình nên cũng đã bỏ bê luyện tập.

Từ lúc bọn Titan tấn công đến giờ, anh phải liên tục chạy, lại còn đánh nhau với Titan nữa. Dù chỉ là loại nhỏ thôi nhưng chúng cũng to lớn và mạnh hơn con người nhiều (Trừ hai thằng Minh và Thi ra, một thằng là vũ khí sinh học chống lại loài người - Akuma, một thằng là Minh yêu trùng - yêu thú Minh giới, hệ côn trùng).

Có động cơ 3D hỗ trợ, được cả hai thằng Minh và Thi giúp đỡ nhưng mọi việc không hề nhẹ nhàng. Là chiến đấu sinh tử đấy, thần kinh lúc nào cũng căng ra, cơ thể lúc nào cũng hoạt động quá công suất. Hơi lơ là hay một sai lầm nhỏ cũng có thể dẫn đến cái chết. Lúc vừa rồi chiến đấu tập trung cao độ, còn hăng nên không cảm thấy gì nhưng bây giờ...

Vừa thả lỏng cơ thể, sự mệt mỏi đã ập đến. Hai mắt nặng trĩu chỉ muốn khép lại "Bây giờ mà được ngủ một giấc thì thật là sướng...". Giật mình lắc mạnh đầu, cố gắng giữ cho mình tỉnh táo "Bây giờ chưa phải lúc nghỉ ngơi. Ngoài kia, hai cậu bé vẫn còn đang chiến đấu. Phải thật tỉnh táo, biết đâu còn có thể giúp được gì...".

Ban này, sau khi tiêu diệt con Titan nhỏ xong, do hết ga (Nhiên liệu cho động cơ 3D) Hannes đã vội chạy vào một ngôi nhà đổ nát gần đó. Động cơ 3D không dùng được, sự linh hoạt cũng biến mất. Ở lại cũng không giúp được gì mà có thể còn làm vướng tay vướng chân nên anh dứt khoát rút khỏi chiến trường, tranh thủ nghỉ ngơi lấy sức.

- Ầm...! Ầm...! - Những âm thanh va đập to lớn vang lên. Hannes cẩn thận ló đầu ra khỏi bức tường nát che chắn cho mình. Nhìn về phía chiến trường, một phần là lo lắng, một phần là tò mò "Không dùng động cơ 3D, làm sao hai cậu ấy có thể đối phó với bọn Titan...?". Đầu mới hơi nhô ra ngoài, chưa kịp quan sát được gì thì Hannes đã vội vã rút cổ, nằm sấp xuống mặt đường, hai tay ôm lấy đầu. Một mảng tường vỡ lớn bay lướt qua, đập vào bức tường đối diện Hannes rồi cùng đổ vỡ tan tành.

- May...!!! - Từ chiều đến giờ luôn sống trong nguy hiểm, lại hai lần đánh nhau với Titan làm cho phản ứng thần kinh của anh đã tăng lên cao hơn bình thường vài lần nên mới có thể may mắn tránh được.

Nằm im một lúc, không thấy có gì bay về phía mình nữa. Hannes lại lấy dũng khí nhô đầu ra khỏi bức tường xem tình hình chiến đấu.

Ánh sáng của những đám cháy bùng hắt lên, leo lét cả chiến trường.

...

Trong đồng hồ nát, Minh và Thi vừa đứng dậy từ xác con Titan loại trung bình, con Titan đã sút thẳng Thi vào tường và giẫm lên đầu thằng Minh. Chưa kịp ổn định thân hình, chưa kịp cần thuốc hồi phục thể lực thì một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đã ập đến. Nhún người bật ra khỏi vị trí vừa đứng, trợn mắt khi thấy một cái bóng không lồ lướt qua, cày nát cả mặt đất tạo ra một rãnh dài.

Trong lúc hai thằng giết con Titan vừa chết thì con Titan loại trung bình còn lại cũng đã lao tới. Con Titan loại lớn cũng đã sắp đến nơi. Mục tiêu nhỏ bé như hai con côn trùng dưới mặt đất nên con Titan loại trung bình thuận đà lao tới, sút ngay một cú.

Thoát chết trong gang tấc nhưng khí lưu sinh ra từ cú đá của con Titan cũng hất văng hai thằng ra ngoài. Cố gắng xoay người điều chỉnh trọng tâm, chọn tư thế tiếp đất tốt nhất nhưng hai thằng cũng bị ngã lăn lông lốc.

Vừa cày lên một rãnh dài trên mặt đất. Con Titan không để cho khói bụi kịp tan hết. Khi chân lên đến điểm cao nhất của cú đá vừa rồi, nó lại gồng mình, tiếp tục giẫm bàn chân khổng lồ xuống đất. Không cần biết có trúng mục tiêu hay không, thứ nó cần chỉ là "Hủy diệt".

Dù không bị giẫm trúng nhưng mặt đất rung động và gạch đá bắn ra cũng khiến cho hai thằng chật vật. Đang ngã dưới đất nên không thể né tránh, hai thằng chỉ biết cuộn mình lại, hai tay ôm chặt lấy đầu, cơ bắp gồng lên. Cố gắng sử dụng "Vi không" để tăng cường mật độ cơ bắp, ngăn kháng với những mảnh đất đá bắn đến đập vào người.

May mắn, đám gạch đá bắn đi không nhiều, không đến một giây sau đã kết thúc. Tiết diện cơ thể bị thu nhỏ đến mức tối thiểu, lại còn toàn lực vận dụng "Vi không" nên sau đợt tấn công, hai thằng không dính vết thương nào chí mạng. Vài viên đá đập vào người cũng chỉ để lại những vết bầm chứ không thể xé rách da tạo thành vết thương hở.

Đám gạch đá vừa chấm dứt, hai thằng liền vội vàng bật dậy. Dù bị thương đến đâu cũng phải đứng lên, khôi phục khả năng di chuyển của mình. Còn di chuyển được thì còn có hi vọng. Đứng yên đâu sức với bọn Titan...? Hai thằng vẫn chưa đủ bá đạo để có thể tự tin làm việc đó.

Vừa mới bật dậy, còn chưa kịp di chuyển, con Titan loại lớn đã tới nơi. Con quái thực sự khổng lồ với chiều cao lên đến trên mười ba mét. Con Titan loại lớn vung bàn tay to lớn của mình vồ vào một nóc nhà cạnh đó. Những viên ngói, những mảng gạch đá vỡ bắn đi như một cơn mưa đạn về phía hai thằng vốn dĩ đã đứng ngay bên dưới chân tường của ngôi nhà đó.

Không có thời gian chạy trốn, sự lựa chọn duy nhất là đón đỡ. Cơ thể hai thằng bắt đầu rung động với biên độ cực nhỏ. Hai tay đưa ra trước người, lòng bàn tay hơi xòe ra nâng cao quá đầu một chút. Chân bắt đầu di chuyển, cả cơ thể nhẹ nhàng xoay tròn tại chỗ. Động tác hai thằng lúc này như chuẩn bị bắt đầu một điệu múa nào đó.

Chuẩn bị tư thế không đến một giây, viên ngói đầu tiên đã bắn tới.

- Pháp pháp pháp pháp... - Trong cơn mưa gạch đá, hai thằng nhẹ nhàng chuyển động. Động tác mềm mại như một điệu múa cổ đại phương Đông. Điệu múa giữa chiến trường.

Nhìn hai thằng chuyển động có vẻ chậm chạp nhưng lại né được rất nhiều gạch đá bắn về phía mình. Thứ hai thằng đang dùng không chỉ đơn giản là "Múa" mà là "Lưu thủy" tuyệt học thành danh của Ngũ sư phụ.

Ngũ sư phụ, phong hào Hồng Thủy (Đại hồng thủy), người duy nhất là nữ trong Thất Đại Hạng. Sở trường bộ pháp - Phương pháp di chuyển và điểm huyết - Tấn công huyết đạo.

"Lưu thủy" là phương pháp tránh né ngũ sư phụ truyền cho hai thằng. Mỗi một vật thể di chuyển đều tạo ra một dòng khí lưu bao quanh nó. "Lưu thủy" là phương pháp cảm nhận dòng khí lưu của vật thể khi chuyển động, nương theo dòng khí lưu đó mà trượt qua vật thể đó. Như nước chảy vậy, đá cản nước, nước sẽ vòng qua.

Hồi xưa, để tập bộ pháp này, hai thằng bị ném xuống sông suốt. "Cô giáo Thủy" bảo rằng: Loại bộ pháp này sẽ dễ lĩnh ngộ hơn khi tập dưới nước vì dòng nước sẽ dễ cảm nhận hơn dòng khí. Sau gần một tháng lặn ngụp, khả năng bơi lội từ "Bơi chó" lên đến không thua kém gì vận động viên bơi tự do, khả năng lặn hơn cả ngư dân xuất sắc, hai thằng mới tạm đáp ứng được yêu cầu.

Phương pháp cảm nhận dòng khí lưu để né tránh của bộ pháp "Lưu thủy" thì hai thằng dùng suốt nhưng phát động hoàn toàn như thế này thì chẳng mấy khi dùng. Vì mỗi lần phát động hoàn toàn trông cứ như là múa vậy. Hai thằng con trai cao to vạm vỡ (Tự nhận) lại có những động tác mềm mại đến không ngờ như thế này thì "Gay" lắm, "Gay" không chịu được.

Cảm nhận dòng khí lưu, sử dụng những động tác nhỏ nhất để đối phó với tốc độ nhanh nhất, hai thằng né được rất nhiều mảnh vụn của mái nhà bắn về phía mình. Vật thể càng to, dòng khí lưu càng lớn thì né tránh càng dễ dàng. Những mảnh vụn nhỏ bắn vào cũng bị "Sóng chấn động" làm cho trượt đi, không thể va chạm trực tiếp vào cơ thể.

Kết hợp hoàn hảo "Sóng chấn động" và "Lưu thủy", hai thằng né đỡ được hầu hết những mảnh vụn gạch đá. Nhưng do bị thương từ trước, những mảnh vụn quá nhiều không thể né tránh hết, cơ thể không chịu nổi. "Vi không" không thể khống chế hoàn toàn làm cho vài vết thương cũ bung ra. Mảnh vụn đầu tiên cắm vào cơ thể, rồi mảnh thứ hai, thứ ba, thứ tư... Càng ngày càng có nhiều mảnh vụn đập vào người hai thằng, găm lại hay bật ra.

Sau khi cơn mưa gạch đá đi qua, Minh và Thi đã trở thành hai huyết nhân đứng giữa đống đổ nát. Các vết thương không sâu, chỉ ngoài da thôi nhưng cực kỳ mất máu.

Vi không...

Cố gắng khống chế cơ bắp cường chế khép lại miệng vết thương, Minh và Thi vội vã bật ra ngoài, kéo dài khoảng cách với hai con Titan, sẵn sàng bỏ chạy.

Cầm thuật còn 15 giây.

...

Ló đầu ra khỏi bức tường nhà rách nát, cảnh mà Hannes nhìn thấy không phải là hai thằng tiêu diệt Titan như mọi khi mà là một con Titan loại trung cao gần tám mét đang dậm chân xuống chỗ hai thằng. Cách đó vài mét, một con Titan khổng lồ cao hơn mười ba mét đang tiến lại gần.

- Rầm - Khói bụi bốc lên. Chẳng biết Minh và Thi có né được không nhưng trước đó anh đã thấy hai thằng có vẻ như trọng thương rồi, bộ dạng nhếch nhác, người đầy máu tươi.

- Không, không thể nào. Các cậu ấy sẽ né được thôi. Những con người kỳ diệu như vậy thì làm sao có thể chết được. Lũ súc sinh, chúng mày làm sao có thể giết được họ.

A...

Lũ súc sinh...

Tao sẽ giết chúng mày...

Sẽ giết chúng mày.....

Nhảy ra khỏi chỗ nấp, Hannes như hóa điên lao tới chỗ lũ Titan. Mặc kệ động cơ 3D đã không còn hoạt động, mặc kệ lí trí luôn bảo anh dừng lại, có lao đến cũng không làm được cái gì. Nếu Minh và Thi chết rồi, một mình anh giữa thành phố đầy Titan thế này cũng chẳng sống được, chẳng bảo vệ được cho ai. Cứ coi như là điên cuồng lần cuối, cho lũ quái vật thấy con người là không hề hèn nhát. Còn nếu hai thằng chưa chết, anh cũng không hi vọng giúp được gì nhiều, chỉ cần thu hút sự chú ý của bọn Titan trong một khoảng thời gian ngắn thôi cũng được. Lúc đó hai cậu bé sẽ có thời gian trốn đi. Chỉ có hai cậu ấy mới có thể tìm được đường vào trong thành Rose. Chỉ hai cậu ấy mới có thể bảo vệ được mấy mẹ con nhà Jaeger (Họ của Eren).

- AAAA..... !!! - Điên cuồng là hét lao đến. Lúc đó, con Titan loại lớn đã đến nơi và đang tạt nóc nhà xuống đầu hai thằng. Sự sợ hãi không còn, một môi dường như cũng biến mất. Trong đầu Hannes bây giờ chỉ còn lại một ý nghĩ: "Minh sẽ chết. Sẽ chết để dành cơ hội cho hai cậu bé".

- Vũ...Phập... ! - Đang chạy, một âm thanh quen thuộc vọng vào trong tai Hannes.

- Ro...ro...ro.... - "Động cơ 3D. Dừng rồi, chính là nó...". Ngẩng đầu lên nhìn, ngỡ ngàng và vui mừng khi thấy một mũi móc nhọn mang theo dây cáp của động cơ 3D căng ngang qua đầu mình, cầm phập vào gáy con Titan loại trung bình đằng kia và kéo ngược nó về.

- Phập... Phập... Phập... Phập... - Không dừng lại ở mũi nhọn đầu tiên, bốn mũi nhọn khác bắn ra ngay sau đó. Một ở hướng nhà thờ, bốn mũi khác ở các hướng phía bên ngoài bến tàu vào. Năm mũi nhọn bắn tới, găm vào người hai con Titan, găm cả vào những nóc nhà gần đó. Năm bóng người mặc đồng phục thành vệ quân chao qua, hướng về phía chiến trường.

- Anh Hannes! Trốn đi, để lũ khốn này cho tụi em ! - Một bóng người hét to với Hannes lúc đang chao qua đầu anh.

- Lucas, là cậu à? - Ngạc nhiên nhận ra cậu bạn thân của mình.

- Vâng. Xin lỗi! Ban nãy em sợ quá. Nhưng bây giờ em sẽ giết lũ này. - Bóng người hơi chậm lại để trả lời Hannes rồi lại nhanh chóng lao đi. Đó là một chàng trai da trắng, tuổi tầm hai sáu hai bảy với mái tóc ngắn màu vàng và khuôn mặt có vẻ điển trai.

Năm người cùng tấn công một lúc, giành đủ yếu tố bất ngờ nhưng mục tiêu không thống nhất, tấn công quá phân tán nên không làm gì được bọn Titan. Đợt tấn công đầu tiên thất bại, chỉ lưu lại trên người hai con Titan vài vết thương nhẹ và làm chúng hơi chững lại một chút thôi.

Đợt tấn công thứ hai nhanh chóng được phát động. Mất yếu tố bất ngờ, lại thêm thiếu sót về kinh nghiệm chiến đấu, mấy người lính chẳng thể làm gì được bọn Titan. Thương vong đầu tiên nhanh chóng xuất hiện.

Một người lính có lẽ do chưa có kinh nghiệm chiến đấu nên di chuyển vào giữa hai con Titan. Lúc nhận ra thì vội vàng chuyển hướng. Do quá lúng túng nên chững lại một giây trên không. Con Titan khổng lồ không bỏ qua cơ hội đó. Cái miệng gớm ghiếc đã tọt tới. Bọn Titan lúc bình thường nhìn có vẻ chậm chạp nhưng không hiểu sao, trong khoảng khắc tấn công lại trở nên nhanh đến bất ngờ.

- Phập... - Không hề có một phép màu nào xảy ra cứu anh lính. Một nửa cơ thể đã nằm trong miệng con Titan. Nửa còn lại rơi xuống đất. Máu tươi bắn ra, như những bông hồng tàn khóc nở rộ giữa không trung.

- Đồ khốn kiếp... ! Bọn mày phải chết... !! Aaaa... !!!

Chứng kiến thảm kịch của đồng đội mình, Lucas gào lên điên cuồng, hai tròng mắt hằn đầy tơ máu. Hắn lao nhanh về phía con quái vật khổng lồ khốn nạn đó. Hắn muốn giết ngay con quái vật kinh tởm này trả thù cho đồng đội của mình. Hắn hận loài quái vật này vô cùng. Mới đây thôi, chính bọn khốn này đã cướp đi mất người vợ thân yêu của hắn. Bây giờ, là đồng đội của hắn.

- Dừng lại...!! Lucas...!!! - Hình như có tiếng gì đó vọng vào trong tai hắn. Nhưng hắn không quan tâm. Trong mắt hắn bây giờ chỉ còn lại là sự thù hận và điên cuồng.

Né qua một cú vỗ của con Titan trung bình. Lucas bắn mũi nhọn từ động cơ 3D ghim vào cổ con Titan loại lớn. Thu dây để bay đến gần con quái vật. Vị trí gáy của con Titan lộ ra, chỉ một chút nữa thôi là vào trong tầm tấn công. Hắn sẽ giết con quái vật. Hắn sẽ trả được thù.

Tưởng rằng sẽ có kỳ tích nhưng... Hiện thực tàn khốc.

Một bàn tay khổng lồ lướt qua. Con Titan loại lớn đã kịp quay người, vung tay vỗ vào Lucas đang điên cuồng lao đến. Đơn giản như vỗ một con ruồi chậm chạp.

- Rầm... ! - Lucas bị vỗ bay đi. Cơ thể đập vào một bức tường cao cạnh đó rồi rơi xuống một mái nhà thấp và lăn xuống đất. Hắn nằm im không nhúc nhích, máu chảy dài dọc theo đường ngả, không rõ sống chết.

...

Chương 9.1: Phụ chương - Chuyện chưa bao giờ kể.

Phụ chương thứ hai: Hồ sơ tuyệt mật – Những tập tài liệu bị chôn vùi...

Lưu ý: Tất cả tên nhân vật, địa danh và sự kiện được nhắc đến trong phụ chương đều là hư cấu, tất cả mọi sự trùng hợp chỉ là ngẫu nhiên.

Nội dung bên dưới có liên quan nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến cốt truyện chính.

Bạn... có thể bỏ qua nếu không thích.

Việt Nam. Phòng lưu trữ quốc gia. Tủ hồ sơ tuyệt mật.

Ngăn số 31 [Lưu trữ tài liệu cấp Áo] (Không thể định mức giá trị nhưng được đánh giá tuyệt mật) [Bảo vệ bằng mọi giá]

Hồ sơ số 15.

Tình trạng: Khuyết thiếu.

Cấp độ bài mật: 4 (theo thang 5 cấp)

Ngày lưu trữ: 21 tháng 1 năm 1950

Nội dung:

1948. Ngày 18 tháng 4.

Liên khu 2.

Bắt giữ đối tượng khả nghi trong phạm vi cảnh giới của phòng nghiên cứu vũ khí quân sự số 5 đặt tại Sơn La.

Đối tượng bị bắt giữ:

Giới tính: Nam.

Tuổi ước đoán: 27 đến 30.

Tình trạng: Trọng thương.

Biên bản bắt giữ: Phát hiện tại phụ cận phòng nghiên cứu vũ khí quân sự số 5, phía sau vùng cảnh giới. Do một nhân viên nghiên cứu phát hiện trong khi đang công tác. Đối tượng trọng thương, mất khả năng di chuyển trước khi bị phát hiện. Lực lượng cảnh giới không phát hiện ra dấu vết đột nhập hay di chuyển, tất cả phương tiện phòng vệ cũng như trình sát đều không có phản ứng với sự xâm nhập từ bên ngoài.

Đã tiến hành cấp cứu tại chỗ và đưa đến bộ phận y tế của phòng nghiên cứu. Quá trình cấp cứu gặp rắc rối vì bộ trang phục đặc biệt của đối tượng (Không thể cắt rách, không thể đốt cháy).

Bên cạnh đối tượng tìm thấy một ít giấy tờ rách nát, nghi ngờ là bản vẽ không hoàn chỉnh của một thứ gì đó.

Sau khi nghiên cứu sơ bộ, phòng nghiên cứu quyết định mở cuộc họp chuyên gia khẩn cấp và yêu cầu cứu sống đối tượng bằng mọi giá. Bí mật trên người chàng trai này đủ để biến Việt Nam thành cường quốc, chiến tranh có thể kết thúc sớm 5 đến 10 năm.

Do tính chất đặc biệt của sự việc, mọi thông tin về cuộc bắt giữ được chuyển thành tuyệt mật cấp độ 4 (thang 5 cấp). Đối tượng được chuyển đến ban Tình báo Liên khu 2 trực thuộc Bộ tư lệnh Liên khu 2.

Nhân viên phụ trách: Đồng chí Tạ Đình Đề.

.....

Nội dung bản ghi chép trong thời gian phụ trách:

- Đêm ngày 20 tháng 4 năm 1948. Ban Tình báo Liên khu 2 tiếp nhận đối tượng đặc thù.

Đối tượng trong trạng thái hôn mê, cơ thể có nhiều vết chém với các mức độ khác nhau, cánh tay trái đã gần như đứt lìa ra khỏi cơ thể. Những vết chém xoay vòng theo từng bộ phận cơ thể, cực khó tạo ra bằng vũ khí và kỹ thuật thông thường.

Với người bình thường thì có lẽ đã bỏ mạng từ lâu nhưng chàng trai này vẫn kiên cường sống sót.

Đối tượng ở trong trạng thái này thì chẳng thể khai thác được gì.

Chàng trai mang nhiều đặc điểm của người Việt Nam. Không hiểu thứ gì mới có thể gây ra được những vết thương như thế này và không hiểu làm cách nào mà cậu ta vẫn còn sống được tới tận bây giờ.

Rạng sáng ngày 21 tháng 4... Nhóm bác sĩ đã tới, cuộc chữa trị được tiến hành khẩn cấp. Nhiều vấn đề lại nảy sinh...

Đối tượng mang nhóm máu đặc biệt, không cùng loại với bất kì nhóm máu nào đã biết. Không thể truyền máu. Không đủ điều kiện để tiến hành phẫu thuật điều trị ngoại khoa.

Thử nghiệm phản ứng kết dính ngẫu nhiên với từng mẫu máu, kể cả động vật. May mắn, nhóm máu {O – RH âm} không mang kháng nguyên không cho kết quả kết dính. Có khả năng truyền máu.

Vấn đề mới lại nảy sinh. {O – Rh âm} là nhóm máu hiếm ở Việt Nam, tỉ lệ người mang nhóm máu này chỉ khoảng 1%.

Đến 17 giờ chiều ngày 21, đã tìm được người cho máu, một chuyên gia thủy điện người Liên Xô.

19 giờ tối cùng ngày, cuộc phẫu thuật được tiến hành. Các bác sĩ đã thực sự sững sốt trước thương thế nghiêm trọng của đối tượng. Ngoài tim ra thì tất cả các cơ quan nội tạng còn lại đều tổn thương nghiêm trọng.

Phẫu thuật tháo khớp tay trái thành công. Cánh tay với tổ chức cơ xương kì lạ được tách lấy mô và ngâm vào dung dịch bảo quản phục vụ cho nghiên cứu sau này.

Phẫu thuật tiến hành ghép tạng, cơ quan thay thế đầu tiên là thận. Ca phẫu thuật kéo dài chín tiếng cuối cùng thất bại do không khống chế được phản ứng bài xích. Theo chuẩn đoán ban đầu, đối tượng không thể sống quá 24 giờ do thương thế nghiêm trọng.

3 giờ sau khi kết thúc phẫu thuật, các bác sĩ thay đổi chuẩn đoán của mình. Tế bào của đối tượng có khả năng tái tạo tuyệt vời, các cơ quan nội tạng đang tự lành lại một cách thần kỳ.

16 giờ chiều ngày 22 tháng 4... Tiến hành điều trị ngoại thương, nối lại các gân bị đứt, xử lí hoại tử và khâu miệng các vết thương hở. Công việc khó khăn hơn dự tính, tổ chức cơ và kết cấu xương hơi khác với người bình thường.

Đối tượng vẫn còn hôn mê.

Trong quá trình điều trị, phát hiện dị vật được giấu trong tổ chức cơ ngực trái.

Dị vật là một tờ giấy được gấp nhỏ lại, có chất liệu gần giống da thú nhưng có những đặc tính kì lạ: không bắt lửa, không phản ứng với cả axit mạnh và bazơ mạnh, có tính dẻo dai cao bất thường.

Lúc mới phát hiện ra, tờ giấy đã có nhiều lỗ thủng nhỏ và vài vết trầy xước

Trên tờ giấy có ghi kí tự, có lẽ là một bảng mặt mã nào đó gần giống với chữ cái latin. Các kí tự đã được sao ra và chuyển qua bên mặt mã.

Ngày 23 tháng 4... Tình hình điều trị của đối tượng bỗng nhiên chuyển biến xấu, các vết khâu của bác sĩ bị bung ra không rõ nguyên nhân, tổ chức tế bào quanh miệng vết thương có dấu hiệu tan vỡ. Tổ y tế vật lộn suốt 3 giờ đồng hồ mới có thể ổn định được lại tình trạng cơ thể của đối tượng.

Bộ phận giải mã đã có tiến triển, khẳng định đây là bộ chữ cái latin và chỉ bị biến đổi và đảo chỗ một chút mà thôi.

Ngày 24 tháng 4... Thương thế của đối tượng không hề có dấu hiệu phục hồi, máu không ngừng rỉ ra từ miệng vết thương. Đối tượng bắt đầu sốt cao và có dấu hiệu mê sảng.

Nguyên văn lời nói của đối tượng trong lúc mê sảng:

“Chạy mau... lũ quái bay đến đây...”

“... Có lên anh em... Còn ba phút nữa thôi... Sắp kết thúc nhiệm vụ chính rồi...”

“Lệnh cho pháo thủ... Pháo kích bao trùm... hãy tin tôi... chúng tôi sẽ thoát.”

“Thuật sĩ... Thuật sĩ... Mau chữa cho cô ấy...”

“Mai à... nhất định... anh sẽ dắt em về...”.

Câu từ khó hiểu, chưa có giá trị khai thác.

Đối tượng sử dụng ngôn ngữ Việt, xác định 80% là người Việt Nam.

Ngày 25 tháng 4... Tình trạng của đối tượng đã khá hơn, dù bên y tế vẫn không thể tìm ra cách cầm máu nhưng đối tượng đã không còn sốt cao cùng mê sảng.

Ngày 26 tháng 4... Tổng bộ Bộ tư lệnh Liên khu 2 chấn động. Chấn động phát ra từ ban Tỉnh báo...

Đối tượng đã mở được mắt ra, đôi mắt ánh lên sắc tím kì dị.

Tôi – Phó ban Tỉnh báo Liên khu 2, Tạ Đình Đề nhận nhiệm vụ khẩn cấp: Tiếp xúc và tìm hiểu khả năng khai thác đối tượng.

5 phút sau khi tỉnh lại, thương thế của đối tượng bắt đầu nghiêm trọng, các vết thương vốn được cầm máu và băng bó cẩn thận đã vỡ ra, hoại tử với tốc

độ nhanh, tổ chức cơ có dấu hiệu tan rã.

Vẫn chưa khai thác được gì, kể cả tên.

- Thời gian của ta sắp hết rồi – Đối tượng khế nói với cô y tá bên cạnh – Chiến trường của chúng tôi...! Dù ở bất cứ nơi đâu, người Việt Nam đều không hèn nhát...!

Đôi mắt màu tím sáng lên một cách kì dị. Nằm ngửa trên giường bệnh, chàng trai run rẩy đưa cánh tay phải về phía trước, cánh tay duy nhất còn lại, ngón tay khê vạch một đường trên không trung.

Không gian căn phòng trở lên vụn vỡ, rồi vài vết rách mở ra trong không khí. Từ trong mấy vết rách, vài thứ rơi ra, rơi xuống nền phòng bệnh.

Thực hiện xong động tác, cánh tay đang giơ lên cao như bị hút hết sức lực mà trở lên mềm oặt, rơi xuống. Ánh tím trong đôi mắt chàng trai nhạt dần. Cơ thể bắt đầu phân giải. Chẳng mấy chốc, toàn bộ cơ thể của chàng trai đã tan đi mất. Không gian trong căn phòng cũng trở lại bình thường.

Thống kê vật phẩm thu được:

Một con dao găm đen chất liệu không rõ.

Một khối kim loại, thành phần không rõ.

Một bản vẽ kỹ thuật, nội dung không rõ.

Một mảnh vải, chất liệu không rõ.

Đánh giá sơ bộ năng lực đối tượng sử dụng: Dạng không gian.

Tính cho đến nay, chưa có bất kì một cá nhân hay lực lượng đặc biệt nào trên thế giới sở hữu khả năng tác dụng trực tiếp vào không gian.

Bộ phận giải mã đã có kết quả. Nội dung dịch:

... Điều là sự thật... Hãy tin ta... Kho dữ liệu... Không gì là không thể... Việt Nam... Chuẩn bị... Trận chiến sau cùng... Hãy chuẩn bị... Chiến tranh vị diện... Động Phong Nha... Công vào thứ 31... Di tích... Hãy tin ta... Chiến tranh vị diện... sự thật...

Ngày 27 tháng 4 năm 1948.

Tất cả vật phẩm đều được chuyển đến các phòng nghiên cứu vũ khí quân sự.

Thông tin về đối tượng cũng như những thứ liên quan được đánh giá mức độ bảo mật cấp 4.

Tổ chức đội trình sát tìm kiếm và thực hiện khảo sát địa danh có tên gọi {Động Phong Nha}

Tài liệu được yêu cầu lưu trữ vào tủ hồ sơ tuyệt mật.

Người ghi chép :

Phó ban Tình báo Liên khu 2

Thuật sĩ cấp Linh

Tạ Đình Đề.

Việt Nam trường tồn.

Đảng Cộng sản Việt Nam muôn năm.

Hà Nội, ngày 28 tháng 4 năm 1958.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 10: Armin - Nghỉ Ngơi Và Kế Hoạch.

- Lucas... Lucas... - Hannes vừa kêu vừa vội vàng quỳ xuống, luồn tay xuống dưới lưng Lucas, muốn đỡ cậu ấy lên cho tựa vào lòng mình.

Bị con Titan loại lớn đập trúng, tình trạng của Lucas bây giờ chẳng tốt tí nào. Miệng liên tục ọc ra máu tươi, bộ quần phục rách toét tả cũng chuyển hết qua màu đỏ. Lúc chạm vào người Lucas, Hannes cảm thấy cơ thể cậu ta mềm nhũn. Có lẽ, xương nhiều chỗ đã vỡ vụn ra rồi.

- Anh... Han... nes... - Vừa mở miệng, máu lại ọc ra nhiều hơn, thậm chí vào quần phục của Hannes.

- Đừng nói gì hết, cậu sẽ không sao đâu...! - Muốn an ủi nhưng cổ họng như nghẹn lại, âm thanh tắc mãi trong cổ họng mà không tài nào bật được ra. Gian nan cất tiếng - Cố gắng lên, cậu còn vợ còn con...!! - Cổ họng mất chất, khô khốc. Nước mắt không nên được mà lăn dài trên má.

Cả người run lên, Lucas không để ý đến thương thế mà lại mở miệng:

- Anh Hannes... Em đến chỗ Ely (vợ Lucas) đây... còn con em... nếu nó còn

sống... thì thi thoảng... anh hãy để ý đến nó hộ em...!!! - Cậu nói ngắt quãng nhưng rõ ràng. Với cơ thể trọng thương, không hiểu Lucas lấy sức lực ở đâu ra mà nắm chặt lấy cánh tay Hannes.

Hồi quang phản chiếu.

- Tôi sẽ coi nó như con của mình - Mặc kệ nước mắt vẫn lăn dài, Hannes trả lời đầy chắc chắn.

Nhận được câu trả lời như mong muốn, Lucas nở nụ cười mãn nguyện: - Cảm ơn...! - Đầu gục xuống, đôi mắt khép lại, bàn tay buông lơi.

- LUCAS...!!! - Ôm chặt xác bạn mình, nước mắt chảy. Hannes khóc như một đứa trẻ con. Ba người lính còn lại cũng tiến đến đứng nghiêm quanh xác Lucas và nửa cơ thể tàn khuyết của anh lính chết đầu tiên. Khẽ cúi đầu im lặng, như tưởng nhớ, như thương tiếc cho những người đồng đội dũng cảm của mình.

Ba người lính còn may mắn sống sót gồm hai nam một nữ. Thi đã được một người lính cao lớn đỡ lên lưng. Minh vẫn nằm trong ngực cô nữ binh đỡ nó lúc vừa rồi.

Vài người chạy ra từ trong "Nhà thờ", có lẽ đều là dân thường cả.

Người chết thì đã chết, người còn sống thì vẫn cứ tiếp tục phải sống.

Cố nén đau thương, Hannes đứng dậy giục nhóm người rời khỏi "Bến tàu". Ban này, trước khi chết, con Titan hống lên một tiếng, ở hai hướng trong thành phố cũng vang lên hai tiếng hống hưởng ứng. Có lẽ, con Titan gọi thêm đồng bọn.

Một phần lo lắng sẽ có thêm Titan kéo đến, phần còn lại lo cho thương thế của hai cậu bé.

Hai thằng cơ thể đầm máu, vô số vết thương khắp người, cả bộ đồ đen kịt lạ (Hắc sắc chiến bào - Trang phục cấp I) cũng rách toét tả.

Đã ngắt, trạng thái "Vi không" không thể duy trì, những vết thương không ngừng chảy máu. Thằng Minh còn khá, vô số hoa văn kì dị tạo hình như vì mạch điện tử xuất hiện tại miệng vết thương. Những vết thương không phục hồi ngay nhưng cũng lành lại với tốc độ nhanh trông thấy. Kỹ năng chủng tộc "Bất tử chiến văn" phát huy tác dụng.

Thằng Thi không được may mắn như thế. Nó chẳng có kỹ năng nào để khôi phục thương thế cả. Ngay cả "Thuốc" cũng không kịp cắn mà đã ngắt đi. Máu không ngừng chảy, thương thế có vẻ ngày càng trầm trọng.

Hannes muốn mang hai đứa đến chỗ Lan nhanh nhất có thể. Cô bé có hộp cứu thương thần kỳ. Ban chiều, chân của Carla đã bị nghiền nát mà còn có thể cầm máu và giảm đau một cách nhanh chóng.

Đám người nhanh chóng rời khỏi bến cảng. Minh, Thi, bốn người lính, bảy người dân trong nhà thờ. Armin, bạn của Eren cũng trong số đó.

.....

- Đoàng.. đoàng.. đoàng.... - Vung vẩy cái đuôi thu lại khẩu súng hai nòng, đầu ngón tay vẫn còn mờ sáng, Lan không thèm nhìn cái xác con Titan cao hơn hai mét đang ầm ầm đổ xuống. Quay đầu, em lo lắng nhìn về phía bến cảng. Bộ đàm đã không còn liên lạc được, lúc còn hoạt động thì cũng toàn nghe thấy những âm thanh ầm ầm của vật thể bị va chạm mạnh và tiếng gió vù vù thổi (Tiếng gió là do hai thằng di chuyển nhanh mà tạo ra). Không có tin tức gì về trận chiến ở bến cảng, phía đó lại bị những cánh bướm đen phủ kín nên Lan càng lo lắng.

Sau khi hai thằng và Hannes chạy đến bến cảng thì có vài con Titan loại nhỏ lảng vảng đến chỗ nhóm Lan trốn. Dưới sự tấn công của mọi người, lại tiêu hao một đồng đạn xuyên giáp, mấy con Titan xấu số cũng ngã xuống trong sự bất cam.

"Hình như có tiếng bước chân từ hướng bến cảng. Không phải tiếng bước chân của lũ Titan, là của con người...". Từ lúc trở thành "Nguyệt quang hồ", thánh giác của em tốt hơn hẳn.

Nhún người phóng lên một nóc nhà thấp cạnh đó, đưa tay lên đầu vuốt vuốt đôi tai hồ ly của mình, Lan háo hức nhìn về phía phát ra tiếng bước chân. Vài bóng người hiện ra: "Kia là anh Hannes, kia chắc là mấy người trong nhà thờ..." Không chỉ thính giác tốt, thị lực của em cũng tăng lên rất nhiều, nhất là nhìn trong đêm" Sao không có bóng dáng anh Thi, cả anh Minh nữa..."

Lo lắng, sợ hãi" Chẳng lẽ..."

Hốt hoảng chạy tới phía đám người đang đến, ôm lấy chút hi vọng cuối cùng.

Mừng gần như phát khóc khi thấy trong đám người còn có hai hình bóng mặc đồ đen được người khác công đến. Bước chân nhanh hơn. Òa khóc khi nhìn thấy thằng Thi và những vết thương vẫn còn chảy máu của nó.

Khóc vì mừng. Mừng vì thằng Thi vẫn còn sống, em vẫn không cô đơn.

Khóc vì những vết thương trên người nó.

Vội vàng đỡ lấy thằng Thi từ trên lưng người lính xuống, Lan vừa khóc vừa băng bó vết thương cho nó. Nước mắt chan hòa, vài giọt rơi cả vào khuôn mặt vết máu của thằng Thi bên dưới. Chẳng biết nó có nhận ra không nhưng khỏe mắt rõ ràng hơi giật giật.

Sinh mệnh lực của côn trùng hệ vốn mạnh, lại thêm "Bất tử chiến văn" và thuốc hồi phục thể lực hỗ trợ. Thằng Minh chẳng cần chữa trị băng bó gì mà các vết thương cũng đã khép hết miệng lại, bắt đầu ăn da non. Mặc dù nó vẫn chưa hề tỉnh lại.

.....

- Quay lên nào..! - Thi giật mình ngồi bật dậy rồi ngơ ngác nhìn xung quanh.

- Thi ra là mơ... - Đầu vẫn còn đau dữ dội, hai mắt vẫn còn hoa lên, cố gắng mãi mới nhìn thấy cảnh vật xung quanh. Nó đang ở một chỗ tối tăm, chỉ có ánh sáng xanh lạnh lẽo tỏa ra từ cây đèn huỳnh quang soi lên những khuôn mặt nhợt nhạt, sợ hãi và lo âu xung quanh nó.

Cây đèn ma pháp chống ăn mòn, chịu va đập, chịu nhiệt, chịu áp suất, ánh sáng có tác dụng "Thanh tỉnh", có thể chiếu sáng trong thời gian ba trăm năm mà hôm qua, lúc còn ở "Khu lưu trữ", nó đã đổi trong khi quá chén.

Còn cả những khuôn mặt này, cả cơ thể đau đớn này nữa. Tất cả nhắc cho nó biết, nó vẫn còn trong "Kho dữ liệu", bản đồ "Attack on Titan".

Người quần đầy băng trắng

- Đây là nơi nào...? - Đảo mắt nhìn quanh, nó thấy chỗ này hình như là một căn phòng kín khá lớn. Giữa phòng là cây đèn ma pháp của nó, mười mấy người ngồi lẩn lộn xung quanh. Hai mẹ con nhà Jaeger, Mikasa, một cậu bé tóc vàng nữa, chắc là Armin, bạn của Eren rồi. Hannes và ba người lính cùng chiến đấu với nó lúc ở bên tàu. Mấy tân nhân của tiểu đội luân hồi 013. Còn có 6 người dân nữa mà Thi không biết. Già có, trẻ có, gái có, trai có. Có thấp giọng nói chuyện với nhau, có nhắm mắt giả vờ ngủ mà lên lút đánh giá nó cũng có. Ở góc phòng, cách xa nó nhất. Thằng Minh đã tỉnh dậy từ lúc nào, đang lớn tiếng chém gió với cô nàng nữ binh:

- Hồi còn làm đại ca băng đó, đàn em của tôi có hơn nghìn thằng. Mỗi lần đi "Bảo" cả cảnh sát cũng không dám động vào... - Du đứng bên cạnh cũng hùa theo phụ họa. (Thi: Định mệnh. Đó là tau mà, có phải vậy ư đâu...). Khẽ lắc đầu, một tay đưa lên dụi mắt cho tỉnh táo, tay còn lại quờ về đằng sau. Nó mồi lưng. Nó muốn tìm bờ tường để tựa.

- A... - Một khối mềm mại ấm áp gì đó lọt vào tay nó, kèm theo đó là một tiếng kêu yếu ớt. Không phải tiếng của Lan. Giật thót mình, vội vàng rút tay lại. Nó ngoái đầu nhìn ra đằng sau.

- Tốt quá, cậu tỉnh lại rồi... - Cô May đỏ bừng mặt, đầu hơi quay ra chỗ khác, giọng nói hơi run rẩy và ánh mắt lộ vẻ hoảng loạn. Nhìn vị trí và tư thế ngồi của Cô May, Thi chắc chắn rằng từ này đến giờ nó vẫn gối đầu lên đùi của cô.

Đang á khẩu không biết nói gì thì:

- Oa..! Anh tỉnh rồi! Làm người ta lo gần chết! - Bé Lan nhào vào lòng thằng Thi, ôm cứng lấy eo nó, nước mắt tuôn ra như mưa. Lan vẫn luôn ở bên, túc trực, chăm sóc cho Thi. Chỉ là ban này, quá mệt mỏi em mới thiếp đi.

Liên tục sử dụng "Yêu lực". Bình thường, "Phệ quang" sẽ bù vào ngay nhưng, chết tiệt cái buổi tối ngày hôm nay: không trăng, không sao, ánh mặt trời thì có khi phải đợi đến sáng, bầu trời đen kịt một màu thì lấy "Quang" ở đâu ra mà "Phệ". Mặc dù chỉ số tinh thần lực rất cao, những hơn 200. "Yêu lực" của em sẽ hồi phục lại nhanh thôi nhưng mệt mỏi là không tránh được.

Tiếng gọi của Lan thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong căn phòng kín. Mọi người đều quay ra nhìn vào Thi, rồi những nụ cười xuất hiện. Nụ cười hiếm hoi trên những khuôn mặt lo âu sợ hãi.

- Cảm ơn...

- Cậu khỏe rồi à...?

- Không sao chứ...?

- Cảm ơn nhiều...

Những người dân, người lính hướng về phía Thi cảm ơn bằng cả tấm lòng. Nhờ có nó và Minh mà mọi người còn được ngồi đây, còn được hít thở, còn được sống. Dù gì, còn sống vẫn tốt hơn...

Mấy tân nhân cũng thở phào một hơi. Thằng Thi tỉnh lại là thêm một phần chiến lực cường đại, khả năng sống sót sẽ cao hơn. Chỉ cần sống qua bản đồ, hoàn thành nhiệm vụ thì như lời hai thằng nói, sẽ có thể "Cường hóa", sẽ mạnh được như hai thằng.

Du cũng nhìn về phía Thi, khóe miệng hơi nhếch lên, cố gắng nở một nụ cười: "Thật là bá đạo. Bị thương như thế mà vẫn có thể hồi phục lại nhanh chóng. Đúng là đại ca của mình có khác..."

Chỉ có thằng Minh, nó chỉ nhìn lướt qua Thi, ánh mắt hơi dừng lại ở bé Lan và Cỏ May rồi quay lại với công việc chém gió của mình: "Thằng khốn nạn. Đúng là cuộc đời còn lắm bất công. Thằng bốn hộp sữa thằng không hộp nào."

Lan vẫn nức nở trong lòng. Cỏ May vẫn thẹn thùng đằng sau.

Khẽ cười với mọi người coi như đáp trả. Thi cúi xuống hỏi Lan:

- Đây là chỗ nào? - Cố gắng tỏ ra nghiêm túc để lấp liếm hành động vừa rồi của mình với Cỏ May. Nó ngại, dù chỉ là vô tình. Lời nói đứng đắn, vẻ mặt nghiêm túc, ý nghĩ trong sáng nhưng hành động thì: Nó đang đưa bàn tay vừa chạm vào Cỏ May lên mũi hít lấy hít để. (~ Phê... ~ ~)

Thoáng liếc trộm thằng Thi, thấy hành động xấu xa của nó. Cỏ May càng ngượng. Đầu cúi gằm, hai bàn tay nắm chặt lấy tà áo mà Thi khoác cho cô lúc trước, khuôn mặt đỏ bừng.

- Hầm ngâm ẹ. Armin dẫn chúng ta tới. Chỗ này còn ở dưới chân cầu cơ. Ở chỗ cũ nguy hiểm lắm, thỉnh thoảng lại có quái vật đi qua. - Bé Lan ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt tròn to mong nước mà trả lời cho nó.

- Ồ. Chúng ta ở đây bao lâu rồi?

- Em cũng không biết nữa. Khoảng hai hay ba tiếng gì đó. Em cũng trị thương cho mọi người hết rồi, cả ăn nữa. Thức ăn nén dạng viên và nước cố định dạng con nhộng dùng tiện lắm.

- Còn không? Cho anh một "Lô".

- Đây! - Lan đưa hai cái lọ to bằng cổ tay cho Thi, một cái màu xanh, một cái màu vàng. Chẳng hỏi ai mà cũng chẳng thèm đọc hướng dẫn, Thi dốc những viên giống như viên thuốc trong hai lọ ra đầy một nắm tay, nhét hết vào mồm rồi nuốt chửng. Thấy vậy, Lan và Cỏ May đều trợn mắt há mồm ngạc nhiên nhìn nó.

- Anh..! Một viên mỗi loại đủ dùng cho hai ngày đó...

- Thật hả? Thôi, kệ đi, làm một nhát no cả tháng cũng được.

- Anh..

- Cậu..

.....

Mấy thành viên còn sống sót của tiểu đội luân hồi 013 ngồi quây lại một góc. Lúc này Minh đã báo với tất cả mọi người rằng nhóm có việc riêng cần giải quyết.

- Chúng ta sẽ tiến vào thành Rose theo đường bộ - Minh nói. Những người khác khẽ gật đầu đồng ý vì ngoài cách đó ra thì làm gì còn cách nào khác đâu.

- Mà xem card chưa? - Thằng Minh quay sang hỏi Thi.

- À ừ..! Chưa.

- Xem đi.

- Card...

Thông tin cá nhân, thông tin bản đồ, nhiệm vụ chính, nhiệm vụ phụ... Tất cả vẫn nguyên ngoài một dòng chữ mới được thêm vào:

- Mở ra nhiệm vụ đường nhánh: Trái tim chính nghĩa [Có thể bỏ qua]. Tìm và hộ tống những người dân còn mắc kẹt ở thành phố vào trong bức tường Rose. Hộ tống thành công một người thưởng 100 điểm tích lũy. Chết một người trừ 0 điểm tích lũy. Chú ý: Nhiệm vụ mở ra cho toàn tiểu đội.

- Mày thấy thế nào? - Ước chừng thằng Thi đã đọc xong, Minh cất tiếng hỏi.
- Cũng được lắm ư. Dù gì cũng tiện đường mà. Cứu được người nào hay người đấy.
- Mấy người khác có ý kiến gì không?
- Em không có ý kiến - Bé Lan.
- Em theo đại ca - Du.
- Chỉ cần không bỏ chị lại là được - Cỏ May.
- Nghe theo hai cậu cả - Hà.
- Tùy hai cậu - Nghĩa.
- ...

Trong đám tân nhân, ngoài Du ra thì Cỏ May cũng đã thức tỉnh năng lực khi hai thằng chiến đấu ở bến tàu. Năng lực của Cỏ May cực kì đặc biệt. Khi phát động, tất cả những gì diễn ra trong bán kính năm mươi mét cô đều biết hết. Khi biết được năng lực của Cỏ May, hai thằng Minh và Thi liên tục kêu lên:

- Quả này trúng lớn rồi... !
- Hack map rồi... !!
- Chơi éo gì nữa... !!!
- ...

Mặc dù chưa hoàn toàn kiểm soát được năng lực, tầm nhìn còn hẹp, khi sử dụng còn hơi đau đầu nhưng nếu kết hợp với "Con mắt âm dương" của Lan nữa thì cơ hội sống sót của cả nhóm cũng đã tăng lên rất nhiều.

Thống nhất ý kiến xong, Minh quay ra nói với những người còn lại trong phòng:

- Này mọi người, chúng tôi sẽ đi vào thành Rose bằng đường bộ. Có ai muốn đi cùng? - Bọn họ đưa mắt nhìn nhau rồi cùng gật đầu. Đi giữa đàn Titan, tiến vào thành Rose bằng đường bộ. Nghe thật phi lí nhưng bến tàu đã bị phá rồi. Đây đã là con đường cuối cùng, hi vọng cuối cùng. Đặc biệt, nhóm người này có thể giết được Titan, đi với họ biết đâu mình có thể sống mà vào được thành Rose.
- Nếu không ai phản đối gì thì mọi người chuẩn bị đi. Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ. Dù trời tối nhưng còn hơn đợi đến sáng mai. Đến lúc đó cứ ba mét lại có một con Titan thì đi vào mất.

Mọi người bắt đầu đứng dậy, chuẩn bị cho cuộc hành trình có thể là cuối cùng của đời mình.

- Chú ơi... - Eren túm lấy gấu áo của Minh khẽ giật - Armin có điều muốn nói - Đằng sau cậu bé là Mikasa và Armin ngược đời mắt đầy mong chờ về phía nó.
- Được rồi, có gì thì nói đi, muốn khen chú đẹp trai thì cứ nói ra, đừng ngại.
- Cháu nghe nói, các chú muốn vào thành Rose bằng cổng chính? - Giọng nói Armin có vẻ rụt rè.
- Ủ. Thì sao? Thực ra bọn chú cũng không chắc lắm. Cứ đến tường thành đã, rồi có gì thì tính sau.
- Cùng lắm thì cho nổ một đoạn tường thành đi mà vào. Mấy con Titan này chẳng ngăn gì thuốc nổ lên chúng ta còn nhiều lắm... - Thi ở bên cạnh nói xen vào.
- Cháu nghĩ, cổng chính cao hơn năm mươi mét và được phòng thủ rất chặt chẽ. Họ sẽ không mở ra vì vài người chúng ta đâu...
- Cứ đánh sập xuống mà vào thôi. Xem nào, 10 cân C4 chắc thoải mái... - Vẫn là thằng Thi.
- Thế cháu có cách nào không? Nói đi, đừng ngại. Nói rồi chú sẽ cho kẹo. Còn thằng kia cầm mồm và cút về cái góc tăm tối của mày, không bỏ nhét kẹo vào lỗ mũi mày giờ - Thằng Minh vừa nói vừa vén vạt áo, cạy ra một cái bã kẹo cao su không biết dính trên đó tự bao giờ, dứ dứ trước mặt Armin. Nó biết, cậu bé này theo cốt truyện thì là một thiên tài.
- Cổng chính không mở nhưng cổng ở bốn con kênh đào thì chắc chắn không đóng. Bọn Titan không xuống được nước. Chúng ta sẽ đi đến một trong những cánh cửa đó, cơ hội vào được bên trong rất cao.

- Được đấy, dẫn đường đi, chúng ta sẽ đến đó - Cảm thấy có lý, thằng Minh đồng ý ngay không chút do dự.

- Year! Đánh sập bờ tường chỗ kênh đào. 15 cân C4, sao phải xoắn. Tau chế kíp nổ xong rồi - Thằng Thi vừa nói vừa quần một cái bọc gì đó to bự.

- Year..! - Bé Lan cũng hòa theo.

- Cút, tao không có đùa - Đã không vui vì tán cô nữ binh ngực to thất bại, hai cái đũa này lại còn cứ làm phiền làm nó cực kì ức chế. Không thể chịu được khi nhìn thấy thằng Thi vừa cười vừa rút bật lửa ra châm cái gì đó, hình như là ngòi của khối chất nổ nó cầm trên tay thì phải. Minh lao đến, hất bay cái bọc chất nổ trong tay thằng Thi đi rồi đè nó xuống. "Viêm hỏa chiến văn" được phát động, nó hơ cháy viên bã kẹo cao su ban nãy ra nhò vào đầu thằng Thi.

Hơn chục giây sau, Minh thỏa mãn đứng dậy, bỏ lại thằng Thi đang ngồi bệt dưới đất khóc thút thít như vừa bị cướp đi thứ quý giá nhất của đời trình trảng. Nó khóc, mặc kệ bé Lan và Cò May bên cạnh ra sức an ủi. Trên đầu là một mớ tóc đã dính bết vào thành một cục. Bã kẹo cao su nóng thì gỡ đến tét mới ra, có lẽ mớ tóc này phải cắt đi là không thể tránh khỏi rồi. Nén nước mắt xèo đi mớ tóc bết, mọc ra một cái mũ quả dưa màu đen lịch lăm đội lên đầu, Thi dẫn bé Lan và Cò May đuổi theo mọi người.

Hành trình bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11: Lối Vào...

Thành Maria, thành trì ngoài cùng của nhân loại, gần bọn Titan nhất, nơi sinh sống của những người thuộc tầng lớp thấp nhất. Nhưng đây cũng là thành có diện tích lớn nhất và chứa nhiều nhân khẩu nhất.

Tối.

Bình thường, mỗi khi màn đêm buông xuống, thành Maria lại trở lên rực rỡ hẳn lên. Nhà nhà lên đèn, người người quây quần bên gia đình của mình. Cùng nhau thưởng thức bữa tối. Hạnh phúc và an lành.

Nhưng hôm nay khác. Rất khác...

...

19 giờ 30 phút.

2 giờ 30 phút sau trận chiến bên cảng

4 giờ 13 phút sau cuộc tấn công đầu tiên của Titan

7 giờ 10 phút sau khi tiểu đội luân hồi tiến vào bản đồ.

Thành Maria chìm trong bóng tối. Ngẫu nhiên, một nơi phát ra ánh sáng thì đó cũng là ánh sáng từ những đám lửa. Những đám lửa thiêu đốt nhà cửa của người dân, thiêu đốt tài sản của người dân và còn thiêu đốt cả sinh mạng của họ nữa.

Ánh sáng ngọn lửa, ánh sáng của sự hủy diệt.

Lũ Titan có mặt khắp nơi, chỗ nào cũng thấy.

.....

Trên một nóc nhà cách bờ con kênh đào 50 mét, hai bóng người đang lặng lẽ đứng đó hứng gió trời.

- Thế nào, đi được không? - Thi, một trong hai bóng người mở miệng hỏi. Đầu nó vẫn còn hơi đau, mắt vẫn chưa nhìn được rõ như bình thường. "Chắc đây là tác dụng phụ của trạng thái cấm thuật kỳ lạ lúc ở bên tàu đây mà.". Nó nghĩ thế.

- Nhiều lắm. Chắc không được đâu anh - Lan, bóng người còn lại trả lời.

Muốn vào bên trong bức tường Rose theo lối kênh đào thì cách nhanh nhất là đi dọc theo con kênh hoặc trực tiếp dùng bè cao su mà đi vào. Năm phút trước bọn nó đã đến đây. Cả đoàn người để tránh phải đối mặt trực diện với bọn Titan đã trốn tạm vào một ngôi nhà còn kiên cố gần đó. Còn thằng Thi

thì dẫn bé Lan đi thám thính tình hình.

Thằng Thi đi vì nó có tốc độ rất nhanh, có chuyện gì xảy ra thì nó cũng có thể nhanh chóng bỏ chạy. Bé Lan đi vì sau khi cường hóa huyết thống, mắt em có thể nhìn trong đêm rất tốt.

Nhìn dọc theo bờ kênh. Không biết là do bọn Titan thông minh đột xuất, do bọn nó xui tận mạng hay đơn giản là do "Quản lý" chơi đều mọi người mà dọc bờ kênh tụ tập rất nhiều Titan. Không kể bọn Titan loại nhỏ bị khuất dưới những ngôi nhà thì trong tầm nhìn của Lan, số Titan loại trung bình đã là vài chục con rồi, Titan loại lớn cũng không ít.

Kiểm một chỗ ít Titan mà đột phá ra bờ kênh rồi dùng bè cao su mà trực tiếp đi vào..? Cái này bọn nó cũng đã nghĩ tới nhưng sau một vòng trinh sát, thằng Thi đã trực tiếp bỏ qua. Không biết có phải do vô tình hay cố ý mà những công trình lớn ở cạnh sông như tháp chuông, cây lớn rồi cả cầu đá đều bị bọn Titan đẩy đổ xuống sông. Vật cản không cản hoàn toàn được dòng chảy nhưng cũng đủ để cản loại phương tiện vận chuyển đường thủy kiểu như "Bè lớn" đi qua.

Bơi vào..? Ba đứa nó thì còn có thể chứ mấy người dân và tân nhân thì chắc chết.

Lắc đầu, hai đứa lại nhanh chóng trở lại nơi cả nhóm đang tạm trốn.

- Không chơi được rồi, nhiều Titan lắm - Vừa về đến nơi, không để cho những người khác phải đợi, thằng Thi đã mở miệng nói.

- Đi đường vòng thôi - Nó nói tiếp. Cả đoàn người lại tiếp tục lặng lẽ bước đi.

Đoàn người chia làm hai nhóm đi cách nhau khoảng ba mươi mét. Nhóm trinh sát đi phía trước dẫn đường gồm Hannes và Tom (Một người lính còn sống sót, kẻ đã cộng thằng Thi lúc ở bến tàu) dẫn đường. Bên cạnh là Lan "Con mắt âm dương" và Cỏ May "Hack map" trợ giúp. Thằng Thi cũng trong nhóm này nhưng nó không đi cùng mà lẩn khuất trên mấy nóc nhà gần đó, sẵn sàng phản ứng với bất cứ chuyện gì phát sinh.

Nhóm phía sau gồm những người còn lại. Thằng Minh đi cuối cùng trong nhóm này đoạn hậu.

Ngôi nhà mà bọn thằng Minh và Thi tưởng là nhà thờ thật ra là kho tiếp tế ga và vũ khí cho quân đội nên bây giờ Hannes và ba người lính còn lại ai cũng đầy ga, còn có cả dự trữ nữa. Lưỡi kiếm cũng được thay nguyên một bộ mới.

Thương thế của hai thằng cũng đã tạm ổn định. Với "Bất tử chiến văn" nhìn từ ngoài vào thì thằng Minh đã gần như khỏi hẳn. Sinh mệnh lực hơi tụt xuống một tí, máu "Giấy" hơn bình thường một tí nhưng không sao. Điểm sinh mệnh lực của nó vốn cao, gần gấp ba lần người thường cơ mà.

Thằng Thi cũng đã khá hơn rất nhiều. Vài dẻ xương sườn đã được ai đó nắn lại cho, con đau đầu đang giảm dần. Đôi chân chịu tổn thương nặng nhất do lực phản chấn từ "Cấm thuật" và "Quý bộ" đã được bôi thuốc cầm máu và lượng lớn thuốc giảm đau rồi dùng băng y tế quấn chặt lại. Mặc dù sẽ để lại hậu quả nghiêm trọng nhưng nó không quan tâm, bây giờ hoạt động được là ngon rồi. Chỉ cần còn sống trở về "Khu lưu trữ" thì bị thương thế nào chẳng chữa được.

Đôi Kukri (Đao quắm) phong cách, rèn bằng kim loại hấp thụ nhiệt AI - 14 của hai thằng đã được Hannes nhặt về cho nên không sợ phải dùng tay không đánh nhau với bọn Titan nữa.

Có Hannes dẫn đường, lại thêm Lan và Cỏ May hỗ trợ nữa nên đoàn người lợi dụng bóng tối vòng qua tránh phải đối mặt với rất nhiều con Titan. Thỉnh thoảng mới phải bắt buộc tiêu diệt một con Titan đi lẻ thì với sự phối hợp của hai thằng và trợ giúp của mấy người lính đều có vẻ hết sức nhẹ nhàng. Vòng vào tiến lên, dù phải đi hơi xa một tí nhưng tránh được rất nhiều trận chiến không cần thiết.

Trong bóng đêm mịt mù, đoàn người lặng lẽ bước đi...

.....

22 giờ 45'.

Một góc hẻo lánh nào đó trong thành Maria.

- Học... học... Chị ơi... chị ơi... em... - Một cậu bé tầm mười, mười một tuổi vừa chạy vừa thở dốc hỏn hển gọi với lên đằng trước.

- Neo... Có lên, một chút nữa thôi... sắp thoát rồi... mẹ đang chờ ở đằng trước... có lên... - Người nói là một cô bé tầm 15, 16 tuổi, khuôn mặt mang đầy vẻ hoảng loạn nhưng vẫn cố gắng động viên đứa em mình. Mái tóc vàng hơi quăn rối tung, bàn chân trần đã rướm máu. Cha chết rồi, mẹ cũng vì tranh thủ chút thời gian cho hai chị em chạy trốn mà ở lại dụ bọn Titan giờ đây có lẽ cũng không còn. Bây giờ, chỉ còn lại đứa em là người thân duy nhất. Nắm chặt tay em mình, cầm đầu chạy vào đêm tối mịt mù.

Đằng sau hai chị em không đến mười mét là hai con Titan loại nhỏ đang đuổi theo và ngày càng đến gần.

- Học... Aaaa... - Sợ hãi làm đôi chân cứng lại, mệt mỏi làm bước chân liêu xiêu. Thể lực của một cậu bé mười tuổi thì làm sao có thể duy trì được lâu. Đang chạy, cậu em bỗng nhiên trượt chân khuỵu ngã, kéo theo cả chị của mình. Không thể đứng lên, sức lực như thể bị rút sạch đi sau cú ngã. Mà có còn sức đi chăng nữa thì cũng chả kịp đứng lên, hai con Titan đã lao tới sát người. Chỉ kịp ôm chầm lấy nhau, mắt nhắm chặt, chờ đợi tử vong.

" - Đừng lo cho mẹ...

- Không, mẹ ơi...

- Chạy đi. Hứa với mẹ, dù có chuyện gì xảy ra cũng phải sống đấy nhé... "

" Xin lỗi mẹ. Bọn con thất hứa rồi... " Nhắm chặt mắt, ôm chặt cậu em trong lòng. Trong vô thức, cô bé đưa lưng về hướng bọn Titan như muốn bảo vệ cho đứa em trong lòng mình. Hơi nóng của bọn quái vật đã ập vào gáy, từ vong đã cận kề, thì:

- Bùng...

.....

Thì đang di chuyển với tốc độ cao, vài giây trước, Cỏ May bảo với nó rằng cô "Thấy" hai "Con người" và hai "Con Titan" ở hướng này. Vừa nghe thấy thế, nó đã lao đi không chút do dự. Trời tối, mắt lại đang có vấn đề, nó chưa thể nhìn thấy cái gì nhưng tiếng bước chân "Thình thịch" nặng nề của bọn Titan đã vọng vào tai. Đưa tay lên giữ lấy cái mũ trên đầu cho khỏi bay mất, lại một lần nữa tăng tốc độ nhảy qua hai nóc nhà. Màn đêm không có trăng sao nhưng với đôi mắt đã quen nhìn trong bóng tối, nó vẫn có thể loáng thoáng nhìn thấy hai con Titan loại nhỏ đang lao về phía hai bóng người nhỏ bé đang ôm nhau run rẩy.

- Phốc... - Chạm đất, tới nơi, thành công đứng chắn trước hai con người xui xẻo (hay may mắn) trước khi con Titan tới. Vị trí nó đứng chỉ cách hai người kia hơn một mét. Chân vừa chạm đất, con Titan đầu tiên đã tới nơi.

- Hít.... - Co chân, vặn người, một cú đá thẳng tầm cao đã giáng vào ngực con Titan đang trước.

[Thương – Mặt nhật]

- Bùng... - Con Titan chạy trước bị đá bay ngược, đập vào con đằng sau làm cả hai đều phải dừng lại. Trên ngực con Titan bị đá là ba vết đâm sâu hoắm, cái này là do móng vuốt trên mũi giày thẳng Thi lưu lại. Những ngôi sao đen nhanh chóng lan ra, ăn mòn cả lồng ngực.

Thằng Thi cũng bị lực phản chấn hất ngược về phía sau, cái mũ quả dưa lịch lãm cũng đi theo tiếng gọi của quán tính mà bay mất.

Thuận đà, nó phóng luôn đến chỗ hai người còn đang nằm ôm nhau run rẩy. Mỗi tay túm lấy lưng áo một người, nó vặn eo, đập mạnh.

Hai người xui xẻo bị nó đập bay đi năm, sáu mét, tạm thời được liệt vào dạng "Đã thoát li chiến trường". Lúc chạm vào, thằng Thi đã nhận ra một người là nữ, một người là trẻ con, đập đi thể hơi thô bạo nhưng bây giờ không có thời gian để nhẹ nhàng. Những người không có khả năng chiến đấu phải nhanh chóng rời khỏi chiến trường, nếu không chỉ thêm vướng chân mà thôi.

Vội vã xoay người, xuống tấn, sẵn sàng đối phó với hai con Titan đằng sau.

Con Titan bị đá thùng ngực vẫn còn đứng yên khôi phục. Con Titan còn lại thì đã lao tới nơi rồi.

Bình tĩnh rướn người, lấy chân trái làm trụ, chân phải co lên, ngả người tung một cú đá chân cao chuẩn xác vào lòng bàn tay phải đang vươn đến của con Titan. Bàn tay con Titan bị đá bật lên. Thi giữ nguyên tư thế, tiếp tục hạ thấp trọng tâm, gót chân chệch thẳng xuống, đi theo một quỹ đạo hơi cong mà giáng vào đầu gối chân phải của con quái vật. Lực đạo mạnh mẽ làm đầu gối lệch đi, móng vuốt gót giày đâm thành một lỗ, những ngôi sao đen từ miệng vết thương lan ra làm cả đầu gối gãy tan nát.

Mất trụ, con Titan nghiêng người ngã. Không đợi con Titan chạm đất, thằng Thi mượn lực phản chấn từ cú đá tiếp tục xoay người, tay phải khê vuốt qua chiếc hộp sau thắt lưng. "En nhỏ" đã xuất hiện trên tay nó. Ánh dao lóe lên, một cái đầu bay lên. Phần thân còn lại của con Titan đổ xuống.

Cùng lúc đó, một bóng người cũng chao qua con Titan đằng sau.

- Xoẹt, xoẹt. - Một mảng gáy bị cắt ra, con Titan đó cũng chết.

Không cần nhìn thằng Thi cũng biết đó là Hannes. Qua vài trận chiến, cả tâm lý và kỹ thuật chiến đấu của anh đều được hoàn thiện hơn rất nhiều. Đối phó với một con Titan loại nhỏ là điều đơn giản.

Thông báo điểm thưởng, vậy có nghĩa là đã an toàn, Thi quay người lại, nhặt lấy cái mũ che đi mái tóc phong cách "Giáo sư hói đầu" rồi đi tới chỗ cô gái và cậu bé kia. Nó sợ nó đập mạnh quá làm người ta bị thương.

- Này, có làm sao không cô bé? - Vừa nói nó vừa vươn hai tay đỡ lấy cơ thể mềm mại vẫn còn đang run rẩy dưới đất lên.

- Neo... em tôi... - Cô bé có vẻ như còn chưa hết sợ hãi, run rẩy đứng lên nhưng hai chân còn mềm nhũn, cả người đều phải tựa hết vào thằng Thi. Câu đầu tiên lại là hỏi về em mình.

- Chắc nó không sao đâu - Thằng Thi trả lời khi thấy Hannes đã đỡ cậu bé kia lên và dắt về hướng này (nãy nó vội quá không để ý đã ném hai chị em đi hai hướng khác nhau). "Chết tiệt, nhìn mặt non choẹt mà cao vãi, đến tận mắt mình à". Bàn tay nhộm nhoộm, điên cuồng tranh thủ trước khi bé Lan đến và trước khi cô bé trong ngực bình tĩnh lại mà nhận ra.

Hannes dắt cậu bé tới nơi, hai chị em ôm nhau mà khóc.

Vài phút sau, đoàn người cũng tới nơi. Bây giờ, đoàn người có vẻ đông hơn hẳn lúc ban đầu. Hơn ba mươi người. Ban đầu đoàn người gồm ba đứa Minh, Thi và Lan, năm tân nhân còn sống, bảy người dân cứu ra từ bên cảng, ba mẹ con Eren và bốn người lính kể cả Hannes. Từ lúc đoàn người bắt đầu di chuyển đến giờ đã được hơn ba tiếng, tường thành hùng vĩ đã ở ngay trước mắt. Trên đường đi, liên tục cứu những người mà bọn nó nhìn thấy nữa, một phần vì tiện đường một phần cũng vì nhiệm vụ. Bọn nó đã cứu thêm được năm người dân và ba người lính, bây giờ thêm hai chị em này thì là mười người.

Cậu bé quá mệt mỏi đã có người lớn công. Cô chị gái cũng đã được trị thương cùng một đôi giày mới.

Sau khi cho hai chị em gia nhập đoàn, bọn nó lại tiếp tục dời đi. Mật độ Titan càng ngày càng cao, điều đó có nghĩa là Titan đã tràn vào trong thành ngày càng nhiều. Chân chửi thêm một giây là thêm một phần nguy hiểm.

Bức tường đã ngay trước mắt, đích đến ngày càng gần, hi vọng càng lớn lao.

.....

23 giờ 37'.

Cách vị trí cắt nhau của con kênh đào và bức tường 100 mét. Cách chân tường không đến 50 mét. Trong một ngôi nhà kiên cố nào đó:

- 1, 2, 3, ...5, ...7. Bảy con Titan trong đó có 1 con loại khổng lồ, 2 con loại trung bình, còn lại là loại nhỏ - Lan đứng cạnh một khung cửa sổ vỡ nát, nhìn về phía kênh đào, đếm số lượng Titan nơi đó rồi nói với mọi người.

Minh nhủ mày, Thi nhủ mày, vài người khác cũng nhủ mày. Bọn nó đã đến đây được hơn ba mươi phút rồi. Nhìn vào bức tường thành gần ngay trước mắt, đã có người trong đoàn đưa ra ý kiến là cầu cứu những người trên bức tường đó.

Hannes đã đi, nhưng lại trở về một mình. Hannes không nói gì nhưng mọi người đều ngầm hiểu: Cầu cứu thất bại. Những người trên bức tường không dám xuống. Họ sợ, sợ Titan, sợ mình bị ăn thịt, sợ chết. Đám người này đã hoàn toàn bị bỏ rơi. Không ai trách Hannes vô dụng. Chỉ tính việc anh đã vào được bên trong thành Rose rồi, đã an toàn rồi mà vẫn còn quay lại, tất cả những người ở đây, đặc biệt là dân thường đều kính phục anh từ tận đáy lòng.

Để mấy người lính mang theo động cơ 3D mang theo những người khác trèo vào. Đó cũng là một phương án hay nhưng nhìn và số lượng lính và số lượng những người khác, hai thằng lại lắc đầu. Quá chênh lệch, phải vài lần mới hết. Chân tường cũng là chỗ Titan tụ tập, lại còn pháo của con người từ bên trên bắn xuống nữa chứ. Tên bay đạn lạc biết đường nào mà lẩn.

Cuối cùng, chỉ còn lại phương án ban đầu: Bơi vào bằng đường kênh đào. Không phải lo cho những người không biết bơi, trong ba lô không gian của Lan có áo phao, cả xuống cao su cũng có một cái.

Vậy là phải đánh với lũ Titan ở đầu con kênh này rồi. Nhìn vào mấy người lính, hai thằng cùng khẽ nở nụ cười. Không ai bỏ chạy trước, dù tường thành đã ở ngay trước mặt. Trải qua vài trận chiến, nét sợ hãi trong mắt những người lính này đã giảm đi nhiều. Ánh mắt toát ra nét tự tin, kiên định và sự thù hận điên cuồng. Hận lũ Titan, vì bọn "Chúng", không ai là không mất mát. Rồi cả những người dân thường này nữa. Chỉ cần trang bị súng thôi là cũng trở thành một đội hòa lực yểm trợ rất tốt.

Thi bắt đầu phát vũ khí đạn dược cho người dân. Còn thằng Minh cũng bắt đầu phân công nhiệm vụ:

- Bảy con Titan, sao phải xoắn. Thằng Thi sẽ làm bị thương con khổng lồ, Du cầm chân nó hộ anh. Mấy người nữa, dùng súng yểm trợ cho thằng Du. Thằng này này...

- Được, đại ca... - Sau khi tỉ mỉ quan sát và tự thân trải nghiệm, hai thằng đã dự đoán năng lực của Du là "Nguyên rửa". Khi một sinh vật bị thương, Du sẽ không chừa những sợi chỉ đen trong không gian quần lấy sinh vật đó. Sinh vật bị quần sẽ liên tục suy giảm "Sinh mệnh lực", kéo theo đó là khả năng phục hồi thương thể và chịu tấn công cũng liên tục giảm đi. Chỉ cần bị một vết thương nhỏ cũng có thể bị "Nguyên rửa" đến chết. Trường hợp của con Titan đầu tiên Du giết chính là như vậy. Nhưng ngoài lần đầu tiên bộc phát ra thì những lần sau chủ động sử dụng lại kém hơn nhiều. Mục tiêu ở ngoài 25 mét thì có hết sức cũng chỉ có một sợi chỉ vươn đến được thôi. Lại còn đau đầu và hoa mắt mỗi khi sử dụng năng lực nữa chứ.

- Hai con Titan trung bình tại tôi sẽ lo. Thành vệ quân các cậu sẽ chia nhau nốt mấy con còn lại nhá. Bên nào xong trước thì hỗ trợ bên kia - Minh vừa nói vừa vẫy tay, đôi Tonga đã xuất hiện trên tay nó, cả con Kukri cũng được rút ra giắt vào thắt lưng để đến lúc cần thì dùng luôn cho tiện. Để trong hộp không gian thì mỗi khi lấy ra lại phải "Nghĩ". Khi đánh nhau, nhiều lúc còn không kịp nghĩ. Bên cạnh, thằng Thi cũng buộc lại dây giày. Cái quần trong bộ "Hắc sắc chiến bào" cấp I lịch lăm không chịu nổi chấn động lúc nó dùng "Quý bộ" mà nát ra, rách toạc đến đầu gối. "Chẳng sao, càng đỡ vướng". Nó chỉ sợ trong lúc đánh nhau, cái mũ tuột mất lộ ra quả đầu mất cả mảng tóc mới chết. Cây Kukri "Én nhỏ số 3" đã cầm trên tay, nó đang phân vân xem có nên gắn thẳng cái mũ vào đầu bằng keo dán sắt không...

- Yer. sơ... - Bảy người lính đồng thanh nói. Không còn sự do dự và sợ hãi như lúc Titan mới tấn công nữa mà thay vào đó là sự tự tin và khát vọng trả thù mãnh liệt.

Hơn hai mươi người cả dân thường và tân nhân còn lại. Người nào có thể thì Thi đã đưa súng cho cả rồi, mấy đứa bé còn lại được quây vào giữa. Bé Lan cũng đã đưa hộp cứu thương đa năng cho Phương rồi. Em không muốn mình ở đằng sau nữa, em muốn được chiến đấu bên thằng Thi.

Mở cửa, đoàn người đi ra ngoài, tiến về phía kênh đào, trực diện đối mặt với đám Titan ở đó.

Trận chiến mở ra lối về.

.....

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 12: Bức Tường Rose - Phải Chẳng Là Kết Thúc...

Khoảng cách với con Titan gần nhất (Con Titan loại lớn) 30 mét. Lũ Titan vẫn chưa biết gì.

Còn 25 mét. Bọn Titan bắt đầu nhận ra con mồi. Đoàn người bắt chọt tăng tốc. Thi bắt đầu khởi động kỹ năng "Soul Gun".

20 mét. Lũ Titan bắt đầu di chuyển. "Soul Gun" cũng đã chuẩn bị xong. Cả cánh tay phải của thằng Thi lại biến thành một nòng súng đen kịt.

Nâng lên.

Ngắm chuẩn

Bắn... !!!

- Pằng..... !! - Không phải vội vàng như khi cứu mẹ của Eren. Lần này, nó có thời gian ngắm bắn. Viên đạn xé toạc không khí đâm thẳng vào một bên mắt con Titan khổng lồ. Không xuyên thủng đầu nhưng như thế vết thương gây ra còn lớn hơn.

Nếu một viên đạn 7 li bắn xuyên qua người thì chỉ lưu lại một vết thương đúng bằng 7 li, còn có thể nhỏ hơn. Nhưng nếu viên đạn không xuyên qua mà lưu lại cơ thể thì vết thương có thể lớn gấp đôi hoặc ba lần kích cỡ viên đạn. Động năng được giải phóng hết, lực xoáy của viên đạn sẽ phá hủy cả nội tạng bên trong.

Cả cánh tay biến thành súng, kích cỡ của viên đạn không thể tính bằng "Li" nên bây giờ chắc bên trong đầu con Titan loại lớn đã có một khoảng nát bầy không hề nhỏ.

Những ngôi sao đen lan ra, phủ lấy cả cái đầu to lớn. "Máu độc" đang tiến hành một cuộc chiến không khoan nhượng với đối thủ của nó "Sinh mệnh lực" của nạn nhân.

Con Titan bị đơ lại như một bức tượng. Có lẽ, toàn bộ sự tập trung của nó cũng dồn hết vào việc khôi phục vết thương như "Sinh mệnh lực" rồi.

Con Titan loại lớn đầu tiên ngừng cử động, mấy con khác còn chưa tới nơi.

Đoàn người đã tiến vào khoảng cách 15 mét.

Du bắt đầu phát động năng lực của mình. Dấu chữ thập ngược giữa hai hàng lông mày xuất hiện, phát ra ánh sáng tím mờ mờ. Những sợi chỉ đen vô hình cũng bắt đầu quấn lấy con quái vật. Không vọng vọng tưởng có thể "Nguyên rủa" tới chết mà chỉ cần làm giảm tốc độ hồi phục của con quái vật, tranh thủ thời gian cho những người khác là được.

Bước chân chậm lại, khẩu P90 bắt đầu nhả đạn gây thêm thương tích cho con Titan to lớn. Những người dân thường và tân nhân cầm súng cũng chậm lại theo, hỗ trợ Du cầm chân con quái.

Lực lượng chiến đấu chủ lực nhanh chóng vượt qua con Titan loại lớn. Mục tiêu của họ là lũ Titan còn lại đằng sau.

Mình và Thi mỗi thằng một con Titan loại trung bình. Bảy người lính thành vệ quân đối phó bốn con Titan loại nhỏ còn lại. Bé Lan ở giữa dùng súng ma pháp và kỹ năng "Xạ Tuyến" yểm trợ cho toàn chiến trường.

Phân chia xong đối thủ, trận chiến nhanh chóng được diễn ra.

Dùng "Quý bộ" chạy lướt qua chân của con Titan đối thủ. Lưu lại đầu gối con quái vật một vết chém dài. Có lẽ vết thương chưa đủ sâu nên con Titan vẫn chưa ngã xuống.

Đạp mạnh vào bờ tường đá trước mặt, mướn lực phản chấn để đổi hướng, Thi phóng ngược trở về phía con Titan đó. Vẫn di chuyển bằng "Quý bộ" nhưng lần này không phải là "Chém" nữa mà là một cú đá trực diện.

- Rầm...!!! - Giống như một thanh gỗ nếu bị cưa đứt một nửa rồi thì dễ bẻ hơn. Chân con Titan gãy ra như thanh gỗ. Ngã là điều không thể tránh khỏi,

đội nó là một nhát chém trí mạng vào vị trí yếu hại.

Giết xong con Titan, không đi trợ giúp người khác ngay mà khẽ nhìn lướt qua đôi chân của mình, Thi khẽ lắc đầu.

Đôi chân quần băng kín mít của nó lại chảy máu. Máu thấm vào, nhuộm đỏ cả lớp băng. "Quý bộ đúng là có hại cho cơ thể mà. Lần sau phải hạn chế dùng mới được" - Nó tự nhủ trong lòng.

- Rầm...! Rầm...!! Rầm...!!!

Con Titan trung bình còn lại điên cuồng đâm chân xuống đất. Thế nhưng, chẳng lần nào nó đâm được trúng được Minh đang đi lại nhìn có vẻ nhàn nhả bên dưới.

Không có loại bộ pháp tăng tốc độ điên cuồng như "Quý bộ" của thằng Thi, không có người phối hợp và cũng không có cả yếu tố bất ngờ, việc áp sát con Titan trở lên khó khăn với nó. Mấy thanh vũ khí thử nhiệm thì đã dùng hết từ lâu, vài khẩu súng trong hộp không gian cũng hết đạn không có thời gian thay. Đang không biết làm thế nào thì:

- Đoàn...! Đoàn...!! Đoàn...!!! - Ba tiếng súng vang lên, ba lỗ thủng đã xuất hiện trên mặt con Titan làm nó chậm lại. Bé Lan bắn yểm trợ.

- Phốc...! RRRầm...!!! - Không bỏ lỡ cơ hội, một cú đâm "Pháo tròn ốc" bằng tay phải đã xoáy vào đầu gối con quái vật. Va chạm mạnh cùng với tốc độ xoáy nhanh nên lực của cú đâm truyền sâu vào bên trong cơ thể đối thủ. Trong khi đâm, "Hỏa văn" cũng được kích hoạt. Nhiệt độ cực cao theo lực đâm truyền sâu vào, xương đầu gối vỡ nát, ngay lập tức liền bị đốt thành than.

Muốn đốt cháy một vật có nhiệt độ cực cao thì chỉ cần có một nhiệt độ cao hơn nó nhiều lần mà thôi.

Sau khi con Titan ngã xuống, mọi việc trở lên đơn giản hơn nhiều. Con Titan trung bình còn lại đó nhanh chóng đi theo đồng đội.

Về phần những người lính. Một mình Hanes cũng đủ sức giải quyết một con Titan loại nhỏ. Những người khác là hai đánh một, dù thỉnh thoảng vẫn có vài người suýt chết nhưng được Lan đặc biệt chiếu cố nên vài phút sau, lũ Titan cũng bị tiêu diệt hết.

Đường vào bên trong bức tường Rose đã được dọn. Lan vội vã chạy tới bờ kênh, móc trong chiếc ba lô không gian nhỏ xinh sau lưng ra một cái bọc cao su to gần bằng trái bóng đá, to hơn cả cái ba lô. Thả xuống nước rồi gạt một cái chốt trên "Quả bóng". "Quả bóng" bắt đầu phình lên, như một vật bị bơm đầy hơi nhanh chóng biến thành hình của một cái bè cao xu lớn.

Chẳng còn thời gian để giết con Titan không lồ nữa, Minh và Thi vội vã hô thúc mọi người lên bè. Hai thằng đang bắt an. Chúng đều cảm thấy mặt đất đang chấn động nhẹ nhẹ, có Titan loại lớn đang đến đây và có lẽ không chỉ là một con.

Trong lúc chiến đấu, nhóm dân thường và tân nhân dưới sự dẫn đầu của Du vừa xả đạn vừa từ từ vượt qua con Titan loại lớn. Khi chiến đấu vừa kết thúc, Cô May đã nhanh chóng dẫn đám trẻ con, phụ nữ và những người bị thương không thể chiến đấu đến bờ kênh đào, cạnh Lan. Những người đầu tiên bước chân lên chiếc bè. Những người lính cũng rút. Hai thằng cũng nhanh chóng rút súng, lấp đạn, cùng với bé Lan bắn hỗ trợ cho mấy người tân nhân và dân thường còn lại rút nốt.

Duy trì "Nguyên rửa" đã được một thời gian, bây giờ đầu của Du đang đau dữ dội, hai mắt cứ mờ dần đi. Từ từ lui lại, khoảng cách giữa hắn với con Titan ngày càng xa. "Tinh thần lực" càng lúc càng suy yếu.

Hai mươi mét, những sợi chỉ đen bắt đầu tuột khỏi con Titan, biến mất vào không khí.

Hai hai mét, hai ông chú trung niên là Quyền và Nghĩa đã rút đi. Bây giờ Du là người gần con Titan nhất. Đằng sau, Minh, Thi và Lan vẫn đang xả súng yểm trợ.

23 mét, không thể cố hơn được nữa rồi, Du hét to lên một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy. Ba đứa xả đạn càng điên cuồng hơn. Bé Lan còn dùng cả "Xạ tuyến" yểm trợ.

Tưởng rằng có thể lợi dụng con Titan đang "Đơ hình" lúc khôi phục để chạy trốn thì...

- Rầm... - Ngay sau khi Du chấm dứt "Nguyên rửa" được hai giây thì con Titan đã hoạt động trở lại. Bọn nó đã quá coi thường sinh mệnh lực cường đại của giống loài này, và bây giờ bọn nó phải trả giá cho sự coi thường đó.

Lại là tạt nóc nhà.

Con Titan vừa hoạt động được lại liền vung tay tạt bay một nóc nhà bên cạnh. Vô số mảnh gạch đá với đủ loại kích cỡ bay như mưa về phía đoàn người. Vài người phản ứng nhanh vội vã nằm xuống, đẩy ngã hoặc kéo theo cả những người xung quanh.

- Rào... Rào... Rầm... Rầm... Rào... !!! - Tiếng gạch đá rơi trên nền đất, rơi xuống con kênh đào và rơi cả vào chiếc bè cao su. Hòa vào trong đó là tiếng kêu đau đớn của những người xui xẻo bị gạch đá bắn vào.

Con mưa gạch đá nhanh chóng qua đi. Chiếc bè cao su đổi từ "Kho dữ liệu" chẳng việc gì, bao nhiêu mảnh vụn bắn vào đều nảy ra hết. Đoàn người bị thương có nặng, có nhẹ nhưng có vẻ không ai thiệt mạng.

Sau khi chắc chắn rằng bé Lan và Cỏ May không sao, thằng Thi vội lao đến chỗ Du. Nó thấy cậu ta chặt vật đứng dậy, có vẻ đã bị thương rồi.

Đào mắt qua đám người trên bè cao su và vài người vẫn còn đang cố gắng chèo lên, Minh vừa định mở miệng giục mọi người nhanh lên thì...

- Không... !!!

Một tiếng hét vang lên giữa trời đêm, bên trong có lẽ là bị thương và thống khổ. Một bóng người đang quỳ trước chỗ Du không đến năm mét, ngửa mặt lên trời gào lớn.

Ông chú trung niên trong đám tân nhân? Đúng rồi, còn người nữa đâu?

Nghĩa cúi người, đưa tay lật mảng đá bên người mình ra. Chẳng biết sức lực ở đâu mà cả tảng đá lớn bị ông lật lên dễ dàng. Đưa bàn tay run rẩy nâng người bạn của mình đang nằm thoi tóp bên dưới lên.

- Tại sao...? Tại sao mày làm thế? - Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhăn nhúm, giọng nói run run.

- Mày... còn có vợ con... Mày... phải... sống - Quyền đứt quãng nói, giọng ngày càng lạc đi theo từng giọt máu ọc ra từ miệng. Từ cuối cùng của ông như bị trượt đi, mất hẳn. Mắt mất tiêu cự, bàn tay buông lơi.

- Không. Không... !!! - Ông Nghĩa túm chặt vai của người bạn mình, lắc qua lắc lại như thể sẽ gọi được dậy bằng cách đó. Sự điên cuồng trong mắt ông hiện lên ngày càng nhiều.

Nhẹ nhàng đặt xác người bạn xuống đất, ông đứng lên, đôi con ngươi vẫn tơ máu nhìn về phía con Titan khổng lồ, trong đó là sự hận thù không thềm che giấu.

- Aaa.... !!! - Hét lớn một tiếng, cơ thể gồng lên, những đường vân kì dị bắt đầu hằn lên trên da thịt, làn da dần ánh lên một màu xanh xám.

Tiếng hét dần chuyển thành tiếng gầm gừ. Ông hơi khom người xuống, chuẩn bị lao thẳng đến chỗ con Titan thì.

- Vút, vút... - Hai bóng người đột ngột xuất hiện cạnh Nghĩa, một trước một sau:

- Phập, phập, phập, phập... - Thấy ông chú có dấu hiệu điên cuồng, hai thằng vội vã lao tới, Minh đằng sau, Thi đằng trước. Cùng lúc vung tay, tất cả huyết đạo gây ức chế vận động của ông chú đều bị hai thằng điểm trúng.

Sau khi năng lực thức tỉnh, làn da toàn thân của ông chú nổi lên một màu xanh sáng, vài đường vân đen kì dị chạy khắp nơi. Khi điểm huyết, hai thằng không thể dùng đầu ngón tay như bình thường mà phải dùng tới "Điểm", một dạng kết hợp giữa "Quyền" và "Chỉ": Cả bàn tay nắm lại thành quyền nhưng ngón giữa hơi nhô ra tạo thành điểm tiếp xúc. Thủ pháp mang sức mạnh của "Quyền" và lực đạo tập trung như của "Chỉ".

Minh và Thi đã không còn ở dạng phạm trù "Người thường" lâu rồi mà khi "Điểm" vào cơ thể ông chú vẫn bị lực phản chấn làm cho ê buốt cả ngón tay. Cảm giác như là "Điểm" vào đá vậy.

- Ự.. ! Ự... !! - Mấy vị trí bị hai thằng "Điểm" vào, làn da nứt ra như bị vỡ. Cơ thể ông chú co giật, các khối cơ kịch liệt run rẩy, mắt trợn lên, miệng bắt đầu xùi bọt. Có lẽ, năng lực ông nhận được chỉ để thăng khả năng phong thủ chứ không tăng nhiều sức mạnh cơ bắp.

Thấy ông chú bị ảnh hưởng bởi thủ pháp điểm huyết: "Loại phòng thủ này không hề tuyệt đối" Minh vung tay, chặt mạnh vào ông ta gáy. Đánh ngất người đàn ông đang điên cuồng vì phần nộ.

Đã cử động lại nhưng có vẻ còn chưa hồi phục được hoàn toàn nên con Titan loại lớn tiến lên vô cùng chậm so với bình thường. Thi vội đỡ Du, Minh vác theo ông chú nhảy lên chiếc bè cao su.

Người hơi đông nên có vẻ chật chội.

Thả người trong tay xuống, hai thằng lại nhảy khỏi bè. Hợp sức đẩy chiếc bè ra xa bờ, ra đến chỗ nước đủ sâu. Minh dúi đầu cho thằng Thi lên trước rồi mới tự trèo lên sau. Trong lúc nó trèo lên, thằng Thi đã lấy từ trong hộp không gian sau lưng ra một động cơ nổ có thanh truyền chuyển động dẫn xuống chân vịt xoay vòng.

Giật nổ, nhúng chân vịt xuống nước, phần động cơ thì thằng Thi trực tiếp ôm trong lòng. Vài giây đầu loạn choạng, nhanh chóng làm quen, chiếc bè cao su phóng thẳng ra giữa lòng con kênh đào, ngược dòng nước tiến thẳng vào bên trong bức tường Rose, tiến đến nơi an toàn.

Trên bờ kênh, ngoài con Titan loại lớn ban nãy ra đã có thêm vài con nữa. Chúng đứng đó, giương đôi mắt vô cảm nhìn đám người rời đi.

.....

Chiếc bè cao su băng băng rẽ nước, cánh cổng dẫn vào bên trong thành Rose ngày càng gần, lòng người càng thêm hồi hộp. Cả đoàn người đều lặng yên không nói. Tất cả đều hướng ánh mắt về phía trước, cố gắng mở to mắt nhìn chằm chằm vào cánh cổng lơ mờ trong đêm. Sắp đến nơi rồi mà vẫn chẳng có một lời hoan hô, có chăng cũng chỉ là sự hồi hộp và khẩn trương trong lòng.

Còn sống đến bây giờ đã là một điều kì diệu, để đến được đây đã quá nhiều gian nan. Họ sợ, sợ cánh cổng kia không phải là thật, sợ một thứ gì đó bỗng

nhìen chòm ra phá hủy hết nỗ lực của mọi người.

Nín thở khi chiếc bè đi qua cổng vào. Để rồi vỡ òa đi trong niềm hạnh phúc. Tất cả mọi người đều vui sướng mà ôm chầm lấy nhau, không phân biệt già trẻ gái trai, thành vệ quân hay là dân thường, tất cả đều cười với hai hàng nước mắt. Chiếc bè đã nhỏ, nay càng chật hơn.

- Hoàn thành nhiệm vụ đường nhánh: Hộ tống Crala Jaeger và Mikasa Ackerman tiến vào trong bức tường Rose. Thưởng mỗi thành viên trong tiểu đội 900 điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 2 sao.

- Hoàn thành nhiệm vụ đường nhánh: Trái tim chính nghĩa. Hộ tống thành công 24 người (Tính cả thành vệ quân và mẹ con nhà Jaeger) vào trong bức tường Rose. Thưởng mỗi thành viên trong tiểu đội 2400 điểm tích lũy.

Thi loạn choạng điều khiển chiếc bè cập bờ trong vòng tay ôm xiết của bé Lan, của Cô May và cả của ai đó nữa. Bè vừa chạm vào thềm đất, mọi người đã không đợi được mà nhảy xuống, lội vào bờ.

- Ha ha ha ha.... - Hơn ba mươi con người nằm lẫn ra bờ kênh, mặc kệ nền đất lạnh, mặc kệ sương đêm trên cỏ, họ cười. Còn sống thật là tốt.

Mình nhắm tính số điểm mình đạt được. Chắc cũng thoải mái hồi sinh Thủy. Nó nở nụ cười thỏa mãn. Đưa Eren vào bên trong thành Rose rồi, chắc nhiệm vụ chính cũng sắp kết thúc, chút nữa là có thể trở về "Khu lưu trữ" thôi. Đến lúc đó, tôi sẽ được gặp lại em.

Vui vẻ trong lòng, Minh nhìn qua cậu nhóc Eren bên cạnh. Trong tuyệt cảnh vẫn muốn cứu mẹ mình, trong vô vọng cũng không bỏ rơi bè bạn. Minh cảm thấy mình rất thích cậu bé này. Vài phút nữa phải đi rồi, không biết có gặp lại được không, nó cảm thấy hơi buồn và lo cho cậu bé. "À, hay mình để lại vài thứ cho cậu nhóc nhĩ".

- Này nhóc.

- Gì vậy chú? Chú muốn dạy tôi cách giết Titan à? - Ở cùng với hai thằng một đoạn thời gian, Eren cũng bắt đầu nhiễm. Hội chúng bắt chước thần tượng.

- Cút, tao không dạy đàn ông.

- Thế chú cứ coi như tôi là đàn bà... - Tính cách bần bạ của hai thằng đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm hồn thơ ngây của cậu bé.

- Bảo thằng Thi nó dạy chứ tao không gay.

- Chú Thyyy oi.....

- Chúng mình không thể đến được với nhau....

.....

- Nghe nói nè nhóc. Tí nữa bọn chú phải đi rồi - Thằng Minh ngửa mặt lên trời thờ dài nói. Trong ánh mắt của nó là sự cô đơn và tang thương không thể nào xóa hết. Nếu đẹp trai thêm vài tí nữa là đã có khối em chết rồi.

- Đi đâu cơ, ra ngoài hay vào trong - Eren ngờ ngác hỏi. Bên cạnh, Armin và Mikasa cũng ngờ ngác không kém. Không chỉ có mấy đứa trẻ, những người còn lại cũng đầy ngạc nhiên và bất ngờ. Thật vất vả mới vào được đây, mấy người này lại định đi đâu? Mọi người bắt đầu đứng dậy, quây xung quanh mấy thành viên tiểu đội luân hồi.

Ngồi giữa đám người, Minh và Thi đưa mắt nhìn xung quanh. Bọn nó thấy, trong mắt của những người dân và người lính này là sự quan tâm và lo lắng. Khẽ mỉm cười, Minh lại nói:

- Mọi người biết đấy, bọn tôi không phải người ở đây. Bọn tôi phải tiếp tục cuộc hành trình của mình, đó là số mệnh của bọn tôi. Nếu có cơ hội bọn tôi lại quay lại mà.

Mỗi người đều phải có số mệnh của riêng mình.

Trong nhóm thành vệ quân, Hanes là thủ lĩnh, vậy nên anh cũng là thủ lĩnh cả của nhóm dân thường. Nghe Minh nói vậy, anh cũng khẽ cười:

- Không cần biết các cậu là ai, không cần biết các cậu muốn làm gì, chúng tôi đều hết mình ủng hộ. Nếu bao giờ muốn, cứ quay lại đây, nơi đây luôn chào đón mọi người. Cuối cùng là: Cảm ơn, có các cậu nên chúng tôi còn sống.

- Cảm ơn...

- Cảm ơn nhiều...

- ...

Những người dân chất phác, những người lính dừng cảm cảm ơn bằng cả tấm lòng.

- Nếu có cơ hội, nhất định sẽ quay lại. Hứa đấy.

- Eren à, lại đây, chú có vài thứ muốn cho nhóc - Minh vẫy tay gọi Eren lại gần. Rồi trước ánh mắt chờ mong của cậu nhóc, nó đặt vào tay cậu bé một lá bùa kì quái. Lá bùa mỏng hình ngũ giác, nhỏ gọn trong lòng bàn tay của Eren. Một đường vân màu xanh biếc chạy dọc theo thân lá bùa, vẽ thành những kí tự lạ mắt. Một góc của hình ngũ giác được đục lỗ, một sợi chỉ đỏ được luồn qua làm dây đeo.

Bùa Thanh tỉnh : Đạo cụ ma pháp cấp I [Cấp 1 sao]

Hoán đổi : 70 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 1 sao.

Mô tả : Giảm 10% tác dụng của các hiệu ứng mất kiểm soát (Điên cuồng, tẩu hỏa nhập ma, bản năng chủng tộc, bị khống chế, bị thao túng...).

Lá bùa của bé Lan, mới nhờ thằng Thi mượn được. Từ khi hoán đổi huyết thống, có lẽ, bản năng chủng tộc hơi bị ảnh hưởng đến hành vi nên em đổi lấy lá bùa này. Có nó, em có thể cưỡng được lại một số hành vi chủng tộc. Ví dụ như liếm lông, ví dụ như rình chuột và ví dụ như là đào hang...

Giục cậu nhóc đeo lá bùa vào cổ, nó nói tiếp :

- Nhớ, không bao giờ được phép tháo ra. Đến một ngày nào đó, nó có thể sẽ đưa nhóc lại làm người.

- Và nhớ rằng: Sức mạnh thực sự chỉ có khi bảo vệ những người thân yêu.

Lấy hai tay giữ chặt lá bùa trên cổ, cố gắng ghi nhớ lời dặn của thằng Minh. Cậu bé dùng sức găt đầu.

Bên kia, Thi cũng vậy Armin và Mikasa tới. Đưa cho Armin một khối Rubik, nó nói:

- Armin, đừng ngại khi không khỏe bằng thằng khác. Vũ khí lợi hại nhất của con người không phải là kiếm, cũng không phải là động cơ 3D, mà là cái này này - Nó đưa tay gõ gõ lên thái dương của mình, rồi lại chỉ vào thái dương của cậu bé. Nó đoán là cậu bé này về sau sẽ phát triển theo hướng trí tuệ. Mà phát triển theo hướng đó thì bây giờ, Thi chẳng có cái gì thích hợp mà cho cả.

Quay sang Mikasa, nó hơi nhú mồm như đang cân nhắc một quyết định gian nan nào đó. Một lúc sau, nó khẽ găt đầu hạ quyết tâm. Đôi tay vuốt khẽ vào chiếc hộp không gian rồi rút ra hai thanh kim loại mỏng.

Hai thanh kim loại dài không quá 60 cm, rộng hơn 2 cm và dày không quá 5 mm. Tạo hình như một thanh kiếm một lưỡi thô sơ. Thô sơ đến nỗi không có cả cán, chỉ có một đoạn dài hơn 20 cm ở một đầu không được mài coi như chuôi kiếm. Cả hai thanh đều ánh lên một màu xanh lạnh lẽo và phủ đầy đường vân kì dị. Kim loại hấp thụ nhiệt AI - 14 cùng chất liệu với hai thanh Kukri "Én nhỏ".

Dùng một mảnh vải đen bọc hai thanh kiếm thô sơ lại, Thi trình trọng chao nó cho Mikasa:

- Rồi một ngày, em sẽ trở thành một chiến binh mạnh mẽ. Hãy để "Chúng" theo em. Từ bây giờ "Chúng" có tên "Tuyệt lạnh".

- Thế giới của người có vô vàn màu sắc. Thế giới của ta chỉ có một người. Để bảo vệ thế giới của mình, ta sẵn sàng làm mọi thứ.

.....

- Quái. Sao mãi vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ chính nhỉ? - Minh vừa nhìn tròn trọc vào tấm card bán trong suốt trước mặt nó vừa cắn nhẩn. Đã hơn ba mươi phút từ khi vào bên trong bức tường Rose rồi mà nhiệm vụ chính vẫn chưa báo hoàn thành. Những người dân đã tản đi hết, chỉ còn lại mấy mẹ con Eren đang được Lan bôi thuốc trị thương và thay băng cho lần cuối.

- Hay do bọn mình "Hack map" nên lỗi chương trình rồi? - Thằng Thi ngồi xồm bên cạnh cũng vừa móc mũi vừa nói. Trên tay nó là cuốn "Thiên nhiên quyền rũ" mà bản đồ trước Francis đã dâng. Đọc để giết thời gian.

- Có lí... - Hai đứa cùng nghiêng đầu, híp mắt nhìn về phía Cỏ May "Kẻ hack map".

Đang giúp Lan thay băng cho Crala, Cỏ May bỗng nhiên thấy hai thằng cứ nhìn tròn trọc vào mình. Ngượng. Đổ mặt quay đi chỗ khác nhưng chỉ được một lúc rồi không kiềm chế được mà liếc lại: "Cậu ấy nhìn mình". Phì cười khi thấy thằng Thi nhân lúc Minh không chú ý mà cạy ra một cục gì mũi rồi nhanh tay gắn vào đít quần thằng bạn.

- Phải làm gì bây giờ hả mày?

- Tau nghĩ phải F11.

- ...

Trong lúc nói chuyện, hai thằng không chú ý mực đánh giá cấp độ bản đồ đã lạng lẽ nhảy từ D lên C.

Bỏ việc băng bó lại cho Cỏ May, bé Lan chạy lại chỗ thằng Thi. Cúi đầu xuống xem cuốn sách Thi đang cầm là gì mà em thấy nó đọc suốt.

- Sách gì vậy anh Thi?

- Sách... À, sách khoa học ấy mà, Lan xem không hiểu đâu - Giật mình khi thấy bé Lan đã ở ngay bên cạnh, Thi lỏng ngóng giấu cuốn sách vào đít quần, ấp úng giải thích.

- Em xem mớ. Em hiểu được. Cho em xem đi mà.

- $y = 3x^2 + 7$, $e_0 = 1$, $e_1 = 0$ ... - Thăng Thi bắt đầu đọc thần chú giả ngu...

- ...

Hai đứa nhón nháo với nhau. mặc kệ ánh mắt dò kị của Minh (Tụi mày trên tao FA đấy à?), ánh mắt ao ước của Cô May và nhiều loại ánh mắt khác của những người quanh đó.

Không gian tràn ngập tiếng cười.

Hạnh phúc và yên bình.

Một phút thả lỏng hiếm hoi sau chuyến đi dài đầy nguy hiểm.

Thăng Minh cũng không lo nữa: "Kệ nó đi, đằng nào cũng an toàn rồi, cứ nghỉ xả hơi ở đây một lúc trước khi về "Khu lưu trữ" cũng tốt". Móc ra tập tranh ảnh "Hoa, lá, cảnh" trong bộ "Thiên nhiên tuyệt vời". Vừa chuẩn bị nghiên cứu sự kỳ diệu của tạo hóa thì:

- Rầm... ầm ầm... - Âm thanh to lớn cùng chấn động mặt đất.

Bé Lan đang đu vút vèo trên vai thăng Thi bỗng nhiên hự lên một tiếng rồi ngã xuống. Cả cơ thể bùng lên một màn sáng mong manh rồi rắc một tiếng, màn sáng đó vỡ vụn như thủy tinh. Hộ tâm kính em đeo đã nứt vụn.

Thi đưa tay ra, kịp đỡ lấy Lan trước khi em ngã hẳn. Sự lo lắng, sợ hãi dâng lên trong lòng. Tim nó như thất lại khi thấy một bên eo của Lan bỗng nhiên thấm ra đầy máu. Run rẩy ấn tay vào miệng vết thương như muốn ngăn cho máu khỏi chảy, nó ngửa mặt lên trời gào lớn:

- Aaaaa... - Con người coi lại khi thấy một cái đầu khổng lồ lộ lên khỏi bức tường Rose. Bên dưới, chân tường cách cả bọn không đến 20 mét về phía bên phải đã bị thủng thành một lỗ.

- Hoàn thành nhiệm vụ chính: Bảo vệ an toàn và hộ tống Eren Jaeger trốn thoát cuộc tấn công của Titan tiến vào sau bức tường Rose. Thưởng mỗi thành viên trong tiểu đội 700 điểm tích lũy, 10 điểm thể lực, 30 điểm sinh mệnh lực, một huy chương vận mệnh cấp 3 sao - Âm thanh ngọt ngào của hệ thống vang lên trong đầu.

- Em... em không... sao đâu..., thật đấy - Nhận ra sự điên cuồng của Thi, Lan cố nén đau đớn mà vờn đôi bàn tay run rẩy lên ôm chặt lấy cổ nó.

Thi bắt đầu di chuyển. Nó lách mình đến bên cạnh Cô May. Đưa Lan cho cô gái. Nó muốn Cô May cấp cứu cho Lan. Làm như không nghe thấy lời nói của Lan, mặc kệ thông báo từ hệ thống, thoát ra khỏi bàn tay níu kéo, Thi bắt đầu lao về phía bức tường, lao về phía chiếc đầu khổng lồ. "Quý bộ". Mấy móng vuốt ở mũi giày bật ra bám xuống nền đường, đôi chân phát lực đẩy cả cơ thể đi.

Thấy Thi như phát điên lao về phía con Titan siêu cấp khổng lồ, Minh cũng lao theo mà không cần suy nghĩ. Không phải để ngăn cản mà là để trợ giúp. Trên tay nó là hai cái móc nhỏ, sắc bén mà chắc chắn, đạo cụ hoàn hảo để leo tường chồm chồm.

Móng vuốt cắm vào tường, Thi phóng thẳng lên theo phương thẳng đứng. Đằng sau, Minh dùng móc, móc vào những vết lõm do thăng Thi tạo ra mà leo tới.

....

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 13: Nhiệm Vụ Cấp Devil - Thành Vệ Quân Anh Hùng...

Phóng lên trên mặt bức tường, Thi vượt qua mặt mấy người lính vệ quân còn đang nằm mềm nhũn dưới đất.

- Rầm...!!! - Cú đá thứ hai của con Titan siêu cấp khổng lồ. Bức tường rung lên bần bật. Vài người lính không giữ được thăng bằng mà trượt chân rơi xuống. Lỗ thủng lại được đục to hơn.

Chỉ hơi loạn choạng một tí, Thi vẫn phóng về phía con Titan, vẫn là "Quý bộ".

Rút cây Kukri vẫn giắt ở cạp quần ra đập mạnh về phía con quái vật, mục tiêu là mắt.

- Phập! - Con dao bay quá nhanh, mắt con Titan lại quá to, né tránh là điều không thể.

- Gào... - Bị thương, con Titan đưa tay vỗ xuống mặt tường thành, vỗ vào chỗ thẳng Thi.

- Rầm...!!! - Mặt tường thành bị vỗ cho tan nát một mảng. Vài người lính xấu số nằm trong tầm công kích nát thành thịt vụn. Vài người lính nữa bị chấn động mà rơi xuống.

Con Titan có cơ thể khổng lồ và sức mạnh kinh hoàng nhưng tốc độ quá chậm, làm sao có thể vỗ trúng được thẳng Thi khi nó đang dùng "Quý bộ".

Kịp bề góc tránh thoát đòn tấn công của con Titan. Lợi dụng lúc con quái vật chưa kịp thu tay lại, nó nhảy lên cánh tay khổng lồ mà chạy. Quý bộ vẫn còn, móng vuốt vẫn chưa thu lại. Mỗi bước chạy, Thi lại bấm mũi chân xuống cánh tay khổng lồ, móng vuốt đâm, "Máu độc" thấm, những ngôi sao đen xuất hiện.

Chạy dọc theo cánh tay, mục tiêu của nó là phần gáy con Titan. Giết...!!! Nó muốn giết tất cả những gì dám làm tổn thương cô gái của nó.

Giết...!!!

Mình đã leo lên tới nơi, hơi chậm hơn thẳng Thi một chút. Nhìn thẳng bạn đã leo gần đến vai con quái vật, nó vung tay, "Én nhỏ số 1" bị đáp đi không do dự.

- Phập...!!!! - Con dao chuẩn xác liếm vào bên mắt vẫn còn bình thường của con Titan. Thị lực bị đoạt mất. Cùng lúc đó, Thi cũng đã chạy qua vai con quái vật. "Hồn lực" điên cuồng hội tụ vào bàn chân phải, một cú đá mạnh mẽ sắp được tung ra. "Quý bộ" cộng "Hồn lực" cộng lực chân, trứng đòn này con Titan không chết cũng trọng thương.

- Vụt...! Xùy...!!! Xùy...!!!! - Cảm giác hụt hẫng như đá vào không khí. Con Titan bỗng nhiên biến mất ngay trước khi Thi đá trúng.

Ngờ ngàng, ngạc nhiên, mắt điểm tựa, Thi rơi thẳng xuống...

Mình không ngạc nhiên lắm khi con Titan biến mất, cái này đã có trong manga rồi. Lao ra khỏi bức tường, một tay túm lấy chân thẳng bạn, tay còn lại vuốt nhẹ hộp không gian sau lưng. Một cây trường thương xuất hiện trên tay, thanh vũ khí cuối cùng trong hộp không gian của nó. Cắm cây trường vào tường, bọn nó thôi không rơi xuống.

- Mẹ kiếp, nó biến mất...!!! - Thi âm ức nói. Thoát khỏi trạng thái mở khóa gen, thế giới lại trở lại bình thường trong mắt nó.

- Hây...! - Minh vận lực đáp thẳng bạn lên tường thành. Xong, nó cũng đu người lên theo.

Đứng trên bức tường to lớn, hai thẳng thần người nhìn xuống dưới. Một lỗ hổng to chừng vừa cho một con Titan loại trung bình chui vào. Người dân hoảng loạn chạy trốn, lũ Titan bắt đầu tấn công.

- Attack on Titan có đoạn này à? - Thi run rẩy hỏi.

- Có. Là bảy năm sau - Minh đứng bên cạnh trả lời. Nhìn đám Titan đang tràn vào qua lỗ hổng, mặt nó cũng đã tái đi.

- Thế ế nào...? Mà lại...!?

- Chết tiệt, hoàn thành nhiệm vụ chính rồi mà không chuyển về, lại còn thêm cái trò gì thế này? - Đúng lúc đấy, âm thanh ngọt ngào của hệ thống vang lên như trả lời thắc mắc của hai thẳng:

- Kích hoạt hệ thống nhiệm vụ đặc biệt

- Kích hoạt nhiệm vụ cấp Devil: Cứu thế

Vá lại lỗ thủng trên bức tường Rose. Tất cả thành viên tiểu đội 013 không được phép cách xa lỗ hổng 50 mét.

Kết thúc nhiệm vụ thường: Random skill: Trong thời gian làm nhiệm vụ có xác suất nhận được một kỹ năng bất kì.

- Cái...!!!!

Không có thời gian mà bất mãn, hai thẳng vội vàng lao xuống, lao về phía tiểu đội luân hồi. Vài con Titan đã vào trong thành và tản đi khắp nơi. Trong đó có hai con loại nhỏ tiến về phía đám tân thủ, vị trí lúc này của cả nhóm khá gần lỗ hổng. Bình thường còn có Lan nhưng em bị thương rồi, mấy người còn lại làm sao là đối thủ của Titan.

Ngoài cô nàng sinh viên tên Hà ra thì mấy người khác đều thức tỉnh năng lực: Của Cỏ May là thuần hỗ trợ, của Du thì quá nhiều hạn chế còn của ông chú

Nghĩa thì hình như là "Bọc giáp" thì phải, thuẫn phòng thủ chứ cũng không có khả năng công kích.

Lao từ trên bức tường xuống, lợi dụng vài điểm gờ ra hoặc lõm vào của bức tường để giảm tốc độ rơi, hai thằng nhanh chóng chạm đất. Dậm chân phóng về phía hai con Titan đang tiến đến chỗ tiêu diệt. Hai thanh Kukri thì ném đi mất rồi, bây giờ lại là móng vuốt và Tonga.

Áp sát hai con quái vật trong thời gian ngắn nhất. Tấn công bất ngờ lại thêm áp đảo về tốc độ, hai con Titan loại nhỏ nhanh chóng bị xử lý.

- Lan! Lan sao rồi? - Vừa tới chỗ nhóm người, Thi đã lo lắng hỏi tình trạng của bé Lan. Đảo mắt tìm quanh.

- Em không sao... - Cổ ngoen đôi môi nhợt nhạt lên thành một nụ cười, Lan yếu ớt trả lời nó.

Sau khi thằng Thi phát điên chạy đi, Cỏ May đã kịp thời sơ cứu cho Lan nên bây giờ tình mạng đã không còn nguy hiểm. Mặc kệ mảnh đá trong bụng, cứ xịt thuốc và băng bó lại thôi. Nếu còn sống trở về "Khu lưu trữ", chữa trị sẽ đơn giản hơn nhiều. Bây giờ em đang nằm trong lòng của Cỏ May.

Đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt nhợt nhạt của Lan. Nhẹ nở một nụ cười như an ủi cô bé. Thi đưa mắt nhìn quanh, lướt qua khuôn mặt nhợt nhạt của mọi người rồi hướng ánh mắt về phía lỗ hổng. Chỗ đó vẫn có từng con Titan chui vào.

Sợ hãi, tuyệt vọng. Tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc nhưng không ngờ, Titan lại tấn công, ác mộng lại bắt đầu. Không thể chạy trốn, lần này bọn nó lại còn phải đối mặt trực tiếp. Cái nhiệm vụ Devil chết tiệt, cái giới hạn khoảng cách chết tiệt.

Không cho bọn nó thời gian để chân chừ, lũ Titan chui vào ngày càng nhiều. Mới có hơn một phút mà đã hơn chục con Titan loại nhỏ và trung bình chui vào rồi. Cái lỗ chắc là quá nhỏ nên bọn loại lớn không thể vào được.

Nhanh chóng quyết định trước khi mọi việc không thể vãn hồi.

- Đánh chứ? - Thi hỏi thằng bạn.

- Còn cách nào khác sao - Minh trả lời. Bọn nó không cần biết là có đủ sức hay không, có làm được hay không mà bọn nó chỉ biết: "Còn cố gắng là còn hi vọng, chưa đến phút cuối cùng thì chưa được buông xuôi."

- Du, bảo vệ mọi người cho bọn anh. - Vừa nói Minh vừa móc ra thêm một đồng đạn đưa cho Du.

- Nhưng...

- Không nhưng gì hết. Kiểm chỗ nào đó mà cố thủ, chuyện ngoài này bọn anh lo. Còn sống mới có thể trở nên mạnh mẽ, lúc đó bọn anh sẽ cần chú giúp.

- Đừng lo, anh sẽ quay về - Khẽ xoa đầu Lan rồi nói cho em an tâm. Thi quay ra gật đầu với Minh. Hai thằng cùng lấy ra một viên thuốc phục hồi thể lực đút vào mồm, đến khi chiến đấu sẽ cần luôn.

Bảo Du dẫn theo mọi người chui vào một con hẻm cổ thủ tại đó, hai thằng vội vã chạy về hướng lỗ hổng trên tường thành.

Lỗ hổng trên bức tường Rose cao hơn bảy mét và rộng gần ba mét, được tạo ra từ hai cú đá của con Titan siêu cấp khổng lồ. May mắn, hai thằng kịp thời quảy rối ngăn cản nên lỗ hổng không bị phá cho to hơn. Mấy con Titan loại lớn cao hơn mười mét không thể nào chui vào.

Từ lỗ hổng, Titan cỡ nhỏ và trung bình liên tục tràn vào, một số ở lại đập phá, một số tấn vào trong thành giết chóc. Thành vệ quân xung quanh lỗ hổng chật vật chống đỡ. Liên tục có người hi sinh, đã bắt đầu có người bỏ chạy.

- Rầm...!!!

Một con Titan cao hơn bảy mét dậm chân, đập nát khẩu pháo dưới đất. Tiểu đội pháo thủ người chết người bị thương. Mấy người may mắn sống sót vội vã bỏ chạy muốn tìm đường chạy trốn.

Con Titan vung vẩy một nửa cơ thể tàn khuyết trong tay, con mồi mà nó bắt được lúc vừa nãy. Nửa còn lại đương nhiên đang ở trong bụng nó. Nhìn những "Con người" nhỏ bé, yếu đuối đang cố gắng bỏ chạy, "Nó" dường như nhếch miệng cười. Tiếp tục đuổi theo, dẫm nát những "Con người" nhỏ bé dưới bàn chân khổng lồ của mình. Có vẻ như, đối với nó đây là một trò chơi thú vị.

Alan là một người lính vệ quân. Trước đó, anh làm nhiệm vụ canh cổng phía Đông của thành Maria.

Tường thành bị phá, Titan tràn vào. Như những người khác, anh cũng chạy trốn vào trong thành Rose. Tiểu đội cũ đã chết hết, người vợ chưa cưới cũng táng thân trong bụng Titan. Tối đây, anh lại được biên chế vào một tiểu đội pháo thủ.

Đứng trên bức tường cao lớn, nã pháo vào bọn Titan bên dưới, anh có cảm giác trả thù. Nhưng rồi con Titan đó lại xuất hiện...

Khẩu pháo của tiểu đội đã bị một con Titan cao hơn bảy mét giẫm nát. Đồng đội đã chết gần hết và có lẽ, anh cũng sẽ chết ngay bây giờ. Khập khiễng chạy trốn, chân trái Alan đã bị một mảnh vỡ từ khẩu pháo bắn trúng.

- Rầm...!!! - Con Titan lại đập nát người đồng đội đằng sau anh. Mặt đất rung động làm Alan không giữ được thăng bằng mà ngã xuống. "Thế là hết"

Con Titan đã ở ngay đằng sau. Ngửa mặt lên nhìn, một bàn chân khổng lồ đã phóng đại lên trong con người hoảng loạn.

- Phốc... ! Bụp... !! Rầm... !!! - Alan vẫn chưa chết, bàn chân con quái vật hạ xuống ngay sát người. Hình như khi nãy, anh nhìn thấy một bóng đen phóng đến, đập mạnh vào má bàn chân khổng lồ làm nó đổi hướng cứu anh một mạng.

- Vút... - Lại một bóng đen nữa lướt qua. Alan thấy đầu gối chân con Titan xuất hiện một vết rách dài. Cùng lúc đó, anh cũng bị ai đó túm lấy cổ áo kéo đi.

Kéo người lính ra khỏi phạm vi chiến đấu, Thi đưa mắt nhìn khắp nơi. Con Titan kia đã bị Minh xử lý. Từ lỗ hổng, những con Titan khác vẫn liên tục tràn vào. Chỉ có một số ít ở lại đập phá và tàn sát lính canh còn lại đều tàn hết vào trong thành. Tiếng la hét kêu gào thảm khóc bắt đầu vọng lên.

Quanh lỗ hổng, vài người lính đang chống cự một cách yếu ớt và vô vọng. Pháo bắn lra thừa, người liên tục bị giết.

Dù đã đến nơi nhưng chỉ bằng sức của hai thằng mà muốn lấp lại lỗ hổng là điều không thể.

Thành vệ quân?

Đã bắt đầu bỏ chạy.

Đã được trang bị hoàn thiện để chống lại Titan, được huấn luyện qua phương pháp tiêu diệt quái vật tối ưu nhất nhưng họ quá sợ hãi. Sợ hãi khi nhìn thấy thể hình khổng lồ của lũ Titan, sợ hãi khi nhìn thấy cái chết của đồng đội. Không dám đối mặt với kẻ thù, kỹ năng và vũ khí đều trở nên vô dụng.

Cái họ còn thiếu chỉ là "Dũng khí". Nếu có, họ sẽ là một đội quân mạnh mẽ.

Họ cần... "Khích lệ"

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 14: Nhiệt Huyết – Thành Vệ Quân Anh Hùng...

Từ xưa, con người đã biết sử dụng âm thanh để ảnh hưởng đến tinh thần.

Những hồi trống trận, những khúc quân hành có thể kích thích sĩ khí lên rất cao.

Từ "Kho dữ liệu", Minh và Thi cũng tìm được một kỹ năng rất hay: "Chiến ca". Sử dụng quy luật âm thanh để tác động đến cảm xúc, thậm chí còn có hiệu quả tăng phúc cho đồng minh hoặc ức chế đối thủ.

Không đòi kỹ năng nhưng hai thằng lại đòi toàn bộ nghiên cứu về chiến ca của một giống loài đặc biệt: Thiên Âm tộc.

Không có khả năng âm thanh đặc biệt của tộc Thiên Âm, không thể làm được hiệu quả tăng phúc như trong truyền thuyết nhưng sau vài hôm nghiên cứu và lên lút tập luyện, hai thằng cũng thực hiện được yêu cầu cơ bản nhất: "Khích lệ".

Dựa vào ý nghĩa câu từ, dựa vào quy luật phát âm và dựa vào chấn động tầng số, hai thằng cơ bản đã tác động được vào cảm xúc của người nghe.

Đầu tiên, cần thu hút sự chú ý. Hô to một câu ra hiệu với thằng Minh, hai thằng lao nhanh đến chính giữa lỗ thủng, ở đó đang có một con Titan cao hơn mười mét làm loạn.

Nhận - Hai thằng di chuyển vắt chéo qua nhau tiến về phía con quái vật. Phát động tấn công. Đầu tiên là đầu gối, tiếp theo là mắt, cuối cùng là phần gáy. Con Titan âm ỉ đổ xuống. Hầu như toàn bộ lính vệ quân đều ngạc nhiên nhìn về phía lỗ hổng. Khi phòng tuyến đã gần như tan vỡ thì con Titan to lớn có thể coi là không cách nào tiêu diệt hay bị giết chết. Trên xác con quái vật khổng lồ là hai bóng người nhỏ bé.

- Thành vệ quân? - Thi cất cao giọng nói, âm thanh phát ra mang theo một quy luật kì lạ. Giọng nói của nó cũng trở lên từ tính một cách lạ lùng.

- Các người bỏ chạy? Vậy các người có nghĩ đến thân nhân của mình? Nếu các người bỏ chạy, nếu bức tường Rose bị công phá thì họ sẽ ra sao? - Ngừng lại, cái loại chấn động tầng số và quy luật phát âm kì lạ này thật là khó. Mới nói có vài câu nó đã mỏi hết cả lưỡi, cổ họng đã cảm thấy ran rát. Không lo đứt đoạn vì thằng Minh đã tiếp lời ngay (Ngày xưa hai thằng phối hợp diễn trò suốt).

- Ta biết, trong các người có nhiều người đã bỏ chạy, bỏ chạy từ thành Maria tới đây. Ta cũng vậy. Bây giờ, các người lại muốn tiếp tục bỏ chạy? Ta thì không. Là một người lính, bỏ chạy một lần đã là quá đủ.

- Ta... không muốn người thân của mình phải cảm thấy hổ thẹn khi nói ta là "Thành vệ quân" - Minh hơi dừng lại, đau họng quá. Thi liền tiếp lời vào ngay:

- Vậy nên, ta sẽ chiến đấu... dù có phải trả giá bằng cả sinh mạng này.

- Chiến đấu để trả thù. Chiến đấu để bảo vệ những người thân yêu nhất.

Hai con Titan loại nhỏ cùng lúc chui qua lỗ hồng. Không để hai con quái vật kịp giết người hay chạy vào khu dân cư, Minh và Thi đã lao đến ngăn cản. Bọn nó đã cố hết sức rồi.

Đá nát gáy của một con Titan. Con còn lại mới bị đánh gãy chân chưa kịp kết liễu thì từ lỗ hồng, một con Titan loại trung bình nữa chui ra. Nhanh chóng kết liễu con Titan gãy chân, quay ra đã có thêm hai con Titan loại nhỏ chui vào rồi. Lỗ thủng quá lớn, lũ Titan cũng không dễ giết. Chỉ bằng hai thằng, muốn chặn lại lỗ thủng là không thể nào.

Cầm chân con trung bình, tiêu diệt một con loại nhỏ. Con Titan loại nhỏ còn lại đành bỏ qua. Tưởng rằng phải để con Titan đó thoát vào trong thành giết người thì:

- Vút... - Một bóng người lướt qua, con Titan tưởng thoát bỗng nhiên ngã xuống, bốc hơi.

- Hạ sĩ Hannes Archer, trực thuộc tiểu đội lính canh số 7, quân đoàn Maria có mặt. Đằng sau là vợ và con tôi, tôi không chạy trốn nữa đâu.

- Vút... - Một mũi nhọn bay tới cắm vào cổ con Titan loại trung mà thằng Minh đang đánh. Bóng người lướt qua, chao vòng quanh con Titan cho dây cáp quấn vào người nó. Con quái vật không thể dứt được ra ngay, cả người hơi cúi xuống. Không bỏ lỡ cơ hội, Minh bật người phóng lên tường thành. Chân đạp mạnh vào bờ tường tiếp tục bật lên cao ngang cổ con Titan đang cúi xuống. Lưỡi dao chém trên cây Tonga vung ra đôi mạng.

Bóng người hạ xuống chỗ hai thằng. Là cô nữ binh đi cùng vừa nãy.

- Binh nhất Isabela Goodman, trực thuộc tiểu đội lính canh số 11, quân đoàn Maria sẵn sàng tham chiến.

Ngay sau đó, vài bóng người liên tiếp lao tới.

- Binh nhất Tom Cooper, trực thuộc tiểu đội lính canh số 8, quân đoàn Maria...

- Binh nhì Dane Windsor, trực thuộc tiểu đội hậu cần số 3, quân đoàn Maria...

- Hạ sĩ Anthony Baker, trực thuộc tiểu đội lính canh số 9, quân đoàn Maria...

- Binh nhì David Brown, trực thuộc tiểu đội pháo binh số 17, quân đoàn Maria...

- Binh nhì John Dortach, trực thuộc tiểu đội lính canh số 8, quân đoàn Maria...

Bảy người lính đã chiến đấu cùng Minh và Thi bây giờ đều đến đủ, không có ai hèn nhát.

Chín người vừa vận chặn kín lỗ hồng, mấy con Titan tràn vào đều bị tiêu diệt. Tạm thời ngăn cản bọn Titan thành công nhưng cũng chỉ dừng lại ở "ngăn cản". Không thể đẩy được bọn quái vật ra khỏi lỗ hồng thì làm sao có thể bịt được nó lại đây.

Con người không phải là máy, họ sẽ mệt. Con người không phải là thánh, họ sẽ phạm sai lầm.

Chiến đấu nổ ra được ba phút, đã có người bị thương. Người lính đó trong một đường di chuyển sai lầm đã để lại đôi chân trong miệng một con Titan. Con Titan đó bị giết ngay nhưng đôi chân cũng mất.

- Tom...

- Em không sao, đừng lo cho em... - Đau đớn mãnh liệt làm anh gần như mất đi ý thức. Cố túm chặt lấy sợi cáp đu ra ngoài rồi ngã vật xuống nền đường. "Quay về vị trí chiến đấu đi, đừng lo cho em...", "Bố mẹ em vẫn còn sống, em vừa gặp được họ rồi. Làm ơn, hãy cản bọn Titan lại, đừng để mất bức tường Rose..." gào thét trong lòng. Đau đớn quá mà ngất đi.

Thọc tay vào vết thương nông trên gáy con Titan mà một người lính vừa lưu lại, Minh vận lực xé toạc cả gáy con quái vật ra. Máu nóng đã bắt đầu ăn mòn đôi găng tay chuyên dụng. Nó quay về phía người nữ binh hét lớn:

- Isabela. Mang Tom đến con hẻm đằng kia mau lên. Trước khi đi cho hắn uống cái này - Vung tay về phía Isabela, vung tay cả về phía những người còn lại nữa: - Mỗi người cũng tự uống một viên đi. - Thuốc khôi phục thể lực loại hạ phẩm. Đây đã là những viên thuốc cuối cùng của nó, thằng Thi chắc là còn vài viên.

Bắt lấy, cắn thuốc. Vừa bị cắn nát viên thuốc đã tan hết vào nước bọt. Bụng chột truyền đến cảm giác ấm áp. Các cơ bắp đang đau đớn do ngộ độc Cacbon khi phổi không cung cấp đủ Ôxi cho hoạt động kịch liệt cũng được xoa dịu. Sức lực đang phục hồi lại một cách nhanh chóng. Viên thuốc thần kì.

Isabela nhanh chóng tiếp cận vị trí của Tom, chấp hành nhiệm vụ của mình. Những người khác vẫn tiếp tục chiến đấu.

Hai phút sau khi Isabela rời đi.

Thiếu mất hai người, lại hơi chững lại khi cần thuốc để cho bọn Titan chui vào nhiều hơn vài con. Chiến đấu ngày càng chật vật, phòng tuyến gần như tan vỡ.

Minh và Thi đã phải liên tục vào "Cắm thuật". Không phải là "Cắm thuật" như nguyên bản mà là một dị bản: "Cắm thuật trong khoảnh khắc". Nguyên lý là vào "Cắm thuật" đạt được sức mạnh to lớn trong một giây rồi lại thoát ra ngay, làm cho đòn tấn công đó mang lực sát thương lớn hơn bình thường mà khi dùng xong cơ thể vẫn còn chiến đấu được.

Nguyên lý này hai thằng dưới sự trợ giúp của mấy vị sư phụ thì đã tìm ra từ lâu nhưng khó khăn trong việc tập luyện "Cắm thuật" nên vẫn chưa bao giờ luyện thành. Mười ngày trong "Khu lưu trữ", thoải mái tập luyện cắm thuật mà không sợ ám thương, về cơ bản hai thằng đã có thể sử dụng được rồi. Thằng Thi đã mở khóa gen tầng thứ nhất thì càng dễ sử dụng.

- Vút... - Anthony chao lướt qua gây một con Titan loại nhỏ đã bị một người lính khác hấp dẫn sự chú ý. Lưỡi kiếm vung lên, con Titan gục xuống. Ban nãy anh đã gặp được con trai mình rồi. Chưa tìm thấy vợ và cha mẹ nhưng anh tin chắc rằng họ vẫn còn sống. Không thể để lũ quái vật này tràn vào được. Nếu không, đến lúc đó ngay cả con trai anh cũng có khả năng không tìm thấy.

Tiếp tục bắn mũi nhọn cắm vào tường thành chao đi, anh hướng đến mục tiêu tiếp theo. Lần này là một con Titan loại trung. Thu mũi nhọn cùng dây cáp lại, di chuyển hoàn toàn bằng động cơ 3D. Linh hoạt né qua bàn tay khổng lồ, gây con quái đã sắp vào trong tầm tấn công thì:

- Xề... Bạch... bạch... bạch... - Động cơ 3D bỗng dừng hết nhiên liệu. Ban nãy, khi vào trong thành, do vội đi tìm người thân nên anh không kịp đến báo danh, không được tiếp tế.

Đột ngột mất độ cao, gây con Titan lại trượt khỏi tầm tấn công. Vài cụm khí cuối cùng xả ra từ động cơ 3D giúp Anthony không trực tiếp rơi xuống đất nhưng cũng chẳng khá hơn được bao nhiêu. Lăn lông lốc, ngã vào cạnh chân của con quái vật.

Thấy con mồi tự dâng xác đến tận nơi, con Titan đó liền nhấc chân lên, đập xuống một cách không khách khí. Những người lính khác đang quán lấy đối thủ của mình không dám phân tâm, chỉ một đường di chuyển sai lầm cũng khiến cho không còn cơ hội để hồi hận. Minh và Thi cũng đang kẹt giữa mấy con Titan loại trung. Hai con dao "Én nhỏ" cũng đã đáp đi từ nãy rồi, giờ muốn tìm lại cũng phải ra ngoài thành. Anthony chết chắc...

Trùng mắt nhìn bàn chân khổng lồ dậm xuống: "Tới đi, tao không sợ đâu. Con trai tao đã gặp được rồi, Titan cũng đã từng giết qua. Đã chiến đấu và đã cố gắng. Ít ra, tao chết không hề vô ích."

Những suy nghĩ vô danh lướt qua trong đầu "Có thể tao sẽ tìm được vợ mình".

Bàn chân chỉ còn cách Anthony không đến một mét thì...

- Vút... Vút... Vút... - Bốn năm bóng người lướt qua với tốc độ cao. Mũi nhọn bắn vào đầu, dây cáp kéo ngược về đằng sau, con Titan bị kéo ật ngửa về đằng sau. Bàn chân sắp hạ xuống lại bị gạt ngược lên.

- Tiểu đội lính canh số 7, quân đoàn Rose tham chiến... - Âm thanh phát ra từ một trong những bóng người vừa lướt đến.

Chưa hết bàng hoàng, Anthony lại cảm thấy có một bàn tay túm vào vai áo anh kéo lại.

- Cậu là ai đây... ? - Quay lại nói với người đang kéo mình. Đó là một cậu bé (Anthony cho là thế) mặc quân phục và đeo theo một cái ba lô vuông to lớn trên lưng.

- Peter Reilly. Tiểu đội hậu cần số 6, quân đoàn Rose - Nói rồi cậu bé móc từ ba lô trên lưng ra hai bình nhiên liệu đưa cho Anthony. Sau đó cậu lại tiếp tục lao đi thực hiện nhiệm vụ tiếp tế của mình.

Hơi mỉm cười thay bình nhiên liệu, Anthony lại trở lại chiến trường.

Được tiếp viện, áp lực nhẹ nhàng hơn hẳn.

- Tiểu đội lính canh số 1, quân đoàn Rose. Có lên các chàng trai, chúng tôi đến tiếp viện đây...

- William Scoott, trực thuộc tiểu đội lính canh số 28, quân đoàn Maria. Giết sạch lũ Titan, chúng ta phải báo thù...

- Tiểu đội trinh sát số 2, quân đoàn Sina tham chiến. Đập chết mẹ chúng đi, trả thù cho đồng đội...

- Đã chúng ra khỏi thành nào...

- Tiểu đội pháo thủ số 3, quân đoàn Rose có mặt...

- Lũ khốn nạn... Chết đi...

- Hậu cần đâu, có người bị thương rồi...

- Tiếp tế...

- ...

Càng ngày, viện binh đến càng nhiều. Âm thanh kích động và hành động thực tế của hai thằng đã thấp lè tè hi vọng và dùng khí cho những người lính đang sợ hãi nơi đây. Từng người, từng tiểu đội chạy đến chiến trường, báo ra tên và phiên hiệu rồi lao vào vòng chiến. Pháo binh trên tường thành tập trung lại rồi điên cuồng nã xuống phía ngoài lỗ thủng. Pháo binh mặt đất không khai hỏa được thì bỏ pháo, khởi động động cơ 3D rồi lao vào cận chiến như lính thường.

Lỗ thủng nhỏ bé, bọn Titan loại lớn không chui vào được. Chỉ có loại nhỏ và loại trung bình nên nhanh chóng bị lực lượng thành vệ quân đẩy lùi vào trong lỗ thủng.

Người khích lệ quân lính là Minh và Thi, người chiến đấu chống lại Titan đầu tiên cũng là hai thằng nên hai thằng nghiêm nhiên trở thành chỉ huy.

- Tàn ra!

Theo một tiếng hiệu lệnh của Minh, toàn bộ lính đang tham chiến tản hết ra hai bên, tạo thành một khoảng trống phía chính diện lỗ hổng. Pháo binh đã xếp đội hình, ngắm chuẩn, mũi lửa cầm trên tay sẵn sàng châm hỏa.

- Bắn...

- Bùm... bùm... bùm... - Gân chực khẩu pháo nã đạn cùng lúc, tất cả cùng bắn vào trong lỗ hổng. Mấy con Titan trong lỗ hổng con thì tan nát người trực tiếp ngã xuống, con không chết thì cũng trọng thương.

Bỏ qua việc tiếp tục pháo kích. Những khẩu đại bác chambers này cần thời gian nạp đạn quá lâu. Minh phất tay với Thi. Thi hiểu ý hô lớn:

- Tiểu đội 1, 2, 3, 5, 8... (Những tiểu đội còn hoàn chỉnh nhất) nạp nhiên liệu. Theo ta "Không kích".

Nói rồi nó đạp chân vào bờ tường mà trực tiếp phóng lên. Mấy móng vuốt trên đôi giày bật ra, đâm vào tường tạo thành điểm tựa để nó phóng lên. Dù nhiệt độ cao và ma sát nhiều nên đã mòn đi nghiêm trọng nhưng vẫn còn dùng tốt.

Thành viên của mấy tiểu đội được gọi nhanh chóng nạp đầy nhiên liệu rồi phóng theo sau. Hơn bốn mươi người. Bọn họ sẽ từ trên bức tường cao hơn 50 mét mà trực tiếp hàng lâm xuống đầu lũ Titan.

- Những tiểu đội còn lại đột phá chính diện. Chúng ta sẽ đẩy lũ Titan ra khỏi bức tường.

- Công trình sư đâu? Sau khi lũ Titan bị đẩy ra ngoài, hãy lấp lỗ hổng lại bằng mọi giá và trong thời gian nhanh nhất.

Minh cũng dẫn theo những người còn lại xông thẳng vào lỗ hổng. Trực tiếp đẩy bọn Titan ra ngoài.

- Những chàng trai, hãy tiến lên và ngã xuống trong vũng quang, hãy chết như những người anh hùng.

- Thành vệ quân anh hùng.

Nguyên lý chiến ca, kích thích lòng quân, kích lệ sĩ khí.

Hơn một trăm con người dũng cảm lao ra khỏi thành trực tiếp đối mặt với lũ Titan. Sống hay chết, thành hay bại thì họ cũng là anh hùng.

Titan kéo đến ngày càng đông, pháo trên tường thành vẫn nổ và đêm vẫn mịt mù.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 15: Cảm Tử - Thành Vệ Quân Anh Hùng...

Nhanh. Isabela đang tăng tốc độ. Cô phải đến được con hẻm kia nhanh nhất có thể. Công Tom đang bị trọng thương trên lưng. Sau khi cô dứt cho cậu ta viên thuốc thần kì kia thì sắc mặt Tom tốt hơn hẳn, cả người cũng ấm lên đôi chút. Nhưng với đôi chân đã mất đến tận đầu gối thì chỉ có thuốc tiên mới cứu được. Đương nhiên, viên thuốc kia dù thần kì nhưng vẫn không phải là "Thuốc tiên". Dù đã buộc chặt hai đùi bằng vải để ngăn cho máu đỡ chảy ra nhưng có vẻ không có tác dụng gì nhiều, máu vẫn chảy và người vẫn lạnh đi.

"Phải đến con hẻm nhanh nhất có thể." Chẳng biết trong con hẻm có cái gì, có thể cứu được Tom hay không nhưng cô vẫn cố gắng hết sức thực hiện. Không thất vọng, không do dự, chỉ có tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của chỉ huy, đó là thiên chức của người lính. Và bây giờ, hai cậu bé đó (Minh và Thi) đang là chỉ huy.

Gần đến con hẻm, một chuỗi âm thanh kì lạ vọng vào tai cô, âm thanh như có thứ gì đó nổ mạnh. Isabela nhận ra âm thanh này, cô đã nghe nó suốt buổi tối ngày hôm nay. Âm thanh của một thứ mà hai cậu bé gọi là "Súng". Bên trong con hẻm có người dùng "Súng".

Rẽ vào con hẻm, thứ đầu tiên Isa nhìn thấy là tấm lưng trần của một con Titan cỡ nhỏ. Chắc nó là một trong số những con đã chạy được vào thành. Xa hơn, cuối con hẻm và bị che khuất bởi con Titan là thấp thoáng bóng người, tiếng nổ và tiếng kêu gào.

Thứ vũ khí kì lạ, thứ ngôn ngữ kì lạ và nhóm người kì lạ. Đây chắc là nhóm của hai vị "Chỉ huy" kia rồi. Tốt quá, Tom được cứu rồi, bọn họ có thứ thuốc trị thương kì lạ nhưng cực tốt.

Đang vướng Tom trên lưng nên không thể trực tiếp tiêu diệt con Titan cản đường. Kích hoạt động cơ 3D, Isabela nhảy lên nóc nhà, vòng qua con quái vật.

Bất ngờ đáp xuống cạnh nhóm người làm vài người trong số họ giật mình, vài khẩu "Súng" chĩa về phía cô. Không để ý đến mấy khẩu súng, cô biết bọn họ sẽ nhận ra cô ngay và không ai bắn cô đâu. Đảo mắt nhìn quanh, cô bé đó không ở bên hai vị "Chỉ huy" thì chắc là ở đây rồi. Ngoài hai vị "Chỉ huy" ra thì cô bé đó là người duy nhất hiểu được ngôn ngữ nơi này. Cô bé có năng lực kỳ lạ, đôi tai kì lạ và cái tên kỳ lạ: Lan.

Isa nhìn thấy cô bé trong đám người, nằm trong ngực của một cô gái khác. Cô bé bị thương rồi. Mặt tái nhợt, đôi tai cụp xuống, cái đuôi cũng ngừng ve vẩy trông hết sức đáng thương. Đưa Tom sau lưng ra, chân cậu ta vẫn chảy máu.

Một cô gái trẻ trong nhóm người vội vàng đỡ lấy. Isa nói với Lan: - Cấp cứu... - Rồi yên tâm quay đầu đi khi đã nhìn thấy Lan khẽ gật đầu. Chạy về phía lối ra của con hẻm, nơi đó một con Titan đang cản đường.

...

Từ lúc bọn Titan bắt đầu chui qua lỗ hồng để tấn công vào thành Rose, ba mẹ con nhà Jaeger đã bị giục chạy sâu vào trong thành để tìm chỗ trốn. Còn lại tiểu đội luân hồi, vướng cái giới hạn khoảng cách chết tiệt của nhiệm vụ này mà không thể rời xa lỗ hồng quá 50 mét. Cả bọn đành phải kiểm một con hẻm nhỏ chui vào, hi vọng lũ Titan với thân hình to lớn của chúng sẽ không thèm để ý hoặc không thể chui vào.

Trốn vào con hẻm không lâu, đã có hai con Titan loại nhỏ mò tới. Không có Minh, cũng chẳng có Thi, bé Lan thì đã trọng thương. Tiểu đội luân hồi bây giờ chẳng còn ai có sát thương hữu hiệu với bọn Titan cả. Súng bắn không ăn thua, mà đạn rồi cũng sẽ hết. Du đã ngất đi từ nãy, sau khi giết chết một con quái vật. Có lẽ do hắn đã lạm dụng năng lực quá mức. Chỉ còn lại ông chú và mấy cô gái.

Ông chú Nghĩa bắn hết đạn của khẩu súng trong tay, lại với lấy khẩu súng của Du bắn tiếp. Không ăn thua, con Titan vẫn tiến tới. "Khốn khiếp, sao bọn mày không chết đi?!" Cắn chặt hai hàm răng, gào thét trong lòng, sự điên cuồng hiện lên trong đáy mắt. Hình ảnh của người bạn thân cứ lặp lại trong đầu, người bạn đã giúp ông vượt qua bao khó khăn của cuộc đời vất vả.

"Thằng khốn, sao mày lại đẩy tao ra, sao mày lại chết?... Tao có vợ con thì mày cũng có mẹ già mà!? Thằng khốn!!".

Đạn hết, đáp súng, Nghĩa ngửa mặt lên trời gào lớn, cả cơ thể bắt đầu chuyển sang màu xanh xám, vài đường vân đen kì dị chạy dọc theo thân người. Kỹ năng "Thạch hóa" sau khi xem xét cẩn thận, Minh và Thi đã bảo thế.

- Gào...!!!

Gào lên như một con dã thú, Nghĩa lao thẳng về phía con Titan. Đôi mắt đỏ sọng chảy ra hai hàng nước mắt.

...

Isabela lao về phía con Titan. Hai tay con Titan đó đã túm chặt một hình người, có vẻ là đàn ông. Miệng cắn vào vai của hình người đó mà day mà nghiền. Thế mà người đàn ông đó vẫn sống, vẫn la hét và vẫn còn giãy dụa.

- Vút - Kiểm vùng lên, Isa lướt qua con Titan đó. Không thèm quay lại nhìn mà chạy thẳng. Giết một con Titan loại nhỏ đang bất động và không đề phòng đối với cô bây giờ thì là chuyện quá dễ. Không thể tin được rằng mới chiều hôm qua thôi, cô còn run rẩy sợ hãi trước bọn quái vật này.

Tăng tốc độ, hoàn thành nhiệm vụ rồi, cô phải nhanh chóng trở về chiến trường, trở về bên đồng đội.

.....

Bức tường Rose, cao 50 mét, phần đỉnh rộng 3 mét, chân tường rộng 10 mét, được xây đặc bằng đá phiến. Hai cú đá của con Titan siêu cấp khổng lồ đã đục ra một lỗ hồng cao hơn 7 mét, rộng gần 3 mét và dài 10 mét.

Muốn bịt lỗ hồng lại thì đương nhiên phải đẩy bọn Titan ra đã.

Minh dẫn theo những người lính dừng cảm đột kích chính diện.

Mười mét, khoảng cách này bình thường thì rất ngắn nhưng bây giờ giống như dài đằng đẵng. Đối mặt trực tiếp, không gian nhỏ hẹp làm cản trở di chuyển, sự linh hoạt bị giới hạn. Mỗi bước tiến lên lại một người ngã xuống. Người phía trước chết, người phía sau lại tiến lên thay thế.

Ba mươi giây, tám mét. Số người hi sinh còn cao gấp đôi lúc chiến đấu ngoài lỗ thùng. Ngoại trừ Minh ra thì mấy tiểu đội đi đầu hầu như toàn diệt.

Chín mét. Minh đâm gãy chân con Titan loại nhỏ cản trước mắt. Một cậu lính trẻ bên cạnh nó phóng lên, kết thúc con Titan để rồi chết ngay trong miệng con Titan bên cạnh.

Mười mét. Một con Titan loại trung ngã xuống, kéo theo là hai người lính dừng cảm chết cùng. Con Titan cuối cùng trong lỗ thùng. Chỉ hai bước nữa thôi là Minh, người dẫn đầu đội quân đột kích lao được ra bên ngoài.

Bên ngoài, đó mới là chiến trường chính. Minh, cả thằng Thi nữa, bọn nó sẽ phải chiến đấu cùng những người lính vệ quân này, chặn đứng lũ Titan đông nghìn nghịt bên ngoài, tranh thủ thời gian cho "Công trình sư" và lại lỗ thùng trên bức tường sau lưng. Có như thế mới cản được bọn Titan tiến vào thành Rose, mới bảo vệ được người thân của mình. Có như thế mới hoàn thành được nhiệm vụ, mới được trở về.

Qua lối ra, Minh nhìn thấy Titan bên ngoài đông nghìn nghịt, đứng với nhau dày đặc. Lại còn mấy con loại khổng lồ nữa chứ. Lỗ thùng hơi nhỏ nên chúng không chui vào bên trong được chứ bên ngoài thì thiếu gì. Nếu cứ thế này lao ra thì chắc chắn là thương vong thảm trọng.

Cứ lao ra, dù có chết cũng phải lấp lại lỗ hổng.

Những người lính dừng cảm.

Những người con anh hùng.

Vẫn là Minh dẫn đầu. Bước một chân ra khỏi lỗ hổng, nó đã sẵn sàng hứng chịu đợt công kích đầu tiên của bọn Titan bên ngoài. Bằng bất cứ giá nào, nó cũng phải đỡ được đợt công kích này, tranh thủ cho những người lính thoát ra chiếm đoạt chiến trường.

Hít sâu, quá trình nạp Ôxi vào cơ bắp đã xong, "Cắm thuật" đã sẵn sàng phát động. Những người lính phía sau cùng đã sẵn sàng hi sinh...

Đúng lúc đó:

- Vút... vút... vút... pháp... pháp... pháp... - Hàng loạt bóng người từ trên trời đáp xuống đầu lũ Titan đang bao vây lỗ hổng. Hàng loạt cái đầu khổng lồ bị cắt xuống, gần hai chục con Titan tử vong.

Đội không kích giáng lâm.

Một khoảng không gian bán kính hơn bảy mét quanh lỗ hổng được dọn sạch. Đội đột kích chính diện từ trong lỗ hổng nhanh chóng tràn ra, tiêu diệt nốt vài con Titan còn lại.

- Hay lắm! - Bóp mạnh tay phải cho mảnh tro tàn trong lòng bàn tay tan thành bụi rồi bay đi mất, Minh quay ra hô lớn với thằng bạn - Không kích hay lắm, tấn công rất kịp thời - Bây giờ cả bàn tay phải của nó đã được phủ bởi một ngọn lửa đỏ rực. Nhiệt độ của ngọn lửa có vẻ cao hơn lúc mới giết con Titan đầu tiên nhiều.

Từ đầu đến giờ, Minh đã trải qua không biết bao nhiêu trận chiến, giết không biết bao nhiêu Titan. Ba vòng tròn đồng tâm dưới chân nó cũng đã uống không biết bao nhiêu máu. Dù bọn Titan bốc hơi ngay sau khi chết nhưng mấy vòng tròn đỏ của kỹ năng "Phệ huyết" cũng kịp hút được chút máu trước khi chúng bốc hơi. Ngoài việc khôi phục và gia tăng "Sinh mệnh lực" ra thì Minh còn cảm thấy một thứ gì đó rất lạ, thứ đạt được bằng thiên phú "Cẩn nuốt".

Cẩn nuốt: Thiên phú chủng tộc của Phệ Thiên Linh. Xác suất đạt được đặc điểm sinh mạng của sinh mạng thể bị "Ăn".

Hút máu bằng "Phệ huyết" cũng được coi là một loại "Ăn".

Sau khi đạt được "Lửa sinh mệnh" của bọn Titan, cả "Viêm hỏa chiến văn" và "Bất tử chiến văn" đều có biến hóa.

"Bất tử chiến văn" xuất hiện, trị lành các vết thương. Mấy vết thương của nó tỏa ra hơi nóng rùng rợn và có tốc độ khôi phục nhanh gấp rưỡi bình thường.

"Viêm hỏa chiến văn" trên mu bàn tay phải cũng lan ra cả bàn tay và có xu hướng leo lên cả cổ tay nữa. Bây giờ, với một lượng sinh mệnh lực như trước, "hỏa văn" có thể phát ra lượng nhiệt cao hơn nhiều, ngay cả cơ thể của Titan cũng bị đốt thành tro tàn.

Titan bên ngoài tường thành nhiều vô kể. Tranh thủ thời gian xếp lại trận hình. Thứ mà hai thằng và những người lính này sắp phải đón đỡ là tấn công bất tận của loài quái vật.

- Lực lượng "Không kích" phòng thủ chính diện, những người còn lại tản ra, phòng thủ hai bên. Bằng mọi giá, phải chặn lũ Titan lại chỗ này. Bởi vì đằng sau chính là gia đình, vợ con, là những người các người yêu thương nhất.

- Pháo thủ tường thành đâu? Cự ly 30 đến 50 mét xung quanh lỗ hổng, tự do xạ kích.

- Bùm!... Bùm!... Bùm!...
- Gào....
- Tấn công!...
- Giữ vững phòng tuyến. Chỉ được chiến đấu trong bán kính mười mét...
- Aaa... Athony... Athony... Bọn Titan khôn khiếp, tao sẽ giết sạch lũ chúng mày...
- Tiểu đội 2 lùi lại. Tiểu đội 7 tiếp viện...
- Tiểu đội 7, tiểu đội 7 đâu? Sao đã hi sinh hết rồi...?
- Tiểu đội 5 lùi lại, chỉ còn hai người các anh, mà lại trọng thương rồi... Hậu cần đâu...?
- Em không sao, bọn em còn đứng được...
- Aaa.....

...

(Một tiểu đội biên chế đủ 10 người)

.....

Ngay khi lũ Titan vừa bị đẩy ra khỏi lỗ hổng, nhóm công trình sư đã khẩn trương làm việc. Bình thường, nhóm người có trách nhiệm tu bổ tường thành này cực kì lười biếng. Ngay cả tường Maria bọn Titan còn chả làm gì được thì làm sao mà có cơ hội động vào bức tường Rose này. Nhưng hôm nay, họ làm việc với hai trăm phần trăm năng suất. Nhanh chóng và chất lượng. Bây giờ, từng giây từng phút đều được đổi bằng sinh mạng của những con người đứng cầm ngoài kia.

"Công trình sư", chúng ta cũng có biên chế, chúng ta cũng là lính và ngoài kia, đồng đội của chúng ta đang ngã xuống. Chậm, bây giờ việc đó chẳng khác nào tự tay giết chết đồng đội của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 16

Do nguồn bị nhảy chương nên bị mất chương 16 mời các bạn xem tiếp chương 17 nhé

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 17: Cái Giá Phải Trả - Thành Vệ Quân Anh Hùng...

Phía bên trong bức tường, nơi con hẻm mà nhóm tân nhân đang cố thủ. Sau khi cô nữ binh có tên gọi Isabela rời đi, lũ Titan lại rủ nhau kéo tới. Con hẻm nhỏ bây giờ trông tan tác chẳng khác gì chiến trường chính, máu tươi vương vãi khắp nơi, vài ngôi nhà đã đổ sập. Hòa cùng vào với tiếng súng nổ liên hồi là âm thanh kêu gào, la hét.

Giữa con hẻm, cạnh một bức tường đổ nát, một con Titan cao hơn ba mét đang đứng đó gặm gù. Đối diện với con quái vật là ông chú tên Nghĩa đang gồng mình cố gắng đứng lên từ trong đống đổ nát. Sau khi kích hoạt năng lực, ông như mất hết lí trí mà điên cuồng lao vào nã con Titan.

Du đã tỉnh dậy, hẳn cố gắng với lấy khẩu súng của mình rồi tựa cả người vào bức tường bên cạnh mà run rẩy thay đạn. Cố gắng phản kháng bằng tất cả khả năng của mình.

Mấy cô gái và cậu thương binh không còn sức chiến đấu thì lù sâu vào trong con hẻm.

...

Bé Lan trọng thương nằm cuộn mình trong lòng Cỏ May. Còn cô gái tên cỏ này thì sau khi chạy đến cuối hẻm liền ngồi xuống và tiến vào trạng thái kì lạ, hai mắt nhắm chặt, gọi không nói, không thể nào bắt chuyện được.

Hà vừa băng bó xong cho cậu thương binh với đôi chân bị cụt. Đặt cậu ta ngồi tựa vào bức tường cuối hẻm, cô rút ra khẩu súng của mình, lòng ngóng thay đạn rồi nhìn về phía trước xem có hỗ trợ được chút gì cho hai người đàn ông phía trước không. Vừa tiến lên hai bước thì...

- RẦM!

Một bức tường gần cuối hẻm vỡ vụn, một con Titan cao gần ba mét từ trong làn khói bụi lao ra, lao về phía mấy cô gái không còn sức chiến đấu.

- Á!... - Cô sinh viên hét lên hoảng sợ, đôi chân mềm nhũn mà khuỵu xuống đất.

Chẳng tốn bao nhiêu thời gian, con Titan đã đến nơi, hai bàn tay to lớn tỏa hơi nóng kinh người đã đưa lên phía trước.

Khi mấy cô gái sắp sửa bị con quái vật bắt được thì những bức vách bán trong suốt bắt đầu xuất hiện. Những bức vách tạo thành một kết giới hình hộp chữ nhật lớn, bao quanh ba cô gái và cách li họ với con quái vật bên ngoài. Bị cản lại, con Titan gầm lên rồi điên cuồng đâm vào bức tường bán trong suốt trước mặt. Mỗi cú đâm đều làm cho cả kết giới rung lên, thậm chí chỗ bị đâm vào còn xuất hiện những vết nứt như thủy tinh gần vỡ vụn. Một vài cột kí tự nhíu hiện lên nơi vết nứt, chữa lành kết giới. Nhưng cùng lúc đó, khoảng không gian bên trong phải cô sinh viên cũng trở nên rạn nứt, cả cơ thể cô gái này nên theo từng cú đâm. Cứ thế này, chắc chắn cô gái không thể trụ được lâu.

Thấy mấy cô gái bị tấn công, Du vội vàng quay lại, chìa súng vào con Titan, bóp cò. Bất chấp con đầu đầu, đầu thánh giá ngược lại hiện lên trước trán, máu mũi bắt đầu chảy không rõ nguyên nhân. Phía cuối hẻm, cậu thương binh cũng đã gượng dậy, cố gắng khởi động động cơ 3D.

...

.....

Đã được hơn chục phút từ lúc lao ra khỏi lỗ hồng. Phòng tuyến liên tục thu hẹp theo sự hi sinh của những người lính. Lũ Titan thì vẫn ừn ừ kéo tới.

- Vút - Hai cái bóng di chuyển theo quỹ đạo hình zigzag liên tục vắt chéo qua nhau. Đi đến đâu, Titan ngã xuống đến đó, không chết cũng trọng thương.

- Vút... phập! - Minh lướt qua một con Titan cỡ trung, đôi dao quắm trên tay nó để lại một vết thương dài nơi đầu gối con quái.

- Rầm - Ngay sau đó là Thi. Một cú đá chân phải giáng mạnh vào cái đầu gối vừa bị thương của con quái vật. Gia tốc chuyển hết thành lực. Đầu gối chân con Titan bị đá gập lại, cả người đổ xuống. Vài người lính bên cạnh đã lao vào xử lí nốt phần còn lại.

Mượn lực phản chấn, Thi bật người ra rồi lại lao đi, tiếp tục hướng đến mục tiêu tiếp theo.

Minh và Thi đã sử dụng "Nhạn" từ lúc bắt đầu chiến đấu đến giờ. Ngang dọc chiến trường. Không nhất thiết phải farm quái kiếm điểm mà cái bọn nó cần là không chế chiến trường, và lại lỗ hồng của những người lính lưu lại, kịp thời tiếp viện cho những vị trí sắp bị công phá. Hai thằng luôn xuất hiện ở những nơi nguy hiểm nhất. Titan nhỏ thì trực tiếp tiêu diệt, Titan lớn thì làm trọng thương mất khả năng di chuyển, những người lính sẽ làm nốt công việc còn lại.

Cặp Tonga một cây đã bị gãy nát lúc đỡ đòn, một cây thì mòn hết cả lưỡi rồi, không dùng được nữa. Bây giờ, trong tay Minh là hai cây dao quắm "Én nhỏ". Lúc ra khỏi lỗ hồng, Hannes đã tỉnh mắt nhìn thấy mà nhặt lại cho nó. Vung đôi dao quắm lên, có vẻ không được quen tay cho lắm nhưng dùng tạm, cái này kết liễu Titan năng suất hơn dùng tay không nhiều.

Mấy móng vuốt trên đôi giày của thằng Thi cũng đã mòn hết lưỡi. Ngay cả chất liệu sợi thủy tinh và tơ nhện làm giày cũng đã xuất hiện nhiều vết cháy xém loang lổ. Nó đểch quan tâm, lực đạo mạnh mẽ của "Cước pháp" kết hợp với tăng sát thương của "gia tri hồn lực" và ăn mòn của "Máu độc" đủ để nó gây ra những vết thương chí mạng cho lũ quái vật này rồi. Dù gì thì nó cũng là người có điểm "Thể lực" cao nhất bọn, hơn 400 chữ chẳng ít. Lại còn hiệu ứng "Bạo kích - sát thương chí mạng" nữa chứ, chỉ có 15% thôi nhưng hôm nay Thi cảm thấy nó đặc biệt may mắn, cứ đá ba, bốn cú là lại có một lần bạo kích.

Dù đã rất cố gắng nhưng hai thằng vẫn chưa phải là "Thánh", bọn nó không thể chi viện cho toàn bộ chiến trường. Titan vẫn liên tục kéo đến. Mỗi phút mỗi giây đều có người ngã xuống.

- Tiểu đội 12 cẩn thận...

- Lui lại đi, các cậu đều bị thương cả rồi...

- Không, lui vào đâu nữa. Dù có chết chúng tôi cũng bảo vệ được vị trí này...

- Tiểu đội 12... TẤN CÔNG!...

- Tấn công!...

Tiểu đội 12, toàn diệt...

Tiểu đội 17, toàn diệt...

Tiểu đội 24, toàn diệt...

Tiểu đội...

.....

Tại một con hẻm cụt cách không xa lỗ hồng, một con Titan loại nhỏ đang điên cuồng tăng tốc. Mục tiêu của nó là một nhóm người cuối hẻm.

Có vẻ như "Quân l" không muốn để cho bất cứ thành viên nào trong tiểu đội luân hồi rảnh rỗi. Dù trốn rất kỹ nhưng liên tục có Titan tìm tới, loại nhỏ thôi nhưng chỉ thế cũng đủ giết hết đám thương binh và thành viên phi chiến đấu này rồi.

Lan cố gượng dậy từ trong lòng của May.

Cô gái tên cô này không hiểu làm sao mà bây giờ hầu như không có phản ứng với các tác động bên ngoài. Dù cho có chuyện gì xảy ra trước mặt thì Cô May vẫn im lặng ngồi đó, đôi mắt nhắm chặt đã bắt đầu chảy máu. Và cũng bắt đầu từ lúc Cô May như thế, rất nhiều con Titan đã mò tới nhưng lại trực tiếp bỏ qua con hẻm mà tiến vào trong thành chứ không ở lại tấn công như trước nữa.

Du đã ngất đi lần thứ hai.

Ông chú Nghĩa đang nằm im bất động gần đó, một cánh tay đã bị cụt đến vai, chẳng rõ còn sống hay đã chết.

Xa hơn, là những gì còn sót lại của cậu lính trẻ tên Tom. Hi sinh khi cố giết một con Titan để bảo vệ mọi người, không phải là một người lính giỏi nhưng là một người đồng đội tuyệt vời.

Tình trạng của Hà là kì lạ nhất. Cô sinh viên nằm im cuối hẻm, khoảng không gian bên mắt phải bây giờ trông như một khối ghép hình đang vỡ nát. Vài chuỗi kí tự nhí phân ngẫu nhiên lóe lên bên cơ thể rồi nhanh chóng biến mất. Không biết cô gái này thức tỉnh năng lực dạng gì mà tác dụng phụ lại khủng khiếp như thế này.

Run rẩy đứng lên, vết thương của Lan khá lớn, em mất hơi nhiều máu nên bây giờ sắc mặt cực kì nhợt nhạt. Không có đủ trình độ và thời gian tiến hành phẫu thuật lấy viên đá trong bụng ra nên mỗi lần cử động, hai hàng lông mày của em lại nhăn tít lại vì đau đớn. Lần đầu tiên cảm thấy may mắn vì trước kia bị bệnh nan y. Con đau này đối với em có thể gọi là quen thuộc, trước kia, mỗi lần phát bệnh em đều phải chịu. Nếu là người bình thường thì đau đớn như thế đã ngất lâu rồi chứ đừng nói gì đến chuyện đứng dậy.

Con Titan đã gần đến nơi. Cẩn rằng vẩy đuôi, khẩu lục hai nòng lại nhả đạn. Tập trung toàn bộ yêu lực trong cơ thể, ngay cả phần yêu lực dùng để trị thương và giảm đau cũng không để lại, hai phần dồn vào khẩu súng, tám phần còn lại dồn về tay trái, tay thuận của em. Lan muốn ra một đòn toàn lực cuối cùng.

- Bắn bằng bằng - Vài viên đạn bắn vào đầu con Titan, bắn mù hai mắt nó. Có vẻ chưa đủ để chết, con Titan vẫn lao đến, con hẻm nhỏ nên cũng chẳng sợ lệch hướng.

Con Titan đã tới quá gần, yêu lực vận chuyển điên cuồng theo những lộ tuyến kinh mạch không thể quen thuộc được hơn sau hàng ngàn lần tập luyện, hội tụ vào các đầu ngón tay. Kiên định vùng tay, em phải sống." Minh phải sống, mình không thể chết được. Anh ấy đã nói rằng anh ấy sẽ quay lại. Minh phải chờ..."

Xạ tuyến. Sử dụng một lượng lớn yêu lực duy trì tia sáng hủy diệt trong vòng 1 giây. Trong thời gian đó, ngón tay vùng nhanh, tia sáng sẽ quét một đường chẳng khác gì vùng một thanh gươm ánh sáng.

Nhưng lần này, chẳng có tia sáng nào bắn đi mà thay vào đó là những quả cầu ánh sáng văng ra theo cánh tay của Lan.

Bốn quả cầu to như quả bóng bàn màu trắng sữa tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt văng ra một đoạn rồi dừng lại, lơ lửng giữa không trung. Quả gần nhất cách em không đến năm mươi phân, quả xa nhất tầm một mét.

- Ngẫu nhiên đạt được kĩ năng trong nhiệm vụ cấp Devil: Kĩ năng "Quang đạn".

Giọng nói ngọt ngào quen thuộc vang lên trong đầu. Kèm theo đó là một mớ thông tin bỗng nhiên xuất hiện:

Quang đạn : [Kỹ năng không thể thăng cấp]

Bản nâng cấp của "Xạ tuyến".

Các hạt ánh sáng được tạo ra bởi "Xạ tuyến" không bị bắn đi mà được giữ lại dưới dạng hình cầu.

Kích hoạt bằng ma lực, nội lực, yêu lực... Điều khiển bằng tinh thần lực.

Lực công kích và số lượng quang đạn phụ thuộc vào năng lượng cung cấp và trình độ khống chế tinh thần.

Không để ý nhiều, cái gì cũng được miễn là có thể giúp em giết chết con quái vật này và sống, thế là được rồi.

Mấy quả cầu ánh sáng dường như có một mối liên hệ đặc biệt gì đó với Lan. Cảm giác thân thiết và quen thuộc, giống như một bộ phận của cơ thể mình vậy.

Tinh thần khẽ động, những quả cầu cũng bắt đầu chuyển động. Chúng xoay tròn quanh cơ thể em, càng ngày càng nhanh. Khi con Titan đến nơi, những quả cầu đã tạo thành một vòng xoáy quanh người.

- Phập!

Quả cầu đầu tiên tiếp xúc với da thịt con quái vật.

- Vút!!

Dễ dàng xuyên thủng như chẳng có chút cản trở nào. Cơ thể con Titan bị xuyên thủng một lỗ có kích thước bằng với quả cầu. Quả cầu ánh sáng vẫn tiếp tục lao đi, chuyển động theo quỹ đạo của mình. Tiếp theo là quả thứ hai, thứ ba và thứ tư, đều như vậy cả.

Bốn lỗ thủng trên cơ thể. Chẳng biết con Titan chết chưa nhưng cơ thể to lớn vẫn tiếp tục lao tới, vì con quái vẫn tiếp tục chạy hay là vì quán tính.

Bé Lan hơi ngã người ra sau theo bản năng (Bản năng khi có thứ gì đó lao bỏ vào người). Những quả cầu ánh sáng chuyển động với quỹ đạo tròn lấy em làm tâm nhanh chóng hoàn thành hết một chu kì lại đâm vào cơ thể con quái vật.

Lần này bắt đầu thấy cản trở. Những hạt ánh sáng trở lên dao động khó khống chế. Triệt để đánh mất quyền khống chế mấy viên quang đạn khi chúng vẫn còn trong cơ thể khổng lồ của con Titan. Mất đi sự khống chế của tinh thần lực, những hạt ánh sáng bắt đầu khuếch tán. Ánh sáng hủy diệt.

Vụ nổ ánh sáng. Ánh sáng kịch liệt lóe lên rồi biến mất, con Titan chỉ còn lại vài mảnh vụn đang bắt đầu bốc hơi.

Mất Lan mờ dần đi, cảm giác vô lực khi hao hết yêu lực, cảm giác đau đầu khi lạm dụng tinh thần lực. Vết thương ở bụng lại đau, lần này đau dữ dội. Yêu lực hết rồi, thuốc giảm đau hình như cũng mất tác dụng. Từ từ ngã xuống, đến cuối cùng em vẫn khẽ thì thầm:

- Em sẽ chờ anh về...

(Nhất định phải về đây. Vì em sẽ chờ anh...)

.....

Chiến trường bên ngoài bức tường.

Vị trí phòng thủ phía nam.

Vài người lính đang vây lấy một con Titan. Đây là tiểu đội lính canh số 9, trực thuộc quân đoàn Rose. Tham chiến với biên chế đủ 10 người. Mất 2 trong khi đột kích ra khỏi lỗ hồng, mất 2 trong lúc tranh giành chiến trường. Bây giờ họ đang vây lấy một con Titan loại lớn.

Lại một người đồng đội nữa ngã xuống, những người còn lại vẫn triển khai đội hình bao vây. Sợ hãi nhưng không hề bỏ chạy, trong lòng mỗi người đều có một sự kiên định không thể lung lay. Phải cố gắng cầm chân hoặc tiêu diệt con Titan này, cho dù có hi sinh toàn bộ.

Hai vị chỉ huy đang ở phía bên kia phòng tuyến. Tiểu đội phòng thủ ở đó vừa hi sinh đến người cuối cùng. Tình hình có vẻ nguy kịch. Bên này có lẽ phải tự lực cánh sinh thôi.

Lại một người đồng đội nữa ngã xuống, tiểu đội 9 bây giờ còn có bốn người. Đối đầu với con Titan khổng lồ là điều không có khả năng. Không một ai rút lui, không một ai bỏ chạy. Toàn diệt chỉ còn là vấn đề thời gian.

Còn lại ba người, cũng đã bị thương. Ngờ tưởng tiểu đội 9 toàn diệt thì:

- Bùm... !!!

Ngực con Titan loại lớn sắp giết hết tiểu đội bỗng nhiên nổ tung. Cả cơ thể con quái vật chững lại. Không bỏ lỡ cơ hội đó, cả ba đồng loạt tấn công.

- Bùm ! Bùm !! Bùm !!!

Những tiếng nổ to lớn liên tiếp vang lên, hàng loạt Titan ngã xuống.

Chém bay đầu một con Titan loại nhỏ, Minh đảo mắt nhìn khắp nơi, miệng hét lớn:

- Pháo kích! Sao lại pháo kích từ vị trí gần như thế này!?

Cùng lúc đó, một âm thanh khỏe khoắn vang lên giữa chiến trường như trả lời cho câu hỏi của nó:

- Alan Windsor cùng trung đội pháo binh hỗn hợp, sẵn sàng tham chiến. - Trước lỗ hồng, là một nhóm binh sĩ cùng với hơn mười khẩu pháo, mặt đất vẫn còn tỏa khói nghi ngút. Một người lính cụt một chân đứng tựa vào bệ pháo hô lớn. Nắm tay phải đặt lên ngực, gần vị trí trái tim.

- Pháo binh đến rồi..

- Bắn hay lắm..

- Tấn công, anh em..

- Thôi bay lù quái vật này ra khỏi mặt đất nào...

.....

Phía bên kia lỗ hồng, các "Công trình sư" vẫn đang nỗ lực làm công việc của mình. Không chỉ những người lính trực tiếp chiến đấu bên ngoài mới thiêu đốt sinh mệnh của mình mà những người lính không cầm vũ khí bên trong cũng vậy. Tầng đá bình thường hai người khiêng thì nay một người cũng vác được.

Để lấy tiến độ, mọi vấn đề an toàn đều bị coi nhẹ, tai nạn liên tục xảy ra. Người bị thương cũng không rời khỏi công trường mà kiên quyết đòi ở lại: - Tôi có thể làm những công việc nhẹ nhàng hơn. Hãy để tôi làm..

Tinh thần của những người lính cũng ảnh hưởng đến dân chúng. Bọn họ không còn hoảng loạn chỉ lo chạy trốn nữa mà cũng bắt đầu tham gia vào việc lấp lại lỗ hồng. Càng ngày càng có nhiều người dân chạy đến trợ giúp. Họ làm tất cả những gì có thể. Thiếu vật liệu, đập nhà lấy đá. Thiếu phương tiện vận chuyển, đồ hàng lấy xe. Quân dân một lòng, việc gì cũng xong. Tiến độ công việc được đẩy nhanh. Lỗ hồng nhanh chóng bị bịt kín bằng gạch đá, bằng cả máu và mồ hôi.

...

Trong một con hẻm, hai con Titan loại nhỏ đang lao hùng hục. Đối diện với chúng là một thân ảnh nhỏ bé liêu xiêu.

Bé Lan run rẩy đứng lên. Hình như còn mỗi mình em là còn có thể cử động được thì phải. Ban nãy cũng có một con Titan mò đến. Con Titan đã tiến sâu vào trong con hẻm rồi nhưng không hiểu chị May làm gì mà nó lại tự nhiên bỏ đi, còn chị ấy thì chảy đầy máu mũi rồi ngất.

Bây giờ, lại có hai con Titan này, nên em lại đứng lên.

Vẫy đuôi, yêu lực hết rồi nên đạn bắn ra bây giờ là đạn thường, có vẻ chẳng ăn thua. Đau đớn và mệt mỏi nên đường đạn cũng không chính xác. Ngay cả mắt hai con Titan em cũng không bắn mù được. Phản kháng một cách vô vọng.

Hai con Titan đã đến gần, hơi nóng hầm hập đã ập vào mặt. Con Titan chạy trước đã vươn tay ra chuẩn bị bắt lấy Lan: "Em xin lỗi, em không đợi được anh về..." Nhắm mắt lại đợi chờ cái chết:

- Âm...!!!

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 18: Trở Về Và Gặp Lại

- Kết thúc nhiệm vụ cấp Devil: Cứu thế.

- Khởi động chương trình thoát...

- ... Bắt đầu đăng xuất.

Hai mắt Minh vốn đã hơi lờ mờ thì nay trực tiếp tối sầm đi. Không còn thấy bọn Titan, không còn nhận ra hơi nóng, Minh biết, nó đã rời khỏi bản đồ rồi.

Thở ra một hơi, giải trừ "Cấm thuật", thoát khỏi trạng thái mờ khóa gen, nó yên tâm mà ngất đi. Bây giờ, đã an toàn...

Không biết đã qua bao lâu, Minh giật mình tỉnh dậy. Dường như đã đủ lâu để nó có một giấc mơ mặc dù nó đã quên mất, mà dường như chẳng có giấc

mơ nào. Nó tự tỉnh dậy, hay là bị một âm thanh trực tiếp truyền vào trong não đánh thức. Âm thanh ngọt ngào của "Hệ thống".

- Chúc mừng sống sót.

- Chào mừng trở lại khu lưu trữ.

- Chúc một ngày tốt lành. Bây giờ là 6:13' sáng ngày thứ nhất.

Không gian xung quanh trong mắt nó đang tối đen bỗng nhiên bùng sáng. Ánh sáng đột ngột nhưng kì lạ là không hề chói mắt.

Minh có cảm giác như mình đang nằm ngửa trên nền đất lạnh. Trên đầu nó lơ lửng một cánh cửa khổng lồ. Trở về "Khu lưu trữ" rồi, cơ thể lại đau đớn, máu lại tuôn.

- Tình trạng cơ thể: Tổn thương 73%, mất máu nghiêm trọng. Tinh thần lực tổn hao quá độ. Sinh mệnh lực hạ xuống thấp hơn mức nguy hiểm.

Xác nhận trị liệu?

Âm thanh của "hệ thống" vang lên trong đầu. Bây giờ, Minh cảm thấy âm thanh này thực sự ngọt ngào chứ không như lúc nghe thông báo cái nhiệm vụ cấp Devil nữa.

- Xác nhận.

- Xác nhận mức độ trị liệu?

- Chữa hết, chữa tất. Chữa cho tất cả những người còn sống. Điểm tích lũy trừ hết vào ta.

- Tiểu đội luân hồi số 013. Còn 4 thành viên sống sót:

Số hiệu 01302 (Bé Lan), cơ thể tổn thương 51%, mất máu nghiêm trọng, tinh thần lực tổn hao quá độ, sinh mệnh lực giảm xuống mức nguy hiểm. Trị liệu hoàn toàn mất 92 điểm tích lũy.

Số hiệu 01303 (Thằng Thi), cơ thể tổn thương 81%, mất máu đặc biệt nghiêm trọng, tinh thần lực tổn hao quá độ, sinh mệnh lực giảm xuống mức "Chết lâm sàng". Trị liệu hoàn toàn mất 153 điểm tích lũy.

Số hiệu 01305 (Thằng Minh). Trị liệu hoàn toàn mất 127 điểm tích lũy.

Số hiệu 01308, cơ thể tổn thương 21%, tinh thần lực cực độ hao tổn. Trị liệu hoàn toàn mất 0 điểm tích lũy do quyền tân thủ.

Bốn người mà chỉ có một tân thủ. Vậy là thằng Thi và bé Lan còn sống, tốt quá rồi.

Trong lúc chuỗi số liệu nào là tổn thương, nào là điểm tích lũy trượt qua trong đầu Minh thì nó đã bị bốc lên, lơ lửng.

Một cột sáng thánh khiết từ nơi nào đó trên cao chiếu xuống, chụp thẳng vào người nó. Cảm giác thoải mái như được gãi đúng chỗ ngứa vậy (A, đã quá pep si oi..!).

Đau đớn không còn mà thay vào đó là một cảm giác thoải mái đến không ngờ. Xương cốt vỡ nát đang được xếp lại, các vết thương nhanh chóng khép miệng. Cơ thể của nó lại lành lặn còn hơn cả lúc xưa, ngay cả một vết sẹo cũng không còn.

Trị liệu hoàn tất, ánh sáng vụt tắt. Lần này, thằng Minh đã có chuẩn bị. Cơ thể lộn một vòng trên không rồi nhẹ nhàng tiếp đất. Nhìn bé Lan đang từ từ hạ xuống rồi đặt nhẹ nhàng trên nền đại sảnh. Lại quay ra nhìn hai cái đồng hình người đang chảy máu bên cạnh mình. Minh âm thầm lắc đầu: "Đúng là trời quá bất công mà. Lại còn thằng Thi nữa, lần trước đã rơi đến chảy máu đầu rồi mà lần này cũng vậy. Mà kia là đồng chí Du thì phải. Còn sống là tốt quá rồi".

Không bị thả cái phịch như mấy thằng con trai, Lan được hệ thống nhẹ nhàng đặt xuống trong tư thế nằm cuộn tròn lại. Nền đất lạnh nên em hơi co người lại, ôm lấy cái đuôi của mình như lưu luyến cái cảm giác ấm áp của ánh sáng trị thương.

Khẽ giật mình, Lan vội mở mắt, choàng dậy, đầu liên tục quay qua quay lại đảo dáo tìm xung quanh. Trong đôi mắt to tròn là sự sợ hãi, hoảng hốt như một cô bé lạc mất người thân của mình.

Thoáng một chút yên lòng khi nhìn thấy thằng Minh. Rồi ánh lên sự vui mừng không thể kìm nén khi nhận ra thằng Thi dưới đất.

"Đã về, em đã đợi được anh về".

Chạy tới rồi không để ý đến người khác, em rúc vào trong ngực Thi. Đây là nơi em cảm thấy an toàn nhất.

Thằng Thi hai mắt nhắm nghiền, chẳng biết còn ngất hay đã tỉnh nhưng một tay nó đã kín đáo vòng ra, nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể mềm mại trong lòng.

Du cũng đã ngồi dậy. Lặng im không nói gì nhưng ánh mắt không giấu nổi vẻ hiếu kì.

Mặc kệ thằng bạn và đứa đàn em mới nhận, Minh vội vã tiến đến trước "Cánh cửa chân lý". Tâm niệm khê động, một màn hình lớn bán trong suốt hiện ra trước mắt:

Luân hồi giả: Đỗ Văn Minh

Số hiệu: 01305

Huyết thống: Phệ Thiên Linh [Tỉ lệ 17%]

Chỉ số cơ bản:

Thể lực 382

Linh hoạt 195

Tinh thần lực 75

Sinh mệnh lực 325

Trí lực 104

Miễn dịch lực 122 [Đã cộng thêm 10 điểm thể lực và 30 điểm sinh mệnh lực khi hoàn thành nhiệm vụ chính của bản đồ Attack on Titan]

Kỹ năng: - Phệ huyết level 1...

- Bất tử chiến văn [Không có cấp độ] [Đã biến dị]: Hi sinh 1% Sinh mệnh lực để phục hồi 1,5% tổn thương của cơ thể. (Do ăn được đặc điểm sinh mạng của Titan)...

- Viêm hỏa chiến văn [Không có cấp độ] [Đã biến dị]: Thiêu đốt Sinh mệnh lực của bản thân để đốt lên Viêm hỏa, đốt cháy cơ thể và Sinh mệnh lực của đối phương. [Tỉ lệ thiêu đốt Sinh mệnh lực 1:5] (Hi sinh 1 điểm sinh mệnh lực của bản thân để thiêu đốt 5 điểm sinh mệnh lực của đối phương)

- Liên kích level 1...

- Hook King [Không có cấp độ]...

Kháng thể R: miễn dịch 80% với các loại virus sinh hóa

Bản đồ đã thông qua: - Left 4 Dead

- Attack on Titan

Điểm tích lũy:

- Số điểm đã có: 212 điểm tích lũy

- Đạt được trong bản đồ Attack on Titan:

_ Thương có định khi thông qua bản đồ: 500 điểm tích lũy.

_ Hoàn thành nhiệm vụ chính: Hộ tống Eren. Thương 700 điểm tích lũy, 10 điểm thể lực, 30 điểm sinh mệnh lực, 1 huy chương vận mệnh cấp 3 sao

_ Hoàn thành nhiệm vụ đường nhánh: Hộ tống Carla Jaeger và Mikasa Ackerman. Thương 900 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp vận mệnh cấp 2 sao.

_ Hoàn thành nhiệm vụ đường nhánh: Trái tim chính nghĩa. Hộ tống thành công 24 người [Tính cả thành vệ quân và mẹ con nhà Jaeger] vào trong bức tường Rose. Thương 2400 điểm tích lũy.

_ Thực hiện nhiệm vụ đường nhánh: Tiêu diệt Titan:

Tiêu diệt 16 con loại nhỏ. Thương 1600 điểm tích lũy.

7 con loại trung bình. Thương 2100 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 2 sao, 1 huy chương cấp 3 sao, 1 huy chương cấp 4 sao.

2 con loại lớn. Thương 2000 điểm và 1 huy chương cấp 4 sao.

- Tổng điểm hiện có: 10412 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 4 sao, 1 huy chương cấp 5 sao.

Minh mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào dãy số hiển thị điểm tích lũy ở cuối màn hình: "10412 điểm.. 10412 điểm. Tôi có thể gặp lại em rồi..."

Mở ra màn hình giao dịch, chọn một ô hoán đổi, giọng nói run run xác nhận. Nó, dường như không kìm nổi sự xúc động đang dâng lên trong lòng.

Nơi nào đó trên cao, một cột sáng từ từ phủ xuống.

- Tài thông tin linh hồn...

Cùng lúc đó, trên nền đại sảnh ngay trước mặt thẳng Minh cũng nổi lên một đồ án hình tròn.

Như hô ứng với cột sáng trên cao, đồ án cũng bừng sáng.

- Truy cập dữ liệu gen...

Cột sáng chuẩn xác tiếp xúc với đồ án. Những kí tự kì lạ màu đen bắt đầu xuất hiện tại đồ án. Chúng bao quanh cột sáng rồi lan dần lên cao:

- Đối chiếu đồng bộ...

- Mở ra "Kho dữ liệu"...

- Bắt đầu tải...

Cột sáng bỗng nhiên phát ra ánh sáng mãnh liệt. Trong khoảng khắc đó, không hiểu sao thẳng Minh bị đủ mọi loại cảm xúc mãnh liệt tràn vào: Lo lắng, sợ hãi, hốt hắng, vui mừng, hồi hộp, cuối cùng hình như là cảm giác nhẹ nhàng buông xuôi.

Ánh sáng mờ dần, giữa trung tâm đồ án, một bóng người dần hiện rõ.

Mái tóc dài xõa tung, bộ váy công sở rách nát cùng với đôi giày cũ kiêu nam không ăn nhập dưới chân. Cô gái nằm cuộn mình, cơ thể khẽ run, cả người dính đầy máu trông vô cùng nhếch nhác nhưng vẫn đẹp lạ lùng.

Đợi đến khi ánh sáng mất hẳn, thẳng Minh mới từ từ đi tới. Chậm rãi, nhẹ nhàng tiến về phía người con gái đó một cách cẩn thận. Ngồi xuống cạnh bên, bàn tay đưa ra, ngón tay run run, khi gần chạm vào cô gái thì nó lại dừng lại, ngập ngừng. Nó sợ, sợ những gì trước mắt chỉ là ảo ảnh, chạm vào là sẽ tan biến ngay.

Minh còn đang lưỡng lự thì cô gái dưới đất đã mở bừng mắt, ngơ ngác nhìn nó. Hàng mi dài khẽ run, hơi nước đã đảo vòng quanh hốc mắt. Không để Minh kịp phản ứng, cô đã lao vào lòng nó không do dự.

Ôm lấy cơ thể mềm mại vào lòng, nó cũng thuận theo lực lao vào mà ngã người về phía sau, nếu không sẽ làm bị thương cô gái mất. Hai người ôm nhau nằm dưới đất.

- Oa, hu hu...!!! Cứ tưởng là không còn được thấy anh nữa rồi...!

Cô gái thông minh, thành thực bây giờ lại rúc vào ngực nó khóc như một đứa trẻ con. Thủy khóc như muốn để nước mắt cuốn trôi tất cả mệt mỏi, sợ hãi và sự tủi thân mà mình vừa chịu đựng.

Hơi cúi đầu nhìn người con gái đang làm ướt ngực áo mình bằng nước mắt, Minh khẽ mỉm cười. Đưa tay lên vén gọn lại mái tóc dài đang xõa lung tung của Thủy, nó bỗng nhớ ngày xưa, cái thời mới vào đại học.

...

Thi đỗ đại học với hơn 20 điểm, được liệt vào hàng ngũ 2 trong số 10 người mạnh nhất trong giới trẻ toàn giới võ thuật. Vào đại học với ước mơ "Văn võ song toàn, đầy gái theo".

Nhưng, đời nhiều khi nhọ, "Văn võ song toàn" nhưng xấu trai, viêm màng túi, phương tiện di chuyển thì chỉ có dép lê với Tông Lào thì kiếm làm sao được bạn gái.

Tiền không phải không có nhưng nhiều khi nó không kiếm chế được mà đổi ra thành linh kiện điện tử. Nhiều lần nó kiếm chế được thì thẳng Thị lại không. Hơi không để ý một cái là tiền đã biến mất, trong nhà tự dưng có thêm một mớ vật liệu cơ khí và chi tiết máy móc linh tinh (Máy gia công mượn của trường, sản phẩm chế tạo ra thường là thảm họa).

"Ke ke ke, nhìn mà xem, mấy con khủng long khoa kể toán, anh bây giờ có "Gấu" rồi, mà lại còn cực đẹp và quan trọng là cao hơn anh cả một cái đầu nữa chứ" Minh, lại bắt đầu tự sướng. (Minh cao 1,61 mét, Thủy cao 1,72 mét không tính giày cao gót).

Khóc một lúc, Thủy bỗng nhiên ngừng lại, ngược đôi mắt to ạng nước lên nhìn Minh hỏi:

- Có phải, có phải em chết rồi không, có phải anh cũng chết rồi không...!? Em nhớ lúc ấy đã bị đâm xuyên qua ngực rồi mà...!?! - Nghĩ thế nên cô lại bắt đầu khóc lớn - Hu hu, tại em vô dụng nên anh mới chết...!!!

Ký ức của cô dừng lại ngay sau khi cánh tay con Witch đâm xuyên qua ngực. Tất cả tối sầm lại rồi khi mở mắt ra đã thấy thẳng Minh trước mặt rồi.

- Ngốc. Anh thì chết làm sao được, còn sống cả mà, tất cả đều ổn mà...! - Nó đưa hai tay lên bẹo má Thủy. Khuôn mặt thành thực đầy nước mắt giờ lại có thêm mấy phần trẻ con - Đấy, còn đau đây này, còn đau là chưa có chết...

Minh đứng dậy, vẫn còn ôm Thủy trong lòng (Bé thì đúng hơn), đầu thâm uóc lạng: "Xem nào, ừm, khoảng bốn bảy bốn tám cân, chỉ nặng bằng trực chính của máy gia công nguội năng suất cao của thằng Thi thôi, còn nhẹ chán". Coi những đứa xung quanh là không khí, nó hướng về phía cửa phòng của mình đi tới.

Nằm trong lòng ngực không lấy làm to lớn của Minh, Thủy thấy nó ấm áp và vững chãi lạ thường. Không còn những sợ hãi lo lắng, không còn những nguy hiểm rập rình và không có cả những toan tính lợi dụng như những người cô từng gặp.

Làm thư ký cho chủ tịch một tập đoàn lớn, tiếp xúc với đủ mọi loại người nên cô cũng có con mắt nhìn người khá chuẩn. Khi nhìn vào mắt Minh và Thi, cô thấy trong đó ánh lên một thứ gì đó rất lạ nhưng tuyệt đối không phải là dục vọng chiếm hữu. (Lúc đó hai thằng chỉ coi gái 3D là để ngắm thôi, còn để yêu thì phải là gái 2D).

Cô thông minh. Cô biết.

Cô đẹp. Ừ, cái này cô cũng biết.

May mắn, cô có một người bố giàu và rất thương con.

Tốt nghiệp đại học với tấm bằng loại ưu, cô về làm thư ký riêng cho chủ tịch tập đoàn Street, cũng là bố cô.

Dưới sự che chở của cha, cô tránh khỏi những cạm bẫy cuộc đời.

Sống giữa xã hội thượng lưu với những cách khoe của trá hình, những buổi tiệc xã giao của những nụ cười giả tạo, cô bắt đầu cảm thấy chán ghét. Cô ghét những ánh mắt mang đầy dục vọng hoặc đố kỵ đổ về phía mình, ghét cái đám thanh niên suốt ngày vây lấy cô, tự cho mình là ưu việt nhưng thực ra chỉ là một đám "Con ông cháu cha", một lũ kí sinh trùng của xã hội.

Cô ghét cả vài tên có chút tài rồi tự cho mình là nhất nhưng lại đạo đức giả không thể nào chịu nổi. Lúc nào cũng tỏ ra tốt bụng nhưng khi đêm về lại chơi trò cường hiếp, nạn nhân là những cô bé ngây thơ mới lớn hay những cô gái quê mới lăm chằm lên thành thị với hi vọng kiếm tiền.

Một sáng làm việc, cô cảm thấy mình như ngủ gật, khi mở mắt ra thì đã đến một nơi hoàn toàn xa lạ. Cô không biết tại sao mình bị đưa đến đây và đến đây bằng cách nào nhưng cô biết, đây là địa ngục.

Đứng trước nguy hiểm từ vong, kẻ gạt hái sinh mệnh lại là những con Zombie quái vật thì tiền tài, địa vị thậm chí sắc đẹp đều không đáng một đồng.

Vì cô thông minh nên cô cũng biết, với năng lực của hai thằng và chỉ có hai thằng đi với nhau thì bọn zombie không làm gì được. Nhưng chỉ vì cô, chỉ vì một lời hứa suông bằng mồm, chỉ vì hai tiếng "Đồng bọn" được vội vã cất lên mà hai thằng chiến đấu. Thằng Minh còn mấy lần suýt chết để cứu cô.

Đã quá chán ghét những con người vụ lợi, chỉ biết đến bản thân mình ngoài kia, bây giờ gặp được hai thằng vô tư, giúp người không cần suy tính, lúc nào cũng vui vẻ sống thật với bản thân mình, cô có cảm giác rất thoải mái. Đường như, cô đã bị cuốn hút.

Lại nhiều lần được thằng Minh cứu.

Nếu một cô gái, liên tục được một kẻ cứu thoát khỏi cái chết thì dù kẻ đó có là quái vật, tình cảm vẫn phát sinh. Mà thằng Minh, nó chỉ không đẹp trai thôi chứ chưa tới mức thành quái vật.

Tự do, phóng khoáng, biết quan tâm, giỏi võ, có thể biến một đồng linh kiện rời rạc linh tinh thành súng và lựu đạn thì chắc trình độ chuyên môn cũng phải cao, có tinh thần đồng đội, biết giữ lời hứa và quan trọng nhất, nó cho cô cảm giác an toàn, cho cô niềm tin trong lúc tuyệt vọng nhất. Vậy, còn người đàn ông nào tốt hơn thế.

Mẹ đã dạy: "Bây giờ, đàn ông tốt trên đời này hiếm lắm. Vậy nên, nếu tìm thấy thì phải giữ cho bằng được, đừng có buông tay...". Vậy nên, lần này Thủy sẽ "Không buông tay". Rúc đầu vào ngực Minh, tùy ý để nó bế đi...

Ôm cô gái trong lòng, tiến thẳng về hướng phòng của mình, Minh mở cửa rồi nhanh chóng tiến vào. Chẳng có ai cản nó lên mọi việc rất thuận lợi. Thằng Thi đang bận làm việc của mình, Du thì không muốn mà có muốn cũng chẳng dám. Lợi dụng lúc Thủy còn chưa hoàn toàn nhận ra hoàn cảnh của mình thì cánh cửa phòng đã khép lại. (Lợi rụng rồi, răng em cắm vào đâu?) Bỏ lại đằng sau là ánh mắt ngưỡng mộ của Du.

Không đến 15 giây sau, cánh cửa phòng số 05 bật mở, Thủy đỏ bừng mặt chạy ra.

- A...! - Khẽ kêu lên một tiếng bối rối, hình như bây giờ cô mới nhận ra bên ngoài có người. Thấy ba người bên ngoài đang trở mắt nhìn mình, Thủy hoảng hốt quay đầu, mở ra một cánh cửa phòng cạnh đó rồi biến mất bên trong. Cánh cửa hiện lên con số 04.

Chưa hết ngạc nhiên thì cánh cửa phòng thằng Minh lại được đẩy ra. Thằng bé xuất hiện trong khung cửa, trông hốc hác như nạn nhân chiến tranh. Nó run rẩy cố gắng bước vài bước ra ngoài rồi ngã vật xuống đất, nằm im.

Có gái nhưng vẫn không thể bỏ bạn được, thằng Thi tạm đặt bé Lan trong lòng xuống rồi từ từ tiến về phía thứ mà hình như là thằng Minh.

Ngồi xổm xuống cạnh cái đồng hồ nhui đó, không biết nó rút từ đâu ra một cái que trông dài dài bần bần rồi thọc vào cái đồng hồ mà nó cho là bạn mình.

- Ố ố ố...!!! - Âm thanh kì lạ từ cái đồng hồ phát ra.

- Còn sống - Thăng Thi kết luận trong khi vẫn không ngừng động tác thọc ngoáy của mình.

- Ố..! Hô hô hô ...!! - Âm thanh kì lạ chuyển thành tiếng có vẻ như là khóc, vì thăng Thi thấy có nước chảy ra. Thi đã vứt cái que đi, nó lấy tay vỗ trực tiếp vào đầu thăng bạn rồi lăm lét hỏi nhỏ:

- Thế nào? Sướng không...!? - Lúc này, vẻ mặt nó bực không thể tả.

- Sướng cái mông mày ấy! Thế ế nào mà lúc vào thì trong phòng của tao có mỗi cái bồn cầu vậy? Chẳng lẽ đặt em nó lên bồn cầu à, hay là để em nó xuống sàn rồi mình ngồi lên bồn cầu...!?!?

- Hô hô hô! Tao ế ngờ được là mày lại bực thế! Căn phòng sẽ biến đổi theo ý chủ nhân. Tao chắc lúc ấy mày phải buồn lắm? Thôi, có bao nhiêu nỗi buồn đang chất chứa trong lòng thì cứ nhanh chóng về mà xả đi, đừng ngại...

- Lúc ấy, tao chỉ muốn nhảy vào bồn cầu rồi xả nước thôi mày ạ...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 19: Cỗ May - Cô Gái Ngày Nào...

Thủy vẫn trốn trong phòng, chắc cô đang nỗ lực tẩy đi vết máu trên người, hoặc chỉ vì đang xấu hổ không dám ra. Bốn đứa còn lại không về phòng nghỉ ngơi ngay mà lựa chọn "Tĩnh hóa" làm sạch cơ thể rồi tụ lại ngồi xuống bộ ghế sofa dưới chân cánh cửa chân lị.

Ban này, thăng Thi đã bỏ ra 100 điểm để đổi lấy 10 ngày trong "Khu lưu trữ" cho cả bọn rồi. Bây giờ bọn nó muốn nhìn qua phần thưởng và ăn một bữa no nê cái đã. Ngủ làm sao được với cái bụng đói meo.

Sau khi hồi sinh Thủy, Minh còn 4412 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 5 sao.

Thăng Thi cũng giết được 14 con Titan loại nhỏ, 8 con loại trung bình và 2 con loại khổng lồ. Cộng cả phần thưởng làm nhiệm vụ, thông qua bản đồ và còn dư từ bản đồ trước cũng được khá cao, tổng cộng là 10931 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 2 sao, 1 huy chương cấp 4 sao, 1 huy chương cấp 6 sao.

Bé Lan giết được 4 con loại nhỏ, tổng cộng có 4500 điểm và 1 huy chương cấp vận mệnh cấp 2 sao, 1 huy chương cấp 3 sao.

Du cũng được 4200 điểm và 1 huy chương vận mệnh cấp 2 sao, 1 huy chương cấp 3 sao.

Xem qua thông tin điểm thưởng, bọn nó không có ý cường hóa, hoán đổi cái gì ngay, bây giờ nghỉ ngơi cho đầu óc tỉnh táo cái đã.

Đổi ra một bàn ăn thịnh soạn, bốn đứa bắt đầu dùng bữa. Thủy không ăn. Ban này, thăng Minh đã đập cửa phòng, kêu gọi thế nào cô cũng nhất quyết không ra.

Bé Lan nhận lấy một cái đùi gà thăng Thi đưa cho. Đưa lên miệng cắn một miếng nhỏ rồi nhai cho có lệ. Từ lúc về "Khu lưu trữ" đến giờ, trông em có vẻ buồn, không còn nhí nhảnh hay cười như trước nữa.

Cho đến lúc em nhìn thấy Thủy, người chết rồi cũng có thể hồi sinh, liệu có thể...

Lén lút mở ra bảng hoán đổi, đặc biệt tìm kiếm các mục có liên quan đến hồi sinh. "Đây rồi, hồi sinh tân thủ, 6000 điểm tích lũy và một huy chương cấp 4 sao", vui mừng. Vội vã xem thông tin cá nhân, để rồi lại thất vọng khi nhìn thấy điểm của mình, có 4500 điểm, không đủ, cả huy chương cũng thiếu. "Phải làm sao bây giờ...?" Hai mắt bối rối đảo quanh, giống như một người lạc đường mất đi phương hướng. "Anh Thi, đúng rồi... Nhưng, anh có cho mượn không? Nếu để hoán đổi cho chính mình thì anh ấy chắc chắn sẽ cho, nhưng lần này lại là vì người khác...?" Ngập ngừng.

Sau khi trở về một lúc, thăng Thi đã nhận ra sự khác thường của bé Lan rồi. Nó không hỏi, nếu em không muốn nói thì nó cũng không ép. Nhưng nếu em có điều gì muốn nói thì nó sẵn sàng lắng nghe, sẵn sàng giúp đỡ.

Bé Lan lạ.

Ban đầu thì Thi thấy em buồn, sau khi thấy thăng Minh hồi sinh Thủy thì em vui mừng, rồi sau đó lại là buồn, lại có thêm vài phần bối rối và ngập ngừng. Nhiều lần nó thấy em như có điều gì muốn nói với nó nhưng lại thôi. Nhìn dáng vẻ ăn uống như người mất hồn của em, nó không chịu được, trông đáng

thương quá.

- Lan... - Nó đột ngột gọi.

- Dạ! - Cô bé giật mình đánh rơi cả cái đùi gà đang cầm trên tay. Thấy thằng Thi nhú mồm nhìn chăm chăm vào mình, em bối rối nhìn ra chỗ khác lảng tránh.

- Có gì thì cứ nói với anh. Nếu Lan thấy không tiện thì để anh tổng hai thằng kia vào nhà vệ sinh rồi chúng mình nói riêng?

- Mày bảo muốn tổng ai vào WC đấy thằng kia, muốn làm phần à? Mày có biết là tao vừa từ trong đó ra không? (Lời của nhân vật phụ trong đoạn này)

- Để em tự vào. (Lời của nhân vật phụ trong đoạn này)

Cẩn chặt môi như quyết tâm, Lan nắm lấy vạt áo nó run giọng nói:

- Anh cho em mượn ít điểm tích lũy được không? 2000 thôi. Với cả 1 cái huy chương cấp 2 nữa? Được không? - Đôi mắt long lanh ngược nhìn, đôi tai hồ li cụp lại, chiếc đuôi dài khẽ ve vẩy đằng sau.

- Cái gì!? 2000 điểm và 1 huy chương cấp 2 á!? Sao lấy ít thế? Lấy nữa đi chứ...!?! - Với hình dạng này của Lan, đừng nói là mấy cái điểm tích lũy vớ vẩn, ngay cả khi em muốn cơ thể nó thì nó cũng sẽ show ra không chút do dự. Ngửa mặt lên nhìn vào cánh cổng chân lí một chút rồi nó lại quay xuống nói tiếp - Được rồi, Lan cần bao nhiêu cứ lấy thoải mái, đừng ngại.

Hơi bất ngờ khi thấy thằng Thi đồng ý nhanh như vậy, đôi mắt của em ánh lên sự vui mừng, đôi môi xinh đẹp lại nở nụ cười. Lan nhún người, hai tay ôm chặt lấy cô Thi, môi chạm má. Dầu mỡ của đồ ăn bây giờ có tác dụng như son môi, một vệt bóng hơi mờ lưu lại trên má nó. Xong, em nhanh chóng tụt khỏi người nó, hướng về phía cánh cửa chân lí mở ra bằng hoán đổi.

Thằng Thi vẫn còn hơi đờ hình sau khi bị dính chương. Nó từ từ quay ra, hướng cái má được bé Lan hôn về phía hai thằng cũng đang đờ hình như nó. Hai tay nó chỉ vào cái vết bóng mờ mờ có hình đôi môi, về mặt bắt đầu biến đổi: - Từ rầy trở đi, tao sẽ không rửa mặt nữa. - Trước mặt nó, thằng Minh đang ôm bàn khóc than trách đời bất công, Du không nói gì nhưng ánh mắt toát lên vẻ hăm dọa.

Trêu chút cho hai thằng bạn tức chơi, Thi quay lại nhìn xem bé Lan muốn đổi thứ gì mà cần nhiều điểm thế. Thấy em chần chừ ở một ô hoán đổi nào đó, nó tiến lại gần, khẽ chạm vào vai em. Nó thấy em hơi run rẩy.

Mũi hồ ly rất thính, em ngửi thấy mùi thằng Thi, hơi quay đầu lại, mặt em đã đầy nước mắt. Em bối rối, em muốn hỏi sinh một người nhưng em lại sợ. Nếu hỏi sinh người đó, không chỉ em mất hết điểm tích lũy mà còn lấy cả điểm của thằng Thi nữa. Hết sạch điểm, em chẳng cường hóa được gì, vẫn yếu như vậy, lại còn thêm một người nữa, anh Thi lại có thêm hai gánh nặng. Em không muốn vậy. Em do dự.

- Hỏi sinh ai vậy em? - Giọng thằng Thi. Lan quay người lại, nhào vào lòng nó òa khóc, giọng nức nở:

- Chị May, em muốn cứu chị ấy. Chị ấy vì cứu em mà chết, không phải Titan giết. Nhờ chị ấy em mới đợi được anh về... Cả chị Hà nữa...

- May? Cô May à? Được rồi, cái này cứ để anh... - Bỏ cô bé lại, nó bước ra khoảng trống gần đó, mở ra màn hình hoán đổi.

- Cô May trước đi. Cô bé Hà thì để mấy nữa tính sau...

Cô May, từ lúc mới gặp, cô gái này đã cho nó cảm giác quen quen. Nhưng bạn bè của nó toàn con trai, có vài cô gái thì cũng không có ai như thế cả. Cả cái tên "May" này nữa, nó có cảm giác đã nghe thấy ở đâu rồi nhưng không tài nào nhớ ra.

Mọi thứ diễn ra y như lúc thằng Minh hồi sinh Thủy. Ánh sáng mãnh liệt lóe lên.

Bỗng nhiên, trong đầu thằng Thi hiện lên vài hình ảnh rời rạc.

Một cô gái què một mực, ăn mặc giản dị ngơ ngác đứng trước những dãy nhà cao tầng to lớn.

Một con hẻm tối tăm, một nhóm thanh niên đầu gấu đang vây một thân hình mảnh mai vào giữa. Còn nó thì đang treo lên từ bức tường cuối hẻm.

Vẫn con hẻm đó nhưng đám thanh niên đã nằm lăn ra đất. Cô gái thu mình vào một góc, ôm lấy hai đầu gối của chính mình khóc nức nở. Còn nó, nó đang ngồi bên cạnh, hình như là an ủi.

Nó đang đứng trước một quán cafe, quán cafe này nó biết, chủ quán đã từng là đàn em của nó. Cô gái kia giờ đã khoác lên mình bộ đồng phục nhân viên mới tinh đứng trong quầy tiếp tân vẫy tay với nó. Nụ cười rạng rỡ nở trên môi.

Vẫn là quán cafe đấy nhưng bây giờ tan hoang, cửa kính vỡ lung tung, bàn ghế đổ ngổn ngang, nhân viên quán cũng đã bỏ đi đâu hết. Còn nó, nó vẫn đứng bên ngoài nhìn vào trong như ngày nào. Chỉ là bây giờ, chẳng còn ai ở bên trong để nở nụ cười với nó.

- Cô May, tôi nhớ ra em rồi! - Chẳng hiểu vì sao, hai hàng nước mắt lại lăn dài trên má.

Ánh sáng biến mất, Thi vội bước tới, ôm lấy cô gái vẫn đang cuộn mình vào chiếc áo choàng đen của nó lên. Nó không biết May đã trải qua chuyện gì

nhưng nhìn vào khuôn mặt đầy máu của cô, mắt, mũi, miệng, tai đều có dấu hiệu xuất huyết, hòa vào với máu hình như còn cả nước mắt. Lòng nó bỗng xót xa.

Đầu hơi hướng về phía cánh cửa, những đốm sáng trắng xuất hiện, dập dờn một lúc rồi biến mất, mang đi cả những vết bẩn trên người cô gái.

(Tĩnh hóa, chỉ tốn 2 điểm đảm bảo đánh bay mọi loại chất bẩn cứng đầu nhất. Dịch vụ đã được nhiều người sử dụng và tin dùng)

May khẽ cựa mình: "Thật là ám áp!". Mới một giây trước thôi, cô còn cảm thấy toàn thân lạnh toát, cái lạnh như thấu vào tận linh hồn. "Thoải mái quá! Hơi ấm này, thật giống như ngày ấy!". Hé đôi mắt, nhìn ra bên ngoài: "Thì... đại ca...!? Không phải đâu? Chắc đây là mơ!?" Khẽ dụi đầu vào lồng ngực ấm áp "Vậy mình muốn không bao giờ tỉnh dậy!!!".

Nhìn cô gái trong lòng, nó khẽ cười, kí ức của những ngày xưa đang ùa về với nó.

Hồi còn học cấp 3, lúc ấy nó đang học lớp 11.

Vào một buổi chập tối trái gió trở trời, nó tự nhiên nổi hứng đi dạo bằng cách trèo qua các con hẻm. Đi kiểu này nó rất hay nhặt được nhiều thứ hay ho mà người ta vứt đi.

Sau khi trèo qua một con hẻm, nó thấy một đám tụ xung là băng The Shit đang hội đồng một cô gái. Trái tim chính nghĩa và tinh thần thượng võ của nó không thể để cho điều này xảy ra. Nó lao vào và đập cho bọn kia toi tã, diễn một cảnh anh hùng cứu mỹ nhân hoàn hảo.

Sau khi cứu được cô gái, hỏi ra mới biết thì ra là gái quê, chỉ vì nhà quá nghèo mà phải bỏ học lên thành phố tìm việc kiếm tiền phụ giúp gia đình và cho các em đi học. Không may, cô bị lừa. Đám người kia bảo sẽ cho cô một công việc lương cao, không ngờ chúng dẫn cô tới đây, suýt nữa còn bị..

Thì thở dài. Thôi, đã giúp thì giúp cho chót, thằng Quỳnh Đen tốt nghiệp năm ngoái có mở một quán cafe và đang thiếu nhân viên thì phải, dẫn cô ta đến đây vậy, mà sau này mệnh lại có cơ đến uống cafe chùa. (Thực ra, có một cô gái xinh xắn, ngoan ngoãn, lại lớn hơn hai, ba tuổi cứ đi theo đằng sau, một câu đại ca, hai câu đại ca thì làm sao mà nó không giúp cho được).

Từ đó trở đi, mặc kệ tay Quỳnh Đen phản đối, cứ vài hôm Thì lại đến quán đó uống cafe chùa một lần. Lần nào nó đến, cô gái đó cũng rất vui. Cô gái tên Mây nhưng lại thích được gọi là Cỏ May.

Mây phải để gió cuốn bay đi, phải dạo chơi không lo nghĩ. Nhưng em muốn mình là cỏ, kiên cường như cỏ. Dù có chuyện gì xảy ra, em cũng không đầu hàng.

Hồi ấy còn chiến tranh băng nhóm. Sau một trận chiến mà bọn nó suýt thua, nó quay lại thì quán đó đã chẳng còn ai. Cỏ May cũng không tìm được nữa.

Sau nhiều lần tìm kiếm, nhờ cả anh em mà không có chút tin tức gì, nó triệt để từ bỏ. "Chắc cô ấy về quê rồi. Chết tiệt, đến quê cô ấy ở đâu mệnh còn quên chưa hỏi".

Rồi cuộc sống hối hả, những trận chiến liên miên, những buổi huấn luyện cực khổ, hình ảnh của cô gái đó nhạt dần...

Thoát khỏi hồi ức, Thì nhìn cô gái trong lòng: "Em bây giờ khác quá... Nhưng dù thế nào đi nữa, tôi biết, em vẫn là em." Vỗ vào vai cô gái, nó khẽ gọi:

- Mây, Mây ơi. Lê Phương Mây. Cỏ May của ngày nào phải không?

Thấy có người gọi mình, lại gọi ra được tên họ đầy đủ nữa, May ngạc nhiên mở mắt ra lần nữa. "Thì đại ca...! Đúng là anh ấy rồi...!! Đây, không phải là mơ đây chứ...?". Đưa tay lên tự捏 má mình. Đau. Không biết có phải tự véo mình mạnh quá không mà đôi mắt May đã long lanh nước. "Không phải là mơ, anh ấy nhớ ra mình rồi...!!!" Về mặt vui mừng, rồi lại trở lên ảm đạm. Cup đôi mắt xuống, cô nói nhỏ, giọng buồn thườn thượt:

- Cỏ May của ngày xưa, nay đã không còn trong trắng...!!!

Nhận ra nỗi buồn của May, Thì cũng thở dài và khẽ nói:

- Chàng trai của ngày xưa, nay cũng không còn là đại ca nữa rồi...! - Nó khẽ lắc đầu rồi đổi giọng - Từ rày trở đi hãy gọi anh là Master. Từ tiếng Anh này anh mới học được đấy, gọi thế cho nó sang mẽm...!!

- Anh...! Nhưng...!?

- Không nhưng nhị gì hết, gọi một tiếng xem nào.

- Master...!!!

- Ngoan! Đây, có thể chứ...!! - Vui quá trớn, nó quay về phía mấy đứa còn lại - Nào bọn mày, gọi thử một tiếng xem nào...

- Anh Thi...!!!! - Bé Lan gọi dài một tiếng rồi lao vào ôm cứng lấy lưng nó. Em rất vui khi chị May sống lại, nhưng hơi bị không thích khi chị cứ nằm mãi trong lòng anh Thi. Anh Thi nữa, cứ ôm cứng lấy con nhà người ta thôi. Biết là anh hám gái nhưng phải có mức độ thôi chứ, anh có em rồi mà.

Nghe hai người họ nói chuyện, hình như quen nhau từ lúc còn ở "Thế giới gốc" thì phải. Chị May còn cứu mạng mình nữa. Thôi, nhường cho chị một góc

vậy. Nhưng chỉ một góc thôi đấy!!! Nghĩ thế nên em càng ôm chặt hơn, chỉ còn thiếu nước đưa cả hai chân lên quặp lấy người nó. May mắn cho thằng Thi, bé Lan cường hóa chủ yếu về linh hoạt và tinh thần lực chứ em mà lên tầm 700 điểm thể lực rồi dùng hết sức ôm nó. Chắc nó sẽ thành người có vòng eo thon nhất thế giới.

- Đại ca - Du nói mà về mặt chẳng mang theo chút cảm xúc nào làm thằng Thi cụt hết cả hứng.

- Mày là Master thì tao là Boss - Thằng Minh vừa vứt một cái xương dài xuống nền đại sảnh vừa nói. Cái xương là phần còn lại của một cái chân bò, chẳng biết lúc trước nó dài bao nhiêu nhưng bây giờ bị gặm cho còn không quá 30 cm. Trong khi thằng Thi vẫn còn nào là hồi sinh, nào là kí ức thì nó đã táng hết quá nửa chỗ thức ăn trên bàn.

Vẫn ôm Cò May đằng trước, sau lưng thì bé Lan đã bắt đầu trèo lên, Thi hơi mất thăng bằng. Nó xoay người, bước vội hai bước để cho khỏi ngã, mắt liếc về phía bàn ăn: "Bỏ mẹ, quên mất thằng Minh, đáng nhẽ trước khi đi phải nhốt nó lại, để nó ăn hết cha thức ăn rồi còn đâu."

Vẫn mang theo hai cô gái trên người, nó chạy vội về phía bàn ăn. Đặt mông xuống một cái ghế sa lông còn trống, để Cò May ngồi sát một bên, gỡ bé Lan đã trèo lên đến đầu đặt xuống bên còn lại. Nó kịp thời cướp lấy con gà quay trước khi thằng Minh kịp vươn móng vuốt tới. Xé cho mỗi cô gái một cái đùi, nó thì tọng nốt phần còn lại vào mồm. Việc gì cũng phải gác lại cái đã, ăn uống quan trọng hơn.

Bị cướp mất con gà quay ngay trước vuốt nhưng thằng Minh có vẻ không để ý. Nhắm mắt lại và khẽ nghiêng đầu, hình như nó vừa nghe thấy âm thanh gì đó: - Cách..! - Đứng rồi, là tiếng bật mở của ổ khóa. Mà hiện giờ chỉ có duy nhất một người có khả năng mở cửa. Giật chân, bật người lên một cách không do dự.

Cắm thuật...

Hook King...

...

Bên trong căn phòng được đánh số 04, hơi nước mù mịt. Giữa phòng là một chiếc bồn tắm lớn, trong đó, Thủy đang giấu mình dưới làn nước ấm.

"Aaa! Tại sao lúc đây mình lại để cậu ấy tùy ý bé đi như vậy!? Mình đâu phải là người dễ dãi... Lại còn để cho cậu ta mang mình về phòng riêng. Lúc chạy ra bên ngoài còn có người nữa chứ. Lúc đấy, váy áo của mình lại còn rách rưới và xộc xệch. Nếu mọi người nghĩ mình là gái hư thì phải làm sao đây!?" Đôi tay nhỏ bé túm chặt lấy chiếc khăn tắm trước ngực, nín chặt môi, đầu lắc mạnh. Mái tóc dài óng ả xỏ tung, mấy giọt nước long lanh như ngọc bị bắn đi tung tóe. "Tại cậu ta, tất cả là tại cậu ta! Mình phải bắt đền!!!"

Thông minh, xinh đẹp, hai mươi bảy tuổi đầu nhưng đây là lần đầu tiên cô vào phòng riêng của một người khác giới ngoại trừ phòng của bố ra (Con bé này hoảng quá chỉ biết mình vào phòng trai thôi chứ chẳng biết trong phòng có cái gì). Chẳng biết Thủy nghĩ gì mà khuôn mặt đỏ bừng, hay chỉ đơn giản vì hơi nóng trong phòng tắm. Cả cơ thể từ từ chìm xuống, nước ấm thấm vào da đầu...

Tắm rửa sạch sẽ, Thủy chọn một chiếc quần dài rộng rãi, một cái áo T-Shirt "Tôi yêu Việt Nam" và thêm một chiếc áo khoác ngoài (Tất nhiên là có cả đồ lót đầy nhá). "Không biết bây giờ bên ngoài đang làm gì nhỉ?", lúc vừa rồi, ngoài cánh cửa đen to lớn lơ lửng giữa không trung ra thì cô chưa kịp nhìn kĩ cái gì. Tò mò. Vặn nhẹ ổ khóa, hơi hé cánh cửa, ngó ra ngoài.

- Aaa...!!! - Vừa hé mắt ra ngoài, Thủy đã thấy có cái gì đó bay nhanh về phía mình. Hét lên một tiếng hét hoảng, cô vội vàng rút đầu lại, hoảng loạn kéo cửa.

- Rầm...! - Vặn ổ khóa. Không khóa được, một cái đùi gà không biết từ đâu xuất hiện đã chèn vào giữa khe cửa. Một bàn tay lách vào, từ từ kéo cánh cửa ra trong ánh mắt run rẩy của Thủy, cô vẫn đang cố hết sức để kéo cánh cửa vào.

Dùng cả "Cắm thuật" và "Hook King", thằng Minh thành công ngăn không cho Thủy đóng cửa lại. Chữ nếu đóng lại rồi thì chịu chết, cửa phòng cá nhân một khi đã đóng lại mà không có sự đồng ý của chủ nhân thì có dùng đại bác bắn cũng không mở được ra.

Từ từ kéo cánh cửa ra, nó không kiềm được mà cười thành tiếng:

- Ư hự hự hự...! Ư hự hự hự...!!! - Làm cho cô gái phía bên kia càng thêm sợ hãi. Đừng nói là Thủy, cho dù thay vào chỗ cô là một lực sĩ khỏe gấp ba lần người thường thì với thủ pháp phát lực của mình, Minh cũng kéo ra được. Cái tốc độ "Từ từ" này hoàn toàn là vì nó sợ làm bị thương cô gái bên kia.

Kéo cánh cửa ra rồi không để ý sự giãy giụa của Thủy, nó vác cô lên vai, đi về phía bàn ăn.

Toàn bộ thành viên tiểu đội 013 đã đủ, bữa ăn bây giờ mới thực sự bắt đầu.

- Ê, mày mang cho tao bát canh hạt sen chỗ đó cái - Minh nói với thằng bạn, trong khi đó nó móc lấy một miếng thị bò dằm, cắt nhỏ ngon nhất cho Thủy rồi nhét nốt phần còn lại vào mồm.

- Cái này hờ mậy? Được thôi. "Lam Sơn pháo"... - Bát canh hạt sen to bằng cái chậu bên trong đầy nước vẫn còn bốc khói bị đá bay đi, chụp thẳng vào mặt thằng Minh. Nước canh rội vào người nó, ướt từ đầu đến chân.

- Mày dám chơi tao hử? Đã thế thì... "Hooc King" - Một sợi móc xích màu đỏ tươi như máu bắn ra từ bụng Minh, quấn lấy thằng Thi rồi kéo về phía nó, tốc độ không hề chậm. Khi thằng Thi gần bay tới nơi, Minh vói tay sang bên cạnh lấy chiếc bánh Gato socola, giơ lên, chắn trước đường bay của thằng

bạn. Bep một tiếng, thằng Thi cắm đầu vào chiếc bánh. Socola màu đen nên trông nó như cắm đầu vào một bãi gì đó...

Bữa cơm trở thành một trận hỗn chiến từ đó.

Thằng Minh cầm một cái can gì đó vẩy ra khắp nơi, vừa vẩy nó vừa cười gian ác:

- U' hừ hừ hừ hừ...!!! Chết đi "Hỏa hải dầu ăn - Viêm hỏa" - Viêm hỏa bật lên, lửa cháy khắp nơi.

- A...! Nóng quá, chết tau rồi. Mà mầy đốt cái con lợn gì thế, tron éo chạy được.

...

- Du đâu, vũ khí bí mật "Viên đạn hình người - Lam Sơn pháo"

- Aaaa...! - Tiếng của Du.

Viên đạn rớt trúng đầu thằng Minh - Á hự...!

- Nhanh lên, Cỏ May, Lan, gom hàng, rút...

...

Cuối cuộc chiến, bàn ghế đổ ngổn ngang, thức ăn vứt khắp nơi, vại vỏ can dầu ăn nằm lán lóc, đôi chỗ còn lửa cháy.

Ba cô gái thì đã kéo nhau về phòng của Lan tắm rửa rồi ngủ chung tâm sự. Ban đầu, hai thằng cũng đầy mặt đi theo nhưng vừa bước vào cửa lại bị đá ngay ra ngoài. Không biết làm gì hơn, hai thằng đành kéo nhau vào phòng của Du rồi ở lì, không ra nữa.

.....

- Anh xin lỗi. Chuyện ngày xưa, cho anh xin lỗi - Thi nói, nói với Cỏ May bên cạnh mình - Hôm đó, bố thằng Minh bị tai nạn, bọn anh về quê gấp. Chẳng hiểu thằng Tuấn Khanh (Một trong ba người lập lên băng Sói Lốc, kẻ còn lại của Chòm sao màu máu) làm gì mà để băng Gai Máu phát động chiến tranh toàn diện. Băng đó đang to nhất thành phố. Bình thường thì chỉ chiếm địa bàn thôi. Các sản nghiệp trên địa bàn bị chiếm chỉ tìm cách chuyển nhượng hoặc đóng cửa. Chiến tranh băng nhóm sẽ không tấn công dân thường hoặc các thành viên phi chiến đấu. Nhưng lần đó, bọn Gai Máu phá luật, rất nhiều cửa hàng của bọn anh bị đập phá. Lúc anh với thằng Minh về, chiếm lại nơi đó thì đã không tìm thấy May rồi. Anh cứ nghĩ, May đã về quê hoặc đi thành phố khác.

Nép sát mình vào người thằng Thi, hơi khó vì cô còn cao hơn nó, Cỏ May trả lời:

- Không trách Master đâu.

- Bao năm qua, May sống thế nào? Không bị ai bắt nạt chứ?

- Hôm đó quán đóng cửa. Anh Quỳnh có đến từ sớm bảo bọn em cứ ở yên trong quán rồi đi luôn. Rồi có người vào đập phá quán. Chẳng biết làm gì, chị quản lý dẫn bọn em chạy trốn. Rồi em lạc mất mọi người, rồi rất nhiều, rất nhiều chuyện xảy ra nữa. Nhiều đến nỗi em không dám gặp anh... Rồi em đến đây...

Nhìn vào mắt cô May, Thi biết, trong cái từ "Rất nhiều, rất nhiều" ấy là đau thương, là tủi nhục. Không vặn hỏi thêm điều gì nữa, nó vòng tay, ôm thật chặt cô gái vào lòng.

- Từ nay, anh sẽ không để ai bắt nạt May nữa đâu. Anh hứa đấy.

Cỏ May để thằng Thi tùy ý ôm vào lòng, vui nhưng nước mắt cứ chảy dài trên má.

Chương 19.1: Phụ chương - Chuyện chưa bao giờ kể.

Phụ chương thứ ba: If I Commit Suicide - Có thể là Cỏ May...

(Một bản Rap mà tôi đã từng nghe)

.

...

Khi bước ra đời em chẳng khác nào con kiến dưới bầu trời Sóng bốn ba vì tiền nên bị khinh rẻ bởi người đời Với đôi bàn tay trắng chẳng lẽ giờ em phải chờ thời. Ước gì... em có thể chết để thành một người mới.

...

Dáng em gầy, thân em mỏng manh hao mòn, em đi vất vớ trên đường bao đêm lẻ loi... không một ai hay biết.

...

Đến nơi này, bao nhiêu ước mơ xa vời... khi xưa, bỗng nhiên như là... sương đêm giờ đây tan biến.

...

Có ngôi mộ không ai viếng thăm, ngôi mộ... không ai nhớ tên, ngôi mộ rêu phong quanh hiu... không một ai lui tới.

Có ngôi mộ trên bia không ghi họ tên, xa thật xa, xa làng mình...

Phụ chương không hề liên quan đến nội dung cốt truyện. Nó... chỉ là một chút cảm xúc mà tôi muốn chia sẻ mà thôi...

Bạn... có thể bỏ qua nếu không thích...

Cám ơn vì đã đọc những dòng này.

Chương 19.2: Phụ chương - Chuyện chưa bao giờ kể.

Phụ chương thứ tư: Hỗn chiến đồ ăn và huyền thoại "Người dẫn truyện"

Một đoạn nào đó giữa trận hỗn chiến đồ ăn.

- Du đâu, vũ khí bí mật "Viên đạn hình người - Lam Sơn pháo" - Thăng Thi hét lên một tiếng rồi đá bay Du đi. Kỹ năng "Lam Sơn pháo" không gây dame nhưng hiệu quả đá bay thì không chê vào đâu được.

Du bị đá bay đi với tốc độ vô cùng nhanh. Nhanh đến nỗi mà một kẻ gần như là đứt dây thần kinh biểu cảm như Du cũng phải hét lên sung sướng:

- A á á á... âu dia... -

.....

- Định mệnh thăng dẫn truyện, tao hét lên sung sướng chỗ nào..? - Du.

- Thì cái lúc ấy đấy... - Người dẫn chuyện.

- Lúc đấy mà sướng á. Mày thử vào thay xem nào có sướng không..?

- Thực lòng anh cũng muốn lắm nhưng không được. Anh kể truyện nhưng không nằm trong câu chuyện. Anh có thể nói các chú thế nào cũng được (Ví dụ kể chú là gay chẳng hạn...) nhưng các chú không tác động ngược lại được đến anh... Đó là đặc quyền của "Người dẫn chuyện".

- Du đâu, lần nữa nào. "Lam Sơn pháo"... - Thăng Thi từ đâu chạy tới, không suy nghĩ gì nhiều, bỏ luôn một cuộc.

- Bụp... Aaaa... !!! - Một cái gì đó bị đá bay đi, Du vẫn ngồi chỗ cũ.

- Hình như đá nhắm thì phải. Thôi kệ, Du đâu, thêm một nhát nữa nào... - Từ lúc thành thạo kỹ năng này, Thăng Thi đã tới nghiện.

...

- Aaa... !!! - "Người dẫn chuyện" bị đá bay đi. "Định mệnh, thế này là thế nào? Thăng tác giả nó lừa mình chặc..." Tốc độ ngày càng nhanh, trước mắt đã là biển dầu ăn rực cháy Thăng Minh té ra từ nãy. "Cái gì thế này. Không. Mình không thể chết. Mình còn có vợ già, mình còn có con thơ. Mình chết rồi còn ai dẫn chuyện. Aaa... "

Đúng lúc đó, trong đầu hấn như nổ ụynh một tiếng, rồi vô số thông tin tràn vào vào trong óc, kèm theo đó là âm thanh ngọt ngào của hệ thống.

- Đột phá tiềm năng, khai mở giới hạn tinh thần lực. Cộng thêm 96 điểm tinh thần lực.

- Mở khóa gen lần thứ nhất, thành công kích hoạt 69% não vực. Thưởng 1 chai dầu ăn và 3 bánh xà bông

- Ngẫu nhiên đạt được kỹ năng trong nhiệm vụ: Người dẫn chuyện. Nhiệm vụ cấp Dragon:

Kỹ năng cấp D: Chịu đòn. Tăng khả năng chịu đòn, giảm tổn thương nhận vào khi bị công kích

Kỹ năng cấp BB: Bao cát. Hóa thân thành bao cát cho đối thủ đánh mỗi tay chơi

Kỹ năng cấp AA: Khốn nạn. 100% ẩn thân vô thời hạn, bỏ qua mọi khả năng trinh sát, không bao giờ bị phát hiện trong mọi tình huống.

Kỹ năng cấp SSS (Năng lực nghịch thiên): Chối bỏ. Đến đoạn hay thì không thêm dẫn chuyện nữa cho các bạn đọc giả ức chế chơi.

Thân hình của hắn biến thành một bao cát khi còn ở giữa không trung. Bao cát rơi cái bịch xuống biển lửa nhưng chẳng sao, nhiệt độ này làm sao đốt cháy được cát. Trong biển lửa, bao cát đó nhạt dần rồi biến mất, như hòa tan vào lửa vậy.

Từ đó, không ai còn trông thấy hắn nữa. Chỉ biết rằng, những câu chuyện vẫn tiếp tục được kể, những tình tiết vẫn tiếp tục được dẫn đi.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 20: Tổ Đội Vũ Trang... - Du, Pháp Sư Cận Chiến

Mình tỉnh dậy. Thực lòng nó chẳng muốn dậy tí nào nhưng cơ thể không cho phép. Nó buồn đi tiêu.

Bây giờ, đồng hồ trong "Khu lưu trữ" đã chỉ 16h 45' và hiện tại nó đang trong phòng của Du.

Mắt nhắm mắt mở trèo lên chiếc giường tầng trên. Bọn nó ngủ giường tầng. Không phải là giường hai tầng mà là giường ba tầng, ý tưởng điên đò của thằng Thi. Mình cũng thấy hay hay nên thử, Du không dám phản đối.

Thằng Thi nhanh chân, chiếm được tầng trên cùng, mình đành phải ở tầng thứ hai. Du thì thế nào cũng được, mà nếu có không được cũng không dám tranh. Vì hắn là đàn em, đàn em có nghĩa vụ và quyền lợi là có thứ gì tốt phải nhường cho đại ca "check" trước.

- Dậy, dậy Thi ơi. Dậy đi đái đi mày... - Mình gọi, tay cũng quờ quạng theo thói quen. Chổng không. Lạ. Thằng này đã đi đâu rồi?

- Dậy. Tau đây. Tau ở dưới này. Mấy xuống đây đỡ tau lên cái, đau quá...

Thấy tiếng thằng bạn vọng lên, mình mở mắt ra nhìn xuống dưới.

Dưới sàn nhà, thằng Thi đang nằm úp sấp, đầu ngẹo đi, tay chân ở tư thế kì lạ. Bên cạnh nó là từng vết máu còn chưa khô hết. Thi ra thằng bé trong khi ngủ lăn lộn, lăn luôn ra khỏi giường. Là giường tầng mà lại là tầng ba nên cú ngã có vẻ khá đau. Dù biết là trong Khu lưu trữ thì không thể chết nhưng có cho tiền mình cũng không dám thử.

Vội vàng lao xuống túm thằng bạn dậy. Du thì đã đi đâu rồi.

.....

Trước khi trở về "Khu lưu trữ", Cỏ May và Thủy hoàn toàn không biết nhau. Người cùng đội mà không biết nhau, điều này thật vô lí. Đặc biệt là Thủy, cô nhớ lúc trước làm gì cô có gái này, cả người thanh niên tên Du nữa. Mọi thắc mắc đều đổ dồn về phía Lan.

Lan thật không muốn thấy hai chị phải buồn khi biết mình đã chết. Cố gắng dấu diếm nhưng em là một cô bé nhỏ nhắn yếu đuối, làm sao chịu được màn kịch hình của hai "Người lớn" kia...

Sau một trận tra tấn bằng cù léc và vuốt ve, để lại trên giường một con yêu hồ ngây thơ mềm nhũn, cả người ướt đầm mồ hôi và nước mắt, Cỏ May và Thủy đã có được câu trả lời cho mình.

Đã chết. Các cô đều đã chết và được Minh và Thi bỏ ra một số điểm tích lũy cực lớn để hồi sinh.

Thủy bàng hoàng "Thì ra, lúc đó mình đã chết... Vậy mà...". Từ Lan, cô biết, ở nơi này, điểm tích lũy là sức mạnh, là mạng sống "Vậy mà, cậu ấy lại tốn nhiều điểm vậy chỉ vì mình... Vì một đứa con gái vô dụng mà mấy lần xuyết chết, vì một con ngốc đã chết mà bỏ ra quá nhiều... Cậu ta..." Giống như có một thứ gì đó vỡ òa ra trong ngực, Thủy tự nhiên muốn khóc...

Biết mình đã chết, Cỏ May cũng buồn, nhưng rồi cô lại vui "Chết một lần rồi em sẽ thành một người mới...".

Sau khi quán cafe Quỳnh bị đập phá, lạc mất chị quản lí, không liên lạc được với Thi đại ca, mấy người bạn của anh ấy em cũng không tìm được. Chẳng biết đi đâu, một cô gái quê ngây thơ lang thang giữa thành thị. Rồi chuyện gì phải đến cũng đến, em mất đi sự trong trắng của mình. Cỏ May cảm thấy mình dơ bẩn, cảm thấy mình không xứng với sự quan tâm của Thi. Cỏ May không dám gặp nó. Nhưng May vẫn phải sống, vẫn phải kiếm tiền để cho các em ăn học. Bị đồng tiền cuốn đi, một mình bơ vơ giữa chốn thị thành đen trắng, em ngày càng bị vấy bẩn...

"Anh Thi, sống lại em sẽ thành một người mới... Từ hôm nay trở đi, em sẽ là một cô gái ngoan, sẽ lại là Cỏ May của Master như ngay xưa. Master nhé"

.....

Lúc hai thằng lôi kéo nhau ra khỏi phòng thì ba cô gái đã ngồi ở đại sảnh từ lâu rồi.

Bị lôi ra còn có cả Du nữa. Trong trận chiến, hấn hao tổn tinh thần lực là chủ yếu. Về đến "Khu lưu trữ", đã được hồi phục toàn bộ do quyền tân thủ rồi nên chỉ cần nghỉ ngơi một chút là hấn rời giường. Trận chiến vừa rồi, hấn cảm thấy mình thật vô dụng. Hấn muốn mạnh lên. Hấn phải luyện tập.

Tự tạo cho mình một phòng tập mà khi còn ở "Thế giới gốc" chỉ có thể mơ, hấn vùi mình vào đó.

Cho đến khi, Minh và Thi đại ca vào, tiểu bầy xuống hồ bơi của phòng tập và lôi hấn ra ngoài. Hai đại ca bảo có việc quan trọng lắm..

Trên cái bàn lớn trước bộ sa lông là một đồng lớn đồ ăn. Cái này do bé Lan đổi ra. Em bảo, sau khi tỉnh dậy, hai thằng sẽ ăn rất nhiều.

Nhìn đồng đồ ăn trước mặt, hai cô gái còn lại hơi nghi ngờ. Đặc biệt là Cỏ May, nếu tính theo thời gian thì mới hơn mười tiếng trước thôi, thằng Thi còn nốc một năm thức ăn nén dạng viên. Cứ cho là không có tác dụng phụ gì thì với cái đồng đó, người thường có thể không ăn gì trong vài tháng. Cái đồng trước mặt này, người bình thường có ăn nổi không, à, bọn chúng đâu phải là người thường... lúc mới về đã táng một đồng lớn rồi còn gì..

Vừa nhìn thấy đồng đồ ăn, hai thằng đã cầm đầu vào nhai nuốt. Du bị hai thằng kéo theo cũng ngồi xuống ăn nhưng có vẻ giống con người hơn nhiều. Còn ba cô gái chỉ ăn cho có thôi. Bữa ăn vui vẻ, tất nhiên không thể thiếu những pha tranh giành đồ ăn, đánh nhau sút đầu mẻ trán và người cuối cùng hi sinh thường là Du.

Coi như là ăn cơm xong, bọn nó bắt đầu tiến đến phần quan trọng nhất: Cường hóa hoá đổi.

Hai thằng và bé Lan đã có sức mạnh của riêng mình, vậy nên ưu tiên tân nhân trước.

Giống như mọi người, Du mở quyền hạn chia sẻ thông tin cá nhân của mình cho toàn đội.

Luân hồi giả: Trần Văn Du

Số hiệu: 01308

Huyết thống: Nhân loại

Chỉ số cơ bản:

Thể lực 186

Linh hoạt 150

Tinh thần lực 213

Sinh mệnh lực 130

Trí lực 145

Miền dịch lực 115 [Đã cộng thêm 10 điểm thể lực và 30 điểm sinh mệnh lực khi hoàn thành nhiệm vụ chính của bản đồ Attack on Titan. 15 điểm tinh thần lực khi đột phá tiềm năng]

Kỹ năng: - Thần tứ [Quả tân thủ] [Kỹ năng không thể thăng cấp]

Trạng thái: Chủ động [Bật - Tắt]

Mô tả: Mọi mục tiêu (Sinh vật) bị chỉ định trong vùng bao phủ tinh thần lực sẽ bị giảm dần sinh mệnh lực. Độ suy giảm sinh mệnh lực và tầm ảnh hưởng tùy thuộc vào lượng tinh thần lực chủ thể cung cấp cho kỹ năng.

Bản đồ đã thông qua: - Attack on Titan

Điểm tích lũy: 4200 điểm và 1 huy chương cấp 2 sao, 1 huy chương cấp 3 sao.

Nhìn số điểm của Du, hai thằng trầm lắng đầu cảm thán:

- Hải...! Lần trước anh em mình đánh nhau học cả ruột non ra ngoài mà mới được có hơn 3000 điểm. Cái thằng này làm cái eo gì mà lăm điểm tích lũy thế không biết...?

- Đúng, tau thấy nó toàn ngất...

- ...

4200 điểm đối với một tân thủ quả là một số điểm rất lớn, có thể đổi được rất nhiều thứ hay. Lần này Du có cơ hội lựa chọn thoải mái.

Du nhìn vào bảng cường hóa. Dù về mặt không biến đổi nhiều nhưng ánh mắt không giấu nổi sự ngạc nhiên và hưng phấn: "Cường hóa. Chỉ cần có cái này, mình cũng có thể mạnh được như hai đại ca..."

Trong khi Du và mấy cô gái còn đang lật tìm vô định trong các mục hoán đổi thì hai thằng lại nhìn chòng chọc vào bảng thông tin cá nhân của Du, chính xác là các chỉ số cơ bản.

- Du, chú lại anh hỏi cái... - Thằng Minh vẫy tay với Du, nó gọi mà đầu vẫn không thèm quay ra.

- Đại ca gọi em.

- (Không, tao gọi bạn gái mày - you don't say) Ồ, chú cho bọn anh hỏi. Sao cái chỉ số tinh thần lực của chú to vậy?

- Em không biết...

- Không biết..? Khai mở giới hạn tinh thần cũng chỉ tăng có 15 điểm, vậy là trước đó đã có 198 điểm rồi à...? - Mắt thằng Minh vẫn nhìn vào chỉ số tinh thần lực của Du, một tay nó đưa lên về cằm, hai hàng lông mày nhăn lại ra điều suy nghĩ lắm.

- Vậy là bẩm sinh... - Thi ở bên cạnh cũng về cằm như thằng bạn, nói chen vào - Bé Lan sau khi cường hóa chuyên về tinh thần lực rồi mới cao hơn có tí... - Hai mắt nó híp lại, hơi quay đầu về phía thằng bạn - ... Hì hì... Mày có nghĩ như tau không..?

- Thế lực cao, tinh thần lực cao... - Minh trả lời, về mặt hai thằng bắt đầu biến đổi.

- Pháp sư cận chiến, chính là nó, chú đi theo dòng này cho bọn anh - Hai thằng cùng vỗ vai Du nói.

- Nhưng...?

- Không nhưng nhì gì cả... - Thằng Minh có vẻ không thể đợi được nữa.

- Từ từ, để tau... - Thi vội chen vào - Chú là pháp sư nhưng là một loại pháp sư đặc biệt. Thử nghĩ xem, nếu chú học hỏa thuật, gia trì lửa lên tay. Chú đốt thằng nào, tiện thể nướng nó luôn. Nếu chú học lôi thuật, cái này còn bá đạo hơn, vừa đốt, điện vừa giật đùng đùng, thằng nào chịu được...

- Em nghe đại ca vậy - Du tin hai thằng sẽ không hại mình. Cậu bắt đầu tìm kiếm các mục cường hóa theo phương hướng đó. Nhưng cậu không hề biết, khi mình vừa quay mặt đi thì hai thằng đã lủi vào một góc nói nhỏ với nhau:

- Thế có được không mày?

- Ai mà biết. Cái trò búp skill vào người rồi đâm này tau chưa thử lần nào

- Định mệnh, thế nhờ nó không chịu được thì sao. Búp lôi điện vào người trước khi giật đối thủ thì phải tự giật mình trước. Mày thấy nó chịu được à.

- Cố mà chịu chứ, mà việc cái gì, Kho dữ liệu có đầy cách khắc phục. Mà thằng Du trông dần dần thế kia chắc gì nó đã học được thuật lôi điện.

- Ồ, trông nó dần thật. Chỉ số trí lực có 145, chỉ gấp rưỡi mày thôi mà.

- ...

Trong kho dữ liệu, không có cái chức năng cường hóa trực tiếp lên "Ma pháp sư" hay "Đại ma pháp sư" gì đó. Tất cả đều phải đi từ cái căn bản nhất.

Muốn trở thành ma pháp sư, thứ cần tu luyện chính là tinh thần lực. Du đổi cho mình một thứ:

- Tinh thần minh tường: Ma pháp lý luận cơ sở

Cấp HH

Mô tả: Nguyên lý và phương pháp tu luyện tinh thần lực căn bản nhất.

Yêu cầu hoán đổi: Cần 600 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 2 sao [Hỗ trợ cảm nhận tinh thần lực ban đầu: Cần thêm 1500 điểm tích lũy]

Theo ý kiến của hai thằng, Du chọn có hỗ trợ.

Một cột sáng từ trên trời cao chiếu xuống, chụp vào người Du. Mạnh liệt hơn cột sáng ánh trắng từ lệnh thời tiết của Lan nhưng không mạnh bằng ánh sáng trị liệu.

Không đến ba giây, cột sáng biến mất. Trong đầu Du đã có thêm một cái gì đó. Nó giống như một đám mây mù. Đám mây chuyển động, sinh ra hay mất đi mỗi khi Du nghĩ bất cứ thứ gì. Đây là hình thái hóa của tinh thần lực.

Ngoài đám mây tinh thần lực ra, trong đầu Du còn có thêm một thứ nữa. [Tổng cương về phương pháp tu luyện tinh thần lực và ứng dụng tinh thần lực

vào nén ma lực] Thứ thông tin đó như khắc sâu vào trong đầu Du, không thể nào quên được. Chỉ cần Du muốn, thông tin đó lại hiện ra.

Thì ra, ma pháp sư không trực tiếp sử dụng tinh thần lực để chiến đấu mà dùng nó giống như một thứ công cụ để khống chế một dạng năng lượng đặc biệt khác: Ma lực.

Ma lực càng lớn, đẳng cấp và sức mạnh của ma pháp sư càng cao. Nhưng dồn nén ma lực vào cơ thể cần có tinh thần lực, điều động ma lực cũng cần phải có tinh thần lực.

Tinh thần lực càng cao, càng nén được nhiều ma lực, càng dễ dàng thành thạo trong việc sử dụng kỹ năng. Vậy nên, phương pháp để tăng sức mạnh hiệu quả nhất của ma pháp sư chính là tu luyện tinh thần lực.

Dựa theo phương pháp tu luyện trong đầu, Du thử thúc giục đám mây tinh thần lực chuyển động. Sau một hồi cố gắng, đám mây cơ bản đã bắt đầu chuyển động thành hình tròn.

Hình như, một thứ gì đó từ môi trường bên ngoài bị đám mây đó hút vào và tụ lại ở tâm vòng xoáy. Du thấy, thứ đó màu đen, hình như cũng là một dòng khí khác nhưng đặc hơn. Những giọt ma lực đầu tiên mà cậu nén được.

Ma lực sinh ra ở đầu rồi lan đi toàn cơ thể, tập trung chủ yếu ở mắt và tai. Một cảm giác thoải mái chưa từng có xuất hiện trong người.

Không để Du chìm đắm trong sự thoải mái đó lâu, Minh và Thi đã xuất hiện kéo tụt cậu ta xuống.

Đặt vào tay Du một quả cầu thủy tinh trong suốt, hai thằng bắt cậu nghĩ đến thứ gì đó gây ra cảm xúc mãnh liệt nhất. Nếu có thể thì vài giọt ma lực là tốt nhất. Du làm theo, quả cầu trong suốt sáng dần lên rồi đổi màu. Ban đầu, nó là một màu đen u ám rồi chuyển dần sang màu xám đen.

- Hệ hắc ám. Không, là hệ vong linh... - Minh quan sát khi quả cầu rồi nói.

- Chuẩn rồi. Là hệ vong linh. Hệ hiếm đấy... - Thằng Thi nói thêm vào. Nó đang đọc một tờ giấy hình như là hướng dẫn sử dụng của cái gì đó thì phải.

Thứ hai thằng đưa cho Du là thủy tinh cầu trắc nhiệm. Nhận biết chuẩn xác 100% hệ ma lực của đối tượng tham gia trắc nhiệm. Chỉ tốn 10 điểm tích lũy nhưng dùng được có một lần.

Ma lực của Du là hệ vong linh. Hệ vong linh nên giác mơ "Thần sấm" của hai thằng đồ vỡ tan tành. Thôi đành chịu. Hệ vong linh luyện xương cốt, xác chết thành vũ khí. Mặc bộ áo giáp siêu cấp luyện tế bằng xương thiên sứ cũng ác phết, không khéo lại thành siêu nhân Gao.

Ma pháp sư đương nhiên phải có "Ma pháp". Du mới cảm nhận được tinh thần lực, bắt đầu nén ma lực nên chỉ có cấp độ học đồ. Ở cấp học đồ, tử linh ma pháp sư chỉ có hai ma pháp được đánh giá cấp H.

- Kỹ năng: Cốt tiền [Kỹ năng không thể thăng cấp].

Cấp H

Mô tả: Dùng ma lực luyện chế một khúc xương thành dạng mũi tên. Khi sử dụng thì dùng tinh thần lực phóng đi. Mũi tên sau khi bay hết tầm hoặc trúng mục tiêu sẽ phát nổ. Vết thương gây ra bởi kỹ năng có hiệu ứng nhiễm độc. Phẩm chất và uy lực của mũi tên phụ thuộc vào phẩm chất của xương và lượng ma lực sử dụng khi luyện chế.

Yêu cầu hoán đổi: cần 1 huy chương cấp 2 sao và 300 điểm tích lũy.

- Kỹ năng: Điều khiển khô lâu - Búp bê ác mộng [Kỹ năng không thể thăng cấp]

Cấp H

Mô tả: Dùng ma lực luyện tế một bộ xương thành "Búp bê ác mộng". Dùng tinh thần lực điều khiển con búp bê đó chiến đấu. Đặc điểm và phẩm chất của búp bê phụ thuộc vào đặc điểm và phẩm chất của bộ xương bị luyện tế. "Búp bê ác mộng" có khả năng tự thăng cấp bằng cách hấp thụ máu tươi

Yêu cầu hoán đổi: cần 1 huy chương cấp 2 sao và 470 điểm tích lũy.

Du không định hoán đổi cả hai, đa không bằng tình.

Cốt tiền, cái này có vẻ mạnh, tấn công tầm xa, mũi tên phát nổ, lại còn nhiễm độc nữa. Nhưng cái gì thế kia? Luyện tế xương thành mũi tên. Không phải là đọc thần chú rồi mũi cốt tiền hiện ra từ hư không, cũng không phải là vung tay triệu hồi ra từ Vong linh giới như trong mấy bộ truyện huyền huyền hần đọc lúc còn ở Thế giới gốc mà phải luyện tế.

Mất một đồng điểm đổi lấy một bó xương từ Kho dữ liệu. Để rồi xuất ngày ngồi luyện tế, hồi ma lực, lại luyện tế. Lúc đánh nhau lôi ra bắn pháp pháp pháp phát hết. Du không muốn thế. Hắn muốn đánh nhau, hắn muốn cận thân chiến đấu. Với lại cái kỹ năng này cho hắn cảm giác giống mấy tên ma pháp sư yếu sinh lý, chôn xa chiến trường rồi đứng xa skill quá. Kỹ năng này hắn bỏ qua.

Đổi lấy kỹ năng Búp bê ác mộng. Du đổi thêm một bộ xương ma thú nữa.

Bộ xương ma thú kỳ lạ có cái tên Âm Dạ. Bộ xương đứng thẳng cao hơn hai mét. Xương cột sống, xương sườn và xương ức khum lại thành một hình tam giác to lớn. Xương chậu, xương tay, xương chân và cả cái dằm đứng thẳng đều giống con người. Chỉ có khác là những chiếc móng vuốt dài sắc bén trên đầu ngón tay. Bàn chân giống như chân chim với ba ngón hướng về phía trước, một ngón hướng về đằng sau, những cái móng ngắn và cong, độ sắc bén thì không cần phải nghi ngờ. Các đầu khớp xương đều có gai xương đâm ngang ra đầy uy hiếp. Sau lưng, những chiếc gai xương sắc bén dài bốn mươi, năm mươi centimet từ xương cột sống đâm ra tua tủa.

Bộ xương kỳ lạ không có đầu. Sau khi xem xét cẩn thận, Minh và Thi thấy phần ngực trên có bốn đoạn xương cấu tạo như hàm với biên độ mở cực lớn, hơn 120 độ. Một hộp rỗng hình cầu có khớp linh động nối vào xương cột sống. Có vẻ như cái này là xương xọ. Hai thằng đưa ra kết luận, con ma thú này vốn không có bộ phận gọi là đầu.

Trong phần giới thiệu, con Âm Dạ là ma thú hệ hắc ám, lúc còn sống được xếp vào cấp E (Tương đương cấp 5 sao), trung giai ma thú nhưng đến khi chết, còn độc bộ xương thì chỉ được đánh giá cấp G (Cấp 3 sao). Du bỏ ra 1000 điểm tích lũy, mượn của thằng Thi một huy chương cấp 2 sao để ghép với cái huy chương cấp 2 sao còn lại thành 1 huy chương cấp 3 sao để đổi.

Còn 630 điểm tích lũy. Du vốn không muốn đổi cái gì nữa nhưng hai thằng Minh và Thi ngồi ở phía sau cứ bảo là "Đã chơi là phải chơi tới bến, huy chương nó không thành vấn đề, quan trọng là chú phải ngoan...!", nên bắt Du phải chọn thêm vũ khí.

Dưới sự xúi bẩy của 2 đại ca, Du đổi thêm một đạo cụ hỗ trợ dẫn dắt tinh thần lực nữa. Bỏ qua "Sách phép" và "Ma trượng", hẳn chọn "Đũa phép".

Đũa phép: Vũ khí ma pháp

Cấp G

Mô tả: Hỗ trợ dẫn dắt tinh thần lực, đẩy nhanh tốc độ tu luyện, giảm thời gian hồi phục ma lực, rút ngắn thời gian niệm phép...

Yêu cầu hoán đổi: Cần 500 điểm tích lũy và một huy chương cấp 2 sao.

Một cây đũa phép cực kì phổ thông, bình thường đến nỗi không có cả một cái tên riêng, trông chẳng khác gì một chiếc đũa kim loại bình thường vậy mà đất óm người. Điểm thưởng Du trả còn huy chương thằng Minh cho. Hai thằng Minh và Thi trong bản đồ trước giết được vài con Titan nên vấn đề huy chương hơi bị dư dả.

Cầm cây đũa phép có chất liệu như kim loại trong tay, thử qua độ cứng một tí, Du hơi gật đầu thỏa mãn. "Đủ cứng để dùng khi cận chiến..."

...

Luân hồi giả: Trần Văn Du

Từ linh ma pháp sư

Pháp sư cận chiến...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 21: Tổ Đội Vũ Trang... - Cỗ May, Nữ Hoàng Kaidaten

Còn lại hai cô gái.

Thông tin cá nhân của Cỗ May là:

Luân hồi giả: Lê Phương Mỹ

Số hiệu: 01306

Huyết thống: Nhân loại

Chỉ số cơ bản:

Thể lực 82

Linh hoạt 91

Tinh thần lực 152

Sinh mệnh lực 95

Trí lực 97

Miễn dịch lực 71

Kỹ năng: Thiên nhân [Quà tân thủ] [Kỹ năng không thể thăng cấp]

Trạng thái: Chủ động [Bật - Tắt]

Mô tả: Khuếch đại tầm bao phủ tinh thần lực [2 điểm tinh thần lực, vùng bao phủ sẽ vươn xa 1 mét]. Trong vùng bao phủ tinh thần lực, chủ thể có tầm nhìn tuyệt đối. Duy trì 10 giây, hao tốn 1 điểm tinh thần lực.

Bản đồ đã thông qua: không

Điểm tích lũy: 0

Bản thông tin cá nhân của Thủy là:

Luân hồi giả: Phan Diệp Thủy

Số hiệu: 01304

Huyết thống: Nhân loại

Chỉ số cơ bản:

Thể lực 85

Linh hoạt 101

Tinh thần lực 102

Sinh mệnh lực 95

Trí lực 118

Miễn dịch lực 92

Kỹ năng: - Lời thề của hoa Kinh cúc* level 1 [Quà tân thủ] [Kỹ năng có thể thăng cấp]

Trạng thái: Nội tại [Bị động]

Mô tả: Khi bị tấn công có xác suất 13% hấp thụ và phản lại 100% sát thương. Sát thương trực tiếp, bỏ qua mọi trạng thái phòng ngự [Ngoại trừ năng lực gọi là bất tử thì mọi sự phòng thủ khác đều không có hiệu quả, kể cả kháng phép lẫn miễn nhiễm sát thương]

Ghi chú: năng lực chống Chúa, bị hạn chế cường hóa. Xác suất kích hoạt không bao giờ lên quá 25%.

Bản đồ đã thông qua: không

Điểm tích lũy: 0

(*Hoa Kinh cúc: Hoa bụi gai)

Do chết ngay trong bản đồ đầu tiên của mình nên ngoài kỹ năng thức tỉnh ra, Cỏ May và Thủy chẳng có cái gì. Nhiệm vụ cường hóa cho hai cô gái đương nhiên rơi lên đầu hai thằng.

Cỏ May có kỹ năng trinh sát nên phương hướng cường hóa rõ ràng hơn.

Kỹ năng "Thiên nhân" của Cỏ May là một kỹ năng kì lạ. Hai thằng suy xét rất nhiều mà vẫn không thể nhìn ra được phương thức hoạt động cơ bản của nó.

“Thiên nhân” dùng tinh thần lực làm cơ sở và là nguồn năng lượng nhưng Cỏ May lại chẳng cảm nhận được tí tinh thần lực nào. Cũng chả phải điều động, nghi thức gì, chỉ cần muốn là được, dễ dàng như là giờ tay nhắc chân vậy.

Cách đơn giản nhất để nâng cấp "Thiên nhân" là nâng cao chỉ số tinh thần lực. Nhưng đến tinh thần lực là cái gì May còn không cảm nhận được thì làm sao mà luyện tập. Phương pháp mình tưởng Du có thể dạy, cái này Kho dữ liệu không cấm. Nhưng làm sao để cảm nhận được tinh thần lực mới là vấn đề. Nhờ tới "Kho dữ liệu" thì quá đắt, 2000 điểm và huy chương, mà cũng chỉ là cảm nhận ban đầu thôi. Đành phải tìm cách cường hóa khác cho Cỏ May.

Nhìn vào chỉ số cơ bản của May, Thi lắc đầu. Quá thấp. Như thế này thì rất khó sống sót trong bản đồ tiếp theo. Nó muốn tìm cho Cỏ May một loại huyết thống. Không cần phải mạnh, chỉ cần cải thiện một ít thể chất là được rồi.

Huyết thống Kaidaten Queen (Ám hành ngự sử):

Đánh giá: Cấp BB

Mô tả: Nữ hoàng Kaidaten, thực thể sống có khả năng sáng tạo vô hạn sinh mạng, phá hủy hệ sinh thái nơi mình định cư. Có quyền thao túng tuyệt đối những sinh mạng mình sáng tạo.

Thiên phú lõi điện [Thuần lõi thể chất] liên tục duy trì một dòng điện lớn trong cơ thể, kích thích tế bào cải thiện dần thể chất. Có khả năng nắm bắt nhanh chóng các kỹ năng hệ lõi điện.

Giống loài hủy diệt thể giới.

Chủ thể cường hóa sẽ bị cưỡng chế biến đổi dần dần thành mẫu tính.

Độ đậm huyết thống có thể hoán đổi:

100% [Cấp BB] 1 huy chương cấp 8 sao và 5100 điểm tích lũy

50% [Cấp CC] 1 huy chương cấp 7 sao và 3900 điểm tích lũy

25% [Cấp D] 1 huy chương cấp 6 sao và 2700 điểm tích lũy

15% [Cấp EE] 1 huy chương cấp 4 sao và 1600 điểm tích lũy

10% [Cấp G] 1 huy chương cấp 3 sao và 500 điểm tích lũy

Chọn tỉ lệ thấp nhất 10% rồi hoán đổi cho May. 500 điểm tích lũy và một huy chương cấp 3, không mất nhiều điểm nhưng tốn huy chương.

Ánh sáng cường hóa nhạt đi, cô gái dần hiện ra trước mắt mọi người. Không biến thành hình dáng phong cách với đôi cánh trên đầu như trong tưởng tượng của thằng Thi. May chẳng thay đổi gì nhiều ngoại trừ mái tóc vốn chỉ dài ngang vai bây giờ phát triển một cách vô tội vạ. Nó dài ra, chấm cả xuống đất và hình như còn mềm mượt hơn bình thường nữa.

Huyết thống quá nhạt nên chỉ số của May không tăng lên nhiều. Các chỉ số cơ bản của Cỏ May bây giờ trở thành:

Thể lực 82 + 0

Linh hoạt 91 + 0

Tinh thần lực 152 + 50

Sinh mệnh lực 95 + 20

Trí lực 97 + 0

Miễn dịch lực 71 + 10

Thiên phú "Lõi điện" nghe thì hoành tráng nhưng dòng điện kích ra không mạnh. Thằng Thi có đo thử thì thấy dòng điện đó còn không được 100 vôn. Nó chỉ đành chờ mong vào cái đặc tính "Liên tục cải thiện thể chất" của dòng điện này mà thôi.

Không dừng lại ở đó, thằng Thi lại đòi tiếp một chiếc vương miện rồi cài lên đầu cho Cỏ May.

Galaxies Crown 2.1 (Vương miện thiên hà phiên bản 2.1): Đạo cụ công nghệ cao

Đánh giá: Cấp G

Mô tả: Công nghệ của "Thiên thể Hoang", máy khuếch đại tinh thần lực công suất thấp.

Hai chế độ làm việc:

Chế độ thứ nhất: "Cuồng nhiệt" cường chế khuếch đại tinh thần lực của chủ thể lên gấp 3 lần, mỗi lần duy trì tối đa 20 phút. Chế độ thứ hai: "Bùng nổ"

cường chế khuếch đại tinh thần lực của chủ thể lên gấp 5 lần, mỗi lần duy trì tối đa 2 phút. Lưu ý: Chế độ "Cuồng nhiệt" mỗi ngày không nên sử dụng quá 3 lần, chế độ "Bùng nổ" mỗi ngày không nên sử dụng quá 2 lần.

Yêu cầu hoán đổi: Cần 1100 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 3 sao.

Vậy là, với 202 điểm tinh thần lực, tầm nhìn "Thiên nhãn" của Cỏ May tăng lên thành 101 mét. Khi kích hoạt Galaxies Crown 2.1 lên thì với chế độ "Cuồng nhiệt" sẽ thành 303 mét, chế độ "Bùng nổ" sẽ là 505 mét. Hack map trong phạm vi 505 mét, nếu sử dụng hợp lý sẽ đem lại lợi thế cực kì to lớn cho đội.

Chiếc vương miện tạo hình mỏng manh như vương miện của hoa hậu có màu trắng tinh khiết kết hợp với mái tóc dài của May tạo nên một vẻ đẹp rất lạ.

Vén vài sợi tóc lòa xòa trước mặt, Cỏ May ôm lấy cánh tay phải của thằng Thi. Với năng lực này, cô cảm thấy mình không còn vô dụng, chỉ là gánh nặng cho Thi nữa:

- Master. Em sẽ không để anh phải lo lắng nữa đâu. Em là cô, mà cô thì rất kiên cường... - Từ lúc biết mình được thằng Thi cứu sống, May tự thề với mình rằng: Cô sẽ vì thằng Thi mà làm mọi thứ, kể cả việc từ bỏ thân phận con người.

Phía bên kia, bé Lan cũng ôm cứng lấy cánh tay trái của Thi. Nhìn thấy anh Thi tặng cho chị May cái vương miện đẹp thế, em cũng muốn. Bé Lan bắt đầu mở miệng vui vầy.

...

Luân hồi giả: Lê Phương Mây

Huyết thống: Kaidaten Queen [Tỉ lệ 10%]

Tinh thần lực cảm ứng giả...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 22: Tổ Đội Vũ Trang... - Thủy, Trái Tim Angeloid

Tiểu đội bây giờ, chưa cường hóa chỉ còn lại Thủy với kỹ năng chống Chứa của mình. Thằng Minh đương nhiên phải có trách nhiệm với cô.

Theo hai thằng đánh giá, kỹ năng {Lời thề của hoa Kinh cửu} là một kỹ năng phản dame cực kì bá đạo. Hấp thụ và phản lại 100% sát thương, xuyên cả giáp, kháng phép và các trạng thái miễn nhiễm sát thương. Đúng là kỹ năng chống Chứa có khác.

Phản dame thì bá đạo nhưng tỉ lệ thì thấp đến thảm thương, máu Thủy lại "giấy". Cứ đề thế này thì không biết Thủy phải chết bao nhiêu lần mới phản dame được một lần. Vậy nên, lúc cường hóa cho cô, thằng Minh chủ yếu tìm các mục về tăng cường sinh mệnh lực.

Liên tục lướt qua màn hình giao dịch, chưa có mục cường hóa về sinh mệnh lực nào mà nó vừa ý. Cái thì quá đắt, cái thì đề thăng không nhiều còn có cả cái sau khi hoán đổi xong là thành quái vật theo đúng nghĩa đen. Một lúc lâu sau, nó mới tìm thấy mục cường hóa tạm coi là vừa ý.

Angeloid chi tâm - Lớp Σ (Xích ma): Sản phẩm Giả kim thuật

Đánh giá: Cấp GG.

Mô tả: Kết hợp y học, sinh vật học, ma pháp và Giả kim thuật chế tạo. Trực tiếp tăng thêm cho chủ thể 300 điểm sinh mạng lực. Khi bị thương tự động khôi phục 1% sinh mạng lực mỗi giây.

Trái tim thứ hai cung cấp cho người sử dụng nguồn sinh mệnh lực khổng lồ và khả năng hồi phục cực kì nhanh chóng.

Ghi chú: Nhất thiết phải nhận chủ mới có thể kích hoạt hệ thống tiến hóa Pandora.

Yêu cầu hoán đổi: Cần 1500 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 3 sao.

- Muốn dung hợp cần đạt được chỉ số: Sinh mạng lực tối thiểu 100. Miễn dịch lực nhỏ hơn 100 để tránh phản ứng bài xích.

Minh xác nhận hoán đổi, chọn vị trí dung hợp là ngực phải của Thủy. Có cái này rồi, nó sẽ đỡ lo cho Thủy hơn.

- Luân hồi giả số hiệu 01305 hoán đổi {Angeloid chi tâm - Lớp Σ } cho bạn. Có đồng ý tiếp nhận? - Giọng nói ngọt ngào vang lên trong đầu Thủy.

Đưa mắt sang nhìn Minh, thấy nó hơi mỉm cười rồi gật đầu với mình, cô đồng ý tiếp nhận.

Cường hóa kết thúc, Thủy đưa tay ôm lấy ngực phải của mình. Ở đó, bây giờ đã có thêm một trái tim, hòa cùng vào với nhịp đập của trái tim bên ngực trái. "Đây là trái tim cậu ấy tặng cho mình..." nghĩ đến đó, hai trái tim bỗng nhiên cùng gia tốc. Thủy cảm thấy trong ngực rộn ràng và thứ tình cảm gì đó hình như cũng mãnh liệt hơn lúc trước.

Cường hóa xong mà cứ thấy Thủy đứng ôm ngực, Minh lo lắng tiến đến hỏi:

- Thế nào, dung hợp chưa...? Dung hợp rồi à...? Đâu? Để tôi xem... - Đôi bàn tay nham nhở vươn tới.

Khẽ chạm.

Thủy giật mình. Cô vội vàng đẩy thẳng Minh ra, quay người về hướng khác, mặt đỏ bừng: "Đáng ghét, người ta chỉ dung hợp thêm trái tim bên ngực phải thôi mà! Sao lại dùng cả hai tay...!!!? Mà ở đây còn có người, xấu hổ chết mất thôi...!!!"

Minh tiếp tục đổi một cái phù hiệu nhỏ hình lá chắn tam giác nữa đưa cho Thủy.

Lá chắn cổ ngữ: Đạo cụ ma pháp

Đánh giá: Cấp H

Mô tả: Tăng 5% tốc độ hồi phục sinh mạng lực cho chủ thể và các đồng minh xung quanh trong vòng bán kính 3 mét.

Nội tại: Giảm 10% sát thương gây ra từ ma pháp cấp E trở xuống, giảm 5% tổn thương gây ra từ ma pháp cấp EE đến cấp AA cho chủ thể và các đồng minh trong vòng bán kính 5 mét xung quanh.

Kích hoạt: giảm 10% sát thương vật lý cho chủ thể và các đồng minh trong vòng 7 mét xung quanh trong thời gian 10 giây.

Yêu cầu hoán đổi: Cần 400 điểm và 1 huy chương cấp 2 sao.

Cầm chặt cái huy hiệu trong tay, cô xem nó như một đồ vật vô cùng quý giá, vì nó là do thẳng Minh tặng. Thủy đang suy nghĩ xem có nên luồn dây rồi đeo như vòng cổ không...

Sau khi dung hợp trái tim Angeloid, chẳng hiểu vì sao thông tin huyết thống của Thủy lại biến đổi. Mục huyết thống không còn là {Nhân loại} nữa mà chuyển thành {Đọa lạc thiên sứ}, một loại huyết thống không hề có trong mục cường hóa sẵn có của Kho dữ liệu.

Ngoại trừ sinh mạng lực và thể lực ra thì các chỉ số cơ bản khác của Thủy vẫn thế. Chỉ có điểm sinh mạng lực là tăng lên thành 395, cao hơn cả chỉ số hiện tại của thẳng Minh bây giờ. Điểm thể lực cũng tăng vì theo hệ thống của Kho dữ liệu thì cứ tăng 5 điểm sinh mạng lực sẽ tự động tăng 1 điểm thể lực. Vậy nên, điểm thể lực của Thủy cũng tăng lên thành 145 điểm, cao gần gấp rưỡi người thường.

Trong bản đồ 14d, hai thẳng thấy cô gái này có khả năng làm quen với vũ khí nóng rất nhanh. Vậy nên vấn đề về khả năng công kích của Thủy thì cứ để từ từ, bọn nó sẽ kiếm cho cô một khẩu súng vừa tay sau.

Theo ý kiến của thẳng Minh và theo yêu cầu tất yếu của đoàn đội, phương hướng phát triển của Thủy sẽ thiên về dòng Thủ hộ giả, chuyên đảm nhận nhiệm vụ bảo vệ các thành viên phi chiến đấu và tân nhân ở phía sau. Ở vị trí này, Thủy không cần các kỹ năng gây dame to như thẳng Minh hay thẳng Thi mà cái cô cần là khả năng che chắn và đỡ đòn cho đồng đội ở phía sau. Với những gì mà Thủy đã có: {Trái tim Angeloid}, {Lá chắn cổ ngữ} và kỹ năng chống Chúa {Lời thề của hoa Kinh cử} thì cũng coi như là tạm đủ dùng cho vị trí Thủ hộ giả này rồi. Đợi mấy hôm nữa, tụi nó thử chế vài cái lá chắn nữa đưa cho Thủy là đủ bộ.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23: Nâng Cấp Sức Mạnh Và Trang Bị Mới...

Hồi sinh, cường hóa cho Thủy và Cỏ May xong, hai thẳng chỉ còn lại có một mớ huy chương nữa thôi chứ điểm tích lũy đã gần như cạn sạch rồi.

Thẳng Thi còn 2731 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 4 sao

Minh còn 1912 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 2 sao.

Bé Lan vẫn còn nguyên, 4500 điểm và 1 huy chương cấp 2 sao, 1 cấp 3 sao.

Bé Lan không nâng cao huyết thống mà đổi thêm một kỹ năng.

Kỹ năng: Nguyệt bộ [Kỹ năng không thể thăng cấp]

Đánh giá: Cấp H

Trạng thái: Chủ động, kích hoạt.

Mô tả: Bộ pháp tránh né mô phỏng bước đi của loài Linh hồ. Uyển chuyển dưới ánh trăng. Phụ thêm hiệu ứng ẩn hình, cơ thể sẽ mờ đi dưới ánh trăng.

Yêu cầu hoán đổi: Cần 700 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 2 sao.

Đổi một kỹ năng, đạt được một kỹ năng trong nhiệm vụ cấp Devil, cộng với đồng skill sẵn có nữa nên bây giờ số lượng kỹ năng của Lan cũng khá nhiều. Công kích có, phòng thủ có mà phụ trợ và đẩy nhanh tốc độ tu luyện cũng có.

Đổi lấy một lá bùa Thanh tinh khác. Lá trước của em bị thằng Minh đem cho cậu nhóc Eren mất rồi. Mất thêm 70 điểm và 1 huy chương cấp 1 sao.

Cả Minh và Thi cũng chả nâng cao độ đậm huyết thống làm gì vì điểm còn không đủ. Hai thằng chuyển sang nâng cấp skill.

Bản đồ vừa rồi, kỹ năng "Viêm hỏa" chẳng có tác dụng gì mấy với bọn Titan nên bây giờ thằng Minh muốn đổi một kỹ năng khác. Nó vẫn đổi kỹ năng dạng chiến văn: Minh hỏa chiến văn.

Kỹ năng: Minh hỏa chiến văn [Kỹ năng không thể thăng cấp]

Đánh giá: Cấp H

Trạng thái: Chủ động, kích hoạt.

Mô tả: Thiêu đốt sinh mệnh lực đốt lên minh hỏa, phủ lên cơ thể.

Minh hỏa, lửa đặc thù, không thiêu đốt thực thể mà trực tiếp thiêu đốt linh hồn. Đặc biệt hiệu quả khi sử dụng đối phó với các sinh vật linh loại.

Yêu cầu hoán đổi: 750 điểm và một huy chương cấp 3 sao.

Lại một hoa văn hình ngọn lửa nữa xuất hiện trên mu bàn tay trái của Minh, chỉ có khác là Viêm hỏa màu đỏ còn Minh hỏa màu đen, ngọn lửa không mang hơi nóng mà còn cho người ta cảm giác lạnh lẽo.

Thằng Thi không đổi kỹ năng mới mà nâng cấp kỹ năng "Bạo kích - Sát thương chí mạng" lên level 2, xác suất kích hoạt đã đạt tới 21%. Mất thêm 400 điểm và 1 huy chương cấp 2 sao.

Đôi giày của thằng Thi và đôi găng tay chiến đấu của thằng Minh đã hỏng. Với trình độ hiện tại của hai thằng thì chỉ có khả năng chế tạo bằng chất liệu sợi thủy tinh phủ trên bộ khung cacbon nhân tạo có cấu trúc tinh thể kim cương thôi. Và tất nhiên, hai loại vật liệu này chưa thể đáp ứng được nhu cầu chiến đấu trong Kho dữ liệu. Các loại vật liệu khác thì vẫn còn trong quá trình nghiên cứu và thử nghiệm. Vậy nên, hai thằng quyết định trực tiếp đổi lấy một bộ găng tay và giày chiến đấu từ Kho dữ liệu.

Sau một hồi tìm kiếm, thằng Thi đã chọn được đôi giày thích hợp cho mình.

{Rambler 2.0} Đạo cụ công nghệ cao

Đánh giá: Cấp H

Mô tả: Được chế tạo với công nghệ của Tinh Vân Tiên Nữ. Đôi giày chiến đấu chế tạo bằng vật liệu {Status diversity – Tổ hợp hợp kim đa trạng thái}. Tích hợp ba trạng thái vật chất cơ bản [Rắn – Lỏng – Khí] giúp người sử dụng có thể linh hoạt biến đổi tùy theo hoàn cảnh.

Ba trạng thái biến đổi:

[Khí] Kết cấu vật phẩm được chuyển thành cấu trúc bụi kim loại. Đặc tính [Di chuyển]. Những mảnh kim loại nhỏ bao quanh chân được phụ thêm hiệu ứng [Phản trọng lực], giảm 10% tác dụng của trọng lực lên người sử dụng. Giúp người sử dụng có thể dễ dàng di chuyển trên mọi loại địa hình phức tạp nhất.

[Lỏng] Cấu trúc phân tử trượt trên nhau tạo ra trạng thái lỏng của tổ hợp hợp kim. Đặc tính [Linh hoạt]. Kết cấu vật phẩm bao quanh chân và xâm nhập mức độ nông vào tế bào chủ thể, bắt tín hiệu thần kinh và hỗ trợ chuyển động cho người sử dụng. Trực tiếp tăng 3% điểm linh hoạt.

[Rắn] Kết cấu vật phẩm định hình với cấu trúc kim loại dạng mạng tinh thể. Vật phẩm định hình tiêu chuẩn thành dạng giày chiến đấu. Đặc tính [Kiên cố]. Hợp kim cứng với độ dai và đập cao, có thể bảo vệ chân người sử dụng trước mọi mức độ chấn động khốc liệt nhất. Trường tồn qua từng năm tháng.

Phụ thêm hiệu ứng [Trọng trường], khi kích hoạt vật phẩm sẽ chịu thêm 50% tác dụng của trọng lực

Thời gian làm lạnh sau mỗi lần chuyển trạng thái (Cooldown): 5 giây.

Sản phẩm được Hiệp hội Lữ Hành Giả khuyên dùng.

Yêu cầu hoán đổi: 850 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 2 sao.

Ghi chú: Vật phẩm có khả năng thăng cấp lên thành các đời tiếp theo. Nâng cấp vật phẩm yêu cầu điểm và huy chương giảm một nửa so với trực tiếp hoán đổi.

Ồ...! Đời giày này còn có khả năng nâng cấp...

Lục tìm trong mục vật phẩm hoán đổi có liên quan, quả thật bọn nó có thể tìm thấy vài đôi giày với cái tên tương tự như vậy nữa: {Rambler 3.0}, {Rambler 3.1}, {Rambler 4.0}... Càng là các đời về sau thì độ bền càng cao, các chỉ số tính năng càng ưu việt. Và tất nhiên, giá thành cũng được đội lên cao vật vã...

Nhưng có lẽ, với khả năng thăng cấp này, thằng Thi có thể lên đời cho đôi giày của mình một cách dễ dàng hơn. Ví dụ như bình thường, muốn một đôi giày {Rambler 3.0} phải mất hơn một ngàn điểm thưởng và 1 huy chương cấp 3 sao. Nhưng khi nó đã có đôi {Rambler 2.0} rồi thì chỉ việc trực tiếp thăng cấp lên thành {Rambler 3.0} thôi. Chi phí phải bỏ ra sẽ giảm đi một nửa.

Nhìn sơ qua vài đôi giày khác, Thi thấy đôi này là tốt với nó lắm rồi, giá thành cũng hợp lí nữa.

Xác nhận hoán đổi.

Một cột sáng từ trên cao chiếu xuống, nâng thằng Thi lên cách mặt đất khoảng ba mươi centimet.

Trên nền đại sảnh, một đồ án hình tròn xuất hiện ngay dưới chân thằng Thi. Đồ án nhỏ bằng cái mâm, được hình thành bởi vô số hoa văn hình bánh răng phát ra ánh sáng tím. Ngay sau đó, vô số kí tự kì lạ bay lên khỏi đồ án. Chúng nhanh chóng biến đổi thành những hình dáng khác nhau rồi bay đến, ghép trực tiếp vào đôi chân của thằng Thi.

Không đến năm giây sau, đồ án màu tím đã biến mất. Dưới chân thằng Thi, một đôi giày thể thao màu xám đen ánh kim đã xuất hiện.

Cột sáng biến mất. Thằng Thi cũng được thả rơi tự do. May mắn là lần này nó không bị bốc lên quá cao, chỉ khoảng ba mươi phân nên không sợ bị rơi cắm đầu xuống đất.

Crộp - Gót giày kim loại gõ xuống nền Đại sảnh nghe chắc nịch.

An toàn tiếp đất, Thi vội vàng giơ chân, cúi đầu xem đôi giày mới của mình thế nào. Ừm...! Đúng là hàng đổi trực tiếp từ Kho dữ liệu có khác, chất lượng không chê vào đâu được. Kiểu dáng trang nhã, hợp thời trang, nhìn từ bên ngoài vào thì rõ ràng là kim loại mà đi vào lại thoải mái bất ngờ. Mỗi tội hơi nặng... Mà, đây là trạng thái [Rắn] thì phải...

...

Thằng Minh cũng đã chọn được món đồ thích hợp cho mình. Một đôi găng tay kim loại màu đỏ thẫm.

{Hóa Liên Hoa} Đạo cụ Giả kim thuật

Đánh giá: Cấp G

Mô tả: Găng tay chiến đấu chế tạo bằng thuật giả kim. Hợp kim ma pháp có độ bền cực cao và khả năng dẫn nhiệt tuyệt vời. Sử dụng {Hỏa năng lượng thạch} làm nguồn, gia thành từ 3% đến 5% uy lực cho các kỹ năng hệ hỏa [Kỹ năng càng cao cấp thì uy lực tăng thêm càng thấp]. Trang bị mỗi găng tay ba vòi xả, có khả năng xả ra một lượng nhiệt lớn trong thời gian cực ngắn.

Yêu cầu hoán đổi: 770 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 3 sao.

Một đồ án hình tròn lồng vào ngôi sao sáu cánh với vô số kí tự latin hiện lên trước mặt thằng Minh. Theo nhắc nhở của {Hệ thống}, nó đưa hai tay lên ngang ngực, hướng về phía đồ án trên không trung.

Ánh sáng xanh từ đồ án xuất hiện, chiếu vào đôi tay trần của nó. Hai mảnh kim loại hình ngũ giác nhỏ bằng lòng bàn tay trẻ con và dày khoảng một centimet xuất hiện, ép vào mu bàn tay nó. “Cạch” một tiếng, từ mảnh kim loại đầu tiên, các mảnh kim loại khác bắt đầu mọc ra, phủ kín hai bàn tay, phủ lên cả hai cánh tay nữa. Những mảnh kim loại đỏ lan đến gần khuỷu tay mới dừng lại.

- Bùng! - Hai skill Hỏa văn được bật lên cùng lúc. Hai ngọn lửa bùng lên ở mỗi bên tay. Lửa vàng bên tay phải, lửa xanh bên tay trái, kết hợp với đôi găng tay kim loại đỏ thẫm trông rất phong cách.

Trên phần mu bàn tay của mỗi chiếc găng thò ra ba ống kim loại nhỏ như thân bút chì, mọc chéo về phía sau. “Chắc đây là ống xả” Thằng Minh thầm nghĩ “Mà cái này dùng thế nào nhỉ?...”. Đúng lúc đó thì...

- Păng! – Một tiếng nổ phát ra từ mu bàn tay của nó, vị trí mấy cái ống xả. Bàn tay của nó bị đẩy bắn về phía đằng trước, kéo theo cả cơ thể ngã dúi dụi xuống đất.

- Ô!! Thi ra có thể dùng như thế! – Hình như, thằng Minh lại nghĩ ra ý tưởng điên rồ nào đó, nó hào hứng đứng lên, hét to một tiếng:

- Thi đâu?! Tiếp chiêu của bố! – Sau đó lao thẳng về phía thằng bạn.

Chẳng bắt ngờ khi thấy thằng bạn tự dưng phát điên lao về phía mình, Thi bình tĩnh đẩy hai cô gái bên cạnh ra, chùn chân, xuống tư thế.

- Phốc - Thằng Minh đã lao tới gần. Thi khẽ nhún người. Tầm tấn công của cước xa hơn của quyền nên Thi quyết định tận dụng ưu thế đó, tấn công trước.

- Vút - Chân phải đã nhấc lên. Chưa kịp đá thì...

- Păng! – Thi chỉ kịp nhìn thấy thằng Minh đặt ngửa lòng bàn tay phải đưa về phía trước, rồi một tiếng nổ vang lên. Cùng lúc đó, thằng Minh giật mạnh bàn tay về, tốc độ đột ngột nhanh hơn một phần.

Lợi dụng lực đẩy tạo ra khi xả nhiệt, Minh thành công áp sát thằng Thi trước khi nó kịp đề phòng. Lực đẩy to lớn cùng động tác thu tay về giúp nó có thể bước dài một bước. Chân trái của nó tiến sát vào chân trụ của thằng Thi. Tiếp tục co người, hạ thấp trọng tâm rồi đột ngột dậm mạnh chân phải. Nắm đấm tay phải đã thu lại sát sườn, móc ngược lên. Cùng lúc đó, vòi xả ở mu bàn tay phải cũng nổ mạnh.

- Păng!

[Khuyết Nguyệt - Boxing chiến trường]

Cú đấm móc mang theo lực của cả cơ thể, kết hợp với lực đẩy sinh ra từ vòi xả nhiệt nên có uy lực và tốc độ nhanh gấp đôi bình thường. Mục tiêu tấn công là vị trí cằm của thằng Thi.

Bị áp sát bất ngờ trong khi cơ thể vẫn đang trong tư thế đá, Thi chẳng có cách phòng thủ hữu hiệu nào đối với cú đấm móc của thằng Minh cả. Nó chỉ còn cách cố gắng uốn ngực để ngửa đầu ra sau, tránh bị tấn công vào vị trí yếu hại. {Vi Khổng} điều khiển các bộ cơ ngực thít lại, tăng mật độ cơ bắp để giảm tới đa tổn thương phải chịu.

Cú đấm móc của thằng Minh mài qua ngực thằng Thi, xé đôi cái áo phông mới đôi và để lại trên ngực thằng Thi một vết bầm tím dài.

Nắm tay rực lửa lướt qua cằm thằng Thi, nhiệt độ cao thiêu trụi luôn chùm tóc mái của nó. Trợn mắt. Đôi giày ba trắng trái {Rambler 2.0} dưới chân đang từ thể [Rắn] nhanh chóng tách ra thành vô số hạt bụi kim loại nhỏ, chuyển sang thể [Khí].

Có cảm giác như cơ thể bỗng chốc nhẹ đi vài kí lô. Vận dụng khớp cổ chân và các bó cơ từ bắp chân, thằng Thi nhún mũi chân khẽ bật ra ngoài. Kéo dần khoảng cách với thằng Minh được hơn chục mét, nó dừng lại. Đưa tay lên kiểm tra mái tóc trên đầu...

- Ôi cái Đinh Công Mệnh! Mày làm hỏng mái tóc nghệ sĩ của tau rồi!!!

Chưa kịp khóc, thằng bạn đã lại lao vào. “Tuông bố sợ mày chác!” Khẽ nghiêng rằng, Thi cũng bắt đầu lao đến.

- Păng... Păng... - Hai tiếng nổ, hai bước tăng tốc độ, lần này là đấm thẳng.

[Chu Tước nhất kích – Pháo tròn ốc]

Với những cú đấm thẳng thế này thì tốc độ càng lớn, lực đấm được tăng lên càng cao. Và với cái tốc độ thế này thì... Quá nhanh rồi...

Thằng Thi cũng không yếu thế. [Quý Bộ] Tốc độ vốn đã nhanh, nay có đôi giày xịn thì lại càng nhanh hơn.

Hai thằng lao vào nhau như hai chiếc xe mất lái.

Thi giậm chân, tung người khi thằng Minh mới kịp xả nhiệt lần thứ hai, chưa kịp khai triển cú đấm hoàn toàn. Cả người thằng Thi phóng lên, trong khi đó, chân phải nó co lại, thúc mạnh.

[Muay Thái – Lên gối]

Chưa quen với tốc độ quá cao thế này, Minh không thể né tránh được linh hoạt như lúc bình thường. Nếu dính cú lên gối này thì ăn đủ, nó vội vã hô to:

- Họ*.....!! – Chưa kịp hô hết câu, đầu gối chân thằng Thi đã thúc thẳng vào cái mồm đang há ra của nó.

- Bốp! Bịch! – Lực phản chấn sau cú va chạm mạnh làm thằng Thi không thể giữ được thăng bằng mà ngã ra, đầu đập thẳng xuống đất, đau điếng. Thằng Minh thì văng hẳn ra ngoài, lăn lông lốc, vài chiếc răng văng ra từ cái mồm đầy máu, có vẻ bị thương nặng hơn.

(Họ*... : Từ địa phương, mang hàm nghĩa lập tức tạm dừng động tác trong một thời gian ngắn)

Vùng lên từ dưới nền Đại sảnh, Minh hướng về phía thẳng Thi, vừa lau mồm vừa nói:

- Thàng ó... Dó đã bảo họ đòi dà... (Thằng chó... Bó đã bảo họ rồi mà)

- Họ thế éo nào được? Lực đã phát hết ra rồi thì thu lại bằng mắt à? Bó chưa phải là võ giả cấp truyền thuyết – Thằng Thi cũng vùng dậy bật lại ngay – Bó còn chưa thêm nói có phải mày bị shit thấm vào não hay không mà tự đứng đi đánh nhau với bó.

- Ai ó ư uen ôi... Ông í ày á ào ít... (Tại bó chưa quen thôi, không thì mày đá vào đít...)

- Cờ như mày nào đặt ở mông, đá vào đít là chuẩn mệ rồi còn gì. Đòi đánh nhau với bó à? Áo tưởng sức mạnh này!

- Uống ó ợ ày ắc...? Ích ý ánh au!! (Tưởng bó sợ mày chắc...? Thích thì đánh nhau!!)

-...

Thấy hai thằng lại chuẩn bị lao vào nhau, ba cô gái vội vàng ngăn lại.

- Lan! Cỏ May! Hai đứa làm cái gì đấy!? Thả ra!! Để anh chơi cho thằng này khỏi ngồi được trên ghế luôn!

- Ấu ó tở a!... Ó đức dúc dăng ày âu ầm đòi! Hôm day để ó ớ ó ó diết trắng nào à đại ca! (Cậu bỏ tở ra!... Tở bức xúc thằng này lâu lắm rồi! Hôm nay để tở nói cho nó biết thằng nào là đại ca!)

Bị mấy cô gái đè xuống nền Đại sảnh, hai thằng la hét thì to chữ giầy giụa thì lại chẳng có mấy. Có vẻ như, bọn nó muốn thoát ra thì ít mà muốn cọ xát thì nhiều. Vừa la hét, vừa nhẹ nhàng giầy giụa. Chỉ một lúc sau, nội dung mấy câu la hét của tụi nó đã chẳng liên quan gì đến mục đích ban đầu...

...

Nhón nháo một lúc, mấy vết thương đã tự lành do khả năng phục hồi trong Khu lưu trữ. Hai thằng tiếp tục hoán đổi lấy những thứ mình cần.

Đôi găng tay kim loại của thằng Minh khi không chiến đấu có thể thu lại thành hai mảnh kim loại hình ngũ giác ban đầu. Cái này có thể cất vào chiếc hộp {Không gian của Dũng}. Lúc muốn dùng thì chỉ cần đặt hai tay lên thân hộp và "Nghĩ" là mảnh kim loại sẽ tự áp vào mu bàn tay và biến hình, rất tiện lợi.

Còn thằng Thi thì nó mặc kệ đôi giày trên chân. Chuyển trạng thái của đôi giày sang thể rắn, bật hiệu ứng [Trọng trường] lên, vậy là lúc nào cơ thể nó cũng chịu một tải trọng bằng 50% trọng lượng cơ thể nữa, một dạng của phương pháp luyện tập đeo thêm phụ trọng.

Không cường hóa gì nữa mà hai thằng lại tiếp tục đòi ra một đồng giấy tờ, tài liệu nghiên cứu và máy móc kỳ lạ. Mất thêm gần 1000 điểm và 1 huy chương cấp 3 sao nữa.

Đồng hồ của "Khu lưu trữ" cũng chỉ đến 8 giờ tối. Hai thằng bảo mấy cô gái về nghỉ ngơi cho sớm, mai sẽ bắt đầu tập luyện. Ai cũng phải tham gia, không được vắng mặt. Ba cô gái có lẽ đã trở thành chị em thân thiết nên lại về phòng của Lan ngủ cùng nhau.

Du cũng muốn nhanh chóng về phòng mình để còn bắt đầu thử ngay năng lực mới. Bộ xương ma thú cũng phải nhanh chóng luyện chế thành "Búp bê ác mộng" nữa.

- Đại ca. Em về phòng trước. - Chào hai thằng một tiếng. Du quay đầu bước đi.

- Này, chú đi đâu đấy...? - Vừa bước đi được hai bước, Du đã bị thằng Minh gọi giật lại - Về sớm làm gì? Ở lại đây hộ anh cái này đã.

Chưa biết là hộ cái gì, Du đã bị thằng Thi đặt vào trong lòng một khối kim loại dài hình trụ "Nặng quá, tầm 50 kg là ít..."

- Vác cái trục chính của máy phay tốc độ cao vào đây hộ anh cái - Thằng Thi nói, trong khi đó nó với thằng Minh cũng vác lên vai hai khối kim loại to lớn rồi bước đi băng băng, bước vào một cánh cửa phòng cá nhân có số hiệu 03 bên ngoài. Cánh cửa không khép kín, tiếng nói vọng ra ngoài:

- Nhanh lên, còn một đồng nữa đấy.

- Lần này tao muốn chế tạo Siêu máy tính - Tiếng của Minh.

- Không phải là kết nối 15 cái máy tính lại rồi nó bạo loạn gây cháy nổ khắp nơi như hồi mày còn đi làm thêm ở cửa hàng điện máy đấy chứ...? - Thi.

- Mày chả biết cái gì. Đó chỉ là bản thử nghiệm, mà lần đấy mới có 14 cái chứ đã lên 15 đâu...

- Thế bây giờ mày làm thật chắc? Bó thả đi chế tạo động cơ phản lực chứ đeo thêm phụ mày làm cái trò vô bổ đấy. Hồi xưa Lực sư phụ dẫn vào xưởng quân khí mà chưa kịp tháo cái động cơ phản lực nào làm tau cứ tiếc mãi...

- Thế cái vụ nổ mất 1/4 xưởng quân khí không phải là mày nghịch động cơ phản lực của máy bay F101 à?...

- Không, cái đấy là nổ lò hơi của pháo mặt đất 220 li, xong nó nổ liên hoàn nên mới thế...

Nghe hai thằng nói chuyện mà Du ướt đầm cả lưng áo. Bây giờ thì cậu đã biết tại sao hai đại ca lại có thể bá đạo được đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 24: Những Ngày Nghỉ Ngơi - Chương Trình Tập Luyện Và Cuộc Sống Hàng Ngày.

Buổi sáng ngày thứ hai. Như thường lệ, Minh và Thi gọi mọi người dậy sớm để tập chạy. "Chạy bộ buổi sáng sớm rất có lợi cho sức khỏe..." hai thằng đã nói thế.

Nhưng có vẻ như hơi bị sớm quá thì phải: 4h 30' sáng.

"Tập luyện với Chòm sao màu máu. Không biết chương trình tập luyện như thế nào mới tạo ra được hai thiên tài như vậy nhỉ?" Chỉ có Du là thực sự hứng thú với tiết mục này.

Bé Lan đã sớm phải trải qua và biết cái bài tập này chẳng có gì thú vị cả nên tham gia với khuôn mặt rầu rĩ. Nhìn vẻ hớn hờ của Thủy và Cò May, em khề thờ dài. Cái vẻ mặt chẳng khác gì em ngày đầu tiên cả. Cái gọi là chạy nhẹ buổi sáng này chẳng nhẹ nhàng chút nào đâu, có thể mệt đến nỗi không ăn được cơm đầy chứ.

Để đảm bảo cho thời gian và quãng đường chạy của mọi người đều như nhau nhưng ai cũng phải cố hết sức, hai thằng đeo thêm phụ trọng: 70 kg trên lưng Cò tay và Cò chân mỗi chỗ đeo một vòng kim loại nặng 10kg. Du cũng phải đeo phụ trọng, mới bắt đầu nên chỉ có 20kg trên lưng. Ba cô gái tạm thời được miễn.

Vẫn như mọi khi, chỉ chạy có một vòng quanh gian phòng chung của hai thằng là được.

Để cho thêm phần hưng phấn, hai thằng thả chó đuổi theo đằng sau. Mà hai con chó này cũng không phải là loại bình thường, phải gọi chúng là những cái xác chó biết đi thì đúng hơn. Cơ thể to gần bằng một con bò, cả người đầy vết thương, nhiều chỗ còn mất cả một mảng thịt trơ xương lòi nội tạng ra ngoài, hình như còn có cả mùi xác chết đang phân hủy.

Hai con quái vật vừa xuất hiện, mấy cô gái đã hét lên sợ hãi. Du không nói gì nhưng vẻ mặt cũng tối sầm lại. Còn hai thằng thì gật đầu thỏa mãn. Bọn chúng cần chính hiệu quả này.

"Vong cầu" gọi ra bằng thẻ bài triệu hồi quái vật, đây là hai trong những lá bài yếu đuối nhất, chỉ tốn 100 điểm và 1 huy chương cấp 1 sao cho một lá. Con quái nhìn thì hầm hố thật nhưng ngoài tác dụng唬 dọa ra thì chỉ số công kích còn yếu hơn 1 người bình thường.

Cười to một tiếng, hai thằng ra lệnh cho hai con "Vong cầu" lao về phía nhóm người, còn hai thằng đã sớm nhấc chân chạy trước.

- Á á á á!!!! - Bài chạy bộ nhẹ buổi sáng bắt đầu bằng những tiếng hét chói tai của các bạn nữ.

Gần 1 tiếng đồng hồ trôi qua, Du đã cảm thấy mất sức nghiêm trọng, bước chân trở nên nặng như đeo chì. Đằng trước, Minh và Thi cũng đang thở dốc. Phía sau, ba cô gái thì mặt đã trắng bệch, thở không ra hơi.

Hai con Vong cầu vẫn không nhanh không chậm đuổi theo đằng sau.

Thủy chỉ là một cô gái văn phòng. Hồi còn ở Thế giới gốc, cô cũng có tập chạy bộ buổi sáng nhưng nó không như thế này. Mệt quá, cô thực sự không bước nổi nữa rồi, bước chân hơi chậm lại.

Như cảm thấy tốc độ của Thủy giảm xuống, hai con chó phía sau đột ngột xỏ lên.

- A.....! - Cả hai trái tim của Thủy cùng nảy lên một cái, cơ thể bị cưỡng chế hoạt động, tốc độ lại được đẩy lên. Cô ngã chết vì mệt chứ không bao giờ muốn lại gần thứ đáng kinh tởm đằng sau. "Đáng ghét. Đáng ghét, sao lại có thể kiếm được thứ kinh tởm thế chứ!?" Sau việc này tôi sẽ không để yên cho đâu..." Chạy theo nhóm người, cô âm ỉc nghĩ.

Quá mệt mỏi nên cảm giác hình như đã mất, Thủy bây giờ di chuyển như một cái máy, di chuyển như đó vốn là bản năng. Hai cô gái khác chắc cũng không khá hơn gì.

Cuộc hành xác kéo dài gần nửa tiếng nữa thì kết thúc. Mọi người được hai thằng thả về nghỉ ngơi nửa tiếng, 6h 30' tập trung ở đại sảnh dùng bữa sáng cao dinh dưỡng để chuẩn bị cho bài huấn luyện buổi sáng.

Bây giờ, ăn sáng xong, mọi người bắt đầu buổi tập luyện chính thức. Vẫn là căn phòng lớn của hai thằng nhưng bây giờ bài tập của mỗi người một khác.

Bé Lan vẫn tập né tránh trong căn phòng kín đó. Minh và Thi vẫn liên tục đánh nhau trong nhiều môi trường khác nhau, bây giờ còn được gia thêm hiệu ứng trọng lực gấp đôi.

Du không học võ thuật nhưng nền tảng cũng rất tốt, kết quả của việc đánh nhau đường phố nhiều năm và chăm chỉ luyện tập vài đường cơ bản do một tay trong băng nhóm huyền thoại "Độc hành giả" nổi hừng truyền cho. Vậy nên, chương trình tập hai tháng sắp xếp cho Du chỉ là luyện thể lực kết hợp với tập luyện những chiêu thức đơn giản nhất, như đeo phụ trọng rồi đứng tấn, gắn lò xo vào người rồi tập đâm đá, treo hai chân lên xà rồi đốt lửa bên dưới để luyện cơ bụng...

Cảm thấy mấy cái thẻ triệu hồi rất hay, Thi lại đổi ra vài cái cấp I rồi đưa cho Cỏ May. Đương nhiên, nó sẽ cố gắng chọn mấy con dễ thương hơn chứ không chơi loại như "Vong cầu" nữa.

Thẻ cấp thấp nên khả năng chiến đấu chẳng có mấy, sức mạnh của mỗi con quái vật triệu hồi ra chỉ bằng một người bình thường, một số con còn yếu hơn nhưng tác dụng phụ trợ lại rất tốt. Chúng còn một đặc điểm mà hai thằng rất quan tâm đó là người triệu hồi sẽ đạt được tầm nhìn của quái vật. Đối với người bình thường thì khả năng này hơi vô dụng vì quái vật được triệu hồi chỉ có thể hoạt động trong vùng vorton tới của tinh thần lực mà tinh thần lực của một người bình thường thì không vorton được xa nên tầm nhìn của quái thú và người thao túng chẳng khác gì nhau.

Nhưng Cỏ May lại khác. Với kỹ năng Thiên nhãn và chiếc vương miện Galaxies Crown 2.1, tầm bao phủ tinh thần lực của cô có thể đạt đến 525 mét, vậy có nghĩa là cự ly hoạt động của quái thú triệu hồi có thể cách xa chủ thể như vậy. Quái thú đứng ở khoảng cách 505 mét, phóng mắt nhìn tiếp ra ngoài, như vậy tầm nhìn của May tăng lên rất nhiều. Chưa tính đến việc tầm nhìn của Thiên nhãn không bị cản trở của địa hình, May có thể trốn trong nhà, thả quái thú ra ngoài và nhìn ra thế giới.

Thêm một khẩu súng lục để tăng khả năng phòng thân là tất yếu, thực ra tác dụng phòng thân không có bao nhiêu, chủ yếu là lấy tác dụng tâm lý thôi. Thằng Thi đổi cho cô một khẩu súng lục bắn tia laser [Blue Fire 9] tốn có 170 điểm tích lũy, uy lực chỉ bằng một khẩu súng lục nhỏ, tốc độ bắn chỉ đạt 2 phát trên 1 giây, tầm bắn hiệu quả khoảng 50m nhưng được cái là gọn, nhẹ, dễ thao tác và không cần phải thay đạn rắc rối. Khẩu súng rất hợp với cô gái không cần phải trực tiếp tham gia trực chiến đấu này.

Cỏ May và đồng thẻ quái thú bị hai thằng bắt chơi trò "Thoát khỏi mê cung". Cô bị bỏ vào giữa một mê cung và phải tìm đường ra. Cạm bẫy là không thể tránh khỏi, thẻ triệu hồi cũng không được đưa cho hết mà chỉ có một cái lúc bắt đầu, những thẻ còn lại thì phải nhặt trong lúc di chuyển.

Để tránh trường hợp Cỏ May ngồi lì một chỗ cho đến hết buổi tập thì có một thứ được bỏ thêm vào mê cung, con ác mộng của Cỏ May. Cỏ May vốn là con nhà nông, nên mấy thứ như sâu, chuột, rắn rết cô không sợ nhưng cô rất sợ dơi. Biết điều đó nên thằng Thi đã biến cả mê cung thành một động dơi chân chính. Những con dơi của "Khu lưu trữ", được chỉ định mục tiêu là Cỏ May, chúng sẽ đánh hơi và tìm đến chỗ cô, không tấn công mà chỉ bầu kín người. Vậy nên cô phải liên tục di chuyển, liên tục chạy trốn. Từ khi tập luyện thể này, cô đã mấy đêm liên mơ thấy ác mộng, "Master thật là độc ác..."

Thủy thì luyện bắn súng. Bỏ ra hơn 150 điểm để đổi lấy một bộ sưu tập súng bộ binh, thêm 200 điểm để đổi lấy một tấn đạn được các loại. Phòng tập thì là một thao trường rộng lớn. Vậy là ngày đầu tiên, chương trình luyện tập của Thủy chỉ đơn giản là bắn thử hết khẩu súng này đến khẩu súng khác cho hai thằng xem mà thôi.

Sau hôm đầu tiên, Minh và Thi cảm thấy cô gái này có khả năng làm quen rất tốt với các loại vũ khí nóng. Bất kỳ khẩu súng nào, chỉ sau vài lần thao tác, Thủy đều có khả năng sử dụng thành thạo.

Thử súng đến hết buổi luyện tập ngày thứ ba, đến buổi luyện tập ngày hôm thứ tư thì đồng súng ống vốn chất đầy phòng tập của Thủy bị hai thằng dọn sạch, thay vào đó là một chiếc hộp màu bạc ánh kim trang trí bằng hoa văn hình hoa tuyết, nằm yên lặng trên giá để súng giữa phòng. Chiếc hộp hình chữ nhật, rộng 10cm, cao hơn 20cm và dài khoảng một mét hai. Dọc thân hộp là những đường xẻ rãnh dài, giống như là vỏ hộp được làm từ nhiều mảnh kim loại ghép lại. Một sợi dây đeo mắc vào thân hộp.

Thằng Minh bảo Thủy nâng thử.

Cố gắng nâng chiếc hộp kim loại có vẻ dài quá cỡ lên bằng đôi bàn tay nhỏ nhắn. Không nặng như cô tưởng vì ít nhiều gì thì cái cơ thể thon thả này cũng mang điểm thể lực gấp rưỡi người bình thường còn gì?

Khoác dây đeo vào vai, chiếc hộp để ngang eo phải.

Ở vị trí cách một đầu khoảng 30cm có một chốt gat nằm ép sát vào thân hộp, nhìn có vẻ giống với khóa nòng của AK47. Theo lời hai thằng, Thủy gạt cái chốt lên nấc đầu tiên.

- Cách cách - Âm thanh từ cơ cấu chuyển động trong chiếc hộp phát ra, một mảnh vỏ kim loại ngay phía bên trên chốt gat tách ra, trượt về phía sau. Từ vị trí mảnh kim loại lúc trước, một tay cầm với nút bấm bên trên thò lên. Cùng lúc đó, tại đầu còn lại của hộp kim loại cũng tách ra hai mảnh vỏ, để lộ ra bốn nòng súng xếp dọc theo chiều cao của hộp.

Đeo lên đôi tai nghe giảm âm, Thủy hướng nòng súng về phía hàng bia kim loại cách đó hơn 100m, ngón tay khề nhấn vào cái nút trên tay cầm.

- Kinh!... Kinh!... Kinh!... Kinh!... Kinh!... - Âm thanh dày đặc vang lên, kèm theo đó là lực giật từ chiếc hộp truyền lại cơ thể Thủy. Đã làm quen với vũ khí nóng vài ngày nên Thủy nhanh chóng quen thuộc với độ giật của khẩu súng kỳ lạ. Cố gắng điều chỉnh đường đạn về hướng hàng bia kim loại. Những viên đạn được bắn ra với tốc độ cao như một cái lưới lửa xanh lè, quét đến đâu, bao nhiêu vật cản trên đường đạn đều bị xé nát ra đến đấy.

Âm thanh thuyết minh của hai thằng vọng ra từ hệ thống truyền tin gắn trên tai nghe của Thủy:

- Hệ thống hỏa lực cá nhân phức hợp: Hoa Tuyết 04

- Với công nghệ chế tạo vỏ ngoài phân mảnh bằng [Vi hợp kim] với tổ chức tế vi cực nhỏ, đảm bảo độ bền cao và trọng lượng nhẹ.

- Cơ cấu thân súng phức hợp đa lớp giúp tích hợp nhiều bộ phận vào một khoảng không gian hạn chế. Công nghệ này ở Thế giới gốc vẫn chưa thực hiện được nhưng với sự trợ giúp của Kho dữ liệu thì...

- Đây là chế độ thứ nhất: Khai triển nòng súng

- Với bốn nòng súng cỡ 675mm lắp thẳng hàng chế tạo bằng kim loại hấp thụ nhiệt AI14 làm cho nòng có khả năng bắn liên tục với tốc độ cao mà không gây quá nhiệt.

- Sử dụng loại đạn 5,56x45mm NATO Infinity nên không cần hộp tiếp đạn và trực tiếp bỏ qua thao tác nạp đạn.

- Tốc độ bắn lý thuyết của mỗi nòng là 415 viên/phút. Tốc độ bắn thực tế là 300. Bốn nòng súng bắn lần lượt nên tốc độ thực tế của vũ khí có thể lên đến 1200 viên/phút.

- Sơ tốc đầu đạn 932 m/giây

- Tầm bắn hiệu quả 800m.

Hai thằng vừa dứt lời thì Thủy cũng thả ngón tay vẫn ấn nút bắn ra. Súng đã ngừng bắn nhưng bên tai vẫn còn vang lên tiếng "Ing... Ong..." do tiếng nổ lớn lưu lại. Đắng xa, hàng bia ngắm kim loại đã bị cày cho tan nát. Thở dài một hơi, Thủy buông hai cánh tay đã ê ẩm do lực giật khi bắn lưu lại ra khỏi thân súng. Cô gái quay người về phía hai thằng, mặt đỏ bừng vì hưng phấn, duỗi hai cánh tay về phía trước, thực hiện động tác vươn vai, miệng hét lớn:

- Aaa!!!!... Thoải mái! - Hoa Tuyết 04 vẫn còn treo lủng lẳng bên hông, động tác hồn nhiên làm hai thằng có cảm giác là cô gái đẹp thành thực này chỉ vừa mới lớn.

Thấy hai thằng vẫn còn đang ngẩn người nhìn mình, Thủy liền đi tới, cả người hơi cúi xuống, hỏi:

- Các cậu cho tôi cái này thật ư?

- Oh yeah!!! Thích là được! - Thằng Thi nhanh nhồm đáp lại. Trong lúc đó, nó cố gắng nghiêng người, hai mắt híp lại nhìn xoáy vào cái phần trắng hồng dưới cổ áo của Thủy khi cô vô ý lưu lại lúc cúi người.

- Vù vù vù... Cong!... HEADSHOT!! - Một cái cờ lê không biết từ đâu bay tới, nhẹ nhàng chạm vào đầu thằng Thi. Sau cuộc tiếp xúc thân mật ấy, thằng bé hạnh phúc quá mà nằm lăn ra đất, không thèm động đậy. Một vũng chất lỏng màu đỏ lấy đầu nó làm trung tâm lan dần ra nền phòng tập.

Mình đi đến, lấy chân gạt thằng bạn ra một bên. Nó nhìn Thủy, đôi mắt hơi nheo lại và nụ cười nhẹ mà nó cho là có thể làm toát lên cái vẻ từng trải. Nó chậm rãi nói:

- 913 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 3 để đổi nguyên vật liệu, tiền công chế tạo thì tụi này free. Bây giờ coi như cậu nợ tớ. Bao giờ chưa trả hết thì tớ chưa cho phép cậu được chết. Nhớ chưa?

- Cái này... - Câu nói bất ngờ làm Thủy hơi lúng túng. Không cho cô có thời gian bình tĩnh lại, thằng Minh đã quay người, xách cổ thằng Thi rời khỏi phòng tập bắn. Trước khi bóng lưng khuất hẳn sau cánh cửa, Thủy còn nghe thấy tiếng của thằng Minh vọng lại:

- Hoa Tuyết. Hi vọng, cái tên đó đủ xứng để đặt cho vũ khí của cậu. 04 trùng với số hiệu luân hồi già, mang ý nghĩa "Khẩu súng này tụi mình chế tạo riêng cho cậu"...

- À... Có năm nấc chốt gạt tương đương với bốn chế độ bắn. Bản hướng dẫn ở trên bàn, cậu cứ từ từ nghiên cứu nhé...

Với điểm sinh mệnh lực cao nhất team, lại thêm một đồng kỹ năng và đồ phòng ngự nữa, nếu Thủy có thể sử dụng được thành thạo món vũ khí này thì cô sẽ chẳng khác gì một lô cốt di động cả. Như vậy, nhóm có thể bảo vệ tân nhân tốt hơn và quan trọng hơn là nó sẽ làm cho thằng Minh bớt lo lắng cho Thủy.

.....

Buổi tập thường kết thúc vào lúc mười một trưa, sau đó cả nhóm nghỉ ngơi ăn cơm.

Buổi chiều hoạt động tự do. Hai thằng có mở lớp học "Minh tướng tinh thần lực" và mời Du làm giảng viên. Ngoại trừ hai thằng ra thì ba cô gái hầu như ai cũng có thu hoạch cả. Thủy đi về dòng sinh mệnh lực là chính nhưng cũng đã cảm nhận được một thứ mà Du gọi là "Não hải", chỉ cần cố gắng một chút nữa thôi là sẽ cảm nhận được đám mây tinh thần lực bên trong rồi. Bé Lan đã bắt đầu thử điều động đám mây tinh thần lực. Còn Cô May thì đã ngưng tụ được những giọt ma lực đầu tiên, tinh thần lực cũng có dấu hiệu tăng trưởng.

Hai đồng chí Minh và Thi của chúng ta sau khi luyện những bốn hôm mà chẳng cảm nhận được cái gì nên đã triệt để từ bỏ, quay lại làm công nhân thợ máy.

...

3h 15' chiều ngày thứ ba, Đại sảnh, Khu lưu trữ.

Mình đang ngồi trên bộ sa lông, đối diện là Thủy đang nhìn nó với ánh mắt chờ mong. Vài phút trước, khi đang gắn tụ điện cuối cùng của máy sốc điện công suất lớn thì nó bị Thủy lôi ra đây. Trước mặt nó là một cái đĩa sâu lòng, bên trong là một thứ chất gì đó lỏng lẻo, dẻo dẻo có màu ngà vàng và đang bốc lên mùi vị kì quái. Thủy đưa cho nó một cái thìa, ý là muốn nó nếm thử. Hình như cái "Hợp chất" này do cô tự làm thì phải.

Khoảng cái thìa vào đĩa "Hợp chất", Minh nghĩ "Sản phẩm hóa học gì thế này? Ăn vào chắc mình biến đổi gen quá..." Hướng ánh mắt cầu cứu sang thằng bạn thân đang ngồi bên cạnh.

Thấy thằng bạn nhìn mình, Thi không biết làm gì hơn, chỉ đành vỗ vai nó với vẻ mặt an ủi:

- Vì tình cảm anh em của tau với mày nên mày cứ yên tâm. Tau sẽ ủng hộ mày hết mình về mặt tinh thần... - Nói xong, Thi quay lại, gấp cái gì đó đen sì lên bỏ vào mồm trong ánh mắt chờ mong của bé Lan đối diện. Mặt nó cười mà trông như khóc. Thấy thế, thằng Minh cũng muốn khóc...

Và đồ bừa cả đĩa vào mồm, hai thằng vội vàng về phòng đóng cửa không cho ai vào. Không biết chúng nghiên cứu cái gì mà bỏ cả cơm tối, sáng hôm sau tập chạy cũng muộn hẳn nửa tiếng mới bắt đầu.

Sau buổi chiều hôm đó, cứ cách hai hôm Thủy lại nấu cho thằng Minh món gì đó. Mẹ cô có dạy, muốn chinh phục được người đàn ông thì việc đầu tiên là phải chinh phục được dạ dày của họ. Bé Lan thấy hay nên cũng làm theo. Chẳng bao lâu sau, miễn dịch lực của hai thằng đều tăng lên hơn 20 điểm một cách thần kỳ mà chẳng phải tốn tí điểm tích lũy nào.

.....

Những ngày nghỉ trong Khu lưu trữ cứ thế trôi qua.

Tập luyện và vui đùa.

Không cần biết bản đồ sau sẽ nguy hiểm thế nào.

Không cần biết, đến bản đồ tiếp theo, ai còn ai mất.

Hãy cứ sống hết mình cho ngày hôm nay, khi ta còn có thể đùa vui bên bè bạn.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 1: Quyền Đội Trưởng - Nhiệm Vụ Đặc Biệt Của Những Ngọn Gió Trường Tồn

Chương này hơi đặc biệt nên thực sự là mình không biết phải đăng ở TTV bằng cách nào nên mình đã đăng tải sang diễn đàn khác. Bên dưới là link, mọi người vô ủng hộ nha...

^_+

Link facebook... Nếu có thể thì mọi người vô ủng hộ cho nhóm nha.. ^_+

Link diễn đàn khác. Nếu ngại đăng nhập face, mọi người có thể đọc ở đây... trang này không cần tài khoản ^_+

.....

Tao... mày... và cả nó nữa... đều là những kẻ sống bằng giấc mơ ảo vọng...

Nhiều khi mệt mỏi... chỉ muốn buông xuôi

Nhiều khi chỉ muốn bẻ hết bút... xé hết giấy... đập sạch mực màu đi...

... thả cho số phận mặc sức trôi theo cái dòng đời vội vã này...

... Chẳng muốn cố chấp... chẳng muốn khur khur ôm chặt lấy cái giấc mơ mịt mù này nữa...

Thực sự là rất mệt mỏi mà...

Lan_Thi

....

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết: Hoa Bão

Kịch bản + Phụ tá: Sói lạc lối

Về chính: Lan_Thi

Phụ tá: Minh Thần

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 2: Một Khoảng Yên Bình...

...

- Phát hiện lỗi không xác định...
- Cường chế kết thúc nhiệm vụ ‘Tuyển chọn đội trưởng’...
- ‘Quyền đội trưởng’ tiến hành phong ấn vô thời hạn...
- Bắt đầu đăng xuất...

...

Khu lưu trữ. 1 giờ 13 phút sáng ngày thứ 6...

Đại sảnh...

Khoảng sân tròn với bán kính hơn ba mươi mét lúc nào cũng được bao phủ bởi một thứ ánh sáng trắng nhu hòa không chói mắt. Ở mép của hình tròn làm nên khoảng sân đó, một bức tường cong, cao không thấy đỉnh, nhẹ nhàng khép lại tạo nên cái cảm giác như đây là một không gian biệt lập. Hai mươi cách cửa, đã được đánh số hoặc không đang bình yên khép kín, ngăn cách hoàn toàn thế giới đằng sau nó với không gian bên ngoài. Cánh Cửa Chân Lý lơ lửng giữa trung tâm Đại Sảnh đang tỏa ra một loại quang mang màu đen lóng lánh một cách kì lạ, lặng lẽ trôi. Không gian yên tĩnh một cách không chân thực.

- Tịch...

Âm thanh cơ khí đột ngột vang lên, đánh thức cả một khoảng không gian tẻ nhạt. Cánh Cửa Chân Lý dường như cũng không còn lặng lẽ như ngàn năm vẫn vậy nữa mà bỗng bùng lên, cái thứ màu đen lóng lánh như thể là đang tỏa sáng.

Từ cánh cửa đang lơ lửng đó, một sợi ánh sáng tím mong manh rớt thẳng xuống nền Đại Sảnh. Tâm khoảng sân tròn, nơi ánh sáng tím rớt vào, một đồ án khổng lồ được tạo thành bởi những hình tròn và hình ngũ giác đồng tâm dần được nhuộm tím. Bên trong đồ án khổng lồ bao phủ hết một nửa Đại Sảnh đó là hai mươi đồ án hình tròn, nhỏ hơn, được sắp xếp theo một quy tắc thần kỳ nào đó đang dần nổi hẳn lên, sáng rõ.

- Bừng...

Từ nơi nào đó trên cao, hai cột sáng mãnh liệt đột ngột giáng xuống nền Đại Sảnh, chiếu rọi vào hai trong số hai mươi đồ án nhỏ đã được hình thành từ trước. Từ hai cột sáng mãnh liệt đó, hai bóng người hiện ra, lơ lửng, cách mặt đất hơn ba mét.

- Phụt...

Hai cột sáng vụt tắt, hệ thống đồ án huyền ảo dưới nền Đại Sảnh biến mất, Cánh Cửa Chân Lý cũng trở lại bình thường, lặng lẽ phiêu phù.

Không được cột sáng chống đỡ, hai bóng người đương nhiên là rơi thẳng xuống nền Đại Sảnh. Đã có kinh nghiệm từ nhiều lần trước, hai tên nhẹ nhàng co người, lộn vòng giữa không trung và cuối cùng là bình tĩnh tiếp đất.

- Bịch... Á hự!...

Lần này, kết quả có vẻ khá hơn những lần trước: Lưng tiếp đất.

- Ui da!!! Vỡ đôi mông tao ra rồi!!!

- Nứt xương chậu tao rồi!!!

Hệ thống tự động phục hồi của Khu Luru Trữ làm việc ngay lập tức nhưng bình thường, hai thằng kiểu gì cũng phải nằm ăn vạ cỡ nửa ngày mới thôi. Nhưng hôm nay không có người xem, ăn vạ mà không có khán giả thì lấy đâu ra cảm xúc mà diễn tiếp. Cố nén đau đớn ngồi dậy, hai thằng nhìn lướt qua thăm trạng của nhau, sự đồng cảm hiện lên trong đáy mắt. Cố gạt dòng nước mắt, hai thằng tự an ủi nhau:

- Nhiệm vụ này buồn cười vãi mày ự.

- Ờ... Chắc là Quản Lý xét thấy cái chức đội trưởng nó không đủ xứng với tau đấy mà...

- Mày thì xứng làm con creep...

.....

Sáng ngày thứ 6, cả tiểu đội dậy sớm tập luyện như chưa từng có gì xảy ra.

Ngày thứ 6. 13 giờ 50 phút chiều. Khu Luru Trữ, không gian cá nhân số 08, phòng của Du.

Cả tiểu đội tụ tập trong phòng của Du, cậu ta đã tế luyện xong bộ xương và vận hành thử. Bộ xương đen cao hơn 2 mét với những kí tự đồ chạy dọc theo từng khúc xương.

Du bắt đầu điều khiển thử. Giờ tay, nhắc chân, chạy, nhảy, xoay vòng, lộn. Bộ xương di chuyển với tốc độ khá cao, nếu chỉ tính riêng tốc độ di chuyển thì cũng gần bằng thẳng Minh khi không vào cảm thuật. Không khó khổng chế, thậm chí khi mang theo một người. Chỉ có điều, tầm hoạt động không bao giờ vượt quá người Du 25 mét, đó là cự li xa nhất mà tinh thần lực của hắn có thể vươn tới.

Như phát hiện được thứ đồ chơi mới, hai thằng hào hứng đi quanh bộ xương, liên tục sờ nắn gõ đập. Kết cấu khớp tốt, khí động học ổn định nhưng độ bền có vẻ không được cao lắm. Đối với các loài có bộ xương trong thì cấu tạo của xương chủ yếu là Canxi, mà Canxi thì không phải là một vật liệu tốt. Vậy, dùng phương pháp luyện kim để cải tạo vật liệu thì có được không nhỉ? Một ý tưởng dần hình thành trong đầu thằng Thi.

Sau khi nói cho Minh biết ý tưởng của mình, hai thằng lại vui đầu vào phòng thí nghiệm. Ngày hôm sau, hai thằng đổi một đồng xương ma Thỏ cấp I, loài ma thú yếu đuối này sau khi chết để lại xương chẳng có tác dụng gì, 100 điểm đổi được cả lũ. Đưa cho Du một nửa bảo hắn luyện tế thử, nửa còn lại hai thằng tha vào xưởng luyện kim loại.

Mấy bộ xương ma Thỏ có kích thước nhỏ và đẳng cấp thấp nên hơn một hôm Du đã luyện tế xong hết. Du không hiểu được hai đại ca bảo cậu luyện tế mấy bộ xương này làm gì, nếu dùng chúng để chiến đấu thì còn không bằng cả một con chó cò, không phải là 1 bộ không bằng mà là toàn bộ, toàn bộ lên cùng một lúc cũng không bằng.

Đưa hết mấy bộ xương cho Minh đại ca, rồi lại nhận mấy bộ khác từ tay của Thi đại ca. Cũng là xương ma Thỏ nhưng Du cảm thấy mấy bộ này khác lắm. Đến lúc luyện tế thì sự khác biệt đó càng rõ ràng. Có bộ không cách nào thấm được ma lực vào để tiến hành luyện tế, có bộ thấm được nhưng thấm rất ít và rất chậm, có luyện cũng không thành công. Còn có bộ luyện tế dễ dàng nhưng đến lúc điều khiển thì lại giống như tro với tinh thần lực, không cách nào làm cho nó di chuyển.

Chiều ngày thứ tám, trong hơn chục bộ xương hai thằng đưa cho Du thì chỉ có hai bộ có thể luyện tế thành công và tự do thao túng. Không biết hai đại ca đã làm gì mà Búp bê ác mộng luyện tế từ xương ma Thỏ lại có phẩm chất gần bằng con búp bê luyện tế từ xương Âm Dạ. Chỉ là không có móng vuốt và gai xương sắc bén thôi chứ tốc độ còn cao hơn một chút. Mấy bộ xương Du đã luyện tế đưa cho hai thằng thì hỏng hết, muốn điều khiển thì lại phải luyện tế lại.

Nhìn hai con Búp bê ma Thỏ, hai thằng gật đầu thỏa mãn.

- Mẫu hợp kim số 2 và số 7, cái này có thể gọi là hợp kim thép...

- Quy trình thẩm kim loại bằng hợp kim thép...

- 70% Fe, 3% Cacbon, 0.8% Vonfram, 5% Ag, còn lại là Bí kim và một ít bột Ruby. Lần sau chúng ta sẽ tối ưu hóa theo công thức đấy...

- Mẫu số 6 không thành công. Vậy là tỉ lệ thẩm không được vượt quá 17%...

- Lúc thẩm kim loại phải tách từng đoạn xương ra, thẩm xong lại phải luyện tế lại. Không có thời gian chứ nếu không tau chế lại con búp bê Âm Dạ thì bá đạo rồi.

- Thằng Du cầm lấy mớ xương này về luyện tế tiếp đi. Đưa hai con Búp bê ma Thỏ cho anh. Bọn anh chế thêm gai xương và móng vuốt cho.

Tối hôm thứ chín, Du bây giờ đã có một tổ đội Búp bê ác mộng với 1 con Búp bê Âm Dạ và 5 con Búp bê ma Thỏ. Máy con ma Thỏ dưới chân đã được gắn thêm móng vuốt kim loại sắc bén, sừng bắt ra từ hộp sọ, lưỡi dao kim loại chạy dọc theo sống lưng, nhìn bây giờ hằm hồ chẳng kém gì con Âm Dạ. Du cũng đổi thêm một kỹ năng gọi là "Phân thân" để hỗ trợ trong việc thao túng nhiều con rối cùng một lúc. Hắn đang cố gắng để có thể kết hợp tấn công giữa người và búp bê một cách hoàn hảo nhất.

...

Kỹ năng: Phân thân [Kỹ năng không thể thăng cấp]

Đánh giá: Cấp G

Trạng thái: Chủ động [Bật – Tắt]

Mô tả: Trực tiếp phân chia tinh thần hình thành khả năng tư duy biệt lập.

Có khả năng phân chia vô hạn.

Khi bắt đầu kích hoạt phân chia, tinh thần lực hao tổn gấp bội bình thường.

Thời gian phân chia phụ thuộc vào lượng tinh thần lực của chủ thể.

Yêu cầu hoán đổi: 970 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 2 sao.

Đánh giá của {Chòm sao màu máu}: Kỹ năng tự biến mình thành bệnh nhân tâm thần phân liệt...

...

Đại Sảnh, một đêm nào đó (đại khái là tầm một giờ sáng). Giờ này, hầu hết thành viên trong tiểu đội đều đang nghỉ ngơi, cố gắng hồi phục tinh thần và thể lực để ngày mai, đối phó với buổi tập luyện ác mộng của hai thằng nào đó.

Giữa không gian tĩnh mịch, hai cánh cửa phòng cá nhân lặng lẽ mở ra, hai bóng người lén lút bò ra ngoài, rồi như hóa thân thành một loài bò sát to lớn mà kì cục, trườn sát trên nền Đại Sảnh, hướng đến bộ salon đặt bên dưới Cánh Cửa Chân Lý. Thành công tiếp cận bộ saloong, hai cái bóng nhanh chóng bật người, chiếm lĩnh vị trí chính giữa Đại Sảnh, trung tâm của vòng tròn tạo thành bởi bàn và ghế. Rồi bằng một cách thành thạo và bài bản, chúng nhanh chóng di chuyển những cái ghế, xếp thành một bức tường, chắn hoàn toàn tầm nhìn từ mọi phương hướng tới vị trí trung tâm Đại Sảnh. Xong việc, hai bóng người mới nhẹ nhàng thở dài ra một hơi.

- Phù... tạm ổn rồi mày ư. Thế này thì mấy đứa kia có ngẫu nhiên phát điên mở cửa thì cũng không biết tại mình ở đây - Minh, một trong hai bóng người thì thầm nói.

- Mày cứ làm quá lên thế chứ bọn nó có biết thì cũng chả dám làm gì... - Thi, bóng người còn lại nói.

- Mày ngu lắm con ạ. Cái này là chơi bạc đấy. Lãi thì không sao chứ lỗ thì vỡ mồm.

- Sợ em Thủy thì nói mẹ ra, còn cứ chống chế...

- Tao bảo bao nhiêu lần rồi, đấy không phải là sợ, đó là “Tôn trọng phụ nữ”, tôn trọng phụ nữ đấy mày có biết không...

Vừa nói, hai thằng vừa mở ra màn hình hoán đổi. Mở ra hệ thống hoán đổi vật phẩm. Truy cập vào danh sách {Đồ đa dụng}. Những món đồ ở mục này muốn hình muốn vẽ và mang trong mình vô vàn những công dụng kì lạ đến bất ngờ. Từ Quả Ác Ma, đạo cụ không gian, thuốc kích thích các loại đến quần áo mang hiệu ứng đặc biệt, dầu ăn, dây thừng, thanh gỗ đều có thể tìm thấy ở mục này.

Sau một hồi tìm kiếm, hai thằng khẽ hô lên một tiếng vui mừng rồi phóng to lên một ô hoán đổi. Trong khung hình ảnh của vật phẩm hoán đổi là hình một chiếc túi vải đồ lều loét với hoa văn màu vàng sáng óng ánh.

Túi quà may mắn

Mô tả: Món quà từ những vị thần vui vẻ. Khi mở túi sẽ ngẫu nhiên đạt được một vật phẩm bất kì từ cấp D trở xuống.

Yêu cầu hoán đổi: 10 điểm thưởng cho một túi quà. Mua đủ 30 túi được tặng một đạo cụ từ cấp I trở lên.

Chiếc túi mang những món quà bất ngờ và thú vị.

- Đấy, thấy chưa? Có thể mở được đồ cấp D đấy ư.

- Ồ. Tao còn 900. Mày còn bao nhiêu?

- Khoảng ngàn rưỡi...

- Lắm thế?
- Tau mới mượn của bé Lan lúc chiều.
- Vậy mua chứ?
- Quất thôi, sao phải xoắn?

...

Sáng 4 giờ 15 phút.

Du và ba cô gái đã đứng trước cửa phòng của hai thằng (phòng 2 thằng sát cạnh nhau), không đứa nào dám lười nhác vì chỉ cần đến mượn một chút thôi thì khóa huấn luyện buổi sáng ngay sau đó sẽ trở thành địa ngục. Mấy đứa vừa tranh thủ chào hỏi vừa nhẹ nhàng khởi động cơ thể chứ tí nữa mà vào tập chạy là chạy thực mạng luôn chứ không có khởi động gì hết. Khởi động kĩ càng, thời gian cũng sắp đến, chỉ đợi một trong hai thằng mở cửa là cả bọn có thể chạy ngay lập tức.

4 giờ 30 phút, đã quá giờ tập chạy bình thường hơn 5 phút rồi mà vẫn chưa thấy hai thằng đâu. “Chắc là bọn nó đang mài chế cái gì đây mà” suy nghĩ trong lòng cả bọn “Hay là nổ xường cũng nên...”.

4 giờ 50 phút, cả bốn đứa đều bắt đầu cảm thấy bất thường, dù có nổ xường thì với hệ thống phục hồi của Khu Luru Trữ cũng không mất nhiều thời gian đến vậy... Chỉ có Du là còn bình tĩnh, hoặc cố làm ra vẻ bình tĩnh, còn ba cô gái đều đã tỏ ra sốt ruột, đi đi lại lại giữa hai cánh cửa phòng.

“Không phải là đã xảy ra chuyện gì đấy chứ...?” Thủy vừa bồn chồn đi lại vừa lo lắng nghĩ. Hai hàng lông mày nhíu lại, đôi môi đã mím chặt. Mặc dù biết, trong Khu Luru Trữ thì không thể chết được, bị thương cũng phục hồi lại ngay nhưng cô vẫn không tự chủ được mà lo lắng. Cùng lúc đó, bộ salon giữa Đại Sảnh cũng lọt vào trong mắt cô. “Kì lạ, sao mấy cái ghế xếp sát vào nhau vậy...?”, vừa tiến về phía mấy cái ghế, Thủy vừa nghĩ. Bé Lan và Cỏ May cũng vô thức đi theo.

Khi còn cách bộ salon gần năm mét, bé Lan bỗng nhiên héch cái mũi nhỏ nhún lên hít hít rồi về mặt trở nên mừng rỡ. Hình như, khứu giác hồ li của em đã ngửi thấy chút gì.

- Anh Thi!!! - Khẽ hô lên một tiếng vui mừng, em vội vàng chạy tới rồi nhún người, nhảy qua bộ salon cản đường, không do dự thả mình vào bên trong.

Thấy bé Lan gọi vậy, hai cô gái còn lại đều biết “Thằng Thi ở bên trong, vậy chắc chắn thằng Minh cũng ở bên đó rồi”, nghĩ rồi vội vã bước tới. Đàng xa, Du cũng từ từ tiến đến.

Nhìn qua bức tường chắn làm bằng bàn ghế với chiều cao hạn chế, Thủy và Cỏ May thấy hai thằng ngồi đó, giữa một đồng đồ gia dụng linh tinh, vẻ mặt mếu máo như sắp khóc.

- Bùng... - Một đoàn ánh sáng hiện lên trên tay thằng Minh. Sau đó, một chiếc đèn bàn học sinh bình thường xuất hiện trên tay nó. Run rẩy đặt chiếc đèn bàn vào đồng đồ gia dụng bên cạnh, hai thằng trực tiếp ôm mặt khóc.

Nhìn thấy cái túi đồ trong tay thằng Thi, Thủy đã hiểu chuyện gì đang xảy ra: “Hai thằng đang chơi bạc...”, lại nhìn cái đồng hồ lớn xung quanh: “Chắc chắn chúng đã mua không hề ít...”

- Cậu... Các cậu... - Gạt phăng mấy cái ghế salon cản đường đi bằng thể lực gấp rưỡi người thường của mình, Thủy lao vào, túm lấy bả vai của thằng Minh, vừa lắc vừa hỏi:

- Các cậu làm gì thế này!? Mình đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng có đốt điểm tích lũy vào mấy cái trò như thế này mà!!

- Thằng Thi, thằng Thi... Tại thằng Thi nó lòi kéo tở...

- Mất bao nhiêu điểm rồi?

- Một ít...

- Bao nhiêu?

- Khoảng gần hai ngàn gì đó...

- Thế được cái gì rồi?

- À, bọn tớ được rất nhiều dầu ăn...

- Cái gì...?

- Ngoài ra còn có bàn ghế, sách vở, nồi liêu, thau chậu nữa...

- Ôi trời ơi, tôi điên mất thôi! Hơn gần hai ngàn điểm đổi lấy một đồng đồ vô dụng!!!

- Vô dụng đâu, tụi tớ còn mở được gạch hai lỗ nữa nè...

- Ngừng. Vậy còn vật phẩm từ cấp I trở lên đâu? Mất hơn nghìn điểm thì ít nhất cũng phải được năm món chứ?

Nghe thấy Thủy hỏi vậy, hai thằng đều cố nén nước mắt, móc từ trong túi ra “Những vật phẩm cấp I trở lên”.

Một bộ 5 viên đạn với màu sắc khác nhau, 2 tờ giấy trắng bên trên là vô số kí tự đen kì lạ được viết thành hàng ngay ngắn, một tấm bùa ngũ giác ánh lên sắc vàng óng ánh, cuối cùng là 2 bộ đai lưng mà hai thằng đang đeo.

Thông tin cơ bản về vật phẩm mà Hệ thống cung cấp:

Đạn ma pháp: 1 bộ 5 viên cho 5 thuộc tính [Kim - Mộc - Thủy - Hỏa - Thổ] Đánh giá: Cấp I

Giá gốc: 100 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 1 sao

Hợp đồng của Quý: Bàn giao kèo do quý sứ chế tạo. Cho phép 2 sinh mạng thể bất kì kí kết linh hồn khế ước. Bên A là sinh mạng thể chủ, bên B là sinh mạng thể phụ thuộc.

Sinh mạng thể có điểm tinh thần lực từ 1 trở xuống có thể bị cưỡng chế kí kết.

Chỉ hoán đổi theo bộ (1 bộ 6 bản).

Đánh giá: Cấp H

Giá gốc: 100 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 2 sao.

Lôi thần phù: Phù chú tu chân. Kích hoạt bằng Thần thức (Tinh thần lực), triệu hồi một cột sét xuống vị trí được chỉ định trong vùng vurun tới của Thần thức (Tinh thần lực).

Chỉ sử dụng được 1 lần.

Đánh giá: Cấp I

Giá gốc: 250 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 1 sao.

Đai lưng ma pháp: Một phần của bộ {Vũ trang ma pháp}. Mỗi đai lưng được trang bị ba {Túi ma pháp ứng dụng} gồm: Một {Túi ma pháp không gian} sức chứa 0.2 mét khối không gian nén, không phụ thêm hiệu ứng phản trọng lực. Một {Túi ma pháp cường hóa} gia tri lên cơ thể một ma pháp cường hóa, trực tiếp tăng thêm 30 điểm thể lực trong vòng 3 phút, ba giờ sử dụng được một lần. Một {Túi ma pháp phòng thủ} có khả năng triệu hồi ra một lá chắn năng lượng giúp chắn một phần uy lực từ đòn tấn công của đối thủ, ba giờ sử dụng được một lần.

Đánh giá: Đạo cụ cấp I

Giá gốc: 200 điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 1 sao.

...

Hợp đồng của Quý, đạn ma pháp, Lôi Thần phù hai thằng đều bỏ ra cho cả bọn xem, còn Đai lưng ma pháp thì đã được bọn chúng đeo trực tiếp lên người rồi. Cùng một loại nhưng hình dạng đai lưng của hai thằng lại không hề giống nhau. Của thằng Minh thì còn giống đai lưng bình thường, chỉ là một dây đai thắt sát vào thắt lưng và có thêm ba túi da nhỏ gắn thêm vào. Còn của thằng Thi thì trông phong cách hơn hẳn, bộ đai lưng của nó gồm 2 dây đai vắt chéo vào với nhau và chúng còn không thắt vào cơ thể mà lại lơ lửng bên ngoài, cách thắt lưng một đoạn.

Đề tạ lỗi của mình cũng như di dời lực chú ý của mấy cô gái, hai thằng dâng lên những {Túi quà may mắn} cuối cùng của mình. Mười túi quà, ba cô gái chia nhau mỗi người ba túi, bé Lan nhỏ nhất nên được thêm một túi. Ba cô gái bắt đầu mở quà với những tiếng kinh hô vui mừng và những tiếng ồ lên đầy tiếc nuối.

Trong mấy túi quà của mình, Cô May có may mắn mở được một khẩu súng lục ổ xoay kì lạ với phong cách cổ điển và hiện đại kết hợp hoàn hảo với nhau. Cả bọn kết hợp tìm kiếm cuối cùng cũng tìm thấy thông tin về khẩu súng đó trong các mục hoán đổi vũ khí là:

Nerf Spectre: Vũ khí công nghệ cao dạng súng ngắn

Đánh giá: Cấp I

Mô tả: Súng nén khí cao áp lực. Thực hiện nén và bắn không khí đi với áp lực cao tạo ra hiệu quả va đập với mục tiêu bị công kích.

Tầm bắn hiệu quả: 43m

Cơ cấu kích khí từ môi trường tạo ra hiệu ứng vô hạn đạn cho vũ khí.

Hệ thống nén khí gồm 5 ống nén bố trí dạng vòng tiến hành nén – xả biệt lập. Thời gian nén khí của mỗi ống là 2 giây.

Tích hợp cơ cấu kim hỏa đánh lửa và kích khí ống nén nên có thể nạp đạn thông thường có kích cỡ phù hợp vào ống nén, tiến hành xạ kích như súng thông thường.

Bé Lan cũng mở ra được một cuốn sổ mỏng kì lạ, chỉ nhỏ cỡ bàn tay nhưng thỉnh thoảng lại ánh lên một quang sáng màu xanh lạnh lẽo. Bìa cuốn sổ là một kí hiệu hình người bị đóng đinh trên cây thập tự giá lộn ngược (Biểu tượng chống Chúa). Vật phẩm đặc biệt nên cả bọn nhanh chóng tìm thấy thông tin:

Hộ chiếu quỷ Satan:

Mô tả: Người sử dụng dùng linh hồn kí tên để hoàn thiện hộ chiếu. Sau khi hộ chiếu được hoàn thành, người sở hữu hộ chiếu có thể tiến vào một tiểu đội luân hồi bất kì để trở thành luân hồi giả chính thức.

Chỉ có tác dụng đối với những sinh mạng thể có thực lực tổng hợp được đánh giá dưới cấp E.

Điều kiện hoán đổi: Xây dựng {Đàn hiến tế} cấp E, kèm theo vật phẩm hiến tế gồm: 2000 điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 5 sao.

Ghi chú: Mỗi lần hoán đổi cần xây dựng lại {Đàn hiến tế}, tế phẩm lần hiến tế sau cần cao gấp đôi lần trước.

“Lãi to...” đó là suy nghĩ trong đầu cả bọn. Tám hộ chiếu này không thể trực tiếp làm tăng chiến lực của tiểu đội nhưng công dụng của nó là cực kì nghịch thiên. Nó cho phép tiểu đội luân hồi trực tiếp chiêu mộ thành viên từ trong bản đồ nhiệm vụ. Vui mừng. Mấy cô gái đã bắt đầu hoan hô. Trên khuôn mặt gần như vô cảm của Du cũng hiện lên nét cười hiếm hoi. Tranh thủ cơ hội đó, hai thằng lạng lẽ lùi về một góc.

- Nhân lúc bọn nó không để ý, tao với mày phân chia nốt - Minh híp mắt lên lút nói với thằng bạn.

- Không nói nhiều, mấy chai dầu ăn của mày, chục bánh xà bông của tau - Thằng Thi cũng đáp lại với vẻ mặt nghiêm túc.

- Mấy cái của đấy thì mày cứ giữ lấy mà dùng.

- Cái gì? Vậy chẳng lẽ mày muốn độc chiếm bộ đồ hầu gái với mấy thứ cao cấp hơn?

- Cái Đình Công Mệnh này, bố không có đùa. Ý tao nói là cái này này - Vừa nói, Minh vừa móc trong túi ra hai bản {Hợp đồng của Quỷ} mà khi này nó kíp giấu đi. Mấy viên đạn ma pháp bị Thủy giữ mất rồi, tâm kích hoạt của {Lôi thần phù} phụ thuộc vào tâm vượn tới của tinh thần lực nên Cô May đã đóng dấu chính chủ, chỉ còn hai bản hợp đồng này thì hai thằng tranh thủ chia nhau trước khi có đứa con gái nào để ý đến.

- Đây! Cho mày một cái - Vừa nói, Minh vừa đưa một bản hợp đồng cho thằng Thi - Cái này dùng để thu phục mấy con creep rừng làm đệ, giống như Pokemon đấy.

- Thần kì vậy ư?

- Để kiểm có con gì tao làm thử cho mày xem.

- Đây, có cái trứng châu châu trong ống thủy tinh này. Nãy tau mở được đấy. Mày thực hiện ngay đi cho tau xem cái.

- À, được... được... được... được....

Trong khi nói, thằng Minh đã ấn mạnh tay vào một dấu tròn màu đen ở góc bên trái, phía cuối bản hợp đồng. Theo như thông tin cơ bản mà hệ thống cung cấp thì chỉ cần làm như thế là một phần linh hồn sẽ tự động bị rút ra để hình thành kẻ ước. Bản hợp đồng có hai dấu như vậy và bên thằng Minh ấn vào chính là bên A – Sinh mạng thể chủ. Quả trứng châu châu cũng được thằng Thi lấy ra khỏi ống thủy tinh và đặt vào dấu đen còn lại.

Trứng châu châu: Hệ động vật, lớp côn trùng.

Sau một thời gian sẽ nở thành con non. Côn trùng biến thái không hoàn toàn. Quá trình trưởng thành cần trải qua nhiều lần lột xác.

Chỉ số cơ bản:

Thể lực 0

Linh hoạt 0

Tinh thần lực 0

Sinh mệnh lực 1

Trí lực 0

Miễn dịch lực 1

Đánh giá: Sinh vật gây hại cho mùa màng.

Trứng châu chấu, đẳng cấp quá thấp, chỉ số tinh thần lực hiển thị là 0 nên dễ dàng bị cưỡng chế kí kết ước.

Bản hợp đồng hơi sáng lên một màu đỏ nhạt rồi dần biến mất, cùng lúc đó, thông tin chi tiết về bản hợp đồng cũng hiện lên trước mắt hai thằng:

Hợp đồng của Quý: Đạo cụ ma pháp.

Đánh giá: Cấp H

Mô tả: Bản giao kèo do quý sứ chế tạo. Cho phép 2 sinh mạng thể bất kì kí kết linh hồn kẻ ước. Bên A là sinh mạng thể chủ, bên B là sinh mạng thể phụ thuộc.

Bên A bắt buộc phải có điểm tinh thần lực tối thiểu cao gấp hai lần bên B.

Sinh mạng thể có điểm tinh thần lực từ 1 trở xuống có thể bị cưỡng chế kí kết.

Sau khi kí hợp đồng thành công, bên B tuyệt đối phục tùng mọi mệnh lệnh của bên A. Tuyệt đối không phản bội, tuyệt đối không thay lòng.

Hai bên thực hiện [Tinh thần liên kết] và [Sinh mạng chia sẻ], các chỉ số đều được đề thăng theo thực lực của bên còn lại. Khi một trong hai bên tử vong, bên còn lại tự động hứng chịu tổn thương nghiêm trọng cả về cơ thể lẫn linh hồn.

Điều kiện hoán đổi: 100 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 2 sao cho một bộ 6 bản.

Ghi chú: Mỗi linh hồn chỉ có thể thực hiện kí kết được một bản hợp đồng duy nhất.

Đọc đến dòng ghi chú cuối cùng, hai thằng khóc không ra nước mắt. Hạn chế quá lớn và điều kiện quá nhiều, thảo nào nó rẻ thế...

Run rẩy gấp quả trứng châu chấu bỏ vào ống thủy tinh, Minh cố nén nước mắt cẩn thận cất cái ống vào trong túi áo “Nó chết thì mình cũng trọng thương. Thôi kệ, cứ cố mà nuôi vậy, nó thành ra cái gì thì thành”. Thất thểu đi về phía phòng cá nhân, chuẩn bị cho bài tập chạy buổi sáng. Bây giờ đã hơn năm giờ, hôm nay mọi người sẽ chạy với hiệu ứng trọng lực gấp 1,5 lần bình thường.

Có lẽ do quả trứng quá nhỏ mà hai thằng không để ý thấy, sau khi hoàn thành kẻ ước, bên vỏ ngoài quả trứng nổi lên một tầng hoa văn uốn lượn màu xanh biếc.

.....

Thông tin cơ bản sau khi kí hợp đồng thành công:

Trứng châu chấu: Hệ động vật, lớp côn trùng.

Sau một thời gian sẽ nở thành con non. Côn trùng biến thái không hoàn toàn. Quá trình trưởng thành cần trải qua nhiều lần lột xác.

Đã xuất hiện biến dị.

Chỉ số cơ bản:

Thể lực 0

Linh hoạt 0

Tinh thần lực 1

Sinh mệnh lực 15

Trí lực 0

Miễn dịch lực 10

Đánh giá: Sinh vật gây hại cho mùa màng.

Do chỉ số ban đầu của quả trứng quá thấp nên đồng chí Minh chẳng được hưởng tí lợi ích gì.

.....

.....

Ngày thứ mười.

Hôm nay chương trình tập luyện nhẹ hơn rất nhiều. Hai thằng bảo là coi như nghỉ ngơi trước khi vào bản đồ mới. Bọn nó tổ chức bữa tối từ sớm, một bữa tiệc dã ngoại linh đình với lửa trại và thịt nướng nguyên con. Đây là một gian phòng trong không gian cá nhân của Cỏ May, một khoảng rừng thưa với con suối nhỏ chảy qua, hai bên bờ đầy đá cuội.

- Kính thưa quý bạn và các vị, để góp vui cho chương trình, tôi xin thể hiện ca khúc Lá diu bông... - Tráng qua tí men, hình như thằng Thi đã ngà ngà say. Nó còi trần, bụng bị bé Lan dùng than củi vẽ linh tinh. Với lấy bát mì đội lên đầu, cầm cái dùi gà như micro rồi bắt đầu hát. - Ngày lấy chồng, em đi xe công nông, công nông đổ xuống đồng, mấy bà kêu đau mông...

- Xuống đê, xuống đê, hát như chất bài tiết ấy. Nhìn điệu nhảy tự do "Cậu bé khát tình" của tao mà học hỏi... - Minh vừa la hét vừa đáp đủ mọi thứ vào người thằng bạn. Nó cũng hơi say rồi và hình như còn bắt đầu còi cục áo, tháo cúc quần thì phải.

- Vậy đề tau đổi bài khác. Liên khúc HKT...

- ...

Mấy cô gái cũng trở lên bạo dạn hơn, tất nhiên là chỉ với chàng trai trong lòng mình thôi. Du vẫn bị đẩy ra ngoài không cô nào thèm hỏi tới. May mắn vẫn còn hai đại ca nghĩa khí, có tình không quên bạn.

Ăn uống, nhảy múa, hát hò, nghịch pháo hoa cuối cùng cũng chuyển thành đánh nhau rồi phóng hỏa đốt rừng. May mắn đây là "Khu lưu trữ" thuộc "Kho dữ liệu" đây. Dù có gây ra bất cứ chuyện gì cũng chỉ cần ra ngoài đóng cửa phòng lại là được.

Hôm nay, đứa nào cũng cố gắng vui vẻ hết mình. Ngày mai, chẳng biết được đứa nào còn, đứa nào mất.

Chín giờ tối, sáu đứa đều tập trung ở đại sảnh. Trên mình mỗi đứa đều khoác một bộ đồ đen, Hắc sắc chiến bào cấp I. Lần trước dùng, hai thằng thấy rất tốt nên lần này lại đổi nữa. Ngoài áo choàng ra thì quần áo mỗi đứa một khác, chỉ là có cùng phong cách và màu sắc thôi. Đổi thêm hai cái áo choàng dự phòng. Cỏ May nhận áo choàng mới nhưng không mặc, cô mặc cái áo thằng Thi cho cô.

Ăn mặc chỉnh tề, khuôn mặt đã không còn vẻ cười cợt. Tụi nó đang thực hiện lời thề, lời thề đồng đội:

Thề không bỏ rơi...

Thề luôn tin tưởng...

Thề luôn quan tâm...

Thề sẵn sàng chết cho đến khi hai tiếng đồng đội còn có thể được cất lên.

...

{Khả năng ngôn ngữ} cho cả ba người mới.

Mấy thẻ bài phong ấn để chứa mấy con búp bê của Du. (Thẻ phong ấn 1 sao: Đạo cụ ma pháp. Phong ấn một thực thể nguyên khối không chứa sinh mạng có thể tích nhỏ hơn 10 mét vuông. Chỉ hoán đổi theo lối, 1 lối 12 lá. 200 điểm và 1 huy chương cấp H cho 1 lối) Du được cầm 6 lá đủ cho 6 con Búp bê ác mộng của mình, 6 lá còn lại hai thằng giữ, nói là để nghiên cứu nhưng có lẽ bị chiếm làm của riêng rồi.

Vũ trang cường hóa cho toàn tiểu đội, lại tiêu hao trong quá trình tập luyện (Chủ yếu là tiền mua máy móc gia công, vật liệu cơ khí, linh kiện điện tử và tài liệu nghiên cứu cho hai thằng) cả tiểu đội còn có gần 800 điểm tích lũy và 2 huy chương cấp H. Bỏ hết điểm và 1 huy chương cấp H ra để đổi lấy nhu yếu phẩm và dụng cụ sinh tồn. Coi như bọn nó đã chuẩn bị đầy đủ cho bản đồ sau. Chia nhau về nghỉ ngơi sớm cho trận chiến ngày mai.

Ngày mai, bọn nó sẽ phải tiến vào bản đồ mới...

Sau ngày mai, liệu ai còn ai mất...

.....

Đừng sợ hãi vì tôi luôn bên bạn...

Bạn sẽ không bao giờ cô độc đâu có phải bước đi một mình, vì những bước đi của bạn vẫn luôn có mình dõi theo...

Đừng bao giờ buông bỏ mạng sống của chính mình, vì mày còn có đồng đội, mày còn có tụi tao...

.....

6h 10' sáng ngày thứ 11

- Tiểu đội luân hồi số hiệu 013... Đã khóa...
- Bắt đầu đếm ngược...
- 5...
- ...
- Cố gắng lên mọi người, chúng ta nhất định sẽ quay lại, đứng dưới {Cánh cửa chân lý} này một lần nữa...
- 2...
- 1...
- Thế giới đang kết nối...

...Bắt đầu truyền tổng.

Chương 2.1: Phụ chương - Chuyện chưa bao giờ kể.

Phụ chương thứ năm: Hồ sơ tuyệt mật - Những tập tài liệu bị chôn vùi... [Phần 2]

Tập hồ sơ mang số hiệu 12vn.Tm8

Việt Nam.

Ngày mùng 2 tháng 6 năm 1979

Tại cổng vào số 21 của hệ thống hang động Phong Nha phát hiện di tích khảo cổ kì lạ. Nghi ngờ thuộc về nền văn minh có trình độ khoa học kỹ thuật vượt xa trình độ của nhân loại hiện tại.

Rạng sáng ngày mùng 3 tháng 6, Quốc hội kín mở phiên họp khẩn cấp thông qua nghị quyết tuyệt mật:

Một: Chuyển cổng vào số 21 thành khu “Tuyệt mật quân sự”.

Hai: Tất cả thông tin về di tích cổ đều được xếp vào kết lưu trữ “Bí mật quốc gia cấp đặc biệt”.

Ba: Thực hiện “Chính sách bảo vệ bí mật Quốc gia” và “Biện pháp chống gián điệp” với tất cả nhân viên có liên quan. Thân nhân của họ được hưởng chính sách ưu tiên bí mật của Đảng.

Ngay sau khi nghị quyết được thông qua, tiểu đội Thuật sĩ quốc gia số 1 được điều động khẩn cấp đến cổng vào số 21, thực hiện nhiệm vụ phong tỏa và bảo vệ di tích cổ.

Quân khu địa phương lấy danh nghĩa “Tập trận” đến bảo vệ vòng ngoài.

Quốc hội kín lập tức gửi lời thỉnh cầu đến lực lượng Võ giả thủ hộ Việt Nam Thất Đại Hạng, kêu gọi sự trợ giúp.

Ngày mùng 5 tháng 6

Nhóm chuyên gia đầu tiên đã có mặt. Thất bại trong việc mở ra lối vào di tích nhưng chỉ riêng mặt ngoài cũng đã tạm thời cung cấp đủ tư liệu cho công tác nghiên cứu.

Loại vật liệu xây dựng di tích có tính năng hoàn toàn vượt trội so với hiện nay.

Các nhà sử học đang cố gắng xác định niên đại của di tích bằng phương pháp đồng vị phóng xạ.

Đề xuất sử dụng chất nổ hoặc máy cắt gọt công suất lớn để cưỡng chế mở ra lối vào đã bị bác bỏ với lý do sẽ gây ảnh hưởng không thể kiểm soát với toàn bộ khu di tích, từ đó tạo thành tổn thất không thể đo đếm được với nền khoa học nước nhà.

Chúng ta cần thêm vài chuyên gia ngôn ngữ học để giải mã những kí tự được khắc bên ngoài phế tích, hi vọng tìm được cách mở ra lối vào.

Ngày 11 tháng 6

Bên ngôn ngữ học đã bắt đầu giải mã được những kí tự đầu tiên. Những kí tự này không đơn giản là văn tự mà đều được sắp xếp theo một vài quy luật nhất định. Có cảm giác nó giống như là vi mạch điện tử hơn là văn tự.

Ngày 27 tháng 6

Phòng nghiên cứu vũ khí quân sự số 2 thành công chế tạo vật liệu mới có tính năng gần với vật liệu xây dựng di tích, thí điểm thành công tại căn cứ quân sự bí mật Lam Sơn. Đề xuất ứng dụng cho tất cả công trình quân sự trọng điểm quốc gia.

Ngày 30 tháng 8

Bằng cách ứng dụng phương trình vi phân cao cấp, chúng ta đã tìm ra được quy luật sắp xếp cơ bản của chuỗi kí tự bên ngoài cửa vào. Nhóm nghiên cứu sẽ cố gắng mở ra cửa vào trong năm nay.

Ngày 27 tháng 12 năm 1979

Đợt rét cuối đông ngày càng ác liệt, hiện tại nhiệt độ ngoài trời là 12 độ C, nhiệt độ trong khu di tích là âm 21 độ C. Nhóm chuyên gia nói rằng đó là cơ chế tự bảo quản của khu di tích. Chưa tìm hiểu được cơ chế làm lạnh chính xác nhưng nhóm chuyên gia có thể khẳng định, nhiệt độ này được tạo thành từ loại vật liệu xây dựng đặc biệt, hệ thống rãnh thông gió tài tình và chính những kí tự bao quanh mặt ngoài của khu di tích. Ngoài trang phục giữ nhiệt, mọi nhân viên kể cả chiến đấu lẫn nghiên cứu đều không được phép sử dụng bất kì một biện pháp sưởi ấm nào khác, tránh làm thay đổi nhiệt độ tự nhiên của khu di tích.

15 giờ 40 phút chiều cùng ngày, thành công mở ra cánh cửa đầu tiên dẫn vào khu di tích. Đội thám hiểm đã được chuẩn bị kĩ càng từ nhiều ngày trước lập tức xuất phát.

Thành phần đội thám hiểm gồm có:

Nhân viên chiến đấu:

- Hai trong số Thất Đại Hạng. Võ giả cấp Truyền Thuyết
- Ba võ giả cấp Phong Hào
- Năm thuật sĩ cấp Ngộ
- Một thuật sĩ cấp Linh
- Tiểu đội đặc chủng số 1 thuộc lực lượng quân sự tinh nhuệ Việt Nam

Nhân viên nghiên cứu gồm có: 6 chuyên gia đầu ngành thuộc các lĩnh vực lịch sử, toán học, hóa học, vật lí, y học và ngôn ngữ học.

[Thông tin chi tiết về chuyến thám hiểm được ghi tại hồ sơ số hiệu 12vn.Tm9]

Ngày 30 tháng 12 năm 1979

Vào lúc 17 giờ 14 phút chiều, liên lạc với đoàn thám hiểm bị gián đoạn sau đó hoàn toàn mất đi tín hiệu. Đoàn thám hiểm đã tiến vào khu di tích được 4 ngày. Chúng ta phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất có thể xảy ra.

Ngày mùng 2 tháng 1 năm 1980

Đội thám hiểm thứ hai đã được thành lập và chuẩn bị xuất phát thì bất ngờ nhận được tin đội thám hiểm thứ nhất đã trở về.

Bản thống kê thương vong của đội thám hiểm thứ nhất:

- Hai võ giả cấp Phong Hào, 4 thuật sĩ cấp Ngộ, 8 thành viên trong tiểu đội lính đặc chủng hi sinh
- Một võ giả cấp Truyền Thuyết bị trọng thương
- Một chuyên gia nghiên cứu đã bất hạnh bỏ mình

Tổn thất cực lớn cho lực lượng ngầm nước nhà nhưng đã thành công tạo ra một con đường an toàn dẫn đến tầng thứ nhất của khu di tích.

Ngày mùng 5 tháng 1 năm 1980

Với những cổ vật và tài liệu được tìm thấy ở tầng một của khu di tích, Quốc hội kín quyết định thông qua đề án “Kế hoạch tạo Thần”. Mục đích tạo ra lực lượng giúp Việt Nam đủ sức trở thành cường quốc quân sự.

Ngày 11 tháng 2 năm 1980

Dự án đầu tiên của “Kế hoạch tạo Thần” chính thức được khởi động. Dự án Thánh Khí. Mục đích: Sử dụng công nghệ rô bốt tạo ra vị thần thủ hộ dân tộc nhân tạo đầu tiên của loài người.

Ngày 25 tháng 5 năm 1981

Chúng ta đã tiến vào tầng 2 của khu di tích. Dự án thứ hai của “Kế hoạch tạo Thần” lập tức được khởi động. Dự án Ma Bình. Mục đích: Tạo ra một lực lượng vũ trang đặc biệt có sức mạnh sánh ngang với võ giả và thuật sĩ, hoàn toàn nằm dưới sự điều động của chính phủ. Lực lượng này sẽ thực hiện những nhiệm vụ bí mật của tổ chức Đảng trong “Thế giới Ngầm”.

Dự án nghiên cứu về đề tài “Ứng dụng công nghệ rô bốt sinh học trực tiếp cấy ghép vũ khí công nghệ cao lên cơ thể con người”.

Ngày mùng 3 tháng 3 năm 1983

Tiến hành chạy thử mẫu thiết kế đầu tiên của “Dự án Thánh Khỉ”: Cỗ máy chiến đấu dưới biển hình thú Giao Long 01. Gọi tắt là Giao Long số 1.

Xuất hiện lỗi nhỏ trong hệ thống tự hành dẫn đến tê liệt toàn bộ hệ thống. Mất sự không chế của đài chỉ huy trung tâm, Giao Long số 1 trở thành hung thần đáy biển, tấn công mọi vật thể chuyển động có kích thước lớn hơn 15 mét khối.

Không có biện pháp thu hồi Giao Long số 1, trung tâm chỉ huy buộc phải ra lệnh kích hoạt hệ thống tự hủy. Tất cả bản thiết kế tiến hành xem xét lại.

Ngày 13 tháng 6 năm 1985

Động đất 8.2 độ richter ở Peru làm lộ ra một mảng phế tích cổ vốn bị chôn sâu trong lòng núi.

Cục tình báo quốc gia xác nhận phế tích có nhiều điểm tương đồng với di tích cổ đã từng được phát hiện tại Việt Nam. Trung đội Ma Bình mới thành lập lập tức được điều động, phối hợp với võ giả và thuật sĩ tiến hành bí mật điều tra đối với phế tích mới được phát hiện này.

Sau khi vật phẩm đầu tiên được lấy ra từ trong phế tích, chiến tranh cổ vật chính thức bắt đầu. Toàn bộ các lực lượng đặc biệt trên thế giới đều tham gia tranh đoạt lợi ích từ phế tích. Thế giới Ngầm một lần nữa sôi trào.

Ngày 19 tháng 10 năm 1994

Thành công tiến vào tầng 3 của khu di tích. Tài liệu của tầng này chủ yếu nói về việc khai phá cơ thể con người.

Dự án thứ ba của “Kế hoạch tạo Thần” được khởi động. Dự án Nhân Thần. Mục đích, tạo ra nhân loại mang năng lực của thần.

Ngày 27 tháng 4 năm 1997

Tầng bốn của di tích được mở ra. Với tài liệu nghiên cứu về các quy luật cơ bản của vũ trụ chứa trong tầng này, “Dự án Giới Nguyên” chính thức đi vào hoạt động. Mục đích: trên nền của không gian số đa chiều, tiến hành xây dựng “Giới Nguyên” - Thế giới số mô phỏng thực tại. Sử dụng làm môi trường tiến hành các thí nghiệm và nghiên cứu không thể thực hiện được ở thế giới thực.

Ngày mùng 6 tháng 9 năm 2008

Toàn bộ thí nghiệm phẩm của “Dự án Nhân Thần” tiến hành bạo loạn. Cẩm khu quân sự số 2, nơi đặt phòng nghiên cứu thực hiện “Dự án Nhân Thần” bị phá hủy một nửa. Nhân viên phòng nghiên cứu thương vong thảm trọng. Hai phần ba thí nghiệm phẩm chạy thoát.

Xét thấy tính nhân quyền và đạo đức trong các thí nghiệm của phòng nghiên cứu không được đảm bảo, tính thực tiễn của dự án không cao, Quốc hội kín quyết định đóng cửa “Dự án Nhân Thần” cho đến khi “Dự án Giới Nguyên” thành công mới tiến hành xem xét lại.

.....

Tài liệu cấp tuyệt mật.

Ngày lưu trữ: 30 tháng 6 năm 1979

Lần bổ sung cuối cùng: 11 tháng 12 năm 2010

...

Hải Dương. 11. 12. 2010

Tổng chỉ huy của lực lượng quân đội đặc biệt: Hắc Sắc Vũ Trang

Cục phó cục phòng chống thảm họa siêu nhiên

Thiếu tướng

Lương Văn Linh.

Q.3 - Chương 3: Bản Đồ Và Nhiệm Vụ...

Thế giới... đang kết nối.

Bắt đầu truyền tống...

...

Chẳng khác gì so với lúc vào bản đồ trước, không gian cũng tối sầm lại rồi từ từ sáng lên. Lần này, thằng Minh cố gắng thoát khỏi cái trạng thái mơ màng mà mờ mắt tỉnh dậy. Nó thực sự không muốn phải thi triển kỹ năng “Cạp đất mà ăn” thêm một lần nào nữa. Mất mặt một lần là quá đủ rồi, mà lần này lại có cả Thủy nữa chứ.

Vùng mình tỉnh dậy, nó thấy mình đang ở trong một căn phòng kín. Ngoài mấy đứa trong tiểu đội, Minh còn phát hiện ra vài người khác nữa, mấy tân nhân của bản đồ này. Nhìn lướt qua khắp phòng, có vẻ như nó là người đầu tiên tỉnh dậy. Ồ, không chắc, vì ở một góc phòng, thằng bạn khốn nạn dù mắt còn nhắm chặt nhưng hai tay đã ôm hai cô gái, máu mũi chảy dài. Không đề thằng “Bọn” đặc ý thêm một giây nào nữa, nó rút vội từ chiếc hộp không gian sau lưng ra một quả chùy gai rồi “lỡ tay” làm rơi về phía thằng Thi.

- Phập! Á hự!!

Tuân thủ đúng theo phương trình chuyển động của vật bị ném xiên, quả chùy gai với khối lượng 0.5 kg, chuyển động với gia tốc trọng trường, nhẹ nhàng tiếp xúc với vầng trán vĩ đại của thằng Thi. Và tất nhiên, khi hai vật cứng va chạm mạnh với nhau thì sẽ có cái phải vỡ. Đầu thằng Thi dù cứng thật nhưng vẫn chưa đủ được với thép tốt. Quả chùy còn nguyên, cái đầu thì vỡ toác.

- A...!

Nhẹ kêu lên một tiếng yếu ớt, bé Lan đang nằm trong lòng thằng Thi vội vã vùng dậy, ôm lấy cái đầu còn đang chảy máu của nó. Bên cạnh, Cỏ May cũng vội vã mở Hộp cứu thương đa năng. Thế là, xung quanh đầu nó, bây giờ lại là toàn mùi và ngược...

Một lần nữa, Minh trợn mắt nhìn thằng bạn. Anh trời lại bắt công. Nghiến răng, chuẩn bị lao vào lôi thằng khốn may mẩn ra khỏi bể khổ thì:

- Ai ui!!!

Một bên tai nó bỗng nhiên đau nhói. Minh cố gắng quay qua nhìn thì thấy Thủy đã đứng bên cạnh nó từ lúc nào, tay đẹp vươn ra, túm chặt lấy một bên tai nó mà kéo ngược lại, không cho nó lao đi.

- Ai ui... Sao cậu lại véo tai mình...

- Cậu...

Gần đó, Du cũng đã lặng lẽ ngồi tựa vào góc tường. Hiển nhiên, âm thanh của “Vật cứng va chạm” và tiếng kêu biến thái của thằng Thi đã làm không ít người tỉnh dậy.

Vài phút trôi qua, Minh đã bị Thủy bắt ngồi im vào một góc, cạnh chỗ cô. Thằng Thi thì đã được Cỏ May băng bó cho cẩn thận nhưng nó vẫn không chịu ngồi dậy mà cứ nằm ỉ dưới đất, đầu gối vào đùi bé Lan, mặt cọ xát vào đùi Cỏ May, miệng liên tục rên rỉ nghe cứ như sắp chết đến nơi rồi vậy. Đã thế, thi thoảng nó còn ngáp ra một câu đại loại như “Tau biết, mày rất đẹp trai nhưng vẫn thua tau. Thế nên mày muốn ám sát tau để cướp lấy danh hiệu “Mi nam” của tau...”, “Tau không ngờ lại có thằng bọn như mày. Một người đẹp trai như tau mà mày lỡ làm tổn thương nhan sắc. Mày phải biết thương tiếc chứ...”

Giống như bản đồ trước, bản đồ này, điểm khởi đầu cũng là một căn phòng kín. Do chưa tới thời gian bắt đầu nhiệm vụ chính nên không thể ra khỏi căn phòng khởi đầu này, cả bọn cũng có thời gian ổn định lại đội hình và đánh giá tình hình xung quanh.

Căn phòng bằng đá rộng không quá hai mươi mét vuông và âm mùi cũ kĩ. Vài món đồ gia dụng bằng gỗ mộc nát nằm vất vưởng khắp nơi. Cánh cửa sổ đã nứt, thế chỗ cho nó là một màn sáng nhị phản – kết giới của Kho dữ liệu. So với những đồ vật trong nhà, cánh cửa chính cũng mong manh không kém. Nhưng trong đội chẳng có đứa nào đi phí công mở làm gì vì bọn nó biết, khi chưa bắt đầu nhiệm vụ chính thì cánh cửa đó sẽ không bao giờ mở được.

Trong phòng ngoài nhóm sáu người của bọn nó ra thì còn có thêm bảy tân nhân nữa. Ba nữ, bốn nam và đang bắt đầu tỉnh dậy.

Tỉnh dậy đầu tiên là một cậu bé với thân hình hơi gầy, tuổi tầm mười ba, mặc bộ đồng phục học sinh với chiếc dài quần trên cổ. Đôi mắt đen lầy dưới mái tóc bù xù nhìn lướt qua mọi thứ rồi lủi vào một góc phòng ngồi lặng lẽ, giấu mặt vào trong chiếc khăn quàng, bình tĩnh một cách lạ thường.

Người tiếp theo là một cô gái trẻ với mái tóc ngắn cá tính. Cô mặc áo phong nữ và quần sooc Jean ngắn. Trong phòng hơi tối nên không nhìn rõ mặt nhưng chỉ tính riêng đôi chân trắng ngần kia thôi cũng đã làm hai thằng Minh và Thi tổn không biết bao nhiêu là nước miếng.

Người thứ ba là một chàng trai khoảng hai bảy hai tám tuổi, mắt đeo kính cận, vest đen phẳng phiu trông hết sức lịch sự. Từ lúc tỉnh lại vẫn luôn quan sát mọi thứ rồi nhủ mày tỏ vẻ khó hiểu.

Ba người tiếp theo tỉnh dậy gần như cùng một lúc. Một anh thanh niên cao lớn, cơ bắp cuộn cuộn. Một bà nội trợ dáng người sần sần, tuổi khoảng ba chín bốn mươi vẫn còn khoác tạp dề. Một cô bé tuổi tầm mười sáu với mái tóc dài xoăn sành điệu và bộ váy áo đẹp mắt.

Người cuối cùng, không hiểu sao vẫn nằm trên đất.

Thằng Minh tiến lại chỗ chàng trai đang ngủ, vừa định hào tâm gọi bạn dậy thì:

- Boong... - Một tiếng chuông ngân vang trong đầu cả bọn. Mặc kệ kẻ vẫn còn đang bất tỉnh, Quản lý đã bắt đầu chào hỏi.

Những chiếc đĩa được úp kín bỗng nhiên xuất hiện như dọa làm giật mình vài người mới tham gia. {Quà tân thủ} cho mỗi người.

- Bàn đồ, bắt đầu kích hoạt. 10 phút nữa nhiệm vụ chính bắt đầu - Lại là âm thanh ngọt ngào của Hệ Thống. Máy đưa “Cựu binh” cũng thu hồi lại ánh mắt vẫn đang công khai đánh giá tân thủ của mình mà mặc niệm từ "Card" trong đầu.

Bản đồ: D.Gray - Man

Số hiệu: 451537

Thể loại: Chiến tranh tín ngưỡng (Beliefs War)

Đánh giá cấp độ nhiệm vụ chính: C [Cấp 7 sao]

Nhiệm vụ chính: Cướp đoạt Innocence. Thành viên tiểu đội luân hồi xác nhận quyền sở hữu không thể bị tước bỏ đối với Innocence.

Hoàn thành nhiệm vụ chính thưởng: 10 điểm thể lực và 20 điểm miễn dịch lực.

Nhiệm vụ phụ: Thánh chiến.

Tham gia chiến tranh tín ngưỡng.

Tiêu diệt Akuma cấp 1 thưởng 200 điểm tích lũy.

Tiêu diệt Akuma cấp 2 thưởng 1000 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 4 sao.

Tiêu diệt Akuma cấp 3 thưởng 7000 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 7 sao.

Tiêu diệt Supporter (Giáo Đoàn Đen) thưởng 2 điểm tích lũy.

Tiêu diệt Finder (Giáo Đoàn Đen) thưởng 50 điểm tích lũy.

Tiêu diệt Exorcist (Thầy trừ tà) thưởng 1200 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 4 sao.

Tiêu diệt Đại pháp sư thưởng 10000 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 8 sao.

Vừa đọc xong thông tin nhiệm vụ, hai thằng vội vã đưa ánh mắt nhìn nhau, miệng lắp bắp:

- D... D.Gray... Man... mày ư...

- Thầy... trừ... tà... Cái thể loại bản đồ này mà chúng ta cũng phải tham gia á...?

Sự lo lắng hiện lên trên vẻ mặt.

D.Gray – Man, một thế giới điên cuồng với hai phe thể lực luôn đối đầu nhau. “Bá Tước Bóng Đêm” với đội quân Akuma và “Giáo Đoàn Đen” với lực lượng thầy trừ tà. Bất kỳ phe nào, cũng đều sở hữu thứ sức mạnh vô cùng to lớn. Vậy mà nhiệm vụ chính lại yêu cầu tiểu đội phải cướp Innocence - thứ vật chất mà cả hai phe thể lực đều ra sức tranh đoạt.

Không giống như bản đồ đầu tiên, đối thủ chỉ là lũ Zombie tàn tật thủ thắng do cây “Đồng và hung hãn”, mấy con biến dị có sức uy hiếp lớn thì ít ỏi và tồn tại một cách đơn lẻ. Ở bản đồ thứ hai, mấy con Titan mạnh mẽ thật nhưng lại có sự thiếu hụt trí mạng về trí năng và sự linh hoạt của cơ thể khổng lồ, điểm yếu cũng quá rõ ràng. Người bình thường, chỉ cần được huấn luyện đầy đủ và trang bị vũ khí phù hợp cũng có khả năng đối đầu. Nhưng ở bản đồ này, cả Akuma lẫn Thầy trừ tà, người bình thường hầu như không có khả năng thương tổn.

Thằng Thi cũng là Akuma, nhưng huyết thống của nó quá nhạt, được có một chút hiệu ứng [Máu Độc] và khả năng hấp thụ linh hồn một cách hạn chế. Nếu bỏ qua khả năng võ thuật và đồng đạo cụ hỗ trợ, chỉ tính riêng chỉ số cơ bản và kĩ năng huyết thống đôi từ {Kho Dữ Liệu} thì nó không thể nào so sánh được với một con Akuma dù là cấp 1 chứ đừng nói là đi so sánh với Thầy trừ tà.

Bản đồ này, thực sự khó khăn... Cả tiểu đội đang lạng lách đi theo sự lo lắng của hai thằng. Đúng lúc đó, một giọng nói vang lên phá tan bầu không khí vắng lặng trong phòng:

- Xin lỗi... - Chàng trai tân thủ với bộ vest đen lịch sự đã đứng dậy, hướng về phía tiểu đội “Cựu bình” lên tiếng. - Có lẽ hơi đường đột nhưng các bạn có thể cho tôi hỏi: Phải chăng, các bạn biết nhiều hơn chúng tôi một chút gì đó...? - Hơi dừng lại một chút để nhìn qua trang phục và cách cả bọn tụ tập lại một chỗ với nhau, anh ta lại tiếp tục. - Phải chăng, chúng ta bị bắt cóc hay đây là một Game show đặc biệt nào đó...? - Câu hỏi của chàng trai thu hút được sự chú ý của cả đám tân nhân, tất nhiên là trừ thằng còn đang ngủ. Thấy mọi người chú ý đến mình, chàng trai lại tiếp tục:

- Tôi không nghĩ là mình bị bắt cóc vì con dao nhỏ gấp trong chùm móc khóa của tôi vẫn còn và các bạn thì lại mang vũ khí, nếu nó không phải là mô hình - Ánh mắt chàng trai hơi dừng lại ở khẩu P90 giắt ngang hông của Du. - Hoặc là các bạn chính là kẻ bắt cóc... - Nghe đến đó, mấy tân thủ đều nhìn về phía cả bọn với ánh mắt cảnh giác và vô ý thức hơi nhích người ra xa. Hải lòng trước phản ứng của mấy người xung quanh, chàng trai lại nói:

- Nếu nó là một Game show thì tôi yêu cầu được gặp quản lí. Tôi chính là...

Thằng Minh vội vung tay cắt lời chàng trai trẻ. Sau đó, nó ngoái về phía sau, nhìn thoáng qua Thủy rồi mỉm cười và nói:

- Thủy, cậu nói hộ bọn mình vài câu.

- Ừ... - Thủy khẽ trả lời thằng Minh rồi đứng dậy, tiến về phía giữa phòng.

Đi đến gần chàng trai trẻ, Thủy nở một nụ cười xã giao theo thói quen, hơi cúi đầu thể hiện ý chào lịch sự.

- Chào mọi người, Tôi là Thủy. Chắc hẳn các bạn đã đều nghe thấy âm thanh tự xưng là “Quản lý” vừa vang lên trong đầu. Tôi biết, trong số các bạn có nhiều người không tin, cũng như tôi lần đầu tiên tham gia vậy. Sợ hãi, lo lắng, bất an và nghi ngờ mọi thứ. Nhưng, với tư cách là “Cựu bình”, tôi khuyên các bạn nên bắt đầu tin những thứ “Quản lý” nói là thật đi. Đừng mang theo một chút tâm lí “Coi thường” và thái độ “Không quan tâm nào”. Nếu không, các bạn sẽ chết “Rất khó coi”. Tôi không biết, đây có phải là một game show hay là một trò đùa ác ý nào không, nhưng ở đây, có rất nhiều điều kì lạ thực sự đang tồn tại. Ở đây, đau đớn là thật và tử vong, có lẽ cũng là thật.

Hơi dừng lại cho mấy tân thủ có thời gian tiêu hóa đồng thông tin vừa rồi, Thủy lại nói tiếp:

- Chắc hẳn các bạn đều đã được hướng dẫn cách gọi thẻ nhiệm vụ. Ở đây có một mục ghi là “Nhiệm vụ chính”. Chúng ta phải hoàn thành nó mới có thể thoát được khỏi nơi này, và thật không may cho các bạn, nhiệm vụ này có vẻ cực kỳ khó khăn...

Vừa định khuyên mấy người tân thủ nên đi theo tiểu đội của mình để có thể bảo vệ và cho một chút trợ giúp, gia tăng chút khả năng sống sót thì chàng trai trẻ vừa rồi lại lên tiếng:

- Xin lỗi, cô có thể cho lí do gì để khiến tôi không nghĩ rằng đây là một game show truyền hình thực tế và cô không phải là diễn viên chuyên nghiệp... - Trong lúc nói, chàng trai tiến thêm một bước, rút gần khoảng cách với Thủy để nhìn được rõ mặt của cô: “Khuôn mặt nhìn quen lắm, chắc chắn là diễn viên nào đó rồi”, thầm nghĩ trong đầu. - Âm thanh xuất hiện trong đầu, hay chỉ đơn giản là micro phone mini gắn sâu trong lỗ tai. Còn về... “Card”... Tôi biết, có một số công nghệ lập thể có khả năng thực hiện được điều này. Tốt nhất, cô nên cho tôi gặp quản lý, tôi là giám đốc điều hành của ngân hàng ACBank chi nhánh thủ đô...

- Tôi là Phan Diệp Thủy, đã từng làm thư ký... - Khẽ mỉm cười và ngẩng đầu đáp lại, cách nói chuyện của chàng trai khiến cô nhớ lại hồi còn ở {Thế giới Góc}, những lúc theo cha đi gặp đối tác, không khí cũng y như thế này.

- Phan Diệp Thủy... - Cái tên có vẻ quen thuộc, hình như đã nghe thấy rất nhiều lần. Miệng khẽ nhả lại tên của cô gái, chàng trai hơi ngẩng đầu lên quan sát kĩ lại một lần. Giật mình, cuối cùng hẳn cũng biết, vì đầu mà lại cảm thấy khuôn mặt này quen thuộc:

- Cô... Cô là Phan Diệp Thủy, con gái độc nhất của chủ tịch tập đoàn Street?

Thủy khẽ mỉm cười, hơi gật đầu đáp lại.

- Cô ở chỗ này... Cô lại ở chỗ này... - Chàng trai thể hiện vẻ trầm ổn từ lúc tỉnh dậy đến giờ bắt đầu tỏ ra thất thố, miệng lắp bắp nói - Gần một tháng trước, cô bỗng dưng mất tích tại nơi làm việc. Bên cảnh sát chỉ tìm được có một cốc cà phê chứa chất độc trên bàn của cô... Vậy mà cô lại ở chỗ này... Bỏ cô vẫn còn đang làm rung chuyển cả giới tài chính Việt Nam gây sức ép lên chính quyền để thúc đẩy điều tra. Thông báo treo thưởng cả tỉ đồng cho người nào cung cấp thông tin hữu ích về tung tích của cô vẫn còn treo đầy trên mạng... Cô ở chỗ này... Vậy những gì vang lên trong đầu tôi khi này...

- Đều là thật...

- ...

Q.3 - Chương 4: Huynh Đệ Giao Thủ - Nhiệm Vụ Chính Bắt Đầu

- ...Đều là sự thật - Thủy nhẹ nhàng tiếp lời chàng trai trẻ rồi im lặng cúi đầu. Cô biết, dù nói thế nào thì điều này cũng thực sự khó tiếp nhận. Với lại, cũng còn vài phút nữa mới bắt đầu nhiệm vụ chính, vậy nên cứ cho mấy tân thủ có chút thời gian để dần chấp nhận sự thực này.

Trong lúc Thủy đang nói chuyện với mấy tân thủ thì thằng Minh đã tò mò tiến lại gần kẻ mà đến tận bây giờ vẫn còn đang ngủ.

“Thằng này lạ nhỉ, làm thế quái nào mà nó vẫn còn ngủ được nhỉ?” - Minh thầm nghĩ.

Minh hứng thú ngồi xổm xuống đánh giá cậu trai kì lạ. Nó vừa định hào tâm đánh thức thì cậu trai đã khẽ cự mình, cuối cùng cũng tỉnh.

Cậu trai nhìn rất trẻ với làn da ngăm đen và mái tóc cắt bocc cực ngắn, chiếc áo khoác da đen với cái quần bò cùng màu. Dưới chân cậu ta là đôi giày vải xanh kiểu lính và trông đặc biệt phong cách với bàn tay phải được băng kín mít bằng vải trắng.

Thoáng một giây mơ màng khi vừa tỉnh lại, nhận ra hoàn cảnh không đúng cậu trai đột ngột vùng dậy, nhanh chóng lùi về một góc phòng, ánh mắt lạnh đi cảnh giác nhìn mọi thứ. Khi nhìn thấy bé Lan với đôi tai hồ li và cái đuôi dài trắng toát, về mặt của cậu trai bỗng biến đổi, rồi sau đó, sự kiên quyết và điên cuồng hiện lên trong ánh mắt.

Lén lút hít sâu vào một hơi, cậu trai khẽ co người, bàn chân trái tì sát vào góc tường. Đạp mạnh. Lực phản chấn sinh ra từ bức tường cung cấp một động năng đủ để cho cơ thể dễ dàng đạt được tốc độ cực lớn trong nháy mắt. Lợi dụng tốc độ cao, cậu trai vượt qua chỗ thằng Minh và lao nhanh về phía bé Lan. Bàn tay phải đã nắm lại, được đưa lên cao để chuẩn bị cho một cú đâm mạnh mẽ.

Hơi bất ngờ trước phản ứng và tốc độ vượt quá người thường của cậu trai trẻ, lại thêm vào tư thế không thích hợp, Minh chưa kịp phản ứng gì thì đã bị vượt qua. Nhưng nó chả lo, đằng sau còn có thằng Thi, mà tiêu đội bây giờ cũng chẳng còn ai quá yếu.

Thấy cái đứa vừa tỉnh dậy đã lao đến phía bé Lan với động tác tỏ vẻ công kích một cách rõ ràng, thằng Thi, hiện vẫn còn đang gói đầu lên đuôi của bé tất nhiên không thể lơ đãng nhìn.

Khẽ trượt ra khỏi cặp đùi mềm mại, nó vận sức, lẳng mạnh hai chân lên trong khi lưng vẫn còn dán sát trên mặt đất. Dùng hai tay làm trụ, nó gấp người lại rồi mạnh mẽ bung hai chân ra cùng một lúc. Cả cơ thể chống ngược lên trên, tiếp lấy nắm đấm đang giáng xuống. Đồi {Rambler 2.0} được giữ nguyên ở trạng thái [Rắn], chấp nhận chịu thêm 50% trọng lực để đổi lấy sự kiên cố của đôi giày.

- Ầm! - Cậu trai văng ngược ra ngoài, lớp vải trắng quần trên nắm tay phải đã thấm máu.

Trong khoảng thời gian đó, mấy đứa còn lại cũng đã kịp thời phản ứng. Khẩu P90 vẫn được Du đeo ngang hông đã được rút ra, lên đạn. Hai khẩu súng lục với tạo hình đặc biệt đã xuất hiện trong tay Cỏ May. Một tấm lá chắn nhỏ xuất hiện bên cạnh mỗi người, phiêu phù một cách lạng lạng và không bắt mắt, {Lá Chắn Cỏ Ngươi} đã được Thủy kích hoạt. Bên cạnh cô, thằng Minh cũng đứng đó đề phòng. Vẫn còn ngồi dưới đất nhưng đầu ngón tay của bé Lan đã hơi phát sáng, một nòng súng kếp đã nhô ra khỏi chóp đuôi và hai quả cầu ánh sáng yên lặng chuyển động quanh người.

Sau khi đạp văng kẻ dám tấn công bé Lan ra ngoài, nương theo dư lực còn sót lại, hai tay Thi hơi vận sức, bật người đứng thẳng dậy. Ánh mắt của nó lạnh đi, nhìn về phía thằng nhãi đang chật vật lui lại cuối căn phòng. Hai chân dụng lực, cả cơ thể bắn đi, nó trực tiếp tấn công mà không cần hỏi nguyên do. Tất cả những kẻ dám có ý đồ tấn công cô gái của nó đều đáng bị ăn đập.

Bị đá bay ra ngoài, sau khi tiếp đất, cậu trai trẻ vẫn phải liên tục lui lại để triệt tiêu dư lực, mãi cho đến sát cuối phòng, cả người tựa hẳn vào tường mới miễn cưỡng ổn định được lại cơ thể. Chưa kịp làm ra tư thế phòng thủ, kẻ đối diện đã lại lao vào. Tốc độ nhanh đến khó tin kết hợp với sức mạnh mà đối phương đã thể hiện ra qua lượt giao thủ vừa rồi khiến cho trực giác của cậu liên tục lên tiếng hối thúc cơ thể nhanh chóng làm ra động tác né tránh, tuyệt đối đừng đón đỡ. Tin vào trực giác của mình, cậu trai chật vật nghiêng người, hai chân vội vã dụng lực, cùng lúc đó, cơ thể cậu ta liên tục xoay tròn, thành công né qua một bên ngay trước khi thằng Thi lao tới.

- RRRẦm...!!! - Chân thằng Thi mạnh mẽ đạp vào bờ tường, nơi mà chỉ một khắc trước thôi còn là vị trí của cậu trai trẻ. Bức tường rung lên bần bật nhưng dưới sự gia trì của kết giới nhị phân nên không hề nứt vỡ.

Hơi bật ra ngoài sau đợt tấn công, thằng Thi điều chỉnh cơ thể ngay khi vẫn còn ở trên không trung và khi vừa tiếp đất, nó đã ở tư thế sẵn sàng cho đợt tấn công tiếp theo. Mạnh mẽ dậm chân, nó đuổi kịp đối thủ vẫn còn đang trong trạng thái bật ra ngoài, một cú đá thẳng tầm cao được tung ra một cách không do dự.

Hoảng sợ trước sự linh hoạt của đối thủ, cậu trai vội vàng đưa hai tay lên trước ngực cố gắng đỡ đòn. Trong lúc đó, cậu ta kịp nhìn thoáng qua mặt thằng Thi.

- Ầm...!!! - Cảm giác như xương cánh tay trái, nơi trực tiếp đỡ đòn đã rạn nứt, đau đớn mãnh liệt truyền về não bộ. Trực diện đón đỡ đòn tấn công, cậu trai tiếp tục bị đá bay đi, căn phòng không được rộng lắm nên cả người lại đập vào bờ tường bên cạnh.

“Khuôn mặt này, phong cách tấn công này...”. Lúc bị đá bay đi, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu cậu trai trẻ. Cơ thể gục xuống sau khi va chạm với bức tường, thấy thằng Thi lại lao vào, cậu trai vội vàng hô lớn:

- Sói Lốc! Thi sói đại ca!

Nghe thấy đối phương có thể gọi ra được tên mình, thằng Thi lập tức giải trừ tư thế tấn công, cơ thể ở giữa không trung khẽ lộn một vòng, hai chân tiếp xúc với bờ tường, triệt tiêu dần lực lượng rồi nhẹ nhàng tiếp đất. Vẫn giữ nguyên tư thế đề phòng, nó nghi hoặc nhìn về phía cậu trai trẻ.

Cố gắng gượng dậy, cậu trai đưa tay lên trên cổ, tháo xuống một sợi dây chuyền tầm thường không bắt mắt. Sợi dây chuyền được luồn qua một chiếc huy hiệu tròn nhỏ có khắc biểu tượng hình đầu sói in trên hoa văn hình con lốc - Huy hiệu Sói Lốc.

- Đại ca, em đây... Nam điên đây! - Đưa tấm huy hiệu về phía thằng Thi, cậu trai nói.

- Chú là Nam điên...? - Nhìn tấm huy hiệu, thằng Thi nghi hoặc hỏi.

- Dạ, là em đây. Đại ca không nhớ em sao? - Cậu trai vừa nói vừa ngẩng đầu lên.

- Định mệnh, trông chú khác quá! - Khẽ lắc đầu cảm thán, rồi nó quay lại nói với cả bọn đằng sau - Không có gì, người nhà cả.

Thấy thằng Thi nói vậy, cả tiểu đội cũng buông lỏng cảnh giác, giải trừ kỹ năng và thu lại vũ khí của mình.

Nghe nói là người quen, thằng Minh cũng ham vui chạy đến. Nó nhìn chăm chăm vào cậu trai trẻ rồi tròn mắt hỏi:

- Chú là Nam điên...? - Không đợi câu trả lời, nó đã híp mắt lại, cười toe toét nói - Trông chú khác quá! Anh nhớ ngày xưa, chú có mái tóc lãng tử trông dài dài bản bản cơ mà, sao bây giờ lại cắt tọc lốc sạch sẽ thế này?

- Học cấp ba xong em đi bộ đội, không để được tóc dài... - Nam thành thật trả lời - ...Trông hai đại ca vẫn (Bựa) như xưa - Đương nhiên, từ trong ngoặc cậu chỉ dám nói thầm trong suy nghĩ.

- Chú cứ quá khen chứ bọn anh bao giờ chả đẹp trai như thế

Nhìn ba thằng nói chuyện với nhau một cách thân thiết, mấy đứa còn lại của tiểu đội cũng lại gần. Còn mấy tân thủ, sau khi thấy một màn trình diễn võ thuật và phô trương vũ khí hoành tráng như vậy cũng không dám làm ồn.

Thùy nhìn về phía chàng trai trẻ mặc bộ vest đen lịch sự, hơi nghiêng đầu cười rồi cất giọng hỏi:

- Anh còn điều gì muốn hỏi chẳng?

Vẫn còn ngây ngời trước màn trình diễn của thằng Thi, nghe thấy Thùy hỏi, chàng trai mới giật mình bừng tỉnh. Sững sờ một khắc rồi anh ta khẽ lắc đầu, cười yếu ớt. Nếu lúc trước, chỉ nghe Thùy giải thích thì còn nửa tin nửa ngờ, ôm chút tâm lý cầu may nhưng sau một màn vừa rồi thì có lẽ, phải tự buộc mình tin thôi. Không riêng gì chàng trai trẻ nghĩ vậy mà hầu như, mọi tân nhân trong căn phòng này cũng đều ôm theo tâm lý như vậy.

Phía bên kia, thằng Thi đã bắt đầu giới thiệu từng người trong tiểu đội cho Nam làm quen:

- Đây... - Chỉ vào cô bé với đôi tai hồ li đang ngồi trong lòng mình, Thi giới thiệu - Cô bé vừa bị chú tấn công là Lan - Khẽ xoa đầu và đùa nghịch đôi tai kì lạ một chút, nó nói tiếp - À ừm... Thú cưng của anh.

- Ai?!! Ai là thú cưng của anh cơ chứ!!? Có anh là thú cưng của người ta thì có! - Như một con mèo bị chạm phải đuôi, bé Lan giãy nảy lên rồi trực tiếp xoay người, hướng đến bà vai thằng Thi cần tới.

- Ó! Sao lại cắn anh? Ai ui...! Bỏ ra! Đau! Đau!...

Vất vả dỗ yên bé Lan, thằng Thi lại tiếp tục giới thiệu - Đây là Cỏ May, trông hơi lạ một tí nhưng ngày xưa chú gặp rồi - Vừa nói nó vừa vỗ nhẹ vào đùi cô gái có mái tóc dài xõa lung tung đang ngồi bên cạnh làm cho cô phải đỏ bừng mặt lên vì xấu hổ. Chỉ về phía cô gái đang đứng ở vị trí gần giữa phòng, Thi nói - Đó là Thủy, chị “nuôi” thằng Minh.

- Chị nuôi...?

- Ờ...

Ngồi cách đó không xa, thằng Minh đang chảy nước rãi nhìn chăm chăm vào đôi chân dài miên man trắng ngần của một cô gái tân thủ. Đường như cảm thấy thằng Thi đang nhắc đến mình, nó quay đầu lại hỏi - Bọn mày đang khen tao cái gì đấy?

- Tau khen mày dạo này đẹp trai lắm. Sắp đẹp bằng tau rồi đấy.

- Cút! So với mày thì khác nào sĩ nhục nhan sắc của tao - Đếch thèm quan tâm mấy thằng xấu trai nói chuyện nữa, Minh quay đầu lại, tập trung vào chuyên môn của mình.

Khẽ hát cảm về phía chàng trai có mái tóc dài vẫn ngồi im lặng ở một góc phòng, Thi nói - Nó là Du, nhìn hơi ngu nhưng thông minh phết.

Nam cố gắng cười tươi hết cỡ chào từng người theo lời giới thiệu của thằng Thi. Mấy cô gái đều được cậu ta kêu bằng “Chị” đều vui mừng ra mặt: “Cậu ta kêu anh ấy là đại ca, kêu mình bằng chị, vậy là...” Có một sự ngẫm hiểu trong lòng mỗi cô gái của cái tiểu đội này.

Thấy chàng trai tên Du có vẻ lớn tuổi hơn mình, Nam định chào bằng “Anh” thì Du đã bất ngờ lên tiếng:

- Cậu là một trong mười hai Chinh tướng?

Câu hỏi bất ngờ làm cả Nam và Thi giật mình, cách đó không xa, thằng Minh cũng có cùng phản ứng.

“Chinh tướng” là lực lượng chiến đấu tinh nhuệ của băng Sói Lốc, chỉ đứng dưới và nhận lệnh trực tiếp từ ba người mang danh hiệu “Chòm sao màu máu – Danh hiệu của những người lập băng”. Bất cứ kẻ nào mang danh hiệu “Chinh tướng” đều đã bắt đầu được liệt vào hàng ngũ “Kẻ mạnh”, đều có thể tiến thêm một bước trở thành võ giả cấp phong hào, trở thành cao thủ. “Chinh tướng” đủ khả năng để tách ra lập băng riêng.

“Chòm sao màu máu” ngoài Minh (Ảnh Quyền Minh lồi) và Thi (Ma Cước Thi sói) ra thì còn một kẻ nữa: Nhện Quý Tuấn khanh, hiện tại vẫn đang làm thủ lĩnh băng Sói Lốc.

- Đúng rồi, sao chú có huy hiệu màu đen...? - Thằng Thi ngạc nhiên hỏi. Trong băng Sói Lốc, chỉ có “Chinh tướng” mới được mang huy hiệu màu đen, các thành viên khác đều mang huy hiệu màu xanh hoặc màu xám bạc, huy hiệu màu đỏ chỉ được cấp tạm thời cho thành viên được quyền đại diện cho “Chòm sao màu máu”. Và theo như thằng Thi nhớ rằng, Nam điền chỉ là một thành viên bình thường mà thôi.

Ngại ngừng gãi đầu, Nam trả lời - Em mới lên Chinh tướng được nửa năm thôi. Em là Chinh tướng thứ mười ba...

- Chú lên Chinh tướng sao anh không biết? - Thằng Thi vừa vờ cảm vừa hỏi.

- Dạ, em không rõ. Em tưởng quyết định lên Chinh tướng của em được hai đại ca thông qua rồi chứ? Đại ca Tuấn khanh nói vậy mà.

Ngồi xồm cách đó không xa, có lẽ nghe loáng thoáng được cuộc nói chuyện nên thằng Minh cũng tham gia - Hồi nửa năm trước, thằng Tuấn khanh có gọi điện cho anh em mình báo xét cho thằng nào đó lên chinh tướng đấy, lúc đó tao với mày đang vội ra chợ đêm ngắm người nên xem qua loa rồi đồng ý bừa rồi... - Nó nói mà vẫn không quay đầu lại, nước miếng đã vãi thành vũng đọng đầy dưới hai chân.

Thấy thằng Minh nói thế, cả bọn đều sùng sốt. Hai cái thằng này thật là, quyết định trọng yếu của băng nhóm mà được bọn nó xem xét một cách qua quýt và thông qua bằng một lí do vô cùng nhảm nhí chẳng hề liên quan.

- Tôi muốn đấu với cậu một trận – Du nói, vẻ mặt lạnh lùng như ngàn năm vẫn vậy.

Hơi bất ngờ trước đề nghị của Du, Nam cười đáp lại - Có thể được làm đồng đội của “Chòm sao màu máu” thì chắc anh cũng không tồi. Nếu được hai đại ca đồng ý thì thằng này lúc nào cũng ok.

Du hơi gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Hẳn thực sự hài lòng với câu trả lời của Nam. Đã trải qua một trận chém giết sinh tử, lại được hai đại ca trực tiếp chỉ bảo một thời gian, Du thấy cả tâm lí và thể chất của mình đều được đề thăng một cách rõ ràng. Cậu ta cần một trận chiến vừa tầm để kiểm chứng điều đó và tất nhiên, Nam là một đối thủ tốt. Mặc dù biết, khả năng để mình có thể chiến thắng một Chinh tướng là vô cùng nhỏ nhưng Du vẫn muốn thử một lần.

- Các chú muốn đánh nhau thì để sau hẵng tính, đến lúc đó bọn anh kiếm cho cách chú cả khán giả lẫn bình luận viên đang hoành. Bây giờ, thằng Nam cho anh hỏi, sao chú dám tấn công bé Lan (thứ cưng) của anh? - Từ trong ngoặc tất nhiên nó chỉ dám nghĩ trong đầu.

- Đại ca thông cảm, dạo này tiểu đoàn của bọn em có chút va chạm với lực lượng Thiên Yêu Hàn Quốc. Ngoại hình của chị nhà có chút đặc biệt nên em tưởng nhầm - Ánh mắt cậu ta hơi lướt qua cái đuôi và hai tai của Lan, bọn Thiên Yêu có vài kẻ trông y như vậy.

- Lực lượng Thiên Yêu? Chú tham gia vào “Thế Giới Ngầm”?

- Biết chút thôi, em vào bộ đội mà, lực lượng đặc biệt...

- À...

Ở cái nơi sinh tử tồn vong này, gặp được người quen chẳng biết nên vui hay buồn. Mãi nói chuyện, bọn nó quên không để ý, cánh cửa phòng mục nát đã hơi hé mở tự lúc nào.

.....

- Em xin lỗi chị... - Nam hướng về phía bé Lan, đầu cúi sát đất, thành khẩn nói.

- Gọi là “Chị cả” - Bé Lan nhắc nhở, giọng nói vẫn còn đượm mùi trẻ con lộ ra vẻ hào hứng rõ ràng.

- Chị cả... Hãy tha lỗi cho em. Từ nay về sau, em không dám nữa... - Nam không dám chậm trễ, ngay lập tức sửa lại cách xưng hô của mình.

Ngồi trong lòng thằng Thi, bé Lan hết sức hưởng thụ nghe cậu đàn em mới liên mồm gọi mình bằng “Chị”, cái miệng nhỏ nhắn lúc nào cũng cười khảnh khách làm lộ hai chiếc răng nanh mới hơi nhú ra, nhỏ xíu.

Đang định bắt cậu đàn em mới gọi Cỏ May là “Chị hai” thì một dự cảm không lành bỗng nhiên ập đến. Rồi em nhìn thấy, giữa căn phòng mờ sáng, một cánh bướm đen lặng lẽ xuất hiện. Ngay sau đó, là cánh thứ hai, thứ ba, thứ tư... Những cánh bướm đen nhanh chóng hiện ra, bao phủ toàn bộ căn phòng. Sợ hãi, hoảng hốt, em vội vàng ôm chặt lấy cánh tay thằng Thi, mặt tái mét, cả người đã hơi run rẩy.

Chưa cần Lan phải nói, thằng Thi đã nhận ra sự sợ hãi của cô bé trong lòng mình. Chỉ có một khả năng khiến em trở nên như vậy, nó lập tức làm ra phản ứng. Ôm lấy bé Lan và vội vàng đứng dậy, Thi hét lớn:

- Minh đâu!? Có biến! Cỏ May, hack map. Thủy, Du, chuẩn bị chiến đấu.

Đã được luyện tập cả trăm lần, cả tiểu đội lập tức chấp hành mệnh lệnh một cách không do dự. Đúng lúc đó thì...

- Uỳnh...!!! - Một góc trần nhà bỗng nhiên nổ tung như bị pháo kích, cả căn phòng như rung chuyển và đá vụn sinh ra từ vụ nổ như một cơn mưa bắn về phía tất cả mọi người trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 5: Cái Chết Đầu Tiên - Sợ Hãi

Giữa đồng đồ nát, một mảng tường đá lớn đang nằm im bỗng nhiên hơi nhúc nhích rồi trượt sang bên cạnh. Từ khe hở do mấy tảng đá lớn tạo thành bên dưới mảng tường vừa rồi, thằng Thi lóc ngóc bò lên. Đằng sau nó là Cỏ May và bé Lan.

Tai nạn đến quá bất ngờ, vị trí bọn nó ngồi lại là nơi gần vụ nổ nhất. Thằng Thi chỉ kịp đá bay vài tảng đá lớn rồi vội vàng quay người, đưa lưng về phía đám đá vụn đang bay tới mà gồng mình, chắn cho Cỏ May và bé Lan đang núp trong lòng. Ba đứa bây giờ trông chặt vật không chịu nổi, bộ chiến bào chưa rách nhưng trông xộc xệch và bẩn thỉu. Đưa tay về phía sau xoa tấm lưng vẫn còn đau nhức, nương theo ánh trăng, Thi vội vã đưa mắt khắp nơi tìm đồng đội.

Cách chỗ thằng Thi vài mét, thằng Minh cũng vừa mới bò ra khỏi đồng đồ nát, bên cạnh nó là Thủy cùng với hai người tân thủ nữa, chàng trai mặc vest và bà nội trợ đeo tạp dề.

Xa hơn một chút, gần cuối đầu kia của căn phòng, một bộ xương màu xám đen, cao hơn hai mét đang hàm hồ đứng đó, bên cạnh là Du, chủ nhân của bộ xương. Ở gần cuối phòng nên mấy mảng đá lớn đã bị hai thằng Minh và Thi đỡ gần hết nên với sự giúp đỡ của con búp bê Âm Dạ, Du cũng thành công bảo vệ được hai tân thủ bên người, cậu bé nhỏ tuổi và cô nàng tóc mì tôm sành điệu.

Ở góc bên kia, cô nàng tân thủ có đôi chân đẹp đang nép sát người vào góc tường run rẩy. Phía trước cô ta, Nam điên vừa cười khà khà vừa lau máu, tay vồ liên tục lên vai của anh thanh niên cơ bắp bên cạnh mình. Khi Thi đại ca vừa hô chuẩn bị chiến đấu, với trực giác của người lính cậu ta đã phóng ngay về phía này, vị trí tân thủ không có cự binh bảo vệ. Vết thương từ lúc đánh nhau với Thi đại ca còn chưa hết đau nên độ linh hoạt bị giảm đi nhiều, bị vài viên đá văng vào đầu lúc trần nhà sập xuống. Tường đứt cả mình lẫn cổ gái đằng sau nhưng may mà anh chàng cơ bắp bên cạnh mình “Trâu” phết, cứ thế đưa lưng ra mà đỡ cho cả bọn.

Chỉ có mấy đứa cự binh là trông còn khá một chút chứ đám tân thủ thì kẻ nào cũng bầm dập. Đặc biệt là Nam và chàng trai cơ bắp, một kẻ máu chảy đầy mặt còn một kẻ máu đã thấm đầy lưng áo.

Sợ hãi và hoảng loạn, thậm chí, mấy cô gái đã bắt đầu nức nở.

Thờ phào một hơi khi thấy cả bọn không sao, Thi lập tức ra hiệu cho tiểu đội thu gọn đội hình. Mấy đứa nhanh chóng tụ lại một chỗ, quay lưng vào nhau bảo vệ cho Cỏ May đứng ở chính giữa. Một phù hiệu hình lá chắn nhỏ cỡ lòng bàn tay lặng yên xuất hiện bên cạnh mỗi đứa, Thủy đã kích hoạt {Lá chắn cổ ngữ} của mình. Kỹ năng [Thiên nhân] cũng đã được Cỏ May phát động.

Với tổ chất người lính, Nam nhanh chóng bắt nhịp và phối hợp với cả bọn tạo đội hình phòng thủ. Chàng trai cơ bắp cũng được cậu kéo theo, vung về phối hợp.

Ba mươi mét... Bốn mươi mét... Năm mươi mét... Tầm bao phủ của kỹ năng [Thiên Nhân] đang nhanh chóng vươn xa.

Tầm nhìn của [Thiên Nhân] không phải là quét trên một mặt phẳng mà là một khối cầu lấy Cỏ May làm tâm và khuếch tán ra ngoài.

Sáu mươi mét... Bảy mươi mét... Vô số hình ảnh vọng vào trong đầu Cỏ May, nhà cửa, đường sá với những lối đi quanh co nhỏ hẹp, thậm chí ngay bên dưới chân cô cũng là cả một hệ thống kiến trúc ngầm chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp. Không có dấu hiệu của sự sống.

Tám mươi mét... Cô May đã phát hiện ra sự bất thường. Cô “nhìn thấy” một cỗ máy hình tròn lơ lửng giữa bầu trời. Cô May lập tức ra hiệu cho mọi người.

Nhìn về phía Cô May vừa chỉ, khuôn mặt hai thằng bỗng nhiên biến sắc.

Akuma!

Như một sản phẩm cơ khí hoàn hảo, con Akuma lặng lẽ treo lơ lửng trên nền trời. Cơ thể hình bầu dục với ba mảnh vỏ ngoài cân đối, những nòng súng kim loại lạnh lẽo nhô ra, phản chiếu ánh trắng màu bạc.

- Bùm... - Ánh lửa lóe lên từ một trong số những nòng súng của con Akuma, kèm theo đó là tiếng nổ gầm vang như nòng pháo đang khai hỏa. Cùng lúc đó, một bờ tường cách cả bọn hơn mười mét bỗng nhiên vỡ vụn. Viên đạn được con Akuma bắn về phía này.

- AAAAA...!!!! - Chỗ cả bọn, chàng trai mặc vest đã ngã nhào xuống đất, cánh tay trái cụt đến tận khuỷa đang phụt máu thành tia. Chàng trai bị đạn Akuma bắn trúng, vậy thì... Ngay sau đó, những ngôi sao đen bắt đầu xuất hiện nơi khuỷa tay bị cụt rồi nhanh chóng lan ra toàn cơ thể. [Máu độc] của Akuma thuần huyết không phải là thứ mà độc của một Akuma nửa vờn như thằng Thi có thể so sánh được.

Ặc... Ọc ọc ọc ọc ọc... - Những ngôi sao đen đã từ cổ lan dần lên mặt. Khuôn mặt sáng sủa có chút đẹp trai của anh chàng “Giám đốc ngân hàng” bây giờ trở nên vụn vỡ, hai mắt trũng lõm như lõi hắt ra ngoài, hàm răng cắn chặt nhưng từ trong kẽ răng vẫn luôn ọc ra bọt máu, trán nổi đầy gân xanh và trong cổ họng, một vài âm tiết cô quái cố gắng bật ra, nghe không rõ.

[Máu độc] sau khi tiến vào cơ thể sẽ khuếch tán và triệt để phá hủy từng tế bào nên sự đau đớn mà nạn nhân phải chịu là vô cùng to lớn. Cơ thể chàng trai lập tức vỡ vụn trong tiếng la hét chói tai của mấy cô gái tân thủ.

Về mặt của nhóm cựu binh lập tức biến đổi, mặc dù đũa nào cũng đã chứng kiến những chuyện như thế này vài lần rồi nhưng mỗi khi thấy một người còn sống sờ sờ bên cạnh mình trực tiếp chết đi, bọn nó vẫn có cảm giác như cũ, khó chịu trong lòng.

Cựu binh còn như vậy, tân thủ thì khỏi phải nói. Mấy chàng trai, kể cả Nam trong đó đều hoảng sợ lùi lại. Mấy cô gái đều cảm thấy hai chân mình vô lực, ngã ngồi trên mặt đất, sợ hãi đến mức chết lặng cả người, nước mắt đã chảy tràn hai má. Mấy người này, hầu hết đều là dân chúng bình thường, hàng ngày đều sống an ổn với cơm, áo, gạo, tiền, với đi làm, đi học. Thi thoảng, có tụ tập xem một vụ tai nạn ở đầu ngõ, một vụ đánh nhau ở con phố bên cạnh đã là đặc biệt, đã là phấn khích lắm rồi. Vậy mà bây giờ, lại có người chết ngay trước mặt. Tử trạng và biểu hiện trước khi chết của chàng trai xấu số khiến ai cũng hoảng sợ trong lòng. Chẳng biết có như trong game, sau khi chết sẽ lại được hồi sinh hay là được về nhà hay không nhưng sự đau đớn như vậy thì... quá mức rồi.

Lặng đi khoảng một giây, cô bé tóc mì tôm bắt đầu ôm mặt khóc thét: - Á Á Á ...!!!

- Câm miệng! - Thằng Thi gần giọng nói. Từ trong cổ họng của nó, một âm Bass cũng đi theo. Âm Bass không lớn như mấy người ở đây đều cảm thấy như có một thứ gì đó vừa nện vào ngực mình, cảm giác như đứng trước một chiếc loa thùng công suất lớn đang nện trống vậy. Lợi dụng nguyên lý chiến ca, Thi thành công tạo ra một chút hiệu ứng áp chế.

Tiếng thét của cô bé tóc mì tôm bỗng ngưng im bật, mấy tân thủ khác cũng sững người.

Biết thằng bạn mình đang đau họng, Minh tiếp lời ngay:

- Muốn sống thì im mồm - Nó rít từng chữ qua kẽ răng mang hàm nghĩa đe dọa rõ ràng. Nó để ý thấy, sau viên đạn vừa nẩy xong thì con Akuma không bắn về phía này nữa mà quay ra nã pháo vu vơ xuống cái thành phố hoang tàn này. Việc đó nói lên một điều rằng, viên đạn mà con Akuma bắn về phía này là hoàn toàn ngẫu nhiên. Vậy nên, tiểu đội hoàn toàn có thể lặng lẽ rút lui để tìm hiểu hoàn cảnh xung quanh trước khi chính thức tham chiến.

Sau khi thực hiện thành công âm Bass, mấy tân thủ đều vô thức tỏ ra sợ hãi đối với thằng Thi, lại nghe thằng Minh đe dọa, bọn họ lập tức im bật, thậm chí cử động cũng không dám.

Cô bé tóc mì tôm run rẩy ngồi đó, nước mắt ứa ra nhưng không dám phát ra tiếng, hai bàn tay nhỏ bé cố gắng bịt chặt lấy miệng mình. Bộ váy áo sành điệu bây giờ dính đầy bụi bặm trông bẩn thỉu và nhem nhuốc lạ. Sợ hãi, hoảng loạn và cả sự tủi thân hiện lên trong ánh mắt.

Minh vội vàng giục mấy tân thủ đứng dậy, tiến hành rút lui. Cô May kích hoạt chế độ [Bùng Nổ] của chiếc vương miện thiên hà để xác định xem trong tầm nhìn có còn con Akuma nào nữa không và tìm chỗ trốn thích hợp. Bé Lan chạy lên trước tiểu đội, căn cứ vào những cánh bướm đen mà dẫn đường. Cả tiểu đội lặng lẽ di chuyển.

Đi được hơn mười mét thì:

- BÙM! - Ngôi nhà nằm sát bên đường đi của tiểu đội bỗng nhiên nổ tung. Ngay sau đó là căn nhà bên cạnh cũng bùng sáng trong tiếng nổ tiếp theo. Cả tiểu đội bị sóng xung kích và hơi nóng đánh dạt ra, mấy tân thủ ngã dúm dúi.

Nhanh chóng ổn định lại thân mình, hai thằng vội vàng nhảy lên một nóc nhà thấp gần đó.

Không biết do tiếng hét của cô bé tóc mì tôm hay do linh hồn của chàng trai vừa chết mà con Akuma ban nãy vẫn đứng nã pháo linh tinh bây giờ lại đang trôi về phía này. Vài nòng súng phản chiếu ánh trắng lạnh lẽo đang chĩa về phía tiểu đội, sẵn sàng khai hỏa.

- Chạy!!- Hai thằng hét to một tiếng rồi vội vàng nhảy xuống, giục mọi người nâng cao tốc độ đội hình.

- BÙM! BÙM! BÙM! BÙM! BÙM! - Đạn pháo liên tục nổ ngay bên cạnh nhóm người. Dưới sự dẫn đường lắt léo của bé Lan, chưa có quả đạn nào trực tiếp bắn trúng nhưng cả tiểu đội liên tục ngã trái ngã phải, tiến lên vô cùng khó khăn. Không thể thoát được khỏi sự vây hãm công kích của con Akuma này thì bọn nó không thể nào tìm được chỗ nấp. Ai mà biết được ở ngoài kia, có còn con Akuma nữa không, nếu cứ dây dưa thế này, chút nữa thôi, con Akuma thứ hai, thứ ba... bị hấp dẫn đến đây thì lúc đấy ngay cả cự binh cũng không chắc đã toàn mạng.

Phải cắt đuôi được con Akuma này.

Bảo bé Lan tiếp tục dẫn mọi người tìm chỗ trốn còn hai thằng thì lập tức tách ra, tìm cách đánh lạc hướng con Akuma.

...

Ba mươi giây sau khi tách khỏi đội hình, Minh và Thi đã đứng trên một nóc nhà ở phương hướng hoàn toàn khác với hướng mà tiểu đội chạy trốn. Ở phía xa, đạn pháo vẫn nổ. Con Akuma còn cách chỗ hai thằng đang đứng hơn năm mươi mét. Không thể chờ đợi thêm nữa, bây giờ, mỗi một giây trôi qua, đồng đội của bọn nó lại nhiều thêm một phần nguy hiểm.

Quyết định lập tức tấn công.

Bộ đai lưng chiến đấu đã được triệu hồi, quấn vòng quanh thắt lưng. Hai {Túi ma pháp ứng dụng} chứa hai phép cường hóa và lá chắn đã được mở. Đôi găng tay {Hỏa Liên Hoa} của thằng Minh vừa phủ kín những ngón tay cuối cùng của nó và đôi giày ba trạng thái của thằng Thi cũng đã tồn tại ở thể [Khí] được một lúc rồi.

Minh khẽ vuốt tay qua chiếc hộp không gian đeo ở thắt lưng, một khẩu súng to và kì lạ đã xuất hiện trên tay nó. Khẩu súng lục chỉ có một nòng súng lớn gắn trực tiếp vào tay cầm. Không phải là vũ khí mạnh mẽ gì mà chỉ là một khẩu súng bắn pháo sáng hai thằng vẫn dùng để chơi pháo hoa mỗi khi dùng xong com tời ở Khu Lưu Trữ. Chĩa khẩu súng về phía con Akuma, ngắm chuẩn và bóp cò...

- Bụp... - Sau một tiếng nổ không lấy gì làm to lớn, viên pháo hoa được chế tạo bằng phương pháp đặc biệt không để lại vệt lửa trên quỹ đạo di chuyển bay ra khỏi nòng. Cự li năm mươi mét không làm khó được thằng Minh, viên pháo hoa nổ bùng ngay trước mặt con Akuma đang chăm chú nã pháo.

- BÙNG... - Âm thanh lớn và ánh sáng mãnh liệt đột ngột lóe lên trước mắt làm con Akuma hơi sững người lại. Hình như nó bị giật mình, nếu nó còn cảm xúc. Nhịp độ công kích đám người chạy trốn bị cưỡng chế tạm dừng.

Cắt khẩu súng bắn pháo sáng đi bằng một cái phát tay, thằng Minh lập tức nhảy lên, hai chân hơi co lại trên không trung, đầu hướng thẳng về phía con Akuma. Thằng Thi đứng phía sau vài mét lập tức lấy đà, phóng đến. Vào đúng tầm chân, Thi liên mạnh mẽ dậm chân, vịn người, một cú đá ngang quét thẳng vào lòng bàn chân đang hướng về phía sau của thằng bạn. Trong lúc đá, Hồn lực được tinh thần thao túng ở ạt dồn xuống chân, thuần thực chạy theo những lộ tuyến kinh mạch đặc biệt nào đó mà hội tụ lại bàn chân. Dưới lớp chiến bào, vô số hoa văn hình dây xích cũng từ dưới bàn chân mà leo ngược lên bắp đùi của nó.

[Lam Sơn Pháo]

Đá thằng bạn đi, Thi lập tức rút từ trong hộp không gian ra một khẩu AKS báng gấp với nòng được cắt ngắn để giảm độ giật và dễ dàng cải tiến tốc độ bắn. Chĩa súng về phía con Akuma, nó dứt khoát bóp cò.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng! - Tiếng súng dồn dập vang lên. Phía đằng xa, con Akuma lập tức trúng đạn.

Con Akuma đứng yên không thèm tránh né, để mặc cho con mưa đạn bắn vào người. Vô số đầu đạn bằng đồng hung hăng lao tới rồi mạnh mẽ đâm vào cơ thể nó nhưng chỉ có thể khiến cho vỏ ngoài của con quái vật hơi lõm lại. Hao hết động năng, những đầu đạn bất lực rơi xuống đất, còn vết lõm trên tấm vỏ kim loại của con Akuma thì nhanh chóng phục hồi.

Công khai khiêu khích.

Bỏ qua cho mấy con mồi khó giết mà bây giờ đã mất dấu, con Akuma quay lại với ý đồ xử lí kẻ dám tấn công mình. Hơi nghiêng người sang một bên, vài nòng súng đã chĩa về phía thằng Thi.

Khai hỏa

- BÙM... BÙM... BÙM... BÙM... BÙM...!!

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 6: Soul Gun Di Bản - Thiên Không Dạ Vũ

Con Akuma hơi nghiêng người sang một bên, vài nòng súng chìa về phía thẳng Thi. Khai hỏa.

- BÙM... BÙM... BÙM.... BÙM... BÙM...!!!

Nóc nhà, nơi thẳng Thi đứng nổ tung. Tất nhiên, thẳng bé không thể bị bắn trúng dễ dàng như vậy. Ngay khi thấy con Akuma bị thu hút và bắt đầu hướng nòng súng về phía này, nó đã lập tức di chuyển.

Thẳng Thi chạy chéo sang một bên, vừa rút ngắn khoảng cách tạo điều kiện cho đợt tấn công tiếp theo vừa để tránh né những viên đạn đang nổ sát bên người. Khẩu AKS trên tay nó vẫn nhả đạn. Thừa biết rằng vũ khí thông thường không thể làm tổn thương được Akuma nhưng nó vẫn cứ bắn. Cái nó cần làm bây giờ là thu hút sự chú ý chứ không phải là gây sát thương trực tiếp.

Năm mươi mét, nếu chạy bằng chân thì dù có dùng hết sức, Minh vẫn phải mất khoảng 7 giây. Nhưng với [Lam Sơn Pháo] thì 2 giây đã là quá đủ. Minh đang hướng về phía con Akuma, tất nhiên là không phải bay thẳng vào mặt con ác quỷ đó để rồi trở thành mục tiêu ngắm bắn giữa trời, vị trí mà nó hướng đến là nóc nhà ngay bên dưới con Akuma. Trạng thái "Mở khóa gen" đã được kích hoạt ngay từ lúc chuẩn bị cú nhảy. Với hơn 30% não vực được kích hoạt, tư duy của nó sẽ đủ nhanh để có thể xử lý được mọi tình huống phát sinh trong lúc di chuyển với tốc độ cao như thế này.

Đã sắp tiếp cận căn nhà mục tiêu. Căn nhà này có một căn gác mái nho nhỏ nhô lên khỏi nóc nhà, rất thuận lợi cho hành động tiếp theo của tụi nó. Khẽ xoay người giữa không trung, Minh điều chỉnh tư thế để cho bộ phận va chạm đầu tiên là hai bàn chân của nó

- Âm... - Một tiếng trầm muộn, hai chân của nó đã tiếp xúc với bức tường gác mái, dù đã cố gắng chùng gối, cơ người hoàn xung nhưng tốc độ quá nhanh, âm thanh va chạm vẫn không thể nào tránh được. Nương theo dư lực, nó mạnh mẽ vịn người, bàn tay phải đã xòe ra, các ngón tay duỗi thẳng, chụm vào nhau tạo thành một thủ trầm.

[Karate thực chiến – Phá Tầm]

Cánh tay được đâm thẳng vào bức tường đá, mạnh mẽ xuyên qua phía bên kia rồi bám chắc lấy vách tường bên trong. Sau khi thành công cố định cơ thể của chính mình, Minh hướng về phía thẳng bạn đang chạy trốn. Hình tròn ma pháp trần màu tím hiện lên phía bên ngoài bụng trái rồi lập tức bị xé toạc ra thành một cái miệng đỏ lòm với sợi xích ma pháp bắn ra ngoài.

[Hook King]

Sau khi đá thẳng bạn đi, Thi vừa di chuyển vừa nổ súng, dù không theo đường thẳng nhưng với [Quý Bộ] và đôi giày ba trạng thái được để ở thể [Khí], nó vẫn nhanh chóng tiếp cận con Akuma. Thằng Minh đã cố định xong cơ thể và Thi thấy sợi xích với cái móc đỏ lòm đang bắn về phía nó. Xoay người, Thi giơ tay trái ra cho sợi xích quấn vào, tay phải khẽ hất về đằng sau, cất khẩu AKS vào hộp không gian, cùng lúc đó, dưới chân nó chột nhúm, cả người bắn đi theo lực kéo về của sợi xích.

- Xích xích xích xích... - Khi chịu tải trọng, sợi xích ma pháp của thẳng Minh phát ra âm thanh chẳng khác gì tiếng bánh răng ăn khớp vào mắt xích. Và tốc độ kéo về của [Hook King] thì không thua gì tốc độ bắn đi của [Lam Sơn Pháo]. Thẳng Thi như thể đột ngột biến mất khỏi tầm nhìn của con Akuma.

Chỉ mất hơn một giây, Thi đã bị kéo gần về đến chỗ thẳng Minh. Khi còn cách khoảng năm mét, sợi xích tự động tuột ra khỏi tay thẳng Thi, để cho cả cơ thể của nó bay tự do nốt quãng đường còn lại. Nó có người lại tạo thành tư thế chuẩn bị bật nhảy trong lúc còn đang bay.

Nơi mái nhà, thẳng Minh cũng đã rút tay phải ra khỏi bức tường, xuống tấn, những ngón tay đan chéo vào nhau, đặt giữa trước bụng, hai tròng mắt đã vương đầy tơ máu.

[Cầm Thuật]

Đưa tay gạt một cái chốt trên thất lưng để cho hộp {Không gian của Dững} rơi xuống, chiếc hộp không hỗ trợ hiệu ứng phản trọng lực này có trọng lượng đúng bằng tổng trọng lượng của tất cả vật phẩm chứa trong nó. Và thẳng Thi đã nhét vào trong này không ít đồ.

Tư thế bật nhảy đã được chuẩn bị từ trước, khi mũi chân vừa chạm vào lòng bàn tay thẳng Minh, Thi liền vận sức, bật mạnh. Cùng lúc đó, thẳng Minh cũng gồng mình, hất hai tay lên cao. Lực chân của thẳng Thi, lực hất lên của thẳng Minh kết hợp với cả tốc độ cực cao khi lao tới nữa tạo thành một động năng đủ lớn để đẩy cơ thể thẳng Thi lên cao hơn bảy mét. Tòa nhà hai tầng bọn nó dùng làm điểm bật đã cao hơn sáu mét nên bây giờ, thẳng Thi đã ở ngay sau lưng của con Akuma vẫn còn đang lúng túng tìm đối thủ.

Hao hết động năng, thẳng Thi lại tiếp tục cơ người rồi đập mạnh chân phải xuống phía dưới, cùng lúc đó, một tiếng nổ lớn vang lên - PẦNG! - Cả cơ thể của nó lại được đẩy lên cao hơn ba mét.

Kỹ năng [Soul Gun] với một cách vận dụng hoàn toàn khác. Trong lúc tập luyện, thẳng Thi nhận ra rằng, nó hoàn toàn có thể tự do khống chế các kích thước của nòng súng mà nó tạo ra. Một nòng súng sâu 3cm được nó tạo ra ở lòng bàn chân. Không tạo đầu đạn mà chỉ nén "Hồn lực" rồi bắn ra, nó thành công tạo ra một lực đẩy đủ để nó thực hiện thêm một bước nhảy nữa giữa không trung hoặc là đột ngột đổi hướng khi đang di chuyển với tốc độ lớn. Nhược điểm duy nhất của kỹ năng này là làm hỏng bất kì đôi giày nào mà thẳng Thi đang đi. Cho đến khi đôi {Rambler 2.0} xuất hiện. Ở thể [Khí], đôi giày dường như tuyệt phối với kỹ năng. Không có hình dạng cố định mà chỉ là các hạt bụi kim loại nên không làm cản trở luồng khí nén sinh ra do "Hồn lực", lại thêm 10% giảm hiệu ứng trọng lực lên cơ thể.

Kỹ năng tự chế này của nó được Thủy đặt cho một cái tên rất kêu: [Thiên Không Dạ Vũ].

- PĂNG! PĂNG! - Hai tiếng nổ nửa vang lên, ba bước nhảy trong không khí đưa thằng Thi lên cao thêm chín mét. Lượng "Hồn lực" trong cơ thể nó lập tức giảm mất bảy phần.

Ở vị trí cao nhất, cả người thằng Thi co lại thành một cục. Đôi giày dưới chân nó đang từ thể [Khí] nhanh chóng cố định lại thành thể [Rắn]. Với khối lượng của bản thân cộng thêm 50% tác dụng của trọng lực khiến cho nó rơi thẳng xuống đầu con Akuma.

[Ma Cước - Văn Thạch]

Khi gần va chạm, thằng Thi hơi nghiêng người, chân phải mạnh mẽ bung ra, đập thẳng vào đỉnh đầu con ác quỷ.

- Ầm... - Con Akuma bị đập rơi xuống đất, làm sập cả ngôi nhà bị nó đè lên trên. Thằng Thi hơi nảy lên sau cú đá nhưng dưới tác dụng của trọng lực, nó lại lập tức lao xuống dưới.

Bị tấn công bất ngờ, con Akuma chưa kịp phản ứng lại thì có một thứ gì đó nặng nề đã lại giáng vào đỉnh đầu - RẦM... Crắc... - Nền đá bên dưới con Akuma rạn ra, những vết nứt lan đi như mạng nhện. Nương theo lực phản chấn, thằng Thi bật người ra ngoài, lộn một vòng trên không trung rồi nhẹ nhàng đáp xuống một bờ tường cạnh đó.

Ngay khi Thi bật ra, thằng Minh đã xuất hiện trước mặt con Akuma. Lách vào khe hở của giữa những nòng súng dài lạnh lẽo, nó bước chân phải lên phía trước, tay trái khẽ chạm vào một thứ giống như mặt nạ được gắn vào giữa cơ thể con ác quỷ. Trạng thái giải khóa gen đã thoát nhưng [Cấm Thuật] vẫn còn. Dậm chân, vịn eo, xoay vai, nắm đấm phải rục rủa giáng vào cơ thể con Akuma trong tiếng nổ mạnh của vòi xả nhiệt.

- Păng! - Lợi dụng sự đàn hồi của cơ bắp, Minh tiếp tục vịn eo, giáng nắm đấm tay trái vào con quái vật. Không dừng lại ở đó, hàng loạt tiếng nổ liên tiếp vang lên:

- Păng... Păng... Păng... Păng...!!!

[Tứ Linh thức: Thanh Long giảo sát – Đắm liên hoàn]

Mỗi vòi xả ở mu bàn tay cứ cách hai giây lại xả nhiệt được một lần. Không để cho xả đồng loạt mà thằng Minh không chế cho xả lần lượt từng vòi. Vậy là, với sáu vòi xả liên tiếp, nó có thể tung ra được sáu cú đấm trong vòng hai giây, mất đi một phần uy lực nhưng tốc độ lại tăng lên rất nhiều. Con Akuma bị thằng Minh điên cuồng công kích.

Akuma, cỗ máy chiến tranh chống lại loài người được Bá tước Bóng Đêm chế tạo bằng {Dark Matter}, thứ vật chất đối lập với Innocence. Thứ vật chất này cực kì cứng rắn và có khả năng tự động khôi phục diệu kì, vậy nên, ngoài vũ khí diệt Akuma chuyên dụng được chế tạo bằng Innocence ra thì hầu như, chẳng có thứ gì có khả năng phá hủy được những cỗ máy này. Thực ra, ngoài Innocence, Akuma vẫn có thể bị giết chết trong một số trường hợp khác. Ví dụ như “Gia tộc Noan – Những kẻ thuộc gia đình của Bá tước Bóng Đêm” có khả năng giết Akuma. Thậm chí, bản thân Akuma cũng có thể giết hại lẫn nhau. Lúc còn ở Khu lưu trữ, hai thằng đã từng đối mặt một ít tài liệu nghiên cứu về vấn đề này và đã rút ra một kết luận: Tất cả những công kích mang tính chất "Diệt hồn" hoặc "Sát thương linh loại" đều có khả năng gây thương tích cho những con quái vật cơ khí này. Trong D.Gray - Man, hầu như chỉ có Innocence là mang đặc tính diệt hồn nhưng trong Kho dữ liệu thì lại khác. Và thật không may, [Minh Hóa] của thằng Minh lại đúng lúc mang theo đặc tính đó.

Hứng chịu hàng chục cú đấm trong vòng chưa tới mười giây, vỏ ngoài của con Akuma chỉ hơi lõm lại nhưng linh hồn đã sớm bị [Minh Hóa] thiêu trụi rồi. Thông báo điểm thương vang lên trong đầu, thằng Minh lập tức lùi ra ngoài. Thở dài ra một hơi chủ động thoát khỏi [Cấm Thuật], nó ngã ngồi xuống đất, thở hồng hộc. [Cấm Thuật] bao giờ cũng tiêu hao thể lực kịch liệt như vậy, mới có hơn mười giây mà cơ bắp đã tê nhừ. Mớ túi {Không gian ma pháp ứng dụng} trên đai lưng chiến đấu, nó móc ra viên thuốc hồi phục thể lực cấp thấp đút vào mồm. Bọn nó dùng chiếc túi không gian chỉ rộng 0,2 mét khối này để chứa nhu yếu phẩm và thuốc men khẩn cấp.

Con Akuma bây giờ chỉ còn cái xác đã bị thằng Thi thu vào thể bài phong ấn.

- Ha ha ha... - Hai đứa nhìn nhau bật cười, có vẻ như bản đồ này cũng không đến mức vô vọng như bọn nó tưởng. Thi đưa tay, nắm lấy cánh tay đang giờ lên của thằng Minh mà kéo nó dậy. Hai chiếc hộp {Không gian của Dũng} đeo trên lưng làm thằng Minh nặng lên trông thấy, đang thoát lực nên nó tựa cả cơ thể lên người thằng Thi. Cũng đã tốn không ít thể lực, bị thằng bạn công theo hai cái hộp nặng cả tạ ti lên người, Thi hơi loạng choạng một chút rồi mới ổn định được thân hình. Nó vừa diu thằng bạn đi vừa trề môi ra nói:

- Thằng lộn, chẳng lẽ mầy ăn vào bao nhiêu đều tích tụ hết trong người chứ không có thải ra hay sao mà nặng thế?

- Cả một “Bầu trời tư cách” nó đè lên vai tao nên tất nhiên là mầy phải thấy nặng rồi... .

Vừa phát ngôn bừa bãi vừa diu đỡ nhau di chuyển, bọn nó đi tìm lại đồng đội của mình. Không sợ mất dấu vì đứa nào cũng mang trong mình một máy định vị, khi cần phải tách đội thì có thể căn cứ vào đó mà tìm lại lẫn nhau. Máy định vị có tác dụng trong vòng mười kilomet, chỉ tốn hai mươi điểm là đã đổi được vài bộ dùng dần.

.....

Mới lết được đi gần trăm mét, một dự cảm chẳng lành đã dâng lên trong lòng hai đứa. Không sánh được với “Con mắt âm dương” của bé Lan, nhưng

với kinh nghiệm từ hàng trăm trận chiến, trực giác của bọn nó cũng có thể dự đoán được một số nguy hiểm đang đến gần.

- Xịch... Xịch... Cách, cách, cách, cách, cách... - Những âm thanh cơ khí dồn dập vang lên, bốn con Akuma cấp một trông không khác gì con Akuma vừa nảy nhô lên khỏi những nóc nhà xung quanh bọn nó, vây hai thằng vào giữa. Những con Akuma này bị hấp dẫn đến bởi âm thanh của trận chiến vừa rồi.

Hai thằng há mồm, tròn mắt nhìn mấy con ác ma vừa xuất hiện. Sau đó, chúng quay ra nhìn nhau, cười khò.

- Quả này thì vui rồi mày ư...

- Hì hì...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 7: {D.gray - Man World} – Chúng Ta Đang Ở Đâu?

- Cách... Cách... Cách... Cách... Cách... - Vài họng súng đồng loạt chĩa về phía hai thằng.

- Hì, hì... - Hai thằng nhìn nhau cười khò. Dù miệng cười nhưng tay cũng không chậm trễ, trên mặt hai thằng đã xuất hiện một cặp kính râm trông rất phong cách. Không phải là bọn nó tự dung dờ hơi trời tối đi đeo kính râm làm gì mà hành động tiếp theo sẽ giải thích ngay cho tụi nó.

- Crắc... Leng keng... - Thằng Minh vung vẩy hai, ba cái chốt lựu đạn trên tay. Cùng lúc đó, ánh sáng kịch liệt lóe lên rồi từ từ dịu lại. Sau khi ánh sáng biến mất, mấy con Akuma đã bị bao phủ bởi một đám khói xám dày đặc mãi không tiêu tán. Còn hai thằng thì đã hoàn toàn biến mất.

Năm phút sau, tại một con hẻm cách chỗ mấy con Akuma hơn hai trăm mét, hai thằng vừa cười vừa diu dờ nhau nghiêng ngả chạy đi. Đốm sáng biểu thị vị trí của tiểu đội đã dừng lại và cách khá xa chỗ này nên hai thằng đoán là bọn họ đã tìm được chỗ trốn an toàn.

Không còn phải lo cho sự an toàn của tiểu đội nữa, bọn nó cũng không cần thiết phải ở lại thu hút sự chú ý của mấy con Akuma. Vậy nên khi bị mấy con Akuma phát hiện, hai thằng liền tìm cách trốn ngay. Vài quả lựu đạn flash và lựu đạn khói được thả ra cùng một lúc. Vì đã đeo kính râm từ trước nên bọn nó không bị choáng do ánh sáng mãnh liệt đột ngột lóe lên. Nhân lúc mấy con Akuma vẫn còn đang choáng, bọn nó nhanh chóng lui đi.

Mấy quả lựu đạn khói cũng đã được hai thằng chế lại. Trong làn khói dày đặc kia có lẫn thêm bụi kim loại nên sẽ làm nhiễu sóng rada trong khoảng không gian đó. Và bọn nó cũng tin rằng, mấy con Akuma cấp một kia chưa khủng đến mức có được khả năng hack map ảo diệu như của Cỏ May. Vậy nên, đợt chạy trốn này, bọn nó nhất định sẽ thành công.

Dựa theo phương hướng đại khái mà mấy định vị chỉ, hai thằng vòng vèo tiến về phía tiểu đội của mình. Cẩn thận tiến lên, chỉ cần phía trước có một chút động tĩnh là hai thằng lập tức vòng lối khác, nhiều lúc đi vào ngõ cụt, nhiều khi phải chui qua một đoạn cống ngầm. Rất cẩn thận nên bọn nó may mắn không đụng phải con Akuma nào nữa.

Sau hai mươi phút di chuyển, căn cứ vào khoảng cách biểu thị trên mấy định vị thì bọn nó chỉ còn cách tiểu đội khoảng hơn năm trăm mét. Chắc chắn rằng không có con Akuma nào rình rập quanh đây, tụi nó bật bộ đàm cá nhân.

- Tít... - Âm thanh kết nối vừa vang lên, tiếng nói riu rít của bé Lan đã lập tức phát ra, hai cô gái khác cũng nhẹ nhàng thăm hỏi. Khẽ mỉm cười, mấy cô gái không sao, vậy là hành động dụ địch để tiểu đội rút lui của hai thằng đã thành công. Trả lời mấy cô gái rằng chính mình không sao, còn giết được một con Akuma làm chiến lợi phẩm.

Hai thằng lại hỏi tình hình của nhóm, yên lòng khi biết không có ai hi sinh trên đường chạy trốn. Trong lúc nói chuyện, bước chân của bọn nó vẫn không hề ngừng lại.

Lại mười phút nữa trôi qua, thông qua bộ đàm, Cỏ May đã trực tiếp dẫn đường cho hai đứa. Bọn nó đã tiến vào trong vùng bao phủ tinh thần lực của cô.

Có Cỏ May dẫn đường, tốc độ tiến lên của hai thằng nhanh lên không ít, hầu như là một đường thẳng tiến.

Vòng vèo vài phút, cuối cùng hai thằng cũng đến được nơi mà cả tiểu đội đang tạm trốn, một căn hầm ngầm khá sâu và chắc chắn.

Bé Lan đã đợi ở cửa vào, nhào vào lòng thằng Thi ngay khi có thể. Đằng sau, là mấy đứ đừ cự binh của tiểu đội. Tân thủ chỉ có mỗi Nam điên là còn đứng hóng bên cạnh, mấy người khác thì đều vì kiệt sức và quá mức sợ hãi mà gục vào một góc hầm, chết lạng cả người.

Thực sự yên lòng sau khi cảm nhận được hơi ấm, Lan lập tức giẫy ra khỏi vòng tay của thằng Thi mà ngai ngừng trốn sau lưng nó, mặt đỏ bừng vì

ngượng. Bên cạnh, thằng Minh cũng nhìn Thủy với ánh mắt đầy trân trọng. Nó cũng muốn được ôm như vậy. Nhưng nhọ thay. Đáp lại ánh mắt của nó không phải là một cái ôm nhẹ nhàng từ người đẹp mà là một cú siết vai chắc nịch từ Nam điện, đen sì và mùi mồ hôi khét lẹt.

- Đại ca... Em biết là anh bá đạo mà!!! - Hình như, hơi xúc động nên hai tay cậu ta lại vận thêm chút lực.

- Hự...! Thằng bệnh... Cút!!! Bỏ éo có nhu cầu ôm ấp từ mày! - Minh gồng mình, hất văng cái thằng “Chinh tướng thứ mười ba” đang siết lấy bả vai của mình ra ngoài. Nó buồn bực mà đi vào trong hầm, ỉu xiu ngồi vào một góc. Mấy đứa còn lại nhìn nó mà cố nín cười. Nếu so với cái sự lo lắng và bất an ban nãy thì bây giờ, không khí trong hầm đã dịu đi không ít.

.....

Đêm...

Bầu trời trong vắt không gợn gió. Vầng trăng tròn vằng vặc trên cao tỏa sáng như phủ ánh bạc lên toàn bộ cái thế giới vật chất này.

Bên dưới vầng trăng đỏ, một thành phố đồ nát đứng cô quạnh giữa hoang mạc mênh mông cát sỏi. Mỗi một ngóc ngách của thành phố này đều thấm đẫm một thứ mùi cũ kĩ. Dấu vết của con người chỉ còn hiện diện qua hàng loạt những công trình kiến trúc bằng đá, cầu kì mà chắc chắn. Thiếu khuyết hơi thở của sự sống, mọi thứ đều ánh lên một nét buồn vô vọng, lạnh lẽo và cô quạnh ngập tràn. Cát bụi phủ lên mọi thứ...

Phế tích và ánh trăng bạc trên trời, gợi lên sự bình yên và một nét buồn nhân nhật.

Nhưng không phải hôm nay...

Sự yên tĩnh của phế thành bị khuấy động, cát bụi của thời gian quên lãng như bị một bàn tay vô hình thổi qua mà tung bay trong gió. Bên trong thành phố này, một trận chiến thuộc về phần tột của lịch sử đang diễn ra. Không một người dân nào biết tới nhưng nó chính là thứ quyết định vận mệnh của cái thế giới này.

Akuma dạo chơi trên bầu trời và cả trong lòng thành phố, pháo vẫn nổ đi đùng đùng, các công trình kiến trúc thì nhau sụp xuống và ánh lửa thì thoảng lại bùng lên. Bọn ác ma cơ khí này đang cố gắng xói tung cả thành phố nên như muốn tìm kiếm thứ gì đó vậy.

Giữa nền trời, vầng trăng tròn vẫn treo lơ lửng như thần nhiên nhìn ngắm cái thế giới này.

...

Đâu đó trong lòng thành phố, tại một căn phòng nằm giữa tầng tầng lớp lớp kiến trúc ngăm bên dưới mặt đất, những kẻ may mắn sống sót của tiểu đội luân hồi đang nghỉ ngơi tại đó. Căn phòng rộng khoảng mười lăm mét vuông, chỉ có một cánh cửa ra vào đã bị đóng kín và một lỗ thông gió được thiết kế tài tình.

Do có sự tồn tại của Cô May và bé Lan nên không phải cứ người canh gác, cũng không sợ bị tấn công bất ngờ, cả bọn đều tụ tập trong phòng.

Dưới ánh sáng leo lét của cây đèn ma pháp, cả tiểu đội luân hồi đều ngồi tụ lại giữa phòng, lấy hai thằng Minh và Thi làm trung tâm mà quay lại thành một vòng tròn nhỏ bé. Mọi người ngồi đây để nghe hai thằng giải thích sơ qua về cái thế giới này, dù sao thì nhiều hơn một phần thông tin cũng là có thêm một chút “vốn” để tìm cơ hội sống.

Hiệu ứng “Thanh tỉnh” của ánh sáng ma pháp đang phát huy tác dụng, mấy tân thủ đã không còn lộ ra vẻ quá mức sợ hãi và cái ánh mắt lảng tránh hiện thực nữa mà đều lặng lẽ ngồi đó. Dù nhiều người, cơ thể vẫn còn đang run rẩy nhưng lại không làm ra bất kì hành động quá khích gì, vẻ mặt vẫn còn hiện lên nét kinh hoàng nhưng từ ánh mắt đã có thể nhận ra, họ đã dần tiếp nhận sự thật. Đây có thể nói là bước đầu tiên để giúp họ có thể sống sót được ở cái thế giới này.

Nhìn biểu hiện của mấy tân thủ, Minh khẽ gật đầu hài lòng, ở hai bản đồ trước đã có rất nhiều kẻ không vượt được qua cái bước này mà cứ thế chết đi...

Không chỉ riêng gì tân thủ mà mấy đứa cựu binh cũng từ khản trương mà dần bình tĩnh lại. Dù sao thì ngoài hai thằng Minh, Thi và bé Lan ra thì mấy đứa còn lại cũng chỉ vừa mới trải qua một bản đồ. Lại vì thực lực nhỏ yếu mà cũng chỉ có điên cuồng chạy trốn chứ chân chính chiến đấu thì thực sự là không có mấy.

Tại trung tâm vòng tròn, hai thằng bình thân móc từ trong hộp không gian ra một ấm chè, vài cái chén con và một bình nước nóng. Rồi trước ánh mắt sững sờ của mọi người, bọn nó bắt đầu pha chè. Chẳng mấy chốc, trong tay mỗi người đã có một chén nước bốc khói nghi ngút và tỏa hương thơm ngào ngạt.

Thằng Thi về cái chén nước chè trong tay. Cái chén không có tay cầm nên nó có thể cảm thấy hơi nóng từ chén nước thấm dần vào trong lòng bàn tay rồi lan đi toàn cơ thể, một cảm giác sáng khoái đến thanh thần chậm rãi dâng lên trong lòng. Hít một hơi thật sâu để hương chè quện với mùi hoa sen thấm sâu vào trong phổi, nó nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ. Sung sướng thở dài ra một hơi, nó nói:

- Chà!... Sướng! Còn gì thoải mái hơn là sau một ngày làm việc mệt mỏi lại được về nhấp ngụm chè sen bên bạn bè...

- Mày nói chỉ được cái phải...! - Thằng Minh bên cạnh cũng lim dim hai mắt nói. Âm thanh hơi trầm và giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi làm cho mọi người bất giác buông lỏng tinh thần.

Dường như bị tâm tình của hai thằng ảnh hưởng, mấy người khác cũng vô thức đưa chén nước trong tay lên miệng. Không khí dường như vương theo một chút bình yên không chân thực.

- Đáng...! - Bé Lan bỏ cái chén trong tay xuống, khẽ nhăn mặt nói. Câu nói của em giống như một viên đá nhỏ làm gọi sóng mặt hồ tĩnh lặng.

Gợn sóng tuy nhỏ nhưng cũng đủ để làm cho Thủy giật mình bừng tỉnh. Nhìn về phía hai thằng đang nhàn nhả rót nước chè, Thủy thở mạnh ra một hơi nhoài người về phía thằng Minh. Bàn tay của cô nhanh chóng bắt được lỗ tai thằng nhóc. Khẽ vận một vòng, Thủy nghiêng răng nói:

- Hai cậu có thôi ngay đi không, giờ là lúc nào rồi mà còn bày trò. Cả cái trò “Chiến ca” này nữa... Đừng có đùa với tôi...

- Ai ui...! Sao cậu lại véo tai mỗi mình tớ?... Thằng Thi nó bắt đầu mà... Tớ chỉ ngẫu nhiên phối hợp... - Đau thấu người nhưng không dám phản kháng, Minh chỉ đành vừa mếu máo vừa oan ức nói. Nhưng có vẻ không có tác dụng, đau đớn nơi tai chẳng giảm đi chút nào. Càng điên người hơn khi thằng bạn đều ngồi bên cạnh chẳng tỏ ý giúp đỡ gì mà còn nói bựa: “Tau không bị đánh đòn giản vì tau đẹp trai hơn mày, con đi ư...!”

Đúng là bọn nó vừa áp dụng nguyên lý “Chiến ca” vào trong lời nói. Không thể tạo ra hiệu ứng “Tăng phúc” hoặc “Áp chế” gì đó như trong truyền thuyết được nhưng tác dụng cơ bản lên cảm xúc của người nghe thì vẫn còn có thể. Mười ngày ở Khu Lưu Trữ, với kỹ thuật này, thằng Minh đã khiến cho Thủy ăn không ít thiệt thòi. Cứ mỗi lần cô phát hiện ra âm mưu quỷ rối của nó thì thằng khốn đó lại phun ra một câu triết lý đượm buồn bằng nguyên lý chiến ca, rồi nhân lúc cô còn đang chìm trong cảm xúc thì nó đã nhanh chân chạy mất.

- Tha cho tớ đi! Tớ biết sai rồi! Lần sau tớ không thế nữa...!! - Thằng Minh nói với giọng van xin, nước mắt nó đã chảy đầy hai má - Nhưng... Như thế này chẳng phải tốt hơn sao?...

Thủy nhìn quanh một lượt, quả là không khí bây giờ tốt hơn cái vẻ hoảng sợ ban đầu nhiều lắm. Cô đành không cam lòng mà buông tay.

- Hừ! Tạm tha cho cậu lần này. Không bày trò nữa, mau nói những gì các cậu biết về bản đồ lần này đi.

- Được. Cái này dễ... - Thằng Thi cười hề hề trả lời. Sau đó, nó liền lấy chân đạp vào người thằng Minh đang đau khổ nằm bên cạnh, trợn mắt nói - Dậy ngay con đi, nhanh chóng giải đáp thắc mắc cho quý cô xinh đẹp của chúng ta đi nào.

- Mày tự đi mà làm! - Minh co người, hơi dịch cơ thể sang một bên, nó nói như đang dỗi.

- Cái gì? Mày nghĩ cái cù cái gì trong đầu mà bảo một con người đẹp trai cao quý như tau đi làm cái loại công việc hèn mọn này. Mày nghĩ bố cũng như mày chắc? - Thi gân cổ nói. Thực ra nó cũng định kể nhưng khổ nỗi là nó đêch nhớ rõ cái cốt truyện này nó như thế nào. Nói thật thì ngại nên lại phải lờ thằng bạn ra chết thay cho mình.

- Mày cao bằng cái lông mao nhà tao đấy. Đừng tưởng bỏ hiền mà bắt nạt, đến lúc già cho thì lại bảo “Tại sao anh vui tính?” - Minh vùng dậy, kẻ sát vào mặt thằng bạn khốn nạn mà trợn mắt lên nói. Không hiểu sao, đối với “ai đó” lúc nào nó cũng thấy hơi sợ rất kích thích nhưng thằng này thì không ngán.

Đang vui vẻ uống chè, cả bọn lại thấy hai thằng làm như thể là sắp đánh nhau tới nơi rồi vậy. Không khí thoáng thay đổi, hai thằng cũng chẳng ngăn gì mà chuẩn bị lao vào nhau. Đúng lúc đó thì:

- E hèm... - Thủy khẽ ho ra hiệu. Hai thằng đang hùng hổ lập tức xẹp xuống chín phần, ngoan ngoãn ngồi về đúng chỗ của mình.

Không dám chọc giận Thủy nữa, Minh lập tức đem bộ manga D.Gray - Man này tóm lược lại một lần rồi lần lượt kể ra.

Nhấp một ngụm nước chè cho bớt sợ, thằng Minh bắt đầu nói:

- D.Gray - Man. Anh vẫn thích gọi bằng cái tên tiếng Việt “Thầy trừ tà” hơn.

- Đầu tiên là về bối cảnh thế giới. Thế giới này có bối cảnh gần như là một bản sao của “Thế giới Gốc” những năm cuối thế kỉ XVIII, đầu thế kỉ XIX, cả về vị trí địa lí và trình độ phát triển của văn hóa, kỹ thuật khoa học, có khác chăng cũng chỉ là nơi này chưa có “Xâm lược” và “Đế quốc thuộc địa” mà thôi.

- Mấy đứa đã từng nghe qua “Truyền thuyết về con thuyền Noah và trận “Đại hồng thủy” chưa...? - Thằng Minh đột ngột hỏi, mấy đứa xung quanh đều vô thức gật đầu. Thấy thế, nó tiếp tục nói - Ở “Thế giới Gốc” của chúng ta, nó chỉ là truyền thuyết nhưng ở đây, có lẽ nó là một sự kiện có thực và đã xảy ra.

- Sau trận Đại Hồng Thủy, có hai loại vật chất kì lạ được tìm ra: Dark Matter và Innocence. Chúng chính là nguyên nhân của cuộc chiến tranh diễn ra trong phần tối của lịch sử và kéo dài dai dẳng suốt từ ngày ấy cho đến tận bây giờ.

- Có một kẻ tự xưng là Bá Tước Ngàn Năm, hẳn là kẻ đứng đầu của “Gia đình Noah - Những kẻ tự cho mình là con cháu của Noah, là môn đồ thực sự của Chúa”. Chúng cho rằng thế giới này đã bị tội lỗi của loài người vấy bẩn và cần phải được thanh tẩy. Vậy là Bá Tước đã sử dụng Dark Matter để tạo ra Akuma - Những cỗ máy chiến tranh chống lại loài người.

- Akuma là những con ác ma cơ khí, sử dụng linh hồn của loài người làm nguồn năng lượng để hoạt động và tiến hóa. Càng giết được nhiều người, chúng càng tiến hóa và càng trở nên mạnh mẽ. Nếu cứ như vậy, sẽ có một ngày loài người hoàn toàn diệt vong.

- Nhưng thế giới nào cũng có sự cân bằng của nó. Trước nguy cơ diệt thế của Bá Tước Ngàn Năm, một tổ chức có tên gọi Giáo Đoàn Đen đã ra đời. Đây là lực lượng chiến đấu chống lại Bá Tước do tòa thánh Vatican thành lập. Họ tập hợp những người được Innocence thừa nhận, dùng Innocence làm vũ khí tiêu diệt Akuma. Nhiệm vụ chính là tiêu diệt Akuma và thu thập 109 mảnh Innocence vẫn còn đang thất lạc khắp nơi trên thế giới.

- Những kẻ được Innocence thừa nhận gọi là Exorcist. Mang trong mình sức mạnh mà Innocence ban cho, họ là lực lượng chiến đấu chính của Giáo Đoàn Đen. Ngoài ra còn có Finder và sp với nhiệm vụ thu thập tin tình báo và trực tiếp hỗ trợ cho Exorcist.

- Vậy còn nội dung cốt truyện? - Thủy ngồi một bên nhủ mảy mò. Theo cô nghĩ thì việc nắm chắc nội dung cốt truyện và biết lợi dụng đúng cách mới là biện pháp nâng cao khả năng sống sót quan trọng nhất trong cái thế giới này.

- À về nội dung cốt truyện thì nó cũng không có gì... - Nghe thấy Thủy hỏi, thằng Minh không dám chậm trễ mà vội vàng trả lời ngay - Cốt truyện kể về hành trình trở thành Exorcist của một cậu bé tên gọi là Allen Walker với Innocence kí sinh trên cánh tay trái từ lúc mới ra đời. Cậu bé mồ côi với cánh tay kì dị bị mọi người xa lánh được một diễn viên hề nhận nuôi. Nhưng rồi một ngày, con người tốt bụng đó chết đi. Với hi vọng hồi sinh cha nuôi của mình, Allen đã vô tình biến ông ta thành Akuma. Bị nguyên rủa bởi con Akuma tạo ra từ linh hồn của cha nuôi, đúng lúc đó thì Innocence trên cánh tay trái của cậu ta thức tỉnh. Rồi Allen được một Thầy trừ tà nhận làm đồ đệ, từ đó bước lên con đường trở thành Exorcist của mình. Cùng bạn bè tiêu diệt Akuma, chiến đấu chống lại Bá Tước, thu thập Innocence và tìm hiểu bí mật về thân thế của mình - Nhấp một ngụm nước chè nóng hổi, nó kết luận một câu - Đây, truyện nó chỉ có đơn giản như thế thôi các cậu ư...

- Vậy đây là nơi nào và cốt truyện đã diễn biến đến đâu rồi? - Thủy hỏi, đây mới là điều mà cô thực sự quan tâm.

- Chịu... - Minh trả lời - Cái bản đồ D.Gray - Man này là cả một thế giới với cốt truyện trải dài dằng dặc. Chỉ tính riêng chiến trường mà nhân vật chính tham gia đã có không ít rồi chứ đừng nói đến chuyện Quản lí vứt chúng ta đến một cái nơi ắt ơ nào đó không hề có trong cốt truyện rồi bắt tìm Innocence. Sau khi xem xét hai bản đồ trước thì theo bọn anh nghĩ điều này là hoàn toàn có thể xảy ra đây...

- Thế là... Không có thông tin nào hữu dụng... Chúng ta cứ thế vô định tìm kiếm Innocence, chỉ có 109 mảnh trên toàn bộ thế giới này... Vậy chẳng phải là nhiệm vụ này gần như không có cơ hội hoàn thành sao...?

....

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 8: Tân Thủ...

Nơi trú ẩn tạm thời của tiểu đội luân hồi 013, vẫn là căn hầm ngầm nhỏ bé và nhóm người đáng thương. Bây giờ, tiết mục “Tôi kể bạn nghe” của hai thằng Minh và Thi đã chấm dứt. Rồi với sự dẫn dắt của bọn nó, cả nhóm liền hết sức tự nhiên mà chuyển sang tiết mục tiếp theo. Tiết mục “Giới thiệu và tự giới thiệu”. Để mở màn cho chương trình, hai thằng đầu tiên tất nhiên phải xung phong lên làm trước.

Nhìn về phía mấy tân thủ, Minh đưa tay lên đầu vuốt lại mái tóc đang rẽ ngôi lung tung của mình. Miệng cố gắng nở một nụ cười mà nó cho là có thể toát lên cái vẻ tự tin không giới hạn. Nó nói:

- Chào mọi người, tôi là Minh, tiểu đội trưởng...

- Còn tôi là Boss - Ở bên cạnh, thằng Thi cũng vừa chỉnh lại cổ áo của bộ {Hắc Sắc Chiến Bào} vừa nghiêm túc nói.

Đang cố gắng tạo hình tượng, tự nhiên thằng bạn lại cứ nhảy vào hòng phá đám. Tức không chịu được, Minh quay ra, trợn mắt quát vào mặt thằng Thi:

- Thằng chó! Sao mày cứ phá đám tao hoài thế!?

Chả ngán gì “Thằng bọn”, Thi cũng bật lại ngay:

- Bỏ thích thế đấy! Cờ mày mà làm đội trưởng thì tau làm Boss là chuẩn mẹ nó rồi...

- À..! Được lắm! Bỏ ức chế mày lâu lắm rồi. Hôm nay phải có một thằng làm đại ca...

- Thích thì đánh nhau! Tuồng bỏ sợ mày chắc!!

Nói đến đó, hai thằng lập tức nhào vào người nhau, các loại tuyệt chiêu như cào, cẩu, bóp cổ, giựt tóc tuôn ra không ngớt. Hai đại cao thủ của tiểu đội lẫn lộn chiến đấu với nhau làm âm ỉ cả một góc phòng, thậm chí chẳng kém gì lúc đánh nhau với Boss cuối. Chiến đấu ác liệt đến mức bụi bay mù mịt làm cho mấy tân thủ sợ hãi mà vội vã lùi lại phía sau.

Nhìn thấy hai thằng đã loạn thành một đoàn, Thủy mệt mỏi thở dài ra một hơi, đưa bàn tay nhỏ nhắn lên vuốt trán, lắc đầu đầy chán nản. Chẳng biết trong đầu hai tên này chứa những gì mà chúng có thể đùa giỡn được trong mọi hoàn cảnh như vậy. Chỉ cần hơi lơ đi một chút thôi là cô đã thấy chúng lao vào đánh nhau bán sống bán chết rồi. Lại nhìn lướt qua mấy đứa cựu binh khác, cô đành thất vọng thở dài: “Cái tiểu đội này...! Thật là...”.

Thằng dứt dây thần kinh biểu cảm như Du thì không phải nói rồi. Trừ khi có việc hỏi trực tiếp hấn thì hấn trả lời ra, còn lại những lúc khác thì đều lơ ra như khúc gỗ.

Bé Lan thì vẫn còn trẻ con, từ lúc hai thằng bắt đầu đánh nhau là em cũng bắt đầu nhảy nhót bên cạnh hăng say cổ vũ. Đã thế lại còn thêm cái thằng đàn em cũ nữa chứ. Đã chẳng giúp được gì thì thôi, lại còn đi hùa theo bé Lan cổ vũ cho hai tên dờ hơi kia đánh nhau làm gì?

Có lẽ, trong tiểu đội chỉ còn có Cô May là được bình thường, nhưng cái cô gái ngốc này không hiểu bị làm sao mà bất cứ chuyện gì cũng đều tỏ ra hết sức nhu thuận nghe theo lời thằng Thi. Thấy hai thằng đánh nhau, Cô May không có tỏ ra như Du, cũng chẳng ham chơi làm loạn như bé Lan, nhưng cũng chẳng có can ngăn. May chỉ ngồi đó, nhìn về phía thằng Thi và nhẹ nhàng mỉm cười. Đường như, đối với cô thì như vậy cũng đã đủ rồi.

Chẳng trông mong gì được vào mấy đứa kia, Thủy đành phải tự thân hành động. Bước nhanh đến chỗ hai thằng lẩn lộn, Thủy như một thiên thần giáng lâm từ trên trời xuống. Mỗi bàn tay cô chuẩn xác bắt được lỗ tai của một thằng, vặn một vòng rồi nhẹ nhàng xách ngược lên. Không thèm quan tâm đến tiếng khóc lóc xin tha vâng lên thảm thiết, Thủy vẫn cứ nắm lấy lỗ tai của bọn chúng mà kéo về phía một góc phòng vắng vẻ.

Vậy là, hai đại cao thủ của chúng ta bị một cô gái vút thành một đồng nằm ở đó, trông chẳng khác gì một đồng cặn bã của xã hội, tạp chất của cuộc đời.

Mấy đứa cựu binh đã nhìn quen cái cảnh này rồi nên chẳng quan tâm lắm, chỉ có mấy tân thủ là còn tròn mắt ngạc nhiên đến không nói được lên lời. Ngạc nhiên vì hành vi tùy tiện của hai thằng, người mà từ đầu đến giờ bọn họ vẫn cho là kẻ cầm đầu và mạnh nhất cái tiểu đội này. Và còn càng ngạc nhiên hơn khi thấy sự bá đạo của Thủy “Hai tên kia mạnh vậy còn bị đánh cho không dám nói câu nào, vậy thì cô gái này còn kinh khủng đến mức nào nữa đây...?” Ánh mắt của mấy tân thủ nhìn về phía Thủy bất giác có thêm vài phần sợ hãi.

Sau khi vút hai cái đồng rác thải hình người gọn vào một góc, Thủy quay lại chỗ mọi người, miệng khẽ nở nụ cười xin lỗi. Mấy đứa cựu binh thì thôi, có hướng về phía mấy người tân thủ nói:

- Xin lỗi, để mọi người chê cười rồi. Hai tên kia... thôi, các bạn không cần phải quan tâm đâu. Bây giờ, chúng ta làm quen một chút nhì, dù sao thì trên danh nghĩa, chúng ta cũng là một tiểu đội và cùng chung một nhiệm vụ mà...

Cô gái xinh đẹp với nét cười nhân nhật, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng không một tân thủ nào dám chậm trễ, tất cả đều vội vã gật đầu. Hải lòng trước biểu hiện của đám tân thủ, Thủy nói tiếp:

- Như đã nói từ trước, chúng tôi có thể coi là “Cựu binh – Những kẻ đã từng tham gia ít nhất một bản đồ”. Với những gì các bạn đã nhìn thấy từ đầu đến giờ thì chắc tôi cũng không cần phải nói nhiều. Tất cả mọi thứ ở đây đều là thật và chúng ta, có thể cũng sẽ bị giết chết thật, giống như chàng trai đó vậy... - Thủy hơi ngừng một chút để mấy tân thủ hồi tưởng lại thảm trạng của anh chàng giám đốc không may lúc trước:

- Chúng tôi không muốn chết, các bạn cũng vậy... Nếu các bạn đồng ý, hãy đi theo chúng tôi, dù không thể đảm bảo rằng chắc chắn sẽ sống sót. Dù là cựu binh chúng tôi, lúc nào cũng có khả năng tử vong. Nhưng chắc chắn, chúng tôi sẽ trợ giúp các bạn hết mức, trong khả năng có thể. Tất nhiên, các bạn có thể không tin chúng tôi. Chúng tôi không bắt ép các bạn phải đi theo. Các bạn có thể rời đi bất cứ lúc nào, chúng tôi không ngăn cản. Thậm chí, chúng tôi có thể cung cấp cho mỗi người các bạn một khẩu súng lục, ba băng đạn và một chút nhu yếu phẩm, coi như là một chút trợ giúp đối với tân thủ vậy. Chỉ cần các bạn không gây nguy hại cho tiểu đội, không quay lại tấn công chúng tôi thì các bạn được phép tự do hành động. Bọn tôi sẽ không can thiệp. Còn nếu ở lại, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ và bảo vệ các bạn trong khả năng cho phép. Bù lại, các bạn phải hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp của bọn tôi.

Nói xong, Thủy liền lấy từ trong ba lô không gian của bé Lan ra một khẩu súng lục, ba băng đạn và hai lọ đựng thức ăn nén dạng viên cùng với nước có định dạng con nhộng nhỏ bằng đầu ngón tay cái để xuống đất. Cô nhìn về phía mấy người tân thủ và nói:

- Bây giờ, ai không muốn ở lại, nghe theo sự sắp xếp của chúng tôi có thể tiến lên, cầm lấy những thứ này rồi lập tức rời khỏi đây. - Thủy nhìn thẳng vào mặt của từng tân thủ trong khi nói. Ngoài Nam diễn ra, mấy tân thủ khác đều bất giác lùi lại một bước mỗi khi bị Thủy nhìn vào, lúng túng quay đầu sang một bên lảng tránh ánh mắt của cô.

- Ha ha ha! - Khi Thủy vừa dứt lời, Nam diễn đã mở miệng cười lớn - Em theo, em theo... Hai đại ca còn ở đây thì em còn đi đâu được nữa. Đại tì cho em theo với. À, còn anh chàng này nữa, hấn cũng ở lại - Vừa nói, cậu ta vừa dùng tay vỗ bồm bộp vào vai chàng thanh niên cơ bắp ngồi bên cạnh. Chàng trai cũng rất phối hợp với Nam diễn. Anh ta nhìn về phía Thủy và nở nụ cười chất phác, không phản đối coi như đồng ý với Nam diễn mà ở lại nhóm rồi.

Không nằm ngoài dự đoán của mình, Thủy mỉm cười, khẽ gật đầu đồng ý. Với những người khác thì cô không biết nhưng với Nam diễn thì... Bằng vào việc là đàn em cũ, lại thêm biểu hiện từ lúc mới tiến vào bản đồ đến giờ cô có thể chắc chắn rằng cậu ta sẽ ở lại rồi. Đàn em cũ của hai thằng đại ca đường phố như Minh và Thi thì chắc chắn là phải quen đánh nhau. Lúc mới vào bản đồ có nghe thấy cậu ta nói rằng cậu ta đi bộ đội, lại còn là “Lực lượng đặc biệt” có tham gia “Thế giới Ngầm” gì đó. Thêm vào cái danh hiệu “Chinh tướng” hình như là phải đánh nhau rất giỏi gì đó mới đạt được. Sau khi tấn công bé Lan còn đủ sức đỡ được ba chiêu của thằng Thi mà chưa gục ngã. Vậy nên, theo đánh giá của Thủy, Nam diễn là một người có tố chất rất tốt, cực kì thích hợp để chọn làm thành viên chính thức của tiểu đội 013 này.

Còn về phần chàng thanh niên cơ bắp kia, Thủy cũng rất hài lòng. Chỉ cần nhìn bằng mắt thường thôi cũng có thể thấy được sức mạnh to lớn đang ẩn trong những khối cơ bắp nổi lên cuộn cuộn kia rồi. Từ bộ trang phục lao động đơn giản, biểu hiện bình thường và mùi mồ hôi nồng khét từ lúc mới vào

bản đồ thì Thủy có thể đoán chắc, anh chàng này là một lao động phổ thông có chút quê mùa. Nụ cười hiền lành chất phác cùng với hành động đưa lưng ra đỡ gạch đá cho Nam điên và cô nàng tóc ngắn lúc mái nhà bị sập nói cho Thủy biết, chàng trai này có thể là một tân thủ không tồi.

Tất cả những điều vừa rồi chỉ là do Thủy suy đoán. Nhưng đừng quên, ở “Thế giới Góc”, cô là thư kí riêng và cũng là con gái độc nhất của chủ tịch một tập đoàn lớn đó. Bình thường theo cha đi gặp đối tác, tiếp xúc với đủ loại người, bằng vào sự thông minh của mình cùng với sự chỉ dạy tận tình của cha, năng lực nhìn người của cô khá là chính xác. Bất kì một người nào, chỉ cần gặp qua một lần thì ấn tượng đầu tiên của cô về người đó thường không hề sai. Vậy nên, cô hoàn toàn tự tin khi đánh giá Nam điên và anh thanh niên cơ bắp đó. Hai người họ có sức mạnh, còn tiểu đội của mình thì còn rất nhỏ yếu và sơ khai. Bây giờ, bất cứ một phần lực lượng nào cũng là tăng lên chiến lực cho tiểu đội, tăng thêm một chút khả năng sống sót của cả nhóm để vượt qua bản đồ này.

Những tân thủ khác cũng không phải là vô dụng, biết đâu có người có khả năng đặc biệt nào đó hữu ích cho team giống như là bé Lan vậy, nếu không thì {Quà tân thủ}. Khi còn ở Khu Lưu Trữ, Thủy đã từng thắc mắc và thắng Thi đã từng trả lời cô rằng, {Quà tân thủ} được Quản Lý phát cho sẽ tối thích hợp với thể chất người sử dụng và thích hợp với bản đồ nhiệm vụ mà người đó phải tham gia.

Sau khi hai chàng trai quyết định ở lại thì nhóm tân thủ chỉ còn lại hai cô gái, một cậu nhóc và một bà nội trợ. Những người này ở “Thế giới Góc” chắc cũng chỉ là dân chúng bình thường thôi, và mấy người này tất nhiên là chẳng thấy ai có vẻ gì là mạnh mẽ cả. Mấy người này chỉ cần đột nhiên bị bỏ đến một nơi xa lạ là đã khó sinh tồn rồi chứ đừng nói đến một thế giới nguy hiểm, nơi mà bên ngoài kia Akuma đi đầy đất, con người lúc nào cũng có thể bị giết chết một cách dễ dàng. Chỉ với một khẩu súng và chút nhu yếu phẩm thì làm sao mà sống được.

Ở lại nơi đây, dù có phải nghe lời đám người tự xưng là “Cựu binh”, dù đám người đó có quái dị nhưng ít nhất là đến bây giờ, họ vẫn chưa làm hại ai mà còn nỗ lực bảo vệ mọi người. Họ mạnh mẽ, và họ sẽ bảo vệ mình, thế thôi là đủ rồi. Con người mà, khi gặp phải một việc khó khăn, một hoàn cảnh nguy hiểm thì trước khi nghĩ tới đối mặt thì đại đa số người là chọn cách né tránh vòng qua, hoặc là tìm một thứ gì đó họ cho là mạnh mẽ mà dựa vào.

Sau khi tất cả đều đồng ý tạm thời gia nhập, Thủy liền giới thiệu sơ qua về các cựu binh cho mấy tân thủ biết, rồi cô mỉm cười chờ đợi nhìn về phía đám người.

Biết rằng ý của Thủy là muốn mọi người tự giới thiệu, Nam liền không do dự mà cười lớn mở đầu:

- Ha ha ha! Như Đại ti và mọi người biết rồi đấy. Em tên Nam, mọi người cứ gọi em là Nam điên như hai đại ca cũng được. Em trước kia làm tiểu đệ của hai đại ca, tung hoành đường phố một thời gian. Bây giờ em đi bộ đội. Vừa rồi có dịp nghỉ phép về quê, hình như em ngủ quên trên xe khách. Sau đó là Minh đại ca gọi em dậy, thế thôi. Em thì đánh nhau thoải mái, tất nhiên là biết dùng cả súng. À, đại ti có thể cho em mượn khẩu lục lúc nãy được không. Em bắn cũng không tệ đâu. . .

Thủy mỉm cười gật đầu, ném khẩu súng lục trong tay mình cho Nam điên, kèm theo đó là ba băng đạn được lấy ra từ trước.

Bắt lấy khẩu súng, Nam vui mừng ra mặt. Cậu ta hí hoáy nghịch khẩu lục trong tay, miệng không ngừng lẩm bẩm về thông tin tính năng của nó:

- Ha ha... Desert Eagle... Nặng 1,7 kg, dùng đầu đạn cỡ 12,7 x 33 mm... Sơ tốc đầu đạn 420m/s, tầm bắn hiệu quả 200m... Độ giật lớn, uy lực kinh hoàng... Có kí hiệu ngôi sao màu máu ở tay cầm... Ha ha, khẩu súng này do hai đại ca chế tạo... Quá ngon rồi... - Hải lòng giắt khẩu súng vào cặp quần, Nam lấy khủy tay huých vào mạn sườn chàng trai cơ bắp ngồi bên cạnh, ý giục anh ta cũng tự giới thiệu bản thân đi.

Để ý thấy động tác của Nam, Thủy liền mỉm cười nhìn thẳng vào anh thanh niên. Cô đang hứng thú chờ màn tự giới thiệu của anh chàng này. Bây giờ, ngoài Thủy ra thì bé Lan và Cỏ May cũng đã tụ tập lại chỗ này, hào hứng đánh giá tân thủ.

Bị ba cô gái xinh đẹp nhìn chăm chăm, anh chàng có vẻ hơi ngượng ngùng, khuôn mặt hiền lành chất phác dưới ánh đèn ma pháp xanh leo lét hình như thoáng đỏ:

- Em... em tên Lực, là nông dân. Chẳng có tài cán gì, chỉ được cái khỏe. Mọi người có việc gì nặng cứ để em làm... - Giọng nói hơi trầm cùng với khuôn mặt hiền lành, nụ cười chất phác đúng với hình mẫu của người nông dân Việt Nam lí tưởng.

Sau khi anh chàng cơ bắp tự giới thiệu xong, những người còn lại cũng lần lượt tự nói về mình.

- Em tên Văn, học sinh cấp hai. Em biết lập trình máy tính và... Hack. Một vài trang web bình thường có cấp độ bảo mật không cao thì em hack vào để lấy thông tin bí mật được. Còn mấy trang kiểu như ngân hàng, chính phủ và giáo dục thì không được. Em còn có thể hack để tạo lượt truy cập ảo gây quá tải server nữa... - Cậu bé tân thủ nhỏ nhất nói. Cậu ta ngồi tựa sát vào góc tường, ôm lấy hai đầu gối của chính mình, cả người co lại. Trong giọng nói còn hơi run rẩy. Mái tóc bù xù che mất hai con mắt, bên dưới lại là chiếc khăn quàng cổ dài và to bản che nốt nửa khuôn mặt còn lại. Từ khi bắt đầu nói là cậu ta liền lảm nhảm không ngừng. Ban đầu mọi người còn miễn cưỡng hiểu nhưng càng về sau thì cậu ta càng tuôn ra nhiều thuật ngữ lập trình, máy tính và cả hacker nữa. Cuối cùng, bất đắc dĩ, Thủy đành phải lên tiếng buộc cậu ta dừng lại.

- Cô là Hoàn, một bà nội trợ bình thường thôi. Cô không biết tại sao mình ở đây nhưng làm ơn, hãy dẫn cô về! Hôm nay là ngày sinh nhật con gái cô. Cô đã hứa sẽ làm chiếc bánh kem lớn cho nó rồi...! - Người phụ nữ lớn tuổi nhất trong nhóm tân thủ vừa nói vừa khóc. Cô ta kéo chiếc tạp dề vẫn mặc trên người lên cổ lau nước mắt. Chiếc tạp dề trắng giờ bám đầy bụi đất. Bụi đất hòa vào với nước mắt làm khuôn mặt của người phụ nữ càng thêm lem lố, trông đáng thương vô cùng.

Nhìn thấy cảnh đó, Cỏ May và Thủy đều khẽ thở dài thương tiếc. Nét vui đùa hồn nhiên trong mắt bé Lan cũng chột tất. Lan rút một chiếc khăn tay từ trong ba lô sau lưng ra. Em khẽ bò đến bên cạnh người phụ nữ đáng thương rồi nhẹ nhàng lau đi những vệt nước mắt và bụi bẩn trên khuôn mặt sợ hãi và đau khổ đó:

- Bọn cháu sẽ cố hết sức mình... sẽ cố hết sức mình!... - Âm thanh non nớt cố an ủi một tâm hồn đang sợ hãi.

- Minh là Linh, vận động viên cầu mây. Minh sẽ cố gắng không làm cản trở mọi người, xin mọi người bảo vệ... - Cô gái có đôi chân đẹp và chiếc quần soccer ngắn nói. Mặc dù vẻ mặt còn trắng bệch nhưng giọng nói đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Thủy với ánh mắt quan sát sắc sảo và Cỏ May với tinh thần lạc cường đại đã tinh tế cảm nhận được điều đó, cả hai đều khẽ gật đầu.

Chỉ còn lại có cô bé tóc mì tôm. Bị mọi người nhìn vào, cô bé trở lên lúng túng rõ ràng, đôi mắt hoảng loạn đảo vòng quanh. Rồi như lấy hết dũng khí, bé nhắm mắt nói lớn:

- Ta... ta tên Vân Anh. Nhà ta rất giàu. Các người mang ta về đi, ta sẽ bảo cha ta cho các người tiền, rất nhiều tiền...

Khẽ lắc đầu, Thủy vừa định cố gắng giải thích một lần nữa cho bé này hiểu tình hình hiện tại thì... Một giọng nói quen thuộc đáng ghét đã vang lên:

- Cái gì? Tiền á? Cô có thể cho bọn anh bao nhiêu...? - Thăng Minh đi từ cuối phòng lên. Nó nhìn vào cô bé rồi vừa nói vừa cười đều. Ngay đằng sau nó là thằng Thi, đầu quay ngang ra một bên, mắt híp chặt và cái miệng há lớn với hàm răng hình zích zắc. Hình như, lưỡi của nó còn đang thò ra thụt vào không khác gì lưỡi rắn. Tạo hình của hai thằng lúc này trong tà áo và đều không thể tả.

Thấy hai thằng càng ngày càng tiến gần mình, cô bé càng trở nên sợ hãi, miệng lắp bắp vội vã nói:

- M... Mười... Không. Năm mươi... Năm mươi triệu... Ta sẽ bảo cha ta cho các người năm mươi triệu...

- Anh cho cô năm trăm triệu, cô tự đi về - Thăng Minh nói. Trong khi nói, nó cũng tiện tay đồ một đồng tiền ra sàn nhà. Cái thể loại tiền giấy này trong "Hệ Thống Hoán Đổi" rất rẻ, chỉ khoảng mười điểm tích lũy là có thể đổi được vài trăm triệu (Việt Nam đồng). Lúc mới đến "Khu Lưu Trữ", biết được cái mục hoán đổi này, hai thằng đã đổi ra không ít, toàn là loại hai nghìn và năm nghìn đồng. Chẳng phải là dùng làm tài liệu nghiên cứu hay là ý đồ đầu cơ tích trữ để thành tỉ phú khi có cơ hội về "Thế giới Gốc" gì, mà đơn giản là vì hai thằng nghèo mặt rệp như bọn nó muốn tận hưởng qua cái cảm giác được nằm ngửa trên tiền, được tắm trong tiền và được nấu cơm bằng tiền nó như thế nào mà thôi.

Bị đột ngột cắt đứt lời nói, lại bất ngờ trước câu trả lời và hành động "Đồ tiền" của thằng Minh, cô bé tóc mì tôm liền lập tức sững người lại, không biết nói gì.

- Sao? Vẫn chưa đủ à...? Vậy thế này nhé, mỗi đứa bọn anh đưa cho cô năm trăm triệu. Cô cho bọn anh... - Thăng Minh lại đồ tiếp ra một đồng tiền, và vẻ mặt của nó vẫn đều như vậy. Bên cạnh, thằng Thi đã dựng xong kiềng. Hiện tại nó đang bắc nồi. Hình như, thằng bé lại chuẩn bị đun com bằng tiền theo thói quen nữa thì phải. Về phần Minh, nó vẫn tiếp tục nói - Cô cho bọn anh sờ đùi...

- Bịch!!! Bốp!!! Á hự!!!

Hàng loạt âm thanh trong trẻo lập tức vang lên.

- Bịch! Bịch! Bịch...!! Bốp...! Bốp...!! Crắc...!!!

Được Thủy và bé Lan đưa tiễn, hai thằng lại được trở về với góc tường thân yêu của mình. Lần này, bọn nó còn được thêm một đồng lớn tiền loại mệnh giá từ một đến năm nghìn Việt Nam đồng phủ lên người làm vài niệm. Tổng trị giá của số tiền có thể lên đến hàng triệu đồng.

Được niệm bằng tiền thật, có một lễ tang sang trọng như thế, có lẽ bọn nó có chết cũng có thể nhắm mắt được rồi.

.....

Cầu cho linh hồn hai anh sớm siêu thoát, yên nghỉ nơi vĩnh hằng...

P.s: Thông báo của nhóm tác giả: Từ bây giờ, truyện xin được đổi tên thành "Tiểu yêu hồ và những người bạn - Khu vườn mộng mơ", phần 1 "Nụ hôn hoàng tử". Cảm ơn các bạn đã quan tâm theo dõi.....

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 9: Sơ Bộ Phân Tích Và Kế Hoạch Hình Thành

Hầm trú ẩn, bây giờ đã là một lúc sau khi tân thủ và cựu binh chính thức làm quen với nhau. Coi như là đã biết chút thông tin cơ bản về nhau, mấy tân thủ cũng đã được giải đáp sơ qua về một vài thắc mắc nên tâm tình cũng ổn định hơn rất nhiều. Hai thằng trời đánh cũng không trêu tân thủ nữa mà quay lại với âm chè của mình. Cả bọn lại ngồi quây quần bên nhau.

Dưới ánh đèn ma pháp lạnh lẽo, Thủy liên tục đi qua đi lại, hai hàng lông mày của cô khẽ nhíu, bàn tay trái vô thức đưa lên vuốt trán. Đây là động tác theo thói quen của cô khi phải tập trung suy nghĩ một vấn đề nào đó.

“Đây là một thế giới... Đây là một thế giới... Hoàn toàn không biết vị trí hiện tại của chúng ta là ở đâu... Cốt truyện diễn biến đến đâu rồi cũng không biết... Thế này thì rất khó có thể lợi dụng được việc biết trước tình tiết mà hoàn thành nhiệm vụ. Vừa bắt đầu đã gặp phải Akuma rồi. Mà nghe hai cậu ấy nói là không chỉ có một con. Thi thoảng Cỏ May cũng “nhìn” thấy một con lướt qua vùng bao phủ tinh thần lực của em ấy. Không biết Akuma đã tiến hóa đến đâu rồi...? Cấp 1 thì đã gặp, cấp 2 thì chắc chắn là có, chỉ là không biết chúng ta có xui xẻo đụng phải không? Không biết đã xuất hiện con cấp 3 chưa, lại còn cả loại cấp 4 nữa chứ...?”

Thủy đang cố gắng suy luận, dựa trên một mớ thông tin thiếu sót mà phân tích bản đồ mong tìm ra được chút đầu mối giúp tiểu đội có thể hoàn thành được nhiệm vụ khó khăn lần này. Dù gì thì cô cũng là thành phần trí thức trình độ cao trong xã hội hiện đại đấy. Mười hai năm đạt học sinh giỏi toàn diện, thi đỗ đại học với hơn hai mươi điểm, tốt nghiệp với bằng loại ưu, thậm chí khi đi làm thư kí cho bố rồi cô vẫn được bình chọn vào top 10 thư kí xuất sắc nhất Việt Nam. Vậy nên, cô phải nghĩ ra cách gì đó để tiểu đội có thể bình an vượt qua bản đồ này, hoặc ít nhất thì cũng phải có một phương hướng hành động cụ thể để hoàn thành nhiệm vụ chính chứ không thể để hai thằng trời đánh kia dẫn cả bọn chạy lung tung như trước được. Nhìn về phía hai thằng đang thoải mái uống chè chém gió, cô khẽ lắc đầu: “Hai cái tên này... thật là!” Thở dài một câu nhưng miệng lại hơi mỉm cười, Thủy quay về với mớ suy luận tính toán của mình.

“Việc đầu tiên là phải xác định xem mình đang ở đâu. Cái này quyết định đến việc có thể dựa vào nội dung cốt truyện được không, nếu được thì có thể dựa vào bao nhiêu, dựa vào cái gì...” Thủy bắt đầu hoạch định những bước đầu tiên trong kế hoạch, bàn tay vẫn vuốt trán theo thói quen và tiếng gót giày vẫn nện đều đều trên nền nhà bằng đá. Ánh sáng xanh lạnh lẽo của cây đèn ma pháp {Thanh tinh} chiếu lên người cô tạo ra những mảng sáng tối vô cùng đối lập. Bóng hình suy ngẫm của cô bị ánh đèn trải dài trên nền nhà, hắt lên bức tường đá u ám phía đằng sau. Theo nhịp di chuyển của Thủy, cái bóng cũng trở lên hơi bập bùng. Hình ảnh người con gái phản chiếu lên bức tường như tự sinh ra sức sống mà biến ảo bập bùng, lúc dài lúc ngắn.

“Mặc dù nhiệm vụ chính không giới hạn thời gian nhưng chúng ta cũng không thể mãi ở đây được. Đây là một thế giới nguy hiểm và con người có thể bị Akuma giết hại bất cứ lúc nào. Với lại, mục đích của Kho Dữ Liệu là ép chúng ta phải liên tục mạnh lên. Và cái tên Quản Lý thì thực sự khôn nạn. Gì thì không biết nhưng có thể chắc chắn một điều rằng, Luân Hồi Giả sinh sống trong cái thế giới này sẽ chẳng bao giờ được yên thân...” Hơi dừng lại để nhấp một ngụm nước chè mà thằng Minh vừa dâng lên, Thủy lại tiếp tục nghĩ:

“Nhiệm vụ chính là tìm kiếm Innocence, chỉ khi nào đoạt được nó thì chúng ta mới có thể trở về. Ban nãy, Minh đã nói rằng, Innocence dễ nhận ra nhất chính là vũ khí diệt Akuma của Thầy trừ tà. Nhưng cái thế loại ấy chắc chúng ta không với được. Còn những Innocence thất lạc ngoài thế giới, lúc bình thường thực sự là chẳng có cách nào nhận ra. Chỉ đến khi chúng “Thức tỉnh” thì mới có cơ hội tìm được tung tích. Những nơi có Innocence thức tỉnh, nơi đó sẽ xuất hiện “Chuyện lạ”. Để tìm những nơi có “Chuyện lạ”, chúng ta phải thu thập thông tin tình báo. Và để thu thập tin tình báo cũng như xác định xem vị trí hiện tại của chúng ta ở đâu, chúng ta phải gặp con người. Từ hoàn cảnh hiện tại và yêu cầu nhiệm vụ, việc giao tiếp với cư dân ở thế giới này là không thể tránh khỏi. Vậy, việc đầu tiên tiểu đội cần làm là tìm kiếm con người, khai thác thêm thông tin rồi mới tiếp tục giả định, đặt ra các bước tiếp theo”

Sau khi xác định được bước hành động đầu tiên cho tiểu đội, Thủy liền tiến về phía những người khác. Cô ngồi xuống cạnh chỗ thằng Minh rồi nói tất cả những suy luận của mình cho mọi người cùng nghe.

Hai thằng đầu đất trời đánh không chết đồng ý ngay không do dự. Mấy cái chuyện thế này bọn nó thường lười nghĩ, mà một khi đã có người khác nghĩ hộ cho rồi thì càng tốt.

Hai thằng đã đồng ý rồi thì đương nhiên mấy đứa khác cũng không dám có ý kiến gì.

Bên ngoài, trời vẫn tối, chỉ có duy nhất vầng trăng tròn trên cao là còn cần mẫn rải ánh sáng bạc xuống cái thế giới này.

Chẳng biết lúc Quản Lý đáp bọn nó tới cái thế giới này là lúc mấy giờ, chỉ biết rằng, bây giờ trời vẫn còn chưa có dấu hiệu của bình minh. Thủy kiến nghị cả bọn nên ở lại chỗ này trốn thằng cho đến khi trời sáng rồi mới hành động. Theo như cô giải thích thì là buổi tối, tầm nhìn bị hạn chế sẽ dễ dàng mất phương hướng và khó khăn trong việc tìm kiếm dấu vết của con người từ xa. Thêm vào việc, nhiệm vụ lần này không hề giới hạn thời gian nên bọn nó có thể từ từ mà hành động, không phải vội vàng như hai lần trước nữa.

Thấy hợp lý nên hai thằng quyết định giữ tiểu đội ở lại, mà bọn nó cũng thấy mấy tân thủ có vẻ sắp không chịu được nữa rồi. Quá nhiều áp lực và sợ hãi đột ngột đến trong một thời gian ngắn. Lúc mới đầu thì sự sợ hãi và tham sống có thể giống như một liều thuốc kích thích, giúp cho mấy tân thủ này tạm thời vượt qua giới hạn tinh thần và thể lực của mình để chạy trốn. Nhưng “Kích thích” mà, các chỉ số tăng lên lúc đó chỉ là ảo thôi, chỉ một thời gian sau là sẽ xuất hiện cảm giác cực độ mệt mỏi về tinh thần và thoát lực nghiêm trọng về thể xác.

Thứ nước chè mà hai thằng Minh, Thi rót cho mọi người uống từ nãy đến giờ đều được hòa thêm thuốc khôi phục thể lực cấp tốc. Thậm chí chè bọn nó dùng cũng không phải là loại bình thường mà là đặc sản của Kho Dữ Liệu, phải đối trực tiếp bằng điểm tích lũy. {Tuyệt Sơn Trà} được sao ướp với {Thanh Tâm Liên} có tác dụng an dưỡng linh hồn rất tốt, tám điểm tích lũy mới đổi được có một lượng mà thôi.

Dù có được vật phục hồi thể trạng một cách cấp tốc nhưng nếu có thể bỏ ra được một chút thời gian để thực sự nghỉ ngơi thì còn gì bằng. Mà cũng không phải chỉ có mấy đứa tân thủ mới cần nghỉ ngơi như thế, mấy cựu binh cũng cần không kém. Dù sao ngoài hai thằng và Nam điện ra thì kinh nghiệm thực chiến của cả bọn đều còn rất non nớt, vậy nên có một chút thời gian nghỉ ngơi để điều chỉnh lại tâm lý trước khi vào hành động tiếp theo là tốt nhất với bọn nó lúc này.

Cả đám tản ra khắp phòng, tự tìm vị trí nghỉ ngơi cho mình. Thằng Minh có khuyên mấy tân thủ rằng, nếu có thể thì nên chợp mắt đi một chút, nhưng có vẻ như, lời khuyên này vô ích rồi. Lạ người, lạ chỗ, tinh thần thì bị kích thích quá độ. Nếu còn là người bình thường thì chẳng ai có thể ngủ được lúc này. Họ sợ hãi. Sợ rằng sẽ có điều gì đó đột ngột xảy ra khi họ đang ngủ. Sợ rằng khi mình tỉnh dậy thì đã chẳng còn ai bên cạnh, tất cả mọi người đã bỏ rơi

cái gánh nặng như mình.

Hường ứng với phong trào “Thức trắng” của tiểu đội, hai vị thủ lĩnh vĩ đại của chúng ta tất nhiên cũng không ngủ.

Hai thằng vẫn ngồi giữa phòng như cũ, uống chè và chém gió không ngừng. Ba cô gái nhẹ nhàng ngồi sát bên cạnh, mỉm cười và lặng lẽ lắng nghe, cố gắng thể hiện đầy đủ phẩm chất một người vợ chuẩn mực của mình. Hầu truyện với hai thằng tất nhiên là Nam điên và chàng trai tên Lực.

- Nam à...! Nghe anh nói này. Mới vài năm không gặp mà chú lớn nhanh quá - Minh nói. Nó khê thối một hơi vào chén nước chè bốc khói nghi ngút làm cho hương thơm càng tỏa ra ngào ngạt. Trung ra một khuôn mặt vui vẻ từng trải, nó vừa lắc đầu, vừa thờ dài - Anh nhớ ngày xưa trông chú xấu lắm. Thật không ngờ bây giờ chú lại còn có thể xấu được hơn.

- Đại ca cứ nói đùa... - Nam điên trả lời với vẻ mặt bất đắc dĩ. Bao nhiêu năm rồi, mấy đứa trẻ trâu hay phá làng phá xóm khi xưa nay cũng đều lớn cả, vậy mà cái tính bệnh bựa của đại ca vẫn chẳng thay đổi chút nào - ... Dù sao thì em cũng lớn hơn Thi đại ca những hai tuổi đó. Khi có các chị nhà ở đây thì hai anh có thể giữ lại cho em một chút mặt mũi được không...?

- Hải...! Anh cũng đến chán cái chú mày. Mang cái biệt danh “Nam điên” mà chỉ điên được có mỗi lúc đánh nhau. Khi bình thường chú chẳng khác gì một thằng đàn bà cả... - Thằng Thi lắc đầu nói. Cùng lúc đó, tay nó cũng linh hoạt mở nắp cái bình đựng nước nóng ra mà chế thêm vào ấm chè. Cái bình chỉ to cỡ cổ tay và dài khoảng hai mươi phân mà mấy tân thủ đều có cảm giác rằng lượng nước bên trong là vô hạn vậy. Từ nãy đến giờ, đã pha được không biết bao nhiêu là ấm chè, cả cái lúc đánh nhau, hai thằng còn lấy ra để đổ nước nóng lên đầu nhau nữa, vậy mà bây giờ, lượng nước trong bình vẫn chưa hề có dấu hiệu cạn, chỉ cần mở nắp và hơi nghiêng bình đi một chút là nước đã chảy ra rồi.

Pha chè đã có thằng Thi lo, nên Minh lại quay ra tiếp tục hỏi thăm về tình hình hiện tại của Nam, dù sao thì cũng là anh em với nhau một thuở, mấy năm mới gặp lại mà ngay cả một câu hỏi thăm cũng không có thì nghe có vẻ bạc bẽo quá:

- Học xong cấp ba chú đi bộ đội à?

- Vâng.

- Binh chủng nào? Đơn vị bao nhiêu? Bọn anh có quen vài tay trong quân đội. Có thể anh biết đơn vị của chú đây.

- Em thuộc đơn vị bộ binh đặc biệt. Em đảm nhiệm vị trí hỏa lực pháo vác vai.

Pha xong ấm chè mới, thằng Thi cũng quay ra hóng chuyện:

- Chú xài được cả pháo vác vai cơ à? Vậy thì cái này chắc chú cũng dùng thoải mái rồi... - Thi vừa cười vừa híp mắt vào nói. Trong lúc đó, tay nó khê vượt qua chiếc hộp không gian sau lưng. Một khẩu súng ngay lập tức xuất hiện trong tay nó.

Khẩu súng dài hơn 70 cm với nòng là một ống phóng lớn, phần báng chắc chắn và một ổ đạn xoay vòng cực lớn gắn ngay phía trước cò.

Đáp khẩu súng cho Nam điên, Thi bắt đầu thuyết minh:

- Súng phóng lựu Milkor MGL, ổ đạn xoay cho phép xạ kích sáu phát liên tục, sử dụng đầu đạn 40mm, uy lực miễn bàn. Tầm bắn hiệu quả từ năm mươi đến ba trăm năm mươi mét. Bọn anh đã bỏ thuốc ngấm ra mà trang bị vào đó một ống ngắm quang học tự động chia cự li, một ống ngắm đặc chủng có tích hợp hai chế độ “Nhìn đêm” và “Tầm nhiệt”. Khẩu này bắn đường đạn đi hình vòng cung nên lúc mới làm quen thì hơi khó khống chế, chú dùng được chứ?

Nhìn khẩu súng phóng lựu với tạo hình tinh tế mà đầy mạnh mẽ trên tay, Nam thực sự không thể tin vào hai mắt của mình. Dù biết trước là nơi đây không bình thường và hai đại ca rất là bá đạo rồi nhưng không ngờ, hai anh không chỉ có vũ khí kiểu như Desert Eagle, mà ngay cả loại hàng khủng như súng phóng lựu MGL các anh cũng có. Ôm vội khẩu súng vào lòng, hần nói:

- Dùng được, dùng được... Em dùng được...! Khả khả khả khả khả...! - Nam điên cười. Hần có vẻ vui mừng ra mặt. Nếu khẩu Desert Eagle vừa xin được của Thủy chỉ đủ để phòng thân và thêm chút yếu tố tâm lý thôi thì thì khẩu MGL này lại là súng tiến công thực sự. Đặc biệt là với những chiến trường có địa hình phức tạp như thế này thì sự đáng sợ của súng phóng lựu càng thể hiện ra rõ ràng. Uy lực lớn và đường đạn đi hình vòng cung giúp xạ thủ có thể dễ dàng tiêu diệt được những mục tiêu nấp sau công sự hoặc có công trình che chắn.

Nhìn thấy vẻ mặt mừng như điên của Nam, thằng Minh lắc đầu nói:

- Nhìn chú xem. Thế này anh mới bảo là chú không có tiền đồ. Mới có mỗi khẩu súng cải tiến mà đã thế kia rồi thì chú làm sao chịu được khi xem bộ đạn đặc chế của bọn anh...

- Có cả đạn đặc chế...? - Nam nói với giọng đầy ngạc nhiên.

- Tất nhiên. Những khẩu súng bình thường bắn những viên đạn tầm thường thì làm sao có thể xúng với cái con người vĩ đại như anh. Thi đâu, mày đưa cho nó vài viên đạn mẫu.

- Được... - Dễ dàng đồng ý, Thi liền lập tức móc ra vài hộp đạn lớn để xuống sàn nhà. Rồi trong ánh mắt chờ mong của Nam điên và ánh mắt hiếu kì của những người xung quanh, nó bắt đầu cầm lên từng viên đạn mà giới thiệu:

- Viên màu đen, “Đạn thường”. Gọi là đạn thường chỉ vì công dụng và cách dùng của nó giống như đạn bình thường mà thôi. Mấy viên này bọn anh đã chế lại chất nổ bên trong đầu đạn. Lúc đầu đạn chạm mục tiêu sẽ phát nổ mạnh gấp bốn lần loại đạn thông thường. Sát thương bằng nhiệt, áp lực vụ nổ và mảnh đạn văng đi. Mảnh đạn đủ sức đâm thủng tấm thép dày 3 li trong vòng bán kính 7 mét.

- Viên màu trắng, “Đạn choáng”. Sau khi đầu đạn nổ sẽ phát ra ánh sáng mãnh liệt và âm thanh cực lớn, có thể tạo được ra hiệu ứng choáng trong thời gian ngắn.

- Viên màu xanh, “Đạn khói”. Trong đám khói phát ra có lẫn bụi kim loại làm nhiễu sóng rada, cùng với bụi đá phát nhiệt làm vô hiệu hóa thiết bị tầm nhiệt.

- Cuối cùng, viên màu hồng, “Đạn shock”. Thuốc nổ trong đầu đạn được thay thế bằng tụ điện siêu hiệu suất. Khi kim hỏa của li tâm đầu đạn đánh thủng bản tụ sẽ giải phóng ra một lượng điện lớn làm cho một vùng có bán kính hai mét trở thành vùng nhiễm điện. Sốc điện mọi thứ có trong vùng nhiễm điện. Cái này là thành quả mới nhất của thằng Minh đó, đắt lắm. Bản tụ phải đổi trực tiếp bằng điểm tích lũy. Mà mỗi điểm tích lũy phải đổi bằng một mạng người đó.

Sau khi thuyết minh xong, Thi đẩy cả đồng đạn súng phóng lựu về chỗ Nam điền. Chỉ có hơn hai chục viên “Đạn thường”, “Đạn choáng” và “Đạn khói” mỗi loại bảy viên, “Đạn sốc” thì chỉ có ba nhưng những viên đạn cỡ 40 li này thực sự to. Mới có vài viên đã thành một đồng rồi, mà Nam thì lại chẳng có ba lô hay túi xách gì cả. Đang phân vân không biết tha cái đồng này đi thế nào thì may mắn, Minh đại ca thương tình vứt cho vài cái đai đeo đạn, loại dây đai có vòng da để cài từng viên đạn vào đó.

Mấy viên đạn lớn nên cài được đầy ba dây đai. Đeo đai đạn lên người, vai vác theo khẩu súng phóng lựu, chỉ cần cao hơn một tí nữa, cơ bắp hơn một tí nữa là Nam điền đã có thể trở thành Rambo phiên bản Việt rồi.

Mặc kệ Nam điền vẫn còn đang trong cơn phê với khẩu súng khủng, hai thằng lại quay ra nhìn anh chàng cơ bắp tự xưng là Lực.

Bị hai thằng nhìn vào, Lực nở nụ cười chất phác theo thói quen. Cái áo lao động đơn giản đã bị rách tan nát lúc đưa lưng đỡ gạch đá vụn cho Nam điền và cô bé chân dài nên đã bị anh chàng coi ra vứt đi từ nãy. Bây giờ, ngoài cái quần dài còn dính bùn đất ra thì trên người Lực cũng chỉ có độc cái áo ba lỗ bó sát vào người. Vài vết thương nơi lưng không ăn thua, lại được Cỏ May xịt thuốc cầm máu và băng bó cho cẩn thận nên không vấn đề gì. Cái áo ba lỗ dường như chẳng có tác dụng mấy trong việc che cơ thể, những khối cơ bắp cuộn cuộn dưới lớp áo mỏng bó sát cứ hằn lên rõ nét.

Hứng thú đánh giá anh chàng cơ bắp, Minh cất tiếng:

- Lực hừ...?

- Dạ. Vâng ạ - Lực trả lời một cách lễ phép. Mặc dù chẳng biết tại sao mà mình lại ở đây, tất cả những thứ diễn ra từ đầu đến giờ anh cũng không hiểu lắm. Anh chỉ biết rằng, mình bị bắt phải tham gia một trò chơi nguy hiểm nào đó, giống như mấy chương trình anh hay xem trên tivi mỗi tối vậy. Và chắc là những người này là người tốt, vì họ đang cố gắng bảo vệ mình. Nhớ lời mẹ dặn, khi đi xa quê, gặp ai cũng phải chào người ta bằng anh, bằng chị. Nếu lớn tuổi một chút thì phải chào bằng sắp lớn, bằng bà chủ. Người ta thấy mình lễ phép, người ta quý, có gì không biết người ta còn bảo ban cho. Từ đầu đến giờ, anh thấy tất cả mọi người đều gọi hai thằng là “Anh”, là “Đại ca” nên Lực cũng rất lễ phép mà xưng em với hai đứa.

- Chú làm nông dân à? - Thằng Minh hí hóp mắt hỏi.

- Vâng.

- Thế thì giống anh rồi. Ngày xưa anh cũng là nông dân đấy - Chẳng biết Minh đã luồn ra phía sau anh chàng từ lúc nào. Một tay nó khê nâng khuỷu tay của Lực lên, tay còn lại thì vỗ bôm bốp vào những múi cơ trên bả vai săn chắc. Vừa kiểm tra cường độ của cơ bắp, nó vừa trề môi ra nói - Chú có biết trồng dưa hấu không?

- Có, nhà em trồng một mẫu rưỡi*... - Lực thành thật đáp.

- Thế có biết trồng rau rút không? - Tiếng của thằng Thi. Nó cũng đang vén ống quần của Lực lên mà kiểm tra cơ bắp - Cả rau dền nữa... Có biết trồng không?

- Nhà em không trồng, nhưng mấy cái đấy em biết hết.

- Thế à? Tốt. Anh thích chú rồi đấy. Đây, anh cho cái này, lúc nào chán thì ăn chơi - Có vẻ khá hứng thú với anh chàng cơ bắp này, Minh nhét vào trong tay cậu ta vài cái hộp nhỏ.

Những cái hộp hình vuông làm bằng vật liệu bán trong suốt với kích thước các cạnh chỉ khoảng 3cm. Bên trong mỗi hộp là một viên tròn nhỏ cỡ quả trứng cút. Lực đang không hiểu thằng Minh đưa cho mình mấy cái này làm gì thì tiếng thuyết minh đã vang lên bên tai.

- Nhìn hơi giống nhưng không phải là oản đâu. Thuốc kích thích đấy. Viên màu đỏ tăng cường thể lực, mỗi viên tăng 100 điểm thể lực trong vòng năm phút, tác dụng phụ sau khi sử dụng thì từ một môi thoát lực cho đến hôn mê tùy theo thể trạng người dùng. Viên màu xanh thì tăng 50 điểm linh hoạt trong năm phút, tác dụng phụ thì là đau đầu cho tới bất tỉnh cũng tùy vào người dùng.

Mấy viên thuốc kích thích hai thằng mở được bằng {Túi quà may mắn}. Với cái thông tin về chỉ số tăng thêm và tác dụng phụ thể này thì chắc cũng chỉ là loại cấp thấp vớ vẩn thôi nên hai thằng chẳng quan tâm. Nếu so với [Cấm thuật] hoặc trạng thái [Giải khóa gen] thì chỉ số tăng thêm của mấy viên thuốc này chẳng đáng là bao, tác dụng phụ lại quá lớn. Đối với hai thằng, tác dụng của mấy viên thuốc này chẳng có bao nhiêu nên cho đi cũng không có tiếc.

Hai thùng số nhỏ chỉ mở được có hai viên màu xanh và hai viên màu đỏ. Thằng Thi chẳng quan tâm nên thằng Minh cầm và bây giờ đang nằm cả trong tay của Lực.

- Khả khả... Giữ cho cẩn thận vào. Lúc nào gặp nguy hiểm thì lấy ra cắn một viên, chú sẽ điên lên rất nhiều - Vỗ vai dằn dò nốt câu cuối cùng, Minh quay lại chỗ ngồi cũ của mình, tiếp tục uống chè chém gió.

Không chỉ ưu tiên trang bị cho Nam điên và Lực, hai thằng cũng đồng ý để cho Thủy trang bị cơ bản cho mấy người tân thủ khác. Một chiếc áo choàng ngoài cho mỗi tân thủ. Cùng trong bộ {Hắc sắc chiến bào} với cùng loại chất liệu và tính năng tương tự nhưng vì chỉ có mỗi áo choàng nên chỉ tồn có 30 điểm tích lũy cho một cái. Lúc chuẩn bị hành trang trước khi vào bản đồ cả bọn đã thống nhất đòi lấy hơn chục bộ phòng cho những trường hợp thế này. Thức ăn nén dạng viên và nước trạng thái cố định dạng con nhộng mỗi thứ một lọ nhỏ cho từng người. Vài viên thuốc hồi phục thể lực cấp tốc loại hạ phẩm và một bình xịt cầm máu nữa. Mấy thứ này đều là nhu yếu phẩm nên trước khi vào bản đồ bọn cự binh đã đổi ra không ít.

Về phần vũ khí thì mỗi tân thủ đều được trang bị một khẩu súng ngắn loại FNP - 9 đổi trực tiếp từ {Kho Dữ Liệu} cùng với một băng đạn 15 viên loại 9x19 li đi kèm theo súng. Tổng chiều dài khẩu súng không đến 20cm, tầm bắn hiệu quả khoảng 50m và độ giật thấp, thích hợp với người mới bắt đầu. Thực ra thì đối với loại bản đồ này, mấy thứ vũ khí thông thường gần như vô dụng, bọn nó phát vũ khí cho tân thủ chỉ để cho họ có thêm một chút an tâm về mặt tâm lý thôi. Vậy nên mới chỉ có một khẩu lục và vài viên đạn để tránh cho họ tự làm bị thương mình hoặc là ngộ thương những người xung quanh.

Thêm một bộ đàm cá nhân dạng tai nghe được tích hợp máy định vị đeo lên tai mỗi người nữa. Cái này là đồ thằng Minh ứng dụng nguyên lý của bộ đàm quân đội để tự chế tạo. Nó có thể liên lạc thoải mái trong vòng bán kính 3km và máy định vị thì phát tín hiệu đi với bán kính gần 10km.

Trang bị xong xuôi, Thủy hài lòng nhìn đám tân thủ. Mặc dù trông vẫn còn hơi lôm côm và nhếch nhác nhưng cũng ra dáng lắm rồi, ít nhất thì bây giờ, trông bọn nó cũng thành một đội.

.....

Đang chậm rãi nhắm nháp ngụm chè mà thằng Thi vừa rót cho, Cỏ may bỗng giật mình. Khẽ “à” lên một tiếng, cô nói:

- Có người đang tiến vào trong vùng bao phủ tinh thần lực của em - Từ lúc bắt đầu chạy trốn đến giờ, Cỏ May vẫn luôn duy trì kỹ năng [Thiên nhân]. Và với kỹ năng này thì tất cả những gì xảy ra trong phạm vi bao phủ tinh thần lực đều không thể nào qua được mắt của cô.

- Ai? - Thằng Thi lập tức hỏi.

Cỏ May hơi nhúm mày, tập trung “Quan sát” đám người vừa xông vào vùng tinh thần lực của cô rồi ngay lập tức đáp lại:

- Một nhóm người mặc áo choàng trắng. Hình như họ đang chạy trốn cái gì đó thì phải...

Nghe Cỏ May miêu tả, thằng Thi lập tức hô lớn:

- Là Finder. Nhanh. Toàn tiểu đội chuẩn bị, lập tức hành động - Trong lúc nói, nó đã vùng đứng dậy, còn tiện tay kéo theo cả bé Lan và Cỏ May đang ngồi bên cạnh nữa.

Nghe hiệu lệnh, mấy đứa cự binh liền lập tức phản ứng lại ngay. Bọn nó nhanh chóng bật người đứng dậy, tiến vào trạng thái sẵn sàng tác chiến. Về phía tân thủ, Nam điên cũng nhanh không kém cự binh, mấy người còn lại thấy vậy cũng lục tục đứng lên.

Giành vài giây thời gian cho tân thủ kịp thời chuẩn bị. Bọn nó không có ý định bỏ tân thủ lại chỗ này vì một khi đã bắt đầu hành động thì không chắc đã còn cơ hội quay lại nơi đây.

Thấy mọi người cơ bản đã chuẩn bị xong, thằng Thi tiếp tục hạ lệnh:

- Cỏ May, dẫn đường. Bé Lan cùng anh đi tiên phong.

- Tao đoạn hậu - Thằng Minh phối hợp ra lệnh - Thủy, trọng điểm bảo vệ Cỏ May. Du cùng Nam điên, bảo vệ tân thủ và hỗ trợ cho Thủy.

Sau vài câu lệnh đơn giản, cả bọn nhanh chóng tổ hợp thành trận hình rồi lao ra khỏi căn hầm ngầm trú ẩn, tiến về phía nhóm người mà thằng Thi gọi là Finder kia, tiến về phía đầu mỗi nhiệm vụ đầu tiên của bản đồ này.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 10: Finder - Bắt Đầu Hành Động

- Finder, lực lượng trinh sát của “Giáo Đoàn Đen”. Mặc dù không được Innocence thừa nhận, sức chiến đấu khi đối mặt với Akuma hầu như không có. Nhưng họ là lực lượng đông đảo và cực kì quan trọng đối với tổ chức này. Hầu như tất cả các thông tin về Innocence đều do họ thu thập và điều tra xác thực, rồi sau đó Exorcist (Thầy trừ tà) mới đến thu hồi. Vậy nên, để kiểm thông tin về Innocence một cách nhanh nhất, tất nhiên là phải đi gặp mấy đồng chí Finder kia rồi - Minh vừa đi chuyển vừa nói. Nó nói để cung cấp thêm thông tin cho Thủy phân tích và cũng là để giải thích về nguyên nhân và mục đích cho hành động đột xuất này.

Cả nhóm đã chạy nước rút được gần một phút. Trong phạm vi kĩ năng [Thiên nhân] của Cỏ May thì chỉ cách có hơn một trăm mét thôi nhưng do địa hình thành phố phức tạp, lại thêm việc phải tránh bọn Akuma và nhóm Finder kia cũng đi chuyển nên bọn nó vẫn chưa thể đuổi kịp mà chỉ đang từ từ tiếp cận. Nhóm tân thủ đã bị bỏ lại từ nãy do không thể theo kịp tốc độ của cựu binh. Nam điện và Lực vốn dĩ có thể chạy theo nhưng cũng buộc phải giảm tốc độ để bảo vệ những người còn lại.

Việc tách đội khi vừa mới thành lập thế này là cực kỳ không nên, nhất là đối với tâm lý những tân thủ vẫn còn đang sợ hãi thế này. Họ sẽ có cảm giác như mình bị bỏ rơi vậy, và một khi phòng tuyến tâm lý sụp đổ thì chẳng ai có thể biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. May mắn, toàn bộ tiểu đội đã được trang bị từ trước, lại có Nam điện và Lực - hai kẻ gần như là thành viên chính thức ở lại - liên lạc cũng vẫn liên tục được duy trì. Vậy nên nhóm tân thủ mới có thể tiếp tục duy trì, cố gắng cất bước, cố gắng không để bị tụt lại quá xa so với nhóm cựu binh.

Đi chuyển với tốc độ cao thế này, ba cô gái tất nhiên là không thể tự chạy bằng chân được. Bé Lan thì đã ôm cổ thằng Thi để nó mang đi. Cỏ May và Thủy thì mỗi người túm lấy một bên xương bả vai của con búp bê Âm Dạ, dùng vài cái gai lưng làm điểm tựa mà vịn chân lên. Con búp bê này của Du lúc không chiến đấu có thể dùng làm vật cưỡi rất tốt, hơi khó cưỡi nhưng tốc độ thì không chê vào đâu được.

Trong khi đi chuyển, Cỏ May liên tục thông báo tình hình của nhóm Finder cho tiểu đội. Lúc Cỏ May mới nhìn thấy thì nhóm Finder có bảy người, bây giờ chỉ còn lại ba. Cô cũng đã nhìn thấy thứ đuổi theo nhóm người đó, hai con Akuma cấp một vừa bay theo vừa xả đạn.

Các Finder đứng trước Akuma thì sức chiến đấu gần như bằng không, nhưng bù lại, khả năng di chuyển của họ thực sự rất tuyệt vời. Nếu so sánh ra thì trong tiểu đội, chỉ có hai thằng trời đánh Minh và Thi là có thể thắng được Finder về khoản di chuyển thôi. Chạy dưới làn đạn dày đặc của hai con Akuma, các nóc nhà và công trình kiến trúc liên tục sụp đổ dưới chân họ.

- Bùm!... Bùm!... Bùm!... Bùm! - Phân đội cựu binh đã nghe thấy hàng loạt những tiếng nổ dày đặc từ phía xa. Nương theo ánh trăng, bọn nó đã thấy hai khối tròn vờ vờ số nòng súng chĩa ra lơ lửng giữa trời. Và căn cứ vào ánh lửa liên tiếp bùng lên dưới thành phố đổ nát, bọn nó cũng đại khái đoán được vị trí của các Finder còn sống sót rồi.

Dưới sự dẫn đường của Cỏ May, cả bọn lại tiếp tục băng qua thêm vài khu nhà đổ nát nữa rồi mới dừng lại. Vị trí này nằm trên một con đường thẳng chạy ngang qua thành phố, địa hình này rất hiếm gặp ở nơi đây. Chạy từ đầu đến giờ, đây là lần đầu tiên bọn nó gặp địa hình dạng này. Có lẽ, trước kia con đường này là đại lộ chính của thành phố. Vị trí này Cỏ May đặc biệt chọn theo yêu cầu của thằng Minh: “Chọn chỗ nào thuận lợi cho [Hook King] đấy”.

Chiếm được vị trí thích hợp, cả phân đội nhanh chóng chiếm lĩnh địa hình.

Minh triệu hồi ra đôi găng tay {Hỏa Liên Hoa}, bắng vào sự bảo vệ của lớp giáp kim loại, nó chọc ngay cả bàn tay phải vào trong bức tường đá, thành công cố định cơ thể của mình. Ma pháp trận hình tròn của kỹ năng [Hook King] đã hiện lên bên bụng trái.

Thủy và Cỏ May cũng nhanh chóng nhảy xuống khỏi con búp bê Âm Dạ của Du. Hai cô gái nhanh chóng di chuyển về phía lưng sau thằng Minh, vũ khí nơi tay sẵn sàng chiến đấu.

Thay thế chỗ của Thủy và Cỏ May là Du. Hai chân đạp lên lưng con búp bê Âm Dạ, một tay cầm khẩu P90 bây giờ đã được lắp băng đạn loại 5,7x28 mm infinity phá giáp.... tay kia nắm lấy xương bả vai con búp bê to lớn. Vậy là hắn đã chuyển từ {Tứ linh pháp sư} thành {Vong linh kỵ sỹ} rồi.

Bé Lan cũng nhanh nhẹn nhảy lên một nóc nhà cạnh đó. Em linh hoạt bò trên mái nhà, cái đuôi ve vẩy với nòng súng kẹp nhô lên tại chóp. Tầm mình dưới ánh trăng, cơ thể Nguyệt Quang Hồ với thể chất [Phệ Quang] đang ở trạng thái tốt nhất. Cả đạn ma pháp và hai kỹ năng ánh sáng của em đều mang theo sát thương linh hồn nên trong bản đồ nhiệm vụ lần này, em cũng là một lực lượng chiến đấu chủ chốt của tiểu đội.

Trong thoáng chốc chiếm lĩnh địa hình của tiểu đội luân hồi, một viên đạn pháo đã rơi vào giữa nhóm Finder đang chạy trốn. Một người bị viên đạn sượt qua, xé rách quần áo và da thịt, lập tức bị độc của Akuma giết chết. Một người bị chôn vùi dưới đồng đổ nát, lành ít dữ nhiều. Người còn lại chưa chết nhưng cũng bị dư lực của vụ nổ hất văng đi. Trọng thương nhưng vẫn cố gắng di chuyển, hướng di chuyển của hắn lại vừa vận hướng về phía đại lộ.

Mỗi bước di chuyển của Finder cuối cùng đều nằm trong “Tầm nhìn” của Cỏ May. Khi khoảng cách của Finder với đại lộ ngày càng gần, cô bắt đầu đếm ngược.

- Năm... Bốn... Ba... Hai... Một... Tới!

Ngay khi Cỏ May kết thúc câu cuối cùng cũng là lúc mà Finder thực hiện bước nhảy khỏi nóc của một tòa nhà đứng bên cạnh đại lộ. Mái nhà dính đạn pháo Akuma nổ tung dưới chân hắn. Sóng xung kích và gạch đá vụn từ vụ nổ sinh ra hất văng người Finder lên không trung. Một ngụm máu tươi ọc ra từ trong miệng, tiếp theo đó là cảm giác rơi tự do, với cái tình trạng này thì không chết vì Akuma cũng sẽ chết vì ngã từ trên cao xuống.

.....

[Hook King]

Được Cò May nhắc nhở từ trước, lại thêm việc đếm ngược thông báo nên khi thân ảnh của người Finder vừa xuất hiện, thằng Minh đã lập tức phát động kỹ năng rồi.

- Vút... - Với [Hook King] thì khoảng cách gần một trăm mét sẽ không làm mất quá một giây. Sợi xích ma pháp với cái móc đỏ lôm lôm lập tức quấn được Finder ngay khi hắn còn giữa không trung.

Kéo về.

- Xích... xích... xích... - Thời gian kéo về cũng không mất quá hai giây. Cùng lúc đó, những thành viên khác trong phân đội cự binh cũng lập tức hành động.

Thằng Thi tung mấy khối chất nổ hình tròn trước mặt mình rồi dùng [Lam Sơn Pháo] đá đi, mục tiêu tất nhiên là hai con Akuma trên trời. Biết rằng chẳng mang được bao nhiêu sát thương đến cho bọn quái vật nhưng chả sao, cái nó cần chỉ là cản trở tầm nhìn trong chốc lát. Không đợi khối bộc phá phát nổ, nó đã sử dụng [Quý Bộ] phóng đi. Tiêu diệt Akuma cần phải có Innocence hoặc vũ khí sát thương linh hồn nhưng đối với thằng Thi, việc Akuma giết Akuma lại cực dễ, chỉ cần phá hủy thân xác và trực tiếp nuốt linh hồn của đối phương vào là được rồi.

Du cũng không chậm trễ, ngay khi thằng Thi biến mất thì hắn cũng điều khiển cho con búp bê Ám Dạ phóng ra ngoài, mang theo cả chủ nhân trên lưng của nó nữa.

Khẩu lục ma pháp gắn trên đuôi của bé Lan tầm bán hiệu quả chỉ có bảy mươi mét nên em cũng phải tiến đến gần lũ Akuma hơn. Linh hoạt nhảy qua các nóc nhà, vừa vào đến cự li thích hợp, Lan liền dừng lại xạ kích. Giữ thăng bằng trên cả bốn chi, cái đuôi dài ve vẩy và những viên đạn ma pháp mang theo hiệu ứng “Tĩnh hóa” liên tục bay đi, chia đều cho cả hai con Akuma vẫn còn mất phương hướng do mấy khối bộc phá của thằng Thi nổ ngay bên cạnh.

Với những loại hỏa khí bình thường, mặc dù có thể gây thương tích cho Akuma nhưng với vật liệu chế tạo đặc biệt, bọn chúng cũng có thể nhanh chóng phục hồi. Đạn ma pháp của bé Lan lại khác, viên đạn sát thương vật lý kèm theo hiệu ứng “Tĩnh hóa” có thể công kích trực tiếp vào linh hồn. Vết thương trên cơ thể hai con Akuma chỉ nhỏ cỡ ngón tay nhưng không thể lập tức khôi phục lại như bình thường mà miệng vết thương còn có dấu hiệu rã rã, những mảnh kim loại nhỏ xung quanh liên tục tan vỡ.

Nỗi đau khi bị tấn công vào linh hồn làm hai con Akuma phát điên. Vô số nòng súng thò ra từ cơ thể hình cầu vãi đạn hết công suất xuống thành phố. Thế nhưng chẳng có viên nào có thể trúng được bé Lan, với kỹ năng [Nguyệt Bộ], cơ thể em gần như tàng hình dưới ánh trăng này. Lấy hai con Akuma làm tâm, em di chuyển theo một cung tròn lớn, vừa đi vừa xạ kích, cơ thể chỉ thoáng hiện mỗi lần tấn công.

- Phắc... Phắc... Phắc... Phắc... Phắc... - Từng phiến đá lát đường cũ kỹ dưới chân thằng Thi nát vụn sau mỗi lần nó mọn lực. Với [Quý Bộ] và đôi giày {Rambler 2.0} để ở thể [Khí] thì một trăm mét cũng chỉ làm nó mất không đến bốn giây. Rồi với động năng cực đại đó, nó dậm mạnh chân vào ống khói của ngôi nhà ngay phía dưới hai con Akuma.

- Ầm... - Cả cái ống khói ầm ầm sụp đổ, còn thằng Thi thì phóng thẳng lên trời. Khi vừa đạt đến độ cao cực đại, nó lại tiếp tục co người, cả cơ thể bùng mạnh giữa không trung - Đoàn!'

[Soul Gun - Thiên Không Dạ Vũ]

Hai con Akuma này bay không cao lắm nên chỉ với một bước đệm, Thi đã ở trên đỉnh đầu của một con. Xoay người...

[Lam Sơn Pháo]

Kỹ năng đá bay này có thể đá được mọi thứ đi, chỉ cần thứ đó không quá nặng hoặc có điểm neo chốt quá chắc chắn là được. Và con Akuma đang lơ lửng giữa không trung thì không có cả hai thứ trên nên tất nhiên là bị đá bay thẳng xuống đất.

Mọn lực phản chấn sinh ra từ cú đá, Thi tiếp tục xoay người, co chân...

- Đoàn! - Lại thêm một bước đệm nữa. Lần này, nó lao thẳng vào mặt của con Akuma còn lại. Bắt lấy một họng súng ở vị trí cao nhất trên cơ thể con Akuma bằng tay phải. Rồi dùng chính cánh tay đó làm trụ, cả cơ thể nó dựng ngược lên trời, thẳng tắp từ trên xuống dưới. Tình tế cảm nhận từng rung động trên cơ thể con Akuma, Thi có thể cơ bản phán đoán được tiếp theo nòng súng nào sẽ nổ để làm ra động tác tránh né kịp thời. Đôi giày ba trạng thái đã chuyển sang thể [Lông] cho thêm phần linh hoạt và ngay sau đó là hàng loạt cú đá được liên hoàn giáng xuống.

Phía xa, bé Lan vẫn tiếp tục xạ kích hỗ trợ.

.....

Dưới mặt đất, con Akuma bị đá ngã vừa vùng dậy khỏi đồng đồ nát thì Du cũng cười búp bê ác mộng tới nơi. Không chậm trễ, hắn lập tức vung tay, những sợi chỉ đen mà chỉ mình hắn mới có thể thấy được liền giăng kín không gian, quấn chặt vào con Akuma gần đó. Những sợi chỉ đen của kỹ năng [Thần Tử] không cản trở hành động nhưng lại trực tiếp lôi kéo sinh mạng lực của đối phương đi mất. Dù với loại sinh vật cơ khí như thế này, tác dụng của kỹ năng bị giảm đi nhiều nhưng ảnh hưởng vẫn rất rõ ràng.

Không chỉ dừng lại ở “Nguyên rủa”, khẩu P90 cũng không được rồi rã. Du cười trên con búp bê Ám Dạ, lợi dụng tốc độ cao di chuyển vòng quanh để tránh né công kích của con quái vật. Dưới tác dụng suy giảm sinh mệnh lực của [Thần Tử], những viên đạn xuyên giáp liên tục xuyên thủng lớp vỏ ngoài mà đâm vào cơ thể con Akuma.

Mặc dù biết chỉ có thể phá hủy cơ thể chứ không thể nào giết chết được con Akuma nhưng Du vẫn kiên trì công kích. Bằng đạn Infinite phá giáp... Và nòng súng đã được hai đại ca chế lại bằng hợp kim chịu nhiệt với thiết kế tản nhiệt cấp tốc giúp vũ khí có thể xạ kích trong một thời gian dài.

.....

- Xích... xích... xích... xích... xích... - Kéo được người còn sống cuối cùng trong nhóm Finder về, Minh lập tức hô Cỏ May đưa người đó về đằng sau tiến hành trị liệu. Còn nó thì tiếp tục hướng về phía con Akuma đang bắn nhau với Du dưới đất.

- Hai mươi... Mười chín... Mười tám... - Minh bắt đầu đếm ngược. Hai mươi giây, đó là thời gian làm lạnh ngắn nhất của kỹ năng [Hook King] mà nó có thể chịu được. Nếu khoảng cách giữa hai lần thì triển ngắn hơn nữa thì con đau vùng bụng sẽ vượt quá mức chịu đựng của nó và ảnh hưởng đến khả năng chiến đấu sau này.

Bên cạnh thằng Minh, Thủy đã tiến vào tư thế sẵn sàng chiến đấu. Trang phục chiến đấu của Thủy có hơi đặc biệt một chút, cái áo choàng trong bộ {Hắc sắc chiến bào} đã được còi ra để lộ bộ giáp bên trong. Phần ngực và vai được bọc kín trong lớp giáp kim loại sáng bóng. Phần giáp thân dưới ép sát quanh hông và giáp chân thì leo lên đến tận đùi. Cánh tay phải không mang giáp để đảm bảo sự linh hoạt nhưng cánh tay trái thì lại được bọc giáp từ ngón cho đến tận bả vai. Một mảnh giáp đầu vắt ngang qua trán.

Bộ giáp chiến đấu không phải hoàn đổi từ {Kho Dữ Liệu} mà do hai thằng chế tạo riêng cho Thủy. Với vật liệu sợi thủy tinh kết hợp với hợp kim Titanium có độ bền cực cao và trọng lượng nhẹ giúp cho bộ giáp đạt được sự chắc chắn cần thiết mà vẫn không nặng nề.

Hệ thống hòa lực cá nhân phức hợp {Hoa Tuyết 04} cũng đã được Thủy chuyển từ trạng thái nghỉ sang chế độ [Khai triển nòng súng]. Khẩu súng lớn được vác ngang eo và chĩa về phía chiến trường, ngón tay Thủy cũng đã đặt lên nút bấm khai hỏa, sẵn sàng xả đạn bất cứ khi nào có hiệu lệnh từ thằng Minh.

- Ba... Hai... Một...

[Hook King]

Sợi xích ma pháp lại được phóng đi, lần này mục tiêu là con Akuma đang nằm dưới đất.

- Vút... Vút! - Dễ dàng quán được con Akuma, Minh nghiêng răng, kéo về...

- Xích... Xích... Xích... - Trong lúc kéo, nó hô lớn với Thủy:

- Bắn!

Thủy lập tức bóp cò. Bốn nòng súng bắn lần lượt nhả đạn ra với tốc độ kinh hoàng. Con Akuma vẫn còn bị ảnh hưởng bởi kỹ năng [Thần Tử] của Du trở nên mong manh dưới làn hỏa lực, vài nòng súng và rất nhiều mảnh vỏ ngoài của nó bị xé toạc, trơ ra hệ thống cơ khí phức tạp bên trong.

- Kinh!... Kinh!... Kinh!... Kinh!... Kinh!... - Âm thanh dày đặc do khẩu súng phát ra như át đi tất cả mọi thứ.

- Ngừng! - Tiếng thằng Minh phát ra từ tai nghe trực tiếp truyền vào trong tai Thủy. Cô lập tức nhả cò.

Con Akuma cũng đã bị kéo gần tới nơi, chỉ còn cách chỗ thằng Minh khoảng mười mét. Lúc này, Minh đã rút tay phải ra khỏi bức tường đá, sợi xích ma pháp cũng đã tuột khỏi người con ác ma cơ khí mà nhanh chóng thu về.

Không bị kéo nữa nhưng lực quán tính vẫn đẩy con Akuma bay theo hướng cũ.

Hít sâu một hơi, Minh bước nhanh về phía trước vài bước, hai phép phụ trợ của đai lưng ma pháp đã được gia trì lên cơ thể. Nó nắm chặt tay trái, đưa về sát cạnh sườn. Phán đoán chuẩn xác khoảng cách và tốc độ bay tới của con Akuma, tư thế đang lao người về phía trước của nó lập tức chuyển thành một thế tấn.

[Tứ linh thức: Chu Tước nhất kích - Pháo tròn ốc]

Giậm chân, vặn eo, xoay vai cùng với tiếng nổ mạnh phát ra từ vòi xả nhiệt, nắm đấm tay trái đang được bọc trong ngọn lửa [Minh Hỏa] giáng mạnh vào con Akuma đã trơ hết vỏ.

- Bùng...! - Cả cánh tay trái thằng Minh đâm ngập vào trong cơ thể con Akuma. Dưới sự thiêu đốt sinh mệnh lực điên cuồng của nó, ngọn lửa [Minh Hỏa] càng bùng lên mãnh liệt.

Nghiến răng duy trì trạng thái thiêu đốt sinh mệnh lực thẳng cho đến khi thông báo điểm thương vang lên trong đầu. Đến lúc đó, Minh mới thở dài ra một hơi rồi cố gắng đẩy cái xác kim loại sang một bên, cả cơ thể mệt mỏi mà ngã vật xuống nền đường. Thủy vội vàng chạy tới đỡ nó dậy.

Phía đằng xa, thằng Thi dưới sự dìu đỡ của bé Lan và Du cũng đang từ từ tiến lại chỗ này. Một bên bả vai của thằng bé đã hơi rướm máu, chiến bào chỗ đó cũng bị xé ra một mảng. Vài ngôi sao đen cố gắng lan lên trên cổ của nó nhưng mỗi lần hiện ra là lại lập tức biến mất ngay. Thi bị thương khi cận chiến với con Akuma. Máu độc của con ác ma cơ khí có thấm vào nhưng không có tác dụng gì nhiều với nó, vì chính bản thân thằng Thi cũng mang trong người [Máu Độc], lại thêm vào điểm miễn dịch của nó cũng không hề thấp.

Con Akuma bên đó đã chết trong sự vây công của ba đứa. Điểm tích lũy được cộng vào cho bé Lan, người giết con quái vật.

Finder mà tiểu đội cứu được là một anh chàng trẻ măng với tóc vàng, mắt xanh, nói chung là mang đầy đủ đặc điểm của người da trắng. Dù không bị đạn Akuma bắn trực tiếp vào người nhưng cũng đã trọng thương do va chạm với các mảnh đá vụn và áp lực sinh ra từ những vụ nổ.

Cò May đã cố hết sức nhưng cũng chỉ có thể sơ cứu được những vết thương bên ngoài chứ tổn thương nội tạng và xuất huyết trong như anh chàng này thì đành bó tay. Cậu ta được đặt nằm yên dưới đất. Tinh thần kiên định không có ngắt đi nhưng miệng liên tục ọc ra máu tươi, hơi thở nặng nề và ánh mắt đã mất dần tiêu cự.

Mấy đứa luân hồi già đi tới chỗ cậu Finder nằm, dù thế nào thì bọn nó cũng phải có được một chút thông tin hữu ích về bản đồ này. Nương theo ánh trăng, hình ảnh của mấy đứa phản chiếu lên con người màu xanh biếc của anh chàng Finder. Con người đang mất tiêu cự của cậu ta bỗng nhiên tụ lại, ngực cấp tốc phập phồng và cố gắng cử động cơ thể trọng thương của mình.

- Exorcist...! Các ngài...! Cuối cùng cũng tới...! - Giọng nói gắng gượng đứt quãng nhưng mang theo vẻ vui mừng. Cậu ta nhầm bọn nó với Exorcist, cũng phải thôi vì mấy bộ {Hắc sắc chiến bào} của bọn nó với bộ chế phục Thầy trừ tà của thế giới này có đến bảy phần giống nhau mà. Vội lại, trong tư duy tiềm thức của con người nơi đây thì có thể tiêu diệt được Akuma chỉ có Exorcist mà thôi.

- Innocence... Ở đâu? - Minh lập tức nhú mày, trầm giọng nói. Nó biết, anh chàng Finder này đang “Hồi quang phản chiếu”.

- Phía Đông Bắc...! Nơi khúc hát ru... không bao giờ... ngừng lại...! Các ngài... đã đến...!! Hãy trả thù... cho đồng đội của chúng ta...! Chúng tôi... luôn... hi vọng!!! - Thiêu đốt sinh mạng để nói những lời cuối cùng, đầu cậu Finder liền nghiêng về một bên, tiêu cự trong đôi mắt xanh nhanh chóng tiêu tán mất. Anh chàng Finder ra đi với hi vọng và niềm tin kiên định, hi sinh không hối tiếc khi đã hoàn thành xong nhiệm vụ của mình.

Minh nhẹ nhàng vuốt mắt cho cậu Finder. Sau đó, nó bắt đầu tìm kiếm thêm thông tin hữu ích trên người chàng trai này. Thủy cũng ngồi xuống bên cạnh giúp một tay.

Từ trong chiếc ba lô của anh chàng Finder, bọn nó có tìm được một tập tài liệu được viết bằng tiếng Anh có con dấu hình thập tự bên trên. Ngoại ngữ văn tự thì phải nhờ đến Thủy. Cô cầm tập tài liệu và đọc to cho cả bọn nghe. Tập tài liệu nói về “Sự kiện kỳ lạ” mà nhóm Finder này đang điều tra.

Từ những gì mà tập tài liệu cung cấp và thông tin bọn nó tự thu thập được, hai thằng Minh, Thi chụm đầu lại nói thầm với nhau vài câu. Sau đó, Minh quay đầu về phía mấy đứa còn lại, nghiêm trọng nói:

- Anh biết, bọn mình đang ở chỗ nào rồi...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 11: Ông Lão Nơi Mặt Đất Và Aria Chốn Trời Đêm

Đâu đó, giữa một vùng đất khô cằn chỉ toàn sỏi đá, có một nơi gọi là Martel.

Truyền thuyết nói rằng, đây là vùng đất bị chúa bỏ rơi.

Người dân nơi này sống trong cơ cực. Để tạm quên đi tuyệt vọng, họ chế tạo ra những con búp bê biết hát. Những con búp bê giúp họ mua vui, những con búp bê nhảy múa để họ có thể tìm lại nụ cười.

Nhưng con người thường thay đổi. Những con búp bê ca vui đến mấy cũng trở lên nhàm chán. Con người bỏ đi, bỏ lại thành phố khô cằn với những con búp bê biết hát.

Con người không còn nữa, nhưng búp bê vẫn hát, vẫn nhảy múa giữa thành phố hoang tàn...

Bóng ma của Martel...

***

Giữa sa mạc bao la, ba bóng người đang lao đi vun vút. Chỉ có một người trong số họ là mặc áo trắng của Finder, hai người còn lại đều mặc chế phục đen của Exorcist.

- Hồn ma của “Martel” chỉ là một con búp bê... - Một Exorcist vừa chạy vừa nhỏ giọng nói. Exorcist này có khuôn mặt và ngoại hình chỉ như mới mười lăm, mười sáu tuổi, mái tóc bạc trắng, một vết sẹo xẻ dọc qua mắt trái và ăn sâu xuống má. Exorcist còn lại là một chàng trai với khuôn mặt thanh tú và mái tóc dài buộc cao kiểu đuôi ngựa sau đầu. Không một tiếng đáp lại câu nói vu vơ của cậu Exorcist tóc trắng. Ba người vẫn lặng lẽ phóng đi.

Dưới ánh trăng bạc sóng sánh, bộ chế phục màu đen trông bắt mắt đến lạ kỳ.

.....

Gần nửa đêm

Đâu đó giữa một thành phố hoang tàn, tiểu đội luân hồi team 013 đang cẩn thận di chuyển. Sau trận đánh chớp nhoáng, hai phân đội “Cựu binh” và “Tàn thú” lại một lần nữa hợp lại thành một tiểu đội hoàn chỉnh.

Minh và Thi đã đoán được thành phố này là nơi nào trong cái thế giới này, vậy thì rất nhiều chuyện đã bắt đầu được sáng tỏ. Cả thời gian hiện tại bọn nó lấy treo đồng hồ của cậu Finder nữa. Bằng vào việc biết trước nội dung cốt truyện, vô số thông tin lập tức được cung cấp cho Thủy để cô xây dựng những bước tiếp theo của kế hoạch hoàn thành nhiệm vụ.

Nơi đây là một thành phố hoang có tên gọi Martel. Thành phố này nằm giữa một hoang mạc mênh mông không người sinh sống. Nhưng ở đây cũng tồn tại một mảnh Innocence thất lạc.

Những cư dân của thành phố này đã dùng Innocence để làm trái tim hạnh tâm cho một mẫu búp bê biết hát, giúp họ mua vui. Nhưng rồi con người bỏ đi, những con búp bê thì ở lại. Và đã năm trăm năm rồi, trong thành phố này vẫn còn một con búp bê tiếp tục hát. Việc này đã tạo ra một truyền thuyết lạ lùng về “Bóng ma của Martel”.

Ánh mắt của “Giáo đoàn đen” và cả “Bá Tước Ngàn Năm” đã bị thu hút. Cả hai cỗ thế lực khổng lồ này đều phái lực lượng của mình đến điều tra tìm kiếm. Tìm kiếm thứ vật chất trong truyền thuyết {Innocence}

Tồn tại qua thảng năm đằng đẳng, hình như con búp bê cuối cùng này đã sinh ra tình cảm. Nó nhận một cậu bé bị mọi người ghê lạnh làm chủ nhân và làm bạn. Cậu bé cũng đã tặng lại cho con búp bê một cái tên của loài người. . .

Lala.

Câu chuyện cảm động về tình bạn của một con búp bê và một cậu bé bên trên đã là việc của mấy mươi năm trước rồi. Bây giờ, Lala vẫn vậy nhưng cậu bé thì đã trở thành một ông lão và sắp chết do bệnh tật tuổi già. Đối mặt với sự nguy hiểm đến từ lũ Akuma, và còn cả sự uy hiếp từ phía “Giáo đoàn đen”, hai người chỉ hi vọng được hoàn thành nốt một tâm nguyện cuối cùng. Đó là được ở bên nhau cho tới khi cậu bé năm xưa tắt thở, được hát cho bạn nghe đến những phút cuối cùng. Đáng tiếc, trong D.Gray - Man nguyên bản thì ước vọng này không thể thực hiện được, để lại một sự nuối tiếc trong lòng người đọc.

...

Cầm một cái la bàn trên tay, Thi cẩn thận dẫn tiểu đội từ từ tiến về phía Đông Bắc. Bên cạnh nó là bé Lan liên tục chỉ ra những vị trí nguy hiểm có nhiều cánh bướm đen đập đôn.

Chỉ biết phương hướng đại khái từ miệng cậu Finder đang hấp hối, Thi đành phải dẫn đội lần mò dần theo hướng đó rồi trông cậy tất cả vào kỹ năng [Thiên Nhân] của Cỏ May. Thủy cũng chẳng còn cách nào hiệu quả hơn nên chỉ đành cố gắng đi sát bên cạnh Cỏ May để bảo vệ cô nàng yếu đuối mà quan trọng nhất tiểu đội này.

Đằng sau Cỏ May là nhóm tân thủ bao gồm cả Nam điện và Lực. Du và con búp bê Âm Dạ đi trước một chút, lấp nốt mảng cuối cùng vào bức tường bảo vệ.

Cuối cùng là thằng Minh đi đoạn hậu. Từ sau vụ dẫn đường tìm tường thành trong bản đồ Attack on Titan thì nó đã bị mặc định vào cái vị trí đoạn hậu vĩnh viễn này rồi.

Phải di chuyển hết sức cẩn thận, tránh những trận chiến không cần thiết nhưng cũng không được phép chậm trễ một phút giây nào. Theo như cốt truyện thì từ lúc bắt đầu chiến đấu đến khi Innocence được thu hồi cũng chỉ diễn ra trong vòng vèn vện có một đêm mà thôi. Lại từ việc các Finder bị đuổi chạy khắp nơi thì có thể dễ dàng đoán được, hàng phòng ngự phong ấn đã vỡ mất rồi và lũ Akuma thì bắt đầu lung sục khắp nơi. Bây giờ, các Finder chỉ còn có thể lấy tính mạng của chính mình ra, giả thành mỗi như để đổi lấy chút thời gian chờ Exorcist tới.

Tiểu đội luân hồi cũng phải tranh thủ từng giây, để vượt mặt cơ hội với Innocence ngay trước mặt này thì bọn nó sẽ phải lần tìm vô định vài mảnh Innocence nhỏ bé trong cả thế giới rộng lớn. Lúc đó mới thực sự là vô vọng.

.....

Nửa đêm

Ngoài rìa thành phố đã xuất hiện thêm ba người khách lạ, một Finder và hai Exorcist được cử đi thu hồi Innocence lần này.

Mặc dù đã xuất phát ngay khi nhận được tin và di chuyển với tốc độ nhanh nhất có thể nhưng có vẻ như vẫn hơi muộn. Khi vừa đến nơi, một cảm giác rét lạnh đã ập vào mặt cả ba người.

- Những Finder!

- Chết tiệt! Chúng ta đã cố đến ngay sau khi nhận được tin... Giờ họ chết cả rồi! - Exorcist có mái tóc đen buộc thành đuôi ngựa nhều mày nói. Bên cạnh, Exorcists tóc trắng và cậu Finder còn lại dường như có chút sững sờ.

- Này cậu... - Exorcist tóc đuôi ngựa đột ngột gọi làm giật mình người bạn đồng hành - ... Trước khi bắt đầu, ta muốn nói trước cái này. Ta sẽ không quan tâm nếu người sắp bị giết hay gì đó. Nếu người làm cản trở, ta sẽ bỏ mặc - Anh ta nhìn cậu Exorcist tóc trắng, nói với vẻ mặt lạnh lùng và ánh mắt coi thường - Trong chiến tranh tất yếu phải có hi sinh nên đừng mong ta xem người như bạn đồng hành.

Quay đầu sang một bên không để ý đến ánh mắt khinh thường, Exorcist tóc trắng đáp lại - Tôi không thích cách suy nghĩ của anh... - Chẳng thêm bận tâm mà cậu ta hướng ánh mắt đến thành phố hoang tàn bên dưới. Có vẻ như, cái tiểu đội “Thầy trừ tà” này chẳng ổn chút nào, rạn nứt đã xuất hiện từ bên trong nội bộ và trước cả khi trận chiến bắt đầu.

Martel không phải không có nước, nó có cả một vịnh biển nhỏ nằm ngay bên cạnh. Nhưng không may mắn cho thành phố này, dòng biển chảy qua đây là dòng biển lạnh không cung cấp chút hơi nước nào cho lục địa. Vậy nên, nơi đây bị sa mạc hóa ăn mòn.

Martel nằm giữa hoang mạc. Để giảm bớt thiệt hại do gió nóng và bão cát ác liệt gây ra, những kiến trúc sư ban đầu đã thiết kế nó nằm tựa vào sườn của một ngọn núi đá khổng lồ. Rồi người đời sau cứ tiếp tục lấy đá từ ngọn núi đó mà cất nhà dựng cửa. Lâu dần, cả một góc ngọn núi đã bị khoét vào và một thành phố lớn đã mọc lên bên dưới. Dù đã hoang phế nhiều năm nhưng cảm giác hoành tráng về quy mô của thành phố vẫn chẳng giảm đi chút nào.

Tiểu đội Exorcist tiếp cận từ một bên rìa thành phố. Đứng trên một vách đá cao, từ vị trí này, họ có thể nhìn được toàn cảnh thành phố Martel hoang tàn.

- Âm... Âm... Âm... Âm... - Âm thanh đặc trưng của Akuma cấp một phát ra khi tấn công bằng nòng súng. Ba người lập tức nhìn về phía đó. Mặc dù khoảng cách khá xa nhưng hầu hết Exorcist đều có chỉ số cơ thể cao hơn người thường nhiều lần, thậm chí Finder cũng không hề yếu.

Nơi sâu trong thành phố, ba con Akuma cấp một lơ lửng trên không đang chụm đầu tập trung nã pháo vào một điểm dưới mặt đất. Nền đá cứng bị đạn pháo khoét thành một hình lòng chảo lớn. Tại trung tâm lòng chảo, một kết giới lập phương nhỏ bé gồng mình hứng lấy từng đợt bão đạn can quét quanh mình.

Kết giới thường được thiết lập để bảo vệ cho thứ gì đó quan trọng. Và trong trường hợp này, nhiều khả năng thứ đang được bảo vệ kia chính là mảnh Innocence quý giá, chỉ có như thế mới khiến các Finder, dưới thế trận đã tan vỡ và tình hình nguy ngập mà vẫn không tiếc tất cả để bày ra một kết giới có cường độ chắc chắn như thế này.

Không hề do dự, cậu Exorcist tóc trắng lập tức nhún người phóng đi.

.....

Đầu đó giữa lòng thành phố, tiểu đội luân hồi team 013 vẫn đang mò mẫm giữa hàng loạt con đường quanh co đồ nát, vừa tiến lên vừa né tránh lũ Akuma liên tục quần thảo cả dưới mặt đất lẫn trên bầu trời. Trong khi đó, bọn nó vẫn phải cố gắng bảo trì lấy phương hướng tiến lên ban đầu.

“Phía Đông Bắc” chỉ có duy nhất một thông tin mơ hồ. Mớ nội dung cốt truyện biết trước nghe có vẻ lợi thế to lớn lắm nhưng lúc áp dụng vào thực tế thì chẳng được mấy phần, ít nhất là sau hai bản đồ, Minh và Thi nghĩ vậy. Bản thân bọn nó xuất hiện là đã ảnh hưởng đến dòng chảy vận mệnh của thế giới này. Và theo hiệu ứng hồ điệp, hàng loạt những sự kiện tiếp theo sẽ bắt đầu phát triển theo những hướng mà không tài nào lường trước được.

Chẳng còn cách nào khác ngoài kiên trì tiếp tục vì theo suy luận của Thủy thì là “Dù chúng ta không biết vị trí chính xác nhưng cứ tiến theo hướng bỏ trốn của Innocence. Các Finder phải bảo vệ Innocence nên sẽ có mật độ lớn hơn ở bên đó, vậy thì xác suất chúng ta gặp được họ sẽ cao hơn và có cơ hội khai thác thêm thông tin hữu ích”.

Hầu như là mò mẫm tiến lên, tầm nhìn của tiểu đội bây giờ phụ thuộc hoàn toàn vào Cỏ May. Kỹ năng [Thiên Nhân] phát huy tác dụng to lớn và cực kì trọng yếu lúc này. Nếu [Con mắt âm dương - Cảnh bươm đen báo tử] của bé Lan thiên về dự đoán những nguy hiểm bất ngờ xảy ra, mang tính xác suất ngẫu nhiên và không thể lường trước được thì [Thiên Nhân] của Cỏ May lại là “Nhìn” trong hiện tại, “Nhìn” những thứ đang xảy ra quanh mình để kịp thời làm ra phản ứng, trực tiếp tránh phải đối mặt với thứ có thể gây nguy hiểm với mình ở phía trước.

Năm tám thế triệu hồi tiểu quái thú đã được Cỏ May kích hoạt toàn bộ. Những con tiểu quái này có tổng chỉ số đều không vượt quá 150 và được phân bổ lung tung vào các chỉ số cơ bản khác nhau. Sức chiến đấu của bọn này chẳng có mấy nhưng lại có thể cung cấp thêm tầm nhìn cho người thao túng. Mỗi con đều được Cỏ May điều khiển chạy sát mép trong của vùng bao phủ tinh thần lực, như vậy, tầm nhìn của cô được tăng thêm một khoảng cách không hề nhỏ. Đặc biệt, trong đám thể còn có một tám tên gọi {Vân Tước}, là tiểu quái thú dạng chim, hình dạng giống một con chim sẻ máy móc, to hơn nắm tay người lớn một chút. Chỉ số cùi bắp, kỹ năng đặc biệt chỉ là có một khẩu súng máy loại siêu nhỏ gắn bên trong miệng với uy lực thấp đến thảm bại. Điều đáng nói duy nhất là con quái này có thể bay. Cỏ May thao túng nó bay trên đầu tiểu đội, với tầm nhìn từ độ cao một trăm mét, cô sẽ có cái nhìn toàn cục về tình hình của một khu vực lớn quanh mình.

- BÙM! BÙM! BÙM! BÙM! BÙM!!! - Một loạt tiếng nổ lớn bất chợt vang lên, đó là tiếng nã pháo của lũ Akuma. Âm thanh này đã trở thành âm thanh chủ đạo của đêm nay, lũ ác ma cơ khí này nã pháo liên tục, nã pháo khi phát hiện ra tung tích của Finder, nã pháo vào những thứ chúng không nhìn rõ, nã pháo vào bất cứ thứ gì chuyển động trong tầm mắt và nã pháo chẳng vì nguyên nhân gì cả.

- BÙM! BÙM! BÙM! BÙM! BÙM!!! - Âm thanh vẫn không dừng lại, có vẻ như đợt pháo vu vơ này hơi dài hơn bình thường thì phải.

- BÙM! BÙM! BÙM! BÙM! BÙM!!! - Kiểu này thì không còn bình thường nữa rồi, Thi lập tức nhắc Cỏ May chú ý đến phương hướng phát sinh tiếng nổ.

Ánh trăng của đêm nay rất tốt, mặc dù không thể nào so sánh được với vẻ xán lạn của ánh mặt trời nhưng vẫn có thể nhìn được mọi vật một cách đại khái. Với tầm nhìn từ trên độ cao một trăm mét do tiểu Vân Tước cung cấp, cả một khoảng bạt ngàn nóc nhà rơi vào trong mắt Cỏ May. Và cô nhìn thấy, ở nơi xa vài con ác ma cơ khí đã tụ lại một chỗ trên bầu trời. Ánh sáng mãnh liệt của tia lửa và vụ nổ nơi mặt đất dưới chân chúng hắt lên, sáng bừng giữa ánh trăng tĩnh mịch.

- Master... - Cỏ May gọi thẳng Thi - Ở chỗ đó mấy con Akuma chụm lại, hình như đang tấn công cái gì thì phải!

- Cái...?! Bao nhiêu con? Ba hay năm? Bọn nó cùng bắn liên tục vào một chỗ phải không!? - Về mặt của thẳng Thi chợt đổi. Từ lúc đoán được ra đây là đoạn nào trong cốt truyện thì nó cũng bắt đầu nhớ ra rất nhiều chi tiết.

- Vâng!

Nghe đến vậy, không chỉ thẳng Thi mà vẻ mặt của thẳng Minh cũng biến đổi - Nhanh! Tới đó. Lũ Akuma tập trung tấn công vào một điểm thế này thì nhiều khả năng là vị trí của Innocence bị phát hiện ra rồi - Nó lập tức kêu Cỏ May dẫn đường và thúc giục những người khác đẩy nhanh tốc độ đội hình.

Theo như ước tính của Cỏ May thì khoảng cách đến mục tiêu của cả bọn phải khoảng ba, bốn kilomet. Như vậy, trong thời gian ngắn thì bọn nó không thể tới được ngay. Theo cốt truyện gốc thì vị trí của Innocence được các Finder lắp đặt kết giới cực kì chắc chắn và cũng có Exorcist ứng cứu kịp thời. Nhưng khổ nỗi, đây không phải là “Nguyên gốc” mà là {Kho Dữ Liệu}. Bản đồ trước đã tường xong rồi mà còn tự nhiên lòi được ra thêm cái “Nhiệm vụ cấp Devil” làm cho cả team gần dẹo nữa là.

“Quản lý” lúc nào cũng khôn nạn. Chưa phải tính đâu xa, chỉ riêng về số lượng Akuma và diện tích của cái phế thành này cũng đã rất khác so với nguyên bản rồi. Nếu bản gốc chỉ có hai con Akuma cấp một và một con Akuma cấp hai thì bản này, bọn nó đã diệt ba con cấp một và gặp không dưới năm con cùng cấp khác. Trong truyện, phế thành tuy rất quý mớ nhưng diện tích chỉ cỡ bằng một thành thị cấp hai nơi tỉnh lẻ thì ở đây, nó thực sự lớn. Thành phố này lớn đến nỗi mà với tầm nhìn của Cỏ May cũng không thấy được điểm cuối cùng.

Phải đến nơi sớm nhất có thể, trước khi dấu vết cuối cùng của Innocence bị xóa mất.

Hơn năm phút sau, tiếng pháo đã ngừng lại và tiểu đội vẫn còn cách nơi đó một khoảng khá xa mặc dù đã di chuyển với tốc độ nhanh nhất. Akuma ngừng bắn có thể do hai nguyên nhân. Trường hợp thứ nhất là bọn chúng đã phá hủy được kết giới và cướp được Innocence. Trường hợp thứ hai là Exorcist tiếp viện kịp thời sau đó ngăn không cho lũ Akuma tiếp tục tấn công bừa bãi nữa. Hi vọng là trường hợp thứ hai vì Exorcist sẽ không bao giờ phá hủy Innocence. Akuma cấp hai ít nhất cũng phải có một con, Exorcist không thể nào xử lý được ngay, chắc chắn bây giờ vẫn còn đang chiến đấu và cơ hội của mấy đứa Luân Hồi Giả vẫn còn.

Lại thêm hơn mười lăm phút di chuyển nữa, bây giờ bọn nó đã tiến vào khu vực phụ cận vùng bị nã pháo vừa rồi. Lòng chảo đáng sợ trên nền đường đá đã lọt vào vùng bao phủ tinh thần lực của Cỏ May. Sau khi cẩn thận trinh sát bằng [Thiên Nhãn], xác định rằng toàn bộ khu vực đó không có bất kì sinh vật nào, tiểu đội mới cẩn thận tiến đến.

Nơi này để lại dấu vết của một trận chiến ác liệt. Các mảnh vỡ của xác Akuma nằm rải rác khắp nơi. Đâu đó, là những phần cơ thể không trọn vẹn của các Finder, đây chắc là tác phẩm của một con Akuma cấp hai nào đó. Khi đã tiến hóa lên level 2, thức tỉnh năng lực đặc biệt của mình, lũ Akuma bắt đầu xuất hiện tính cách và cảm xúc, hay có thể gọi là “Linh tính”, “Năng lực tự hồi”. Lúc đó, chúng rất ít khi dùng [Máu Độc] để giết người như bọn cấp một nữa mà sẽ dùng chính năng lực thức tỉnh của chúng, giết người theo cách mà chúng muốn.

Nhà cửa xung quanh đổ sập lung tung, thậm chí có nơi sụp thành một hàng dài thẳng tắp giống như là có thứ gì đó mạnh mẽ cày qua vậy. Giữa trung tâm lòng chảo vẫn có một mảnh đất bằng phẳng nguyên lành, bốn cây đèn kết giới dựng ở bốn góc bảo vệ mảnh đất nhỏ này vẫn đứng ngay ngắn chứng tỏ kết giới này không hề bị phá hủy mà là được tắt đi. Tất cả những thứ trên đều nói lên một điều rằng, Exorcist đã kịp thời tới nơi và lũ Akuma vẫn chưa thể phá hủy được Innocence. Tiểu đội luân hồi vẫn còn cơ hội.

Thu lại bốn cây đèn tạo kết giới, hai thẳng Minh, Thi rất có hứng thú với thiết bị này. Cả xác của mấy con Akuma nữa, đồng kim loại đặc biệt này nếu đổi trực tiếp từ Hệ Thống cũng phải mất mấy trăm điểm chứ chẳng chơi.

Vị trí trống trải lại vừa xảy ra chiến đấu này thì khả năng sẽ tiếp tục có Akuma kéo tới là rất cao. Nơi đây không tiện ở lâu, Thi dẫn cả bọn chạy vào một con hẻm nhỏ bên cạnh. Bây giờ mới thực sự là khó khăn. Bọn nó đến muộn, không kịp tham gia vào trận chiến đầu tiên. Đến lúc này thì toàn bộ đầu mối về tung tích của Innocence đều đứt sạch. Chẳng lẽ lại lần tìm vô định trong cả thành phố rộng lớn này?

Vẫn di chuyển không ngừng nhưng tốc độ của tiểu đội bây giờ chậm hơn vừa rồi nhiều lắm, chỉ như lúc đi bộ bình thường mà thôi. Hoàn toàn xác định được vị trí hiện tại và thời điểm tiểu đội luân hồi tham gia cái thế giới này, như vậy lại có rất nhiều thông tin về nhiệm vụ được hai thẳng xác định. Không che giấu, thẳng Minh bắt đầu nói ra cho tất cả mọi người cùng nghe:

- Cái chỗ vừa rồi đấy, là chiến trường của Thầy trừ tà với Akuma. Nhân vật chính của truyện, Allen... bị một con Akuma cấp hai đánh bay đi, em búp bê Lala và ông lão thì bị bạn bạn đồng hành của Allen, một Thầy trừ tà khác mang đi. Sau đó, Thầy trừ tà kia bị Lala lừa xuống mê cung đường ngầm dưới mặt đất rồi nhân cơ hội trốn thoát. Allen thì bị lạc xuống dưới đó. Con Akuma cấp hai vì đuổi theo nên cũng chui xuống nốt, thế là trận chiến chuyển thành “Mê cung chiến”. Điều đáng nói là bây giờ, chúng ta đêch biết vị trí của bất cứ kẻ nào trong số đó.

- Đường ngầm giống như chỗ chúng ta trú lúc đầu đấy ư? - Thủy nhủ mày hỏi.

- Ủ! Cái thành phố này là vậy. Bên dưới mặt đất là vô số đường ngầm đan xen vào nhau như kiểu là mê cung ý. Cỏ May “nhìn” từ đầu đến giờ chắc cũng biết.

Cô May đi ở phía trước liền vén mái tóc lòa xòa quay lại khẽ gật đầu xác nhận.

- Vậy chẳng lẽ trong truyện không nói đến vị trí của bất cứ người nào trong số họ ư, hoặc ít nhất cũng phải là nơi mà Lala lừa Thầy trừ tà kia xuống đường ngầm dưới lòng đất chứ?

- Có vẻ... - Thăng Thi đi trên đầu quay lại nhếch mép cười - Nhưng thử nhìn cái thành phố bura đời này đi, chỗ éo nào mà chẳng đồ nát y như nhau. Mà truyện tranh đếch có như truyện chữ, thăng cha tác giả chỉ vẽ nhân vật nó chạy là chạy chứ có nói phương hướng rõ ràng gì đâu.

- Không thể nào, ít nhất cũng phải có chút thông tin chứ? Exorcist đó muốn đưa Lala đi đâu? Cô bé Lala kia dùng lí do gì để lừa được Exorcist đó xuống lòng đất? Chỗ họ vào có điểm gì đặc biệt không? Kiểu gì cũng phải có một chút chứ...? - Thủy kiên trì hỏi. Cô sợ với cái tính của hai thằng thì rất có thể sẽ quên hoặc lười nói ra một vài chi tiết nhỏ nhưng quan trọng nào đó.

- Để tớ nhớ kĩ lại cái xem nào... - Minh về cầm suy nghĩ - Điểm đặc biệt thì chắc chắn là không có rồi. Nhiệm vụ của Exorcist là ưu tiên thu hồi Innocence chứ không phải là tiêu diệt Akuma nên khi có được Lala rồi thì chắc chắn hẳn sẽ rời khỏi đây trở về tổng bộ... Còn gì nữa không nhi...?

- Còn đây - Thăng Thi từ đằng trước nói vọng về - Bé Lala bảo là dưới lòng đất có đường hầm bí mật dẫn thẳng ra vịnh. Bọn Akuma biết bay nên chạy bên trên thế này chắc chắn sẽ không thoát được. Thế là em ấy xui tay Exorcist kia chui xuống lòng đất và đã thành công.

- Exorcist muốn nhanh chóng rời khỏi đây, Lala lại chỉ đường hầm dẫn ra vịnh. Vậy thì rất nhiều khả năng phương hướng di chuyển ban đầu của Exorcist cũng là hướng đó. Chúng ta có thể lấy chiến trường vừa rồi làm trung tâm sau đó đi thẳng về phía vịnh và với tầm nhìn của Cô May thì chắc chắn chúng ta sẽ bắt được thứ gì đó hữu ích thôi. Chắc chẳng có ai chui xuống sâu hơn một trăm mét đâu nhỉ? - Thủy đề nghị

- Ý hay! - Thăng Minh lập tức tán thành. Thăng Thi cũng không phản đối. Vậy là phương hướng tiếp theo của tiểu đội đã được xác định. Nhưng bây giờ, vấn đề mới lại nảy sinh:

- Vịnh... ở hướng nào...?

Quản lý chết tiệt buff diện tích cho cái thành phố hoang này rõ lớn làm chi? Để đến bây giờ, ngoài hình một ngọn núi đá to tổ chẳng còn hiện rõ dưới ánh trăng ra thì ngay cả rìa thành phố bọn nó còn chưa nhìn thấy. Kể cả với tầm nhìn của Cô May thì cũng chỉ toàn là nóc nhà với nóc nhà mà thôi. Vậy thì biết làm sao được "vịnh" nó nằm ở chỗ nào?

Tiểu đội bây giờ không còn chạy linh tinh nữa mà trú vào một căn nhà kín đáo còn chắc chắn, cố gắng tìm cách giải quyết nan đề.

- Bực rồi đấy nha! Bỏ đếch thêm tìm nữa! - Thăng Thi trợn mắt lên hết lớn. Nó lộn cái bàn uống chè tạm thời xuống đất làm cho nước nóng vãi ra tung tóe. Thằng bé bất hạnh mắc phải hội chứng nan y CVT nghĩa là "Chỉ làm Việc mà mình Thích". Máy móc cơ khí chế tạo nó thích, đánh nhau nó thích, thậm chí chỉ huy chiến thuật chiến tranh nó cũng thích. Những việc nó thích thì khỏi phải bàn nhưng phải suy nghĩ một vấn đề nan giải mà chẳng liên quan gì đến sở trường thế này thì không được rồi... Thăng bé đã bắt đầu mất bình tĩnh - Kệ con mẹ nó cái nhiệm vụ củ chuối này đi, toàn tiểu đội bắt đầu chuyển sang tác chiến "Tim - Diệt". Kiếm mấy con Akuma đập cho sượng tay nào!

Minh đang gạt gù bên chén nước nóng thì tự nhiên thấy thằng bạn mình phát điên, hô hào ầm ĩ rồi hùng hổ đứng lên chạy về phía cửa ra vào. Chẳng suy nghĩ nhiều, nó vội vàng lao tới, ôm lấy eo thằng bạn rồi ghì chặt xuống đất: - Nhanh! Mấy đứa đến giúp anh cản thằng này lại! Để nó chạy ra ngoài mất thì không tìm được nữa đâu!

Nam điên, Lực và cả Du lập tức chạy lại hỗ trợ. Bốn thằng đè lên người nhưng chẳng ăn thua, thăng Thi vẫn liên tục gồng mình giãy giụa và có vẻ như nó sắp thoát được rồi. Không còn cách nào khác, Minh đành nghiêng răng nói:

- Éo ổn rồi! Phải dùng "Biện pháp mạnh" vậy...! - Một cái cờ lê cỡ lớn lập tức xuất hiện trên tay nó.

- ...

Lau chút máu còn dính trên cái cờ lê rồi cẩn thận cất đi, Minh quay ra cười với mấy đứa còn lại:

- Không có gì, nó suy nghĩ nhiều quá mà cháy mắt với cái tụ thôi, tí nữa là lại bình thường ngay, mọi người đừng quan tâm... - Cười hề hề và quay lại với cốc nước của mình. Còn thăng Thi đã được đặt gọn vào trong một góc.

Đã nhìn thấy vài lần rồi nên mấy tân thủ cũng không quá ngạc nhiên, nhón nháo một chút là lại yên tĩnh lại.

...

- Có... có phải mọi người cần tìm đường ra vịnh? - Bà cô nội trợ tên Hoàn trong đám tân thủ rụt rè hỏi.

- Vâng! Cô biết cách gì ư? - Thủy lập tức trả lời và hỏi lại.

- Cô... cô biết chút kiến thức địa lý... Nếu được thì chúng ta có thể thử một lần..!

- Thật ư? Có cách gì cô cứ nói, chúng ta sẽ cùng thử - Thủy vội vàng đáp lại, giọng nói có vẻ ngạc nhiên pha lẫn chút vui mừng.

- Ủ. Thành phố này có giáp biển, mà trình độ sa mạc hóa lại mạnh như thế này. Vậy thì chắc chắn dòng biển chảy qua đây là dòng biển lạnh không cung cấp hơi nước cho đất liền - Dừng lại một chút để lấy hơi cho thêm phần bình tĩnh - Nhưng cái đó không quan trọng, điều chúng ta quan tâm ở đây là "Gió". Gió nóng thổi từ đất liền, gió lạnh thổi từ biển. Ở dưới đất này gió bị đổi hướng do địa hình che chắn nhưng nếu lên trên cao và cảm nhận tinh tế thì chắc chắn sẽ nhận ra...

- À được! Cái này anh duyệt! - Minh nói rồi hồ hởi đứng dậy lôi kéo bà cô nội trợ ra ngoài - Đi ra ngoài và thử ngay đi thôi chứ còn đợi chờ gì nữa... - Lúc đi ngang qua chỗ thằng Thi nằm, nó còn lấy chân đạp vài cái - Dậy, ra ngoài bỏ có việc cho mày làm đây.

- Cái gì? Được ra ngoài rồi á? Tau là tau thích mày rồi đấy, ở chỗ này mãi chán bỏ mẹ - Thi lập tức bật dậy đi theo.

Thấy hai thằng đều ra ngoài rồi, những người khác cũng không ở lại.

Bên ngoài, không mất quá nhiều thời gian hai thằng đã tìm được một ngôi nhà dạng tháp tương đối cao, đứng trên này bắt gió thì chẳng thể nào chê vào đâu được.

Thằng Minh lập tức leo lên, mấy ngón tay bọc giáp cứ trực tiếp cắm vào vách tường mà tạo điểm bám. Chẳng mấy chốc, nó đã leo đến đỉnh.

- Thế nào? - Thằng Thi ở dưới gọi với lên.

- Chẳng ra làm sao cả - Thằng Minh thì trả lời vọng xuống.

- Mày gà vãi! Thôi, để tau gửi chuyên gia lên cho mày - Nói xong, Thi lập tức co chân sút thẳng vào người bà cô nội trợ trong ánh mắt ngờ ngàng của toàn bộ tiểu đội.

- AAAAA!!! - Bất ngờ bị đá bay đi, bà cô hét lên đầy kinh hãi, quá sợ hãi mà không để ý rằng, cơ thể chẳng bị thương chỗ nào mà cũng chẳng hề đau đớn.

Được thằng Thi dùng [Lam Sơn Pháo] đá thẳng lên trời, ngang tầm với thằng Minh đứng trên đỉnh tháp. Đúng lúc bắt đầu rơi xuống thì một sợi xích đã quấn lấy vòng eo của bà cô. Chưa kịp nhận ra điều gì thì bà cô đã thấy mình đứng trên đỉnh tháp, bên cạnh thằng Minh và được nó dùng một tay ôm chặt lấy.

- Yên tâm, cháu giữ được cô rồi. Nào, đọc gió đi...

- Ủ... - Cô gắng bình tĩnh cẩn thận cảm nhận từng cơn gió nhẹ thổi qua. Khứu giác tinh tế phân biệt mùi vị ẩn trong vô vàn ngọn gió. Có mùi cháy khét của sức nóng sa mạc, có mùi mặn nồng của muối biển thoảng qua...

- Hướng đó! Cô nghĩ vậy... - Cô ta đưa tay chỉ về một hướng và nói, gì thì không dám khẳng định nhưng cô có thể chắc chắn rằng, hướng đó có biển.

Minh nhanh chóng đánh dấu phương hướng lên cái la bàn. Sau đó nó liền bảo bà cô nội trợ ôm chặt lấy cổ mình để nó bắt đầu leo xuống.

Đã có phương hướng tiến lên, Thủy lại vì tiểu đội mà thành lập lộ trình di chuyển. Cô đề nghị lên quay lại vị trí chiến trường Akuma và Exorcist rồi lấy đó làm điểm khởi đầu tiến thẳng theo hướng vừa xác định được. Trong khi di chuyển thì Cô May liên tục dùng [Thiên Nhân] để do thám cả trên không lẫn dưới lòng đất, chắc chắn sẽ tìm được một chút đầu mối gì đó thôi.

Y theo lộ trình Thủy vừa nói, cả tiểu đội lập tức di chuyển, tốc độ không nhanh lắm nên tân thủ cố gắng cũng có thể theo kịp đội hình.

.....

Giữa đồng cỏ nát, một con Akuma cắp một tảng đá đi bỏ lại vô định quanh miệng lòng chảo khổng lồ. Có thể nó bị hấp dẫn đến đây do âm thanh tạo ra khi Exorcist đánh nhau với Akuma cấp hai. Tới được nơi rồi thì lại chẳng còn cái gì, mất đi mục tiêu, con Akuma không mục đích liền cứ thế ở lại chỗ này.

Nấp sau một bức tường đã đổ nát hơn phân nửa, Thi hào hứng nói với Minh - Thế nào? Xúc chứ? Điểm tích lũy và nguyên liệu quý hiếm đấy chứ đâu...!

Về cảm giả vờ suy nghĩ, Minh đáp lại: - Vụ này tao thấy được. Tiểu đội cần phải chiến đấu nhiều để phối hợp cho quen, và lại cũng phải cho tân thủ làm quen dần đi là vừa, không mấy nữa lại bỏ nghề.

Đúng như lời hai thằng nói, ngoài điểm tích lũy ra thì cựu binh cần thêm kinh nghiệm chiến đấu, tân thủ cần làm quen với hoàn cảnh ác liệt nơi này. Vậy nên, một trận chiến nắm chắc phần thắng như thế này là không thể bỏ qua.

Thằng Thi thì bắt đầu chuẩn bị chiến đấu, hoạch định kế hoạch và phân công nhiệm vụ cho từng người. Còn thằng Minh, nó quay lại nói với đám tân thủ:

- Từ đầu đến giờ, mọi người đều vì đủ mọi loại nguyên nhân mà chưa có cơ hội tham gia một trận chiến thực sự. Nhưng không sao, bây giờ chúng tôi sẽ cho mọi người thấy chúng tôi chiến đấu thế nào, nơi này là một thế giới ra sao. Không cần làm gì cả, mọi người chỉ cần quan sát thôi, thế là đủ rồi... À, Nam diên, chú cũng tham gia tấn công đi.

Trong lúc thằng Minh nói thì mấy đứa cựu binh còn lại đã bắt đầu tản ra, tìm vị trí thích hợp cho mình.

Bố trí tân thủ ở một nơi kín đáo cách khá xa chiến trường. Minh liền lập tức quay về với trận chiến. Tới bên cạnh thắng bạn, nó khẽ gật đầu tỏ ý đã sẵn sàng.

Chỉ đợi có thế, Thi lập tức kích hoạt bộ đàm cá nhân vẫn đeo bên tai:

- Bắt đầu tấn công.

.....

Phụ chương không chính thức: Thất Đại Hạng

Đọc truyện, các bạn sẽ thấy hai nhân vật chính thường xuyên sử dụng những tuyệt học võ công như [Sóng chấn động] [Vi Không] [Lư Thủy bộ]... kèm theo đó, là {Thất đại hạng}, bảy vị sư phụ của hai thắng. Rất nhiều bạn tò mò đã từng hỏi, Thất đại hạng là những ai, mấy cái tuyệt chiêu tuyệt học lấy ở đâu ra và tại sao hai anh lại bá đạo như vậy...?

Rất tiếc, tất cả những cái ở trên sẽ không được nhắc tới trong truyện, có chăng cũng chỉ là thoáng qua để giải thích chút gì đó thôi.

Những thứ trên sẽ xuất hiện ở một bộ truyện khác "Sói Lốc" kể về quãng đời cấp 3 của hai thắng (Nghĩa là trước khi vào KDL).

Nhưng, để cho các bạn dễ hiểu và có thể liên hệ trực quan hơn, nay mình làm cái này – Bản thông tin giới thiệu sơ qua về Thất Đại Hạng. Các bạn có thể coi nó là một phần phụ chương thêm thắt vào chuyện chính.

....

Hai anh NVC của chúng ta, Minh và Thi đã cực kì bá đạo nhưng vẫn chỉ là võ giả cấp Phong Hào (đạt được phong hào, được thế giới thừa nhận). Để có thể đúc được ra hai võ giả cấp Phong hào từ hai đồng cặn bã của xã hội, vậy thì sư phụ của các anh tất nhiên phải là những con người cực kỳ thần thánh.

Trò giỏi cần phải có thầy giỏi. Còn trò ngu thì lại phải cần có thầy cực giỏi.

Bảy vị sư phụ võ giả cấp Truyền Thuyết, mang phong hào là bảy loại thiên tai, thủ hộ dân tộc từ trong bóng tối của "Thế giới Ngầm".

Thất đại hạng: Bảy người mạnh nhất của võ thuật Việt Nam, bảy vị sư phụ Minh và Thi - Chòm sao màu máu

Đại sư phụ, phong hào: Băng Hà.

Chỉ dạy võ tâm, không dạy chiêu thức.

Ngoại hình như một ông lão sáu bảy mươi tuổi. Chữa trị thân thể cho hai thắng sau mỗi trận chiến và mỗi buổi luyện tập. Thường xuyên lấy hai thắng làm vật thử nghiệm thuốc mới chế tạo => có thể là 1 nguyên nhân dẫn đến sự bá đạo của hai thắng.

Nhị sư phụ, phong hào: Địa Chấn.

Dạy cho Minh và Thi tuyệt học "Sóng chấn động": làm cho các khối cơ trên cơ thể chấn động với biên độ vô cùng nhỏ tạo ra từng đợt chấn động. Tấn công có thể gây ra hiệu ứng tổn thương chồng chất (Thắng Minh thường dùng gây ra chấn động trên tay khi dùng quyền hoặc chưởng. Lúc đó một cú đấm có tác dụng như hàng chục cú đấm tùy thuộc vào tốc độ chấn động của tay). Phòng thủ có thể làm cho lực đạo của đối phương trượt đi hoặc trực tiếp bị triệt tiêu.

Nhị sư phụ có ngoại hình như một ông bác bốn tư bốn năm tuổi. Hiện đang hành nghề hút bùn. Thường xuyên gạ hai thắng có hút bùn ở đâu không, ông hút cho.

Tam sư phụ, phong hào: Nhật Thực.

Dạy hai thắng tuyệt học "Vi không": khả năng khống chế cơ bắp một cách tinh vi. Tăng cường, giảm bớt mật độ cơ bắp, chuyển dịch các khối cơ. Khi bị tấn công thì nhanh chóng khống chế tăng mật độ cơ bắp nơi sắp bị tấn công nhằm tăng khả năng phòng ngự. Dịch chuyển tạm thời các khối cơ giúp cơ thể có thể thực hiện những động tác có độ khó cao, tăng mạnh sức bật của cơ bắp trong khoảnh khắc, đỉnh cao có thể tạm thời dịch chuyển vị trí huyết đạo. Khi bị thương có thể điều chỉnh cơ bắp quanh miệng vết thương mạnh mẽ khép miệng vết thương lại, cầm máu, bảo toàn khả năng chiến đấu. Khi Vi không luyện đến cực trí, sẽ xuất hiện Tuyệt chiêu: Bất tử chiến thể.

Tứ sư phụ, phong hào: Cuồng Phong.

Thiên tài sử dụng vũ khí. Sở trường song đoản đao.

Dạy hai thắng sử dụng và cách đối phó với các loại vũ khí. Từ thô sơ đến hiện đại, từ vũ khí lạnh đến vũ khí nóng thầy đều chơi tốt.

Tứ sư phụ có ngoại hình như một ông chú béo phì. Hiện đang hành nghề mổ lợn, thịt chó...

Ngũ sư phụ, phong hào: Hồng Thủy (Đại Hồng Thủy).

Người duy nhất là nữ trong Thất Đại Hạng.

Sở trường bộ pháp và điểm huyết. Bước qua chiến trường, bước qua nhân thế.

Dạy hai thằng bộ pháp và điểm huyết. Tuyệt học [Lư Thủy] được vị này truyền lại cho hai thằng (nói trắng ra là hai thằng mới chỉ nhá được có cái này với vài huyết đạo tấn công cơ bản thôi)

Lục sư phụ, phong hào: Văn Thạch.

Quân nhân.

Người duy nhất trong Thất Đại Hạng hoàn toàn thuộc quyền quản lý của chính phủ. Phong cách võ thuật mang nhiều đặc điểm của quyền Thái, nhanh, mạnh, và điên cuồng.

Phong cách võ thuật của hai thằng bị ảnh hưởng bởi ông này rất lớn.

Thường xuyên lôi hai thằng vào các cấm khu quân sự để làm giáo cụ trực quan cho huấn luyện lính đặc chủng. Công việc thường kỳ của hai thằng là làm mục tiêu tìm diệt cho huấn luyện biệt đội lính đặc công.

Thất sư phụ, phong hào: Thiên Lôi.

Tuyệt học: Tâm nhãn.

Bị mù cả hai mắt từ khi còn nhỏ, sau đó luyện tập cho các giác quan còn lại đạt đến cực trí, nghe đồn là đã thức tỉnh giác quan thứ 6. Dạy hai thằng phương pháp cảm nhận thế giới bằng cảm giác, khả năng phán đoán, suy diễn và cả sự tự tin. Hiện đang hành nghề thầy bói, lừa đảo.

.....

Thế đấy... Trò giỏi cần phải có thầy giỏi. Còn trò ngu thì lại phải cần có thầy cực giỏi.

.....

Dạy một thiên tài thành cao thủ thì có cái đếch gì đáng nói. Phải dạy mấy thằng ngu thành cao thủ mới đáng tự hào...

.... Hai đứa bọn mày đếch có tí gì gọi là “Tư chất” gì cả, vậy nên phải lấy “Nỗ lực” bù vào... Nỗ lực chịu đòn, nỗ lực ăn hành đi, rồi một ngày đẹp trời nào đó, hai đứa bọn mày sẽ thành cao thủ thôi...

... Há há há...!! Lại đây với vòng tay yêu thương của thầy nào...! Ăn càng nhiều hành trên tay thầy sẽ ăn càng ít hành trên tay đối thủ... Tới đi hai đứa...!!!

.....

Nếu một mai mặt trời không ló rạng... em sẽ là gì... giữa muôn vạn đau thương (Sói lạc lối - Ngày tàn)

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 12: Phục Kích Chiến

Trận chiến này dành cho những kẻ vừa trở thành cự binh. Minh và Thi không tham gia, hai thằng chỉ đứng một bên quan sát.

Cuộc tấn công phục kích này chủ yếu để mấy đứa còn lại trong tiểu đội tích lũy kinh nghiệm chiến đấu và trưởng thành thêm về mặt tâm lý. Muốn sống được ở một nơi mà lúc nào cũng tồn tại uy hiếp tử vong như Kho Dữ Liệu thì bất cứ kẻ nào cũng phải mạnh lên. Hai thằng dù có bá đạo đến đâu thì cũng không thể nuôi tụi nó mãi được, cách bảo vệ tụi nó tốt nhất là dạy tụi nó cách tự bảo vệ mình. Hai thằng chỉ đứng một bên, chuẩn bị sẵn sàng đến lúc nào cũng có thể lao vào ứng cứu kịp thời.

Hai thằng còn từ chối cả quyền chỉ huy, để mặc cho mấy đứa kia tự thân phối hợp. Đây là lúc để xem thành quả huấn luyện tác chiến suốt mười ngày trong Khu Lư Trữ.

...

Giữa một khoảng đầy những công trình đổ nát, Du đang dán sát người xuống nền đường, nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn bò đi như một con thằn lằn. Cả tiểu đội đã vào vị trí cả rồi, chỉ còn mình hấn thôi. Kỹ năng [Thần Tử] của hấn có tác dụng mau chóng trong trận chiến này, nhưng khổ nổi, tầm thi triển kỹ năng của Du hơi hạn chế, chỉ có hai mươi năm mét quanh người.

Ngừng lại sau một mảng tường vỡ để tạm tránh ánh mắt đang quét tới của con Akuma và cũng tiện thể nghỉ ngơi một chút, di chuyển kiểu này thật là mỏi tay. Lúc bắt cả bọn tập cái này, hai đại ca có bảo đó là phương pháp trườn tiêu chuẩn của bộ đội, đội quân nào thành thạo kỹ năng này có thể giảm bớt ba mươi phần trăm thương vong không đáng có trên chiến trường. Sắp tiếp cận được mục tiêu rồi, Du bỗng nhiên cảm thấy xung quanh yên tĩnh lạ. Yên tĩnh đến nỗi mà hấn có thể nghe thấy nhịp tim của chính mình đang gia tốc và hơi thở nặng nề dần trở nên dồn dập.

Mặt ghé sát lòng đường nên mỗi hơi thở lại làm cuộn lên vài hạt bụi, cùng với đó là hơi nóng hầm hập do hấp thụ ánh nắng cả ngày truyền lên từ nền đá. Từ trong tai nghe truyền ra âm thanh của Cô May: “Hai mươi bảy mét”. Không được, còn xa quá, với khoảng cách đó thì dù có cô hết sức cũng chỉ có một hai sợi tơ nguyên rửa vuron được tới, không có tác dụng. Du lại tiếp tục gửi đi yêu cầu Cô May dẫn đường.

- Tiếp tục tiến lên ba mét, ở chỗ đó có một khe hở nhỏ tạo ra do hai ngôi nhà sập cạnh nhau. Cứ theo lối đó tiến lên thêm tám mét rồi bò sang bên trái sẽ có một tảng đá vuông cực dày, nắp ở đó sẽ tránh được vài loạt đạn đầu tiên. Lập tức di chuyển sau... 5... 4... 3... 2... 1...

Ngay sau khi Cô May kết thúc đếm ngược, Du liền lập tức di chuyển theo dẫn đường. Tiến được đến bước này tất cả đều nhờ vào cô gái mà theo Du thì chẳng có chút sức chiến đấu nào. Thật không ngờ, bằng vào kỹ năng của mình, cô nàng có thể dẫn đường một cách chuẩn xác đến gần như tuyệt đối. Căn đúng thời gian con Akuma quay người về hướng khác và lợi dụng hoàn hảo các góc khuất của địa hình, hấn đã được cô ta dẫn đường tiếp cận được con quái ở vị trí gần đến khó tin. “Có lẽ, sau vụ này về mình sẽ gọi cô ta là chị” thầm nghĩ trong đầu và khẽ mỉm cười trong vô thức, Du đã đến được vị trí chỉ định rồi.

Hơi ngóc đầu lên khỏi tảng đá để xác định chính xác vị trí của con Akuma, Du sẽ tập trung những sợi chỉ đen nguyên rửa vào riêng vùng đó cho đỡ tốn tinh thần lực.

“Cự li mười tám mét, phương hướng rõ ràng... Bắt đầu nguyên rửa...”. Du vung cây đũa phép trong tay, dấu thánh giá lộn ngược trên mi tâm đã hiện lên ánh tím.

[Thần Tử]

Nơi con Akuma đang đứng, vô số sợi chỉ đen bỗng xuất hiện từ hư không và quán chặt vào người nó, sinh mệnh lực lập tức trôi đi từng chút một.

Hình như con Akuma đã nhận ra sự khác lạ từ cơ thể mình, nó xoay tròn một vòng, tất cả nòng súng đồng thời lên đạn:

- Cạch! Cạch! Cạch! Cạch! Cạch!...

- Nằm xuống! Nấp đi!! - Âm thanh gấp gáp của Cô May vọng ra từ trong tai nghe, Du lập tức tuân theo không do dự. Ngay sau đó, hấn thấy mặt đất dưới thân mình chấn động, tiếp theo là những tiếng nổ lớn liên hoàn. Cố gắng duy trì [Thần Tử], hấn hét vào trong ống nói của tai nghe bộ đàm:

- Mục tiêu đã bị nguyên rửa! Mục tiêu đã bị nguyên rửa...!

- Đã rõ! - Tiếng Cô May trả lời - Yêu cầu pháo kích!

Cách chỗ con Akuma đang phát điên hơn hai trăm mét, Nam điện đang quỳ một chân trên nóc của một ngôi nhà thấp. Ở vị trí này, cậu ta hoàn toàn không lo bị Akuma bắn trúng, khoảng cách giữa hai bên có quá nhiều vật che chắn mà.

- Hai trăm mười năm mét, hướng một giờ... Hai trăm mười bảy mét, hướng một giờ... - Âm thanh Cô May thông báo phương hướng và khoảng cách của con Akuma liên tục vọng ra từ trong tai nghe. Thật là thần kỳ, không cần nhìn cũng có thể tính được ra chính xác phương hướng và khoảng cách của mục tiêu cần công kích, thể này thì còn hơn cả rada trinh sát rồi. Khả năng này mà đem đi hỗ trợ pháo binh thì đúng là “Sát thần nơi tiền tuyến”. Tạm ngừng thần phục về năng lực của “Chị hai” nhà mình, Nam điện nhanh chóng tính toán để thực hiện pháo kích. Một người lính tốt như hấn không bao giờ làm lỡ thời cơ chiến đấu.

“Cự li hai trăm mười bảy mét... Sức gió 1, có thể bỏ qua... Xạ trình xa nhất của vũ khí là bốn trăm mét với góc bắn bốn mươi năm độ... Yêu cầu bắn đạn cầu vồng... góc độ nòng súng ước tính ban đầu năm mươi ba độ... Bắt đầu bắn lấy cỡ...”. Dứt khoát bóp cò, khẩu súng phóng lựu đang tì trên vai lập tức nhả đạn.

- Phup! Vuu... Xòe... xòe... xòe... xòe... xòe...! - Để có thể sát thương được những mục tiêu nấp sau công sự, sơ tốc đầu đạn của súng phóng lựu không cao, chỉ khoảng 125 m/s nhưng viên đạn bay đi với mô men xoay cực lớn, một phần để mở li tâm kim hỏa, một phần để đảm bảo ổn định cho quỹ đạo bay. Chính vì xoay mạnh như thế nên nó tạo ra những âm thanh như có vật gì đó đang xé rách không khí mà lao đi vậy.

- Ruỳnh...! - Âm thanh đầu đạn phát nổ nghe khác hẳn so với tiếng súng con Akuma vẫn phát ra không ngừng.

- Chuẩn cự li, lệch ba mét về bên trái - Tiếng Cô May thông báo kết quả xạ kích. Nhếch mép cười, trong điều kiện thiếu dụng cụ hỗ trợ mà phát đầu tiên có thể bắn được như vậy đã là tốt hơn rất nhiều so với dự tính của hấn rồi. Lấy kết quả pháo kích vừa rồi làm chuẩn, kết hợp với tình báo của Cô May, Nam lập tức thực hiện lần pháo kích tiếp theo.

- Phup! Xòe... xòe... xòe... xòe... xòe...! - Mất gần hai giây để đầu đạn hoàn thành hết quỹ đạo bay của mình, và phát nổ mãnh liệt khi va chạm vào

mục tiêu - Ruỳnh...!

Đầu đạn xuyên phá không nổ ngay khi va chạm mà chỉ nổ khi đã xuyên qua lớp giáp ngoài của mục tiêu và giắt lại bên trong cơ thể. Thuốc nổ cũng đã được hai thằng Minh, Thi chế lại có sức công phá cao gấp bốn lần bình thường.

Dính đạn ngay phần má trên cơ thể, con Akuma bị sức ép từ vụ nổ đánh dạt về một phía. Bình thường thì nó chẳng quan tâm nhưng bây giờ, sinh mệnh lực liên tục suy giảm khiến cơ thể nó trở lên mong manh hơn bình thường. Một mảnh vỏ ngoài của con ác ma cơ khí đã bị đạn pháo xé toạc.

Rít lên điên cuồng, con Akuma bắt đầu loạn choạng di chuyển, các nòng súng vẫn nã đạn không ngừng.

- Pháo kích chính xác. Mục tiêu đã bắt đầu di chuyển. Hai trăm hai mươi mét, hướng mười một giờ...

- Phup! Xòe... xòe... xòe... xòe... xòe...! Ruỳnh...!

- Chính xác. Hai trăm hai ba mét, hướng một giờ...

- Phup! Xòe... xòe... xòe... xòe... xòe...! Ruỳnh...!

- Pháo nổ sát cạnh. Hai trăm hai năm mét, hướng không giờ... - Giọng Cỏ May vẫn thế, dịu dàng và dễ nghe nhưng giờ đây, nó là âm thanh dẫn lối cho tử thần.

- Phup! Xòe... xòe... xòe... xòe... xòe...! Ruỳnh...! - Súng phóng lựu MGL với ổ đạn sáu viên cho phép liên tục xạ kích, ngoài viên đầu tiên Nam bắn lấy cữ ra thì những viên sau đều đạt độ chính xác gần như tuyệt đối.

Con Akuma liên tục bị bắn trúng, vài mảnh vỏ ngoài đã trở nên tối tả và hai nòng súng đoạn má trên đã vỡ nát. Được chế tạo bằng loại vật liệu có khả năng tái tạo tuyệt vời, ở những chỗ hư hỏng liên tục có những mảnh kim loại nhỏ mọc ra thay thế nhưng dưới cường độ tấn công của Nam diễn và ảnh hưởng bởi kỹ năng nguyên rửa của Du, sự phục hồi đó thật không đáng nhắc tới. Chẳng nhìn thấy kẻ tấn công mình ở đâu, con Akuma vừa hoảng loạn di chuyển vừa phản kích lung tung.

Du cũng liên tục được Cỏ May thông báo vị trí của con Akuma để có thể duy trì nguyên rửa một cách liên tục.

Bị thương nhiều chỗ, lại mất hai nòng súng nên tốc độ nhả đạn của con Akuma giảm mạnh. Bắt được cơ hội đó, bé Lan liền lập tức tham gia tấn công. Ngóc đầu lên khỏi một nóc nhà cách chỗ con Akuma khoảng bốn mươi mét, em ưỡn người đứng thẳng, cả cơ thể nghiêng về một bên, vai phải đưa về phía trước, tay phải duỗi thẳng chỉ vào con Akuma, vài điểm sáng liên nhanh chóng tụ tập nơi đầu ngón trỏ.

Mất hơn một giây tích lũy, một điểm cực nhỏ ngay trước đầu ngón tay em trở lên sáng bùng. Khuôn mặt Lan đỏ bừng, rồi như đã tới giới hạn, em thờ ra một hơi, tinh thần lực thu về buông bỏ quyền khống chế đối với điểm sáng. Mất đi sự khống chế, điểm sáng lập tức bắn đi như một vệt sao băng.

[Xạ Tuyến phiên bản 2 - Mega Photon]

Một cách ứng dụng khác của [Xạ Tuyến] mà em mới luyện được. Sau khi biến đổi “Yêu lực” thành tia sáng năng lượng thì không trực tiếp bắn đi mà dùng tinh thần lực giữ lại tại một điểm ngay trước đầu ngón tay và tiếp tục biến đổi thêm. Đến lần biến đổi cuối cùng, tia sáng [Xạ Tuyến] bắn qua tụ điểm ánh sáng đó và lôi kéo toàn bộ năng lượng tích trữ trong đó đi.

Hơi mất chính xác khi cố gắng không chế năng lượng tích lũy được, vệt sao băng không bắn trúng chính diện con Akuma mà hơi lệch về một bên, xuyên thủng một mảng vỏ giáp và tiện thể cắt đôi một nòng súng, miệng vết cắt bóng loáng, phẳng lì như được gia công tỉ mỉ.

Mất thêm một nòng súng nữa nhưng cuối cùng cũng nhìn thấy được thứ tấn công mình, con Akuma liền xoay mấy nòng súng còn lại về phía bé Lan, tập trung công kích.

Lộ vị trí, Lan cũng chẳng ở lại mà chịu đòn, em lập tức co người phóng đi. Linh hoạt di chuyển bằng cả bốn chi, em liên tục nhảy qua các mái nhà san sát. [Nguyên Bộ] và hiệu ứng ẩn hình dưới ánh trắng giúp em thừa sức tránh thoát hết mấy loạt đạn này. Trong khi né tránh, cái đuôi dài trắng muốt cũng không quên ve vẩy nhả đạn bắn trả đối thủ của mình.

Trong lúc di chuyển bắn nhau với bé Lan, con Akuma đã sắp thoát khỏi vùng tinh thần lực của Du vươn tới. Không thể để con ác ma cơ khí thoát khỏi nguyên rửa, Du nhất thiết phải nhảy ra để duy trì khoảng cách với con Akuma này. Bình thường, nhảy ra ngoài giữa làn bão đạn của con Akuma thì một trăm phần trăm là chết chắc, nhưng bây giờ, đã có bé Lan thu hút sự chú ý một bên, lại có cả Cỏ May hack map hướng dẫn thời cơ chính xác nữa nên khả năng sống sót đã tăng lên rất nhiều.

Hầu hết nòng súng của con Akuma đã tập trung về một bên cơ thể để đuổi theo hình bóng nhập nhòa của bé Lan sát nút. Vài ba nòng hướng sang hai bên, vu vơ khai hỏa. Còn ba nòng súng đã bị bé gây chỉ còn độc gốc thì bị dồn về phía còn lại, lặng im tỏa khói. Cỏ May đang căn thời gian để lúc Du nhảy ra đúng vào lúc ba nòng súng gây này hướng tới.

- Ba nòng súng gây của con Akuma đã bị dồn về một phía, như vậy sẽ tạo ra một khoảng chống hòa lực. Khi khoảng chống này tới chỗ anh thì hãy lập tức nhảy ra ngoài và di chuyển thuận theo chiều của Lan. Nhờ kỹ năng của anh, chúng ta tấn công rất có hiệu quả, con Akuma này chắc chắn sẽ bị hạ sớm thôi! Chú ý thời gian... Di chuyển sau... 3... 2... 1... Nhảy!

Lao ra khỏi tầng đá đã sắp sửa bị bắn cho nát hết ngay sau khi âm thanh của Cỏ May kết thúc. Đúng như lời cô ấy nói, đây là một khoảng chống hòa

lực thực sự. Lập tức gọi con Búp bê Âm Dạ ra khỏi thể triệu hồi làm thú cưỡi rồi nương theo khoảng chống hỏa lực mà di chuyển vòng quanh con Akuma, tay trái vẫn cầm chắc cây đũa phép để lấy thêm chút tốc độ khôi phục tinh thần lực duy trì [Thần Tử], tay phải thì đã với lấy khẩu P90 sẵn sàng tham gia xạ kích.

Con Akuma đột ngột bị tấn công từ đằng sau, nó cố gắng phân ra một hai nòng súng để phản kích lại Du. Nhưng như thế, áp lực nó tạo lên phía bé Lan đột nhiên giảm hẳn, tốc độ công kích của em lại tăng lên và miệng vết thương lại liên tục mở ra trên người con quái.

Trong một căn phòng coi như còn kiên cố cách chỗ con Akuma khoảng hơn năm mươi mét, Cò May hiện đang ở trong đó. Tầm nhìn của [Thiên Nhân] còn hơi hạn chế nên cô không thể ở quá xa chiến trường. Cô nằng nửa quỳ nửa ngồi, mái tóc dài xõa ra xung quanh, đầu hơi ngẩng lên một chút và đôi mắt thì nhắm chặt.

- Chị Lan, cẩn thận! Nóc ngôi nhà có ống khói cao trước mặt chị rạn nứt cả rồi. Chị cẩn thận đừng nhảy vào đó!

- Nam! Pháo kích! Một trăm bảy tám mét, hướng hai giờ...

- Du! Tạt qua bờ tường trước mặt tránh đạn, chú ý súng bắn chặn đầu.

Hoàn toàn không để ý đến bất cứ điều gì khác, Cò May dồn toàn bộ tinh thần và tâm trí của mình tập trung quan sát từng biến động nhỏ nhất của chiến trường. Cẩn thận phân tích địa hình và kịp thời thông báo cho đồng đội để họ có thể lợi dụng một cách tốt nhất. Chú ý từng cử động của con Akuma rồi tiến hành phân đoán hướng tấn công tiếp theo của nó. Kịp thời nhắc nhở và đưa ra chỉ dẫn cho mỗi đồng đội để tiểu đội có thể đồng bộ tác chiến một cách nhịp nhàng. Cò May bây giờ chẳng khác gì một đài chỉ huy trung tâm cả. Mất đi sự dẫn đường của cô, pháo thủ sẽ trở lên vô dụng, sự phối hợp giáp công của Du và bé Lan cũng sẽ lập tức rối loạn mà không thể duy trì.

- Đoàn... Đoàn... Đoàn... Đoàn... Đoàn...! - Con Akuma vừa loạng choạng di chuyển, vừa xoay tròn cơ thể đồng thời nhả đạn. Ngoài những loạt đạn truy kích bé Lan và Du vẫn xả đều đều ra thì cứ cách mười mấy hai mươi giây nó lại “Lên đồng” một lần như thế này. Bé Lan nhẹ nhàng tránh thoát, Du hơi chột vật chút và phải trả giá thêm vài cái gai lưng của con Búp bê Âm Dạ thì cũng bình yên thoát khỏi. Nhưng trong số đó, có một viên đạn lại vô tình bay thẳng về phía ngôi nhà mà Cò May đang trú. Nếu viên đạn có thể bay trúng mục tiêu thì dù không thể trực tiếp giết chết Cò May cũng làm sập được căn nhà xuống đầu cô nàng yếu đuối bên trong. Viên đạn đã sắp tới được mục tiêu của mình thì...

Thủy đã đứng trước cửa ngôi nhà, trước mặt cô là một tấm khiên lớn hình chữ nhật, rộng nửa mét và cao gần bằng đầu người. Tấm khiên được cố định thẳng vào cẳng tay trái của Thủy bằng ba sợi đai mềm, tay cầm ngay phía trên thì dùng bàn tay trực tiếp nắm lấy. Không chút do dự, Thủy đưa tấm khiên ra đỡ lấy viên đạn Akuma đang bay tới:

- Ruỳnh!! - Phát nổ mãnh liệt ngay khi vừa va chạm, khói lửa sinh ra từ vụ nổ bắn ngược ra ngoài, mảnh đạn găm lung tung vào tường của mấy ngôi nhà hai bên cạnh. Thủy cũng bị đẩy lùi lại hai, ba mét, cả cánh tay trái tê dại và cổ họng thì ngọt lịm vị máu tươi, một sợi tơ máu vương ra từ khóe miệng rồi chảy xuống cằm.

Ảo ảnh phù hiệu nhỏ bé của {Lá Chấn Cổ Ngự} đã trôi lặng yên bên cạnh, [Tái sinh thể chất] của {Trái tim Angeloid lớp Σ} bắt đầu phát huy điểm mạnh. Thủy hài lòng nhìn tấm lá chắn của mình. Sử dụng Titanium làm vật liệu chính, chế tạo bằng kỹ thuật đa lớp phân tán đều chấn động lên toàn bộ bề mặt tấm khiên, thiết kế hơi cong về phía người dùng làm cho lực không tác dụng chính diện lên bề mặt mà trượt dần sang hai bên. Tấm khiên này cũng không phải là đồ hoán đổi mà là sản phẩm hai thằng Minh, Thi chế tạo riêng cho cô. “Tanker mà không có khiên thì vớt” bọn nó đã nói thế và đóng cửa suốt hai ngày, đến ngày thứ ba là Thủy đã có thêm trang bị mới: {Sự an cần của các hoàng tử}... À không! Cái tên buồn nôn này đã bị Thủy trực tiếp gạch bỏ và thay vào đó một cái tên mới {Băng Suong*}

Khi sử dụng tấm khiên này thì tất nhiên Thủy không thể ôm theo Hoa Tuyết 04 được, phải có một thứ vũ khí khác bù vào. Lúc đem món ăn cô mới nấu cho thằng Minh dùng thử, cô có đi qua nơi bọn nó vứt những sản phẩm chế tạo không vừa ý, một khẩu súng đã lọt vào mắt xanh của cô.

Khẩu súng dài khoảng bảy mươi phân được thiết kế kiểu shotgun với nòng súng lớn và khoang tiếp đạn vuông bên dưới, cơ cấu lên đạn bằng thanh trượt gắn bên dưới khoang tiếp đạn và tự động nạp đạn bằng hệ thống trích khí nòng súng. Tất cả các tính năng của khẩu súng này không khác gì một khẩu shotgun bình thường, hai thằng chỉ làm thử nghiệm để nâng cao tay nghề nhưng sau khi Thủy nhất định muốn dùng thì hai thằng lại tón một phen nâng cấp. Bọn nó thay vỏ thép ốp ngoài thành hộp kim cứng, chế lại nòng súng để có thể bắn đầu đạn đặc và thêm một chốt gắn lưỡi lê đặc biệt bên dưới nòng.

Do khẩu súng này được nhặt lên từ đồng đồ bỏ đi nên Thủy gọi nó là {Exile – Kẻ lưu vong}

Khẩu súng nạp được cả đạn shotgun lẫn đạn bình thường, nhưng viên đạn thường này hơi bị to, to bằng đạn shotgun và mang đầu đạn thép. Tầm bắn hiệu quả không xa, chỉ 230m nhưng trong cự ly đó, uy lực cứ phải gọi là kinh hoàng.

Thủy thu lại tay trái, đưa tấm khiên lớn về phía sau chắn ngang người, chân trái cũng bước lùi lại một bước. Cùng lúc đó, tay phải của cô linh hoạt rút khẩu súng ra khỏi bao, nghiêng vai chĩa thẳng về phía con Akuma, dứt khoát bóp cò.

- Xuỳnh...! Xuỳnh...! Xuỳnh...! Xuỳnh...! Từng tiếng nổ vang lên chắc nịch. Cứ sau mỗi lần Thủy bóp cò, đầu đạn thép lại đẩy lùi con Akuma đi vài bước và một mảnh vỏ giáp hoặc linh kiện lại văng ra ngoài.

Bị giáp công, lại thêm việc pháo từ tận đéo đâu vẫn liên tục nã vào đầu, con Akuma trông ngày càng thảm hại. Vỏ giáp rách tan nát, các bánh răng và linh kiện rơi vãi lung tung, nòng súng cũng bị bể gãy gần hết, chỉ còn ba, bốn cái còn nhả đạn. Mặc dù ngoài bé Lan ra thì công kích của những đứa khác chỉ phá hủy được cơ thể con Akuma thôi chứ không trực tiếp giết chết được nhưng một khi bị tàn phá nặng nề, mất hết các nòng súng và vỏ giáp thì nó

chẳng khác nào một con nhím đã bị vật trụ lông cá.

Đứng một bên chiến trường, lặng lẽ quan sát, hai thằng khề gật đầu. Công sức gần mười ngày bọn nó bỏ ra không hề lãng phí. Nếu lấy tiêu chuẩn của {Thế giới Góc} thì bất kỳ thành viên nào trong tiểu đội đều đã vượt qua phạm trù người thường rồi. Với {Hệ thống hoán đổi} của {Kho Dữ Liệu} thì cả sức mạnh lẫn năng lực đều có thể đạt được đơn giản. Nhưng sức mạnh không phải là tất cả, còn có tâm lý chiến, có khả năng vận dụng và sự thành thạo kỹ năng nữa. {Kho Dữ Liệu} chỉ cho người năng lực, còn vận dụng phát huy nó đến đâu thì đều phụ thuộc vào bản thân người, việc này giống như chơi game vậy, khi một class nhân vật lên level sẽ tự động đạt được kỹ năng nhưng kỹ năng đó mạnh hay yếu, phát huy được đến đâu thì đều phải phụ thuộc vào sự luyện tập và vận dụng của người chơi cả. Trận chiến đang diễn ra thì mấy đứa kia cũng không làm hai thằng quá thất vọng.

Chiến đấu đã được gần năm phút, bây giờ con Akuma chỉ còn lại có hai nòng pháo cố gắng đuổi theo bé Lan và Du, rệu rã khai hỏa. Số phận của con Akuma đã được định đoạt, chỉ còn chờ cho bé Lan tích lũy đủ sát thương để kết liễu con quái vật mà thôi, chiến đấu sẽ không kéo dài quá một phút nữa.

Không hề sao nhãng một giây nào, Cò May luôn tập trung tinh thần cao nhất vào trận chiến. Dù đã nắm chắc phần thắng trong tay nhưng cô vẫn chú ý tất cả những biến đổi nhỏ nhất trên chiến trường, và cả những khu vực xung quanh đó nữa.

Năm con tiểu quái thú đều được thả ra toàn bộ, bốn con dưới đất và tiểu Vân Tước trên trời. Những con tiểu quái thú này không dùng để quan sát chiến trường hay hỗ trợ chiến đấu gì cả mà được phân bổ đều ra sát rìa vùng bao phủ tinh thần lực của Cò May, thực hiện nhiệm vụ cảnh giới các khu vực xung quanh để phòng kẻ địch.

Trận chiến bên dưới mặt đất đã dần đi đến hồi kết thì từ góc nhìn của tiểu Vân Tước, Cò May thấy vài điểm nhỏ như hạt đậu ở phía trời xa. Rồi chẳng tốn bao nhiêu thời gian, những hạt đậu đã lớn bằng quả trứng và bằng ánh trăng trong vắt, cô đã nhận ra đó là những con Akuma đang bay tới phía này.

- Master! - Cò May gọi thằng Thi - Có bảy con Akuma cấp một đang bay về phía này, đó là trên bầu trời, dưới mặt đất em còn chưa xác định được.

Khuôn mặt cười híp mắt của thằng Thi thoáng cái liền nghiêm túc lại, thằng Minh bên cạnh cũng trầm trọng gật đầu. Sau ba câu trao đổi đơn giản, hai thằng liền chia nhau ra hành động. Thằng Minh di chuyển về phía nhóm tân thủ, đảm bảo đến lúc hành động đều có người chỉ huy. Cùng lúc đó, thằng Thi cũng nhanh chóng chuyển đổi giấy ba trạng thái dưới chân sang thể [Rắn]. Gõ nhẹ mũi giày xuống nền đường tìm cảm giác, đưa tay lên tai nghe bộ đàm, nó kích hoạt chế độ ưu tiên âm lượng trong kênh liên lạc.

- Toàn tiểu đội... Tạm dừng! - Tất cả các thành viên tham chiến lập tức chấp hành mệnh lệnh, tiếng súng đạn đột nhiên im bặt.

Bước chân thuận lên một bước, lưng hơi cúi, người nghiêng về phía trước lấy đà, Thi nói nhẹ - Mấy đứa nhường cho anh con Akuma này đi. Anh phải cần lấy chút "Hồn lực" để tí nữa đánh nhau với bọn Exorcist.

Câu nói vừa kết thúc, chân nó cũng giậm mạnh, cả người bắn đi.

[Quý Bộ]

- Pắc! Pắc! Pắc! Pắc! - Âm thanh đế giày tiếp xúc với mặt đường vang lên không ngừng, cứ sau mỗi lần mượn lực, nó lại để lại một vết nứt trên mặt đường.

- Vút... - Du ở vị trí gần con Akuma nhất, hần chỉ kịp cảm thấy một luồng khí lướt qua mặt mình.

[Thương – Mặt Nhặt]

Thi giậm mạnh chân trái xuống nền đường, chân phải nhấc lên, đá thẳng, toàn bộ động năng cực đại tích lũy từ [Quý Bộ] đều chuyển thành lực đá. Trong lúc đá, nó mạnh mẽ vận eo, mũi giày kim loại mang theo lực xuyên thấu vô cùng lớn xoay nửa vòng đâm thẳng vào cơ thể con ác ma cơ khí.

- Rộc... Rộc... Khục... Khục... Khục...! - Âm thanh linh kiện bị phá hủy hàng loạt và tiếng bánh răng không ăn khớp truyền ra từ trong cơ thể con Akuma. Nương theo chút dư lực còn sót lại, Thi tiếp tục vượt ngược chân trái lên, trong khi chân phải vẫn còn nằm trong cơ thể con quái.

- Roẹt! - Mũi giày kim loại sắc bén rạch một rãnh dài trên cơ thể cơ khí, vô số bánh răng linh kiện theo vết thương bắn tung tóe ra ngoài.

Con Akuma ngã ngửa ra đằng sau, còn thằng Thi thì thuận đà bay lên cao hơn một mét. Lộn ngược một vòng trên không trung và cơ người khi lao xuống, đôi {Rambler 2.0} vẫn tồn tại ở thể [Rắn] mang theo 50% tác dụng của trọng lực đè lên người. Bụng mạnh cơ thể khi sắp chạm vào người con Akuma, chân phải cùng lúc đạp thẳng xuống dưới.

[Rìu – Diệt Thế]

- RRRrầm...! - Gót giày kim loại bổ thẳng vào chính giữa người con Akuma. Con ác ma cơ khí vốn đã tàn tạ không chịu nổi thì nay bắt đầu xuất hiện những vết nứt lan ra chằng chịt, cả cơ thể méo mó biến hình. Không dừng lại khi đối thủ đã bất động, Thi liên tiếp giáng vô số cú đá chệch gót mạnh mẽ xuống đồng kim loại đã gần như mất đi sinh mạng này.

- Thành công tiêu diệt một con Akuma level 1. Thường 200 điểm tích lũy.

Âm thanh thông báo điểm thưởng ngọt ngào của hệ thống vang lên trong đầu, cùng với đó là một cụm khói xám lớn thoát ra từ đồng kim loại tan nát dưới chân mà bay đến vờn quanh bên người thằng Thi, cụm khói đại diện cho "Hồn lực" và chỉ mình nó mới có thể thấy.

- Khà...! Khà...! Khà...! Khà...! - Mở miệng cười lớn, đúng là “Giá trị” của sinh vật ăn linh hồn có khác, với lượng “Hồn lực” này thì phải một lúc nữa nó mới hấp thụ hết được và phải lâu hơn nữa mới có thể tiêu hóa xong. Và quả đủ để hồi phục toàn bộ số “Hồn lực” mà nó đã hao tổn để thi triển [Thiên không dạ vũ] từ đầu bản đồ đến giờ. Càng nghĩ càng sướng, tiếng cười của nó càng lúc càng điên và hình như, nó bắt đầu quên mất mục đích tham gia đợt tấn công này là gì thì phải.

- Master! - Giọng nói mềm nhũn của Cỏ May vọng ra từ tai nghe, mang theo bảy phần lo lắng và ba phần gấp gáp làm nó sực tỉnh - Mấy con Akuma sắp đuổi tới nơi rồi, bảy con trên trời và ba con dưới đất nữa...! Có chạy không Master...?

- Cái gì? Chục con cơ à? Thôi, bây giờ bọn nó còn hơi ít nên anh nghĩ bọn mình nên tạm tha cho bọn nó vậy. Chúng ta rút - Nói rồi nó chuyển đôi giày ba trạng thái sang thể [Khí] và chạy thẳng - Toàn bộ tiểu đội thực hiện trình tự rút lui, ưu tiên bảo vệ thành viên phi chiến đấu. Cỏ May dẫn đường rút lui theo phương hướng như trong kế hoạch, tìm cách hội hợp với nhóm tân thủ do thằng Minh dẫn đầu.

.....

* Do không có thời gian nên chưa vẽ được hình tám khiên {Băng Sương} này nhưng các bạn có thể tưởng tượng nó hơi tương tự khiên của class nhân vật Pháo thủ trong game bắn súng online Avatar Star nhé (Ý tưởng về tám khiên của bé Sao Na, nghe nói đang bá đạo trò này)

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 13: Lala - Con Búp Bê Cuối Cùng

Trên nền trời trong vắt, ánh trắng bạc buông xuống chiếu rõ bóng của bảy con Akuma đang từ từ trôi nổi. Bọn chúng đến từ mọi hướng, phong tỏa hoàn toàn khoảng không gian trên đầu tiểu đội luân hồi. Nhưng dưới mặt đất, tình hình lại khác, ba con Akuma lẻ loi không cản được bọn nó, địa hình phức tạp và rộng lớn để lại vô số lỗ hổng tạo thành đường thoát cho mấy đứa luân hồi giả này.

Bằng vào sự dẫn đường tinh tế của Cỏ May, tiểu đội cự binh vừa rút khỏi chiến trường vừa dễ dàng né qua tầm nhìn của mấy con ác ma cơ khí mà thoát đi.

Phân đội tân thủ đã được thằng Minh dẫn trước một đoạn rồi, chỉ còn độc cự binh nên bọn nó chuyển sang đội hình hành quân cấp tốc. Vẫn là thằng Thi đi trước dẫn đội, trên vai nó là bé Lan đang đu vắt vẻo. Mặc dù bình thường, với tốc độ hành quân như thế này em có thể thoải mái bám theo tiểu đội nhưng do trận chiến vừa rồi em phải liên tục tránh né và sử dụng kỹ năng, thể lực cũng như yêu lực của em đã giảm đi đáng kể. Nên em lại trở về vị trí này, trên cổ thằng Thi như hồi đầu hai đứa mới gặp nhau vậy.

Theo sát đằng sau là con búp bê Âm Dạ hầm hố của Du, con búp bê vốn đã cực kì gai góc nay được tẩm qua khói lửa chiến trường trông lại càng hoành tráng hơn. Hết chiến tranh, nó lại thành thú cưỡi, nhưng bây giờ trên lưng nó lại không phải là chủ nhân của nó mà là một cô gái khác: Cỏ May - Nữ hoàng của tiểu đội. Còn vị “Tứ linh kỳ sĩ” vừa anh dũng xông pha chiến trường kia thì bây giờ đang há mồm chạy bộ bên cạnh. Trận phục kích vừa rồi, Du chiến đấu ở vị trí gần con Akuma nhất và cũng là người vất vả nhất nên bây giờ trông hần như có vẻ hụt hơi đến nơi rồi vậy.

Trong tiểu đội chỉ có mình Cỏ May là thiên quá nhiều về dòng tinh thần lực. Thể lực không phải là quá thấp, nhưng do ít được luyện tập nên em bị khuyết mất một mảng lớn về khả năng chịu đựng trong di chuyển đường dài. Cùng với việc duy trì kỹ năng [Thiên nhãn] từ lúc mới tiến vào bản đồ đến bây giờ, tinh thần lực hao tổn không nhiều nhưng phụ trọng mệt mỏi là không thể nào tránh khỏi. Nằm trên lưng con búp bê Âm Dạ, May liên tục nhỏ giọng chỉ đường cho thằng Thi còn ánh mắt ao ước thì không dời khỏi vị trí của bé Lan hiện tại.

Phía bên kia của con búp bê Âm Dạ, Thủy đã mặc lại cái áo choàng rộng che đi bộ giáp tạo hình tinh tế bên trong, tám khiên Băng Sương và cả Hoa Tuyết 04 đều được cất vào thẻ bài phong ấn, nhẹ nhàng bắt kịp với tốc độ của tiểu đội. Làm sao mà Thủy cũng có thẻ bài phong ấn á? Vậy thì lại phải nhắc lại việc Du hoán đổi một lá 12 lá mà lại chỉ được cầm có sáu. Sáu lá kia trên danh nghĩa thì thuộc về hai thằng nhưng do cái đức tính “Tôn trọng phụ nữ” của thanh niên Việt Nam thời đại mới nên hai thằng cũng chỉ giữ lại có ba lá cho mình. Mặc dù có chút bị thương khi trực tiếp đỡ đạn của con Akuma nhưng [Tái sinh thể] thần kì của {Trái tim Angeloid lớp Σ} phải nói là tuyệt đối phù hợp với trận chiến và những cuộc hành quân cao tốc đường dài như thế này.

Không có thằng Minh nên Nam điên đoạn hậu, xuất thân quân ngũ và không tốn quá nhiều thể lực trong trận chiến vừa rồi nên bây giờ, tốc độ hành quân của tiểu đội chẳng thể khiến cho cậu ta đề tâm. Không chút mệt mỏi nào mà còn có vẻ hưng phấn bùng bùng chạy theo tiểu đội, trong tay vẫn ôm khư khư khẩu súng phóng lựu và dây đạn mới được thằng Thi cho bỏ sung quần đây trên người.

...

Năm phút sau khi trận phục kích kết thúc, bọn nó đã cách khá xa chiến trường cũ và mấy con Akuma bây giờ chỉ nhỏ như mấy quả trứng cút trên bầu trời.

Dẫn đầu cả đội, mặc dù phải mang thêm một người nữa trên lưng nhưng tốc độ của thằng Thi chẳng bé tí nào. Để mặc cho bé Lan ôm cổ mình như một thói quen và cũng chỉ là một chút thiên vị cưng chiều của nó dành cho cô bé. Biểu hiện của Lan trong trận chiến trước làm nó rất hài lòng nên bây giờ thiên vị chút cũng không sao. Không còn có kì việc bị mấy con Akuma phát hiện, nó bắt đầu mở miệng chém gió.

- Trận đánh vừa rồi mấy đứa biểu hiện rất tốt mặc dù không thể bì được so với anh hồi anh mới bắt đầu đánh nhau nhưng thế cũng tạm ổn rồi... -
Dường như, kết liễu con Akuma và di chuyển tốc độ cao chẳng ảnh hưởng đến nó chút gì, chẳng có tí biểu hiện mệt mỏi gì mà còn ngoái cổ lại chém gió phân phát.

- Nhớ hồi lớp 10 mới tập võ, có hôm anh với thằng Minh đập nhau với mấy trăm thằng. Thằng Minh đối phó với bà bán nước còn anh lo bọn còn lại... -
Nó đang vừa híp mắt vừa vênh mặt lên nói thì có tiếng gì đó từ cuối đội hình vọng lên.

- Em tưởng hồi lớp 10 hai đại ca cứ hai hôm một lần lại bị rượt đuổi khắp phố đến gần cuối năm mới đỡ chút mà...

Giật thót mình khi nghe thấy âm thanh đó, thằng Thi vội trợn đôi mắt híp, há rộng mồm gân cổ cãi:

- Thằng nào!? Thằng nào!? Thằng nào dám tuyên truyền bậy bạ như thế!?! Chủ thì biết cái đít gì, đây là mấy cái lúc bọn anh đang luyện tuyệt đỉnh kinh công “Tiểu Dao bộ” nên lười không thèm đánh! - Mặt nó toát đầy mồ hôi, trán nổi gân xanh lên chống chế: “Thằng Nam điên à? Bớ nhớ mày rồi đấy, để tí nữa xem chú mày còn điên được thế này hay không?”

Nhìn vào cái vẻ mặt như vừa đập phải shit chó đang cố ngoái lại của thằng Thi, mấy đứa còn lại đều lên đưa tay lên bịt miệng cố gắng không phát ra tiếng cười nhưng bờ vai thì đã run lẩy bẩy.

...

Chẳng tốn thêm bao nhiêu thời gian nữa, điểm sáng biểu thị vị trí của phân đội tân thủ đã gần trùng với vị trí của nhóm thằng Minh rồi. Từ khi vừa mới phát hiện ra tung tích bọn Akuma, Cỏ May đã chỉ đường cho thằng Minh dẫn phân đội tân thủ này đi trước một bước. Đốm sáng của phân đội này đã dừng lại được một lúc và từ bộ đàm cá nhân, Minh cũng cho bọn nó biết phân đội đã tìm được nơi trú ẩn an toàn.

...

Trong một ngôi nhà còn chắc chắn và đôi phần kín đáo, Minh mở nắp bình rót cho mỗi tân thủ một cốc nước nóng hòa thêm viên thuốc khôi phục thể lực cấp tốc, rồi để cho họ tự tìm chỗ nghỉ ngơi trong phòng. Vị trí này coi như đã đủ để trốn an toàn rồi, bây giờ nó chỉ còn chờ cho phân đội cựu binh đến hợp lại thành một tiểu đội hoàn chỉnh để thực hiện bước hành động tiếp theo.

Căn phòng bọn nó đang trú này hình như hơi đặc biệt, tường đá rất dày, không có cửa sổ mà chỉ có một lỗ tò vò được gắn song sắt chắc chắn trên cửa chính.

Đóng cửa cài then cho cẩn thận, thằng Minh rất tự nhiên mà đưa hai tay lên nắm vào song sắt, ngệt mặt nhìn ra ngoài đường. Nếu bây giờ mà có người bên ngoài nhìn vào thì cái vẻ mặt đần thối và động tác kinh điển của nó sẽ làm người ta tưởng tượng đến một danh từ duy nhất “Anh thanh niên tuyệt vọng trong trại tạm giam phố huyện”.

Chẳng biết nghĩ gì mà mặt thằng Minh có vẻ đơ đơ, ánh mắt thần thờ không tiêu cự nhìn chăm chú vào một điểm vô định nào đó ở bên ngoài.

Đang ở trong trạng thái đốn ngộ “Tâm vô tạp niệm” thì tự nhiên nó cảm thấy một đoàn gì đó chạy lướt qua màn hình. Vội vàng định thần lại, chẳng phải là thằng Thi với mấy đứa đồng đội kia sao?

Nó vội vàng nép sát người vào cánh cửa chắc chắn, cố hết sức với tay qua song sắt miệng hô lớn:

- Ố...! Ố...! Ố...! Cứu...! À mà nhầm! Tao đây! Tao đây! Bọn mày chạy đi đâu đấy!?

...

Đang chạy một cách hết sức hưng phấn thì cả bọn cựu binh đều nghe thấy một âm thanh quen thuộc gọi giật lại. Vội vàng dừng chân, tò mò ngoái đầu lại nhìn. Thấy cánh tay thò ra từ trong song sắt chính là tay áo của bộ hắc sắc chiến bào quen thuộc...

- Mày...! Mày đây hả!? - Thằng Thi hỏi lớn với vẻ mặt ngạc nhiên, hàm dưới của nó trễ xuống hơi đưa ra ngoài, mắt trợn lên nghi hoặc tiến về phía cánh cửa chắn song với cánh tay thò ra quen thuộc.

- Ủ! Tao đây!

- Vãi lọ thằng Minh! – Thốt lên một câu cảm thán, Thi quay ngang ra hỏi Cỏ May đang cười Búp bên ác mộng bên cạnh – Nó ở đây sao em không báo anh trước, để anh già cho quả pháo chết nẹ nó đi chứ xấu trai như nó thì để sống làm cho chật đất.

- Em tưởng Master với anh Minh nói chuyện với nhau qua bộ đàm suốt nên biết rồi – Cỏ May cười nhẹ và dịu dàng trả lời. Cô biết, thằng Thi chỉ đùa chút thôi chứ không trách cô chút gì đâu.

- Thôi, không sao, để anh tự động tay vậy – Cười xòa với Cỏ May, nó lại hướng về phía thằng bạn hô lớn - Mày làm cái bựa đời gì trong cái chỗ trông như nhà tù thế?

- Mày thì biết cái đeo gì ! Đây là chỗ trú ẩn lí tưởng đấy. Thôi, thả tao ra... À quên ! Đợi tí tao mở cửa cho bọn mày vào.

Nói rồi không đợi thẳng Thi trả lời, khuôn mặt u ám của thẳng Minh lập tức biến mất trong bóng tối đặc quánh của căn phòng tạm giam (bọn thẳng Thi cho là thế).

Rồi ngay sau đó, hàng loạt âm thanh như tiếng bánh răng ăn khớp với nhau vang lên lạch cạch. Chốt khóa bật mở, cánh cửa kim loại nặng nề từ từ hé ra đón ánh trắng bạc vào trong phòng. Thẳng Minh đứng sau khung cửa, ánh trắng hắt lên người tạo nên những mảng sáng tối rõ rệt trông không khác gì boss cuối của một bộ phim kinh dị ma ám lỗi thời.

- Vào đi bọn mày, trong này còn nhiều chỗ lắm

- Bỏ thẳng bệnh, thế éo nào mà mày lại có thể chọn được cái chỗ không khác nào nhà giam làm nơi trú ẩn thế này?

- Có là tốt rồi. Phàn nàn cái củ cái nhà thẳng Lực đấy. Vào không nhanh bỏ đóng cửa mẹ giờ.

- Do mày nài nỉ mãi nên bố mới hạ cố đi vào đây... - Miệng thì nói vậy nhưng chân thẳng Thi cũng không hề chậm mà lập tức chen vào. Nó cũng không quên ra lệnh cho mấy đứa đằng sau:

- Vào đi các em...! Làm sao phải xoắn!

Cánh cửa nặng nề lại khép lại và bóng tối lại bao trùm.

...

Căn phòng u ám vì bọn nó không bật đèn sợ ánh sáng thu hút sự chú ý của mấy con Akuma hoặc bất cứ thứ gì khác. Nhưng do đã quen dần với bóng tối cộng thêm chút ánh trắng le lói hắt qua song sắt, bọn nó cũng đại khái nhìn được ra mọi thứ trong phòng.

Bên ngoài có vẻ hơi giống phòng giam nhưng bên trong thì giống thật. Căn phòng rộng khoảng 15 mét vuông được xây 100% bằng đá phiến. Nội thất được tinh giảm tuyệt đối để tạo sự thoáng đãng và ngăn nắp cho căn phòng, ngoài một cái bục đá nhô lên hơn 30cm làm giường ra thì chẳng còn cái gì cả.

Đây chỉ là một điểm để bọn nó tạm trú hợp đội nên không ở lại lâu mà sẽ rời đi ngay. Nhưng dù sao thì chút thời gian bỏ ra để cho mấy đứa cựu binh cần thuốc vẫn là phải có. Lại là nước ấm trong cái bình thần kì của thẳng Minh và thuốc hồi phục thể lực loại hạ phẩm. Riêng Du thì được bổ sung thêm vài ống dung dịch khôi phục tinh thần lực hiệu Philatich nhỏ bằng đầu đũa, dài khoảng 2 phân, màu xanh biếc có tác dụng khôi phục khoảng 39 đến 60 điểm tinh thần lực một ống.

Thêm vài chục giấy cho thuốc phát huy tác dụng, trong lúc đó, cả bọn đều tranh thủ chuẩn bị lại hành trang của mình một lần.

Nam điên thất lại mấy đai đeo đạn cho chắc chắn, chắc là hai đại ca cảm thấy mình bắn rất tốt nên cho thêm nhiều đạn mới. Vác đồng đạn nên người, khoảng vài chục cân, hơi nặng nhưng chẳng sao, mình vẫn hành quân tốt. Cốc nước ban nãy Minh đại ca rót cho hơi ít, với lại cái đầu đơn giản của nó cũng đã đáp cái việc mà mình có được phát cho nước trạng thái cố định dự phòng lên tận mây từ lúc đánh nhau rồi nên bây giờ, Nam cảm thấy hơi khát. Vừa định mở miệng xin thêm hóp nước nữa thì Minh đại ca đã tinh ý quan tâm đến đàn em mà đứng trước mặt nó. Đại ca cười híp mắt và đưa về phía nó một chai Pepsi đầy căng loại lít rưỡi.

Không thể chờ đợi được nữa, nó mở nắp chai và dốc ngược cả vào mồm “Đã quá! Pepsi oi!”. À mà khoan, sao cái vị này hơi lạ mà cũng có vẻ quen quen...

- Phụttttt...! Sao lại là nước mắt!????

- Thì anh có bảo chú uống đâu! – Hai thẳng Minh, Thi lập tức ôm bụng cười lăn lộn. Nhìn vẻ mặt thốn không thể tả của Nam, mấy đứa khác đều phì cười, kể cả là tân thủ. Không khí trầm trọng trước khi bắt đầu hành động thoáng cái nhẹ hơn rất nhiều.

Đi ra khỏi nơi trú ẩn tiếp tục thực hiện nhiệm vụ nguy hiểm nhưng cả tiểu đội đều cảm thấy có một chút thoải mái trong lòng.

...

Đã ba mươi phút sau khi bắt đầu di chuyển, dựa theo phương hướng đại khái mà bà cô Hoàn xác định, cả nhóm đã đi được hơn bảy, tám kilomet rồi. Hành quân cao tốc nên trừ Nam điên và Lực ra thì mấy tân thủ khác đã phải uống thuốc khôi phục thể lực đến lần thứ ba rồi. Bị lạm dụng, hiệu lực của thuốc ngày càng thấp và chắc chắn, chỉ sau vài giờ nữa thôi là tác dụng phụ sẽ bắt đầu ảnh hưởng đến cơ thể, nhưng biết làm sao được, hành động gấp rút mà bọn nó lại không thể bỏ tân thủ lại. Có lẽ bản đồ sau, bọn nó phải chế phương tiện di chuyển mới được.

Bé Lan vẫn bám chặt lấy cổ thẳng Thi mà đu vắt vèo trên lưng nó, đây đã gần như trở thành vị trí riêng dành cho em vậy, mấy đứa khác cũng mặc nhiên mà coi việc đó là bình thường, chẳng có đứa nào dám phản đối hay ý kiến gì.

Cô May vẫn cười trên vai con búp bê Ám Dạ, hai mắt cô đã khép lại, tập trung toàn bộ tinh thần vào việc “Quan sát”. Với khả năng “Chuyên tâm” May cố gắng phân tích toàn bộ chi tiết, cảnh vật trong phạm vi bao phủ tinh thần lực của mình để tìm ra một chút manh mối về tung tích của em búp bê biết hát mục tiêu Lala, hoặc là dấu vết của mấy người Exorcist cũng được, không bỏ qua bất kì một chi tiết nhỏ nhặt nào, một dấu chân, một vết nứt hay một mảnh tường vỡ mới nào cũng có thể là manh mối quan trọng trong lúc này. Cô May cũng không quên chỉ đường cho thẳng Thi dẫn đội.

Bây giờ, ngoài bé Lan và Cô May ra thì cũng có vài tân thủ được hưởng cái đặc quyền “Không phải chạy bộ” nữa rồi. Bà cô Hoàn đã bám chặt lấy tấm

lưng lực lưỡng của Lực, Nam điền thì công cậu bé tên Văn và cô nàng tóc mì tôm Văn Anh thì đã được Cỏ May chia cho một bên vai của con búp bê cô đang cưỡi. Chỉ còn duy nhất cô gái có đôi chân đẹp là kiên trì tự chạy theo tiểu đội. Mặc kệ hơi thở đã trở lên gấp gáp, Linh vẫn cố gắng để không bị tụt lại so với đội hình, đôi môi mím chặt với mái tóc ngắn đồ mồ hôi càng làm tăng thêm vẻ quật cường.

Cố gắng duy trì phương hướng tiến lên là một đường thẳng giữa thành phố quanh co này bằng cách đi thông thường là hoàn toàn không thể. Vậy nên, bờ tường nào thấp, bọn nó trực tiếp trèo qua. Bờ tường nào mỏng, thẳng Thi trực tiếp đập thủng. Còn không may gặp phải chỗ nào vừa dày vừa cao thì bọn nó cũng nhất định phải đi vòng qua cho bằng được.

...

Nằm trên lưng thẳng Thi, Lan cố gắng ép thật sát cơ thể nhỏ nhắn của mình vào tấm lưng rộng lớn mà đầy vững chãi bên dưới, thỏa mãn mà cảm nhận mùi mồ hôi và hơi ấm quen thuộc lúc nào cũng có thể khiến em yên tâm này. Từng làn gió tạo ra do di chuyển tốc độ cao lùa qua mái tóc rối của thẳng Thi, cuốn theo vài sợi tóc cạ vào mặt làm mũi em hơi ngứa ngứa, hào hứng hít sâu một hơi, cảm giác này thật thích! Cúi xuống lác đác, Lan dụi thật mạnh cả môi và mũi vào bờ vai đang trước, mắt khẽ nhắm lại và miệng hơn nhoeo cười.

Bây giờ, Lan đang rất thoải mái, một phần do được thẳng Thi công, một phần vì em không nhìn thấy bất kì một cánh bướm đen nào nữa. Thả lỏng toàn bộ tinh thần và cơ thể, giờ phút này, trong tâm trí non nớt của em chỉ có một ước muốn là khoảng khắc này sẽ đọng lại mãi, vĩnh viễn được anh Thi công đi như vậy. Rồi như một hành động bản năng, Lan hơi mở miệng, mấy chiếc răng nanh mới nhú khê ngoạm vào bả vai thẳng Thi cùng với đôi mắt trong suốt khê mơ màng: “Năm đây, gió lùa thế này thật thích...! Trăng đêm nay thật đẹp...! Và... Giọng hát này thật đẹp...!”

“Giọng hát...!?”. Như chợt nhận ra điều gì đó, Lan đột ngột ngóc dậy, hơi nghiêng đầu, đôi tai hồ li dựng thẳng lên nghe ngóng “Chẳng phải bọn mình đang đi tìm một em búp bê biết hát hay sao...?”. Hai mắt nhắm lại, em cố gắng tập trung phân biệt tiếng hát mong manh trộn trong những tiếng bước chân vội vã và tiếng hô hấp gấp gáp của mọi người. Huyết thống yêu hồ không chỉ cho em những thứ đơn thuần thể hiện qua số liệu giới thiệu mà còn thêm một vài thứ đi theo nữa. Tác dụng của cái đuôi, bản năng chủng tộc, mấy cái răng nanh mới nhú và một số thứ khác nữa... mấy thứ đi theo này sẽ ảnh hưởng đến em theo nhiều cách tốt xấu nhau tùy vào cảm nhận của người sử dụng. Một trong số đó là “Giác quan linh mẫn”, sự nhạy cảm của năm giác quan liên tục tăng lên từ sau khi hoán đổi huyết thống đến bây giờ, và nếu tập trung thì em có thể nghe được những âm thanh cách đó rất xa, xa hơn cả vùng bao phủ tinh thần lực của Cỏ May vươn tới.

“Giai điệu, không thể sai được... Đây chắc chắn là một giai điệu!” tự khẳng định trong đầu, em lập tức ghé sát miệng vào tai thẳng Thi nói:

- Anh Thi! Người ta nghe thấy có tiếng hát. Mọi người cũng đang tìm một em búp bê biết hát mà, phải không!?

- Sao!?! Có tiếng hát...? – Thi lập tức hỏi lại bé Lan, đồng thời tay phải của nó cũng vung lên, ra hiệu cho toàn bộ tiểu đội tạm dừng.

Lập tức dừng lại khi hiệu lệnh được phát ra, chưa cần biết lí do là gì, mấy đứa cựu binh đã nhanh chóng tổ hợp lại thành một trận hình tròn bảo vệ Cỏ May và mấy tân thủ vào giữa. Âm thanh lên đạn và rút vũ khí phát ra lạch cạch.

- Mấy đứa trật tự - Vài âm thanh không lấy gì làm to lớn lập tức im bật – Bé Lan, cố gắng xác định khoảng cách và phương hướng của nơi phát ra tiếng hát. Có vẻ chúng ta tìm thấy Lala rồi.

- Vâng! – Dứt khoát trả lời rồi nhanh chóng chèo hẫ lên vai nó, hai tay bé Lan ôm lấy đầu thẳng Thi, lỏ tai dựng đứng và bộ ngực nhỏ hơi ưỡn về phía trước, cẩn thận nghe ngóng.

Không bị âm thanh hành quân của tiểu đội phát ra làm phiền, Lan nhanh chóng phát hiện ra phương hướng của tiếng hát. Đôi mày nhỏ nhíu lại, môi khê mím, Lan chỉ về một hướng hơi lệch ra so với hướng di chuyển ban đầu rồi nói.

- Khoảng cách em không tính được nhưng chắc chắn là hướng đó!

- Tốt lắm! Tiến lên! - Nhanh tay đánh dấu vào la bàn, Thi lại lập tức dẫn cả tiểu đội di chuyển tiếp - Bé Lan đã nghe thấy tiếng hát, vậy là sắp tới được chỗ Lala rồi, cố lên mọi người.

...

Đầu đó dưới lòng đất, trong một căn phòng coi như còn nguyên vẹn, ánh sáng le lói chiếu rọi vài bóng người.

Một Finder và hai Exorcist trong tiểu đội thu hồi Innocence đều đã ở đây cả. Ngoài Exorcist có khuôn mặt trẻ con và mái tóc màu bạc là còn có vẻ lạnh lặn một chút chứ hai người kia thì đã toi tã cả rồi. Cậu Finder bầm dập cả người, vết máu thấm lung tung ra ngoài bộ áo choàng màu trắng, ngồi tựa vào một góc tường nhưng coi như còn tỉnh táo. Exorcist còn lại thì thực sự trọng thương, cả phần trên cơ thể bị vài trắng bó kín mít, thậm chí cánh tay trái cũng bị bó cố định luôn vào ngực, hiện tại vẫn còn đang bất tỉnh được đặt nằm trên một bục đá nhô lên khỏi nền cát căn phòng.

Phía đối diện, một cô gái nhỏ có mái tóc vàng óng ả đồ dài lòa xòa đang nép mình vào lòng của một ông lão da dẻ nhăn nhoeo xấu xí.

Cô gái nhỏ thoải mái tựa đầu vào lồng ngực già nua, mấy ngón tay nhỏ bé tinh tế nhưng có phần sần sật hồn nhiên đùa nghịch vài lọn tóc của chính mình và dùng giọng nói trong vắt như ánh trăng nhẹ nhàng kể chuyện. Kể về câu chuyện của tám mươi năm trước...

... Cách đây rất lâu, rất lâu.

Có một đứa trẻ ngồi khóc ở Martel...

Dân làng ghê lạnh nó... Nó bị bỏ lại ở nơi bị đồn đại là có ma này...

“Hức... hức... hức... hức...!!!” Những tiếng nấc nghẹn như cổ mà không thể kìm nén cất lên, quanh quẩn mãi trong một con hẻm đổ nát nơi thành phố hoang tàn. Và có vẻ như, hồn mà của Martel đã bị gọi tới bởi tiếng khóc này...

Dưới ánh trăng mờ ảo, có một thứ bù xù linh hoạt chạy qua các góc đường, tiến về nơi phát ra tiếng nấc. “Con người... con người...” âm thanh cơ khí máy móc phát ra từ nó. Hình dáng như một bé gái mười bốn tuổi nhưng hết sức bẩn thỉu và tả tơi. Khuôn mặt nhem nhuốc đầy bụi đất có vài phần nứt vỡ, cả một bên trông mắt trái đã nát, trơ ra con ngươi máy móc bên trong, vài mảnh vải vụn bẩn thỉu khoác lên người và mái tóc dài cực dày nguyên bản vốn màu vàng thì nay trông đen đúa và rối bời quấn bết quanh cơ thể.

“Con người... Có muốn nghe hát không cậu bé?” Vẫn là âm thanh không giống của nhân loại đó, dưới ánh trăng mờ, khuôn mặt nứt vỡ của nó càng thêm đáng sợ.

Dường như đã nhận ra nó, cậu bé vẫn cúi đầu khóc bỗng run mạnh thân người, rồi tiếng nức nở nhỏ dần như cổ nén...

Đã năm trăm năm rồi, từ cái ngày người dân Martel bỏ xứ mà đi, còn những con búp bê biết hát thì ở lại. Không còn mục đích tồn tại, rồi thì phong sương năm tháng, những con búp bê “chết dần”... chỉ còn mình nó... Nó là con búp bê biết hát cuối cùng... Bóng ma cuối cùng của Martel...

Năm trăm năm qua, đây không phải là lần đầu tiên có người lạc đến...

“Có muốn nghe hát không?” nó đã hỏi năm người rồi, nhưng không một ai trả lời nó, họ chỉ la hét âm ỉ và còn đánh đập nó...

Tại sao chứ...?

Nó chỉ muốn hỏi “Có muốn nghe hát không” thôi mà...!?

Nó được tạo ra là để hát!

Không được hát... nó sẽ “chết”!

Và đây là lần thứ sáu nó hỏi “Con người”... Cậu bé dưới ngời dưới đất đã thôi không còn thút thít, từ từ ngẩng đầu lên để khuôn mặt giấu dưới vành mũ trùm lộ dần dưới ánh trăng... Nó đợi, đợi câu trả lời của “Con người”. Nếu lần này còn bị từ chối... Nó sẽ giết kẻ này... Rồi nó cũng tự phá hủy... Nó đợi...

- Hát ư...? Hát cho tôi ư!? – Khuôn mặt cậu bé hiện rõ dưới ánh trăng, xấu xí và dị tật, chỉ có đôi mắt đang ngập nước kia là trông như ánh trăng sa mạc. Mặc kệ nước mắt nước mũi vẫn chảy tùm lùm, cậu bé nở nụ cười rạng rỡ – Cho tôi...! Chưa ai làm thế với tôi bao giờ...!

Sững người nhìn vào nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt xấu xí kia, dường như, trong khoảng khắc, đã có thứ gì đó khẽ làm gián đoạn vô vàn câu lệnh lập trình...

Tồn tại qua tháng năm đằng đẵng, hình như... hệ điều hành của nó cũng có chút “Lỗi” rồi.

- Tôi là Guzol... Hát đi cô “Hồn ma”! Và... cảm ơn rất nhiều...

Giữa hoang tàn đổ nát, hai số phận tưởng chừng không thể đã gặp nhau, rồi cứ thế gắn kết với nhau cả cuộc đời.

Martel... Trăng đêm nay khuyết...

.....

Kể xong một câu truyện buồn nhưng kết thúc được cho là có hậu, Lala rất tự nhiên mà khẽ cọ má vào lồng ngực chủ nhân của mình.

- Tám mươi năm qua, Guzol đã ở bên tôi suốt... – Giọng nói thấm đẫm mùi hồi ức cùng với tiếng thở dài mang theo nỗi buồn rười rượi – Guzol... sắp hết thời gian rồi, tim đập ngày càng yếu. Guzol chết đi, tôi cũng không quan tâm đến những gì xảy ra với mình nữa... Năm trăm năm, tôi chỉ được mình Guzol chấp nhận. Vậy nên, xin hãy để cho tôi ở bên cạnh Guzol đến giây phút cuối cùng – Con mắt đẹp còn nguyên vẹn của Lala nhìn về phía cậu Exorcist, hàng lông mày nhân tạo hơi nhíu lại van xin.

Cảm động trước hai số phận đáng thương, cậu Exorcist tóc trắng hơi ngập ngừng. Không gian bỗng lặng đi trong thoáng chốc.

- Không! – Một tiếng quát lớn vang lên phá tan sự im lặng. Anh chàng Exorcist tóc dài trọng thương bất tỉnh khi này đã mở mắt từ lúc nào. Cố gắng gượng dậy, anh ta nghiêng răng nói:

- Chờ lão già này chết đi ư...? Chúng ta không có thời gian để làm thế. Nhiệm vụ thu hồi Innocence phải được ưu tiên hàng đầu... - Ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn vào ông lão và con búp bê biết hát – Lập tức lấy trái tim của con búp bê đó đi. Ngay bây giờ!

.....

Cả tiểu đội luân hồi chạy theo hướng bé Lan nghe thấy tiếng hát. Chẳng bao lâu sau, Cỏ May cũng đã phát hiện ra những dấu vết đồ sập công trình còn rất mới trong kiến trúc ngằm dưới chân cả bọn.

Tiếng hát không kéo dài mãi và tiểu đội luân hồi lại mất đi phương hướng di chuyển của mình. Nhưng không sao, chỉ là tiếng hát mà cũng có thể truyền được tới đây thì nguồn phát cũng không cách quá xa chỗ này. Ngay khi bé Lan bảo tiếng hát dừng lại, Thủy đã quyết đoán đề nghị hai thằng cho phép Cỏ May sử dụng nốt lần khuếch đại gấp năm lần tinh thần lực cuối cùng của chiếc vương miện thiên hà.

Sau khi nhận được sự tán thành nhanh chóng của hai thằng, Cỏ May lập tức đưa tay lên, búng nhẹ vào chiếc vương miện trên đầu.

{Galaxies Crown 2.1} chế độ khuếch đại tinh thần lực cấp [Bùng nổ] bắt đầu.

Theo một tiếng “Keng” thanh thúy, tinh thần lực được khuếch đại gấp năm lần của Cỏ May bùng mãnh tràn ra, chiếm lĩnh lấy một khoảng không gian rộng lớn quanh người.

Một trăm mét... Một trăm năm mươi mét... Hai trăm mét... Tầm bao phủ của [Thiên Nhân] đã dài gần gấp đôi bình thường.

Ba trăm mét... Ba trăm hai mươi mét...

- Master, em nhìn thấy một nhóm năm người, trong đó có một người không có hơi thở, không có mạch đập của sinh vật bình thường!

- Lập tức tới đó. Nhanh! Mục tiêu của nhiệm vụ lần này đó! – Thằng Minh từ cuối đoàn hô lớn, Thi cũng lập tức thúc dục đẩy nhanh tốc độ đội hình.

Tầm bao phủ của [Thiên Nhân] vẫn tiếp tục vươn xa... Bốn trăm mét... Năm trăm mét... Năm trăm ba mươi mét...

Khi tầm bao phủ tinh thần lực đạt cực đại, Cỏ May lại “Nhìn” nhìn thấy thêm một “Thứ” nữa...

- Master...! Ở khoảng năm trăm mét, có một thứ giống như tên hề to lớn đang từ từ lại gần nhóm Thầy trừ tà...!

- Tên hề to lớn...? Chết tiệt, là Akuma level 2 đấy! Nhanh lên, không chúng ta sẽ muộn mất!! - Thằng Minh hét lớn rồi trực tiếp vỗ mạnh vào vai mấy đứa Nam diễn với Lực phía trước thúc dục.

Cùng lúc đó, thằng Thi cũng quay lại hỏi:

- Cỏ May, tính qua xem chúng ta hay con Akuma sẽ đến trước?

- Khoảng cách của nó gần hơn. Đường hầm hơi ngoằn ngoèo nữa lên chắc con Akuma sẽ đến trước...

- Không được rồi... - Minh lẩm bẩm. Khẽ đảo mắt một vòng, nó cắn răng hô lớn – Thi đâu, đến giờ nghịch đại rồi, lòi hết đồng thuốc nổ của mày ra cho tao!!!

- Được ! – Thi đáp lại. Nó thả bé Lan trên cổ xuống rồi nói lớn – Mấy đứa tránh ra nào. Anh sẽ dùng mìn định hướng để khoan thẳng qua cái mê cung này!

.....

Bên dưới lòng đất, không khí trong căn phòng nhỏ của em búp bê Lala đang căng lên như sợi chỉ. Người Exorcist tóc dài vô tình chìa thẳng thanh kiếm sắc bén của mình vào tim của Lala lạnh lùng nói:

- Chiến tranh thì phải có hi sinh. Và chúng ta bắt buộc phải chiến thắng... Thằng ngu ư... - Câu cuối cùng, anh ta gần giọng như miệt thị, như tức giận với người bạn đồng hành của mình, cậu Exorcist tóc trắng.

Sống qua cả một đời, với thân phận bất hạnh của mình, ông lão Guzol cũng đã thấy đủ nhân tình thế thái. Cảm thấy sinh mạng của mình đang nhanh chóng trôi đi theo từng nhịp đập của thời gian, ông biết, mình sắp chết. Mình già rồi, sống mấy mươi năm vui vẻ với Lala, vậy là đã quá hạnh phúc rồi. Mình chết đi cũng không sao, nhưng còn Lala thì... Vòng đôi cánh tay già nua ôm Lala vào ngực...

- Làm ơn...! Đừng mà...!!! – Ánh mắt của đóa hoa nhân tạo cầu xin buồn rười rượi, và nếu có thể, thì chắc chắn bây giờ đang ngập nước.

- Hi sinh ư...? – Cậu Exorcist tóc trắng có vẻ như không đồng quan điểm. Cậu ta tiến đến, đứng chắn trước mũi kiếm sắc bén, lấy cơ thể mình che cho hai người đằng sau. Nhìn thẳng vào Exorcist tóc dài với nét mặt nghiêm túc, ánh mắt kiên định – Vậy thì, hãy để tôi. Tôi sẽ hi sinh cho hai người bọn họ... Tôi chỉ muốn ước nguyện của họ thành hiện thực. Và cho đến khi đó, tôi không thể để anh lấy Innocence ra khỏi búp bê được... Nếu tôi tiêu diệt ác ma thì sẽ ổn thôi... Đừng không?

Ngừng lại một chút, rồi cậu ta lại tiếp tục – Chiến thắng dựa vào nhiều sự hi sinh như vậy... Thật vô nghĩa.

Hơi nhún mảy bất ngờ, nhưng ngay sau đó, anh chàng Exorcist tóc dài đột ngột buông thanh kiếm trong tay ra, rồi dùng chính nắm tay đó nện thẳng một đấm vào mặt người đồng đội trước mắt. Cơ thể vẫn còn trọng thương, lại mang tức giận trong người và lực đấm thì không hề nhẹ, cả hai Exorcist đều ngã nhào ra đất.

- Thật nhu nhược! – Exorcist tóc dài lớn tiếng trách cứ - Chẳng lẽ, ngươi không có thứ gì quan trọng sao !?

- Tôi... đã từng có... nhưng đánh mất lâu lắm rồi! – Quay mặt về một bên, ánh mắt xa xăm như đang nhớ về một hồi ức từ rất lâu rồi, khóe miệng hơi nhếch lên, tạo thành một nét cười buồn bã

- Tôi chỉ không muốn nhìn thấy mất mát xảy ra trước mặt mình...

- Vì tôi là một con người nhỏ bé... Trái tim tôi đập vì những điều trước mắt, không phải vì cả thế giới này.

- Tôi...

Đúng lúc đó thì...

- RRRRẦM...!!! – Một tiếng nổ lớn đột ngột vang lên làm giật mình tất cả mọi người. Vội vàng quay đầu về phía phát ra chấn động, họ thấy một mảng bờ tường cách chỗ này khoảng ba mươi mét ầm ầm đổ sụp, và trong làn khói bụi đó, hai bóng đen nhanh chóng lao ra...

...

- Nhanh !!! – Minh hét lớn, trong lúc đó, nó đã chọn được một bệ đá chắc chắn làm điểm mụn lực, xuống tấn, nghiêng vai, cánh tay phải đặt trước người và bắt đầu rung động.

[Vô công tuyệt học – Sóng Chấn Động] [Tuyệt chiêu: Chu Tước – Bộc Phá Linh Hồn]

- Tới !!! – Thăng thi lập tức đáp lại, nó giậm chân, tung người đến trước mặt thăng bạn, cả cơ thể co lại, những mảnh bụi kim loại của đôi giày ba trượng thái hiện đang ở thể [Khí] nhanh chóng tản ra hai bên, để lộ vải bó chân của Thi trực tiếp đặt vào lòng bàn tay thăng bạn.

Cùng lúc đó, ánh mắt của hai thăng đều vương đầy tơ máu.

[Cầm thuật trong giây lát – Khoảnh Khắc Từ Thần]

Giậm mạnh gót chân, mụn lực từ dưới mặt đất truyền lên, Minh vặn eo, xoay vai, tay phải đẩy mạnh ra mang theo toàn bộ sức mạnh và trọng tâm của cơ thể cùng với kiểu tác dụng lực trùng trùng điệp điệp.

- Bùng... !!! – Minh ấn thẳng [Bộc Phá Linh Hồn] vào lòng bàn chân thăng Thi. Cùng lúc đó, Thi cũng đạp mạnh chân về phía sau, cả người bung ra, phóng như một viên đạn pháo về phía nhóm Exorcist còn đang bất ngờ.

[Hợp kích thuật – Đột]

- Phập...! Phập...! Phập...! Phập...! Phập...! – Mỗi lần mụn lực là lại có một mòm đá nhô lên trên nền cát vỡ nát, với [Quý Bộ], tốc độ của Thi càng ngày càng nhanh.

- Ác ma ! – Vết sẹo và dấu ấn ngôi sao trong con ngươi mắt trái của cậu Exorcist tóc trắng hơi lóe lên, huyết thống Akuma của thăng Thi đã bị [Con mắt bị nguyên rủa] của cậu ta nhìn thấu.

- Xèo... – Hoi bất ngờ, nhưng thân là lực lượng tinh nhuệ của Giáo Đoàn Đen, hai Exorcist nhanh chóng phản ứng lại, kích hoạt Innocence của mình. Thanh kiếm đen sì của anh chàng Exorcist tóc dài đã hiện ra một bên lưỡi mài sáng bóng, và cánh tay trái của cậu Exorcist tóc trắng còn lại cũng bắt đầu biến hình. Lao lên nghênh chiến...

Khi hai bên sắp đâm sầm vào nhau thì...

- Pằng !!! - Một tiếng súng nổ vang lên, tốc độ đã vô cùng khủng khiếp của thăng Thi lại đột ngột tăng lên mấy phần.

[Thiên Không Dạ Vũ]

Cái bóng của thăng Thi lao lướt qua hai Exorcist trước sự ngỡ ngàng của họ, lao thẳng về phía em búp bê Lala với ông lão chủ nhân của mình.

“Nó muốn trực tiếp giết con búp bê cướp lấy Innocence” - Một ý nghĩ xoẹt qua trong đầu mỗi người. Trong khoảng khắc đó, thăng Thi cũng đã tới được chỗ con búp bê Lala rồi.

- Rầm! - Lăn mụn lực cuối cùng làm vỡ nát cả một mảng bức đá, rồi với tốc độ kinh hoàng như vậy, nó lao thẳng vào mặt Lala làm em cảm thấy tội độ sợ hãi, cả người đột ngột co rúm lại trong lòng chủ nhân, hai tay ôm chặt lấy đầu.

- ẦM... !!! – Âm thanh va chạm kinh hoàng vang lên. Lala vẫn và ông lão vẫn ngồi đó, còn thăng Thi thì đã xuất hiện ngay sau lưng hai người. Bức đá chỗ nó đứng là một mảng vỡ nát. Thăng bé vẫn giữ nguyên tư thế đá nhưng không phải là tư thế tấn công mà là cước pháp phòng thủ dùng để đỡ đòn. Chân trái làm trụ, chân phải giơ lên, lòng bàn chân nó đã đỡ được một cái móc kim loại khổng lồ thò lên từ nền cát. Đôi {Rambler 2.0} kịp thời chuyển sang thể [Rắn] bảo vệ lấy lòng bàn chân nó, tiếng kim loại ma sát vang lên nghe buốt rợn người...

.....

Q.3 - Chương 14: Hành Động Cướp Đoạt

- Két...! Két...! Két...! Két...! Két...! – Âm thanh của cái móc khổng lồ ma sát với đôi giày kim loại của thằng Thi nghe buốt lịm chân răng.

Mọi việc xảy ra quá mức bất ngờ và đột ngột làm cho tất cả mọi người ở nơi đây đều sững sốt, toàn bộ không gian như thoáng lặng lại trong một khoảnh khắc vội vàng. Còn riêng thằng Thi, nó lặng người đi vì không thể mở miệng khi dùng [Cấm Thuật], và cũng dễ đồng nội tạng đang xoắn lại với nhau trong bụng ổn định hơn một chút sau khi va chạm với cái móc khổng lồ.

Sau một khoảnh khắc như sự lắng đọng của thời gian, thằng Thi bắt đầu hành động. Nó lấy chính cái móc làm điểm mượn lực, chân phải vẫn đang ở tư thế đỡ đòn bỗng nhiên vận thêm lực, đập mạnh, cả người bay về phía đằng sau, bay về phía Lala và ông lão chủ nhân em ấy. Trong khi bay, thằng Thi tiếp tục xoay tròn cơ thể một vòng, bàn tay khẽ lướt qua chiếc hộp không gian đeo ở thắt lưng...

- Vút... Vút... Vút... - Vài mũi nhọn mang chất nổ theo lực li tâm phóng ra khỏi người nó, đâm phạm phạm vào nền cát, nơi cái móc kim loại khổng lồ thò lên - Âm...! – Vụ nổ không mãnh liệt như trong tưởng tượng nhưng thành công làm xáo tung nền cát lên, bụi bay mù mịt, kèm theo đó là một thứ được bọc trong cát cũng bị thổi bay ra ngoài.

- THẮNG KHỐN!!!! Tao sẽ giết mày!!!! – Thứ được bọc trong cát găm lên giận dữ. Con quái vật mang ngoại hình như một tên hề to lớn với hai bàn tay mang đầy móng vuốt. Vung cặp móng vuốt về phía thằng Thi, nó điên tiết găm rú rồi bắt đầu đuổi theo.

Phía bên kia, Exorcist cũng bắt đầu hành động. Cậu tóc trắng lao về phía thằng Thi, cánh tay trái mang vũ khí diệt ác ma đã biến đổi thành dạng móng vuốt, đưa về phía sau để chuẩn bị cho một cú vồ. Cậu tóc dài cũng bất chấp thương thế mà lao về phía con búp bê biết hát.

Tiến vào trạng thái [Giải khóa Gen] từ lúc mới bắt đầu tham chiến, bây giờ, mọi thứ trước mắt Thi cứ như một cảnh phim quay chậm vậy. Khi sử dụng [Cấm Thuật], nó không thể mở miệng vì [Cấm Thuật] là một thủ pháp nén khí để bộc phát cơ năng. Không thể mở miệng nhưng hình như, khóe miệng nó hơi nhếch lên, tạo thành một nụ cười.

- Pằng...!!! – Tiếng nổ mạnh của [Thiên Không Dạ Vũ] vang lên, một bước đệm giữa không trung giúp thằng Thi tạo ra được một khoảng cách tương đối với con quái vật đuổi đằng sau, cắt ngang qua mặt cậu Exorcist tóc trắng trước khi kịp tới tầm với của cánh tay diệt ác ma và thành công tiếp cận em búp bê Lala trước cậu Exorcist tóc dài.

- Phốc...! – Tiếp đất ngay bên cạnh hai chủ tớ đang ôm nhau, nó linh hoạt xoay người, co chân sút trực tiếp vào ông lão với Lala trong lòng.

[Lam Sơn Pháo]

Hai hình người ôm nhau bắn thẳng ra ngoài. Cậu Exorcist tóc dài cắn răng “Tuyệt đối không được để Innocence rơi vào trong tay Akuma...! Thu hồi Innocence... bằng mọi giá...!”. Mạnh mẽ vận người, chân đập vào một móm đá nhô lên, cả cơ thể đột ngột chuyển hướng với ý định chặn đầu mục tiêu mang Innocence. Trong lúc xoay người, thanh kiếm trừ ma dạng Katana đã được đưa lên cao quá đầu, chuẩn bị cho một nhát chém lạnh lùng trí mệnh

[Mugen]

Bất được hướng di chuyển của mục tiêu, thành công chặn đầu, cậu Exorcist dứt khoát vung tay, thanh katana vẽ ra một đường cong sắc lạnh.

- Vút...! – Âm thanh như thể không khí bị cắt ra làm hai nửa, thế nhưng, cảm giác thì... “Chém hụt...!” Ý nghĩ xoẹt qua trong đầu, khuôn mặt mang thêm vài phần sững sốt. Con búp bê biến mất ngay trước khi lưỡi kiếm chạm vào. Trực giác mách bảo cậu ta quay đầu sang một bên. Ở bên đó, cậu ta nhìn thấy con búp bê và cả ông lão đều bị một sợi xích đỏ lờm quấn quanh cơ thể mà lòi đi vun vút, lòi về phía hai kẻ lạ mặt phá tường xuất hiện.

- Xích... Xích... Xích... Xích...! – Với trạng thái [Giải khóa Gen], Minh dễ dàng nhìn thấy quỹ đạo chuyển động của các vật thể có tốc độ cao, và vật bị đá đi bởi [Lam Sơn Pháo] của thằng Thi cũng nằm trong số đó. Chưa kể lần này, thằng Thi sử dụng kỹ năng lên hai vật thể có liên kết kém và không dám đá quá mạnh.

[Hook King] ngay khi có thể, nó đã thót hết cả tim lại khi cái tên tóc dài kia dám vung kiếm lên với em Lala yêu quý.

- Xích... xích... xích...! – Giải trừ [Cấm Thuật], Minh giang tay ra đón lấy hai kẻ bị [Hook King] kéo về. Lập tức nhảy về đằng sau, thuận theo chiều chuyển động để triệt tiêu gia tốc. Mặc dù cơ thể vẫn luôn chấn động với một biên độ cực nhỏ, [Tuyệt học – Sóng chấn động] liên tục phân tán lực nhưng cũng phải nhảy lùi lại mấy bước nó mới có thể ổn định lại thân hình.

Phía bên kia, sau khi đá văng em búp bê và ông lão đi, thằng Thi phải hứng ngay công kích của con Akuma cấp hai truy sát đến. Không suy nghĩ nhiều, nó nhún người, bật thẳng lên trời, để lại một vết vỡ nhỏ trên mặt bệ đá.

- Rầm! – Chỉ đúng một khoảng khắc sau, con Akuma lao tới, cơ thể to lớn với hai bộ móng vuốt sắc bén trực tiếp nghiền nát cái bệ đá thăng Thi vừa mới đứng.

Trên không trung, Thi uốn người, lộn ngược nửa vòng, cả cơ thể bắt đầu co lại khi đã đạt đến độ cao cực đại. Đúng lúc đó, một bóng đen hiện ra bên cạnh, cậu Exorcist đã đuổi tới nơi, nhảy lên bắt bằng độ cao với thăng Thi và bàn tay diệt ác ma với những cái móng vuốt khổng lồ bổ xuống.

Giữa không trung vô phương tránh né, đồng tử nó nhanh chóng tụ lại, mạnh mẽ búng người. [Thiên Không Dạ Vũ] kèm theo một tiếng nổ lớn bắn chéo nó xuống đất trước khi bị mấy móng vuốt khổng lồ sắc bén xé nát người.

Chân vừa chạm đất, nó lập tức sử dụng [Quý Bộ] phóng đi, chạy thẳng về phía thăng Minh, thoát li chiến trường. [Cấm Thuật] mang đến sức mạnh điên cuồng khiến cho người dùng thường bị cuốn theo, lý trí trở nên mơ hồ và chiến đấu chủ yếu dựa vào bản năng cơ thể. Nhưng ở trạng thái [Giải khóa gen], lý trí được bảo toàn tuyệt đối khiến nó trở thành cỗ máy chiến tranh đáng sợ nhất. Tấn công có tính toán, lựa chọn đúng thời cơ và biết rút lui khi cần thiết. Mục đích của đợt tấn công này đã đạt được, nó chẳng đại ở lại mà chịu vậy công làm gì.

.....

Nhảy lùi lại vài bước để triệt tiêu lực quán tính, ngay khi dừng được lại, Minh liền lập tức thả ông lão và em búp bê trong tay xuống đất, bản thân nó thì nhanh chóng tiến về phía trước một bước, sẵn sàng đón đỡ bất cứ thứ gì. Đằng sau nó, trong đám khói bụi còn chưa tan hết, lại có vài bóng người tiếp tục lao ra.

Tám áo choàng dài đã bị Thủy cởi ra cho đỡ vướng, tám khiên {Băng Sương} trên tay trái dựng thẳng, chắn trước người. Cô nhanh chân bước vượt qua chỗ ông lão và con búp bê biết hát, đến ngay sau lưng thăng Minh mà chắn khiên ở đó, tạo ra một lớp bảo vệ thứ hai. Theo ngay đằng sau Thủy, là Nam điện và Lực.

Hơi cúi đầu để tám lá chắn có thể che toàn bộ cơ thể, Thủy quay lại, miệng khẽ nở một nụ cười với hai người vẫn còn đang hốt hoảng – Không sao nữa rồi! Các bạn, hãy để cho chúng tôi bảo vệ...! – rồi chẳng cần sự đồng ý, cô đã phát tay phải lên, Nam điện và Lực mỗi đứa lập tức ôm lấy một người, khúm núm đứng nép sát sau lưng Thủy.

Cùng lúc đó, thăng Thi cũng về tới nơi, đã kết thúc [Quý Bộ] rồi nhưng vẫn phải chạy thêm vài vòng nhỏ nữa mới dừng lại được. Lập tức giải trừ cả [Cấm Thuật] lẫn trạng thái [Giải khóa Gen], nó vội vàng đắp vài viên thuốc khôi phục thể lực cấp tốc vào miệng rồi cúi thấp người thở gấp.

- Hoàn thành nhiệm vụ ẩn: Hi vọng kéo dài.

_ Thành công cứu mạng Gozlo. Thưởng 1500 điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 2 sao

_ Thành công giải cứu Lala. Thưởng 2000 điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 3 sao

Âm thanh thông báo ngọt ngào của hệ thống lại vang lên bên tai hai thăng.

Thành công bắt được Lala mang Innocence nhưng tất nhiên, mọi việc không hề kết thúc ở đó. Exorcist tuyệt đối không thể để Innocence biến mất trước mặt mình và con Akuma cũng không thể tha dễ dàng buông tha cho kẻ dám cướp con mồi.

Đợt tấn công chớp nhoáng chỉ diễn ra trong vòng năm giây nhưng mức độ tiêu hao thể lực của thăng Thi là rất lớn, dù đã cắn thuốc rồi nhưng nó vẫn phải liên tục hô hấp để nạp Oxi vào cơ bắp, giải ngộ độc Cacbonic do sử dụng [Cấm Thuật] vừa rồi. Lượng “Hồn lực” dư thừa thu được từ con Akuma cấp một khi này đã dùng hết, bây giờ, nó chỉ còn dùng tối đa được năm lần [Thiên Không Dạ Vũ] nữa thôi là nằm im bất động.

- Toàn tiểu đội chuyển sang hình thức tác chiến đánh chặn rút lui, bảo vệ mục tiêu quan trọng. Lập tức chấp hành - Minh nói vào trong tai nghe bộ đàm. Ba đứa đứng đằng sau nó lập tức từ từ lùi lại, mang theo ông lão và con búp bê biết hát trở lại lỗ hổng bờ tường mà cả bọn tiến vào lúc đầu.

Phía bên kia, do thăng Thi đột ngột chạy mất, nên con Akuma đang phát điên trực tiếp quay về phía cậu Exorcist tóc trắng mà điên cuồng công kích.

Mất thấy Innocence sắp sửa bị mang đi, cậu Exorcist tóc dài cũng không thể dễ yên như vậy được. Bất chấp đau đớn từ vết thương, cậu ta chạy lấy đà rồi nhảy một bước dài về phía những kẻ lạ mặt muốn chiếm đoạt Innocence. Thanh katana đen tuyền với lưỡi kiếm sáng bóng cầm bằng tay phải được vòng qua, đặt sát eo trái như thể ở đó có một cái bao kiếm vô hình nào đó vậy. Hít sâu một hơi, vận lực, vung kiếm... .

[Mugen – Tai Ác Chiêu Lai: Nhất ảo thức]

Từ lưỡi kiếm vô tình, một vòng kiếm khí tỏa ra như vầng trăng lưỡi liềm, quét một cung bán nguyệt về phía mấy đứa tiểu đội luân hồi. Đạo kiếm khí sắc bén tỏa ra với tốc độ nhanh khủng khiếp, trong kiếm mang bạc trắng thấp thoáng hình chiếu của vô vàn quỷ trùng địa ngục đang vận vẹo gào thét.

Kiếm khí sắc bén cắt đứt tất cả những gì trên đường đi của nó. Thấy vậy, Minh lập tức tiến nhanh về phía trước, hai cánh tay được bọc trong trong đôi găng kim loại khoanh lại trước ngực xếp sát vào nhau. Cùng lúc đó, cả hai skill hóa văn đều được bật, sinh mệnh lực cung cấp không ngừng làm cho hai ngọn lửa bùng lên mãnh liệt, sóng nhiệt bùng rất tỏa ra bốn phía. Xuống tấn, chắn ngang luồng kiếm khí, nó đang đánh cược vào độ cứng rắn của đôi găng tay giả kim được gia trì ma pháp của mình.

- Xoẹt! – Kiếm khí lướt qua, để lại một nhát cắt ngọt sớt trên mấy cây cột đá và bờ tường. Nhưng một đoạn trong dải kiếm khí đã bị thăng Minh cản lại, tạo ra một vùng an toàn hình nón sau lưng, đôi găng tay {Hỏa Liên Hoa} chỉ còn lưu lại một vết xước hơi mờ. Đúng là trang bị cấp G đôi trực tiếp từ {Hệ Thống} có khác, xịn hơn mấy món bọn nó tự chế nhiều.

Mấy đứa đằng sau lưng thằng Minh đã bắt đầu chui vào trong lỗ hổng trên bức tường đá, mang theo cả “Innocence” đi cùng.

Không ngờ kẻ lạ mặt kia có thể đỡ được kiếm khí trừ ma của mình, thứ mà khiến cho vỏ giáp kim loại của Akuma trở lên mỏng manh như tờ giấy. Những kẻ kia là ai...? Sức mạnh này... Năng lực này...? Chắc chắn không phải là Thầy trừ tà vì toàn bộ Exorcist của Giáo đoàn cũng chỉ có mười chín vị và không một kẻ nào là mình không biết mặt. Chẳng lẽ là Akuma...? Hình dáng và sức mạnh này... Là level 2!? Mà thôi, chẳng cần quan tâm các người là thứ gì, chỉ cần dám cướp Innocence từ trong tay của Kanda Yu ta đây đều phải chết!

Trực tiếp lao về phía bỏ trốn của mấy kẻ cướp Innocence, phải ưu tiên tấn công ngăn cản trước khi chúng mang con búp bê kia đi ngay lập tức. Sắp tiếp cận mục tiêu thì: - Vút...! – Một bóng người đã lướt qua, chặn trước đầu của Kanda – Exorcist tóc dài dùng kiếm. Kịp nhận ra đó là kẻ đã chặn đạo kiếm khí của mình khi này, không suy nghĩ gì nhiều, thanh Mugen lập tức được nâng lên và một nhát chặt chéo từ trên xuống dưới xả thẳng vào bả vai kẻ cản đường. “Đề xem, kiếm khí người đỡ được vậy thì chặt trực tiếp bằng lưỡi dao người sẽ đối phó thế nào?”

Đứng chắn trước mặt Exorcist tóc dài, trạng thái [Giải khóa Gen] và tuyệt học của Thất sư phụ [Tâm nhãn – Cảm giác chiến trường] giúp Minh có thể “nhìn” thấy lưỡi kiếm đang từ từ hạ xuống vai phải của mình. Sử dụng hết tốc độ có thể, nó đưa tay phải lên, gạt mạnh. Khi mu bàn tay được bọc trong lớp kim loại chắc chắn vừa chạm vào sống kiếm, nó đột ngột xoay cổ tay, cả ba vòi xả nhiệt đồng thời nổ mạnh.

- Pằng! – Lực bộc phát mạnh làm hất văng lưỡi kiếm ra ngoài. Thấy công kích của mình bị hóa giải, Kanda trực tiếp thuận lực, xoay người trên không trung, gót chân trái vẽ ra một nửa cung tròn tiếp tục giáng chéo xuống đầu thằng Minh bên dưới.

- Ầm...! – Lực phản chấn đẩy bật Kanda ra ngoài. Bên cạnh thằng Minh, thằng Thi đang dần thu lại chân từ cú đá cao đỡ đòn hộ bạn, đôi giày ba trạng thái ở thể [Rắn] cứng không hề tổn hại.

Hai thằng cùng lùi lại vài bước, xuống tấn, tiến vào tư thế sẵn sàng phối hợp. Mấy đứa thành viên tiểu đội luân hồi phía sau nó đã bắt đầu di chuyển, thoát li chiến trường.

Nhéch miệng để lộ ra cả bốn cái răng nanh, Minh hí mắt, hướng về phía cậu Exorcist tóc dài nói

- Đi đâu vội thế anh giai, ở lại mình vui vẻ chút nào!

Thằng Thi bên cạnh cũng phụ họa

- Không biết anh thích gì chứ dân cơ khí bọn em là khoái mỡ bò với dầu máy lắm...!

“Đây là trắng trợn khiêu khích...” Innocence bị cướp đi ngay trước mặt, lại vì trọng thương mà không thể tiêu diệt được bọn đồ rằn yếu hơn trước mặt này, đã thế lại còn bị Akuma trêu chọc, sự tức giận trong mắt Kanda ngày càng nồng đậm. Liếc về phía “Bún Thiu” – cách mà Kanda gọi người bạn đồng hành của mình, mặc dù có vẻ hơi chật vật với con Akuma trốn lung tung dưới cát nhưng chắc chắn chưa thể chết ngay được.

Nhiệm vụ ưu tiên hàng đầu là thu hồi Innocence nên hẳn sẽ nhanh chóng giải quyết hai kẻ trước mắt này và đuổi theo mấy tên đã chạy trốn. Tay phải cầm kiếm đặt trước người, mũi kiếm hướng về phía đối thủ, hơi chệch lên một chút, hai mắt nhắm chặt và sát khí dần thu lại, chuẩn bị cho một đòn tấn công trí mạng.

Tranh thủ tối đa thời gian phục hồi thể lực, và lại mục đích của hai thằng cũng không phải là tấn công mà là phòng thủ dành thời gian cho tiểu đội dẫn em búp bê biết hát chạy trốn, hai thằng đều xuống tấn, bày ra tư thế phối hợp phòng thủ tốt nhất của mình.

Tập chung trong chốc lát, khi mỡ mắt ra, sát khí đã ngập tràn, từng đợt rét lạnh từ khí thể của Kanda tỏa ra, ập vào mặt cả hai thằng. Loại khí thể này khi ở “Thể giới Gốc” bọn nó cũng đã gặp vài lần, nó toát ra từ người của những cao thủ cấp Phong Hào đỉnh cao khi bước vào trận chiến. Hai thằng cũng là cao thủ cấp Phong Hào, nhưng bọn nó chỉ vừa mới bước vào cảnh giới này, không thể so sánh được với những con quái vật đã trải qua hàng ngàn trận đánh.

Thanh katana vẫn chìa về phía hai thằng được kéo một vòng cung sang bên cạnh, cánh tay duỗi thẳng với lưỡi dao hướng lên trời.

[Mugen – Tai Ác Chiêu Lai: Vô ào thức]

- Cộp... - Kanda bắt đầu bước. Những bước chân từ từ nện xuống nền cát lạnh. Rồi sau đó, cậu ta gia tốc, càng ngày càng nhanh, qua vài bước đã trở thành chạy nước rút, mục tiêu tất nhiên là kẻ thù trước mặt.

Hít sâu một hơi, lấu lăm rồi hai thằng mới lại được tắm mình trong khí thể xung trận quen thuộc của cao thủ. Hai bản đồ trước, đối thủ chỉ toàn là những con quái vật không có lý trí, rất mạnh nhưng lại không thể có được loại khí thể như này, dục vọng chiến đấu lại trở dậy trong lòng. Cả hai đứa đều bất giác nở một nụ cười, tư thế phòng thủ cũng nhanh chóng được loại trừ, lao thẳng về phía đối thủ.

Tiếp cận nhau trong khoảng khắc, Kanda mạnh mẽ hạ thấp trọng tâm, chân phải quỳ xuống đất đồng thời vận mạnh eo, lưỡi kiếm vuốt ngược lên trên, tạo thành một nhát chém chéo qua hai thằng. Một lớp khí mờ bọc trên lưỡi kiếm kéo dài về phía trước, gia tăng cự li công kích dài hơn nửa mét so với bình thường.

- Xoẹt... Phốc! Phốc! – Mỗi thằng lập tức né qua một bên, thằng Minh cúi người, lướt chéo về phải bên trái Kanda còn thằng Thi hơi bật lên không trung, né tránh về phía bên phải.

Chém hụt, đường kiếm lập tức thay đổi, chân phải đang quỹ mạnh mẽ đứng bật dậy, lưỡi kiếm lật ngược lại, lia ngang người thẳng Thi khi nó còn chưa kịp chạm đất.

- Keng...!!! – Âm thanh va chạm kim loại vang lên, thẳng Thi đã kịp co chân lên, dùng để giầy đỡ lấy nhát chém hiểm độc. Không có điểm mượn lực nên nó bị hất bay ra ngoài, còn đường kiếm vẫn đi đúng theo quỹ đạo cho đến khi hết biên độ động tác của mình.

Chém thẳng Thi, bây giờ Kanda quay lưng về phía thẳng Minh, và tất nhiên, nó không để lỡ cơ hội tấn công đó. Bước một bước dài lên phía trước, giậm mạnh chân phải để dừng thẳng cơ thể đang nghiêng đi quá độ vì di chuyển cao tốc. Lực sinh ra từ cú dậm chân truyền dọc theo kết cấu cơ thể, lên đến bả vai rồi kết hợp với lực vặn eo, xoay vai mà dồn cả vào nắm đấm. Cánh tay phải đã thu lại sát sườn vùng mạnh mẽ ra kéo theo lực xoáy đấm thẳng vào lưng đối thủ.

- Âm...! – Dù đã kịp dùng sống kiếm tạo ra một lớp bảo vệ chặn lại cú đấm nhưng cũng chỉ có thể cản lại sát thương trực tiếp nhưng chấn động theo kiểu chống chất vẫn liên tục truyền qua thanh kiếm mà dồn vào cơ thể. Bản thân Kanda đã mang thể chất đặc thù có khả năng khôi phục thương thể cực kì nhanh chóng nhưng cũng không chịu nổi, vài vết thương mới vừa kịp khép miệng đã hơi bung ra, một ngụm máu ọc ra từ miệng.

Phía bên kia, thẳng Thi vừa tiếp đất, chưa cần lấy lại thăng bằng cho cơ thể, nó đã lại lập tức phóng đi, mục tiêu là cậu Exorcist vừa bị thẳng Minh đấm cho loạn choạng.

Kanda bước vội lên trước vài bước, tuyệt đối không thể để bị ngã trên chiến trường. Nhìn thấy kẻ mang đôi giầy kim loại đã lao về phía mình, cậu thuận lực, xoay người, lưỡi kiếm vẽ ra một cung tròn trước ngực.

Thi cúi người để né cú chém ngang, hai tay chống xuống đất, cả cơ thể dựng ngược lên và chân bắt đầu xoay tròn, hai gót giầy kim loại chuyển động với gia tốc li tâm cực lớn như hai quả chùy giáng mạnh về phía bả vai đối thủ.

Thuận theo lực chém, Kanda tiếp tục xoay người, hai chân co lại hạ thấp trọng tâm tránh thoát cú tấn công của thẳng Thi, lưỡi kiếm quét một vòng tròn hoàn chỉnh, tấn công tầm thấp.

Nơi lưỡi kiếm liếm tới đầu tiên là vị trí hai chân thẳng Minh buộc nó phải nhảy lên né tránh. Ngay sau đó, đến lượt thẳng Thi đối mặt với lưỡi kiếm, hai tay vận lực đẩy bật cả cơ thể lên trong khi hai chân vẫn xoay tròn.

Nhát chém vào không khí nhưng chiêu thức chưa dừng lại ở đó, cơ thể Kanda vẫn xoay với tốc độ cực cao, lưỡi kiếm tầm thấp chọt hơi chếch lưỡi hướng lên trên, cùng lúc đó, dưới chân đột ngột vận lực phóng thẳng lên trời, lưỡi kiếm vẽ ra một đường xoắn ốc từ vòng quanh cơ thể.

- Keng! Keng! – Thi đỡ lấy lưỡi kiếm bằng đế giầy nhưng không cản lại mà để cho nó trượt qua lòng bàn chân, nhân tiện sử dụng luôn nó làm điểm đặt lực mà bật ra ngoài.

Phía bên kia, thẳng Minh đỡ đòn bằng hàng loạt tiếng nổ của vòi xả nhiệt, lợi dụng tốc độ cực cao, nó đấm liên hoàn về phía trước, nắm đấm kim loại cản lại toàn bộ những nhát chém về phía mình.

Nhảy lên cao hơn hai mét, lưỡi kiếm cũng kết thúc đường chém hình xoắn ốc của mình và dừng lại ở vị trí đỉnh đầu. Kanda duỗi thẳng tay, mũi kiếm chỉ thẳng lên trời. Trong khi rơi xuống, cánh tay cũng vùng mạnh, bỏ thẳng một kiếm xuống đầu thẳng Minh bên dưới.

Mình chỉ kịp đưa hai tay lên đầu, hai cổ tay vát chéo qua nhau mà đỡ - Keng!... Âm...! – Lực ép cường đại làm cả cơ thể nó trầm xuống, hai chân chìm sâu vào nền cát, ngập đến gần đầu gối.

Lưỡi kiếm sắc bén không thể xé đôi được kẻ địch, Kanda lập tức xiết chặt thêm chuôi kiếm, từ thanh katana bỗng nhiên bùng lên một luồng khí đen đặc quánh.

[Tai Ác Chiêu Lai – Địa Ngục Trùng]

Đám khí đen nhanh chóng thực thể hóa thành vô số sinh vật kì dị với đầu nhọn thân dài và hàm răng sắc bén, chúng gào thét và hướng đến cánh tay của thẳng Minh mà cắn tới. Nhưng chưa kịp tới nơi, từ mu bàn tay trái thẳng Minh đã bùng lên một ngọn lửa mang màu xanh đen kì dị, toàn bộ Địa ngục trùng do Kanda đều bị thiêu rụi.

Thấy tấn công không hiệu quả, Kanda lập tức rút kiếm về để chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo. Nhưng, thanh kiếm mới thu về được có vài phân thì – Két...! – Thẳng Minh đã dùng cả hai bàn tay mà kẹp chặt lưỡi kiếm lại. Cùng lúc đó, nó ngẩng mặt lên, miệng nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 15: Hỗn Chiến

Nhìn vẻ cười của thẳng Minh, trong lòng Kanda xuất hiện dự cảm chẳng lành, vội vàng quay đầu lại, cậu đã thấy thẳng Thi bật ra từ nãy bây giờ đang

bay trở về.

Thi giậm chân, bật người, cả cơ thể bay giữa không trung, hai chân hướng về phía trước hơi co lại. Vào đúng cự li, nó mạnh mẽ bung người, gót chân phải quét ngang một cú, đá thẳng vào đầu tay Exorcist đang bị thằng Minh giữ chặt kiếm.

- Àm...! – Kịp thời nhảy lên đỡ lấy cú đá bằng cả vai nhưng Kanda vẫn bị đá bay đi một đoạn. – Xoẹt...! – Cầm lưỡi kiếm xuống nền cát kéo đi một vệt mới dừng lại, Kanda lập tức đứng lên sẵn sàng đỡ lấy đợt tấn công tiếp theo của đối thủ. “Rõ ràng, cả kỹ năng võ thuật lẫn sức mạnh đều kém hơn mình. Nhưng, sự phối hợp của hai kẻ này thật là đáng sợ”.

Đối với hai thằng, làm gì có tồn tại thứ gọi là tinh thần thượng võ đến mực mà đánh ngã đối thủ rồi dừng lại đợi cho đối thủ đứng lên mới đánh tiếp chứ, một khi đã bắt đầu chiến đấu là tụi nó sẽ tiến hành công kích liên miên không ngừng, cho đến khi một trong hai bên không thể đánh nữa mới thôi. Và nếu đối thủ của bọn nó không may ngã xuống là ngay lập tức sẽ có một combo roi tiếp xuống đầu, bồi cho đến khi đứt hẳn thì thôi.

Thực hiện xong cú đá, Thi tiếp tục xoay nửa vòng trên không trung, sử dụng chính hai cánh tay đang giơ lên của thằng Minh làm điểm đặt lực mà nhún người, bung thẳng lên trời, cả cơ thể lộn ngược nửa vòng bay về phía đối thủ.

Dưới mặt đất, Minh cũng rút chân ra khỏi nền cát mà phóng đi với cùng tốc độ và phương hướng của thằng bạn.

Chưa chạy được vài bước thì:

- Phập! Phập! Phập! Phập! Phập! – Vô số thanh ánh sáng từ nơi xa bắn đến.

Đang treo ngược cơ thể giữa không trung, Thi chỉ còn cách nghiêng người né tránh, lợi dụng nốt dư lực từ cú nhún người khi nãy, nó đá bay được vài thanh ra ngoài nhưng cuối cùng vẫn bị ba, bốn thanh ánh sáng đâm vào lưng, đẩy thẳng nó xuống đất.

Bên dưới, bằng vào bộ pháp [Lư Thủy] và đôi găng tay bọc lửa, thằng Minh đỡ được toàn bộ nhưng vô số thanh ánh sáng cắm lung tung bên người, cản hoàn toàn bước tiến của nó.

Từ bỏ hoàn toàn ý định tiếp tục tấn công trong đầu, Minh vội vàng lui lại, đứng chắn trước người thằng Thi, xuống tấn, cơ thể chuyển về tư thế phòng thủ. Liếc mắt về hướng bắn tới của các thanh ánh sáng, Minh thấy Exorcist tóc trắng còn lại, cậu ta vẫn còn đang rơi từ trên trời xuống chứng tỏ loạt bắn lúc nãy phải được thực hiện ở vị trí rất cao, cánh tay trái trước kia là móng vuốt bây giờ đã biến thành một họng pháo sinh học kì dị với ánh sáng còn hắt ra từ cái miệng tròn. Trong nền cát ngay bên dưới chân cậu ta, con Akuma vẫn đang ẩn mình dưới lớp nguy trang đang di chuyển thành một hình xoắn ốc và thu hẹp dần vào điểm rơi của cậu Exorcist đó.

Thi gãy mạnh hai cái rồi vùng mình đứng lên, mấy thanh ánh sáng bắn trúng trực tiếp hơ thùng cái áo đen mặc ngoài của nó, đốt cháy luôn cả cái áo lót xanh kiểu quân đội được dệt bằng tơ nhện bên trong và để lại bốn lỗ máu trên lưng, với huyết thống Akuma, nó dễ dàng bị tổn thương nghiêm trọng khi trúng phải công kích từ vũ khí trừ tà. Thi khẽ gồng mình, mấy khối cơ bắp trên lưng bắt đầu chuyển động, miệng vết thương liền lập tức co lại, thấm vào, và máu thì ngừng chảy. Nó dùng [Vi Không] tạm thời đóng băng mấy vết thương này để bảo toàn chiến lực.

- Chết tiệt – Kanda khẽ gất một câu rồi quay đầu hét lớn – Ai cho cậu nhúng tay vào trận chiến của tôi!? Đồ “Bún Thiu”! – Miệng nhả ra một ngụm nước bọt mang đầy máu tươi, Kanda lại lập tức hướng về phía hai tên kẻ thù, vung đao đánh tới.

Phía bên kia, con Akuma đã chồm lên, kéo theo cả nền cát quanh mình, bộ móng vuốt sắc bén do sao chép được của cậu Exorcist tóc trắng xòe ra, vồ tới. Cùng lúc đó, cậu Exorcist đang rơi xuống cũng chìa cánh tay đã biến thành nòng pháo của mình xuống dưới, ánh sáng lập lòe từ họng súng bỗng chốc trở lên mãnh liệt. Khai hỏa.

- Chiu! Chiu! Chiu...! – Vô vàn thanh ánh sáng lao xuống, bắn cho bộ da nguy trang bằng cát của con Akuma trở nên tan nát, bản thân nó thì bị ghim ngược xuống nền nhà, những thanh ánh sáng thì đâm chổng chĩa lên trên, xếp thành một ngọn tháp lộn xộn không quy tắc và trở thành nơi đặt chân của cậu Exorcist.

Minh xuống tấn, hai chân nó để bằng vai, lưng hơi cong lại, toàn bộ căn cơ bị nó thu hết lại, hai bên bả vai hơi nhô lên, che nốt phần cổ và bảo vệ cả hai bên quai hàm. Hai tay nó nắm lại, để ngay trước mặt. Tư thế này của nó có đôi phần giống Quyền Thái.

[Tứ linh thức: Thức thứ tư – Huyền Vũ Thủ Hộ]

Với chiêu thức này, Minh bỏ qua hoàn toàn khả năng tấn công và di chuyển của mình, toàn bộ cơ thể đưa về trạng thái thuần phòng thủ. Khác với [Lư Thủy] bộ thiên về tinh tế né tránh, lúc dùng [Huyền Vũ Thủ Hộ] nó sẽ trở thành một bức tường bất khả xâm phạm đúng nghĩa, không có né tránh mà chỉ có cứng rắn cản lại toàn bộ công kích hướng về phía mình, bảo vệ tuyệt đối những gì ở sau lưng.

Kanda đã lao tới nơi, cậu ta vung tay, lưỡi kiếm lập tức vẽ một đường vòng cung rạch ngang vào eo tên kẻ thù đứng trước, tên đó đang thủ một thế tấn quái dị và trông rất buồn cười.

Minh hất vòng tay trái đang chắn trước mặt xuống ngang eo để đỡ lấy lưỡi kiếm đang lao tới, năm ngón tay bọc trong lớp giáp kim loại xòe ra thành chảo hướng ra ngoài để nếu có thể, nó sẽ bắt, giữ luôn lưỡi kiếm lại.

- Keng!... Xoẹt! – Nhát chém bị cản lại, đối thủ thu kiếm về quá nhanh làm cho Minh không bắt được, âm thanh kim loại cứa vào nhau nghe chói tai lạ.

Rút thanh kiếm về, Kanda lập tức bước nhanh một bước, cánh tay phải đẩy mạnh, mũi kiếm thực hiện một nhát đâm trí mạng.

Minh lật vội tay trái lại, tay phải cũng chộp xuống, kịp thời vô được lưỡi kiếm. Nó xiết chặt hai bàn tay, cố định thanh kiếm lại trước khi mũi kiếm nhọn hoắt xuyên vào bụng. Dù vậy nhưng kiếm khí vô hình vẫn xuyên qua, tấn công trực tiếp vào nội tạng làm bụng nó gãy lên từng cơn đau quặn.

Không bỏ lỡ thời cơ, Minh vô hiệu hóa được vũ khí của đối thủ, Thi lập tức lao chéo sang phía bên phải tên Exorcist tóc dài. Nó ngã người, giậm mạnh chân trái làm trụ, chân thuận vung lên, một cú đá thẳng chân cao với mũi giày kim loại xoáy thẳng vào đầu kẻ địch.

[Thủ thuật tấn công – Điem] [Tuyệt chiêu: Thương – Mặt Nhật]

Với [Điem], toàn bộ lực tấn công công sẽ bị dồn vào một chỗ gây ra sát thương có tính chất xuyên thấu rất mạnh. Nếu trúng đòn tấn công này, dù hộp sọ của Kanda có cứng như kim cương thì đại não bên trong cũng sẽ bị lực xuyên thấu vào đánh cho nát bét.

Cảm giác được từ vong đã cận kề, Kanda điên cuồng tụ tập toàn bộ lực lượng cả cơ thể vào cánh tay phải đang cầm kiếm. Nghiến răng, vận mạnh lưỡi kiếm, lực xoáy mạnh mẽ hất văng tay thẳng Minh ra. Có cơ hội kết liễu đối thủ trước mắt mà không dám dậm vào, Kanda vội vã thu thanh kiếm về, đỡ lấy cú đá đang xoáy tung không khí mà lao tới.

- Âm...! – Kịp thời dùng chuôi kiếm đỡ được mũi giày nhưng lực lượng mãnh liệt vẫn đẩy lùi Kanda đi hai bước, và phần xương cẳng tay, nơi chuôi kiếm tì vào hình như đã nứt, từng cơn đau nhói cứ truyền về não bộ sau mỗi lần vung kiếm. Cơn đau đớn, Kanda lập tức phản công. Lật cổ tay, lưỡi kiếm vẽ ba phần tư cung tròn rồi hất ngược từ dưới lên trên, tấn công kẻ vừa đá mình nhưng chỉ chém toàn vào không khí.

Sau khi biết công kích của mình thất bại, Thi đã lập tức rút về đằng sau thằng bạn, và chuẩn bị đề sẵn sàng lao ra tấn công mỗi khi có cơ hội.

Chiến tranh ắt có hi sinh và muốn chiến thắng thì phải không lùi bước. Kanda là một người lính, và chưa bao giờ, trước mặt kẻ thù cậu tỏ ra yếu đuối, dù có trọng thương hay thế nào đi chăng nữa thì cũng phải chiến đấu đến hơi thở cuối cùng. Vết thương cũ, vết thương mới chồng chất lên nhau ngày một trầm trọng nhưng cậu mặc kệ hết, kiếm lại vung mang chết chóc đến cho kẻ thù.

Trong tư thế lao lên, Kanda bước dài chân phải lên một bước, cả cơ thể ngã ra, vurun hết cỡ về phía trước, cánh tay cầm kiếm vung mạnh từ trái sang phải, lưỡi kiếm thực hiện một cú chém ngang tầm thấp: “Đề xem, hai tay người cứng vậy chân người có được như thế không”.

Bị tấn công vào hạ bàn, Minh bình tĩnh thực hiện động tác ngồi, đầu gối trái nhanh chóng quỳ xuống nền cát, cánh tay phải chống thẳng xuống đất, phần cẳng tay bọc giáp kim loại chắn hoàn toàn vùng bị tấn công.

- Keng...! – Hoa lửa bắn ra tung tóe, lưỡi kiếm bị cứng rắn chặn lại, lực phản chấn đẩy bật nó ra ngoài.

Giậm mạnh một chân xuống nền cát để ổn định lại trọng tâm cơ thể, Kanda lại tiếp tục vận lực, lưỡi kiếm vừa bật ra lại quay trở về, đối thủ đang ở trong tư thế quỳ một chân rất thấp nên lần này là bỏ thẳng từ trên xuống dưới.

Mình vung nốt tay trái lên cao quá đầu để đỡ, dưới chân cũng đột ngột đứng lên, lần này nó vừa đỡ vừa gạt làm cho lưỡi kiếm trượt dọc theo lớp kim loại và chém lút qua cơ thể mà xé thành một rãnh dài xuống nền cát cạnh chân.

Thằng Thi ở đằng sau cũng bắt đầu hành động. Tay phải nó chống vào vai thằng bạn, cả cơ thể dựng ngược lên trời, hơi dừng lại trong một khoảng khắc để lấy cân bằng rồi sau đó, gót giày kim loại giáng liên hoàn xuống đầu đối thủ.

[Rìu – Mưa Sao Băng]

Vội thu kiếm về để đỡ đòn nhưng cũng không quên để lại một vết cắt nông trên chân đối thủ - kẻ đeo găng tay sắt. Dù đã cố gắng dùng cả sống kiếm lẫn chuôi kiếm để đỡ nhưng một vài cú đá vẫn xuyên qua thể thủ của Kanda mà để lại từng vết bầm thâm tím trên bả vai. Vết thương cũ bên vai trái lại bục miệng, máu chảy ra thấm đỏ cả lớp vải băng ngoài, khớp xương đầu bả vai phải cũng đau điếng, cả cánh tay như mất hết cả sức lực.

Giáng hơn chục gót giày xuống trong một khoảng thời gian cực ngắn, với tỉ lệ 21% nhân đôi sát thương của kỹ năng [Bạo Kích], vài cú chệch gót của nó đã phá tan được hàng rào phòng thủ của đối phương. Hết lực, Thi liền lập tức búng người, cánh tay đang chống lên bả vai thằng Minh đẩy mạnh, cả cơ thể lộn ngược ra ngoài, giải phóng di chuyển cho thằng bạn bên dưới.

Khi bàn tay thằng Thi vừa rời khỏi bả vai mình, Minh lập tức giả trừ tư thế phóng thủ, lao mạnh vào người tay Exorcist tóc dài trước mặt, bàn tay phải đã nắm lại, thu về sát eo.

[Tứ linh thức: Thức thứ ba – Thanh long thất liên kích]

Chân trái lún vào khoảng giữa hai chân đối thủ, dậm mạnh, cùng lúc đó, tay phải vẫn để sát eo đâm thẳng ra, xoáy mạnh vào phần đuôi mắt trái đối thủ, đòn tấn công đầu tiên trong tuyệt chiêu liên hoàn [Thanh Long thất liên kích], mục đích tước đoạt tạm thời thị lực đối thủ.

Tiếp tục tiến một bước nhỏ, dậm mạnh chân phải, vận eo vung nắm đấm tay trái vào quai hàm đối phương để tước đi khả năng thăng bằng.

Sau đó là dậm chân trái, tay phải tấn công vào cổ họng, dậm chân phải, tay trái tấn công vào xương mỏ ác và dậm chân trái tay phải tấn công vào hạ bộ. Lúc này, đã vào sát bên người đối thủ, Minh thu nốt chân trái về, dậm mạnh vào vị trí có thể là ngón chân của đối thủ, cả người bật lên và lúc rơi xuống là cả một cú chỏ tay tấn công vào đỉnh đầu.

Lợi dụng sự đàn hồi của cơ bắp và dư lực của cú tấn công trước để thực hiện cú tấn công tiếp theo, mỗi cú đâm được tung ra đều kèm theo một tiếng

nổ mạnh của vòi xả nhiệt. [Thanh Long thất liên kích] tấn công vào bảy vị trí yếu hại trên cơ thể con người trong một khoảng thời gian cực ngắn. Với kỹ năng [Liên Kích], những cú đâm liên hoàn của nó được cộng dồn dame lên liên tục.

Hết lực, Minh lùi vội ra ngoài. Nó biết, tuyệt chiêu liên hoàn vừa rồi của mình chỉ đánh trúng được tối đa ba cú. Phóng ra ngoài ngay khi thực hiện xong chiêu thức nhưng ngực nó vẫn bị lưỡi kiếm khê liếm qua để lại một vết máu dài.

Dưới chân liên tục phát lực, Minh nhanh chóng thoát ra khỏi phạm vi tấn công của đối thủ. Khi cách Kanda hơn sáu mét nó mới dừng lại, phát động [Vi Không] đóng băng vết thương ở bắp chân trái và trên ngực lại, mặc dù khả năng chiến đấu vẫn bị ảnh hưởng nhưng ít nhất, nó cũng tạm thời cầm được máu. Hít sâu một hơi, Minh liếc nhìn sang thẳng bạn đang đứng cách nó hơn ba mét bên cạnh, hai thẳng khê gật đầu hiểu ý nhau và cùng cúi xuống chuẩn bị cho đợt tấn công tiếp theo. Đúng lúc đó thì...

- Âm...! – Cách chỗ thẳng Minh hơn hai mét, nền cát đột nhiên dâng lên và con Akuma level 2 vẫn đánh nhau với cậu Exorcist tóc trắng đột nhiên nhảy ra, chồm về phía thẳng Minh, bộ móng vuốt kim loại sắc bén vurun về phía trước với tư thế bắt mồi.

Bất ngờ bị tấn công, con Ác ma cơ khí quá lớn làm Minh không kịp né tránh, nó vội vàng xuống tấn, hai tay chắn trước người cố gắng đỡ lấy cú vò của con quái vật.

Móng vuốt kim loại và đôi gang tay bọc lửa sắp sửa chạm vào nhau thì:

- Pằng...! – Thẳng Thi không do dự mà sử dụng luôn một lần [Thiên Không Dạ Vũ] thực hiện một bước nhảy tốc độ cao bắn thẳng về phía con Akuma. Nó vận người giữa không trung và gót chân phải giáng một cú đá vòng thật lực vào khuôn mặt hề của con ác ma cơ khí.

[Bạo Kích – Sát thương trí mạng]

Với 21% phát động thì skill này có dạng auto random một tỉ lệ kích hoạt không hề thấp, dưới tác dụng của hiệu ứng hai lần thương tổn, cả một bên mặt con Akuma bị thẳng Thi đá cho nát vụn.

Đá bay con quái vật về một bên, còn bản thân nó thì tiếp tục xoay thêm nửa vòng nữa trên không trung, cơ thể vừa bắt đầu hạ xuống thì...

- Chiu! Chiu! Chiu...! – Từ nơi xa, vô số thanh ánh sáng bắn tới, trùm cả lên một khoảng không gian nơi thẳng Thi xoay người. Ở trên không, không có điểm đặt lực, nó còn không thể tiến hành đón đỡ một cách hữu hiệu được chứ đừng nói đến việc né tránh. Vừa định sử dụng thêm một lần [Thiên Không Dạ Vũ] nữa thì – Phốc... - Thẳng Minh dưới đất đã bay lên, chắn trước người nó – Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!!... - Âm thanh nổ mạnh của vòi xả nhiệt vang lên không ngớt, mỗi tiếng nổ là một cú đâm thẳng Minh vung về phía trước. Nó đâm thẳng vào những thanh ánh sáng đang phát ra nhiệt độ kinh người, đâm bay chúng đi bảo vệ hoàn hảo chính mình và thẳng bạn sau lưng nó.

Loạt đạn ánh sáng vừa kết thúc cũng là lúc hai thẳng chạm chân xuống đất, nhìn về hướng bắn lúc nãy, bọn nó thấy cậu Exorcist tóc trắng đang phóng nhanh về phía này. Cánh tay trái kì dị của cậu ta lại thay đổi hình dạng, hòng pháo vận lại, miệng nhỏ dần đi và giữ chặt lại một thanh ánh sáng đã nhô ra gần hết, trông nó bây giờ chẳng khác nào một thanh gươm ánh sáng cả. Cánh tay hướng về đằng sau, mũi kiếm ánh sáng chĩa xuống dưới đất và cả người cúi xuống, lao đi với tốc độ cực nhanh.

Phía bên này, Kanda vẫn còn đang cố gắng tranh thủ thời gian ổn định thương thế của mình, đối diện với hắn, bên còn lại của hai tên cướp Innocence kì lạ là con Akuma bị đá lăn lông lốc đã vùng dậy gào thét quay lại vò người.

Vị trí của hai thẳng bây giờ là tâm điểm của mọi đòn công kích. Không thể để bị ba mặt giáp công cùng một lúc, thẳng Thi lập tức lao ra giao chiến với con Akuma đang phát điên, không chọn đối đầu trực diện mà linh hoạt né tránh phản đòn. Con Akuma bị nó quần vào chân, không có phương thức tấn công đặc biệt, cùng là Akuma nên “Hòn lực” trở nên vô dụng, vì vậy mà ngoài phá hủy vật lý ra thì Thi chẳng còn cách tấn công nào hữu hiệu với loại quái vật này nữa, mà mấy con ác ma cơ khí này cơ thể lại chẳng mong manh chút nào, toàn thân từ trên xuống dưới đều được chế tạo bằng kim loại đặc biệt đấy. May mắn, tốc độ của nó vô cùng lớn nên vẫn có thể tạm thời “chạy côi”.

Vị trí trung tâm chiến trường, cậu Exorcist tóc trắng với thanh kiếm ánh sáng đã tiếp cận được thẳng Minh. Vung kiếm...

Nheo mắt, Minh dễ dàng nhận ra cậu Exorcist này chỉ là tay mơ trong việc dùng kiếm, cũng phải thôi, vũ khí vừa tiến hóa thành dạng này mà, làm quen được đã là không tồi rồi chứ sao mà có thể trở thành cao thủ như tên tóc dài kia ngay được. Hai chân thu lại, cơ thể khê xoay tròn theo bộ pháp [Lư Thủy], nó nhẹ nhàng né sang một bên để cho cậu tóc trắng lướt qua. Khi cậu Exorcist đó lướt đến ngang người nó, tay phải nó nhanh chóng đặt vào eo đối thủ, giậm chân, bàn tay xoáy mạnh mang theo lực của toàn bộ trọng tâm cơ thể ấn vào.

[Chu Trắc – Pháo tròn ốc]

- Bùng...! – Cả cơ thể cậu Exorcist tóc trắng đột ngột bắn mạnh ra như bị xe tải tông vào, bay thẳng về phía Exorcist tóc dài.

Kanda cầm thanh kiếm xuống đất, cánh tay duỗi ngang ra đỡ lấy người đồng đội, rồi làm như không để ý mà vô tình vứt cậu nhóc tóc trắng sang một bên để cầm lại thanh kiếm của mình. Ánh mắt lạnh lùng khê liếm qua bộ chế phục toi tã trên người đồng đội:

- Đồ “Bún thiêu”. Người đừng có làm cản trở đòn tấn công của ta đấy.

Lau đi vết máu đã tràn ra nơi khoe miệng, cậu Exorcist tóc trắng cũng đáp lại: - Tên tôi là Allen và anh nên thôi coi thường đồng đội đi... - Nói rồi không để ý đến phản ứng của Kanda nữa, cậu bắt đầu quỳ một chân xuống nền cát, cánh tay trái giờ lên, chuyển về dạng hòng pháo và bắt đầu tụ sáng.

Chẳng thèm quan tâm đến cậu nhóc Allen nữa, Kanda quay lại với trận chiến của mình, kiếm hoành trước ngực còn người thì lao thẳng về phía thẳng Minh gần đó.

Minh không trở lại tư thế phòng thủ tuyệt đối của [Huyền Vũ Thủ Hộ] nữa, nó không chắc rằng mình có thể trực tiếp đỡ được tấn công của cả hai Exorcist đồng thời phát động. Nhẹ bước chân phải lên một bước nhỏ rộng bằng vai, đầu gối chỉ hơi chùng xuống một chút còn hai bàn tay thì duỗi ra, hai cánh tay hơi buông thõng xuống cạnh người. Ở tư thế này, nó có thể nhanh chóng thực hiện phòng thủ, né tránh hay thậm chí là chạy trốn.

Kẻ thù đã vào trong tầm tấn công, Kanda lạnh lùng vung kiếm. Đằng sau cậu ta, có lẽ Allen cũng đã hoàn thành xong quá trình tích lũy năng lượng của mình, ánh sáng từ bên trong họng pháo hắt ra chói lọi và mang đầy tính hủy diệt.

Phía bên kia chiến trường, thẳng Thi đã đập gãy tan nát một bên chân của con Akuma level 2 rồi, nơi vai phải của con Akuma cũng có một vết thương tương tự, cả một mảng cơ thể vỡ nát và những vết nứt thì lan ra chằng chịt. Tất cả những vết thương ở trên đều là dựa vào [Bạo Kích] mà tạo ra cả. Với tỉ lệ 21%, trong hơn chục cú đá vào người con Akuma của thẳng Thi thì tất nhiên, phải có vài cú nảy dame như vậy. Thế nhưng, hiện tại. Thi lại bị chính cánh tay phải đã hư hỏng của con Akuma bắt lấy.

Hình như vết thương hơi quá nặng, con ác ma không thể trực tiếp bóp chết thẳng Thi bằng cánh tay bị thương. Nó liền giơ cánh tay còn lại lên, mấy móng vuốt cong đã duỗi thẳng ra, biến hình thành một thanh vũ khí dạng đinh ba sắc bén và nhọn hoắt.

- GIẾT!!!!!! – Con Akuma ré lên, dường như tinh thần nó đang hưng phấn tột độ, đối với nó, việc giết chóc và phá hủy giống như một chất gây nghiện cực nặng vậy. Con khoái cảm mỗi khi giết chóc như phát ra từ tận nơi sâu thẳm của linh hồn, như dấu ấn khắc sâu vào huyết thống giúp nó có thể không thèm quan tâm đến thương thế mà điên cuồng giết chóc. Trong tiếng rít gào, mũi đinh ba biến thành từ móng vuốt tay trái đã nhanh chóng đâm vào con mồi bên tay phải.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 16: Chiến Cuộc Xoay Vặn

Đối với thẳng Thi, trạng thái [Giải khóa Gen] tốn quá nhiều tinh thần lực và để lại tác dụng phụ nghiêm trọng về sau. Thế nên, chỉ có những lúc nguy cấp nó mới tiến vào trạng thái này trong thoáng chốc rồi lại lập tức thoát ra ngay để có thể đảm bảo được cho những trận chiến lâu dài, giống như là [Cấm Thuật trong khoảng khắc] vậy.

Đạo gần đây, chẳng biết là do lạm dụng [Cấm Thuật] hay là do ảnh hưởng của huyết thống mà Thi thấy như bản thân nó đang dần thay đổi. Lúc bình thường thì không sao nhưng mỗi khi chiến đấu, nó cảm thấy như lí trí của nó dần trôi đi, cơ thể như cuốn theo trận chiến mà không tài nào dứt ra được.

Mấy hôm trước, trong một buổi luyện tập đối kháng với thẳng Minh trong Khu Luru Trữ, nó đã gần như lâm vào tình trạng “Ngụy Ma Hóa”, điên cuồng và chẳng biết đau như [Ma Hóa] nhưng lại không mang sức mạnh như vậy. Hôm đó, để dừng nó lại, thẳng Minh đã phải sử dụng đến chiến lực mạnh nhất của mình, Tử Linh Thức, Ngũ đại Tuyệt Học, thậm chí là cả [Giải khóa Gen] và [Cấm Thuật] đều dùng cả, chỉ còn thiếu nước [Ma Hóa] theo thói.

Hai đứa đánh nhau cho đến khi cả hai đều không thể động đậy được mới thôi. Mấy đứa khác trong tiểu đội không dám vào can vì đến lúc đấy thì ngay cả thẳng Minh cũng gần như điên cuồng cả rồi, bất cứ thứ gì nằm trong tầm công kích đều bị bọn nó phá hủy, bất cứ kẻ nào lại gần đều bị tấn công. May mắn là Khu Luru Trữ có đặc tính tự phục hồi, chỉ cần đến sáng hôm sau là đầu lại vào đấy chứ không là to chuyện ngay.

Lần này cũng thế, chiến đấu liên tục với cường độ cao từ này đến giờ, thẳng Thi đã bắt đầu mất đi lý tính. Nhất là mỗi một lần thực hiện tấn công hay đỡ đòn, cái cảm giác lực lượng mạnh mẽ va chạm ấy làm nó thấy sung sướng cả người, giống như là một người đang bức bối chỉ muốn đập phá và được thỏa mãn vậy. Lý trí trôi dần đi, nó bắt đầu bỏ quên phòng thủ, quên luôn cả khoảng cách sức mạnh của nó với con Akuma trước mặt này.

Không còn chú tâm vào né tránh nữa, cứng đối cứng thì tất nhiên, nó không thể chống đỡ được trước con Akuma đã tiến hóa lên level 2 này.

Bị bắt. Lực bóp to lớn cùng với cái lạnh buốt phát ra từ mấy móng vuốt kim loại truyền thẳng vào người. Hự lên một tiếng và ọc ra cả ngụm máu tươi, có vẻ như, một, hai cái xương sườn của nó vừa bị gãy.

Bị thương nhưng cơn đau mãnh liệt cũng làm nó tỉnh táo lại. Nhanh chóng hít một hơi thật dài, hai tròng mắt đã vương đầy tơ máu, nó vào [Cấm Thuật], cả cơ thể bắt đầu gồng lên để chuẩn bị gãy ra khỏi mấy cái móng vuốt này.

Một, hai giây xúc lực gần kết thúc thì Thi lại thấy con Akuma giơ nốt cánh tay còn lại lên, mấy móng vuốt nhanh chóng biến thành dạng đinh ba, cả cánh tay vươn hết cỡ về đằng sau tạo đà cho một nhát đâm trí mạng.

“Chết tiệt...!” Chửi thầm một tiếng trong đầu, hai mắt nó tròng lớn và các tơ máu trong mắt càng vương đậm. Nó đã định bất chấp tất cả để đẩy [Cấm Thuật] lên trạng thái bộc phát cao nhất, mặc kệ nguy cơ [Ma Hóa] của trạng thái này. Dù sao, Ma Hóa còn có khả năng thức tỉnh chứ bị cây đinh ba không lồ kia đâm vào thì chết chắc.

Những rung động với biên độ cực nhỏ quanh cơ thể thẳng Thi do tuyệt học [Sóng chấn động] liên tục được duy trì bị nó tắt hết đi, cả người nó lặng lại để

chuẩn bị cho một lần chấn động toàn thân cực mạnh bằng năng lượng sinh ra của [Cấm Thuật]. Nó chỉ cần một khe hở nhỏ là cũng có thể thoát ra. Cùng lúc đó, cánh tay mang theo cái đinh ba của con Akuma cũng đã đi hết biên độ động tác. Con Akuma ré lên những âm thanh quái dị và đẫm...

- Bùng... - Trạng thái [Giải khóa Gen] đã bật, Thi nhìn thấy mũi đinh ba đang từ từ hướng về phía ngực mình. Đột ngột kích hoạt [Sóng chấn động] làm cho cánh tay con Akuma thoáng nói ra một chút. “Chết tiệt! Vẫn chưa đủ”. Mũi đinh ba đã tới gần, thế này thì chẳng kịp thực hiện đợt chấn động lần thứ hai. Dưới tác dụng của [Giải khóa Gen], nó trở mắt nhìn mũi nhọn kim loại từ từ đâm tới. Đúng lúc nó tưởng rằng mình chết chắc thì...

- Đoàng!... Đoàng!... Đoàng...! - Ba tiếng súng nổ inh tai mà lạ lắm đột ngột vang lên, bé Lan đã bò cách chỗ con Akuma không đến ba mươi mét, nòng súng nơi chớp đuôi loét lên tia lửa.

Đầu đạn thứ nhất đâm vào một nhánh của cái đinh ba làm lệch đi góc độ đâm tới, không găm thẳng vào ngực thẳng Thi nữa mà trượt qua một bên cánh tay và để lại một vết cắt dài ở đó. Đầu đạn thứ hai bắn thẳng vào mu bàn tay quái vật đang giữ lấy người thẳng Thi, tạo ra một lỗ thủng ở đó và hiệu quả [Tĩnh Hóa] của đạn thánh quang ma pháp lập tức ăn mòn làm cho vết thương càng thêm nghiêm trọng. Đầu đạn cuối cùng găm thẳng vào đầu con ác ma cơ khí, một bên má vỡ nát do bị thẳng Thi đá lúc này mới khôi phục được một nửa thì nay lại trở nên tan nát.

Không thể để vượt mất thời cơ, thẳng Thi lập tức thực hiện nốt đợt chấn động toàn thân lần thứ hai của mình. Mấy móng vuốt trên cánh tay bị thương của con Akuma liền bị đẩy ra một khoảng. Theo kế hoạch đó, nó lập tức vận mạnh cơ thể, trượt người xuống, thoát đi.

Bị trọng thương và không có lực, Thi lập tức bỏ qua ý định phản công vô ích trong đầu, dưới chân liên tục đập mạnh, nhảy về phía bé Lan vừa đột ngột xuất hiện giữa chiến trường.

Bắn yểm trợ cho thẳng Thi xong, không dừng lại ở đó, bé Lan lại tiếp tục nhìn về phía bên kia, nơi thẳng Minh đang đối đầu với hai Exorcist. Duỗi thẳng tay trái chỉ về hướng đó, yêu lực trong cơ thể nhanh chóng tụ tập về ngón tay, chạy xuôi theo những lộ tuyết kinh mạch đặc biệt rồi bắn ra ngoài dưới dạng một tia sáng hủy diệt, mục tiêu là họng pháo kì dị đang tụ sáng của cậu Exorcist tóc trắng.

Tia sáng như đầu đũa do kỹ năng [Xạ Tuyến] tạo ra chuẩn xác đâm chéo vào miệng họng pháo. Ánh sáng mãnh liệt lóe lên, một vụ nổ không tiếng động.

Chớp đuôi trắng muốt của em tiếp tục vậy: - Đoàng! - Một viên đạn bắn thẳng vào Exorcist tóc dài đang tấn công thẳng Minh.

.....

Bất ngờ xuất hiện thêm một kẻ lạ mặt kỳ quái làm thay đổi toàn bộ cục diện chiến trường. Hình như là cùng phe với hai tên cướp Innocence thì phải.

Đối với Exorcist, súng đạn bình thường chẳng mang được bao nhiêu lực uy hiếp nữa. Nhưng đối với viên đạn bắn về phía mình này, trực giác của Kanda cảnh báo với anh rằng nó rất nguy hiểm. Lập tức hoành kiếm trước ngực đỡ như một phản xạ tự nhiên.

- Keng! - Đầu đạn và lưỡi kiếm va chạm vào nhau làm tóe ra hoa lửa. Viên đạn nhắm đúng vào vị trí trái tim, tuy đỡ được nhưng Kanda vẫn ngạc nhiên. “Lực bắn rõ ràng không lớn, đường đạn cũng không biến hóa tại sao trực giác của mình lại cảm thấy nguy hiểm nhỉ?” cho đến khi anh ta nhìn xuống lưỡi kiếm, nơi va chạm với đầu đạn, một khoảng năng lượng phát ra từ Innocence có tác dụng trừ tà đã biến mất không thấy. Dù được sản sinh lại thay thế vào ngay nhưng rõ ràng, viên đạn đó có thể đánh tan được năng lượng đặc thù của Innocence, vậy có nghĩa là nó cũng có thể trực tiếp hủy diệt được loại vật chất này. “Chẳng lẽ là Dark Matter...? Lại thêm một con Akuma level 2 nữa ư...?”

Khi đỡ viên đạn của bé Lan, Kanda hơi mất nhịp, thế tấn công bão táp cũng bị gián đoạn đôi phần. Không bỏ lỡ cơ hội đó, thẳng Minh lập tức chuyển từ thế phòng thủ bị động sang tấn công liên hoàn.

Minh để ngửa cả hai lòng bàn tay, đưa về phía trước, dưới chân đã chuẩn bị cho một cú bật bất ngờ.

- Đoàng... - Sáu vòi xả nhiệt trên hai mu bàn tay đồng thời phát nổ, cùng lúc đó, nó giật mạnh hai bàn tay về sát eo, dưới chân đập mạnh, cả người bắn đi như một mũi tên. Lợi dụng phản lực của vòi xả nhiệt, nó có thể đạt được tốc độ di chuyển ngang bằng với của thẳng Thi trong một cự li ngắn.

Bật đi một bước dài, Minh đã thành công áp sát vào cạnh người Kanda. Quyền vung lên và những cú đấm như mưa bắt đầu giáng xuống, kèm theo đó là tiếng nổ liên hoàn.

[Tứ Linh thức – Thanh Long giáo sát]

Nếu cước pháp của thẳng Thi là “Lực” thì quyền thuật của thẳng Minh là “Tốc”. Và ở trong chiêu thức này, cái “Tốc” đó được thể hiện ra một cách đáng sợ nhất. [Thanh Long giáo sát] không yêu cầu tấn công vào một điểm cụ thể nào, bỏ qua mọi yêu cầu về sự chính xác mà truy đuổi cực hạn của tốc độ. Sử dụng một lần đặt lực dồn trọng tâm duy nhất, tiếp theo là vận dụng sức mạnh và độ đàn hồi của tất cả các bó cơ trên cơ thể để tiến hành tấn công liên hoàn bằng cả hai tay. Và khi có đôi gang tay {Hỏa Liên Hoa} này rồi, hiệu ứng nổ mạnh của vòi xả nhiệt làm cho chiêu thức càng thêm đáng sợ, cộng với kỹ năng [Liên Kích] tự động dồn sát thương sau mỗi cú tấn công liên hoàn phải nói là tuyệt phối với đặc điểm võ thuật của nó.

Theo lẽ thường, sử dụng vũ khí bao giờ cũng lợi hơn tay không một chút, thế nhưng, nếu xét về khả năng công kích cự li gần thì không kẻ nào đáng sợ bằng Quyền thủ. Đặc biệt, khi võ giả đã lên tới cấp phong hào thì sự khác biệt về vũ khí và tay không càng trở nên mờ nhạt. Thẳng Minh là võ giả cấp phong hào, và Kanda, tuy rất mạnh nhưng đáng tiếc thay, cả “Lực” và “Xảo” đều chưa thể tiến thêm một bước để lên cấp truyền thuyết, hẳn chỉ ở trình độ phong hào kì cựu mà thôi. Mặc dù giữa hai bên vẫn còn tồn tại một khoảng cách lớn về thực lực nhưng trong một vài tình huống, cái khoảng cách ấy gần như bị xóa bỏ.

Trọng thương, sức mạnh của Innocence bị khắc chế, đối thủ có phong cách chiến đấu lạ lùng khác hoàn toàn với lũ Akuma hấn đánh từ trước tới giờ, lại

thêm việc bị áp chế bởi cự li giao chiến cực gần không có lợi cho trường kiếm, Kanda phải sử dụng cả chuỗi kiếm và thậm chí là dùng tay để trực tiếp đỡ đòn. Thế nhưng, vẫn có vài cú đâm giáng lên cơ thể trọng thương của hắn làm cho thương thế càng thêm nghiêm trọng.

Điên cuồng đâm lúi đối thủ lại hai bước, tuyệt chiêu của thằng Minh cũng đi hết lực. Không có ý định buông tha, nó tiếp tục giậm chân tiến lên duy trì cự li công kích có lợi cho mình. Bàn tay phải đã thu lại sát sườn, các ngón tay xòe hết ra thành chường, cánh tay rung động mãnh liệt khiến đường nét của mấy ngón tay trở lên mờ nhạt, cả ba vòi xả nhiệt đã sẵn sàng để phát nổ bất cứ lúc nào. Minh muốn dùng [Pháo Tròn Ốc] kết hợp với [Sóng xung kích] cường độ cao. Nếu trúng chiêu này, lực va chạm không lồ và chấn động mãnh liệt truyền vào cơ thể sẽ đánh gục Kanda ngay lập tức. Hít sâu, nén khí, vận eo, chiêu thức vừa bắt đầu khai triển thì.

- Vút... - Một bóng đen từ phía sau lưng Kanda phóng lên, là cậu Exorcist tóc trắng lúc này.

Allen nhảy qua đầu người đồng đội của mình, cánh tay trái đã chuyển về dạng móng vuốt ban đầu. Có vẻ như, ảnh hưởng của vụ nổ ánh sáng hơi lớn, bộ móng vuốt kim loại bình thường sắc bén và nhẵn bóng thì nay nhìn toi tã, lưỡi cắt ở mấy móng vuốt đều nứt mẻ, toàn bộ bề mặt cánh tay có vô số mảng tróc nhỏ như thể vỏ ngoài bị bong ra vậy. Cánh tay được đưa lên cao quá cỡ, và một cú vỗ trí mạng nhằm thẳng vào đầu kẻ cướp Innocence, cứu nguy cho đồng đội.

- Đoàng...! - Tiếng nổ phát ra từ ba vòi xả nhiệt trên mu bàn tay phải, bàn tay mang theo chấn động và lực xoáy khổng lồ bắn thẳng ra ngoài. Thế nhưng, mục tiêu không phải là cơ thể của tên Exorcist tóc dài mà lại hướng hơi chệch lên trên một chút, đâm thẳng vào bộ móng vuốt đang ụp xuống.

- Choeng...! - Móng vuốt và găng tay kim loại cùng va chạm. Với thể trọng và lợi thế dồn trọng tâm thẳng từ trên không xuống, bộ móng vuốt chỉ hơi lệch khỏi quỹ đạo một chút rồi lại tiếp tục vô xuống cho đến khi cắm ngăm vào nền cát mới thôi. Còn thằng Minh thì bị lực phản chấn ép lúi lại hai bước, cũng nhờ đó mà tránh thoát được cú vỗ trí mạng.

Chân vừa chạm đất, Allen lại tiếp tục vận lực, cả người hướng về phía bên trái và bắt đầu xoay tròn. Bộ móng vuốt cũng được nhấc lên, lấy cơ thể cậu ta làm trung tâm và vẽ thành một vòng tròn quanh người, vuốt thẳng vào ngực thằng Minh vừa bị đẩy ra chưa kịp lấy lại trọng tâm cơ thể.

- Choeng...! - Lại một âm thanh kim loại va chạm với nhau nữa, thằng Minh đã kịp chắn hai tay trước ngực đỡ lấy bộ móng kim loại lướt qua người. Thuận theo lực đẩy sinh ra khi nó đỡ đòn, dưới chân tác dụng thêm chút lực nữa, Minh bắn thẳng ra ngoài, rồi khỏi phạm vi công kích của bộ móng vuốt.

Đối thủ nhảy ra ngoài, cánh tay trái của Allen cũng bắt đầu biến đổi, dạng móng vuốt chuyên dùng cho cận chiến đã được thay bằng dạng nòng pháo cho viễn trình công kích. Chĩa thẳng về phía thằng Minh, ánh sáng tụ tập trong một, hai giây ngắn ngủi rồi bắt đầu khai hỏa. Vô số thanh ánh sáng lao đi như mưa đạn.

- Phốc... phốc... phốc... - Minh liên tục đập hai chân xuống đất, vừa để kéo giãn thêm khoảng cách, vừa để lấy lại trọng tâm một cách nhanh nhất. Trong lúc đó, những thanh ánh sáng đã bay đến sát người. Trọng tâm cơ thể nó vẫn còn ngả hết về sau nên không thể thay đổi được hướng di chuyển, không có khả năng né tránh. Đưa hai tay lên trước ngực không hoảng loạn, nó bình tĩnh tiến vào trạng thái [Giải khóa Gen]. Một khoảnh khắc sau, cả thế giới đột ngột chậm đi trong mắt nó. Hai tay lập tức vang mạnh kết hợp với lực từ dưới chân làm cơ thể xoay tròn.

[Lưu Thủy]

Từng bộ phận cơ thể làm ra những động tác chuyển động nhỏ nhất đủ để vừa vận tránh thoát những thanh ánh sáng bay sượt qua người. Sử dụng chuyển động nhỏ nhất để tránh thoát những đòn tấn công nhanh nhất chính là tinh hoa của chiêu này. Trong động tác xoay trong và cử động cực nhỏ, vô số thanh ánh sáng đều bay sượt qua người. Tiện tay, Minh còn bắt được bốn năm thanh ánh sáng. “Năng lực này thật lạ, ngay cả ánh sáng cũng thực thể hóa được thành dạng thanh như thế này...” Với hơn 30% não vực được kích hoạt, thằng Minh còn đủ thời gian mà nghĩ một câu như thế.

Nó tiếp tục xoay người, rồi thuận theo lực li tâm phóng luôn mấy thanh ánh sáng vừa bắt được về phía đằng sau, nơi con Akuma cấp 2 đang đánh nhau với thằng Thi và bé Lan.

Bình thường, nếu Thi giữ được tỉnh táo mà không bị cuốn vào trận chiến thì với tốc độ của nó dù không thể đánh bại nhưng cũng đủ để cảm chân con Akuma này rồi. Bây giờ, thêm bé Lan tham chiến, nó bắt đầu nghĩ đến phản công. Tự hạn chế phạm vi di chuyển của mình, nó sẵn sàng đỡ lại một số đòn trực diện từ con ác ma cơ khí. Bé Lan thì chạy quần bên chân nó. Với điểm linh hoạt lên đến hơn 200, cao nhất team phối hợp với kỹ năng [Nguyệt Bộ], em có thể thoải mái di chuyển để có thể lúc nào cũng nấp sau thằng Thi mà vẫn không làm vướng chân nó. Ba quả cầu ánh sáng của kỹ năng [Quang Đạn] nhỏ như quả bóng bàn chậm rãi chuyển động quanh người, sẵn sàng đục thủng mọi thứ lại gần cô bé, hoặc là phát nổ khi không thể tiếp tục quỹ đạo của mình. Mỗi lần có cơ hội, cái đuôi trắng muốt lại khê vẩy và đầu đạn ma pháp lại để lại một lỗ thủng nhỏ trên cơ thể con ác ma cơ khí, nhỏ nhưng khó lành.

- Giééétt!!! - Con Akuma ré lên trong lúc nó nhảy bật khỏi mặt đất, lớp nguy trang cát toi tã đã được nó trút bỏ làm lộ ra thực thể với vài chỗ nứt vỡ và nhiều lỗ thủng nhỏ trên người. Trong khi nhảy lên, đôi cánh quý bé xíu sau lưng con Akuma điên cuồng vỗ đập làm tăng thêm độ cao cho bước nhảy, hai bộ móng vuốt vung lên, vô thẳng xuống đầu hai con mồi dưới đất.

- Phốc... phốc... - Bé Lan lập tức lao ra ngoài bằng cả bốn chi, tránh xa khỏi phạm vi công kích của móng vuốt. Còn thằng Thi, nó vẫn đứng nguyên chỗ cũ, tiêu điểm trong hai mắt nhanh chóng tụ lại, mũi bàn chân phải khê quét một vòng tròn nhỏ đưa về đằng sau, chuẩn bị cho một cú đá thẳng lên đỡ lấy bộ móng vuốt đang vô xuống. Nó muốn tạo cơ hội cho bé Lan tấn công vào đầu con quái.

Bộ móng vuốt đã vô xuống rất thấp, thằng Thi cũng chuẩn bị đá lên thì - Phập... phập... phập...! - Vài thanh ánh sáng không biết từ đâu phóng tới, cắm lung tung vào người con Akuma, dư lực còn đẩy cơ thể con quái đi chút, bộ móng vuốt vô sượt qua người thằng Thi mà đâm xuống nền cát. Cú đá thẳng lên của thằng Thi cũng hút, nhưng nó lập tức biến chiêu ngay, gót chân chệch thẳng xuống lưng con Akuma ngã bên cạnh.

- Âm...! - Từ lúc giao chiến đến giờ, đôi {Rambler 2.0} của nó vẫn luôn tồn tại ở thể [Rắn] để đạt sát thương cao nhất cho mỗi cú đá. Với khả năng cộng thêm 50% hiệu ứng trọng lực, những cú chệch gót trở lên thực sự kinh hoàng, cả cơ thể con Akuma bị lực chệch to lớn ấn lún xuống nền cát một chút, đáng tiếc là không nảy dame.

Cơ hội tấn công tuyệt vời, tất nhiên bé Lan cũng không thể bỏ qua, chớp đuôi khẽ vẩy và một viên đạn mang hiệu ứng [Tĩnh Hóa] đã ghim thẳng vào đầu con quái.

Không để cho con Akuma có cơ hội gượng dậy, thằng Thi đã nhếch miệng cười làm lộ ra hàm răng hình zích zắc. Hiệu ứng tăng dame và buff máu độc của "Hồn lực" vô dụng khi đánh nhau với Akuma nhưng Thi vẫn điên cuồng vận xuống chân phải. Không phải là dẫn năng lượng đơn thuần mà "Hồn lực" được nó điều khiển cho chạy theo những lộ tuyến đặc biệt, hội tụ ở bàn chân và những kí hiệu hình sợi xích thì leo ngược lên đùi. Thi co chân, sút thẳng vào người con Akuma đang nằm đó.

[Lam Sơn Pháo]

Con quái bị đá bay đi, hướng thẳng về phía hai Exorcist vẫn đang thủ thế.

Thực hiện xong cú đá, Thi nhìn theo hướng con Akuma, bất chợt, hình thằng bạn cũng lọt vào trong mắt nó. Thằng Minh vừa chạm đất, cơ thể vẫn còn xoay tiếp nửa vòng nữa và Thi nhìn thấy, một đồ án hình tròn đỏ lờ mờ đã xuất hiện bên bụng trái thằng bạn. Thi vội vàng xuống tấn và giữ cánh tay lên trước mặt. Ngay sau đó, sợi xích và cái móc đỏ lờ mờ đã quấn lấy cánh tay thằng Thi, rồi thì cái bản mặt bản bựa của thằng Minh bắt đầu phóng đại trong mắt nó. Thi cố nén lại cái ý nghĩ cho ngay một nắm tay vào mặt thằng bạn đang bay tới, chơi trò này bao nhiêu lần rồi mà nó vẫn không thể nào chịu được cái cảnh này.

Phía bên kia chiến trường, con Akuma đã bị đá bay đến trước mặt hai Exorcist.

Akuma là phải bị tiêu diệt. Vậy nên, không có lí do gì để Kanda và Allen bỏ qua cho con này. Allen lại một lần nữa nhảy, móng vuốt bàn tay trái lại vung lên và vồ xuống, vồ thẳng vào người con Akuma đang bay tới.

- Phập... - Năm móng vuốt kim loại hơi bấm vào cơ thể con quái vật rồi không thể nào tiến thêm được nữa. Thế nhưng, vũ khí chuyên dụng đặc thù có vẻ hiệu quả hơn cả công kích của thằng Thi với bé Lan, cơ thể con Akuma bị cào ra năm vết thương sâu hoắm. Đương nhiên, con Akuma cũng không thể đơn giản bị xé đôi ra như thế, móng vuốt của Allen không thể tiến sâu hơn và con ác ma cơ khí bị tát bay xuống nền nhà.

Bên dưới, Kanda đã đợi sẵn, thanh Mugen chém ngược lên, chém vào người con Akuma đang rơi xuống. Lưỡi kiếm được bọc trong lớp kiếm khí trừ tà cắt vào cơ thể con quái vật nhưng cũng không thể chẻ đôi người con quái ra. Con Akuma lại bị hất bay ngược lên trời.

Lúc này thì Allen đã hạ xuống đất sau cú nhảy lên vô bằng móng vuốt. Cậu ta nhanh chóng quỳ một chân, cánh tay từ dạng móng vuốt lại chuyển về dạng nòng pháo chìa thẳng vào con Akuma. Mắt không đến một giây tụ sáng, ngay sau đó là vô số thanh ánh sáng mang tính chất hủy diệt đối với Akuma bay về phía con quái: - Chiu... chiu... chiu... chiu... chiu...!

- Réc!... Á Á Á...!!! - Con ác ma gào rú giữa không trung, đôi cánh nhỏ xíu điên cuồng vỗ đập mong ổn định lại thân hình, hai cánh tay mang đầy móng vuốt sao chép được của Allen xòe ra, chắn trước người để cản lại vô số thanh ánh sáng đang bay tới.

- Phập... phập... phập... phập... phập...! - Năng lực sao chép của con Akuma này không chỉ sao chép độc hình dáng bên ngoài mà thậm chí đặc tính, năng lực của vũ khí cũng có thể sao chép được. Bộ móng vuốt này nó sao chép được của Allen nên theo lí thuyết thì vũ khí của cậu ta không thể làm tổn thương được hai tay của nó. Thế nhưng, Innocence không phải là dạng vũ khí thông thường, nó tích hợp với chủ nhân rồi biến đổi và mạnh mẽ lên theo sức mạnh của chủ nhân và tỉ lệ đồng bộ với vũ khí. Cánh tay trái của Allen đã biến đổi, điều đó có nghĩa là vũ khí diệt ác ma của cậu đã tiến hóa và sức mạnh tăng lên rất nhiều. Những thanh ánh sáng bị bộ móng vuốt của con Akuma cản lại nhưng chỉ được một thoáng chớp, hai cánh tay con quái đã bị bắn cho thùng lõm chỗ, vô số thanh ánh sáng bắt đầu đâm vào người.

Trong tiếng gào rú của con Akuma, cánh tay nòng pháo của Allen cũng bắt đầu nứt vỡ, phản ứng phụ khi lạm dụng năng lực mới và cánh tay tiến hóa còn cơ thể không thích ứng kịp mà cậu ta có kiểm chế này giờ bắt đầu thể hiện ra ngoài. Những vết nứt cực nhỏ xuất hiện nơi nòng pháo, lan dần xuống dưới và một vài mảnh vỏ ngoài vỡ ra, tan thành bụi phấn.

- Cố lên !!! Nốt lần này nữa thôi !!! - Allen cắn răng tự động viên bản thân mình, tay phải đỡ lấy cánh tay trái đang run rẩy mà tụ sáng cho đợt tấn công cuối cùng, hoàn toàn tiêu diệt con Akuma này và giải thoát cho linh hồn đau khổ đang bị xiềng xích.

- AAAAA... !!! - Allen bắt đầu hét lớn, nòng pháo bắt chập thương tổn mà khạc ra vô số đoạn ánh sáng, thực hiện đợt tấn công cuối cùng. Những đoạn ánh sáng được thực thể hóa thành dạng thanh lao đi, tuyên án tử hình với con Akuma trọng thương trên trời.

- Không thể nào!!! Rééc! GAAAH!!!! - Con Akuma gào thét trong cơn giây chết, đúng lúc đó thì...

- Khục...! - Cảm giác như có thứ gì đó vừa lướt qua người. Ngay sau đó thì - Rầm...! - Toàn bộ những kẻ nào còn đứng được đều gục ngã. Không riêng gì Exorcist mà cả ba đứa tiểu đội luân hồi đều bỗng nhiên cảm thấy cơ thể mình như nặng thêm vài phần. Trọng lượng cơ thể đột ngột thay đổi và liên tục tăng lên khiến cho tất cả đều không kịp đề phòng mà ngã gục. Vô số thanh ánh sáng sắp đâm vào người con Akuma cũng bay chậm dần lại rồi thì nhau rơi xuống đất. Con Akuma cấp 2 đã bị bắn cho toi tã liều mạng đập cánh nhưng cũng chỉ gượng được có vài giây rồi rơi xuống nốt.

Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì tất cả đã nằm bò trên sàn nhà. Trong lúc bọn nó đang vội vàng gồng mình đứng dậy thì một bên vách tường đã nổ tung: - Âm... - Giữa làn khói bụi, một bóng đen to lớn hiện dần.

....

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 17: Phân Đội 2 – Nguy Cơ Từ Trong Những Bức Tường

Team 013, phân đội hộ tống.

Sau khi được hai thành Minh, Thi yểm trợ, Thủy dẫn đầu đội hộ tống thành công mang theo đối tượng mục tiêu rút lui vào trong lỗ thủng bức tường. Đứng sau đã được cản lại, nhiệm vụ bây giờ của cô là mang theo con búp bê vừa cứu được và toàn bộ thành viên còn lại của tiểu đội luân hồi rút lui đến khu vực an toàn, hoặc là bỏ chạy càng xa càng tốt.

Không còn nguy cơ bị tấn công trực diện nữa, Thủy cất tấm lá chắn to quá khổ của mình đi để chạy trước dẫn đường cho Nam điền và Lực công theo mục tiêu cần bảo vệ chạy đằng sau.

Không dám chạy trốn lung tung dưới mê cung ngầm vì nơi đây thực sự là quá mức đồ sộ và phức tạp, với tầm nhìn hạn chế của Cỏ May thì việc mất phương hướng, lạc đường để rồi đi vào đường cụt hoặc chủ động tiến đến chỗ kẻ địch là điều hoàn toàn có thể xảy ra. Vậy lên, bước đầu tiên của phương án rút lui mà Thủy định ra là trở về mặt đất.

Trực tiếp tham gia hành động cứu viện, cướp đoạt Innocence chỉ có năm người, số còn lại thì cố thủ trong một hành lang ngầm cách mục tiêu hơn 50 mét, phù hợp để có thể nằm trong vùng bao phủ tinh thần lực của Cỏ May khi đã hết [Bùng Nổ], cũng không quá gần mặt đất để phòng lũ Akuma cấp 1 bay dày trời bắt được.

Liên tục xuyên qua vô số mảng bờ tường đã bị đục thủng, ba đứa luân hồi giả mang theo con búp bê Lala và ông lão cũng sắp về được đến nơi cả team đang cố thủ.

Khi Thủy nhìn thấy bé Lan, em có vẻ bồn chồn lo lắng mà bỏ đi bỏ lại quanh miệng lỗ hổng cạnh đoạn hành lang ngầm.

Vừa thấy Thủy, Lan lập tức khẽ "a!" lên một tiếng rồi cong người chạy thẳng về hướng chiến trường. Đã bao nhiêu lần bị hai anh bỏ lại rồi, lần này Lan muốn chiến đấu, muốn kề vai bên cạnh anh Thi, muốn trợ giúp được cho anh một cách đúng nghĩa nhất. "Cho em chiến đấu. Để được bên anh, em đã cố gắng rất nhiều. Người ta đã lớn rồi mà. Dù có chết, người ta cũng phải chết bên cạnh anh!"

Cỏ May chưa kịp mừng vì tiểu phân đội của Thủy hoàn thành nhiệm vụ trở về thì đã lại hốt hoảng khi thấy bé Lan đột ngột chạy đi. Cô vừa định gọi lại thì đã bị Thủy khẽ lắc đầu can ngăn. Thờ dãi ra một hơi, Cỏ May cũng nhẹ cười đáp lại, thực sự là cả cô lẫn Thủy đều muốn làm như Lan vậy.

Hai tiểu phân đội tập hợp lại rồi không chậm trễ chút nào, tiếp tục di chuyển dưới sự dẫn đầu của Thủy vào chỉ đường của Cỏ May.

Mặc dù thẳng Thi có nói là "Dùng mìn định hướng để đục thẳng đến vị trí mục tiêu" nhưng nếu gặp bờ tường dày quá thì nó cũng biết linh hoạt mà vòng qua, có Cỏ May, nó chẳng sợ mất phương hướng. Vậy nên, con đường thẳng Thi tạo ra bằng cách phá tường tiến thẳng cũng có đôi chỗ ngoằn ngoèo hơn tưởng tượng, khoảng cách 300 mét bị uốn thành gần 500 mét vòng vèo.

Không có bé Lan dự đoán nguy hiểm tiềm tàng sắp đến nữa, cả bọn chỉ còn cách cẩn thận hết sức mà di chuyển. Khoảng không gian ngầm chật hẹp nên Cỏ May không thể cười trên lưng con búp bê Âm Dạ được, mấy tân thủ cũng phải xuống chạy bộ để nhường vị trí của mình cho Lala và ông lão mới nhập đoàn. Cố gắng di chuyển nhanh nhất có thể, chạy xa khỏi chiến trường.

Đối với Lala và chủ nhân của mình thì đi theo ai cũng không quan trọng, tất cả mọi thể lực tham gia vào trận chiến này đều mang mục đích chiếm đoạt trái tim của em như nhau thôi. Những người này, họ đã cứu em và cả Guzol thoát chết trong gang tấc. Họ nói rằng, họ sẽ bảo vệ em và thực sự là bây giờ, họ đang mang hai người bọn em chạy trốn. "Thôi, sao cũng được! Miễn là còn có thể được ở bên Guzol đến phút giây cuối cùng!"

Đường đi thì đã cố định sẵn rồi, nhiệm vụ của Cỏ May bây giờ là chỉ chú ý xem, có mảng bờ tường nào gần vỡ, có tảng đá nào sắp rơi để kịp thời cảnh báo cho mọi người.

Cả phân đội đã rời xa chiến trường được hơn 200 mét. Đang lúc chạy qua một đoạn hành lang ngầm thì bỗng nhiên, hình như có một thứ gì đó xuất hiện trong vùng bao phủ tinh thần lực của Cỏ May. Nó cứ như thể trống rỗng xuất hiện trong một căn hầm trống cách chỗ cô gần 50 mét rồi lại biến mất ngay tức thì. Thời gian "Nó" xuất hiện quá ngắn và quá đột ngột làm Cỏ May không kịp nhìn kỹ hình dạng, có chăng cũng chỉ nhìn thấy một thứ tương tự hình

người nhưng cực kì thấp bé.

Đôi hàng lông mày của Cỏ May nhíu chặt lại, cô bắt đầu hoài nghi việc căng thẳng và tập trung tinh thần quá độ trong một thời gian dài khiến cho [Thiên Nhân] xuất hiện sai lầm. Nhưng có vẻ như, cô thực sự đã từng “nhìn thấy” một thứ gì đó thật vì chỉ một lúc sau, cái thứ đó lại bắt đầu xuất hiện lại, không phải một mà đến những vài lần.

“Nó” chỉ hiện ra trong một khoảng thời gian cực ngắn, ở khoảng trống giữa hai bức tường, cứ như thể là “nó” đi vào trong tường vậy. Nếu thực sự như thế thì không hay rồi, kỹ năng của Cỏ May không thể quan trắc được trong lòng của một vật thể đặc.

Chẳng biết cái thứ đó là gì nhưng “Nó” là một nhân tố không xác định và đang tiến dần đến phía này. Cỏ May liền lên tiếng cảnh báo cho mọi người.

- Cách, cách, cách, cách, cách...! – Toàn bộ tiểu đội lập tức khởi động vũ khí sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, chẳng ai dám coi thường lời cảnh báo của Cỏ May cả. Vũ khí sẵn sàng nhưng dưới chân vẫn không ngừng di chuyển, nếu thực sự phải chiến đấu với một kẻ thù có khả năng đi xuyên qua tường thì mở chiến trường trên mặt đất tốt hơn một nơi bị tường đá bao bọc tứ phía thế này nhiều.

Tập trung tinh thần vào hướng của “Thứ đó”, Cỏ May đã “nhìn thấy” nó thoáng hiện ra ở một khoảng hành lang bên cạnh đường đi của nhóm và ở phía trước hơn 20 mét. Lắc tay, cặp súng lục đặc biệt tường chừng sẽ vĩnh viễn chỉ đeo bên hông xuất hiện trên hai bàn tay của Cỏ May. Khẩu súng nén khí cao áp lực {Nerf Spectre} bên tay phải lập tức hướng về phía bờ tường, nơi mà “Thứ đó” thoáng xuất hiện. Ổ đạn vòng kiểu cổ khê quay để viên đạn ma pháp thuộc tính hỏa đốm chót đã được nạp vào từ trước nãy đến vị trí kim hỏa, sẵn sàng đánh lửa.

- Đoàng...! – Âm thanh của thuốc phóng bị đốt cháy đẩy đầu đạn ra khỏi nòng. Hầu như cùng một lúc, một tiếng nổ to lớn khác vang lên, át đi tiếng súng lục.

- Âm...!!!

Tại bờ tường, nơi bị Cỏ May bắn trúng, một quả cầu lửa đỏ rực hình thành và lập tức bành chướng ra xung quanh. Kèm theo đó là áp lực vụ nổ và sóng nhiệt mãnh liệt ập vào mặt, đẩy lùi toàn bộ tiểu đội ngã nhào về đằng sau.

Trong tiếng nổ lớn và ánh lửa chói mắt, hình như còn lẫn vào một tiếng rít ghê người cực kì chói tai.

Uy lực của viên đạn ma pháp khiến cự binh cũng phải giật mình. Quả cầu lửa tàn đi, tiêu biến nhanh chóng y như lúc nó xuất hiện vậy. Vô số mảng bờ tường bị phá hủy tạo thành một mảng tan nát trước mặt tiểu đội luân hồi.

Bằng cả mắt thường lần quét hình tinh thần lực, cả bọn chẳng tìm được cái gì, trong đồng đồ nát ngoài đá vụn ra thì cũng chỉ còn đá vụn. Không tìm thấy thứ gì cụ thể nhưng vô số vết máu đen vương vãi trên nền đá và trên một mảng bờ tường ngoài tầm vụ nổ đã đủ chứng minh, thực sự có một thứ gì đó từng rình rập quanh đây. Chẳng biết “Nó” là cái gì nhưng chắc chắn không hề tốt đẹp, cả tiểu đội lại thêm phần cảnh giác, vũ khí trong tay được nắm chặt hơn.

Không lường trước được uy lực của viên đạn ma pháp nên cả một đoạn đường đi đã bị bắn cho tan nát, không thể đi qua tiếp được nên cả bọn đành phải vòng qua hướng khác. Cỏ May đã tìm ra lộ tuyến tiếp theo, phải đi vòng qua đồng đồ nát, xa hơn một chút nhưng chẳng còn cách nào khác cả.

Sau vụ nổ, cái “Thứ đó” không còn hiện lên trong vùng bao phủ tinh thần lực của Cỏ May nữa nhưng vẫn không thể lơ là, sự cảnh giác vẫn được đẩy lên cao nhất.

Ngoại trừ Du, lợi dụng con búp bê Âm Dạ đi trước dò đường và Thủy vác Hoa Tuyết 04 đi sau đoạn hậu ra thì cả tiểu đội co cụm vào nhau mà di chuyển.

Du đi đầu tiên, chỉ sau con búp bê Âm Dạ của mình. Không có hai đại ca ở đây, là một trong những nhân viên chuyên về tấn công ít ỏi còn lại của team, hẳn cảm thấy trách nhiệm của mình thật là to lớn. Được “Chỉ” Cỏ May liên tục nhắc nhở rằng “Phải thật là cẩn thận”. Thực sự thì còn chưa thấy mặt mũi kẻ địch đâu nhưng từ sau vụ phục kích con Akuma lần trước, hẳn đã tự nhủ với mình rằng “Phải luôn luôn tin tưởng tuyệt đối vào chị ấy”. Khẩu P90 vô hạn đạn phá giáp đã được lên nòng sẵn cầm chắc bên tay phải, cây đuũa phép được cất đi vì hẳn đã tranh thủ được những phút nghỉ ngơi ngắn ngủi mà sử dụng thuật mình tường căn bản để khôi phục toàn bộ tinh thần lực của mình. Bây giờ, hẳn đang ở trạng thái tốt nhất để sẵn sàng chiến đấu.

Đằng trước có một mảng tường vỡ, con búp bê Âm Dạ đã trèo qua, Du cũng đưa tay trái ra bám lấy một bên vách để chuẩn bị bước chân lên thì.

- Pập! Pập...! – Du có cảm giác như thể cẳng tay trái của mình bị thứ gì đó nắm lấy. Nhớ như in bài tập luyện phản ứng với sự vật không biết được hai đại ca nhắc lại vô số lần, hẳn lập tức quay đầu nhìn về phía cánh tay trái của mình. Cùng lúc, cánh tay phải cũng chĩa ngay nòng súng về hướng đó, sẵn sàng bóp cò.

Nơi Du đặt tay vào, đã có hai cánh tay xương xẩu với bàn tay đầy móng vuốt sắc bén như mọc trực tiếp từ trong bờ tường ra, túm chặt lấy cẳng tay của hắn. Túm chặt đến nỗi mà ống tay áo đen của bộ đồng phục cũng bị những cái móng vuốt sắc như dao lam bám đứt. Quá bất ngờ và kinh ngạc, đôi mắt trên khuôn mặt không biểu cảm của hắn cũng phải trừng lên hết cỡ. Bàn tay phải dứt khoát bóp cò.

- Phụt Phụt Phụt... - Ngay khi khẩu P90 bắt đầu khạc lửa thì đôi bàn tay xương xẩu cũng nhanh chóng rút vào bờ tường, kéo theo cả cánh tay trái của thằng Du vào bên trong nữa.

- Aaaaa...!!! – Hét lên điên cuồng, đầu đạn thép cày ra từng mảng đá, Du đã bất chấp tất cả, vô số sợi chỉ đen xuất hiện từ hư vô xuyên lung tung qua khoảng tường mà tay hắn bị kéo vào. Cánh tay đã ngấp vào bờ tường quá khuya.

Sự việc diễn ra quá nhanh và bất ngờ khiến cho mấy đứa đi sau đều sững lại. Mất hơn một giây sững sờ, rồi Thủy là người đầu tiên phản ứng lại. Hoa Tuyết 04 đã được gạt nẩy chế độ khai triển nòng súng từ trước, đẩy mấy đứa cản đường trước ra, Thủy chìa thẳng cái hộp dài với bốn nòng súng nhô ra về phía bức tường. Ngón tay ấn mạnh vào nút khai hỏa, bốn nòng súng lập tức khạc đạn với tốc độ kinh hoàng.

- Kinh!... Kinh!... Kinh!... Kinh!... Kinh!... - Trong làn âm thanh dày đặc, đạn súng máy với tốc độ và động năng cực lớn lập tức cày nát một mảng tường. Vô số đá vụn ầm ầm rơi xuống nhưng có vẻ như lần này, “Nó” lại thoát, chỉ để lại một mảng tường vỡ và thẳng Du đang gục xuống với cánh tay trái cụt gần đến vai.

Thủy ngừng bắn, mấy đứa vội vàng chạy lên tiếp viện. Mất máu và đau đớn gần như đã làm Du ngất đi, may mắn có Cò May đến kịp. Hộp cứu thương đã năng lập tức bật mở, Du được nhét cho hai viên thuốc giảm đau rồi tiến hành buộc chặt cánh tay lại để cầm máu. Mấy đứa còn lại lập tức thành lập đội hình tác chiến khẩn cấp xung quanh.

Nam điên đã bỏ em búp bê biết hát Lala xuống đất để lên đạn khẩu súng phóng lựu của mình. Lực vẫn công theo ông lão nhưng cơ bắp cả người đều gồng hết cả lên, khăn trương và căng thẳng. Bốn người tân thủ còn lại thì còn thảm bại hơn, khẩu súng lục trong tay run lẩy bẩy như thể sẽ rơi bất cứ lúc nào. Sự việc quý dị và hiện trường máu me khiến cho ba người con gái gần như sắp khóc, cậu nhóc thì cố gắng chen vào giữa nhóm người, toàn thân run rẩy dữ dội đến mức chỉ cần dùng mắt thường cũng có thể nhìn ra.

- Cò May, cậu không nhìn thấy gì thật sao? – Thủy lớn tiếng hỏi, giọng nói đầy vẻ lo lắng kèm một chút run rẩy khó nhận ra.

- Không có! Em chỉ nhìn được một chút lúc hai cánh tay quý thò ra với lúc chị bắn thì “Nó” đã nhảy qua mấy bức tường khác rồi. – Cò May vừa tắt bật băng bó cho Du vừa đáp – Hình như “Nó” đi trong tường! Em chỉ nhìn thấy lúc nó chui ra ngoài để chuyển từ bức tường này sang bức tường khác thôi. Bây giờ lại không thấy “Nó” nữa!

Lời của Cò May làm tất cả lạnh buốt cõi lòng. Giữa một mê cung khổng lồ phức tạp mà phải đánh nhau với một đối thủ có khả năng đi xuyên qua tường thì kết quả thường sẽ rất thảm.

Du đã được sơ cứu xong, cánh tay cụt ngừng chảy máu và hấn cũng tự đi được rồi. Chỉ có điều, khuôn mặt vô cảm của hấn nay trở nên trắng bệch và đôi môi thì thâm xỉ trông càng thêm đáng sợ. Hấn bị đẩy xuống dưới để bảo vệ Cò May. Thay thế vị trí của hấn là Nam điên với cây súng phóng lựu lúc nào cũng kề trên vai sẵn sàng. Thủy đã cắt Hoa Tuyết 04 đi và thay vào đó là tấm khiên lớn Băng Strong cùng cây khẩu súng Exile. Trong trường hợp này, một tấm khiên chắc chắn có ích hơn một khẩu súng mạnh nhiều.

Dù sợ hãi nhưng cả bọn cũng không thể đứng đây mãi được, phải tiếp tục tiến lên, chỉ cần về được mặt đất là cơ hội sống sót đã tăng cao hơn rất nhiều.

Bốn phía xung quanh đều là tường đá, không biết được mình sẽ bị tấn công lúc nào, tấn công ở đâu nên mỗi bước đi là một lần sợ hãi. Dây thần kinh vốn đã treo cao thì nay lại bị kéo căng ra hết cỡ. Cả dải hành lang ngấm tối tăm chỉ còn tiếng bước chân cùng với âm thanh thở dốc mệt mỏi của đám người.

Cẩn thận di chuyển, bỗng Cò May đột ngột quay đầu lại, miệng vội vàng hô lớn:

- Chị Thủy! Phía trên, bên trái!!

Thủy lập tức nâng tấm khiên to lớn của mình lên và...

- Ầm...! – Âm thanh lớn và lực va chạm mạnh đẩy cô lùi lại hai bước. Những đứa khác thì thấy một bóng đen đột ngột xò ra từ mép tường phía trên của hành lang ngấm, lao mạnh vào lá chắn của Thủy rồi lại biến mất cạnh một bờ tường khác để lại vô số vết đạn bắn làm tung tóe gạch đá.

Cuộc tấn công chớp nhoáng nhằm vào vị trí cuối cùng của đoàn người, may mà Cò May kịp thời phát hiện nên không có thương vong đáng tiếc nào xảy ra. Nhưng sự xáo quấy đó, tốc độ tấn công đó đã để lại một bóng ma trong lòng mỗi người ở đây.

Chưa kịp định thần thì Cò May đã lại chỉ vào giữa đám người, hét lớn:

- Cẩn thận! Dưới chân!!!

Cùng lúc đó, một tiếng kêu thảm cũng vang lên. Con quái vật đi xuyên qua tường đã hơi trôi lên khỏi nền đá mà vung tay, bộ vuốt sắc bén rạch một đường sâu hoắm vào chân bà cô Hoàn làm máu bắn ra tung tóe. Sự hoảng loạn bao phủ trong đám người. Con quái vật lại tiếp tục vung tay lên thì...

- Kinh... - Tiếng súng chắc nịch của khẩu Exile trong tay Thủy vang lên, viên đạn thép chính xác găm vào vị trí có thể gọi là đầu con quái làm phần thân đã nhô lên khỏi nền đá ngã rạp ra.

Tấn công chính xác nhưng con quái cũng chẳng để cho bọn luân hồi giả thêm cơ hội nào, nó lập tức lặn vào trong nền đá.

Cò May lên tiếng thông báo con quái vật đã nhảy qua khoảng không gian tầng dưới và tiến vào bờ tường đá khác rồi, để cho cả tiểu đội đỡ phải công kích vô ích vào nền đá dưới chân.

Vội vàng quỳ xuống để xem cái chân bị thương cho bà cô Hoàn, May vừa băng bó vừa nhẹ giọng an ủi dỗ yên người phụ nữ lớn tuổi này.

Trải qua vài đợt tấn công, tinh thần của ba tân thủ yếu nhất team đã đứng bên bờ hồng mắt, bà cô Hoàn và cô bé Vân Anh vừa khóc vừa kiên tục đòi về, mếu máo túm chặt lấy người bên cạnh rồi không chịu buông ra nữa. Cậu nhóc còn lại dù không phản ứng thái quá lên như thế nhưng cũng ngã ngời ra

mặt đất, khuôn mặt ngày càng gấu sâu vào trong lớp khăn quàng cổ dày và giắt nẩy người lên mỗi khi có ai đó vô ý chạm vào. Biểu hiện khá nhút nhát như cô nàng tên Linh cũng không khá hơn cậu bé là bao, hai chân mềm nhũn ra mà không dám tựa vào tường, thế là đành phải vịn vào một bên vai của anh chàng Lực mới miễn cưỡng đứng được.

Dù xảy ra chuyện gì cũng phải tiếp tục di chuyển chứ ở mãi chỗ này thì chỉ có nước chết hết. Mấy cựu binh vội vàng điều chỉnh tâm thủ đi. Ngay cả Lala mới nhập hội cũng tiến đến giúp một tay mà nhận phần đỡ cô bé Vân Anh bước tiếp.

Uy hiếp tính mạng luôn là nguồn động lực lớn nhất để thúc đẩy khả năng thích nghi và tiến bộ của mọi chủng loài. Chẳng tốn bao nhiêu thời gian sau, mấy tân thủ đã tự chạy được trên đôi chân của mình, tiểu phân đội lại hồi phục tốc độ tiến lên bình thường.

Có vẻ như, vài vết thương tiểu đội luân hồi gây ra làm cho con quái làm nó thực sự cay cú nên nó quyết không bỏ qua cho đám người này. An ổn tiến lên được vài trăm mét, Cô May đã lại thấy cái bóng đen đáng ghét đó liên tục thoáng hiện lên trong tầm bao phủ tinh thần lực của mình. Thông báo cái tin xấu này cho cả team, cô lại một lần nữa đề cao tinh thần quan sát hướng di chuyển đứt đoạn của bóng đen đáng ghét này.

Khi còn cách tiểu đội gần 50 mét về phía trước, cái bóng đen đột ngột biến mất rồi không hiện ra thêm lần nào. Điều đó có nghĩa là, từ bây giờ, con quái vật di chuyển hoàn toàn trong tường chứ không thò đầu ra nữa. Vậy là không thể đoán được vị trí nó phục kích ở chỗ nào, cả team đều sợ hãi.

Đi thêm hơn chục mét, một bóng đen như chui từ trong trần nhà ra mà đột ngột nhào xuống đầu tiểu đội. Từ khi bóng đen xuất hiện đã không thể nào qua được mắt của Cô May, đôi súng lục đặc biệt lập tức giơ lên khai hỏa.

- Pằng chú! Pằng chú! Pằng chú! - Tiếng nổ phát ra từ khẩu súng nén khí cao áp lực, tia sáng xanh lét phát ra từ khẩu lục laser {Blue Fire 9} hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người. Dưới ánh sáng u ám cực độ của hành lang ngầm cùng với chút hắt ra từ khẩu súng laser, hình dáng của con quái vật được chiếu lên đại khái.

Một cơ thể hình người nhỏ thó với bốn chi dài quái dị. Khuôn mặt như mặt khi trên cái đầu tròn và hàm răng nhọn hoắt nhô ra đáng sợ. Bốn cái móng vuốt không khổng lồ nhưng sắc như dao lam vung lên, bạc trắng. Và nơi ngực trái con quái vật là một khối thịt nhô lên hình mặt người vô cảm, đặc điểm không thể nào xóa bỏ của chủng loài Akuma. Nó là một con Akuma cấp 2 đã thức tỉnh năng lực xuyên tường.

Cả hai khẩu súng của Cô May đều không mang theo đầu đạn vật chất nên đã bắn trúng vài nhát rồi mà cũng chỉ để lại vài lỗ thủng trên người chứ không thể đẩy bay con quái vật đi chỗ khác. Con Akuma vẫn bảo trì nguyên vẹn tư thế vồ xuống đầu mục tiêu đã định trước của mình, cô nàng tóc mì tôm Vân Anh.

- Á Á Á!!! – Thấy con quái vật hiện ra ngay trên đầu mình, đôi chân nhỏ bé lập tức mềm nhũn mà ngã lăn ra đất, nhắm chặt mắt lại và tiếng thét sợ hãi vang lên.

Âm thanh sợ hãi của con mồi chỉ làm kích thích thêm cơn cuồng sát của dòng máu Akuma, hai cánh tay đang vồ xuống của con quái bỗng nhiên nhanh hơn vài phần.

Đúng lúc bộ móng vuốt sắc như dao lam đó chỉ còn cách đầu của Vân Anh vài centimet thì...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 18: Những Con Akuma...

Đôi móng vuốt sắc bén hạ xuống đầu con mồi, con Akuma dường như đã tưởng được mùi máu tươi, trong cái khoảnh khắc gần va chạm đó thì...

Lóe

Một tia sáng mãnh liệt đột ngột lóe lên, cả không gian u ám bỗng nhiên chói lòa. Chẳng ai biết nguồn sáng bắt đầu từ đâu, vì nó quá sức đột ngột và mãnh liệt đến mức tạm thời tước đi thị giác của tất cả mọi người. Cùng lúc đó, một tiếng thét chói tai quái dị cũng vang lên:

- Gréc...! Gréc...!! Gréc...!!!!

Ánh sáng mãnh liệt duy trì không đến một giây rồi từ từ dịu xuống, thị lực cũng đã bắt đầu về lại với mọi người. Với đôi mắt vẫn còn hoa lên vô vàn đốm sáng đủ màu, toàn bộ thành viên tiểu đội đều thấy đoạn hành lang ngầm vốn âm u mờ tối thì nay tràn ngập một thứ ánh sáng vàng ấm áp.

Vẫn còn nhớ như in pha tán công chớp nhoáng của con Akuma, tất cả vội vàng hướng ánh mắt về phía cô bé Vân Anh lúc trước.

Cô bé ngồi đó, vẫn bảo trì nguyên vẹn tư thế khi bị tấn công, đầu hơi ngửa lên và nét mặt sợ hãi tràn đầy nước mắt pha lẫn với nét tuyệt vọng kinh hoàng. Chỉ có điều, con người vốn đen tuyền đặc trưng của người Việt thì nay đã biến thành màu vàng kim. Đặc biệt hơn cả là trước trán của cô bé lơ lửng một

quả cầu ánh sáng, lớn hơn quả bóng bàn một chút và có màu vàng óng ánh. Có lẽ, nó chính là nguồn của ánh sáng mãnh liệt vừa rồi.

Con Akuma chẳng thấy đâu, có chăng cũng chỉ là vài vết máu đen sì vương vãi lung tung trên nền nhà chứng minh cho sự tồn tại của nó. Có vẻ như, đợt sáng mãnh liệt vừa rồi vô hại với mọi người nhưng lại mang đến tổn thương cho con quái thì phải, bộ móng vuốt đáng nhẽ phải xé đôi người Văn Anh ra nhưng nó lại chỉ gây được một vết rách dài dọc theo má trái của cô bé.

- Năng lực thức tỉnh!!! – Thủy hô to như giải đáp nghi vấn của mọi người. – Đội hình! Đội hình! Duy trì đội hình phòng thủ! – Trong hoàn cảnh này, bất cứ một phút giây lơ là nào cũng có thể mang đến hiểm nguy trí mạng. Hai tên trời đánh không có ở đây, nên cô đành phải đứng ra mà chỉ huy cái tiểu đội lô nhô này.

Văn Anh đã được ai đó dựng dậy, có vẻ như vẫn còn ngơ ngác và có chút không tin với pha thoát chết gần như phản khoa học của mình, em để mặc cho mọi người lôi kéo mình đi. Quả cầu ánh sáng vàng óng ánh cũng không biến mất mà bay sát bên người, không còn tỏa sáng mãnh liệt nữa nhưng lâu lâu vẫn hơi lóe lên một cái.

Đối với đại đa số con người thì quang minh bao giờ cũng mang lại cảm giác an toàn hơn so với hắc ám. Và sau khi Văn Anh thức tỉnh năng lực “Quả tâm thư” của mình thì toàn bộ khoảng không gian lúc nào cũng tràn ngập một sắc vàng ấm áp.

.....

“Bá Tước” là một con người vĩ đại. Ngài ấy đã tạo ra bọn ta từ Dark Matter và ban cho bọn ta sinh mệnh. Bọn ta được tự do gần như tuyệt đối. Gây náo loạn và phá hủy mọi thứ thế nào cũng được, giết bao nhiêu người tùy ý và thoải mái thôn phệ linh hồn.

Ngài ấy là chúa tể của bọn ta. Và trong cơ thể của mỗi con Akuma đều có một tín điều cuồng nhiệt, đó là mãi mãi đi theo ý chí mệnh lệnh của Ngài.

Ngài ấy không thích Innocence, bọn ta cũng không thích. Sự thù ghét từ trong tận xương tủy đối với thứ vật chất có thể tổn thương được cơ thể mình đã tồn tại từ lúc bọn ta mới chào đời.

“Vùng đất này có dấu vết của một mảnh Innocence”, Ngài ấy đã nói thế. Thế là vô số Akuma hưởng ứng lời kêu gọi mà tiến đến nơi đây. Nhiệm vụ của bọn ta chỉ đơn giản là tìm và phá hủy đi mảnh Innocence đáng ghét đó.

Khi tới đây, bọn ta có một tên lv2, bao nhiêu tên lv1 ta không biết, ta chỉ biết là có ta và một tên nữa cũng sắp tiến hóa rồi. Mới đầu ta còn cứ tưởng đến cái thành phố ma chết toi này thì chẳng còn cơ hội mà tiến hóa nữa nhưng không ngờ, tự nhiên mọc ở đâu ra bao nhiêu là tên mặc đồ trắng. Ta với cái tên kia tranh nhau mù trời. Rồi số hán đồ hơn mà tiến hóa trước, còn ta thì phải âm ức đi săn nốt vài tên áo trắng còn lại trốn lung tung mọi hướng.

Hồi còn lv1, ta thấy tên lv2 nào cũng kì lạ kiểu điên điên. Và cái tên lv2 đi cùng tụi ta cũng thế. Đến nơi, hán chẳng có giết người phá phách như bọn ta, cũng không đập phá công trình mà ngay lập tức, hán tìm được một lối đi xuống mê cung dưới lòng đất và biến mất bên trong. Lúc đó, ta còn thấy hán vừa đi vừa nói năng linh tinh cái gì đó, mặt cười trông hết sức ngu.

Tổn bao nhiêu là công sức ta mới lên được lv2, thức tỉnh năng lực tự do hành động trong tường hết sức tuyệt vời. Ta cứ ngỡ là tất cả “Con người” và thậm chí cả Innocence đều đã bị cái tên mặt hề tiến hóa trước kia hốt hết rồi chứ. Thật không ngờ, lúc đang dùng năng lực mới chui lủi chơi bời lung tung thì lại phát hiện được dấu vết của Innocence. Bên cạnh cái “con Innocence” đó còn một đám người mặc đồ đen nữa.

“Chẳng lẽ là Exorcist...?”

Cười khẩy. Hồi còn lv1, nó không suy nghĩ gì nhiều nhưng chắc là cũng chỉ hơi xoắn xuýt chút. Bây giờ lên lv2 rồi, nó chẳng ngần ngại. Nó, không còn giống với lũ lv1 vô dụng kia nữa. Với cái năng lực bá đạo của mình, nó đủ tự tin để thách thức mọi đối thủ dám đứng trước mặt nó lúc này.

Vô cùng tự tin mà đến, để rồi mấy lần phải ăn quả đắng. Nó không hiểu, rõ ràng nó đi toàn trong tường và khuất bóng thế mà không hiểu sao lũ con mồi kia luôn kịp phát hiện đúng lúc máu chốt nhất. Mấy lần tấn công mà chẳng thu được về cái linh hồn nào. Máu của nó, máu của con mồi đều làm cho con cuồng sát thêm mãnh liệt.

Nó khinh thường việc dùng máu độc để kết thúc con mồi, điều đó chẳng khác nào với lũ lv1 cả. Nó lv2 rồi, nó phải khác, phải mạnh mẽ, phải cao cấp hơn cái bọn lv1 kia chứ.

Ngoài cái năng lực đi xuyên tường, cái thứ tương tự như đôi mắt trên đầu nó còn có khả năng nhìn xuyên qua được một số lượng vật cản nhất định nữa, số lượng bao nhiêu không quan trọng, miễn là tổng chiều dày không vượt quá giới hạn cho phép là được. Chính vì thế nên mỗi khi nhìn thấy con mồi, là dường như có một thứ gì đó từ sâu trong cơ thể thôi thúc nó phải tàn sát sạch, giết thể xác, nuốt cả linh hồn, phá hủy một cách triệt để nhất.

Lúc mới bắt đầu tấn công thì nó còn nhớ, nhiệm vụ ưu tiên hàng đầu là phải phá hủy được Innocence. Nhưng sau khi bị thương rồi thì nó bất biết. Bây giờ, chỉ có xé xác và ngẫu nhiên toàn bộ linh hồn của cái đám “con mồi” kia thì mới có thể thỏa mãn được.

Ngồi trong một cột đá lớn, con Akuma rất tự nhiên mà lê lười ra liếm bộ móng vuốt trên hai bàn chân trước của mình. Đợt tấn công vừa rồi, nó đã có tình chọn mục tiêu là đứa nhìn có vẻ yếu đuối nhất, linh hồn dao động cũng không ổn định nhất để tấn công, thế mà...

Cái thứ ánh sáng mãnh liệt ghê tởm làm tổn thương cả cơ thể hoàn hảo của nó. Lũ Exorcist giao hoát, giả vờ sợ hãi để dụ nó tấn công, may mà nó đã tiến hóa lên lv2 rồi chứ còn ở lv1 thì quả đây chết chắc. Đôi mắt không có lòng trắng thuần một màu đen xì lóe lên từng tia sáng âm u khác lạ. Nó nhìn chăm chăm vào quả cầu ánh sáng theo sát bên cô bé Văn Anh. Quả cầu đáng ghét liên tục tỏa ra thứ ánh sáng khiến nó khó chịu, thậm chí là... sợ hãi.

.....

Trong khi nỗi sợ hãi đang quán chặt lấy chân của những thành viên thuộc tiểu phân đội hộ tống thì bên này, nơi chiến trường giao phong trực diện, tình hình cũng nguy ngập không kém.

Không ngoại trừ một ai, tất cả những kẻ có mặt trên chiến trường này đều bị kéo rơi xuống đất.

Ba đứa thuộc tiểu đội luân hồi, chỉ còn có thằng Minh là còn nửa ngồi nửa quỳ, cơ bắp gồng lên chống lại trọng lực liên tục gia tăng lên mình. Đôi mắt híp bình thường trông cực kì ứ ỏi và hết sức đều giả của nó nay cũng đã chịu mở ra, nhìn về phía bóng đen lớn mới xuất hiện trên chiến trường, hai hàng chân mày hơi nhíu lại vào nhau làm cho đôi mắt dài càng thêm sắc bén. Còn bé Lan thì liên tục run rẩy. Em mím chặt đôi môi nhỏ của mình cố gắng chống đỡ cơ thể bằng cả bốn chi, cái đuôi dài trắng muốt vốn nhẹ nhàng và mềm mại thì nay nặng trĩu khó khăn chuyển động, khẩu lục nhỏ hai nòng nặng như quả tạ run rẩy chìa về phía bóng đen, sẵn sàng khai hỏa.

Thằng Thi còn trực tiếp hơn. Nó dứt khoát nằm dài ra nền cát, đôi {Ramber 2.0} nhanh chóng chuyển từ thể [Rắn] về thể [Khí] còi bỏ một phần trọng lực tác dụng lên cơ thể mình. Cơ bắp toàn thân đều bị nó thả lỏng, chỉ còn để lại [Vi Không] nơi những vết thương nghiêm trọng, liên tục hít sâu để nạp đầy Ôxi vào trong cơ bắp, nó lại chuẩn bị cho một cú bộc phát bất ngờ.

Phía bên Exorcist cũng không khá hơn là bao, một kẻ trọng thương, một kẻ thì bắt đầu bộc phát tác dụng phụ sau khi tiến hóa vũ khí trừ tà, và cả hai đều đã ăn không ít thiệt thòi từ ba kẻ cướp Innocence kì lạ.

Trọng lực liên tục gia tăng chưa thể đánh gục được Kanda, nhưng mấy vết thương trên cơ thể lại trào máu và đau ê ẩm. Anh nửa quỳ, cánh tay còn hoạt động được nắm chắc cây Mugen cắm sâu xuống nền cát để làm thêm một trụ đỡ giữ cho cơ thể không ngã gục. Bên cạnh Kanda, Allen cũng cố gắng chuyển cánh tay đang rạn vỡ của mình về dạng móng vuốt bầu chặt vào một đoạn cột đá cụt bên người, cắn răng giữ lấy thăng bằng.

Con Akuma là thảm nhất, bị trọng lực kéo giật xuống đất, lại đứng vào chỗ mấy thanh ánh sáng vừa rơi trước đang cắm đầy xuống nền cát và chìa như chông lên trời. Cơ thể tiếp xúc với các thanh ánh sáng, nền cát không chắc chắn nên mấy thanh ánh sáng đó bị ấn lún sâu thêm xuống nền nhà. Không bị xuyên thủng nhưng những thanh ánh sáng chuyên dụng để tiêu diệt Akuma này cũng để lại vô số vết thương trên cơ thể con ác ma cơ khí. Những mảnh nhỏ cơ thể liên tục vỡ rời ra làm cho nó đau đớn mà lăn lộn kêu gào.

- Đoàng! – Chưa đợi khói bụi tan hết, bé Lan đã bắt đầu công kích thăm dò – Đoàng! Đoàng! Đoàng! – Bốn viên đạn với cự li xạ kích hiệu quả vậy mà lại như đá chìm vào biển, không tạo ra được chút bọt sóng nào.

Minh đã tiến vào trạng thái giải khóa gen ngay khi bé Lan bắt đầu nổ súng. Nó muốn lợi dụng trạng thái này để có đủ thời gian phân tích khả năng của đối thủ. Và nó nhìn thấy, bốn viên đạn sau khi ra khỏi nòng súng liền nhanh chóng mất đi quỹ đạo của mình mà đâm đầu xuống cát. “Khả năng điều khiển trọng lực thật đáng sợ!”

Khói bụi lập tức tan gần hết, để lộ ra hình dáng thật sự của kẻ vừa tham gia chiến trường. Một con Akuma to lớn với phần thân trên mang hình dáng con người, còn phần thân dưới là bốn cái chân khớp gấp bằng kim loại khổng lồ, trông tương tự như chân của robot hình nhện và mỗi cái phải dài hơn 2 mét chìa đều ra bốn phía để đỡ lấy trọng tâm nặng nề. Phần thân người bên trên của con Akuma ăn mặc giống như cao bồi, cái áo da cứng phanh ngực để lộ ra phần mặt nạ mặt người vô cảm nổi bên trong. Thậm chí, trên đầu cũng là một cái mũ cao bồi bị kéo xuống thật sâu để che đi hơn một nửa khuôn mặt. Trên người con Akuma, là vô số dây cài đạn quấn vòng quanh. Thậm chí, sau lưng nó còn có một nòng súng gating gun chìa xuống eo và một nòng bazooka nhô lên khỏi bên vai.

Nhìn về phía bé Lan, khoe miệng dưới vành mũ cao bồi của con Akuma khẽ nhếch lên khinh thường. Rồi nhanh như chớp, cánh tay phải vung lên, một khẩu súng lục cón đeo bên hông kiểu cao bồi bị nó rút ra, chìa thẳng về phía bé Lan vẫn còn cắn răng run rẩy vì trọng lực.

- Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! – Bốn tiếng nổ vang lên liên tiếp, tia lửa xanh lét từ nòng súng lóe lên, chói mắt một cách lạ thường.

Với trạng thái {Giải khóa Gen}, Minh có thể nhìn thấy đường bay của từng viên đạn một. Con Akuma này là một xạ thủ, nó không chìa thẳng súng vào bé Lan mà lại hơi chếch nòng lên phía trên một chút. Rồi với tác dụng của trọng lực chống chất, quỹ đạo của những viên đạn vẽ ra một đường cong parabol hoàn hảo có điểm kết thúc ở ngay vị trí bé Lan đang bò. Từ cái đuôi xoáy khí mà mỗi viên đạn để lại trong không gian, Minh chắc chắn rằng mấy viên đạn này bay không nhanh nhưng lại mang lực xoáy vô cùng lớn, và một khi nó đi hình vòng cung thì lại càng trở lên nguy hiểm và khó tránh gặp nhiều lần. Nó vội vàng giậm chân, bộc phát toàn bộ lực lượng tích súc từ này giờ.

- Phốc... vù! – Trường trọng lực chống chất cản trở khả năng di chuyển lớn phi thường nhưng nó cũng kịp thời chắn ngang qua quỹ đạo của những viên đạn. Bàn tay bọc trong lớp giáp kim loại đỏ thẫm xòe ra, hứng lấy viên đạn đầu tiên.

- Choeng!!! – Âm thanh va chạm và lực xoáy đầu đạn hất văng bàn tay của nó ra. Không thể bắt chết được đầu đạn nhưng cũng bị Minh đập văng đi hướng khác. Thuận theo lực va chạm, Minh tiếp tục xoay người, bàn tay còn lại nhanh chóng tiếp lấy đầu đạn thứ hai.

- Choeng!!! – Đập văng đầu đạn đi trong một chuỗi hoa lửa, nhưng nó cũng bị lực va chạm đẩy tiếp đi, hoàn toàn hướng lưng về phía con Akuma và hai viên đạn còn lại. Nhưng không hề gì, nó đã tính cả rồi...

- Đoàng!!! – Ba vòi xả nhiệt ở một bên mu bàn tay cùng nổ, cung cấp thêm động năng để nó tiếp tục xoay người, cánh tay văng mạnh về đằng sau chuẩn xác đập vào đầu đạn thứ ba vừa bay đến.

- Đoàng!!! – Âm thanh phát ra từ ba vòi xả còn lại, lần này là nắm đấm hướng về phía đầu đạn cuối cùng.

- Choenggg!!! – Hoa lửa vung ra tung tóe... Nhưng hình như, lần này nó đâm sượt. Đầu đạn mài qua lớp giáp kim loại của đôi găng tay, hơi đôi phương hướng rồi bay sượt qua bả vai bé Lan, để lại một vết cắt dài đâm máu.

Bị thương, em khẽ kêu lên một tiếng đau đớn rồi gục xuống. Dưới trường trọng lực chồng chất này, điểm thể lực ít ỏi của em không thể đủ để duy trì hoạt động bình thường cho cơ thể.

Khi bé Lan gục xuống, hai mắt thằng Minh cũng tối sầm lại. Cô bé này là bảo bối của cả team, dễ thương, đáng yêu, cực kì hồn nhiên và có đôi phần ngây thơ khờ dại. Em, mang theo một chút tươi mát, yêu đời đến cho cái thế giới ngập tràn chết chóc mà bọn nó phải đối đầu. Chẳng ai có thể chịu được khi nghĩ tới việc làm em bị thương tổn. Vậy nên, rất nhiều lần vừa như vô tình, vừa như cố ý hai thằng đều xếp em vào vị trí hậu cần hỗ trợ phía sau, mặc cho vị trí đó chẳng hợp với năng lực của em chút nào.

Lần này, khi thấy em không nghe theo chỉ thị mà tự ý tham gia chiến trường, hai thằng đều vô cùng sửng sốt. Nhưng do tác chiến khẩn cấp không thể bị gián đoạn nên hai thằng liền không hỏi đến lí do gì nữa mà lập tức tiến hành phối hợp ngay.

Cẩn rằng, Minh cố gắng vận eo thêm nửa vòng, hai đầu gối chống mạnh xuống nền cát, đưa lưng về phía bé Lan và mặt hướng về phía con Akuma xạ thủ, hai cánh tay bọc trong đôi găng kim loại đẩy vết trầy xước chắn trước người.

[Tứ Linh thức - Thức thứ tư: Huyền Vũ thủ hộ]

Dùng chính cơ thể của mình tạo thành một bức tường bất khả xâm phạm, bảo vệ cho hai đứa đồng đội đang nằm đằng sau.

Con Akuma xạ thủ vẫn giữ nguyên nụ cười nhếch mép. Nó để mặc cho con Akuma chép hình lết cơ thể tàn tạ qua chân và chui vào lỗ hổng trên bức tường đằng sau. Tay phải vẫn chìa khẩu súng lục cón về phía thằng Minh, tay trái thì đã rút ra một khẩu lục nữa y như thế và chìa vào hai Exorcist đứng một bên thân mình.

- Doanggg! Doanggg! Doanggg! Doanggg! Doang! ....! – Vô số âm thanh chất chứa vang lên, hai Exorcist lập tức vung vũ khí của mình lên đỡ đạn. Phía bên kia, thằng Minh cũng lợi dụng trạng thái {Giải khóa Gen} để điều khiển đôi găng tay {Hỏa Liên Hoa} phát ra những tiếng nổ tương tự, nắm đấm kim loại đỡ lấy những đầu đạn xoay tròn.

- Choenggg!!! Choenggg!!! Choenggg!!! – Vô số cụm hoa lửa bắn ra, mỗi lần đỡ một đầu đạn là hai chân thằng Minh lại bị ấn cho lún sâu vào nền cát. Khi đang đỡ vô số viên đạn bắn thẳng và đạn bay hình parabol chính diện thì với tốc độ đã bị tua chậm vô số lần của {Giải khóa Gen}, Minh nhìn thấy có một đầu đạn đi theo quỹ đạo hình vòng cung về một phía và hướng thẳng đến một điểm nào đó trên eo phải của nó. Đang lơ đã với động tác đâm thẳng liên hoàn, Minh lơ đãng nhìn đầu đạn từ từ tiến lại gần cơ thể mình.

Nín thở, gồng mình, cơ bắp quanh eo nhanh chóng áp súc lại, nó đã chuẩn bị để nhận thêm một vết thương nghiêm trọng nữa rồi. Khi [Vi Không] đã tăng mật độ cơ bắp nơi sắp bị thương và đầu đạn cũng bay gần đến nơi thì.

- Choang...! – Âm thanh không giống như kim loại đâm vào da thịt. Bên cạnh Minh, thằng Thi đã kịp thời bật dậy và dùng lòng bàn chân tiếp lấy đầu đạn cuối cùng. Lực va chạm mạnh đến nỗi nó phải lấy chân trái làm trụ để cơ thể xoay tròn cả nửa vòng nữa mới triệt tiêu được hoàn toàn.

Giật mạnh chân phải để cho mũi giày hơi cắm xuống nền cát, Thi ổn định lại cơ thể của mình. Hít sâu một hơi, đôi mắt nhắm chặt từ nãy đến giờ khẽ mở, bên trong là những đường tơ máu ngập tràn. Cả cơ thể nó bắt đầu gồng lên, hai mắt trũng lõm để hai bên huyết thái dương nổi lên vô số sợi gân và mạch máu chạy dọc từ đuôi mắt, hướng về phía đằng sau chằng chịt và khẽ ngo nguẩy như những con rết sống. Và nó thấy... thấy vòng tròn hiệu ứng hút máu màu đỏ thẫm dưới chân thằng Minh. Thấy vô số điểm sáng nhỏ li ti hội tụ lại trong không gian và nhập vào người bé Lan. Nó còn thấy những dòng năng lượng màu xanh thẫm liên tục vạch ra vô số kí hiệu như vi mạch điện tử trên vũ khí của hai Exorcist. Cuối cùng, nó thấy một khối không gian hình cầu màu nâu thẫm có bán kính phải đến cả trăm mét với con Akuma xạ thủ làm trung tâm và toàn bộ mọi người ở đây đều nằm trong khối không gian đó.

Kí hiệu ngôi sao năm cánh lộn ngược trong mắt trái càng trở nên đỏ thẫm. Trên con người đen xuất hiện năm vết sắc cùng màu ở vị trí giữa những cánh sao và lan dài ra trông mắt. Con mắt này nó đạt được cùng lúc với kỹ năng [Phệ Hồn] của quạ tân thủ. Lúc ban đầu, nó chỉ có tác dụng nhìn được những cụm khối đen đại diện cho năng lượng linh hồn của những kẻ bị nó giết bay về cơ thể. Nhưng từ sau khi thành công [Giải khóa Gen] và kết hợp với trạng thái đó, nó bắt đầu nhìn được những thứ mà mắt thường không nhìn được, ví dụ như những sợi chỉ đen của Du, vòng tròn hiệu ứng phệ huyết của thằng Minh và tốc độ lan tỏa tinh thần lực khi Cỏ May dùng [Thiên Nhãn]. Thế nhưng, mỗi khi sử dụng, tinh thần lực của nó lại tiêu hao cực kì nhanh chóng. Con đau buốt kịch liệt cùng với dòng máu đen trào qua hốc mắt làm nó không thể tiếp tục duy trì trạng thái này.

Nắm mắt, co chân, Hồn lực lại điên cuồng vận chuyển dồn xuống hai chân theo lộ tuyến quyên thuộc của [Lam Sơn Pháo]. Hoa văn hình xích nhanh chóng leo ngược lên đùi, lần này nó định thử dùng kỹ năng bằng cả hai chân, thực hiện hai lần đá bay liên tiếp mặc kệ năng lượng tiêu hao và tác dụng phụ có thể không lường trước được.

Xoay người, sút thẳng, cú đầu tiên nhắm ngay vào lưng thằng bạn đang quỳ gối đỡ đòn. Không chút ngừng lại mà tiếp tục xoay thêm một vòng, [Lam Sơn Pháo] đã chuẩn bị ở chân thứ hai đá luôn vào bé Lan đang cố gắng bò dậy.

Không chút bất ngờ khi bị đá bay xa khỏi chiến trường, sau vô số lần bị đá đi, Minh đã quá quen với cái trạng thái này rồi. Nó khẽ co người, điều chỉnh tư thế ngay trên không trung. Theo cự li cách chiến trường ngày một xa dần, nó có thể dễ dàng cảm thấy trường trọng lực chồng chất tác dụng lên cơ thể ngày một yếu đi.

Bình thường, thằng Thi có thể đá bay Minh đi hơn 100 mét nhưng hôm nay, dưới tác dụng của trọng lực, mới bay được có hơn 50 mét Minh đã tiếp đất rồi. Nhưng không sao, nó đã hầu như không còn cảm thấy trọng lực gia trường lên cơ thể nữa. Vội vàng dang hai tay đỡ lấy bé Lan đang bay đến, thả em sang một bên và hướng về phía thằng bạn vẫn còn chật vật trong khu vực trọng trường. Lượng sinh mệnh lực đã tiêu hao mất quá ba phần của nó lại

một lần nữa vận chuyển, đồ án đồ nơi bụng trái lại một lần nữa mở ra, lập lòe.

[Hook King]

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 19: [Lưu Tinh Pháo]

Trong khi mấy đứa luân hồi giả tìm cách thoát li chiến trường thì hai Exorcist lại đang cố gắng điên cuồng phản kháng.

Cánh tay trái của Allen biến thành dạng móng vuốt to lớn chắn trước người cả hai, dọc theo cánh tay, đạn Akuma đã đục ra vài lỗ thủng to như cái chén uống chè. Cánh tay bây giờ càng trở lên tan nát, vô số mảnh vụn tự vỡ ra, rơi là tả.

Bên cạnh Allen, anh chàng đồng đội tóc dài cũng đang gục xuống, cánh tay cầm kiếm buông thõng, hai bên vai và cả quanh hông đều là những vết máu dài do đạn bắn sượt qua da thịt.

- Aaaaa!!! – Allen hét gồng mình hét lớn, sự điên cuồng hiện lên trong đáy mắt. Mặc kệ thương thế ngày một nghiêm trọng, cánh tay trái vẫn vung lên, chộp vào một đoạn cột đá gãy nằm bên cạnh, đoạn cột đá dài hơn 3 mét và phải to cỡ năm người ôm mới hết bị nhấc bổng lên, văng mạnh về phía con Akuma xạ thủ.

- Vu... vu... vu... vu... vu... – Đoạn cột đá vừa bay vừa quay tròn, vẽ ra từng hình rẽ quạt trong không gian. Allen đã cố tình ném cây cột hướng lên trên một chút để bù vào phần trọng lực chổng chát trong khoảng không gian này.

Nhìn cây cột bay đến một cách khinh thường, con Akuma khẽ nhếch miệng, một trong bốn cái chân to lớn hơi nhấc lên rồi lại giậm nhẹ xuống nền nhà.

- Uỳnh...!!! – Trường trọng lực lại một lần nữa gia tăng. Đoạn cột đá nhanh chóng mất độ cao rồi rơi thẳng xuống đất. Rơi ở vị trí phía trước con Akuma gần 10 mét làm cho một mảng bụi cát cuốn lên mù mịt.

Tấn công thất bại, Allen liền chống cánh tay diệt ác ma của mình xuống đất làm trụ, khó khăn di chuyển về phía người đồng đội của mình.

- Bún thiêu. Người có còn đủ sức để thực hiện một cú đập nữa không? – Kanda kẻ sát miệng vào một bên tai Allen nói. Bây giờ, cả cơ thể cậu ta toi tả như một mảnh vải rách vụn. Vết thương khắp người, máu thấm đỏ cả cái áo sơ mi trắng bên trong, thậm chí vào trong nền cát dưới chân cậu đứng. Giọng nói cứ trượt đi và cơ thể thì phát lạnh.

- Anh định làm gì...!?! – Allen hét hoảng hốt. Bây giờ, cả hai đều đã trọng thương rồi, Innocence cũng đã bị lực lượng bắt mình cướp đi, liều mạng chiến đấu ở nơi này đã không còn ý nghĩa. Allen đã chuẩn bị tìm cách rút lui, vừa để tranh thủ thời gian khôi phục thương thế, vừa là để đi tìm con búp bê và ông lão. Cậu thực sự lo cho hai người bạn họ. "Đã hứa rằng sẽ để họ bên nhau đến phút cuối cùng. Vậy mà..."

- Không kịp đâu. Cả ta và người đều không có kỹ năng di chuyển. Trọng lực thì ngày một mạnh lên. Nếu bây giờ mà quay lưng bỏ chạy, cả hai sẽ đều bỏ mạng lại chỗ này. – Kanda cắn răng nói. Trong khi đó, cậu nhấc người ra khỏi bả vai Allen, đôi chân run rẩy cố gắng chống đỡ trọng lượng của chính cơ thể mình. – Trả lời ta... Người có còn đủ sức để thực hiện một cú ném nữa không?

Allen mới trở thành Exorcist nhưng cậu ta hoàn toàn không phải là gà mờ. Đã trải qua rất nhiều trận chiến, tiêu diệt vô số con Akuma nên cậu cũng biết đạo lý đưa lưng cho người ta đánh đó. Nhưng biết làm sao được, cả hai đều đã trọng thương cả rồi, khả năng chiến thắng là gần như bằng không, nếu bỏ chạy thì may mắn còn có thể thoát được chứ ở lại với cái cơ thể này thì chết chắc. Allen hơi chần chừ, rồi khi nhìn vào ánh mắt sắc lạnh, bình tĩnh đến mức không chân thực của Kanda, cậu khẽ gật đầu – Nếu bất chấp phản ứng phụ thì tôi có thể ném được hai đến ba lần nữa.

- Tốt. Bây giờ người chỉ cần chú ý nghe theo lời ta thôi... – Đáp lại với khuôn mặt không biểu cảm, thanh kiếm vẫn cầm trên tay nhưng mũi bị kéo lê trên nền đất. Kanda dứt khoát vứt cái áo choàng ngoài của bộ chế phục đen xuống đất, hai bàn tay thành chảo xé tung cái áo sơ mi trắng nay đã chuyển thành đỏ lam và đồng băng vải băng bó vết thương quanh người. Cơ thể của Kanda không quá cơ bắp nhưng cực kì cân xứng, vô số vết thương lớn nhỏ chạy khắp người. Đặc biệt, nơi vị trí ngực trái còn nổi lên một vết xăm hình hoa sen chỉ còn bốn cánh.

Kanda khẽ nhắm mắt cho toàn bộ khí tức đều bị thu liễm lại, một trong bốn cánh hoa sen nơi ngực cũng nhạt dần đi và những vết thương quanh người thì khôi phục với tốc độ nhanh chóng mặt.

[Bông Sen Sinh Mệnh]

Đây chính là năng lực ẩn dấu của Kanda. Hình xăm bông sen liên tục cung cấp cho cậu một nguồn sinh mệnh lực to lớn giúp đẩy nhanh tốc độ khôi phục thương thế lớn hơn người bình thường gấp nhiều lần. Thậm chí, khi nguy cấp nó có thể bộc phát năng lực để lập tức khôi phục toàn bộ thương thế nhưng đổi lại, cậu mất một cánh sen. Hình xăm hoa sen này liên hệ trực tiếp với sinh mạng của Kanda, khi những cánh sen rụng hết, cũng là lúc cậu gục ngã.

Cảm giác như có một luồng điện chạy khắp cơ thể, đánh thức tất cả cơ bắp đang trong con ngủ vùi vì kiệt sức. Cơ bắp đầu nhúc nhích, những vết thương vô cùng nghiêm trọng trên cơ thể Kanda lập tức khép miệng với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy. Một nguồn năng lượng dồi dào ngập tràn trong mỗi phần cơ thể. Cảm giác như thể vừa được tái sinh...

Lúc này, đám cát bụi nơi con Akuma đứng cũng dần lắng xuống. Con quái dùng cả bốn chân bò nhanh lên vài bước để cơ thể lộ hẳn ra. Hai khẩu lục còn không còn thấy đâu nữa mà thay vào đó, khẩu Gatling gun đã bị nó kéo lên, kê vào một bên eo và chĩa thẳng về phía hai Exorcist.

Mấy đứa luân hồi già đã chạy ra khỏi vùng tác dụng của trường trọng lực rồi, chỉ còn có hai tên Exorcist này thôi, thế nên nó sẽ hành hạ hai tên này đến chết, xong rồi nó sẽ đuổi theo bọn kia. Chơi trốn tìm cũng rất thú vị!

Khỏe miệng vẫn chỉ hơi nhếch lên của con Akuma nay kéo rộng ra thành một nụ cười điên cuồng. Khẩu Gatling gun được khai hỏa, sáu nòng súng quay tít khê ra một chuỗi đạn dài, cày tung mọi thứ nó chạm vào trên đường đi. Cái thứ âm thanh như thể là đang xé vải ấy trở thành hồn ma ám vào tâm trí của mỗi một nạn nhân từng bị cái lưỡi lửa đó liếm vào.

Với sức mạnh mới khôi phục đang tràn ngập trong cơ thể, Kanda lại vùng kiếm. Vô số nhát chém với tốc độ cực nhanh đỡ lấy những đầu đạn đang bay đến.

- Bún thiêu !!! – Hét lớn ra hiệu cho người đồng đội của mình.

Không dám chậm trễ, Allen lập tức huy động cánh tay trái của mình. Nhặt lên một đoạn cột đá bên cạnh và xoay người, ném mạnh.

Dưới cơn mưa đạn, cây cột đá bay về phía con Akuma, khối hình trụ dài lớn cứ thế bị gọt dần, chậm lại.

Không dừng lại ở việc ném cây cột đá, Allen lập tức lấy lại trọng tâm cơ thể, cánh tay trái để sang một bên, xòe rộng.

Kanda cũng từ bỏ việc đỡ đạn đang trước vì cây cột đã bị ném đi đã chắn gần hết rồi. Lập tức chạy quay lại, nhún người đặt chân vào lòng bàn tay đang xòe ra của Allen.

- Aaaaaa!!!! – Allen hét lớn, sử dụng sức lực của toàn bộ cơ thể mà vùng tay, hất bay người đồng đội đang nhún trên đó về hướng con Akuma đang xả đạn.

Cây cột đá quá to nên trong thời gian ngắn, đạn Gatling gun của con Akuma chưa cày nát được, trường trọng lực cũng đã bị đẩy lên cực hạn không thể nào tăng thêm. Cây cột đá bất chấp sự cản trở của bão đạn mà bay tới nhưng nó chẳng lo, cây cột đá bé tí và tầm thường này mà đòi làm khó được nó à? Cánh tay phải đang đỡ lấy khẩu Gatling gun bỏ ra khỏi thân súng và đưa lên, họng Bazooka đeo trên lưng bị kéo ngược lên vai, nhắm đạn.

- XUYNNH !!! – Viên đạn pháo bay ra khỏi nòng Bazooka, để lại một cái đuôi lửa dài phụt về đằng sau, lao nhanh vào tảng đá lớn đang bay đến và phát nổ mãnh liệt. Đá vụn và mảnh đạn bị áp lực vụ nổ bắn đi khắp nơi, văng cả vào con Akuma bên dưới.

Mặc kệ các mảnh vụn rơi như mưa lên người, con Akuma vẫn ngửa mặt, nhìn chăm chăm vào vị trí của cái cột đá trước kia, nòng pháo trên vai không hề được bỏ xuống. Mép con Akuma nhanh chóng kéo sang hai bên, tạo thành một nụ cười tươi hết cỡ, cơ thể nhanh chóng sinh ra một viên đạn pháo mới và tự động nạp vào buồng đạn. Bóp cò...

- XUYNNH !!! – Lại một viên đạn pháo nữa bắn thẳng lên trời.

Kanda thực hiện động tác xoay người trên không trung, thanh Katana được bọc trong một lớp kiếm khí trừ tà vùng mạnh. Với nguồn năng lượng cuộn cuộn trong cơ thể, Kanda vùng ra một luồng kiếm khí hình bán nguyệt, hướng thẳng về phía đầu đạn đang bay đến và đưa luôn con Akuma và trong tầm công kích.

[Mugen – Tai ách chiêu lai] [Nhất ảo thức – Địa ngục trùng]

- Xoẹt... Uyển! Uyển! – Viên đạn pháo bị luồng kiếm khí bẻ ra làm đôi bay về hai bên và phát nổ ngay sau lưng Kanda. Luồng kiếm khí bắt đầu hóa hình thành vô số ảo ảnh quỷ trùng địa ngục tiếp tục lao về phía con Akuma.

Thả tay cho khẩu Bazooka trôi ngược về lưng, khẩu Gatling gun lại bị kéo lên, nhắm đạn.

Kiếm khí không có hình dáng xác định cụ thể nhưng nó thực sự là một dạng công kích vật chất, đối với Kanda thì có cả hiệu ứng diệt hồn nữa. Vì là vật chất nên vô số quỷ trùng địa ngục do kiếm khí biến đổi thành bị bắn cho tan nát. Vài luồng kiếm khí nhỏ bé may mắn vượt được qua cơn bão đạn cấn lung tung vào cơ thể con Akuma nhưng có lẽ tác dụng chẳng có bao nhiêu.

Kanda xoay tròn cơ thể, từ trên cao lao thẳng xuống vị trí của con Akuma. Thanh Katana cũng quay tròn về ra một đường xoắn ốc được trang trí bằng vô vàn hoa lửa khi chắn đạn trước người.

- Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! – Trường trọng lực chông chênh như kéo gì cơ thể xuống, phản lực sinh ra ngược lên trên mỗi khi có viên đạn đánh trúng vào thanh kiếm làm cho Kanda không thể nào điều khiển được quỹ đạo rơi của mình.

- Ầm...! – Lao xuống nền cát cách chỗ con Akuma gần 7 mét, Kanda lập tức lộn vòng, hướng về phía đối thủ. Với cơ thể hoàn hảo và sức mạnh được khôi phục toàn bộ này, trường trọng lực gấp bốn đến năm lần bình thường làm sao trói buộc được khả năng vận động của hắn.

Con Akuma cũng vừa lùi lại vừa ấn nòng súng xuống bắn, những viên đạn bay sát qua người Kanda.

Lăn đi vài vòng, thành công áp sát người con Akuma, Kanda đột ngột đứng dậy, lưỡi kiếm trong tay cũng thuận thế vuốt ngược lên, cắt vào một cẳng chân của con quái.

- Ríttttt...!!! – Đôi môi mỏng dưới vành mũ cao bồi của con Akuma từ lúc bắt đầu chiến đấu đến giờ vốn liên tục duy trì nụ cười khinh thường rất tự tin thì nay đổi giọng, rít gào. Với năng lực gia tăng trọng lực trong một khoảng không gian hình cầu có bán kính 100 mét với chính bản thân mình làm trung tâm thì nó, từ trước đến nay đều không phải chiến đấu ở cự li gần đến thế. Hoảng loạn đưa đầu súng máy hướng về phía đối thủ, cơ thể liên tục chuyển hóa ra đầu đạn để xạ kích không ngừng. Với trường trọng lực chồng chất, thể trọng của con Akuma bây giờ lớn gấp nhiều lần khối lượng đầu đạn bị bắn đi nên độ giật gần như bằng không vậy. Nòng súng liên tục được kéo đi, lúc nào cũng nhắm về phía đối thủ của mình.

Tất nhiên, Kanda cũng chẳng chịu đứng yên chờ đạn, cầm ngược chuôi thanh kiếm, dưới chân bắt đầu di chuyển.

“Không nhất thiết và nhanh hơn đạn, chỉ cần nhanh hơn kẻ cầm súng là được”.

[Mugen – Vô Ảnh thức]

Sử dụng tốc độ cực nhanh và chuyển hướng bất ngờ, Kanda bám dính lấy người con Akuma, chạy xung quanh nó và liên tục ra đòn. Những nhát chém nhanh không đủ lực nhưng để lại vô số vết thương trên người con quái, hấn đang đợi một cơ hội để ra đòn chí mạng.

.....

Thì được kéo ra khỏi vùng trọng lực bằng kỹ năng [Hook King] của thằng Minh, lực quán tính làm nó ngã lộn dưới đất. Vội vàng vùng dậy, liếc mắt. Bé Lan hình như không sao, viên đạn chỉ bay sượt qua vai em và để lại một vết cắt dài ở đó. Có vẻ như, vết thương không bị nhiễm máu độc, điều này làm cho sự điên cuồng trong mắt thằng Thi vơi đi vài phần.

Cả ba đứa đã thành công thoát li chiến trường mà không vấp phải sự truy cản. Minh thoát khỏi trạng thái [Giải khóa Gen], đôi chân mảy dần ra làm cho ánh mắt dài sắc bén biến mất không còn. Đốc vội vào trong miệng hai ống thuốc khôi phục tinh thần lực và một viên thuốc khôi phục thể lực cấp tốc, nó cố nén lại cái cảm giác thoát lực trong cơ bắp và con đầu đang kéo đến trên đầu, ra hiệu cho hai đứa còn lại nhanh chóng rút lui, đây là cơ hội hoàn hảo nhất.

Bé Lan ôm lấy vết thương, run rẩy bò dậy đi theo.

Cuối cùng là thằng Thi, vẫn giữ nguyên [Cấm Thuật] để đề phòng. Thậm chí trạng thái [Giải khóa Gen] nó cũng không thoát ra để kiểm chế con thềm khát chiến đấu đang dâng lên trong cơ thể và cái ý nghĩ quay lại để nhào vào chiến trường sau lưng.

Cách chỗ bọn nó tầm hơn chục mét có một khung cửa đã đổ nát dẫn ra khỏi căng sảnh ngầm này. Di chuyển tốc độ cao, khoảng cách hơn 10 mét không tốn mất vài giây. Thằng Minh đã linh hoạt nhảy lên đóng đổ nát trước khung cửa, cánh tay phải đưa xuống nắm lấy tay trái đang vơi lên của bé Lan để kéo em lên cùng. Chiến trường phía xa vẫn tung bùng khói lửa.

Khi bé Lan đã đạp một chân vào đồng đổ nát, chuẩn bị đu người lên thì...

- Phụp...! – Trên một mảng tường đá cách chỗ em hơn một mét bỗng nhiên xuất hiện một lỗ thủng, vài mảnh đá vụn bắn ra tung tóe giống như là vừa bị đạn bắn trúng vậy. Và ngay sau đó thì – Phụp...! Phụp...! Phụp...! Phụp...! Phụp...! – Vô số lỗ thủng tương tự liên tục xuất hiện, chạy thẳng vào chỗ bé Lan đang đu người.

Thì lập tức động. Với sức mạnh của [Cấm Thuật], chỉ khẽ lắc người, nó đã xuất hiện bên cạnh bé Lan, rồi dùng cả cơ thể mình để phủ lấy tấm thân nhỏ nhắn của em. Nó cảm thấy vài đầu đạn đã đâm xuyên qua áo mà cắm vào trong lớp cơ lưng của nó. Hơi thất thần do có đề nén dục vọng chiến đấu nên ban này có vài phần lơ nhịp, và bây giờ, nó nghe thấy tiếng kêu đau đớn của cô bé trong lòng mình.

Bé Lan lại bị thương rồi. Vì một nhíp chậm của thằng Thi mà lưng em đã trúng thêm viên đạn. Nhìn cô bé đang gục xuống chân mình, sự điên cuồng cố gắng áp chế nẩy giờ của nó lại bùng lên mãnh liệt.

Ngoài đầu về phía chiến trường, đôi mắt chỉ còn lại hai màu đỏ - đen của nó trùng to hết cỡ. Nơi đó, chiến hỏa vẫn ngút trời, con Akuma đã thay hai khẩu súng lục bằng một nòng Gatling gun dài hơn mét và xả không tiếc đạn về mọi hướng. Có vẻ như, loạt đạn bắn về phía này chỉ là đạn lạc nhưng bây giờ, thằng Thi đểch thêm quan tâm nữa.

Hai tay vuốt nhanh qua chiếc hộp không gian sau lưng, lúc vung lên là hai bộ móng vuốt đen xì bị tung lên trước mặt. Cánh tay phải nhanh chóng lật lại, chiếc hộp không gian gắn chặt vào thắt lưng bị gạt chốt, rơi xuống cát. Cùng lúc đó, Thi cũng cúi người, lấy tay làm trụ mà dốc ngược đôi chân lên, vung về phía hai bộ vuốt đang rơi xuống. Những hạt bụi và mảnh kim loại của đôi giày ba trạng thái ở thể [Khí] nhanh chóng tách ra để đôi vuốt kim loại lấp lánh vào hai bàn chân trần của nó. Nhưng hạt bụi kim loại nhanh chóng quay về, tạo lại hình đôi giày nhưng bây giờ đã có thêm ba móng vuốt ngắn ở mũi và một ở chỗ gót giày. Mấy cái móng vuốt đều nhỏ ra khoảng gần năm phân, đen bóng và ánh kim.

Thời gian [Cấm Thuật] còn khoảng mười giây, đủ cho một đợt tấn công điên cuồng.

Trạng bị xong đôi móng vuốt, Thi lập tức vận lực, cả người lao nhanh về phía bức tường.

- Phốc - Nhảy lên cao hơn hai mét, ba móng vuốt ở mũi giày trực tiếp cắm vào đá cứng tạo thành một điểm đặt lực tạm thời. Sử dụng chính điểm đặt lực đó, cơ thể lại tiếp tục bật lên – Phốc... Phốc... Phốc... - Lợi dụng tốc độ cực nhanh, Thi chạy thẳng lên bức tường dựng đứng, bộ móng vuốt để lại từng vết lõm trên tường.

Ngay khi thấy thẳng bạn phát điên mà phóng lên tường, Minh đã lập tức nhảy ra khỏi khung cửa đá. “Chết tiệt, tốc độ quá nhanh!” - Minh nghĩ. Với tốc độ hiện tại của thẳng Thi, nó không thể nào [Hook King] chính xác được. Còn quay trở lại vùng trọng lực để yểm trợ là không thể nào, vào đó rồi đứng còn không vững nữa thì yểm trợ quái gì?

Ba giây, thẳng Thi đã vượt qua chiều cao của bờ tường đại sảnh ngầm, lực quán tính to lớn giúp nó tiếp tục chạy trên nóc mái vòm. Hiệu ứng giảm 10% trọng lực của đôi giày khi ở thể [Khí] và vị trí hiện tại nằm ngoài tầm bao phủ năng lực của con Akuma nên thẳng Thi chạy trên nóc vòm được gần 20 mét nữa rồi mới rời chân khỏi nóc vòm đá mà bắt đầu rơi xuống.

Trạng thái [Giải khóa Gen] vẫn còn giữ lại cho nó một chút lí trí. Bình tĩnh quay người, co chân.

- Păng! – Tiếng nổ chất chứa cùng với lực đẩy to lớn sinh ra dưới lòng bàn chân đẩy nó bay thẳng sang ngang, lao về hướng mà ở vị trí ở dưới đất là con Akuma đang kịch chiến.

Nếu theo phương thẳng đứng, một bước nhảy của [Thiên Không Dạ Vũ] chỉ có thể nâng nó lên cao cỡ hơn 4 mét nhưng nếu dùng để nhảy cóc theo phương ngang thì cự li dịch chuyển phải lên gần 20 mét. Và bây giờ, thẳng Thi còn phối hợp với cả hiệu ứng phản trọng lực của đôi giày ba trạng thái nữa.

- Păng! Păng! Păng! – Không thêm để ý đến lượng “Hòn lực” còn lại trong cơ thể, Thi thực hiện liên tiếp thêm ba bước nhảy nữa. “Hòn lực” cạn kiệt sạch sẽ, nó có cảm giác như thể tay chân đột nhiên lạnh hắt đi, ở trong trạng thái [Cấm Thuật] rồi mà vẫn cảm thấy cả người mất lực.

Động năng của bước nhảy cuối cùng tiêu hao hết, nhưng nó đã ở vào vị trí đỉnh đầu của con Akuma. Thi co toàn bộ cơ thể lại và bắt đầu rơi xuống. “Hòn lực” cạn rồi, [Cấm Thuật] vài giây nữa sẽ hết và lần này chắc chắn sẽ là bất tỉnh triệt để, [Giải khóa Gen] cũng không thể duy trì được nữa. Nó bắt đầu tiến vào trong khoảng không gian trọng lực. Trọng trường chồng chất khiến cho tốc độ rơi của nó càng nhanh hơn. [Sóng chấn động] đã bị triệt tiêu từ nãy, với chút lí trí cuối cùng nó gồng mình, cơ bắp toàn thân bắt đầu se lại, tuyệt học [Vi Không] được đẩy lên trạng thái cao nhất. Đôi {Ramber 2.0} nhanh chóng chuyển từ thể [Khí] sang thể [Rắn].

[Chùy – Vắn Thạch] với độ cao và trọng lực lớn vô cùng. Trong trạng thái này, tuyệt chiêu đã chuyển thành [Lưu Tinh Pháo]

Cả cơ thể nó bây giờ như một viên thiên thạch đang lao xuống với bàn chân duỗi thẳng và bộ móng vuốt sắc trên mũi giày.

...

Áp sát và tấn công nhanh khi phải chiến đấu với kẻ địch dạng xạ thủ, Kanda đã chứng minh được tác dụng vượt trội của chiến thuật này. Trường trọng lực chồng chất ảnh hưởng cực lớn đến khả năng di chuyển, nên Kanda không thể tránh khỏi mà dính vài viên đạn vào người. Nhưng bù lại, anh cũng gây ra vô số thương tích trên cơ thể con quái.

Một chân đã bị chém gần đứt, nòng Bazooka và cả hai cây súng lục đều bị phá hủy, trên cơ thể còn nhiều vết thương nông sâu không đồng nhất, con Akuma bây giờ đã bất chấp sự kêu ngao của lv2 mà bắt đầu thâm độc vào trong mỗi viên đạn. Sáu nòng súng của khẩu Gatling gun xoay tít khạc ra cả một cơn bão đạn đuổi theo hình bóng kẻ thù.

Máu đỏ từ miệng vết thương lan ra nhưng lập tức bị nguồn sinh mệnh lực khổng lồ từ hình xăm bông sen khuyết cánh và năng lượng của Innocence thanh tẩy sạch sẽ. Có chút máu chảy ra nhưng lập tức ngừng lại, đầu đạn vẫn còn trong cơ thể nên vết thương không khép miệng nhưng chả sao, chỉ cần chiến lực được bảo toàn là ổn rồi. Lại một lần nữa lướt qua người con Akuma, nhân thêm ba viên đạn vào vai và để lại một nhát chém sâu nơi bụng con quái, Kanda lập tức bẻ góc, chuẩn bị một đợt tấn công nữa từ phương hướng khác thì...

Trải qua vô vàn trận đánh, bất cứ chiến binh nào cũng luyện được một chút năng lực dự cảm nguy hiểm đến gần, và Kanda cũng vậy. Bất giác hơi liếc ánh mắt lên đỉnh đầu, Kanda thấy một thứ gì đó đang rơi xuống vị trí này. Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt hồi thúc cơ thể phản ứng. Lập tức dậm chân, bẻ góc, Kanda phóng thẳng ra ngoài, kéo dần cự li với con Akuma bằng tốc độ nhanh nhất của mình.

...

Đang luống cuống và tức điên lên với tên Exorcist bám dai như đĩa, tự nhiên con Akuma xạ thủ lại thấy đối thủ của mình chủ động kéo dần cự li.

Cận chiến vốn không phải là thế mạnh của nó. Với những đối thủ bình thường thì chỉ bằng trường trọng lực là đã không có kẻ nào có thể lại gần, thêm hỏa lực áp chế nữa thì lại càng không thể. Thế nhưng, chỉ vì một phút khinh địch mà nó để cho “Con đĩa” này bám được vào người, thế là chết đó. Cứ tưởng là phải dùng đến tuyệt chiêu cuối cùng tự bạo một phần cơ thể để kéo dần cự li mới có cơ hội lật ngược thế cờ. Vậy mà cái “Con đĩa” này lại tự động tách ra mới hay chứ.

“Lần này thì ông thách mày lại được gần đây đấy!!!”

Vui mừng chĩa nòng súng về phía kẻ địch đáng ghét, tia lửa mới bắt đầu lóe lên thì...

- UỠNH!!!!

Con Akuma bỗng nhiên cảm thấy cả người mình nhẹ bẫng, tầm nhìn được nâng dần lên cao và nó thấy bên dưới, các mảnh cơ thể của chính nó đang vỡ ra tan nát, văng tung tóe. Vị trí nó đứng như thể vừa bị pháo kích vậy, một cái hố lớn xuất hiện và cát bụi bay mù mịt, một vòng tròn sóng xung kích lan ra, thổi bay đám cát vừa bắn lên và thổi bay cả vô số mảnh vụn cơ thể của nó nữa. Và bằng con mắt Akuma, nó thấy sợi xích tâm linh nối cơ thể nó với linh hồn hạt nhân dần tan rã. Cả cái linh hồn mang đáng về đau khổ đó và sợi xích tâm linh, còn có một vài thứ khác tương tự xung quanh nữa đều hóa thành một cụm khói xám để rồi bị hút vào trung tâm của cái hố.

Chiếc mũ cao bồi của con Akuma bay mất, ánh sáng lí trí trong đôi mắt thuần đen của nó cũng biến mất, cái đầu không sự sống rơi xuống nền cát, lăn lông lốc thêm vài mét rồi nằm im không phản ứng. Trường trọng lực chồng chất cũng đột ngột biến mất không còn.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 20: Thoát...

Con Akuma có khả năng gia tăng trọng lực bị tiêu diệt, trôi buộc lên cơ thể mà nó tạo ra với mọi người cũng không còn.

Chưa kịp quen với trọng lực thay đổi đột ngột, lực bật về quá mạnh so với điều kiện bình thường làm Kanda hơi bị mất đà, ngã ngửa về đằng sau, cả cơ thể trượt đi trên nền cát hai, ba mét mới dừng lại được. Cách đó không xa, Allen đã ngất đi từ nãy, sau khi sử dụng nốt chút sức lực để thực hiện cú ném cuối cùng.

Ở vị trí mép ngoài của căn sảnh ngầm, hơn trăm mét cách chỗ thăng Thi rơi xuống, thăng Minh đã đứng đó, tay phải nó cắp bé Lan bên hông, tay trái đưa về sau cài chốt chiếc hộp không gian của thăng Thi vào đai lưng, cạnh chiếc hộp không gian của mình. Cùng lúc đó, phía bụng trái của nó cũng lập lòe một đường vân ánh sáng đỏ rồi nhanh chóng kéo thành một đồ án ma pháp trận hình tròn.

[Hook King]

Mục tiêu của nó không phải là Allen, cũng chẳng phải Kanda, thăng Thi chưa rõ sống chết nhưng lún hẳn vào cát rồi nên cũng không thể kéo được. Lân này, nó phóng sợi xích vào một chân cột đá cụt gần chỗ bạn mình.

- Vút...! – Không còn bị cản trở của lực trọng trường chồng chất, khoảng cách hơn 100 mét với [Hook King] chỉ mất có gần ba giây.

- Phốc... Pập, pập, pập...! – Tự động kết thúc [Hook King] khi còn cách vài mét, Minh tiếp đất, chạy thêm vài bước để triệt tiêu hoàn toàn lực quán tính. Di chuyển nhanh và dừng lại đột ngột động đến vết đạn bắn trên lưng làm cho bé Lan lại kêu lên đau đớn. Viên đạn không lập tức cướp đi mạng sống của em nhưng với điểm sinh mệnh lực không được lớn của mình, vết thương này đối với em có thể coi là trí mạng. Không có thời gian để quan tâm đến nhiều thứ như vậy nữa, Minh vội chạy đến chỗ cái hố bị khoét ra giữa nền nhà bằng cát.

- Thi ơi...! – Vừa lo lắng gọi nhỏ vừa vội vã ngó đầu vào, Minh không hi vọng gì nhiều, chỉ mong sao cho thăng bạn mình còn lại một hơi thở đã là tốt lắm rồi.

Dưới đáy hố cát, thăng Thi đã gục đầu xuống để cho máu từ miệng, từ mắt và từ hai lỗ mũi trào ra, chảy xuống cằm, chảy xuống áo và nhỏ từng giọt lên cát vàng. Cả nửa thân dưới của nó vẫn cắm ngập vào nền cát, nửa thân trên thì mềm nhũn ngã oặt sang một phía, đôi mắt nhắm nghiền và máu đen từ nền cát quanh người thẩm ngược lên trên.

Vừa nhìn thấy Thi, bé Lan đã lập tức òa khóc. Em giẫy khoi cánh tay thăng Minh mà hấp tấp bò xuống dưới cái hố, mặc kệ cho vết thương trên lưng vì chấn động mạnh mà trào máu. Đưa đôi bàn tay nhỏ bé run rẩy ôm lấy đầu thăng Thi, tiếng khóc của em như vỡ òa mà ra, xuôi theo dòng nước mắt đánh thức cả một khoảng im lặng chết chóc của chiến trường.

Thăng Minh cũng tới ngay sau bé Lan, mặt nó tái cả đi khi nhìn thấy tình trạng hiện tại của thăng bạn. Bọn nó chưa bao giờ thực hiện một cú nhảy ở vị trí cao như vậy, lại còn trong trường trọng lực chồng chất nữa. Hồi còn ở {Thế giới Gốc}, có mấy lần bọn nó nhảy từ độ cao hơn 50 mét xuống nền đất mềm nhưng trong khi nhảy phải thực hiện nhào lộn giảm tốc, tiếp đất rồi phải nhún người hoãn sung, phải lăn tròn để triệt tiêu động năng và quán tính. Bây giờ, vô cái {Kho Dữ Liệu} này rồi, nó hi vọng với cơ thể được cường hóa gấp hơn hai lần hồi trước và một đồng đạo cụ kỹ năng hỗ trợ có thể giữ được cho thăng bạn mình một mạng.

Triệt tiêu lớp giáp trên bàn tay phải, Minh đặt nhẹ hai ngón tay vào động mạch cổ thăng bạn. Lặng lại trong giây lát rồi nó thu tay về, thở mạnh ra một hơi và cất tiếng cười. Mạch vẫn còn đập, dù rất yếu, và ngực thăng Thi vẫn khê phập phồng thoi thóp thờ. Vội vàng móc ra một đồng thuốc khôi phục linh tinh và nhét cả vào mồm thăng bạn.

Biểu hiện của Minh làm bé Lan bình tĩnh hơn rất nhiều, em không khóc thành tiếng nữa nhưng nước mắt lại càng trào ra nhiều hơn trước. Em khóc vì sợ thăng Thi sẽ bỏ em lại mà đi, vì đau xót thay cho những vết thương trên người nó và vì vui mừng khi nó vẫn còn sống sót. Em vội vàng dùng hai bàn tay nhỏ nhắn của mình cuống cuống cào đi lớp cát đang chôn mất nửa thân dưới của Thi ra.

Không nhẹ nhàng như bé Lan, thằng Minh trực tiếp ôm vào vai Thi mà kéo nó lên. Từ nãy đến giờ phải gằn chực giẫy rỗi và ở đây, không chỉ có một mối uy hiếp từ Akuma mà các Thầy trừ tà cũng coi bọn nó là kẻ địch. Thằng Thi thế này thì phé hẳn rồi, bé Lan cũng bị thương nặng, còn một mình nó thì không chắc đã đủ sức để đối phó với tên tóc dài kia. Cần phải rút lui khỏi đây ngay lập tức. Về phần thương thế và tính mạng của thằng Thi thì nó không lo mấy, hai thằng bọn nó đều thuộc vào cái dạng sống dai như đĩa rồi, chỉ cần còn một chút hơi thở là không thể nào chết ngay được đâu.

Minh dang hai tay, ôm gọn thằng bạn trong ngực. Toàn bộ cái quần dài của thằng Thi đều rách ra toi tã, lộ ra da thịt đầy vết nứt vỡ và vết cắt dài kéo dọc từ dưới gót chân lên, trên da còn vài ba hoa văn hình sợi xích đang thu dần từ đùi xuống bàn chân. Say khi rút được cả người thằng Thi ra khỏi nền cát, Minh thấy toàn bộ phần thân dưới của nó mềm oặt đi, máu chảy tòng tòng. Nhanh tay sờ qua một lượt, Minh dự là phải toàn bộ xương nửa thân dưới của thằng Thi đều gãy nát cả rồi. Bàn đồ này chắc chắn chẳng thể nào nhòe được gì từ nó nữa.

“Đến lúc phải sấm {Bùa Thanh Tinh} để xích thằng này lại rồi. Chứ cứ thả lỏng thế này có ngày nó quay lại đập cả mình thì chết!!!” Minh nghĩ trong đầu, cùng lúc đó nó cũng nhanh chóng kẹp thằng bạn vào nách, bảo bé Lan tự bám lên lưng rồi giậm chân nhảy ra khỏi hồ cát.

Bên trên, Allen vẫn nằm dưới đất, cánh tay trái không còn duy trì được hình thái chiến đấu nữa mà biến về dạng thông thường. Cả tay áo rách hết ống để phơi ra cánh tay bị nguyên rủa đen sì, đầy vết thương và đẫm máu.

Về phần Kanda. Trong lúc bật ra ngoài để tránh khỏi phạm vi của [Lưu Tinh Pháo], do muốn chạy được xa nhất có thể nên hắn di chuyển theo một đường thẳng và như thế thì không thể chuyển hướng né đạn được. Chỉ khoảng một, hai giây mà đã có hơn chục viên đạn cắm vào người. Lợi dụng khoảng lặng của chiến trường, Kanda cố gắng khôi phục lấy phần nào thương thế. Vô số đầu đạn còn giắt trong người và máu độc của Akuma thực sự khó chịu, bản thân hắn cũng đã tiêu hao rất nhiều thể lực khi chiến đấu với tốc độ cao trong môi trường cao trọng lực.

Lúc Minh cặp hai đứa đồng đội nhảy lên khỏi hồ cát thì cũng vừa lúc Kanda chống kiếm loạn choạng đứng lên. Nhìn từ ngoài vào thì thằng Minh hầu như còn nguyên vẹn. Có vẻ như, nó là đứa có thương thế nhẹ nhất trong số những kẻ tham gia trận chiến này. Trong khi đó, bên phía Exorcist thì...

“Bún thiêu đã vô dụng rồi. Thằng Finder Toma đã trốn mất hút từ khi mới bắt đầu khai chiến. Dù sao thì chạy trốn cũng là kỹ năng sinh tồn quan trọng nhất của cái lũ yếu đuối đó, mà có ở lại thì cũng chẳng thể đánh đấm được gì, chỉ có chết oan dưới họng súng Akuma mà thôi. Còn mình thì... Năng lực tái sinh cấp tốc đã kết thúc, với cái cơ thể bị thương và suy giảm thể lực nghiêm trọng này thì...” Kanda do dự. Rút lui thì không được mà tấn công... hẳn lại không nắm chắc.

Minh khẽ nhếch miệng cười, đôi mắt lờ mờ thẳng vào tên Exorcist tóc dài vừa đứng dậy kia. Ánh mắt của nó mang vài phần thách thức, vài phần khiêu khích, lại pha thêm thêm cả một nét khinh thường. Thực ra thì nó không có tự tin như thế đâu mà chỉ cố làm ra vẻ đấy thôi. Người không biết chuyện nhìn vào còn tưởng là ác liệt lắm nhưng thực sự thì, gánh nặng thể lực từ [Cấm Thuật], tác dụng phụ của [Giải khóa Gen] và cả sức nặng tính mạng của hai đứa đồng đội trọng thương nữa, tất cả đều dồn lên người nó. Bây giờ, chỉ cần đối thủ dám tổ chức một đợt tấn công nữa thôi là cả ba đứa đều chết chắc.

Thấy tay Exorcist kia đã bật dậy rồi mà lại không lập tức tấn công ngay, nó mừng rơn trong lòng.

“Bây giờ mà không tấn công bọn anh ngay thì cũng đừng bao giờ nghĩ đến chuyện tấn công lại nữa nhé!” Minh phấn khởi nghĩ, cánh tay trái còn rành của nó khẽ phẩy, một cái mắt kính râm phong cách đã xuất hiện trên mặt, nụ cười của nó càng thêm rực rỡ. Minh vung tay lần nữa, và Kanda thấy vài khối gì đó bay về phía mình.

Không cần biết thứ bay đến là cái gì, chỉ cần chém rụng tất cả là được. Thanh katana đã được rút về, kẻ sát một bên eo và trên lưỡi kiếm, một lớp khí mỏng đã bắt đầu bao phủ. Kanda vung kiếm, một vòng kiếm khí hình bán nguyệt tỏa ra trước người, lan nhanh về phía vài khối vật thể lạ và kẻ thù.

Thế nhưng, vượt ra ngoài sự dự đoán của Kanda, mấy khối vật thể nhìn không rõ đó vừa mới bay ra khỏi tay thằng Minh được một đoạn ngắn thì đã...

- Lóe! – Ánh sáng mãnh liệt đột ngột bùng lên, kèm theo đó là một âm thanh inh tai nhức óc. Do tập trung nhìn vào nên Kanda lập tức mất đi thị giác, âm thanh lớn làm đầu óc choáng váng nên cảm giác về thời gian cũng trở lên mơ hồ, cậu ta chỉ còn cách nhắm chặt hai mắt, cố gắng cúi người xuống thật thấp và thanh Katane hoành trước ngực để phòng.

Ánh sáng dần yếu đi. Lúc Kanda lấy lại được thị lực của mình thì bọn cướp Innocence đã biến đâu mất, trên chiến trường tan tác chỉ còn lại mình cậu cùng với người bạn đồng đội Allen nằm dưới đất. Vài cụm khói xám tỏa ra từ mấy chỗ khác nhau trong căn sảnh ngầm, nhanh chóng che phủ mọi thứ và chiếm lĩnh toàn bộ khoảng không gian này.

- Chết tiệt...! – Văng tục một câu, mở miệng nhả ra một ngụm máu, Kanda lập tức túm lấy Allen mà vác lên vai, vừa cố gắng triệu hồi con Golem liên lạc của mình vừa đi ra khỏi căn sảnh ngầm đổ nát.

.....

- Học...! Học...! Học...! – Minh vừa há miệng thở dốc vừa nặng nhọc cất bước. Cố gắng lết người qua một đoạn hành lang ngầm u ám, để rồi xuất hiện trước mắt nó lại là điểm cuối cùng của một con đường cụt. Chán nản thở hắt ra một hơi, nó dùng chút sức lực còn lại của mình đặt thằng Thi và bé Lan xuống đất, sau đó nó cũng ngã vật xuống theo. Chưa bao giờ nó cảm thấy sự cần thiết của Cô May như lúc này, mò mẫm được một lúc rồi mà toàn đi vào đường cụt, bộ đàm cá nhân đã được nó kích hoạt lại và liên tục gửi đi yêu cầu trợ giúp mà vẫn không thấy hồi âm.

Đầu nó đau như búa bổ, đây là tác dụng phụ của [Giải khóa Gen], cho dù trước khi tiến vào bản đồ, bọn nó đã đòi ra rất nhiều thuốc khôi phục tinh thần để phòng. Nhưng dù gì thì cũng phải tốn chút thời gian để phát huy tác dụng chứ.

{Dung dịch bổ sung tinh thần lực: Philatep}

Loại: Hạ phẩm

Chất lượng: Ròm

Mô tả: Người sử dụng trực tiếp hấp thu vào cơ thể, trong vòng 30 giây khôi phục 30 đến 50 điểm tinh thần lực.

Chú ý: Hiệu quả sẽ giảm dần nếu dùng liên tục trong một thời gian ngắn.

Những ống thuốc nhỏ bằng đầu ngón tay út, tạo hình y như lọ penicillin và bên trong có chứa một thứ dung dịch màu xanh lam hơi phát sáng. Sau khi đã dốc khoảng ba, bốn lọ vào mồm rồi, đầu nó mới đỡ đau được một chút. Minh còn cạy mồm thẳng bạn ra, đổ vào trong đó vài lọ nữa. Mấy ống thuốc loại ròm này chỉ tốn có 3 điểm tích lũy cho mỗi phần nên bây giờ bọn nó không sợ thiếu.

Minh đập cây đèn ma pháp ra khỏi hộp không gian để chiếu sáng cả đoạn hầm cụt này, cũng là để thuộc tính [Phệ Quang] của cơ thể bé Lan phát huy tác dụng. Vết thương của Lan không quá mức nghiêm trọng nên em có thể tự xử lý thương thế cho mình được rồi. Tất nhiên là cũng chỉ có xịt vài ống thuốc khử trùng, cầm máu và giảm đau rồi bằng bó lại qua loa thôi, đầu đạn vẫn mắc kẹt, ít nhất là cho đến khi gặp được những người khác đã.

Lan bò dậy, em lục lọi một lúc trong cái ba lô của mình rồi lôi ra cái bệ cao su bơm hơi bỏ túi. Kéo một cái chốt trên máy bơm hơi siêu tốc, tấm cao su vốn được gấp gọn lập tức bung ra, phình lên, bịt kín cả đoạn hành lang tạo ra một khoảng không gian khép kín ngăn cản toàn bộ ánh sáng không cho lọt ra bên ngoài.

Thằng Thi vẫn vậy, còn thằng Minh thì sau khi nằm xuống, nó cũng lập tức ngoẹo đầu về một bên mà bất tỉnh, gánh nặng thể lực đã vượt qua giới hạn chịu đựng của nó mất rồi. Mấy vết thương không còn được [Vi Không] kiểm chế lập tức trào máu tươi. Không còn chiến đấu, sinh mệnh lực cũng giảm xuống còn có hai phần nên nó không dám khởi động [Bất Tử Chiến Văn].

Vội bò đến bên người thằng Thi, nhìn cơ thể toi tã của nó, em lại bất giác trào nước mắt. Bé mìm mòi, đôi bàn tay run rẩy cẩn thận cời bỏ nốt những mảnh trang phục toi tã trên người nó, sau đó, Lan cặm cùi xử lý vô số vết rách ngoại thương và nhẹ nhàng băng bó.

Trong cái khoảng không gian kín mít này, thời gian cứ lặng lẽ trôi...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 21: Thương Vong...

Đâu đó, giữa tầng tầng lớp lớp mê cung ngầm bên dưới thành phố cổ Martel.

- Kinh!... Kinh!... Kinh!... Kinh!... Kinh!... - Tiếng súng nổ dày đặc vang lên cuốn bay lớp bụi thời gian đã phủ lên những bức tường đá nơi này hàng trăm năm qua.

Thủy đứng ở vị trí đầu của một hành lang ngầm, cái áo choàng dài đã bị cời ra để lộ bộ giáp vũ trang bên trong. Hoa Tuyết 04 thì một bên hông với dây đeo quăng trên vai liên tục khắc ra từng chuỗi đạn vào bất cứ vị trí nào Cỏ May chỉ định.

Khi không có hiệu quả khuếch đại của chiếc vương miện thiên hà thì tầm nhìn [Thiên Nhãn] của May chỉ có hơn 100 mét một chút mà thôi. Nếu con Akuma lâu cá vượt ra khỏi phạm vi này rồi ẩn mình nằm yên trong những bức tường đá thì cô không thể nào phát hiện được. Từ sau khi Vân Anh thức tỉnh năng lực đến giờ, con Akuma đã dùng cách đó vài lần để tập kích cả bọn. Thế nên, trước khi tiến vào một đoạn đường ngầm nào đó, Cỏ May sẽ chỉ ra những chỗ tường dày, những vị trí mà con Akuma có thể ẩn nấp và Thủy sẽ thử tấn công.

Thu lại cây súng dài sau khi đã cày cho một đoạn tường đá thủng lỗ chỗ, Thủy nhìn về phía Cỏ May, ánh mắt như muốn hỏi xem đã có thể đi được chưa?

Nhiều mảy tập trung một thoáng rồi khẽ gạt đầu, May không nhìn thấy bất cứ sự chuyển động nào trong những bức tường nơi bị đạn đục qua. Có lẽ, con Akuma không đứng rình trong đoạn tường này nên khả năng để cho cả tiểu đội an toàn đi qua là rất cao.

Nhìn thấy cái gạt đầu của Cỏ May, Thủy lập tức đứng tránh qua một bên rồi phát tay ra hiệu cho mấy đứa đằng sau nhanh chóng tiến lên.

Bây giờ, Thủy đã thấy rõ sự đánh sợ của Akuma khi tiến hóa lên level 2. Sức mạnh và năng lực đặc biệt tăng thêm thì không phải nói, điều đáng sợ nhất ở đây là “Chúng” bắt đầu biết “Suy nghĩ” chứ không còn là một cỗ máy vô tri chỉ hành động theo bản năng như bọn level 1 nữa. Biết không thể giết được hết tiểu đội luân hồi một cách dễ dàng, con Akuma lâu cá đã đi trước một bước mà phá hủy hết một đoạn đường ngầm dẫn thẳng lên mặt đất buộc tiểu đội phải vòng đi đường khác. May mà trong nhóm có đứa biết “Hack map”, em búp bê biết hát cũng bắt đầu trợ giúp chỉ đường nên dù lối đi có liên tục bị phá hủy nhưng tiểu đội vẫn từ từ tiến đến gần mặt đất.

Vẫn là con búp bê Âm Dạ đi trước mở đường, vài mét sau lưng nó là Nam điên với súng phóng lựu đã lên nòng trên vai. Tiếp sau nữa là mấy người tân thủ gần như không có sức chiến đấu, em búp bê Lala cũng ở đây, ghé vai đỡ lấy bà cô Hoàn giúp bắt kịp với tốc độ di chuyển của tiểu đội. Cô bé Vân Anh vẫn như người mất hồn được Linh nắm lấy bàn tay mà kéo đi. Ánh sáng vàng óng ánh tỏa ra từ trái cầu nhỏ nhỏ lơ lửng cạnh người không đủ để sưởi ấm cho chủ nhân của nó, cú sốc từ nỗi sợ hãi từ vong vẫn còn hiện rõ trên nét mặt của cô bé tóc xoắn này.

Cô May đi sau nhóm tân thủ, đôi mắt nhắm chặt và hai hàng chân mày nhú lại với nhau, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào [Thiên Nhân]. Kỹ năng như dựng lại một khối hình chiếu 3D trong đầu Cô May, kèm theo đó là vô số hình ảnh ở bất cứ vị trí nào mà cô muốn. Những hình ảnh ở nơi có ánh sáng chiếu vào thì chân thực còn những nơi không có ánh sáng thì lại như hình đồ họa lập thể vậy. Quản lý một lúc quá nhiều thông tin, lại phải tập trung cao độ để không bỏ sót bất kì chi tiết nào, cả tinh thần và trí lực của Cô May đều chưa đủ để đảm nhiệm khối lượng công việc như thế này. Cô đã bắt đầu xuất hiện cảm giác quá tải và mệt mỏi tinh thần. Cái này cũng giống như việc cài các phần mềm đồ họa hiện đại vào một cái máy tính chạy Win7 vậy, nhẹ thì giật, lag, nặng thì treo máy hoặc sập nguồn.

Du và Lực đi sát bên Cô May, vừa để bảo vệ cô, vừa để giữ an toàn cho ông lão trên lưng của Lực, hai người này đều quan trọng như nhau. Mắt Cô May, team coi như mù mà không may để ông lão bị giết thì chẳng ai lường trước được em búp bê biết hát kia sẽ làm ra chuyện gì. Thủy đi cuối cùng, thay thế thằng Minh làm tanker đoạn hậu. Cây Hoa Tuyết không bị cắt đi mà để treo bên hông, tay trái nhắc tẩm lá chắn lớn lên, để phòng bị tập kích bất ngờ.

Tiểu đội lặng lẽ mà nhanh chóng di chuyển, ai cũng muốn thoát ra khỏi cái nơi khốn nạn này, cái nơi mà có một con quái vật lúc nào cũng rình rập trong bức tường nào đó và sẵn sàng xò ra giết người.

Đoạn đường ngầm được xác định an toàn đã đi qua hơn một nửa, bỗng nhiên, Cô May đột ngột dừng lại và ra hiệu cho tất cả mọi người làm theo.

Dừng lại là chuẩn bị chiến đấu, dường như đó đã trở thành một phản ứng có điều kiện hết sức tự nhiên của cái tiểu đội này.

- Nam, dùng đầu đạn đặc bắn thử vào nền nhà trước mặt con Âm Dạ khoảng 1 mét xem sao – Cô May nói trong khi đôi mắt vẫn nhắm.

Lập tức chấp hành mệnh lệnh, Nam khẽ xoay ổ đạn của khẩu súng phóng lựu để viên đạn có đầu bằng thép đặc lắp vào vị trí nòng.

- Xuỵnh! – Đầu đạn đặc bắn thẳng xuống nền nhà, do không thể phát nổ nên nó để lại một cái lỗ to đầu ngón chân vậy. Những mảnh đá vụn nơi bị bắn vào vỡ ra tung tóe, vài vết nứt vô cùng nhỏ từ lỗ đạn lan ra bốn phía. Viên đạn đặc biệt này được thiết kế không phát nổ mà chỉ gây sát thương bằng lực va đập trực tiếp. Vậy thì bình thường, khi bắn vào một bức tường đá, nó chỉ có thể để lại một cái lỗ như vậy thôi. Nhưng lần này...

- Rắc... crắc... crắc...! – Những vết nứt nhỏ li ti nhanh chóng lan ra bốn phía và rồi - ẦMMMM...! – Toàn bộ một khoảng nền đá vỡ ra tan nát và rơi xuống tầng dưới cách đó hơn chục mét.

Cả bọn vội vàng lùi lại, đưa ánh mắt sợ hãi về phía lỗ hổng trên nền nhà. Lúc đó nếu Cô May không phát hiện ra mà để cả bọn đi lên đó, nền nhà đột ngột vỡ ra kéo tất cả mọi người xuống thì...

- Con Akuma đã làm nền đá nứt ra từ trước rồi. Nếu chúng ta đi lên đó, tổng trọng lượng nặng quá là nền sẽ tự vỡ ra. Mọi người quay lại đi đường khác thôi. – Cô May thở dài nói và là người đầu tiên quay lại, những người khác cũng lục tục quay theo.

Thủy đứng tránh về một bên, dựng tấm khiên {Băng Sương} lên tường rồi tựa lưng vào đó. Cô nhường đường để tiểu đội thực hiện đảo ngược đội hình và tiếp tục tiến lên. Con búp bê Âm Dạ đã bò qua trước mặt Thủy, Nam điên cũng vậy.

Mấy tân thủ thiếu hụt tố chất quân sự và chưa được huấn luyện nên mỗi khi thực hiện thay đổi đội hình đều có một chút hỗn loạn. Khi đến lượt mình chuyển hướng, họ lộn xộn quay đầu, bước đi chẳng theo một trật tự nào cả. Khẩu súng ngắn được phát cho bị nắm chặt trọng tay, để trước ngực hoặc ôm trong lòng. Thậm chí đèn khóa an toàn không có ai nhắc nên cũng chẳng được mở ra. Đúng cái lúc hơi lộn xộn đó, một bóng đen bất chợt chui ra từ trong trần nhà, nơi vị trí ngay trên đầu đám tân thủ.

Hoàn toàn vượt ra ngoài dự đoán, Cô May giật nảy người lên trong khi còn chưa có ai nhận thấy. Vội vàng vung tay, chìa khẩu súng ngắn về phía bóng đen đang buông xuống. Bóp cò...

.....

Nằm trong một bức tường, con Akuma vô cùng bức mình. Rõ ràng là nó hoàn toàn di chuyển trong tường và khuất tầm nhìn vậy mà sao lũ người kia còn phát hiện được ra mỗi khi nó đến gần. Có một số lần nó đéch thềm đi nữa, hình như lũ người kia đang tìm đường trở về mặt đất nên nó chọn lấy một bức vách nào đó mà nhóm người buộc phải đi qua và nằm yên trong đó đợi, đợi cho đến khi nào bọn kia đi qua là mình chỉ việc lao ra và giết.

Lần đầu tiên phục kích kiểu này thành công, con mồi của nó là cái đứa to con đi rõ xa đằng trước. Thành công lao được vào con mồi, móng vuốt của nó đã cào ra cả nửa bộ ngực của đối thủ rồi nhưng tại sao nó không thấy máu như bình thường. Con mồi không kêu gào sợ hãi và gục xuống dưới chân nó mà còn quay lại tấn công. Cùng lúc đó thì lũ người bên dưới cũng bắt đầu xả đạn buộc nó phải trốn lại vào trong tường.

Tấn công chẳng được gì, lại còn bị mấy cái gai trên người con mồi đâm cho vài lỗ làm nó cay cú lắm nên nhất định phải giết được hết bọn này nó mới hả giận! Không, phải hành hạ chứ!! Phải kéo từng đứa vào trong tường, phải nhấm nháp sự đau đớn và sợ hãi của bọn chúng thì nó mới thỏa mãn được! Còn cả cái cảnh lũ con người vật vã với cái chết đau đớn đến một cách từ từ nữa chứ! Rất đẹp!!!

Lại nằm yên phục kích một lần nữa, lần này nó vô mấy con mồi mềm mại đứng chen chúc ở đoạn giữa đàn. Lặng lẽ nằm chờ và liên tục thần phục chính

bản thân mình vì đã nghĩ ra cái cách rình mò thiên tài như vậy.

Lũ con mồi đã xuất hiện ở đoạn đầu hành lang, chỉ còn cách chỗ nó khoảng ba, bốn mươi mét nữa thôi. Sự hưng phấn không thể kiềm chế được làm cả người nó hơi run rẩy, nó dường như đã nghĩ được thoang thoảng vị máu tươi. Vừa co người lại để chuẩn bị cho một cú vồ chớp nhoáng thì...

- Kinh!... Kinh!... Kinh!... Kinh!... Kinh!... - Vô số âm thanh đáng ghét vang lên bên tai, nó nhìn thấy một trong số những con mồi đang ôm một cây súng dài và khạc đạn không thương tiếc vào vị trí nó đang trốn.

"Vây là thế quái nào...???"

Gào thét trong lòng, nó vội vàng lao ra khỏi chỗ trốn. Không phải là nó sợ đâu nhé, vũ khí bình thường chẳng làm gì được nó nhưng nó ngại là ngại cái ánh sáng vàng đáng ghét và kẻ có cây súng bắn ra quả cầu lửa thôi. Nhanh chóng lần đi mất hút, nó vô cùng khó hiểu trong lòng. Nó làm sao lại bị phát hiện được nhỉ...? Hay là bọn kia cũng có đũa nhìn được xuyên tường như nó??? Mà cũng không thể nào, nếu có đũa biết nhìn qua tường thì ban này nó đã chẳng phục kích được thành công. Nghi hoặc, tự hỏi... Vô số câu hỏi vượt quá khả năng suy luận xuất hiện trong cái đầu mới sinh ra ý thức làm nó phát điên cả người.

Thử thêm vài lần mai phục nữa, nhưng lần nào vị trí nó nấp cũng bị đạn bắn vô làm nó không thể yên tâm mà tiếp tục phục kích. Điên tiết, đã không giết được thì nó chuyển sang phá hoại. Bất cứ con đường nào dẫn lên mặt đất mà bọn người kia sắp phải đi qua đều bị nó phá sạch. Thoải mái nằm trong một cái cột đá, nó khoải trá nhìn đám người kia loay hoay giãy giụa. Dù vẫn chưa hết tức nhưng điều này cũng giúp nó cảm thấy khá hơn rất nhiều.

- Đường đây cụt rồi, quay lại đi các em...! - Vừa đắc ý nhìn, nó vừa thuận miệng đệm vài câu bốn cụt, dù là chẳng ai nghe.

- A!! Đi vòng à!!? Đúng rồi, vòng đây, vòng đây... Vòng một vòng lớn vào...

- O! Thế lại bắn à!? Thôi thôi, anh có ở đó đâu, bắn làm gì cho phí đạn! Bắn...? - Hình như, một thứ linh cảm chợt lóe lên trong đầu. "Đúng rồi, là bắn! "Nó dễ ý thấy, từ này đến giờ, mỗi khi tiến vào một đoạn hành lang mới, cái lũ người kia lại vãi đạn lung tung vào bờ tường. Lúc trước như vậy, cho đến tận bây giờ, khi nó chẳng thèm rình trong tường nữa vẫn vậy.

"Ồ! Sao thế nhỉ...? " Ý thức non nớt của nó lại bắt đầu tự hỏi. Lại qua thêm vài lần nhìn xem nữa, nó lén mật đưa ra một phán đoán: "Thực ra thì cái bọn con mồi kia có biết là mình có trốn ở trong tường hay không quái gì đâu. Bọn nó cứ bắn thử trước một loạt đạn xem có động tĩnh gì không rồi mới tiến vào đây mà. Vậy thì nếu mình cứ nằm trong tường, mặc kệ mấy viên đạn đồ chơi bắn qua tí là bọn nó sẽ tự động ủa cả vào trong vòng tay của mình ngay thôi đây mà " - Mím cười, con Akuma lại một lần nữa rời khỏi cây cột đá thoải mái của mình.

.....

- Pắc!... - Âm thanh của khẩu nén khí cao áp lực chỉ như một tiếng bật nút chai vang lên nghe mờ nhạt. Bộ móng vuốt của con Akuma cắt ra một vết dài bạc trắng kéo dài từ trần hầm xuống đến nền đá cứng.

- Áaaaaa...! - Trong một tiếng hét thảm, con Akuma đã chìm nhanh vào trong nền đá.

Giữa nhóm tân thủ, bà cô Hoàn ngã xuống, lưng tóe đầy máu tươi. Những kẻ khác thì lập tức trở lên hoảng loạn, cuống cuồng lao người qua một bên, tránh xa nơi đó.

- BÌNH TĨNH! CẨN THẬN BỜ TƯỜNG! - Bị tấn công, lại thấy biểu hiện của đám tân thủ, Thủy lập tức tái mặt hết lớn. Nhưng có vẻ như, trong cơn hoảng loạn và nỗi sợ hãi tột cùng, chẳng ai còn để ý đến những gì xung quanh nữa, họ đều nhào nhào chạy chón, cốt sao cho xa cái nơi con Akuma vừa nhào xuống là được rồi.

Cái sự hoảng loạn nhốn nháo của đám người kia đúng là rất hợp ý với con Akuma, nó lập tức lật người, di chuyển đến một khoảng tường nơi con bé có cái quả cầu ánh sáng lúi túi. Quả cầu đáng ghét đang ở trước mặt nó và ánh sáng bị chính thân hình con bé cản lại, bóng lưng in trên bờ tường một mảng tối tăm. Hai cánh tay xương xẩu vươn ra khỏi tường, chộp xuống...

- Á Á Á! - Tiếng hét chói tai vang lên kèm theo ánh sáng chói lòa, nhưng lập tức im bật ngay sau đó, ánh sáng mãnh liệt cũng đột ngột bị tắt đi.

Cả khoảng hành lang như tối xảm hết lại, cường độ ánh sáng biến đổi đột ngột làm cho thị giác không tài nào theo kịp nên tạm thời đánh mất đi khả năng vốn có của mình.

Cựu binh thì bất ngờ, mấy tân thủ thì sợ đến chết lặng cả người đi, không gian u ám bỗng nhiên yên tĩnh một cách bất thường.

Không để cho tình trạng đó tiếp diễn, gần như là chị cả của tiểu đội này, Thủy lập tức phản ứng lại.

- BẬT ĐÈN! BẬT ĐÈN! Lập tức đứng dậy, NGAY !!! - Hét lớn, cây đèn pin nhỏ lúc nào cũng đeo bên hông được rút ra, kích hoạt và bị đáp văng xuống nền.

- Ckong... Ckong... Ckong... Ckong... Ckong...! - Âm thanh vỗ kim loại của cây đèn bị va vào nền đá đánh thức tiểu đội ra khỏi cơn chết lặng, ánh đèn xanh lạnh lẽo loang loáng quay vòng, chiếu nên từng khuôn mặt tái xám đi vì sợ hãi.

- Xoạt... xoạt... xoạt... Tách... tách...! - Vài ánh đèn bật mở, cựu binh đã lập tức chấp hành. Vô cùng hoảng loạn nên tay chân cực kì run rẩy và lóng ngóng nhưng tân thủ cũng bật được đèn của mình nên sau vài giây tiếp. Ánh sáng lại chiều trong con đường hầm.

Linh nắm chặt cây đèn bằng cả hai bàn tay đầy mồ hôi lạnh, cô ép sát nó vào ngực và chĩa ánh sáng ra bên ngoài. Nỗi sợ hãi như một quả tạ vô hình ép lên lồng ngực khiến Linh không tài nào thở nổi, lý trí gần như mất quyền điều khiển với cơ thể để nó cứ run lên không ngừng và lạnh dần đi như rơi vào hố băng vậy. Cố gắng chống cơ thể lên bằng đôi chân đã mềm nhũn của mình, Linh gian nan đứng dậy.

Trong khi đứng lên, tay Linh chống xuống để đặt lực và hình như, cô chạm vào cái gì đó thì phải. Khẽ xoa mấy đầu ngón tay lại với nhau, Linh cảm thấy cái thứ dính vào tay mình ướt, hơi ấm và có đôi phần dính dính. Tanh và bằng ánh sáng yếu ớt khuếch tán từ mấy cái đèn pin, Linh nhận ra đó là máu. Máu.. ? Sao lại có máu ở đây ? Linh không bị thương còn cô Hoàn thì nằm nơi xa...

Nghi hoặc, Linh kéo ánh sáng của cây đèn trên tay xuống chỗ mình vừa ngã. Nơi đó cạnh chân tường, có một dòng máu đen chảy xuống tụ lại thành một vũng rồi từ từ lan ra. Hoảng hốt, vội đưa một tay lên bịt miệng, tay còn lại di chuyển cho ánh đèn run rẩy lần theo dòng máu hướng dần lên cao và...

- Á Á Á Á... !!! – Tiếng hét bật ra như vỡ òa, Linh vừa mới đứng lên lại ngã nhào về phía đằng sau còn cây đèn thì bị đánh rơi xuống đất. Tiếng hét kéo lại sự chú ý của mọi người, vô số ánh đèn lập tức chiếu đến chỗ Linh, cô bé nằm dưới đất, cố lết về phía sau và ngón tay run rẩy chỉ về một phía. Những ánh đèn chiếu theo hướng chỉ, soi rõ cả một khoảng tường. Không phải là quái vật tấn công, vậy thứ gì đã làm cho cô bé mạnh mẽ từ đầu trận đến giờ sợ hãi như vậy... ?

Những ánh đèn chiếu lên tường, rồi như bị cố định ở đó vậy. Cảnh tượng trước mắt làm cho tất cả mọi người sững sờ... Trên bức tường đá là những gì còn có thể nhìn thấy được của cô bé Vân Anh. Cả người cô bé bị kéo gần hết vào trong tường, chỉ còn nhô ra một nửa khuôn mặt, một cánh tay trái và một nửa bàn tay phải. Những thứ đó như thể bị dính lên tường vậy. Máu từ điểm tiếp giáp trào ra, chảy xuôi theo bức tường và tụ thành dòng dưới đất. Một bên mắt còn lộ ra ngoài tròng lớn, con ngươi như bị một sức ép vô hình nào đó từ bên trong đẩy cho lồi hẳn ra ngoài cùng với máu tươi trong hốc mắt. Làn da mặt trước kia nhẵn nhụi và vô cùng mềm mại bây giờ nhăn nhúm, nét mặt vặn vẹo như vừa trải qua một cơn đau đớn xé người. Cánh tay phải của Vân Anh vẫn còn trong tư thế với về phía trước như muốn cầu cứu, như muốn níu lấy một cái gì đó, mấy ngón tay co quắp tạo thành hình dạng ghê người.

- Khắc ! Khắc ! Khắc ! – Một tiếng cười rợn người thoáng qua, kết hợp với thảm trạng của Vân Anh làm cho khung cảnh càng trở nên khủng bố. Ánh sáng đèn pin tập trung trên bức tường lập tức trở lên toán loạn, chiếu lung tung lên bờ tường, lên trần hầm và lên cả nền đá dưới chân mình. Nền và trần nhà thì thôi nhưng ai cũng cố gắng tránh xa những bức tường xung quanh, cả tiểu đội cứ thế bất giác tụ lại thành một đoàn như là bản năng vậy.

Sau khi biết được rằng sẽ không bị phát hiện nếu cứ ở trong tường thì tất nhiên, con Akuma không thể bỏ đi dễ dàng như vậy được.

Mặc kệ tất cả, Cô May vẫn luôn nhắm mắt tập trung vào [Thiên Nhân], bây giờ, kỹ năng này trở nên đáng tin tưởng hơn đôi mắt rất nhiều. Chuyên tâm cao độ với thời gian dài, hai bên thái dương của Cô May đã bắt đầu giật lên từng cơn đau đầu. Cố chịu, gánh nặng tính mạng của cả tiểu đội đang đè lên đôi vai bé nhỏ, May không được phép lơ là.

Hơi lóe... [Thiên Nhân] đã bắt được hình một mũi vuốt sắc nhô ra khỏi trần nhà. Lập tức vung tay, hành động bây giờ còn nhanh hơn cả nói.

Cố gắng hô hào đội viên lập lại đội hình, Thủy cũng không quên để ý đến xung quanh và đặc biệt là Cô May. Khi thấy May bỗng nhiên vung tay về phía mình, một cảm giác không ổn liền dâng lên trong lòng Thủy. Lập tức cúi người, cô cảm thấy như có một làn gió vừa lướt qua đầu mình.

- Vút... ! – Một vệt ánh bạc lóe, bộ móng vuốt cắt sượt qua không khí, xén đứt vài lọn tóc mềm làm nó tung lên, bay là tả.

- Tấn công đi, nó không hề rời khỏi lớp vách tường bao quanh này – Cô May lên tiếng.

- Cạch ! – Bao đựng súng của khẩu Exiler bên hông bật mở. Trong lúc gấp người cúi xuống Thủy cũng thuận tay vung ngược nòng súng lên trên.

- Xuỳnh... ! – Một mảng cát đá vỡ tung ra trên nóc hầm, và dấu vết của con Akuma cũng biến mất. Vứt chiếc khiên Băng Sương xuống đất, Thủy cài lại khẩu Exiler vào bao súng và nâng cây Hoa Tuyết 04 lên, gạt chốt và bắt đầu xả đạn. Hóa lực mãnh liệt cày ra từng lớp đá trên tường.

Du và Nam điện thấy Thủy như vậy cũng làm theo, mấy khẩu súng trong tay lập tức nhả đạn vào bất cứ chỗ nào bị cho là nơi ẩn trốn của con quái vật.

Hóa lực của bản thân mình không đủ, Cô May không có tham gia tấn công mà lập tức lôi kéo ông lão Guzol và cô bé búp bê Lala bước lên tẩm khiên Băng Sương của Thủy. Như thế này, cô và hai người bên cạnh sẽ tránh thoát được khỏi nguy cơ bị đột con Akuma tấn công từ lòng đất. Cái khiên to bằng cả cánh cửa nên vẫn còn thừa nhiều chỗ, May liền vẫy tay gọi mấy người tân thủ khác vào cùng.

Vân Anh đã chết, cô Hoàn chẳng biết còn sống hay không. Nam điện mới gia nhập nhưng chưa bao giờ bị coi là tân thủ. Lực to con nên hẳn không chịu vào, cứ đứng sát bên tẩm khiên đó mà gồng cơ bắp lên, một tay là đoạn phôi thép dờ dài chừng nửa mét được hai thằng vớt cho từ trước, tay còn lại thì lăm lăm hai viên thuốc kích thích, sẵn sàng dùng bất cứ khi nào. Vậy nên, những kẻ bị coi thực sự là tân thủ còn lại không nhiều.

Cô bé Linh cố gắng lật người lại rồi hoảng loạn bò tới, nền đá chỗ Linh lết qua để lại một vệt nước kéo dài. Cho tới khi bò được hẳn lên tẩm khiên rồi, khuôn mặt tái xám của cô bé mới bật được ra tiếng khóc.

Còn cậu bé có chiếc khăn quàng cổ thì không biết có phải vì quá sợ hãi hay không mà lại không hề phản ứng lại với lời kêu gọi của Cô May. Cậu ta đứng giữa chiến trường, dờ ra như chôn chân tại đó và khuôn mặt thì ngày càng gấu xuống sâu trong lớp khăn quàng. Không còn cách nào khác, không thể chiến đấu mà đứng đó thì quá nguy hiểm nên Lực đành phải tạm gạt thanh thép vào cặp quần rồi chạy ra ôm cậu bé đó về. Lực có cảm giác cả người cậu bé này cứ dờ ra như thể là một khúc gỗ vậy. Cái khăn quàng cổ quấn kín với mái tóc rậm bù xù của cậu bé làm Lực không nhìn thấy, trong đôi mắt như vô hồn kia đang ánh lên một sắc xanh kì dị. Vô số kí tự nhỏ màu xanh lục dần xuất hiện trật tự tổ thành vô số hình tròn đồng tâm trong đôi con ngươi đen.

Được mang về bên cạnh Cò May rồi nhưng cậu bé vẫn dờ ra như thế, có chăng cũng chỉ là đôi môi hơi mấp máy mà phải bằng [Thiên Nhân] mới phát hiện ra.

Nằm trong lòng Guzol như mọi khi, Lala đưa ánh mắt hiếu kì nhìn qua tất cả con người ở đây. Em cảm thấy mấy người này thật là kì lạ. Em thắc mắc ! Họ không phải Exorcist, chắc chắn là vậy. Akuma thì lại càng không phải. Vậy thì họ tham gia vào trận chiến tranh đoạt Innocence này làm gì ? Chẳng lẽ thực sự là vì muốn giúp em và Guzol hoàn thành tâm nguyện ? Nhưng chỉ có như vậy mà chấp nhận hi sinh thì có vẻ không đúng lắm... ? Thôi kệ, em chẳng nghĩ nữa, dù sao thì những người này không có lập tức cướp Innocence đi. Và bây giờ, họ đang chiến đấu với Akuma để bảo vệ mình thế nên, nếu đảng nào cũng phải chết, em nguyện ý chết trong tay những người này. Chỉ cần họ để cho mình và Guzol được ở bên nhau đến phút cuối cùng.

Nhắm lại con mắt còn nguyên vẹn, em thích nghe hơn nhìn và sẽ thật tốt nếu không phải là những tiếng súng nổ và tiếng khóc này. May thay, trong vô vàn âm giai hỗn loạn, em nghe thấy một thứ có tiết tấu rõ ràng, nó giống như là một thứ ngôn ngữ xa lạ nào đó vậy. Âm thanh rất nhỏ và lẫn giữa vô vàn tiếng nổ nhưng em vẫn có thể nghe được, nó phát ra từ cậu bé có chiếc khăn quàng cổ dài quá cỡ đứng ngay bên cạnh em này.

"Tạm dừng quá trình thu thập và xác thực thông tin"

" Bắt đầu trình tự phân tích sơ bộ"

" Hoàn tất trắc nghiệm chống thôi miên và nhận biết giả lập hiện thực"

" Xác nhận tính logic của thế giới, độ chân thực đạt 83%"

" Thông qua [Lệnh khởi động hệ thống]. Kích hoạt hệ thống xử lý {Cánh tay của thần sáng chế}"

" Mở cổng kết nối thông tin... Bắt đầu kết nối"

" ..."

Những vòng tròn đồng tâm trong mắt bắt đầu xoay vòng, cậu bé bắt đầu cử động.

Vứt bỏ cái áo choàng đen, cởi nốt cả cái áo ngoài để lộ ra bộ áo lót đen không tay bó sát. Tháo khăn quàng trên cổ xuống rồi thắt lên đầu, khí chất cả cậu bé người bỗng nhiên thay đổi. Ánh mắt trở nên sắc bén và khỏe miệng nhếch lên một tia cười...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 22: Mạng Liên Kết Cục Bộ - Kênh Chia Sẻ Thông Tin Đa Chiều

Chiếc khăn quàng cổ được thắt lên đầu, cái áo choàng đen đồng phục của tiểu đội bị cởi ra vứt ngay dưới đất, thậm chí, cái áo dài tay của cậu bé cũng bị kéo ra một nửa hàng khóa dài. Không cởi hẳn mà chỉ tụt xuống nửa chừng để lộ ra đôi vai nhỏ với cái áo lót không tay bó sát. Khuôn mặt của Văn bây giờ chẳng còn lộ ra một nét hoảng sợ nào, tất cả biểu hiện cảm xúc như đột ngột biến mất chỉ để lại một khuôn mặt không có biểu tình. Vô số kí tự màu xanh tạo thành những vòng tròn đồng tâm quay đều trong hai con ngươi đang lóe lên ánh tím và miệng hơi mấp máy.

- Mở cổng kết nối thông tin...

Câu lệnh kết thúc, phía bả vai trái của Văn, nơi không bị áo che phủ cũng lập tức xuất hiện một vạch thẳng màu đen, kéo từ đầu bả vai xuống đến một nửa bắp tay. Trên cái vạch đen đó, bốn điểm hình tròn phân bố cách đều nhau, quy luật và gọn gàng như một đoạn vi mạch điện tử vậy.

- Bắt đầu kết nối...

Bốn điểm tròn bắt đầu sáng lên. Và ngay sau đó, bốn đầu zắc cắm tròn trong suốt gần như vô hình với những đôi mắt thường nhô lên, vươn dài...

...

Tập trung toàn bộ tinh thần vào chiến trường để đưa ra nhắc nhở kịp thời, nhưng biểu hiện kỳ lạ của cậu bé tên Văn cũng không qua khỏi ánh mắt của Cò May. Hình ảnh đôi con ngươi với những kí tự quay vòng bị cô giữ lại, toàn thân trên dưới cũng được xem xét với mọi góc độ nhưng ngoài hình xăm nơi bả vai và vài động tác hơi đặc biệt ra thì vẫn chưa phát hiện được gì.

"Chắc là một dạng thức tinh năng lực đây mà..." Hơi ngạc nhiên vì đã thức tỉnh năng lực rồi mà cậu bé lại không hề có phản ứng rõ ràng gì hết. Không

quá quan tâm đến cậu bé đó nữa, Cỏ May lại tập trung sự chú ý về chiến trường.

- “Kết nối thành công...” - Một âm thanh lạ lẫm đột ngột vang lên trong đầu làm Cỏ May giật mình, khuôn mặt tái hẳn đi hoảng hốt quay đầu tìm kiếm xung quanh. Đôi mắt lần đầu tiên mở ra, nghi ngờ vào [Thiên Nhân] của mình.

- “Đừng hoảng hốt! Là ta đây...” - Giọng nói trong đầu May lại cất tiếng, lần này mang đôi phần gấp gáp. Từ lúc tiến vào cái thế giới này, những chuyện kì lạ và bất ngờ diễn ra quá nhiều, và cũng chẳng phải lần đầu tiên có tiếng nói vang lên trong đầu nên Cỏ May nhanh chóng bình tĩnh lại. Cô nhận ra, giọng nói có vài phần trẻ con non nớt.

- “Đây, nhìn xuống dưới này...” - Cảm giác như lưng áo hơi bị kéo, không dùng [Thiên Nhân], May trực tiếp quay lại, cúi đầu.

Đứng ngay sau lưng Cỏ May, cậu bé đưa một tay lên, nín lấy một chút áo của cô mà khẽ giật, khuôn mặt vô cảm ngẩng lên với đôi mắt mở to cùng những kí tự trong con ngươi quay tròn. Thấy cô cúi xuống nhìn, Văn nhoen miệng, khẽ cười.

- Cậu...! Đây là “Năng lực thức tỉnh” của cậu!? – Cỏ May hỏi lại, giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc. “Thức tỉnh năng lực dạng thần giao cách cảm ư ???”

- “Cũng gần như vậy! Nghe này, với tình trạng bây giờ, chúng ta sẽ chết hết” - Văn hơi ngừng lại, Cỏ May cũng gật đầu đồng tình - “Theo ta đoán thì người có năng lực “Tầm nhìn” và từ đó dự đoán được vị trí con quái vật sắp tấn công nhưng vì không thể kịp thời thông báo cho đồng đội nên gần như là vô dụng” – May lại gật đầu và phía gần đó, con Akuma lại với tay ra khỏi nền nhà mà cào cho Nam điên một vuốt. Hải lòng trước phản ứng của Cỏ May, giọng nói của Văn tiếp tục vang lên trong đầu cô.

- “Ta có thể giúp cô truyền đạt trực tiếp ý nghĩ của mình tới người khác, giống như ta đang làm với cô vậy. Ta cũng có cách mang mọi người thoát ra khỏi chỗ này. Nhưng sức mạnh tinh thần của cô quá lớn. Với năng lực hiện tại, ta không thể nào hoàn toàn kết nối được! Thả lỏng tinh thần... Hãy tin tưởng ta... Ta có thể mang tất cả mọi người đi...”

Mím môi, những điều cậu bé kia vừa nói hoàn toàn là sự thật. Đã rất nhiều lần, cô đoán được ra vị trí của con Akuma, đoán được trước khi con quái tấn công một khác, hoặc là nhìn thấy dấu hiệu con Akuma đang đi qua một đoạn tường mỏng. Thế nhưng, vì không cách nào báo cho mấy thành viên chiến đấu kịp mà đành để lỡ. Nếu như thực sự có thể “Thần giao cách cảm” thì...

“Nếu chẳng nào cũng phải chết, thì mình muốn thử! Đến bây giờ, sinh mạng này đã không còn chỉ thuộc về mình nữa rồi, nó là do anh ấy ban cho, mình... không được phép tùy tiện vứt bỏ nó nữa! Phải chiến đấu, dù chỉ có một tia hi vọng cuối cùng...” Ý nghĩ liều mạng một khi đã xuất hiện liền không thể nào kiềm nổi. May cắn răng, gật đầu. Cô nhắm mắt lại, từ từ hít sâu một hơi, thả lỏng tinh thần để cho hai hàng lông mày giãn ra.

- “Hoàn tất trình tự đột phá rào chắn tâm linh. Bắt đầu xây dựng kết nối thông tin đa chiều...”

- “Hoàn tất xác nhận đối tượng kết nối... Tiến trình xây dựng mạng liên kết cục bộ hoàn thành sau 5... 4... 3... 2... 1...”

- “Kênh thông tin... bắt đầu chia sẻ.”

.....

Du đứng lặng trong một khoảng u ám của đường hầm. Hắn không dùng đèn pin vì tay trái của hắn đã mất rồi, tay còn lại thì phải dùng để cầm vũ khí. Không tự dùng đèn nhưng có vẻ cũng không sao, toàn bộ cái thành phố ngầm này vốn được thiết kế vô cùng tốt với hệ thống thông khí và lỗ phản ánh sáng rất tài tình, với ánh trăng bên ngoài, phần thành phố ngầm lúc nào cũng được duy trì một chút ánh sáng mờ mờ nhạt nhật, lại còn cả ánh sáng tán xạ ra từ ngọn đèn của mấy đứa đồng đội khác nữa. Sau khi đôi mắt đã quen dần với bóng tối này, khả năng quan sát của Du có vẻ như không kém với lúc bình thường là bao.

Cẩn thận thở ra một hơi, Du cố gắng duy trì đều đặn nhịp hô hấp của mình. Phương pháp khống chế nhịp thở này hắn mới được hai đại ca dạy cho mấy hôm trước dùng để ổn định tâm lý, tránh hưng phấn quá độ và duy trì thể lực trong chiến đấu thời gian dài. Mới luyện vài hôm nên không thể sử dụng tự nhiên trong vô thức như hai đại ca được nhưng cái phương pháp hô hấp này thực sự đã mang lại cho hắn lợi ích to lớn với trận chiến trước mắt. Cánh tay trái mất rồi nên hắn có cảm giác hơi mất thăng bằng. Dấu thánh giá ngược trên trán chứng tỏ [Thần Tư] liên tục được duy trì. Chẳng biết con Akuma ở đâu và tấn công vào lúc nào nên hắn liên tục duy trì vài sợi chỉ đen quanh bản thân, thêm một vài sợi quanh chỗ tấn thủ, nơi có Cỏ May đứng đó nữa, dù sao thì có một chút còn hơn không.

Từng cơn đau nhói nơi cánh tay cụt truyền đến làm hắn khẽ nhíu mày. Lúc được sơ cứu, Du đã từ chối sử dụng thuốc giảm đau liều cao, hắn sợ thứ thuốc đánh lừa thần kinh con người này sẽ làm mất đi cái “Cảm giác chiến đấu” vừa đạt được. Cái thứ cảm giác như sợ hãi mà lại không giống lắm, kiểu như là khi mình biết trước được nguy hiểm nhưng vẫn đâm đầu vào. Cảm giác đó luôn tồn tại trong hắn và bùng lên mãnh liệt mỗi khi con Akuma tấn công.

Tĩnh tề cảm nhận mọi động tĩnh xung quanh, Du cẩn thận hơi thả lỏng ngón tay ra khỏi cò khẩu súng. Con Akuma đã không tấn công gần một phút rồi, cái cảm giác đe dọa trong lòng hắn cũng không hề gia tăng bất thường.

Chỉ ngừng lại trong thoáng chốc, Du bất chợt thả tay ra khỏi khẩu P90. Không sợ rơi mất vì đã khoắc dây đeo súng vào cổ, cánh tay vững mạnh, lướt qua vị trí thất lung của chính mình. Nơi đó, có đeo một cái túi da nhỏ không hề bắt mắt.

Bàn tay khẽ lật, một tấm thẻ cứng đã xuất hiện, {Thẻ bài phong ấn} Du dùng để mang mấy con búp bê ác mộng. Kích hoạt. Tấm thẻ phong ấn hơi lóe và một bộ xương gai góc nhỏ nhỏ đã ngòi trên vai trái. Lập tức dứt cái thẻ chống lại bao da, cánh tay vội vàng đưa về phía cây súng lưng lưng bên hông. Thì

đột nhiên, cái cảm giác đe dọa mãnh liệt dâng lên trong lòng.

- Vút... – Một cái bóng lóe lên...

Con Akuma lại một lần nữa nhào qua khoảng không gian chống giữa hai bức tường, bộ móng vuốt bạc trắng rạch một đường dài trong không khí, cắt qua vị trí của một thành viên chiến đấu trong tiểu đội

Dư quang ánh bạc hắt vào trong khóe mắt, lại cộng thêm cảm giác nguy hiểm được thông báo trước khắc, Du kịp thời xoay tròn cơ thể nhào người sang một bên né tránh.

Bộ vuốt xướt qua. Không tổn thương nghiêm trọng nhưng lưng áo cũng bị cào ra ba vết dài. Vết cắt hơi bám qua da làm bật máu.

Bảo trì nguyên động tác xoay người, Du tròn mắt, vung tay, đầu thánh giả ngược trên trán đậm thêm, những sợi chỉ đen nguyên rửa lập tức giăng kín quanh người. Cùng lúc đó, con búp bê Ma Thỏ trên vai cũng theo lực li tâm phóng thẳng ra ngoài, đuổi theo cái bóng vừa lướt qua đó.

- Sút...! – Những móng vuốt kim loại gắn dưới bốn chân con búp bê Ma Thỏ cắm nút cán vào tường, con Akuma đã kịp thời trốn thoát.

“Mẹ kiếp...!!!” – Thầm văng tục một câu, Du thao túng con búp bê Ma Thỏ trở về, khẩu P90 đồng thời khạc đạn vô bức tường đó đề phòng. Tâm tình của hắn bây giờ cực độ kìm nén. Chiến đấu với con Akuma này, là một trận chiến chống phục kích liên miên vô tận. Nó cứ bất thành linh nhảy ra, vô một trào rồi chẳng cần biết có trúng hay không đều lần ngay vào trong tường. Tốc độ của con quái vật quá nhanh không cho tiểu đội bất kì một cơ hội phản công nào. Cái cảm giác có lực mà không phát ra được này làm hắn vô cùng ức chế, cộng thêm áp lực tâm lí và cả tinh thần lực liên tục tiêu hao khi duy trì kỹ năng nữa. Trận chiến này, sớm muộn gì cũng thua... Du không muốn thế, mà trong cả tiểu đội này, cũng chẳng ai muốn như vậy cả.

Cái cảm giác đe dọa mãnh liệt lại dâng lên trong lòng, Du lập tức ngừng công kích bức tường cũ, thu khẩu súng về để sẵn sàng phản công.

“Lần này là từ đâu đây...?” Ánh mắt liếc nhanh qua những bức tường bên người, dù biết rằng chẳng thể nào phát hiện được ra con quái bằng cách đó nhưng hành vi này giống như một thứ bản năng không thể cưỡng lại được. “Lần này tao nhất định sẽ bắt kịp mày...!”

Cảm giác đe dọa đột ngột bùng lên, đồng tử trong hai con ngươi co lại “Chính là lúc này!!!” Động tác né tránh đã bắt đầu được thực hiện thì...

- “Góc trên. Bên trái. Tấn công... !!!” Một tiếng nói đột ngột vang lên trong đầu Du. Gọi là tiếng nói cũng không đúng lắm vì nó nhanh như một ý nghĩ lướt qua vậy. Không do dự, động tác nghiêng người né tránh lập tức được biến thể thành động tác xoay người, cánh tay trái vung mạnh, ngón trỏ cùng lúc xiết cò.

- Phụt...! Phụt...! Phụt...! – Phẫu P90 khạc từng chùm đạn về phía góc tường trống, những sợi chỉ đen của [Thần Tử] cũng đâm xuống đồng thời. Nhìn có vẻ như là Du tự dung phát điên đi tấn công mảng tường trống vậy.

Thế nhưng, một khắc ngay sau đó, con Akuma bất thành linh lao ra khỏi góc tường, lao thẳng vào vô số đầu đạn đang bắn tới.

- Greccccccc.....!!!! – Tiếng rít chói tai của con quái vật bật lên át đi cả tiếng súng nổ, tốc độ của cú lao người nhanh chóng bị những đầu đạn găm vào cơ thể triệt tiêu hết. Lốp vỏ ngoài cứng rắn ở trong không gian nguyên rửa trở lên mềm xốp bị đục ra vô vàn lỗ hổng.

Bộ móng vuốt trên cánh tay vươn về phía trước của con Akuma dừng lại ngay trước mũi con mồi, đôi mắt thuần đen của nó trừng lớn, hiện lên đầy vẻ không tin và kinh ngạc vô cùng.

- Phụt... Phụt... Phụt... Phụt...! – Khẩu P90 vô hạn đạn vẫn không hề dừng lại, con Akuma bị đẩy ngược về đằng sau, động năng cực đại của đầu đạn ghim cả cơ thể nó lên tường.

- Krrrrrrrrt.....!!!! – Sau một giây không ngờ, con Akuma như sực tỉnh. Lập tức lật người, nó lặn luôn vào trong bờ tường sau lưng. “Không thể nào!!! Không thể nào bọn chúng phát hiện ra ta được!! Mà có phát hiện được thì thế nào ??? Chúng làm sao có thể bắt kịp được tốc độ của ta mà kịp thời tấn công cơ chứ... !!! Là ăn may! Chắc chắn chỉ là ăn may thôi!” Vừa điên cuồng gào thét, con Akuma vừa liên tục lặn xuống những tầng sâu hơn. Nó đau! Dù những vết thương gây ra bởi vũ khí thông thường không thể giết chết được nó nhưng cơ thể tổn thương nghiêm trọng vẫn khiến nó đau đớn phi thường.

Phía bên trên, Du vẫn nghiêng răng bóp chặt cò súng, đầu đạn kim loại tiếp tục cày ra từng vết dài sâu hoắm vào tường.

- “Dừng lại, nó chạy rồi...!” – Lại là cái âm thanh đột ngột vang lên trong đầu ấy, vẫn nhanh chóng và hết sức rõ ràng như một ý nghĩ vậy. Cố gắng bắn thêm vài viên đạn nữa, Du mới tạm nói lỏng ngón tay xiết cò ra. Đến tận bây giờ, hắn mới có thời gian để thắc mắc về cái tiếng nói, hay đúng hơn là ý nghĩ đột ngột xuất hiện trong đầu mình. “Đúng rồi, cái tiếng nói ấy có cảm giác giống như là tiếng của chị May vậy...?”

Nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Cô May, Du phát hiện ra, không chỉ mình hắn có động tác đó mà cả chị Thủy và tay “Chinh tướng thứ 13” cũng đang có hành vi tương tự.

Thấy mọi người đều hướng nghi hoặc về phía mình, Cô May khẽ cười, hai bờ mi hơi mờ, liếc về phía cậu bé bên cạnh mình.

- “Mọi người, đừng quá ngạc nhiên. Bảo trì trạng thái chuẩn bị chiến đấu và tranh thủ thời gian sơ cứu xử lí vết thương nhanh! Con Akuma lặn sâu xuống đất rồi nhưng chắc chắn nó sẽ quay lại sớm thôi...!” Là giọng của Cô May nhưng miệng cô không hề mở.

Theo ánh mắt của Cỏ May, mọi người đều thấy đáng về kì lạ của cậu bé, vậy là một câu trả lời gần như đã được mặc định hiện lên trong lòng mỗi người.

Trận chiến vừa rồi, mấy thành viên chiến đấu đều ít nhiều có vài vết thương trên người. Ngoại trừ Thủy, chỉ bị cào hai vết nhẹ và có điểm sinh mạng lực cao vô cùng nên vết thương đã bắt đầu tự lành với tốc độ nhanh trông thấy, chỉ để lại có hai vết sẹo mờ. Mấy đứa khác không “Trâu” được như vậy, cả lũ đều vội vã lấy đồ sơ cứu khẩn cấp của mình ra mà tự giúp nhau băng bó, thuốc khôi phục thể lực nhai như lạc rang trong mồm.

Sau khi thông qua năng lực của cậu bé Văn truyền đạt ý nghĩ đến ba người đồng đội của mình xong, Cỏ May cũng lập tức nhảy ra khỏi tấm khiên, chạy đến bên người bà cô Hoàn đang nằm dưới đất. Bà cô này bị con Akuma cho một trảo sâu hoắm giữa lưng, vì đau đớn, sợ hãi và mất máu quá nhiều nên đã ngất đi nhưng hơi thở vẫn còn.

Vội vã đặt chiếc hộp cứu thương đã nặng xuống đất và mở ra, May lật ngược cả cái áo choàng đen đồng phục trên người bà cô lên. Cây kéo trên tay lập tức cắt bỏ hết lớp áo vải bên dưới áo choàng.

“May quá, vết cắt chưa chạm vào xương!”

Cỏ May vui mừng nghĩ. Nhanh tay xử lí vết thương, khử trùng và xịt thuốc cầm máu, bà cô được May quấn băng trắng kín cả phần thân người. Không quên nhét một viên thuốc khôi phục thể lực cấp tốc vào miệng và chích cho bà cô một ống giảm đau liều cao, khoác lại cái áo choàng rồi kêu Lực đến nhẹ nhàng ôm đi. Xong, May lại đi kiểm tra lại vết thương cho từng người. Cỏ May cảm thấy, sức chiến đấu của bản thân mình vô cùng thảm hại nên đã tranh thủ luyện tập thêm kỹ năng sơ cấp cứu này.

Không mất quá vài phút để xử lí vết thương, Thủy bắt đầu ra lệnh chỉnh đốn lại đội hình. Vừa định tiếp tục tiến lên theo lộ tuyến cũ thì...

- “Thành công xây dựng mạng kết nối thông tin bậc 2...” - Một âm thanh lại vang lên trong đầu của Thủy, lần này không phải là giọng Cỏ May - “Quyền hạn chia sẻ cao cấp bắt đầu...”

Thủy hơi ngửa mặt lên, vừa định đưa ra nghi vấn thì... Cô lập tức cứng họng sững sờ với thứ vừa xuất hiện thêm trong đầu. Đó là mô hình lập thể của một khoảng không gian hình cầu với dày đặc tường đá cùng hành lang, đường hầm đan nhau chi chít. Và ở giữa mô hình lập thể đó, Thủy có thể rõ ràng cảm giác được vị trí của mình cũng như những người xung quanh.

- “Mọi người... Xin hãy nghe ta. Năng lực của ta có thể kết nối tinh thần của vài người lại với nhau, hiện tại là 4 và thêm ta đảm nhiệm vị trí kết nối chủ nữa là 5. Với năng lực này, ta có thể giúp mọi người lập tức truyền đạt ý nghĩ, thậm chí là hình ảnh, âm thanh các người nghe thấy được đến đồng đội. Chỉ cần mọi người muốn “Chia sẻ” cái gì, năng lực của ta sẽ lập tức trợ giúp. Thứ trong đầu mọi người, chính là tầm nhìn của Cỏ May. Từ bây giờ, mọi người sẽ không phải quá lo về khả năng đánh lén của con Akuma nữa, một khi có dấu hiệu là tất cả mọi người đều đã biết rồi. Và ta cũng sẽ đảm nhiệm vị trí dẫn đường để chị Cỏ May có thể tập trung vào [Thiên Nhãn] để phát hiện ngay lúc con Akuma tới gần”.

Thủy gật đầu, nhấc tấm khiên {Băng Sương} lên và bắt đầu giục mọi người di chuyển theo dẫn lối dẫn đường của Văn. Dù sao cũng chỉ là dẫn đường thôi mà, ai cũng muốn rời khỏi nơi này chứ chẳng có người nào muốn ở lại chịu chết cả. Với lại giảm tải được chút áp lực cho Cỏ May cũng tốt, Thủy đã để ý thấy dấu hiệu một mối tình thân của May được một lúc rồi.

.....

Đã gần 20 phút từ lúc cậu bé tên Văn bắt đầu dẫn đường, mọi thứ diễn ra vẫn hết sức suôn sẻ. Con Akuma vẫn chưa quay lại tấn công. Văn dẫn đường cũng rất tốt, giữa một đồng những hành lang ngầm đan xen nhau chằng chịt thể hiện ra trên mô hình lập thể, chỉ cần nhìn thôi mà cũng thấy hoa hết cả mắt vậy mà cậu bé này vẫn chưa dẫn cả đội đi vào bất cứ một ngõ cụt hoặc một nơi có nguy cơ đổ sập nào.

Đội hình được duy trì như cũ, chỉ là bây giờ, con búp bê Âm Dạ không còn phải đi trước dò đường nữa mà trở về, bảo vệ mấy tân thủ và cả Cỏ May bên trong đó nữa. Bà cô Hoàn vẫn còn bất tỉnh được Lực ôm đi. Tốc độ của tiểu đội không nhanh lắm lên ông lão Guzol dưới sự điều khiển của Lala có thể thoải mái theo kịp.

Cả đội đang tiến lên thì Lala bỗng nhiên đứng lại, đảo mắt nhìn vách đường hầm quanh mình, đầu hơi ngửa lên như nghĩ ngợi. Sau đó, em quay đầu, nhìn về phía cậu bé dẫn đường, nghi hoặc nói:

- Hình như... Hình như chúng ta đang đi xuống sâu hơn thì phải !?

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 23: Phản Kích

Chúng ta đang đi xuống sâu hơn...?

Câu nói nghi hoặc hết sức nhẹ nhàng của Lala đối với những người ở đây chẳng khác gì sét đánh qua tai vậy. Tại sao lại là “Đi xuống” trong khi mục tiêu mà tiêu đội cố gắng suốt từ nãy đến giờ đều là đi lên...? Con Akuma có thể đi xuyên tường, vậy mà không trở về mặt đất lại còn xuống sâu thêm, chẳng phải là càng tạo điều kiện cho con quái vật đó ư? Giật mình, bàng hoàng và vô cùng sững sốt, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Văn - kẻ dẫn đường.

Sững người lại không đến một giây, Nam điện là người đầu tiên phản ứng lại. Khẩu súng phóng lựu vẫn kẹp dưới nách lập tức được kê lên vai, lưng hơi khom xuống và nòng súng hướng thẳng vào đầu Văn - Cách! Cách! - đạn đã lên nòng. Bằng tổ chất người lính của mình, hấn lập tức làm ra phản ứng lại với thông tin tình báo vừa có được. Chốt bảo hiểm chưa bao giờ đóng lại, ngón tay đã hơi gi lên cò súng, cụm từ “Phản bội” đã xuất hiện trong đầu.

- Cách... cách... Cách... cách... cách...! - Nhìn thấy phản ứng của Nam điện, Du cũng lập tức hành động theo, khẩu P90 chĩa thẳng, con búp bê Âm Dạ với hai con Ma Thò cũng lập tức co người, hướng về phía cậu bé tên Văn sẵn sàng bổ nhào. Mấy móng vuốt kim loại bật ra, hơi bấm vào trong nền đá.

Bị vô số vũ khí hướng vào người, Văn vẫn đứng đó, không một lời giải thích và về mặt cũng chẳng có một chút biến đổi nào. Mạng kết nối thông tin vẫn còn nên cậu có thể cảm nhận được, cảm xúc giận dữ điên cuồng từ Nam điện, tâm lý đề phòng và vô cùng tập trung cảnh giác của Du và còn cả sự nghi hoặc truyền đến từ Thủy.

- Nhóc con! Mày định làm gì? Tại sao lại lừa bọn tao xuống dưới!? NÓI...!!! - Nam điện hét lên với vẻ mặt dữ tợn, nòng súng đã dí sát vào thái dương cậu bé.

Văn không trả lời, cậu chỉ từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Nam điện, đôi con ngươi tím với những vòng sáng xanh xoay tròn làm cho Nam giật mình lùi lại hai bước. Không giữ ánh mắt lại lâu hơn, Văn lại khẽ quay đầu, nhìn về một điểm xa hơn, gần phía cuối đội hình.

Bị dọa lùi hai bước, Nam vô cùng tức giận, cái biệt danh “điện” của hấn cũng không phải tự dưng mà có. Linh hoạt gạt một chốt khóa an toàn, Nam dứt khoát buông tay cho khẩu súng phóng lựu rơi tự do xuống đất. Dưới chân bắt đầu phát lực, tay phải vung lên, nắm lại, cả người lập tức lao vào...

Cậu bé vẫn không có phản ứng, cả người dờ ra như chấp nhận đứng yên chịu trận.

Áp sát trong khoảnh khắc, Nam lập tức xoay vai, vặn eo. Nắm tay trên cao vừa bắt đầu hạ xuống thì...

- Nam. Dừng lại!! - Một tiếng gọi vang lên bên tai, vọng cả vào tận sâu trong đầu hấn nữa. Nam nhận ra giọng của Thủy. Người này, hấn không thể không nghe. Lập tức gồng mình, giật vai lại cố gắng kìm hãm cú đâm đang hạ xuống.

- Hự!... Hự...! - Kiểm chế lại một đòn tấn công toàn lực đã phát ra rồi là một việc vô cùng khó khăn, thậm chí còn có thể làm bị thương ngược lại người ra đòn. Đây không còn là vấn đề mạnh hay yếu nữa mà nó thuộc về trình độ thấu hiểu và vận dụng chiêu thức. Ngoại trừ một số thiên tài võ học ra thì những võ giả khác đều phải lên tới một trình độ nhất định và tích lũy qua vô vàn kinh nghiệm mới có thể hiểu được điều này. Cái đẳng cấp “Thu phát tự nhiên” đến ngay cả hai thằng Minh và Thi, đã lên đến cấp “Phong Hào” rồi mà còn không đạt được thì đừng nói gì đến Nam điện.

Đòn tấn công bị cưỡng chế dừng lại bằng cách đột ngột thay đổi hướng trọng tâm cơ thể để giật cả bả vai về. Dây chằng bả vai bị chấn động mạnh và căng ra quá cỡ làm cho cả một bên cánh tay nhức buốt. Mắt hấn trừng lớn, hai hàm răng cắn chặt và mặt nổi đầy gân xanh. Về mặt của Nam điện bây giờ trông dữ tợn đáng sợ vô cùng nhưng hấn cũng thành công dừng cú đâm của mình lại khi nó chỉ còn cách đỉnh đầu cậu bé kia không đến năm phân.

Nét mặt của Văn vẫn không một nét biến đổi, thậm chí là một cái nháy mắt cũng không, như thể là cậu ta đã biết trước rằng mọi việc sẽ phải như thế vậy. Ánh mắt vẫn như cũ, hướng về phía cuối đội hình. Nơi đó, Thủy đang chậm chậm đi lên.

Khẽ vờ vai ra hiệu cho Nam điện tự dời cơ thể cứng nhắc của mình sang một bên, Thủy đứng đối mặt với Văn. Nhìn xuống cậu bé bỗng nhiên trở lên lạ lùng này, cô bắt đầu hỏi:

- Tôi nghĩ rằng, cậu không có ý hại chúng tôi. Tại vì như vậy, cậu cũng sẽ bỏ mạng lại nơi này và Cô May cũng sẽ không bao giờ để cho cậu làm thế... - Văn chưa trả lời, chỉ im lặng lắng nghe. Thế nhưng, những người khác nghe Thủy nói vậy mới kịp nhớ ra, Cô May mới là người mang “Tâm nhìn” chính thức. Cô vẫn đứng bên cạnh cậu bé đó, cười nhẹ và khẽ gật đầu. Thủy nói tiếp:

- Vậy, tại sao cậu lại dẫn mọi người cùng đi xuống dưới? Chúng ta đều đã biết năng lực của con Akuma này, vậy mà còn cố tình đi xuống thì chẳng phải là tự sát sao...? Hãy giải thích, khi mọi người còn lắng nghe...

Một nét nhú mày vô cùng nhẹ lướt qua trên mặt Văn, nếu không để ý sẽ không thể nào nhìn ra được. Khẽ đưa mắt nhìn lướt qua một lượt toàn bộ mọi người ở đây, Văn bắt đầu mở miệng, giọng nói đều đều, bình tĩnh đến không thực, khác hoàn toàn với lần đầu tiên tự giới thiệu.

- Với tình hình này, chúng ta không thể lên được mặt đất. Dù mấy người các người có hi sinh toàn bộ thì kết quả cũng là toàn quân bị diệt. Nếu chỉ chạy thực mạng và lấy sự hi sinh của đồng đội làm cái giá thì nhiều lắm cũng chỉ có một hoặc hai người lên tới nơi. Các người không cần phải hoài nghi suy đoán của ta, vì kết quả này, trong lòng mỗi người các người đều rõ hơn ai hết...

Cúi đầu, không ai dám phản bác. Trong đây, chỉ có cô nàng tân thủ tên Linh là còn cảm thấy bàng hoàng và tay Lực, đầu óc đơn giản không thích nghĩ nhiều. Còn lại, mấy đứa khác ít nhiều đều đã trải qua chiến đấu sinh tử nên kết quả như vậy đều đại khái đoán được trước rồi. Chỉ là không ai muốn nói ra, tất cả đều là đồng đội. Kề vai sát cánh bên nhau, vậy nên nếu có thể thì tốt nhất là tất cả đều sống sót thoát đi. Giữ kín cái kết quả suy đoán đó trong lòng, cố gắng chiến đấu vì bản thân mình, và vì người bên cạnh. Nhưng, một khi điều đó đã được nói ra, thì hi vọng cũng coi như mất hết. Đến lúc đó thì ngay cả cái ý muốn chạy trốn cũng không còn, chỉ đội con Akuma đến giết.

Không hề nói gì nhưng từ mạng thông tin đa chiều, Văn vẫn nhận được vô số thông tin phản hồi mang hàm nghĩa của những dòng cảm xúc không tin,

bất cam và thậm chí là phần nô truyền về.

- Vậy, tại sao cậu lại dẫn đường đi xuống dưới, chẳng lẽ là chủ động đi tìm con Akuma để chết sao...? – Với sự thành thực của mình, Thủy nhanh chóng kéo lại vấn đề.

Về mặt của Văn vẫn vậy không hề thay đổi, ý nghĩ yêu cầu Cỏ May sử dụng thêm một lần khuếch đại tinh thần lực của chiếc vương miện thiên hà để gia tăng tầm nhìn được gửi vào mạng chia sẻ.

Gật đầu đồng ý, May đưa tay lên khê búng vào chiếc vương miện sáng bạc trên đầu.

- Keeng...! – Tiếng ngân thanh thúy vang lên, cùng lúc đó mô hình lập thể trong đầu từng đứa cũng nhanh chóng bành trướng, xuất hiện vô vàn những khu vực mới xa hơn chỗ này. Chế độ [Bùng nổ] đã dùng hết rồi, chế độ [Cuồng nhiệt] trước đó đã sử dụng một lần, lần này là lần thứ hai, chỉ khuếch đại 3 lần tinh thần lực nhưng điều đó cũng có nghĩa tầm nhìn được tăng lên gấp 3 lần. Lại thêm vô số bờ tường và đường hầm xuất hiện thêm trên mô hình lập thể.

- Như mọi người đã thấy rồi đấy, khoảng cách từ đây lên mặt đất là gần 200 mét. Nếu tính cự li quãng đường gần nhất, có nghĩa là đường thẳng và chúng ta có thể leo lên được với góc nghiêng 60 độ so với phương ngang thì cũng gần 250 mét. Dọc đường đi bị cản bởi vô số bờ tường và theo như Cỏ May cho biết thì chúng ta chỉ còn 18 khối chất nổ không tính đạn dược của mọi người. Vậy là không thể phá thẳng lên như lúc chúng ta đi xuống được. Đi đường vòng để leo lên từ từ thì ta nghĩ, con Akuma chắc chắn sẽ không bao giờ ngồi yên.

Ngoài Cỏ May, đã luôn đoán được trước ra, ba đứa còn lại đều hơi lặng người. Trong hoàn cảnh này thì đây là sự thật. Quãng đường phía trước khiến cho người ta phải cảm thấy bất lực và tuyệt vọng trong lòng.

- Nếu cứ theo cách cũ, ta có thể đảm bảo rằng, khi lên được đến mặt đất, nhóm ta sẽ còn không quá hai người, đó là còn chưa kể đến việc con Akuma tiếp tục tập kích sau đó.

Dù không muốn công nhận, như trong lòng mỗi đứa đều lờ mờ có một dự đoán gần như thế.

- Nhưng, ta có thể chỉ dẫn được cho các người thoát khỏi nơi đây.

Lại một lần nữa sừng sốt, kẻ mà vừa rồi liên tục chứng minh rằng việc thoát khỏi lòng đất là điều không thể thì bây giờ lại mồm miệng cam đoan có cách dẫn cả bọn đi ra ngoài. Vô số thông tin mang hàm nghĩa nghi vấn lại từ mạng chia sẻ truyền về.

- Chúng ta không thể lên được mặt đất chỉ vì con Akuma tấn công liên tục. Vậy tại sao không tiêu diệt luôn con quái đó rồi hẵng đi lên?

- Thì cũng biết thế. Nhưng nó chui trong tường, đánh thế nào được? – Nam điên mở miệng phản bác ngay.

- Vậy, nếu ta lôi được nó ra khỏi tường, các người sẽ tấn công nó bằng hỏa lực mạnh nhất của mình chứ?

- Đó là điều tất yếu!!! – Vẫn là Nam điên, hần gân cổ lên gào, con quái vật này đã làm hần ức chế vô cùng lâu rồi.

- Ồ! Vậy thì chuẩn bị đi, nó đến rồi. Sẵn sàng chấn động sau 10... 9... 8... 7...

“Con Akuma sắp đến...?” Mấy đứa cựu binh lập tức tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, tân thù thì lại vội vã tụ lại chỗ Cỏ May và cậu bé Văn đang đứng.

- 6... 5...

Tiếng đếm ngược của Văn vẫn đều đều vang lên làm cho sự khẩn trương càng thêm gia tăng và dồn nén. Đúng lúc đó, trong đầu mấy đứa cựu binh đột nhiên hiện lên một ý nghĩ:

- “Nhanh, chạy về phía này, thu gọn đội hình. Toàn bộ nơi này sắp sửa phát nổ rồi.”

Đoạn tin không hề có chữ kí, chỉ là ý nghĩ nên cũng không phát ra âm thanh nhưng ba đứa còn lại đều tự biết đó là Cỏ May gửi tới. Lập tức làm theo không chút nghi ngờ. Mà tại sao lại còn cái gì “Chấn động” rồi “Phát nổ”...? Không còn đủ thời gian để mà thắc mắc, toàn bộ tiểu đội đều bị Cỏ May ra hiệu cho cúi xuống, chỉ riêng con Búp bê Âm Dạ là còn đứng thẳng và Thủy cùng với tám khiên {Băng Sương} chắn lên đầu, sẵn sàng ứng phó với tràn nhà đổ sập.

- 4... 3... 2... - Văn gơ tay phải lên, trong lòng bàn tay là một thiết bị hình hộp với một nút bấm đỏ nhỏ hần lên trên. Bên cạnh nút đỏ là một màn hình điện tử nhỏ bé thô sơ, hiển thị hình ảnh bằng một tập hợp những dấu chấm và hai màu trắng đen. Du nhìn lướt qua và nhận ra, đây là bộ kích hoạt chất nổ từ xa mà hai đại ca mới khoe hần vài hôm trước, chỉ cần đặt mã bốn số kích hoạt cho ống chất nổ, sau đó nhập mã đó vào bộ kích hoạt và khi nhấn nút đỏ, toàn bộ những ống chất nổ có cùng mã kích hoạt như vậy đều phát nổ. Trên màn hình điện tử, hai dãy số đang nhấp nháy: [1315] [17] – Mã kích hoạt [1315] cho [17] ống chất nổ đồng thời.

- 1... Nổ! – Ngón tay nhỏ bé nhấn vào nút kích hoạt. Ngay sau đó, toàn bộ tiểu đội như cảm thấy dưới chân mình rung chuyển. Tiếng nổ đến sau một phần ngàn giây.

- RUỖNH...! – Mười bảy ống chất nổ kích hoạt cùng lúc, những tiếng nổ phát ra chồng lên nhau tạo thành một âm thanh duy nhất đập vào màng nhĩ

mỗi người. Không có ánh sáng nhưng mắt ai cũng hoa lên, vì chấn động dữ dội dưới chân và vì âm thanh vô cùng to lớn.

- Âm... Âm... Âm...! – Sau tiếng nổ đầu tiên đó, vô số âm thanh đổ vỡ liên tục nối tiếp vang lên. Tường đá cứng có một đặc điểm, đó là bản thân quá cứng, chấn động phát ra tại một điểm sẽ không lập tức gây đổ vỡ và triệt tiêu mà nó sẽ truyền dọc theo bức tường. Như vậy, chỉ có hai trường hợp xảy ra, đó là chấn động hoàn toàn triệt tiêu, hoặc là cả mảng tường đều đổ sập. Lần này, 17 ống chất nổ đồng thời kích hoạt, các chấn động cứ truyền đi, gặp gỡ, giao thoa và đồng pha lên với nhau nên sức phá hoại càng thêm kinh khủng. Cả một khoảng không gian phía bên trái tiểu đội âm âm nứt vỡ, có đôi chỗ còn nát luôn thành vụn phấn. Những vết nứt cấp tốc lan đến, tràn hầm bên trên sụp từng mảng xuống đầu tiểu đội nhưng đều bị con búp bê Âm Dạ và Thủy cản rằng hứng lấy rồi gạt hết về một bên. Sàn nhà dưới chân cũng chịu chung số phận, những vết nứt do chấn động chẳng chịt lan đi cùng với từng tảng đá lớn từ bên trên sụp xuống đục ra vô số lỗ thủng khổng lồ, lộ ra cả một khoảng không gian to lớn nơi tầng dưới.

Những vết nứt lan đến nơi cả bọn đứng, vài đứa hoảng sợ lùi lại nhưng đều bị Cỏ May ngăn. Trong đầu ba đứa được kết nối lập tức hiện lên hình ảnh của không gian tầng dưới. Đó, là một đại sảnh ngăm rộng lớn, cao cỡ hơn ba chục mét với những cây cột trụ có đường kính lên đến hai, ba mét, đây cũng là một nơi giống như chỗ tiểu đội cứu được Lala vậy. Nơi vết nứt chạy qua, nền đá vỡ ra tan nát, gồ lên thành từng mảng nhưng lại không sập xuống tầng dưới, bởi vì vị trí tiểu đội đứng hiện giờ lại vừa vận đứng vào chỗ mà đỉnh một cột đá lớn bên dưới chống vào, đỡ lấy.

Âm thanh rơi vỡ vẫn còn âm âm bên tai, cát bụi và vụn đá loạn xạ tung lên, sự đổ vỡ vẫn còn đang tiếp diễn thì Cỏ May đã động.

Đôi mắt vẫn nhắm, May đi đến sát mép cột chống, mặc kệ từng tầng, từng tầng đá to nhỏ rơi lướt qua bên người. Hành động này làm cho mấy đứa còn lại sợ đến thót cả tim, Thủy vội vã nâng lá chắn chạy theo sau.

- Cách... - Tiếng ồ quay đưa đạn vào vị trí cò mỏ của khẩu {Nerf Spectre} bị vô vàn âm thanh âm âm che lấp. Cỏ May duỗi thẳng cánh tay phải, đưa bàn tay cầm theo khẩu súng ra trước người, nòng súng hướng về phía đại sảnh ngăm bên dưới.

- Bắn! - Âm thanh không lớn lắm nhưng cũng khác hẳn với lúc xạ kích bình thường. Khẩu súng này hoạt động theo nguyên lý nén khí và bắn khối khí đó đi, hoàn toàn không dùng thuốc phóng nên lúc xạ kích chỉ phát ra những tiếng “tạch... tạch” nho nhỏ mà thôi. Có tiếng nổ thể này, chứng tỏ Cỏ May vừa sử dụng một viên đạn đặc biệt của mình.

Ánh sáng xanh lục lóe lên từ nòng súng, hình thành một vòng tròn ma pháp trận bằng ánh sáng rồi nhanh chóng tản đi, đầu đạn như xé toạc không khí bắn thẳng xuống nền của gian đại sảnh bên dưới. Cả không gian bỗng nhiên bùng lên một màu xanh lục rồi lập tức tắt đi. Viên đạn Cỏ May vừa dùng là viên [Mộc] trong bộ 5 viên đạn ma pháp của mình.

Ánh sáng cứ đột ngột hiện lên rồi tắt đi như hư ảo, với cát bụi và đồ vỡ bốn bề thế này, mắt thường chẳng thể nhìn thấy được cái gì. Thế nhưng, từ hình chiếu [Thiên Nhân] được truyền thẳng vào trong óc, bọn nó thấy, nơi đầu đạn của Cỏ May rơi xuống, một gốc thực vật mạnh mẽ vươn mình theo sự bùng lên của ánh sáng. Rồi bằng một tốc độ không thể tin được, nó lan ra, chiếm lĩnh toàn bộ khoảng không gian dưới nền đại sảnh.

Vẫn còn ngỡ ngàng khi chứng kiến vẻ đẹp của sự hủy diệt và tái sinh diễn ra cùng một lúc, một âm vọng từ tận sâu trong óc lập tức kéo cả lũ về.

- “Nam. Lập tức dùng súng phóng lựu công kích liên tục vào tầng đá sắp rơi qua chỗ này” – Ý nghĩ truyền đến, không có dài dòng như lời nói mà nó nhanh chóng và lập tức được thấu hiểu ngay. Kèm theo đó, là hình chiếu tầng đá đang rơi, cự li tính toán chuẩn xác, góc độ nòng súng và cả một bộ đếm ngược thời gian công kích hiện lên trong đầu.

Thầm hô một câu “Quái vật”, Nam lập tức kê súng lên vai, nòng súng hướng về vị trí đã được đánh dấu trong đầu. Một giây sau, tầng đá có hình dáng y như trong đầu lao ra khỏi lớp khối bụi, xuất hiện trong tầm mắt hần và thời gian thì vừa khớp với bộ tính giờ. Lập tức bóp cò.

- Xuỳnh...! – Cự li gần nên đầu đạn ra khỏi nòng súng và va vào mục tiêu gần như cùng một lúc. Mảng tường lớn lập tức vỡ ra làm tư. Vừa định vẩy súng theo một mảnh bất kì thì thông tin mới lại hiện lên trong đầu, nó yêu cầu Nam lập tức công kích vào một mảnh tường được chỉ định trong bốn mảnh vừa rồi. Lần này kèm theo, vẫn là góc độ và cự li tính toán chuẩn xác cùng với một đồng thời gian ước đoán. Lập tức tuân theo, Nam tự nhiên có cảm giác buồn cười, hần thấy mình cứ như là bộ đội cao xạ thực hiện tấn công mục tiêu phía dưới đường chân trời vậy, ngắm bắn hoàn toàn qua tình toán của đài chỉ huy và bắt đầu tấn công máy bay địch trước cả khi nhìn thấy.

- Xuỳnh...! – Mảng tường bị chỉ định tấn công nổ tung, nhưng lại không vỡ vụn ra như trong tưởng tượng của Nam điên. Trong số những mảng đang bắn ra tung tóe đó có một khối hơi to hơn bình thường. Hình chiếu tinh thần lực về cái mảng to hơn ấy lập tức xuất hiện trong đầu. Trùng mắt kinh ngạc, thì ra đó chính là con Akuma vẫn tập kích tiểu đội suốt từ nãy đến giờ. Sự giận dữ vô cơ cấp tốc dâng lên trong lòng, Nam nghiêng rằng, khẩu MGL liên tục khai hỏa. Do đã được chứng minh từ trước rồi nên lần này, hần tuân theo chỉ dẫn xạ kích một cách không do dự. Con Akuma liên tục bị những vụ nổ hất tung lên, điên tiết trong tiếng kêu gào. Xạ kích theo chỉ dẫn, những cú bắn chuẩn xác lạ thường, thậm chí, có hai viên trong số đó không ngắm thẳng vào người con Akuma mà bắn vào một tảng đá đang rơi bên cạnh để áp lực của vụ nổ hất con quái vật về, không cho nó bị đẩy đi quá xa.

Không chỉ Nam điên, trong đầu của Thủy cũng xuất hiện những câu lệnh tương tự. Con Akuma đã lộ mặt, nguy cơ bị tập kích bất ngờ cũng không còn nên Thủy đưa tâm khiến {Băng Sương} cho Lực giữ chân đá rơi xuống hộ. Còn bản thân, cô nâng khẩu {Hoa Tuyết 04} lên, cho nó tì vào một bên eo, gạt nẩy chế độ tấn công thứ nhất và bắt đầu khai hỏa.

- Kinh!... Kinh!... Kinh!... Kinh!... Kinh!... - Âm thanh dày đặc và một cơn mưa đạn bay ra ngoài. Bốn nòng súng khai hỏa lần lượt với một tốc độ nhanh kinh hoàng. Bão đạn cuốn đến, nhưng mục tiêu của Thủy lại không phải là con quái vật. Những đầu đạn với lực xuyên thấu cực mạnh cây nát vô số mảng tường đá rơi gần chỗ cho Akuma ra, không cho nó cơ hội chui vào đó tránh đòn.

- Cách... - Chỉ vài giây sau, Nam điên hết đạn. Khẩu MGL của hần ồ đạn xoay vòng chỉ có sáu viên thôi nên không thể xả vô tận ra như của Thủy được. Hần hết đạn, và con Akuma cũng đã rơi xuống đến nền sảnh ngăm bên dưới.

Húng tròn đầy viên đạn bọc phá của Du, lại cũng không ít đạn súng máy của Thủy, vô ngoài con Akuma bây giờ trông toi tã dễ sợ. Nhưng có hề gì! Lũ người kia chỉ sử dụng vũ khí thông thường, không tấn công bằng Innocence thì làm sao hạ gục được nó. Chỉ cần còn lại một mảnh cơ thể, là đủ để nín lại sợi xích tâm tinh trói buộc linh hồn hạt nhân, vậy là nó bất tử. Thêm một chút thời gian nữa để cơ thể tái tạo lại, nếu có vài cái linh hồn con người ăn cho đỡ đói thì còn tuyệt hơn, rồi sau đó, nó lại có thể quay lại để tiếp tục phá hủy và giết người.

- Rằm... - Lưng vừa có cảm giác va chạm với nền nhà, vậy là ngon, nó có thể trực tiếp lặn xuống mặt đất mà trốn đi, tìm một cơ hội tập kích mới. Lũ người này chắc chắn sẽ chết sạch...

Giữa cơn mưa đạn từ bên trên trút xuống, nó lật mình, thực hiện động tác nhào đầu, lặn trở về với lòng đất ẩm áp quen thuộc. Gần như đã tưởng tượng ra cái cảm giác mềm mại của mặt đất khi đâm đầu vào, cùng với từng lớp đá như được làm từ bánh pudding lướt qua da thì...

- Âm...

- Ó!!! Làm sao thế này...!!!?

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 24: Vũ Lực Cuối Cùng

Từ khi con Akuma còn chưa kịp rơi xuống đất, thì sức mạnh của viên đạn ma pháp hệ [Mộc] đã đi trước một bước mà bao phủ toàn bộ nền đại sảnh bằng thân gỗ của một loài cây ma pháp rồi.

.....

- Ó...! - Không được lòng đất chào đón như mọi khi, lớp thân cây đàn hồi đẩy bật nó lại, trở mình trước họng súng kẻ thù.

- A...! - Nó không tin, năng lực vô cùng mạnh mẽ của nó làm sao mà mất tác dụng cho được? Đến cả lòng đất tối tăm, bờ tường đá cứng nó còn đi qua dễ dàng thì tại sao cái thứ gỗ mới vừa mềm vừa xốp này nó lại không qua cho được. Bỏ qua sự thật trước mắt, nó lại lần nữa đâm đầu vào để rồi lại lần nữa bị đẩy văng ra ngoài.

.....

- Giả lập thực chiến chính xác 91%. Bắt đầu tấn công tiêu diệt... - Mọi hơi mấp máy và nói ra một câu lệnh mơ hồ, về mặt của Văn vẫn vô tình như thế, dường như khung cảnh và tình hình trước mắt chẳng có liên quan gì đến cậu vậy.

Sau khi kết nối tinh thần với Cỏ May, kỹ năng của cô nàng này cung cấp tầm nhìn cho Văn tất cả mọi góc ngách của chiến trường. Đứng giữa cây cột đá, chẳng cần đi ra ngoài nhìn xuống, thậm chí là chẳng cần mở mắt cậu cũng nắm rõ được tình hình của con Akuma lúc này. Quả đúng như dự đoán, nó không thể chui được vào gỗ tươi, hay nói chính xác hơn là thân cây sống.

Con Akuma kia có một khả năng vô cùng đáng sợ, đó là đi xuyên được qua mọi thứ. Gần như, toàn bộ thành viên trong tiểu đội đều nghĩ vậy. Thế nhưng, sau khi quan sát và phân tích tỉ mỉ từng đợt tấn công của con Akuma, Văn lại đưa ra một kết quả khác. Năng lực của con Akuma này không phải là tuyệt đối. Không phải là bất cứ cái gì nó cũng xuyên qua được. Thứ đầu tiên chính là tấm khiên {Băng Sương} của Thủy, rõ ràng, con Akuma không thể bỏ qua nó mà trực tiếp tấn công vào cô ấy được. Thứ tiếp theo, chính là cơ thể con người. Con quái thường túm lấy cơ thể nạn nhân, cố gắng kéo họ vào tường hoặc là lợi dụng sự bất ngờ và bộ móng vuốt sắc bén mà tấn công. Và còn thêm một điều nữa, đó là khi bị tấn công, nó cũng không thể đi được xuyên qua đòn tấn công, đạn bắn vẫn trúng, kiếm chém vẫn bị thương. Vậy nên, theo kết quả phân tích thì năng lực của con Akuma này thuộc về dạng "Đồng hóa". Đồng hóa cơ thể với vật chất môi trường để hòa lẫn vào chúng. Thế thì, bất cứ loại vật chất nào chưa biết, như tấm khiên của Thủy hoặc bị tấn công quá nhanh, như đầu đạn bắn vào cơ thể đều khiến cho con Akuma không kịp đồng hóa hoặc là không thể đồng hóa được.

Tình trạng của con Akuma bây giờ vừa vặn chứng minh suy đoán của Văn, lớp thực vật ma pháp hoàn toàn vô hiệu hóa năng lực của con quái vật. Thời gian bị công kích trên không chỉ đáng vài giây vậy mà gốc thực vật dưới nền đã phát triển đến độ không ngờ tới. Vô số nhánh rễ cây xù xì liên tục phá đá mà trôi lên mặt đất. Bên trên, cái thân gỗ cũng phát triển một cách vô tội vạ, nó không vươn lên mà cứ leo sát nền nhà, những mảng đá nhỏ bị nó ép cho nát vụn còn những khối lớn thì bị thân cây bao lấy như thể là nó đang nuốt chửng mọi thứ vậy.

Điên cuồng, con Akuma bắt đầu vùng móng vuốt, cào tung lên từng lớp gỗ tươi ngăn trở mình.

Bộ móng vuốt của con Akuma vô cùng sắc bén nhưng có vẻ như, lớp thực vật ma pháp này phát triển hơi nhanh thì phải. Và phía bên trên, bọn luân hồi giả tất nhiên sẽ không bao giờ cho phép con Akuma có thể dễ dàng trở về với đất.

- Cách, cách... - Lại một viên đạn ma pháp nữa được nạp vào ổ đạn. Cổ tay Cỏ May khẽ lắc, ổ đạn xoay vòng lập tức trở về thân súng, viên đạn ma pháp đã vào đúng vị trí nòng súng rồi. Với đôi mắt vẫn còn khép chặt, May vùng tay, khai hỏa.

- Bằng... - Lần này, tia lửa lóe ra thành hình ma pháp trận màu vàng, quỹ đạo đầu đạn vạch ra một đường thẳng tắp bắt đầu từ nòng súng, kéo thẳng đến sau gáy con Akuma, dễ dàng xuyên thủng đầu con quái vật mà tiếp tục đâm xuống lớp thực vật và nền đá bên dưới cùng. Viên đạn ma pháp hệ [Kim] với đặc tính xuyên thấu siêu cường.

Đau...! Cái đau như thấm vào tận linh hồn. Quá bất ngờ và đột ngột, con Akuma với thuộc tính cơ thể cao gấp vô số lần người thường thậm chí còn chưa kịp cảm thấy đầu đạn xuyên qua người thì sự đau đớn đã vô tình ập đến. Có thể làm cho nó thấy đau, vậy có nghĩa là tổn thương linh hồn và đám người kia đã bắt đầu tấn công bằng vũ khí đặc biệt. Máu đen trào qua miệng vết thương, chảy xuôi theo thân hình, một chút đọng lại ở cằm con quái và nhỏ giọt xuống nền nhà, lớp gỗ tui bên dưới lập tức phát ra những tiếng xèo xèo và bắt đầu bốc khói. May mắn, vết thương không lõm và đặc tính diệt hồn của đòn tấn công không cao nên chưa đe dọa được đến tính mạng của nó.

Bị thương, con Akuma càng trở nên điên tiết hơn. Đám con mồi bị nó vờn cho suốt từ nãy đến giờ bỗng nhiên phát điên quay lại cắn, đã thế lại còn làm cho nó bị thương. Quay đầu, nhìn về phía đám con mồi, miệng há lớn với những tiếng rít gào chói tai kinh dị. Ổ lỗ thủng từ gáy xuyên qua mặt đến mặt, vô số mảnh kim loại nhỏ li ti mọc ra, điền đầy vào vết thương một cách vô cùng nhanh chóng.

Kinh ngạc nhìn tốc độ khôi phục của con Akuma, mặc dù cả bọn đều đã biết, một viên đạn không thể nào giết chết được con quái vật ngay mà chỉ cần có thể dừng nó lại trong thoáng chốc thôi nhưng thế này thì...

Dừng lại không đến hai giây, lỗ thủng trên mặt còn chưa lành lại hết thì con Akuma đã đột nhiên nhảy dựng lên, sau đó điên cuồng phóng về phía tiểu đội.

“Cái thứ thực vật đáng ghét này ta không thể xuyên qua được nhưng nhìn mà xem, dưới chân cái lũ con người kia chẳng phải là một cây cột đá to tởm bỏ hay sao, không chui vào đó thì còn chui vào đâu được nữa...”

“Nhanh quá...!” Loạt đạn mới Nam chưa thay xong, hỏa lực súng máy của Thủy không đủ mạnh để cản con Akuma lại, trong đầu thì đã hiện lên cảnh báo và tính toán khả năng sống sót của con “Quái vật” team mình. Nếu để con Akuma kia chui được vào trong cột đá thì dù không quay lại phản kích nó cũng có thể dễ dàng rời đi. Như vậy thì khả năng sống sót của mọi người coi như là đã mất hết. Không thể để cho điều đó xảy ra được, ánh mắt vốn đã điên cuồng của Nam nay càng trở lên mãnh liệt, há miệng gào lớn, mặt nổi đầy gân xanh. Chẳng thèm nạp đạn nữa, hấn dứt khoát vút khẩu súng phóng lựu xuống đất. Cái áo choàng cho tân thủ bị hấn giật tung ra, cái áo da bên trong thì trực tiếp bị xé rách. Cả người Nam điên gồng lên, cánh tay phải được đưa lên trước mặt, bàn tay trái thành chảo cào tung lớp băng vải trắng trên cánh tay kia đi.

Bây giờ, Nam điên bất chấp tất cả rồi. Cánh tay phải của hắn bị băng từ trước khi tiến vào thế giới này. Ai cũng tưởng hắn bị thương nhưng có vẻ như không phải. Bên dưới lớp vải băng đó, cánh tay của Nam điên được vô số hình xăm phủ kín, nó giống như là vi mạch trong bảng điện tử chạy dọc theo cẳng tay, theo từng ngón tay mà hội tụ lại nơi mu bàn tay vậy. Thậm chí, bàn tay hắn cũng không phải là bàn tay của con người bình thường. Một lỗ thủng to như miệng chén thông thẳng từ lòng bàn tay sang mu bàn tay, được bao quanh bởi những kí hiệu hình tròn. Thành lỗ thủng không nhẵn nhụi như da thịt mà cứng rắn, với vô số vết hằn xuống như rãnh.

Cấn chặt hai hàm răng, tiếng gào đã biến thành tiếng gầm gừ, Nam điên trực tiếp nhảy ra khỏi đỉnh cột đá. Cùng lúc đó, những hình xăm vi mạch trên tay cũng bắt đầu phát sáng. Với [Thiên Nhân], mấy đứa có thể dễ dàng nhìn thấy, không khí có lẫn cát bụi cấp tốc tụ tập lại, rồi như bị miệng lỗ trên mu bàn tay phải Nam điên hút vào. Phía bên lòng bàn tay, một quả cầu không khí nhanh chóng hình thành và tăng kích thước lên liên tục.

- Gào...! - Không khí tạt qua mặt bóp méo âm thanh của hắn đi thành một thứ giống như là tiếng dã thú. Hai mắt trừng lớn với đôi con ngươi co lại hết cỡ, cơ gân cả người nổi lên cuộn cuộn, toàn bộ cơ thể tụ lại chỉ có cánh tay phải còn đưa ra phía trước, mấy ngón tay gồng lên, khum lại như cố gắng giữ lấy quả cầu đang ngày một lớn.

Cây cột cao gần 50 mét, không thấp nhưng để rơi tự do thì chẳng mất đến vài giây. Khi còn cách mặt đất hơn 20 mét, Nam liền đột ngột bung người, đập mạnh vào thân cột đá, cả người bắn chéo một góc gần 45 độ hướng thẳng về phía con Akuma đang lao đến phía bên dưới.

Khi Nam bắt đầu phát điên, Thủy cũng chấm dứt công kích vô ích của mình. Nhìn về phía con Akuma, lại nhìn về phía Nam điên, cô biết, đã đến lúc phải dốc hết vốn ra rồi.

Hàng loạt các chuỗi số liệu liên tục truyền vào trong đầu, thời gian ước tính con Akuma đến được chân cột đá, hình ảnh chi tiết về cánh tay kì lạ của Nam điên, Du cũng bất chấp thương thế mà nhảy lên lưng con búp bê Âm Dạ... “Trong tình cảnh này, có lẽ phải đánh cược một lần mà sử dụng nó thôi. Hi vọng, Nam có thể cản con Akuma lại vài giây thì tuyệt vời...” Thầm quyết định trong lòng, tay phải nhanh chóng gạt nãy chế độ tấn công trên thân cây {Hoa Tuyết 04}.

- Hoa Tuyết 04

- Nãy chế độ thứ hai: Khai triển vũ khí Plasma

- Cách... cách... cách... - Âm thanh từ cơ cấu chuyển động trong thân súng liên tục truyền ra, {Hoa Tuyết 04} cũng nhanh chóng thay hình đổi dạng. Bốn nòng súng máy hơi nhô ra bị đóng lại không còn. Thay vào đó, toàn bộ những mảnh vỏ ngoài bình thường vốn ghép kín lại với nhau bỗng nhiên tách ra, dựng ngược lên theo hướng hơi xuôi về đằng sau như lông nhím.

- Ừmm... ừmm... - Cả thân súng bắt đầu sáng dần lên, ánh sáng xanh chiếu ra từ chỗ những mảnh vỏ ngoài dựng lên, hắt về đằng sau. Vũ khí đã sẵn sàng.

Tay trái cầm vào tay cầm dọc bên dưới thân súng, tay phải nắm lấy tay cầm mọc ngang lên trên, cả thân súng tì vào một bên eo phải, Thủy hướng khẩu súng đã biến đổi thành hình dáng kì lạ của mình xuống bên dưới, ngắm chuẩn vào con Akuma theo vô vàn số liệu hướng dẫn mà cậu bé Văn liên tục

truyền về. Ngón tay khẽ nhấn vào nút khởi động, ở chế độ này, muốn phát xạ được thì cần phải đợi một chút thời gian.

- Xoẹt... xoẹt... xoẹt... - Tiếng của những dòng điện nhỏ vờn quanh thân súng, thiết bị tạo bức xạ siêu cao tần bắt đầu hoạt động, plasma hóa toàn bộ khu vực khí quyển xung quanh.

Phía bên dưới, con Akuma đã nhìn thấy Nam điên phóng thẳng đến chỗ mình. Mừng rồi!!! Sau khi tiến hóa lên cấp 2 thì khả năng biến cơ thể thành nòng súng của nó cũng biến mất. Không còn năng lực tấn công tầm xa nhưng với cơ thể mới vô cùng mạnh mẽ này, nó không ngại bất kì một trận chiến giáp lá cà nào cả, bộ móng vuốt sắc bén sẵn sàng cắt tan mọi thứ.

Nghênh chiến.

Con Akuma chủ động đón trúng điểm rơi của Nam. Rồi khi con mồi tới gần, nó trực tiếp nhảy lên, bộ móng vuốt vung về phía trước. Con mồi bay đến không vũ khí, cũng chẳng có giáp trụ, nó đã có thể cảm nhận được những móng vuốt của mình ngập trong từng lớp da thịt mềm mại của con người. Tưởng tượng đã gần như trở thành sự thật nhưng nó bỗng thấy con mồi của mình đẩy mạnh tay phải một cái, và rồi...

- Xuynh...!

Âm thanh không khác gì một vụ nổ, quả cầu khí nén bị đẩy về phía trước, năm ngón tay hơi mở ra, dứt bỏ quyền khống chế đối với khối cầu.

Không còn bị khống chế, khối không khí bị áp sức đó lập tức nổ tung, áp suất giãn nở đột ngột gây ra âm thanh như pháo nổ, một lượng lớn không khí được giải phóng trong một thời gian ngắn tự hình thành vô vàn lưỡi dao gió sắc bén cắt tung trong một khoảng không gian hình bán cầu phía trước.

- Grééc... !!!! - Tiếng kêu thảm của con Akuma bị át hết đi, không thể truyền được ra ngoài. Cơ thể nó bị vô vàn lưỡi dao gió cắt cho tan nát, thậm chí, nguyên một bàn chân, một bên bả vai và cả một phần tư cái đầu đều bị gọt đi mất. Lóp thực vật bên dưới con Akuma cũng bị băm thành gỗ vụn.

Lực phản chấn từ đòn tấn công theo cánh tay truyền ngược về cơ thể, triệt tiêu hoàn toàn động năng của cú nhảy tự do trước đó. Dư lực còn đẩy cả người Nam điên văng ra ngoài hơn 10 mét rồi mới rơi xuống nền gỗ gỗ ghè bên dưới. Gánh chịu lực lượng quá lớn, các khớp xương trên cánh tay phải của hắn trật ra toàn bộ, cả cánh tay mềm oặt, vắt vẻo bên người. Vừa chạm đất, Nam điên đã trực tiếp ngất đi.

Rơi xuống gần như cùng một lúc với Nam điên nhưng cơ thể con Akuma vô cùng tối tăm. Nền gỗ vẫn còn nên không thể trực tiếp trốn vào trong đất, cơ thể tổn thương đến mức độ này cũng phải tốn một thời gian để phục hồi. Con Akuma rít lên đầy phẫn nộ, cố gắng huy động tứ chi tàn khuyết của mình lết tiếp đến chân cột đá. Chỉ cần đến được chân cột đá là nó sẽ an toàn, thậm chí còn có thể quay lại trả thù bọn người kia nữa. Nhưng tất nhiên, không một ai chịu chấp nhận để cho nó cứ thế bỏ đi như vậy...

Phía bên trên cột đá, cả một vùng khí quyển quanh thân súng của Thủy đã bị Ion hóa hoàn toàn và đạt đến trạng thái tuyệt đối trung hòa về điện. Những dòng điện chạy dọc theo thân súng bắt đầu hội tụ lại phía trước nòng, hình thành nên một khối cầu xanh lét với tia điện quấn quanh. Quả cầu Plasma.

Với thường thức hàng ngày, bất kỳ ai cũng có thể biết, tất cả các loại vật chất quanh ta đều tồn tại ở ba trạng thái: rắn, lỏng và khí. Khi cung cấp năng lượng cho một vật chất nào đó, đạt đến một định mức nhất định, vật chất đó sẽ chuyển đổi trạng thái tồn tại của mình: từ rắn thành lỏng và từ lỏng trở thành khí. Thế nếu, cứ tiếp tục cung cấp năng lượng cho khối khí đó thì sao? Vậy thì chúng ta sẽ có trạng thái vật chất thứ tư: trạng thái Plasma. Và các vật chất ở trong trạng thái Plasma này sẽ thường mang trong mình năng lượng vô cùng lớn, cỡ khoảng 20000 độ C trở lên. Vì vậy, nó có tính phá hoại vô cùng lớn. Thế nên, năng lượng tiêu hao để đưa một lượng vật chất lên trạng thái Plasma cũng vô cùng lớn, với Pin năng lượng hiện tại, {Hóa Tuyết 04} chỉ có khả năng kích hoạt chế độ vũ khí Plasma duy nhất một lần và thời gian cần thiết để cung cấp đủ năng lượng cho vật chất cũng không hề ngắn.

Nòng súng vẫn hướng về phía con Akuma, Thủy nhẹ nhàng nhả đầu ngón tay ra khỏi nút kích hoạt.

- Bụp... - Khối cầu Plasma chuyển động với vận tốc ánh sáng như đột ngột biến mất trước đầu nòng súng.

- Xòe... - Một khối cầu ánh sáng đột ngột hình thành, nuốt chửng con Akuma vào trong, ngấm cả vào lớp gỗ bên dưới người con quái nữa.

Ánh sáng bùng lên rồi lập tức tắt đi, để lại cả một khoảng không gian trống rỗng. Lớp gỗ chỗ con Akuma vừa bỏ bây giờ xuất hiện một vết lõm hình bán nguyệt, cháy xém ra xung quanh. Với nhiệt độ vô cùng cao, bất cứ cái gì cũng có thể bị nung thành không khí, kể cả con Akuma cũng vậy. Không còn cơ thể, sợi xích tâm linh trói buộc linh hồn hạt nhân không còn chỗ bám vào lập tức tiêu tán.

Thông báo điểm thường vang lên trong đầu, cuối cùng Thủy cũng có thể thở dài ra một hơi. Cây {Hóa Tuyết 04} sau khi khai hỏa thì lập tức tắt hết ánh sáng, các mảnh vỏ ngoài đang giương lên cũng tự động sụp xuống, ghép lại với nhau để trở lại hình dáng hộp thông thường. Cô ra lệnh cho Du cười búp bên ác mộng leo xuống mang Nam điên lên đây. Quay đầu lại, vừa định nói vài câu với cậu bé tên Văn thì.

- “Xác nhận kẻ thù đã bị tiêu diệt...”

- “Kết thúc mạng liên kết cục bộ...”

- “Ngắt kết nối chia sẻ thông tin đa chiều...”

Ngay sau đó, vô số hình chiếu tinh thần lực vẫn liên tục hiện lên trong đầu đột ngột biến mất hết. Cùng lúc đó, cậu bé Văn cũng từ từ gục xuống, với hai hàng máu mũi chảy dài...

Q.3 - Chương 25: Hừng Sáng

Sau khi cậu bé Văn gục xuống thì đến lượt Cỏ May.

Phát động năng lực trong một thời gian dài cùng với sự căng thẳng tập trung vô cùng cao độ làm cho tinh thần lực của cô suy giảm một cách nghiêm trọng, kéo theo đó là sự mệt mỏi của tinh thần. Trận chiến kết thúc, May khẽ thở dài ra một hơi, đầu óc lúc nào cũng căng lên cuối cùng cũng có cơ hội thả lỏng. Áp lực sinh tử vừa được gỡ bỏ thì phụ trọng một mối đã nổi gót đến ngay. Cỏ May bỗng nhiên cảm thấy cả người mệt mỏi, đầu quay vòng vòng và đôi chân thì mất hết cảm giác thăng bằng. Khẽ mở mắt, cảm thấy mọi thứ chột hoạ lên một cái, hai chân loạng choạng ngã người sang một bên.

Đứng gần bên cạnh, Thủy vội vàng bước tới, ôm lấy Cỏ May, giữ cho cô gái này khỏi ngã. Trong tiểu đội, chỉ có Lực nữa là còn đứng thẳng. Khi tham gia tấn công, Thủy đã thẳng tay đập tằm lá chắn lớn của mình về đằng sau. {Băng Sương} rơi cạnh chân, chàng trai cơ bắp này liền nhặt lên, rồi không do dự mà đứng thẳng người dậy, gơ tằm khiến hừng lấy từng mảng đá vẫn còn đang rơi xuống đầu cả bọn.

Lực khó khăn duỗi mấy ngón tay vẫn đang siết chặt lấy tay cầm đằng sau tằm khiến ra. Cả cánh tay phải của hắn bây giờ đã tê dại. Dù {Băng Sương} có thiết kế đa lớp giúp phân tán lực tác dụng đồng đều trên cả bề mặt và thậm chí còn hỗ trợ triệt tiêu một phần lực lượng nhưng chấn động khi va chạm vẫn khiến cho từng khớp xương buốt dại, cơ gân co rút, tê cứng. Vén tằm áo choàng đen lên, Lực lôi vạt của cái áo ba lỗ ra, cố gắng lau đi vài vết bụi, vết trầy trên mặt tằm khiến. Nhìn cánh tay phải cứng nhắc vô cùng khó khăn khi cử động của mình, lại nhớ đến cái cảnh bà chị kia dùng tằm khiến này để đỡ đạn pháo, sự sợ hãi cùng với nề phục cứ tự nhiên mà dâng lên trong lòng.

Cái áo ba lỗ hơi ẩm do thấm mồ hôi, lau lên bề mặt bụi bặm của tằm khiến làm cho hai thứ đó quện vào với nhau thành một lớp dẻo dẻo sền sệt trông càng thêm nhoe nhoét. Đang cố gắng lí giải tại sao mà một thân hình mảnh mai không lộ chút cơ bắp lại có thể khỏe đến thế bằng cái đầu đơn giản của mình, Lực bỗng giật mình vì hình như, mình càng lau càng bẩn thì phải. Hốt hoảng ngoái đầu nhìn về phía bà chị kia, Lực lại thấy chị ta mỉm cười, vẫy tay gọi mình đến đó. Không dám cãi lại, hắn đành phải thành thật mà đi đến, mặt tằm khiến để hướng vào trong lòng và cánh tay thì cố miết với hi vọng cái mảng bẩn nhoe nhoét kia mất đi được phần nào.

Mỉm cười thu tằm khiến {Băng Sương} lại thể bài phong ấn, Thủy chẳng để ý đến cái vẻ hốt hoảng đang hiện rõ trên khuôn mặt vuông vức có đôi phần ngốc ngốc trước mặt mình. Tay trái ôm Cỏ May trong lòng, tay phải Thủy nhanh chóng dứt tằm thể vào trong một bao da cài chỗ thắt lưng mình. Lại một lần nữa duỗi tay ra vỗ vào bả vai của Lực, Thủy rất hài lòng với biểu hiện của anh chàng này. “Có cơ bắp, thật là tốt...!” Vui vẻ nghĩ một câu, Thủy quay lại, tiến đến sát mép cột đá để xem tình cảnh của Nam diện và Du bên dưới thế nào.

Đội bà chị kia quay đi một lúc, Lực mới dám lén lút thở phào ra một hơi. Sau đó hắn cũng vội vàng quay lại, gạt từng mảng đá vụn ra để giúp những người khác đứng lên hoặc có một chỗ nằm nghỉ ngơi thoải mái.

Con búp bê Ám Dạ dễ dàng cắm phập những móng vuốt của mình vào trong thân cột đá mà leo xuống, mang theo cả Du trên lưng. Chiến đấu kết thúc, mấy con búp bê Ma Thò bị tu hết lại cho đỡ tốn tinh thần lực, cái kỹ năng [Phân Thân] này đúng là tiêu hao quá lớn mà. Hắn cũng đã đồng ý để chích một ống thuốc giảm đau liều cao rồi. Đúng như hắn nghĩ, cái cảm giác ảo ảo của cơ thể khi sử dụng được phẩm đánh lừa hệ thần kinh cấp thấp này đối với hắn chẳng thú vị chút nào.

Buông mình nhảy xuống khi còn cách mặt đất gần 4 mét, mấy cái móng vuốt lập tức cắm sâu vào trong nền gỗ tươi, cả bộ xương búp bê hơi chùng xuống để hoãn lực. Nền đại sảnh ngăm to lớn đã bị phủ kín bởi thân của một loài thực vật ma pháp. Nó phát triển một cách vô tội vạ nên cái nền đại sảnh mới tạo ra bằng gỗ tươi này chẳng bằng phẳng chút nào, nó cong vồng, gồ ghề và uốn lượn tứ lung tung, bây giờ thì còn bắt đầu đâm lên vô số chồi non dựng đứng nữa chứ. Tầm nhìn bị cản trở hết, Du đành phải dừng lại ngựa mặt lên trên đỉnh cột trụ cầu cứu.

Hiểu ý, Thủy lập tức đón lấy cây đèn pin từ trên tay một người tân thủ bên cạnh, bật sáng và chiếu thẳng vào chỗ Nam diện đang nằm. Tia sáng chiếu qua bầu không khí đầy bụi nhìn rõ mồn một, Du chỉ việc hướng thẳng theo đó mà điều khiển con búp bê Ám Dạ gạt cành, gạt lá tiến lên.

Trên đỉnh cột đá, Thủy cũng không định cứ đứng đó mãi được. Đợt phản công tiêu diệt con Akuma vừa rồi, tuy hoành tráng nhưng ngoài Nam diện ra, số còn lại chẳng ai thực sự bị thương cả. Chỉ mất một chút thời gian cho mọi người ổn định lại tâm lí và Lực, dưới sự trợ giúp của thuốc khôi phục cấp tốc phục hồi lại thể trạng của mình. Thủy bắt đầu chỉ đạo cho mọi người tìm đường xuống dưới, chứ phản công trình bên trên đã hoàn toàn sụp đổ cả rồi.

Lực lôi một lúc trên người của Cỏ May, Thủy lôi ra một cái túi vải được trang trí bằng những họa tiết cánh sen màu hồng rất đẹp. Tháo dây quần ở miệng túi rồi đưa cả bàn tay vào, lúc lấy ra lại là một bộ đai quần thắt lưng chuyên dụng cho leo núi. Lần nữa đưa tay vào, Thủy lại lấy ra một bó dây thừng lớn. Những sợi dây thừng chỉ nhỏ cỡ ngón tay út thôi nhưng cả bó thì thực sự rất lớn, phải lớn gấp vài lần... à không, phải gấp vài chục lần cái túi vải nhỏ vừa trong lòng bàn tay kia. Cầm cái túi trên tay, Thủy lại nhớ đến cái lúc hai tên trời đánh kia giấu các cô mà lén lút đi mua {Túi quà may mắn}. Nhìn lúc hai tên khóc lóc xin lỗi cô, cái tình cảnh đó quả là vừa buồn cười vừa tức mà. Chỉ là sau đó, mấy đứa con gái các cô tiến hành xử lí đám đồ tưởng chừng vô dụng kia thì không ngờ, các cô phát hiện ra được nhiều thứ hay ra phết, cuộn dây thừng dài 100 mét được bên bằng tơ nhện đủ sức treo ngược cả máy bay Boeing lên này, sợi vòng tay mặt thánh giá có tác dụng chúc phúc gia tăng tốc độ khôi phục tinh thần lực Cỏ May đang đeo trên tay này, thậm chí đạo cụ không gian cũng có những 3 món, dù dung tích nhỏ chỉ cỡ 0,3 mét khối trở xuống và không có phản trọng lực. Đương nhiên, mấy món này được chị em chia nhau giữ hết, không cho hai thằng kia biết chút gì, coi như là bí mật của con gái vậy.

Gọi cô bé tên Linh đứng dậy thay mình cầm đèn chiếu sáng chỉ đường cho Du, rồi lại trực tiếp đeo đai lưng leo núi lên người. Buộc một đầu của cuộn dây thừng và móc đai lưng, Thủy bảo Lực cầm lấy dây thừng rồi từ từ thả mình xuống dưới. Trước khi đi, cô cũng không quên nhắc Lực rằng, sau khi cô xuống đến nơi thì lại kéo dây thừng lên và thả người tiếp theo xuống, cô ở bên dưới đón sẵn rồi.

Ma lực cung cấp cho gốc thực vật nhanh chóng tiêu hao hết, cái cây cũng đã ngừng phát triển thế nhưng, đám chồi non của nó cũng kịp mọc cao quá đầu người. Tim thấy Nam điên, Du nhét cho hắn hai viên thuốc rồi vắt ngang người tên “Chinh tướng thứ 13” này lên lưng con búp bê của mình. Đám chồi non đã bị Du chém qua một lần, không kịp mọc lại bằng những chồi xung quanh nên để lại một vết đường đi giữa rừng chồi non mon mọn, thế là hắn chỉ việc theo lối đó mà đi về.

Lúc Du về đến chân cột chống thì cô bé Linh, cũng là người cuối cùng được Lực thả xuống đến nơi. Mọi người đã tụ tập đủ, chỉ còn tay Lực là không thể tự nhảy xuống được thôi, vậy là Du lại một lần nữa phải đi đón mấy kẻ lạc đàn.

Cỏ May chỉ vì tinh thần quá mức mệt mỏi nên mới thiếp đi một chốc, bây giờ đã tỉnh lại mà vội vàng chạy quanh xem xét vết thương cho từng người. Nam điên cũng tương tự, hấn ngất do sốc và đập khi lực trọng trường từ cú nhảy rơi tự do cùng với lực phản chấn từ đòn tấn công đối nhau chọi chọi rồi cả vào cơ thể hắn. Tỉnh dậy, hắn tự vận lại khớp trên toàn bộ cánh tay phải của mình rồi để chị Cỏ May băng bó cố định lại cho. Vậy là tiểu đội bây giờ chỉ còn bà cô Hoàn còn bất tỉnh do mất máu quá nhiều và cậu bé Văn có vẻ là đang chịu tác dụng phụ của năng lực.

Du cũng rất nhanh mang Lực trở lại, cả tiểu đội tiếp tục lên đường, vẫn cảnh giác và đề phòng nhưng lần này, đã không còn lo sợ nữa.

.....

Chẳng biết, đây đã là thời điểm nào của cái thế giới này nhưng đồng hồ tính giờ của mấy đứa luân hồi giả đã vừa nẩy qua tiếng thứ 6. Vậy là, đã hơn 6 tiếng kể từ khi bọn nó tới đây.

Sau hơn 3 tiếng rưỡi lần mò trong mê cung ngầm, cuối cùng thì tiểu phân đội hộ tống cũng trở về được mặt đất. Bầu trời vẫn tối với những ngôi sao lấp lánh treo trên cao nhưng có một phía chân trời đã bùng lên một quang sáng nhạt báo hiệu cho bình minh sắp đến. Bầu không khí thoáng đãng đập vào mặt cùng với cả một khoảng trời rộng lớn bên trên trái ngược hoàn toàn với cái về tù túng nơi lòng đất, ai cũng đều nhẹ thở một hơi dài.

Chỉ cần nghỉ ngơi vài phút, Cỏ May cũng đã hồi phục được phần nào, vậy nên, [Thiên Nhân] lại được kích hoạt dò đường. Dễ dàng kiếm được một nơi để trốn, đó là tầng hầm của một căn nhà kín đáo, chắc chắn và không bắt mắt.

Cậu bé Văn cũng đã tỉnh, dù thỉnh thoảng máu mũi lại chảy ra. Cậu ta đã tự tháo cái khăn buộc trên đầu xuống để quàng lại quanh cổ, dấu đi một nửa khuôn mặt dưới lớp khăn dày thế nhưng, ánh mắt lại không trở về như cũ nữa, nó sắc bén, bình tĩnh và lí trí đến đáng sợ. Mấy vòng sáng đồng tâm đã biến mất để cho con ngươi trở lại màu hạt dẻ bình thường. Từ lúc tỉnh dậy, Văn cũng chẳng nói thêm câu nào, cậu chỉ lặng lẽ đi ở giữa đoàn người.

Tiến vào nơi trú ẩn, Thủy để cho Cỏ May an bài mọi người nghỉ ngơi, còn cô thì lập tức lúi ra thiết bị định vị mà nhìn chăm chú vào đó, hi vọng có một chấm sáng bất chợt lóe lên trên màn hình.

Cỏ May cũng tới bên cạnh Thủy, nhẹ nhàng nắm lấy đôi bàn tay lạnh ngắt của cô gái này, hơi ấm truyền sang đây lên sự đồng cảm vô cùng. Hai cô gái đỡ nhau ngồi xuống một góc tường, khẽ tựa vào người nhau và cùng hướng ánh mắt chờ mong pha thêm nhiều phần lo lắng vào màn hình định vị im lìm.

Bộ thiết bị định vị này do thằng Minh tự chế tạo, nó không định vị trực tiếp các thành viên tiểu đội luân hồi mà nó bắt tín hiệu định vị phát ra từ bộ đàm cá nhân dạng tai nghe đeo bên tai mỗi đứa. Mà mấy cái tai nghe vốn chẳng thể nào bám chặt được vào tai, lại còn là đồ tự chế nữa lên chất lượng tất nhiên sẽ không thể “Trường tồn với thời gian” được. Đeo cái này trên tai, có thể với những đứa khác sẽ không sao nhưng với hai thằng thì... Cái phong cách chiến đấu điên cuồng bạo lực cộng với với hoàn cảnh chiến trường khốc liệt mà chúng thường phải tham gia thì mấy cái tai nghe này tuổi thọ hầu như không được quá một lúc.

Đã 4 tiếng rồi, kể từ lúc tiểu phân đội mất tín hiệu với nhóm chiến đấu. Mặc dù ba người ở lại đều là cựu binh trong cựu binh, sở hữu chiến lực đứng đầu team thế nhưng, đối thủ của bọn họ cũng là những kẻ mạnh nhất. Chỉ có một con Akuma mới tiến hóa lên lv2, lại thuộc về dòng “Năng lực” chứ không phải dòng “Sức mạnh”, vậy mà đã hành cho cả tiểu phân đội hộ tống toi tã, thậm chí Văn Anh, một luân hồi giả đã thức tỉnh năng lực cũng hi sinh. Còn nhóm chiến đấu, đối thủ của họ là hai Thầy trừ tà được cho là mạnh gấp vài lần một con Akuma lv2, cùng với ít nhất là một con Akuma lv2 nữa... Không biết, họ sẽ đối phó thế nào.

Tiểu phân đội này, vẫn lấy Thủy làm người ra quyết định. Thế nhưng, Thủy cũng chỉ đang thực hiện nốt mệnh lệnh cuối cùng của hai thằng. “Hộ tống con búp bê Lala và ông lão chủ nhân em ý, dẫn tiểu đội đến nơi an toàn” Hai thằng đã nói vậy, và Thủy làm theo. Bây giờ, nhiệm vụ đã hoàn thành, cô chỉ biết đợi, đợi mệnh lệnh tiếp theo cho mình.

Sau cả đêm vất vả, với những cuộc chạy trốn liên hoàn, mệt mỏi và sợ hãi, một số người trong tiểu đội đã bắt đầu thiếp đi. Căn tầng hầm không tối đen như mực mà lúc nào cũng duy trì một thứ ánh sáng lơ mơ, u ám. Chạy thoát được khỏi lòng đất nhưng lại không có tin tức gì của thủ lĩnh. Lúc trước, hai thằng trời đánh còn ở đây, dù chỉ toàn là pha trò gây rối nhưng cũng chính nhờ vậy bầu không khí nặng nề mới có đôi phần thoải mái. Bây giờ, hai tên đó không có ở đây, sự sợ hãi về một tương lai mờ mịt đè nặng lên tâm lí mỗi người, không một ai dám mở miệng nói chuyện, cả không gian chỉ còn lại những tiếng thở khó nhọc, nặng nề.

Tựa vào vai Thủy, Cỏ May lại một lần nữa thiếp đi, buổi tối ngày hôm nay đối với cô thực sự là quá sức mức mệt mỏi rồi. Còn Thủy, với “Tái sinh thể” của {Angeloid chi tâm - Lớp Σ}, bao nhiêu tổn thương cơ thể đều đã được nhanh chóng phục hồi thế nhưng, tinh thần thì lại không. Đầu óc mệt mỏi không thua gì những người khác, hai bờ mi đã trở nên nặng trĩu, thế nhưng cô vẫn cố gắng giữ cho đôi mắt mình còn mở, nhìn vào màn hình im lìm của thiết bị định vị cầm trên tay. Thủy sợ, sợ khi mình không kiểm chế được mà thiếp đi đúng lúc có tín hiệu truyền về từ “Bọn họ”, không thể tiếp nhận và

ứng cứu kịp thời. Giao công việc này cho người khác thì cô lại không yên tâm.

“Lâu quá rồi...!” trong lòng Thủy bây giờ nóng như lửa đốt. Thời gian đã quá lâu sau khi trận chiến bắt đầu. Chiến đấu không thể kéo dài đến tận bây giờ được. Không phải là cô có khả năng phân tích ra toàn bộ chiến cuộc ở đó mà chỉ đơn giản vì thể lực của hai thằng không cho phép. Trực diện đối đầu với những kẻ địch mạnh hơn mình, nếu không phải là sau khi ngăn cản liền thành công chạy thoát thì chỉ có chiến tử. Ở đây, chẳng ai mong trường hợp thứ hai xảy ra chút nào. Thế nhưng, nếu thành công chạy thoát thì tại sao, hơn 4 tiếng rồi vẫn chưa nói lại liên lạc, thậm chí còn không hiện lên trên màn hình định vị nữa? Dù có roi mắt hay làm hỏng trong lúc đánh nhau thì sau khi chạy thoát cũng nên thay vào cái mới chứ. Mấy cái bộ đàm dạng tai nghe này là đồ tự chế nên hầu như đứa cựu binh nào chẳng dự trữ trong người đôi ba cái.

Thời gian lặng lẽ trôi, cuốn theo cả hi vọng. Khả năng sống sót của tiểu đội chiến đấu cứ thế vui dần đi theo từng nhịp kim đồng hồ đang nảy lên, chậm chậm.

Cô May thiếp đi cũng không lâu, chỉ khoảng hơi 10 phút rồi cô lại tỉnh dậy. Cố gắng khuyên Thủy chợp mắt nghỉ ngơi một chút, tín hiệu định vị thì để cô trực cho. Tiếp lấy thiết bị định vị, Cô May thay thế cho Thủy tiếp tục nhìn vào cái màn hình im lìm chán ngắt này, [Thiên Nhân] cũng không quên bao phủ ra ngoài.

Đối với Cô May, Thủy có thể hoàn toàn tin tưởng. Ngã lưng xuống nền nhà lạnh ngắt, chân mấy chốc đã phát ra tiếng thờ đều đều. Chiều dài khoảng không gian ở giữa cũng không hề dài hơn 5 mét.

.....

Đầu đó, trong mê cũng ngằm dưới lòng đất. Một đoạn đường hầm cụt có chiều rộng khoảng gần 2 mét được những bờ tường đá cứng xù xì bao xung quanh. Độ cao cũng chỉ tầm 2 mét với một đầu còn rõ dấu vết đang đào bới dở, đầu còn lại thì bị một quả bóng cao su cực lớn phồng lên bịt kín.

Ánh sáng xanh leo lét phát ra từ một thứ có hình dáng giống như một cây đèn bão nằm lẩn lóc giữa khoảng không gian chính là nguồn sáng duy nhất cho nơi này.

Bằng vào cái thứ ánh sáng chẳng chút tự nhiên đó có thể thấy được phần nào hoàn cảnh nơi đây. Rải rác khắp nơi trên nền nhà, là từng tảng đá có to có nhỏ nằm lung tung, bờ tường thì đầy vết nứt vỡ và trong một góc, là những gì còn sót lại của một thứ đã từng được gọi là mạng nhện. Toàn bộ mọi thứ nơi đây đều ánh lên một màu hoang phế...

Trên nền phủ đầy bụi trắng bây giờ đã bị in lên rất nhiều dấu chân hỗn loạn. Những dấu chân đó bắt đầu từ nơi bị quả bóng cao su bịt kín hướng vào và tại chỗ những dấu chân đó kết thúc, là ba hình người đang nằm im bất động.

- Ừm...! – Một tiếng rên nhẹ khẽ vang lên. Cùng lúc đó, thân hình nhỏ nhất trong số ba người đang nằm kia cũng khẽ động đậy.

Bé Lan nhóm dậy từ dưới nền đá bẩn, hai tay đưa lên dùng mu bàn tay dụi qua đôi mắt. Vẫn còn hơi ngái ngủ, bé ưỡn người, duỗi tay cùng với cái đuôi trắng muốt dựng đứng hết cả lên. Một cái ngáp thật dài giúp bé nhanh tỉnh táo lại.

Sau trận đánh đó, anh Minh cũng được bé và anh Thi tới đây thì kiệt sức, thế là bé lo nót phần còn lại. Dùng cái bẻ cao su lớn để che kín lối vào, sau đó, bé lập tức xử lý vết thương cho hai anh và cho cả chính mình nữa.

Anh Thi trọng thương gần như mất mạng, xương trên một nửa người dưới gãy hết cả. chỉ còn thoi thóp thở. Lan lớn lên trong bệnh viện, lại trải qua những hai bản đồ rồi, vậy mà khi xử lý vết thương cho anh, đôi bàn tay vẫn run lên cầm cập. Dù sao thì bé mới chỉ mười sáu tuổi thôi, lại thiếu khuyết kinh nghiệm xã hội nên tâm trí còn trưởng thành chậm hơn nữa. Vốn chẳng được đào tạo bài bản gì, chỉ là bắt chước Cô May học một chút kiến thức sơ cấp cứu nên bây giờ, bé xử lý vết thương cho thằng Thi như kiểu là vá quần áo vậy, cứ chỗ nào xương gãy là bé nắn thẳng, chỗ nào chảy máu là bé băng bó, khử trùng. Khi cấp cứu cho anh, Lan vừa làm vừa khóc. Khóc vì sợ, vì thương và vì vui mừng khi còn sống sót.

Anh Minh cũng bị thương, nhưng không có nghiêm trọng như anh Thi. Anh ngất đi chủ yếu là do kiệt sức. Vậy nên chỉ cần cho anh đủ thời gian nghỉ ngơi khôi phục thì chắc là ổn.

Bé cũng bị thương, hai đầu đạn Akuma găm trên lưng bé. Bây giờ cả hai anh đều bất tỉnh, một mình bé không thể tự lấy đầu đạn ra nên chỉ đành băng bó qua loa rồi để kệ nó vậy. Mỗi lần cử động cơ thể, đầu đạn lại cứa vào da thịt, đau nhói. Mà hình như, chúng còn mang theo chút độc Akuma yếu thì phải. Không còn cách nào khác, Lan đành phải điều khiển chút yêu lực vừa mới khôi phục được của mình dòn vào đó, vừa để giảm đau, cầm máu, vừa để ngăn không cho độc Akuma lan ra cả người.

Bị thương, kiệt sức, nên sau khi cố gắng xử lý toàn bộ vết thương trên người thằng Thi xong, Lan cũng không kiềm chế được mà thiếp đi bên cạnh nó.

“A...! Không biết mấy giờ rồi nhỉ...?” Lan nghĩ trong lúc vờn vai. Cử động lớn làm vết thương trên lưng lại đau, nỗi đau nhắc bé nhớ đến những người đồng đội. Vội vàng quay người qua kiểm tra tình trạng của thằng Thi bên cạnh.

“Anh ấy vẫn thờ, và vết thương cũng ngừng chảy máu rồi... Tốt quá! Còn Anh Minh thì chỉ là mệt quá thôi, cứ để cho anh ngủ thêm lúc nữa. Mà... không biết nhóm chị Thủy với Cô May thế nào rồi nhỉ...?”

“Đừng rồi, phải liên lạc với các chị ấy, nếu không mọi người sẽ lo lắng...!” Đưa tay lên tai để kích hoạt bộ đàm cá nhân theo thói quen, hơi giật mình khi không có ở đó “A...! Roi mắt trong lúc đánh nhau rồi còn đâu...”. Vội vàng lục tìm trong chiếc ba lô không gian bên cạnh, lấy ra một cái tai nghe mới, thành thạo thiết lập tần số tín hiệu, rồi đeo nó lên tai, nhón tay khẽ nhấn vào nút “Kết nối”.

.....

Trong căn hầm trú ẩn u ám của tiểu phân đội hộ tống, Cò May ngồi nép sát mình vào một góc tường, bên cạnh là Thủy đang nằm ngủ nhưng giấc mơ có vẻ khó nhọc với những hơi thở nặng nề và từng cái giật mình khe khẽ.

Bầu trời bên ngoài đã hơi hửng sáng, mặt trời còn chưa ló rạng nhưng bóng tối đã bị đuổi đi dần.

Sử dụng [Thiên Nhân] và mấy con tiểu quái của mình, Cò May quan sát ra bên ngoài. Không biết là do trời trở sáng hay là do con Akuma cấp 2 bị tiêu diệt mà lũ cấp 1 liền không còn lộng hành như trước nữa. Thay vì cái cảnh Akuma bay đầy trời vài tiếng trước thì bây giờ, họa hoàn lắm May mới có thể nhìn thấy một con lướt qua, cũng không có gần chỗ này mà phải sử dụng tầm nhìn của mấy con tiểu quái mới thấy.

Tình trạng hoạt động của lũ Akuma vậy cũng tốt, không còn phải quá lo lắng mỗi khi có một con bay qua đầu hay không may lại dính thêm quả đạn pháo bắn loạn.

Giám sát tình trạng bên ngoài, Cò May cũng không quên thiết bị định vị trên tay mình. Ngoài cây đèn led báo máy vẫn còn hoạt động và một mũi tên lớn ở trung tâm màn hình báo vị trí hiện tại ra thì tất cả đều im lìm lặng lẽ, sự vô vọng lan tỏa cả ra bên ngoài.

Quá lâu rồi... Cò May bây giờ đã chết lặng cả cõi lòng, chỉ còn ánh mắt vô hồn nhìn chăm chú vào màn hình định vị như một nghĩa vụ.

- Sốt soát... - Tiếng cựa mình bên cạnh, Thủy đã tỉnh dậy, vẫn giữ nguyên tư thế nằm, chỉ hướng ánh mắt chờ mong về phía Cò May.

May đáp trả bằng một ánh mắt đau buồn chán nản. Trong lòng cả hai cô gái đều hơi thất lại. Một tảng hơi nước đã dâng lên hốc mắt, trực trào...

- Tịch...

Một âm thanh lạ lẫm đột ngột vang lên, không phải từ bên ngoài mà được phát trực tiếp từ sâu bên trong tai.

Âm thanh không đủ lớn để đánh thức những kẻ còn đang thiếp đi vì mệt nhưng lại đủ để làm những người khác giật mình, đặc biệt là Cò May và Thủy. Các cô đã chờ đợi cái âm thanh này suốt cả buổi tối ngày hôm nay rồi... Không thể sai được, đó chính là âm thanh kết nối của bộ đàm cá nhân.

Mất một giây để cho hai cô gái bàng hoàng, rồi niềm vui như vỡ òa cùng với âm thanh tiếp theo mà bộ đàm cá nhân truyền tới:

- Mọi người... Có còn ai ở đó không...? Trả lời đi! Chị Thủy! Chị Cò May! Có còn ai không....?

-...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 26: Martel - Khi Bình Minh Rực Rỡ

Vàng thái dương hơi nhô lên khỏi đường chân trời, hắt xiên những tia nắng sớm xuống thành phố cổ.

Những con Akuma đã thôi bắn phá từ khoảng giữa đêm. Cát bụi bị đạn pháo xói tung lên đã từ từ lắng xuống, trả lại sự trong lành cho không khí.

Martel, thành phố bị bỏ hoang nằm giữa một sa mạc khô cằn. Vùng đất này giáp biển nhưng lại không có mưa. Dòng biển lạnh chạy qua nơi đây keo kiệt không chịu chia sẻ một chút hơi nước nào cho lục địa mà chỉ có những cơn gió đêm, khô khốc và buốt lạnh.

Martel mang theo kiểu khí hậu đặc trưng của sa mạc, ban đêm lạnh giá với những cơn gió rít từ ngoài biển vào, còn ban ngày thì lại nóng như lò lửa với từng ngọn gió thổi từ sa mạc đến, khô khốc và bỏng rát vì vô vàn hạt cát lẫn theo.

May thay, bây giờ vẫn còn hơi sớm, mặt trời vẫn còn hiền dịu và gió thì chưa kịp đổi chiều. Mấy cây xương rồng kiên cường đâm sâu bộ rễ xuống đất, vươn mình chống chọi với bão cát khắc nghiệt. Một giọt sương sớm đọng giữa những bụi gai, ánh bình minh chiếu vào làm nó trở nên long lanh như một tấm huy chương cài trên áo người lính trận. Thời khắc này, Martel tự nhiên lộ ra một nét thơ mộng, hiếm hoi giữa vô vàn thẳng năm dài cơ cực.

“Buổi sáng đẹp trời rất thích hợp để thông... à nhầm, đánh nhau!”

Thằng Minh đã từng nói như vậy trước khi bắt đầu một buổi tập hỗn chiến nào đó. Khi ngáp ra cái câu này, cơ thể nó thực hiện một tư thế mà không thể che vào đâu được: hai chân đặt lên hai viên gạch thấp, nó ngồi xồm và trước mặt là một cuốn truyện cũ được cầm bằng cả hai tay.

Thủy đỏ mặt lắc đầu, cố gắng xóa đi cái hình ảnh bựa đời về thằng Minh mà mình vừa nghĩ đến. Cùng lúc đó, Thủy rẽ gấp vào một con hẻm, tiến nhanh

đến góc đường, cúi xuống nâng lên một tảng đá mỏng nhưng rộng bản để lộ ra miệng cống ngầm khô kiệt bên dưới. Nâng cao tảng đá để vừa lúi cho Cỏ May đứng sau chui vào, cô cũng tiến vào ngay sau đó. Tảng đá lại được nhẹ nhàng hạ xuống, khít với vị trí lúc ban đầu.

Không đến một phút sau, ba con Akuma cấp 1 kết thành đoàn chậm rãi bò lướt qua chỗ đó. Khuất dưới bóng râm của các công trình, những họng súng ánh kim lạnh lẽo chĩa ra tua tủa, bao trùm mọi phương vị. Từ từ di chuyển một cách lặng lẽ, bọn Akuma bây giờ bỗng nhiên lịch sự lạ. Như một người qua đường tiêu chuẩn, chúng nhanh chóng đi qua nơi này.

Cổ tình chờ thêm vài phút, đợi cho lũ Akuma đi khuất hẳn, tảng đá mới lại từ từ được nâng lên để hai cô gái bước ra ngoài.

Vén lên mấy lọn tóc buông lòa xòa trước mặt, Cỏ May hơi hé đôi mi nhìn vào màn hình của thiết bị định vị cầm trên tay. Màn hình thô sơ hiển thị bằng chấm sáng phác họa ra một hình mũi tên cố định tại chính giữa tâm luôn luôn phát sáng, cái này chính là biểu thị vị trí và hướng tiến của nó bây giờ. Lệch ra khỏi tâm một chút, tồn tại hai điểm sáng nhỏ hơn, liên tục nhấp nháy, một cái là tín hiệu định vị của căn hầm trú ẩn, nơi tiểu phân đội hộ tống tạm thời ngụ lại. Cái còn lại thì chính là vị trí của bé Lan, nơi các cô sẽ đến ngay bây giờ.

Dùng máy định vị xác định sơ qua phương hướng, lại dùng [Thiên Nhãn] và tầm nhìn của lũ tiểu quái tra xét toàn bộ khu vực một lần, Cỏ May mới lại tiếp tục cất bước đi. Thủy theo sát ngay bên cạnh, chiến giáp sẵn sàng, {Băng Surong} được cầm chặt trên tay. Cô thất bại trong việc loại hình ảnh bừa đời của thằng Minh ra khỏi đầu. Bây giờ ngẫm lại, cô mới bàng hoàng phát hiện ra, bao nhiêu hình ảnh của thằng Minh lưu lại trong đầu cô đều bừa đời như vậy. Tiếc đây nói luôn, "Chương trình huấn luyện hỗn chiến hàng ngày" là cái trò khốn nạn nhất mà cô từng biết...

...

Ba mươi phút trước...

Sau khi bé Lan kết thúc liên lạc, Cỏ May và Thủy liền lập tức ôm chầm lấy nhau, vui mừng và... hi vọng, những giọt nước mắt lại trực trào trên mi. Có nhiều lúc, hạnh phúc còn đáng để rơi nước mắt hơn cả vạ đau khổ nhọc nhằn.

Tất cả bộ đàm cá nhân đều chỉ có duy nhất một kênh "Kênh toàn tiểu đội" vậy nên, đoạn liên lạc vừa rồi không chỉ Cỏ May và Thủy nghe thấy, mà là tất cả mọi người ở đây đều nghe được vậy. "Tiểu đội chiến đấu vẫn còn, dù có trọng thương nhưng không ai thiệt mạng..." đó, chính là toàn bộ nội dung của đoạn liên lạc vừa rồi. Vui mừng, đó chính là cảm xúc chung của tất cả. Những người mạnh nhất vẫn còn sống, để cho cả bọn có một điểm tựa tâm lý để vịn vào. Ở một nơi mà nguy hiểm ngập tràn như thế này, sự sống lúc nào cũng bị đe dọa, nếu không nhìn thấy được một chút hi vọng, không biết phải làm gì, vậy thì tâm lý của con người rất nhanh sụp đổ, tự nguyện từ bỏ quyền phản kháng của mình. Khi đó, họ sẽ chết, trước cả khi bị giết.

Ngoài bà cô Hoàn còn bất tỉnh và cậu bé Văn ngồi im nơi góc nhà ra, tất cả mọi người dường như bưng tỉnh, không gian u ám cũng bỗng chốc trở nên nhẹ nhàng.

Kẻ phản ứng mạnh nhất tất nhiên là Nam điền. Đám cho anh chàng Lực bên cạnh mình một phát rõ mạnh, hấn ngựa mặt lên trời cười lớn. Vừa cười được hai câu thì hấn chợt nhớ đến hoàn cảnh của mình - ở trong lòng địch với lũ Akuma vẫn còn có thể bay lượn trên đầu - vội vàng bịt miệng, ngồi thụp xuống để giấu mặt vào giữa hai đầu gối, cả người hấn rung lên từng hồi.

Lực cũng cười. Anh ta ngồi cạnh Nam điền, nở nụ cười thật thà chất phác pha lẫn vài phần ngu ngơ và tay thì liên tục xoa vào chỗ vừa bị đám. Trong ý nghĩ của Lực thì hai "Đại ca" kia là người tốt, cô bé nhỏ đó cũng rất dễ thương, nếu họ mà chết thì hấn sẽ buồn nhiều lắm. Còn sống thật tốt, còn sống lúc nào cũng tốt nhất...

Thậm chí, đến cả cái thằng đứt dây thần kinh biểu cảm như Du cũng khẽ nhếch miệng lên tạo thành một nụ cười khó coi. Thực lòng thì hấn cũng vui mừng lắm, chỉ là không hiểu sao cơ mặt nó cứ trơ ra như vậy, hấn đã cố hết sức rồi.

Cô gái tên Linh không hề ngồi dậy, thậm chí còn lập tức bị sự mệt mỏi kéo về giấc ngủ. Chỉ là bây giờ, cô ngủ với nụ cười khê trên môi, hai hàng lông mày đã giãn ra và giấc mơ không còn quá nhọc nhằn như trước.

Bé Lan đã ngừng liên lạc, nhưng tín hiệu kết nối vẫn còn, vị trí hiện tại của bé đã hiện lên trên màn hình máy định vị. Từ giá trị hiển thị trên màn hình, xét trên một hình chiếu mặt phẳng ngang thì vị trí hai bên chỉ cách nhau gần hai kilomet. Có vẻ như, quãng đường mà phân đội 2 phải thêm đi khi bị con Akuma level 2 tấn công hơi bị dài và có thể, lúc rời khỏi chiến trường cũng, tiểu phân đội chiến đấu đã di chuyển theo hướng ngược lại nữa.

Dù bé Lan chỉ nói sơ qua nhưng Thủy cũng có thể dễ dàng đoán được, cả ba người kia đều đã trọng thương cả rồi, thậm chí, thằng Thi còn có thể đang ở trong tình trạng vô cùng nguy kịch nữa. Kết quả này là hoàn toàn chấp nhận được, khi trận chiến vừa mới bắt đầu, Thủy cũng đã đoán được gần như vậy rồi. Lực lượng đối phương quá mạnh, bên ta lại không thể dốc toàn lực với đám tân thủ và cái nhiệm vụ bảo vệ khó khăn này.

Sau khi chút vui mừng qua đi, Thủy lại bắt đầu lo lắng. Ba người đó đang ở ngoài kia, với năng lực chiến đấu tạm thời gần như mất hết, bây giờ, chẳng cần là Thầy trừ tà hay Akuma gì đâu, chỉ cần một người bình thường được trang bị chút vũ khí cũng có thể giết được họ. Khác với khi nãy, sự so lắng là tuyệt vọng và chết lặng, bây giờ, nó là sự bồn chồn và gấp gáp. "Họ đang ở đó, nguy hiểm và không có khả năng tự bảo vệ mình..." Có một sự thôi thúc mãnh liệt dấy lên trong lòng. Quay đầu sang nhìn Cỏ May bên cạnh, thấy cô gái ấy cũng đang quay lại nhìn mình. Cả hai cũng khẽ gật đầu, có một sự hiểu ý vì điệu giữa hai cô gái...

Không chút chần chừ, Cỏ May lập tức đứng lên. Bên cạnh, Thủy cũng vậy. Kiểm tra lại vũ khí, hai người đang chuẩn bị lên đường. Thấy vậy, Nam điền và Du cũng liền nhanh chóng tiến hành kiểm tra lại vũ khí và hành trang của mình.

- Mấy người, lại chuẩn bị di chuyển nữa à...? - Một giọng nói trẻ con đột ngột vang lên, kéo lấy sự chú ý của mọi người. Cậu bé Văn đã khôi phục lại bình thường, đôi con ngươi không còn hiện lên những khí tự kì lạ nữa nhưng cũng lấp lánh đầy lí tính chứ không còn vô hồn như hồi nãy. Văn ngồi nơi

góc tường. Văn ngẩng đầu lên hỏi, khuôn mặt hơi lộ ra khỏi những vòng quấn của chiếc khăn quàng cổ.

Thủy hơi ngừng lại một chút rồi khẽ gật đầu.

- Mấy người các cô thì được chứ cô nghĩ, mấy người với thể chất bình thường chúng tôi còn có thể tiếp tục di chuyển được sao? – Trong khi nói, Văn đã vịn tay vào bờ tường để đứng dậy. Câu nói kết thúc cũng là lúc cậu ta hoàn toàn đứng được lên. Đầu ngẩng cao, cơ thể thẳng tắp nhưng hai đầu gối chân rõ ràng đang run rẩy, không phải do sợ hãi mà là do kiệt sức mà thôi.

Dù đã có thuốc khôi phục thể lực cấp tốc liên tục bổ sung, nhưng cái cơ thể này, nó đã đi đến giới hạn chịu đựng của mình. Thể lực giống như nhiên liệu, như động cơ còn cơ thể thì giống như thân máy vậy. Dù rằng máy có khỏe đến đâu, nhiên liệu vẫn còn nhưng kết cấu toàn thân máy đã toi tã thì không cách nào vận hành tốt được. Rồi còn cả việc, sử dụng loại thuốc khôi phục cấp tốc này cũng đồng nghĩa với việc uống thuốc độc giải khát. Sau một thời gian nhất định, được lực tan đi và cơ thể người dùng sẽ phải gánh chịu sự mệt mỏi lớn hơn bình thường gấp nhiều lần, cơ bắp đau nhức vì hoạt động quá tải trong thời gian dài. Hai chân liên tục run rẩy của Văn và cả cô gái tên Linh không thể nào dứt ra được khỏi giấc ngủ cũng là vì như vậy.

Thủy đưa mắt nhìn xung quanh, Văn, Linh, Nam diên, Lực, thậm chí là cả Du, bất kì ai cũng đều có dấu hiệu của sự mệt mỏi biểu hiện ra bên ngoài, không ít thì nhiều, không phải là về thể chất thì cũng do tinh thần. Và phía cuối phòng, ở một góc xa hơn, là Lala và ông lão Guzol lặng lẽ ôm nhau. Lala là một con búp bê nên không sao nhưng ông lão thì... già yếu, bệnh tật và gần như đã chạm đến cuối cuộc đời. Liên tục di chuyển không một lời phàn nàn oán trách nhưng cái cơ thể này thực sự là già quá rồi, cả người liên tục run còn hơi thở thì nặng nề, khó nhọc.

Thở dài kèm theo một cái lắc đầu, dù không muốn nhưng Thủy không thể nào chối bỏ được cái sự thực này. Bây giờ, còn dẫn bọn họ ra ngoài chính là ép bọn họ vào còn đường chết. Không chết vì bị Akuma giết thì cũng chết vì kiệt sức trên đường đi. Khi mệt mỏi quá độ sẽ dẫn đến vô số sai lầm, kể cả người thận trọng nhất cũng không ngoại lệ.

Không thể dẫn tất cả cùng đi, bỏ họ lại thì càng không thể, vì lời hứa sẽ bảo vệ lúc bắt đầu và còn vì mệnh lệnh cuối cùng cô nhận được từ cậu ấy chính là “Bảo vệ và dẫn họ tới nơi an toàn”. Nếu cô bỏ đi bây giờ thì tiểu phân đội này còn lại hầu hết đều là tân thủ, chưa thức tỉnh năng lực, không có kinh nghiệm chiến đấu và trên hết, đó chính là không có sát thương nào hữu hiệu với lũ Akuma cả. Đến lúc đó chỉ cần có một con Akuma cấp 1 mà tới là cũng đủ để làm gỏi hết cả lũ rồi. Thế nhưng, “cậu ấy” còn ở bên ngoài, và trọng thương không thể chiến đấu... .

- Nhưng... Thế nhưng... - Thủy bắt đầu bối rối, cô vô cùng muốn được lập tức ra ngoài, tới cái nơi vẫn còn đang liên tục nhấp nháy trên màn hình thiết bị định vị kia, thế nhưng lí trí của cô lại không cho phép. Cai về bình tĩnh phân tích bản đồ, tính toán các chi tiết có thể lợi dụng lúc bình thường nay biến mất hết. Dù mọi thứ áp lực cùng hoàn cảnh luôn thay đổi với vô vàn biến số không thể biết trước làm cho đầu óc cô loạn thành một đoàn. Không thể đưa ra câu trả lời, Thủy quay mặt đi, lảng tránh ánh mắt bình tĩnh đến đáng sợ của cậu nhóc trước mặt mình.

Thể hiện ra vẻ bình tĩnh và lí trí vượt xa so với tuổi, năng lực cực kì đặc biệt và khả năng tính toán phân tích mạnh đến kinh người, không ai dám coi Văn như một đứa trẻ bình thường được nữa. Bầu không khí vừa mới nhẹ nhàng được một chút thoáng cái lại lạnh đi vì vài câu nói của cậu.

- Này nhóc... - Một âm thanh bất ngờ vang lên, là Nam diên đang ngồi sát một bên chân tường. Đứng dậy, hần hừng hồ đi đến trước mặt cậu bé, ngời xồm xuống và đôi mắt trũng lớn, liếc ngược lên trên, điệu bộ của một tay du côn đường phố trông vô cùng khiêu khích – Họ ở ngoài đó, đang gặp nguy hiểm. Thế nên tao phải ra đó giúp họ một tay. Dù có chết chắc thì tao vẫn cứ đi, vì họ, là những người anh em! – Nhổ một bãi nước bọt xuống dưới chân Văn, Nam diên lại liếc ngược lên và tiếp tục nói – Còn mày, bố đêch thêm quan tâm nhá! Chạy được thì chạy, không chạy được thì dứt. Thế thôi!

Bỏ thêm một bãi nước bọt nữa, tất nhiên là vẫn nhỏ xuống đất, Nam quay đầu lại, nhét nốt vài viên đạn của súng phóng lựu vào đai da trên người, miệng cũng lúc nói.

- Chuẩn bị đi thôi chị Thủy, kệ mẹ cái thằng nhóc con này. Ban nãy em đã liếc qua cái màn hình định vị và hai Đại ca chắc chi cách chỗ này cỡ 2 km chứ mấy.

- Ừ... ừ...! – Thủy vội vã gật đầu rồi lóng ngóng tiếp tục động tác của mình, còn Cô May, vẫn chưa hề dừng lại. Phía bên cạnh, Du đã kiểm tra xong bộ khung xương búp bê cuối cùng, sẵn sàng tham gia hành động.

Nhìn phản ứng của mấy người cựu binh, sự do dự, lúng túng trên vẻ mặt của Thủy, nét kiên quyết trên đôi mày Cô May, hành động trực tiếp của Du và Nam diên, tất cả đều bị Văn thu vào trong mắt. Chẳng chút thất vọng khi ý kiến của mình bị gạt bỏ, trái lại, trong đôi mắt lí trí còn ánh lên một nét vui mừng. Lập tức giấu nét vui mừng trong đáy mắt đi trước khi ai đó kịp phát hiện, Văn tiếp tục nói:

- Mấy người bọn họ ở lại, đối mặt với nguy hiểm vô cùng, tự lao mình vào trong trận chiến không thể thắng, tất cả cũng chỉ để các người thoát được đi, bảo vệ Innocence vừa cướp đoạt được đến nơi an toàn. Thế mà bây giờ, các người lại muốn làm ngược lại, kéo theo cả nhóm vào một đợt di chuyển biết trước là sẽ thất bại, hai là muốn bỏ mặt toàn bộ tân thủ cùng với Innocence vừa vất vả dành về? – Động tác của cả bốn đứa đều hơi chậm lại – Mạng sống của các người, và cả ta nữa đều được họ trả giá bằng vô cùng nguy hiểm. Các người có nghĩ, sẽ thế nào khi họ biết các người chết hết hoặc là Innocence bị cướp đi, hoàn toàn mất đi cơ hội hoàn thành nhiệm vụ trở về...

- Thế thì sao? Chẳng lẽ người bảo chúng ta trốn đứng nhìn bọn họ ngoài kia gặp nguy hiểm. Chúng ta cứ rút đầu trong đây, mặc kệ sống chết của họ bên ngoài...!? – Nam diên quay lại gào vào mặt cậu bé. Hẳn không phải thằng ngu nên tất cả những điều cậu bé này nói bên trên, hẳn đều hiểu. Thế nhưng, tình nghĩa anh em không cho phép hắn rút đầu ở lại, tinh thần quân nhân thì lại càng không. Hẳn phải đi, dù bên ngoài có là gì chẳng nữa. Đấy mất hẳn đã bắt đầu hiện lên vẻ điên cuồng.

Đứng trước cơn kích động của Nam diên, Văn vẫn vô cùng bình tĩnh trả lời:

- Ta chưa bao giờ nói sẽ bỏ mặc ba người kia, việc tiếp ứng cho tiểu phân đội chiến đấu là cực kì cần thiết.

- Vậy là sao? Ban này người bảo chúng ta không thể đi, bây giờ thì lại bảo là không thể không đi. Nói rõ ra xem nào? Bọn này không có thời gian để mà úp mở với người đâu.

- Thứ nhất, việc tiếp ứng cho tiểu phân đội chiến đấu là cần thiết. Chiến lực của họ rất mạnh, là những người có kinh nghiệm chiến đấu nhất trong đây và thêm một điều nữa, họ có khả năng sát thương hữu hiệu với những con Akuma này. Họ trở về, đồng nghĩa với việc chúng ta nắm khả năng tự vệ trước lũ Akuma trong tay, sẽ không còn chỉ lo chạy trốn như thấy này nữa. Việc tiếp ứng họ trở về đáng để đánh đổi với sự an toàn của cả tiểu phân đội hộ tống này.

- Tiếp theo, không phải là ta cản các người ra ngoài mà là ta không đồng ý với cái đội hình mà các người đang chuẩn bị. Nếu các người bỏ đi hết, tất nhiên chúng ta – những kẻ mang thể chất bình thường – sẽ không thể nào theo kịp. Đến lúc đó, sự tử vong của những người chúng ta là chắc chắn.

- Nhiệm vụ lần này là tiếp ứng chứ không phải là cướp đoạt hay chiến đấu, thế nên, năng lực tấn công là không cần thiết. Khả năng phòng thủ đa dạng và trinh sát địa hình sẽ được đặt lên hàng đầu – Văn hơi ngừng lại để nhìn vào Cỏ May và Thủy – Với hành động tiếp ứng lần này, ta đề nghị, chỉ hai người đi là đủ. Những người còn lại sẽ trốn ở đây, cố gắng cho đến lúc nhóm tiếp ứng trở về. Tất nhiên, cũng phải có cựu binh và người có khả năng chiến đấu ở lại để đề phòng mọi trường hợp có thể xảy ra...

- ....

Không có ý kiến nào có thể phản bác. Vậy là rất nhanh, Thủy và Cỏ May giành được quyền đi tiếp ứng. Nam điền và Du đánh phải ở lại hầm trú ẩn với lí do rất quang vinh: “Bảo vệ thành quả chiến đấu”. Trước khi đi, Văn còn yêu cầu Cỏ May cấp cho mỗi thành viên ở lại thêm một tai nghe bộ đàm nữa để dự phòng, sủng ông dặn được trang bị cho từng người và thêm một máy định vị để phòng trường hợp phải di chuyển bất ngờ. Và còn phải duy trì liên lạc liên tục trong suốt quá trình hành động, nếu sau mỗi 30 phút mà không hồi âm lại một lần, cậu ta sẽ coi như tiểu phân đội tiếp ứng thất bại hoặc là nhóm tân thủ bị bỏ rơi. Đến lúc đó, cậu ta sẽ tự ý hành động. Sau khi đáp ứng tất cả những yêu cầu của cậu bé, Cỏ May và Thủy lập tức lên đường.

.....

Đúng như lời cậu bé kia nói, với đặc điểm của hành động lần này thì chỉ cần khả năng trinh sát tốt là đủ. Với [Thiên Nhân], hai người tiến lên tương đối dễ dàng. Di chuyển vòng vèo gần 2 tiếng, cuối cùng các cô cũng đến được vị trí trùng khớp với tín hiệu định vị của bé Lan trên mặt phẳng hình chiếu ngang rồi, chỉ không biết là còn sâu bao nhiêu thôi. Kênh liên lạc nhóm liên tục được duy trì với yêu cầu báo cáo tình hình cứ 10 phút lại vang lên một lần của Văn, tiếng trả lời nhẹ nhàng của Cỏ May, những câu nói linh tinh của bé Lan và cả lời than phiền vì đã không được đi lại còn phải ra ngoài gác của Nam điền. Kênh liên lạc hỗn loạn một cách yên bình.

Nhanh chóng tìm được một cửa tiến vào hệ thống kiến trúc ngầm, không dùng phương pháp bạo lực phá thẳng như hai thằng làm lúc trước mà men theo những đường ngầm vòng vèo leo xuống. Hơi rắc rối và mất thời gian chút nhưng lại thuận lợi đến bất ngờ.

Khi chiếc bè cao su chắn ngang đoạn hành lang cụt xẹp xuống, ba cô gái nhìn nhau, sự khó tin trong nỗi vui mừng. Lập tức lao vào ôm chầm lấy nhau, cho đến khi bé Lan phải kêu lên đau đớn khi vết thương bị chạm trúng, hai đầu đạn Akuma trên lưng bé vẫn còn.

Vội vàng buông nhau ra, hai cô gái khẽ cười xin lỗi, bé cũng lắc đầu tỏ ý mình không sao đâu, và không quên báo cho tiểu đội tân thủ biết tin mừng.

Bé Lan quay trở ra để bơm lại cái bè cao su, Cỏ May và Thủy thì vội vã tiến đến chỗ hai thằng.

Với cái tay nghề cấp cứu nửa mùa của bé Lan, hai thằng đều bị quấn kín mít như nhau. Thằng Minh mạng huyết thống hệ còn trùng, phát triển hơi thiên về hướng Sinh mạng lực và trận chiến vừa rồi, nó bị ngắt chủ yếu là do kiệt sức cùng với tác dụng phụ của [Cấm Thuật] [Giải khóa gen] nên bây giờ còn đỡ. Băng quấn kín mít nhưng các vết thương đã khép miệng, máu thôi chảy từ rất lâu rồi. Thằng Thi thì thảm hơn nhiều lắm. Huyết thống hoán đổi của nó là Akuma, là vũ khí chiến tranh, một dạng của sinh mạng cơ khí vốn có cơ thể cứng rắn và khả năng dễ dàng sửa chữa phục hồi. Thế nhưng, huyết thống của nó quá nhạt, đẳng cấp lại thấp và thằng nhóc này bước đầu phát triển lại hoàn toàn chỉ tập trung vào khả năng công kích, các chỉ số khác bị nó xem nhẹ phần rồi. Bị thương trong chiến đấu và tác dụng phụ của các trạng thái cường hóa tiêu cực vốn đã nghiêm trọng, lại cộng thêm cú rơi tự do từ độ cao xấp xỉ tòa nhà 10 tầng với trọng lực chồng chất gia tăng thêm nữa, lúc tiếp đất chẳng nào đạn pháo. Bây giờ, cả nửa thân dưới của nó bị phé luôn rồi, cái mạng cũng suýt nữa là đứt nốt. Thương thế quá mức nghiêm trọng nên bé Lan cấp cứu cho nó như vá một miếng vải rách vậy, toi tã và nhàu nát khắp nơi. Đến tận bây giờ, máu vẫn còn liên tục thấm đầy ra ngoài lớp băng quấn quanh người.

- A...! – Khẽ kêu lên một tiếng khi thấy tình trạng thương thế của thằng Thi. Dù đã biết trước là nó bị trọng thương vô cùng nghiêm trọng nhưng Cỏ May không nghĩ, nó lại nặng đến mức này. Vội vàng sà xuống, đôi bàn tay run rẩy tháo ra một tầng băng vải làm lộ ra một bên chân trái. Những vết thương hiện ra làm cô không kim được mà trào nước mắt.

Trải dài từ đầu mũi chân lên đến tận đùi là những vết thương trong vô cùng đáng sợ. Lực va chạm mạnh là cho da thịt nứt hết ra như ruộng nứt vậy, các vết thương đan nhau chằng chịt và từ trong đó, máu và một thứ nước nhờn trong suốt liên tục rỉ ra, thấm vào trong băng vải, bốc mùi tanh tươi. Chạm nhẹ vào một vùng da nhỏ bé còn lành lặn, Cỏ May vô cùng cẩn thận sợ làm thằng Thi bị đau.

Ngón tay mới khẽ chạm, lực ấn nhỏ bé không ngờ làm gãy mất một sự liên kết mong manh nào đó, máu ở những vết thương quanh vùng da đó lập tức trào ra. Cỏ May hoảng hốt giật tay lại, ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt thằng Thi vẫn vậy. Thằng bé đã hôn mê sâu đến độ mất hết nhận thức với cảm giác rồi, cơ chế phòng vệ cảnh báo bằng cơn đau vậy mà cũng không hoạt động. Tình trạng này của thằng Thi đã lên đến mức vô cùng nguy kịch.

Cần rằng, không thể để như thế này mãi được, May phải làm gì đó, nếu không sớm muộn gì thằng Thi cũng chết.

Q.3 - Chương 27: [Thiên Nhân Phạm Vi Hẹp] – Tầm Nhìn Tuyệt Đối

Trước tình trạng vô cùng nguy kịch của thằng Thi, Cỏ May phải hành động ngay mới kịp.

Nhanh chóng dọn ra một khoảng đất trống sạch sẽ, Cỏ May phủ lên trước một lớp vải nilon dày, sau đó mới là một lớp ga trắng tiệt trùng. Bất chấp sự xuất huyết của thằng Thi, May nhờ Thủy chuyển nó lên trên tấm vải vừa dọn ra đó. Đặt thằng Thi nằm ngửa, May quỳ ngay trước người, chiếc hộp cứu thương đa năng {Mistletoe Blood} được mở ra đặt nằm bên cạnh. Phía bên kia là bé Lan, đang rót nước nóng ra một cái thau nhôm đã sát trùng.

Nhắm mắt lại, lặng người đi trong giây lát, [Thiên Nhân] được khởi động với sự tập trung cao độ vào cơ thể trọng thương trước mặt mình. Nhủ mảy, cố gắng tập trung để cho những hình ảnh trong đầu càng thêm chi tiết hơn, đột nhiên, khối cầu không gian bao phủ tinh thần lực cũng phản ứng theo mà bắt đầu thu nhỏ lại.

Cố gắng tập trung thêm một chút, để cho khoảng không gian tinh thần lực thêm một lần nhỏ lại, Cỏ May thành công thu nhỏ vùng bao phủ tinh thần lực còn một không gian hình cầu với bán kính không tới 3 mét khối quanh người. Lúc này, vô số thứ mà cô chưa bao giờ nhìn thấy bắt đầu hiện lên trong đầu: Hình dáng chi tiết của một hạt bụi bay qua, sự chuyển động của các dòng không khí và cả sự xuất huyết trong vô cùng nhỏ do tổn thương nội tạng của tất cả những người trong này.

Duy trì trạng thái hiện tại vô cùng khó. Tầm nhìn bị thu hẹp lại nhưng lượng tinh thần lực cần thiết để duy trì thì chẳng giảm đi chút nào, thậm chí còn hao phí gấp gần ba lần bình thường. Hai hàng lông mày nhũn chặt lại với nhau, những con đau nhói bắt đầu xuất hiện, thấu thẳng vào trong óc, khoảng không gian dòn nên tinh thần lực có dấu hiệu tan vỡ bất cứ lúc nào. Cỏ May cắn răng, hai bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt mặc kệ cho móng tay đâm vào da thịt. Thương thế của thằng Thi quá nghiêm trọng, nếu không có tầm nhìn một cách tuyệt đối như thế này, cô không có đủ tự tin để động vào, sợ làm nó chết nhanh hơn.

Con đau đầu đã bắt đầu theo dây thần kinh mà chạy dọc xuống sống lưng, nhức buốt, cả người Cỏ May run rẩy như đang phải chịu một nỗi thống khổ khổng lồ, vài giây trôi qua mà cảm thấy dài đằng đẵng. Trong con đau dường như bất tận, May vẫn không chịu từ bỏ giới hạn phạm vi tinh thần lực. “Chút ít đau đớn này có là gì...!”, một lần nữa mím môi, bất chấp những con đau như thấu qua đầu mà cường hành thu hẹp phạm vi trên một chút. Không biết có phải do quá đau đớn hay không mà May có cảm giác một tiếng nổ "Uỳnh" phát ra từ tận sâu bên trong não. Sau đó, cảm giác đau bỗng nhiên biến mất, đầu không còn ong lên mà yên tĩnh lạ thường. Rồi, một giọng nói ngọt ngào liền vang lên trong tâm trí:

“– Luân hồi giả tiến hành đột phá tiềm năng thành công, khai mở giới hạn tinh thần lực. Thường trực tiếp 27 điểm chỉ số Tinh thần lực.”

.....

Ngoại thương bên ngoài đã chẳng chịt nhưng bên trong cơ thể thằng Thi, nội thương còn nghiêm trọng hơn nữa. Vô số mạch máu do không chịu nổi lực va chạm khi tiếp đất liên tục dồn dập vỡ tung, nội tạng cũng xoắn vào với nhau, dập nát, thậm chí còn đôi chỗ bị đứt. Xuất huyết ngoài còn có dấu hiệu tạm ngưng nhưng xuất huyết trong thì, thực sự là không thể kiểm chế được nữa rồi.

Vừa nhìn thấy nội thương của thằng Thi như vậy, Cỏ May lập tức giật mình, vô cùng hoảng sợ. Cô mới chỉ tiến hành tập luyện sơ cấp cứu chiến trường có vài ngày, cảm được ông tiêm đúng quy cách, băng bó và khâu miệng cho vài vết thương hở đã là khá lắm rồi chứ trình độ tổn thương như vậy, cô thực sự không có đủ khả năng can thiệp vào. Mắt vẫn khép nhưng đôi hàng mi khẽ run rẩy, nước mắt vừa trào lên trong hốc chực rớt xuống thì...

Không hiểu vì nguyên nhân gì, tốc độ khôi phục nội thương của thằng Thi nhanh kinh khủng. Bằng [Thiên Nhân phạm vi hẹp] của mình, Cỏ May thấy các cơ quan nội tạng bị tổn thương đang khôi phục bằng tốc độ có thể thấy rõ bằng mắt thường dù rõ ràng, thằng Thi chẳng có kỹ năng nào thuộc dạng khôi phục cả. Ngoài vòng hào quang tác dụng của tấm {Lá chắn cô nữ} vẫn được Thủy liên tục được kích hoạt từ khi đến đây ra, các cô cũng chẳng có kỹ năng nào thuộc về hệ chữa trị.

Không cần biết vì nguyên nhân gì, nhưng nếu thằng Thi có thể duy trì tốc độ khôi phục nội thương nhanh như vậy thì vẫn còn cơ hội. Hi vọng dấy lên trong lòng, May nắm chặt hai bàn tay để lấy thêm dũng khí, và sự quyết tâm để bắt đầu.

Hai hàng mi dài khẽ rung, Cỏ May mở ra đôi mắt vẫn khép chặt của mình. Phía trong đôi con ngươi vốn chỉ thuần một sắc đen tinh khiết ấy nay nổi lên một vòng tròn đồng tâm màu nâu hạt dẻ nhỏ hơn, nằm lọt trong lòng con ngươi mắt. Cơ thể với đôi bàn tay này còn run rẩy thì bây giờ vô cùng ổn định, hành động dứt khoát không có chút do dự nào. May bắt đầu xử lý lại thương thế trên toàn bộ cơ thể cho thằng Thi.

Dùng kéo cắt hết đồng băng vải cũ mà có chỗ đã dính bết vào vết thương, loại bỏ dị vật trên các vùng thương tổn, tiến hành nắn lại xương và khâu các vết thương lớn, sát trùng cầm máu vùng vừa xử lý và dùng nước ấm tẩy rửa sạch những vùng da lành lặn. Với [Thiên Nhân phạm vi hẹp], điều kiện thiếu sáng bị khắc phục hoàn toàn, sự không chế nhận thức gần như tuyệt đối giúp cho thao tác của Cỏ May chính xác đến một phần mười milimet. Có bé Lan và Thủy ở bên cạnh giúp đỡ, May thuận lợi hoàn thành công việc của mình. Thằng Thi bây giờ được băng bó lại, sạch sẽ gọn gàng và ít nhất, máu

không còn rỉ ra như trước nữa.

Vẫn giữ nguyên trạng thái [Thiên Nhân] như vậy, May quay người sang, tiếp tục xử lý lại thương thế cho thằng Minh. Không toi tả như Thi, tình trạng cơ thể của Minh tốt hơn nhiều. Tác dụng phụ của các trạng thái cường hóa ăn mòn sạch tinh thần và thể lực làm nó rơi vào tình trạng bất tỉnh. Không có ý thức điều khiển, [Vi Không] lập tức kết thúc, [Bất Tử Chiến Văn] cũng không hoạt động, sinh mệnh lực bản thân cũng đã tiêu tốn rất nhiều trong chiến đấu. Thế nên, dù bị thương ít hơn thằng Thi nhưng vài vết chém sâu lúc giao chiến với tay Exorcist dùng kiếm cũng thực sự nghiêm trọng.

Xử lý sát trùng, cầm máu và khâu qua miệng vết thương là coi như xong, năng lực tự khôi phục của huyết thống hệ côn trùng cộng thêm vàng Aura khôi phục của đạo cụ {Lá chắn Cổ Ngữ} sẽ làm nốt những việc còn lại.

Giúp bé Lan lấy hai đầu đạn Akuma trên lưng ra, Cỏ May mới kết thúc trạng thái tập trung tinh thần lực cao độ thế này. Thở dài ra một hơi, con người màu hạt dẻ thu hẹp dần lại rồi biến mất, giới hạn tập trung tinh thần lực lập tức vỡ tan, [Thiên Nhân] tự động kết thúc và con đầu đầu lại âm ỉ kéo đến.

Không còn cái cảm giác tức tức khó chịu khi bị đầu đạn giắt trên lưng nữa, lại được chích thêm cho một ống thuốc gây tê cục bộ lên vùng bị thương, bé Lan thoải mái vươn người. Du trì một lượng yêu lực vừa đủ ở đó để cầm máu, kĩ năng nội tại [Phệ Quang] điên cuồng cắn nuốt ánh sáng xung quanh đầy nhanh tốc độ khôi phục thương thế, bé cũng chẳng thêm bằng bó lại làm gì. Quay người lại với một nụ cười thật tươi, bé định nhào vào lòng Cỏ May thì vừa lúc thấy... Cỏ May đã khép mắt lại, cả cơ thể nghiêng về một bên, gục xuống với nét cười nhẹ trên môi, từ trong đôi bờ mi đã khép, hai dòng máu ứa ra, khê trào xuống má.

- A...! – Lan hoảng hốt khẽ hô lên một câu, còn Cỏ May đã được Thủy ngồi ngay đằng sau lưng đỡ lấy. Dùng một chiếc khăn trắng mềm mại lau đi vết máu cho May, Thủy lấy thêm hai ống thuốc khôi bổ sung tinh thần lực, cẩn thận nhỏ vào trong miệng người đồng đội của mình. Ngẩng đầu lên nhìn bé Lan, Thủy khẽ nói:

- Không sao đâu, Cỏ May chỉ bị suy giảm tinh thần lực quá độ một chút thôi đấy mà, nghỉ một chút là lại tỉnh – Xong, cô đặt Cỏ May nằm xuống, an lành bên cạnh thằng Thi.

Nghe Thủy nói vậy, Lan cũng yên tâm hơn nhiều. Dù là một trong những thành viên có thâm niên nhất, đã từng chứng kiến vô số cái chết nhưng em, vẫn chỉ là một cô bé mà thôi, nhất là khi may mắn được ở cùng với những người đồng đội tuyệt vời, ai cũng cố gắng giữ lấy cho em một nét ngây thơ như vậy, như hoài niệm về một chút yên bình giữa đầy rẫy chết chóc nơi đây.

Không lao được vào lòng Cỏ May thì bé lao vào lòng chị Thủy. Ôm chặt lấy vòng eo tinh tế, cái đuôi trắng quấn vòng để toàn bộ cơ thể bé cuộn lại trong lòng của Thủy. Bộ giáp ngoài lạnh lẽo nhanh chóng bị thân người sưởi ấm, bé an tĩnh thu mình. Hai chị tới rồi, vậy là bé không còn phải gồng mình gánh nỗi sợ hãi khi hai anh đều ngủ mất. Giấu khuôn mặt vào thật sâu, dù vòng tay của chị Thủy không vững chãi như của anh Thi nhưng lúc này, vậy cũng đã đủ rồi.

Mỉm cười vuốt lưng con yêu hồ nhỏ bé trong lòng, Thủy kích hoạt tai nghe bộ đàm, kết nối vào mạng liên lạc tiểu đội, nhẹ nhàng thông báo tình hình.

.....

Đã qua ba tiếng rưỡi kể từ lúc Thủy gặp được tiểu đội chiến đấu. Xét theo tình hình hiện tại, nhóm chẳng thể nào quay về mặt đất ngay lập tức được nên sau khi đã bàn bạc với Văn thông qua bộ đàm, hai người đều thống nhất, tiểu phân đội chiến đấu sẽ tiếp tục trú tại nơi này cho đến khi có đủ khả năng di chuyển.

Bây giờ, chỉ còn lại mình Thủy là còn thức, mấy đứa còn lại thì vì đủ mọi nguyên nhân mà nằm bẹp dí cả rồi. Nhìn Cỏ May thoải mái nằm cạnh thằng Thi, cô ngưỡng mộ lắm, cô chẳng bao giờ có thể tự nhiên như thế được. Mà, cũng phải có người canh gác nữa chứ, nhờ có chuyện gì đột xuất xảy ra thì sao. Cô cũng không cảm thấy mệt mỏi mấy, dung dịch khôi phục tinh thần lực, ánh đèn ma pháp thanh tỉnh cùng với [Tái Sinh Thế] của Angeloid lớp Σ mang lại cho cô năng lực khôi phục vô cùng mạnh mẽ.

Bàn tay vô thức vuốt ve bé Lan nằm cuộn trong lòng, cô nhìn thằng Minh với vẻ mặt xuất thần. Sau một hồi chiến đấu kịch liệt, cái đầu tổ quạ của nó giờ rề ngời lung tung. Mồ hôi và cát bụi làm cho mấy lọn tóc dính vào nhau, bết chặt. Một dải băng trắng quấn ngang qua trán, xen vào giữa đám tóc rối bời. Càng nhìn, Thủy càng không thể nào cưỡng được lại cái cảm giác muốn tự tay vuốt gọn lại mái tóc bất trị đó.

“Không được rồi, muốn quá!!!” Dù đã cố gắng quay đầu đi, nhưng ánh mắt cứ không tự chủ mà liếc qua chỗ đó, nhìn mớ tóc trên đầu thằng Minh như nhìn kẻ thù truyền kiếp vậy. Không thể kiềm chế được mình, Thủy đặt nhẹ bé Lan xuống cạnh bên còn lại của thằng Thi, bản thân cô thì cẩn thận bò đến chỗ thằng Minh nằm. Cô có cảm giác hồi hộp như đang vụng trộm làm một điều tội lỗi nào đó, y như cái hồi cô lên giường mẹ nuôi một em mèo nhỏ trong phòng.

Nửa ngồi nửa quỳ trước đầu thằng Minh, Thủy tháo cả bộ giáp tay cất đi, bàn tay đưa ra bắt đầu vuốt tóc nó. Mồ hôi như dầu dính vào tay bóng loáng nhưng Thủy chẳng thêm quan tâm, cô bắt đầu mạnh dạn hơn, luồn cả những ngón tay vào trong tóc nó. Mấy ngọn tóc phủ xuống trán được vuốt lên, ngời rề lung tung cũng được quy hoạch lại tương đối gọn gàng. Bây giờ khi ngủ, vẻ mặt nó an tường, không còn cố tình làm ra mấy cái nét mặt “Không giống ai” như lúc bình thường. Thủy phải thừa nhận rằng, nếu khách quan đánh giá thì không thể gọi nó là đẹp trai được, nhưng cũng không đến nỗi xấu. Đôi mắt lúc nào cũng híp lại hi hi ha ha nếu để bình thường cũng sắc bén vô cùng, kết hợp với vài vết xước, miếng băng dán và mái tóc rối tạo ra một sự cuốn hút mà theo Thủy, thì nó rất là đặc biệt.

Cứ mãi ngắm thằng Minh như thế, tâm trí thì dễ mặc trôi đi cho những hình ảnh cứ trôi ngược về hồi mới gặp nhau, Thủy bắt gặp nở nụ cười. Đôi mắt mơ màng, Thủy không nhận ra sự thay đổi tinh tế trong nhịp thở của thằng Minh đang nằm dưới.

Thực sự thì thằng Minh đã tỉnh được một lúc rồi. Thực lòng thì nó cũng muốn mở mắt ra để chào anh em một câu, quan tâm đến tình trạng của thằng bạn

mình một chút nhưng... “Ồi! Nó sướng!!!” Cảm nhận những ngón tay mềm mại khẽ luồn qua da đầu mát rượi, rồi hương thơm thoang thoảng nhẹ nhàng truyền đến làm nó không cách nào cưỡng lại được. Không biết có phải là ảo giác hay không mà nó nhận thấy, con đầu đầu do tác dụng phụ sau khi sử dụng [Giải khóa Gen] đang truyền giảm với tốc độ nhanh vô cùng và chẳng mấy chốc thì gần như biến mất. Đầu óc trở nên vô cùng nhẹ nhàng sáng khoái khiến nó phải thốt lên trong lòng: “Ồi... Phê như ăn cá trê chấm mắm tép! Hạnh phúc ở đời cũng chỉ được đến vậy là cùng! Hơn thế ế nào được!!!”

Khi tỉnh dậy, cơ thể sẽ chuyển từ chế độ nghỉ ngơi sang chế độ làm việc, nhịp thở, nhịp tim, thân nhiệt tất cả đều tự động tăng lên. Đây đều là phản ứng tự phát bình thường của cơ thể, nếu người bên cạnh tinh tế quan sát một chút là có thể nhận ra. Thế nhưng bây giờ, Thủy đã hơi mơ mộng rồi, con mắt đẹp không còn hiện nên vẻ sắc sảo như lúc bình thường nữa, lại thêm thằng Minh khốn nạn, bao nhiêu tuyệt học cùng kinh nghiệm võ thuật đều bị nó lôi ra hết để áp dụng lên cơ thể nhằm duy trì trạng thái giống như còn đang ngủ này. [Vị Khổng] làm cho cơ bắp nó mềm nhũn mô phỏng trạng thái nghỉ ngơi. Nhịp hô hấp ba quãng dài dùng để đối phó với chiến thuật “Xa luân chiến” nhằm duy trì nhịp thở chậm và đều đặn. Thân nhiệt tăng lên không đáng kể nên nó không phải lo. Thành công giả vờ vẫn còn đang bất tỉnh, thậm chí Minh còn sử dụng cả tuyệt học [Tâm Nhân] để cảm nhận phản ứng của cô gái bên cạnh mình mà khỏi phải mở mắt ra gây thêm nghi ngờ.

Giả ngủ thành công, nhưng chỉ một lúc sau, có vẻ được xoa đầu quá phê mà nó bắt đầu chảy nước dãi, hai bên mép hơi chành ra và đôi mắt thì cong vồng lên. Minh vô thức nở một nụ cười ngu chưa từng thấy.

Mơ màng đến cảnh mình bị trượt chân rơi ra khỏi cây cầu vượt, thế là anh ấy lên không do dự, lao ra theo để ôm mình vào trong lòng ngực đầy vững chãi, Thủy đỏ mặt tùm tùm cười. Khoảng khắc nguy kịch đó, khi cái chết cận kề, cô đã khóc như mưa nhưng đó cũng là lúc cô cảm thấy mình an toàn nhất. Rồi cả khi gặp con Witch, cô lao ra chắn trước mũi móng vuốt sắc che cho thằng Minh, hành động đó giống như là vô thức vậy. Thực sự thì lúc đó, đầu óc cô có nghĩ được cái gì đâu. Nó đến, lí trí đã chết lặng trong sợ hãi, chỉ còn có trái tim điều khiển cơ thể lao ra ngoài. Dù biết là không tốt, nhưng trước khi nhắm mắt, cô vẫn có thể nhìn thấy sự điên cuồng đang dâng lên trong đôi mắt đó.

“Cậu ấy điên cuồng vì mình...!”

Tròng mắt đã hơi phiếm hồng, Thủy thầm nhủ trong lòng, dù thời gian có quay trở lại khi đó, hay là lúc sau này cần thiết, cô cũng vẫn sẵn sàng đứng chắn trước người cậu ấy mà không hề do dự. Thế nên, để có thể chắn trước mặt cậu ấy, lại vẫn có thể bên nhau cười đùa, Thủy chấp nhận chọn lấy vị trí Tanker này dù trước đó cô không hề có kinh nghiệm, thể hình chẳng phù hợp và thậm chí là hoàn toàn không có cả khái niệm trong đầu. Đang mơ đến cái viễn cảnh anh ấy thì tung hoành ngang dọc, mình hóa lực yểm trợ và sẵn sàng che chắn mỗi khi anh cần. Hai đứa phối hợp với nhau không một kẽ hở, thình thoảng lại liếc mắt nhìn nhau một cái, khung cảnh hoành tráng y như trailer của một bộ phim bom tấn Hollywood vậy.

Bây giờ, nét hồng đã lan xuống đến tận má, Thủy rất tự nhiên mà cúi đầu xuống, xoa hai bên vai lên để cảm gần chạm vào ngực. Một bàn tay cũng rời khỏi đầu thằng Minh mà thu về, gấp hết lại đặt vào cạnh má. Thủy nhắm mắt, miệng nhoen cười rồi lắc đầu nguây nguây. Một nét nhí nhảnh, ngây thơ đến mức vô cùng đáng yêu hiếm hoi của cô nàng trưởng thành, đoan trang xinh đẹp.

Cảm thấy hơi bị không thích hợp. “Mấy chị em có thấy thì còn không sao chứ nếu mà để ‘cậu ta’ nhìn thấy thì mình sẽ xấu hổ lắm” nghĩ vậy nên Thủy lập tức ngừng lại ngay động tác của mình, đôi mắt vội vã mở ra trong khi đầu vẫn còn giữ nguyên tư thế hơi cúi xuống. Đôi mắt đẹp vừa mở ra, Thủy bất gặp ngay một ánh mắt cũng đang nhìn ngược lên mình.

Thằng Minh vẫn gồi đầu lên đùi Thủy, đôi mắt vốn híp chặt lại với nhau thì bây giờ không hiểu vì sao mà trở thành hai hình tròn méo mó. Hàm dưới của nó trễ hẳn ra. Tổng thể khuôn mặt hiện lên cái vẻ vô cùng ngạc nhiên và đéch hiểu gì. Lúc này, nó chỉ hơi hé mắt ra để kiểm tra xem có bị phát hiện không vì vô thức nở ra một nụ cười đẹp tựa ánh ban mai. Không ngờ, nó lại thấy cái cảnh này.

Ngạc nhiên không chỉ có thằng Minh, Thủy cũng vậy. Trong sự ngạc nhiên, cô còn có thêm nét bàng hoàng và chết lặng. “Hồng hết rồi...! Người mình không muốn cho nhìn thấy nhất lại thấy mất rồi! Xấu hổ quá!!! Làm sao bây giờ...!!!?” Vội vã quay ngoắt mặt sang một hướng khác, trong cơn hoảng loạn, cánh tay đã đưa lên sẵn từ trước thẳng cánh đập xuống với điểm thể lực cao gấp rưỡi lần người bình thường.

- Phụ...

- Á hự...! – Thằng bé đáng thương lại một lần nữa ngoẹo cổ sang một bên, bất tỉnh.

.....

Nửa tuần hương sau, thằng Minh mới lờ mờ tỉnh lại. Nó cứ như vậy ngồi dậy, ngơ ngác và lè loi. Vô cùng vui mừng khi thấy Cỏ May và Thủy đã đến, hai cô gái ngồi cạnh chỗ thằng Thi nằm, nhỏ giọng nói chuyện với bé Lan ở đó. Thấy nó tỉnh dậy, Cỏ May quay ra khẽ mỉm cười chào, còn Thủy thì không hiểu sao lại lạnh lùng hẳn, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt đi không thèm nhìn làm cho nó vô cùng bối rối.

“Ồ, cái thái độ gì thế này, mình mới tỉnh dậy, đã kịp làm gì em ấy đâu mà tại sao lại?... À mà khoan...” Ngửa mặt nhìn lên trần hầm “Cái khung cảnh này quen quen... Hình như mình đã gặp...” Hình như nghĩ đến cái gì đó, Minh nhíu mày, đôi môi hơi mím lại suy tư, một bàn tay đưa lên về cảm còn ánh mắt thì dừng lại trên người Thủy. “Lạ nhỉ...? Rõ ràng mình thấy cái cảnh này ở đâu rồi, và hình như Thủy còn làm sao thì phải...? Mà sao đầu đau thế nhỉ, lại còn u lên cả một cục đây này. Mình nhớ rõ ràng lúc đánh nhau có bị nhát nào như thế này đâu...?” Rõ ràng cảm thấy có điều gì đó không đúng, thế nhưng cái óc bả đậu của nó chẳng thể nghĩ ra được điều gì. Ôm nghĩ vẫn trong lòng, nó dầy mặt lết đến chỗ mấy cô gái ngồi, cố chen vào trong cuộc nói chuyện.

Bé Lan kể cho hai cô gái nghe trận chiến mà em tham gia, sau đó là Cỏ May cũng kể cuộc rút lui của tiểu phân đội hộ tống. Cả hai bên đều phải giật mình vì những việc đồng đội phải trải qua. Quá nhiều nguy cơ tử vong đe dọa. Số lượng Akuma cấp 2 đã lên đến 3 con, nhiều hơn so với kịch bản gốc. Thậm chí, sức mạnh của các Thầy trừ tà cũng lớn hơn rất nhiều. Trong nguyên tác, trận chiến này chỉ có một con Akuma cấp 2 tham dự, số lượng Akuma cấp 1 cũng không phải là bay đầy trời như thế này. Mấy Exorcist thì cũng không hề báo đến vậy, nhân vật chính Allen trâu bò quá mức cần thiết,

vết thương chồng chất rồi mà sau khi vũ khí tiến hóa vẫn có thể kiềm chế [Phản ứng nghịch] khi cơ thể không theo kịp vũ khí mà chiến đấu lâu như vậy. Nhất là Kanda Yu, nguyên tác không nhắc đến nhiều nhưng bây giờ, ở đây, ngoại trừ sức mạnh cơ thể và năng lực đến từ Innocence ra thì trình độ kiếm thuật cũng đã lên đến mức đỉnh cao Phong Hào rồi, chỉ còn cách một ranh giới nữa thôi là sẽ bước vào đẳng cấp Truyền Thuyết.

Hầu hết thành viên ở cả hai tiểu phân đội đều trọng thương. Cô bé Vân Anh chết, ngay cả khi đã thức tỉnh được năng lực của mình. Bản đồ này, mức độ khó khăn còn cao hơn so với bọn nó dự tính.

Thằng Minh vừa mới tỉnh, thể lực chưa khôi phục được hoàn toàn. Có May cũng vậy, mỗi lần cố phát động [Thiên Nhân] đầu lại ê ẩm đau. Với tình trạng hiện tại thì cũng chẳng thể nào di chuyển được, ít nhất, cũng phải đợi đến khi thằng Thi tỉnh dậy, hoặc thương thể khôi phục hơn một chút đã.

.....

Lại thêm 2 tiếng nữa, ngoài thằng Thi còn bất tỉnh ra thì bốn đứa còn lại đều lấy nó làm trung tâm mà ngồi quây xung quanh, bàn luận sôi nổi về bước hành động tiếp theo của tiểu đội.

Bây giờ, ở bên ngoài đã đứng giữa trưa. Tiểu phân đội hộ tống ở lại trên mặt đất đã thông báo vẫn an toàn, dù thỉnh thoảng vẫn có vài con Akuma cấp 1 đi lướt qua nhưng đều không phát hiện ra nơi trú ẩn. Nghe vậy, bọn nó cũng yên tâm mà ăn cơm trưa. Dù thế nào thì cũng vẫn phải ăn, người chứ đâu phải là máy, mà có là máy đi chẳng nữa thì cũng phải nạp thêm nhiên liệu chứ.

- Ăn nhiều mới có sức để đánh nhau tiếp được... - Thằng Minh đã nói như vậy. Thế là, dù chẳng có chút lòng dạ nào, ba cô gái vẫn phải cố tham gia vào cái “Bữa tiệc trưa nhẹ nhàng” với nó.

Ngoài thức ăn nén dạng viên và nước trạng thái cố định dạng con nhộng ra thì thằng khốn này còn thủ thêm một đồng đồ ăn lung tung các loại nữa, tất cả đều đối trực tiếp từ {Kho Dữ Liệu} và nhét thẳng vào cái hộp {Không gian của Dũng} cùng với đồng linh kiện máy, vũ khí và cả chất nổ. Hầu hết đạo cụ không gian hoàn hảo từ {Kho Dữ Liệu} đều có chung một đặc điểm rất hay. Đó là dù có nhét bao nhiêu thứ vào đi chẳng nữa thì chúng cũng không bị trộn lẫn với nhau mà tồn tại ở từng khoảng không biệt lập vậy. Thế nên, dù ta có đổ một khối nước vào, sau đó lại đổ thêm một khối rượu vào trong đó nữa thì nếu muốn, lúc lấy ra vẫn có thể lấy từng chất riêng lẻ. Miễn sao là tổng thể tích không vượt quá sức chứa của đạo cụ là được.

Đồ ăn thằng Minh móc ra vô cùng hỗn loạn, rất nhiều thứ linh tinh nhưng đều có một đặc điểm là cao năng lượng và vô cùng dễ hấp thụ. Máy cô gái chẳng có tâm trạng để ăn nên đều chọn cách nuốt một viên thức ăn nén, sau đó cầm lấy một cốc sữa hoặc nước trái cây gì đó nhâm nhi, ngồi xem thằng Minh liên tục tọng đủ mọi thứ vào mồm mà không hề bị nghẹn. Tầm nhìn [Thiên Nhân] đã khôi phục được gần 50 mét, vậy nên, chỉ đợi thằng Minh ăn xong bữa này, cả bọn sẽ lên đường.

Có lẽ, cái đói chẳng tha cho một ai, kể cả thằng đang trọng thương bất tỉnh. Mùi thức ăn ngào ngạt lan tỏa trong khoảng không gian nhỏ hẹp như một tiếng gọi của đấng tối cao đánh thức thằng Thi khỏi giấc ngủ. Bình thường sẽ là một cái bật dậy đầy năng động nhưng hôm nay, chẳng hiểu sao nó không cảm nhận thấy thân thể của mình nữa. Thôi, chẳng sao, nó đành mở mắt ra và tỉnh dậy như một người bình thường vậy. Bỗng chút dư quang nơi khỏe mắt, Thi nhìn thấy thằng bạn của mình đang ăn không ngừng nghỉ, tốc độ thức ăn biến mất trong mồm nó nhanh như thể là nước xả vô bồn cầu vậy. Không thể trơ mắt đứng nhìn bao nhiêu thức ăn xinh đẹp bị “xả” xuống cái nơi tối tăm đó được, Thi cất tiếng:

- Minh...

Giật mình tí nghẹn khi đột ngột nghe tiếng thằng bạn gọi, Minh đành phải tạm ngừng bữa ăn mà hạ cổ quay ra xem nó thế nào. “Anh em bạn bè với nhau từ hồi còn ăn cả muối dầm mắm tép. Bây giờ nó trọng thương mới tỉnh mà nó gọi mình không thèm trả lời thì nghe nó bạc bẽo quá”.

- Tỉnh rồi à thằng khốn, có ý kiến gì nói nhanh tao còn duyệt.

- Tau muốn ăn bánh đúc...

- Fu... Giờ thì bỏ mớ ra cái đấy mà cho mày ăn à? Có đoạn xúc xích nóng đây này, mày có dùng không để bỏ tọng vào mồm tạm cho nhá.

- Thôi, cho tau củ đậu là được rồi, nhớ là phải ăn kèm với bánh đậu xanh đặc sản đây nhá...

- Mày mà cũng đòi sang ăn thế à?

- Đó là điều tất yếu, cỡ mày thì hiểu thế nào được sự tinh khiết của củ đậu khi dùng sau bánh đậu...

- ...

Miệng thì liên tục nói bừa nhau nhưng tay thằng Minh cũng không chậm trễ chút nào, một tay thì liên tục tọng đồ ăn vào miệng mình, tay còn lại thì nhét thức ăn vào mồm thằng Thi với tốc độ nhanh không kém làm cho ba cô gái phải giật mình hoảng sợ... “Một thằng vừa mới thoát khỏi tình trạng cực độ thoát lực, thằng còn lại thì vẫn còn trọng thương, thế mà...!”

.....

“Bữa tiệc trưa nhẹ nhàng” nhanh chóng bị xử lý hết, 99,9% thức ăn đều vào mồm hai thằng và trong đó, thằng Thi nuốt ít hơn thằng Minh chẳng đáng bao nhiêu.

Thằng Thi tỉnh rồi. Hiện tại mới có mỗi phần cổ là cử động được thoải mái, tay chỉ hơi nhúc nhích và hai chân thì phế hần, thậm chí nó còn không cảm

thấy đôi chân của mình nữa đâu. Gần như liệt nhưng ít nhất thì tình trạng thương thế của nó cũng đã ổn định rồi.

Từ trong hộp không gian của cả hai thằng, Minh lấy ra vài đoạn ống cacbon với nhiều kích thước, còn có cả khớp nối giống như dùng để lắp đường ống nước nữa. Thêm vào đó là bốn cái bánh xe, hai lớn hai nhỏ rồi bắt đầu cúi xuống, hì hục lắp lắp, ghép ghép.

Thằng Thi cũng được Cò May và bé Lan đỡ lên. Nó híp mắt nhìn thằng bạn bạn rộn, miệng vừa hướng dẫn về kết cấu tổng thể của cái thứ đang thành hình, cũng không quên chọc ngoáy vài câu cho sướng miệng.

Chẳng tốn bao nhiêu thời gian, một chiếc xe lăn thô sơ đã thành hình. Thằng Thi được đỡ lên trên đó, phần lưng tựa hơi ngả về phía sau để nó ngồi được thoải mái hơn. Phủ thêm một tấm áo choàng lên cơ thể quấn kín bằng, nó được Cò May đẩy đi.

Bé Lan nhanh chóng thu lại chiếc bè bơm hơi. Cả bọn nhanh chóng lên đường.

.....

Trưa...

Bầu trời trong vắt không chút mây vẩn.

Vùng đất này cơ cực đến nỗi, bao nhiêu mây cũng kéo nhau đi hết, để cho ánh nắng mặt trời tung hoành, thiêu đốt nhân gian. Chỉ có mấy cây xương rồng là vẫn hiên ngang đứng thẳng, thách thức với hoàn cảnh khí hậu ác liệt nơi đây. Còn những sinh vật sống khác đều không thể nào chống chọi được với ánh nắng chói chang đành phải bỏ chạy về nơi trú ẩn của mình.

Nam điên hơi ngốc đầu, nhìn qua khung cửa đá, cẩn thận quan sát tình hình bên ngoài. Bây giờ, hiện đang là ca canh gác của hắn. Nằm sấp trên nền nhà, cái áo choàng lớn phủ nên người được nhuộm một màu vàng cát, hoàn toàn đồng bộ với ngoại cảnh nơi đây.

Căn phòng này chính là gian phía trên của hầm trú ẩn cả tiểu phân đội đang trốn. Chị Cò May đi rồi, vậy nên căn phải có người canh gác bên trên, đề phòng lũ Akuma mò tới.

Căn phòng này đã tan hoang cả. Mấy cánh cửa chẳng biết đã mất từ bao giờ, trên khung đá chỉ còn lại mấy tấm bản lề trơ trọi. Chẳng còn lại được một thứ đồ nội thất, cát vàng sa mạc cuốn theo từng cơn gió bão chui vào phủ ngập cả nền nhà đá cứng. Lợi dụng sự mập mờ không đồng đều của nền nhà, thêm vào góc khuất của vài tảng đá vỡ nằm rải rác quanh đây, Nam thành công ngụy trang mình thành một cồn cát hơi nhô lên một chút.

Chỉ để hở ra một khe sáng vô cùng hẹp giữa tấm áo phủ bên trên và nền cát phía dưới, Nam nheo mắt nhòm ra ngoài. Ông ngắm quang học với độ phóng đại gấp 1,75 lần hắt ra từ khẩu phóng lựu MGL dài không đến 10 centimet vô cùng thích hợp trong hoàn cảnh này. Cố gắng chống chịu với cái nóng, hắn nằm yên không nhúc nhích, chỉ có đôi con ngươi là còn liên tục đảo. Chỉ cần phát hiện ra bất kì con Akuma nào đang di chuyển hướng về phía này và xâm nhập vào phạm vi 50 mét xung quanh thì hắn sẽ lập tức báo cho tiểu đội bên dưới thông qua tai nghe bộ đàm. Cả tiểu phân đội sẽ lập tức thực hiện trình tự rút lui, thông qua một hành lang thoát hiểm mà trốn xuống hệ thống kiến trúc ngầm dưới lòng đất. Ban đầu, Cò May chọn căn nhà làm nơi trú ẩn cũng chỉ vì nhìn trúng điểm này. Quanh chân tường cũng được cài rất nhiều lựu đạn khói và flash, khi đồng thời phát nổ thì cũng đủ thời gian cho lính canh chạy thoát.

Nấp trong bóng râm, không phải chịu ánh nắng trực tiếp chiếu lên người nhưng cũng chẳng dễ chịu gì. Bầu không khí nóng nực nhưng khô không khiến cho bao nhiêu mồ hôi túa ra đều nhanh chóng bốc hơi sạch sẽ, cơ chế tự làm mát của cơ thể hoạt động hết công suất nhưng hiệu quả lại hạn chế vô cùng. Vừa định di chuyển sang một vị trí quan sát khác thì bỗng nhiên, phía cuối con đường đối diện xuất hiện một bóng người khiến hắn chú ý. Vội vàng nâng ống ngắm lên nhòm. Là Thi đại ca... Nam điên thấy Thi đại ca đang chột vạt đi về phía này, chiến bào rách tan nát lộ ra từng vết thương nhìn vô cùng nghiêm trọng. Thi đại ca bắm một tay vào bờ tường bên cạnh, khó nhọc cất từng bước chân, cả người lung lay như sắp đổ tới nơi rồi vậy.

- Thi đại ca - Nam khề hô. Cậu lập tức nhóm người đứng dậy khỏi vị trí trú ẩn, khom người chạy đến. "Sao thế này? Sao đại ca lại trở về một mình với đồng thương tích kia? Các chị và Minh đại ca đâu rồi...? Chẳng lẽ..."

Kết nối bộ đàm liên tục được duy trì, tiếng hô và những bước chân gấp rút của Nam điên cũng truyền đến tai của tất cả mọi người trong tiểu phân đội dưới hầm trú ẩn. Cậu bé Văn vẫn ngồi yên một góc lập tức mở bừng mắt ra, một tia dị sắc lướt qua trong con ngươi ánh tím.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 28: Bộ Da Của Con Quái Vật

Cuộn mình trong tấm áo choàng ngụy trang, Nam như hóa thành một cụm cát vàng cuốn bay theo gió. Xuất thân quân ngũ, lại là lực lượng đặc biệt. Với đặc điểm của chiến tranh ngầm trong thời đại hòa bình danh nghĩa thì nhiệm vụ chủ yếu là hoạt động bí mật và chiến đấu trong vùng địch hậu. Vậy nên, khả năng ngụy trang di chuyển của hắn là không thể xem thường. Chỉ một lần nhún người, Nam đã di chuyển được hơn 2 mét. Tiếp đất và phát lực hoàn

toàn bằng ngón chân, hấn dấn sát mặt đất mà đi, nhẹ nhàng như đang lướt.

Khoảng cách vài chục mét nhanh chóng bị thu hẹp. Thi đại ca thì vẫn lê lét tiến lên như vậy, từng vết máu đen in trên mặt đường đá sau mỗi bước chân anh.

Khi chỉ còn cách khoảng hơn 3 mét, Nam bắt đầu cất tiếng gọi. Không thấy đại ca trả lời. Không sao, chỉ đáng một nhịp thở nữa thôi là hấn tiếp cận được đại ca rồi. Lấy hơi, vận lực, nhún người, cơ thể tiếp tục thuận theo quá tính lướt đi.

Thi đại ca đã gục xuống, hai đầu gối rách nát đập xuống mặt đường, toét máu. Tay phải vẫn vịn vào bờ tường bên cạnh, tay trái thì ôm ngực, cả người gập hết lại và từng bọng máu lớn rơi xuống lòng đường.

Lướt đến cạnh người Thi đại ca, Nam lập tức khẽ xoay người để nhanh chóng triệt tiêu lực quán tính. Cơ thể vừa ngừng lại, hấn liền lập tức cất tiếng hỏi, cánh tay cũng đưa ra để đỡ lấy đại ca của mình.

- Đại ca! Anh bị thương nặng quá! Các anh bị tấn công à? Minh đại ca và các chị đâu!?

- ...

Bên dưới tầng hầm, ngay khi Nam điên bão đã nhìn thấy thằng Thi và bắt đầu di chuyển, Văn cũng lập tức nỗ lực liên lạc lại với tiểu phân đội tiếp ứng bên ngoài. Khuôn mặt cũng chuyển từ vẻ mơ màng thành nét mặt chuyên chú, đôi mắt mở to và những vòng tròn đồng tâm vẽ bằng vô số kí tự màu xanh lam cũng xuất hiện. Dù mọi tin tức tình báo đã và đang được thu thập lần lượt được tiến hành phân tích.

Thông tin tình báo từ các nguồn truyền về quá ít ỏi, Văn không thể đưa ra kết quả phân tích chính xác ngay lập tức được mà chỉ có thể tiến hành "Dự đoán" dựa trên những điều kiện đã biết.

Thông tin hiện tại cho biết Nam điên chỉ thấy có mình thằng Thi xuất hiện trong khi thông tin đã được xác thực trước đó thì Thi không có khả năng tự ngồi dậy chứ đừng nói gì đến di chuyển.

Thời gian tiểu phân đội tiếp ứng di chuyển tới nơi tiểu phân đội chiến đấu tạm trú xấp xỉ 1 giờ 47 phút có tính cả thời gian dừng do tránh chiến đấu. Còn bây giờ, tính từ lúc nhóm bắt đầu trở về cũng mới chỉ 58 phút, coi như là di chuyển không ngừng và đường đi tương đối thẳng thì cũng không hợp lí.

Lần liên lạc định kì gần nhất cách đây có 5 phút và tình hình lúc đó là đang phải kiểm đường đi vòng do một nhóm Akuma cản đường và thực sự, theo khoảng cách thông báo trên màn hình máy định vị thì họ còn cách nơi này gần 1 kilomet tính theo đường thẳng.

Phía bên ngoài, hai cánh tay của Nam điên đã gần chạm vào vai người đối diện. Cùng lúc đó, bộ đàm cá nhân đeo bên tai Văn cũng vang lên một tiếng "Tích" báo hiệu kết nối liên lạc đã phản hồi. Không cần chứng thực thông tin nữa, Văn đã có kết quả phân tích chính xác 100% rồi. Trùng mắt và đột ngột bật dậy, một tia cảm xúc hiện lên trên khuôn mặt, Văn hét lớn:

- NAM ĐIÊN ! CẦN THẬN !!!

Ở trên mặt đất, khi giọng nói của Văn vừa vang lên bên tai cũng là lúc "Thi đại ca" đang trọng thương trước mặt cậu đột ngột vùng dậy.

- Phập...

Một cánh tay của "Thằng Thi" đâm thẳng vào bụng Nam điên, dù cơ thể đã tự động giật lại theo phản xạ và khẩu MGL chắn trước bụng gãy vỡ tan nát, nhưng bàn tay cũng đâm vào ngấp ngón.

Cả người bị "Thi đại ca" nâng ngược lên bằng cánh tay đang thọc sâu vào trong bụng đó, Nam không thể nào tin được vào trong mắt của mình. Cấn rắng, hai bàn tay hấn xiết chặt lấy cổ của cánh tay đang xiên ngược lên đó, ngăn không cho nó tiến vào sâu hơn nhưng bất lực, cánh tay đó vẫn đâm vào vài cm nữa mới dừng lại. Há miệng học máu, cả người xụi lơ, chỉ còn đôi mắt là vẫn đang trừng lớn, và hấn thấy, "Thi đại ca" bắt đầu cười, hai bên mép nhanh chóng rách dài ra, nhếch lên lộ ra hàm răng nhọn hoắt. "Thi đại ca"... không, bây giờ phải gọi là "Con quái vật".

Con quái vật điên cuồng cười lớn và nói một thứ ngôn ngữ Nam không thể hiểu. Những ngón tay trong ổ bụng khua khoắng đảo lộn hết tất cả nội tạng lên và máu không ngừng chảy, sinh mạng của hấn cũng trôi dần đi theo dòng máu.

...

- Hé hé hé hé hé... !!!

- Hé hé hé hé hé..... !!!!

Con quái vật dưới lốt thằng Thi điên cuồng cười, cười đến nỗi gập hết cả người lại và đôi mắt vốn đã híp thì nay chỉ còn lại là một đường cong vòng nhưng trắng khuyết.

- Giết người vui quá ! Giết người thật là sướng !!!

Như con nghiện được một ống chích trong con đoi thuốc, con quái vật điên loạn vùng tay, hất bay con mồi trên tay xuống đất, chưa chết nhưng cũng sắp rồi, và nó thì vô cùng thích nhắm những sinh mệnh đang dần dần tàn lụi. Lè cái lưỡi dài ra khỏi miệng liếm mép, nó lại đánh hơi được vị con người nơi

ngôi nhà hoang gần đó, sự khát máu lập tức bùng lên trong mắt.

Lắc đầu, vận người phát ra vài âm thanh như tiếng khớp xương kêu răng rắc, con quái vật lập tức hướng về phía tòa nhà nơi cả tiểu phân đội hộ tống trốn bên dưới. Cơ thể vẫn mang hình dáng thẳng Thi với vô số vết thương ngang dọc khắp người nhưng vẫn cử động như không có gì khác lạ và máu thì đã ngừng chảy xuống.

...

- Nhanh ! Lập tức chui vào cửa thoát hiểm. Nhanh !

Vẫn lớn tiếng hô to với những người còn ở lại trong tầng hầm. Từ trong tai nghe bộ đàm đã truyền ra tiếng cười điên loạn của con quái vật. Tụt vai áo xuống ngang người, bốn giác cắm vô hình lại vuron ra.

Du phản ứng lại đầu tiên, những gì Văn nghe được thì hẳn cũng nghe được, cộng thêm việc cậu bé này chính là người đã dẫn đường cho tiểu phân đội chiến thắng con Akuma gần như bất bại và trước lúc đi, chị Thủy cũng đã dặn là mọi việc đều nghe theo cậu bé này.

Tâm niệm vừa động, con búp bê Âm Dạ cũng lập tức dựng bộ khung xương của mình dậy, lao đến cửa thoát hiểm nối từ tầng hầm đến thẳng hệ thống kiến trúc ngầm bên dưới, thủ ở đó đề phòng có chuyện gì bất ngờ.

Những người khác cũng vội vã dậy theo, ngoại trừ bà cô Hoàn vẫn bất tỉnh.

Được ưu tiên ngồi gần cửa thoát hiểm nhất, đương nhiên Lala và ông lão tiến vào đầu tiên. Tiếp đến là Lực bé trong tay cô Hoàn. Linh là người tiếp theo và ngay phía sau cô, Văn đang đứng sát cửa bên ngoài. Du với tư cách cựu binh đảm nhận nhiệm vụ canh chừng đoạn hậu.

Khi Văn sắp sửa chui vào trong đường hầm thoát hiểm thì...

- RẦM... !!!!

Trần nhà như chấn động rồi lập tức sụp xuống thành vô vàn mảnh đá. Những vết nứt còn tiếp tục lan dọc theo bờ tường, lan xuống bên dưới và phá hủy tiếp công trình.

Đứng bên cạnh đường hầm thoát hiểm, Du lập tức lao đến, ôm lấy cậu bé Văn vào lòng, rồi cả cơ thể cũng cuộn lại, chui xuống dưới thân con búp bê Âm Dạ. Cùng lúc đó, Du cũng điều khiển cho con búp bê nhanh chóng nhảy vào trong đường hầm thoát hiểm, tránh phải đối đầu trực tiếp với hàng tấn đá đang sập xuống. Cả người con búp bê cũng cuộn vòng theo vách hang, đề phòng những vết nứt lan rộng phá hủy luôn đoạn đường hầm này, chôn sống cả đám người.

...

- Ha há há há há... !!!

- Hé hé hé hé hé... !!!!

- Lốp da này tuyệt quá ! Tuyệt quá !!!

Đứng giữa đồng đồ nát, con quái vật mang hình dáng thẳng Thi điên loạn gào thét, tiếng cười kinh dị để thể hiện tâm trạng đang hết sức kích động và vui mừng. Con quái vật này giống thẳng Thi như đúc, có khác chăng cũng chỉ là con người trắng dã với đồng tử nhỏ xíu và cái miệng thì bên mép kéo đến tận mang tai.

Trong cái thế giới này, ngoài tụi Luân hồi già ra thì không phải Thầy trừ tà thì cũng là Akuma. Và con quái vật này, chẳng phải kẻ nào khác mà chính là con Akuma level 2 Tên Hề ác quỷ có khả năng sao chép bộ da của kẻ khác. Nó chép được bộ da của thẳng Thi trong lúc đánh nhau nơi đại sảnh ngầm.

Nó dễ dàng nhận ra, thẳng Thi là Akuma level 1, dù có hơi lạ hơn tụi level 1 khác một tí thì đẳng cấp cũng chẳng thể nào khác được hơn. Sao chép được bộ da. Ban đầu, nó khinh thường mặc bộ da của một con Akuma level 1, nhất là khi còn ở dạng con người. Nhưng bộ da Thầy trừ tà của nó hỏng rồi, lại cũng lộ liễu nữa nên nó đành phải mặc tạm bộ da này thay thế. Cố tình chỉnh cho vẻ ngoài của bộ da bết bết một tí, rồi nó cứ khoác như vậy mà đi vật vờ khắp nơi, câu mấy con hàng tham ăn mò đến. Sau trận chiến vừa rồi, thương tổn cơ thể nó đã phục hồi nhưng vẫn bị thiếu hụt năng lượng nghiêm trọng, bây giờ thì cái gì mò tới nó cũng ăn tuốt, kể cả là lũ đồng loại đẳng cấp cùi...

Khi mặc vào một bộ da nào đó, nó có xác suất nhận được luôn cả sức mạnh lẫn một phần kỹ năng của chủ nhân bộ da. Lúc mặc bộ da sao chép của thẳng Thi vào, nó đã chẳng có hi vọng gì nhiều, cùng lắm thì cũng chỉ là cái kỹ năng bắn súng cùi mịa của lũ level 1 nhưng không ngờ...

Sức mạnh chép được chẳng đáng bao nhiêu nhưng nó lại ngẫu nhiên lấy được một vài kỹ thuật để thẳng lực công kích vượt quá giới hạn chịu đựng cơ thể rất là chất. Cả căn nhà này với một vùng đá cứng dưới móng của nó nữa đều sụp đổ tan tành sau có mỗi một đòn, dù đôi chân có không chịu được mà vỡ ra vài mảnh nhưng nó chẳng quan tâm, năng lực tự khôi phục của sinh mạng thể cơ khí luôn luôn bá đạo trong những trường hợp này.

Con Akuma gập hai tay vào ngực, cả người nhảy căng lên như đứa trẻ vừa được cho món đồ chơi hằng ao ước, vô số mảnh kim loại nhỏ li li nhanh chóng mọc ra, hàn kín lại mấy vết nứt chẳng chịt dưới bàn chân mình.

- Lạch... cạch...

Một mảng đỏ vỡ hơi nhúc nhích khiến cho vài viên đá vụn trên đó lăn xuống dưới, con Akuma lại ngửi thấy mùi người sống.

- ẦM...

Vặn người. Một cú đá tầm trung giáng thẳng vào chỗ đó, lực đá đi theo hình xoắn ốc xuyên thấu vào tận sâu bên trong các lớp đá, hất văng mọi thứ xung quanh nhưng lại để lại một đường nơi tâm lực xoáy đi qua.

- Ầm... Ầm... Ầm... Ầm...

Lực xoáy đi sâu vào ba, bốn mét rồi mới dừng lại, con búp bê Âm Dạ cũng theo lớp đất đá bị văng ra, ngay tiếp theo sau là Du và cậu bé Văn được Du bảo vệ trong ngực. Vài vết nứt vỡ trên bàn chân lại có kim loại mọc ra, phục hồi nhanh chóng.

- Ố ồ... !

Nhìn hai người và một bộ xương văng ra, con Akuma kêu lên một câu đầy hứng thú. Lưng hơi cong xuống, hai bàn tay xoa vào nhau, mắt híp lại ngoác miệng đến tận mang tai nở một nụ cười. Hai chân nhún nhảy theo từng bước nhỏ tiến về phía ba "Con mồi" vừa xuất hiện, miệng liên tục phát ra những tiếng cười khà ồ trên đầu.

"Mẹ kiếp ! Đây không phải là hành vi của nó. Bình thường nó cũng hay đùa giỡn với con mồi nhưng không phải là cái kiểu như thế này, chắc chắn là bị ảnh hưởng tính cách của chủ nhân bộ da sao chép rồi" Thăm nghĩ trong đầu, nhưng cơ thể lại cứ không tự chủ mà thực hiện những hành vi trong vô thức.

Khi mặc lên một bộ da, không chỉ có sức mạnh hay năng lực mà cả một phần tính cách của "Bộ da" cũng ảnh hưởng đến nó. Tính cách của "Bộ da" càng có nhiều điểm tương đồng với nó thì nó sẽ bị ảnh hưởng càng nhiều. Cái này nó không thể nào cưỡng lại được nên thôi đành mặc kệ.

Nhún nhảy một đoạn, khi còn cách ba con mồi vài mét thì...

Giậm chân, bật người, cả cơ thể con Akuma đột ngột lao nhanh về phía Du và Văn trong khi cả hai còn đang loạng choạng đứng dậy. Thực hiện theo đúng một trong số những kỹ thuật ngẫu nhiên lấy được, nó cong lưng, uốn người, hai tay nắm chặt đưa về sau đầu, chân phải hơi co cho một cú bật người lên gối kết hợp song cùi trỏ tay giật xuống. Theo như những gì hiện lên trong đầu nó thì chiêu này có thể dễ dàng đập nát nát một khối gang chứ đừng nói gì đến cơ thể con người.

Với sức mạnh hơn xa người thường, cự li bắt đầu bật nhảy là hơn 3 mét, không đến một phần hai mươi giây sau, cự li đã giảm xuống còn không đến 1 mét, đầu của Du chắc chắn sẽ nát nát trong lòng con Akuma. Đòn tấn công đã sắp sửa thành công giáng xuống đầu đối thủ thì...

...

Nam không chết. Hấn loạn choạng đứng dậy với bốn lỗ thủng to như bốn viên bi ve trên bụng, máu cứ ồ ồ chảy ra từ đó.

Vén lớp áo choàng tân thủ lên, xé luôn lớp áo mặc bên trong, tay phải móc lấy bình xịt thuốc cầm máu phụt thẳng vào đó. Xong, máu đã chảy chậm lại và có dấu hiệu ngưng kết bề mặt miệng vết thương. Thấy vậy, Nam lấy luôn mớ vải vừa xé áo ra đó lau qua vết máu bên ngoài rồi ộp vội vài tấm băng dán y tế vào. Chiến sự khẩn cấp, hấn không có thời gian mà quan tâm đến mấy vết thương dạng này.

Khẩu súng phóng lựu MGL đã gãy nát khi nãy, mà có còn hấn cũng chả dám dùng. Không có chị Cỏ May làm hoa tiêu, hấn bắn cả vào đồng đội thì chết. Khẩu Desert Eagle bắn đạn thường với bọn quái vật này thì không ăn thua. Nhưng chẳng sao, hấn còn một thứ khác lợi hại hơn hai cái kia nhiều.

Cánh tay phải được hấn quấn băng cẩn thận giờ lại bị xé tung. Khớp tay đã được nắn lại toàn bộ nhưng vẫn còn ê ẩm đau do di chứng nhưng hấn đểch quan tâm. Bước một chân lên trước, hạ thấp trọng tâm. Cánh tay phải đưa về đằng sau, lòng bàn tay hướng ra ngoài. Bàn tay trái thì nắm chặt lấy bả vai phải, chiếc áo choàng tân thủ cuộn quanh người.

Những hình xăm lập tức sáng lên, không khí bắt đầu bị hút vào mu bàn tay và tụ lại thành một khối cầu phía lòng bàn tay, năm ngón tay khum lại như giữ lấy khối cầu đó.

Tự khí khoảng 2 giây, khi khối cầu đã lớn cỡ quả bóng bàn, năm ngón tay đột ngột duỗi mạnh.

- Bùm... ầm... !!!

Khối không khí bị nén chặt được giải phóng đột ngột tạo ra âm thanh như tiếng nổ. Áp suất chênh lệch khổng lồ tạo ra một lực đẩy cơ thể Nam đi với một tốc độ ban đầu nhanh khủng khiếp, lao thẳng về phía chiến trường. Cánh tay phải chịu lực đẩy trực tiếp văng ngược về phía trước nhưng không sao, một khối cầu không khí mới được trực tiếp hình thành ngay lúc đó.

- Pập, pập, pập, pập, pập...

Hai chân liên tục chuyển động để bắt kịp và duy trì tốc độ ban đầu, chẳng mất vài giây, Nam điên đã đến trước miệng cái hố do con Akuma đập sập nhà, sập cả hầm bên dưới tạo ra. Vừa vặn nhìn thấy con quái vật trong hình dạng Thi đại ca đang lao về phía đồng đội, Nam lập tức giậm chân, thuận theo quán tính đang lao tới mà bay người vào trong hố, cánh tay phải cũng hướng về phía con quái vật, đẩy mạnh.

- Xuỳnh... uyỳnh... !!!

Lại là "Pháo không khí" nhưng lần này, năm ngón tay không xòe hẳn ra với dạng phân tán nữa mà vẫn khum lại, chỉ hơi nói ra để kích hoạt rồi lại lập tức bóp vào. Đoàn khí nén bị bắn ra theo một đường thẳng, chuẩn xác bắn vào người con quái rồi như một quả chùy khổng lồ ầm bay nó sang một bên, ngã chéo xuống nền đá vụn.

- Ầm... !!

Ầm thanh khi cơ thể con Akuma tiếp xúc với mặt đất, va chạm mạnh mẽ làm cả nền đá rung chuyển, một làn sóng bụi cũng theo đó cuộn lên.

Chạm đất, mặc kệ lực phản chấn đã vận cho gần xài hết cả khớp vai, Nam lại một lần nữa tụ khí, hình thành khối cầu.

Du cũng tranh thủ thời gian mà ổn định lại cơ thể, con búp bê Âm Dạ lập tức nhảy dựng lên và năm con búp bê Ma Thò bỗng chốc xuất hiện quanh người. Tay phải cầm khẩu P90 đã lên nòng, tay trái đã mất nên cây đũa phép được kẹp vào hai ngón tay, ngón út và ngón áp út của bàn tay phải để lấy hiệu ứng hỗ trợ vận chuyển tinh thần lực. Đồ án hình thập tự giá ngược trên trán lập lòe kéo theo vô vàn sợi chỉ đen căng ngang khoảng không gian nơi con Akuma ngã xuống.

Trên đồng đồ nát, một mảnh đá lớn cũng bị đẩy bay ra, lộ ra một đường hầm nứt vỡ, Lực từ trong đó chui ra, không áo choàng tân thủ, cơ bắp cả người vòng lên với mạch máu nổi hẳn ra ngoài như những con rết bò ngoằn ngoèo ngoài da thịt. Trong đôi mắt, vài sợi tơ máu nổi lên trên lòng trắng nhưng con người vẫn là một màu nâu trong suốt chứng tỏ Lực đã ăn đồng thời cả hai viên thuốc kích thích thể lực và tinh thần lực rồi. Cánh tay cơ bắp lực lưỡng gấp ba lần người thường còn cầm theo một thanh thép phi 50 dài hơn 1 mét nữa.

Khói bụi tan đi, để lộ ra con Akuma mang lột thẳng Thi bị ép sâu xuống đồng đá vụn. Nó vùng mình, đứng lên, kệ cho những sợi chỉ vô hình quấn quanh người, ngày một dày đặc. Nhìn lướt qua mấy "Con nỏ" trước mặt đang cố gắp giây chết, nó bắt giác nhếch miệng, nó một nụ cười.

Hít sâu, giậm chân, con Akuma tung người một cách bất thành linh và cùng lúc đó, mạng liên kết tinh thần của Văn cũng vừa xây dựng xong. Một câu lệnh "Xung phong" không biết rõ từ ai phát ra, tất cả liền lập tức điên cuồng.

.....

Cách nơi diễn ra trận chiến của tiểu phân đội hộ tống hơn nửa kilomet, tiểu phân đội chiến đấu đang tìm cách đi vòng qua một dãy nhà mà trong đó có một nhóm Akuma level 1 đang chiếm đóng.

Nhiệm vụ cảnh giới có bé Lan và Cỏ May đảm nhiệm. Thủy đang cố gắng liên lạc với tiểu phân đội hộ tống khi thấy họ yêu cầu liên lạc rồi khi bên mình kết nối thì họ lại không nói gì và mất tín hiệu ngay sau đó. Vị trí của họ trên màn hình máy định vị vẫn không hề thay đổi, vậy mà liên lạc bộ đàm lại bị ngắt đột ngột thế này, chẳng lẽ... ?

Di chuyển đơn thuần thế này phải tránh được càng nhiều trận chiến vô ích càng tốt, thế nên bảy giờ thẳng Minh nhàn hẳn. Tranh thủ lợi dụng lúc thẳng Thi đang tàn phế, bảy giờ mà còn không bắt nạt nó thì đợi đến bao giờ ? Thế là, Minh bắt đầu giờ tính bựa đời của mình ra, chơi lên người thẳng bạn.

Trò đầu tiên mà Minh nghĩ ra đương nhiên là móc cút mũi rồi bôi lên người thẳng Thi. Không thể cử động, Thi chỉ biết điên cuồng giãy dụa, la hét trong vô vọng khi thấy lớp băng quần trắng tinh trước ngực mình dần dính đầy cút mũi.

Nhưng cút mũi móc một lúc rồi cũng hết, thế là Minh lại tiếp tục giờ ra những trò bần bựa hơn để tiếp tục cuộc vui cá nhân này. Nó cạo bựa rằng bôi lên trán thẳng bạn, bốc cát rắc vào trong lỗ mũi thẳng bạn, giật trộm lấy một sợi tóc của Cỏ May trùng đôi lại xia răng rồi cuối cùng cũng dùng để ngoáy mũi thẳng bạn. May mà nó quên không mang theo cái món ăn ưa thích là "Mắm tôm" đây chứ không lại có vô số trò vui nữa rồi.

Minh đang vui vẻ chơi mấy cái trò chơi có tác dụng thắt chặt tình anh em với thẳng bạn thì bỗng nhiên, Thủy hoảng hốt khê hô :

- A... !

Nó vội vã quay đầu lại xem làm sao mà Thủy lại hốt hoảng thế thì thấy khuôn mặt cô đã tái lại, hai cánh môi run rẩy và tay phải đưa lên, giữ chặt lấy tai nghe bộ đàm. Lờ mờ đoán được có chuyện không hay xảy ra với tiểu phân đội hộ tống ở lại rồi, Minh lập tức kích hoạt tai nghe bộ đàm của mình. Từ trong đó, giọng nói run rẩy của cô nàng tân thủ tên Linh truyền vào trong tai nó :

- ... Sập rồi... sập hết cả hầm rồi... ! Bọn em bị kẹt ở giữa một đoạn đường hầm thoát hiểm còn nguyên vẹn... Đứng trước bị đá sập lấp mất lối đi rồi... ! Đứng sau thì bị quái vật đến đánh... !

- Tiểu phân đội bị tấn công ? Là kẻ nào ? – Thủy hỏi lại – Thầy trừ tà hay Akuma? Là Akuma cấp 1 hay là cấp 2 ?

- Em không biết... ! Văn bảo bọn em vào hầm trước được một tí... Anh Du... Anh Nam... cả Văn nữa còn ở bên ngoài... Ban nãy anh Lực cũng ra ngoài đó nữa... Đang đánh nhau dữ lắm... !!!

- Ầm... Á á á!!! – Âm thanh vọng ra từ trong tai nghe kèm theo tiếng la hét của Linh trong đó.

Không cần phải nghe nữa, dù Akuma hay Thầy trừ tà mò đến thì tình trạng cũng nguy kịch như nhau thôi. Đợi cả tiểu phân đội chiến đấu cùng trở về tất nhiên là không kịp, chỉ có hơn 500 mét đường thẳng mà thôi nhưng làm gì có đường, đi vòng vèo về thì quãng đường phải dài hơn gấp đôi là ít. Chỉ còn biện pháp là để một thành viên chiến đấu trở về trước, không chiến thắng được thì ít nhất cũng phải cầm cự được cho đến lúc cả tiểu phân đội trở về.

Thằng Thi thì phé hẳn rồi. Bé Lan thể lực không đủ. Vậy chỉ còn thằng Minh phải đi thôi. Nó có thể nhảy qua các nóc nhà, di chuyển theo đường thẳng để về đến chiến trường nhanh nhất, lại có thể sử dụng chế độ xả nhiệt trên đôi găng tay chiến đấu và kỹ năng [Hook King] để di chuyển nữa.

Thế nhưng, một khi nó đi như thế thì sức mạnh của tiểu đội chiến đấu giảm đi nghiêm trọng. Còn một điều nữa, trên đường di chuyển, nó có thể kéo đến sự chú ý của một số con Akuma cấp 1 vẫn đang lảng vảng khắp nơi, và như thế, gánh nặng cứ dồn lên vai của tiểu đội đi sau dọn dẹp.

Chủ ý đã hình thành trong đầu, Minh quay lại gật đầu với thằng bạn. Thi cũng hiểu ý mà gật đầu đáp lại.

Không sao, chỉ cần còn hai thằng bạn nó ở đây, mọi việc sẽ đều ổn cả.

Trả lại thằng Thi một chiếc hộ không gian để giảm tải, nó nhảy phóc lên nóc nhà cạnh đó, đôi găng tay {Hỏa Liên Hoa} đã xuất hiện, Minh xác định qua loa phương hướng rồi bắt đầu di chuyển.

Hít sâu, giậm chân, tung người, đôi găng tay bốc lửa và [Hook King]....

.....

* Ghi chú phụ: Khi một số thành viên ở cùng một chỗ thì một số người sẽ ngắt chế độ liên lạc của tai nghe bộ đàm đi để tránh tình trạng nghe nhiều lần cùng một câu lệnh với hiệu ứng chống chất nhau của âm thanh (giống như hai đứa ngồi cạnh nhau và dùng điện thoại nói chuyện đấy, âm thanh truyền qua không khí, âm thanh truyền qua điện thoại không có cùng tốc độ). Hiệu ứng này sẽ gây rối loạn và nhiều các câu lệnh khác được đưa ra cùng lúc hoặc ngay sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 29: Thứ Giống Như Bản Năng

Vẫn bị kẹt lại chiến trường, với năng lực chiến đấu gần như bằng không. Con Akuma đã ở ngay bên cạnh, chạy trốn lúc này là không kịp vì không có gì đảm bảo rằng, ba đứa còn lại có thể cản con quái vật này.

Không chạy trốn nữa, bây giờ chỉ có phản công. Văn vừa gửi đi tín hiệu cầu cứu khẩn cấp thành công và dùng thời gian vô cùng ngắn phân tích ra vị trí hiện tại của tiểu đội chiến đấu. Với tốc độ của vị đội trưởng tên Minh thì chỉ cần 3 phút là có thể về đến nơi, nếu vị tên Thi kia mà không bị thương thì chắc chắn còn về nhanh nữa. Bây giờ, nếu bất cứ kẻ nào trong đây quay đầu bỏ chạy thì chắc chắn sẽ bị truy sát chết hết, cơ hội duy nhất chỉ có phản kháng, cho đến khi viện quân trở về.

Với năng lực tính toán không thua gì một siêu máy tính, Văn gần như ngay lập tức đưa ra quyết định phản công. Bụi cát còn chưa tan hết, hình bóng mờ mờ của con Akuma mới hơi hiện lên sau làn khói bụi và ba đứa còn lại của tiểu đội luân hồi còn chưa có khôi phục được lại tinh thần thì Văn đã bắt đầu hành động.

Vứt bỏ cái áo choàng tân thủ, chiếc áo dài tay mặc bên trong cũng tuột khỏi bờ vai để cho bốn sợi giác cắm vô hình vươn dài, kết nối với ba người đồng đội hình thành lên kênh chia sẻ thông tin đa chiều. Trong đó, có một cái thì trực tiếp hướng về phía con Akuma mà vươn tới.

Vùng mình lên khỏi đồng cỏ nát, con Akuma ngoác miệng cười. Hứng trọn đòn tấn công mạnh mẽ nhưng nó nhận ra, dù cơ thể có chút xú thương tổn nhưng mà linh hồn vẫn còn nguyên vẹn. Thế là chẳng phải lo lắng gì nữa rồi, không công kích được đến linh hồn, nó gần như là bất tử.

Con Akuma giữ mạnh cơ thể cho cát bụi bên trên rơi xuống là tả, đôi con người nhỏ xíu nhìn lướt qua chiến trường, thật không ngờ, lũ con mồi kia còn dám bày ra thế chiến đấu với nó. Cái này thú vị. Nó là nó khoái nhất dạng con mồi phải giẫy dụa chống cự một chút mới vui, cái miệng đầy răng nanh lập tức mở ra, cười lớn, một sự khoái cảm không thuộc về nguyên bản ý thức bỗng nhiên ngập tràn trong cơ thể nó.

Cái này là “Khoái cảm chiến đấu” đến từ bộ da nó mặc vào. Bộ da này đang ảnh hưởng đến ý thức của nó, nhưng mặc kệ! Cái này chẳng phải là vui hơn sao...!!

Đột ngột xoay người, con Akuma vẫn đeo khuôn mặt của thằng Thi lập tức nhìn thẳng về một phía, đôi mắt trũng lún và miệng thì phát ra tiếng cười khàn khặc. Nó đã xác định được con mồi đầu tiên của mình. Giậm chân, tung người, cả cơ thể lập tức phóng đi.

Công kích thành công nhưng Nam biết, đòn tấn công của mình chẳng làm gì được con quái vật. Vốn động năng lao đến của hắn vô cùng nhanh nhưng đã bị phản lực từ đòn tấn công của mình triệt tiêu sạch sẽ, thậm chí, cơ thể còn bị đẩy ngược ra ngoài một đoạn.

Vừa tiếp đất, Nam lập tức điều chỉnh cơ thể trở về tư thế sẵn sàng đón địch ngay, cánh tay phải cũng không có nghỉ ngơi chút nào mà lập tức tụ tập một quả cầu khí nén mới. Thời khắc này, chỉ có từ chiến đến cùng mới có hi vọng sống sót.

Ba phút, chỉ ba phút thôi là Minh đại ca kịp về tới nơi, cậu bé Văn đã nói thể thông qua mạng liên kết tinh thần.

Cần rằng, Nam gồng cả người lên, đặc biệt là bên cánh tay phải, mạch máu cùng gân xanh nổi lên chẳng chịt, các hình xăm hoa văn thuần đen thì nay lơ mờ phát sáng và kéo theo đó, tốc độ bành trướng của khối khí nén trong lòng bàn tay cũng tăng lên nhanh trông thấy.

Cánh tay này, chính là lấy năng lượng sống để khởi động, chính là calo đấy, mà một khi calo trong cơ thể đã tiêu hao sạch sẽ rồi thì nó sẽ trực tiếp đốt cháy mô cơ thể để ép ra nguồn calo dự trữ. Bây giờ Nam đang tiêu thụ cơ thể của chính mình để khởi động cánh tay này, nếu còn tiếp tục duy trì thì chỉ một thời gian ngắn, chẳng cần con Akuma động tay giết làm gì hắn cũng tự tiêu mà chết. Nhưng hắn quan tâm á...? Không có đâu!!! Đừng quên, trong tên của hắn có một chữ “Điên” đấy.

Nam điên, chính tướng thứ 13 băng Sói Lộc, binh sĩ của lực lượng bộ đội đặc biệt tham gia {Thế giới Ngầm}.

Quả cầu khí nén trong lòng bàn tay ngày một lớn và sinh mạng lực cũng dần trôi đi, Nam điên rồi. Thế nhưng không giống thằng Thi, ý thức của Nam vẫn còn hoàn toàn tỉnh táo. Hắn thấy con quái vật đứng lên giữa làn khói bụi và... “Ầm” một nhát, hắn chỉ kịp nhìn thấy cái bóng đó lóe lên, nền đá dưới chân còn quái vật thì như là bỗng nhiên phát nổ. Vô cùng bất ngờ, con Akuma đã bắt đầu tấn công rồi. Nó lao thẳng về hướng này và tốc độ quá nhanh, Nam chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng lướt qua không gian, để lại trên đường đi một cuộn khí lẫn đầy bụi cát.

Tốc độ của con Akuma bây giờ đã nhanh hơn thằng Thi một phần rồi, có lẽ chỉ có [Quý Bộ] kết hợp với [Hợp kích thuật – Đột] thì mới có thể sánh bằng.

Khoảng cách đến con mồi đầu tiên chỉ hơn chục mét, với sức mạnh của nó, con Akuma tốn không đến 2 giây là có thể vượt qua. Vào đúng tâm công kích của mình, nó khễ nhún chân, cả người thuận theo lực lao đến mà nhảy lên, khễ lộn người và một gót chân chệch thẳng xuống đầu con mồi bên dưới. Động tác của nó lưu loát chẳng thua gì thằng Thi, đó là kỹ năng của bộ da, giống như một loại bản năng vậy, khi khoác lên bộ da này thì nó chỉ việc dùng thôi.

Nam biết rằng mình bị tấn công nhưng tốc độ của kẻ địch quá nhanh, ngay đến cả hình bóng của đối phương còn không thể nào theo kịp thì biết đón đỡ hay né tránh kiểu gì. Đúng lúc đó, trong đầu bỗng vang lên một ý niệm “Cảnh báo” và “Bên trên”. Không chút do dự, Nam lập tức vung tay lên, tay trái nắm lấy cổ tay phải, che chắn vị trí đỉnh đầu, đồng thời, hai mắt hắn cũng trừng lên, miệng hét lớn:

- YAAAAAA...!!!!

Hai cánh tay vừa vịn chần lên đỉnh đầu thì ngay lập tức, gót chân của con Akuma cũng chệch vừa vịn chệch xuống tới đó.

- Xuỳnh...!!!

Tiếng nổ do lực va chạm cường đại, do sự giãn nở áp suất của quả cầu khí nén trong lòng bàn tay Nam điên nổ tung sinh ra.

- Hự...!

Cả cơ thể Nam hơi nảy lên một nhát rồi hai chân không thể nào chịu được lực lượng to lớn mà khụy xuống.

- Ầm...

Hai đầu gối giáng xuống làm cho nền đá dưới chân vỡ nát, bắn lên tung tóe kèm theo cả máu tươi nóng hổi, vô số vết nứt từ nơi va chạm xuất hiện, lan đi như mạng nhện. Da thịt nơi đầu gối toét cả ra, hai đầu khớp xương bên trong thì trực tiếp nứt vỡ. Miệng ọc ra một ngụm máu tươi, hai cánh tay xụi lơ còn cả cơ thể ngã ngửa ra đằng sau, chẳng biết còn sống hay đã chết.

Con Akuma cũng bị đẩy cho bay ngược trở lại, một bên chân dùng để thực hiện cú chệch gót còn bị vô số lưỡi đao gió tung hoành gọt mất vài tầng, từ đầu gối trở xuống chỉ còn trơ ra bộ khung xương kim loại.

- Hé hé hé hé hé...!!!!

Bị thương, nhưng con Akuma còn há miệng cười lớn. Dĩ nhiên là không có tổn thương linh hồn, chút thương tích nhỏ này nó còn chưa để vào mắt. Thêm vào nữa là cái cảm giác sướng khoái khi lực lượng va chạm vào với nhau làm nó thỏa mãn vô cùng.

Bị phản lực đẩy bay ngược trở về, con Akuma treo lơ lửng giữa không trung, không có điểm tựa lực, không thể nào thay đổi tốc độ cùng phương hướng nên vậy giờ, không thể nghi ngờ, chính là thời cơ phản công tốt nhất. Không bỏ lỡ cơ hội đó, Du lập tức phát động công kích khi con quái vật bay lướt qua mặt mình.

Dấu thập tự ngược trên trán hiện lên, vô số sợi chỉ đen buông xuống, bám sát theo con Akuma và lôi kéo đi sinh mạng lực của con quái vật, cánh tay duy nhất vung lên, khẩu P90 điên cuồng nhả đạn.

- Pặp, pặp, pặp, pặp, pặp....

Đầu đạn như mưa bắn vào cơ thể con Akuma nhưng cũng chỉ làm trầy rách được một chút lớp da bên ngoài rồi lập tức hao hết động năng mà bất lực rơi xuống đất. Khẩu P90 với độ chính xác và tốc độ bắn có thừa nhưng uy lực thật sự là yếu quá mà, thời gian nguyên rửa lại không đủ lâu để có thể làm cho cơ thể kim loại của con Akuma yếu đi đủ cho đầu đạn đồng chui vào.

Nhìn vô số đầu đạn như châu chấu nhảy trên người mà không tài nào làm bị thương được nó, con Akuma vẫn giữ nguyên cái nét cười cợt trên mặt, chẳng thèm quan tâm đến phòng thủ mà lập tức thực hiện động tác co người giữa không trung. Cả hai tay lẫn hai chân đều co lại, gấp sát vào bụng, cơ thể theo lực quán tính và lực đẩy của đầu đạn bay đến tự động quay một phần ba vòng trên không trung. Khi cơ thể đang từ từ thể nằm ngang xoay vòng đến tư thế đầu trên chân dưới, con Akuma đột ngột ra chân, đầu mũi chân điểm mạnh xuống nền đá bên dưới.

- Phốc...

Mượn được lực, con Akuma lại một lần nữa hóa thành một mũi tên, bắn thẳng vào kẻ đang công kích nó.

Với điểm Tinh thần lực cao hơn gấp đôi người thường, khả năng tập trung của Du là vô cùng cao, vậy nên, khi con Akuma bắt đầu chuyển hướng, hắn lập tức nhận ra ngay. Không dám chậm trễ, con búp bê Âm Dạ vẫn đứng sát bên cạnh lập tức được điều khiển cho lao ra đỡ đòn.

Hầu như hoàn toàn tấn công theo bản năng, con Akuma nghiêng mạnh cơ thể trong khi đang di chuyển, chân trái bước dài một bước lên phía trước còn chân phải thì vung mạnh lên cao quá đầu rồi hung hăng quật xuống, mu bàn chân như một ngọn roi da quất vào người con mồi trước mặt.

- Âm...

Du kịp thời điều khiển con búp bê Âm Dạ chắn trước người nhưng bộ khung xương cao lớn cũng lập tức bị đá cho một cước ngã nhào về một bên, một bên xương bả vai bị đá cho vỡ nát, cánh tay liên kết với xương bả vai đó lập tức rụng xuống mang theo vô số mảnh xương vụn cùng nhau rụng rời.

Con Akuma cũng không dừng lại, một cái nhún người, chân trái làm trụ lập tức nhấc lên trong khi chân phải còn chưa kịp tiếp đất, kết hợp với vặn eo, xoay người, cơ thể ở giữa không trung thực hiện ngay một cú đá gót vòng chân sau tiếp tục giáng thẳng vào vị trí vai trái của con mồi vẫn còn đang đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 30: Sức Mạnh Của Lũ “Con Mồi”

Du tròn mắt nhìn con búp bê Âm Dạ của mình ngã xuống, khí lưu sinh ra từ cú đá đập vào mặt và trong đôi con ngươi đang trừng lớn của hắn phản chiếu hình ảnh con Akuma vẫn tiếp tục xoay người. Điểm tinh thần lực to lớn khiến hắn có khả năng đẩy nhanh tốc độ tư duy lên vài lần trong một khoảnh khắc nguy cấp nào đó. Tốc độ của đối phương quá nhanh, đến mức còn không thể nào bắt kịp được động tác tấn công, bây giờ, Du phải dựa hoàn toàn vào cảm giác.

“Không chỉ có ngoại hình, con Akuma này còn có bất chước được cả phong cách tấn công không khác gì Thi đại ca. Vậy thì sau một đòn tấn công đầu tiên, tất nhiên sẽ là một tổ hợp đòn đánh liên miên giáng xuống...”

Con búp bê Âm Dạ đã hư hỏng nặng, ảnh hưởng đến cả kết cấu cơ thể. Tốc độ của bản thân hắn thì không có cách nào né tránh kịp, vậy mà Du đã cảm thấy khí lưu từ đòn tấn công tiếp theo đập vào mặt. Không né tránh kịp, trứng đòn này chắc chắn không chết cũng trọng thương. Cẩn rằng, tròng mắt, đôi con ngươi co lại trên khuôn mặt vặn vẹo nổi đầy gân xanh, một tiếng “Grừ” như âm thanh đã thủ phát ra từ sâu trong cổ họng. Cơ năng của toàn bộ cơ thể đồng thời bị kích hoạt, sôi trào, để cho cánh tay phải duy nhất còn lại vượt quá tốc độ bình thường vung lên, đón đỡ.

- Âm...!!!

Gót chân nặng nề của con Akuma như lưu tinh quật xuống, khẩu P90 Du vẫn cầm trên tay lập tức vỡ tan, ngay tiếp sau là cánh tay của hắn. Lực lượng to lớn lập tức đập nát nát những ngón tay và cả bàn tay của Du, xương cẳng tay cũng gãy vỡ ra làm vài đoạn đâm lòi qua da thịt vẩy đầy máu ra ngoài. Lực xung kích vẫn còn chưa tiêu hết, gót chân con quái vật hạ chéo xuống vai trái của Du, lực va chạm ấn cả vào cơ thể hắn.

Du có cảm giác như cánh tay mình nổ tung ra vậy, hắn chỉ kịp cảm nhận được một cơn đau xé ruột theo dây thần kinh truyền về, huyết hoa tung bay và ngay sau đó, bên vai trái vốn đã bị thương của hắn như bị người ta cầm búa tạ nện vào vậy. Một ngụm máu tươi ọc lên, vết thương cũ vốn đã được băng bó cầm máu cẩn thận cũng vì áp lực to lớn mà bung ra, cơ thể đổ nhào về một phía. Con đau kích thích mãnh liệt lên não bộ, giữ cho Du một tia tỉnh táo cuối cùng, tinh thần lực một lần nữa điên cuồng vận chuyển, kích hoạt [Phân Thân] thao túng toàn bộ cả 5 con búp bê Ma Thỏ vẫn trốn sát sau lưng mình đồng loạt nhào lên, xòe ra những bộ móng vuốt kim loại trên chân của chúng.

Thực hiện xong đòn tấn công liên hoàn như bản năng của mình, toàn bộ con mồi trước mặt đều gục ngã, con Akuma tiếp tục thuận theo dư lực, cơ thể xoay tròn thêm nửa vòng trên không trung rồi nhẹ nhàng tiếp đất.

“Khắc khắc khắc...! Bộ da này thật tuyệt!!!” Thăm nghĩ trong đầu, đã hơn một lần con Akuma buông lời cảm thán giống y như thế này rồi. Kỹ thuật chiến đấu đến từ bộ da kết hợp với sức mạnh quái vật biến nó thành một cỗ máy giết chóc hoàn hảo nhất.

Mấy con mồi bị đánh gục xuống đất đều chưa chết, con Akuma biết vì nó chưa nuốt được bất cứ linh hồn nào. Phá hủy, giết người và thôn phệ linh hồn,

đó chính là ham muốn bản năng của loài Akuma. Thế nhưng, bây giờ, nó không thể không thoáng dưng lại một chút được, không phải do bị thương mà là vì từng đột cảm giác sung sướng từ sâu trong huyết quản cứ dâng lên làm cho cả cơ thể run lên nhẹ nhẹ.

Con Akuma chỉ dừng lại trong khoảnh khắc, thế nhưng chỉ như vậy cũng đã đủ thời gian cho Du và những con búp bê Ma Thỏ của hắn rồi.

- Phập... Phập... Phập...!

Vài âm thanh ngọt xớt vang lên, lũ búp bê Ma Thỏ đã nhào được vào người con Akuma, mấy móng vuốt kim loại dưới chân lập tức tung hoành.

Xương dễ luyện tể mấy con Ma Thỏ này toàn bộ đều đã được hai thằng Minh và Thi thăm qua kim loại cả rồi đấy, độ cứng đã đạt được gần như là so với thép thông thường rồi. Sau khi luyện tể xong vẫn còn được bọn nó chế thêm một lần nữa với móng vuốt sắc bén và những lưỡi dao kim loại nhô ra khắp người. Từ một nắm xương vứt đi trở thành một đám búp bê ác mộng tràn đầy tính công kích. Và bây giờ, lũ búp bê Ma Thỏ đang cắm những bộ móng vuốt kim loại của mình vào người con Akuma, cào ra từng đoạn vết cắt.

- Ố...!!!

Hơi bất ngờ, nhưng con Akuma còn chẳng coi mấy vết thương này vào đâu. Lắc mạnh người, một, hai con búp bê Ma Thỏ trực tiếp bị lực li tâm hất ra, số còn lại thì bị nó vung tay đập nát.

Chẳng tốn đến 2 giây, mấy con búp bê Ma Thỏ đã bị xử gần hết. Bóp nát mấy mảnh xương vụn trong tay, cơ thể cơ khí đang tự động lành lại nhưng tốc độ khép miệng vết thương bây giờ thua xa khi nãy. Con Akuma cảm thấy hơi lạ khi không thu được chút linh hồn nào, nhưng mà thôi, nó cũng chẳng thèm quan tâm nữa. Há miệng, quay đầu hướng về phía tên con mồi nó vừa đánh ngã, con mồi này có máu thịt đấy, nên chắc chắn nó là nó sẽ cho linh hồn.

Con đau nơi cánh tay và nơi vai trái giật buốt lên tận não, Du đã từng có suy nghĩ, nếu bây giờ mà được phép mất tri giác rồi cứ thế ngã đi thì tốt biết bao. Cẩn rằng, tròng mắt, tuyệt đối không được phép ngã đi, đã vượt qua bao nhiêu trận chiến, Minh đại ca cũng sắp về đến nơi rồi mà còn ngã xuống ở chỗ này thì thật là nhảm nhí. [Phân Thần] tự động giải trừ khi mấy con Ma Thỏ bị phá hủy, thế là bao nhiêu tinh thần lực còn sót lại đều điên cuồng cuộn lên, dồn hết vào [Thần Tử], đầu thập tự ngược trên trán ánh tím và hai bên thái dương thì nổi đầy gân xanh.

“Có chết tao cũng phải bóc đi một lớp da của mày!!!!” - Đó là suy nghĩ duy nhất còn lại trong đầu hắn.

Từ trong không gian trống rỗng, vô số sợi chỉ đen giăng xuống, bao kín lấy toàn bộ cơ thể con Akuma. Những vết thương vốn đang lành lại với tốc độ cao bỗng nhiên ngừng lại, một số vết thương lớn còn bắt đầu có dấu hiệu tan vỡ.

Sừng sốt trước biến đổi của cơ thể chính mình, dù không hiểu tại sao lại như vậy nhưng con Akuma biết, đây chính là do con mồi đang nằm kia gây ra. Một tia sợ hãi xuất hiện trong mắt nó.

Kỹ năng [Thần Tử] dệt nên những sợi chỉ đen nguyên rùa, ngoài Sinh mệnh lực của kẻ bị nguyên, nó không lôi kéo, hay cản trở bất kì thứ gì khác cả.

Con Akuma đã cảm thấy sinh mạng bản thân mình bị uy hiếp, cứng rắn đề xuống cái bản năng của bộ da đang ảnh hưởng lên ý thức, nó phải ưu tiên tiêu diệt ngay mối họa này.

Sinh mạng lực trôi đi nhưng Thể lực vẫn còn nguyên, con Akuma mạnh mẽ dậm chân, nhún người, cả cơ thể phóng thẳng lên không trung, bay về phía Du đang nằm dưới đất, cách đó chỉ gần 2 mét.

Với Thể lực của mình, con Akuma dễ dàng bật được lên cao hơn 3 mét, cơ người giữa không trung, rồi cả cơ thể như một quả chùy rơi xuống.

Hình ảnh vọng vào trong võng mạc, Du có thể nhận ra, đây là tuyệt chiêu của Thi đại ca.

[Chùy – Vẫn Thạch]

Với chiêu này thì đến cả nền đá cứng dưới thân còn có thể bị đánh cho tan nát chứ đừng nói gì đến cái cơ thể con người của hắn.

Trong lúc đang rơi xuống, con Akuma đột ngột bung mạnh cơ thể, chân phải mang theo lực đá khổng lồ kết hợp với cả trọng lực mạnh mẽ đập thẳng vào con mồi bên dưới.

Bàn chân đang vung ra, chuẩn bị đập nát con mồi thì:

- Vút...

Âm thanh như có thứ gì đó xé gió mà đi và ngay sau đó:

- Âm...!

Vai trái của con Akuma đột nhiên bị một lực vô cùng lớn đập vào, cả cơ thể đang ở giữa không trung nên không có bất cứ một điểm tựa nào để níu lại. Con Akuma bị đánh bay ra ngoài.

Cạnh chỗ Du nằm, bây giờ xuất hiện thêm một bóng người cao lớn. Cơ thể trọng thương và tinh thần lực hao tổn nghiêm trọng làm đôi mắt hắn nhòe đi,

đầu óc quay cuồng vào không gian tối sẫm cả lại. Nhưng trước khi ngất, Du vẫn kịp nhìn được bóng người đó là ai.

Lực đứng đó, với thanh kim loại đặc trong tay đã cong đi do cú đập vừa rồi. Gồng mình:

- Hổng...!!!!

Cơ bắp toàn thân nổi lên cuộn cuộn, đôi mắt đỏ mọng đang rỉ máu ra ngoài và máu học ra khỏi mồm theo tiếng hổng. Lực đã cắn toàn bộ cả bốn viên thuốc kích thích. Thể lực như một quả bom bạo tác trong từng bó cơ và Tinh thần lực như bị nhồi vào trong đầu. Cảm giác bây giờ là muốn phát tiết, nếu không làm gì để tiêu hao đi lượng lớp Thể lực đột nhiên tăng lên đó Lực sẽ nổ tung cơ thể mà chết mất.

Cái áo choàng tân thủ chẳng biết đã vứt đi đâu, chiếc áo ba lỗ bó sát thì rách tan nát do cơ bắp điên cuồng bành trướng, những sợi gân và mạch máu dưới da nổi lên chẳng chịt như rễ cây.

Khom người, đậm chân lao thẳng về hướng con Akuma bị đánh bay khi nãy. Vung tay, thanh kim loại đặc lại giáng xuống đầu con Akuma vừa đứng dậy.

- Âm...

Thanh kim loại gãy thẳng vào mặt con quái nhưng không như đòn vừa rồi, con Akuma chẳng bị đánh bay đi, thậm chí lùi một bước cũng không. Đòn tấn công chỉ làm rách được một mảng da bọc ngoài một bên má của con quái vật.

Đầu bị đập hơi nghiêng về một bên, nhưng con Akuma lại nhếch miệng cười, nó đã nhận thấy, vết thương của mình lại bắt đầu liền lại. Vung tay gạt phăng thanh kim loại vẫn kê trên má ra, con Akuma bước dài lên một bước, chân trái đậm mạnh, chân phải vung lên thành một cú đá méo tâm trung quật thẳng vào ngực Lực.

Như một con điều đứt dây, Lực bay thẳng ra ngoài, đập vào một bờ tường đá đã rạn nứt chẳng chịt làm cho cả một đồng hồ nát sập lên người, máu từ dưới những tầng đá chảy ra.

Quét mắt một vòng quanh chiến trường, khung cảnh đổ nát cùng với bao nhiêu con mồi đều đổ gục hết làm con Akuma dâng một cảm giác vô cùng sung sướng từ tận sâu trong linh hồn.

- Há Há Há Há Há...!!!! Chết sạch rồi nhá! Chết sạch rồi nhá...!!!!

Vừa cười lên điên loạn, nó vừa nhún nhảy từng bước nhỏ, cái lưng hơi cong xuống và đôi tay vung vẩy trước sau phối hợp với nhịp bước chân bên dưới. Một điệu nhảy kì cục giữa hoang tàn đổ nát, bây giờ, nó đã chẳng phân biệt được đâu là ý thức nguyên bản của nó với bản năng của bộ da ảnh hưởng nữa.

Đang nhảy múa, bỗng nhiên con Akuma ngừng lại, ngừng lại vì nó thấy một điều:

Một tên “Con mồi” mà nó đã xác định đã tiêu diệt bây giờ đang loạng quạng đứng dậy. Một chút bất ngờ những chẳng sao, nó thích loại con mồi giãy dụa chút mới vui. Tiếng cười điên loạn vừa tạm ngưng lại một lần được ré lên. Cùng lúc đó, con Akuma cũng lao thẳng vào con mồi đang giãy dụa của mình.

Nam điên lại một lần nữa đứng dậy, đôi mắt đã hoa lên vì mắt máu còn cánh tay phải thì run lên bần bật. Hắn nhìn thấy hình bóng nhòe nhoẹt của con Akuma, hắn cũng biết là con quái vật đó đang lao về phía mình.

- Khắc ! Khắc...!

Nam cười. Từng giọt máu ộc ra theo tiếng cười của hắn, và lẫn trong đó là cả ý chí chiến đấu cùng với sự điên cuồng, bất chấp. Cánh tay phải lại nâng lên, từng dải hình xăm như sống dậy, không khí xung quanh bị một lực hấp dẫn vô hình hút lại, áp súc.

Động tác của Nam lọt vào trong mắt con Akuma nhưng nó chẳng thèm quan tâm, nó đã biết chiêu đó chẳng thể nào uy hiếp được đến tính mạng của mình. Kinh thường né tránh, nó tiếp tục lao đi như cũ.

- Phốc... Phốc... Phốc... Phốc...

Vài cái nhún chân, con Akuma đã lao đi được hơn chục mét, khoảng cách giữa nó và Nam điên chỉ còn gần một nửa.

- Phắc...

Một lần nữa nhún chân mượn lực, nhưng lần này, khi mũi chân vừa chạm vào mặt đất thì... Nó có cảm giác như trời đất bỗng nhiên quay cuồng trong mắt, một thứ cứ lộn tung phèo hết cả lên và...

- Âm...

Con Akuma bị ngã đập mặt xuống đường. Lập tức vung dậy ngay rồi tròn mắt nhìn xung quanh, mọi thứ bây giờ quay mòng mòng trong mắt nó, cảm giác như chóng mặt và mất hết khả năng thăng bằng sau khi chơi trò đu quay siêu tốc vậy, cơ thể cũng không tự chủ được mà loạng choạng bước về một bên.

Đằng sau một mảng tường đỏ, Văn ngồi bệt dưới đất, hai tay buông thõng và đầu thì hơi ngửa lên trên. Chiếc khăn quàng đã buộc lên trên đầu, đôi mắt trũng lõm hằn tó máu, miệng nhếch lên còn hai hàm răng thì cắn chặt, vài sợi mạch máu nổi hẳn lên tại huyết thái dương và lan dần lên trán, lan xuống cả hai bên mí mắt.

- Thành công đột phá rào chắn tâm linh... Kết nối xây dựng hoàn tất...
- Mô phỏng thông tin nhận thức...
- Tạm đóng các chức năng không cần thiết cung cấp tài nguyên cho truyền tải và cài đặt thông tin nhận thức sai lầm...
- Bắt đầu truyền tải...

Văn vẫn ngồi đó, đồ án những hình tròn đồng tâm tạo thành bởi vô số kí tự kì lạ vẫn chậm rãi quay vòng trong đôi con ngươi, nhưng máu mũi đã bắt đầu chảy và hô hấp ngày một mạnh.

Con Akuma lồng lộn lên rít gào nhưng toàn bộ không gian quanh người nó vẫn cứ quay mòng mòng lên như vậy. Điện tiết, nó kệ mẹ cái cảm giác mất thăng bằng này mà tiếp tục bỏ nhào vào con mồi của nó.

- RRRẦm...!

Con Akuma vô huyệt mục tiêu, nó lao thẳng vào đồng đỏ nát cách bên trái Nam điện không quá 2 mét.

- Ầm... Rầm... Rầm... Rầm... Rầmmmmm...!!!

Con Akuma bây giờ mất hoàn toàn khả năng nhận thức phương hướng rồi, hai mắt cũng bắt đầu hoa lên nữa. Nó điên cuồng tấn công vào đồng đỏ nát làm cho những tảng đá bắn tung lên, càng thêm vỡ vụn.

Cung lúc đó, trong đầu Nam cũng vang lên một giọng nói:

- “Lập tức... Tấn công... Nhanh lên... Tôi chỉ duy trì được hiệu ứng “Nhận thức sai lầm” của con Akuma một thời gian ngắn nữa thôi...”

Giọng của Văn, dù không biết bằng cách nào nhưng hiển nhiên, đây là một cơ hội phản công tuyệt vời và Nam quyết không thể nào bỏ qua được.

Gồng mình, bao nhiêu sức lực trong cơ thể đổ dồn hết về tay phải, cơ gân cùng mạch máu nổi lên căng chặt. Cả cánh tay kịch liệt run rẩy, làn da không chịu được mà nứt vỡ thành vô số miệng vết thương, máu tóe ra lập tức bị cuốn theo dòng khí chui vào lỗ hồng nơi mu bàn tay rồi áp súc vào trong quả cầu nén phía bên kia.

Khối cầu khí nén đã đạt kích thước bằng bằng một trái bóng tennis, cả cánh tay cũng rung động dữ dội, Nam đã đạt đến giới hạn hiện tại của mình.

Đặt cánh tay trước ngực sẵn sàng đẩy ra bất cứ lúc nào, Nam bắt đầu di chuyển. Chạy một bước lấy đà, Nam lập tức dậm mạnh cả hai chân, nhảy lên phóng thẳng về phía con Akuma vẫn còn đang đánh loạn. Cùng lúc đó, tay trái hắn cũng vượt qua thắt lưng, nơi đó Nam còn đeo một dây đạn của súng phóng lựu. Mấy ngón tay linh hoạt rút lấy hai viên, hai viên đạn màu hồng khác hẳn những viên còn lại.

Vỏ đạn màu hồng, đạn shock điện đặc chế cho súng phóng lựu.

Không do dự, Nam lần lượt thả cả hai viên đến gần mu bàn tay đang hút gió của mình. Cái lỗ hồng cũng không chệch, hai viên đạn bị hút vào ngay lập tức.

Vừa hút xong hai viên đạn, Nam cũng tiếp cận vào khoảng cách một mét quanh con quái vật. Cánh tay phải ấn mạnh, năm ngón tay cũng xòe ra hết cỡ.

Không còn bị khống chế, khối khí nén bay thẳng ra ngoài và...

Bạo tạc...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 31: Lực - [Gods Strength]

Theo lực đẩy của Nam, khối cầu khí nén bay thẳng ra ngoài hơn 1 mét, đến sát người con Akuma. Không còn bị khống chế, cấu trúc nén hình cầu nhanh chóng sụp đổ và... Bạo tạc.

- Xoẹt... vút... vút... vút... vút... đệt... đệt.....

Khối khí nén đột ngột bung ra thành vô vàn lưỡi đao gió, tung hoành trong một khoảng không gian bán kính hơn 2 mét, bao phủ hết cả con Akuma lẫn Nam diên vào bên trong, lưỡi đao gió sắc bén gọn qua mọi thứ. Trong cuồng phong tung hoành còn ẩn ẩn những tia điện như linh xà quẩn quanh.

Nam diên lập tức ngã xuống, bao nhiêu thể lực cùng với sinh mạng hắn đều đã rót cả vào đòn tấn công vừa rồi. Những lưỡi đao gió vô tình vạch rách bộ chiến bào tân thủ để lại từng vết máu dài trên người hắn. Cơ thể không tự chủ được mà giật lên mỗi khi có một tia điện trường qua, kích thích vào dây thần kinh vận động. Như một hòn đá đã chai sạn với thời gian, Nam bây giờ đã chẳng còn cảm thấy đau đớn gì nữa, thậm chí cơ thể còn giống như không hề thuộc về bản thân mình. Trong đầu chỉ còn lại là sự mệt mỏi rã rời, cảm giác trống rỗng và vô lực xuất hiện trong trí óc. Hai mắt cứ nhòa dần đi, hàng mi không tự chủ được mà khép lại. Tối sẫm.

Tại trung tâm của vụ nổ, con Akuma lĩnh gần như trọn vẹn hết uy lực của đòn tấn công cảm tử cuối cùng. Lớp da phủ ngoài chẳng chịu được những vết cắt đâm lung tung vào nhau, cơ thể bên dưới bị vô số lưỡi đao gió phá hủy nghiêm trọng, những tia điện chạy xoẹt qua không khí chấn cho linh hồn của nó rung lên liên tục. Lôi điện có thể trực tiếp công kích linh hồn.

Những khối đá quanh con Akuma cũng bị chéo cho tan nát, mờ hồ hình thành nên một lòng chảo nông dưới chân nó đứng.

Sốc điện làm tổn thương đến linh hồn nó nhưng cũng giúp nó thoát ra được khỏi trạng thái hoa mắt, mất phương hướng tạm thời. Bằng hoàng và hoảng sợ, con Akuma quay đầu nhìn về phía kẻ vừa tấn công mình. Những vết thương trên người nó bắt đầu khép miệng, tốc độ vô cùng nhanh nhưng rõ ràng là đã kém lúc ban đầu nhiều, Sinh mạng lực mất đi do bị nguyên rủa vẫn chưa trở về với nó hết.

Nét khiếp sợ xuất hiện trong ánh mắt rồi nhanh chóng bị thay thế bởi sự điên cuồng và phẫn nộ. Chỉ là một tên “Con mồi” nhỏ bé mà cũng dám làm tổn thương đến cơ thể cao quý của nó, dám làm hỏng bộ da quý giá của nó và dám làm nó sợ... Khuôn mặt vẫn còn đeo treo bộ da nhân loại liền trở nên vụn vỡ, những sợi gân nổi lên chẳng chịu cùng với vài vết cắt sâu hoắm đáng sợ vô cùng. “Con mồi” này đã mạo phạm đến uy nghiêm của nó, bây giờ sẽ không chỉ đơn giản là vụn và chết mà nó muốn xé tan nát xác của “Con mồi” đó ra mới hả được mối hận trong lòng.

- Âm...

Nền đá đã nát vụn dưới chân bị con Akuma giẫm cho bắn lên tung tóe, bản thân nó thì lập tức lao đi, phóng thẳng về phía Nam diên đang nằm thoi thóp.

Chân phải co lên, chân trái giậm mạnh xuống nền đá, lòng bàn chân hơi nhón lên để trọng lượng cả cơ thể dồn hết về mũi bàn chân trái. Cả người hơi ngã về đằng sau, để cho chân phải duỗi thẳng hướng lên trời. Nín thở, gồng mình, con Akuma bắt đầu quật thẳng chân phải xuống, đồng thời, chân trái cũng khụy lại để hạ thấp trọng tâm. Một cú chệch gót chân dồn hết cả sức mạnh lẫn trọng tâm cơ thể vào một đòn duy nhất.

Nam đã bất tỉnh, mà cho dù không bất tỉnh thì hắn cũng không thể nào né được đòn tấn công này. Khi gót chân đã gần hạ xuống đến đầu của Nam thì:

- Vút...

Con Akuma đột nhiên cảm thấy một dòng khí lưu đập vào mặt mình, ngay sau đó thì:

- Ràmmmm...!!!

Con Akuma bất ngờ bị đánh bay đi, cần cổ bị đập gấp lại theo một góc độ bất bình thường. Điều chỉnh tư thế ngay trên không trung, khi vừa tiếp đất đã ổn định được cơ thể vững vàng, quay người về hướng bị tấn công vừa rồi, đôi mắt con Akuma lập tức trừng lớn, miệng ré lên từng hồi:

- Mày...! Là mày...! Tại sao mày chưa chết ???! Tao đã giết mày rồi mà !

Cần cổ vẫn gấp gãy và tiếng kêu mang theo đầy vẻ kinh ngạc bất ngờ.

Thứ làm cho con Akuma kinh ngạc đến vậy chính là một hình bóng đã xuất hiện bên cạnh chỗ Nam nằm. Bóng người cao to với từng khối cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, làn da ánh lên một màu đỏ tươi như máu, dưới lớp da nổi lên từng sợi gân và mạch máu như sống dậy mà chạy ngoằn ngoèo, chuyển động. Đó là Lực, dù khuôn mặt hiền lành với nụ cười chất phác đã trở thành vô cùng dữ tợn và cơ thể thì giống thú nhiều hơn giống người.

Ở vị trí trái tim, một đồ án hình tròn lồng trong hình tam giác xuất hiện trên làn da đỏ máu. Xung quanh hình đồ án, vô số đường vân màu xanh lục gấp khúc lan ra chẳng chịu, bao phủ lấy cả một bên ngực và đang leo dần xuống bụng, leo dần lên cổ và lan sang cả bên bả vai.

Từ trong đôi bờ mi, máu vẫn tràn ra không dứt, Lực ngửa mặt lên trời.

Cuồng hống!

Theo tiếng hống, những đường vân quanh ngực càng lan ra mãnh liệt. Đôi mắt đỏ sọng, hoang dại như một con dã thú nhìn về phía con Akuma, thêm một tiếng gầm phát ra từ sâu trong cổ họng, Lực lao thẳng vào kẻ thù, tốc độ nhanh đến đáng kinh ngạc và thanh kim loại đặc đã cong lung tung trong tay lại vung lên, đập thẳng.

Con Akuma vừa vặn cần cổ lại đứng vị trí thì thanh kim loại của Lực cũng đập xuống tới nơi. Lập tức vung một tay lên chặn, tên “Con mồi” này đã bị nó đánh bay đi một lần rồi nên nó hết sức tự tin có thể chặn được đòn này chỉ bằng một cái gạt tay đơn giản.

- RẦmmmm...

Sững sốt! Có vẻ như không được đúng như những gì con Akuma tưởng tượng, lực lượng của tên “Con mồi” lần này lớn đến bất ngờ. Cánh tay con Akuma chặn được lại thanh kim loại không cho nó đập xuống đầu nhưng hai đầu gối con quái vật cũng khụy xuống do không kịp đề phòng.

Dư lực còn sót lại đẩy thanh kim loại trượt dọc theo cẳng tay con Akuma, nện một đầu xuống nền đá. Trong khi con Akuma vẫn còn đang sững sốt, Lực lại tiếp tục vung tay, thanh kim loại quét ngang vào eo con quái vật.

- Vút... Âm...

Lần này đòn tấn công trúng đích, con Akuma bị đập dạt cả cơ thể sang ngang vài bước. Thừa thắng xông lên, Lực tiếp tục vung lên thanh kim loại.

Nhanh chóng khôi phục tinh thần, con Akuma lập tức đón đỡ đòn tấn công tiếp theo. Không biết vì sao mà tên “Con mồi” này bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy nhưng chẳng sao, cấp độ này còn chưa thể nào làm tổn thương nghiêm trọng đến cơ thể nó.

Thanh kim loại đập chéo xuống vai phải, con Akuma lập tức đưa tay lên đỡ.

- RẦm...

Lực lượng truyền dọc theo cơ thể xuống đất làm nền đá dưới chân con Akuma vỡ ra một lớp, còn bản thân con quái vật vẫn đứng thẳng nguyên si, vững như bàn thạch.

- Xoẹt...

Cánh tay đỡ đòn của con Akuma chợt động, như linh xà quấn chặt thanh kim loại, bàn tay nắm chắc rồi vận lực kéo về. Cùng lúc đó, con Akuma lập tức ngã người, chân phải co lên, đập thẳng. Lực nắm đầu kia của thanh kim loại, không kịp buông tay nên cũng bị kéo nhào đầu về phía trước.

- Âm...

Lòng bàn chân con Akuma lập tức tông thẳng vào cằm của Lực. Không dừng lại ở đó, con Akuma lập tức buông tay, hất mạnh thanh kim loại ra mà mượn lực xoay người, chân phải vẽ nên một cung tròn hoàn hảo tạo thành một cú đá vòng chân sau tiếp tục quật vào đầu Lực.

Khi gót chân của con Akuma sắp sửa giáng vào đầu Lực thì... cái cảm giác đất trời chao đảo lại đột nhiên xuất hiện. Con Akuma lập tức mất thăng bằng, cú đá vòng cũng trượt qua mặt Lực.

Cằm bị đá cho choáng váng nhưng bây giờ, Lực giống như một con dã thú vậy, chiến đấu hầu như đều dựa vào bản năng, tấn công giống như một chuyển động vô thức của thân thể. Thanh kim loại bị văng ra ngoài với một lực vô cùng lớn, Lực cũng lập tức buông tay. Cú đá của con Akuma trượt qua mặt, cơ thể con quái vật lại có xu hướng mất thăng bằng mà ngã xuống, chẳng cần suy nghĩ gì nhiều, Lực lập tức lao vào tấn công, hai nắm tay điên cuồng vung lên, giáng vào người con Akuma, giáng vào cả nền đá nơi con Akuma ngã xuống. Cơ thể máu thịt của hắn không chịu được lực lượng to lớn mà nứt vỡ, mỗi một quyền giáng xuống, nắm đầm lại vết máu của chính mình.

Bị đánh cho nằm rạp dưới đất, cơ thể tổn thương chẳng thấm vào đâu nhưng trong đầu con Akuma, trời đất cứ quay cuồng và mọi thứ đều lộn tung phèo hết cả lên làm nó không tài nào phản kháng lại được với những đòn công kích cấp thấp này.

Điên tiết.

Rít gào.

Con Akuma cũng bắt đầu nhấc chân đạp lung tung về phía trước. Trong vô số cú đá loạn xạ đó, có một cú đá ngẫu nhiên rơi vào ngực của tên “Con mồi”

Bị đạp trúng, lực lượng to lớn đẩy Lực bay thẳng ra ngoài, nặng nề rơi xuống một đồng cỏ nát cách đó hơn 3 mét. Trước ngực in hằn một dấu chân, miệng ộc máu tươi, hai nắm tay vết máu và cơ thể cũng đầy miệng vết thương, thế nhưng Lực vẫn lập tức vùng dậy, màu đỏ trên làn da càng trở lên sậm hơn và những hoa văn càng lan rộng.

Phía bên kia, con Akuma cũng đã loạn choạng đứng dậy. Cảm giác mất thăng bằng vô hiệu hóa toàn bộ kỹ năng mà bộ da mang lại, con Akuma bây giờ cũng lảo đảo như một con dã thú.

Thoảng dừng lại một giây, rồi một tiếng hồng bất chợt vang lên, hai con “Dã thú” liền điên cuồng lao vào nhau, cắn xé bằng phương thức nguyên thủy nhất.

.....

- Phốc... Pằng...!

Mình vừa nhún chân nhảy khỏi một cái nóc nhà, sáu vòi xả nhện ở hai bên mu bàn tay của đôi găng {Hỏa Liên Hoa} đồng thời nổ mạnh, cung cấp thêm động năng cho bước nhảy. Dù biết rằng, tiếng nổ có thể hấp dẫn lũ Akuma cấp 1 vẫn kết đàn tuần tra đến đây nhưng bây giờ nó không quan tâm được nhiều như thế nữa rồi, nó phải trở về nơi trú ẩn của tiểu đội hộ tống ngay, nếu không thì toàn bộ bọn kia sẽ bị giết hết mất.

Tốc độ của nó không thể tăng lên kinh hoàng như thằng Thi nên dù có đôi gang tay xà nhiệt hỗ trợ thì cũng phải mất một thời gian nó mới về tới nơi được.

Không tiếc thể lực và liên tục kích hoạt chế độ xà nhiệt của đôi gang tay, cuối cùng nó cũng nhìn thấy bãi chiến trường đổ nát.

Từ khoảng cách hơn 100 mét, Minh đã nhìn thấy một thân ảnh đứng giữa đồng hoang tàn. Sùng sốt! Kia là dáng người thằng Thi, không thể nào nhầm được. Nhưng bộ chiến bào vô cùng rách nát và với các chỉ số cơ thể được cường hóa cao hơn người thường của nó, Minh có thể nhìn thấy được, làn da “Thằng Thi” kia cũng rách nát y như bộ chiến bào cùng cái miệng ngoác đến tận mang tai không phải của nhân loại. Một danh từ lập tức xuất hiện trong đầu nó:

“Akuma”

Lập tức dừng lại, xuống tấn và [Hook King]

...

Con Akuma đang đứng cười điên loạn. Cái cảm giác mất thăng bằng đáng ghét ban nãy bỗng nhiên biến mất và thế là nó hạ con mồi này một cách vô cùng đơn giản. Lại một lần nữa liếc qua chiến quả của mình, con Akuma càng đắc ý hơn, từ sâu trong linh hồn cũng truyền ra một cảm giác sung sướng khó tả.

Hướng ánh mắt con Akuma lướt tới chính là Lực, cả cơ thể bị thùng lỗ chỗ, bàn tay phải mất hẳn còn cả cánh tay trái thì vụn vỡ một cách bất quy tắc. Lực nằm nghiêng trên một mảng tường vỡ, máu từ cơ thể chảy ra, nhuộm đỏ cả mảng tường. Ý chí vẫn còn, chỉ là cơ thể không thể nào đứng dậy tiếp tục chiến đấu được nữa, cơ bắp toàn thân vẫn gồng lên chống chọi và những sợi tơ máu điên cuồng bắn lên trong mắt vẫn chưa hề tiêu tán.

- Khé ! Khé ! Khé ! Khé ! Khé!!!

Lại một lần nữa ré lên cười đầy bệnh hoạn, con Akuma đang nhắm nháp sự sung sướng khi được phá hủy và giết người. Con mồi kia chưa chết, mấy con mồi khác cũng vậy. Nhưng chúng sẽ nhanh chóng chết cả thôi, rồi những linh hồn của nạn nhân chết trong thống khổ vô cùng sẽ xuất ra, trở thành thức ăn của nó.

Đang ảo tưởng về hương vị của những linh hồn thống khổ thì:

- Vút....

Một cái móc đồ lờm kéo theo một sợi xích cũng đỏ không kém bỗng nhiên từ đâu phóng đến. Tốc độ quá nhanh và bất ngờ làm con Akuma không kịp né tránh, thế là nó lập tức bị sợi xích quấn chặt vào người. Sau đó thì:

- Xích... Xích... Xích....

Sợi xích lập tức bị kéo lại với tốc độ nhanh khủng khiếp, mang theo cả con quái vật.

Nhanh chóng thoát khỏi chút hoảng loạn ban đầu, con Akuma nhìn thấy cuối sợi xích là một tên “Con người” đang đứng tấn.

“Con người...??? Thầy trừ tà...?!”

Ước đoán thân phận của tên “Con người” dám dùng xích kéo mình kia, con Akuma khi mũi khinh thường. Nó đã tiến hóa lên Level 2 rồi nên thực sự là chả ngại ai, thêm vào bộ da bá đạo này nữa thì càng không phải nói.

Sợi dây xích đột ngột tuột ra khi có còn cách tên “Con người” kia hơn hai chục mét, thế nhưng lực li tâm vẫn đẩy nó tiếp tục bay theo hướng cũ. Chẳng có gì phải ngại, nó lập tức co người, chuẩn bị cho một cú đá song phi giữa không trung, hướng thẳng về phía tên “Con người” bên dưới.

...

Thu sợi xích về, Minh đã hoàn toàn xác nhận được rằng con Akuma này đã chép được bộ da của thằng Thi, và từ tư thế của con Akuma trên không trung, nó đoán rằng con quái vật này ít nhiều gì cũng lấy được một chút kỹ năng võ thuật của thằng Thi nữa.

Không do dự, Minh cũng lập tức thực hiện đối chiêu. Chân phải đưa về đằng sau, tay phải cũng nắm lại, thu sát về cạnh sườn. Hít sâu.

Ngay lập tức, con Akuma đã bay đến cự li thích hợp. Con quái vật trực tiếp bung chân, đập thẳng.

Cùng lúc đó, thằng Minh cũng bước mạnh chân phải về phía trước một bước, nắm đấm tay phải xoắn thẳng vào lòng bàn chân con quái vật.

[Chu thúc – Pháo tròn ốc]

- Uỳnhhhh.....!!!!

.....

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 32: Võ Thuật... Là Thứ Được Tạo Ra Để Đối Phó Với Con Người

[Chu Tước – Pháo tròn ốc] là một trong những tuyệt chiêu có lực công kích mạnh nhất của thằng Minh. Sức mạnh của toàn bộ cơ thể dồn hết vào một đòn nên trong nhiều trường hợp, lực đâm ra còn vượt quá giới hạn chịu đựng của bản thân nó. Không chỉ có đòn thuần lực đâm ra, nó còn mang theo một lực xoáy vô cùng mãnh liệt làm cho đòn công kích có tính xuyên thấu vô cùng.

Rất mạnh mẽ nhưng chiêu này vẫn còn tồn tại nhiều khuyết điểm, cú đâm phải đi theo đường thẳng nên mất đi sự linh hoạt biến hóa, mỗi khi thi triển bắt buộc phải đánh trúng mục tiêu nếu không lực xoắn trên tay không có chỗ thoát ra sẽ tiếp tục vận xoắn gần cơ lại, gây tổn thương cơ thể thậm chí còn có thể trật khớp tay.

Trên đời này không có gì là hoàn mỹ cả, và để đối lấy lực sát thương cường đại, Minh sẵn sàng bỏ qua hai vấn đề bên trên. Và bây giờ, với một đối thủ không thể chuyển hướng như thế này, nó trực tiếp sử dụng luôn [Pháo tròn ốc]

- Đoàng...!

Cánh tay xoáy mạnh đâm thẳng ra ngoài trong một tiếng nổ mạnh của vòi xả nhiệt.

- Âm...!

Lực phản chấn khổng lồ lập tức ép cho nền đá dưới chân thằng Minh vỡ vụn, mấy vết thương cũ nơi cánh tay và vai phải cũng lập tức vỡ bung, tóe máu. Bản thân nó cũng bị đẩy lùi lại hai, ba bước, một ngụm máu dâng lên cổ họng nhưng bị nó hung hăng nuốt xuống, cả cánh tay phải ê dần đi, khẽ run lẩy bẩy.

Con Akuma bên kia cũng chẳng khá hơn chút nào, nó bị đâm bay ra ngoài hơn 5 mét, cơ thể rơi xuống đất ngã lăn lông lốc, bàn chân phải nơi hứng trọn cú đâm của thằng Minh bây giờ xuất hiện vô số vết nứt như đồ gốm, chảy đầy máu đen.

- Rée... Réee... Réeeee!!!!

Bị thương, con Akuma ré lên những âm thanh vô cùng buốt tai, nó vội vàng gượng người đứng dậy nhưng bàn chân khô phức chậm chạp làm nó lại ngã nhào. Cả một nền cát đá bị con quái vật lăn lộn cho bụi mù.

Chớp lấy thời cơ đối phương gục ngã, Minh lập tức lao vào tiếp tục tấn công, không cho nó cơ hội phục hồi.

Chùng gối xuống thành tư thế dậm nhảy, hai bàn tay để ngửa đặt trước người. Sau đó, Minh lập tức dậm chân, cả người phóng đi, đồng thời cả 6 vòi xả nhiệt trên hai mu bàn tay cũng cùng lúc phát nổ, cung cấp thêm động năng cho cơ thể.

Dễ dàng đạt được một tốc độ vô cùng lớn trong một khoảng thời gian và cự li ngắn, Minh như một mũi tên phóng thẳng vào trong làn cát bụi mà con Akuma vừa cuốn lên.

- Pặp...

Sau lần dậm chân mượn lực cuối cùng, Minh như xé toạc đám bụi mà rơi thẳng xuống chỗ con quái vật đang lăn lộn. Cong lưng, co người, nắm tay trái thu lại sát nách và... Đấm thẳng.

- Bùnggg...!

Vòi xả nhiệt chưa kịp thu hồi không thể hỗ trợ thêm lực đâm nhưng lần này, Minh đâm thuận theo lực rơi từ trên xuống nên sát thương còn tăng lên chứ không hề giảm đi chút nào. Cú đâm giáng thẳng vào ngực con Akuma đang lăn lộn, ấn cả cơ thể nó xuống nền cát đá và để lại một dấu quyền in hằn trên ngực, mấy vết nứt nhỏ từ nơi đó lập tức lan ra, tóe máu.

Cả cơ thể còn tiếp tục hạ xuống, Minh lập tức co chân, dùng hai đầu gối trực tiếp quỳ đè lên người con quái vật, hai nắm đấm vung lên và một cơn mưa quyền lập tức giáng xuống người con Akuma bên dưới. Lần này, mỗi cú đấm đều kèm theo một tiếng nổ mạnh của vòi xả nhiệt và nắm tay thì bốc lửa do hai skill Hỏa vẫn dễ được kích hoạt. Lửa đỏ trên tay phải thiêu đốt sinh mệnh, lửa xanh bên tay trái thiêu đốt linh hồn.

Từng tiếng nổ của vòi xả nhiệt, hòa lẫn cùng với tiếng kêu ré của con Akuma vang vọng. Mỗi một quyền giáng xuống đều để lại một vết cháy xém cùng với một vết nứt nhỏ trên cơ thể con quái vật.

Những cú đâm như giáng thẳng vào linh hồn con Akuma làm cho nó đau đớn vô cùng, đôi mắt nó bây giờ tròn to, trắng dã. Cái miệng thì há lớn sùi bọt lên cùng với tiếng kêu ré trong sự tức giận và sợ hãi tột độ. Nó có thể bị tên “Thầy trừ tà” này giết!!!!

Từ khi khoác vào bộ da này, con Akuma cứ có cảm giác như hai tay nó trở lên phế hân vậy, bao nhiêu là kỹ năng mà hầu hết đều dùng đến chân, đôi tay trở thành một thứ chỉ mang nhiệm vụ hỗ trợ phòng thủ và giữ thăng bằng. Vậy mà bây giờ, một bên chân của nó còn không hoạt động được.

Trong cơn hoảng loạn, nó cố nhớ về đôi chân của mình. “A!!! Hình như đã cử động được lại rồi thì phải!” Vui mừng! Vậy là đã có cơ hội phản công. Nó sẽ cho tên “Thầy trừ tà” này phải nếm mùi đau khổ vì đã dám làm nó hoảng sợ.

Do dồn từ trên xuống và có thêm mấy vòi xả nhiệt, hai đôi găng tay chiến đấu liên tục cung cấp thêm động năng, chiêu liên hoàn đâm của Minh có thể không bao giờ kết thúc. Hai ngọn lửa trên tay đang làm việc rất tốt, cơ thể của con Akuma đang hư hỏng ngày càng nặng. Minh hi vọng rằng có thể cứ vậy đâm chết luôn con quái vật này chứ nếu để cho nó có cơ hội phản kháng thì không hay chút nào, kỹ thuật chiến đấu của thằng Thi với thể lực to lớn của con Akuma là một sự kết hợp vô cùng đáng sợ. Gần 20 cú đâm được Minh tung ra trong một khoảng thời gian vô cùng ngắn, lực lượng phát ra trong một hơi thở đã tiêu hao gần hết, nó vừa định trực tiếp tiến vào trạng thái [Cấm Thuật] mong sớm kết thúc trận đánh thì...

Cơ thể con quái vật dưới chân bỗng nhiên gãy mạnh, hai đầu gối của Minh đang tì trên người nó lập tức trượt ra, tạo thành một khe hở vừa đủ cho con Akuma xoay người.

Thầm thì không ổn, ba vòi xả nhiệt trên mu bàn tay phải đang dâng lên lập tức đồng thời nổ mạnh, cú đâm mang theo động năng to lớn như xé rách không khí mà giáng xuống, hi vọng tiếp tục kiểm soát được tình hình. Cùng lúc đó, một đạo tàn ảnh cũng ngược hướng với cú đâm mà lên.

Khi năm đâm bốc lửa hạ xuống người con Akuma thì đạo tàn ảnh kia cũng chuẩn xác mọc vào cằm thằng Minh.

- Uỳnh...!!!!

Xương quai hàm liệt kết trực tiếp với dây thần kinh thăng bằng của cơ thể, một khi bị đánh vỡ thì dù có mạnh đến đâu cũng không thể tiếp tục đứng lên chiến đấu. Điều này đúng với hầu hết các loài động vật, bao gồm cả thằng Minh trong đó.

Bị bất ngờ tấn công vào cằm, nếu hứng trọn cú này thì thằng Minh chết chắc. Đòn tấn công đến quá nhanh và bất ngờ khiến nó không thể nào đón đỡ hay né tránh được. May mắn, cú đâm xuống của nó trúng mục tiêu trước đối phương một khoảnh khắc, lực phản chấn hất ngược lên trên và cùng lúc đó, hai chân nó cũng lập tức duỗi thẳng ra để cấp tốc nhấc người, đầu cũng ngửa về phía sau hết sức có thể.

Đạo tàn ảnh vẫn hung hăng mọc vào cằm thằng Minh. Chủ động nương theo lực mọc, cả cơ thể nó bay ngược ra ngoài, triệt tiêu phần nào sát thương, không bị đánh vỡ quai hàm nhưng lực va chạm mạnh vẫn làm cả đầu óc nó long lên sòng sọc. Cả người bị đánh bay lên không trung còn đôi mắt thì hoa lên, mọi thứ nhòe đi trong khoảnh khắc.

Dưới đất, con Akuma mạnh mẽ thu chân về, hai tay đẩy xuống dưới đất thực hiện một động tác bật người lên vô cùng lưu loát và liền mạch.

- Xoẹt...

Mũi chân phải quét một vòng nhỏ quanh người ổn định lại trong tâm, nó quay đầu, nhìn về phía tên “Thầy trừ tà” vẫn chưa rơi xuống đất, một cảm giác thù hận mãnh liệt dâng lên trong lòng. Thứ “Thù hận” này đến từ nơi sâu thẳm trong linh hồn, như thể là đã bị khắc sâu vào trong bản năng vậy.

- Rít...!

Một tiếng bén nhọn, con Akuma lập tức dậm chân, một cú bật người rút ngắn cự li đến gần mục tiêu và:

- Vút...

Mũi bàn chân kim loại nhọn hoắt vượt thẳng vào người tên “Thầy trừ tà” đang rơi xuống.

Đang ở giữa không trung, không thể nào né tránh nên Minh bắt buộc phải đỡ đòn, đan chéo hai tay chắn trước đầu, nó hoàn toàn trông cậy vào sự cứng rắn của đôi găng tay ma pháp.

- Choang...!!!!

Âm thanh như hai khối kim loại va vào nhau vang lên, thằng Minh bị con Akuma đá bay ra ngoài.

Lập tức điều chỉnh tư thế ngay khi còn trên không trung. Minh co người, lộn vòng rồi nhẹ nhàng tiếp đất, tiếp tục lùi lại thêm ba, bốn bước nữa để điều chỉnh trọng tâm cơ thể rồi đưa hai tay ra trước mặt chuẩn bị luôn một thể thủ để phòng mọi đòn tấn công bất ngờ. Nếu con Akuma đã sao chép được cả kỹ năng chiến đấu của thằng Thi thì chắc chắn rằng, cường độ tấn công sẽ chỉ là như vậy...

Khác với suy đoán của Minh, sau khi thực hiện cú móc xong, con Akuma từ từ thu chân lại. Nó đứng nguyên một chỗ và trở mắt nhìn thằng Minh, một tay khoanh trước ngực, một tay đưa lên về cằm làm ra bộ dáng suy nghĩ điều gì đó.

Thấy vậy, Minh cũng vô cùng ngạc nhiên, hành vi này chẳng giống của một con Akuma khát máu chút nào. Không để Minh phải thắc mắc lâu, hành động tiếp theo đã lập tức trả lời cho tất cả.

- À há! Mày!! Tao nhớ ra mày rồi...! Mày chính là tên “Thầy trừ tà” đánh nhau với “Thầy trừ tà” lúc đêm qua, mày cùng phe với con Akuma cấp 1 có bộ da mà tao đang mặc này. Há... Há... Há... Há!!!

- Bộ da này có kỹ năng thật tuyệt... Đáng tiếc là đã bị rách mất nhiều chỗ rồi...!

- Mày đi cùng nó... Chắc cũng sẽ có một bộ da tuyệt như vậy ư...!!

- Tao sẽ giết mày... Giết mày!!!

- Giết mày lột da!!!

- Há... Há... Há...

Đang cười sằng sặc một cách điên loạn thì đột nhiên, âm thanh của con quái vật liền im bặt, cùng lúc đó, nó cũng lập tức dậm mạnh chân làm cho mấy viên đá vụn bắn lên tung tóe, cả cơ thể phóng thẳng về phía thẳng Minh đang thủ thế.

Không chút hoảng loạn, Minh còn khẽ nhếch miệng cười. Con Akuma mang vào bộ da của thẳng Thi nhưng tất nhiên, nó không thể lấy được hết kỹ năng của chủ nhân bộ da đó. Qua vài đòn giao thủ, Minh đã có thể đoán ra được rằng, ngoài một chút chiêu thức chiến đấu cơ bản ra thì bao nhiêu tinh hoa tuyệt học con Akuma đều không nắm được. Cũng phải thôi vì tất cả các tuyệt học võ công đều được sáng tạo dựa trên hoạt động của cơ thể con người, nó là một chuỗi các vận dụng của cơ bắp, của hơi thở, của xương cốt và của cả huyết vị hay nội tạng. Một con quái vật với cơ thể cơ khí chỉ có hình dạng bên ngoài tương tự giống nhân loại thôi thì làm sao mà mô phỏng được.

Khoác vào bộ da của thẳng Thi, cơ thể con Akuma cũng trở thành dạng người tiêu chuẩn giúp nó sử dụng được các chiêu thức võ thuật nhưng đối với thẳng Minh, như thế lại càng hay. Tất cả các loại võ công được sáng tạo ra hầu như đều phục vụ mục đích chiến đấu giữa con người với nhau. Vậy nên, chỉ khi đối thủ cũng là con người, hoặc ít nhất cũng có hình người thì sức mạnh của một võ giả như thẳng Minh mới có thể phát huy được ra toàn bộ.

Hít sâu một hơi, Minh khẽ cười chuẩn bị đối phó với đòn tấn công sắp đến.

Khoảng cách hơn 5 mét vô cùng ngắn ngủi bị con Akuma vượt qua ngay trong khoảnh khắc. Vào đúng cự li tấn công, nó lập tức dậm mạnh chân trái, chân phải co lên, cả người xoay mạnh để bàn chân vẽ ra một vòng tròn hoàn hảo, tạt thẳng vào đầu tên “Thầy trừ tà” trước mặt, một cú đá vòng chân sau tiêu chuẩn.

Không nằm ngoài dự đoán của mình, Minh lập tức cúi người, chân phải quét ra, phá trụ.

- Vút... - Âm thanh xé gió khi chân của con Akuma lướt qua không khí.

- Ầm... Crắc... - Tiếng gót chân thẳng Minh đá gãy đầu gối con quái vật.

Mất trụ, cả cơ thể con Akuma ầm ầm sụp đổ. Không bỏ lỡ cơ hội, Minh lập tức bật dậy, lao người về phía con quái vật, nắm đấm vung lên chuẩn bị cho một tổ hợp đòn tiếp theo giáng xuống. Với [Minh Hòa] trên tay, nếu thành công giáng thêm một chiêu liên hoàn đấm nửa thì nó tin chắc, con Akuma không chết cũng trọng thương.

Hai nắm đấm rực lửa sắp giáng xuống, khoe miệng thẳng Minh đã nhếch lên một nụ cười chắc thắng thì:

- Bùnggggg. ....!!!

Con Akuma đang nằm dưới đất bỗng nhiên đột ngột vùng được dậy, cả cơ thể bắn giạt lùi về phía sau trong khi đầu gối chân trái vẫn còn gãy gập ngược sang bên cạnh và động tác cũng chẳng có một chút gì liên quan.

Sững sốt, cú đấm không thể kịp thu hồi giáng thẳng xuống nền đá làm bắn tung lên vô số mảnh vụn, Minh lập tức ngừng đầu, nhìn về phía con Akuma, thắc mắc vô cùng về khả năng di chuyển của con quái vật.

Bật giật ra ngoài hơn 50 mét, con Akuma trừng lớn đôi mắt căm thù nhìn thẳng Minh, bây giờ trên lưng nó còn xuất hiện thêm một đôi cánh ác ma ngắn chồn, cụt lùn. Tự dùng tay để chỉnh lại đầu gối chân bị gãy, không hiểu sao, từ lúc đánh nhau với lũ con mồi kì lạ này, khả năng khôi phục vết thương của nó ngày càng kém. Đôi mắt trắng dã với con người nhỏ xíu không ngờ cũng bắt đầu hằn lên tơ máu, con Akuma há miệng, ngửa mặt rít gào, đôi cánh ác ma sau lưng khẽ vỗ. Con quái vật như hóa thành một viên đạn pháo bắn thẳng về phía thẳng Minh.

Qua vài lần giao thủ, Minh nhận ra, con Akuma này không chỉ sao chép ngoại hình và chiêu thức của thẳng Thi, mà nó còn vô tình chép được cả một số “Thói quen” nữa, nếu thế thật thì bắt đầu có trò vui rồi đây... Và “Thủ” thì cũng không mất gì...

Với tư cách bạn bè, không ai còn có thể rõ hơn những thói quen bản bựa của thẳng Thi hơn Minh nữa.

Đằng xa, con Akuma đã bắt đầu lao đến, tốc độ nhanh vượt qua dự đoán, không thể chần chừ thêm nữa, Minh lập tức tiến vào thế thủ, đồng thời khẽ vuốt tay qua chiếc hộp không gian sau lưng, nắm lấy một thứ và... Vùng mạnh về một phía.

Con Akuma đã sắp lao vào người tên “Thầy trừ tà” đáng ghét, hai cẳng chân ngửa ngáy chỉ muốn đập nát tất cả mọi thứ dưới đế giày. Và đúng là như vậy thật, nền đá nát vụn từng mảng sau mỗi bước chân, tiếp theo sẽ là tên “Thầy trừ tà” kia thôi, nó đã có thể cảm thấy máu tươi bắn tung dưới chân

mình rồi.

Chỉ vài bước chân nữa thôi là có thể giầy xéo “Con mèo” dưới chân thì bỗng nhiên, nó thấy tên “Thầy trừ tà” kia bỗng nhiên đáp mạnh ra một cái gì đó, kì lạ là vật đó lại không phải đáp hướng về phía mình. Đã định chẳng thèm quan tâm làm gì nhưng ngay sau đó, một thứ mùi thơm lạ lùng truyền vào trong mũi, rồi cơ thể của nó như thoát khỏi sự điều khiển của bản thân mà tự động bẻ hướng, đuổi theo cái thứ vừa bị đáp ra đó.

Dậm chân bật người, há miệng táp tới, động tác lưu loát liền mạch như đã luyện tập hàng trăm lần, một sự thỏa mãn vô danh bỗng nhiên dâng lên từ sâu trong cổ họng, đến lúc ấy thì cơ thể mới trở về với sự điều khiển của ý thức bản thân. Cắn mạnh thứ ngậm trong miệng, con Akuma lập tức ớn người không hiểu. Trong miệng nó lúc này chỉ là một miếng thịt nướng tầm thường, còn bản thân nó thì vốn không hề cần đến thức ăn vật chất.

Nhìn con Akuma với cái đuôi gà nướng, thằng Minh cũng nhếch hai mép lên thành một nụ cười, đôi mắt tí hí lập tức híp lại thành một đường, đầu hơi cúi xuống trông khôn nạn vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 33: Số Nhỏ

- Ố...!!!!

Ngậm miếng thịt nướng trong miệng, con Akuma sừng sốt kêu lên. Nó không hiểu tại sao cơ thể nó lại tự bay ra đón lấy miếng thịt này làm gì? Akuma không cần ăn thức ăn vật chất, tụi nó chỉ cần ăn linh hồn, hấp thụ trực tiếp thức ăn năng lượng là được rồi. Thức ăn vật chất dù có ngon đến mấy thì lúc cho vào miệng cũng chẳng có chút mùi vị gì cả, mà tụi nó cũng có hệ tiêu hóa bình thường đâu. Vậy nên, cái miếng thịt nướng ngoài việc làm cho đầy miệng ra thì với nó cũng chẳng có thêm chút tác dụng nào.

- Phù !

- É é é...!!!!

Nhỏ cục thịt dính đầy nước dãi trong miệng ra, mặc dù còn chẳng hiểu gì nhưng thôi, đã không hiểu nổi rồi thì cứ kệ mẹ nó đi. Ré lên một tiếng, con Akuma lập tức quay người, đôi cánh nhỏ xíu sau lưng khẽ vỗ và cơ thể lại một lần nữa phóng đi.

- Ban này tao để bị đánh lạc hướng chút thôi, lần này mày đừng hòng thoát!!!

Chẳng thèm coi lời đe dọa của con Akuma vào đâu, nụ cười đều trên môi thằng Minh vẫn không hề tắt, ngón tay phải của nó đã khẽ đặt vào thành chiếc hộp không gian sau lưng sẵn sàng vuốt mở.

Từ khi mở ra đôi cánh, tốc độ của con Akuma đột ngột tăng lên, bình thường đã chẳng kém gì [Quý Bộ] rồi mà bây giờ phải nhanh gấp đôi. Với tốc độ này thì chỉ cần lao vào và dùng va chạm cơ thể thuần túy thôi cũng đủ để giết chết bất kì tên nhân loại nào rồi.

Như một cái bóng mờ lướt qua không gian, con Akuma đã sắp đâm vào thằng Minh thì nó cũng bất ngờ vung tay, một cục thịt nướng nữa lại được tung lên đầu. Mùi thơm lập tức lan tỏa trong không gian và với cái mũi thính của mình, con Akuma lại lập tức mất đi quyền không chế cơ thể.

- Phốc... Vút...

Mũi chân tự động phát lực, cơ thể đang lao thẳng vào đột ngột bẻ hướng lao chéo lên trời.

Như đã đoán được chắc rằng con Akuma sẽ di chuyển như vậy, cánh tay phải vừa vung lên để tung miếng thịt nướng cũng không có hạ xuống mà trực tiếp vò vói lên, kết hợp với ba vòi xả nhiệt đồng thời nổ mạnh. Tốc độ di chuyển của con Akuma rất kinh hoàng nhưng trong khoảnh khắc này, cánh tay thằng Minh cũng tượng tự, nhanh không kém.

- Vút...!!!!

Như hai đạo tàn ảnh lướt qua nhau, thằng Minh kịp thời túm được cổ chân con quái vật. Nó lập tức gồng mình, nghiêng răng và vận lực.

- RRàmmmm...!!!!

Cả người con Akuma bị quật mạnh xuống đất làm cho toàn bộ mảnh đá vụn nơi đó đều nảy lên một lần. Không dừng lại ở đó, bàn tay của thằng Minh vẫn nắm lấy cổ chân con Akuma không chịu buông. Nó nhấc chân trái lên, bước lùi về đằng sau một bước còn eo thì vận mạnh, cả hai cánh tay cũng thuận thế vung tròn. Con Akuma bị văng đứng một nửa vòng tròn, đập mạnh đầu vào trong một mảng tường đá đã sập thành một đồng.

- Ruỳnh... Uỳnh...!!!

Đồng đá bị đập cho bắn đi tung tóe, còn đầu của con Akuma cũng bết đầy máu đen.

Những cơn đau kịch liệt truyền đến từ vết thương ngoài cơ thể và vọng ra từ sâu tận linh hồn giúp con Akuma giành lại quyền khống chế hành vi. Đau! Nó điên cuồng kêu ré, cơ thể cũng đột nhiên giãy mạnh thoát ra khỏi bàn tay thẳng Minh.

Cơ thể nó đã tự mất khống chế hai lần và tên “Thầy trừ tà” này có khả năng giết nó. Sợ hãi! Không chỉ còn là cái cảm giác đe dọa, uy hiếp nữa mà bây giờ, nó thực sự hoảng sợ. Vốn tưởng rằng với lợi thế tốc độ và kỹ năng chiến đấu tuyệt vời của bộ da nó đã trở thành vô địch rồi chứ không ngờ...

- Vụt... Phốc...

Bật ra ngoài không đến 3 mét, con Akuma lại nhún chân, lao ngược trở về. Tấn công bằng tốc độ cao không được thì lần này, nó sẽ trực tiếp tiêu diệt kẻ thù bằng cận chiến. Với những kỹ năng của bộ da này, nó vẫn còn hết sức tự tin.

Thấy con quái thoát khỏi sự khống chế của mình, rồi lại còn lao ngược về để tấn công, Minh mặt vẫn không đổi sắc, ngón tay nó khẽ vuốt qua vỏ của chiếc hộp không gian sau lưng, một cái cánh gà lại xuất hiện trong tay nó, lập tức vận lực, đập thẳng vào đòn tấn công của con Akuma một cách không do dự.

Cái cánh gà bay đến, con Akuma cũng lập tức tạm ngưng lại thế tấn công kinh hoàng của mình mà rất tự nhiên đưa tay ra bắt lấy.

- Ồ...!?

Đó người, hình như con quái nhận ra có điều gì đó không đúng lắm.

- A!!! Chết tiệt...!

Bóp nát bét cái cánh gà trong tay, con Akuma gầm lên điên tiết. Nó gồng người, vừa định tiếp tục thế tấn công thì... Cái cánh gà thứ hai bay tới.

Đương nhiên là đưa tay ra bắt lấy như một phản xạ tự nhiên của cơ thể. Chưa kịp nhận ra có điều không đúng thì cái thứ 3, thứ 4, thứ 5, thứ... đã như mưa bay tới.

- Ồ... ơ... ơ... ơ...!!!!

Con Akuma chẳng kịp phản ứng gì cả, bây giờ chỉ có cơ thể là tự do hành động theo bản năng.

Thằng Minh đã bỏ hẳn thế phòng thủ bình thường. Bây giờ, nó liên tục bày ra những tư thế tung đồ đẹp nhất mà nó có thể nghĩ ra, nào là “Tiên ông đáp gach”, “Kính Kong rải chuỗi”, “Tiên nữ tán hoa”, vân vân và mây mây. Vô số đồ ăn xuất hiện trong tay nó rồi lập tức được đập về phía con Akuma.

Phía bên kia, con Akuma cũng đã bắt đồ ăn đến điên cả rồi, một tay nó liên tục vung lên, tạo thành từng đạo tàn ảnh trùng trùng điệp điệp trên không gian, bắt gọn tất cả đồ ăn được phóng tới không bỏ sót chút gì dù cho góc độ có hiểm như thế nào đi chăng nữa. Tay còn lại nó vòng trước ngực, ôm ở đó một đồng đồ ăn đang ngày càng lớn.

Chiến đấu bây giờ đang phát triển theo một hướng kì lạ vô cùng. Nếu có người thứ ba nhìn vào thì chắc chắn rằng, họ sẽ tưởng đây là một cuộc đùa giỡn đáp đồ ăn cho nhau của một đôi bạn thân.

Đang hưng phấn bùng bùng đánh nhau như đùa giỡn với con Akuma, Minh chợt nghĩ “Trò này chơi vui vãi...”. Thế nhưng, đồ ăn rồi cũng hết, chiếc hộp không gian của nó cũng không phải là rộng vô tận để mà nhét vào cả một núi thức ăn. Không gian đã hạn chế, lại còn phải dành chỗ để chứa vũ khí mấy móc nữa chứ, mà đồng thức ăn mang được theo cũng đã bị chính nó và thằng Thi ngón hết quá nửa lúc mới tỉnh dậy rồi. Minh biết chắc, trong này không thể tiếp tục được lâu hơn nữa rồi. Một tia giao hoạt xoẹt qua trong ánh mắt, thế là trong đồng đồ ăn được ném đi liên tiếp, nó lén lút thêm vào ba khối kim loại có kích cỡ và hình dáng tương tự cái trứng gà. Trên cái vỏ ngoài tròn đen xì của khối kim loại có hiện lên một màn hình nhỏ bé và trên đó hiển thị lên một con số đang từ từ đếm ngược.

- 5...

- 4...

- 3...

Con Akuma đã loạn hết lên rồi, bây giờ bất cứ cái gì ném về phía này nó đều bắt lấy và ôm vào lòng hết, kể cả ba khối kim loại hình quả trứng thằng Minh đập ra cũng vậy.

- 2...

- 1...

- Tích...

- ĐOÀNH.....!!!!

Âm thanh như sét đánh giữa trời bỗng nhiên vang vọng. Láy con Akuma làm trung tâm, từng tia lõi điện đột ngột bùng lên, chạy lung tung trong không khí, quần nát cả một khoảng không gian quanh mình con quái vật.

Âm thanh đình tại và tia sáng kịch liệt làm Minh thấy hơi choáng nhưng ngay sau đó, vài tia điện nhỏ bắn tới giật cho nó tỉnh cả người.

Thứ vừa phát nổ đó chính là sản phẩm đặc ý nhất của nó với thằng Thi chế tạo trong thời gian 10 ngày ở {Khu Luru Trữ} vừa qua, tụi nó tạm gọi là {Boom – Hạnh phúc bất ngờ}. Cái này có cùng nguyên lý hoạt động với đạn shock mà hai thằng đã đưa cho Nam điên lúc trước, chỉ là bây giờ nó có kích cỡ lớn hơn nhiều và kích nổ bằng bộ đếm ngược. Nếu trong đầu đạn shock của Nam điên chỉ có một bản tự siêu hiệu suất thì trong {Boom – Hạnh phúc bất ngờ} chính là một loạt các bản tự tương tự như thế. Mỗi trái đều mang trong mình một nguồn điện cỡ vài trăm nghìn vôn. Thế nên, khi ba quả cùng phát nổ thì hiệu ứng chẳng thua gì Thiên Lôi chào hỏi là bao. Mạnh, nhưng mà chi phí chế tạo có hơi đắt đỏ. Chỉ tính riêng nguyên vật liệu thôi cũng đã hơn 20 điểm một trái rồi, không tính đến thời gian, công sức phải bỏ ra và chế tạo còn có phế phẩm nữa chứ. Thế nhưng, tụi nó vẫn cần rằng chế tạo lấy vài quả vì nếu chỉ tính riêng về uy lực thôi thì nó đã tương đương với quyền trục ma pháp hệ lôi cấp F* rồi.

Ánh sáng bùng lên đột ngột rồi cũng nhanh chóng tan đi, và Minh nhìn thấy, con Akuma bị giật cho cháy đen sì nằm thẳng cẳng dưới đất, hai mắt trợn ngược lên, trắng dã và cái miệng rộng thì há hốc ra, bốc khói. Cả cơ thể con Akuma liên tục co giật, vài tia điện nhỏ linh hoạt như những con linh xà thì thoảng xoẹt ra ngoài không khí rồi lại lập tức quay lại chui vào trong người. Chưa có thông báo điểm thưởng vang lên trong đầu nên Minh biết, con quái vật này còn chưa chết hẳn nhưng nó đoán chắc, con quái vật này không chết thì cũng đang hấp hối rồi.

Cẩn thận tiến lại gần con Akuma, thấy không có động tĩnh gì, nó liền ngồi xổm xuống nhìn kỹ con quái vật. Là một thằng đam mê máy móc thì một sinh mệnh thể cơ khí thể này có sức hấp dẫn trí mạng với nó.

Dưới lớp da nguy trang, cơ thể máy móc đã có vô số vết rách dài và nhiều chỗ vỡ, từ đó, Minh có thể quan sát được một chút cấu tạo bên trong. Dưới lớp da nhân tạo, con Akuma không có các bộ cơ và mô tế bào như của các loài sinh vật thông thường mà thay vào đó là hàng loạt những bánh răng, những trục khuỷu, những khớp chuyển động đủ mọi kích cỡ ăn khớp một cách tinh vi với nhau. Vô số những đường ống dẫn thay thế cho các mạch máu đan xen nhau chằng chịt. Một vài hệ thống bánh răng biệt lập vẫn còn đang chậm chậm chuyển động, kéo theo một chuỗi xê dịch dây tinh tế của các bánh răng có liên quan, các đường ống dẫn đủ màu đang nỗ lực bơm đi một thứ chất lỏng màu đen nào đó để rồi phụt ra ngoài tung tóe theo những đoạn đứt gãy khắp nơi.

Minh như say mê nhìn vào cả hệ thống máy móc tinh vi đó, sự tò mò làm nó không tài nào cưỡng được lại cái ý muốn chạm trực tiếp vào người con Akuma mà cẩn thận nghiên cứu một phen. Cố gắng áp chế xúc động trong lòng, may mà nó vẫn còn nhớ rằng con quái này chưa hề chết hẳn.

Không dám sờ trực tiếp vào nhưng tất nhiên là nó cũng không muốn cứ thế bỏ qua, ít nhất nó cũng phải nhìn con Akuma ở một góc độ khác nữa. Với vàng đưa mắt, đảo dắc tìm xung quanh nhưng thật là thất vọng, quanh chỗ này ngoài đá vụn ra thì cũng chỉ còn cát bụi, chẳng có một vật nào khả dĩ có thể giúp nó lật ngửa con Akuma lên mà không phải trực tiếp chạm vào cả. Đang phân vân không biết làm sao thì nó chợt nghĩ tới đồng đồ có sẵn trong chiếc hộp không gian của nó.

Vỗ đùi đánh cái “Đét!” một phát vô cùng đắc ý, nó vội vuốt ngón tay qua chiếc hộp {Không gian của Dũng} vẫn đeo phía sau thắt lưng của mình còn đầu thì liên tục tự chửi mình ngu, tại sao lại không nhớ ra cái này từ trước để lại phải mất bao nhiêu là calo cho việc phải suy nghĩ.

Không đến 2 giây sau, Minh đã chọn được thứ mình cần. Trong tay nó bây giờ là một thanh thép “Dài và nhỏ”. Bàn tay phải của nó nắm chặt lấy một đầu còn đầu kia của thanh thép thì nó chọc thẳng vào người con Akuma đang nằm bất động với ý tưởng sẽ đẩy ngửa được con quái lên bằng thanh thép này. Đầu thanh thép vừa chạm vào người con Akuma, Minh còn chưa kịp làm gì thì...

- Xoẹt... Xoẹt... Xoẹt... Xoẹt... Xoẹt...

Một tia điện vàng chói bắn từ người con Akuma ra, rồi lập tức bám vào thanh thép mà leo lên, xóc thẳng vào thằng Minh còn đang ở người ra chưa kịp phản ứng.

- Ồ ờ ờ ờ...!!!!

Định mệnh...! Éo thể nào ngờ được con Akuma này vậy mà vẫn còn tích điện. Dòng điện chạy xoẹt qua cơ thể Minh, giật cho nó tê cứng cả người, cơ thể ầm ầm đổ xuống, nằm thẳng cứng, ngang hàng với con Akuma bên cạnh.

Toàn bộ cơ thể bị giật cho dại đi, tạm thời không thể nào hoạt động được, trợn mắt, há mồm thò ra một làn khói, Minh ám ức nghĩ: “Quả là đập trai quá nên ông trời cũng phải ghen ghét đây mà...!!! À mà chết mẹ! Con Akuma này giờ vẫn chưa có chết! Cái giống này một khi đã không chết thì chỉ sau một thời gian là lại khôi phục lại hoàn toàn. Minh thì lại vừa chơi ngu một quả, chịu cho “Bạn” bao nhiêu là điện tích trong cơ thể. Quả này xong không biết “Bạn” có gia tăng tốc độ khôi phục cơ thể rồi quay lại giết mình không ta...!?” Nghĩ vậy nên nó bắt đầu hoảng sợ, rõ ràng là thể trận chắc thắng rồi mà chỉ vì nghịch ngu nên thành ra nông nổi này. Minh lập tức hít từng ngụm khí dài, dùng ý chí cưỡng đại điều khiển cho cơ thể giật nảy lên từng nhát, cố gắng đánh thức từng thớ thịt cưỡng chế hoạt động lại cái cơ thể đã mất hết cảm giác này.

Quyền thao túng chân tay đã về với lí trí nhưng kèm theo đó là từng cơn đau mãnh liệt, mặc kệ tất cả, Minh loạng choạng đứng lên vì bên cạnh hắn, con Akuma cũng đang nhồm dậy. Cả hai cùng đồng thời ngẩng đầu, ánh mắt giao nhau và...

- Réc...!

- A...!

Tiếng rít của con Akuma và tiếng kêu của thằng Minh, gần như cùng một lúc, cả hai đều bật nhảy về đằng sau kéo dài khoảng cách với đối thủ của mình. Thế trận giằng co bắt đầu hình thành vì chẳng đứa nào dám liều lĩnh tấn công trước.

Minh đã hơi mất sức khi di chuyển tốc độ cao và chiến đấu kịch liệt sau khi tới, dù đã tranh thủ cắn thuốc nhưng cũng không thể nào khôi phục được hoàn toàn. Đã thế, nó lại còn dính thêm quả sốc điện từ người con Akuma nữa chứ, để đến bây giờ nó vẫn còn cảm thấy hơi tê dại nơi đầu ngón tay.

Bên kia, con Akuma còn thảm bại hơn thằng Minh nhiều. Cơ thể đầy vết cắt với những lỗ thủng to nhỏ khắp nơi, những vết thương chậm chạp không chịu phục hồi cùng với bộ da ngoài mang hình dáng thằng Thi đã cháy xém điện giật và do cả hai ngọn lửa trên tay kẻ thù.

Có vẻ như, tác dụng của các kĩ năng chiến đấu mà bộ da con Akuma đang mặc không có tác dụng mấy với tên “Thầy trừ tà” này thì phải. Vô dụng và gần hỏng tới nơi rồi thì nó cũng không thêm nữa, đưa tay xé phăng lớp vỏ bọc bên ngoài đi, con Akuma lại trở về với hình dáng vốn có của mình - Tên hề ác quỷ.

Tất nhiên, con Akuma chẳng có ý định sẽ chiến đấu luôn bằng hình dạng bản thể này, khoác trên mình bộ da xịn với một đồng kỹ năng chiến đấu mà còn chẳng ăn ai, huống chi là cái bản thể này. Bộ da cũ đã bị xé đến đoạn cuối cùng nhưng ngay lập tức, con Akuma lại khoác lên mình một bộ da mới hoàn toàn, bộ da này nó mới sao chép được khi đánh nhau với thằng Minh ban nãy. Hai ngọn lửa trên đôi tay kẻ thù đã từng làm cho con Akuma sợ hãi biết bao thì nay đã thuộc về chính nó. Nó sẽ thiêu đốt kẻ thù bằng ngọn lửa của chính mình.

Thấy con Akuma thay vào một lớp da mới, lúc đầu Minh có hơi khản trương nhưng khi biết, con quái lại đi mặc vào bộ da của chính nó, nét cười nham hiểm lại một lần nữa nở rộ trên môi.

Con Akuma vừa thành công mặc vào bộ da mới, nó hưng phấn bùng bùng vừa định kích hoạt cả hai ngọn lửa trên tay lên múa cho hoàng tráng thì...

- Bịch...

Sức mạnh của toàn bộ cơ thể như bỗng nhiên rút đi đâu mất hết, cả người vô lực ngã vật ra đường. Cùng lúc đó, con Akuma cũng thờ dài ra một hơi và không tự chủ được mà mở miệng ra nói:

- A...! Mệt...! Tự nhiên cảm thấy lười vãi...!!!

Bây giờ, nó nằm rạp xuống nền đường như một loài động vật không xương sống, về mặt dại ra và đôi mắt thì lim dim, buồn ngủ.

Vừa định chiến một trận long trời lở đất với “Chính bản thân mình”, Minh lại đột nhiên thấy con Akuma làm ra một vài hành vi vô cùng quái lạ. “Mẹ kiếp! Chỉ là copy thôi mà, có cần thiết phải làm giống vậy không!?” Minh thầm nghĩ trong đầu chứ thực sự, nó cũng vô cùng thần phục con Akuma này, động tác ngã vật ra đất đã hoàn hảo đến 80%, ngay cả cái cách diễn xuất cùng mạng vài phản phong thái của nó...

- Ồ...!!!!?

Như chợt nhận ra có điều gì không phải, con Akuma lập tức trợn to mắt, cả người vội vàng bật dậy.

- Réc! Sao thế này...?! Tại sao lại thế này...?! Cái bộ da này... !!?

Minh lập tức trả lời:

- Lúc nào cũng thấy rất mệt phải không? Thấy mệt là tất yếu thôi vì khi mang lên cái vẻ đẹp trai của anh thì sự vĩ đại của anh cũng đề lên vai chú. Thấy mệt là phải rồi chứ còn thắc mắc éo gì nữa...

- Récccc... !!!

Diễn cuồng ré lên như không tin lời thằng Minh, con Akuma gồng mình, hai bàn tay vì vậy mà cũng xuất hiện thêm hai ngọn lửa và bùng lên mãnh liệt. Cái cảm giác vô lực cũng bỗng nhiên mất hết, con Akuma lập tức đoán được rằng, đây cũng chỉ là một phản ứng tiềm thức của bộ da nó đang khoác vào mà thôi. Lập tức dậm chân, phóng thẳng về phía kẻ thù, mặc dù không có kỹ thuật tăng tốc độ như của bộ da trước nhưng với đôi cánh nhỏ trên lưng, việc đó đã không còn là vấn đề quan trọng. Bây giờ, nó cảm thấy hai cánh tay của nó đang tràn trề sức mạnh. Với hai ngọn lửa đang bùng lên ngày một lớn, nó có cảm giác như mình có thể đốt nát và thiêu trụi toàn bộ thế giới này.

Thấy con Akuma mang hình dáng giống hệt mình đang lao đến, hai bàn tay con quái cũng nắm lại thu về sát eo để chuẩn bị tư thế cho một cú đâm, Minh lại một lần nữa khẽ mỉm cười. Nếu là người khác có thể sẽ thôi chứ bản thân nó thì nó còn lạ gì nữa. Nó vốn đẹp trai, thông minh, nhà giàu, học giỏi, đã thế lại còn vô cùng khôn ngoan nữa thì làm gì có ai đỡ được. Mỗi tội, con người không ai là hoàn hảo và nó cũng vậy.

Cú đâm rực lửa của con Akuma đã vung ra, Minh cũng lập tức thực hiện phương pháp đối phó. Minh vung mạnh tay lên, nhưng không phải là trực tiếp đỡ đòn mà là giờ lên một cuốn sách chắn giữa cú đâm của con Akuma và mặt nó.

Ánh mắt con Akuma vừa lướt qua cuốn sách thì sự việc kì lạ như lúc nó đớp thức ăn lại tái diễn, cánh tay như thoát khỏi sự điều khiển của cơ thể mà tự động trượt lên, nắm đấm đi trượt qua cuốn sách, trượt qua đầu thằng Minh rồi mạnh mẽ khoan vào bờ tường đá cứng ngay sau chỗ thằng Minh đứng.

Mọi việc diễn ra đúng y như dự đoán, nét cười nhẹ trên mặt thằng Minh lập tức kéo rộng ra hai bên, tạo thành một điệu cười ngoác miệng.

Đắm hụt, con Akuma mất hẳn trọng tâm, cả người không tự chủ được mà lao cả về phía trước. Không bỏ lỡ cơ hội phản đòn, Minh vội vã hít sâu một hơi rồi nín thở, các đường tơ máu bắt đầu hằn lên trong mắt.

[Cấm Thuật]

Nhẹ bước chân phải lên trước một bước nhỏ, tay trái nó đưa ra, khẽ chạm vào ngực con quái vật, đồng thời tay phải cũng nắm lại, thu về sát eo. Cơ thể đã hoàn toàn tiến vào trong trạng thái [Cấm Thuật], Minh lập tức dậm chân phát động chiêu thức tấn công của mình...

[Tứ linh thức: Thức thứ 3 – Thanh Long thất liên kích]

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 34: Những Người Ở Lại

Ngày dài đã đi qua quá nửa, mặt trời hắt những tia nắng chéo xuống nhân gian. Dưới chân của một tháp đồng hồ hoang phế, Thi hơi phẩy tay ra hiệu cho Cỏ May đẩy chiếc xe lăn tạm tránh vào bên trong tháp một chút. Quay đầu nhìn thẳng bạn đang ẩm ỉ rồi đi, nó khẽ thở dài: “Mẹ kiếp cái thằng khốn nạn, làm cái đêch gì mà cứ vừa chạy vừa nổ tung bùng như hội thể này thì tí lũ Akuma khác tới đây là điều tất nhiên. Và ban nãy, Thi đã nói rằng các cô sẽ phải giải quyết đám Akuma sắp kéo tới đó.

Cái xe lăn chở thẳng Thi được Cỏ May đẩy qua khung cửa đã mất hết cả cánh và phủ đầy cát bụi của tháp đồng hồ. Đằng sau, bé Lan và Thủy cũng lập tức vào theo. Mấy cô gái ở đây không có ai là kẻ ngốc cả, Minh bất chấp tất cả, chạy đi với tốc độ nhanh nhất để kịp thời ứng cứu tiểu phân đội hộ tống như vậy thì việc thu hút sự chú ý của đám Akuma khác tới đây là điều tất nhiên. Và ban nãy, Thi đã nói rằng các cô sẽ phải giải quyết đám Akuma sắp kéo tới đó.

Trực tiếp đối mặt với Akuma, lại còn là nhiều con Akuma đồng thời tiến công thực sự là điều mà họ chưa bao giờ nghĩ tới. Mới đêm hôm qua thôi, chỉ có một con Akuma cấp 1 mà phải cả team phối hợp, lại có hai thằng áp trận mới đánh được ngang tay. Rồi chỉ một con Akuma cấp 2 dưới mề cung ngầm mà đã khiến cho cả tiểu đội gần như toàn diệt, phải sử dụng đến những thứ vũ khí mạnh nhất mới khó khăn xoay chuyển tình thế, tìm đường trở ra. Vậy mà bây giờ... Thằng Minh đi rồi, thằng Thi lại thành ra thế kia, chỉ bằng ba cô gái mà phải đi “giải quyết” tất cả lũ Akuma lảng vảng ngoài kia, và cả lũ đang tiến tới do bị thu hút bởi tiếng ồn.

Bên trong tháp đồng hồ không lớn, bốn phía tường đá với những cái cửa sổ dài và hẹp, trần nhà cao vút được điêu khắc những họa tiết xoay tròn rất lạ mắt. Để mặc cho ba cô gái nhìn mình với ánh mắt đầy nghi hoặc, Thi thoải mái ngã mình trên tấm lưng tựa của xe lăn, mặt ngửa lên trời với đôi mắt lim dim, nét mặt của nó bây giờ như đang vô cùng thỏa mãn.

Cả ba cô gái đều không tài nào hiểu được, thằng Thi làm vậy là có ý gì trong khi đồng đội của họ còn đang gặp nguy hiểm bên ngoài, chống chọi với uy hiếp từ vong từng giây và lũ Akuma thì đang không ngừng kéo tới, thế mà nó lại có thể thoải mái nằm đây...? Có người vừa định lên tiếng thắc mắc thì bỗng nhiên, thằng Thi ngóc đầu dậy. Nó tròn mắt nhìn ba cô gái rồi mở miệng nói:

- Bên ngoài nắng vãi đạn ra mấy đũa ự, chẳng bù cho trong này, mát mẻ sáng khoái đến bất ngờ...

Sửng sốt, thực sự là không ai có thể ngờ được rằng, trong lúc này thằng Thi lại có thể nói những lời như thế.

Trong ba cô gái, chỉ có Cỏ May là không làm ra phản ứng nào thái quá. Cô chỉ hơi bất ngờ một chút rồi lại lập tức nhắm mắt, đứng lặng lẽ sau lưng thằng Thi, vị trí người đẩy xe lăn cho nó. Từ lúc được cứu sống, May đã thề rằng cả đời này sẽ theo thằng Thi, dù nó có chống lại cả thế giới này.

Thủy cũng vô cùng bất ngờ, nhưng cô rất thông minh, với bản tính của thằng Thi, dù có hơi bựa nhưng cô chắc rằng, nó tuyệt đối không phải là người sẽ bỏ rơi đồng đội, nếu không thì cô cũng chẳng theo hai thằng bọn nó cho đến tận bây giờ. Cố gắng giữ cho vẻ mặt bình tĩnh, cô đợi lời giải thích.

Không có niềm tin đã trở thành tín ngưỡng như Cỏ May, cũng không có sự chín chắn của Thủy, bé Lan lập tức nhảy cẫng lên:

- Ú ừ ! Không chịu đâu !

Nhảy xò đến bên cạnh chiếc xe lăn, bé ôm cứng lấy chân thằng Thi:

- Chạy về đi ! Anh dẫn bé chạy về đi ! Mọi người sắp chết cả rồi !

Vừa khóc, Lan vừa ôm lấy cái chân được băng kín mít của thằng Thi mà rung, mà lắc, cái đuôi dài trắng muốt cũng xù lông lên, vô thức đập tới tấp vào mặt nó. Hình như Lan quên mất rằng, chóp đuôi mình còn có một khâu súng được buộc chặt vào, và bây giờ, cả cái cục kim loại đó đang đập khùng khục vào mặt thằng Thi từng nhát.

- Ố...! Nhẹ nhàng...! Nhẹ nhàng...! Đau anh...! Đau!!!!

Thì kêu lên đầy đau đớn, nửa thân trên dưới vẫn còn bất hoạt nên nó chẳng thể nào làm ra phản kháng được. Chỉ còn có đôi tay là vừa mới cử động được lại, nó lập tức đưa lên che mặt, ngăn không cho cái đuôi lông xù tiếp tục đập vào mắt mình nữa. Thú thực là được được bé Lan dùng đuôi đập vào mặt thế này nó cũng thích bỏ mẹ, nhưng mà dưới chân thực sự đau quá rồi.

Như một cô bé con bướng bỉnh, bé Lan nhất quyết không chịu tha cho thằng Thi, luôn miệng “Ừ ừ” và còn tì cả ngực vào chân nó mà đẩy.

“Mẹ kiếp! Đau nhưng mà sướng vãi...!” Thì thầm nghĩ trong đầu, miệng liên tục than khó chịu nhưng vẻ mặt của nó lại biểu hiện ra vẻ hưởng thụ vô cùng, cứ như kiểu là từng vết bầm do khẩu súng của bé Lan đập vào mặt nó là những cái vuốt ve tình tứ vậy. Nhưng mà thôi, giờ không phải là lúc đùa, cứ thế này thì chẳng đi được đến đâu mà chỉ làm cho tình hình càng thêm loạn. Thì lập tức sử dụng biện pháp mạnh tay.

Nhanh tay tóm lấy cái đuôi đang đập túi bụi vào mặt mình, nó bóp mạnh.

- A...!!!

Kêu lên một tiếng thất thanh, cả cơ thể bé như bỗng nhiên thoát lực nằm sụp xuống dưới chân thằng Thi. Cái đuôi này làm được nhiều thứ, rất tiện, nó là một thứ vũ khí lợi hại nhưng cũng là điểm yếu của bé Lan, nếu bị ai đó nắm mạnh vào đuôi, cả cơ thể bé sẽ giống như bị chấn động vậy, lập tức mềm oặt ra mà ngã xuống.

Hài lòng nhìn cô bé nằm rạp dưới chân, Thì nhướn mày, trề môi ra nói:

- Thế nào? Còn dám làm loạn nữa không...? Anh đã nói là “Nhẹ nhàng” từ nãy rồi cơ mà... Nói không nghe là que vào đít. Mà anh có nói là không chạy về cứu đâu? Anh chỉ nghĩ một chút thôi mà... Mấy đứa cũng thế, nghĩ một chút đi, đề giàng sức mà đánh nhau. Thêm nữa, có tí thuốc men được phẩm gì thì tranh thủ cắn trước đi, không tí đánh nhau là không có thời gian mà móc mũi đâu đấy...

Gượng người ngồi dậy, bé Lan đáp cho thằng Thi một ánh mắt hờn dỗi, túm lấy cái đuôi bằng đôi bàn tay nhỏ của chính mình giật mạnh ra khỏi tay thằng Thi.

- Ư chơi với anh nữa! Anh toàn bắt nạt Lan thôi... .

Thì thờ dãi, hơi lắc đầu và miệng khẽ lẩm bầm:

- Éo chấp với trẻ con...

Mặc dù chỉ lẩm bầm rất khẽ nhưng Thì quên rằng, bé Lan có một đôi tai hồ li vô cùng thính. Lúc nó nói, đôi tai trắng muốt trên đầu Lan cũng khẽ rung lên và... Như một con mèo bị giẫm phải đuôi, bé lập tức nháy dưng cả người lên, một lần nữa nhào về phía thằng Thi, hét lớn:

- Ai !? Anh nói ai trẻ con !! Người ta... Người ta...

- Mười sáu! Mười sáu...! Thực nữ...! Thực nữ em ự...!

Thì vội vàng xòe hai tay ra chắn trước ngực, cố gắng xoa dịu cơn yêu hồ nhỏ trước mặt này. Thực sự là nó thấy từ nãy đến giờ vớ vẩn quá rồi, cứ thế này thì đừng nói đến việc đi đánh chặn lũ Akuma đang bị thu hút đến mà chính chúng sẽ bị sự ồn ào kéo đến nơi này.

Thấy thằng Thi đã chịu xuống nước, bé cũng chẳng thêm chấp nó nữa làm gì. Quay người về phía khác không thèm nhìn, bé khoanh tay, ngồi bệt xuống đất cạnh chỗ cái xe lăn, môi mím lại còn hai bên má thì phồng lên ra vẻ “Ta đây vẫn còn đang giận đấy”, thế nhưng chiếc đuôi dài sau lưng lại quấn chặt lấy một bên chân thằng Thi không chịu rời.

Thấy hai đứa không còn loạn lên với nhau nữa, Thủy mới cất tiếng hỏi:

- Chúng ta sẽ thực sự trốn lại ở đây ư ? Tôi nghĩ bây giờ chúng ta lên ra ngoài và tìm cách ngăn cả lũ Akuma kéo đến vị trí của tiểu đội hộ tống chứ ?

Ngóc đầu dậy, Thì nhìn Thủy, rồi nó nhếch miệng cười :

- Ư đúng. Chúng ta sẽ ra ngoài, nhưng bây giờ thì cứ tranh thủ nghỉ ngơi đi cái đã. Cậu nghĩ là với hỏa lực của các cậu hiện giờ, ra ngoài kia thì sẽ đủ sức để cản con gì lại sao ? Cứ thoải mái mà nghỉ ngơi chút đi, và đưa tở mụn cây {Hoa Tuyết 04} của cậu cho tở mụn lát.

Triệu hồi {Hoa Tuyết 04} ra khỏi thẻ bài phong ấn, Thủy đưa nó cho thằng Thi. Cô vẫn chưa hiểu được là Thì định làm gì.

Khẩu súng quá nặng với cơ thể trọng thương của nó, Thì nhờ Thủy gác ngang khẩu súng qua hai tay vịn của chiếc xe lăn, tay trái nó vuốt dọc theo thân khẩu súng, tay còn lại nó vuốt vào thân của chiếc hộp {Không gian của Dũng} được lắp vào một bên thành xe. Dường như, có một thứ gì đó hơi lóe lên, và trong lòng bàn tay phải của nó đã xuất hiện một viên đạn màu đen lạ mắt. Vắn về viên đạn trong tay, nó nở nụ cười nham nhóc:

- Nghỉ ngơi đi, một phút nữa thôi, với viên đạn này thì không chỉ còn là “Ngăn chặn” nữa đâu, chúng ta sẽ bắt đầu thực hiện “Kế hoạch săn giết”, tích lũy chút điểm thưởng để về còn đòi quà.

...

Q.3 - Chương 35: {Hoa Tuyết 04} Phiên Bản [Vũ Khí Trừ Tà]

Viên đạn dài không đến 5 phân, tạo hình hết sức bình thường nhưng trên thân lại được phủ bởi một màu đen tuyền bóng loáng. Một hàng chữ trắng khắc dọc theo thân viên đạn: "Infinity" và được trang trí bằng họa tiết hình thập tự hai bên.

Giữ hai đầu viên đạn bằng ngón cái và ngón trỏ, Thi hơi đưa ra cho mấy cô gái nhìn được rõ hơn. Cùng lúc đó, nó cũng mở miệng giới thiệu:

- Đạn 5,56x45mm NATO loại Infinity đã được tòa thánh Vatican làm phép, mang trên mình hiệu ứng "Diệt hồn" và "Sát thương linh loại", có thể nạp vào bất cứ khẩu súng nào sử dụng loại đạn cùng kích cỡ. Theo bọn anh được biết thì loại đạn này ở {Thế giới Gốc} sản lượng cũng không bao giờ vượt quá 2 viên một ngày, quá ít cho những vụ "Trừ tà" và "Phòng chống thảm họa siêu nhiên" đang ngày một gia tăng. Tất nhiên, tòa thánh Vatican ở {Thế giới Gốc} cũng chỉ làm được đạn bình thường thôi, bắn 1 viên là mất 1 viên chứ hiệu ứng Infinity này thì theo anh là đặc sản của {Kho Dữ Liệu} đấy. Nếu không cũng phải là của một nền văn minh vô cùng cao cấp chứ đồng tài liệu về đạn hệ Infinity bọn anh có đối về một đồng đấy, nhưng đọc chẳng hiểu cái mô tê gì.

Giới thiệu xong viên đạn, nó liền đưa cho bé Lan cầm hộ, còn bản thân thì chuyển sự chú ý về khẩu {Hoa Tuyết 04} trước mặt, đang được gác trên tay vịn xe lăn của nó. Thi khẽ nhếch miệng lên thành một nụ cười, hai bàn tay lập tức nhanh chóng lướt dọc theo thân khẩu súng. Các ngón tay lướt đến đâu, các mảnh vỏ súng lập tức rời ra đến đấy. Thậm chí, một số bộ phận bên trong cũng bị tháo chốt cố định, đẩy lệch về một bên. Chẳng mấy chốc, trong tay thẳng Thi, khẩu {Hoa Tuyết 04} với thiết kế ở ngoài vô cùng gọn gàng và đẹp một cách tao nhã đã biến hình thành một sản phẩm cơ khí trông cực kì quái dị với một đồng bánh răng, khớp nối, dây rợ lung tung, các khối kim loại to nhỏ và rất nhiều chi tiết giống như băng mạch bắt lung tung ra từ một thân trục chính.

Thành công làm cho hai cô gái đứng trước tròn tròn mắt lên mà nhìn, đến cả Cỏ May sau lưng cũng phải nhủ mồm sùng sốt, Thi đắc ý cười lên từng tiếng "Khà...! Khà...!". Những ngón tay không hề ngừng lại, nó nhanh chóng tìm ra buồng tiếp đạn của 4 nòng súng máy.

Bốn nòng súng máy dài thuộc chế độ bắn [Khai triển nòng súng]. Ở chế độ bắn này, {Hoa Tuyết 04} sẽ nhấn chìm cả chiến trường trong bão đạn. Vậy nên, để duy trì được hiệu suất xạ kích, đảm bảo súng có thể bắn ổn định trong thời gian dài, hai thẳng bọn nó đã sử dụng mẫu hộp kim của AI-14* để chế tạo toàn bộ các cơ cấu của chế độ bắn này.

(AI-14*: Kim loại hấp thụ nhiệt. Đã được nhắc đến nhiều lần ở KDL.q2)

Tháo một viên đạn ánh lên sắc đồng từ trong một buồng tiếp đạn lạnh ngắt ra, Thi cẩn thận cất viên đạn đó vào trong hộp không gian của mình. Tại sao phải cẩn thận á? Đừng có đùa, viên đạn đó nhìn tầm thường vậy, cũng thực sự chẳng mang chút hiệu ứng đặc biệt nào nhưng chỉ riêng hàng chữ "Infinity" khắc trên thân đạn thôi là đã được đánh giá thấp nhất là cấp I rồi, hoá đơn cũng phải bỏ ra cỡ trên dưới 200 điểm tích lũy nữa.

Lấy lại viên đạn phép từ bé Lan, Thi lập tức nạp vào trong bộ tiếp đạn trống, thay chỗ cho viên đạn đã bị lấy ra vừa rồi. Kích cỡ của 2 viên đạn hoàn toàn tương đồng nên việc thay thế không hề gặp phải một vấn đề khó khăn nào. Sau đó, nó liền lắp lại khẩu súng như cũ, {Hoa Tuyết 04} nhanh chóng khôi phục hình dáng ban đầu. Trả khẩu súng lại cho Thủy, nó mỉm cười hài lòng.

Bất kì khẩu súng nào, khi được nạp vào đạn phép thì đều trở thành "Vũ khí trừ tà" hết. Và bây giờ, với chế độ [Khai triển nòng súng], Thủy cũng có thể trực tiếp tiêu diệt được Akuma rồi. Mặc dù chỉ có 1 nòng được nạp đạn phép nhưng không sao, tốc độ bắn của 1 nòng cũng vô cùng nhanh và đạn thường của 3 nòng còn lại hỗ trợ phá hủy cơ thể, đẩy nhanh tốc độ tiêu diệt Akuma của khẩu súng này. Thi có thể chắc chắn rằng, chỉ cần không phải là Akuma cấp 2, một khi bị Thủy bao phủ hỏa lực lên mà không thể kịp thời phản công thì chết là cái chắc. Thi vừa đắc ý nghĩ vừa cười nói với Thủy:

- Viên đạn phép dòng Infinity này được đánh giá cấp HH, tớ phải đổi bằng 1 huy chương cấp 2 sao và 450 điểm tích lũy đó. Định về sau lắp vào con robot chiến đấu mini tớ đang chế dở nhưng thấy bây giờ cần ngay nên tớ lắp vào cho cậu, cứ giữ lấy luôn mà dùng. Chỗ bạn bè anh, em tớ lấy rề thôi, 700 điểm tích và 1 huy chương cấp ba, bốn sao gì đó là được rồi. Cái này cứ để thẳng Minh nó trả cho cũng được, cậu đừng quan tâm làm gì.

Vừa nói vừa híp chặt mắt vào cười, Thi để lộ ra hàm răng hình zíc zắc trông càng thêm đều. Về mặt của Thi làm mấy cô gái bên cạnh phì cười, cái vẻ khàn trương trước trận chiến bị cuốn đi gần hết.

Thủy vui mừng nhận lại khẩu súng vừa được tạm thời nâng cấp của mình. Nếu đúng như những lời Thi nói, khẩu súng này bây giờ có khả năng trực tiếp giết được Akuma thì thật là tốt quá. Quàng dây đeo vào vai, để thân súng tì cả vào một bên hông, ngón tay thành thực gạt qua nẩy chế độ làm cho cả cơ cấu chuyển động bên trong phát ra tiếng kêu:

- Cạch... Cạch...

Đôi mắt vẫn híp chặt và cả người vẫn nằm bết trên xe lăn, Thi vung tay hô lớn:

- Được rồi, giờ nghỉ đã hết, toàn tiểu đội lập tức thực hiện kế hoạch "Săn mồi". Tiến!

.....

Cỏ May chậm rãi đẩy chiếc xe lăn chở thằng Thi đi giữa trời trưa nắng. Bên cạnh là bé Lan và Thủy. Đôi mắt Cỏ May nhắm nghiền nhưng [Thiên Nhân] đã được kích hoạt từ lâu cung cấp cho cô một tầm nhìn tuyệt đối. Kết hợp với 5 con tiểu yêu thú gọi ra bằng {Thẻ triệu hồi} nên trong cự li hơn 100 mét quanh người, không có thứ gì có thể thoát khỏi mắt cô. Vừa đẩy xe lăn, Cỏ May vừa nói:

- 25 mét, hướng 3 giờ, nhóm 3 con Akuma chưa biến hình...

- 29 mét, hướng 10 giờ, nhóm 2 con Akuma, chưa biến hình...

Thông báo vị trí của những nhóm Akuma gần nhất rồi đội quyết định của thằng Thi.

- Tốt, người như anh đã đánh nhau là phải chọn đối thủ mạnh, thằng nào yếu anh ngại ra tay. Vậy nên, hướng 10 giờ thằng tiến...

Nằm bết xác trên xe lăn, Thi hùng hổ vung tay, miệng vô cùng mạnh nhưng lại chọn nhóm Akuma có số lượng ít hơn. Đùa gì chứ đánh nhau liên quan đến mạng sống thì không đùa được. Mạnh miệng tự sướng tí thôi chứ nó bây giờ liệt cả nửa người dưới rồi mà ba cô gái này thì... Nó có thể cam đoan rằng nếu đích thân chỉ huy, ba cô gái này với hòa lực hiện tại có thể dễ dàng đối phó với 1 con Akuma cấp 1, thậm chí 2 con mà chiếm đủ yếu tố bất ngờ thì vẫn có thể tiêu diệt được, nhưng mà 3 con 1 lúc thì... Nó đâu có ngu.

Cỏ May lập tức đẩy xe lăn theo hướng tay thằng Thi chỉ, miệng liên tục thông báo khoảng cách với nhóm 2 con Akuma bị chọn làm mục tiêu, đồng thời tinh thần cũng tập trung vào đó để tìm vị trí tấn công thích hợp.

Bé Lan vội vã chạy lên đằng trước đảm nhiệm vị trí trinh sát tiên phong. Có người nhảy lên một nóc nhà thấp ở gần đó, bé linh hoạt di chuyển bằng cả bốn chi, tại chóp chiếc đuôi trắng muốt ve vẩy sau lưng đã nhô lên một nòng súng kếp. Yêu lực vận chuyển đi toàn thân, thay thế cho Thẻ lực chống đỡ lấy cường độ vận động cao của cơ thể. [Phệ Quang] cũng làm việc hết công suất, điện cường hấp thụ ánh sáng quanh người.

Thủy cũng cẩn thận đoạn hậu đằng sau. Tám {Băng Sương} đã được thu hồi, khẩu {Exile} cũng được cài lên lưng, {Hoa Tuyết 04} xuất hiện, vất ngang hông, thân súng đã được lau chùi lại lóe lên một màu ánh kim lạnh lẽo. Gạt nẩy chế độ khai triển nòng súng làm cho các cơ cấu chuyển động tương ứng bên trong vang lên từng tiếng kêu "Lạch cạch", bốn nòng súng máy chế tạo bằng {AI-14}, hộp kim hấp thụ nhiệt với những đường vân màu xanh thẫm nhô ra, đe dọa. Một trong bốn nòng súng máy này đã được nạp vào đạn phép của tòa thánh Vatican, và như lời thằng Thi giới thiệu thì bây giờ, ở chế độ này, {Hoa Tuyết 04} đã có khả năng sát thương trực tiếp lên linh hồn.

Đội hình đột kích nhanh chóng di chuyển. Thằng Thi cũng không quên móc ra một khối chất nổ hình chữ nhật, kích hoạt bộ đếm ngược rồi thân nhiên vút luôn xuống đất. 30 giây, Thi tính vừa kịp bọn nó rồi đi và nhóm 3 con Akuma kia cũng mò tới chỗ này. Tất nhiên, trái bom này chẳng làm được gì ngoài kéo dài một chút thời gian cho bọn nó tiêu diệt nhóm 2 con Akuma khác và chế tạo động tĩnh lớn thu hút sự chú ý của càng nhiều con Akuma càng tốt đến nơi này. Bây giờ, mục đích của bọn nó không phải là trốn chui trốn lủi nữa mà là đi gây sự chú ý, tạo ra động tĩnh càng to càng tốt vì nếu có càng nhiều Akuma bị hấp dẫn đến đây thì cơ hội sống của tiểu đội hộ tống càng nhiều.

Sau khi đi qua vài khúc cua lắt léo, bây giờ, Thi và Cỏ May đang đứng im trước một con hẻm nhỏ có lối ra thông thẳng với đường lớn bên ngoài. Thủy đứng đằng trước với cây Hoa Tuyết chế độ súng máy đã lên nòng. Bé Lan thì nằm phục trên một nóc nhà gần đó, bàn tay nhỏ bé xiết chặt lấy mép váy cố gắng áp chế cảm giác hồi hộp kích thích đang dâng lên trong lòng.

Thủy để cho cả cây súng máy dài tì hết vào một bên hông, tay trái giữ chặt lấy tay cầm phụ đằng trước, tay phải cũng nắm vào tay cầm chính mọc ngược lên trên phía sau, nhón tay cái kê sẵn vào nút khai hỏa và nòng súng thì hướng thẳng về phía lối ra của con hẻm, nơi mà Cỏ May nói, hai con Akuma sẽ đi qua trong vòng vài giây nữa.

- 5...

Cỏ May bắt đầu đếm ngược, bầu không khí cũng bỗng nhiên trở lên căng thẳng khác thường.

- 4...

Âm thanh thông qua tai nghe bộ đàm truyền trực tiếp đến tai của mỗi người, tinh thần cũng theo đó mà từ từ căng lên như sợi chỉ. Hít sâu một hơi để cố gắng điều hòa lại nhịp tim của mình, Thủy biết, trước chiến đấu mà căng thẳng quá độ là không hay nhưng chỉ cần nghĩ đến việc mình có thể trực tiếp tiêu diệt được lũ quái vật là cô lại hưng phấn không chịu nổi.

- 3...

Bé Lan hơi nhòm người dậy, ma lực cấp tốc vận chuyển phân bố về vị trí các chi, về trái tim và về phía chóp đuôi của mình. Cả cơ thể co lại, bé chuẩn bị cho lượt tấn công của mình. Bé sẽ tấn công đợt hai, dứt điểm những con Akuma còn chưa chết sau khi Thủy đã phủ đạn lên chiến trường.

- 2...

Tay cầm chính của {Hoa Tuyết 04} bị Thủy xiết chặt đến mức làm cho các ngón tay trở lên trắng bệch. Từ từ thở ra, tinh thần tập trung hết mức, chỉ cần đếm ngược vừa kết thúc thôi là cô lập tức nhấn nút khai hỏa, không cần biết là có thứ gì chạy qua trước mũi nòng súng hay không.

- 1...

Bắn!

Như một phản xạ tự nhiên mà không cần phải suy nghĩ, ngón tay Thủy lập tức xiết cò ngay khi đếm ngược kết thúc.

- Kinh!... Kinh!... Kinh!... Kinh!... Kinh!...

Âm thanh dây đặc vang lên, liên vào nhau như một tiếng nổ dài, vô số đầu đạn lao mình ra khỏi nòng súng, tranh nhau phá vỡ bức tường âm thanh bay về phía đầu ra của con hẻm. Cùng lúc đó, bỗng nhiên xuất hiện hai cái bóng hình người vừa vọt lướt qua.

Cảm giác như thể là hai bóng người chủ động lao đầu vào trong đường đạn vậy. Và tất nhiên, hai bóng người đó lập tức bị đục thành cái sàng.

Thấy thứ mình vừa bị mình bắn trúng không phải là những con quái vật cơ khí hình cầu mà lại có hình dạng giống với con người, Thủy giật mình hoảng hốt, ngón tay vừa định nhả nút bắn ra thì giọng nói thẳng Thi đã vang lên trong tai nghe:

- Đứng dừng lại, bắn tiếp đi! Cây luôn cả nền đường chỗ đó lên cũng được. Mẹ kiếp lũ khốn này không dễ chết thế đâu!

Được nhắc nhở kịp thời, Thủy liền sực nhớ ra rằng, lũ Akuma cấp 1 này còn có thể lẫn trốn trong một lớp vỏ bọc hình con người. Lập tức nhấn chặt thêm nút bắn, hai tay điều chỉnh cho đầu nòng súng hơi chếch xuống bên dưới, vô số đầu đạn trực tiếp cày xuống nền đường, nơi hai bóng người kia vừa ngã xuống.

Xạ kích không ngừng hơn 10 giây liên tiếp, trong con bão đạn, đầu con hẻm nhỏ đã bị cày cho tan nát, bờ tường đá, nền đường đều bị nghiền ra thành bột phấn, cát bụi bay lên mù mịt.

Buồng cánh tay đã bị lực giật của súng làm cho tê dại ra khỏi tay cầm, Thủy thở dài ra một hơi. Thông báo điểm thưởng vừa vang lên trong đầu, 400 điểm cho 2 con Akuma cấp 1. Cúi đầu nhìn xuống khẩu Hoa Tuyết vắt ngang qua hông mình, khẩu súng này thực sự có hiệu quả. Vui mừng quay lại nhìn hai đũa đông đội sau lưng mình, khuôn mặt Thủy vì hưng phấn mà trở lên đỏ bừng, cũng không quên gọi bé Lan thông qua tai nghe bộ đàm. Dù tuổi không còn nhưng cô gái thành thực này vẫn không kìm được cái ý muốn khoe khoang chiến tích. "Nếu Minh biết, chắc chắn cậu ấy sẽ khen mình..." Nghĩ thế nên khuôn mặt Thủy ngày càng đỏ và nụ cười trên môi càng thêm rạng rỡ.

Nhờ Có May đẩy xe lăn đến kiểm tra kết quả, Thi gật đầu hài lòng. Hai con Akuma bị bắn cho nát thành mảnh vụn trước cả khi kịp biến hình, linh hồn cũng bị đánh cho tịch diệt.

- À, được...! Một khi anh đã chỉ đạo rồi thì gạo chỉ có nước xay thành thính. Tiến lên tiếp nào mấy đũa. Đi theo anh thì đảm bảo không bao giờ chết, chỉ tai phé là cùng.

Kết quả đợt tấn công đầu tiên vô cùng tốt nhưng Thi biết, các đợt tiếp theo có lẽ sẽ không còn dễ dàng được như thế này. Động tĩnh Thủy gây ra lúc chiến đấu quá lớn, cả quả bom mà nó để lại cũng vừa phát nổ rồi. Bây giờ, toàn bộ lũ Akuma quanh đây có lẽ đều biến hình.

Không ở lại lâu, bốn đũa lập tức di chuyển, Thi cũng không quên để lại một trái bom hẹn giờ.

Không trực tiếp tiến thẳng về phía hầm trú ẩn của tiểu phân đội hộ tống, bọn nó vòng một vòng lớn, vừa đi vừa gây động tĩnh khắp nơi. Lợi dụng [Thiên Nhân] của Có May để phục kích tấn công bất ngờ, bọn nó còn tổ chức tấn công thêm ba nhóm Akuma đi theo cặp và 1 con Akuma đi lẻ nữa. Dưới hỏa lực mãnh liệt của {Hoa Tuyết 04} cùng với viên đạn phép tác dụng lớn không ngờ, mấy con Akuma cấp một dù đã biến hình cũng bị bắn cho không chết thì trọng thương. Sau khi bị bắn cho tơi tả rồi thì bé Lan lập tức xuất hiện, kết liễu nốt những con còn đang ngấp ngoai.

Tính thời gian đủ lâu để cho thằng Minh chạy về cứu viện, lũ Akuma bị thu hút đến kéo theo sau lưng tụi nó cũng ngày một đông dần, Thi quyết định bắt đầu đi vòng vào. Dù sao thì khi đến đó, hợp đội lại và có thằng Minh thì cũng tốt hơn việc cứ chạy loang quanh thế này nhiều.

.....

Trong khi bọn thằng Thi bắt đầu thu hẹp phạm vi hoạt động thì tại chiến trường nơi tiểu phân đội hộ tống yêu cầu cứu viện, Minh đã vào cả [Cấm Thuật] để đánh nhau với con Akuma cấp 2 mang hình dáng giống y như mình

[Tứ linh thức: Thức thứ tư - Thanh Long thất liên kích]

Giật mạnh tay trái đang chạm vào người con quái vật về, Minh bước mạnh chân trái lên một bước nhỏ, cùng lúc, tay phải cũng vung ra, đâm thẳng vào thái dương con Akuma. Liên tiếp bước thêm bốn bước nữa, mỗi bước là một đâm được vung ra kèm theo tiếng nổ mạnh của vòi xả nhiệt lần lượt giáng vào quai hàm, cổ họng, giữa ngực và gần hạ bộ. Không kết thúc ở đó, nó tiếp tục nhắc chân phải, lần này là một cú dậm mạnh vào vị trí ngón chân con quái vật.

- Rầm...

Bị sức mạnh của [Cấm Thuật] với toàn bộ trọng tâm cơ thể thằng Minh dồn lên, mũi bàn chân con Akuma lập tức nát bét, nền đá dưới chân cũng lan ra vết rạn. Mượn lực phản chấn, thằng Minh hơi bật cả người lên, và lúc rơi xuống là một cú chỏ tay phải giáng ngay vào giữa đỉnh đầu con quái vật.

- Khục...!

[Thanh Long thất liên kích] là chiêu thức tấn công với tốc độ cao vào 7 vị trí yếu hại trên cơ thể người, tương đương với 6 tử huyệt** và đầu ngón chân. Nếu linh trợn chiêu này thì toàn bộ võ giả cùng cấp Phong Hào đều lập tức mất mạng hoặc trọng thương chứ không có ngoại lệ.

Toàn bộ bảy cú tấn công liên hoàn được tung ra trong thời gian không đến 2 giây. Không đợi cho con Akuma kịp gục xuống, Minh đã lập tức bắt đầu đòn tấn công tiếp theo, [Cấp Thuật] cung cấp thể lực cho nó dư sức làm việc này. Dậm chân, áp sát. Lần này đầu con Akuma bị Minh túm bằng cả hai tay và...

[Đầu vật tàn sát - Vận cổ]

Lực được kết hợp bằng cả hai cánh tay và động tác vận mình, đầu con Akuma lập tức bị vận đi, quay tròn một vòng trên cần cổ. Dư lực không bị triệt tiêu hết mà tiếp tục truyền xuống cơ thể làm cho cả người con quái vật bị tung lên không trung, xoay tròn theo chiều đòn vận cổ.

Không buông tha, Minh lập tức bắt kịp chuyển động của con Akuma, cánh tay phải vung lên, lập tức nắm được cổ con quái vật. Chuyển thân, vận mình và... Quật.

[Nhu thuật phòng thủ - Vật vai]

- Rầmmm..

Con Akuma đang bay trên không bị quật thẳng xuống đất làm cho đá vụn bắn lên tung tóe. Cơ thể va chạm với mặt đất cứng hơi nảy lên do lực phản chấn khổng lồ. Máu đen bắn ngược lên trên, dính cả vào người thẳng Minh và bắt đầu ăn mòn đi từng mảng da thịt.

Không thêm để ý, Minh vẫn tiếp tục tấn công. Xuống tấn thật thấp, tay trái thu lại sát eo, tay phải duỗi thẳng, mấy đầu ngón tay trực tiếp chạm vào đầu con Akuma đang nằm gục dưới đất. Vận lực.

[Tứ linh thức: Chu tước - Lôi Đình]

Lực từ toàn bộ trọng tâm cơ thể theo cánh tay phải dồn thẳng xuống đầu con Akuma.

- Àmmmm...!

Nền đá cứng bên dưới lập tức vỡ tung ra thành một cái hố nhỏ, các vết nứt cũng từ đó mà lan đi chằng chịt.

Thông báo điểm thương vang lên trong đầu, Minh lập tức chủ động thoát khỏi [Cấm Thuật]. Thở dài ra một hơi, sự mệt mỏi và những cơn đau cơ liên âm ỉ kéo đến. Từ từ đứng dậy, Minh nhìn qua chiến trường... Đồ nát khắp nơi, cả một khoảng kiến trúc đã trở thành phế tích. Cần vội lấy vài viên thuốc khôi phục cấp tốc, nó vừa định tiến đến chỗ mấy đứa đồng đội đang nằm bất tỉnh thì...

- Cách... Cách... Cách... Cách... - Một âm thanh quen tai nhưng không hợp cảnh vang lên, Minh lập tức quay đầu sang nhìn và...

- Ôi cái Đình Công Mệnh! Không phải là đùa nhau đấy chứ...!!!!?

.....

6 tử huyệt bị tấn công trong [Thanh Long thất liên kích]:

1 - Huyệt Thái Dương:

- Vị trí: tại chỗ lõm phía đuôi chân mày.

- Khi bị điểm trúng: Sẽ choáng váng, mắt tối lại, ù tai.

2 - Huyệt Nhĩ môn:

- Vị trí: Tại chỗ khuyết ở trước vành tai, khi há miệng hiện ra chỗ lõm.

- Khi bị điểm trúng: ù tai, choáng đầu ngã xuống đất.

3 - Huyệt Nhân nghê:

- Vị trí: Yết hầu, ngang ra 2 bên 5cm

- Khi bị điểm trúng: Khí huyết ứ đọng, choáng đầu.

4 - Huyệt Đản trung:

- Vị trí: Giữa hai đầu vú.

- Khi bị điểm trúng: Nội khí tản mạn, lòng dạ hoảng loạn, thần trí không được rõ ràng.

5 - Huyệt Quan Nguyên:

- Vị trí: Dưới rốn 7cm.

- Khi bị điểm trúng: Đập vào động mạch vách bụng dưới, tĩnh mạch và thần kinh sườn gây chấn động ruột, khí huyết ứ đọng.

6 - Tấn công vào đầu ngón chân:

- Phá trụ, mất điểm mụn lực.

7 - Huyệt Bách hội:

- Vị trí: Tại giao điểm của tuyến chính giữa đỉnh đầu và đường nối liền phần đầu nhọc trên của 2 tai.

- Khi bị điểm trúng: Sẽ choáng váng, ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 36: Tuyệt Thăng Hoa

- Cách... Cách... Cách... Cách... Cách....!

Âm thanh của các bánh răng ăn khớp với nhau vang lên đều tăm tắp làm Minh giật mình, vội vàng quay đầu ra xem thì:

- Ôi cái Đinh Công Mệnh! Không phải là đùa nhau đấy chứ...!!!?

Cách chỗ thẳng Minh không đến 50 mét, bốn con Akuma đang đứng xếp thành một hàng ngang, tất cả đều đồng loạt nghiêng người, chĩa những nòng pháo to đùng về phía nó. Không cho Minh chút thời gian phản ứng, mấy con Akuma lập tức xả hàng.

- Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh... Uỳnh...!

- Mẹ kiếp!

Chỉ kịp chửi thề một câu trong đầu, Minh vội vàng kích hoạt trạng thái [Giải khóa gen] hi vọng với hơn 30% não vực được đánh thức sẽ làm tốc độ phản ứng thần kinh của nó đủ nhanh để sống qua đợt pháo kích bất ngờ này. Đồng tử đột nhiên co rút lại một cái và thế giới trong mắt nó cũng lập tức trở thành một đoạn phim quay chậm.

Hít sâu.

Trực tiếp phát động [Cấm Thuật] trong trạng thái [Giải khóa gen], những đường tơ máu vừa mới nhậ đi nay lại phủ kín hai con ngươi mắt.

[Tâm Nhân – Dòng Vận Mệnh], cảm nhận và đoán trước hướng chuyển động của vật thể.

[Lưu Thủy – Nghịch Càn Khôn], bộ pháp sử dụng những chuyển động vô cùng nhỏ của cơ thể và nương theo dòng khí lưu sinh ra bởi đòn tấn công của đối thủ mà né tránh.

Với [Giải khóa gen] Minh có đủ tinh táo để sử dụng những tuyệt chiêu phức tạp trong khi dùng [Cấm Thuật], điều mà trước đó vô cùng khó khăn và những tuyệt học cao cấp như [Tâm Nhân] thì càng không thể nào dùng được.

Trùng mắt, những viên đạn pháo bay nhanh gấp hai lần tốc độ âm thanh thì nay đã có thể nhìn thấy, dù chỉ là một vệt thẳng xé rách không gian để lại đằng sau một cái đuôi khí áp dài ngoằng. Vẫn còn rất nhanh nhưng ít nhất là đã có thể thấy, đối với Minh, như vậy là đã đủ lắm rồi.

Như một phản ứng có điều kiện, cơ thể nó lập tức làm ra một chuỗi động tác chuyển động vô cùng nhỏ. Không phải là nhào lộn né tránh, cũng không phải là trực tiếp đón đỡ, cả người thẳng Minh hơi nghiêng đi một chút và...

- Xoẹt....

Những viên đạn pháo như thể là tự tránh ra khỏi cơ thể nó vậy, tất cả đều chỉ lướt suýt qua người.

- Àmm...!

Một tiếng nổ kịch liệt vang lên, bao nhiêu đạn pháo Akuma của đợt bắn thứ nhất đều rơi vào một đồng đá vụn sau lưng thằng Minh hơn 10 mét. Âm thanh inh tai và sóng chấn động tràn ra từ vụ nổ đẩy Minh ngã nhào xuống đất, vô số mảnh đá vụn bay đi tung tóe, bắn cả vào lưng của nó.

Đã lường trước được kết quả, Minh lập tức dùng [Vi Không] gồng hết tất cả các bó cơ bắp ở lưng lên, chống chịu với cơn mưa đá vụn. Với [Giải khóa gen], nó có thể nhìn thấy cơ thể mình bị áp lực vụ nổ từ từ đẩy bay đi, cảm nhận được từng viên đá vụn đập vào lưng như những nhát búa nặng nề. Đầu óc hoàn toàn tỉnh táo nhưng lại hoàn toàn không cảm nhận được những cơn đau, Minh liền trực tiếp thay đổi tư thế cơ thể ngay khi còn trên không trung chuẩn bị cho khi tiếp đất sẽ lập tức bật người di chuyển thay đổi vị trí ngay chứ một khi ngã xuống hoặc đứng yên một chỗ, để cho lũ Akuma tự do xả đạn vào thì đến vài thằng Minh còn chết.

Hai chân vừa tiếp đất, cảnh vật trong mắt nó bỗng nhiên nhòa đi, và một cơn đau đầu vô danh bỗng nhiên ập đến khiến cho toàn bộ tinh thần trở nên choáng váng. Ngay sau đó, là những cơn đau nhức toàn thân quen thuộc của vô số vết thương trong chiến đấu, sự mệt mỏi cơ bắp và phụ trọng cơ thể phải gánh chịu khi sử dụng [Cấm thuật] nhiều lần. Trạng thái [Giải khóa gen] bị cưỡng chế kết thúc, chỉ số tinh thần lực yếu kém của nó không đủ để duy trì.

Trùng mắt, trong cơn đau đớn, ý chí cường đại của nó không cho phép cơ thể gục xuống, Minh lập tức xoay eo, một đồ án đồ lờm xuất hiện trên bụng trái và lập tức rách toạc ra trong chớp mắt.

[Hook King]

Sợi móc xích ma pháp như một ánh chớp đồ lờm phóng vút sang ngang, bắt được một mỏm đá nhô cao trên đường đi và lập tức móc vào, quán chặt lấy nó. Ngay sau đó là “Thu xích”, thằng Minh không thể kéo được cả mỏm đá về nên tất nhiên, nó là thứ bị kéo đi, bay về phía mỏm đá đó.

- Xích... Xích... Xích... Xích... Xích...

Cơ thể vừa bị kéo đi, mặt đất chỗ nó đứng lập tức nổ tung lên trong đợt pháo kích tiếp theo.

Tốc độ vô cùng nhanh của [Hook King] giúp nó tránh thoát đợt pháo kích gần trong gang tấc. Bị kéo đi gần 50 mét, sợi xích ma pháp cũng đã gần thu lại đến điểm đầu. Chủ động kết thúc kỹ năng, sợi xích lập tức biến mất cùng với đồ án triệu hồi. Chạm đất, chùn chân để hoãn sung, chạy thêm vài bước nữa để triệt tiêu hết lực quán tính rồi kết thúc bằng một cái xoay người. Tác dụng phụ của [Giải khóa gen] khiến cho đầu nó đau như búa bổ, hai mắt cũng hoa lên và có cảm giác hơi mất thăng bằng. Minh lập tức khom người, hai chân co lại, một bên đầu gối hơi chạm xuống đất để chuẩn bị cho một cú bật nhảy bất cứ lúc nào. Tay trái nắm lại, thu về sát eo còn bàn tay phải thì trực tiếp xòe ra chống hấn xuống đất để hỗ trợ giữ thăng bằng.

- Cách... Cách... Cách.. Cách...

Bốn con Akuma cũng đồng loạt xoay người, vài họng súng ở mé bên cơ thể chìa thẳng về phía con mồi, sẵn sàng khai hỏa.

Minh trùng mắt lên hết cỡ, làm cho những sợi gân và mạch máu hai bên thái dương nó hằn lên rõ nét. Những cơn đau đầu kịch liệt khiến nó chẳng thể nào suy nghĩ được gì. Bốn con Akuma... Nếu là lúc bình thường thì nó chẳng để vào trong mắt nhưng mà bây giờ... nó kiệt sức rồi. Một con thì còn có thể tiêu diệt, 2 con cố gắng cũng xong nhưng 4 con thì...

Cố vực lên chút sức lực cuối cùng, dù biết rằng không thể nào chiến thắng được nữa, hoặc cũng có khi nó sẽ bị “Ma hóa” nhưng mặc kệ. Buông tay chịu trận không phải là phong cách của nó, dù có chết cũng phải quấy cho tan nát đội hình đối phương. Gồng mình, nhom người, chuẩn bị cho một đợt di chuyển tốc độ cao né tránh đợt pháo kích tiếp theo và áp sát vào cận chiến. Phía bên kia, bốn con Akuma cũng đã hoàn tất ngắm chuẩn, gần chục nòng pháo chìa thẳng vào người thằng Minh, vừa chuẩn bị khai hỏa thì...

- Kinh!... Kinh!... Kinh!... Kinh!... Kinh!...

Một chuỗi tiếng nổ đột ngột vang lên, chắc nịch và vô cùng dồn dập. Tiếng nổ vọng vào trong tai thằng Minh làm cho đôi mắt đã tràn ngập tơ máu của nó lóe lên một tia vui mừng. Đối với nó, âm thanh này không thể nào quen thuộc được hơn vì đây chính là tiếng nổ phát ra từ {Hoa Tuyết 04}, vũ khí của Thủy và được chính đôi bàn tay này chế tạo.

Bốn con Akuma đều bị bao trùm trong bão đạn, những mảnh giáp ngoài của một bên cơ thể gần như lập tức bị tước đi, trơ ra linh kiện bên trong với vô số cơ cấu bánh răng phức tạp. Hàng ngàn đầu đạn sau khi phá tan lớp giáp ngoài đâm vào trong cơ thể vẫn còn dư động năng để đẩy cả người lũ Akuma đi.

Bất ngờ bị tấn công, trận hình của lũ Akuma lập tức tan vỡ, cơ thể bị hỏa lực mãnh liệt đẩy bay đi, bao nhiêu góc độ xạ kích liền mất sạch, ưu thế tập trung hỏa lực nhằm áp chế rồi tiêu diệt tên “Thầy trừ tà” cũng không thể duy trì. Bất ngờ cùng với tổn thương to lớn, thế nhưng, Akuma cấp 1 không biết sợ, chúng chỉ hành động theo bản năng, theo mệnh lệnh của ngài Bá tước và chúng sẽ không bao giờ bỏ chạy trước kẻ thù. Hoảng loạn không đến hai giây, rồi như đã được lập trình đồng bộ từ trước, lũ Akuma đột ngột xoay người, toàn bộ các nòng pháo còn hoạt động được đều dương hết lên và...

- RUỖNHHHHH.....!

Đồng loạt nhả đạn.

...

Cách chỗ bốn con Akuma gần 200 mét, Thủy đang kê {Hoa Tuyết 04} lên một bờ tường đá thấp làm bệ tì, bốn nòng súng máy xếp thẳng hàng dọc theo chiều cao đầu súng nhô lên, ngón tay tì chặt lấy nút bắn và tia lửa từ đầu nòng súng vung ra liên tục.

Đang điên cuồng xạ kích thì bỗng nhiên, Thủy nhìn thấy bốn con Akuma đồng loạt làm một động tác xoay người kì lạ. Động tác này cô đã từng nhìn thấy trong đợt tấn công phục kích đầu tiên của cả tiểu đội. Thầm hô “Không ổn” trong lòng, đây chính là động tác xoay người trước khi đồng loạt xạ kích tất cả các nòng súng của bọn Akuma cấp 1. Quyết đoán buông tay, thả rơi khẩu súng máy một cách không do dự, bàn tay trái cũng đồng thời lướt qua một bao da đeo bên thắt lưng. Vẫy tay lên trước mặt, một tấm thẻ bài phong ấn vật phẩm đã được kẹp giữa những ngón tay và... lóe. Tấm khiên {Băng Sương} to lớn đột ngột xuất hiện, cố định trực tiếp và căng tay trái và được Thủy thuận thế chắn ngay trước mặt.

Chiều này của bọn Akuma là tấn công toàn phương vị, hướng bắn của mỗi viên đạn pháo và hoàn toàn ngẫu nhiên nhưng Thủy cứ phải chắn khiên để phòng, bởi vì lực công phá của đạn pháo Akuma vẫn vô cùng lớn, nếu trực tiếp lãnh trọn một viên thì dù có đến hai trái tim, cô cũng sẽ hi sinh như thường. Và còn vì một lí do nữa, sau lưng cô chính là cái xe lăn chở thẳng Thi và Cô May đứng lặng yên bên cạnh.

- Âm... Âm... Âm...!!!

Đạn pháo rơi xuống những nóc nhà bên cạnh, phát nổ lung tung và...

- Âm...!

Gần như cùng một lúc, tấm khiên {Băng Sương} trên tay Thủy cũng truyền về một chấn động kịch liệt kèm theo âm thanh vang dội của đạn pháo.

- Hự...!

Dù bản thân cấu tạo của {Băng Sương} đã tự động triệt tiêu đi một phần nhưng lực va chạm khi viên đạn pháo phát nổ vẫn đẩy Thủy lùi lại ba, bốn bước, nội tạng trong bụng bị chấn động mãnh liệt và đột ngột làm cho đau quặn, một ngụm máu tươi dâng lên cổ họng rồi ộc cả ra ngoài, cả cánh tay trái trở lên tê dại và mấy đầu khớp xương thì nhừn nhủt. Cổ nén đau đốn trong lòng, Thủy lập tức buông tay, thu lại tấm {Băng Sương} về dạng thẻ phong ấn rồi cũng mặc kệ cho nó rơi xuống đất, cô vội vàng nhào người về đằng trước, nhặt lại khẩu {Hoa Tuyết 04} của mình. Sau khi đồng loạt xạ kích bằng tất cả các nòng súng xong, bọn Akuma sẽ phải mất khoảng hơn 1 giây để khôi phục lại trạng thái bình thường, đây chính là cơ hội phản công bắn trả tốt nhất.

Xốc lại dây đeo, lần này Thủy vác cả thân súng lên vai, ngón tay nhanh chóng gạt nẩy chế độ lên nấc thứ 2.

[Khai triển ống phóng tên lửa]

- Cách... phụt...

Ngay sau khi nẩy chế độ được gạt lên, một mảnh vỏ bọc ở vị trí giữa thân súng hơi bật ra một chút rồi nhanh chóng trôi ngược về phía sau. Nắp khoang khai triển ống phóng tên lửa đã được mở. Từ trong khoang khai triển, ống phóng tên lửa mini dài 30 cm được các khớp chuyển động đẩy ra ngoài, cách thân súng chính 7 cm về phía bên phải. Trong ống phóng, một quả rocket mini đã ở vị trí khai hỏa.

Phía bên trái của thân súng, đối diện với ống phóng tên lửa cũng bật ra một ống ngắm quang học với khả năng hỗ trợ bắt mục tiêu.

Hơi nhíu mày nhìn qua kính ngắm, hồng tâm đã từ màu xanh chuyển sang đỏ chứng tỏ con Akuma đã vào tầm bắn. Thủy dứt khoát bóp cò.

- Phiu...iu... iu... iu...!

Quả rocket mini đầu tiên được châm ngòi rồi phóng ra khỏi ống. Thuốc phóng bùng cháy mãnh liệt phụt về đằng sau. Động năng cực đại được tạo ra đẩy đầu đạn về phía lũ Akuma với tốc độ kinh hoàng, càng ngày càng nhanh.

- Bùm...!

Đầu đạn tên lửa va chạm với mục tiêu tạo ra vụ nổ mãnh liệt. Đầu đạn N2 với sức công phá gấp năm lần C4.

- Cách... Cách...

Ngay khi quả tên lửa đầu tiên được bắn đi, quả thứ hai đã được băng tải đưa vào ống phóng.

- Phiu... iu...!

Rồi quả thứ 3...

- Phiu... iu...!

Ba quả rocket mini, toàn bộ đều rơi vào giữa đám Akuma làm bùng lên ba quả cầu lửa đỏ rực. Thuốc nổ bình thường không thể giết chết được Akuma nhưng lực xung kích mãnh liệt sinh ra từ vụ nổ cũng đẩy dạt lũ quái vật vừa trải qua lễ rửa tội của “Đạn phép” ngã lăn ra tứ tán, đội hình “Điểm hỏa lực tập trung” tan vỡ hoàn toàn.

- Cách...

Nhảy chế độ tự động này về 0. Ở chế độ [Khai triển ống phóng tên lửa] này, cơ sở đạn dự trữ trong thân súng chỉ là, sau khi sử dụng hết mà không tiếp tục nạp đạn vào thì súng sẽ tự động trở về hình dáng cơ bản để chuẩn bị cho các chế độ tấn công tiếp theo, và tất nhiên, trong tình hình chiến đấu cấp bách này, việc nạp lại đạn là không hề khả thi, thời gian không cho phép. Thêm vào đó, Thủy cũng biết, thằng Minh sẽ nhân cơ hội mà lao vào cận chiến ngay, hỏa lực bao trùm bây giờ đã không còn cần thiết.

Thấy lũ Akuma bị bắn cho ngã trái ngã phải, mấy nòng pháo nổ vu vơ, thừa thớt, đây là thời điểm phản công tốt nhất cho Minh áp sát. Không bỏ lỡ thời cơ, nó lập tức bật người, phóng đi, vòi xả nhiệt trên hai mu bàn tay liên tục nổ mạnh cung cấp thêm động năng cho cơ thể. Cả người nó như biến thành một viên đạn pháo rơi vào giữa đám Akuma, để lại một chuỗi tiếng nổ liên hoàn sau lưng.

- Phốc...

Lao thẳng vào một con Akuma gần nhất, Minh vẫn không hề giảm tốc độ. Trong lúc di chuyển, nó tranh thủ xoay vai, cánh tay trái giơ lên, mấy ngón tay cong lại thành một thủ trào. Đâm sầm vào người con Akuma với tốc độ vẫn nhanh như vậy, nó đột ngột vận eo, thủ trào xuất ra, cả bàn tay bọc trong kim loại vỏ thẳng vào mặt con quái vật.

[Hắc Hổ Môn trào pháp – Đào Tâm]

- Âm...!

Như một thứ gì đó giòn và dễ vỡ, trước đòn tấn công của thằng Minh, cơ thể kim loại của con Akuma bỗng nhiên trở lên mong manh khác thường.

- Xoàng...! Rộppppp.....!!!

Chiếc mặt nạ vô cảm đặc trưng của loài Akuma gắn vào giữa cơ thể hình cầu bị đánh cho vỡ nát ra một nửa, cánh tay trái bọc trong đôi găng tay kim loại của thằng Minh đục sâu vào trong người con Akuma ngập đến tận khuỷu. [Minh hòa] bùng lên, thiêu trụi linh hồn con quái vật.

- Xoẹt...!

Rút cánh tay ra khỏi cái xác con Akuma, tiếng kim loại ma sát vào nhau nghe buốt lịm. Trực tiếp đạp chân vào xác con quái vật, cả người nó lại mượn lực phóng đi, tiếp tục lao vào người con Akuma gần đó, hai cánh tay cùng vung lên, rực lửa.

Lao vào tấn công lũ Akuma không chỉ có thằng Minh mà cùng lúc đó, ở một phương hướng khác cũng có một bóng đen với cái đuôi trắng muốt phóng đến bằng những bước nhảy vô cùng linh hoạt.

Bé Lan. Tất cả các thủ đoạn công kích của em đều mang sát thương linh loại, thế nhưng, muốn đạt được hiệu quả lớn nhất, em bắt buộc phải tiếp cận đối thủ của mình trong một phạm vi thích hợp.

50 mét, đó là cự li công kích xa nhất của bé Lan, nhưng để đạt được hiệu quả cao nhất, em phải thực hiện tấn công ở trong cự li từ 10 đến 20 mét. Ở trong cự li đó, bé nhất thiết phải phối hợp với một người đồng đội đủ cứng để có thể chống chịu những đợt tấn công của đối thủ cho mình. Bé phối hợp với một trong hai thằng là tốt nhất, nếu không thì chị Thủy cũng được, lúc đó, bé sẽ đủ sức để tham dự trận chiến với Akuma level 2 hoặc “Thầy trò tà”. Còn bây giờ, đối phó với lũ Akuma level 1 không có ý thức, lại bị chị Thủy bắn cho choáng váng thế này thì mình bé cũng đủ.

Khi thằng Minh giết xong con Akuma thứ nhất, bé cũng vừa kịp tiếp cận một trong số ba con Akuma còn lại, lập tức vẫy đuôi.

- Đoàng... Đoàng... Đoàng...

Chiếc đuôi dài trắng muốt mỗi một lần ve vẩy là lại có một viên đạn được bắn ra từ nòng súng [Thánh Quang] găm thẳng vào mặt con quái vật.

- Xi... Xi... Xi...

Chỗ bị bắn trúng lập tức bốc lên một làn khói đen, các mảnh kim loại cạnh miệng vết thương bắt đầu có dấu hiệu rã ra, không thể phục hồi.

Rít lên một tiếng, con Akuma cố gắng xoay người, một vài nòng súng hướng về phía bé Lan, tiến hành bắn trả.

- Uỳnh...

Nền đá cứng vỡ nát khi bị pháo kích nhưng bé Lan đã linh hoạt nhảy khỏi vị trí đó từ lâu rồi. Linh hoạt chạy nhảy quanh người con Akuma, Lan vừa né tránh đạn pháo bắn tới chỗ mình, vừa vẫy đuôi bắn trả, ba quả cầu ánh sáng cũng ngấm ngấm tụ tập quanh người.

Nhanh tay tiêu diệt con Akuma thứ hai, Minh biết, thời gian [Cấm Thuật] của nó đã sắp kết thúc rồi. Nhận ra có bé Lan đến tiếp viện, nó lập tức phóng đến chỗ con Akuma còn lại cuối cùng. Con Akuma vừa loạng choạng đứng lên, còn chưa kịp xạ kích thì đã bị Minh lách người vào giữa những nòng súng quanh người. Xuống tấn, bàn tay trái khế chạm vào cái mặt nạ vô cảm giữa thân người, rồi đột ngột vung tay, hàng loạt tiếng nổ liên liên tiếp vang lên:

- Pằng... Pằng... Pằng... Pằng...!!!

[Tứ Linh thức: Thanh Long giao sát – Đắm liên hoàn]

Lợi dụng sự đàn hồi của mỗi bó cơ cùng với lực phản chấn của cú đâm trước để thực hiện cú đâm tiếp theo, tốc độ công kích của nó vốn đã vô cùng nhanh nay có thêm chế độ “Xả nhiệt” trên đôi gang tay {Hắc Liên Hoa} thì càng thêm kinh hoàng. Hàng chục cú đâm điên cuồng giáng xuống mặt con Akuma trong một thời gian cực ngắn, hai ngọn lửa trên mu bàn tay thiêu trụi cả sinh mệnh lẫn linh hồn.

Con đau đầu ngày càng kịch liệt, cơ thể dù ở trong trạng thái [Cấm Thuật] cũng vẫn cảm thấy rõ ràng, hai mắt thằng Minh bây giờ đã tối xầm cả lại, chẳng nhìn được cái gì. Cẩn rằng, điên cuồng vùng tay, chân liên tục bước lên phía trước và những cú đâm được tung ra như một hành động bản năng của cơ thể.

Phía bên kia, con Akuma bắn nhau với bé Lan đã gục xuống, trên mặt chỉ chút lỗ đạn còn cơ thể thì bị khuyết mất nguyên ba khoảng lớn. Ban nãy, trong lúc né tránh, Lan đã dùng kỹ năng [Quang Đạn] tranh thủ tạo ra ba quả cầu ánh sáng di chuyển quanh người. Rồi đột ngột rút ngắn khoảng cách, để cho ba quả cầu ánh sáng đập thẳng vào người con quái vật, ba vụ nổ ánh sáng bùng lên, mang đến tổn thương nghiêm trọng cho con Akuma quái vật.

Lan trực tiếp đứng hẳn lên người con Akuma, cái đuôi tiếp tục vùng vẫy bồi thêm vài viên đạn thẳng vào cái mặt nạ vô cảm giữa người, thẳng cho đến khi thông báo điểm thương vang lên trong đầu, em mới thở ra một hơi mà ngừng công kích.

Chỗ thằng Minh, con Akuma chỉ còn lại cái xác kim loại không hồn. Thằng Minh cũng gục xuống, [Cấm Thuật] kết thúc, sức mạnh tiềm năng bị ép đến cực hạn, thể lực cũng bị vắt sạch không còn, nó trực tiếp ngã lăn ra, bất tỉnh.

Trận chiến tạm thời kết thúc, cả một khoảng thành phố đã bị cây cho nát vụn. Không còn tiếng súng nổ, không còn những âm thanh va chạm mãnh liệt và tiếng đổ sập công trình, không gian bỗng nhiên yên tĩnh lạ.

Bé Lan ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn quanh, những mảnh xác của lũ Akuma nằm rải rác khắp nơi, thằng Minh gục dưới đất và phía đằng xa, giữa đồng cỏ nát là cơ thể của những người đồng đội, không khí thấm đẫm mùi máu tươi. Đánh bại đối thủ nhưng không hề có niềm vui chiến thắng, một sự thất lạc và nỗi hoảng hốt vô danh bỗng dâng lên trong lòng. Bé bỗng nhiên sợ hãi, những giọt nước mắt đã dâng lên bờ mi chực rơi xuống má thì đúng lúc đó, Có May đẩy chiếc xe lăn chở thằng Thi tiến ra khỏi làn khói bụi từ từ đi về phía chiến trường...

.....

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 37: Những Gì Sau Cuộc Chiến

Vài lời đầu chương: Tụi mình vừa tiến hành up lại toàn bộ các chương của KDL trên tàng thư viện để tiến hành khắc phục các lỗi chính tả, lỗi đánh máy còn sót lại. Chỉnh sửa các lỗi diễn đạt và một số lỗi logic của các chương đầu (Lúc đó mới viết nên còn rất non tay... ^_+). Đăng bổ sung chương 7.1

Vậy nên, tụi mình thông báo để có bạn nào đem truyện sang diễn đàn hoặc trang web khác, nếu có thể thì chỉnh sửa lại hộ tụi mình, dù sao thì bất cứ ai cũng muốn được thưởng thức tác phẩm một cách hoàn hảo nhất, phải không ^_+

ps: c16 của quyển 2 bị đăng thiếu trên tàng thư viện, các bạn có thể vô page riêng của nhóm để cập nhật thêm.

Các bạn đem đi nơi khác, làm ơn giữ lại vài dòng này. Cảm ơn!

^_+

.....

Thi đưa mắt liếc qua chiến trường, nhanh chóng đánh giá sơ bộ tình hình hiện tại. Thằng Minh bây giờ lại phé rồi, đằng xa là cơ thể của mấy bọn Nam diễn nằm yên không nhúc nhích, chẳng rõ còn sống hay là đã chết. Cả một khoảng nhà cửa lớn bị cây cho tan tành, sụp đổ lung tung chẳng khác nào vừa bị một đại đội xe tăng cán quét vậy. Cũng may là em búp bê Lala và mấy đứa không thể chiến đấu còn lại đã kịp thời chạy vào đường hầm thoát hiểm trước khi trận chiến nổ ra, bây giờ, mặc dù cửa hầm đã bị vùi trong đồng cỏ nát nhưng ít ra thì những người trong đó cũng còn sống.

Đằng sau thì là lũ Akuma cấp 1 đang kéo tới ngày một đông, chỉ với lực lượng còn lại thì việc chống đỡ là không thể.

Bây giờ phải lập tức chạy đi.

Chạy đi đâu..? Bọn nó không thể bay nên không thể thoát lên trời. Đột phá trên mặt đất thì vô cùng nguy hiểm, bọn thằng Thi lúc vừa rồi cố tình thu hút sự chú ý của đám Akuma để dẫn chúng đi vòng vòng quanh đây nhằm câu thêm chút thời gian cho thằng Minh, việc đó đã thành công nhưng cũng vô tình làm cho vị trí này bị vây kín bởi lũ Akuma đó.

Vòng vây đã xiết lại quá chặt rồi, bây giờ chỉ có 4 đứa bọn nó lao ra còn khó khăn chứ đừng nói đến việc phải mang theo một đám “Không có đủ sức kháng cự” và “Đã bất tỉnh nhân sự” bên mình.

Trên trời dưới đất đã không lối thoát, vậy chỉ còn cách duy nhất là lại chui tiếp xuống đất thôi.

Vội [Thiên Nhân], Cỏ May nhanh chóng tìm được vị trí lối vào của đường hầm thoát hiểm bên dưới một đồng đồ nát. Rồi Thủy, sau khi thu hồi lại những vũ khí của mình liền lập tức chạy tới, bắt đầu dọn dẹp đồng đồ nát bên trên để mở ra lối vào. Cùng lúc đó, Cỏ May cũng để thẳng Thi lại gần chỗ Thủy mà chạy ra phụ bé Lan khênh thẳng Minh. Bốn đứa Nam điện, Du, Lực và cả Văn cũng nhanh chóng bị Cỏ May tìm ra và được khênh về, tất cả đều chỉ còn thoi thóp thở.

Với thể lực cao gấp rưỡi lần người thường, đồng đồ nát đè lên cửa hầm thoát hiểm cũng không nhiều lắm nên rất nhanh, hai đoàn người đã gặp được nhau. Đã tưởng sẽ mất hết đồng đội, tưởng mình bị chôn sống, mạnh mẽ như cô bé Linh cũng phải nhào vào lòng Thủy mà òa khóc nức nở, cả người bụi đất lấm lem hòa vào với mồ hôi, bết chặt.

Không còn bao nhiêu thời gian, Thi lập tức hô những người còn đứng được chuyển cả bọn đang bất tỉnh vào bên trong, dù bên trong hầm thoát hiểm có bị sập đến không chạy được thì ít nhất cũng tranh thủ được chút thời gian nữa để nghĩ ra cách đối phó với tình cảnh này. May mắn hơn, nguy trạng của hầm thật tốt biết đâu bọn Akuma sẽ bỏ luôn qua chỗ này.

Đường hầm thoát hiểm vốn đã bị sập một đoạn đằng trước cản trở tiến lên, điều này thẳng Thi đã biết từ khi mới nhận được tín hiệu cầu cứu của tiểu phân đội hộ tống rồi, nó chỉ hi vọng là đoạn không gian giữa cửa hầm và chỗ sập không quá nhỏ để cả lũ có thể trốn vừa. Bọn nó có mười ba người tất cả và có đến quá nửa trong số đó là không thể nào tự đứng được.

Phía bên ngoài, Thủy đang dùng thể bài phong ấn để chuyển từng mảng đá về bịt kín cửa hầm. Còn thẳng Thi thì vừa hỏi Cỏ May về chiều sâu của đoạn hầm thoát hiểm này vừa nhờ cô đẩy xe lăn đưa nó tiến vào sâu hơn, nhìn cho chính xác.

Cỏ May không trả lời câu hỏi của Thi, cô chỉ lặng lẽ đẩy xe lăn đưa nó vào sâu hơn.

Mới chỉ tiến vào hơn 5 mét, ánh sáng tán xạ từ bên ngoài vào trong đã tắt hết, không thể chiếu tới nơi. Trước mắt tối đen như mực, không có [Thiên Nhân] như Cỏ May, Thi liền rút chiếc đèn ma pháp {Thanh Tinh} ra và vận nùm công tác. Ánh sáng xanh nhẹ nhàng bùng lên và trước mắt Thi là một đồng đồ nát chắn ngang đường hầm. Không ngoài dự tính của nó, chỉ trừ một điểm duy nhất. Ở vị trí chính giữa đồng đồ nát, đá vụn đã bị móc ra thành một lối đi nhỏ vừa đủ cho một người qua.

Thi sừng sốt...

Vội vàng quay đầu lại nhìn về phía những kẻ vừa bị chôn trong này. Bà cô Hoàn vẫn còn bất tỉnh, ông lão Guzol thì đã gần đứt xa trời, Thi nhìn về phía Lala và Linh, nhìn vào đôi bàn tay của họ, nó khẽ gật đầu. Dù lối đi chỉ được móc vào sâu hơn 1 mét và còn chưa thông được qua bên kia nhưng như vậy đã là tốt lắm rồi, điều quan trọng mà Thi nhìn thấy đó là tinh thần không bỏ cuộc, có trong hoàn cảnh xấu đến mức nào cũng vẫn giữ hi vọng sống và kiên trì tiến lên. Nhẹ cười, hai cô bé này rất hợp với ý nó.

Thủy đã xếp viên đá cuối cùng lên cửa hầm thoát hiểm. Ánh sáng từ bên ngoài len lỏi qua những khe hở nhỏ li ti của những mảnh đá không chòng khít lên nhau, chiếu từng vệt sáng muôn hình vạn trạng lên khuôn mặt của những người bên trong. Lũ Akuma đã tới rất gần rồi. Bây giờ mà còn tiếp tục đào vào nữa thì sẽ có cơ hội thoát xuống hệ thống kiến trúc ngầm nhưng điều đó là vô cùng liều lĩnh. Cấu trúc của lớp đồ sập không hề ổn định, đào tiếp vào mà không có biện pháp chống nóc đảm bảo thì tại nạn sập hầm như chơi. Hai cô bé kia chỉ với tay không mà móc được vào những hơn một mét vẫn chưa bị sập hầm là đã may mắn lắm rồi. Lại còn chưa kể đến động tĩnh có thể sẽ thu hút sự chú ý của đám quái vật bên ngoài, tụi nó lại tập trung pháo kích và chỗ này thì đứt hết cả lũ.

Mấy đứa trọng thương vẫn còn xuất huyết không ngớt, mùi máu tanh nồng nặc cả căn hầm. Máy cô gái vội vàng xúm lại, băng bó qua loa cho cả bọn. Còn mùi máu tanh thì Thi bảo là cứ để mặc kệ, dù sao thì khắp nơi trên khoảng chiến trường này vốn đã đồ đầy máu của mấy đứa bọn nó rồi.

- Tới... 50 mét...

Cỏ May bất chợt khẽ nói, rất đơn giản và hết sức nhẹ nhàng nhưng cũng đủ để bóp nghẹt trái tim của mỗi người nơi đây. Lũ Akuma đã kéo tới nơi, và 50 mét thì thực sự là vô cùng gần. Không gian như thoáng lắng đọng cả lại, tất cả mọi người đều bất giác ngừng hết mọi việc trên tay, giương những con mắt lo lắng nhìn nhau, sợ hãi không dám nói một lời. Dù không thể giống như Cỏ May, trực tiếp nhìn thấy tình hình bên ngoài nhưng mỗi người nơi đây đều có cảm giác cả người phát lạnh, lúc nào cũng như có vô số họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào người mình. Chỉ cần bản thân cử động một chút, thở mạnh một chút thôi là những nòng pháo đó sẽ lập tức khai hỏa, thổi bay mạng sống của mình. Bầu không khí trong hầm trú ẩn bây giờ căng lên cực điểm.

Chen chúc nhau trong một khoảng không gian chật hẹp, kín mít và chìm hẳn dưới lòng đất không khác gì một hầm mộ, phía bên ngoài thì là những con quái vật giết người. Sự uy hiếp sinh mạng và cảm giác “Không thể trốn chạy” khiến cho mỗi giây trôi đi như dài hàng tiếng. Sự khủng bố về tinh thần còn tiếp tục kéo dài những gần 10 phút, sau khi Cỏ May khẽ phát tay và nhẹ nhàng thông báo rằng: “Lũ Akuma đã bắt đầu tản ra, chỉ còn có vài con lảng vảng quanh đây” thì tất cả những đứa còn lại mới an tâm thở ra một hơi thật dài, cơ thể triệt để thả lỏng, thực sự nghỉ ngơi.

...

Thẳng Thi lách cách di chuyển chiếc xe lăn của mình lại gần chỗ đặt nằm mấy đứa còn bất tỉnh. Từ lúc bọn Akuma tản ra bây giờ đã 5 phút rồi, Cỏ May cũng đã kiểm tra kỹ rồi báo với nó rằng bên ngoài, trong phạm vi hơn 100 mét – tầm nhìn [Thiên Nhân] cũng chỉ còn lại một, hai con Akuma vật vờ đi lung tung giữa những bức tường đồ nát. Vị trí của 2 con Akuma đó cũng chẳng gần chỗ này nên khi bên dưới đất phát ra một chút động tĩnh, Thi vẫn tin

rằng, nó là không đủ để gây ra sự chú ý.

Thi đã xem qua thương thế của mấy đứa còn đang bất tỉnh rồi, bà cô Hoàn thì là do mất máu và sốc tâm lý thôi, chẳng mấy chốc là sẽ tỉnh lại. Thăng Minh thì đơn thuần là kiệt sức thoát lực. Du đã cắt cả hai tay, cũng là đau đớn và mất máu nhiều nên ngất đi chứ còn những vị trí yếu hại trên cơ thể lại không tổn thương gì nhiều. Cậu bé Văn cơ thể vẫn còn nguyên vẹn nhưng thất khiếu đều xuất huyết, Thi biết, cái này là triệu chứng của tổn thương não và hao tổn tinh thần lực quá độ mà ra. Trong tình trạng này, cậu bé sẽ không chết nhưng có tỉnh lại được hay không thì Thi chịu, nó chẳng biết làm cách nào ngoài việc bảo bé Lan cạy mồm cậu nhóc ra mà rót và trong đó và lọ dung dịch khôi phục bổ sung tinh thần cấp tốc cả. Vấn đề thực sự nghiêm trọng là hai đứa còn lại, Lực và Nam điên.

Cơ thể của hai kẻ này đều chồng chất vết thương, máu nhuộm đỏ người. Thi đã nhìn thấy cánh tay phải của Nam, không quá ngạc nhiên về cái lỗ giữa bàn tay và những đường vân còn chưa tắt hẳn, nó lắc đầu vì lo lắng cho thương tích của Nam hơn. Cả người Nam đều bị vô số vết cắt với mọi cấp độ nông sâu dài ngắn băm qua một lượt, đôi chỗ da thịt còn cháy đen bốc mùi khét lẹt. Cả cánh tay phải vụn vẹo một cách bất quy tắc chứng tỏ xương cốt bên trong đã gãy không ít mảnh rồi. Không chỉ có xương cánh tay mà còn nhiều nơi trên cơ thể hẳn, xương cù đã gãy vụn hoặc trật khớp. Rồi thì tổn thương nội tạng, vết thương mà với trình độ hiện nay, chẳng đứa nào trong tiểu đội có khả năng can thiệp vào đáng kể cả. Hơi thở của Nam thì ngày càng mong manh, ngực chỉ khẽ nhấp nhô lên trong mỗi nhịp hít vào.

Khác với Nam, trên người chủ yếu là những vết cắt sâu hoắm, dài ngoằng, thương thế của Lực là những vết thương do va chạm gây nên. Cả cơ thể cao lớn với những bó cơ chắc nịch, đến tận bây giờ vẫn còn gồng lên như tảng đá. Thế nhưng bây giờ, trên tảng đá đó là vô số vết bầm tím, vết lõm vào của bó cơ khi nhận một lực va chạm thật mạnh và vết lòi ra do xương bị đánh gãy đâm vào trong từng thớ thịt. Một số chỗ, cơ thể còn bị đánh cho hoàn toàn nát ra. Tình trạng của Lực, có vẻ còn nguy kịch hơn của Nam điên gấp mấy lần.

Cứu người không thể chậm trễ, Thi lập tức ra tay ngay. Đầu tiên, nó sẽ cứu tỉnh thằng Minh dậy trước. Thương thế của mấy đứa còn lại quá nghiêm trọng rồi, một mình nó không thể nào xử lý được hết nên đành phải đánh thức cả thằng bạn của mình dậy để yểm trợ.

Thằng Minh chỉ đơn thuần là kiệt sức thôi. Những cái trạng thái “Kiệt sức” này là do [Cầm Thuật] vắt hết sức mạnh tiềm năng của cơ thể mà gây ra, thể lực tiêu hao một cách triệt để nên “Đánh thức” kiểu bình thường là vô dụng, Thi cần một tác nhân nào đó mạnh hơn nhiều lần.

Nhờ Thủy còi lóp áo ngoài của thằng Minh để lộ ra lồng ngực, Thi dán vào đó hai tấm dính dẻo to như hai bàn tay, có dây nối đến một giác cắm tròn như giác cắm tai nghe nhạc vậy. Lại lấy ra một thiết bị hình hộp trông như đài cát-sét, Thi cắm cái giác cắm vào một trong những lỗ kết nối trên thân của thiết bị đó. Vặn một cái núm trên thân thiết bị làm cho kim chỉ của một màn hình hiển thị nhảy lên liên tục như đang dò tần số. Điều chỉnh thêm vài công tắc và cần gạt nữa, Thi liền ấn vào cái nút đỏ được đóng khung đặc biệt và cách riêng ra một chỗ.

- Tạch... Tạch... Tạch... Tạch... Tạch...

Âm thanh như có vô số các tia điện nhỏ liên tục đánh lép bép ra không khí. Nguồn tĩnh điện lớn hàng ngàn vôn nhanh chóng tích lũy vào trong một bản tụ đặc biệt rồi bất chợt phóng ra, thông qua hai miếng dính trên ngực thằng Minh mà sốc thẳng vào cơ thể nó trong một thời gian cực ngắn.

- Hự ự!!

Cả cơ thể thằng Minh bị giật nảy lên làm giật mình mấy đứa con gái đang quan sát bên cạnh. Hai mắt nó cũng đột ngột mở ra, miệng học ra một hơi trọc khí. Thằng Minh đã tỉnh.

- Hít... Phù...!

Tham lam hít thở không khí xung quanh. Luồng tĩnh điện lớn hàng ngàn vôn chạy dọc qua cơ thể như một liều thuốc kích thích vô cùng mạnh đánh thức tất cả mọi giác quan trên người nó. Cái cảm giác hơi tê tê át đi hết đau nhức do vết thương, do cơ bắp ngộ độc Axit lactic và do tác dụng phụ của [Cầm Thuật]. Khẽ cử động mấy ngón tay, cảm giác như cơ thể mình vừa được làm lại vậy, và bây giờ ý thức lại phải mất thời gian làm quen, rất thú vị. Minh biết, cái “Tê tê” sáng khoái toàn thân này chỉ là tác dụng đánh lừa hệ thần kinh của dòng tĩnh điện mà thôi, một lúc nữa, những cơn đau nhức sẽ trở về với nó.

Chống tay ngồi dậy, Minh đảo mắt nhìn quanh: “Cả team còn gần đủ, vậy là hành động cứu viên của mình cũng coi như là đã thành công rồi...” Mỉm cười khi nhìn thấy Thủy: “Em không sao... Vậy là tốt lắm rồi!” Đang định lao đến lại gần để “Tay bắt mặt mừng, ôm hôn thăm thiết” như những người thân yêu trao cho nhau mỗi khi gặp lại sau cuộc chia li thì...

Thằng Minh vừa mới nhấc chân lên, chưa kịp chạy được bước nào thì thằng Thi ở phía sau đã “Mặt không cảm xúc” nhấn thêm một phát nữa vào cái nút đỏ vừa rồi. Dòng tĩnh điện không lồ truyền qua hai tấm dính vẫn còn gắn trên ngực thằng Minh mà sốc thẳng vào người nó.

- Hự... ờ ờ ờ ờ...!

- Rầm...

Tĩnh điện không giết được người nhưng cũng là cho toàn thân tê dại một phen và một lần nữa quật thằng Minh xuống với nền đất mẹ.

Vội vàng vùng dậy, Minh lao về phía thằng bạn đều, gân xanh nổi lên đầy mặt:

- Thằng chóa! Mày làm cái con lợn gì vậy!? Cố tình chơi bỏ đấy à!!!

- Mày cứ hiểu lầm. Tau thấy mày tỉnh dậy nên vui quá lỡ tay nhấn thêm phát nữa coi như là ăn mừng đấy mà.

- Ăn mừng cái mông nhà mày đây, mắt con mẹ nó hết hình tượng vĩ đại của tao rồi còn đâu. Mà để đánh thức con người cao quý như tao đây thì mày cũng phải thực hiện những biện pháp nhẹ nhàng và cao quý cho xứng với cái đẳng cấp con người của tao chứ, ít nhất cũng phải là “Linh tài, địa bảo, nhân sâm, tiên dược” chứ ai cho phép mày dùng cái máy kích điện tự chế để đánh cá thể này.

- Bỏ thích thể đấy, ý kiến cái lọ! Để lần sau bỏ dৌদầu ăn vào đầu cho mày tỉnh lại nhé con đĩ.

- Cái gì!? – Minh sùng sốt hỏi lại – Được thể thì còn gì bằng...!

Trong khi gây sự với nhau, Minh cũng đã tranh thủ quan sát tình hình xung quanh, và nó nhìn thấy thương thể nghiêm trọng của mấy đứa còn lại. Biết rằng đây không phải là lúc để đùa giỡn, nó chủ động kết thúc trò đùa.

- Tránh xa bỏ mày ra, thằng đĩ. Đi mà lo cho thằng đệ của mày đây này!

Thi cũng biết ý, lập tức nói tình trạng nguy kịch của Nam điên và Lực ra cho thằng bạn mình.

- Ca này khó đây...! – Minh về cảm nói.

- Tao cũng nghĩ vậy... – Thi phụ họa theo.

- Tồn thương quá nghiêm trọng, mất máu quá nhiều. Thậm chí, đồng chí Lực còn bị đánh nát nhiều đoạn nội tạng. Hài...! Chúng ta không có chuyên môn. Chúng ta không có dụng cụ. Có thực hiện cấp cứu cũng chỉ là đánh bạc với tử thần thôi, trong đó chúng ta nắm chắc tám phần thua rồi – Thằng Minh cẩn thận vừa xem đi xem lại thương thể của hai đứa đồng đội vừa nhận xét, nét nghiêm túc hiem hoi bắt đầu hiện dần lên khuôn mặt.

- Kệ đi. Cứ tiến hành cấp cứu chứ để mặc cho bọn nó chết đi thể này không được. Làm... ít nhất còn có chút cơ may – Thi quyết đoán nói. Nó bắt đầu ra hiệu cho Cỏ May sau lưng mình lập tức chuẩn bị vị trí và dụng cụ cấp cứu cần dùng.

Một tấm nylon dày trải ra lót nền, phủ thêm một tấm ga trắng mới tinh lên trên, cả ba thằng Nam điên, Lực và Du đều được nhẹ nhàng đặt nằm ngang trên đó, thương thể của cả ba đứa nó sẽ được tiến hành xử lý lại cùng một lúc.

Một bên chân của cả ba đứa thương binh, chiếc hộp y tế đa năng {Mistletoe Blood 1.0} được khai triển hoàn toàn, những ngăn hẹp vốn được xếp tầng tầng lớp lớp với nhau trong thân hộp thì nay xòe hết ra ngoài, cả thân hộp biến thành một giá đỡ vô số dụng cụ y tế và thuốc cấp cứu các loại, vô cùng thuận tiện cho việc sử dụng tức thì.

Một bên, thì là từng cuộn, từng cuộn băng gạc được bé Lan lấy từ trong chiếc ba lô không gian ra, cùng với đó là bình xịt thuốc sát trùng, thuốc cầm máu, băng dán phục hồi và vài cái chậu để rót nước nóng vào.

Thằng Thi được Cỏ May đỡ xuống, ngồi giữa Nam điên và Lực. Thủy và Linh ngồi cạnh Du. Còn thằng Minh, nó đứng một bên kiểm tra lại dụng cụ lần cuối cùng:

- Dao mổ vô trùng, kim châm tĩnh điện, ống chích đã chứa sẵn thuốc trợ tim, dung dịch chống đông máu, máy sốc điện biến tần đa năng và bát hương, bàn thờ cùng với mâm ngũ quả... Coi như là tạm đủ.

Khẽ lăm bằm trong mồm, nó liền lập tức quay ra nói:

- Chuẩn bị xong. Lập tức tiến hành cấp cứu theo phương pháp “Đông – Tây y kết hợp cứng”.

....

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 38: Mất Mát

“Đông – Tây y kết hợp cứng”.

Minh vừa nói xong, cả bọn liền lập tức hành động ngay. Theo từng câu lệnh hướng dẫn của hai thằng, tiến hành cấp cứu đồng loạt ở cả ba đứa thương binh nghiêm trọng ngay lập tức.

- Loại bỏ trang phục bệnh nhân...

- Thuốc trợ tim chích trực tiếp vào trong tĩnh mạch...
- Sát trùng phần cơ thể được chỉ định chuẩn bị cho châm cứu kích thích tiềm năng...
- Kích thích huyết vị bằng cách sốc trực tiếp tĩnh điện vào kim châm...
- Nắn lại các khớp xương bị trật...
- Chuẩn bị dao mổ cho phẫu thuật tháo khớp các phần cơ thể đã bị giập nát hoàn toàn...
- Bàn thờ đã sẵn sàng... Chuẩn bị thấp hương... Dâng lễ...!

Bỏ mặc những bước xử lí cuối cùng cho mấy cô gái, hai thằng lết ra, quỳ mọp trước cái bàn thờ vừa tự chế mà lăm bằm khăn vải:

- Nam mô a di đà phật... Con lạy thánh Ala... Con lạy bà La sát... Ôi giàng ơi!!! Amen...

Hai thằng bọn nó không phải là bác sĩ, bọn nó là những chiến binh, cách giết người thì không thiếu, nhưng mà cách cứu người thì... bọn nó móc đầu ra. Làm được đến bước này đã là cố gắng hết sức rồi, còn lại, có qua được hay không toàn bộ phải trông chờ vào tiềm lực sinh mệnh, cộng thêm phần nhiều là may mắn của bản thân mấy đứa kia thôi.

.....

Hai tiếng sau mọi nỗ lực cấp cứu cuối cùng, tình trạng của Du đã tốt lên trông thấy, Nam điên chưa chuyển biến gì nhiều nhưng ít nhất thì hơi thở cũng dần ổn định lại. Chỉ có Lực, là ngày một xấu đi. Cơ thể cậu ta bắt đầu co giật, những đường vân đỏ hiện lên nơi trái tim rồi tự động lan ra khắp người trong khi ý thức vẫn còn chưa tỉnh lại. Cơ bắp toàn thân cứ gồng lên một cách bất quy tắc, gân guốc nổi lên chẳng chịt và khuôn mặt thể hiện vẻ thống khổ vô cùng.

Rất nhanh sau đó, những cơn co giật của Lực bắt đầu mạnh dần lên, giống như là đang thống khổ gãy dũa, lớp băng gạc quấn ngoài nhanh chóng thấm đầy máu tươi.

Thấy tình hình có vẻ không ổn, Minh lập tức chạy tới nơi. Nó thấy, cứ mỗi lần co giật, từng bộ phận cơ thể của Lực đều vượt quá biên độ động tác, cơ bắp vặn xoắn vào với nhau làm cho toàn bộ các vết thương cũ cứ lần lượt mà bung hết ra, những đường chỉ khâu rách toạc, phụt đầy máu tươi.

“Không được, cứ thế này thì chẳng mấy chốc nó sẽ chết vì ngoại thương và mất máu”. Thầm nghĩ trong đầu, Minh vội vàng dùng hai tay cố ấn cơ thể của Lực xuống, không cho nó gãy dũa nữa. Nhưng có vẻ không ăn thua, Minh cảm thấy dưới hai tay mình là cơ thể của một con trâu điên chứ không phải là người nữa. Dù với thương tích đầy mình nhưng mỗi lần co giật, Lực đều hất nẩy cả người thẳng Minh lên.

Một mình thì không ăn thua, Minh lập tức kêu cả đám còn lại xúm vào, giữ chặt lấy Lực, không cho cậu ta gãy dũa tự làm bị thương mình thêm nữa. Bản thân nó thì lập tức phối hợp với thằng Thi vừa lết đến nơi nhanh chóng xử lí những triệu chứng xấu vừa phát sinh này.

Cầm một cây kim châm cứu trên tay phải, tay trái đưa lên mặt chùi đi vết máu vừa bắn từ cơ thể Lực vào, Thi điên tiết chửi:

- Mẹ kiếp! Thằng này có phải là cao thủ ẩn danh không vậy? Cơ bắp nó liên tục chuyển động làm tao không thể nào bắt được chính xác huyết vị để châm cứu, cái này chẳng phải là [Vi Không] đẳng cấp cao hay sao...?

- Bỏ kim châm đi, điểm huyết bằng tay cũng được. Tao sẽ chích thuốc an thần thẳng vào động mạch cổ hỗ trợ cắt cơn co giật này. – Minh vội vã nói, trong lúc đó nó cũng hợp lực với Thủy, đè chặt đầu của Lực xuống mà cầm một ống tiêm vào cổ hần.

Hai cánh tay vung lên, Thi dùng một tốc độ cực nhanh điểm qua một loạt huyết vị trên cơ thể Lực, thủ pháp nhìn qua vô cùng thuần thục nhưng Thi biết, nó đã điểm hụt hơn quá nửa rồi. Không dừng lại chút nào, nó lập tức nhặt lên một ống chích cầm thẳng vào ngực Lực, “Thuốc trợ tim tiêm thẳng vào tĩnh mạch”.

- Huyết áp đang tăng cao... Mẹ kiếp, thành mạch máu sẽ không chịu nổi mất! – Minh hét hoảng nói. Cùng lúc đó, toàn bộ cơ thể Lực cũng co giật mạnh lên một cái, máu phụt mạnh qua các miệng vết thương, bắn đầy vào cả đám người xung quanh đang cố gắng đè hấn xuống.

- Miệng vết thương lại tự vỡ ra rồi. Chết tiệt! Nó vẫn còn gãy... Mọi người giữ chặt lấy nó, lập tức cầm máu!

- Lan đâu, nói ống thở Ôxi cho nó...

- Hết cơn co giật rồi, nhưng cơ thể nó cứng ngắc à...

- Mẹ kiếp, tim ngừng đập rồi, lập tức sốc điện...

Hai bản điện cực lập tức được áp vào bộ ngực trần của Lực làm cả cơ thể nó nảy lên sau mỗi lần sốc điện...

- Đợt thứ 3...

- Xoẹt xoẹt xoẹt... Hộc...!

Dòng điện cường ép trái tim hoạt động trở lại, Lực cũng mở mắt ra, bình tĩnh sau một cái giật nảy người.

Hơi thở vẫn mong manh đứt quãng thì nay đột nhiên bình thường lại, Lực nằm im, tham lam hít thở lấy bầu không khí nhiễm đầy mùi máu tươi này.

Nhìn bộ ngực phập phồng lên xuống đều đặn, ánh mắt thanh minh của Lực và những cơ cơ giật đã kết thúc, cả tiểu đội đều mừng. Duy chỉ có hai thằng Minh, Thi là ngược lại, cả người lặng đi, ánh mắt buồn bã vô cùng.

Toàn bộ mấy đứa con gái vây quanh đây, trước khi tiến vào {Kho Dữ Liệu} đều chỉ là người thường, cả cuộc đời được mấy lần nhìn thấy người chết. Không như mấy cô gái vô tư đó, là một võ giả, một quân nhân, một “Kẻ chế tạo”, bọn nó biết, trạng thái của Lực bây giờ chỉ là “Hồi quang phản chiếu”. Quá muộn rồi, tổ chức cơ bắp của Lực đang có dấu hiệu tự phân rã ra, miệng vết thương không thể nào cầm được máu và các cơ quan nội tạng thì tự ngừng hoạt động. Đây, là biểu hiện chung của những kẻ đi vay mượn và sử dụng thứ sức mạnh vượt quá giới hạn chịu đựng của cơ thể gấp nhiều lần.

Nhìn vào những hoa văn đỏ máu đang nhạt dần đi, Minh thở dài, miệng khẽ lẩm bẩm:

- Để kẻ vai bên đồng đội, cậu... đã thức tỉnh thứ sức mạnh bị cho là cấm kỵ này ư...?

.....

Lực nằm lặng im dưới đất, đôi mắt thanh minh nhìn lướt qua toàn tiểu đội, rồi hần nhovn miệng cười:

- Lại sắp tới vụ thu hoạch dưa hấu rồi. Nhà em trồng nhiều lắm. Nếu có dịp, mọi người nhớ về quê em chơi nha. Bà con hiếu khách lắm.. Mọi người sẽ được chiêu đãi nhiệt tình..

- Ủ...! Có dịp bọn anh nhất định sẽ về. Về xem quê chú thế nào, có nhiều dưa hấu bằng quê anh không? – Thi vừa nói, vừa vuron đôi bàn tay run rẩy ra, nắm chặt lấy bàn tay to lớn đầy vết thương của Lực, miệng nhòen cười nhưng mắt đã long lanh lệ.

Cả tiểu đội đứng lặng yên bên cạnh, mặc kệ cho những vết máu của Lực vương vãi khắp người, chẳng muốn lau đi, sống mũi cay xè và cổ họng thì như bị một thứ gì đó chặn lại, nghẹn đắng không nói được lên lời.

- Hứa rồi đấy nhé, mọi người nhất định phải tới chơi... Ông già nhà em mê võ thuật lắm, được gặp hai người chắc chắn sẽ rất vui..

- Nhất định rồi, đến lúc đấy chỉ sợ vài sào dưa nhà chú không đủ cho anh ăn tráng miệng thôi.

Xiết chặt lấy đôi bàn tay to lớn của Lực, Thi thấy nó đang lạnh dần đi. Chẳng biết, Lực có còn nghe được lời nó nói hay không? Nó chỉ thấy rằng, đôi con mắt vốn trong veo chất phác của Lực bắt đầu trở lên mông lung, hai bờ mi chậm rãi khép lại, miệng còn liên tục thì thảo “Nhớ đến nhé...” “Ông già... em gái em... sẽ rất vui...” nhưng giọng nói cứ lạc dần đi, mất hẳn.

Lực bình an chút hơi thở cuối cùng...

Hi sinh... vì bảo vệ cho đồng đội.

Cả tiểu đội luân hồi lặng hết cả người đi, như dành một phút tưởng niệm cho Lực, tưởng niệm cho những người đã mất.

Trong không gian tĩnh lặng, một giọng ca bỗng nhiên khẽ cất lên. Lala đang hát. Tám mươi năm rồi, đây là lần đầu tiên, Lala hát vì một người không phải là Guzol. Bài hát không có lời, chỉ có những giai điệu tiếc thương.

Cả tiểu đội sững sờ, vì giai điệu thật buồn và cũng vô cùng đẹp đó. Rồi ngay lập tức, cảm xúc bị cuốn vào, sự tiếc thương òa ra thành nước mắt, ngay cả đến hai thằng cũng phải đưa ông tay áo lên, lau đi những giọt nước trên khóe mắt của mình.

- Dừng... Dừng lại đi. Tiếng hát, có thể thu hút lũ Akuma đến chỗ này...

Cậu bé Văn không biết đã tỉnh từ lúc nào, đang cố gắng gượng ngồi dậy nói. Lưng tựa cả vào một bên vách tường, đôi mắt vẫn còn nhắm chặt nhưng từ một bên khóe mắt, hai hàng lệ đã chảy dài xuống má. Lực hi sinh rồi, cậu biết. Thực ra, nếu theo kết quả tính toán giả lập từ trước, tiểu phân đội này còn phải tồn thất nhiều hơn nữa cơ. Dù đã tính được ra trước rồi, thế nhưng, khi mất mát thực sự đến, Văn vẫn có một cảm giác vô cùng khó chịu trong lòng. Một sinh mạng cứ thế mất đi, một con người mới đó còn nói cười bên cạnh, một “Người tốt” nhiều lần công nó đi trên đường chạy trốn tử thần. Bộ não nó có khả năng tính toán không thua gì một chiếc siêu máy tính. Thế nhưng, nó lại không thể vô cảm như một chuỗi câu lệnh lập trình. Nó là con người, nên nó sẽ đau thương.

Tiếng hát của Lala như chạm vào tận linh hồn, an ủi người còn sống, đưa tiễn người ra đi.

Nhìn bề ngoài, ngoại hình của Văn chỉ như một cậu bé mười hai, mười ba tuổi, thế nhưng, suy nghĩ thì lại chín chắn và cẩn thận hơn cả một người trưởng thành. Nó đau thương, nó khóc, nó xúc động trước tiếng ca. Nhưng phần lí trí không cho phép nó quên đi thực tại. Tiếng ca này, có thể sẽ hấp dẫn lũ Akuma đến đây. Như vậy, sự hi sinh của Lực là hoàn toàn vô ích. Tiếng ca này, phải dừng lại ngay. Vừa định cất tiếng tiếp tục ngăn con búp bê biết hát, thì một giọng nói đã vang lên:

- Không sao đâu, cứ để cô bé hát... Lũ Akuma đã rời khỏi chỗ này. Nếu ngay cả một khúc tiền đưa cho đồng đội còn không trọn vẹn thì ai cũng sẽ thấy có lỗi trong lòng! – Thăng Minh nói. Nó vẫn ngồi cúi đầu bên xác Lực. – Cùng lắm thì chúng ta lại tiếp tục di chuyển, chỗ này cũng không thích hợp để ở

lại lâu...

Cố hé ra đôi mắt còn đỏ sọng, Văn nhìn về phía Cô May. Khi nhận được cái gật đầu khe khẽ, cậu mới an tâm nằm lại chỗ của mình.

Cả tiểu đội đều lặng im hết lại, chỉ còn Lala là vẫn cất giọng thê lương. Ánh sáng từ bên ngoài hắt vào qua khe đá, từng chùm nhỏ phủ lên bộ tóc dài.

.....

Chiều muộn dần mặt trời khuất bóng..

Bên trong hầm thoát hiểm, ánh sáng cũng lụi tàn.

Minh ra hiệu cho Văn chỉ dẫn Thủy đỡ dần những tảng đá chắn trước cửa hầm ra. Mấy viên đá này, xếp vào thì dễ chứ đỡ ra thì lại chẳng đơn giản chút nào, nhất là công việc còn được tiến hành từ bên trong nữa chứ, không cẩn thận là cả đồng đá sẽ đổ ập xuống người bất cứ lúc nào. Đã biết rõ khả năng tính toán của Văn, nó yên tâm giao cho cậu bé việc này.

Ngoài Văn ra, bà cô Hoàn cũng đã tỉnh, hiện đang cùng với mấy cô gái khác thu dọn hành trang chuẩn bị di dời.

Trời sắp tối rồi, lũ Akuma cũng hoạt động mạnh hẳn lên, chỗ trú ẩn tạm bợ này không đủ an toàn để ở lại nữa. Hai thằng quyết đoán bỏ luôn nơi này, thay vì bị động ẩn nấp thì bọn nó sẽ ra ngoài và chủ động né tránh, không cho lũ Akuma có cơ hội xiết chặt vòng vây. Đây cũng là ý kiến của cậu bé Văn vừa đưa ra.

Cảm thấy vô cùng hợp lý, nơi này cũng không hề thích hợp để ở lại nữa, không gian quá chật hẹp và các biện pháp che chắn nguy trang không thể thực hiện được hoàn toàn. Thêm vào một điều nữa, mùi máu ở chiến trường bên ngoài sớm đã bị gió cát thổi đi nhưng bên trong hầm thoát hiểm thì vẫn còn nồng nặc y như cũ, như vậy thì việc bị phát hiện ra chỉ còn là vấn đề thời gian. Hai thằng nhanh chóng tán thành ý kiến của Văn và lập tức ra lệnh cho mọi người chuẩn bị di chuyển ngay.

Mấy thằng con trai thì gục hoặc tàn phế hết cả rồi. Du và Nam diện vẫn còn chưa tỉnh dậy. Mấy cô gái cũng không thể cõng hai thằng bọn nó được. Thế là hai thằng Minh, Thi lại phải trở tài.

Vài đoạn ống chế tạo bằng sợi Cacbon cứng, đôi ba tấm nhựa hữu cơ tổng hợp, thêm vào nữa bốn cái bánh xe con. Thế là chẳng tốn bao nhiêu thời gian, bọn nó đã chế ra một chiếc giường đẩy thô sơ đơn giản.

Rộng 50 phân, dài 2 mét, vừa đủ để đặt lọt một thân người. Cao hơn 1 mét, tầm ngang thắt lưng người để thuận cho việc đẩy đi.

Để tiện cho việc di chuyển cả hai thằng thương binh đi một lúc nên chiếc giường đẩy được chế tạo theo thiết kế của thằng Thi: “Giường đẩy 2 tầng”.

Để tránh trường hợp đứa nằm trên giường bị rơi ra ngoài trong khi di chuyển, bốn thành bên của mỗi giường đều được làm cao hơn mặt giường 15 centimet.

Du và Nam diện được mấy cô gái hợp lực nhấc lên chiếc giường đẩy hai tầng. Lúc trước thì còn không sao chứ khi vừa đặt hai thằng vào, mọi người cảm thấy cái giường tầng này vô cùng giống với hai cái quan tài không có nắp được đặt chồng lên nhau một cách quái dị vậy.

Chỉ còn lại di thể của Lực, nằm lạnh lẽo cuối căn hầm. Anh em không nỡ để mặc cho như vậy, mọi người quyết định sẽ an táng đến cùng.

Không có quan tài, xác của Lực anh em gói tạm vào trong túi ngủ. Vài niệm thì dùng bằng ga y tế. Trước khi chôn, thằng Thi đeo một sợi dây chuyền vào cổ Lực. Mặt dây chuyền chỉ là một mảnh thép không gỉ có khắc tên và thêm vào dòng chữ “Thành viên tiểu đội luân hồi 013. Trục thuộc địa khu chiến lược – Việt Nam”. Mặt đằng sau của mảnh thép, chỉ có hai chữ “Anh dũng”.

Chọn lấy một hố bom tương đối bằng phẳng bên ngoài làm nơi an táng, không quá nông nhưng cũng tuyệt đối không quá sâu. Mỗi viên đá đều được từng người nhẹ nhàng đặt lên, chỉ sợ mạnh tay sẽ làm đau người đồng đội.

Nước mắt lại một lần nữa rơi. Rơi vì Lực, và rơi vì bao nhiêu người đồng đội khác chết còn không có lấy một nắm mồ.

...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 39: Đêm Nay Trăng Vẫn Sáng

Tối.

Cái nắng chói chang của mặt trời rồi xa, nhường lại cả thành phố hoang tàn cho từng cơn gió lạnh. Những ngọn gió xéo qua từng nóc nhà hoang, từng cơn cát nóng để cuốn theo những hạt nhỏ li ti và nóng cháy rắc tung vào trong không khí. Nơi đây vẫn khắc nghiệt vậy nhưng cũng đỡ hơn nhiều cái nóng của ban ngày.

Mặt trời xuống cũng là lúc các sinh vật cố bám lại nơi này chui ra khỏi hang hoạt động. Những sinh linh sống trong cái thành phố hoang này cứ như bị dầy ải vậy. Vầng thái dương ban ngày quá nghiêm khắc với chúng, chỉ có bóng tối và đêm đen mới là nơi mà chúng thuộc về. May mắn thay, bầu trời đêm không phải lúc nào cũng tối, đôi lúc, nó cũng tràn ngập ánh trăng dịu hiền.

Đêm nay, trăng vẫn sáng.

...

Màn đêm hôm nay không chỉ mang về những cơn gió lạnh, mà nó còn mang về cả những vị khách không mời.

Trời vừa tắt nắng, những cơn Akuma liền lập tức đồng loạt biến hình. Trút bỏ lớp vỏ ngực trắng bên ngoài, chúng khoe ra những họng súng sáng bóng, to tổ chảng và vô cùng dữ tợn.

Thành phố hoang bỗng nhộn nhịp hẳn lên vì vài chục con Akuma cấp 1 kết thành từng nhóm nhỏ du dương trên bầu trời.

Lũ Akuma...

Chúng tới đây vì mệnh lệnh tối cao của ngài Bá Tước: “Tìm kiếm và hủy diệt Innocence”. Bao giờ chưa hoàn thành nhiệm vụ đó, thì chúng cũng chưa trở về. Hoặc là hoàn thành nhiệm vụ, hoặc là lang thang bơ vơ ở đây đến hết đời.

Những con Akuma tỏa ra khắp thành phố, cứ 3 đến 5 con lại kết thành một nhóm nhỏ, chậm rãi di chuyển. Những họng pháo phản chiếu ánh trắng bạc trắng, thỉnh thoảng lại nổ vu vu xuống mặt đất khô cằn.

...

Khuất bên dưới những công trình hoang phế, một nhóm người đang lén lút chạy đi. Họ có phụ nữ, họ có trẻ con, thậm chí, họ còn có cả người bị thương phải nằm trên cáng, ngồi trên xe lăn. Họ khoác trên người những chiếc áo choàng đen, núp mình dưới bóng của các tòa nhà mà di chuyển. Họ là tiểu đội Luân hồi 013, trực thuộc Kho Dữ Liệu.

Trong màn đêm tĩnh lặng, không ai nói một lời, chỉ có tiếng gót giày nện xuống nền đường vội vã. Thình thoảng, lại có một tiếng pháo rền vang và ánh lửa ở đâu đó bùng lên, chói mắt. Ban đầu, cứ mỗi lần có tiếng pháo là lại có người giật mình lên sợ hãi. Thế nhưng bây giờ thì chai sạn hết cả rồi, thậm chí khi có một quả pháo nổ cách chỗ họ có hơn hai chục mét thì đoàn người vẫn cứ lặng lẽ bước đi. Đúng là “Con người là loài động vật thích nghi nhanh nhất”.

- 5 mét phía trước, rẽ trái...

Một cô gái trong nhóm người bất chợt nói. Cô gái có mái tóc đen rất dài, xõa lung tung ra tứ phía, khoác trên mình tấm áo choàng đen bên ngoài bộ váy trắng và trên đầu còn cài một chiếc vương miện trong lồng kính.

Cô May, nữ hoàng Kaidaten, Tinh thần lực cảm ứng giả, Hoa tiêu số 1 của tiểu đội Luân hồi 013.

Tuyệt đối tin tưởng và tuân theo sự chỉ dẫn của Cô May, đối với tiểu đội Luân hồi bây giờ thì đây đã là chân lý. Thăng Minh dẫn đầu đoàn người nhanh chóng rẽ trái theo chỉ dẫn. Ngay phía đằng sau là bé Lan, Cô May, đẩy chiếc xe lăn chở thăng Thi đi ngang hàng với em búp bê biết hát Lala và ông lão Suzol. Sau nữa là Linh và cô Hoàn cùng nhau đẩy cái giường tầng mang theo Nam diễn và Du còn bất tỉnh. Cuối cùng là cậu bé Văn và Thủy vác {Băng Sương} đi đoạn hậu cuối đoàn.

Rẽ trái là đến ngõ cụt, nhưng rất nhanh, Cô May đã tìm ra một nắp cống ngầm được ẩn giấu tài tình dưới nền đường đá. Thăng Minh vận sức cạy nắp cống lên để cả bọn chui vào. Chỉ có chiếc xe lăn của thăng Thi mang xuống được, cái giường đẩy đành phải để lại bên ngoài.

Bên dưới mặt đường, bọn nó chui xuống một nơi có vẻ như là điểm giao nhau của rất nhiều đường thoát nước. Cả một khoảng không gian hình trụ, rộng hơn 20 mét vuông và có vô số thông đạo to nhỏ khác nhau dẫn đi mọi hướng, di tích của một hệ thống thoát nước phức tạp và tinh vi từ rất nhiều năm trước. Cống thoát nước này đã cạn khô từ lâu và trở thành nơi trú ẩn tạm thời cho bọn nó.

Đóng lại nắp cống, Minh thở phào ra một hơi, trực tiếp ngồi bệt xuống đất rồi dễ dàng lúi lúi, tựa chuẩn xác vào một mảnh tường. Khoảng không gian tối đen như mực dường như chẳng ảnh hưởng gì được tới nó. Nhưng đề thể này cũng không hay, bản thân nó thì chẳng có việc gì nhưng những đứa khác thì lại không được như thế. Bóng tối luôn làm cho con người ta cảm thấy cô độc và sợ hãi lạ. Móc ra cây đèn ma pháp {Thanh Tinh}, Minh vận niệm kích hoạt cho cây đèn phát sáng rồi vắt ra giữa cống ngầm. Những khuôn mặt dần hiện lên theo ánh đèn chiếu rọi.

Đã hơn 3 tiếng kể từ lúc bọn nó bắt đầu chạy khỏi căn hầm thoát hiểm đổ sập cũ. Chạy trên mặt đất và ngay bên dưới họng súng của lũ Akuma, lúc nào cũng có xác suất bị đạn lạc bắn trúng. Thế nhưng, tình hình thực tế lúc bấy giờ buộc bọn nó phải làm thế và những gì đang diễn ra ở hiện tại cũng đã chứng minh, quyết định đó của bọn nó là hoàn toàn chính xác.

Không biết, trong thành phố này còn tồn tại kẻ nào đang điều khiển lũ Akuma ngoài kia hay không mà những bước chuyển động của mỗi một nhóm

Akuma đều nhìn có vẻ vật vờ ngẫu hứng. Thế nhưng, hết lần này đến lần khác, vài chục con Akuma đều như vô tình hình thành một vòng vây, phong tỏa lấy một phần thành phố, nhóm trên trời, nhóm dưới đất, đan xen vào nhau mà dần xiết lại. Và pháo, thì nã vào từng góc khuất, từng vị trí phát ra âm thanh khác lạ.

May mà tiểu đội đã lường trước được điều này, chủ động phá vây vài lần trước khi nó kịp xiết lại. Có kỹ năng của Cỏ May và khả năng tính toán của Văn, việc này dù hơi khó nhưng cũng không đến mức bất khả thi.

Tựa lưng vào tường, Minh lặng lẽ quan sát những khuôn mặt mệt mỏi xung quanh. Bọn nó cũng chạy hơn 3 tiếng rồi còn gì, chạy với thần kinh lúc nào cũng căng ra sợ bị phát hiện hoặc không may có quả đạn lạc nào rơi trúng. Thình thoảng, bọn nó cũng phải chủ động chọn phải đối mặt với một, hai con Akuma nhỏ lẻ nào đó để đột phá vòng vây và thường do bé Lan cùng với thằng Minh phối hợp để nhanh chóng kết thúc trận chiến mà không gây ra quá nhiều động tĩnh. Thình thoảng, bọn nó cũng chọn một chỗ trốn tạm thời, như chỗ này vậy.

Mỗi lần dừng lại như vậy, cả bọn thường tranh thủ cắn lấy một viên thuốc khôi phục thể lực, Minh cũng vậy. Vừa vào trong miệng, viên thuốc đã lập tức tan ngay vào nước bọt, ngấm trực tiếp vào máu. Không chỉ có thuốc khôi phục thể lực mà cả thức ăn nên dạng viên, nước trạng thái cố định dạng con nhộng cũng đều gần như thế.

“Mẹ kiếp...” chửi thầm trong lòng, ăn những thứ mà không qua dạ dày làm Minh cứ cảm thấy hụt hẫng thế nào đấy. Đối với một thằng như nó, thì sướng nhất là cứ phải cần miếng to, uống ngụm lớn, cái cảm giác thức ăn ngập mồm, như thế mới thật là sướng. Nó bắt đầu tự chửi mình ngu khi dùng hết đồng thức ăn dự trữ lúc đánh nhau với con Akuma sao chép.

Những đứa khác cũng tản ra, tự chọn một chỗ cho riêng mình mà im lặng nghỉ ngơi, chỉ có độc thằng Thi là còn hí hục. Nó ngồi trên xe lăn mà, đánh nhau thì không phải đánh, di chuyển thì có người đẩy đi, có phải làm gì đâu mà mệt. Vẫn an vị trên cái xe lăn của mình, tay nó liên tục vuốt qua chiếc hộp không gian bên cạnh. Dù thứ đồ vật có hình dạng kì lạ liên tục được móc ra, xem xét một lúc rồi Thi lại lắc đầu cất đi làm Minh hết sức tò mò, nó không hiểu thằng bạn mình lại này ra cái ý tưởng bệnh hoạn nào nữa.

- Ê! Mày làm cái gì vậy con đĩ? – Minh hắt hàm hỏi.

- À, bố đang kiểm tra lại kho vũ khí của mình xem có thứ gì hợp với cái dáng ngồi đường bộ của tau bây giờ không – Thi trả lời, tay vẫn không ngừng lại.

- Cờ mày cứ dùng cái thìa là hợp nhất – Nghe thấy thằng bạn đã tàn phế quá nửa của mình đang có ý định tìm vũ khí thích hợp, thằng Minh quay mặt sang một bên, hai mắt híp lại và môi dưới trề ra, mĩa mai nói.

- Mọc... thằng tờ rỏ. Mày khinh bố đấy à? Để đến lúc bố nhét cái thìa vào mông mày xem có còn cười được như thế nữa không nhé?

- Ở đây. Bố khinh mày đấy – Vừa nói, thằng Minh vừa móc trong hộp không gian của nó ra một đoạn ống thép. Nó cầm vào một đầu của ống thép đó rồi trực tiếp rút dài ra như một chiếc cần câu cá vậy. Cầm đầu lớn trong tay, nó dùng đầu nhỏ còn lại chọc lia lịa vào người thằng bạn đang nằm bết xác trên cái xe lăn tự chế. – Có giới thì lại mà bắt bố đấy này. Hờ... hờ... hờ...! Bắt được bố cho mày nhét.

- A! Mày nhớ đấy, con chó! Vụ này để bao giờ đứng dậy được thì bố xử mày – Vừa cay cú nói, Thi vừa gạt tay, cố gắng đẩy cái đầu cần câu ra, không cho nó chọc vào người mình. Nhưng có vẻ như vô ích, thằng bạn khôn nạn cố tình không để cho nó yên đấy mà. Đành phải tạm thời mặc kệ cho cái đầu cần câu liên tục chọc vào người, Thi lại tiếp tục công việc của mình, nó chỉ mong sao bây giờ kiếm được vài quả bom mini còn sót lại để ném thẳng vào mặt thằng Minh cho đỡ tức.

Hộp {Không gian của Dũng}, với 1,5 mét khối không gian nén, Thi nhét vào bên trong đó đủ thứ. Nào là linh kiện, chi tiết máy móc, một đồng phi kim loại chưa hoặc đang gia công dở, lại còn có cả quần áo, vũ khí đạn dược, thậm chí là cả thức ăn. Bây giờ, nó đang ngồi trên xe lăn rồi, mấy món vũ khí lạnh coi như không còn đất dụng võ. Vũ khí nóng thì nó lại không có loại hạng nặng kiểu như pháo vác vai, mấy khẩu súng trường súng ngắn thì hoàn toàn không có sát thương hữu hiệu với cả Akuma lẫn đám Thầy trừ tà. Chỉ còn lại mấy món vũ khí công nghệ cao mà bọn nó mới chế là may ra còn có chút tác dụng. Bỏ qua mấy món cận chiến, cuối cùng, Thi cũng lôi ra một thứ tương đối hài lòng.

Trên tay thằng Thi là một vật nhìn gần giống như một con chuồn chuồn kim loại. Phần thân giữa hình bầu dục, nhỏ hơn cả đầu ngón tay út, một cái đuôi dài cỡ năm phân với hai đôi cánh mỏng dính bắt thẳng ra từ thân giữa, chỉ có một điểm khác biệt đó là, phần đầu tròn của loài chuồn chuồn đã bị chế thành một mũi nhọn sắc bén và có ngạnh đâm ngược về sau.

Như hầu hết mọi sản phẩm thử nghiệm khác của nó, con chuồn chuồn kim loại này không có tên mà chỉ có một mã số: “Mẫu chế tạo số hiệu V138” - Âm khí công nghệ cao dạng chuồn chuồn.

Toàn thân ánh bạc, chế tạo 100% bằng hợp kim Titan vô cùng nhẹ, với công nghệ vi cơ khí và gia công tự động siêu chính xác, hình dáng được tính toán cẩn thận theo khí động lực học, một khi phi ra, con chuồn chuồn kim loại này sẽ lướt đi theo gió, bay mãi cho đến khi mũi nhọn trên đầu đâm được vào một vật nào đó mới thôi. Để gia tăng khả năng sát thương, phần thân giữa cũng được làm rỗng và chứa trong đó là một tụ điện siêu hiệu suất mini cùng với cả một cơ cấu đánh thủng bán tự động giải phóng nguồn điện ra không gian bên ngoài.

Sau trận chiến với con Akuma chép hình của thằng Minh và từ những gì cậu bé Văn kể lại thì có vẻ như, sấm sét điện giật cũng có khả năng ảnh hưởng đến linh hồn. Vậy là, với mấy con chuồn chuồn ám khí này, Thi hi vọng sẽ gây được phần nào rắc rối cho lũ Akuma đang vô cùng đông và hung hãn ngoài kia. Mỗi tội, cái này hơi khó dùng. Dù có dùng lực phi đi mạnh bao nhiêu thì chẳng mấy chốc, mấy con chuồn chuồn này đều tự động bắt lấy một luồng khí khác nhau mà đổi hướng lung tung cả. Thi cũng hết cách, nó không thể nào khống chế được quỹ đạo bay của bọn này nên đành phải để nó bay loạn trong không trung. Dù sao thì lũ Akuma người cũng to, lại hay bay lơ lửng cách mặt đất một đoạn nên xác suất trúng chiêu là vô cùng lớn, nó tin là như thế.

Mà khoan, trước khi xử lý lũ Akuma, Thi phải xử lý thằng bạn đầu này cái đã, nó thực sự không thể nào chịu được cái trò đùa vớ vẩn của thằng này rồi. Tay trái vung lên, bắt chết lấy đầu đang chọc vào người mình của cái cần câu kim loại. Tay còn lại thì cầm vào giữa thân của mũi phi tiêu chuồn chuồn “V138”, ưỡn người hết cỡ về đằng sau, nhắm thẳng mặt của thằng bạn thân mình và phi mạnh.

Đang hưng phấn bùng bùng vì chẳng mấy khi trêu mà thằng bạn mình lại không thể phản kháng, bỗng nhiên, Minh thấy thằng Thi nó bật lại. Do không kịp đề phòng, đầu cái cần câu lập tức bị tóm chặt. Chưa kịp làm gì khác thì nó lại thấy, thằng Thi ưỡn người, đập tiếp cái gì đó về phía nó. Chẳng kịp nhận ra là cái gì, nhưng thấy cũng có vẻ nguy hiểm ra phết. Thôi, cần tắc vô áy náy, nó đưa tay lên đỡ.

Dưới ánh đèn ma pháp, đôi cánh chuồn chuồn lóe lên ánh bạc phóng vút về phía thằng Minh. Khi đầu mũi chích sắp cắm phập vào cánh tay đã kịp giờ lên đỡ của nó thì.

- Vút...!

Cánh chuồn chuồn bỗng nhiên khê lật, cả mũi phi tiêu đổi hướng bất ngờ. “V138” phóng vút lên cao, lượn vòng như một chiếc máy bay giấy rồi nhẹ nhàng đâm mũi chích vào bả vai thằng Thi.

- Ồ...!

Quả là “Biết đâu bất ngờ”, đồ của ai lại trả về cho người ấy. Không chỉ có thằng Thi, mà mấy đứa khác kịp chú ý đến chỗ này đều ớ hết cả người ra. Và không đề cho ai kịp phản ứng, cơ chế đánh thủng bản tự tinh vi bên trong thân của “V138” lập tức kích hoạt.

- Xoẹt... Roẹt...! Roẹt...! Roẹt...! Roẹt...!

Nguồn điện lớn đến hàng trăm von bị giải phóng ra khi bản tự siêu hiệu suất bị đánh thủng sộc thẳng vào người thằng Thi, rồi truyền dọc theo cái cần câu kim loại mà tiếp tục lan sang cả người thằng Minh. Dòng điện chạy qua cơ thể, sộc tỉnh vô số cơ bắp đang ngủ say, cũng tiện tay sộc liệt hàng ngàn tế bào cảm nhận, nói chung là “Phê lòi”.

Minh há miệng nhả ra một cụm khói, hai mắt nó vẫn còn trợn lên toàn lòng trắng:

- Con đĩ, mày làm cái lọ gì vậy??? Thấy tự thẹn không bằng nên muốn tự sát rồi kéo theo bỏ đi cùng hử!!

Mái tóc vốn đã xơ rối lung tung của nó thì nay lại thêm một phần dựng đứng, trông có đôi phần giống với siêu saiyan mà nó từng mơ ước rồi.

Là thằng đứng mũi chịu sào, Thi cũng chẳng khá hơn tí nào. Lóp ngóp góc đầu dậy, nó nói:

- Mày lại xàm ngôn cái gì đấy? Bỏ mà lại phải giết mày cho bản tay ra à? Cái vừa rồi là “Liệu pháp điều trị bất hoạt bằng tĩnh điện” bố vừa nghiên cứu ra. Đang lấy thân mình thử pháp để phát triển nền y học của nước nhà. Mày may mắn được hưởng cùng còn không biết mà sượng, còn ở đấy mà kêu cái gì? Hay là cơ thể mày yếu đuối đến cái mức độ mà mới có một dòng điện còn con đã đủ tiền mày về với đất mẹ rồi?

- Nín! Một thằng tàn phế dở như mày éo có quyền gì mà nói tao yếu!...

- Bỏ cứ nói đấy! Thích thì đâm nhau!...

- Á à! Mày thách bố đấy à? Có giỏi thì ngồi yên đấy...! Thủy, cậu đừng can tót!...

- ...

Một bàn tay tóm lấy lỗ tai của thằng Minh kéo lại, một tay đưa lên xoa trán, Thủy nhăn mày, lắc đầu một cách vô cùng bất đắc dĩ. Hai cái thằng này, cứ y như rằng, hễ rảnh ra một tí là lại kiếm trò nghịch ngợm rồi quay ra gây sự, đánh nhau ngay. Cô không tài nào hiểu được, làm sao mà bọn nó lại có thể ở được với nhau suốt ngày, đã thế, lại còn trở thành bạn thân nữa chứ. Lúc bình thường thì mọi người còn có thể an tĩnh nghỉ ngơi, chứ mỗi khi có cả hai thằng này chung nhóm thì bầu không khí cứ nhộn nhạo hết cả lên vậy.

Những người khác vẫn yên lặng nghỉ ngơi, nhưng nhìn hai thằng gây sự với nhau, nhìn Thủy bắt lực can ngăn, ai cũng khê thở ra một hơi, lặng lẽ mỉm cười. Đối với bọn họ, chỉ cần hai đứa bọn nó – những người thủ lĩnh, còn có thể thoải mái cười đùa như vậy là mọi chuyện đều vẫn ổn, bọn họ còn một chỗ dựa cho niềm tin.

Cố tình không để ý đến sự ngăn cản của Thủy, thằng Minh ngày càng tỏ ra hồ báo, vì đơn giản chẳng mấy khi thằng Thi bẻ xác như thế này. Bây giờ mà không tranh thủ bắt nạt thì bảo nó còn phải đợi đến bao giờ?

Bên kia, thằng Thi cũng không yếu thế, dù hai chân nó phế rồi, nhưng không phải là cứ nhất thiết phải đánh nhau. Nó làm gì, Cô May không bao giờ ngăn cản, bé Lan lại còn dứt khoát hùa theo. Tình hình có vẻ như sắp sửa vượt khỏi mức giới hạn không phát hỏa của Thủy thì, một giọng nói vang lên cắt đứt vụ nhộn nhạo này:

- Xin lỗi...! – Bà cô Hoàn rút rề đứng lên, vết thương trên lưng khiến cho cử động còn khó khăn nên cô bé Linh ngồi bên cạnh lập tức giúp. Hơi tiến về phía thằng Thi, cô Hoàn khê hỏi – Thứ... các cậu vừa dùng là gì vậy...? Cái thứ bay bay ấy...

- Ồ...! – Hoi giật mình bất ngờ, Thi lập tức trả lời – Cái này hử? – Vừa nói, nó vừa móc ra một mũi phi tiêu y như cái lúc trước – Cái này là “Thiên hạ tuyệt sát, đệ nhất ám khí Con Chuồn Chuồn” do chính tay Nguyễn Hữu Thi đại sư, tức chính là cháu chế tạo. Uy lực vô cùng, mỗi tội hơi khó dùng. Cô

có muốn hỏi gì nữa không ạ...?

Hoàn chăm chú lắng nghe, hơi hốt hoảng khi nhận ra thằng Thi dùng kính ngữ với mình, cô vội lắc đầu, rồi khẽ nói:

- Có thể... Có thể cho tôi thử được không? Tôi nghĩ, mình dùng được nó...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 40: Người Đọc Gió

- Cô... Cô dùng được...?

Thằng Thi hỏi. Nó tròn mắt ra nhìn cô Hoàn, ngạc nhiên còn hơn cả cái lúc mũi phi tiêu phản chủ cắm vào người mình. Mấy ngọn phi tiêu này nó chỉ làm ra trong lúc rảnh rỗi với một ý tưởng nhất thời mà thôi, làm chơi là chính chứ trông mong được gì. Nó không tin là có kẻ nào đủ khả năng khống chế được quỹ đạo bay của cái đám này.

“V138” khác hoàn toàn với mọi loại ám khí truyền thống, nó chẳng liên quan gì đến kỹ thuật, hay sức mạnh của người sử dụng, nó cũng chẳng có cơ chế cung cấp động năng tức thời mà nó bay, hoàn toàn là nhờ vào sự chuyển động hỗn loạn không ngừng của vô vàn dòng khí trong không gian. Một khi được thả ra ngoài, chỉ cần lực phóng đi ban đầu vô cùng nhỏ thôi là “V138” sẽ tự động bắt lấy một dòng khí bất kỳ và bay mãi theo nó, cho đến khi va được vào một thứ gì đó và phát nổ, hoàn thành sứ mệnh của mình.

“Tự bay theo dòng khí”, nghe thì có vẻ ảo diệu thật nhưng cũng chính vì cái cơ chế vớ vẩn đó mà việc ứng dụng thực chiến cho “V138” trở thành điều bất khả thi. Phải biết rằng, ngay cả Ngũ sư phụ của bọn nó, một trong {Thất Đại Hạng}, võ giả cấp Truyền Thuyết chuyên sử dụng khí lưu để chiến đấu cũng phải thừa nhận rằng, người không thể đọc được những dòng khí khi chúng cách xa mình hơn 2 mét. Và với cái khoảng cách hơn 2 mét đó thì cầm dao đâm cho nó tiện chứ việc gì phải bày vẽ phi với chả tiêu.

- Ừm! – Hoàn mỉm cười, kiên quyết gạt đầu.

Dù trong lòng không tin tưởng nhưng Thi vẫn chìa tay, đưa một chiếc phi tiêu về phía cô Hoàn.

- Vậy thì đây, cô cứ thử thoải mái. Cô cứ nhắm thẳng vào đầu thằng kia mà phóng cho cháu – Vừa nói, nó vừa chỉ và thằng Minh – Nhìn bệnh bệnh thế kia thôi chứ nó trâu lắm, một chút mùi mẫn thế này cũng không ăn thua nên cô cứ thoải mái phi nhiệt tình.

Nó cũng không quên vô hiệu hóa cơ chế kích nổ của “V138”, tránh gây ra thương vong không cần thiết.

Hoàn đón lấy mũi phi tiêu từ tay thằng Thi, cô khẽ cảm, cẩn thận quan sát món vũ khí tinh vi này.

Trước khi đến đây, Hoàn chỉ là một bà nội trợ bình thường, có một ông chồng làm công chức, một cô con gái đang tuổi tới trường. Hằng ngày chỉ có dọn dẹp nhà cửa, rồi giặt giũ nấu nướng và chờ chồng con về. Thi thoảng có trồng vài luống rau trong mảnh vườn nhỏ xíu, thì thoảng, có ngồi lê tám chuyện với mấy bà nội trợ láng giềng. Có bao giờ nghĩ đến, sẽ phải trốn chạy, sẽ phải chiến đấu, vì mạng sống của chính bản thân mình.

Với những người xa lạ, những cái chết thảm khốc, và cả những con quái vật kinh hoàng. Cô cảm thấy sợ hãi, bất lực và tuyệt vọng. Cô cũng không muốn chết. Hôm nay là ngày sinh nhật của con gái cô, cô đã hứa với nó là sẽ tặng quà. Và như lời cô gái tên Thủy đã từng nói: “Nơi này, cái chết không có nghĩa là trò chơi kết thúc, chết là chết thật, chết hoàn toàn”.

Đây là một nơi khốc liệt, và con người thì nhỏ bé biết chừng nào. Với súng đạn mãnh liệt, với sức mạnh cơ thể gần như siêu nhân và với những năng lực vô cùng kì lạ, vậy mà nhóm “Cựu binh” kia còn bị đánh cho tơi bời. Thế thì “Tân thủ”, sống là sao đây? Hoàn tự biết, mình không có khả năng chiến đấu, không có năng lực đặc biệt, lại còn bị thương trên người nữa. Đối với những “Cựu binh” kia, bây giờ thì cô đã trở thành một thứ hoàn toàn vô dụng. Mà một thứ hoàn toàn vô dụng thì có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào. Mất đi sự bảo vệ của nhóm “Cựu binh”, ở nơi đây, cô sẽ chẳng có một chút cơ hội sống sót nào. Vì vậy, cô sợ. Sợ mình sẽ bị những người khác vứt bỏ, sợ trở thành mối cho lũ Akuma.

Mang nỗi sợ hãi trong lòng, vậy nên, kể từ khi tỉnh dậy, Hoàn phải cẩn thận mọi cử động của mình, chỉ sợ có chút gì đó làm phiền nhóm “Cựu binh”, họ sẽ bỏ cô lại. Bởi vì cô bị thương, bởi vì cô vô dụng. Cho đến khi, cô nhìn thấy cánh chuẩn chuẩn từ trong tay thằng Thi bay lượn.

Không biết tại sao, kể từ khi tỉnh dậy, Hoàn bắt đầu nhìn thấy những thứ lạ thường. Thế giới trong mắt cô bây giờ bỗng nhiên bị thêm vào vô số những dòng chảy muôn màu sắc. Những dòng chảy bán trong suốt, có lớn, có nhỏ, có đỏ, có xanh tồn tại khắp nơi và chuyển động hỗn loạn với nhau vô cùng rối mắt.

Ban đầu, nó làm cô nhức mắt vô cùng, nó cản trở tầm nhìn, nó làm cô chóng mặt. Chẳng biết được nó là cái gì, tại sao nó xuất hiện và nó có gây hại gì cho cô không? Nhưng cô sợ, cô không dám nói. Một kẻ vô dụng, đã bị thương, bây giờ còn mắc phải tình trạng bất lợi cho cơ thể, liệu có bị vứt bỏ

không? Cô cần rằng chịu đựng, cô bước để bắt kịp mọi người.

Cho đến khi, mũi phi tiêu chuẩn chuẩn do thằng Thi phóng ra bắt đầu lật cánh, thay đổi quỹ đạo bay của mình. Lúc đó, Hoàn kịp nhìn thấy, không phải là mũi phi tiêu đó bay loạn trong không khí, mà nó liên tục bắt theo một trong số những dòng chảy cô nhìn thấy mà trôi theo.

Bừng tỉnh! Hình như, cô chợt nghĩ ra cái gì đó.

Hoàn giờ tay, khẽ khua đi khua lại trước mặt mình, và theo mỗi một động tác, cô để ý thấy, các dòng chảy cũ bị ảnh hưởng mà thay đổi, các dòng chảy mới liên tục sinh ra, xoay vòng theo cánh tay chuyển động.

“Đúng rồi! Cái này là “Khí động lực học”, và những dòng chảy vô số màu sắc kia chính là những dòng không khí chuyển động trong không gian. Thứ mình nhìn thấy, chính là “Chuyển động của dòng không khí”. Và con chuẩn chuẩn kia thì chính là theo dòng khí mà bay. Vậy thì...”.

Hít sâu một hơi, Hoàn nhẹ nhàng thả con chuẩn chuẩn vào trong một dòng không khí. Hai đôi cánh mỏng khẽ rung, “V138” lập tức chao lượn, lượn vòng như một chiếc máy bay giấy rồi chuẩn xác cắm mũi nhọn trên đầu vào mục tiêu được chỉ định. Tất nhiên không phải là đầu của ai đó như lời thằng Thi xui dại mà là một tấm bia tập bắn vừa được chế tạo tạm thời bằng gỗ mục treo ở tận mép tường đằng kia.

- Àu...! – Thằng Thi lại một lần nữa tròn mắt ngạc nhiên. Nó thực sự không tin vào mắt mình khi cánh chuẩn chuẩn chao lượn ảo diệu như vậy rồi lại có thể đâm chuẩn xác vào mục tiêu như thế. Không chỉ có nó, mấy đứa còn lại cũng ngạc nhiên vô cùng. Con chuẩn chuẩn nhỏ vậy, tấm bia cũng cách chỗ phi hơn 3 mét, phi thẳng còn không chắc đã trúng được chứ đằng này lại là một màn lượn vòng ngoạn mục như ảo thuật vậy ai lại không bắt ngờ.

Thằng Thi tiếp tục nhét vào tay cô Hoàn thêm một mũi phi tiêu nữa. Nó hào hứng vỗ vai bà cô, giục thực hiện lại tiết mục biểu diễn vừa rồi. Cánh chuẩn chuẩn lại nhẹ nhàng được thả vào trong dòng khí, nhẹ nhàng chao lượn và khẽ đâm vào tấm bia cuối phòng.

- Ồ...! – Tiếng trầm trồ của những đứa khác.

- Àu dê!!! – Tiếng hô vui mừng đầy hào hứng của thằng Thi. Phi tiêu chuẩn chuẩn “V138” có thể được đưa vào thực chiến, thân là kẻ chế tạo, nó đương nhiên là người vui mừng nhất. Nhét thêm 2 cái nữa vào tay bà cô Hoàn, nó muốn xem biểu diễn lại. Nhìn những cánh chuẩn chuẩn chao liệng trong không khí nó cảm thấy thích mắt vô cùng.

Lần này, Hoàn thả cả 2 con chuẩn chuẩn ra gần như của một lúc, ở 2 vị trí và 2 hướng bay hoàn toàn khác nhau. Chúng cùng chao lượn, đan xen nhịp nhàng và cùng hướng dần về phía tấm bia. Trong lúc đó, Hoàn cũng mạnh dạn nói ra lí do mình có thể dùng được những mũi phi tiêu này.

- Phập... Phập... – Hai mũi phi tiêu cùng chuẩn xác cắm vào mục tiêu.

- Hay...! – Thằng Thi lập tức vỗ đùi khen ngợi – Năng lực bá đạo vậy. Quả là tuyệt phối với “V138” đây mà. Biết trước thế này thì mình mang mẹ nó cả “V153 – Lưỡi dao cắt gió” đi rồi. – Đau khổ vỗ đầu, nó quay ra hỏi thằng bạn vẫn còn há hốc mồm vì ngạc nhiên của mình – Ế con đi. Mày thấy vũ khí tau chế tạo thế nào? Quả bá đạo chứ còn gì nữa?

- À... Được! Được! Được! – Thằng Minh gật đầu, khen lia lịa. – Nhưng bố thấy là do người sử dụng ảo diệu thôi. Chứ cái mũi phi tiêu củ chuối của mày mà để cho người khác dùng thì đến cả trăm triệu năm cũng đến có phi trúng cái gốc chuối. Rồi cái phi tiêu của mày mà không có bản tự của tao thì làm ăn được cái éo gì? Phi trúng thì sao? Gãi ngứa à? – Minh trề môi, tròn mắt lên hỏi. Cuối cùng, nó vừa vỗ vai thằng bạn, vừa cười đều mà kết luận một câu - Nói tóm lại là do mày được ở cạnh một người vĩ đại như tao nên có tí tư chất dư thừa nó vô tình bắn sang thì mới làm được cái này thôi. Chuẩn không con đi?

- Cút ngay con chó, người đẹp trai như bố éo có bao giờ chơi với mấy thằng bạn đều như mày.

.....

Trong lúc hai thằng vẫn còn đang mải mê tự sướng và nói đùa lẫn nhau trong công ngầm thì bên ngoài kia, một vị khách mới đã đến nơi này. Vị khách nữ khoác trên mình bộ đồng phục đen của Exorcist.

Đứng trên đỉnh của mỏm núi đá, nơi thành phố Martel tựa lưng vào, cô gái khom mình thở dốc. Cô vừa phải vượt qua cả một chặng đường dài vội vã, đến đây để làm nhiệm vụ chỉ viện cho đồng đội của mình. Hít sâu một hơi, nhìn xuống thành phố hoang tàn nhưng tràn đầy ánh trắng màu bạc, cô khẽ cắn môi, rồi nhún chân nhảy ra khỏi mỏm đá, buông mình cho cơ thể tự do rơi xuống. Dưới ánh trắng, đôi giày đen ánh lên sắc bạc và mái tóc hai ngao hồn nhiên thả mình bay theo gió.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 41: Những Đứa Con Của {Kế Hoạch Tạo Thần}

Nơi đây tối và lạnh giá vô cùng, cái lạnh không giống như gió rét mà nó là sự buốt giá cứ thế lặng lẽ thấm sâu vào tận trong tim gan người ta vậy. Nam điên cố gắng giãy dụa, nhưng hắn không cảm thấy cơ thể của mình. Trong cái khoảng không gian này, bóng tối dường như tuyệt đối. Mỏ miệng cố hết lên, nhưng không có âm thanh nào phát ra cả. Hắn bắt đầu có ý nghĩ: “Liệu, có phải chăng, nơi đây là cõi hư vô và bản thân mình thì đã chết?”

“Đã chết!?” Cái ý niệm đó cứ quần quanh trong tâm trí hắn, rồi cứ thế, nó lớn dần lên, và trở thành một niềm tin thực sự.

“Chết ư...? Cảm giác thế nào nhỉ...? À! Có một chút trống rỗng, một chút lạc lõng, thêm cả chút bất an, nhưng phần nhiều hơn là sự nhẹ nhõm...” Không biết những kẻ khác thế nào chứ cảm giác của Nam bây giờ đúng là như vậy.

Rồi, không biết đã trải qua bao lâu, có thể là đã hàng trăm năm, có thể vừa mới tức thì, ở cái nơi không có lấy một thứ gì, cả ánh sáng, cả âm thanh, thậm chí ngay đến cả cảm giác cơ thể cũng không có thì cái thứ “Thời gian” dường như không tồn tại. Nam thậm chí đã thôi không còn suy nghĩ nữa thì bỗng nhiên, một âm thanh vọng vào trong tâm trí hắn.

“Ồ...!” Âm thanh như gọi cả thế giới tối tăm này tỉnh dậy, và tâm trí của Nam như một vật vô tri bỗng chốc được thổi linh hồn.

“Có âm thanh! Cái gì vậy nhỉ?” Tiếng gọi như từ một nơi xa xôi nào đó vọng về, nghe mơ hồ, không rõ. “Ồ...! Là tên mình! Có ai đó gọi tên mình!!” Dường như, có thứ gì đó nảy mầm từ trong tâm trí đã bình lặng hết đi vì cõi hư vô của hắn. Cùng lúc đó, một tia sáng cũng lóe lên trong không gian tối đen vô tận.

Tia sáng nhỏ bé mong manh như thể sẽ bị đêm đen nuốt chửng ngay tức khắc. Nhưng không. Tia ánh sáng đó như một sợi chỉ kim tuyến lấp lánh vắt ngang qua bóng đêm, chiếu rọi vào trong tâm trí của Nam. Và, như một kẻ đã giác ngộ, hắn nhận ra, trong tia sáng đó, là ấm áp, là thức tỉnh, là trở về.

Tia sáng mong manh dường như cộng hưởng với tâm trí của hắn, nó bắt đầu mạnh lên, nhân ra. Một tia, hai tia, ba tia... rồi rất nhiều, rất nhiều tia sáng, chúng chiếu rọi cả khoảng không gian hư vô này. Chúng, chiếu rọi cả vào trong tâm trí của Nam nữa.

Không còn bóng tối hư vô lạnh lẽo, chỉ còn lại là ấm áp vô biên. Và, tiếng gọi tên hắn cũng mỗi lúc một lớn dần, rõ hẳn:

- Nam oi...! Về uống rượu ốc với mẹ Nam oi...!

- A...! – Giật mình ngồi dậy, Nam ngơ ngác, bàng hoàng nhìn xung quanh.

Không gian chật hẹp với ánh đèn leo lét xanh lè và đám người mệt mỏi tả tơi bám đầy bụi đất. Thấy nó tỉnh dậy, cả đám xúm lại xung quanh, tranh nhau giành giật chút ôxi ít ỏi của nó. Nam thấy mình được đặt nằm trên nền đất lạnh, còn bên cạnh là hai đại ca vĩ đại đang vừa vỗ bôm bốp vào vai nó vừa cười:

- Thấy chưa? Tau đã nói là thằng này nó ngoan lắm mà, cứ gọi là nó tỉnh lại ngay... – Thi đại ca nói lớn.

- Đây là do cái tiếng gọi của tao nó như là “Tiên âm”, như là “Chân lý” nên gọi phát tỉnh ngay là đúng rồi... – Minh đại ca chém gió.

Trong lúc nói, mưa xuân của hai vị đại ca bắn đầy vào mặt nó và những cái vỗ vai thì chẳng nương tay chút nào. Nam chẳng thấy ánh sáng ấm áp nào đâu, cũng chẳng có “Thức tỉnh” với “Giác ngộ” gì sất, chỉ có đau đớn từ vết sứt thương và cái giá lạnh của khí trời ban đêm khắc nghiệt.

Há hốc mồm ngơ ngác nhìn tất cả mọi thứ quanh mình một lượt, Nam từ từ nằm xuống, kéo tấm vải lót nền bên cạnh phủ lên người, mắt nhắm lại, miệng khẽ nói:

- Em xin phép, hai đại ca với mọi người cho em bất tỉnh thêm lần nữa...

.....

- Thế nào, chú đã thấy khá hơn chưa? – Thằng Minh ngồi xổm dưới đất, miệng vừa nhai nhồm nhoàm cái gì đó vừa hỏi.

- Dạ, cũng tương đối... – Nam ngẩng đầu lên trả lời. Sau đó, lại lập tức cúi mặt xuống một khúc thịt đùi to tướng của con gì đó mà hắn đang bê trên tay.

- Tương đương cái đấy...! Minh chú hốc hết mẹ nó hơn nửa đồng đồ ăn dự trữ của anh rồi! – Ngồi trên xe lăn, nhìn từng khối, từng khối thức ăn yêu quý của mình bị thằng khác nhai không thương tiếc, thằng Thi đau lòng, chảy nước mắt nói – Còn cả thằng cút kia nữa, bố có mời mấy ăn à!?

- Thực lòng là bố cũng không muốn ăn đâu, nhưng lại sợ mấy ngại nên mới hạ mình dùng tạm. Mấy phải tự thấy bản thân mình vinh hạnh khi được một con người cao quý như tao dùng bữa cùng chứ con đĩ – Thấy thằng bạn có ý kiến, Minh ngửa mặt lên nói, trong khi đó, tay nó vẫn bốc không ngừng.

Thừa biết là mọi cố gắng ngăn cái mồm thằng bạn mình đều sẽ thất bại. Vậy nên, để giảm bớt tổn thất đến mức thấp nhất, thằng Thi cũng trực tiếp tham gia vào tổ đội diệt mồi.

Trận chiến trước, để cầm cự được với con Akuma level 2 thì bao nhiêu năng lượng trong người hắn đều bị cánh tay phải vất sạch cả rồi, thậm chí cơ thể còn bắt đầu tiến vào tình trạng “Tự tiêu”. Thế nên, khi tỉnh lại, việc đầu tiên mà Nam muốn làm là lấp đầy được cái bụng của mình đã.

Thức ăn nén dạng viên hấp thụ quá dễ dàng, nhanh chóng bù lại được phần năng lượng tổn thất nhưng không thể nào đem lại cảm giác no bụng cho người ăn. Vậy nên, sau khi đã nhai sạch một vốc vừa thức ăn nén, vừa nước trạng thái cố định như nhai lạc rang, Nam vẫn tiếp tục dùng bữa muộn với hai đại ca của hân như thường.

Thức ăn dự trữ trong hộp không gian của thằng Thi chất đầy ra một đồng. Máy đĩa khác chẳng có chút lòng dạ nào để mà ăn uống, chỉ có hai thằng cục súc Minh và Thi là còn đánh chén được ngon lành, và Nam điên thì phải lấp đầy cái bụng đang trống rỗng. Trong lúc ăn, hai thằng cũng tranh thủ kể lại đại khái tình hình cho Nam nghe.

- Vậy là Lực hi sinh rồi à hai đại ca? – Nam hỏi, giọng có chút buồn buồn.

- Ồ! Thằng đấy cần thuốc kích thích quá liều, lại thức tỉnh kỹ năng tấn thủ dạng gia tăng thể lực. Lúc bọn anh đến nó hân còn sống, nhưng về sau thì tác dụng phụ với trọng thương nên cơ thể phân giải ra mà hi sinh rồi – Minh trả lời.

- Chắc...! Biết sao được, chúng ta không có quân y... – Thằng Thi tiếp lời – Thậm chí bọn anh đã phải lập cả bàn thờ cúng tế, thỉnh cả thần linh trên cao xuống rồi mà vẫn không ăn thua. À, cả chú nữa, lúc đấy bọn anh cứ tưởng chú cũng đứt luôn rồi...

- Quả đấy em cũng nghĩ là mình đi luôn rồi cơ! Con quái mạnh kinh khủng! May mà có hai đại ca bá đạo không là vỡ trận lâu rồi – Nam tiếp chuyện hai thằng trong khi miệng vẫn không ngừng ăn uống. Mấy món này nghe hai đại ca nói là đôi trực tiếp bằng điểm tích lũy từ chỗ hệ thống gì gì đó và được bảo quản trực tiếp bằng công nghệ không gian nên hương vị và chất lượng cứ phải gọi là tuyệt vời.

- Ồ, bọn anh có tháo khớp vứt đi vài bộ phận cơ thể của chú, mong chú thông cảm. Mấy cái đó cũng gấp nát hết cả rồi, để lại cũng chỉ làm tổ nuôi giòi thôi chứ được cái mẹ gì. Vứt đi một đoạn không khéo chú lại chạy nhanh hơn vì đột nhiên giảm trọng lượng đấy... – Thằng Minh vừa cười vừa báo tin xấu cho Nam, bàn tay dính đầy mỡ gà cũng không quên vỗ vào vai hân như để an ủi và động viên. Thế nhưng, Nam có cảm giác như là Minh đại ca đang lợi dụng cơ hội để chùi tay và áo hân vậy, chiếc áo cộc xanh kiểu quân nhân vốn đã tả to và bám đầy cát bụi thì nay được phết lên một lớp mỡ gà vào vai áo nữa, trông bẩn vô cùng.

- A...! Vài khớp cơ à? – Nghe nói đến mình bị tháo đi những vài khớp, Nam giật mình ngừng hân cả ăn uống lại. Từ lúc tỉnh dậy đến giờ, hân đã kịp để ý gì đâu, khắp người là vết thương, toàn thân đau đớn cùng với cơn đói làm hân bỏ qua hết thảy. Bây giờ, đã tương đối no rồi, lại được thằng Minh nhắc trực tiếp, hân mới giật mình. Quả đúng là cảm giác cơ thể có cái gì đó thiếu thiếu thì phải.

- Chú cứ yên tâm đi, chỉ là vài cái khớp không quan trọng thôi. Để anh tính xem nào... – Thằng Thi vừa nói vừa lẩm nhẩm - Ừm... Ngón giữa và ngón út của bàn tay phải... Ngón giữa, ngón út và ngón áp út của bàn tay trái... Ba cái ngón chân, cả một bên tai và hai cái xương sườn nữa. Ừ, coi như là chú cũng đã giảm cân đáng kể rồi đấy.

“Vãi...! Mình mất cả mấy ngón tay rồi, thảo nào nãy giờ cảm thức ăn cứ thấy là lạ...” Cúi đầu, nhìn xuống hai bàn tay tàn khuyết của mình, Nam bỗng nhiên giật nảy mình lên như sực nhớ ra một điều gì đó. Vội vắt đồng thức ăn đang cầm trên tay xuống, hân giơ tay phải lên trước, bàn tay trái còn lại đứng hai ngón run lẩy bẩy hấp tấp tháo ra lớp băng gạc quấn ngoài. Từng lớp, từng lớp băng vải thấp máu rơi xuống, để rồi lộ ra trước mặt Nam là một cánh tay phủ đầy hình xăm với vô số vết thương chẳng chừa. Những vết cắt bầm loạn vào cánh tay, bầm vào cả những dải hình xăm trông như vi mạch điện tử.

“Cánh tay này... Hồng ư...?” - Ý nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu thì lập tức, giọng thằng Minh đã vang lên bên tai của hân.

- À! Về cánh tay đó thì chú cứ yên tâm đi, bọn anh đã xem qua rồi, không hồng được đâu mà sợ. “Tự khôi phục và điều chỉnh” là điểm mạnh của vũ khí sinh học mà. Cứ để kệ nó đấy, chẳng mấy chốc là lại dùng ngon lành, mất hai ngón tay cũng không có vấn đề gì lớn đâu.

- Thật...? – Như một thói quen, Nam quay ra hỏi lại. Rồi ngay sau đó, hân mới giật mình nhớ ra: “Khoan! Làm sao đại ca lại biết được cánh tay này không hồng?” Đừng đùa chứ, cánh tay này là vũ khí trang bị cho lực lượng bộ đội đặc biệt, là bí mật quân sự quốc gia đấy. Biết là hai đại ca của mình vừa bựa vừa bá đạo rồi nhưng mà, làm sao có thể “Cái gì cũng biết” vậy chứ. Đang hốt hoảng, thằng Thi đã lên tiếng trả lời:

- Thật! Chú có thấy bọn anh lừa chú bao giờ không...?

“Đại ca không lừa em... mà đại ca chỉ toàn đi xui đại” - Nam đau khổ nghĩ.

- À mà này, chú vào “Ma Bình” bao giờ thế, ở đơn vị nào...? – Thằng Thi đột ngột hỏi tiếp – Được gắn cả khẩu {Pháo không khí} vào tay thế này cơ mà. Không biết là đời thứ mấy đây nhưng uy lực nghe đó vẻ được phết đấy...

- Thi... Thi đại ca...! Anh biết cả “Ma Bình”! – Nam bây giờ thực sự sùng sốt, hân lắp bắp hỏi.

- Ồ. Thường thôi. Cái gì anh trả biết. Khả...! Khả...! Khả...! Khả...! Khả...! – Thi nhe hết cả hai hàm răng hình zích zắc của nó ra. Ngồi trên xe lăn, nó vươn tay lên, vừa vỗ vai, vừa cười đều với Nam, mặc kệ cho những dấu hỏi chấm to đùng hiện lên giữa đầu thẳng đẽ. May mắn cho Nam điên, thằng Minh đã lập tức giải thích:

- Ha ha...! Thực ra, thầy dạy võ của bọn anh là “Thất đại hạn”, và một người trong số họ lại chính là quân nhân. Thế nên, quân đội đối với bọn anh chẳng khác nào là nhà và bọn anh có tư cách tiếp xúc với các bí mật quốc gia từ cấp 3 trở xuống. Toàn bộ {Kế hoạch tạo Thần} được đánh giá là tài liệu tuyệt mật cấp 5, cấp cao nhất, nhưng “Dự án Ma Bình” các chú thì chỉ được đánh giá cấp 3 thôi, chắc là do các chú thường xuyên phải chạy ra ngoài đập nhau với bọn quái vật trong {Thế giới Ngầm} ấy mà.

- Đại... Đại ca biết cả {Thế giới Ngầm}?

- Khắc...! Vô giả cấp Phong Hào bọn anh cũng đủ tư cách tham gia chiến tranh trong {Thế giới Ngầm} rồi đây – Thi nhún vai nói – Mà chú có biết là, bản thân hai thằng bọn anh cũng trực tiếp tham gia vào một dự án nhỏ của {Kế hoạch tạo Thần} không? “Dự án Yêu Khí”. Bọn anh tham gia chế tạo mấy món vũ khí có công dụng đặc biệt, mục đích ban đầu là cung cấp hệ thống hòa lực cho thí nghiệm phẩm của “Dự án Thánh Khí”. Nhưng về sau lại chuyển sang chế tạo vật phẩm chuyên dụng cho lực lượng biệt động và cuối cùng là chế vũ khí cho Ma Bình mấy đứa đấy. Thậm chí, khẩu {Pháo không khí} gắn trên tay chú kia cũng là từ phòng nghiên cứu chỗ bọn anh ra chứ đâu.

- Hề hề hề...! Mới đầu anh cứ tưởng là chú bị thương ở tay phải chứ, mãi đến lúc cấp cứu cho chú mới biết thì ra là giấu hàng. Thế chú ở đơn vị Ma Bình nào, “Hắc Sắc Vũ Trang” hay là “Dấu Chân U Linh”, cả hai đơn vị đó bọn anh đều quen nhiều thằng lắm... – Thằng mình xấp lại gần, một tay khoác vai, tay còn lại thì đưa lên xoa quả đầu cắt tóc ngắn một phen của Nam.

- Em... Em ở lực lượng “Hắc Sắc Vũ Trang”. Thật không ngờ, hai đại ca cũng tham gia vào mấy cái dự án đó, làm em cứ lo giấu mãi thôi, cứ sợ làm lộ bí mật quốc gia rồi bị lôi ra tòa án binh xử thì chết. – Không còn phải che giấu bí mật, cũng chẳng phải lo vết thương phá hủy mất vũ khí, Nam thoải mái cười nói. Công nhận là hai đại ca nhà mình bá đạo thiệt, cứ tưởng là bản thân mình vào được Ma Bình, được tiến hành cường hóa và cải tạo thể chất, lại được tích hợp với cả vũ khí công nghệ cao vào người đã là đột phá lắm rồi, không ngờ hai đại ca lại còn đi trước mình cả một đoạn. Và đúng như lời Minh đại ca nói, cánh tay phải đang lành lại với tốc độ nhanh trông thấy. Những dải hình xăm giống như vi mạch điện tử thoáng chốc lại lóe lên một cái, giống như là từng dòng năng lượng vận chuyển đến khôi phục các vết thương.

Hải lòng vỗ vỗ quả đầu tròn vo trọc lóc của Nam, thỏa mãn cảm nhận từng ngọn tóc cứng đâm vào lòng bàn tay, Minh nói tiếp:

- Thực ra, nếu nói về {Kế hoạch tạo Thần} thì ở đây, thằng biết nhiều nhất không phải là hai đứa bọn anh đâu... – Nói đến đó, nó hơi ngừng lại, đôi con mắt vẫn thường híp chặt vào nhau bỗng nhiên mở ra, ánh mắt sắc bén quét thẳng về phía cậu bé Văn đang ngồi nghỉ ngơi lặng lẽ ở một góc phòng - Phải không... “Nhân Thần”?...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 42: Vị Nhân Thần Lưu Lạc

{Thế giới Gốc} nhìn có vẻ yên bình dưới ánh mặt trời rạng rỡ. Thế nhưng, có mấy ai biết đến, trong góc khuất của ánh mặt trời vẫn luôn có những đợt sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt. Những trận chiến vẫn ngày ngày diễn ra trong bóng tối, đẩy bánh xe lịch sử xoay vần. Nơi những trận chiến không ngừng nghỉ đó diễn ra, nơi ánh dương không thể chiếu tới đó, được những kẻ biết đến gọi là {Thế giới Ngầm}.

{Thế giới Ngầm}, nơi đây tập hợp đủ mọi thứ mà không được phép lộ ra ngoài ánh sáng. Từ buôn bán chợ đen, sàh giao dịch của các tổ chức tội phạm khổng lồ, những trận chiến không bao giờ được công khai, những thí nghiệm không được chấp nhận ở xã hội loài người, ở đây có hết. Bạn có thể tìm thấy mọi thứ ở đây, thậm chí là cả “Phép màu”.

Chẳng ai biết, {Thế giới Ngầm} tồn tại từ bao giờ, cũng chẳng có tổ chức nào đủ khả năng để thu tóm toàn bộ con quái vật khổng lồ đó. Nó cứ như vậy, nghiêm nhiên tồn tại sừng sững trong mặt tối của lịch sử và hoạt động theo những quy luật của riêng mình.

Trong {Thế giới Ngầm}, phép màu và tội ác cùng song song tồn tại, sự khổng lồ và đáng sợ của nó đã chắc chắn đến mức mà cả {Liên Hợp Quốc} cũng không dám tùy tiện động vào. Thế nhưng, lợi ích to lớn khi khai thác {Thế giới Ngầm} mang lại là điều mà không kẻ nào đã từng tham gia có thể chối cãi. Vậy nên, hầu như, mọi quốc gia trên mặt đất này đều xây dựng cho mình những lực lượng đặc biệt để tham gia chiến tranh trong {Thế giới Ngầm}, tranh đoạt từng phần lợi ích từ trong đó. Và nghiêm nhiên, họ lại góp thêm một phần cùng cố cho sự to lớn và chắc chắn của thế giới không được công khai này.

{Hiệp sĩ bàn tròn} của Anh, {Tu chân giả} của Trung Quốc, {Ninra Âm Ảnh} và {Samurai vệ thần} của Nhật Bản, {Học viện siêu nhiên} của Bắc Mỹ, {Chiến binh Totem} của Liên minh các bộ lạc Nam Phi..., và còn rất nhiều nữa. Những lực lượng bị gọi bằng đủ mọi cái tên, được tạo ra bằng vô vàn phương pháp, nhưng, họ đều có một điểm chung duy nhất, đó là sở hữu những sức mạnh vượt quá người thường. Bằng sự cố ý che giấu của chính phủ mỗi quốc gia và các tổ chức quyền lực cả trong tối lẫn ngoài sáng, sự tồn tại của họ đều không được xã hội biết tới, hoặc có chăng cũng chỉ là những truyền thuyết li kỳ.

Việt Nam, cũng có cho mình những lực lượng như vậy. Lực lượng Vô Giả, đứng đầu là {Thất Đại Hạng}, bảy vô giả thủ hộ dân tộc cấp Truyền Thuyết và lực lượng {Thuật sĩ} thủ hộ linh mạch Việt Nam. Thế nhưng, hai lực lượng trên mặc dù chịu sự chế ước và quản lý của chính phủ nhưng chính phủ hiện thời lại không thể trực tiếp ra lệnh được cho họ. Mỗi khi muốn mượn sức mạnh của hai lực lượng này, tổ chức Đảng chỉ có thể “Thỉnh cầu”. Ngày nay, dù đã có một số vô giả cấp Phong Hào đồng ý gia nhập lực lượng quân sự đặc biệt và cũng đã tổ chức được một trung đội thuật sĩ quốc gia, thế nhưng vẫn là quá ít ỏi mỗi khi tham gia tranh chấp lợi ích trong {Thế giới Ngầm}. Thực trạng này kéo dài cho đến khi... cho đến khi {Di tích cổ} được phát hiện và những thành công đầu tiên của {Kế hoạch tạo Thần}.

Hệ thống hang động ngầm Phong Nha Kẻ Bàng, được cả thế giới biết đến vì sự tráng lệ của nó, một kì công vĩ đại của thiên nhiên. Nó, là cả một hệ thống hang động đá vôi và sông ngầm sâu không thấy đáy. Những tảng đá được tự nhiên tạc hình tiên phượng, những thạch nữ, những măng đá đã tồn tại và phát triển hàng chục ngàn năm hút hồn không biết bao nhiêu du khách. Cho đến tận bây giờ, trình độ của loài người vẫn chưa thể nào khám phá

được điểm sâu nhất của nó và các lối vào mới vẫn liên tục được tìm ra, trong đó có {Cổng vào số 21}.

{Cổng vào số 21} được một nhóm nghiên cứu địa chất tìm ra trong đợt khảo sát của mình. Cổng vào số 21, nằm dưới đáy của một hồ nước nhỏ. Với cửa vào đặc biệt và diện tích sảnh ngầm bên trong đặc biệt lớn sẽ hứa hẹn cho một điểm du lịch vô cùng hút khách, nếu không có một kiến trúc giống như điện thờ nằm chính giữa nơi này. Điện thờ đó, chính là cổng vào của Khu di tích cổ, hiện được đánh giá là bí mật quốc gia cấp độ 5, cấp cao nhất trong đánh giá các vấn đề tuyệt mật.

Khu di tích, không rõ nó thuộc về nền văn minh nào, có niên đại bao lâu, thế nhưng, nó mang trong mình những công nghệ vượt xa trình độ của nhân loại hiện thời. Bằng việc khai quật dần các tầng của Khu di tích lên, chúng ta đang chạm tới một chân trời mà chúng ta chưa bao giờ được biết tới. Và với những thành quả thu được đó, {Quốc hội kín} quyết định thông qua {Kế hoạch tạo Thần} với mục đích biến Việt Nam thành một cường quốc quân sự, đủ mạnh để có thể công khai áp dụng các thành quả thu được từ việc khai quật và nghiên cứu Khu di tích.

Cổng vào số 21 được đánh giá tuyệt mật cấp 5, đặt vào sự bảo vệ bí mật của một tiểu đoàn đặc công và một tiểu đội Thuật sĩ quốc gia thường xuyên túc trực. Vật phẩm lấy ra từ các tầng di tích được vận chuyển đến các phòng nghiên cứu quân sự để thực hiện các dự án liên quan của {Kế hoạch tạo Thần}.

Với bốn tầng đã được khai quật của Khu di tích, bốn dự án trong {Kế hoạch tạo Thần} cũng được bắt tay vào thực hiện:

Dự án thứ nhất: {Dự án Thánh Khí}

Mục đích: Ứng dụng công nghệ rô bốt, tạo ra vị thần thủ hộ dân tộc nhân tạo đầu tiên của loài người.

Dự án thứ hai: {Dự án Ma Bình}

Mục đích: Ứng dụng công nghệ sinh học trực tiếp cấy ghép vũ khí công nghệ cao lên cơ thể người. Nhằm tạo ra lực lượng vũ trang đặc biệt đủ sức sánh ngang với Võ giả và Thuật sĩ nhưng hoàn toàn nằm dưới sự điều động của chính phủ.

Dự án thứ ba: {Dự án Nhân Thần}

Mục đích: Thực hiện khai phá cực hạn tiềm năng cơ thể người nhằm tạo ra nhân loại mang năng lực của Thần.

Dự án thứ tư: {Dự án Giới Nguyên}

Mục đích: Trên nền của không gian số đa chiều, tiến hành xây dựng “Giới Nguyên” - Thế giới số mô phỏng thực tại. Sử dụng làm môi trường tiến hành các thí nghiệm và nghiên cứu không thể thực hiện được ở thế giới thực.

Ngoài ra, còn một số dự án nhỏ khác bắt nguồn từ bốn dự án lớn bên trên. Toàn bộ thành quả nghiên cứu đều được xét vào các cấp độ tuyệt mật. Quốc hội kín sẽ tiến hành xem xét và thông qua để thực hiện áp dụng một số thành quả nhất định vào trong xã hội khi có thời cơ thích hợp. Tuyệt đối không được phép tạo ra bước nhảy vọt về công nghệ trên quy mô lớn khi chưa có đủ sức mạnh quân sự để bảo vệ các thành quả của mình.

.....

Martel.

Đã gần nửa đêm, đối với cái thành phố này thì thời điểm nào chẳng như nhau, hoang tàn và cô quạnh. Lũ Akuma quần thảo trên bầu trời cũng chẳng làm cho nơi đây nhộn nhịp hơn được bao nhiêu mà sau từng loạt đạn pháo của chúng, thành phố bên dưới lại nhiều thêm một phần tiêu điều và xơ xác.

Những cơn gió lạnh thổi qua hốc đá tạo ra từng tiếng hú nghe rợn người, vọng xuống tận khoang cống ngầm nơi cả tiểu đội Luân hồi đang tạm trú. Ánh đèn ma pháp xanh leo lét hắt lên khuôn mặt của mỗi người, làm cho ai cũng ám lên một thứ màu không sức sống. Cái thứ ánh sáng không ấm áp này thật dễ làm con người ta cảm thấy tuyệt vọng, may mắn thay, ngọn đèn này còn được cái hiệu ứng tích cực “Thanh Tĩnh” bù vào, vớt vát lấy chút giá trị tồn tại của nó.

Gió ở dưới cống ngầm bây giờ lớn chẳng khác nào bên trên mặt đất cả, tất cả đều là do thằng Minh chém mà ra.

“Phải không... Nhân Thần?” Một câu hỏi nhẹ nhàng, vu vơ mà hầu hết những người ở đây đều không hiểu nhưng đã động vào trong tận bí mật lớn nhất của một số người. Trong đó, có cậu bé Văn với năng lực hack não mạnh mẽ đến không ngờ.

Chẳng có chút phản ứng nào với câu hỏi của thằng Minh, Văn vẫn nằm im như khúc gỗ. Có vẻ như, cậu không nghe thấy hoặc là cái vấn đề này chẳng có liên quan đến cậu chút gì.

Chẳng bất ngờ trước phản ứng của cậu bé, Minh nói tiếp:

- Ủầy...! Để xem nào... – Hơi ngửa đầu nhìn lên trên, nó vẻ cảm như đang cố suy nghĩ – Sau vụ bạo loạn năm đó, có tổng cộng 15 vị Nhân Thần trốn thoát. Sau đó, có 7 vị đã trở lại với quyền quản lý của quốc gia. Hai vị Thủy Thần làm giáo quan cho lực lượng quân sự đặc biệt, một vị Thổ thần đang làm cha sứ ở một giáo đường nào đó của miền Nam, Lôi Thần tham gia lực lượng biệt động và đã anh dũng hi sinh, Linh Thần được phép sinh hoạt trong xã hội bình thường dưới lớp vỏ bọc một giáo viên trung học và chấp nhận sự giám sát của tổ chức Đảng, còn Hỏa Thần do không khống chế được năng lực của mình nên tình nguyện để cho một phòng nghiên cứu vũ khí quân sự tiến hành áp chế. Các vị khác thì hầu hết đều chết do năng lực tự bạo loạn và cơ thể không chịu được vì không có nguồn kinh phí khổng lồ và các kỹ thuật bảo trì tương ứng. Vậy, cậu là vị nào nhi...?

Văn gượng dậy, khuôn mặt vẫn giấu sâu sau lớp khăn quần cổ to dày, dưới mái tóc rậm bù xù, cậu khẽ mở ra đôi mắt vẫn còn đỏ sọng và những vòng tròn đồng tâm xanh lét. Văn mở miệng hỏi, giọng vẫn bình tĩnh đến lạ thường:

- Làm sao người biết?

Nhún vai, bĩu môi, Minh nhìn sang phía thằng Thi. Đáp trả thẳng bạn bằng một nụ cười khả ố, Thi trả lời thay nó:

- Ồ, thì lúc chú bắt tỉnh đây, bọn anh có xem qua cơ thể chú và, cái khăn quần cổ to tướng kia của chú có phải là để che mã vạch ở gáy không? Mấy tay Nhân Thần các chú thằng nào chẳng có một cái như vậy trên người, mã vạch bắt đầu bằng NtVn.

- Các người là “Người chế tạo”? – Văn tiếp tục hỏi, mặt hơi cúi xuống để ánh mắt sắc bén lạnh lùng bắn thẳng vào người hai thằng. Không gian bỗng nhiên như bị một sức ép vô hình nén xuống làm cho mọi người đều cảm thấy hô hấp cũng thêm phần khó khăn.

- Ấy, ấy, ấy...! Bình tĩnh, bình tĩnh... Đừng nghĩ quẩn... – Minh vội vàng xua tay, hoảng hốt nói – Theo như cách Nhân Thần các cậu gọi thì bọn này đúng là “Kẻ chế tạo”, nhưng bọn này hoàn toàn không có liên quan gì đến {Dự án Nhân Thần} cả. Hời hán tìm hiểu nhau tí thôi, nơi này cũng không còn là {Thế giới Gốc} nữa rồi...

- Đúng rồi, bỏ cái áp chế tinh thần này đi... – Thằng Thi cũng nói phụ vào - Sao mấy tay Nhân Thần các cậu thằng nào cũng kích động như vậy nhỉ...?

Lặng nhìn hai thằng một chút như thể đang suy tính điều gì, cuối cùng, ánh mắt của Văn cũng dịu dần lại, những vòng tròn đồng tâm trong con ngươi nhạt dần đi và thứ sức ép vô hình cũng từ từ biến mất. Thu người lại một góc trong khoang công ngầm, cả người co lại hết cỡ, khuôn mặt giấu sâu trong chiếc khăn quàng, chỉ còn hai con mắt mở lớn nhìn chăm chăm ra bên ngoài.

Sự việc diễn ra từ nãy đến giờ, ngoài hai thằng Minh, Thi và bản thân Văn ra thì bọn còn lại đều chẳng hiểu lắm. Nào là “Nhân Thần”, nào là “Dự án”, và cả những cái gì đó mà cả bọn không hiểu, thế nhưng có vẻ như, lai lịch của cậu bé Văn không hề đơn giản, và cái thứ năng lực “Kết nối tinh thần” của cậu liệu có phải {Quả tâm thủ} hay là một thứ gì khác đến từ {Thế giới Gốc} như cánh tay phải của Nam điện.

Sự im lặng không tồn tại lâu, Văn bắt đầu nói:

- Ta là Sáng Thần 04, một thí nghiệm phẩm chạy trốn từ {Dự án Nhân Thần} – Văn nói qua lớp khăn quàng cổ dày che kín mặt, giọng nói rõ ràng và bình tĩnh đến mức không hợp với cái biểu hiện co ro của cơ thể cậu ta lúc này.

- Đúng như các người nói, nếu không có nguồn kinh phí khổng lồ để bảo trì thì cơ thể con người này chẳng thể nào chứa được năng lực của Thần. Vậy nên, những kẻ trốn thoát ngày đó không chết thì cũng tự động quay lại chịu sự quản thúc của chính phủ. Không có một trường hợp nào ngoại lệ, trừ ta...

- Không như những kẻ khác, năng lực của ta hầu như không có khả năng trực tiếp gây sát thương hoặc sức phá hoại. Với cơ thể bị biến đổi qua hàng ngàn thí nghiệm, ta là thể thích hợp nhất với “Cánh tay của Thần sáng chế”.

Hơi tụt cái áo đồng phục học sinh xuống, Văn vừa nói vừa chỉ vào bả vai trái của mình, nơi mấy cái giác cắm gần như vô hình đã thu hết lại và được đánh dấu bằng một đường xăm dài thẳng tắp.

- Không giống như bọn Ma Binh, vũ khí hoàn toàn được cấy ghép vào sau, muốn sử dụng thì ngoài luyện tập ra còn phải xem vũ khí tương thích với cơ thể đến mức nào. Cánh tay này chính là tay phải của ta, qua rất nhiều thí nghiệm mà biến đổi thành, và ta có khả năng vận dụng 100% năng lực của nó.

Giơ cánh tay lên trước mặt, khẽ xoay, những đường vân thẳng tắp dần hiện lên, xuất phát từ đầu ngón tay và kéo dài cho đến tận bả vai, hơi leo lên cổ rồi bị che khuất bởi cái khăn quàng.

- Nó cho ta khả năng trực tiếp kết nối tinh thần vào thế giới ảo, hoặc biến mình thành một máy chủ trung gian để kết nối tinh thần của nhiều người lại với nhau. Ngoài ra, nó còn bổ sung một bộ nhớ trong và ba khe cắm thẻ lưu trữ sinh học, tất nhiên là bây giờ cả ba khe đều trống.

Hơi nắm bàn tay lại, từ trên cẳng tay, làn da tự động hiện lên ba vết rách.

- Nó còn ảnh hưởng ngược lại đến não bộ, khiến cho khả năng tính toán phân tích của ta đồng loạt gia tăng trên diện rộng.

Há hốc mồm lảng nghe, không chỉ có Nam điện và mấy cô gái, mà ngay cả hai thằng cũng kinh ngạc không kém. Dù được trực tiếp tham gia vào kế hoạch tạo Thần nhưng hai thằng bọn nó chỉ là nhân viên nghiên cứu cấp thấp của một dự án phụ chuyên về chế tạo vũ khí mà thôi. Biết được chút thông tin về {Dự án Nhân Thần} hoàn toàn là dựa vào thân phận võ giả cấp Phong Hào và học trò của Thất Đại Hạng. Một phần cũng là do {Dự án Nhân Thần} đã bị giảm cấp độ tuyệt mật từ 5 xuống còn 4 sau khi bị đóng cửa hồi vài năm trước.

Bản thân hai thằng đã biết trước, Nhân Thần toàn một lũ quái vật thôi, nhưng mà nói thật, bá đến mức này thì bằng với phá game rồi còn gì. Sự kì diệu của [Kết nối tinh thần] bọn nó đã trải qua, lại còn khả năng trực tiếp truy cập vào thế giới ảo bằng tâm trí nữa thì... Người khác phải dùng một đồng câu lệnh lập trình rắc rối, còn thằng Văn chỉ cần suy nghĩ là được. Vậy mà vẫn còn chưa đủ, nó cứ nhất thiết phải buff lên cả một đồng Intelligence như thế sao...!!!?

Chẳng để ý đến sự kinh ngạc và vẻ mặt hiện rõ hai chữ “Đồ kỳ” của hai thằng, Văn nói tiếp:

- Như đã nói từ trước, với cái năng lực này, ta đã trở thành một hacker không tề, đủ để kiếm được một khoảng tiền vừa vận duy trì cái cơ thể này cho

đến bây giờ. À...! – Văn bỗng nhiên bật cười như tự giễu – Đôi mắt này là do tác dụng phụ không mong muốn đấy. Cả cái mã vạch đằng sau gáy nữa, đều là những thứ không thể xóa được đi, dù có lột bỏ lớp da đó thì sau khi lành lại nó đều tự hiện lên như vậy.

Văn kết thúc câu chuyện gần như độc thoại của mình. Cậu nhóc vẫn co người vào một góc, vẫn hai tay ôm đầu gối chẳng phù hợp với giọng điệu chút nào. Cả khoang công ngầm có chút lạnh lại trong thoáng chốc.

- Ha...! – Thăng Minh lên tiếng phá vỡ sự im lặng. Nó chạy đến, giơ tay vỗ bồm bộp vào đôi vai gầy của cậu bé, miệng vừa cười vừa nói – Vãi cả Nhân Thần. Anh éo ngờ được là chú lại bá hết cả đạo ra như vậy. Bọn anh cũng tham gia vào {Kế hoạch tạo Thần} nhưng chỉ là nhân viên vớ vẩn trong một dự án nhỏ thôi. Khi bọn anh tham gia thì {Dự án Nhân Thần} của các chú cũng đóng cửa lâu rồi. Mà đây cũng chẳng phải là Thế giới gốc nữa nên không phải lo giữ bí mật gì đó nữa đâu, chú càng bá đạo càng tốt.

- Đúng, đúng...! Chuẩn luôn...! – Thăng Thi cũng phụ họa theo vào - Ở đây, có anh bảo kê thì chú cứ tự tin khoe cá tính – Nói rồi nó quay ra hô to với bọn còn lại:

- Mấy đứa, vui lên nào, chúng ta có Nhân Thần ở đây rồi, nhiệm vụ chính lần này chắc chắn sẽ hoàn thành sớm thôi.

Nghe vậy, cả tiểu đội như tỉnh hẳn ra, mấy đứa đều nhao nhao lên hỏi:

- Thật ư...?

- Đại ca không đùa đấy chứ...?

- Thật không...?

Thi tròn mắt, vành mặt đáp lại:

- Thật chứ sao lại không! Mấy đứa đã thấy anh lừa mấy đứa lần nào chưa? Mấy tay thầy dạy võ của bọn anh đã phải chính miệng công nhận rằng, chỉ cần 2 Nhân Thần là đủ sức cầm chân bất kì ai trong Thất Đại Hạng lại cơ mà, ừm... cỡ khoảng 3 đến 5 phút gì đó nhưng thế cũng là bá vãi cả đạo ra rồi.

Lặng im nhìn cái đám nhốn nháo trước mặt, Văn âm thầm thở dài. “Nhân Thần” có thật là mạnh như thế không? Đủ sức cầm chân võ giả cấp Truyền Thuyết...? Đó... chỉ là trong trường hợp Nhân Thần đánh hết sức và võ giả cấp Truyền Thuyết cố gắng không giết đối thủ mà thôi. Và thêm nữa, năng lực của Văn hoàn toàn không thiên về chiến đấu.

Lại liếc mắt nhìn ra một góc khác, nơi con búp bê biết hát Lala và lão già dị tật ngồi tách riêng ra một góc như mình. Văn biết, thực ra điều kiện để hoàn thành nhiệm vụ ở ngay trước mặt đây thôi, ngay trong lòng ngực của con búp bê biết hát này. Hơi ngoái đầu nhìn sang Thăng Minh vẫn ngồi xôm bên cạnh, Văn đưa tay, nắm lấy vai áo của Thăng Minh, khẽ đẩy.

Rời mắt khỏi mấy đứa đồng đội nhốn nháo của mình, Minh quay lại. Nó thấy, cậu bé Văn đang nhìn thẳng vào mình, nét mặt đã khôi phục lại đáng vẻ bình tĩnh đến lạnh lùng. Dưới mái tóc rối tung rậm rạp, ánh mắt cậu nhóc lóe lên những tia sáng sắc bén khiến cho nó phải khẽ rung mình. Mặt vẫn giấu dưới lớp khăn quàng, Văn nhẹ nhàng nói, từng chữ, rõ ràng và vô cùng từ tốn:

- Thực ra, các người có thể hoàn thành nhiệm vụ chính ngay bây giờ. Chỉ cần... Chỉ cần phá hủy con búp bê đó, trực tiếp cướp lấy Innocence là được.

Giọng của Văn không lớn, nhưng trong khoảng không gian chật hẹp này, nó dễ dàng vọng vào tai của từng người.

Tiếng đùa của Thăng Thi bỗng nhiên im bật, và nét cười của Thăng Minh cũng đông cứng lại trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 43: Trái Tim Của Con Búp Bê Biết Hát

“Phá hủy con búp bê kia đi, trực tiếp lấy Innocence từ trong ngực nó ra là được...”

Không chỉ hai thăng, cậu nói của Văn còn làm cho cả tiểu đội đều sửng người lại. Dù biết rằng, Innocence nằm ngay ở đó thôi, thế nhưng chẳng ai có ý nghĩ sẽ phá hủy Lala để cướp trái tim của em ấy đi được.

Giết Lala ư? Cô bé đó đã được mọi người coi như đồng đội rồi.

Mọi ánh mắt đều lập tức đổ dồn về phía Văn, sau đó lại đồng loạt liếc qua chỗ em búp bê biết hát.

Tần thủ không có [Năng lực ngôn ngữ] như cự binh, nên những điều mà Văn vừa nói, cả Lala lẫn ông lão Guzol đều không hiểu gì hết. Thấy mọi người đều nhìn về phía này, Lala lập tức nở một nụ cười đáp lại. Trong suy nghĩ đơn thuần của em, mấy người này là người tốt. Họ bảo vệ cho em, để em được ngồi trong ngực của Guzol đến tận giờ phút này. Em biết ơn vì điều đó, em đã sắp hoàn thành được lời hứa của mình rồi. Trên đôi môi nhân tạo hồn nhiên nở một nụ cười rạng rỡ.

Để hoàn thành được nhiệm vụ chính, bắt buộc phải cướp đoạt Innocence. Mà muốn đoạt được Innocence thì... Nhìn nụ cười vô cùng tự nhiên của Lala, ai cũng bỗng nhiên thấy nhói một nhát trong lòng.

Đưa tay lên về cằm, Minh nhíu mày lại, rơi vào trong trầm tư suy nghĩ. Không đến 5 giây sau, nó bỗng nhiên vung tay, giật mình như vừa ngộ ra cái gì đó. Quay ngoắt đầu về phía Văn, nó làm ra vẻ vui mừng ra mặt, phấn khởi nói:

- Ồ... Nhưng mà đéo!!! – Trong lúc nói, hai mắt nó híp chặt lại, đầu hơi cúi xuống và miệng cười lộ ra hai cái răng cửa bự đời.

Khẽ giật mình ngạc nhiên, Văn hỏi lại:

- Tại sao...?

- Đơn giản là bọn anh không thích, thế thôi...! – Thăng Thi tự đẩy hai cái bánh xe lăn từ từ bỏ tới, về mặt nó chẳng khác nào thăng Minh, chỉ có điều là nó không cúi xuống mà vênh ngược lên trời mà thôi.

- Ngu ngốc! Không làm vậy, các người sẽ chết hết – Văn bó gối, vẫn thu mình như vậy nhưng lời nói và giọng điệu của Văn lí tính đến vô tình.

- Sao phải xoắn! Cùng lắm là đi gặp ông bà thôi chứ gì? – Minh trả lời, cánh tay nó cũng cùng lúc vỗ bôm bốp vào bả vai của Văn, trên mặt nó vẫn treo nguyên một nụ cười khả ố. – Bọn anh cũng hứa với con bé rồi, để em ấy hoàn thành nốt tâm nguyện cuối cùng.

Ngồi trên xe lăn, bán thân bất hoạt nhưng thăng Thi cũng không chịu yên, nó lập tức hùa vào theo:

- Đúng rồi...! Lời hứa của 3 thằng đàn ông, chuẩn men và không hề thích đực...!!!

- Các người sẽ kéo cả tiểu đội chết cùng. – Đôi mắt dưới mái tóc dày của Văn nhìn thẳng về phía thăng Minh, cái nhìn dần trở lên sắc bén.

- Hờ! Anh chưa từng nhớ là bất thằng nào phải theo mình cả - Minh nhún vai đáp lại – Tất cả đều là do các chú tự nguyện bám theo thôi. Nếu thấy muốn, chú có thể bỏ đi lúc nào cũng được, tùy thích chứ anh không cản. Thậm chí, anh còn cung cấp cho một chút vũ khí và nhu yếu phẩm nữa cơ.

- Thật hả!? Vậy xin phép mầy, cho tau té trước... – Vừa nói, thăng Thi vừa linh hoạt đổi hướng của chiếc xe lăn, rồi vội vã bỏ ra lối cửa vào.

- Quay lại ngay thăng đi...! – Nhanh tay túm cổ thăng bạn lòi cả người lẫn xe lăn lại, Minh gào vào mặt nó – Bớ lạy mầy, đừng có đáp shit vào đị hội nữa.

- Đáp đâu? Tau góp ý chân cmn thành thế còn gì!?

Cứ thế, hai thằng trực tiếp quay ra gây gổ với nhau, chẳng thèm quan tâm gì đến Văn và cả ý kiến của cậu bé nữa.

“Không khác mấy so với mình dự đoán. Hai tên này, ngu ngốc nhưng mà... đáng để tin một lần”. Hơi cúi đầu xuống thêm một chút nữa, những vòng sáng đồng tâm trong con ngươi hai mắt bắt đầu hiện lên, quay vòng: “Tâm nguyện được ở bên nhau cho đến phút cuối cùng ư? Vậy thì cũng không còn lâu nữa đâu. Thứ thuốc bổ sung thể lực cấp tốc này chỉ có lợi nhất thời, thúc ép cơ thể như thể này chẳng khác nào tiêu hao sinh mạng, đến khi tác dụng phụ tích lũy đầy đủ và cùng nhau bộc phát ra thì... Không biết, cơ thể của lão già có thể chịu được bao lâu? À, thành phố này còn có hai tên Exorcist đang trọng thương nữa”. Khẽ liếc mắt lên nhìn lướt qua toàn bộ thành viên trong tiểu đội: “Xét cho cùng, tiểu đội này cũng không hề yếu. Nếu có đầy đủ tin tình báo và biết bố trí phối hợp nhịp nhàng thì không biết chừng, chúng ta còn có thêm thu hoạch ngoài ý muốn.

Bên dưới lớp khăn quàng, đôi môi của Văn khẽ nhếch lên thành một nụ cười.

....

- Lala à... – Thăng Minh ngồi đối diện với ông lão Guzol và cô bé Lala, cách chỉ hơn một mét, hai tay khoanh trước ngực và chân xếp bằng. Bên cạnh nó, hơi thụt về đằng sau một tí là thăng Thi trên chiếc xe lăn. Rồi Thủy, rồi bé Lan, cả Cỏ May, Nam điện, nói chung là trừ cậu bé Văn và tay Du còn bất tỉnh ra, toàn bộ thành viên tiểu đội đều ngồi quây sát vào xung quanh đây.

- Em theo chúng tôi cũng được một đoạn thời gian rồi đấy nhỉ? – Vẫn là thăng Minh hỏi.

Nép sát người vào lồng ngực chủ nhân, con mắt còn duy nhất còn lại mở lớn, to tròn và trong veo, em gật đầu đáp lại.

- Ồ, vậy bây giờ chúng ta nói chuyện nghiêm túc nhé – Nó híp mắt nói, hai bên mép cũng kéo căng lên hết cỡ tạo thành một nét cười đêu già vô cùng – Chắc em cũng biết rồi, tụi anh không phải là “Thầy trừ tà”, cũng không phải Akuma. Nhưng, mục đích của bọn anh cũng là Innocence như bọn đó vậy...

Nghe đến đó, cô bé búp bê bỗng nhiên giật nảy mình, cả người khẽ co rút lại và nét mặt rạng rỡ cũng đóng băng.

Phản ứng của Lala quá rõ ràng nên đứa nào cũng thấy. Thăng Minh vội vàng xua tay, giải thích:

- Ấy đừng... Đừng sợ! Nếu chỉ đơn giản là giết em để cướp Innocence thì tại anh đã làm lâu rồi, đâu cần phải bảo vệ khổ vậy.

- Đúng, đúng, đúng, đúng...! – Thăng Thi trên xe lăn cũng nói phụ vào. Ngay khi nét mặt của cô bé dịu đi một chút, nó lập tức móc một đồng phôi nhựa kĩ thuật ra đập tới tấp vào đầu thăng bạn – Thăng ngu! Mày làm em ấy sợ rồi kìa.

- Định Mệnh! Tao đâu có cố ý!

- Mày ngu lắm con ạ!

Thấy hai thăng lại bắt đầu có dấu hiệu lạc đề, Thủy vội vàng đưa tay sang bên cạnh, nhéo lấy một phần thịt mềm nơi eo thăng Minh, vắn mạnh.

- Ó...! – Đau đến trợn mắt, há mồm nhưng không dám kêu thành tiếng, Minh đành phải nuốt bi thương vào trong bụng mà quay lại vấn đề nghiêm túc.

- Được rồi... – Minh đưa tay lên, quẹt đi hai giọt nước đã hơi rỉ ra trên khóe mắt – Lời hứa của em có phải là được ở bên cạnh chủ nhân cho đến lúc ông ấy trút hơi thở cuối cùng không?

Lala khẽ gật đầu, ánh mắt ưu thương ngược lên, nhìn chủ nhân của mình. “Guzol đã già lắm rồi, hơi thở chỉ còn mong manh, trái tim trong lồng ngực này cũng không còn đập mạnh mẽ như xưa được nữa...”. Khẽ cup đôi mi, con mắt long lanh nhìn về phía tiểu đội Luân hồi, hàng lông mày hơi nheo lại, cầu xin:

- Xin... Xin hãy để cho Lala hoàn thành được lời hứa của mình...! Đến lúc đó, muốn làm gì Lala cũng được. Lala sẽ tự nguyện cho mọi người trái tim này.

Mỗi câu nói đều mang theo vắn luật và ngữ điệu thần kì như vô tình, như cố ý bắt người nghe phải dâng lên sự tiếc thương trong lòng.

Không giống như những đứa khác, chỉ có cảm xúc và tiếc thương, hai thăng đều âm thầm lắc đầu sợ hãi. Dù đã được nghe em ấy hát một lần rồi nhưng không ngờ, khi nói chuyện bình thường vậy mà cũng đã có hiệu ứng như [Nguyên lý Chiến Ca] mà bọn nó phải xoắn hết cả cổ họng mới thi triển ra được.

Không chút do dự, thăng Minh vung tay nói:

- Được!

- Vụ này tau đồng ý – Thăng Thi cũng cùng quan điểm.

Chưa để cho Lala và ông lão Guzol hết giật mình ngạc nhiên vì quyết định quá nhanh của hai thăng, Thi đã tiếp lời ngay:

- Bọn anh sẽ bảo vệ hai người cho đến lúc đó, nhưng với một điều kiện: Sau khi thực hiện xong tâm nguyện của mình, không chỉ có “Trái tim” mà cả “Linh hồn” lẫn “Sinh mệnh” của em đều phải thuộc về bọn tôi. Được chứ?

Nhìn cái vẻ ngơ ngác của Lala, Thi biết ngay là cô bé vẫn chưa hiểu mình nói gì. Khẽ mỉm cười, nó phất tay về phía bé Lan bên cạnh nói:

- Lan, cho anh mượn tám {Hộ chiếu quỷ Satan} một tí.

Bé Lan lập tức lấy ra cuốn sổ nhỏ ánh lên màu xanh lục đưa cho thăng Thi. Giở cuốn sổ trong tay ra, bên trong chỉ có đúng hai trang giấy đen phủ đầy kí tự màu trắng, thăng Thi chỉ vào một chỗ góc cuối cùng bên trái, nó nói:

- Đến lúc đó, em chỉ cần kí vào chỗ này thôi. Không biết chữ cũng không sao, chỉ cần dùng cây bút đặc biệt kèm theo nguyệt ngoạc vài đường vào là được. Rồi, em sẽ trở thành một trong số chúng ta – Dứt dứt cuốn sổ nhỏ trước mặt Lala, miệng nó cười cười, lời nói ngọt xớt kèm theo điều kiện dễ dàng giống y như lúc tên “Người xấu” cho kẹo để dụ dỗ các bé gái ngây thơ vậy.

Nhìn chằm chằm vào cuốn sổ nhỏ trước mặt, ánh mắt Lala ánh lên sự vui mừng, rồi bỗng nhiên lại hoang mang loạn chuyển. Em do dự. Tự động co người lại, rúc sâu hơn vào trong lòng ông lão Guzol, Lala ngược ánh mắt cầu cứu về phía chủ nhân của mình.

Nhìn Lala bằng ánh mắt yêu thương, ông lão Guzol đưa bàn tay lên vuốt mái tóc dài óng ả của em, trên khuôn mặt nhăn nheo xấu xí, đôi mắt khô nứt khẽ nở một nụ cười. Hơi gật đầu, ông lão nhẹ nói bằng một thứ âm thanh khàn khàn khó nghe:

- Lala...! Lala đã ở bên Guzol hơn tám mươi năm rồi, làm bạn với Guzol, hát cho Guzol nghe. Suốt cả cuộc đời, Guzol đã rất vui, rất hạnh phúc khi có Lala bên mình...! Bây giờ, Guzol sắp phải đi xa rồi, không thể mang Lala theo được. Thế nên, nếu có thể, Lala hãy đi tiếp với những người này... – Hơi ngừng lại để lấy hơi, cả một ngày đêm di chuyển đã tước đi chút sức lực cuối cùng của ông già này – Guzol muốn, Lala được tiếp tục ca hát, được chiêm ngưỡng những điệu kì diệu như chính tiếng hát của Lala vậy. Thế giới còn rộng lớn và xinh đẹp lắm chứ không phải là mỗi cái thành phố hoang chi toàn nắng và gió cát này.

Trong đôi mắt đã bị tháng năm vắn đục là sự yêu thương không thể diễn tả được hết bằng lời.

- Nhưng... Lala chỉ muốn được ở bên cạnh Guzol thôi. Chỉ có Guzol mới cần đến Lala, mới muốn nghe Lala hát...! – Như một cô bé con bú đờn bình, em càng nép sát vào người ông lão hơn, khuôn mặt xinh đẹp khẽ dụi vào lồng ngực già nua khô héo.

- Không phải đâu, giọng hát của Lala đẹp lắm, nó là điều tuyệt diệu nhất trên đời – Yêu thương đáp lại, những ngón tay nhẩn nha luồn vào trong mái tóc dài, cẩn thận vuốt ve – Guzol chắc rằng, ai ở đây cũng đều thấy vậy, và họ cần Lala...

Lala lập tức hướng ánh mắt về phía mấy đứa tiểu đội Luân hồi, trong cái nhìn có chút chờ mong. Và đáp trả, là những cái gật đầu chắc nịch.

- Ưm...! Vậy, đến lúc đó, Lala sẽ làm theo lời anh... – Trả lời thẳng Thi, cô bé lập tức giấu mặt mình vào trong lòng ông lão, nét tươi cười lại xuất hiện trên môi.

Xử lý xong vấn đề của cô bé búp bê biết hát, bây giờ tụi nó quay về xử lý vấn đề của bản thân tiểu đội Luân hồi. Văn nói đúng, việc này quá nguy hiểm, tỉ lệ tử vong rất lớn, bọn nó không thể tự ý kéo cả tiểu đội vào chết cùng được. Cướp đoạt Innocence đã khó, bây giờ, bọn nó lại còn đòi bảo vệ vật chủ mang Innocence trước sự săn lùng truy sát của cả hai phe thế lực mạnh nhất thế giới này, điều này bằng với việc gián tiếp tăng độ khó của nhiệm vụ chính lên một lần.

Cả hai thằng đều ngồi quay ngược người lại, đối mặt với những đứa còn lại trong team, bây giờ là cuộc họp nội bộ của tiểu đội Luân hồi. Thằng Minh mở lời trước:

- Như anh đã nói rồi đấy, bọn anh sẽ bảo vệ cô bé này. Thời gian bao lâu thì chưa biết nhưng chắc chắn là sẽ bị lũ Akuma và Thầy trừ tà truy sát dài dài – Hoi dừng lại để quan sát nét mặt của mấy đứa đồng đội, nó nói tiếp:

- Cái này rất nguy hiểm, vì cả Akuma và Thầy trừ tà đều không dễ dây vào. Vậy nên, anh muốn mấy đứa không tham gia vào nhiệm vụ này, chúng ta lại một lần nữa phân đội hành động – Ngồi xếp bằng trên nền đất, thằng Minh nói với vẻ mặt nghiêm túc hiếm hoi, chẳng có vẻ gì là đùa cả.

- Thực ra... – Thằng Thi cũng nói – Nếu tiếp tục tìm chỗ trốn, và bọn anh chiến đấu để thu hút sự chú ý của bọn Akuma và Thầy trừ tà thì mấy đứa sẽ khá là an toàn, ít nhất là cho đến khi bọn anh ngã xuống.

Thằng Thi vừa ngắt lời, bé Lan đã lập tức nhảy lên, chồm vào người nó. Bắt chước Lala, bé cũng cố gắng rúc vào lồng ngực không lấy gì làm to lớn của thằng Thi, miệng nói lớn:

- Ư ừ...! Không cho phép anh bỏ người ta lại. Đồ tồi!

Hành động đột ngột của bé làm cả cái xe lăn liêu xiêu, nếu không phải là thằng Thi phản ứng kịp nhanh tay lùi ngược xe lại cả nửa vòng bánh thì đã xe đổ người ngã từ lâu rồi. Mấy vết thương còn lâu mới lành được lại bị cô bé đè lên, đau điếng làm cho thằng Thi phải vội vàng kêu lên biện hộ:

- Tồi đâu? Anh tốt mà...! Mà khoan đã, em tạm tha cho cái thân già của anh một tí có được không...!?

- Ư ừ...! Có chết cũng không buông...

Dễ mãi mới gỡ được con yêu hồ nhỏ ra khỏi cổ mình, Thi đành đau lòng phải tạm thời chiều theo em. Trong lúc bé Lan làm loạn thằng Thi, Thủy cũng tỏ thái độ của mình.

- Tôi vốn đã là người chết, sinh mạng này là được cậu tặng cho. Bây giờ chẳng lẽ cậu lại bảo tôi đi chạy trốn trong khi cậu liều mạng sao? – Ôm khẩu {Hoa Tuyết 04} trong lòng, Thủy nhẹ nhàng vuốt ve, nhẹ nhàng nói trong khi vẫn cúi đầu. Rồi, cô bỗng nhiên ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào thằng Minh với sự kiên định trong ánh mắt:

- Chạy trốn một lần, đối với tôi đã là quá đủ. Và, đừng có bao giờ coi thường phụ nữ. Khi cần thiết, chúng tôi có thể mạnh mẽ hơn bất kì người đàn ông nào.

Không nói gì, nhưng Cỏ May đã lặng yên đứng sau lưng thằng Thi. Hai cánh tay đưa lên, nắm lấy tay cầm trên lưng tựa của chiếc xe lăn, ý như muốn nói rằng, vị trí này là của cô và không ai có thể thay thế.

Nam tuy điên nhưng hẳn vẫn rất biết điều, có tình nhường cho mấy chị nhà thể hiện trước. Bắt chước Minh đại ca, hẳn ngồi khoanh chân, hai tay xếp trước ngực, mặt ngửa lên, mở miệng cười xang xang:

- Ha ha ha...! Chỗ nào có đánh nhau là chỗ đó có Nam điên này. Hai đại ca làm sao phải xoắn, băng Sói Lốc không bao giờ có khái niệm sợ hãi đầu hàng.

- Còn sống được đến bây giờ cũng đều là nhờ hai cậu. Vậy nên, hãy cho tôi đi theo nữa. Tôi nghĩ, với thứ này thì cũng hỗ trợ được ít nhiều – Bà cô Hoàn cúi đầu, rụt rè nói, trong tay cẩn thận cầm chắc mũi phi tiêu chuẩn chuẩn.

- Em... Em nữa! Dù không có khả năng gì nhưng em có thể phụ giúp chăm sóc người bị thương, giúp cô Hoàn, giúp anh Du để mọi người được rảnh tay chiến đấu... – Cô bé Linh cũng vội vàng lên tiếng. Hinh như lo sợ mình sẽ bị mọi người bỏ lại nên Linh cuống cuống đứng lên, đôi chân trắng ngần thấp thoáng sau tà áo choàng tân thủ cứ xoắn vào nhau, lúc lộ, lúc khuất khiến cho ánh mắt hai thằng cũng vô cùng xoắn quẩy. Nước miếng lại chảy ra thành dòng.

- Đại ca... Còn cả em nữa – Giọng nói của Du bất ngờ vang lên trong sự kinh ngạc của mọi người. Không ai ngờ rằng, một kẻ mất máu trầm trọng như Du lại có thể tỉnh dậy nhanh như vậy. Cút cả hai tay rồi không thể tự ngồi dậy được, nên hẳn cứ nằm đó, ngóc đầu lên nói. Mái tóc dài bết màu phủ mất khuôn mặt cộng với tư thế quái dị và ánh sáng leo lét nơi đây làm cho Du trông chẳng khác nào nhân vật phản diện trong một bộ phim ma kinh điển.

Không để ý đến tạo hình của mình hắn tiếp tục nói:

- Pháp sư không cần dùng tay. Du long cũng không bao giờ ở trong ao tù, nó phải bay lượn quần thảo bầu trời chứ không phải chui rúc dưới đất như loài giun dế...

Thở mạnh ra một hơi, Minh lên tiếng ngắt lời:

- Vãi chứ! Làm anh thót hết cả tim rồi. Chỉ là tình dậy thôi, có nhất thiết là phải dọa người như thế không?

Đến tận lúc này, cậu bé Văn mới đứng dậy, tiến về phía hai thằng. Toàn bộ khuôn mặt gần như bị che khuất bởi chiếc khăn quàng cổ và mái tóc dày làm cho chẳng ai biết được về mặt cậu lúc này. Thế nhưng, giọng nói thì bình tĩnh đến lạ thường:

- Hay lắm! Lực ngưng tụ không tồi. Nếu toàn bộ ý kiến đã được thống nhất thì ta nghĩ, chúng ta nên rời khỏi đây thôi. Theo tính toán của ta thì sắp đến đợt truy quét tiếp theo rồi và khả năng lớn là chỗ này sẽ không bị bỏ qua nữa đâu.

Bước đến bên cạnh hai thằng, âm lượng đã được hạ thấp xuống, Văn khẽ nói:

- Trong tình hình này thì... ta có một kế hoạch... Nếu các người muốn nghe...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 44: Bão Đêm Nay Lại Nổi...

Bên ngoài cửa cổng ngầm thoát nước, nơi trú ẩn tạm thời, cả tiểu đội Luân hồi đang lục tục bò ra khỏi miệng cống, rồi vội vã nép sát vào bờ tường hai bên. Khác hẳn với cái vẻ tĩnh lặng ngột ngạt bên trong, ngoài này gió lạnh thổi vi vu và mang theo vô vàn cát bụi sa mạc tấp thẳng vào mặt cả bọn. Dưới ánh trăng vàng vạc, bầu trời đêm tĩnh lặng như một cô gái dịu hiền. Những ngôi sao trên cao long lanh đủ màu trang điểm thêm cho sự mỹ lệ của bầu trời.

Tựa mình trên chiếc xe lăn, thằng Thi thuận thế ngẩng đầu, chiêm ngưỡng vẻ đẹp hiếm hoi của thành phố bị Chúa bỏ rơi này. Bên tai vẫn văng vẳng tiếng nô đi ùng tù từ phương xa truyền tới, Thi khẽ thở dài, tiếng nô báo hiệu cho một cơn bão sắp sửa quét qua nơi này. Kỹ năng [Thiên Nhân] cộng thêm tầm nhìn của mấy con tiểu quái thú hỗ trợ, Cỏ May đã phát hiện ra lũ Akuma vừa hình thành một đợt truy quét mới, với mật độ Akuma dày hơn, pháo nổ nhiều hơn và không may, nơi này cũng nằm trong phạm vi của đợt truy quét đó.

“Lũ Akuma này có người đàn xếp và chỉ huy thống nhất” đó là kết luận mà vị “Nhân Thần” của tiểu đội đưa ra sau một đêm vừa chạy trốn vừa tranh thủ quan sát chuyển động của bọn quái. Lũ Akuma cấp 1 hoạt động chủ yếu bằng bản năng, thêm vào chút ý thức đơn giản và một ít hành vi đặc trưng của chủ cơ thể cũ để nguy trang thành con người mà thôi. Nói trắng ra, chúng chỉ là những cỗ máy có sinh mạng thôi chứ ý thức còn chưa hoàn toàn hình thành, chấp hành các mệnh lệnh một cách máy móc thì còn được chứ nếu bảo chúng tự tổ chức vào hợp tác với nhau thì coi bộ hơi khó. Thế nhưng, những gì mà lũ Akuma cấp 1 này làm từ lúc chấp tới đến giờ lại hoàn toàn ngược lại. Chúng kết thành tiểu đội, hình thành thế trận bao vây truy quét. Chúng di chuyển yểm trợ cho nhau, nã pháo vào bất cứ vị trí nào khuất tầm mắt, sẵn sàng bắn xập các công trình kiến trúc. Đây không phải là thứ mà lũ Akuma lever 1 có thể làm được, và chỉ có một cách giải thích cho điều này thôi: “Chúng có kẻ chỉ huy”.

Theo nguyên tác, bản đồ nhiệm vụ này vốn chỉ có 1 con Akuma lever 2 và thêm vài con lever 1 mà thôi. Thế nhưng, chỉ tính đến thời điểm này, tiểu đội Luân hồi bọn nó đã tiêu diệt 3 con lever 2 và khoảng hai chục con lever 1 rồi. Cứ nghĩ rằng, đoạn thời gian sau, khi quân địch chỉ còn toàn Akuma lever 1 thì có thể sẽ dễ thở hơn một chút. Thậm chí, bản thân hai thằng còn từng nghĩ đến cái thể loại hoạt động thú vị là “Farm quái” kiếm thêm chút điểm về cải thiện chất lượng cuộc sống gia đình. Thế nhưng... thử nhìn cái hoàn cảnh bây giờ mà xem! Đúng là không còn thấy Akuma lever 2 thật, thế nhưng bọn lever 1 này cứ kết thành cả đoàn lớn mà đi, cự li yểm trợ cho nhau thế này thì... “Nói thật, thà đi đánh nhau với bọn Thầy trừ tà còn hơn là đối mặt với cả trăm khẩu pháo xếp đội hình và bắn đồng loạt thế này”.

Lũ Akuma vẫn còn kẻ chỉ huy, vậy thì chỉ có 2 khả năng. Thứ nhất là vẫn còn tồn tại một con Akuma cấp cao mang năng lực chỉ huy. Khả năng thứ hai đó là: có 1 kẻ trong “Gia đình Noah” đã đến đây rồi. Vừa nghĩ đến đó, thằng Thi liền bất giác rung mình một cái, cảm hứng ngấm trắng cũng chẳng còn, chỉ mong sao là trường hợp 1 chứ nếu là trường hợp 2 thì chỉ có nước dứt cả bọn, thậm chí cả mấy tay Thầy trừ tà cũng không có cơ hội thoát. “Gia đình Noah... toàn một lũ bệnh hoạn mang năng lực dạng quy luật pháp tắc, kiểu đó là phá game chứ đánh đấm ẻo gi...” khẽ lầm nhảm trong miệng, Thi cúi đầu, đưa ánh mắt trở lại mặt đất, nơi mấy đứa tiểu đội mình đã leo lên gần hết rồi.

Minh là thằng cuối cùng bò lên khỏi cổng ngầm, trong tay nó còn xách theo cả đồng chí Du nữa. Chịu thôi, thằng này tỉnh táo ngon lành hết rồi nhưng cụt cả hai tay thì leo cầu thang thế đéch nào được, thế là Minh lại phải trực tiếp nắm ngực áo nó mà xách ra theo. Thả thằng đàn em ra đất, Minh nhìn về phía Cỏ May, trực tiếp hỏi:

- Lũ Akuma thế nào rồi?

- Khoảng 500 mét, cỡ 5 phút nữa sẽ đi qua chỗ này – Đứng đằng sau xe lăn của thằng Thi, Cỏ May lập tức trả lời, đôi mắt vẫn không hề mờ. Với hơn 100 mét tầm nhìn của [Thiên Nhân], kết hợp với 5 con tiểu yêu thú tỏa ra mọi phía giúp cô có thể quan sát lũ Akuma từ một khoảng cách khá xa.

Mình khẽ gật đầu. Nhìn lướt qua toàn bộ mấy đứa đồng đội của mình, nó rút khoát nói:

- Được rồi, bắt đầu đi – Nói xong, nó lập tức quay người, hướng đến đầu lối ra của con hẻm mà bước tới. Thủy lập tức bước theo. Phía sau nữa là Nam điền, bé Lan và thậm chí cả Cỏ May cũng rời khỏi vị trí đẩy xe lăn của mình mà đi theo trong khi thằng Thi và mấy đứa còn lại vẫn đứng yên chỗ cũ. Bọn nó lại chia team

Thay vì cả bọn tụ hết lại với nhau rồi trốn chui trốn lủi thì cậu bé Văn đưa ra đề nghị, tiểu đội sẽ tiến hành chia team cho dễ dàng hành động. Nếu tất cả cùng đi với nhau thì team sẽ vô cùng cồng kềnh và khó lẩn trốn, cự bình có chiến lực cao cũng không thể phát huy được hết khả năng của mình vì còn phải phân tâm đi bảo vệ tân thủ. Những đợt truy quét của lũ Akuma ngày càng dày đặc và một khi có giao tranh xảy ra, với tình trạng của tân thủ và thương binh lúc này thì hầu như, team sẽ không có cơ hội thoát được. Lũ Akuma sẽ kéo đến ngày càng đông và kết cục cuối cùng là cả team đều hi sinh hết. Vậy nên, chia đội là giải pháp duy nhất lúc này.

Theo ý kiến của Văn, cả bọn sẽ chia thành hai tiểu đội. Tiểu đội thứ nhất gồm những người có khả năng chiến đấu và nền tảng thể lực tốt. Tiểu đội này có nhiệm vụ thu hút sự chú ý của lũ Akuma, dựa vào chiến trường dạng thành phố tiến hành vận động chiến. Với mục tiêu chủ yếu là tạo động tĩnh cùng với liên tục di chuyển, làm loạn trận hình của lũ Akuma và tạo lỗ hổng để tiểu đội 2 thoát ra ngoài, nếu có thể thì kéo theo cả lũ thầy trò tà vào trong mớ hỗn loạn này nữa thì càng tốt.

Tiểu đội thứ 2 gồm những đứa còn lại, thương binh, tân thủ và cả “Vật phẩm cần bảo vệ”. Tiểu phân đội này sẽ ẩn nấp, đợi cho đến khi lũ Akuma bị tiểu đội 1 thu hút sự chú ý và tạo ra lỗ hổng trong mạng lưới vây bắt sẽ lập tức thoát khỏi vòng vây. Dựa và sự dẫn đường của ông lão và em búp bê Lala, tiến xuống mê cung ngầm dưới lòng đất lẩn trốn, nếu có thể thoát khỏi cái thành phố này.

Cho đến khi, tiểu đội 1 may mắn cướp được Innocence của một tên Thầy trò tà nào đó hoặc đến khi Lala tự nguyện kí tên vào tấm {Hộ chiếu của quý Satan} và trở thành thành viên của tiểu đội.

Tiểu phân đội 1 đương nhiên sẽ do thằng Minh dẫn đầu, đi theo là 3 cô gái “Cự bình” và Nam điền mới được bổ sung vào biên chế. Một team tiêu chuẩn, có xạ thủ, có sát thủ, hoa tiêu và có cả tanker, đội hình vô cùng đẹp và đều là những đứa có chiến lực mạnh nhất team bây giờ. Dù đi thẳng vào nơi nguy hiểm, nhưng nếu không ham chiến thì có rất nhiều khả năng tụi nó sẽ sống sót trở về. Cả bọn mới đi được vài bước thì bỗng nhiên:

- Minh... ! – Giọng thằng Thi, gọi to tên bạn.

Mình đứng sững người, lập tức quay đầu lại. Nó thấy thằng Thi đang tự đẩy xe lăn chạy vội đến chỗ này. Quay hẳn người lại đợi thằng bạn, nó khẽ nở một nụ cười, dù có là ai đi nữa thì tự nguyện đi vào nơi vô cùng nguy hiểm, thực hiện nhiệm vụ có tỉ lệ tử vong cao ngắt ngưỡng như nó bây giờ cũng chẳng phải là một quyết định dễ dàng gì.

Thằng Thi đã gần tới nơi, nó đã buông tay ra khỏi vòng lăn của hai bánh xe, để cho xe tự chạy tiếp bằng quán tính, nó vurun đôi tay về phía thằng bạn mình. Thấy thế, Minh cũng vội vàng bước lên một bước, đưa tay ra đỡ.

Hai đôi tay chạm nhau, xát xát, chai sạn nhưng ấm áp. Đôi tay của Minh bị thằng Thi nắm chặt, khẽ lắc như động viên, như tiếp thêm sức mạnh. Tụi nó là bạn, đã cùng nhau bước qua bao nhiêu trận chiến, tình cảm con trai không cần phải nói, nó chỉ thể hiện ra bằng hành động trực tiếp, bằng sự cảm thông không lời và thể hiện ra ở những giây phút sinh tử thế này.

Nhìn thẳng vào mắt Minh, Thi khẽ gật đầu. Minh cũng đáp lại nó, một cái gật đầu chắc nịch: “Thì ra, nó cũng không đều như là mình tưởng! Nó là bạn mình..!” Minh nghĩ thầm trong bụng, sự cảm động đã nâng dần lên mặt.

Giữa cái lúc, không gian tràn ngập tình anh em đồng đội như thế, thì thằng Thi đột ngột mở miệng. Vãn khuôn mặt nghiêm trang vương chút buồn buồn, vãn ánh mắt nhìn sâu vào mặt bạn như vậy, nó nói:

- Người anh em... ra đi thanh thản nhé...! – Bàn tay nó hơi thả lỏng ra, vỗ nhẹ vào mu bàn tay thằng bạn.

- Fu....! – Mặt thằng Minh lập tức tối xầm lại – Đi cái mông nhà mày á....! – Giật tay mình ra khỏi tay thằng bạn, tiện chân nó đạp luôn một nhát vào cái xe lăn trước mặt.

- Ố ớ ớ...!!! – Chiếc xe lăn mang theo thằng Thi bắn thẳng ra ngoài, quay mòng mòng đập thẳng vào bức tường đá của ngôi nhà bên cạnh rồi nặng nề đổ xuống lòng đường. Thằng Thi ngồi bên trong cũng rơi ra, lăn tròn trên nền đất. Chẳng biết do vô tình hay do thằng Thi cố ý mà nó lăn thẳng đến cạnh chân của cô bé tên Linh rồi trực tiếp cuộn tròn người, bám chặt vào hai bắp chân mềm mại. Đầu lộ ra, vẻ mặt nghiêm trang tình cảm khi nãy chẳng còn, bây giờ, nước mắt nó lưng tròng, miệng cong xuống cho môi dưới trề ra, vừa khóc vừa nói: - Thằng đi...! Bỏ thực lòng chúc phúc cho mày mà mày đáp trả bố thế à? Tau đang bị thương đây, mày phải biết thương hương tiếc ngọc chứ...!??

- Thương tiếc cái cù cái á! Đây là mày rủa bố chết chứ chúc cái mẹ gì – Càng nghĩ càng thấy tức, Minh lại móc ra một đồng đồ linh tính mà đập tiếp vào thằng bạn. Lúc bình thường thì không sao nhưng bây giờ thằng Thi bị thương khắp người rồi, mỗi lần bị ném trúng là lại chạm đến miệng vết thương, cảm giác thốn vô cùng.

- Mày còn nợ bố vài trăm điểm tích lũy đấy! Mẹ kiếp! Liệu hồn mà trả chứ bố đéo chết được đâu! – Bỏ lại một câu, Minh dẫn đội xoay người đi thẳng, lũ Akuma sắp kéo đến rồi mà ở lại đây cù nhây với thằng lộn kia tí nữa chắc nó sẽ tức điên lên mà chết quá...!

Đợi đến khi thằng Minh và tiểu phân đội 1 đã hoàn toàn khuất bóng rồi, thằng Thi vẫn còn cuộn tròn dưới đất, ôm cứng lấy hai bắp chân cô bé Linh và miệng thì liên tục lầm bầm: “Nó đánh anh em ư... Bạn bè mà nó lơ lửng nào... Một con người đẹp trai như anh...!”

.....

Bây giờ đã gần tới nửa đêm, vàng trắng trên cao vẫn sáng soi rõ từng co Akuma trôi nổi trên bầu trời. Mặc dù có thể bay nhưng năng lực phi hành của lũ Akuma lever 1 này thực sự là không tốt. Không có cánh, không có hệ thống khí động lực, hình dáng động học cơ thể cũng không phù hợp nên ngoại trừ rơi thẳng xuống thì chúng chẳng thể nào thực hiện những động tác di chuyển cao tốc trên không trung. Cái vẻ thông dong trôi nổi nhìn hiền lành vô cùng, thế nhưng từng chùm hoa lửa thì thoảng vẫn phụt ra khỏi các nòng pháo lập tức nhắc nhở cho những kẻ khác biết đề phòng với nó.

Núp dưới ban công tầng hai của một ngôi nhà rách nát, cả năm đứa của tiểu phân đội 1 đang yên lặng nhìn những con Akuma đang ngày một tới gần, vũ khí nắm chắc trong tay. Lũ Akuma vừa đi vừa xả đạn vào những vị trí có thể ẩn nấp thế này thì việc đợi cho chúng bay qua rồi mới tấn công là không thực tế, thành phần may rủi quá nhiều, bọn nó sẽ chủ động tấn công đột phá trước. Cả bộ bắt đầu di chuyển.

Ngoài những con ác ma cơ khí đang trôi nổi trên bầu trời ra thì dưới đất cũng có Akuma nữa. Bảng [Thiên Nhân] của Cỏ May, bọn nó chọn điểm đột phá là vị trí chỉ có 3 con Akuma trên trời và 2 con dưới đất, ít nhất so với những nhóm quanh đây. Những nhóm Akuma khác cách nhóm Akuma này cũng không đến 200 mét, vậy nên khi bắt đầu tấn công, chiến đấu phải kết thúc nhanh nhất có thể, một khi bị cuốn lại cũng đồng nghĩa với việc team đối mặt với nguy cơ hi sinh toàn bộ.

Lén lút tiếp cận điểm đột phá, nhịp tim của mỗi đứa đều vô thức gia tăng còn nhịp thở thì cứ ngày một dài ra, chuẩn bị tinh thần cho trận chiến.

50 mét, cự li an toàn tối thiểu, cả bọn bắt đầu chuẩn bị tấn công. Đôi găng tay {Hỏa Liên Hoa} đã bao bọc toàn bộ hai bàn tay của thằng Minh, leo lên đến tận khuỷu tay rồi mới dừng lại. Sợi đại lung ma pháp quấn quanh hông cung cấp thêm 2 phép bổ trợ “Gia tăng thể lực” và “Lá chắn năng lượng” cũng đã được kích hoạt. Nó nhảy lên một nóc nhà thấp gần đó, xuống tấn chuẩn bị cho đợt tấn công của mình.

Bên cạnh, ba quả cầu ánh sáng đang dần hình thành quanh người bé Lan, cơ thể em cũng mờ dần đi, trở lên bán trong suốt dưới ánh trắng bạc trắng. Không ở lại cùng team, bé lập tức chạy đi, theo dấu đường của Cỏ May tìm kiếm vị trí của hai con Akuma bò dưới đất. Cơ thể chỉ hơi lóe lên, bé linh hoạt nhảy qua những bức tường đá cũ nát rồi lập tức biến mất trong màn đêm tĩnh lặng.

{Lá chắn cổ ngực} đã được Thủy kích hoạt, cây {Hỏa Tuyết 04} cũng đang biến hình, chế độ [Khai triển nòng súng] với phiên bản [Trừ tà] đã sẵn sàng.

Cỏ May cũng cầm chắc hai khẩu súng ngắn trong tay, viên đạn ma pháp cuối cùng đã được nạp vào trong ổ đạn của khẩu {Nerf Spectre}, sẵn sàng khai hỏa bất cứ lúc nào.

Nam điên khê vắn về viên đạn súng cối của mình, viên đạn có lớp vỏ ngoài màu đỏ rực nói lên hiệu ứng sát thương của nó: “Đạn nổ XR2” vừa được Minh đại ca cấp cho, chỉ một viên duy nhất, đầu đạn nổ bên trong đối trực tiếp từ Kho Dữ Liệu với sức công phá bằng 5 kg C4, đủ sức thổi bay một tòa nhà 3 tầng. Khẩu MGL với ổ đạn 6 viên đã vỡ tan nát khi đánh nhau với con Akuma chếp hình rồi. Bây giờ, trong tay hắn là một khẩu súng phóng lựu khác: “M79” với một nòng thẳng và không hộp tiếp đạn trông chẳng khác gì một cái điều cày cà. M79 có tính năng ổn định, tầm bắn xa nhất có thể lên đến 300 mét, nhược điểm duy nhất là nó không thể bắn được liên hoàn, cứ già xong một phát lại phải mở nòng súng ra, nạp trực tiếp đạn vào trong nên tốc độ bắn vô cùng chậm. Nhưng chẳng sao, bây giờ không còn phải che dấu thân phận Ma Bình, khẩu {Pháo không khí} trong lòng bàn tay phải được tự do sử dụng sẽ bù vào nhược điểm đó bất cứ lúc nào. Nạp đạn vào nòng, điều chỉnh thước ngắm rồi kê lên vai, hắn là kẻ tấn công đầu tiên và viên đạn này bắt buộc phải trúng. Với vụ nổ tương đương với 5 kg C4 sẽ đẩy dạt hết 3 con Akuma đang kết đội bay trên trời ra, chia tách đội hình tạo điều kiện cho Minh đại ca và các chị tấn công tiếp theo.

50 mét, khoảng cách vô cùng gần nên quỹ đạo bay của đạn sẽ là một đường tương đối thẳng. Báng súng tì chắc vào vai, một bên mắt hơi nheo lại ngắm chuẩn, Nam hít sâu một hơi rồi nín thở, xiết cò.

- Phup...! – Tiếng nổ phát ra khỏi nòng súng không lấy gì làm to lớn, viên đạn bay ra cũng không nhanh, chỉ hơn 70 mét một giây nhưng ngay sau đó:

- RUỖNNHHHHHH...! – Một tiếng nổ rung trời vang lên, viên đạn chuẩn xác bắn vào người một con Akuma rồi phát nổ, ánh sáng mãnh liệt và một vòng sóng chấn động từ đó nhanh chóng khuếch tán ra bên ngoài.

Hơi bất ngờ trước uy lực của viên đạn, năng lực thi giác lập tức bị tước đi, màng nhĩ cũng bị âm thanh to lớn chấn cho nhói buốt vào đầu. Nhưng đã chuẩn bị từ trước, mấy đứa Luân hồi già lập tức khôi phục lại tinh thần.

Ánh sáng mãnh liệt lóe lên rồi cũng nhanh chóng vụt tắt, để lại trên nền trời 3 con Akuma bị bắn dạt ra ba hướng khác nhau. Akuma, nếu không phải là sát thương linh hồn hoặc cơ thể bị phá hủy triệt để thì sẽ không bao giờ chết.

Con Akuma bị bắn trúng trực tiếp đã tan nát cả một mảng người, vỏ giáp trên một nửa cơ thể đã bị thổi bay trơ ra từng khối linh kiện máy móc tan nát bên trong, một thứ chất lỏng màu đen chảy ra thành dòng vãi đầy xuống mặt đất khô bên dưới. Con Akuma điên cuồng gào rít, dư lực từ vụ nổ vẫn tiếp tục đẩy nó đi xa hơn, thế nhưng từ chỗ vết thương, những mảnh kim loại mới đang được mọc ra với tốc độ nhanh vô cùng. Hai con Akuma khác cũng bị đẩy đi xa như vậy, nhưng không bị bắn trúng trực tiếp nên chỉ bị nứt vỡ vài mảnh vỏ giáp ngoài, rất nhanh sẽ khôi phục lại bình thường. Trọng thương làm nó rơi dần xuống đất, vết thương quá lớn nên phải một thời gian nữa nó mới lành hẳn như bình thường.

Pháo kích thành công, không bỏ lỡ cơ hội đó, thằng Minh thủ thế đã lâu cũng lập tức phát động tấn công. Một đồ án hình tròn đỏ tươi màu máu xuất hiện nơi bụng trái và...

[Hook King]

- Xích... Xích... Xích... Xích... – Sợi xích ma pháp đỏ tươi bắn ra, chuẩn xác quán lấy một con Akuma và... Kéo về. Không phải là lõi con Akuma về mà là bản thân thằng Minh chủ động nhún người, nương theo sự thu lại của sợi xích ma pháp mà bắn thẳng lên trời, lao vào người con Akuma vẫn chưa ổn định được thân mình. Bàn tay phải giơ lên, mấy ngón tay duỗi ra, hơi cong lại tạo thành một thủ trào. Cả người ưỡn về đằng sau, thủ trào đưa lên ngang vai và đứng một khắc trước khi va chạm, nó mạnh mẽ vặn người, thủ trào mang theo động năng cường đại đâm thẳng vào cơ thể con quái vật.

[Hắc Hổ Môn trào pháp – Đào Tâm]

- Xup...! – Cánh tay phải thằng Minh đập vào người con Akuma, ngập đến tận khuỷu, [Viêm Hỏa] lập tức bật lên, thiêu đốt sinh mệnh con quái vật. Không dừng lại ở đó, bàn tay phải nó lập tức xòe ra, bắn chặt lấy một mảnh linh kiện nào đó trong người con ác ma cơ khí, rồi mượn nó làm điểm tựa để cánh tay trái tiếp tục duỗi ra, chọc thêm một nhát nữa vào người con Akuma, [Minh Hỏa] bật lên thiêu đốt linh hồn.

- Réccc....! – Linh hồn bị thiêu đốt, con Akuma điên cuồng gào rít, cơ thể xoay vòng và những nòng pháo nổi điên phát nổ không ngừng. Thế nhưng sinh mệnh vẫn dần trôi đi và linh hồn bị thiêu trụi, con Akuma bất lực rơi thẳng xuống đất mang theo cả thằng Minh trên người.

Khi thằng Minh bay đi, Thủy cũng lập tức phát động tấn công. Bốn nòng súng máy của {Hoa Tuyết} chĩa thẳng về phía con Akuma còn lại, mím môi, ngón tay cái lập tức giữ chặt lấy nút khai hỏa trên đầu tay cầm ngược.

- Kinh... Kinh... Kinh... Kinh... Kinh...! – Tiếng nổ dày đặc như tiếng mưa rào, cả một con bão đạn ập đến lập tức bóc ra từng lớp giáp ngoài của con quái vật, rồi rất nhanh sau đó, cả cơ thể nó lập tức bị xé vụn ra bởi hành ngàn đầu đạn vô tình.

.....

Trên một nóc nhà cách khá xa nơi bọn tiểu đội Luân hồi đang chiến đấu, có bốn bóng người đang đứng lặng lẽ như hòa vào với màn đêm. Ba kẻ mặc đồ đen và một người mặc áo trắng, hai Exorcist được phái tới làm nhiệm vụ thu thập Innocence, cậu Finder Toma còn sống sót và một cô gái có mái tóc hai ngoe đến tiếp viện thêm cho nhiệm vụ này.

Bọn họ đã tìm thấy Innocence trước, nhưng lại bị Akuma phá đám và cuối cùng bị một nhóm người kì lạ cướp đi. Tiếp theo là một tràng hỗn chiến ba bên. Hai con Akuma cấp 2 đã bị tiêu diệt, bọn họ trọng thương, nhóm người kì lạ kia cũng thương vong không kém. Nhờ vào thể chất đặc thù của Thầy trừ tà, thương thế của họ nhanh chóng phục hồi, lấy lại một phần chiến lực nhất định, họ lại có thêm viện binh. Nếu bây giờ, gặp lại nhóm người kì lạ kia, họ có đủ tự tin chiến thắng và đoạt lại Innocence về tay mình. Thế nhưng, giữa một thành phố khổng lồ này, muốn tìm một nhóm người nhỏ ra sức trốn chạy là một việc thật không dễ dàng. Lũ Akuma vẫn quần thảo khắp nơi chứng tỏ Innocence vẫn bị nhóm người kia nắm giữ.

Từng cơn gió đêm buốt lạnh vẫn liên tục thổi tung bộ đồng phục Exorcist, những tiếng vi vu hòa cùng với âm thanh đạn pháo Akuma vẫn nổ đều đều. Đối với tình trạng khó khăn trước mắt, không ai nói với nhau một lời. Trong cái bầu không khí gần như chết lặng đó, bỗng nhiên một tiếng nổ vang trời ập đến, ngay sau đó là hàng loạt tiếng pháo nổ gấp rút và bất thường.

Cả bốn người như sức tĩnh, đồng loạt nhìn về hướng phát ra tiếng nổ rồi ngay lập tức, cô gái Exorcist có mái tóc hai ngoe khẽ giậm chân, nhún người, đôi giày đen như đập lên không khí mà bắn thẳng lên trời. Không đến hai giây sau, cơ thể nhỏ nhắn lại xoay tròn hạ xuống, trong đôi mắt ánh lên một nét mừng rỡ, cô quay đầu lại nói với 2 người đồng đội của mình:

- Nhanh lên, lũ Akuma đã tìm ra cái gì đó rồi... – Rồi không đợi cho mấy người đồng đội kịp phản ứng, cô lại lập tức lao đi, từng bước nhảy dài linh hoạt và cơ thể nhỏ nhắn tung bay trong gió.

Không chút chần chừ, hai Exorcist lập tức đuổi theo để lại một mình cậu Finder chạy rẽ sang hướng khác. Trận chiến của những Exorcist không có phần của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 45: Điểm Đột Phá

Núp dưới mái hiên nhà, nghe tiếng pháo từ phương xa vọng tới, cả tiểu phân đội hai nín thở nhìn từng nhóm, từng nhóm Akuma bay lướt qua đỉnh đầu. Với toàn thương binh và tân thủ, sức chiến đấu của tiểu phân đội này phải nói là vô cùng thâm thảm. Chỉ cần không may, bị vài con Akuma phát hiện là có thể sẽ hi sinh cả bọn.

Trốn.

Đó là nhiệm vụ duy nhất của tiểu phân đội này. Trốn thẳng đến khi nào đủ điều kiện hoàn thành nhiệm vụ chính thì thôi. Khả năng chiến đấu thấp thâm hại, tốc độ và kỹ năng trốn chạy cũng chẳng ra gì, thế nhưng, nhiệm vụ của tiểu phân đội này lại không được phép thất bại, vì bọn nó đang mang theo “Điều kiện hoàn thành nhiệm vụ chính” bên mình.

May mắn, tiểu phân đội một đang làm rất tốt nhiệm vụ của mình, nhìn những con Akuma vội vã lướt qua chỗ này, Thi khẽ thở dài một hơi, có vẻ như mọi việc vẫn đang tiến triển đúng với kế hoạch bình thường.

Khi không còn thấy những bóng Akuma bay lượn qua đầu, thằng Thi cố tình ra lệnh cho cả tiểu phân đội nán lại thêm một lúc nữa cho chắc ăn rồi mới dẫn người rời đi.

Đồng chí Du cụt cả hai tay trông hết sức buồn cười, cả nửa thân trên bị bó lại như xác ướp, chẳng thể nào cảm được súng nhưng cứ nhất quyết phải đi đầu. Cô bé Linh nhanh ý vội vã chạy lại đẩy xe lăn cho thằng Thi, cậu bé Văn và cô Hoàn phân ra mỗi người một bên đi bên cạnh. Con búp bê Âm Dạ đã toi tã không còn hình dạng ban đầu cũng bị Du triệu hồi ra tập tễnh đẩy chiếc giường lăn. Lúc trước chở hai thằng Nam điên và Du còn bây giờ là phương tiện di chuyển của ông lão Guzol già nua yếu đuối. Bên cạnh là em búp bê biết hát Lala đầy cùng. Cả bọn tiến về hướng ngược lại với tiểu phân đội 1 mà đi, tránh xa chiến trường, càng xa càng tốt và nếu có thể thì thoát luôn khỏi thành phố này. Đường tắt ngầm dưới lòng đất dẫn thẳng ra vịnh biển mà Lala đã dùng để dụ Kanda xuống lòng đất là hoàn toàn tồn tại đó, chỉ cần tìm được nó, thì cơ hội thoát đi nơi này là vô cùng lớn.

Đối lập với chiến trường náo nhiệt, mấy đứa thành viên của tiểu phân đội 2 này cứ lặng lẽ mà đi, rồi chẳng mấy chốc đã bị nuốt chửng bởi màn đêm tĩnh lặng.

.....

Tiểu phân đội 1, nơi đột phá vòng vây.

Ba con Akuma bay trên trời, 1 đã bị bắn trọng thương rơi xuống đất, 2 con còn lại đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Cùng lúc đó, dưới sự dẫn đường của Cô May, bé Lan cũng đã tìm thấy 2 con Akuma bò dưới đất và đang bắt đầu tiến hành phục kích tấn công rồi.

Đứng thẳng người trong một căn phòng nhỏ bé liêu xiêu, Lan duỗi thẳng cánh tay phải, ngón trỏ giờ ra, hướng về phía khung cửa sổ đổ nát, nơi mà như chị Cô May nói: “Chỉ một chút nữa thôi là hai con Akuma sẽ đi lướt qua chỗ này”. Đôi môi nhỏ nhắn mím chặt và hai hàng lông mày nhíu lại với nhau, dù bên ngoài là từng cơn gió lạnh nhưng vầng trán của bé cũng đã lấm tấm mồ hôi, ngón tay hơi run rẩy để cố gắng giữ lại một điểm sáng nơi đâu. [Mega Photon] đã sẵn sàng, chỉ chờ cho mục tiêu vào đúng tầm ngắm là phát động ngay công kích có tính hủy diệt kẻ thù. Mấy bờ tường đá cũ kỹ xung quanh đã bị sập thành từng lỗ lớn vô cùng thích hợp cho việc chạy trốn ngay sau khi kết thúc đòn tấn công này.

“5 mét...” - Tiếng chị Cô May vang lên từ tai nghe bộ đàm, năng lượng của [Mega Photon] đã tích tụ đến mức cao nhất và ngón tay của bé cũng run rẩy mãnh liệt vô cùng.

“2 mét...” - Cẩn rằng, hai hàng lông mày nhíu chặt lại với nhau, tinh thần lực điên cuồng vận chuyển để duy trì trạng thái ổn định của điểm sáng nơi đầu ngón tay.

“1 mét...” - Tinh thần lực trôi đi nhanh chóng thấy, mặc kệ điều đó, một tia Yêu lực vận lên, chạy xuôi theo những lộ tuyến kinh mạch đặc biệt mà hội tụ dần về phía ngón tay, một tia sáng của [Xạ Tuyến] đang được chuẩn bị hình thành.

“...Bắn!” âm thanh của Cô May vừa kết thúc, bé cũng lập tức nhìn thấy một cái bóng bạc trắng lướt qua khung cửa sổ đổ nát trước mặt mình. Đôi mắt vẫn nhíu lại đột nhiên mở lớn, bé khẽ thở ra một hơi, buông bỏ quyền khống chế đối với điểm sáng trước đầu ngón tay của mình. Cùng lúc đó, tia sáng của kỹ năng [Xạ Tuyến] cũng vừa lúc thành hình, nó thoát ra khỏi đầu ngón tay, bắn thẳng vào điểm sáng phía trước và lôi kéo theo toàn bộ năng lượng trong đó đi theo mình.

[Xạ Tuyến phiên bản 2 - Mega Photon]

Như một vệt sao băng chói lóa, [Mega Photon] lướt qua khung cửa sổ đổ nát mà đâm thẳng vào cơ thể của hai con Akuma đang bò lướt qua bên ngoài. Hơi mất chính xác khi tinh thần lực không đủ để duy trì ổn định cho cả chùm năng lượng nhưng khoảng cách khá gần và mục tiêu lớn nên bắn trượt là điều không thể nào. Lốp giáp kim loại như những tờ giấy mỏng dễ dàng bị xuyên qua. Sau khi để lại một lỗ thủng to như miệng chén xuyên qua cơ thể hai con quái vật, tia sáng vẫn tiếp tục đục thủng từng lớp tường đá dọc theo đường đi của mình.

Thở dài ra một hơi, [Mega Photon] đã kéo đi mất một phần ba Yêu lực làm cho cơ thể hơi có cảm giác hư thoát trong giây lát, Lan thụp người xuống, ngồi xỏm dưới nền đất lạnh. Tinh thần lực cũng sụt giảm mất một lượng lớn khiến cho đầu óc trở lên hơi choáng váng, bé phải dùng cả bốn chi để giữ cho mình khỏi ngã. (truyện được cập nhật nhanh nhất ở facebook: Đào 13)

Hít sâu một hơi, lắc mạnh đầu để nhanh chóng phục hồi sự tỉnh táo, và Lan thấy, những cánh bướm đen bắt đầu buông xuống căn phòng. Lập tức vùng dậy, không suy nghĩ gì nhiều mà như một phản ứng có điều kiện của cơ thể, bé vội vã nhào người qua một lỗ thủng trên bức tường cạnh người.

- Xuýnh...!!! - Cả căn phòng bỗng nhiên nổ tung ngay sau khi Lan rời khỏi. Lực xung kích sinh ra từ vụ nổ nhắc bóng bé lên cao rồi đáp văng đi một cách không thương tiếc.

Đã có kinh nghiệm bị hai anh đập đi hàng ngàn lần trong những giờ luyện tập, bé cố nén đau đớn do những mảnh đá vụn bắn vào cơ thể, bình tĩnh co người, cả cơ thể lộn vòng trên không trung để tìm tư thế tiếp đất thích hợp nhất. Từ trong dư quang nơi khóe mắt, bé thấy dưới thân mình là cả một khoảng không gian ngập lửa. Công kích mạnh nhất của bé vẫn chưa đủ để lập tức giết chết hai con Akuma này và bây giờ chúng đang nổi điên lên mà nã pháo vào bất kì công trình nào trong tầm mắt.

Tiếp đất bằng cả bốn chi, bé lập tức lăn tròn để triệt tiêu nốt dư lực, mặc kệ từng vết tím bầm đau nhức trên người, bé vội vã vùng dậy, di chuyển. Giữa khoảng không gian tràn đầy khói lửa, tiếng pháo nổ ngay sát bên tai, vầng trăng sáng cũng bị nhuộm bởi ánh lửa hồng. Những cánh bướm đen bán trong

suốt liên tục sinh ra từ trong hư vô, báo hiệu nơi nguy hiểm sắp ập đến. Cố gắng né tránh các mảnh đá đủ loại bay loạn lung tung, chịu đựng lực xung kích của các vụ nổ ngay sát bên người, bé chạy, chạy vào những nơi có ít cánh bướm đen tồn tại.

.....

Bị bắn rơi, nhưng đạn pháo của Nam lại hoàn toàn không mang theo sát thương linh loại, và như thế thì chẳng có một loại vết thương nào đủ sức để gọi là “Chí mạng” đối với bọn Akuma này.

Sau khi bị bắn rơi xuống đất, bằng một tốc độ rất nhanh, vết thương của con Akuma đã khôi phục được quá năm phần. Khẽ xoay tròn cơ thể, nó bắt đầu di chuyển, mục đích chỉ có một, đó là tiêu diệt hết con người, tiêu diệt kẻ vừa tấn công mình rồi dùng linh hồn của chính kẻ đấy để thỏa mãn con đói khát không bao giờ kết thúc của mình. Những âm thanh không phải là tiếng pháo, mùi máu tươi của đồng loại chỉ đường cho nó đến với con mồi. Không có chân, nó chỉ như lướt đi trên mặt đất, tốc độ không phải rất nhanh nhưng cũng chẳng thể coi là chậm.

Vừa mới lướt đi được hơn chục mét, vết thương của nó lại khôi phục được thêm ba phần. Nhưng bỗng nhiên, nó nghe thấy một âm thanh vô cùng lạ tai, có cảm giác như thứ gì đó đang xé rách không khí mà lao đi vậy.

- Xòe... xòe... xòe... xòe...! – Con Akuma hơi ngẩng đầu lên, nó nhìn thấy một điểm đen trên bầu trời nhanh chóng phóng đại lên trong tầm mắt và...

- Xuỳnh...!!! Đẹt... đẹt... đẹt...! – Cái điểm đen đó chuẩn xác rơi trúng đầu nó và lập tức phát nổ. Vụ nổ không lớn nhưng ngay sau đó nó biến thành một khối cầu điện và giạt thẳng vào người con Akuma. Lần này nó cảm thấy đau, thực sự đau. Dòng điện như sốc thẳng vào trong linh hồn, rồi sốc ngược ra ngoài làm cho cơ thể to lớn tê dại hết cả đi. Đau đốn. Điện giật. Vừa vùng dậy, rít gào thì ngay lập tức, cái âm thanh xé gió đáng ghét đó lại vang lên lần nữa:

- Xòe xòe xòe xòe xòe...! – Lúng túng ngẩng đầu lên, cơ thể cố gắng dịch sang một bên né tránh nhưng có vẻ như tác dụng từ cú sốc điện vừa rồi vẫn còn, cơ thể nặng nề ịch không chịu đi theo ý muốn.

- XUỖNH...!!!! – Lần này không có tia điện nhưng thay vào đó là một vụ nổ mãnh liệt. Viên đạn đục xuyên qua lớp vỏ giáp ngoài rồi mới phát nổ làm cho cả một mảnh vỏ giáp vỡ tung ra, đủ thứ linh kiện rơi là tả và từng dòng chất lỏng màu đen phọt ra ngoài. Vừa mới loạng choạng đứng lên, con Akuma lại bị ấn gì xuống đất.

Rít gào! Các nòng súng bắt đầu khai hỏa, bất chấp việc chẳng nhìn thấy kẻ tấn công mình chỗ nào và phía trước mặt là cái gì.

...

- Cách... Cách cách... Cách! – Thuận thực mở ra buồng đạn của khẩu súng phóng lựu M79, vỏ đạn cũ tự động bật ra ngoài để cho Nam nhét vào trong đó một viên đạn mới. Lập tức kẻ báng súng lên vai, nòng hướng lên trời, chệch về một phía nào đó trong lòng thành phố. Toàn bộ một chuỗi động tác đều nhanh chóng và lưu loát vô cùng.

- 70 mét, hướng 1 giờ - Bên tai đã vang lên tiếng chỉ dẫn của chị Cỏ May, Nam lập tức tuân theo không do dự. Cụ li, phương hướng, góc độ, sức gió ước đoán... toàn bộ các điều kiện tình được tổng hợp trong đầu và theo một cách nào đó, đôi bàn tay hắn tự biết phải hành động thế nào. Đây là thành quả của những tháng ngày huấn luyện pháo thủ và kinh nghiệm qua rất nhiều trận chiến mà hắn đã từng tham gia.

Hơi nín thở, ngón tay trở xiết mạnh cò súng để viên đạn súng phóng lựu đặc chế bắn ra khỏi nòng, xé gió mà đi. Tiếp theo đó, lại là một chuỗi động tác thay đạn chẳng đơn giản chút nào.

Sau khi rơi xuống cùng con Akuma, Minh đã lập tức chạy tới chỗ bé Lan, tình hình bên ấy có vẻ không được ổn cho lắm. Còn lại con Akuma đã trọng thương bên này, ba đứa còn lại đành phải tự mình xử lý thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 46: Nhiệm Vụ Của Tiểu Phân Đội Chim Mồi

“Nhanh...”

Minh vừa di chuyển vừa thăm nhủ trong đầu, nó phải chạy đến tiếp viện cho bên bé Lan bằng tốc độ nhanh nhất của mình. Mặc dù bọn nó phối hợp tiêu diệt nhóm Akuma trên bầu trời trong một thời gian rất ngắn nhưng khi chiến đấu vừa bắt đầu, vô số nhóm Akuma khác cũng lập tức mò đến đây. Điều này, bọn nó cũng đã ngờ tới trước khi bắt đầu.

Đề con Akuma đã trọng thương lại cho ba đứa kia, tin rằng với {Hoa Tuyết 04} đã được up lên phiên bản [Trừ tà] thì việc xử lý nốt phần còn lại cũng không đến nỗi quá mức khó khăn.

Tình hình bên phía bé Lan có vẻ không được ổn cho lắm. Đánh lên thành công nhưng hình như, bọn nó đã đánh giá quá thấp sinh mệnh lực của lũ ác ma

cơ khí này. Một chiêu [Mega Photon] xuyên thủng giữa người, đối với bất kì một loài sinh vật nào cũng đều là vết thương trí mạng cả. Thế nhưng, đối với lũ Akuma này thì không thể nào được đặt trên quan điểm sinh vật đơn thuần mà xét được. Đối với chúng, vết thương vật chất không đáng được gọi là “Vết thương”. Để tiêu diệt được chúng, tất cả đều phải xét vào mức độ thương tổn linh hồn. Và [Mega Photon] uy lực không cần phải bàn cãi, mang theo cả sát thương linh hồn nhưng hình như, tác dụng còn kém hơn cả đạn bắn ra từ nòng súng thánh quang vậy.

Tự nhiên bị tấn công, tất nhiên hai con Akuma liền lập tức nổi điên cho phù hợp với cái danh hiệu “Cỗ máy chiến tranh” của mình. Hơn chục nòng pháo hướng ra mọi phía, điên cuồng xả đạn, ép cho bé Lan phải liên tục tránh né không có cả cơ hội phản công, và đồng thời cũng tạo ra một góc khói lửa ngập trời vô cùng bất mắt.

Chẳng cần Cỏ May dẫn đường Minh cũng biết bé Lan và 2 con Akuma bò dưới đất ở chỗ nào, động tĩnh chúng tạo ra quá lớn rồi. Bằng thể lực gấp bốn lần người thường, kỹ thuật di chuyển địa hình chẳng thua gì parkour cùng với đôi gang tay {Hỏa Liên Hoa} lúc nào cũng sẵn sàng xả nhiệt cung cấp thêm động năng khi cần thiết, Minh thoăn thoắt nhảy qua những mái nhà san sát.

Khoảng cách với khu vực nổ pháo đang ngày một gần, nó cũng liên tục thở gấp để nạp đầy Oxi vào cơ bắp, tạo tiền đề cho việc phát động cảm thuật bất cứ lúc nào, không chắc đã phải dùng nhưng mà có chuẩn bị thì vẫn hơn.

Với vàng trắng sáng vàng vạc trên cao thì có thể nói, đêm nay không hề tăm tối, chỉ cần thị lực tốt một chút là cũng có thể nhìn được rất xa rồi.

Sau khi nhảy qua vô số mái nhà, lại có vô số công trình cản trở tầm mắt bị đạn pháo đốn ngã, Minh cuối cùng cũng đã nhìn thấy hai con Akuma mà bé Lan đánh lên thất bại này.

Như một con nhím đang xù gai lên tự vệ, những nòng pháo trên cơ thể hình cầu chĩa ra xung quanh, thay nhau khạc đạn, từng chùm tia lửa khổng lồ cứ liên tục lóe lên, liên miên không dứt. Cả một khoảng công trình đã bị san thành bình địa.

Chẳng thể nào nhìn thấy bóng dáng của bé Lan ở đâu, chỉ biết rằng Cỏ May báo em chưa chết và thi thoảng vẫn có tiếng súng nổ vang khác hoàn toàn với tiếng pháo đi đùng.

- Uỳnh...! – Một nóc nhà cách chỗ thẳng Minh hơn 10 mét bỗng nhiên nổ tung, nó đã tiến gần sát đến vùng bị san thành bình địa.

Nhảy lên một nóc nhà phía rìa ngoài, không chút tri hoãn, nó lập tức dậm chân, cả cơ thể bật thẳng lên cao. Cùng lúc đó, một vòng tròn ma pháp đỏ tươi màu máu cũng xuất hiện bên bụng trái.

[Hook King]

Sợi xích ma pháp và cái móc đồ lôm xuất hiện, phóng thẳng về phía hai con Akuma cách đó hơn năm chục mét. Mục tiêu quá lớn và hầu như chẳng di động gì nên [Hook King] dễ dàng bắt trúng mục tiêu.

Thu xích.

Sợi xích ma pháp lập tức rút ngắn lại, thu hẹp khoảng cách của những thứ buộc trên hai đầu sợi xích lại với nhau.

Quá nhẹ so với con Akuma, cơ thể lại còn đang ở trên không, không có điểm đặt lực nữa nên thẳng Minh lập tức phóng vun vút về phía con quái vật bằng đúng tốc độ thu về của sợi xích ma pháp.

- Vũ... Xích... xích... xích... xích...! – Tiếng gió rít kèm theo âm thanh thu lại của sợi xích ma pháp vang vọng bên tai, vài viên đạn pháo bay xẹt qua người để lại từng làn sóng không khí đánh tạt vào mặt. Minh co chân, chuẩn bị tư thế sẵn sàng cho va chạm, tay phải nâng lên, hình thành một thủ trào cho đòn tấn công.

Chú động kết thúc [Hook King] khi còn cách con Akuma không đến 5 mét, sợi xích ma pháp lập tức biến mất giải phóng chuyển động cho cơ thể. Không còn nguồn cung cấp động năng, nhưng quán tính to lớn vẫn tiếp tục đẩy cơ thể nó bay về phía trước, tốc độ chẳng giảm đi chút nào.

Duỗi chân, chuẩn bị cho hăm xung sau va chạm, hai bàn chân nó chuẩn xác lách qua mấy nòng pháo, trực tiếp giẫm lên cơ thể Akuma kim loại.

- Âm...! – Âm thanh to lớn vang lên, dù không phải là lần đầu nhưng hai chân nó vẫn hơi dại đi. Mặc kệ. Lợi dụng dư lực còn sót lại, nó lập tức gấp người, thủ trào đã chuẩn bị từ trước vồ thẳng xuống đầu con Akuma trước khi nó bị lực phản chấn đẩy bay ra ngoài.

- Xoẹt... xoẹt...! – Tiếng kim loại ma sát với nhau nghe buốt lịm chân răng. Cú vồ từ trên xuống của thẳng Minh cày thẳng vào cơ thể con quái vật, kéo theo một chuỗi hoa lửa và vô số linh kiện tan nát ra ngoài.

- Phốc...! – Sau đòn tấn công, nó thuận theo lực phản chấn mà nhảy ra ngoài, lấy đà cho đòn tiếp theo.

Bị bắt ngờ tấn công, con Akuma vốn đã phát điên nay trở nên điên cuồng hơn nữa. Phất ra một tiếng rít dài, các nòng súng lập tức dồn về một chỗ, hướng thẳng đến kẻ dám tấn công mình. Thế nhưng, đâu có chuyện thẳng Minh sẽ đứng yên chịu đòn. Vừa chạm chân xuống đất, nó đã lập tức lao vào người con Akuma, trước khi những nòng pháo kia kịp khai hỏa. (truyện được cập nhật nhanh nhất ở facebook: Đào 13)

Khoảng cách chẳng đáng bao nhiêu nên chỉ chạy vài bước dài, Minh đã áp sát vào người con quái vật. Lần này, nó duỗi thẳng hết mấy ngón tay trái, chụm vào nhau để tạo thành một thế trảm. Vai trái đưa hết về đằng sau, cả cánh tay thu lại sát bên mạn sườn. Vào đúng tầm tấn công, nó lập tức bước chân trái lên phía trước, dậm mạnh, cùng lúc đó cánh tay trái cũng vung ra, kết hợp với động tác xoay vai, vặn eo, và tiếng nổ mạnh của vòi xả nhiệt, bản

tay trái đâm thẳng vào người con quái vật.

[Chu Tước nhất kích – Lôi Thiểm]

- Rộp... Xoẹt... xoẹt... xoẹt...! – Toàn bộ lực lượng đều dồn hết vào một điểm trên đầu ngón tay khiến cho lực xuyên thấu của chiêu này vô cùng lớn. Bình thường nó chẳng bao giờ dám sử dụng với các mục tiêu quá cứng, không phải là lực xuyên thấu không đủ mà là bản thân ngón tay nó chẳng chịu được lực phản chấn to lớn mà gãy nát ngay lập tức. Nhưng, bây giờ thì khác rồi, với cánh tay được bọc trong [Hỏa Liên Hoa], nó có thể thoải mái tấn công những mục tiêu cứng rắn nhất, ví dụ như lớp giáp kim loại của lũ Akuma này.

Cắm ngập cánh tay vào cơ thể con quái vật, [Minh Hỏa] lập tức bật lên thiêu trụi linh hồn. Trong cơn đau mãnh liệt, con Akuma điên cuồng giãy giụa, rít gào, nhưng vô ích, linh hồn mong manh vừa mới hình thành của nó nhanh chóng bị ngọn lửa xanh đen thiêu đốt cho không còn. Mất linh hồn, cái xác cơ khí lập tức trở lên vô dụng, những nòng pháo tắt ngấm, bánh răng ngừng vận chuyển và trong các vết thương, từng dòng chất lỏng màu đen chảy ra ô ạt không thể phục hồi.

Toàn bộ đợt tấn công của thằng Minh chỉ diễn ra trong vòng vài hơi thở, đến tận lúc này con Akuma còn lại mới kịp thời phản ứng. Bỏ qua cho việc liên tục truy sát một hình bóng nhỏ bé, mờ nhạt không thấy rõ, nó quay người, năm, sáu nòng pháo lập tức chĩa về phía thằng Minh vẫn còn đứng bên xác con Akuma vừa rồi.

- Cách... cách... cách... cách... cách... – Âm thanh lên nòng quen thuộc. Nhìn vào những hòng pháo đen xì gần như dí sát vào đầu, Minh vô thức phát lạnh cả người. Quá gần rồi, cánh tay nó còn đang giắt trong cơ thể của con Akuma mới chết, không né tránh kịp đâu.

Cẩn rằng, trợn mắt, nó không bao giờ chịu đầu hàng một cách đơn giản như vậy. Vội vã hít sâu một hơi, nín thở, những đường tơ máu lập tức lan tràn trong tròng mắt.

[Cấm Thuật trong khoảng khắc]

Một thứ sức mạnh vô danh bỗng nhiên bùng lên trong từng thớ thịt, Oxi trong cơ thể bị đốt cháy điên cuồng giải phóng ra một nguồn năng lượng vô cùng to lớn. Từng bó cơ bắp bạo phát như có vô số quả bom bùng nổ bên trong, cả cơ thể rơi vào trong trạng thái vô cùng bức bối chỉ muốn bạo phát hết ra ngoài.

Gồng mình, vặn eo, với sức mạnh của [Cấm Thuật], nó mạnh mẽ di chuyển tay trái, đem xác của con Akuma vừa chết chắn trước người. Và chỉ một khắc ngay sau đó:

- Bùm... Bùm... Bùm... Bùm... Bùm...! – Một loạt tiếng nổ như đồng thời vang lên, Minh cũng cảm thấy một nguồn cường lực đập đến người mình, hai chân lập tức mất đi cảm giác thăng bằng.

Cái xác Akuma bị loạt đạn pháo của đồng bạn thổi bay, mang theo cả thằng Minh nấp đằng sau nó nữa.

Hai con Akuma, một chết, một chuyển hướng tấn công tạo ra cơ hội cho bé Lan thờ dốc. Những cánh bướm đen vẫn luôn chấp chới bên cạnh em lập tức rút đi, để lại cả một khoảng không gian thoáng đãng.

Dừng lại trên một bức tường đã đổ sập hơn phân nửa, bé há miệng thở ra từng ngụm khí dài. Mặc dù thời gian không lâu nhưng liên tục di chuyển với cường độ cao nên có vẻ như thể lực của bé không đủ để duy trì. Dù cả người dính đầy khó bụi nhưng không sao, Lan chưa bao giờ ở trong vùng bị đạn pháo trực tiếp bắn trúng, dù thì thoáng có vài mảnh đá vụn bay tới không kịp né nhưng chúng cũng đều bị bộ chiến bào đen trên người em ngăn lại hết. Đau nhưng toàn thân không hề có một vết thương hờ nào, trừ đôi bàn tay nhỏ bé.

Để có thể di chuyển một cách linh hoạt nhất, Lan dùng cả bốn chi kém theo cái đuôi hỗ trợ giữ thăng bằng. Chuyện cũng bình thường nhưng vấn đề là ở chỗ, đôi gang tay bé dùng là loại không có ngón, mục đích là để thuận tiện cho việc dùng [Xạ Tuyến] và nhưng chiêu thức có liên quan đến nó. Và thêm một điều nữa, địa hình bé di chuyển qua cũng không hề bằng phẳng. Những bờ tường nứt vỡ gồ ghề, nhưng nóc nhà đầy cát sỏi và những bề mặt vỡ đầy góc cạnh sắc bén, tất cả tạo nên mười ngón tay đầy những vết trầy xước, xây xát của bé bây giờ.

Những vết xây xát trên ngón tay không hề nghiêm trọng nhưng bị cát bụi dính vào xót vô cùng. Những chỗ bị đá vụn bắn vào đau ê ẩm cùng với vết đạn bắn trên lưng không thể nào lành kịp nay cứ đau nhói lên sau mỗi bước di chuyển. Mặc kệ tất cả, em quay đầu lại chiến trường.

Việc anh Minh đến tiếp viện Lan đã được chị Cỏ May thông báo cho từ nãy. Và bây giờ, với thị lực hơn người, bé dễ dàng nhận ra thằng Minh đang chạy cách con Akuma tầm hơn 20 mét, liên tục di chuyển theo hình zig zắc né tránh những viên đạn pháo bay sượt qua người. Hầu hết hỏa lực của con Akuma đều tập trung về phía đó, không bắn trúng được thằng Minh nhưng cũng cản hoàn toàn bước tiến, ngăn không cho nó áp sát vào người. Nơi đó, cả một khoảng không gian đầy những cánh bướm đen bay múa.

Không chút do dự, bé lao ngược lại phía chiến trường. Rút ngắn cự li của mình với con Akuma còn dưới 50 mét, cái đuôi trắng muốt sau lưng chọt khê vẩy, một viên đạn từ nòng súng thánh quang lập tức găm vào người con quái vật. Viên đạn mang theo hiệu ứng Tịnh hóa trực tiếp tấn công vào linh hồn, miệng vết thương vật lý cũng liên tục rã ra, không thể phục hồi. Công kích có hiệu quả, bé liền bồi cho con Akuma thêm vài viên nữa.

Bất ngờ bị tấn công từ phía đằng sau lưng, con Akuma liền vặn người, theo bản năng phân ra vài nòng pháo về hướng đó để tiêu diệt thứ đang công kích mình.

Tốc độ chuyển hướng nòng súng của con Akuma không hề nhanh, việc đó tạo thời gian cho bé Lan tiến hành né tránh. Vậy là, bất chước thằng Minh, bé cũng bắt đầu di chuyển hình zig zắc, vừa di chuyển, vừa bắn trả lại kẻ thù.

Không như thằng Minh, không áp sát thì cũng chẳng tấn công được, những viên đạn của bé Lan liên tục găm vào cơ thể con ác ma cơ khí, liên tục gây ra sát thương linh hồn. Con Akuma bắt đầu hoảng sợ, nó liên tục lùi phân ra nhiều nòng súng hơn về phía bé Lan hòng tiêu diệt kẻ thù đáng ghét này. Thế nhưng, hỏa lực dồn về phía bé Lan càng nhiều thì áp lực lên phía bên thằng Minh càng giảm.

Rất nhanh, màn hỏa lực kiểm chế của con Akuma xuất hiện một khe hở, và không bỏ lỡ cơ hội đó, Minh lập tức phát động tấn công. Hít sâu, nín thở, [Cầm Thuật] lập tức được phát động. Dậm chân, lao thẳng vào trong khe hở giữa làn đạn pháo, cả sáu vòi xả nhiệt trên đôi găng tay giả kim cũng đồng loạt nổ mạnh.

- Vút... – Khoảng cách với con Akuma lập tức bị thu hẹp, vẫn giữ nguyên lực lao vào mạnh mẽ đó, nó lập tức vung tay, đâm liên hoàn:

[Tứ Linh Thức – Thanh Long Giao Sát]

- Ầm... Ầm... Ầm... Ầm... Ầm...! – Lợi dụng động tác vặn eo và sự đàn hồi của cơ bắp, hàng chục cú đâm được tung ra một cách liên hoàn kèm theo tiếng nổ mạnh của vòi xả nhiệt. Hiệu ứng [Liên Kích] cộng dồn lên liên tục và ngọn lửa trên hai mu bàn tay nhanh chóng thiêu đốt cả sinh mạng lẫn linh hồn.

Bị tấn công như vũ bão, con Akuma liên tục lùi lại, các nòng súng mất sạch góc độ khiến cho những viên đạn pháo bắn ra bay lung tung cả, hỏa lực tập trung về phía bé Lan cũng chẳng còn.

Thấy tình hình chiến trường thay đổi, bé cũng hạ thấp tốc độ di chuyển mà gia tăng cường độ công kích, khiến cho con Akuma liên tục bị những viên đạn tịnh hóa găm vào người.

Bị hai bên giáp công, rất nhanh sau đó, con Akuma đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Bé Lan may mắn nhận được điểm ks cuối cùng.

Không còn ham hồ thu thập xác Akuma như lúc mới vào bản đồ, Minh dẫn theo bé Lan lập tức rời đi. Qua tai nghe bộ đàm, Cỏ May đã thông báo phía bên đó cũng vừa tiêu diệt xong con Akuma còn lại rồi. Cả bọn nhanh chóng tập hợp lại với nhau rồi vội vã rời đi.

Phía trên bầu trời, không cần Cỏ May thông báo bọn nó cũng đã nhìn thấy từng nhóm Akuma đang bay tới chỗ này.

- Nhanh lên, nâng cao tốc độ đội hình, lập tức rút khỏi chỗ này – Bỏ lại một câu với mấy đứa đồng đội, Minh lập tức quay đầu, chạy trước.

...

Không bị hạn chế bởi lũ tân thủ, cũng chẳng vướng thương binh, tốc độ di chuyển của tiểu phân đội 1 bây giờ khá cao. Bọn nó đã chạy được hơn 15 phút kể từ lúc đột phá vòng vây đến giờ.

Hiện tại, liên lạc giữa hai tiểu phân đội đã hoàn toàn bị cắt đứt chứng tỏ bọn nó đã cách xa nhau hơn 3km. Cái đốm sáng biểu thị vị trí của bọn phân đội 2 vẫn liên tục nhấp nháy và từ từ di chuyển trên màn hình máy định vị nói cho bọn nó biết, kế hoạch đang diễn ra vẫn theo đúng những dự định ban đầu.

Minh ngoái đầu, nhìn một nhóm Akuma đang bay lơ lửng trên bầu trời và đang ngày một tiếp cận, nó hí hóp, thầm nghĩ: “Lại sắp có một trận phản truy kích nữa rồi”.

Từ lúc đột phá vòng vây đến giờ, đã vài lần bọn nó bị lũ Akuma đằng sau đuổi kịp. Thế nhưng, mục đích hiện tại của bọn nó cũng không phải là tiêu diệt Akuma, vậy nên chỉ tổ chức một đợt phản công tầm xa để kéo dài khoảng cách rồi lại cắm đầu vào chạy.

Đến giờ phút này, thì việc lũ Akuma level 1 này có người chỉ huy đã là điều không thể bàn cãi được nữa rồi. Suốt từ này đến giờ, lũ ác ma cơ khí đó đã cố gắng tổ chức hình thành vài vòng vây lớn với ý đồ bao vây và dùng ưu thế tuyệt đối về hỏa lực bao trùm mà tiêu diệt cả tiểu phân đội. Nhưng may thay, tiểu phân đội này vẫn còn tồn tại một kẻ như Cỏ May. Sở hữu cái kỹ năng mà nói trắng ra là hack map như [Thiên Nhân] thế này, cô gái nhìn như không có chút sát thương lại đang chiếm một vai trò vô cùng quan trọng trong team. Đã vài lần, nhờ có [Thiên Nhân] và tầm nhìn giá tăng từ mấy con tiểu quái thú mà cả bọn phát hiện ra vòng vây và kịp thời đột phá vào đúng điểm yếu nhất.

Vác súng phóng lựu chạy gần cuối đội hình, Nam vừa hâm mộ năng lực đặc biệt của từng người, lại vừa trầm trồ thán phục các chị nhà mình chạy nhanh. Minh đại ca cục súc thì khỏi phải nói. Chị Thủy cũng thôi vì đến mình không chắc đã khỏe bằng, vác theo cả cái khiên to tướng mà còn chạy bon bon như thường. Thế nhưng mà, tại sao hai chị còn lại cũng chẳng hề có dấu hiệu mệt mỏi, càng chạy càng hưng phấn thế nhỉ? Chị Lan hình như còn trẻ con, vẫn chưa hết lớn. Chị Cỏ May thì đáng điệu như mì, trông chẳng có tí gì đáng gọi là sức mạnh, vậy mà, liên tục di chuyển với tốc độ cao, về mặt các chị vẫn hết sức thông dong bình tĩnh, đến thờ gấp cũng không. Nói thật lòng chứ nếu mà hần không phải xuất thân quân ngũ thì chỉ tính riêng việc theo kịp đội hình này cũng đã chết mệt rồi, nói năng gì đến đánh nhau nữa.

Đang nghĩ ngợi lung tung, không biết rằng do bản thân “Kho Dữ Liệu” khủng bố hay là do các chị nhà mình ở cạnh hai vị đại bựa đòi mà bá đạo nên thành ra như thế thì tiếng của chị Cỏ May vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của hần:

- 105 mét, hướng 6 giờ, độ cao 20 mét cách mặt đất...

Nam lập tức quay người, dừng lại, quỳ một chân xuống đất và kê báng súng lên vai, nòng súng hướng lên trời với một góc độ tương đối nào đó và bình tĩnh kéo cò. Chị Cỏ May vừa thông báo vị trí của nhóm Akuma gần tiểu đội nhất và có khả năng uy hiếp đến đội hình là hần sẽ lập tức dừng lại, xạ kích theo bản năng, bắn xong liền chạy luôn, đuổi theo đội hình. Chẳng cần biết là viên đạn có mang được tí sát thương nào không, chỉ cần trì hoãn được bọn Akuma trong một thoáng chốc để tranh thủ thời gian cho bọn nó kéo dần khoảng cách là được rồi.

Hạn chế tối đa cận chiến nên ngoài việc lao đầu về phía trước mở đường ra, thằng Minh chẳng được cái tích sự gì. Thế là, còn bao nhiêu mảnh chất nổ nó đều lấy hết ra, thi thoảng châm ngòi rồi vát lung tung ra cạnh đường. Nó bây giờ đang thực hiện động tác giống y như thằng Thi lúc trước: Chế tạo động tĩnh, thu hút sự chú ý và dẫn dụ tụi Akuma về phía này, càng nhiều càng tốt, có tiện tay câu được cả vài tên Exorcist nữa thì càng hay tạo điều kiện cho lũ thương binh của tiểu phân đội 2 dẫn em Lala chạy trốn.

Tiếng pháo vẫn liên tục nổ bên tai, bọn Akuma vừa đuổi theo vừa nã pháo. Bọn khốn này đang tụ tập ngày một đông, một vòng vây to lớn dần hình thành, chậm rãi khép lại siết chặt mấy đứa Luân hồi giả vào giữa. Lại phải chuẩn bị phá vây rồi.

Nhanh chóng xác định được hướng có ít Akuma nhất, cả bọn vội vàng di chuyển, kéo theo cái đuôi gần ba chục con Akuma sau đít.

Đang chạy, bỗng nhiên Cò May giật mình, một bóng người đã lọt vào trong vùng bao phủ tinh thần lực, vội vàng lên tiếng báo cho đồng đội:

- Phía trước... có người...

- Cái gì? Có người? Exorcist? – Thằng Minh lập tức hỏi lại ngay, giọng mang đôi phần sùng sốt. Dù đã tính trước được rằng sớm muộn gì mấy tên Exorcist cũng sẽ mò đến đây nhưng khi điều đó thực sự xảy ra, nó vẫn hơi giật mình một tí.

- Ừm... – Cò May gật đầu đáp lại, trong lúc đó, cả nhóm vẫn không ngừng chạy đi. Khắp nơi đều là Akuma cả rồi, thà tiếp tục đâm đầu về phía trước còn hơn là đổi hướng để rồi chịu sự vây công bất tận, mà nếu có thể thì kéo tên Thầy trừ tà này vào tràng hỗn chiến thì càng hay.

Cự li 100 mét không phải là xa, chẳng mấy chốc, một bóng người đã xuất hiện trong tầm mắt của cả bọn. Kẻ đó đứng thẳng giữa một con đường lớn, dưới ánh trăng sáng, bộ chế phục đen và mái tóc dài được cột thành đuôi ngựa sau đầu tung bay trong gió trông bất mắt lạ. Bên cạnh, một thanh kiếm được cắm dưới nền đường, toàn thân đen tuyền với lưỡi kiếm phản chiếu ánh trăng bạc trắng. Trên khuôn mặt, là một đôi mắt nhắm nghiền.

Tốc độ di chuyển của tiểu phân đội vẫn không hề chậm lại, bọn Akuma phía sau thì càng ngày càng díp sát. Minh vung tay, ra hiệu cho mấy đứa đằng sau chuẩn bị chiến đấu, quả này bọn nó phải “chơi” hết mình đây.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 47: Ngoài Dự Tính

Trong bóng đêm lạnh lẽo, một bóng người đồ dài trên nền đường sỏi đá. Hai mắt Kanda nhắm nghiền nhưng mọi chuyển động của thế giới xung quanh đều không thoát được khỏi cảm nhận của cậu ta. Tiếng gió vi vu thổi qua tà áo, tiếng bước chân vội vã đằng xa, tiếng lũ Akuma và những cú pháo kích đi đùng. Còn có, tiếng tim đập trong lồng ngực của bản thân, tiếng ông ông rung động đòi chiến đấu của thanh Mugen bên cạnh và cả tiếng những linh hồn khóc than.

Nhờ có dấu ấn “Bông Sen sinh mệnh” trên ngực nên bao nhiêu vết thương từ các trận chiến trước của Kanda đã hầu như khôi phục hết. Thế nhưng, dấu ấn hoa sen lại khuyết đi một cánh. Bao giờ cánh của bông hoa sen này rụng hết cũng là lúc cậu vĩnh viễn nằm lại nơi chiến trường.

Tiếng bước chân càng gần và càng trở nên dồn dập. Lũ cướp Innocence, chúng chạy thẳng đến nơi này. Hừ lạnh một hơi, Kanda chậm rãi mở ra đôi mắt, lạnh lùng nhìn kẻ thù.

“Năm tên... Không thấy con búp bê đâu, chẳng lẽ chúng đã lấy được Innocence rồi? Cả kẻ sử dụng cước pháp nữa...? Hừ! Chỉ cần tiêu diệt sạch các ngươi, tất cả mọi chuyện đều sẽ được sáng tỏ”

Thầm nghĩ trong đầu, ánh mắt cậu tập trung cả vào năm kẻ đang lao nhanh đến chỗ mình. Không thèm quan tâm đến cả đàn Akuma đông nghìn nghịt trước mặt, Kanda bắt đầu động, hít sâu, nhìn thẳng, khí thế xung trận quen thuộc lập tức tràn ngập trong không gian.

- Cộp...!

Kanda bắt chợt dậm chân, tiếng gót giày gõ xuống nền đường, không lớn nhưng nổi hẳn lên giữa âm thanh đạn pháo. Cùng lúc đó, thanh katana bên cạnh cũng tự động bật lên khỏi nền đường, thân kiếm hơi xoay phản chiếu ánh trăng bạc trắng.

- Phốc...

Vung tay bắt lấy chuỗi kiếm đang bay bên cạnh, dưới chân đồng thời giậm mạnh, cả người phóng vút về phía trước trực tiếp đối đầu với tiểu đội luân hồi. Mới lao đi được vài bước, khoảng cách hai bên vẫn còn hơn chục mét thì ánh mắt Kanda đột nhiên hơi nheo lại, vô tình, lưới kiếm trong tay vung mạnh.

[Mugen – Tai Ác Chiêu Lai: Nhất ảo thức]

- Xoẹt...

Thanh katana vung ngang về ra một vòng kiếm khí phóng thẳng về phía trước, trong kiếm mang mỏng dính thấp thoáng vô số ảo ảnh quỷ hồn.

- Thủy! – Hét lớn một câu, Minh lập tức gia tăng tốc độ.

- Pằng...!

Cả sáu vòi xả nhiệt trên hai mu bàn tay đồng thời nổ mạnh đẩy vọt nó lên kéo dẫn khoảng cách với đội hình.

Ở phía đằng sau, mấy đứa còn lại cũng nhanh chóng hiểu ý mà thay đổi đội hình. Thủy từ vị trí đoạn hậu tiến lên phía trước, tám khiên {Băng Sương} đã xuất hiện bên tay trái, xoay ngang ra để tạo ra hàng chắn thứ hai trước luồng kiếm khí. Ba đứa còn lại thì thụt về đằng sau, núp hoàn toàn sau lưng Thủy.

Minh cố tình phóng lên phía trước để chủ động đỡ đòn, ngay lập tức, luồng kiếm khí mang hơi lạnh từ vong đã ập vào đến mặt. Nheo mắt, nín thở, hai cánh tay bọc trong lớp giáp kim loại khê đẩy ra, đỡ đòn.

- Choengggg...!

Âm thanh như lưỡi kiếm thực sự chém vào kim loại. Luồng kiếm khí có thể dễ dàng bỏ đôi một con Akuma thì nay chỉ để lại một vết cắt hơi mờ trên đôi găng tay giả kim. Bỏ qua chỗ thẳng Minh, luồng kiếm khí vẫn tiếp tục lướt đi, để lại hai vết cắt nông trên mép tám khiên {Băng Sương} nữa rồi mới dần tiêu tán.

Phòng thủ thành công, khoảng cách giữa tiểu đội luân hồi với tên Exorcist ngày càng thu hẹp nhưng vẫn còn trên dưới hai chục mét nữa. Minh bắt đầu hạ lệnh phản công:

- Nam... Bắn!

Vừa chạy vừa hét vào trong tai nghe bộ đàm, đồng thời cũng vội vã nghiêng người chạy dạt sang một bên nhường góc bắn cho xạ thủ phía đằng sau công kích.

Từ khi bước vào trận chiến, Nam vẫn chưa một lần dám mất tập trung. Ngay khi nghe thấy Minh đại ca gọi tên mình, hấn lập tức phản ứng lại ngay. Khẩu súng phóng lựu lúc nào cũng lắp sẵn đạn lập tức kê lên vai, tầm nhìn phía trước bỗng nhiên rộng mở do được đồng đội nhường đường. Mục tiêu chỉ cách có 20 mét, quá gần nên không cần cả ngắm bắn, chỉ giương súng và bóp cò theo bản năng.

- Púp...!

Tiếng nổ không lấy làm to lớn của thuốc phóng đẩy đầu đạn ra ngoài, xoáy tròn trong không khí. Cự li quá gần nên quỹ đạo của viên đạn là một đường thẳng tắp.

Kanda đã đề phòng cho mọi dạng tấn công sẽ đổ dồn về phía mình. Nương theo ánh trắng, động tác của kẻ địch hiện hết ra trước mắt và từ đó, cậu có thể dễ dàng đoán được ra hướng bay của đầu đạn trước cả khi nó ra khỏi nòng.

Vung kiếm.

Một nhát cắt sắc lẹm hoàn hảo chia đôi đầu đạn ra hai phần bằng nhau, bay sát qua 2 bên người Kanda và nổ tung sau lưng hấn. Ánh lửa đỏ lờm bùng lên và khí áp từ vụ nổ sinh ra thổi tung bay tà áo đen cùng với mái tóc dài lên phía trước.

Đã lường trước được đòn tấn công đơn giản này chẳng mấy tác dụng với bọn Exorcist nên ngay khi Nam bắt đầu tấn công, Minh đã lập tức cản rặng, tăng thêm tốc độ lợi dụng thời gian đỡ đòn của Kanda để tiến hành áp sát. Cùng lúc đó, nó cũng không quên ra lệnh cho mấy đứa đồng đội của mình:

- Lan, tăng tốc độ chuẩn bị hợp kích chiến với anh. Thủy tiến hành áp chế hỏa lực với lũ Akuma đằng sau tranh thủ cho mình tí thời gian. Nam điên, chú bỏ súng lập tức khởi động “Chân Không Pháo”, bắn ngay khi có cơ hội. Cô May bắn yểm trợ cho bọn anh đồng thời khăn trương tìm đường thoát. Tiến hành!

Câu lệnh vừa kết thúc, cả ba vòi xả nhiệt trên mu bàn tay trái của nó cũng lập tức nổ tung bắn cả cơ thể nó về phía trước, lao thẳng vào người tên Exorcist đã gần ngay trước mặt. Tay phải thu lại sát eo, chuẩn bị cho một đòn tấn công toàn lực.

Vừa chém đôi đầu đạn thì kẻ thù cũng đã tới gần, Kanda lập tức lật cổ tay, cầm ngược thanh katana rồi vịn mình.

Chém mạnh.

- Vút...

Lưỡi kiếm xả chéo từ trên xuống dưới. Kanda biết, kẻ địch trước mặt này của mình vô cùng linh hoạt, một nhát xả chéo sẽ cắt đứt đi hầu hết cơ hội né tránh của đối phương mà ép hấn phải trực tiếp đối đầu.

Minh trợn mắt nhìn lưỡi kiếm sắc bén đang hạ xuống vị trí mà bả vai mình sắp sửa đâm vào. Với tốc độ cao như thế này, đến đổi hướng còn khó chứ đừng nói gì đến việc né tránh một nhát chém hiểm hóc thế này. Không còn cách nào khác, nó đành phải từ bỏ đòn tấn công của mình. Cố gắng vịn người, nắm tay phải vẫn thu lại sát eo mạnh mẽ vung lên, móc thẳng vào lưỡi kiếm.

- Choeng...! Păng...!

Âm thanh kim loại va chạm với nhau kèm theo tiếng nổ của vòi xả nhiệt. Khi nắm tay bọc trong lớp giáp kim loại và lưỡi kiếm chạm vào nhau, thằng Minh lập tức xoay mạnh cổ tay kèm theo ba vòi xả nhiệt đồng thời nổ mạnh tăng thêm lực đâm.

Cả thanh katana và cánh tay phải cầm kiếm của Kanda đều bị đâm văng ra ngoài, còn bản thân thằng Minh thì thuận theo dư lực tiếp tục hạ thấp trọng tâm, xoay tròn cơ thể và chân trái thì duỗi thẳng ra, quét luôn một vòng tâm thấp. Phá trụ.

Trên chiến trường, ngã xuống đồng nghĩa với cái chết, là một chiến binh, Kanda tuyệt đối không bao giờ để điều đó xảy ra. Đầu mũi chân khê điểm, cả người hơi bật lên, cơ thể co lại lộn ngược một vòng và lưỡi kiếm vẽ thành một vòng tròn chém ngược từ dưới lên.

Quét trụ hệt, lực xoay mạnh mẽ vẫn còn làm Minh không thể nào đứng lên né tránh được, nó chỉ kịp vung cánh tay trái ra cản trước mặt mình, nơi lưỡi kiếm sắp sửa liếm vào.

- Choeng...!

Lưỡi kiếm và lớp giáp của chiếc găng tay giả kim va chạm với nhau làm tóe ra một chùm hoa lửa. Lưỡi kiếm vẫn tiếp tục nốt quỹ đạo của mình, đầu mũi kiếm lướt sát qua da đầu, chém cho vài sợi tóc của thằng Minh bay là tả.

Cú lộn người tấn công của Kanda giúp cậu ta bật ngược ra ngoài một đoạn. Rút kinh nghiệm từ trận chiến lần trước, tuyệt đối không bao giờ cận chiến cự li gần với kẻ này. Sự đáng sợ của thứ quyền pháp vừa linh hoạt lại vô cùng mạnh mẽ ấy cậu ta đã tự mình trải nghiệm rồi, ở cự li cực gần đó, kẻ sử dụng trường kiếm như cậu ta chịu thiệt đủ mọi phần.

Khẽ xoay người tiếp đất, thanh Mugen lại lập tức vung lên, nhân lúc đối thủ còn chưa ổn định được trọng tâm mà tiếp tục tấn công, khuyết trương ưu thế.

Giậm chân, lao vào, thanh Mugen được cầm chắc trong tay phải hướng mũi kiếm về phía sau lưng, chuẩn bị cho một đợt tấn công liên hoàn. Đột nhiên, cảm giác nguy cơ đã được tôi luyện qua hàng ngàn trận chiến bỗng bùng lên mãnh liệt. Kanda lập tức dừng chân, lưỡi kiếm vội vĩa vung lên, chém loạn xạ vào khoảng không trước mắt.

- Choeng... Choeng... Choeng... Choeng... Choeng...! – Lưỡi kiếm chém vào khoảng không tóe lên vô số đốm hoa lửa vàng chói mắt, bé Lan và Cò May đã bắt đầu tấn công, ba khẩu súng đều hướng về phía Kanda mà cùng nhau xả đạn.

Ba khẩu súng ngăn nên tốc độ bắn chẳng hề nhanh, với trình độ của mình, Kanda tự tin có thể đỡ được hết toàn bộ đạn bắn tới. Nhưng cứ thế này cũng không phải là biện pháp, tên quyền thuật sư kia sẽ lập tức ổn định lại trạng thái và tiếp tục tấn công, nếu để bọn chúng phối hợp hoàn hảo với

nhau như trong trận chiến trước thì mọi việc sẽ trở lên vô cùng phiền toái. Mà những cú bắn này cũng chẳng bình thường, một viên đạn chẳng hề có

thực thể vô cùng khó nhận ra, một viên đạn là tia ánh sáng, còn một viên đạn có thực thể dễ dàng đỡ được thì lại mang theo một tia năng lượng kỳ lạ có khả năng chấn tan đi lớp năng lượng trừ tà của vũ khí Innocence phủ quanh thân kiếm.

Vậy là, Kanda bắt đầu di chuyển. Lợi dụng chính tên quyền thuật sư để căn bót góc độ bắn của mấy khẩu súng kỳ lạ, vừa chạy zích zắc sang hai bên và vung kiếm đỡ nốt những viên đạn còn bắn tới mình.

Được yểm trợ, Minh vội vàng vung dẫy chuẩn bị cho đợt giao thủ tiếp theo. Qua vài chiêu thức chớp nhoáng vừa rồi, nó cũng sẽ nhận ra tên Exorcist này khỏe như trâu chứ đâu có vẻ gì là trọng thương như bọn nó đoán:

- Chết tiệt...! – Nghiến răng thảm chửi trong lòng – Bông sen sinh mệnh... Mẹ kiếp! Quên khuấy nó mất là tên Kanda này còn có khả năng khôi phục sinh mạng cấp tốc của bông sen sinh mệnh cơ chứ...!

Dưới hỏa lực yểm trợ, nó trực tiếp giậm chân, lao thẳng vào cận chiến với tên Thầy trừ tà trước mặt. Trận chiến này chắc chắn sẽ không đơn giản như bọn nó đã từng dự tính.

Trong khi thằng Minh phát động tấn công với tên Exorcist cản đường thì Thủy cũng thả chậm lại tốc độ, di chuyển về phía cuối đội hình. Tám khiên {Băng Suồng} đã được cất đi mà thay vào đó là {Hoa Tuyết 04} với 4 nòng súng máy trong có có một nòng được lắp đạn trừ tà.

- Cách... cách... - Lên đạn, xoay người, nòng súng hướng lên trời, chìa thẳng về phía đàn Akuma đã đông tương đối vẫn đuôi sát phía sau mà bình tĩnh siết cò, xả đạn.

- Kinh... Kinh... Kinh... Kinh... Kinh... Kinh... – Đầu đạn bay ra khỏi nòng súng như một cái lưỡi lửa dài liếm lên bầu trời, liếm ngang qua thân thể của bọn Akuma.

Lũ Akuma quá đông, nhiệm vụ của Thủy không phải là tiêu diệt 1 con mà phải kiềm chế toàn bộ. {Hoa Tuyết 04} xả đạn như vài trấu lên bầu trời nhưng phạm vi công kích quá phân tán nên chỉ có thể trì hoãn lại tốc độ của đàn Akuma một chút chứ chẳng tiêu diệt được con nào. Bên phía thằng Minh tình hình chiến đấu có vẻ không được ổn lắm và lũ Akuma vẫn ngày một tới gần.

- Cách... Cách... Cách... Cách... – Một số con Akuma đã bắt đầu xoay người, vài chục nòng pháo đồng loạt chìa thẳng về phía tiểu đội luân hồi và...

- Xuỳnh... Xuỳnh... Xuỳnh... – Từng nòng pháo khạc ra những chùm lửa sáng chói mắt và tiếng rít của đầu đạn xé toạc không khí mà lao đi. (Đọc truyện nhanh nhất tại facebook: Đảo 13) (chúc các bạn có những phút giây giải trí thoải mái ^_+)

Thủy nhếch mép, cắn chặt hai hàng răng trắng và đôi mắt đẹp trừng lên, hết cỡ. Gồng người, nắm chặt đôi bàn tay mặc kệ cho rung động từ khẩu súng máy truyền sang cơ thể, tê dại, cố gắng kiểm soát đường đạn bắn của mình.

Pháo từ bên trên đập xuống, đầu đạn 5 li rưỡi từ bên dưới bắn ngược lên. Vô số đạn pháo ở giữa không trung bị bắn trúng âm ỉm phát nổ tạo ra những quả cầu lửa đỏ rực giữa trời.

- Âm Âm Âm...!!! – Rất nhiều đạn pháo bị bắn chặn giữa không trung, nhưng có càng nhiều hơn là rơi xuống đất, phát nổ lung tung giữa đội hình của bọn nó.

Ánh lửa bao trùm khắp nơi.

Không bị bắn trúng trực tiếp nhưng sóng xung kích cũng đẩy Thủy ngã nhào về một bên. Vội vã vùng dậy, Thủy hoảng hốt đảo mắt tìm đồng đội của mình. Cách chỗ cô không xa, Nam điện may mắn không nằm trong vùng ảnh hưởng của đợt pháo kích nên vẫn còn đứng vững. Tay phải của cậu ta hơi đưa sang một bên, tụ gió, tay trái là khẩu lục bạc huyền thoại Desert Eagle mà Nam xin được của cô từ tối qua đang liên tục khạc đạn, bắn đuổi theo một bóng người cầm kiếm. Phía xa hơn, thằng Minh vẫn bảo trì tư thế đưa lưng, gồng mình chắn đá vụn bay lung tung cho bé Lan và Cỏ May bên cạnh. Bộ chiến bào bị những viên đá vụn nã chẳng khác nào đạn bắn đục thủng ra từng mảng. Máu đen, bộ chiến bào đen và ánh trắng mờ nhạt làm cho Thủy chẳng thể nào biết được, nó bị thương nặng bao nhiêu, chỉ biết rằng, có một sự xót thương vô danh âm ỉm dâng lên trong mắt.

- Cách... Cách... Cách... – Lại là một loạt âm thanh quen thuộc mà vô cùng đáng sợ vang lên, lũ Akuma đã chuẩn bị xong cho một đợt pháo kích đồng loạt khác, lần này, nhiều con tham gia hơn, nhiều nòng súng hơn và trong ánh mắt bé Lan, những cánh bướm đen đã phủ kín khoảng không gian này.

...

*****

Nơi nổi sào vấy bẩn...

... lại một ngày, làn tuyết trắng buông rơi.

Nơi nổi sào vấy bẩn...

... lại một ngày, làn gió thoáng bay qua.

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết: Hoa Bão

Viết chính: Lan_Thi

Phụ tá : Minh_Thần

Sóc lạc lối

Cộng tác viên: Mộc Chi

Sao Na

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 48: Đường Cùng - Chiến Thuật Ruồi Bâu

- A...!!!! – Hét lên một tiếng thất thanh, Thủy vội vã lao về phía thằng Minh và hai cô gái khác, {Hoa Tuyết 04} bị thu lại thè phong ấn và {Băng Sương} được thay thế triệu hồi.

Mặc kệ đá vụn vẫn còn găm đầy trên lưng, thằng Minh lập tức chuyển mình, ôm lấy eo Cỏ May rồi vận lực, nhấc cả người cô bé đó lên mà cầm đầu chạy, chạy về phía Thủy cũng đang lao đến hướng này. Hơn chục con Akuma, vài chục khẩu pháo đồng loạt bắn, cự li công kích quá bao trùm, nếu chạy thì có lẽ mình nó còn có cơ hội thoát thân thôi chứ mấy đứa còn lại chắc là hi sinh hết. Bé Lan cũng bám sát theo sau.

Thủy và nhóm thằng Minh đều cùng chạy về phía nhau nên điểm đến trùng hợp vào đúng vị trí Nam điện đang đứng.

Quả cầu khí nén trong lòng bàn tay phải đã thành hình, Nam vẫn hưng phấn búng búng vẩy khẩu lục bạc bắn đuổi theo bóng của tên Thầy trừ tà đang ngay một xa dần. Cảm nhận lực giật mãnh liệt sau mỗi lần bóp cò và tiếng nổ đánh giòn hữu lực làm hấn vô cùng sảng khoái: “Sướng thật! Đúng là súng được hai đại ca chế lại có khác, đêch có khẩu nào là bình thường cả. Lực phản chấn này... chắc chắn là cỡ nòng đã được chế lại lớn hơn bình thường. Bắn đạn cây thêm chứa 9 viên cùng 1 viên có sẵn trong buồng đạn nữa tạo hiệu ứng 9 + 1... Bắn đã tay không đỡ được...!!!” Đang bắn đến phát sướng cả người thì bỗng nhiên:

- Cạch... – Tiếng kim hỏa gõ vào buồng đạn trông nghe hệt hắng lẹ. Bắn sướng tay quá làm hấn không để ý, khẩu súng này dù đã được chế lại nhưng lượng đạn nhiều nhất cũng chỉ có 10 viên thôi, rất nhanh sẽ hết. Vẫn còn giật mình ngỡ người vì đột nhiên hết đạn thì... tiếng Minh đại ca vang lên bên tai hấn:

- Nam điên! Con mẹ mày!

...

Chạy đến chỗ Nam điên, Thủy lập tức nghiêng người, cánh tay trái hơi co lại để cho mặt trong của {Băng Sương} tì cả vào vai, mặt ngoài ngửa lên, chắn về phía đàn Akuma chuẩn bị khai hỏa, cánh tay phải cũng đưa lên, đỡ thêm vào tấm khiên lớn. Cùng lúc đó, thằng Minh cũng chạy tới nơi. Tay phải nó cấp theo Cỏ May, vội vả cúi người chui tọt vào trong vùng che chắn của tấm khiên, tay trái tiện đà, ấn luôn cả đầu bé Lan xuống cùng mình.

- Cạch...! Xuỳnh... Xuỳnh... Xuỳnh... Xuỳnh... Xuỳnh...

Âm thanh pháo kích xé toạc không gian đập vào trong tai Thủy. Như một phản xạ có điều kiện, cơ thể cô tự động gồng lên, hai hàm răng trắng nghiền chặt vào nhau chuẩn bị chịu đựng vô cùng xung kích. Cùng lúc đó, từ trong khoeo mắt, Thủy nhìn thấy tên đàn em cũ của thằng Minh đột nhiên như phát điên mà nhào người ra khỏi vùng khiên chắn.

Lập tức nhận ra tình hình chiến cuộc trong nháy mắt, Nam không do dự mà vứt bỏ khẩu súng lục của mình: “Mẹ kiếp! Nhiều pháo quá! Thế này không chắc chị Thủy đã chịu được”. Một ý nghĩ điên cuồng lướt qua trong đầu, chẳng cần cân nhắc gì nhiều, hấn lập tức nhào người ra khỏi tấm khiên chắn, cánh tay phải với quả cầu khí nén nhanh chóng được nâng lên, đẩy mạnh.

[Pháo Không Khí]

- Xoẹt xoẹt xoẹt! – Khối không khí áp súc không còn bị kiềm hãm lập tức phóng ra, hình thành vô vàn lưỡi đao gió chém tung một khoảng không gian hình bán cầu trước mặt. Những lưỡi đao gió đột ngột xô tung ra như một chiếc lồng chim khổng lồ chụp vào vô vàn đạn pháo. Một khắc ngay sau đó, chiếc lồng gió đột ngột nổ tung hình thành một biển lửa vĩ đại giữa trời.

Những lưỡi đao gió của Nam điên cắt qua đạn pháo và đã thành công kích nổ quả thứ nhất, rồi như một phản ứng dây chuyền, toàn bộ đạn pháo trong khoảng không gian này đều lần lượt phát nổ theo nhau.

- Hự...! – Cấn rắng giữ chặt lấy tấm khiên, dù không bị bắn trúng trực tiếp nhưng lực ép từ vụ nổ sinh ra cũng đủ để nghiền nát mọi thứ xung quanh rồi. Bản thân Thủy được trang bị đôi tai nghe có khoảng cách âm cực tốt rồi còn đỡ, mặt dù bả vai trái và cánh tay buốt lịm, lồng ngực bị chấn cho tức và khó thở vô cùng nhưng vẫn còn đứng được. Những đứa khác đều ôm đầu, cúi rạp người xuống dưới đất cả rồi. Còn riêng Nam điên thì bị lực xung kích ép cho ngã trực tiếp ra đất, lỗ mũi rỉ ra hai dòng máu tươi.

Lắc đầu đứng dậy, Minh còn tiện tay dựng dậy cả thằng đàn em vẫn còn choáng váng:

- Mẹ kiếp tên Thầy trừ tà! – Buốt miệng chửi bậy một câu, bọn nó quên không tính đến khả năng khôi phục cấp tốc của Kanda và sự khốn nạn của kẻ tự xưng mình là “Quản lý”. {Kho Dữ Liệu} là một nơi ép chết người không đền mạng, vậy thì làm sao có chuyện “Quản lý” để cho bọn nó đánh nhau với một lũ Akuma level 1 ngu si vào 2 tên Thầy trừ tà trọng thương gần chết mãi được. Ở đây, chẳng có gì là chắc chắn cả ngoại trừ một điều, uy hiếp từ vong sẽ ngày một tăng lên và “Quản lý” sẽ liên tục ép bọn nó đến đường cùng.

Minh biết, Kanda đã khôi phục được ít nhất là gần hết thương thế của mình. Bây giờ, tên Exorcist đó đã ở một đẳng cấp hoàn toàn khác, lại không có thằng Thi để thực hiện [Hợp kích chiến] nên tất nhiên, nó không còn là đối thủ của Kanda nữa rồi. Bé Lan rất được, nhưng may mắn thì cũng chỉ có cảm cực thôi chứ chiến thắng là điều không thể nào. Dự định đánh cướp Innocence trực tiếp từ tay Exorcist đã không còn thực tế. Huống chi, bây giờ bọn nó đã không có thời gian để lo cho việc đó. Chỉ một chút trì hoãn, bọn nó đã rơi vào trong tầm công kích bao phủ của cả một trận địa pháo kích do hàng chục con Akuma tạo thành.

Vụ nổ lớn cũng ảnh hưởng đến đàn Akuma, rất nhiều con bị sóng xung kích thổi bay đi, va đập loạn xạ vào nhau làm rối tung hết cả trận hình, tranh thủ được vài giây giảm xóc quý giá cho mấy đứa tiểu đội luân hồi.

Minh vội vàng đảo mắt quanh một vòng, khắp nơi quanh chỗ tự nó đứng là chi chít hố bom to nhỏ, các công trình kiến trúc bị đánh sập hầu như toàn bộ. Cự li bất lợi, lại không có công sự che chắn, bây giờ mà còn tiếp tục bỏ chạy chối chết nữa thì, không chắc Thủy đã có thể bảo vệ được cho tất cả mọi người. “[Hook King]... Đứng rồi, còn [Hook King]”. Nếu cố gắng hết sức thì cự li vượt tới của kỹ năng này có thể lên đến trên dưới 200 mét, nếu nó mang theo cả đám rồi chạy đi bằng kỹ năng đó thì bọn nó lại có cơ hội chạy tiếp. Vội vàng tìm điểm mốc thì nó mới đau lòng phát hiện, bao nhiêu góc bắn đã bị những ngôi nhà chưa đổ sập cách đó không xa chắn hết, cự li mốc xích xa nhất cũng chỉ cỡ năm bảy mươi mét là cùng.

- Mẹ kiếp...! – Lại chửi thêm một câu nữa, nó đã thấy tên Exorcist cầm kiếm đứng cách đó hơn năm chục mét, một khoảng cách không xa. Điện tiết, đã không chạy được thì nó phải ở lại chơi tới cùng. Lập tức bảo bốn đứa còn lại bám chặt vào người mình, bản thân nó thì quay người về hướng tên Thầy trừ tà...

[Hook King]

- Xích xích xích... – Sợi xích ma pháp bay vọt đi, phóng lướt qua người Kanda và móc vào một cây cột đá mọc lơ lửng giữa đồng cỏ nát ngay đằng sau lưng cậu và sau đó là bọn cướp Innocence cùng bay tới theo sợi xích. Kanda lập tức nâng kiếm, chuẩn bị cho một chém thì:

- Đoàng... Đoàng... Đoàng... – Cô bé có đôi tai thú trong đám cướp Innocence khẽ vẩy chiếc đuôi dài, vài viên đạn lập tức bay tới buộc cậu phải từ bỏ thế tấn công mà vùng kiếm đỡ, tạo cơ hội áp sát cho tiểu đội luân hồi.

Minh chủ động kết thúc skill khi còn cách Kanda không đến chục mét. Vừa đáp xuống đất, nó lập tức gồng mình, hét lớn:

- Lan theo anh, Thủy bảo vệ Cỏ May, Nam điên tự do xạ kích. Toàn bộ tiểu đội cuốn chặt lấy tên Exorcist này cho anh, trận này anh em mình phải chơi cho tới bến...!

Nói là làm, nó lập tức dẫn đầu lao về phía tên Thầy trừ tà, theo sát sau lưng là bóng bé Lan nhập nhòa, ẩn hiện.

Đứng yên đợi kẻ địch lao đến, tên dùng cước pháp không có ở đây, không có sự kết hợp ăn ý vô cùng của quyền và cước, Kanda tin rằng cả tiểu đội này chẳng thể nào đủ sức uy hiếp được đến mình. Một chút khinh thường khẽ thoáng qua trong lòng, thanh Mugen lại vùng lên đối địch.

Kẹp mấy ống thực phẩm khẩn cấp trong mấy khe ngón tay trái, Nam dốc không thềm đếm vào mồm. Thức ăn nén dạng viên, nước cố định dạng con nhộng, thuốc khôi phục thể lực cấp tốc, tất cả cùng dốc vào một lúc, nhai qua loa rồi vội vàng nuốt xuống, hẳn phải bổ sung năng lượng cho cơ thể một cách nhanh nhất để liên tục sử dụng nòng pháo không khí trong lòng bàn tay phải. Không khí còn lẫn cả cát bụi điên cuồng tụ tập về phía mu bàn tay để cho một khối cầu khí nén dần hình thành trong lòng của chính bàn tay đó, sẵn sàng xạ kích lên bầu trời hoặc là chạy lên ẩn thẳng vào mặt tên Exorcist đang cản đường.

Thủy không triệu hồi cây Hoa Tuyết ra nữa mà thay vào đó là khẩu Exile bắn đầu đạn thép đặc, tám viên {Băng Sương} nâng cao quá đầu che cho cả Cỏ May bên cạnh. Sau một thời gian dài làm bạn với {Hoa Tuyết 04} Thủy đã quá quen với súng máy, với pháo cối và với hỏa lực bao trùm nên bây giờ, cô không còn đủ tự tin nổ súng hỗ trợ cho thằng Minh và bé Lan khi cả hai cùng với tên Thầy trừ tà tóc dài kia đang đánh nhau loạn thành một đoàn. Chỉ có Cỏ May thì thoàng còn nâng khẩu súng laser lên yểm trợ.

Biết rằng không phải đối thủ của Kanda, thằng Minh chẳng ham tấn công nữa. Nó chỉ cố gắng bảo trì thể tấn vững chắc và chuyên tâm phòng thủ, tự biến bản thân mình thành một bức tường thịt che chắn cho bé Lan vẫn chạy quần quanh chân mình.

Về phần bé Lan, cả thể lực lẫn sinh mệnh lực của em đều không cao nên chẳng thể nào cứng đối cứng, trực tiếp giao thủ với đối phương. Thế nhưng bù lại, điểm linh hoạt của em lại không hề thấp. Và khi đã có thằng Minh làm tường thịt che rồi thì với khả năng của bản thân mình, cộng với tác dụng “Án hình” dưới ánh trắng của skill [Nguyệt Bộ], em có thể thoải mái chui vào khe hở giữa những đòn đánh của kẻ địch và sẵn sàng phản công ngay mỗi khi có cơ hội.

- Xoẹt...

Vùng kiếm chặn lấy một tia laser vừa bắn tới, Kanda thuận thế xoay người kéo dài đường kiếm và để lại một nhát cắt nông trên bả vai tên quyền thuật sư trước mặt. Lưỡi kiếm vừa định đưa ngang để liếm vào chiếc cần cổ yếu đuối ngay bên cạnh thì...

- Vút...

Một bóng trắng lơ lửng lướt qua đuôi mắt của Kanda, cái đuôi của con hồ li hình người đã vòng ngược ra sau gáy cậu, hai họng súng đen ngòm từ chóp đuôi lập tức nhô ra và...

Khai hỏa.

Chẳng còn cách nào khác, Kanda lập tức thu kiếm, vừa gấp chân vừa cúi người, né tránh viên đạn bay sát sàn sạt qua gáy mình. Kanda cảm thấy, con hồ li này vô cùng phiền toái. Lúc nào cũng lẩn như trạch và được tên quyền thuật sư liều chết bảo vệ nên cậu chẳng thể nào đánh trúng được. Mà mỗi chiêu tấn công của nó đều khiến cậu phải đau đầu. Cái đuôi linh hoạt với hai nòng súng gắn bên trên lúc nào cũng tìm được góc độ bắn bất ngờ và khó lường nhất, những viên đạn bắn ra đều mang theo một thứ năng lượng kì lạ có khả năng đánh tan sức mạnh của Innocence. Đã thế, còn cả ba quả cầu ánh sáng nhỏ luôn lơ lửng quanh người. Chỉ cần hơi không để ý bị một quả áp sát thôi là nó sẽ lập tức nổ tung, tạo ra một chùm sáng mãnh liệt và làm bay hơi mọi thứ ở gần.

Do gấp người cúi xuống quá nhanh nên khi né xong viên đạn, Kanda cũng không thể dừng lại ngay được mà còn tiếp tục cúi người xuống gần đến đất rồi đưa tay trái chống xuống và vận lực đẩy lên. Cỏ tay phải khẽ lắc cầm ngược thanh katana và trong lúc vùng mình đứng dậy, cánh tay cũng vùng mạnh thanh kiếm chém chéo xuống đầu kẻ thù.

- Keng...!

Lưỡi kiếm bị đôi găng tay kim loại của tên quyền thuật sư cản lại, chẳng bất ngờ vì Kanda đã đoán được là sẽ thế này rồi. Những đòn tấn công đơn giản như vậy đối thủ của cậu hoàn toàn có khả năng đỡ được, còn những đòn phức tạp thì hoặc là không đủ lực để tạo một vết thương lớn, hoặc là con hồ li kia sẽ không để yên cho cậu thực hiện được hoàn toàn.

“Khốn khiếp...!”, thầm chửi trong lòng, mỗi khi đánh nhau với bọn cướp Innocence lạ mặt này Kanda đều cảm thấy vô cùng ức chế. Trước giờ đối thủ của cậu chỉ toàn là Akuma, dù có tiến hóa lên level 2 thì mỗi con đều chỉ có một vài cách tấn công nhất định. Và phương pháp đối phó cũng chỉ có một, đó là mạnh mẽ xả chúng ra làm đôi. Đầu có như tên quyền thuật sư trước mặt này và cả tên dùng cước pháp trước đó nữa, sức mạnh chẳng có bao nhiêu nhưng kỹ xảo chiến đấu lại cao đến kinh người.

- Grừ!!! - Một tiếng gầm gừ như dã thú từ miệng tên quyền thuật sư phát ra, sau khi đỡ được đòn, hắn lại lập tức lao vào hông áp sát lấy Kanda.

Cẩn rằng, nhủ mày, Kanda lại tiếp tục vùng kiếm. Mới đánh nhau có hơn chục giây nhưng cậu đã chém trúng tên quyền thuật sư này không dưới 7 kiếm. Đối phương không phải là đối thủ của cậu nhưng trận chiến cũng chẳng thể nào kết thúc ngay được. Trong khi cậu phải đối đầu với một kẻ thù có phong cách chiến đấu kỳ lạ cùng với việc luôn phải đề phòng con hồ li vẫn chạy quần xung quanh căn trộm thì phía bên kia, tên quyền thuật sư như chẳng cần mạng vẫn cứ liều chết lao vào.

- Cách...cách...cách... – Kinh nghiệm qua vô vàn trận chiến giúp Kanda có thể nhận ra tiếng lên đạn đồng loạt giữa vô vàn âm thanh hỗn tạp của đàn Akuma trên đầu.

Giờ không phải là lúc ham chiến, do chặn lại bọn cướp Innocence nên Kanda chưa rảnh tay để đối phó với lũ Akuma và một khi bị gần trăm khẩu pháo đồng loạt xạ kích thì kết quả chắc chắn chẳng hay chút nào.

Vận lực xiết chặt lại nắm tay, đồng thời thúc giục năng lượng của Innocence cấp tốc gia tăng trên thân kiếm.

- Xoẹt... – Lóp kiếm khí trừ tà vốn mong manh bỗng nhiên bùng lên mãnh liệt.

Kanda nhún người, giậm mạnh chân để bật về phía sau, cùng lúc đó thanh kiếm trong tay cũng vùng lên, năng lượng của Innocence tuôn trào mãnh liệt nơi đầu mũi kiếm khiến cho phạm vi công kích của nhát chém kéo dài thêm hơn 2 mét. Hơi trì hoãn lại tốc độ của kẻ thù và thành công dứt ra khỏi chiến đấu, Kanda lập tức thoát li khỏi chiến trận trước, cố gắng tránh thật xa khỏi nơi sẽ bị đàn Akuma pháo kích bao trùm.

Kanda rất tự tin vào tốc độ của mình, một khi thành công rút ra được khỏi chiến đấu, cậu sẽ nhanh chóng cắt đuôi được đối thủ. Thế nhưng, vừa nhảy đi được ba, bốn mét thì...

- Pằng Pằng...! – Hai tiếng nổ đánh giòn đồng thời vang lên như hòa lẫn vào với nhau, và Kanda thấy, mỗi bêm mu bàn tay của tên quyền thuật sư đột ngột bùng lên một cụm lửa, cả cơ thể tên đó lập tức bắn đi, lao về phía mình với tốc độ nhanh hơn bình thường. Nếu chỉ có thế thì không sao,

nhưng ngoài hai cụm lửa ra, Kanda còn thấy một đồ án hình tròn hiện lên phía bên ngoài bụng trái của kẻ thù. Hình đồ án màu đỏ máu này tại trận chiến trước đó Kanda đã nhìn thấy vài lần, đó chính là năng lực phóng ra một sợi móc xích quấn lấy mục tiêu bất kỳ.

Sợi móc xích màu đỏ máu xuất hiện đúng như trong dự đoán của Kanda. Nhưng lần này, nó không phóng đến nơi xa để bám vào một mảng công trình nào đó rồi kéo chủ nhân thoát thân như những lần trước mà nó bắn thẳng về phía Kanda.

Do vội vã rời khỏi vùng pháo kích nên Kanda di chuyển hoàn toàn theo đường thẳng, tốc độ vô cùng nhanh nên chuyển hướng là chuyện vô cùng khó khăn, cùng với những viên đạn của con hồ li vẫn bay sát qua người.

- Vút... – Sợi xích ma pháp như hóa thành một tia chớp mà phóng thẳng vào người Kanda. Không còn đường né tránh, Kanda bình tĩnh vùng kiếm.

- Vù... xích...! – Không có cảnh tượng các mắt xích đứt tan ra như dự tính, lưỡi kiếm phủ trong lớp năng lượng Innocence có tác dụng “Trừ tà” lại hoàn toàn vô dụng trước sợi xích ma pháp của thằng Minh. Không thể chặt đứt, lưỡi kiếm lập tức bị sợi xích đỏ lôm quăn chặt vào và sau đó:

- Xích... Xích... Xích... Xích... Xích... – Sợi xích ma pháp bắt đầu thu về, lôi theo cả thanh katana Mugen của Kanda đi theo nữa.

Trợn mắt, sừng sốt, bàn tay cầm kiếm của Kanda vội vàng siết chặt, mặc kệ cho cả người bị kéo đi theo.

...

*****

Nơi nổi sào vấy bẩn...

... lại một ngày, làn tuyết trắng buông rơi.

Nơi nổi sào vấy bẩn...

... lại một ngày, làn gió thoáng bay qua.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 49: Dạ Hải

- Bắt được Innocence rồi !

Bên dưới mái tóc rối bù lòa xòa trước trán, đôi mắt đã vương đầy tơ máu của thằng Minh ánh lên một nét vui mừng hiếm hoi. Đang ở trong trạng thái [Cấm Thuật] làm nó không thể nào mở miệng cười to được nhưng hai bên mép cũng hơi khê nhếch lên.

Lập tức khởi động trình tự [Giải khóa gen] làm cho hai bên huyết thái dương nổi lên vô số mạch máu như những con giun chạy ngược từ khoeo mắt ra đến sau đầu, khuật vào trong mái tóc. Từ từ nhìn thanh katana Mugen tới gần, nó cũng không chậm trễ mà lập tức chuẩn bị cho chiêu thức kế tiếp ngay vì bay đến cùng với thanh kiếm còn có cả tên Thầy trừ tà kia nữa.

Sau khi Minh tiến vào trạng thái [Giải khóa gen], tốc độ phản ứng thần kinh của nó trở nên nhanh gấp nhiều lần tốc độ chuyển động của cơ thể. Dù đã được [Cấm Thuật] thúc ép thêm sức mạnh tiềm năng ra để sử dụng nhưng cảm giác của nó bây giờ vẫn giống như quanh người tồn tại vô vàn trời buộc vậy. Cảm giác không được thoải mái lắm nhưng bù vào đó, bao nhiêu đau đớn đều bỗng nhiên biến mất hết và đầu óc tỉnh táo đến lạ thường.

Thanh katana chế tạo bằng một mảnh Innocence sắp bị sợi móc xích ma pháp kéo về tới nơi thì Minh cũng đã bước xong chân phải lên phía trước một bước. Tay phải nó nắm thành quyền thu lại sát eo và tay trái hơi xòe, đưa ra phía trước để chuẩn bị bắt lấy thứ đang bay tới.

Với sự giúp đỡ của [Giải khóa gen], bàn tay trái của Minh đã ở vào đúng nơi mà lưỡi kiếm sẽ lướt tới. Bàn tay đặt hơi nghiêng để cho thân kiếm khê lướt qua lòng bàn tay, khi gần chạm đến bảo vệ tay, Minh mới đột ngột nắm chặt. Cùng lúc đó, nó mạnh mẽ vặn eo, bàn tay trái nắm chặt lưỡi kiếm giật về và nắm tay phải cũng thuận thế tung ra.

[Tứ linh thức: Bạch Hổ liên kích – Lôi Minh]

- Àm...! – Cú đâm trong trạng thái [Cấm Thuật] mang theo sức mạnh của toàn bộ cơ thể cộng với lực quán tính khi bay ngược vào của Kanda xoáy thẳng vào ngực cậu. Dù đã kịp thời dùng cánh tay không cầm kiếm đỡ được nhưng lực đâm quá mạnh làm cả cánh tay đỡ đòn cùng lao vào trong lồng ngực.

- Hộc...! – Kanda không thể kìm nén được mà phải há miệng hộc ra một ngụm khí kèm theo cả chút bọt máu tươi. Cảm giác lồng ngực mình như một cái trống lớn bị người ta gõ dùi vào vậy.

[Giải khóa Gen] vẫn còn nên Minh dễ dàng nhận ra, cú đâm của mình bị đối phương đỡ được. Thế nhưng, động tác của nó còn chưa đi hết biên độ và chiêu thức cũng không thể dừng lại ở đó. Cánh tay trái tiếp tục kéo kẻ địch vào người mình, tay phải từ quyền biến thành chưởng, hạ thấp trọng tâm cơ thể và một chưởng lại giáng tiếp vào đúng vị trí tấn công vừa rồi:

- Bùng...!

Tay trái lại kéo, tay phải gấp lại, một cùi trỏ giáng chính xác vào cùng vị trí:

- Khục...!

Xoay người, chân trái phía sau đột ngột thu lên để húc cả cơ thể về phía đối thủ, tay trái lại kéo và lần này là một cú húc bả vai:

- Àm...!

Lưng đã dán sát vào lồng ngực đối thủ, Minh dứt khoát nhún chân, hơi bật lên và để cho cả người tự do rơi xuống. Nó còn không quên điều chỉnh cơ thể để đè Kanda xuống phía dưới lưng mình.

- Rầm...! – Hai cơ thể nặng nề rơi xuống nền đá cứng làm cuốn tung lên vô vàn cát bụi.

Tính từ lúc thằng Minh bắt đầu [Hook King] đến giờ mới có khoảng 3 giây. Thế nhưng, như vậy là đã quá đủ cho đàn Akuma đồng loạt lên đạn hoàn thành. Vô vàn đạn pháo sắp sửa ập xuống đầu cả bọn. Nam điên đã bắt đầu cố gắng đẩy tay vung khối cầu khí nén lên bầu trời. Và bên dưới, Thủy đã cắn chặt hai hàm răng, gồng mình, nín thở chuẩn bị hứng lấy vô vàn xung kích lên người.

Đứng bên dưới tấm khiên chắn của Thủy, Cỏ May đột ngột ngẩng đầu, đôi mắt vẫn không hề mở ra như thể đang nhìn lên bầu trời và khẽ nói:

- Vẫn còn... Là Thầy trừ tà.

Và như cảm nhận được lời nói của Cỏ May, vô số thanh ánh sáng đột nhiên bùng lên, chiếu rọi cả một mảng trời.

Đứng trên một nóc nhà cách chỗ chiến trường không xa, Allen đang ngã ngối xuống đất, há miệng thở ra một hơi dài. Liếc mắt nhìn qua cánh tay trái của mình, cánh tay đó bây giờ đã không thể nào duy trì được hình thái vũ khí trừ tà được nữa rồi.

Vốn bị thương chẳng kém gì Kanda, lại không có khả năng khôi phục nhanh như tên đồng đội vậy, khả năng tiếp tục tham chiến của Allen đang vô cùng thấp. Cậu chỉ đứng từ xa, quan sát chiến đấu và hỗ trợ lúc thật cần thiết mà thôi. Chiều vừa rồi, đã là đòn tấn công cuối cùng mà cậu có thể thực hiện được. Bây giờ, cả cánh tay trái của Allen đã chuyển màu đen xỉn như bị nướng cháy, vết rạn nứt khắp nơi và đôi chỗ còn nứt hằn ra nữa, mỗi lần hơi cử động là lại đau đớn vô cùng.

Những thanh ánh sáng của Allen lao trực tiếp vào trong đàn Akuma. Vài con phát nổ, số còn lại đa phần đều dính đòn với thương tích nặng nhẹ đủ kiểu khác nhau. Thành công chặn lại đợt pháo kích bao trùm của lũ quái vật xuống nơi mà người đồng đội của cậu – Kanda Yu vẫn còn đang kẹt lại. Allen bây giờ phé hảnh nhưng không sao, cậu chẳng lo vì... Lenalee đã bắt đầu tham chiến rồi.

...

Từ trên trời cao, một bóng người nhỏ bé nhẹ nhàng hạ xuống đỉnh đầu lũ Akuma, mái tóc đen và bộ chế phục đen nổi bật lên dưới ánh trắng sáng bạc.

- Krôp...

Đề giày kim loại chạm vào đỉnh đầu của một con Akuma giữa đàn. Con quái vật đầu chịu để yên, nó lập tức xoay tròn, cố gắng hất cái thứ đang giẫm lên mình ra bởi vì chỉ cần chạm vào Innocence thôi là cơ thể nó tự bị thương tổn. Nó cảm thấy đau.

Đôi mi khẽ nhú, Lenalee nhìn con ác ma cơ khí dưới chân. Chẳng chút hoảng loạn, cô bé khẽ co chân lên và... Giậm mạnh.

- Âm...!

Bị tấn công, con Akuma rít lên điên loạn. Một vết nứt xuất hiện nơi đỉnh đầu rồi nhanh chóng lan ra, cả cơ thể con quái vật lập tức vỡ ra làm nhiều mảnh.

Lợi dụng lực phản chấn, Lenalee lại nhẹ nhàng nhún chân, tung người lên không trung rồi chuẩn xác hạ xuống đỉnh đầu một con Akuma khác:

- Phốc...

- Rítttt...!!! – Tiếng kêu của con Akuma bị giẫm lên đỉnh đầu.

- Cách... Cách... Cách... – Và tiếng lên đạn của những con Akuma bên cạnh. Bảy, tám nòng pháo cùng hướng vào Lenalee rồi đồng loạt khai hỏa.

- Xuỳnh...! – Âm thanh của gần chục khẩu pháo cùng nổ chồng chất vào với nhau tạo thành một tiếng vang duy nhất. Không chỉ nhắm vào Lenalee, đạn pháo còn nhấn chìm cả con Akuma xấu số dưới chân cô vào trong lửa đỏ. Tưởng rằng đã tiêu diệt được kẻ địch thì đột nhiên:

- Phốc... – Từ trên cao, một bóng đen lại hạ xuống đầu một con Akuma khác. Lần này, không dừng lại mà cô bé lập tức nhún chân, tung người lên không trung để lại đằng sau một con Akuma đã bị đập nát mất đỉnh đầu.

[Lenalee – Dạ Hải]

Lenalee Lee – Exorcist với vũ khí diệt ác ma dạng chiến hải. Innocence tích hợp với cô là một đôi giày chiến đấu màu đen đã gắn chặt vào chân từ khi còn nhỏ. Với vũ khí trù tà có khả năng tự do bay nhảy trong không gian, một khi đã phát động thì không ai có đủ khả năng bắt được cô bé nữa.

Roi vào giữa trận hình của hàng chục con Akuma, Lenalee như hóa thành một cánh bướm đêm chập chờn bay múa. Mỗi bước nhảy nhìn như vô cùng nhẹ nhàng uyển chuyển nhưng đều để lại một con Akuma bị giẫm cho nát người sau mỗi lần mọn lực.

- Phốc... Âm... Âm... Âm... Xuỳnh... Uyển...! – Từng đợt âm thanh hỗn loạn vang lên, giữa nền trời, một bóng người mặc đồ đen bay nhảy loạn xạ giữa một đàn Akuma đang nổi điên bắn loạn.

...

Lũ Akuma bị tấn công không thể thực hiện được đợt pháo kích bao trùm nên mấy đứa luân hồi giả dưới đất vẫn bình yên vô sự. Tên Exorcist dùng kiếm đã bị thằng Minh bắt được, đòn tấn công cuối cùng của nó làm cho cát bụi cuốn tung lên đến bây giờ còn chưa tan hết. Nếu thành công cướp được thanh kiếm Mugen của tên Thầy trừ tà này, bọn nó sẽ có cơ hội trở về.

Phía bên này, bé Lan đã kịp trở về bên cạnh Cò May, chui tọt xuống bên dưới tấm khiên {Băng Sương} mà thở dốc. Có lẽ, trận chiến chớp nhoáng với cường độ cực cao vừa rồi vẫn còn hơi quá sức với em. Thủy vẫn chưa dám hạ tấm khiên xuống và Cò May đã nâng cả hai khẩu súng ngắn lên, chĩa thẳng vào trong đám khói bụi nơi thằng Minh cuốn theo tên Thầy trừ tà ngã xuống.

Khi lũ Akuma bị tấn công thì Nam điên đã đang đẩy cánh tay phải với khẩu pháo không khí trong lòng bàn tay lên trời rồi. Khối không khí trong lòng bàn tay đã bị nén đến cực hạn. Để chuẩn bị cho đòn tấn công, Nam đã vứt bỏ dần sự không chế đối với khối cầu. Chẳng thể thu về được nữa nên hấn cắn răng, đẩy tiếp.

- Phốc... – Khối cầu khí nén rời khỏi lòng bàn tay, không lập tức nổ tung như mọi lần mà giữ nguyên hình dáng bay thẳng lên bầu trời.

- Xoẹt... Xoẹt... Xoẹt... – Bay trong không khí, khối cầu vẫn giữ nguyên hình dáng nhưng bắt đầu xoáy mạnh và liên tục bành trướng kích thước của mình. Tốc độ bay không hề nhanh nhưng chỉ trong một chớp mắt, nó đã nhập vào trong giữa đàn Akuma đang vô cùng hỗn loạn với tên Exorcist mới xuất hiện bay nhảy lung tung trong đó.

Không chỉ xoáy cùng với kích thước liên tục tăng, khi đã bay vào giữa đàn Akuma, khối cầu bỗng nhiên rung lên dữ dội và như đã đạt tới giới hạn, nó lập tức nổ tung.

- Bùng...! – Không khí giãn nở đột ngột tạo ra âm thanh như tiếng nổ, và ngay sau đó là – Xoẹt... xoẹt... xoẹt... xoẹt...! – Vô số lưỡi dao gió được lập tức hình thành từ trong trung tâm của vụ nổ rồi chém loạn ra bốn phương tám hướng quanh mình.

Như một viên pháo hoa bùng nổ giữa trời đêm

Tiếng nổ khi không khí giãn nở ra không lớn và cũng chẳng có ánh sáng mãnh liệt hay lửa đỏ cuộn trời gì, nhưng ngay sau đó thì:

- Uyển... Uyển... Uyển...! – Những lưỡi dao sắc lẹm chém phăng mọi thứ trên đường chúng đi và trong đó, có cả những viên đạn pháo của đàn Akuma nữa. Khi viên đạn pháo đầu tiên bị cắt trúng, nó phát nổ và như một phản ứng dây chuyền không thể kiểm soát được, cả một vùng trời ngập chìm trong ánh sáng mãnh liệt của những tiếng nổ giữa không trung.

Vụ nổ không ở quá gần nên Nam chỉ bị sóng xung kích đẩy lùi lại vài bước, cánh tay phải vô lực thõng xuống bên người và chiếc áo choàng đen tân thủ bị mảnh đạn pháo bay tới cắt cho vài vết rách cửa cả vào da.

Vừa nâng cao tấm khiên chắn mảnh đạn pháo và mảnh kim loại bắn tới, Thủy vừa giục hai cô gái bên cạnh mình chuẩn bị di chuyển. Thủy biết, vụ nổ vừa xảy ra thì thật đáng sợ nhưng còn chưa thể nào giết được lũ Akuma, có chăng cũng chỉ dừng được bọn chúng lại tranh thủ tí thời gian cho cô và đồng đội chạy trốn thôi.

Ba cô gái vội vã di chuyển, Nam điên cuồng đã gượng đứng lên chuẩn bị chạy đến chỗ mấy chị gái nhà mình thì..

- Xoẹt... – Từ trong đám khói bụi và tàn lửa chưa tan hết trên bầu trời, một bóng đen phóng vút ra, lao thẳng xuống đầu mấy đứa tiểu đội luân hồi.

- BÌNH...! – Tấm khiên lớn vẫn chắn trên đầu Thủy như bị một quả đạn pháo nện vào. Quá bất ngờ, không có tư thế đỡ đòn cẩn thận làm cho cả tấm khiên theo lực va chạm to lớn mà đập thẳng vào người.

- Hự...! – Khẽ rên lên một tiếng, Thủy vội loạn choạng bước sang bên cạnh hai bước, cố gắng giữ cho mình không ngã, lực xung kích đã làm cho cả cánh tay trái và một bên bả vai của cô tê dần.

- Phốc... – Sau khi đập vào tấm khiên của Thủy, bóng đen lại tiếp tục bung người lên cao, khẽ lộn một vòng trên không trung rồi lao thẳng xuống đất, mục tiêu là vị trí Nam điên vừa mới gượng người đứng dậy.

Cảm giác được nguy hiểm đang ập đến, Nam tròn mắt, ngửa mặt lên trời, một gót giày đen bóng phản chiếu ánh trăng bạc trắng lập tức phóng đại dần trên trong trong mắt hắn.

“Nhanh quá! Tốc độ chẳng thua gì Thi đại ca rồi...” Từ cú đá vào tấm khiên của chị Thủy mà so sánh thì nếu trúng quả này, hắn không chết cũng phải mất đến ba phần tư tính mạng. Cẩn rằng, một tiếng gầm từ sâu trong cổ họng phát ra, Nam gồng mình, vận người, cố gắng dịch cơ thể sang một bên.

- Xuỵn... – Bóng đen rơi lướt sát qua người Nam, lao thẳng xuống đất. Nền đá cứng lập tức rạn ra như mạng nhện. Nam tròn mắt kinh hãi nhìn những khối đá vỡ nát trôi lên lơ lửng, đôi chân lập tức trượt đi trên nền đường không bằng phẳng. Mất thăng bằng, Nam cảm thấy cơ thể mình bỗng nhiên nhẹ bẫng đi. Hắn ngã.

Trên chiến trường, đặc biệt là trong một trận đánh giáp lá cà, ngã xuống cũng đồng nghĩa với cái chết, và từ trong khóe mắt, Nam thấy bóng đen kia đã tiếp tục xoay người, luồng khí áp sinh ra khi tấn công đã ập vào mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 50: Đẳng Cấp Của Những Exorcist

Xoay người, nhấc chân và tung cước, một chuỗi động tác tấn công được Lenalee thực hiện một cách hết sức liền mạch và thuần thục. Hầu như không cần phải nghỉ, một khi đã tiến vào trạng thái chiến đấu là cơ thể cứ tự nhiên chuyển động. Di chuyển, né tránh và tấn công, tiêu diệt kẻ thù như một thứ hành động bản năng từ khi sinh ra đã có vậy, không phải học tập, cũng chẳng cần suy nghĩ mà nó cứ tự mạnh lên sau mỗi lần chiến đấu vậy. Thứ bản năng chiến đấu của thú săn mồi.

Chuyển động cao tốc làm cho mái tóc hai ngoe tung bay, bộ chế phục Thầy trừ tà màu đen phản chiếu ánh trắng. Sở hữu Innocence - Dạ Hải có dạng đôi giày chiến đấu, không chỉ là một lớp bảo vệ vô cùng vững chắc cho đôi chân mà nó còn cung cấp cho Lenalee khả năng di chuyển vô cùng linh hoạt. Chỉ cần một lần mượn lực là đủ cho cô thực hiện những pha nhún người lên rất cao, thậm chí là chuyển hướng, nhào lộn trên không trung cũng có thể.

Bất ngờ tham chiến, đàn Akuma hơn ba chục con lập tức bị Lenalee tiêu diệt hết gần một nửa. Lũ Akuma level 1 quá chậm so với cô, cộng thêm ưu thế áp đảo của tính chất Innocence đối với Dark Matter – thứ vật chất tạo lên những con Akuma này thì việc quét sạch cả một đàn Akuma level 1 đối với Lenalee là việc không mấy khó khăn. Chỉ cần cho cô một chút thời gian nữa thôi là cả đàn Akuma này sẽ bị cô diệt gọn. Thế nhưng, trên chiến trường này không chỉ có Akuma với Thầy trừ tà, bên dưới mặt đất kia còn có một bọn gọi là “Luân hồi giả” đang gồng mình lên để tìm đường sống sót.

Khối cầu trùng có vẻ chậm chạp và trong suốt vô hại được một tên trong đám cướp Innocence đẩy lên bầu trời đột ngột nổ tung giữa đàn Akuma. Những lưỡi dao gió lập tức được hình thành từ trong trung tâm của vụ nổ và chém loạn ra bốn phía. Nhìn những con Akuma ở gần bị vô vàn lưỡi dao gió chém cho tan tác, cả vô giáp kim loại lẫn những nòng pháo to lớn đều in đầy những vết cắt phẳng lì làm cho Lenalee không dám coi thường. Vội vàng đạp chân vào đầu một con Akuma bên cạnh để mượn lực bung thẳng người lên không trung. Càng tránh xa vụ nổ, uy lực của những lưỡi dao gió càng giảm và càng có nhiều không gian để né tránh hay đón đỡ hơn.

Nghiêng người, lách mình qua hai lưỡi dao gió cùng lúc bay tới. Dù né được nhưng một trong hai lưỡi dao gió đó vẫn lướt sát qua đầu, ngọn gió sắc bén cắt phẳng vào một trong hai bên ngao tóc làm cho vô số sợi tóc đứt bị cuốn lên, theo gió tung bay là tả. Chẳng có thời gian để tiếc nuối cho mái tóc của mình vì một tiếng nổ long trời đã vang lên bên tai và khí áp bùng lên từ phía dưới đã ập vào lưng. Lập tức cuộn người lại và xoay tròn trên không trung để giảm tối đa sức ép từ vụ nổ lên cơ thể mình. Thế nhưng, đôi tai của Lenalee vẫn bị âm thanh to lớn chấn cho ù đặc và cơ thể thì bị sóng xung kích từ vụ nổ tiếp tục ném lên cao.

Không chút hoảng loạn, bởi vì đối với Lenalee, bầu trời chẳng khác nào sân nhà và không chiến chính là sở trường của cô. Mặc kệ cho sóng xung kích nâng mình lên cao, khi luồng khí áp đã dần biến mất và cơ thể đã đạt tới độ cao cực đại, Lenalee bình tĩnh xoay người, đôi mắt nhìn thẳng về phía mặt đất và bắt đầu lao xuống.

- Vút...! – Tiếng gió rít qua tai, không sắc bén và chứa đầy sát khí như những lưỡi dao gió vừa rồi mà chúng nhẹ nhàng lướt qua da, vân về quanh tà áo. Những cơn gió kéo theo khối bụi và tàn lửa chưa tan hết trên bầu trời rồi cùng cô lao xuống.

Lao qua đám khói bụi giữa không trung, Lenalee đã nhìn thấy nhưng kẻ lạ mặt tham gia vào trận tranh đoạt Innocence này. Khẽ xoay người điều chỉnh tư thế, hai chân hơi gập, cả người co lại để chuẩn bị cho một cú giậm chân toàn lực, mục tiêu là một tấm khiên vô cùng lớn đang chắn trên đầu mấy kẻ cướp Innocence bên dưới. Lenalee không tin, dưới cú giậm chân mạnh không thua gì đạn pháo của mình còn tấm khiên nào có thể chịu nổi và còn có kẻ nào đủ mạnh để giữ vững tấm khiên đó nữa.

- Rầm...! – Một cú giậm chân hoàn hảo vào giữa tấm khiên làm cho kẻ giữ khiên bên dưới phải ngã rạt ra một phía, bản thân Lenalee thì mượn lực phản chấn tiếp tục bung người lên cao, hướng về phía mục tiêu tiếp theo của mình – kẻ đã đẩy khối cầu chứa đầy dao gió lên trời. Hơi nhú mảy một chút khi thấy tấm khiên kia không vỡ nhưng cũng chẳng vì vậy mà đình chỉ lại động tác của mình, Lenalee đã lộn người đến đỉnh đầu của mục tiêu tiếp theo và... lại một cú nhún người, giậm chân quen thuộc.

- Uỳnh...! – Gót chân tiếp xúc với nền đá cứng làm cho cả một khoảng mặt đường nứt vỡ lung tung: “Hắn né được?” Một ý nghĩ cấp tốc lướt qua trong đầu, Lenalee lập tức vận mình, vung chân tung luôn một đá.

- Ầm...!

Lần này kẻ thù của Lenalee không có cơ hội né tránh, một cú đá giáng thẳng vào ngực đối phương, lực lượng to lớn còn tiếp tục chấn bay cơ thể kẻ đó ra ngoài.

...

- Hự...!

Dính đòn, cơ thể Nam điên như một quả bóng da bị sút bay đi, cảm giác chẳng khác gì lúc bị ô tô tông phải.

- Huych...

Nặng nề rơi xuống một chỗ phải cách xa vị trí cũ đến cả hai chục mét, lồng ngực thất lại không thể nào thở được, một ngụm máu tanh lập tức học lên cô họng, trào đầy ra ngoài qua các kẽ răng và qua hai lỗ mũi.

“Mẹ kiếp...!” Gào thét trong lòng, Nam cố vùng mình bật dậy nhưng cơ thể như bị rút hết đi lực lượng, đầu kêu ong ong, cảnh vật trước mắt cứ hoa lên và từng cơn đau nhói nơi ngực báo cho hắn biết rằng ít nhất cũng phải có ba, bốn cái xương sườn đi tong rồi.

Đá trúng mục tiêu, Lenalee cũng không tiếp tục truy kích mà lập tức chuyển mình, hướng về phía mấy cô gái còn lại mà phóng tới.

Ngay khi Lenalee bắt đầu di chuyển thì Cỏ May cũng nâng súng, bắt đầu phản công:

- Pằng chúu... Pằng chúu... Pằng chúu... – Khẩu súng bắn tia laze bên tay trái, và khẩu súng bắn đạn không khí bên tay phải liên tục khạc đạn. Hai khẩu súng ngắn đặc biệt không lo hết đạn và có tốc độ bắn vô cùng cao, chỉ cần người sử dụng có thể bóp cò nhanh bao nhiêu thì bọn nó có thể nhả đạn nhanh như vậy. Trực tiếp ngắm bắn bằng [Thiên Nhãn], với điều kiện bình thường thì hầu như mỗi lần xạ kích của cô đều chính xác tuyệt đối. Thế nhưng lần này...

- Phốc... Phốc... Phốc... – Lenalee như biến thành một cánh bướm đen phiêu hốt nhảy múa dưới ánh trăng. Với những bước di chuyển hình zig zắc vô cùng nhanh, toàn bộ những đòn tấn công của Cỏ May đều bị cô né hết.

Sững sốt, cả Cỏ May và bé Lan bên cạnh đều cảm thấy hoảng sợ. Dẫu biết là bất kì một tên Thầy từ tà nào cũng đều mạnh gấp vài lần quái vật rồi nhưng thế này thì có hơi... Lúc trước, khi nhìn thẳng Thi toàn lực phát động [Quý Bộ] đến nỗi mà không thể tự dừng lại được, các cô đã tưởng là nhanh lắm rồi, vậy mà tên Thầy từ tà trước mặt này hình như lại nhanh hơn không hề ít. Chẳng Thi chỉ có thể dùng [Quý Bộ] khi chạy trên đường thẳng, không gian di chuyển bị hạn chế bởi mặt phẳng địa hình và vô cùng âm ỉ khi nó đập nát mọi thứ dưới chân để làm điểm mượn lực. Không giống với thẳng Thi, {Dạ Hải} cho phép Lenalee mượn lực từ giữa không trung, vậy nên những bước di chuyển của cô vô cùng nhanh nhưng vẫn hết sức uyển chuyển.

Không bị giới hạn bởi mặt đất nên cơ hội né tránh của cô có rất nhiều.

Không đến một hơi thở, bóng áo đen bay múa theo một quỹ đạo hình zig zack bất quy tắc đã đến trước người.

- Grừ...! Gầm nhẹ một tiếng, bé Lan lập tức lao lên, dù biết rằng chắc chắn cũng chẳng ăn thua nhưng ít nhất em còn có chút khả năng phản kháng chứ chị Cỏ May thì chết chắc. Đôi mắt hồ ly trừng lớn, đồng tử se lại cố gắng bắt kịp bóng người chỉ hơi lóe lên mỗi lần chuyển hướng của đối thủ. Cắn chặt hai hàm răng, Lan vẩy đuôi, vung tay phát động [Xạ Tuyến], ba trái cầu ánh sáng của [Quang Đạn] vẫn luôn bay vòng quanh người cũng tụ tập hết đến trước mặt rồi cùng xoáy mạnh về phía trước.

Viên đạn [Tĩnh hóa] và tia sáng [Xạ Tuyến] dễ dàng bị Lenalee né được. [Quang Đạn] đến sau, chỉ rời xa cơ thể bé Lan hơn 3 mét và vừa đứng đến tầm Lenalee lao đến thì:

Lóe. Thoát khỏi tầm khống chế của tinh thần lực, ba quả cầu ánh sáng ầm ầm phát nổ. Vụ nổ không phát ra âm thanh mà chỉ có ánh sáng mãnh liệt chiếu rọi một khoảng chiến trường.

Ánh sáng đột ngột bùng lên rồi lập tức biến mất một cách vô cùng nhanh chóng. Nơi vụ nổ phát ra chẳng có gì cả, điều này không đúng vì Lan biết, vụ nổ [Quang Đạn] của em không thể nào thổi bay cả một con người, nữ Thầy trừ tà vừa rồi chắc chắn đã né được.

Không phải nhìn bằng mắt thường Cỏ May hoàn toàn không bị ánh sáng mãnh liệt ảnh hưởng đến. Bằng quét hình tinh thần lực cô thấy bóng người của Exorcist kia hơi lóe lên rồi đột ngột tăng tốc độ mà phóng vút ra khỏi vùng bao phủ của vụ nổ ánh sáng. Và vẫn với cái tốc độ nhanh như thế, bóng người Exorcist đó di chuyển một vòng lớn để xuất hiện ngay phía sau cô chỉ trong một cái chớp mắt.

“Nhìn thấy” nhưng tốc độ của đối phương quá nhanh, cơ thể của cô còn chưa kịp phản ứng lại thì Exorcist đó đã giậm mạnh một chân xuống lòng đường, xoay người và chân kia chuẩn bị nhấc lên cho một cú đá vô cùng mạnh. Với cơ thể của Cỏ May, nếu dính đòn này thì đừng nói là bị thương mà đến chết cũng hoàn toàn có thể. Từng hình ảnh cứ được [Thiên Nhân] truyền tải một cách hoàn hảo về não bộ, tinh thần lực mạnh mẽ của cô càng làm nó trở lên chi tiết và chân thật hơn bao giờ hết. Trơ mắt nhìn đòn tấn công của đối thủ cứ dần hình thành và hướng về phía mình, trong lòng thì liên tục gào to phải né đi, hay là nâng tay lên đỡ cũng được nhưng cơ thể chậm chạp không chịu nghe lời.

Giữa thời khắc nguy hiểm, trong đầu Cỏ May như bùng nổ vô vàn ý nghĩ, những hình ảnh cứ lần lượt xuất hiện rồi lập tức lướt qua ý thức. Từ người mẹ đơn thân của cô quanh năm đau ốm nhưng vẫn chất chịu từng đồng cho con đi học. Đến lũ em nhỏ của cô nhà nghèo cả năm không được một cái áo mới nhưng vẫn hết sức yêu đời. Rồi cái ngày cô bỏ học lên thành phố kiếm tiền giúp mẹ. Rồi cả lần đầu gặp thẳng Thi, cậu bé giỏi võ có nụ cười híp mắt. Cả những đồng tiền đầu tiên kiếm được, cả những giọt nước mắt, cả những nụ cười. Để rồi đến cuối cùng là hình ảnh thẳng Thi ngồi trên xe lăn, cười híp mắt, vừa vẩy tay về phía bọn cô vừa nói lớn “Nhớ trở về đây nhé...” lúc chia tay.

Mím môi, xoay người, đôi mắt vẫn luôn khép chặt của Cỏ May đột ngột trừng lớn. Vô vàn cảm xúc như bị dồn nén trong lòng rồi cùng nhau bùng nổ. Từ nơi khóe mắt, Cỏ May đã nhìn thấy một gót giày kim loại màu đen bóng loáng phản chiếu ánh trắng bạc như một ánh chớp đen quật về phía mình. Hơi lạnh từ vong đập thẳng vào mặt, thổi tung mái tóc dài, và trong đôi mắt mở lớn là nước mắt cùng với sự không cam tâm mãnh liệt vô cùng. Đúng lúc đó thì:

- Uỳnh...! – Ý thức Cỏ May như nổ ầm một tiếng, ngay sau đó, thế giới như bỗng nhiên chậm đi và trong hình chiếu của [Thiên Nhân] cũng đột ngột xuất hiện thêm một thứ.

Hình ảnh [Thiên Nhân] truyền về não bộ của Cỏ May như một đoạn video bị chiếu chậm lại vô số lần và cô “Thấy”, mỗi một người trong đó đều liên tục tỏa ra một thứ gọn sóng nhẹ từ cơ thể khuếch tán ra không gian quanh mình. Có người gọn sóng đó lan ra quanh cơ thể không đến 1 mét, có người là gần chục mét và riêng của cô, những gọn sóng đó bao phủ toàn bộ vùng không gian mà [Thiên Nhân] có thể vươn tới.

Những gọn sóng không có màu sắc, không có hình dáng, hoàn toàn vô hình nhưng không hiểu sao, Cỏ May lại có thể dễ dàng cảm thấy. Và như một sự tất nhiên, Cỏ May bắt đầu thử điều chỉnh sự chấn động của gọn sóng của mình. Không chút do dự, cô điều chỉnh cho gọn sóng của mình giống y hệt như gọn sóng của người gần cô nhất, nữ Exorcist đang thực hiện cú đá vào chính mình, từ biên độ, đến chu kì đều giống nhau như đúc. Và, thật không ngờ, khi hai gọn sóng gặp nhau, chúng bắt đầu đồng pha và cộng hưởng lên khiến cho biên độ gọn sóng ngày một lớn. Những cơn đau bắt đầu kéo đến.

- Nhói... – Một cơn đau vô danh bỗng nhiên giạt buốt vào trong óc khiến cho cú đá của Lenalee đã vung ra được một nửa rồi khựng lại. Trước mắt lập tức hoa lên, tối sầm làm cho cô không nhìn được đối thủ trước mắt nữa. Thế nhưng, cơn đau không đánh gục được Lenalee, cú đá chỉ hơi dừng lại rồi tiếp tục được quật ra, chuyển động theo quỹ đạo đã được định sẵn từ trước. Một cú đá tầm thượng hướng thẳng và phần vai, gáy đối thủ. Cơn đau đầu đột ngột và nhói buốt tước đoạt đi thị lực tạm thời nhưng chẳng sao, đòn tấn công đã thành hình và sẽ chẳng thể nào hụt được. Không cần nhìn Lenalee chỉ cần vận lực và quật thẳng chân xuống thôi là sẽ:

- Bình...! – Âm thanh không giống như đá vào cơ thể máu thịt, từ lực phản chấn mà xét thì Lenalee biết, mình đã đá trúng cái gì đó vô cùng cứng.

Tám kiên [Băng Sương] của Thủy đột nhiên bay vút đến, chắn trước đòn tấn công của Lenalee. Gót giày kim loại mạnh mẽ giã vào tám kiên dễ dàng sút bay nó đi, kèm theo cả Cỏ May được chắn ở đằng sau nữa.

- Hự...! – Không bị đá trúng trực tiếp nhưng khi tám kiên đập vào người, lực va chạm vẫn khiến cho Cỏ May đau như muốn ngất đi, trạng thái tinh thần kì lạ cũng lập tức biến mất, không thể duy trì.

Lenalee khẽ xoay người, triệt tiêu nốt dư lực còn sót lại sau cú đá vừa rồi. Cơn đau đầu đã biến mất, đột ngột y như lúc nó xuất hiện vậy, và thị giác cũng nhanh chóng khôi phục lại bình thường. Liếc mắt về hướng Cỏ May, bây giờ cô đã biết ban nãy mình đã phải cái gì, tám kiên của kẻ bị cô tấn công đầu tiên.

- Cách... Cách...! – Âm thanh bất chợt vang lên bên tai Lenalee, nghe có vẻ giống với tiếng lên đạn của lũ Akuma đôi phần. Lập tức quay đầu, nhìn về hướng phát ra âm thanh, Lenalee thấy cô gái dùng khiên lúc trước đã ôm một chiếc hộp dài không biết lấy từ đâu ra. Tại đầu của chiếc hộp dài đó hơi nhô ra bốn nòng súng và đang chĩa thẳng về phía mình.

Ban này, Thủy bị cú nhún người mạnh chẳng thua gì pháo kích của Lenalee đập bật về một bên, phải loạng choạng bước thêm vài bước nữa mới ổn định được lại thân mình. Cả cánh tay đã tê dại hết đi, tấm khiên chế tạo bằng hợp kim Titanium với thiết kế đa lớp sau một thời gian dài sử dụng cũng đã in đầy vết chém, có nông, có sâu, có vài chỗ nứt và thậm chí một vài mảng của lớp trên cùng đã bắt đầu vỡ ra tan nát.

Chưa kịp chạy về đội hình thì Thủy đã thấy Cỏ May bị tấn công. Vội vàng phóng tấm khiên trong tay đi, đỡ lấy cú đá và nhặt về cho Cỏ May một mạng, Thủy lập tức triệu hồi ra cây {Hoa Tuyết 04}, gạt nẩy chế độ [Khai triển nòng súng], tì vào một bên hông và chĩa thẳng vào kẻ thù. Ngón tay cái đè vào nút bắn trên tay cầm ngược, dứt khoát khai hỏa:

- Kinh kinh kinh kinh kinh... – Một khắc trước khi tiếng súng vang lên, Lenalee đã bắt đầu di chuyển. Với {Dạ Hải}, việc tăng tốc độ bất ngờ đối với cô là việc không mấy khó khăn. Lập tức thoát ra khỏi vùng bao phủ hỏa lực của [Hoa Tuyết 04], để lại sau lưng là một khoảng cát đá bị vô số đầu đạn cây cho nát vụn trong tích tắc.

Thủy cắn răng, gồng mình, cố gắng điều chỉnh cho nòng súng luôn hướng về phía đối thủ, cánh tay trái vẫn còn đau ê ẩm không kịp khỏi thì bây giờ, cộng thêm lực giạt từ khẩu súng truyền đến lại ngày càng đau hơn. Thậm chí, với đặc tính [Tái sinh thể] của “Angeloid lớp Σ ” và cả hiệu ứng tăng phúc khôi phục của {Lá chắn cổ ngữ} luôn bên cạnh cũng không mấy ăn thua.

Từ lúc bắt đầu nhiệm vụ đến giờ, lúc nào Thủy cũng là người đứng ra che chắn, đỡ lấy những đòn tấn công mạnh về phía cả đội. Ý vào tấm khiên {Băng Sương} với khả năng khôi phục của trái tim thứ hai, thực sự Thủy đã hoàn thành vô cùng tốt vai trò Tanker của mình. Thi thoảng có bị chút ngoại thương cũng đều nhanh chóng khôi phục hết. Thế nhưng, bao nhiêu lần đỡ đòn, bao nhiêu lần đỡ đạn pháo, lực va chạm mãnh liệt và chấn động dữ dội đều chuyển thành ám thương ẩn vào trong cơ thể hết, đợi đến một lúc nào đó sẽ cùng nhau bộc phát toàn bộ ra ngoài.

Vừa xả đạn, Thủy vừa tiến lại chỗ Cỏ May ngã xuống, nơi đó bé Lan đã tới trước mà cố gắng nâng tấm khiên lên chắn rồi. Không còn lo bị lũ Akuma nã pháo, Thủy tha hồ xả đạn với cây súng của mình. Tốc độ xạ kích vô cùng cao cộng với hiệu ứng vô hạn đạn giúp Thủy tạm thời áp chế được đối thủ của mình. Mặc dù Lenalee di chuyển rất nhanh nhưng đường đạn bắn vẫn luôn đuổi theo sát nút, thậm chí còn phong tỏa cả hướng tiến lên, không cho đối phương tiếp cận.

Tình thế này, nhìn qua thì có vẻ như Thủy đang chiếm thế thượng phong như thực ra, cô chưa bao giờ tạo được ra một tình huống nào có khả năng uy hiếp được đến đối thủ. Lenalee có thể rời bỏ chiến trường bất cứ khi nào mình muốn. Và, có vẻ như, cánh tay trái của Thủy càng ngày càng đau hơn thì phải. Tì sát cây “Hoa Tuyết” liên tục nhả đạn bên hông khiến cho không ai nhận ra, bản thân Thủy cũng đang run rẩy, sắc mặt đang tái dần đi và từng hạt mồ hôi vã ra thấm đầy lưng áo.

Hơn chục giây, khẩu {Hoa Tuyết 04} trong tay Thủy đã cày nát gần hết nền đường đá xung quanh đó, thậm chí vài bức tường còn may mắn đứng thẳng sau vài đợt pháo kích của lũ Akuma lúc trước cũng chung số phận. Thế nhưng, cả Thủy và Lenalee đều vô thức tránh ra khỏi chỗ mà thằng Minh cùng với Kanda ngã xuống ra. Chẳng biết tại sao mà chỗ đó cứ liên tục cuốn lên đầy cát bụi khiến cho người bên ngoài không thể nhìn vào trong. Cùng với cát bụi là âm thanh kim loại va chạm, thi thoảng có cả tiếng gầm như dã thú.

- Keeng...! – Trong làn khói bụi, Minh vừa đưa tay đỡ lấy một nhát chém của Kanda. Tư thế chiến đấu của cả hai bây giờ đều có chút quái dị, Kanda thì cầm kiếm, quỳ theo kiểu trà đạo, còn thằng Minh thì hoàn toàn là lăn xả sát mặt đất. Cục diện chiến đấu này, và cả đám khói bụi bao xung quanh nữa, tất cả đều là do thằng Minh giờ trò mà ra.

Lúc trước, với một cú [Hook King] thần sầu, hấn thành công bắt được một mảnh Innocence và còn được khuyến mại thêm chủ nhân của nó nữa. Sau đó là một chiêu liên kích trong [Bạch Hổ thức] chính xác toàn bộ. Đối với [Bạch Hổ thức] yêu cầu tất cả các đòn tấn công đều phải đánh trúng duy nhất một vị trí. Khi đó, lực của đòn tấn công sau đòn và lực của đòn tấn công trước sẽ gây ra hiệu ứng sát thương chồng chất và để lại những vết thương vô cùng nghiêm trọng.

Sau khi đánh được Kanda ngã xuống đất, đương nhiên là theo thói quen, nó lập tức bồi thêm vài đòn, không chết thì cũng trọng thương để nó còn cướp Innocence đi. Thế nhưng, lũ Thầy trừ tà này thực sự, thằng éo nào cũng là quái vật cả.

Lĩnh trọn tuyệt chiêu “Bạch Hổ - Lôi Minh” của nó mà Kanda vẫn còn đủ sức đỡ đòn như thường. Không kết liễu được đối thủ, nó liền lập tức chuyển chiến thuật cận chiến dây dưa, bám chặt lấy Kanda không tha.

Thế là, hàng loạt các chiêu phá trụ, tấn công vào hạ bộ hay các kỹ thuật trong đấu vật bị thằng Minh móc ra sử dụng, mục đích là để không cho Kanda có cơ hội đứng lên chủ động di chuyển kéo dần cự li chiến đấu. Tiếp theo là làn khói bụi này, mỗi lần tấn công nó đều cố tình làm cho cát bụi bị cuốn lên càng nhiều càng tốt, cộng thêm với quả lựu đạn khói cuối cùng còn sót lại trong túi. Lớp khói bụi sẽ cản trở tầm mắt của Kanda, ép hẳn phải cận chiến với Minh.

Quỳ trong tư thế trà đạo, Kanda vừa phải xoay sở với những đòn tấn công đến từ mọi hướng của thằng Minh, lại phải tranh thủ vận mình phản công lại bằng những nhát chém không toàn lực. Ở trong tư thế bất lợi thế này, cùng với chiến đấu trong cự li cực gần, trường kiếm lập tức thể hiện ra nhược điểm của mình. Từ lúc Kanda không may bị kéo ngã, tên quyền thuật sư như hóa thành một con ruồi vô cùng đáng ghét lúc nào cũng vo ve bên người và chỉ cần có cơ hội là lập tức bầu chặt vào không buông. Lại một lần nữa vận mình vùng kiếm, sự giận dữ đã phủ đầy trong đôi mắt lạnh.

Lập tức vùng tay đỡ lấy nhát kiếm chém về phía mình, Minh thuận theo lực chém, chống tay còn lại xuống đất thực hiện một cú quét chân tầm thấp. Mặc dù vẫn làm chủ nhịp độ trận đấu nhưng Minh biết, nó đang dần bị đẩy ra ngoài, đối thủ của nó cũng sắp thoát ra được khỏi sự kiềm chế nó tạo ra bằng

cực li chiến đấu rồi. Ở trạng thái chiến đấu bình thường, không [Cấm thuật], không [Giải khóa Gen], khoảng cách thực lực giữa nó và Kanda quá lớn, cả về sức mạnh lẫn kỹ thuật và không thể nào bù đắp được bằng tiểu xảo. Nếu cứ thế này, sớm muộn gì Kanda cũng đứng được lên và khi đó, cơ hội của nó cũng không còn.

Đối thủ của Minh lại tiếp tục vùng kiếm, hướng về phía eo phải của nó mà thực hiện một nhát chém chéo kéo ngược từ dưới lên. Từ tư thế của đối phương, nó nhận thấy Kanda cũng chuẩn bị cho một cú bật người lên theo đường kiếm. Để đối thủ đứng dậy là thua, Minh lập tức vận lực, chồm người lao thẳng vào trong đường kiếm, bàn tay trái của nó cũng mở ra thành chảo, chop về phía eo phải để đỡ đòn.

- Choeng... – Lưỡi kiếm và lớp giáp tay chạm vào nhau, cùng lúc đó, dưới chân Kanda cũng vận lực, nâng cả cơ thể đứng thẳng dậy.

Đầu đề cho điều đó xảy ra, vừa nắm được lưỡi kiếm, thằng Minh đã lập tức vận người, hướng cả lưng về phía đối thủ và cánh tay phải còn lại cũng nắm chặt, vùng mạnh qua vai. [Viêm Hóa] được bật lên, cả cánh tay kim loại phủ trong lửa đỏ đập thẳng xuống đầu Kanda khi cậu mới hơi bật dậy.

Lưỡi kiếm đã bị đối phương nắm chặt, Kanda vội vã vùng nắm tay còn lại lên đỡ lấy cú đập đang giáng xuống. Hai đầu gối vừa mới hơi nhấc lên lại trở về với mặt đất.

“Cơ hội”, hai từ đơn giản xuất hiện trong mắt Minh. Vẫn tư thế lao ngược vào người đối thủ, nó lập tức giật cánh tay phải vừa thực hiện xong cú tạt ngược về, chuyển thế thúc mạnh cùi trỏ về phía sau, thẳng vào mặt đối thủ.

Lưỡi kiếm vẫn chưa thu được lại, tay trái thì vừa đỡ đòn xong, cú thúc cùi trỏ quá nhanh và hiểm hóc buộc Kanda phải vội vã ngã người ra đằng sau né tránh.

- Vút... – Cùi trỏ lướt sượt qua chóp mũi, mài luôn đi một lớp da nhỏ chỗ đó. Không dừng lại ở đó, thằng Minh cũng dứt khoát buông lưỡi kiếm trong lòng bàn tay trái ra mà thuận theo cú thúc tiếp tục xoay người, hít sâu.

[Cấm Thuật]

Nắm đấm tay trái thuận theo lực xoay người kết hợp với cả trọng tâm cơ thể đang đổ xuống của nó mà giã thẳng vào phần bụng đang phòi ra do ngã người né đòn của Kanda lúc này.

[Chu Tước nhất kích – Lôi Pháo]

...

- Âm..

Một âm thanh trầm muộn như hai thứ gì đó to lớn va chạm với nhau truyền ra từ trong đám khói bụi thu hút sự chú ý của cả Lenalee lẫn bé Lan và Thủy. Ngay sau đó là:

- Xoẹt... Xoẹt...! – Âm thanh như có thứ gì đó đang cắt đôi không khí ra, hai đạo kiếm khí như hai vầng trăng lưỡi liềm rẽ khói bụi mà ra, để lại hai đường rãnh sắc lẹm trên nền đường đá rồi cắt tan một ngôi nhà cách đó không xa mới biến mất.

Sau hai đạo kiếm khí là một hình người bị đẩy ra khỏi màn khói bụi. Thằng Minh vẫn bảo trì nguyên si tư thế phòng thủ, hai tay chập thành hình chữ “X” trước ngực và thế đứng tấn chân trước chân sau như bị một lực cực mạnh nào đó đẩy trượt ra ngoài. Cả người nó bây giờ đầy vết chém, ngay cả bộ {Hắc sắc chiến bào} cũng bị cắt nát tả tơi. Từ trong trùng mắt, những sợi tơ máu đang dần rút đi, [Cấm Thuật] đã giải trừ nhưng ánh mắt nó vẫn không rời khỏi làn khói bụi, cùng với hai hàng lông mày nhíu chặt lại với nhau.

Khẽ nhún người một cái, Lenalee đã thoát khỏi chiến trường. Vùng vẫy mái tóc hai nghoe, Lenalee quay đầu, nhìn về phía thằng Minh. Không phải là Kanda, vậy có nghĩa là kẻ thù. Không chút do dự, cô lập tức nhún người, chuẩn bị lao vào tấn công thì:

- Âm...!!! – Một tiếng nổ vang trời bỗng nhiên từ phương xa truyền tới, kèm theo đó là ánh lửa đỏ bùng. Cùng lúc đó, làn khói bụi cũng bị một cơn gió bay qua thổi mất làm lộ ra bóng người bên trong.

Kanda đứng thẳng người, mái tóc dài xõa tung và thanh Mugen cầm trên tay phải đang buông thõng xuống. Đưa tay áo trái lên lau đi vết máu nơi khoeo miệng, Kanda phát tay cầm Lenalee lại, hướng ánh mắt đến nơi tàn lửa còn chưa tắt hẳn ở phía xa, gần giọng nói:

- Đến đó đi, có thể lũ này còn có đồng bọn. Nơi đây tôi lo được.

Lộn người, đáp xuống một nóc nhà, Lenalee đưa mắt nhìn qua chiến trường rồi khẽ gật đầu. Giậm chân, cơ thể phóng vút lên không trung rồi lao đi, để lại chiến trường với 5 đứm luân hồi giả và đàn Akuma đang dần khôi phục trên bầu trời cho Kanda.

.....

Cách khá xa chỗ bọn thằng Minh đánh nhau, tại một góc hẻo lánh của thành phố, thằng Thi đang ngồi trên xe lăn, dần mặt ra nhìn quả cầu lửa đang dần tan đi trên đầu. Sau đó, nó quay mặt sang bên cạnh, hít mắt nhìn vào cậu bé Văn, nở nụ cười khổ với hai hàng nước mắt chảy dài:

- Quả này anh em mình số nhọ rồi Văn ư....!

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 51: Những Cánh Chuồn Chuồn Bay Múa

Khí hậu nơi hoang mạc thất thường như tâm tình con gái vậy, ngày thì nóng như đổ lửa, nhưng đêm về lại lạnh thấu xương. Những cơn gió không mang hơi ẩm khô khốc đang ngày ngày bào mòn dần đi sự sống ở nơi đây. Thiếu nước, cả vùng đất như mất đi sinh khí của mình, âm đạm và hiu quạnh dần theo thời gian. Martel đã không còn sự tráng lệ và hào nhoáng khi xưa, cả thành phố bây giờ chỉ còn là một đồng hoang tàn, vài cây xương rồng gai góc, đứng lẻ loi trong gió không dậy được chút cảnh sắc cho nơi này. Đúng là thiếu nước, hầu như cái gì cũng xấu đi, chỉ có duy nhất một thứ là càng ngày càng lạnh mĩ lệ... Đó chính là bầu trời trên cao kia.

Thiên không cao vời vợi không gọn chút mây vẩn. Một dải thiên hà như làn tóc tiên vắt ngang qua dòng suối mơ huyền diệu. Vầng trăng tròn vàng vạc tỏa ra ánh hào quang hiền dịu chính là viên ngọc quý đính trên chiếc châm cài đầu. Và xung quanh, là muôn vạn ngôi sao lung linh sắc màu tô điểm thêm cho mái tóc dài thiếu nữ.

Trái ngược với bầu trời cao, mặt đất lại hoang tàn với những sinh linh đang thống khổ. Đúng là “Trời” và “Vực” mà, các cụ ngày xưa nói cấm có sai “Một trời một vực”.

Hoang tàn, hiu quạnh...

Từ khi bị người dân bỏ đi, Martel đã thế rồi, và có lẽ sẽ còn tiếp tục như vậy sau rất nhiều năm nữa, nếu không có ngày hôm nay, không có cái trận chiến này.

Mặt đất tĩnh lặng cứ liên tục bị xói tung lên bởi những bên tham chiến, bọn Akuma – kẻ thanh tẩy thế giới, những Exorcist – thầy trừ tà với sứ mệnh bảo vệ loài người, và team 013 tiểu đội luân hồi trực thuộc {Kho Dữ Liệu} – những thẳng chỉ mong sao mình còn sống.

...

Híp chặt đôi mắt lại cho đỡ chói, Thi ngửa mặt lên nhìn vù nổ trên bầu trời.

Vốn đã được tiểu phân đội 1 hấp dẫn phần lớn Akuma đi tạo điều kiện vô cùng tốt cho bọn nó chạy trốn. Thế nhưng, không có khả năng hack map bá đạo của Cỏ May, tiểu phân đội thì là một đám hồ lớn của thương binh và tân thủ nên cũng chẳng có trinh sát. Thời gian cấp bách, không có thì giờ mà từ từ, vậy nên, mỗi bước tiến lên của bọn nó đều là một lần đánh cược.

Như Lala đã nói với Kanda lúc trước, ở dưới đất có lối tắt dẫn thẳng ra cảng biển thật. Muốn xuống được mê cung dưới lòng đất thì có rất nhiều lối, chỉ có điều là không phải tất cả các lối nó đều thông nhau. Hơn 500 năm rồi còn gì, hệ thống kiến trúc ngầm phức tạp năm xưa nay đã đổ sập rất nhiều, nếu chọn bừa một lối nào đó, thì bọn nó sẽ phải đi rất vòng vèo thì mới có thể tới được nơi cần tới.

Tiểu phân đội 2, với nhiệm vụ là hộ tống em búp bê Lala mang theo Innocence đến nơi an toàn. Dưới điều kiện kẻ thù đã bị tiểu phân đội 1 hấp dẫn đi gần hết và đặt mục tiêu “Chạy trốn” lên hàng đầu, cố gắng không gây động tĩnh lớn và tránh qua mọi trận giao tranh không cần thiết. Nhiệm vụ nghe có vẻ khá đơn giản và cũng an toàn. Ủ! Đơn giản thì đơn giản thật đấy, nhưng “An toàn” thì có lẽ còn phải xem xét lại.

Ngồi trên xe lăn và được cô bé Linh đẩy đi, hiện tại thẳng Thi khá là nhàn nhã. Liếc mắt đánh giá qua cái tiểu đội này, Thi thấy có chút buồn cười.

Tiểu phân đội 2 được tạo thành bởi một đồng hồ tạp của tân thủ và thương binh. Ngay cả thẳng tiểu phân đội trưởng như nó cũng chỉ là một thẳng tàn phế, vậy thì thành viên lại càng khỏi phải nói rồi. Cô bé Linh sức chiến đấu gần như bằng không, ngoài việc đẩy xe lăn cho thẳng Thi ra thì chẳng được tác dụng gì khác. Du đã cụt cả hai tay, may mắn là [Thần Tử] và điều khiển [Búp bê ác mộng] đều có thể trực tiếp dùng suy nghĩ mà thao túng. Chỉ là bây giờ hần không cầm được súng nữa thôi. Nhìn Du cụt tay ngật ngưỡng đi bên cạnh con búp bê Âm Dạ cũng hừ hòng không kém gì chủ nhân của nó, Thi bất giác bật cười. Hình như không có hai cánh tay làm đối trọng hỗ trợ giữ thăng bằng, dáng đi hiện tại của Du hơi lạ, mỗi bước chân đều phải hơi nghiêng người đi một chút, đôi phần giống với dáng đi của con chim cánh cụt vậy. Tưởng có chút may mắn được tên Nhân Thần cùng team, nhưng ai ngờ, tên Nhân Thần này lại mang năng lực không thiên về chiến đấu, cơ thể chỉ là một thẳng nhóc, cầm súng còn không vững nữa chứ đừng nói gì đến việc đánh nhau. Có lẽ, chỉ có bà cô Hoàn là được chút khởi sắc. Thức tỉnh khả năng đọc gió, vừa đúng lúc kết hợp hoàn hảo với đồng phi tiêu chuẩn chuẩn đang cần thanh lí gắp của nó.

Theo kinh nghiệm thẳng Minh kể lại cho nó thì, thuốc nổ bình thường không ảnh hưởng được đến lũ Akuma, nhưng sốc điện thì lại có hiệu quả. Vậy là, nó lại thay thế một loạt nhân nổ trong phi tiêu chuẩn thành nhân tích điện, không nhiều nhưng cũng được trên hai chục cái. Với cái đồng này, nếu kết hợp tốt với khả năng nguyên rửa của Du thì khi không may có đụng độ phải một hay hai con Akuma level 1 bọn nó cũng có được chút khả năng phản kháng.

Vừa nghĩ đến sức mạnh và khả năng tác chiến kết hợp của vũ khí mà mình chế tạo, thẳng Thi lại rục rịch trong lòng. Nó nóng lòng muốn được thấy cảnh vạn cánh chuồn chuồn bay múa và tấn công kẻ địch từ những lộ tuyến không ngờ. Nghĩ tí cho sướng thế thôi chứ thực lòng, với cái tình trạng bây giờ, nó

chẳng mong muốn một trận chiến tí nào.

Dưới ánh trăng, tiểu phân đội cứ lặng lẽ mà đi, chỉ có tiếng bước chân gấp gáp, tiếng bánh xe lăn nhẹ trên đường và tiếng đạn pháo nổ ở phương xa đều đều như một phần tất yếu.

Bọn nó hiện giờ đang di chuyển theo sự chỉ đường của em búp bê biết hát Lala, với mục đích là rời khỏi cái thành phố giao tranh này càng sớm càng tốt. Không có Cỏ May, mỗi bước tiến lên đều như đánh bạc. Chẳng đứa nào có thể biết được, đằng sau mỗi ngã rẽ kia là thứ gì đang chờ đợi. Không có thời gian, mà cũng chẳng đủ khả năng để trinh sát, bọn nó đành phải cứ nhắm mắt bừa mà tiến lên, phó mặc tất cả cho số phận.

Có lẽ, nữ thần vận mệnh cũng không quá bạc đãi với tụi nó. Bọn nó đã đi được khá xa rồi mà đến tận bây giờ vẫn bình yên vô sự, chỉ thì thoảng có một vài con Akuma bay lướt qua đầu, vội vã hướng về một nơi nào đó thì bọn nó cũng nhanh chóng phát hiện được và kịp thời lẩn trốn. Theo như lời Lala nói, bọn nó cũng sắp đến được nơi phải đến rồi, một lối vào của mê cung nằm dưới lòng đất. Ở đó, bọn nó có thể tìm được lối dẫn thẳng ra vịnh biển rồi từ đó rời khỏi thành phố này. Ủ! Rời khỏi thành phố nguy hiểm này, nghe hấp dẫn đấy, mà chỉ cần chui được xuống lòng đất thôi là bọn nó cũng khỏi phải lo việc bị lũ Akuma cấp 1 này đột nhiên tập kích rồi. Thì không tin, trong một bản đồ lại có thể xuất hiện cùng lúc hai con Akuma level2 có khả năng đột thổ xuyên tường được. Nghe nói sắp đến được nơi an toàn, bước chân của cả bọn lại thêm phần nhanh hơn.

Nhưng, may mắn không theo bọn nó mãi...

Khi vừa chạy qua một khúc cua thì trước mắt bọn nó lập tức xuất hiện 3 con Akuma level 1 đang ngu người đứng chắn giữa đường lớn. Akuma gặp con mồi, vậy là chẳng cần chào hỏi, đạn pháo liền lập tức nổ tung. May mắn, bọn nó vừa từ ngách nhỏ thò đầu ra, và phía trước mắt còn vài ngôi nhà che chắn nên đạn pháo không trực tiếp rơi vào thẳng đội hình. Hoảng hốt quay đầu, thằng Thi cũng chẳng biết làm gì hơn ngoài ra lệnh cho cả bọn chuẩn gấp.

- Uỳnh...! – Đầu đường nổ tung lên trong một âm thanh cực lớn. Vừa mới chạy thoát khỏi chỗ đó không xa, Du bị sóng xung kích hất tung lên trời rồi đáp mạnh xuống nền đường đá. Con búp bê Âm Dạ chạy ngay đằng sau cũng chung số phận.

Pháo kích.

Về mặt thằng Thi tái lại, nhưng ngay lập tức, nó khôi phục lại tinh thần và vội vàng ra lệnh:

- Linh, Văn, ra đỡ nó dậy. Thằng này chưa gục được đâu. Cô Hoàn, chuẩn bị chiến đấu. Lala, tìm đường, lập tức rút lui, chạy đến đâu cũng được, ưu tiên nơi có địa hình che chắn – Trong lúc ra lệnh, Thi đồng thời móc ra một khẩu súng ngắn với tạo hình kì lạ, chỉ có duy nhất một nòng súng rất lớn nối tiếp thẳng vào cò mổ và tay cầm. Chĩa lên trời, hơi chếch về một bên, nó dứt khoát bóp cò.

- Púp... – Tiếng nổ nhỏ cùng với tia lửa lẻ loi phát ra từ nòng súng, sau đó là tiếng rít gió và một chùm pháo hoa bùng nổ trên nền trời, cách chỗ bọn nó phải đến gần trăm mét. Súng bắn đạn pháo hoa không để lại vệt lửa trên đường đi, Thi hi vọng cái này đủ để hấp dẫn sự chú ý của con Akuma cho bọn nó vài giây.

Mấy đứa vẫn còn đang sững sờ trước biến cố vừa xảy ra, nghe thấy mệnh lệnh của thằng Thi, cả bọn liền vô thức chấp hành. Con người mà, khi có tai họa không may ập xuống, họ rất dễ dàng mất phương hướng, họ sẽ tìm một chỗ để bám vào, một người biết phải làm gì hoặc có vẻ là như vậy để ra lệnh cho họ nghe theo.

Mặc dù cả Linh và cô Hoàn đều là tân nhân, đều là người thường, tố chất tâm lý chẳng ra gì. Thế nhưng, qua một ngày đêm ròng rã, lúc nào cũng đối mặt với nguy hiểm, liên tục đứng trên mép vực của tử vong, tâm lý cũng đã bắt đầu có chút biến hóa, có chút chai sạn. Không còn sợ đến chết lặng người đi như lúc ban đầu, hay là thết âm lên hoảng loạn, mặc dù về mặt vẫn trắng bệch, cơ thể vẫn bất giác run lên từng đợt nhưng cả hai đều mím môi, vội vàng chấp hành mệnh lệnh. Cuối cùng thì, con người vẫn luôn là loài có khả năng thích nghi cao nhất.

Đúng như lời thằng Thi nói, Du không gục, bao nhiêu mảnh đạn và đá vụn đã bị con búp bê Âm Dạ ở đằng sau đỡ hết nên hẳn cũng không bị thêm ngoại thương. Thế nhưng, vụ nổ quá gần vẫn chấn cho đầu óc hấn quay cuồng, cú ngã cũng làm vết thương nơi hai cánh tay cụt của hấn vỡ ra, rỉ máu. Không có tay để bám vào, cả Linh và Văn đều phải loay hoay một chút mới đứng được Du dậy. Phía đằng trước, Lala đã bắt đầu đẩy chiếc giường lăn trở ông lão Guzol di chuyển, cả bọn vội vã thất theo sau.

Khi cụm pháo hoa vừa nổ bùng trên bầu trời thì phía bên kia của ngã rẽ cũng xuất hiện hai bóng tròn bạc trắng phóng vút lên cao. Hai con Akuma cấp 1 với những nòng pháo đâm ra tua tủa quanh người.

Cụm pháo bông bùng lên rực rỡ nhưng cũng lụi tàn rất nhanh, bầu trời tối ngăm chẳng hấp dẫn nổi mấy con quái vật, sự chú ý lại trở về với mặt đất, nơi này vừa xuất hiện mấy con mồi. Tầm nhìn bị vô số ngôi nhà nối tiếp, san sát nhau che mất, lại còn phía mặt khuất của ngôi nhà là bóng tối đen kịt. Không nhìn thấy lũ con mồi đâu, nhưng không sao, chỉ việc pháo kích bao trùm, giết chóc và ăn linh hồn, còn thể xác, bọn nó không thèm để ý đến.

- Cách... cách.... cách...cách... cách... – Ba con Akuma cùng lên đạn, cơ thể hơi nghiêng về một bên để hơn chục nòng pháo đồng loạt chĩa xuống bên dưới, và...

- Xuỳnh... Xuỳnh... xuỳnh...xuỳnh... xuỳnh... – Đạn pháo như mưa trút xuống những mái nhà bên dưới.

- Mẹ kiếp...! – Thi cất tiếng chửi to – Thế này không ổn rồi. Phản công! Bất chấp tất cả, lập tức phản công!

Chưa bị bắn trúng trực tiếp nhưng đã có vài viên đạn pháo rơi xuống ngay bên cạnh tiểu đội, nếu cứ để thế này thì chẳng mấy chốc, bọn nó sẽ bị bắn cho tan xác. Pháo nổ khắp nơi làm cho bọn nó gần như không thể chạy.

Khởi xướng phản công, Thi cũng là kẻ đầu tiên ra tay. Vẫn là khẩu súng lục bắn pháo hoa lúc này nhưng bây giờ, nó đã được nạp vào một viên đạn đặc biệt khác. “Đạn Flash” với công dụng không khác gì lựu đạn choáng, khi va chạm vào mục tiêu, đầu đạn sẽ lập tức nổ tung, phát ra một nguồn sáng cực lớn và âm thanh inh tai. Thi biết, dù có bắn đạn thật cũng chẳng làm lũ Akuma này thực sự bị thương, thế nên nó hi vọng, viên đạn có hiệu ứng đặc biệt này sẽ có thể cảm chân được lũ Akuma một chút, ít nhất là đủ thời gian cho bọn nó thoát ra khỏi vùng pháo giã thẳng xuống thế này đã. Như vậy bọn nó mới có khả năng phản công hiệu quả hơn.

Vung tay, ngắm chuẩn bóp cò, giữa nền trời, một quãng sáng mãnh liệt đột ngột bùng lên, kèm theo đó là tiếng rít chói tai của lũ Akuma tạm thời bị tước đi thị giác. Tranh thủ cơ hội đó, cả bọn vội vã lôi kéo nhau chạy ra ngoài, không dám ở lại trốn vì chẳng biết sau khi nhìn được lại, không thấy con mồi lũ Akuma kia có điên tiết cày nát cả khu này lên không, đến lúc ấy thì mới đúng là chết hần.

Tác dụng choáng chẳng được bao lâu, lũ Akuma nhanh chóng khôi phục thị lực và bắt đầu truy kích. Tốc độ của lũ Akuma level 1 không hề nhanh, nhưng nhẹ thay, tốc độ của cái tiểu phân đội toàn thương binh và tân thủ này cũng không hơn được tí chút nào hết.

Thi ngồi trên xe lăn, mặc dù trong lòng đang hết sức khẩn trương nhưng không thể không thừa nhận, bây giờ nó đang là người nhàn nhất. Linh hoạt thay viên đạn khác vào khẩu súng bắn pháo hoa của mình, Thi nhìn bà cô Hoàn đang cố gắng đẩy xe cho mình, nó lên tiếng nhắc nhở:

- Cô Hoàn...! Lũ Akuma sắp đuổi tới nơi rồi, chiến đi chứ. Đồng phi tiêu chuẩn chuẩn cháu đưa cho cô không phải là để giữ lại làm đồ kỉ niệm

Được nhắc nhở, Hoàn giật mình như sực nhớ, ban nãy hoảng loạn quá, cô đúng là đã quên mất, mình còn có cái này, còn có khả năng này. Thằng Thi có gần bốn chục cái phi tiêu, số lượng không ít nên khi đưa cho cô Hoàn, nó còn khuyến mại thêm một cái hộp kẹp phi tiêu to dài hơn viên gạch hai lỗ nhưng lại chỉ dày bằng hai đốt ngón tay buộc chặt vào một bên bắp đùi nữa.

Khẽ lật tay, một chiếc phi tiêu với tạo hình bốn cánh chuẩn chuẩn mỏng dính lập tức xuất hiện trong tay cô Hoàn. Dưới chân không dừng lại, tay kia vẫn đẩy xe lăn cho thằng Thi, cô Hoàn hơi nheo mắt, cố gắng phân biệt từng dòng khí với vô vàn màu sắc đang chuyển động quanh mình.

Buông tay, thả nhẹ chiếc phi tiêu vào trong không khí, cánh chuẩn chuẩn lập tức đón gió bay lên, lướt thẳng về phía ba con Akuma đang đuổi theo sau tiểu đội. Không dừng lại ở đó, ngay lập tức là cánh chuẩn chuẩn thứ hai, thứ ba, thứ tư và thứ năm lần lượt bay ra, tự chọn cho mình một quỹ đạo mà chao về phía kẻ thù.

- Woa...! – Chứng kiến tất cả, Thi khẽ trầm trồ thán phục. Nó ngoạn cả người về phía đằng sau, cố gắng dõi theo những cánh chuẩn chuẩn đang bay múa và...

- Vù... vù... vù...! –Đang hướng về phía ba con Akuma, cả 5 cánh chuẩn chuẩn đều bất ngờ lật mình, đổi hướng. Toàn bộ đều phóng lướt qua rồi âm ỉm phát nổ phía sau lưng của những con quái vật. Sững sốt, Thi vội vàng liếc mắt nhìn về phía cô Hoàn, nó thấy bà cô cũng nạng về mặt trắng bệch đưa ánh mắt tương tự nhìn lại nó, miệng lắp bắp:

- Những... dòng khí...Chúng tự tác động và thay đổi lẫn nhau... Liên tục... Không thể nào tính được nữa...

- Chết tiệt...! – Thi lại buột miệng chửi thêm một câu, nó đã quá ngây thơ khi cho rằng con người đủ sức để tính được hết các dòng không khí. Lúc ở trong khoang cổng ngầm, chỗ đó là một không gian kín, các dòng không khí ít và yếu nên ảnh hưởng tới nhau không nhiều, nhưng ra ngoài này, nó là cả thế giới, chỉ cần một khoảng không gian nhỏ thôi cũng đã là hàng trăm dòng khí đan xen và liên tục chuyển động, tác động qua lại lẫn nhau rồi.

Có năng lực, có vũ khí để kết hợp nhưng lại không đủ khả năng để dùng làm cả bọn dấy lên một cảm giác vô lực khó chịu trong lòng. Đúng lúc đó, cậu bé Văn vốn chạy đằng sau đột nhiên tiến lên, lại gần chỗ thằng Thi và bà cô Hoàn, cái khăn quàng cổ đã được thắt lên đầu, đôi mắt mờ lớn với những vòng tròn kí tự đồng tâm trong con ngươi, đầu hơi cúi và miệng hình như khẽ cười, Văn nói:

- Tính toán ư...? Hình như ta có thể thử...

Trong khi nói, từ đầu bà vai phải của Văn, một giác cảm trong suốt gần như vô hình cũng bắt đầu nhô lên, vươn dài và kết nối thẳng và sau gáy bà cô Hoàn.

“Kết nối thành công...” - Âm thanh đột ngột vang lên trong đầu, mặc dù đã được thử trước rồi nhưng cô Hoàn vẫn không tránh được về giật mình. Không có thời gian để ngạc nhiên, câu nói tiếp theo xuất hiện đã kéo cô về với tình hình thực tại: “Nhanh! Nhìn! Chỉ cần nhìn thôi, ta sẽ tính...”

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 52: Đồng Loại – Ai Cho Con Người Quyền Phán Xét...?

Như một hành động vô thức, cô Hoàn lập tức quay đầu. Mím chặt đôi môi còn run lẩy bẩy, cố gắng mở lớn hai mắt nhìn thẳng về phía ba con Akuma.

“Bắt đầu tính toán...” - Lại là âm thanh của cậu bé Văn trực tiếp vang lên trong đầu. Ngay sau đó, ngoài những dòng không khí ra, cô bắt đầu nhìn thấy thêm vô số kí hiệu hình tròn lồng trong dấu cộng bắt điểm trực tiếp vào từng dòng không khí cứ liên tục lóe lên rồi lại lập tức biến mất.

“Khi ta ra hiệu, lập tức thả cánh phi tiêu vào trong dòng khí được chỉ định...” - Trong khi nói, những kí hiệu bắt điểm bắt đầu biến mất và lúc kết thúc câu nói thì các kí hiệu bắt điểm cũng không còn.

“Chuẩn bị...” - Theo âm thanh được trực tiếp tải đến, cô Hoàn hít sâu một hơi, bàn tay phải khẽ lướt qua hộp đựng phi tiêu cột chặt một bên bắp đùi. Kẹp cánh phi tiêu mang tạo hình con chuồn chuồn bằng những ngón tay mảnh dẻ còn tinh thần thì đang khẩn trương cực độ.

“Bắt đầu” - Âm thanh vang lên, cùng lúc đó, một kí hiệu bắt điểm cũng lóe lên, đánh dấu vào một dòng không khí.

- A...! - Quá mức khẩn trương làm cô Hoàn khẽ giật mình, ánh mắt có chút toán loạn và cánh tay thì run rẩy lúng túng đưa cánh phi tiêu vào trong dòng khí. Thế nhưng, cánh tay chưa kịp đến nơi thì kí hiệu bắt điểm vừa mới lóe lên đã lập tức biến mất, cùng lúc đó, âm thanh của Văn cũng lại vang lên trong đầu: “Dừng lại. Không kịp thì bỏ qua. Chú ý các bắt điểm tiếp theo.”

- A...! - Cô Hoàn khẽ giật đầu như đã biết, đôi môi lại một lần nữa mím chặt hơn, hơi thở dồn dập cũng bị kìm nén lại.

Lóe.

Lại một kí hiệu bắt điểm nữa lóe lên, không chút chậm trễ, cô Hoàn lập tức vung tay, cánh chuồn chuồn được thả vào trong dòng khí.

- Vút... - Bốn cánh khẽ rung, con chuồn chuồn đón gió bay lên, chao vòng trong không khí. Cả tiểu đội vẫn chạy, nhưng đứa nào đứa nấy đều có ngoái đầu lại, nín thở dõi theo.

Và...

Như một sự ngẫu nhiên đến vô cùng hi hữu, khi cánh phi tiêu tưởng như đã sắp lướt qua người một con Akuma rồi bỗng nhiên lật cánh, lao thẳng vào người con quái vật.

- Pụp...! - Kim hỏa đánh lửa kích nổ hạt nhân bên trong, âm thanh không lớn cùng với cụm lửa bé xíu chẳng đủ gây nguy hại cho con Akuma, thế nhưng, nó đủ sức đánh thủng được bản tự siêu hiệu suất chứa trong thân chính của mũi phi tiêu chuồn chuồn.

- Xoẹt, roẹt roẹt...! - Nguồn năng lượng điện cực lớn được giải phóng ra trong một thời gian vô cùng ngắn bùng lên làm cho cả một khoảng không gian xung quanh trở thành vùng nhiễm điện. Thế là, con Akuma xấu số lập tức bị nuốt chửng trong luồng ánh sáng đẹp mắt mà chói lóa.

- Đẹp...! Ha ha ha...! - Ngồi trên xe lăn, thằng Thi ngửa mặt cười lớn. Tận mắt nhìn thấy uy lực và hiệu quả của vũ khí do chính mình chế tạo, cái cảm giác thành tựu làm nó thỏa mãn vô cùng. Không chỉ có mình thằng Thi, chứng kiến cảnh mũi phi tiêu chuẩn xác lao vào người con Akuma, cả tiểu đội đứa nào cũng thấy phấn khởi trong lòng.

Thở dài một hơi, cô Hoàn mừng gần như phát khóc, tâm tình đang treo cao cuối cùng cũng có thể thoải mái hơn được một tí. Thế nhưng, không cho cô có thời gian thờ dốc, tiếng nói của Văn đã lại vang lên trong đầu: “Dừng phân tâm. Chú ý tiếp tục...” Và ngay sau đó, trong mắt cô Hoàn, các kí hiệu bắt điểm lại liên tục lóe lên, đánh dấu vào từng dòng không khí.

Không còn quá mức khẩn trương, động tác của cô Hoàn cũng trở nên thuần thục hơn rất nhiều. Khi ánh sáng từ vụ nổ thứ nhất vừa tán đi, thì cũng là lúc cô Hoàn thả xong năm mũi phi tiêu tiếp theo vào trong dòng khí.

- Vút... Vút... Vút...Vút... Vút... - Năm cánh chuồn chuồn như vừa mới xổ lồng bay loạn trong không gian. Mỗi một cánh phi tiêu đều tự chọn cho mình một quỹ đạo riêng biệt mà vòng vèo chao lượn và...

- Pụp... - Gần như cùng một lúc, toàn bộ năm cánh phi tiêu đều đồng loạt đâm vào người ba con Akuma phía sau tiểu đội.

- Xoẹtttt... Réc....réc....! - Trong tiếng tia điện đánh vào không khí còn lẫn cả tiếng kêu.

Giữa luồng ánh sáng rực rỡ do vô số tia điện bùng nổ trên nền trời, ba khối kim loại hình bầu dục khổng lồ ào ào rơi xuống.

Vốn gần như miễn nhiễm với sát thương vật lý, nhưng sức điện lại phần nào ảnh hưởng được đến linh hồn, ba con Akuma bị giật cho tơi bời, rơi thẳng xuống đất.

- Ầm.. Ầm.. Ầm...! - Ba khối kim loại chẳng hề nhẹ, lại rơi xuống từ trên cao lập tức khiến cho vài ngôi nhà bên dưới biến thành một đồng đá vụn. Chấn động còn tiếp tục theo mặt đất truyền dọc đi làm cho cả bọn luân hồi già chạy cách đó không xa cũng cảm thấy dưới chân rung lên một hồi.

Bắn hạ được kẻ thù, nhưng thằng Thi vẫn chưa thấy yên tâm. Cùng là Akuma, nó biết, bọn quái vật này sống dai như đĩa, điện giật tí xíu chỉ có thể làm cho bọn nó choáng váng chút thôi chứ giết thì không thể nào. Không cho mấy đứa đồng đội được phép buông lỏng, nó lập tức cao giọng nhắc nhở:

- Chạy đi! Chạy tiếp đi! Dừng giảm tốc độ. Bọn quái nó đuổi đến đít ngay bây giờ đây này!...

- Xuỳnh...! - Như khẳng định thêm lời nói của thằng Thi, nơi ba con Akuma rơi xuống lập tức vang lên tiếng pháo nổ và ánh lửa sáng bùng.

Thấy thế, cả bọn không dám nói câu nào, chỉ cắm đầu chạy thẳng. Trước khi rời đi, thằng Thi cũng không quên đánh rơi vài quả lựu đạn khói đã mất chốt.

...

Đã gần chục phút sau khi cả bọn đã cắt đuôi được ba con Akuma lạc đàn. Rút kinh nghiệm lần trước, lần này cả bọn không túm tụm vào một chỗ đi cùng mới nhau nữa mà trải dài đội hình ra. Theo thằng Thi thì làm thế này sẽ dễ dàng rút lui hoặc lẩn trốn mỗi khi có biến và quan trọng nhất là loại trừ nguy cơ tử vong cả đám nếu không may dính phải viên đạn lạc. Tốc độ đội hình cũng chậm hơn rất nhiều.

Sau một hồi nghỉ ngơi và được tắm rửa bằng vô số thuốc phục hồi, kích thích bất chấp tác dụng phụ sau này, Du cũng đã khôi phục được năng lực mà lại bị phái đi lên phía trên làm nhiệm vụ mở đường, trinh sát trước. Nói trắng ra là đi trước dò đường chứ trọng thương như hắn rồi thì trinh sát cái nổi gì nữa.

Vẫn là Lala dẫn đường như trước, vẫn là đi theo kiểu ăn may thế nhưng có vẻ như, lần này bọn nó may hơn lần trước, vì Lala đã nói: “Sắp đến nơi rồi”

...

“Sắp tới nơi rồi...” - Hào hứng chạy qua một ngã rẽ, Du bỗng nhiên đứng khựng người lại làm cho cả lũ phía sau đều cảm thấy bất ngờ sững sờ. Đội hình lập tức chững hẳn lại. Thi cất tiếng, lo lắng hỏi:

- Du...! Cái gì vậy...?

- Đại ca! Anh lại đây xem cái này – Du thấp giọng trả lời, hắn nói trong khi hơi lùi người lại, nấp vào đằng sau bức tường và ánh mắt vẫn không rời khỏi phía bên kia ngã rẽ.

Thấy Du trả lời như thế, cả bọn tự hiểu là không phải nguy hiểm đột ngột ập tới, vài đứa khẽ trút ra một hơi thở dài. Không phải là bị bọn Akuma bắt được, nhưng cũng chắc chắn không phải là chuyện bình thường, về mặt thằng Thi dần nghiêm túc lại, nó kẻ hất đầu, để cho Linh đẩy cái xe lăn tiến đến gần ngã rẽ. Tới nơi, Du hơi tránh ra, nhường chỗ cho thằng Thi. Áp sát vào bờ tường, Thi cố nhoài người, thò đầu ra nhìn về phía bên kia ngã rẽ.

Dưới ánh trăng, mọi thứ đều hơi mờ ảo nhưng đều có thể nhận ra dễ dàng. Con đường nhỏ phía bên kia ngõ hẻm nằm dọc theo ánh trăng nên chan hòa ánh sáng. Những ngôi nhà thấp hai bên không hắt bóng xuống mặt đường tạo thành cả một dải trắng bạc diệu kì. Và ở giữa con đường hẹp đó, một con Akuma đang ngẩn ngơ di chuyển.

Đúng, chính là 1 con Akuma, với thân bầu dục, nòng súng dài và chiếc mặt nạ đau khổ dính giữa người. Thế nhưng, thằng Thi có thể dễ dàng nhận ra, con Akuma này hơi khác với những con Akuma khác.

Cũng là cơ thể hình tròn bầu dục nhưng không to lớn như những người đồng loại, Thi ước chừng, nếu bỏ đồng nòng súng xung quang ra thì chỉ vừa bằng một vòng ôm của nó. Không phá phách, không điên cuồng, cũng chẳng vội vàng bay tới nơi bọn tiểu phân đội 1 đang đánh nhau mà tham chiến, con Akuma này chỉ liên tục lặp đi lặp lại một động tác khó hiểu: Liên tục đụng đầu vào một bờ tường đá.

- Cộp... Cộp... Cộp... – Những tiếng vang đơn điệu và cô độc cứ đều đặn vang lên, cơ thể nhỏ bé và hành động kì lạ làm Thi có cảm giác như thể là con Akuma này đang tự kỉ vậy.

Cả tiểu phân đội tạm thời dừng lại, mấy đứa khác cũng đã biết tình hình trước mặt rồi. Một con Akuma lạc đàn với cơ thể biến dị nhỏ bé, đối với bọn nó, có thể không phải là nguy cơ mà hình là một lần cơ hội. Nhìn lướt qua khuôn mặt của mấy đứa đồng đội, Thi thấp giọng nói:

- Nghe này mấy đứa... Tình hình của chúng ta bây giờ là vô cùng nguy hiểm. Cả tiểu phân đội chẳng đứa nào có sát thương hữu hiệu đối với lũ Akuma cả. Bản thân anh có một cái kỹ năng... – Nó nâng cánh tay phải lên, ngón trỏ duỗi ra từ từ biến thành một nòng súng ngắn – ... [Soul Gun], với cái này anh có thể giết được Akuma. Thế nhưng bây giờ anh đang hơi đói Hồn Lực, chỉ bắn được khoảng 1 hoặc 2 nhát nữa thôi. Phía bên kia đường có 1 con Akuma lạc đàn, nếu chúng ta giết được nó thì tình hình chắc chắn sẽ khác...

Thằng Thi ngừng lại, đợi ý kiến của những đứa khác, ánh mắt nó nhìn lướt mặt từng người.

Du vẫn thế, mặt không biểu tình, im lặng như ngầm đồng ý. Linh và cô Hoàn khi bị nó nhìn tới thì vội vã đưa ánh mắt ra hướng khác, hoảng loạn né tránh, trong lòng họ vẫn luôn nghĩ rằng “Mình không có năng lực” nên cũng chẳng dám có ý kiến gì. Cô bé Lala và ông lão Guzol thì càng không phải nói tới, chỉ cần được ở cùng nhau, còn lại họ chẳng quan tâm đến bất cứ thứ gì. Chỉ có cậu bé Văn, sau khi giấu mặt vào sâu trong lớp khăn quàng, trầm ngâm suy nghĩ một chút thì liền gật đầu đồng ý:

- Ta tán thành ý kiến này. Tiểu phân đội này quá yếu, còn sống được đến bây giờ hoàn toàn là nhờ may mắn. Thế nhưng, ta không thể nào tính toán được “Vận khí”, vậy nó là thứ không đáng tin. Nếu phục kích, ta nắm chắc có hơn 70% chiến thắng trận này. Không nên bỏ qua bất cứ một cơ hội gia tăng thực lực nào.

Thi mỉm cười, hơi gật đầu nói:

- Được. Vậy quyết định đã được thông qua, mấy đứa chú ý nghe anh phân công nhiệm vụ...

...

Du cẩn thận lách người qua một cái khe hẹp do hai căn nhà nằm sát nhau tạo thành. Giấu người dưới bóng của ngôi nhà đó, bộ đồ đen như hòa lẫn vào với bóng tối xung quanh. Cẩn thận di chuyển, đôi giày bọc đế cao su tiếp xúc với nền đường đá êm du. Mất hai tay rồi, con búp bê Âm Dạ cũng phải để lại từ hơn 30 mét trước để tránh gây ra tiếng động. Bây giờ, theo phía sau Du chỉ có mỗi cậu bé Văn mà thôi. Cả hai đang cố gắng tiếp cận con Akuma bằng cách lượn lách qua những ngôi nhà hoang bên đường.

- Cộc... Cộc... Cộc... –Tiếng cụng đầu vào tường đá của con Akuma ngày một rõ, điều đó cho thấy bọn nó đang tiến gần đến mục tiêu rồi.

Mặt đường đã ở ngay trước mắt, Du nín thở, cẩn thận thò đầu ra ngoài, con Akuma đã ở gần ngay trước mắt. Hơi nheo mắt, Du đoán con quái chắc chỉ cách chỗ hẩn tâm 5 mét, cự li vậy chắc là ổn rồi. Quay lại, khẽ gạt đầu với cậu bé sau lưng, Du hơi tránh qua một bên, nhường đường.

Văn tiến lên, đứng thế vào chỗ của Du, ngó đầu ra khỏi bức tường nhìn thẳng về phía con Akuma. Chiếc khăn quàng cổ dài đã thắt lên đầu, hai mắt Văn mở lớn để cho những vòng tròn đồng tâm được tạo thành bởi vô vàn kí tự nhị phân dần hình thành trong con ngươi màu hạt dẻ.

[Mở cổng kết nối thông tin]

Chiếc áo choàng đã bị Văn bỏ lại, từ đầu bả vai phải, một vạch đen xuất hiện và kéo thẳng xuống bắp tay. Trên cái vạch đen đó, hơi nổi lên bốn hình tròn nhỏ cách đều nhau.

Bắt đầu kết nối...

Bốn điểm tròn bắt đầu sáng lên. Và ngay sau đó, bốn đầu giác cắm tròn trong suốt gần như vô hình với những đôi mắt thường nhô lên, vươn dài... Mục tiêu không phải là Du ở ngay bên cạnh mà bốn đầu giác cắm đều hướng cả đến phía con Akuma.

- Phốc... – Dễ dàng kết nối được với con Akuma, Văn lập tức ngồi thụp xuống, lưng tựa vào tường, những vòng tròn đồng tâm bắt đầu chậm rãi quay tròn trong con ngươi. Trận chiến của Văn bây giờ mới chính thức bắt đầu:

- Thành công đột phá rào chắn tâm linh. Xây dựng kết nối hoàn tất... – Đôi mắt tròng lớn bắt đầu hần to máu. Phía bên ngoài, con Akuma cũng như nhận ra cái gì đó mà đội ngọt quay người, ngơ ngác nhìn xung quanh.

- Mô phỏng thông tin cảm quan thế giới... – Hai bên huyết thái dương bắt đầu nổi lên mạch máu, mỗi lúc một nhiều.

- Tạm đóng các chức năng không cần thiết cung cấp tài nguyên cho truyền tải và cài đặt thông tin cảm quan thế giới sai lầm..

- Bắt đầu truyền tải..

- Récrrr...! – Như đột ngột phát điên, con Akuma ngã vật xuống dưới đất, lỏng lộn, những nòng súng liên tục thò ra, thụt vào, cơ thể cũng điên cuồng biến đổi, những mảnh kim loại phân rã và mọc ra một cách hỗn loạn làm cho hình dáng con Akuma thoáng chốc trở nên quái dị vô cùng.

Khuất sau bức tường, Văn vẫn mở lớn đôi mắt, những vòng tròn đồng tâm trong con ngươi vẫn chậm rãi xoay nhưng mắt mũi đã bắt đầu trào máu, hơi thở thì ngày một mong manh.

Không dám chậm trễ, Du cũng lập tức hành động. Tròng mắt nhìn thẳng vào con Akuma, đầu thấp tự lộn ngược trên trán hiện lên, Du không tiếc tinh thần lực, toàn lực phát động [Thần Tử]. Những sợi chỉ đen lập tức xuất hiện từ trong không khí, giăng kín xuống cơ thể dị hình của con Akuma bên dưới.

Lúc con Akuma gục xuống đất, từ phía bên kia ngã rề, thằng Thi cũng bắt đầu di chuyển. Vẫn ngồi trên xe lăn, vẫn là Linh run lấy bầy đầy đằng sau, nó cứ thế đi ra khỏi ngã rề, tiến thẳng về phía con Akuma đang lỏng lộn.

Văn là “Nhân Thần”, chính xác hơn thì là “Sáng Thần số hiệu thứ 4”. Não bộ của nó có khả năng xử lí bằng vài chiếc siêu máy tính và ngoài ra còn thêm một năng lực nữa: “Kết nối tinh thần”. Năng lực này cho phép Văn kết nối tinh thần của nhiều cá thể lại với nhau, cùng chia sẻ thông tin, suy nghĩ. Đóng vai trò “Máy chủ” trong cái mạng lưới kết nối đó, Văn có thể tự do điều chỉnh, sàng lọc hay gia tăng, lược bỏ các dòng thông tin đó, cả về hướng, phân loại, lẫn cường độ. Và bây giờ, khi dồn tất cả tài nguyên để truyền tải đơn hướng một lượng cực lớn thông tin về nhận thức sai lầm cho một con Akuma. Ý thức non nớt của một con Akuma level 1 vẫn hành động chủ yếu bằng bản năng làm sao có thể chịu nổi, dễ dàng bị đánh cho thác loạn. Kết hợp thêm [Thần Tử] của Du, bọn nó tạo ra một cơ hội cho thằng Thi tiếp cận và kết liễu con Akuma này trong một đòn tấn công duy nhất.

Chiếc xe lăn đã tiến đến sát người con Akuma, ngón tay trở của thằng Thi cũng đã biến thành một nòng súng. Con Akuma bây giờ chẳng còn lỏng lộn được nữa, cơ thể biến đổi một cách linh tinh, thân chính hình bầu dục bị trải ra thành một đồng, vài chỗ đã biến đổi thành bộ phận cơ thể người, chỗ này một cái tai, chỗ kia vài đốt ngón tay, chỗ khác lại là một cái gót chân nho nhỏ. Các nòng súng cũng không biến mất mà cái dài cái ngắn, cái thẳng cái cong phân bố lung tung trên suốt chiều dài cơ thể. Cả thân hình có chút run rẩy, vài bộ phận còn hơi động đậy, một thứ âm thanh trầm thấp không rõ từ chỗ nào liên tục phát ra, có vẻ như, con Akuma này đang vô cùng thống khổ.

Nhìn vào con Akuma trước mặt, Thi bất giác thở dài một hơi. Ở thế giới này, Akuma giết người, nên nó bị coi là cái xấu. Thế nhưng, bản năng của chúng là như vậy, không giết người, chúng lấy gì làm thức ăn? Cũng giống như câu chuyện của sói và cừu vậy. Sói săn Cừu, Sói luôn bị coi là xấu. Thế nhưng, nếu không ăn thịt Cừu, Sói sẽ chết đói, vậy lúc đó, ai mới là xấu? Tốt và xấu, vốn đã không rõ ràng, ai cho phép con người có quyền quyết định...? Tại sao khi con người giết các loài khác làm thức ăn thì được, khi có một loài nào đó giết con người làm thức ăn thì lại không...?

Giữa loài và loài, vốn không có cái gì gọi là tốt, xấu, không có thứ gì gọi là đúng và sai. Giữa loài và loài, chỉ có tồn tại và chọn lọc tự nhiên mà thôi.

Nâng ngón tay khẽ sát vào giữa cái mặt nạ đau khổ của con Akuma, chút Hồn lực còn sót lại trong cơ thể tự tập dần vào bên dưới đầu đạn đang thành hình, vừa chuẩn bị khai hỏa thì...

Thi giật mình, nó thấy từ trong hai hốc mắt của chiếc mặt nạ chảy ra hai hàng chất lỏng đen xì.

“Khóc ư...? Hay chỉ là một phản ứng vô thức của cơ thể...? Hoặc chỉ là tác dụng của “Hack não” và “Nguyên rửa” mà thôi...?”

Akuma... Đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm trù của máy móc. Nó là một sinh mệnh, có ý thức, có linh hồn, vậy không có lí gì nó lại không thể khóc. Nhìn hai hàng chất lỏng đen chảy dài trên chiếc mặt nạ, Thi sực nhớ ra, lúc mới phát hiện ra con Akuma này, Lala đã nói một câu: “Tiếng khóc thật buồn...”. Lúc đó nó chẳng để ý gì nhiều vì ngoài tiếng pháo ra, nó chẳng nghe thấy thứ âm thanh gì nữa. Khẽ giật mình: “Biết đâu đây, em ấy lại nghe được thứ gì chúng ta không thể thì sao...?” Là một con búp bê biết hát, đã đạt đến mức tự sinh ra linh hồn thì không thể coi thường được.

Mím môi, khẽ thở mạnh ra một hơi như đưa ra một quyết định quan trọng nào đó, Thi tán Hồn lực đi, ngón tay cũng trở về hình dạng ban đầu. Và trong ánh mắt ngạc nhiên của cô bé Linh, thằng Thi mọc ra một tờ giấy trắng nhìn vô cùng bình thường, chỉ là bên trên được phủ đầy một thứ vẩn tự màu đen kỳ lạ.

{Hợp đồng của Quý}, bên A đã được thằng Thi kí tên bằng mực linh hồn đặc biệt rồi, bên B còn bỏ trống. Cúi sát người xuống cái mặt nạ của con Akuma, gờ bản hợp đồng về phía đằng trước nó trầm giọng hỏi:

- Akuma... Còn muốn sống chứ? – Chẳng biết có hiểu được hay không, chỉ thấy cái đồng kim loại hỗn loạn dưới đất đó run lên một hồi.

- Vậy thì chạm vào đây... – Vừa nói, nó vừa chỉ vào một điểm tròn trên bản hợp đồng, nơi xác nhận linh hồn của bên B - ... Chấp nhận cả đời phải theo ta.

Mỗi từ đều được thằng Thi gằn giọng, nói rõ ràng, rất chậm. Trong vô thức, nó áp dụng cả nguyên lý chiến ca.

Không biết là do hiểu được lời thằng Thi, hay là bị cái gì đó tác động, đồng kim loại dưới đất bắt đầu chậm rãi chuyển động, vài mảnh kim loại khó khăn ghép thành hình một cánh tay khẳng khiu, nhỏ bé, từ từ gợn lên. Và trong ánh mắt kinh ngạc của Linh, ánh mắt mừng như điên của thằng Thi, cái cánh tay kim loại đó chậm chạp, run rẩy chạm một ngón tay vào đúng nơi thằng Thi chỉ. Cùng lúc đó, từ trong đồng kim loại, một âm thanh méo mó phát ra:

- Đồng loại...!

...

*****

Nơi nổi sào vấy bẩn...

... lại một ngày, làn tuyết trắng buông rơi.

Nơi nổi sào vấy bẩn...

... lại một ngày, làn gió thoáng bay qua.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 53: Chiến Đấu Vì Những Điều Bình Thường

- Phốc... Phốc... Phốc...

Dưới ánh trăng sáng, một bóng người lướt nhanh qua những nóc nhà. Bỏ lại chiến trường đằng sau cho đồng đội, quen biết Kanda nhiều năm như vậy, Lenalee có đủ lòng tin vào cậu ta – một con người khó tính, dễ ghét nhưng đáng tin cậy.

Chùm hoa lửa trên nền trời đang dần biến mất nhưng thay vào đó lại là vô số tiếng nổ đi đùng của âm thanh đạn pháo – lũ Akuma, bọn chúng lúc nào cũng ồn ào như thế. Thế nhưng, lũ Akuma chẳng bao giờ nã pháo điên cuồng thế này không vì một lí do nào đó, hoặc là chúng tấn công người khác, hoặc là chúng bị uy hiếp.

- Crop... – Gót chân chạm nhẹ xuống một nóc nhà cao gần nơi tiếng pháo của lũ Akuma vẫn đang nổ. Ở nơi đó, Lenalee nhìn thấy ba con kuma cấp 1 đang vừa loạng choạng bay lên vừa điên cuồng nã pháo lung tung ra bốn phương tám hướng quanh mình. Hình như, lũ Akuma này đúng là đang nã pháo vu vơ thì phải vì những cú pháo kích hoàn toàn hỗn loạn và cực kì phân tán, Lenalee chẳng thể tìm thấy được một mục tiêu tấn công cụ thể nào của lũ

quái vật này.

Nhưng, với khả năng quan sát của mình, Lenalee cũng kịp nhận ra, trạng thái của ba con Akuma này có chút không bình thường. Những vết cháy xém trên vỏ giáp và sự loạng choạng khi cố gắng bay lên đã chứng tỏ, lũ ác ma cơ khí này vừa mới bị tấn công. Nơi này vừa phát sinh chiến đấu. Vậy, kẻ chiến đấu với lũ Akuma này là ai? Phải chăng, cũng là những kẻ giống với nhóm người mà cô vừa chạm mặt. Và chúng, hiện tại đang mang theo Innocence...?

Một lần nữa nhún người tung mình lên không, Lenalee như hóa thành một cánh bướm đêm lách qua vô số đạn pháo bắn loạn xạ mà buong xuống đỉnh đầu của lũ quái vật. Tiêu diệt Akuma, trước khi chúng phá hủy hết chút dấu vết ít ỏi có thể còn lưu lại của đám người lạ mặt.

Ba con Akuma cấp 1 sao có thể làm khó được Lenalee, không quá ba cuộc đều lần lượt bị tiêu diệt, cơ thể trở thành một đồng sắt vụn còn linh hồn thì siêu thoát về cõi vĩnh hằng.

Sau trận chiến chớp nhoáng, Lenalee vội vã đáp xuống đất, hi vọng có thể tìm ra chút ít đầu mối còn sót lại. May mắn, lũ Akuma mặc dù nã pháo điên cuồng nhưng chủ yếu là bắn loạn đi khắp nơi nên toàn bộ kiến trúc bên dưới cũng không bị phá hủy quá nhiều.

Chẳng mất nhiều thời gian, Lenalee đã tìm thấy thứ mà mình cần – dấu vết. Hai vệt thẳng dài như dấu bánh xe in trên nền cát, cùng với nó là vô số vết chân hỗn loạn không đều. Từ dấu chân có thể dễ dàng nhận ra, chúng không phải chỉ là của một hoặc hai người. Dựa và kích cỡ và độ lún cát cũng có thể biết được, nhóm người này vóc dáng và thể trọng rất khác biệt nhau. Các dấu chân khá sâu, sắp xếp một cách hỗn loạn không hề có một quy luật gì còn chỉ rõ việc bọn họ đang bỏ chạy trong vội vàng và hỗn loạn, thể hiện ra tố chất tâm lý yếu kém cũng như năng lực quân sự của những người này. Từ trong những dấu chân, Lenalee có thể đọc ra vô vàn tin tức, thể nhưng, thông tin quan trọng nhất mà những dấu chân này cung cấp đó là: Chúng vẫn còn ở đây.

Martel là một thành phố đồ nát nằm giữa hoang mạc khô cằn. Ở nơi đây, những cơn gió cuốn theo cát bụi rong ruổi không ngừng, bào mòn đi từng chút sinh khí, từng giọt nước cuối cùng của đất và cũng tận tay xóa luôn đi mọi thứ dấu vết trên mặt đất này.

Không thể lần theo dấu chân mà tìm ra đám người kia được vì đạn pháo của lũ Akuma đã cày nát đi rất nhiều đoạn đất rồi nhưng không sao, chỉ cần những dấu chân đó còn ở đây thì chứng tỏ rằng: “Đám người kia vừa mới rời đi không lâu và không thể nào đã thoát ra xa được”. Chỉ cần có thế, là Lenalee đã có cách để tìm ra bọn họ rồi. Không thèm quan tâm đến vài nhóm Akuma nhỏ đang bị tiếng pháo hấp dẫn đến đây, Lenalee hít sâu một hơi rồi co chân cúi người, bật mạnh, cả cơ thể nhỏ nhắn bắn thẳng lên không trung. Bằng năng lực của vũ khí Innocence của mình, Lenalee tiếp tục đập vào trong không khí, thực hiện vài cú bắn mình lên cao nữa. Cho đến khi, nhà cửa bên dưới chỉ còn nhỏ như cái hộp quẹt mới tạm thời dừng lại, để cho cơ thể từ từ rơi xuống, gió tạt qua bộ chế phục đen và thổi tung hai ngoe tóc dài. Lenalee cố gắng mở to đôi mắt, tập trung tinh thần mà nhìn chăm chăm vào một phần thành phố dưới chân mình. Những ngôi nhà của Martel thực sự không cao lắm và cũng không quá đan xen, Lenalee không tin nhóm người kia có thể hoàn toàn di chuyển trong bóng tối. Từ trên cao thế này, một khi phát hiện ra bất kì chuyển động bất thường nào, cô cũng sẽ lập tức lao xuống này. Rất nhiều khả năng, nhóm người này chính là cùng một hội với những kẻ mà cô đã đấu lúc trước và đang giữ Innocence.

Dưới ánh trăng, đôi giày chiến đấu đen tuyền {Dạ Hải} phản chiếu lại một vệt ánh kim bạc trắng.

.....

Giữa sa mạc, một bóng người màu trắng đang phóng đi vun vút. Bộ áo choàng kín từ đầu đến chân, chiếc ba lô vuông đeo sau lưng và tiếng thở dốc nặng nề khó nghe. Cậu Finder Toma với cơ thể mang vết thương chưa lành.

Toma là 1 Finder, không phải là Exorcist. Không được Innocence thừa nhận, cậu không thể nào tham gia chiến đấu trực tiếp với lũ Akuma như những Thầy trừ tà. Thế nhưng, trong trận thánh chiến vĩ đại này, để có thể đối phó được với lũ Akuma, những việc cần làm cũng không chỉ có “Chiến đấu”. Những Exorcist chiến đấu, còn Finder lại thực hiện tất cả các công việc còn lại phía trước, hoặc phía sau. Công tác hậu cần, điều tra, do thám, xây dựng cơ sở tiền trạm cho đến thu dọn chiến trường, thông tin liên lạc... tất cả đều là do Finder thực hiện. Không thể đối mặt được với lũ Akuma, chỉ có duy nhất một khả năng là “Chạy”. Thế nhưng, đối với Finder thì “Chạy” cũng là một phần trong nhiệm vụ.

Toma đang chạy, chạy xa Martel mà tiến về phía một thành phố gần đó nhất. Toma chạy, nhưng không phải là đào ngũ chạy trốn chiến trường mà là đang đi thực hiện nhiệm vụ của mình. Nhiệm vụ thu hồi Innocence lần này quá khó khăn so với dự tính rồi, lũ Akuma quá đông và lợi hại, lại còn xuất hiện thêm một lực lượng bất minh đủ khả năng chống lại cả Thầy trừ tà và Akuma nữa. Mấy vị Thầy trừ tà đã ở lại đối phó với kẻ địch, không giúp gì được cho trận chiến, nhiệm vụ bây giờ của Toma là thông báo tình hình nơi này về cho tổng bộ. Bộ đàm của Toma đã hỏng rồi, cậu cũng không thể nào liên lạc được với bất kì một Finder nào khác. Có lẽ, những người đi trước cậu đều đã nằm lại cả ở nơi này. Không thể trực tiếp liên lạc, Toma đành phải chạy đến 1 thành phố gần đây nhất, sử dụng thiết bị đặc biệt kết nối thẳng vào mạng điện thoại dân dụng rồi từ đó mới thông báo được tình hình nơi này về cho tổng bộ.

Mệt. Đau đớn. Mồ hôi thấm vào trong miệng vết thương nghe xót buốt. Hai mắt đã bắt đầu mờ đi và đôi chân đang mất dần cảm giác. Cát dưới chân như càng ngày càng quện chặt vào đế giày, níu lại từng bước đi. Tốc độ thoáng chậm lại và dáng người có vẻ liêu xiêu như thể sẽ bị gió cát sa mạc quật ngã bất cứ lúc nào.

- Phốc... Hự...! – Cảm giác quá mức mệt mỏi hình như làm cho ý thức nhạt dần, trong một bước chạy, hai chân khẽ vấp vào nhau làm cho cả người lập tức mất đi thăng bằng. Toma ngã thẳng xuống đất, cơ thể lăn lông lốc theo một cùn cát dài. Cả người chết lặng đi như thân thể không còn là của mình. Mặc kệ cát nóng chảy vào trong trang phục và gió lạnh xéo qua da, hai mí mắt Toma bây giờ nặng trĩu và tiêu cự cũng mất dần đi. Dẫn đường cho các Exorcist tới nơi, hỗ trợ chiến đấu, bị thương rồi lại chạy rông rã suốt mấy tiếng đồng hồ, cái cơ thể này đã đến mức giới hạn chịu đựng của mình.

...

- Toma... Toma...! – Giữa vô vàn lạnh lẽo và bóng tối bao trùm, Toma hình như nghe thấy có người gọi tên mình, một giọng nói vô cùng thân thiết mà cậu đã từng quen thuộc.

- Toma...! Toma! – Âm thanh không dứt mà mỗi lúc càng rõ ràng, chân thực. Giữa không gian đen tối cũng lóe lên một điểm sáng màu vàng ấm áp. Rồi theo tiếng gọi, cái điểm sáng kia càng ngày càng lớn và cuối cùng bao trùm toàn bộ không gian. Không còn tối tăm, không còn lạnh lẽo nữa, Toma đã cảm giác được cơ thể của mình. Hình như, có ai đó đang túm lấy vai cậu mà lay vẩy, và tiếng gọi vẫn còn ở bên tai.

Khẽ chuyển động mí mắt cho ánh sáng lọt vào... Cũng không quá chói như cậu nghĩ. Toma thấy mình đang nằm trên một chiếc xe tải cũ kỹ chở đầy cỏ khô. Chẳng biết bây giờ đang là buổi chiều tà hay là khi sáng sớm mà bầu trời trong xanh lạ. Hơi nhíu mày, trong ánh mắt cậu xuất hiện một tia mờ mịt, một chút khó hiểu và sự ngỡ ngàng..

- Đây là...? – Giật mình, Toma lập tức ngồi bật dậy, không để ý đúng lúc đó cũng có một cái đầu nhỏ nữa từ phía trên đỉnh đầu của cậu thò xuống...

- Cróp...! Ai ui...! – Hai cái đầu cụng vào nhau một cách khốc liệt, và ngay sau đó là một giọng nữ cao vút vang lên.

Lại một lần nữa giật mình, Toma vừa đưa tay lên xoa trán, vừa vội vã quay người lại nhìn về phía phát ra âm thanh vừa rồi. Và...

Trước mắt Toma, một cô bé đang quỳ trên đồng cỏ, đầu hơi cúi và đôi bàn tay đưa lên ôm trán. Cô gái nhỏ với cái áo sơ mi trắng và bộ váy dài, mái tóc ngắn ngang vai màu vàng nhạt xõa xuống che mất đi một phần khuôn mặt. Nét sùng sốt của Toma từ trong ánh mắt lan dần đến khuôn mặt. Nhìn chăm chăm vào cô gái nhỏ một chốc, Toma bắt đầu mờ miêng, giọng có đôi phần run rẩy:

- E... Emi!? Em...? Sao em lại ở đây...?

Toma vừa nói xong thì cô gái nhỏ cũng ngẩng đầu lên nhìn cậu. Một khuôn mặt bầu bĩnh còn vương đầy nét thơ ngây trên má, vài điểm tàn nhan càng tăng thêm nét gần gũi tự nhiên hơn bình thường. Emi đứng với hình mẫu của một cô bé nhà bên đáng yêu dễ mến.

- Toma ngốc...! – Vừa mở miệng, Emi cũng vừa nhào người về phía Toma, hai nắm tay nhỏ vun lên, đánh túi bụi vào ngực, vào vai cậu.

Toma thực sự vẫn còn chưa hết sững sốt, cậu cứ thế để mặc cho cô gái nhỏ phát hỏa lên người mình.

- Toma ngốc, dám trốn việc ra đây ngủ nướng... Di Daisy bảo người ta đi tìm anh về ăn cơm đó...

- Di Daisy...? Di Daisy... Khoan...! Di Daisy vẫn còn... – Toma đưa tay ra bắt lấy hai cánh tay của Emi không cho cô bé làm loạn nữa. Vừa định mở miệng để hỏi cái gì đó thì bỗng nhiên cậu ngừng lại, thất thần nhìn vào cánh tay của mình. Đến bây giờ Toma mới để ý, bộ quần áo cậu đang mặc lúc này không còn là bộ chế phục của giáo đoàn nữa. Thậm chí cả cánh tay, cả đôi chân này cũng nhỏ hơn bình thường, bao nhiêu vết thương, vết sẹo cũng không còn trên cơ thể. “Đây...? Chẳng lẽ, mình chỉ vừa ngủ mơ thôi ư?”

- Toma ngốc! Nhanh về nào, di Daisy vẫn còn đang chờ ở nhà đó, cơm chiều cũng sắp nguội hết mất rồi! – Không thèm để ý đến biểu hiện của Toma, Emi vòng cánh tay kéo cậu ta ra khỏi xe trở về và cùng nhau bước đi trên đường.

Ngơ ngác nhìn cảnh vật yên bình quanh mình, lại nhìn cô em gái đang phồng má nắm tay mình mà kéo đi đằng trước, Toma khẽ nở một nụ cười. Nếu kia chỉ là một giấc mơ thì thật tốt, thế giới đó tràn ngập những nước mắt và đau buồn. Mặc kệ cho Emi vừa kéo mình đi vừa huyền thoại đủ thứ chuyện, Toma chỉ ngây ngốc cười, tận hưởng chút cảm giác yên bình hình như đã rất lâu rồi cậu chưa được hưởng.

- Toma ngốc, chẳng làm được việc gì. Sau này người ta xuất giá rồi, ở một mình thì biết sống sao?

- Cái gì!?! Đừng có kinh thường anh mày quá. Cô nên nhớ rằng, cô là do một tay anh nuôi lớn đấy!

- Xi...! Đây là do di Daisy nuôi chứ Toma ngốc có làm được cái gì...

- Thế không phải... Bao nhiêu lần cô gây chuyện, đều là do anh đứng ra gánh hộ... Bao nhiêu lần cô bị bắt nạt, đều là anh lôi từng đứa một ra đáp xuống kênh thoát nước trả thù hộ à?

- Xi...! Chuyện con con, ai cần Toma ngốc xía vào. Đây cũng tự giải quyết được mà...

- Thôi đi! Không biết con bé nào ra ngoài bị bắt nạt rồi lại chạy về ôm chân anh ăn vạ đây này. Cô còn bé lắm, vẫn cần anh phải bảo vệ nhiều...

Hai người vừa đi vừa trò chuyện vui đùa, những câu chuyện mang ba phần chín chắn, bảy phần ngốc nghếch của tuổi thiếu niên. Thiên không dụ dằng trên cao cùng với tiếng cười con gái giòn tan làm rộn ràng cả một con phố nhỏ dài hiu quạnh.

- Hừ! Người ta mười bốn rồi, bé đâu mà bé, sang năm là có thể lấy chồng được rồi. Mà Toma ngốc cũng mười sáu rồi, cũng phải lấy vợ, phải lo cho gia đình chứ làm sao bảo vệ người ta được mãi.

- Sao lại không được!? Dù có lớn thế nào đi chăng nữa thì trong mắt anh, cô vẫn luôn là cô em gái nhỏ cần được bảo vệ. Mai này dù có xa cách thế nào, chỉ cần có đứa nào dám bắt nạt cô là anh sẽ chạy tới đập nó xuống kênh thoát nước ngay lập tức.

- Thật?

- Thật!
- Vậy thì hứa nhé! Phải bảo vệ người ta đến hết đời!
- Ủ! Hứa! Bảo vệ đến hết đời.
- Hi hi...! Hồng tin! Phải ngoéo tay mới tin... – Emi đột ngột quay người lại, tay phải đưa về phía Toma với ngón trỏ và ngón cái hướng ra ngoài, trên môi nở một nụ cười rạng rỡ.
- Được! Ngoéo thì ngoéo. Người lớn sẽ không nuốt lời – Toma không do dự mà đưa tay ra đáp ứng.

Hai ngón tay út móc vào nhau, hai ngón tay cái áp sát. Hai bàn tay, một lớn, một nhỏ ngoéo chặt vào với nhau mà lắc qua lắc lại.

- Nhớ nhé! Phải bảo vệ đến hết đời... – Emi vừa nói vừa nở nụ cười rộn rã, đôi mi mắt cũng hơi khép, cong lên thành một hình ánh trăng lưỡi liềm – Toma ngốc còn phải bảo vệ cả cô Daisy và cửa hàng nữa đó...
- Ủ! Hứa đó! Nhất định sẽ bảo vệ đến hết đời... – Toma cũng cười, nhưng không hiểu sao trong lòng cậu cứ dâng lên một nỗi buồn vô danh.

Trong giấc mơ dài Toma vừa trải qua, cậu thấy những năm tháng yên bình bên cạnh Emi và di Daisy rất nhanh sẽ kết thúc. Có một con Akuma mò đến cửa hàng nhỏ của họ, và di Daisy cứ thế ra đi. Cậu và Emi may mắn thoát được, nhưng những năm tháng yên bình cũng mất đi từ đây. Emi tiếp tục cố gắng kinh doanh cửa hàng, duy trì tâm huyết của di Daisy lưu lại, đôi vai nhỏ bé bắt đầu phải lo toan đủ thứ. Còn cậu, nỗi đau cứ không thể nguôi ngoai, sự căm thù lũ ác ma và ám ảnh về lời hứa không thể hoàn thành cứ mãi đeo bám theo cậu. Toma đồng ý gia nhập Giáo Đoàn Đen, trở thành một Finder và tham gia vào trận thánh chiến trường kì. Những nhiệm vụ gian khổ, những vết thương cứ chất chồng.

Dù có thể sẽ không bao giờ được trực tiếp gặp lại em nữa, nhưng để có thể bảo vệ được em, đâu có phải cả đời đứng trong bóng tối, tôi vẫn sẵn lòng.

Những hình ảnh về giấc mơ dài cứ liên tục xuất hiện vu vơ trong đầu Toma, ngay cả tiếng cười giòn tan của Emi bên cạnh cũng không khiến cậu vực dậy được tâm tình. Giấc mơ đó cứ càng ngày càng trở lên chân thực khiến Toma bắt đầu cảm thấy lẫn lộn và hoài nghi chính mình.

Sắc trời càng ngày càng trong xanh và bóng hai người cứ đồ dài trên con phố hẹp. Emi như một chú chim nhỏ vừa tung tăng phía trước, vừa lúi kéo cánh tay của Toma tâm tình đang nặng trĩu phía sau.

“Phải chăng, giấc mơ kia mới là thực, còn hiện thực này chỉ là một giấc mơ phản chiếu khát vọng của mình?” Toma tự hỏi trong đầu.

“Bảo vệ em suốt đời...”

“Nếu giấc mơ kia là thực thì sẽ ra sao khi mình không trở lại...?”

“Bảo vệ em suốt đời...”

Bước ngang qua một con hẻm nhỏ, nơi đó vút bừa bãi vài tấm gương đã vỡ rạn hết. Ánh mắt đưa thoáng qua, Toma thấy bên trong đó, đứng bên cạnh Emi không phải là “Minh” của bây giờ, mà là “Minh” của giấc mơ kia – Một Toma với đầu trọc và hốc mắt sâu, với chế phục trắng dành cho Finder của giáo đoàn và với khuôn mặt quần đầy vải trắng vì đã bị hủy dung nhan trong một lần chấp hành nhiệm vụ.

Có một làn gió khẽ thổi qua hai người, Toma nhẹ nhàng buông tay để cho Emi đang tung tăng phía trước phải ngạc nhiên quay người nhìn lại.

Nhìn Emi, Toma hơi mỉm cười, miệng khẽ nói:

- Hứa đấy! Anh nhất định sẽ bảo vệ em, dù cho sinh mạng này có kết thúc, anh vẫn muốn bảo vệ em cho đến vĩnh hằng..

Hơi sùng sốt một chút, rồi Emi cũng khẽ mỉm cười đáp lại:

- Nhớ đấy nhé! Đã ngoắc tay rồi, người lớn thì không được nuốt lời...

.....

Martel.

Trăng vẫn sáng và gió lạnh vẫn rít gào.

Khuất dưới bóng đen của một khu nhà nằm san sát nhau, mấy đứa bọn thằng Thi đang cẩn thận di chuyển đội hình. Trải qua một vụ bị Akuma tập kích và tập kích Akuma, nhân số của bọn nó vẫn may mắn không bị giảm đi đứa nào, thậm chí, giữa đội hình còn gia tăng thêm một thành viên mới.

Để đảm bảo an toàn, tốc độ đội hình lại một lần nữa được giảm xuống, dù sao thì thành phần cấu tạo nên cái tiểu đội này cũng chẳng thích hợp để di chuyển với tốc độ cao. Đứa nào đứa đấy đều cẩn thận bước đi, để ý từng tí một đến mọi thứ xung quanh mình. Căng mắt ra mà nhìn, căng tai ra mà nghe, chỉ cần có một tí động tĩnh xung quanh thôi là lập tức đề phòng. Căng thẳng như thế, tập trung như thế nhưng không biết có phải là vô tình hay cố ý, đứa nào cũng phải thi thoảng lại quét ánh mắt qua chỗ thằng Thi một lần. Không phải là vì sự đẹp trai và khí chất vĩ đại như thằng Thi đang tự sừng mà là vì cái thứ nó ôm trong lòng – một con Akuma, hàng thật, giá thật, vẫn sống và còn gần như là nguyên vẹn.

Khối kim loại hình bầu dục ánh kim, to hơn quả bóng da một chút đang nằm gọn lỏn trong lòng thẳng Thi, bao nhiêu nòng súng đã thu về hết chỉ còn lại mấy mảnh vỏ giáp cứ liên tục đóng mở, biến hình vừa như thể đang đùa nghịch, lại như thể cố tình mua vui cho nó vậy.

Khác với những người bà con to lớn và dữ tợn, con Akuma này sau khi thu hết nòng súng và co người lại nhìn cũng rất dễ thương. Toàn thân bằng kim loại với lớp vỏ ngoài là những mảnh giáp có khả năng biến hình, ấn tượng của con từ một tương lai xa xôi nào đấy, rất lạ mắt và độc đáo.

Không còn nỗi sợ bị tấn công, vậy nên sau khi con Akuma trở thành đệ của thẳng Thi, ai cũng muốn sờ qua một chút: “Đánh thì nhiều chứ sờ thì được mấy bao nhiêu. Thẳng Thi cũng không keo kiệt nhưng vẫn để lại nằm ở chỗ con Akuma bước bình này. Không biết, có phải là do bản năng của chủng tộc hay không mà ngoài thẳng Thi ra, con Akuma đều tỏ ra có địch ý mãnh liệt với tất cả những người còn lại. Vậy nên, thẳng Thi không dám thả nó ra ngoài, cứ ôm vào lòng là tốt nhất.

Do hiệu ứng [Sinh mạng chia sẻ] của bản {Hợp đồng của Quý} thẳng Thi cũng hưởng lợi khá nhiều sau khi nhận con đệ này. Năng lực sửa chữa và tái tạo mạnh mẽ của sinh mạng thể cơ khí bắt đầu xuất hiện trên người nó. Mặc dù không thể bá đạo được như lũ Akuma và thời gian mới qua hơn chục phút nhưng tác dụng cũng đã thể hiện ra rõ ràng rồi. Thi thấy các vết thương trên người không còn đau nữa. Toàn bộ hai chân của nó xương đều gãy nát và rất nhiều vết rách dài xuất hiện trên cơ thịt, vết thương rất nghiêm trọng nhưng bây giờ lại không còn thấm máu ra nữa. Khi vừa nãy, cô bé Linh có tháo băng gạc ra định thay cho nó một lần nhưng kì lạ thay, các vết thương dù chưa lành nhưng đã hoàn toàn ngừng chảy máu. Và trong miệng các vết thương hở bắt đầu xuất hiện rất nhiều những mảnh tinh thể mọc ra với tốc độ vô cùng chậm, chậm nhưng nếu so với người bình thường thì đã là nhanh hơn gấp cả trăm lần.

Trải qua mấy vụ, tụi nó ngày càng cẩn trọng hơn, sự “An toàn” được đổi bằng “Thời gian” quý giá.

Sau một hồi vòng vèo tiến lên, dưới sự chỉ đường của Lala, cuối cùng thì bọn nó cũng tìm ra được một lối đi vào thành phố ngầm có thể dẫn ra được khỏi thành phố.

Nơi này là một khối kiến trúc cao hơn 10 mét, rộng và dài phải lên đến trên trăm mét có thiết kế giống như là một nhà hát cũ vậy. Lối vào thành phố ngầm ở ngay bên dưới tầng hầm của tòa nhà này.

Có thể tiến xuống lòng đất, không phải lúc nào cũng lo sợ bị lũ Akuma tấn công nữa, nhiều đứa đã khẽ thở dài một hơi. Thẳng Thi cũng vậy, thoáng buông lỏng tâm tình. Nó ra lệnh cho mọi người nhanh chóng vào trong, không nên chần chừ lâu ở chỗ này rất dễ xảy ra biến. Cả lũ cũng răm rắp nghe theo, chạy tới nơi an toàn mà, ai lại không muốn chứ.

Lối vào chính của khu nhà này đã đổ sập không biết từ bao giờ, Lala liền chỉ cho mọi người một lối hông khác có thể trực tiếp chui vào được. Thế là cả bọn lại bắt đầu khom mình, lần lượt chui qua.

Ưu tiên cho Lala và ông lão Guzol trước, sau đó sẽ là mấy đứa con gái và thẳng Thi tính là nó sẽ đi lượt gần sau cùng. Ngồi trên xe lăn nhìn mấy đứa đồng đội đang lần lượt chui vào trong lối hông lòng nó có chút yên tâm. Bỗng nhiên, một cảm giác lạnh buốt từ sống lưng truyền đến, chân tay bỗng trở nên bòn chòn không yên. Trực giác của thẳng Thi mách bảo nó có nguy hiểm gần đến, vội vàng hô hào cả bọn chui vào nhanh chóng nhưng không kịp, một bóng người đã từ trên cao hàng lâm xuống dưới...

.....

Thi ngẩng mặt lên nhìn trời, một bóng người hạ xuống đầu bọn nó với tốc độ vô cùng nhanh, chỉ kịp hét lên một câu và giương súng, bóp cò...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 54: Nổi Gió

Thế giới luôn là một nơi khắc nghiệt, và mọi sinh linh trong đó đều phải chọn cách sống cho riêng mình. Dòng chảy thời gian vô tình đẩy mọi thứ phải trôi theo nó. Và bánh xe vận mệnh kéo tất cả vào một trận chiến sinh tồn khốc liệt của đại tự nhiên.

.....

Giữa sa mạc hoang tàn hẻo lánh, thành phố Martel đã từng bị lãng quên hàng trăm năm nay đang trải qua một đêm dài rực lửa.

Những bức tường phủ bụi thời gian đêm nay đều được gột rửa bằng vô số tiếng nổ rung trời.

- Xuỵnh...! – Một con Akuma level 1 đang treo mình giữa không trung khạc ra một viên đạn pháo từ cái nòng súng dài ngoằng mọc trên cơ thể. Bên cạnh nó, hơn chục con Akuma cùng cấp khác cũng đang lần lượt thực hiện những hành động tương tự như nó.

Với lợi thế cao độ, lũ Akuma trên nền trời cứ nhiệt tình mà nã pháo thẳng xuống chiến trường.

- Xoẹttttt..... – Viên đạn xoáy tròn trong không khí rồi xé gió lao đi, để lại một cái đuôi xoắn ốc dài đằng sau nó. Viên đạn lao thẳng xuống mặt đất, lao thẳng vào một dáng người nhỏ bé đang ngồi lặng giữa chiến trường, dáng người với mái tóc xõa dài và đôi mắt nhắm nghiền không mở.

- Uỳnh...! – Viên đạn rơi xuống mặt đất, tạo ra một tiếng nổ lớn và cụm lửa khổng lồ.

Âm thanh to lớn và ánh lửa chói mắt bất chợt bùng lên rồi cũng tàn đi nhanh không kém, đằng sau làn khói bụi dần hiện rõ hình một tấm khiên bạc trắng.

Trực tiếp hứng lấy một viên đạn pháo Akuma, dù mang trên mình chỉ số sinh mạng lực vô cùng cao lại thêm cả hiệu ứng giảm 10% sát thương vật lý khi được kích hoạt của {Lá chắn cổ ngữ} thì vẫn có đôi phần không chịu nổi. Đây cũng không phải là lần đầu tiên Thủy trực tiếp chắn đạn trong trận chiến này rồi.

Dưới sự che chở của tấm khiên lớn, cả Thủy lẫn Cỏ May đều còn sống nhưng chấn động và lực va chạm chỉ bị triệt tiêu chút ít qua tấm khiên rồi cứ thế truyền trực tiếp sang người Thủy. Một ngụm máu tươi dâng lên trong cổ họng nhưng bị Thủy mạnh mẽ nuốt xuống. Cả cánh tay trái bây giờ tê dại, bả vai thì nhức buốt vô cùng.

“Bảo vệ Cỏ May” – Đó chính là nhiệm vụ hiện tại của Thủy. Hơn chục phút trước, sau khi cô ả Thầy trừ tà kia đến, quấy tung bừa bãi mọi thứ lên rồi lại bất ngờ bỏ đi, chiến cuộc nơi đây lại dần trở lại thế cân bằng vì diệu. Ba đứa thằng Minh, bé Lan và Nam điên liều mình quần chặt lấy Kanda. Đồng đội của mình với kẻ thù tiến hành cận chiến khiến cho hỏa lực bao trùm của Thủy trở nên không hiệu quả. Vậy là, Thủy dứt khoát rút ra khỏi trận chiến với Thầy trừ tà mà hướng nòng súng và lá chắn của mình lên bầu trời, đối phó với lũ Akuma đang kéo đến ngày một đông cùng với chuyên tâm bảo vệ cô nàng hoa tiêu mỏng manh của tiểu đội.

Cỏ May, đầu hơi ngẩng, tóc xõa tung và đôi mắt vẫn nhắm nghiền. Chẳng thèm để ý gì đến khói lửa mịt mù xung quanh, May vẫn thế, cứ ngồi lặng giữa chiến trường. Từ lúc cô ả Exorcist có mái tóc hai ngao kia bỏ đi đến giờ, May vẫn bảo trì y nguyên tư thế như vậy, tinh thần luôn ở trong trạng thái ki diệu, liên tục bắt lấy và đồng bộ với những bước sóng tinh thần khắp nơi quanh mình.

Không còn hiệu ứng như “Thời gian ngưng đọng” khi lần đầu tiên sử dụng lúc đánh với Lenalee, thế nhưng, chỉ cần trạng thái đồng bộ tinh thần vẫn còn là đã quá tốt rồi. Mục tiêu của Cỏ May cũng là lũ Akuma đang kéo đến ngày một đông kia.

Động tĩnh ở chiến trường này gây ra quá lớn, vậy nên, chắc chắn nó sẽ thu hút hầu hết Akuma trong cái thành phố ma này tới. Dù chỉ là Akuma level 1, thế nhưng, khi số lượng của chúng lên đến một mức nào đó thì sức tàn phá cũng sẽ vô cùng kinh hoàng. Chỉ cần hơn 30 con thôi, nếu chúng xếp thành đội hình và đồng loạt xạ kích xuống mặt đất thì đừng nghĩ đến chuyện đỡ mà là cả một vùng này sẽ lập tức bị san thành bình địa. Tuyệt đối không được phép để cho điều đó xảy ra, Cỏ May bắt đầu đồng bộ và tiến hành tinh thần công kích đối với lũ quái vật trên trời. Không cần tiêu diệt, chỉ cần tạo ra một cú sốc tinh thần đủ để làm cho đàn Akuma hỗn loạn không thể thực hiện pháo kích đồng loạt được. Thế nhưng, cự li xa và số lượng Akuma quá nhiều làm cho tinh thần lực của May cứ trôi đi nhanh chóng, về mặt tái dần và mũi bắt đầu rỉ máu cam.

- Cách... – Lại một con Akuma chuyển nòng súng, hướng về phía Cỏ May và Thủy. Đầu đạn Máu độc nhanh chóng hình thành, bên dưới đầu đạn là Hồn lực đang tích lũy dần chờ thời cơ phát nổ để đẩy đầu đạn đi. Con Akuma lạnh lùng lên đạn, vừa chuẩn bị cho một cú pháo kích mãnh liệt thì...

Nhói.

Một con đầu vô danh bỗng bùng lên trong óc, giật buốt vào đến linh hồn. Con Akuma khẽ loạng choạng, góc độ nòng súng mất hết và cơ thể thì bị rớt độ cao.

Cùng lúc đó, ở bên dưới mặt đất, Thủy cũng chống tấm khiên {Băng Sương} xuống đất, dùng cả hai tay ôm lấy cây {Hoa Tuyết 04} lúc nào cũng ở chế độ súng máy và được treo sẵn bên hông. Mặc kệ tay trái đã mất hết cảm giác, tay phải và cả hai vai đau như còn đồng nội tạng cứ vận xoắn vào nhau trong ổ bụng, Thủy hướng nòng súng lên trời, ngón tay cái gì chặt và nút bấm khai hỏa.

- Kinh kinh kinh kinh kinhhh... – Con Akuma bị công kích linh hồn và rớt độ cao hứng đạn đầu tiên, cơ thể lập tức bị hàng ngàn đầu đạn xé ra tan nát. Không dừng lại ở đó, con bão đạn còn tiếp tục úp ngược lên bầu trời.

Trong bóng đêm, vô số đầu đạn như biến thành một cái lưới lửa đỏ lòm liếm lên nền trời và liếm thẳng vào trong đàn Akuma bên trên đó. Bão đạn dày dạt lũ Akuma ra, cũng tiện tay kích nổ vô số đạn pháo khi vừa mới ra khỏi nòng làm cho chúng phát nổ giữa không trung, những quả cầu lửa cứ liên tục bùng lên như pháo hoa rồi vụt tắt.

.....

Cách chỗ Thủy và Cỏ May gần 50 mét, chiến trường của những kẻ đánh giáp lá cà.

Ba đứa Luân hồi giả, thằng Minh, bé Lan, Nam điên và một Thầy trừ tà Kanda quần lại với nhau hỗn chiến thành một đoàn.

Bộ chế phục đen Exorcist của Kanda vốn đã chẳng lành lặn gì mấy bây giờ càng trở nên tồi tệ. Vết cắt, vết xé rách và vết cháy xém khắp nơi, từ những chỗ rách có thể thấy, cái áo sơ mi bên trong đã thấm đầy sắc đỏ và ngay cả mái tóc dài của Kanda cũng đôi phần tan tác. Liên tục di chuyển, chiến đấu suốt từ đêm qua tới giờ, bao nhiêu vết thương cũ chưa lành đã lại nhận thêm nhiều vết thương mới. Cường độ chiến đấu cao cùng với những đối thủ không thể chiến thắng dễ dàng. Hình xăm {Bông sen sinh mệnh} bên ngực cũng không thể giúp Kanda mãi duy trì được lợi thế của mình.

Trong trận chiến này, năng lực trừ tà từ vũ khí Innocence của Kanda chẳng có bao nhiêu tác dụng. Những kẻ địch trước mắt này không phải là Akuma,

nhưng lại có năng lực không thua kém gì những con Akuma level 2 cả. Đứa con gái với đôi tai và cái đuôi hồ cứ ẩn hình chạy khắp khắp nơi, thi thoảng hiện ra bắn vài viên đạn hay đập một chùm sáng rồi lại lập tức biến mất chẳng để cho cậu có cơ hội phản đòn. Tên trọc đầu với ánh mắt điên cuồng hoang dại, cả chiêu thức lẫn lực tấn công chẳng ra làm sao nhưng lâu lâu lại thả ra một quả cầu khí nén có thể vỡ ra thành đủ thứ nguy hiểm vô cùng. Đáng ghét nhất là tên quyền thuật sư dùng đôi gang tay bốc lửa trước mặt. Năng lực trừ tà đã chẳng ăn thua mấy rồi, vậy mà bao nhiêu đòn tấn công vật lý của Kanda lại đều bị tên quyền thuật sư này đỡ cho bằng hết. Khả năng phòng thủ đã mạnh, khả năng công kích cũng chẳng yếu, những cú đâm rọc lửa lúc nào cũng mạnh mẽ và hiểm hóc vô cùng. Đặc biệt, điều đáng sợ trong mỗi cú đâm của tên quyền thuật sư này lại không phải là hiệu ứng đốt cháy, mà nó chính là sự chấn động trong mỗi đòn công kích. Những cú đâm nhìn qua thì rất bình thường nhưng thực ra luôn mang theo một sự chấn động kì lạ. Dù có đỡ được đòn thì cái thứ chấn động đó vẫn cứ truyền sang cơ thể, tấn công đến cấu trúc cơ bắp hoặc nội tạng bên trong. Dù mới chỉ bị dính vài đâm thôi nhưng bây giờ, Kanda vẫn còn thấy đau ê ẩm không ngừng.

Chiếm đủ bất lợi trong chiến đấu, nhưng có vẻ may mắn cho Kanda, vì đối thủ của hắn cũng chẳng hơn được chút nào.

Dưới ánh trăng tròn, đây chính là môi trường chiến đấu lí tưởng nhất cho Lan. Thể chất [Nguyệt Quang] của huyết thống tăng phúc cho em một đồng chí số cơ bản. [Nguyệt Bộ] được thi triển hoàn mĩ dưới ánh trăng khiến cho cơ thể Lan gần như trở lên vô hình. Trong khi di chuyển, các đường nét cơ thể của em cứ mờ dần đi, nhập nhòa lúc ẩn lúc hiện. [Phệ Quang] cũng điên cuồng cắn nuốt ánh trăng xung quanh, biến đổi nó thành thể lực và yêu lực để bù thêm vào cho phần liên tục bị tiêu hao do chiến đấu.

Vào kỹ năng [Nguyệt Bộ] cùng với sự linh hoạt của mình, em cứ thể chạy quần bên chân thẳng Minh, cố hết sức né tránh những đòn tấn công ập tới và phản kích ngay mỗi khi có cơ hội cho mình. Không bao giờ ham chiến, hoàn toàn là một chiêu rồi chạy thể nhưng, ở cấp độ chiến đấu này có vẻ vẫn còn hơi quá sức của em. Di chuyển và kích hoạt skill liên tục, lượng thể lực và yêu lực tiêu tốn qua từng phút từng giây là lớn vô cùng. Hầu như chưa bị đánh trúng trực tiếp một đòn nào thể nhưng, về mặt Lan bây giờ đã trắng bệch. Em cố mím chặt đôi môi và ra sức duy trì nhịp độ hô hấp hai quãng ngắn cho những trận chiến dài mà thẳng Thi dạy cho nhưng cũng không kim được mà phải liên tục há miệng ra thở dốc. Vết thương do bị đạn bắn trên lưng vì vận động mạnh cũng đã bung ra, rỉ máu. Gió đêm lạnh cắt mà mồ hôi vẫn cứ đổ ra ướt đầm, thấm cả vào những vết thương cũ, xót và đau đớn vô cùng. Bóng người em nhập nhòa, nhưng mỗi bước di chuyển đều để lại một dấu chân in màu máu.

Bé Lan đã chật vật vậy, Nam điên càng thảm. Ít nhiều gì thì em cũng có kỹ năng hỗ trợ di chuyển né tránh và phục hồi, còn có chỉ số cơ bản siêu việt người thường chứ còn Nam điên thì...

Trận chiến với con Akuma chép hình ngày hôm qua để lại khá nhiều vết thương nghiêm trọng trên cơ thể của Nam. Dù là một phần của dự án {Ma Bình}, thành viên của đại đội đặc biệt {Hắc Sắc Vũ Trang} lừng lẫy trong {Thế giới Ngầm} thế nhưng, dự án Ma Bình chỉ cho hắn năng lực, không cho thêm sức mạnh, và dù có là lính đặc công siêu cấp thì hắn vẫn chỉ là con người. Vậy mà bây giờ, Nam đang tham gia một trận chiến không dành cho con người, ít nhất là những kẻ còn trong phạm trù “Con người” đều không đủ sức tham gia.

Với cơ thể đã trọng thương, chỉ riêng việc chống chịu áp lực từ những vụ nổ do lũ Akuma pháo kích khắp nơi bên cạnh đã không dễ dàng gì rồi. Bây giờ, đồng thuốc khôi phục thể lực với gia tăng tinh thần được Minh đại ca phát cho ăn như lạc rang lại bắt đầu phát huy tác dụng phụ. Đã cắn vài viên một lúc còn chẳng ăn thua thì thôi, đằng này nó lại còn khuyến mại thêm cho vài cái hiệu ứng hay hay nữa. Ánh trăng hòa lẫn vào với khói lửa vốn đã mờ ảo, nay trong mắt Nam còn trở nên huyền diệu hơn nữa, hắn đã không thể nhìn rõ được một lúc rồi. Cơ thể thì mệt mỏi lạ thường, các bộ cơ cứ như thể là nhào hết ra và vô cùng đau nhức vậy.

Khẩu súng phóng lựu đã gãy vỡ tan nát, khẩu lục bạc thì không có thời gian thay đạn, vậy nên, mặc kệ cơ thể không nghe lời, Nam điên vẫn cứ cắn răng lao vào, quần chiến với tên Thầy thờ tà kia. Khẩu pháo không khí trên cánh tay phải cũng ngấm ngấm khởi động.

Trực diện đối đầu, Minh phải bám dính lấy Kanda, vừa hạn chế khả năng di chuyển, vừa ngăn không cho Kanda có cơ hội tấn công hai đứa đồng đội của mình. Là trung tâm của trận chiến, bao nhiêu đòn tấn công của Kanda đều rơi lên người nó. Chặt vật chống đỡ, cố gắng sống sót được đến bây giờ. Thế nhưng, giữa thẳng Minh và Kanda vẫn còn cả một khoảng cách lớn cả về sức mạnh lẫn kỹ thuật.

Mới qua hơn chục phút, bộ hắc sắc chiến bào của thẳng Minh đã in đầy vết rách, lộ ra những miếng vết thương dài bên trong. [Vi Không] cường chế cơ bắp se lại ngăn không cho máu trào ra ngoài, những vết chém chuyển màu thâm xỉ còn cơ bắp thì cứ cứng dần hết lại. Tạm thời cầm được máu thể nhưng, dù sao thì [Vi Không] cũng chỉ là một thủ pháp vận dụng cơ bắp mà thôi, nó không phải là thần kỳ. Mỗi khi cường chế khép miệng một vết thương lại, một phần cơ bắp ở chỗ đó cũng bị co cứng lại theo, tự động hạn chế thể năng của người sử dụng. Nếu số vết thương không nhiều thì không sao nhưng một khi lượng vết thương đã lên đến mức nhất định nào đó thì ảnh hưởng xấu của việc bị co cơ càng rõ rệt, cho đến khi [Vi Không] không thể duy trì được nữa thì toàn bộ thương thế sẽ cùng nhau bộc phát ra ngoài, tạo ra cú sốc lên người sử dụng.

Cả [Cấm Thuật] lẫn [Giải khóa Gen] đều không kích hoạt, cơ thể của nó đã đi đến giới hạn rồi. Bây giờ dù có liều mạng tiến vào [Cấm Thuật] một lần nữa thì nó cũng chỉ chịu được không đến 10 giây mà thôi, và với thời gian ngắn như thế, nó không chắc có thể hạ gục được kẻ địch này. Nếu có thẳng Thi để phối hợp thì còn có thể thử chứ chỉ với bé Lan và Nam điên thì thôi. 10 giây, hết thời gian đó mà không đánh bại được đối thủ là nó sẽ ngã xuống, cũng có khi là Ma hóa không chừng. 10 giây, và theo tốc độ hao tổn thể lực và sinh mạng lực như bây giờ thì cái 10 giây đó sẽ càng ngày càng ngắn lại, cho đến khi không thể tiến vào [Cấm Thuật] được nữa.

Bốn phía xung quanh, đạn pháo Akuma vẫn rơi như mưa xuống mặt đất, ép không gian chiến thuật của tất cả những kẻ tham chiến lại càng ngày càng nhỏ.

Không có không gian để di chuyển, cũng không có năng lực để tiêu diệt hoặc thoát khỏi mấy kẻ đang đeo bám này, đối với Kanda, hoàn cảnh càng ngày càng bất lợi.

Lũ điên kia thì cứ bám riết lấy không tha, dường như chúng còn chẳng thêm quan tâm đến tính mạng chính mình. Để có không gian di chuyển, bắt buộc Kanda thỉnh thoảng lại phải tung một đòn tấn công lên bầu trời. Kiếm khí trừ tà gần như vô dụng với tên quyền thuật sư trước mắt nhưng may mắn là vẫn vô cùng hiệu quả khi dùng với lũ Akuma. Mỗi một đạo kiếm khí đều dễ dàng xé đôi vài con quái vật, tạm thời trì hoãn một chút nhịp độ tấn công của

chúng để dành lấy chút không gian di chuyển cho mình.

- Đoàn... Đoàn... Đoàn... – Lẫn giữa tiếng pháo nổ của lũ Akuma, tiếng nổ phát ra từ vòi xả nhiệt trên đôi găng tay giả kim {Hỏa Liên Hoa} của thằng Minh gần như bị che lấp hoàn toàn.

- Hây... – Cùng lúc đôi găng tay phát nổ, thằng Minh cũng nhún người, giậm mạnh. Cú nhảy được cung cấp thêm động năng từ vòi xả nhiệt đẩy tốc độ bộc phát tức thời của nó lên cực đại, cơ thể như hóa thành một cái bóng lướt ngang qua không gian, lao thẳng về phía tên Thầy trừ tà chỉ cách đó có hơn hai mét. Trong khi di chuyển, nó xòe bàn tay được bọc trong vỏ giáp ra, chuyển quyền thành trảo. Khuôn ngực ưỡn ra và đôi cánh tay dang rộng cho một thế vồ.

[Hắc Hồ Quyền – Thú Vương Tập Sát]

Thu lại thanh katana sau một nhát chém kiếm khí lên trời, tên quyền thuật sư đã lao tới trước mặt. Không cần nghĩ ngợi, cơ thể đã tự phản ứng lại như một thứ bản năng. Hai chân cấp tốc co lại, Kanda cúi người cho hai hồ trảo của thằng Minh cuốn theo đầy kinh phong bóng rắt vờ lướt qua đỉnh đầu. Cùng lúc đó, mũi của thanh Mugen cũng thọc ngược từ dưới lên, một cú đâm trí mạng vào vị trí cổ họng của kẻ địch.

Minh vội ưỡn người hết cỡ ra đằng sau, lưỡi kiếm sắc lạnh đi lướt qua mặt nó và để lại một vết cứa dài trên má. Dư lực từ cú lao vào vẫn còn, thuận theo thế ưỡn người, nó tiện chân, lên gối.

Do đang thế cúi người xuống nên cú lên gối của thằng Minh vừa vọt vào đúng tâm quai hàm của hắn. Và tất cả những cú tấn công vào quai hàm đều không thể coi thường. Kanda vội vã đưa tay lên đỡ:

- Pặc...! - Lực phản chấn hất văng cả Kanda lẫn thằng Minh ra ngoài. Một khoảnh khắc không làm chủ được trọng tâm, bên cạnh Kanda đã lập tức xuất hiện hình bóng của bé Lan nhập nhòa ẩn hiện. Ngón tay nhỏ khẽ vung, ba quả cầu ánh sáng vẫn luôn dao động quanh người lập tức thoát li quỹ đạo mà bắn thẳng ra ngoài.

Biết là không có tác dụng gì nhưng Kanda vẫn vung kiếm theo bản năng. Ba quả cầu ánh sáng tự động phát nổ mà chẳng cần bị chém trúng, cả một khoảng không gian ngập tràn trong ánh sáng.

Ánh sáng mãnh liệt lóe lên, nuốt chửng lấy Kanda và cả bé Lan vào trong nó. Bùng lên đột ngột rồi tắt đi cũng nhanh không kém, không gian nhanh chóng trở lại màu sắc bình thường.

Bị cả vụ nổ ánh sáng nuốt lấy nhưng do đặc tính của kỹ năng cùng với thể chất Phệ Quang, bé Lan bình yên vô sự. Thực hiện xong đợt tấn công của mình, em vội vã thoát ra ngoài, cơ thể chỉ thoáng hiện lên trong mỗi một lần giậm chân mượn lực.

Kanda thì không được như vậy, ánh sáng hủy diệt không giết được chết hắn nhưng cũng để lại một đồng vệt bông trên người, thanh katana bóng loáng không ngờ lại xuất hiện đôi ba vết mẻ.

Bé Lan vừa thoát ra ngoài, Kanda thì chưa kịp đứng dậy, không bỏ lỡ thời cơ, Nam diên cũng phát động đợt tấn công của mình. Lao đầu về phía đối thủ để rút ngắn khoảng cách, cùng lúc đó, cánh tay phải cũng được nâng lên, đẩy mạnh.

- Xuỳnh...! – Khối cầu khí nén được tích sức khá lâu bị đẩy bay ra ngoài. Thoát khỏi tầm khống chế của Nam, khối cầu nhỏ bé lập tức nổ tung, chênh lệch áp suất vô cùng lớn gây ra sự giãn nở không khí một cách đột ngột và âm thanh như bom nổ. Ngay sau đó là...

- Xoẹt... xoẹt... xoẹt...! – Sau vụ nổ, không phải chỉ đơn giản là gây sát thương bằng sức ép không khí mà kèm theo đó là vô vàn lưỡi đao gió được hình thành. Để đảm bảo gây được sát thương lên đối thủ, Nam cố tình không định hướng cho những lưỡi đao gió nữa mà cứ để chúng bắn lung tung ra bốn phía. Ngay lập tức, chính bản thân hắn bị bao phủ bởi những lưỡi đao gió do chính mình tạo ra. Những dòng khí điên cuồng giận dữ tha hồ mà băm vằm lên cơ thể của kẻ đã từng giam cầm chúng.

Cái áo choàng tân thủ lập tức nát bươm, từng vệt hoa máu tung lên và cơ thể Nam diên thì gục xuống.

Không thảm hại như Nam diên, ngay từ khi thấy đối phương đưa tay ra, Kanda vẫn còn trong tư thế nửa quỳ đã lập tức thực hiện một cú bật lên toàn lực. Những lưỡi đao gió vô hình không thể đỡ được bằng kiếm chém xoẹt qua cơ thể. Dù đã cố gắng bật lên cao hết mức có thể nhưng Kanda vẫn dính ba nhát chém vào lưng, không chí mệnh nhưng cũng chẳng nhẹ chút nào.

Những dòng khí chẳng cuồn loạn lâu, chúng nhanh chóng trở về với vẻ dịu hiền vốn có để lại một Nam diên đã gục ngã và một Kanda vẫn đang thực hiện động tác lộn người giữa không trung.

Đối thủ đã gục những Kanda chẳng biết được là kẻ đó đã chết hay chưa, mấy tên cướp Innocence này không hiểu sao tên nào tên nấy đều sống dai hơn cả gián. Để cho chắc ăn, tốt nhất là nên bồi thêm một cú.

Cú bật người khi này đưa Kanda lên cao hơn 5 mét giữa không trung, bây giờ đang rơi xuống, hắn lập tức điều chỉnh lại tư thế của mình. Mạnh mẽ vặn mình điều chỉnh vị trí rơi vào đúng chỗ Nam diên vừa ngã, hai chân Kanda hướng xuống, cả người co lại, hai bàn tay nắm chặt lấy lưỡi kiếm giữ cho mũi kiếm hướng thẳng xuống dưới, một nhát đâm kèm theo hiệu ứng trời giáng vào kẻ đã không còn khả năng phản kháng.

- Vù...! – Gió tạt qua người, thổi tung ngược cả mái tóc dài và bộ chế phục Exorcist đã nát bươm vì chiến đấu, và lẫn trong tiếng gió, Kanda còn loáng thoáng nghe thấy một âm thanh nữa vừa vọng đến – Xích... xích... xích... xích...

Một sợi xích đỏ lờm vất ngang qua không gian, sợi xích ma pháp từ kĩ năng [Hook King] bắt nguồn từ một đồ án bên phía bụng trái của thằng Minh và phóng thẳng về phía Kanda như một ánh chớp ám màu máu.

Giữa không trung hết đường né tránh, ngay lập tức, Kanda bị sợi xích với cái móc đỏ cuốn chặt lấy và sau đó là... Thu về.

Cơ thể vẫn chưa rơi xuống đất, cú đâm vẫn chưa kịp trúng đích thì đã bị kéo đi, Kanda lập tức biến chiêu, cánh tay phải nâng lên cao quá đầu và thanh katana chuẩn bị cho một nhát bổ thẳng từ trên xuống dưới.

Không chịu yếu thế, thằng Minh cũng lập tức giậm mạnh chân, cả người bật lên trong khi sợi xích vẫn đang thu về, hai bàn tay bọc trong lớp giáp giả kim nắm lại thành quyền để sát bên eo, chuẩn bị cho một đợt tấn công vũ bão.

Ở một phía bên cạnh, bé Lan cũng đã ngừng di chuyển, để mặc cho cơ thể dần hiện rõ dưới ánh trắng. Giữ thẳng bằng bằng cả bốn chi, cái đuôi dài trắng muốt vung vẩy và chút yếu lực còn lại trong cơ thể điên cuồng vận lên, dồn cả vào kí hiệu trận pháp trên nòng súng thánh quang, giá trị “Tĩnh hóa” cho những viên đạn chuẩn bị được bắn ra từ đó.

Trong lúc bật lên, hai tròng mắt thằng Minh đã bắt đầu vương lên tơ máu, nó chuẩn bị cho [Cấm Thuật] cho đợt tấn công có lẽ là cuối cùng này.

Dưới ánh trắng bạc trắng, hai bóng người màu đen sắp sửa lao vào nhau thì..

- Ingggg...! – Một âm thanh inh tai bất ngờ bùng nổ, cái thứ âm thanh tần số cao có sức xuyên thấu vô cùng mạnh bỗng nhiên tràn lan khắp chiến trường, đập vào màng nhĩ của tất cả những kẻ còn đang tham chiến.

Tinh thần lực vốn đã thấp, lại hao tổn quá độ do lạm dụng trạng thái [Giải khóa Gen], ngay khi âm thanh đó ập đến, hai mắt thằng Minh lập tức tối xảm lại, mất đi tri giác, sợi xích ma pháp cũng theo đó mà vỡ vụn ra thành vô vàn mảnh nhỏ rồi nhanh chóng tiêu tán trong không khí.

Bé Lan cũng bị chấn cho đôi mắt mờ đi, hai lỗ tai thì rì rầm. Chẳng thể thấy rõ cái gì, em chỉ cố gắng nhận ra được, hai cái bóng màu đen sắp sửa lao vào nhau trước mặt mình đột ngột mất độ cao và rơi xuống đất theo sự biến mất của sợi xích ma pháp đỏ lờm.

Không biết là có phải do âm thanh cao tần đã cướp mất thính giác hay không mà hình như, chiến trường vốn luôn tràn ngập âm thanh chiến đấu và tiếng đi đùng pháo nổ thoáng chốc trở lên yên tĩnh lạ thường.

Mấy đứa Luân hồi giả đều đã gục xuống, Kanda cũng gục xuống và ngay sau đó, hàng loạt những con Akuma level 1 cũng bắt đầu mất độ cao mà rơi xuống mặt đất này.

Thiên không bỗng nhiên trở lên thoáng đãng và ánh trắng chỉ còn chiếu rõ lên một bóng người. Một bóng người mảnh mai đứng trên một cái bục tròn như được ghép lại bằng vô số bánh răng cơ lừng giữa trời đang từ từ hạ xuống chiến trường.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 55: Dòng Chảy Của Thế Giới Ngầm

Giáo Đoàn Đen, một pháo đài được kiến tạo trên đỉnh núi đá cheo leo, gần như cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Sự tồn tại của Giáo Đoàn Đen là một điều bí mật đối với những người bình thường của thế giới, lũ Akuma cũng vậy. Bằng mọi cách, những người cầm quyền luôn cố gắng che dấu đi mọi sự kiện liên quan đến những thế lực siêu nhiên này. Trận chiến này chỉ được phép diễn ra trong phần tối của bánh xe lịch sử. Con người là vậy, đứng trước một thực thể có sức mạnh siêu việt, không thể chống trả, bỏ trốn cũng không, lúc đó sẽ là khủng hoảng, sẽ là hỗn loạn và sẽ là một thứ còn đáng sợ hơn cả thiên tai...

...nhân họa.

Ánh trắng công bằng với tất cả mọi sinh linh dưới mặt đất này, và nơi đây cũng vậy. Pháo đài đen tằm mình dưới ánh sáng bạc dịu hiền. Những con golem được tạo hình với đôi cánh roi cứ kết thành từng đàn chao lượn xung quanh.

Trong một căn phòng mái vòm hình tròn cao và rộng lớn, trần nhà, cửa sổ và các bức vách đều được trang trí bằng họa tiết tôn giáo, miêu tả về những câu chuyện của Chúa và các thiên thần. Mười ba ô cửa sổ cao và hẹp tỏa đều ra bốn phía, trước mỗi ô cửa sổ là một bóng người phủ trong áo choàng dài đứng lặng lẽ sau mười ba cái bàn cao ngang ngực. Ánh sáng từ bên ngoài hắt vào, tạo ra mười ba cái bóng trắng trải dài trên nền nhà và hội tụ vào trung tâm căn phòng, những cái bóng in hình của hoa văn thánh giá. Giữa phòng, điểm của những cái bóng giao vào nhau, nơi đó còn có một người nữa đang lặng lẽ.

Trưởng phòng Komui, trưởng phòng nghiên cứu phát triển vũ khí của Giáo Đoàn Đen và cũng là người phân công, giao nhiệm vụ cho các Finder và cả Exorcist. Đứng ở trung tâm sảnh vòm, ánh trắng bạc từ bốn phía hắt vào, chiếu lên bộ chế phục màu trắng phẳng phiu, cơ thể đứng thẳng với chiếc mũ

nồi ôm ngang ngực. Dưới cặp kính cận gọng vuông, đôi mắt vẫn thi thoảng lóe lên một tia trí tuệ.

- Komui... – Một trong mười ba bóng người lên tiếng, âm thanh già nua không lớn nhưng ở trong không gian dạng vòm cứ dội đi dội lại tạo ra một chuỗi dư âm chất chồng – Chúng ta đã nhận được báo cáo khẩn cấp của nhiệm vụ thu hồi Innocence lần này... - Giọng nói hơi dừng lại, cho không gian một thoáng tĩnh lặng bất ngờ - Hơn ba mươi Finder đã hi sinh... Hơn ba mươi con chiên của Chúa đã ngã xuống vùng đất bị bỏ rơi đó rồi. Exorcist hiện tại vẫn chưa có thương vong nhưng cũng vô cùng chật vật...

- Vâng... – Trước những bóng người này, Komui cũng chỉ có thể khẽ cúi đầu.

- Lũ Akuma đã quá lộng hành! Bầy tôi của Chúa sẽ quét sạch hết bè lũ ác quỷ ra khỏi mặt đất này... – Một bóng người khác lên tiếng.

- Lũ tay sai của tên Bá Tước. Những mảnh Innocence cũng bị chúng nhìn chăm chăm vào... – Lại là một giọng nói khác – ...và lần này còn cả một “Lực lượng bất minh” nữa tham gia vào tranh đoạt.

- Lực lượng bất minh... Lực lượng bất minh... Những kẻ đủ sức chống lại cả Akuma lẫn Exorcist. Những kẻ không đứng về phía Chúa hay quỷ dữ.

- Hàng trăm năm qua, chúng ta đã cố gắng để đạt được một sự cân bằng tương đối với tên Bá Tước, nhưng bây giờ “Chúng” xuất hiện. “Chúng” là nhân tố bất ổn trong trận Thánh chiến này.

- “Chúng” có hứng thú với Innocence – Hi vọng và cội nguồn sức mạnh của chúng ta.

- Phải hạn chế tối đa ảnh hưởng xấu của nhân tố bất ổn đối với Giáo đoàn trong trận chiến này. Trưởng phòng Komui, chúng ta chấp nhận “Lệnh tăng viện”, cho phép người được thỉnh cầu một trong những Đại pháp sư viện trợ cho chiến dịch lần này...

- Hãy quét sạch lũ Ác ma, thu hồi mảnh Innocence và thử tiếp xúc với “Lực lượng bất minh” mới xuất hiện, cố gắng đem “Chúng” đến với phước lành của Chúa, hoặc là tiêu diệt tận gốc nếu phải đối đầu.

- Vâng... – Khẽ cúi đầu, Komui lùi ra khỏi trung tâm của căn phòng, cơ thể chìm dần vào trong bóng tối chỉ còn có âm thanh là vẫn vang vọng trong không gian hình vòm

...

Một nơi nào đó trên mảnh đất ngập tràn ánh trắng, giữa cánh rừng thưa trơ trụi lá, một nhà thờ đồ sộ đứng trơ trọi với hoang sơ.

Không biết số phận của những con chiên bây giờ ra sao, cha xứ như thế nào, chỉ còn dấu ấn thời gian hình hằn lên từng góc ngách. Hàng rào thô sơ quanh nhà thờ nay chỉ còn là vài cọc gỗ, những ô cửa sổ cao trang nghiêm đã vỡ nát. Bờ tường và những bức bích họa về Chúa cũng bị phong sương phai mờ.

Khắp nơi là dấu tích của sự tàn phá, hầu như mọi thứ đã đổ sập chỉ còn lại một chút công trình.

Trong thánh đường đã nát tan gần hết, có một bóng người đứng lặng lẽ cúi đầu. Hình như, trong không gian đang khẽ ngân nga một giai điệu thánh ca nào đó, ánh trắng từ trên mái vòm xơ xác chiếu xuống, phủ lên bóng người cúi đầu trước cây thánh giá đã gãy đổ liêu xiêu.

Đằng sau lưng của bóng người đó, ngọn ngọn trên nền đất là xác của lũ Akuma đã chất lên thành một đống, máu độc vương vãi khắp nơi. Dường như chẳng thèm quan tâm đến hoàn cảnh, bóng người vẫn đứng đó cúi đầu như xưng tội, như tiếc thương cho những linh hồn lạc lối. Người đó mặc chế phục đen của Giáo Đoàn và còn mang theo một con khi trắng ngời vắt vẻo trên vai.

- Xoẹt... – Tiếng rít gió nhẹ vang lên, một bóng trắng như đột ngột hiện lên ngay đằng sau người nọ.

- Phốc... – Không một chút ngập ngừng, cái bóng trắng mới xuất hiện lập tức quỳ một chân xuống, cúi đầu hướng về phía bóng người mặc đồ đen – Thưa Ngài... Có thỉnh cầu từ bộ tổng chỉ huy Giáo Đoàn Đen...

- Có chuyện gì vậy? – Không quay đầu lại, người mặc đồ đen chỉ hơi ngẩng đầu lên và hỏi.

- Thưa ngài, là nhiệm vụ tiếp viện và đối phó với lực lượng bất minh.

- Vậy ư?

- Vâng, thưa ngài. Tình hình đang vô cùng cấp bách, thỉnh cầu ngài hãy lập tức lên đường... Đại pháp sư Cloud Nine.

...

Ở một thành phố nào đó, dưới ánh trắng, một bóng trắng tròn xoe cùng với một cây ô đang chạy nhảy tung tăng qua các nóc nhà san sát. Bóng trắng như một quả cầu thịt trong bộ đồ quý tộc còn cây ô thì trên chóp được trang trí bởi một cái đầu quý điều khắc từ bí ngô nhỏ. Lần trong tiếng cười hi ha ngả nghiêng của Bá Tước, là âm thanh gấp gáp của quả bí ngô:

- Ngài Bá Tước... Ngài Bá Tước... Có chuyện rồi...!

- Hi hi hi... Có gì mà hốt hoảng vậy?...
- Martel... Thành phố Martel... Chỗ đó có chuyện rồi...!
- Ô ô...! Chuyện gì vậy nhỉ? Lại là lũ Exorcist phá đám nữa sao? Ta nhớ rõ là có gửi đi cả vài tên level 2 rồi cơ mà...?
- Không phải là lũ thầy trừ tà, có 1 bọn mới xuất hiện, không phải thầy trừ tà, lũ akuma ngài phải đi đã bị giết gần hết rồi, bị giết gần hết rồi!
- Ô là la... thật là ngoài dự đoán đó á...
- Ngài phải làm gì đi chứ, lũ thầy trừ tà sẽ lấy được mảnh innocence mất!
- Thôi...! Bảo loz... đi đi, ta vừa tìm được thú vui ở nơi này, ta sẽ ở lại đây 1 thời gian...

.....

Trên bầu trời Martel, những con Akuma vẫn chiếm lĩnh không phận này đều thi nhau rơi sạch, thiên không bỗng nhiên thoáng đảng vô cùng.

Âm thanh bất ngờ vừa rồi như một vụ nổ siêu âm, xuyên thấu qua màng nhĩ mà chấn cho một đám người bên dưới choáng váng hết cả đi.

Với điểm sinh mệnh lực khổng lồ, Thủy là người đầu tiên vùng mình tỉnh dậy. Thế giới trong mắt lờ mờ không rõ như bị phủ lên một lớp sương mờ, thế nhưng, thị giác cũng khôi phục lại rất nhanh và cô thấy một thứ quái dị đang hạ dần xuống chiến trường.

Như một cỗ máy phức tạp, thiết bị hình tròn được tạo thành bởi vô số bánh răng ghép vào với nhau đang vừa xoay tròn vừa hạ thấp độ cao. Một hình tròn dẹt với đường kính không đến một sải tay, bên trên còn chờ theo một thứ nữa. Một thân trụ cơ khí với một đồng bánh răng và pitong lộ rõ ra ngoài như được đính cố định vào giữa thiết bị bay bánh răng. Thân trụ cơ khí cao hơn một mét và bắt tiếp lên trên nữa là một thứ giống như phần thân trên của con người. Khuôn mặt như búp bê, mái tóc đen dài xoải tung xuống thất lưng, bờ vai mảnh bên trên khuôn ngực đầy và kết thúc bởi một cái eo tinh tế bắt trực tiếp vào phần thân trụ cơ khí bên dưới. Gần như là tạo hình hoàn mỹ của một người con gái thể nhưng, mỗi một chi tiết đều tràn ngập hơi thở của cơ khí. Những mạch chuyển động và ống dẫn trôi ra khắp nơi, khuôn ngực và một bên bờ vai bị bọc trong lớp kim loại xếp chồng và giữa các phần cơ thể vẫn tồn tại một thứ khớp nối nhìn rõ mồn một.

Lơ lửng xung quanh người con quái còn có ba khối hộp đen chậm rãi quay vòng.

Trên phần thân trụ, vị trí có thể là “Hông” của cỗ máy vừa xuất hiện là một thứ giống như là mặt nạ vô cảm gắn vào.

“Akuma...!” Danh từ đầu tiên xuất hiện trong đầu của Thủy khi nhìn thấy cái mặt nạ đó. Không chút do dự, {Hoa Tuyết 04} lập tức được xóc lên, chĩa thẳng về phía con quái vật và... Bóp cò.

Con Akuma không phải bị mù và tất nhiên, nó cũng tuyệt đối không đứng yên chịu trận. Một khoảnh khắc trước khi Thủy kịp bóp cò, khuôn mặt búp bê của nó khẽ quay ra, cái miệng hơi mở và:

- Ingggg... – Lại một âm thanh cao tăng nữa bùng nổ ngay trước khi tiếng súng vang lên.

Màng nhĩ một lần nữa đau buốt, mọi thứ cũng lập tức nhòe đi trong mắt Thủy, hình ảnh con Akuma từ một liên phân ra thành bốn. Ngón tay vẫn xiết cò, bão đạn từ nòng súng khạc ra ập về phía con Akuma thể nhưng, vô vàn viên đạn đều bay đi linh tinh cả. Ngẫu nhiên có vài đầu đạn găm được vào cơ thể con quái vật thì cũng chẳng thấm vào đâu, sinh mạng Akuma vốn miễn nhiễm với sát thương thuần vật lý.

Cũng chẳng để cho Thủy bắn loạn vì trong đám đạn lạc kia có cả đạn thánh, con Akuma quay người về phía Thủy, cánh tay trái đưa sang ngang người và... Nắm.

- Bùng...! – Theo động tác nắm chặt vào hư không của con Akuma, một trong ba khối hộp màu đen vẫn lơ lửng quanh người nó đột nhiên chấn động. Lần này là âm Bass nổ bùng.

Cảm giác như lồng ngực trở thành một cái trống và bị dùi nện mạnh, hai lá phổi như bị một sức ép vô hình đập vào, Thủy lập tức học ra một ngụm máu, cơ thể bật ngửa về phía sau ngã xuống nền đá vụn. Tiếng súng im bật nhưng âm Bass vẫn còn hơi vang vọng.

Bục bánh răng dưới chân con Akuma khẽ chuyển động, đưa nó tiến về phía Thủy, cánh tay phải giơ lên cho ba khối hộp tụ tập lại cùng một chỗ. Nếu đạt đến một mức độ nhất định nào đó, sóng chấn động của âm thanh hoàn toàn có thể giết người.

Thủy vẫn chưa thể gượng dậy được trong khi con Akuma đã tiến tới gần. Hai mắt Thủy vẫn mở nhưng không hề có tiêu cự, đôi con ngươi mờ mịt phản chiếu hình ba khối hộp đang phóng đại lên dần và...

- Đoang...! – Tiếng súng bất chợt vang lên, một đầu đạn xé toạc không khí mà đâm vào đằng sau gáy con Akuma, không xuyên thủng được cản cổ mảnh nhưng cũng để lại một cái lỗ to như đầu ngón tay cái ở đó. Không lập tức tự lành lại như bình thường, miệng vết thương bắt đầu vỡ ra, những mảnh kim loại xung quang chậm rãi phân rã.

- Aaaa...! - Đối với con Akuma, đó không chỉ là tổn thương cơ thể mà còn là một nỗi đau thấu đến tận linh hồn. Không thèm quan tâm đến kẻ thù đã ngã gục, nó lập tức quay người về phía thứ vừa mới tấn công mình, tiếng hét cao tần một lần nữa trùng kích vào thính giác của mọi sinh vật chung quanh và lũ

Akuma level 1 mới hơi gương dậy lại cùng nhau ngã gục.

Cần răng, cố gắng chống đỡ cơ thể bằng cả bốn chi, bé Lan run rẩy hướng nòng súng trên chóp đuôi về phía con quái vật. Mặc kệ hai tai đã ù đi và đôi mắt đã không nhìn rõ, chống chịu con đau buốt đầu bởi xung kích âm thanh, miệng em khẽ phát ra một tiếng gầm gừ và ba khối cầu ánh sáng khó khăn hội tụ cạnh người.

Cách đó không xa, Kanda cũng vừa vùng dậy. Vùng kiếm xé đôi một con Akuma level 1 nằm cản đường, hất hết lớn như muốn át đi âm thanh cao tần đáng ghét rồi điên cuồng lao về phía con ác ma.

Lí trí chỉ còn lại mơ hồ, nhưng thẳng Minh cũng vùng dậy theo bản năng. Lạm dụng {Giải khóa Gen}, đôi mắt bây giờ đã không còn nhìn được nữa nhưng nó không quan tâm, với một nguồn phát ra chấn động lớn thế này thì không cần nhìn nó cũng xác định được vị trí của kẻ thù.

Có vẻ như bị tập kích bất ngờ, khuôn mặt búp bê của con Akuma chẳng hiện nên một nét biểu cảm, nó lạnh lùng vùng tay:

- Bùnggggg!!!! – Cả ba khối hộp lập tức tụ lại trên đỉnh đầu còn quái vật rồi cùng nhau chấn động. Âm Bass kinh hoàng lập tức chấn bay thẳng Minh ra ngoài. Kanda cũng bị chấn cho choáng váng, trước mắt tối sầm lại và cơ thể đổ nhào về phía trước. Ba khối cầu ánh sáng của bé Lan mới hơi tụ lại lập tức bị đánh tan vào không khí.

Sức mạnh áp đảo gần như tuyệt đối. Thế nhưng, hình như con Akuma không thể sử dụng liên tục được đòn này, ba khối hộp không chấn động thêm một lần nữa để hoàn toàn tiêu diệt kẻ thù mà lại tản ra lơ lửng quanh cơ thể con quái.

- Laaaa...! – Mở miệng, âm thanh cao tần tiếp tục buông xuống, áp chế toàn bộ chiến trường.

Kanda liên tục gương dậy, nhưng âm thanh tra tấn tinh thần làm cho các giác quan mất sạch, ý chí sắt đá cũng bị đánh cho tan vỡ dần. Không còn ý chí chống đỡ, cơ thể bắt đầu xuất hiện vô số phản ứng bất lợi, nội tạng cứ quặn lên từng đợt và cơ bắp thì tê nhừ. “Phản công...! Phản công...! Phản công...!” Kêu gào lên với chính mình, Kanda đang ép cơ thể phải đứng lên một lần nữa. “Chỉ cần một lần phản công...!” với cự li này, chỉ cần một lần phản công, chỉ cần một lần vùng kiếm hất cũng có thể tiêu diệt được con ác ma. “Phản công...”

Âm thanh cao tần vẫn liên miên không dứt, ép chết xuống chiến trường. Không cho bất kì kẻ nào có cơ hội phản công, ba khối hộp đen đã dần tụ lại trên đỉnh đầu con ác ma, chuẩn bị cho một đợt chấn động đồng bộ kết thúc dứt điểm trận chiến này.

.....

Cả chiến trường ngã gục dưới chân một con Akuma. Vũ khí dạng âm thanh không tha cho bất kì kẻ nào, kể cả kẻ thù hay đồng loại. Chỉ cần có khả năng tư duy và thực thể với một trung khu thần kinh hoàn thiện đều trở thành nạn nhân của dạng vũ khí này.

Khắp nơi trên mặt đất, là hàng chục con Akuma level 1 đang run rẩy, cấu trúc cơ thể đã bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ. Gần trung tâm của chiến trường hơn, là mấy đứa Luân hồi già, đứa thì gục hẳn, đứa thì cố gắng chống chịu, đứa thì muốn vùng dậy phản công.

Con Akuma như khinh thường hết thảy, bực bành răng khể chuyển động đưa cơ thể nó từ từ trôi gần sát với mặt đất hoang tàn. Ba khối hộp đã chuẩn bị cho chấn động đồng bộ xong, âm thanh cao tần áp chế chưa bao giờ kết thúc. Con Akuma vẫn khể trôi lòng vòng như thế, không thèm để ý đến những thứ dưới chân mình. Và vô tình, nó trôi đến chỗ Nam điện đã ngã xuống.

Sử dụng chiêu thức có tính chất tự sát, cơ thể Nam vốn đã trọng thương lập tức nát burom ra như một mảnh vải rách mà gục đổ xuống chiến trường. Dù thẳng Minh kịp thời [Hook King] cứu thoát khỏi một kiếm trí mệnh sau cùng thế nhưng cũng chỉ giúp hất kéo dài được chút hơi tàn.

Nằm gục dưới đất như một xác chết, ý thức đã mất từ lâu, cơ thể hoàn toàn không phản ứng gì với mọi tác động xung quanh. Toàn bộ các dấu hiệu sống của Nam điện đang theo lượng máu mất đi mà giảm xuống không ngừng, sinh mạng đã đi dần đến hồi kết. Nếu là một người bình thường hoặc bất kì ai khác thì tất nhiên, sinh mệnh cơ thể mà lặng lẽ mất đi trên cõi đời. Thế nhưng, Nam điện lại khác. Thân là một thành viên của lực lượng quân đội đặc biệt “Hắc Sắc Vũ Trang”, một sản phẩm của dự án “Ma Bình” trong “Kế hoạch tạo Thần”, cơ thể của hắn chính là vô giá, là tuyệt mật quân sự, là tài sản quốc gia, dù có hi sinh cũng không được phép lưu lại cho kẻ địch. Vậy nên, toàn bộ sản phẩm của dự án “Ma Bình” đều được cài đặt thêm một thứ nữa vào cơ thể: “Quy trình tự hủy cấp A” – khi dấu hiệu sống giảm xuống đến mức thấp nhất tự động kích hoạt quy trình tự hủy, cưỡng chế vận dụng toàn bộ nguồn năng lượng còn sót lại tiến hành công kích đặc thù có tính đại phá hoại không kiểm soát đối với bản thể và môi trường xung quanh.

Trong cơ thể bất động của Nam điện, một dòng lệnh được lặng yên kích hoạt:

“Kích hoạt quy trình tự hủy cấp A”

“Tái khởi động vũ khí đặc thù {Mắt Bão} phiên bản 6”

“Năng lượng tồn trữ thiếu hụt nghiêm trọng, bắt đầu tiến trình đốt cháy tế bào cấp độ 3*”

Một dòng kí hiệu như mã vạch được xăm vào tay phải của Nam điện bỗng nhiên hơi lóe sáng. Rồi rất nhanh sau đó, cái thứ ánh sáng như có như không đó lan ra toàn bộ các dòng mã vạch khác. Cả cơ thể vẫn nằm im bất động của Nam cũng khẽ giật lên như có dòng điện chạy qua người.

- Xiết... – Không hề có sự điều khiển của thần kinh trung ương, bàn tay phải của hắn cũng tự động nắm lại rồi khẽ mở ra tạo thành tư thế áp súc không khí. Những hạt bụi vẫn dập dờn trong không gian lập tức như bị một thứ gì đó dẫn dắt mà hội tụ lại thành dòng sau đó bị cuốn về phía mu bàn tay của hắn, một khối cầu nho nhỏ bạc trắng với những dòng khí nhộn nhạo bên trong lớn lên trong lòng bàn tay. Tất cả diễn ra trong yên lặng và con Akuma đã

trôi đến đỉnh đầu.

“Tích trữ năng lượng hoàn tất, đủ khả năng để kích hoạt {Mắt Bão}. Lập tức bắt đầu quy trình tự hủy cấp A”.

- Xóc... – Như bị một dòng điện vô cùng lớn giật qua người, cơ thể của Nam diễn đột ngột vùng lên, nhào về phía nguồn phát ra kích thích lớn nhất – con Akuma vừa trôi tới nơi.

Kỉ niệm p100 của KDL nên nhóm bonus thêm hình cuối chương nhé

.....

*Cơ thể tự đốt cháy tế bào để sản sinh ra năng lượng khẩn cấp:

Cấp độ 1: đốt mô mỡ

Cấp độ 2: đốt mô cơ

Cấp độ 3: đốt mô tạng

Cấp độ 4: đốt mô xương

Cấp độ 5: đốt mô thần kinh

*****

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 56: Cầm Thủ - Gánh Nặng Mà Chúng Tộc Phải Mang

Bị tập kích bất ngờ, chuỗi âm thanh cao tần của con Akuma khẽ gián đoạn trong thoáng chốc, một nét sững sốt lướt qua khuôn mặt búp bê nhưng lập tức biến mất ngay, những khối hộp đen đã sẵn sàng chấn động rồi.

Nhìn cánh tay mang theo bão táp chụp xuống đầu, con Akuma bình tĩnh kéo ba khối hộp chắn trước mặt mình. Chấn động đồng bộ ngoài công kích âm thanh còn mang theo một đợt sóng cơ học không thể coi thường. Ở cự li gần, nó dễ dàng ép vỡ cơ bắp hoặc giập nát hoàn toàn nội tạng của một người bình thường. Tinh thần lực liên kết chặt chẽ với ba khối hộp vốn là một phần cơ thể, chấn động đồng bộ vừa chuẩn bị phát ra thì...

- Nhói...! – Một cơn đau đầu kì lạ bỗng nhiên xuất hiện, giật buốt vào trong tận linh hồn. Cách đó không xa, Cỏ May đã ngồi dậy từ khi nào, đôi mắt tròng lớn nhìn chăm chăm vào con Akuma, máu tươi trào qua hốc mắt và ở phía đuôi mắt, vô số mạch máu hằn lên rõ nét. Chúng khẽ ngo ngoáy như những con rết, leo qua huyết thái dương và chạy ngược về phía sau đầu. Biểu hiện của trạng thái [Giải khóa Gen] mức độ 1.

Liên kết tinh thần sụp đổ, chấn động đồng bộ lập tức thất bại. Con Akuma không có thời gian đi tìm hiểu nguyên nhân của cơn đau đầu, cánh tay của Nam diễn đã hạ xuống gần trước mặt. Vội vàng kết nối lại với ba khối hộp và...

- Bùngggg... – Một âm Bass kíp thời bùng nổ trong không gian, con Akuma thành công kích hoạt một trong ba khối hộp. Sóng chấn động ép cho mớ trang phục đã rách nát của Nam diễn bay ngược về đằng sau, máu từ những miệng vết thương chưa bao giờ ngừng chảy cũng lập tức hóa thành vô số hạt bụi mà cuốn lên mù mịt.

Cơ thể Nam diễn bị trì hoãn trong thoáng chốc, nhưng tác dụng công kích tinh thần và tổn thương não bộ của âm thanh không hề ảnh hưởng được đến kẻ đã mất đi ý thức. Dư lực vẫn còn, Nam diễn vẫn lao vào và cánh tay mang theo khối cầu khí nén vẫn chụp xuống đầu con Akuma như cũ. Bệ bảnh rãnh dưới chân con Akuma cấp tốc di chuyển, cố gắng đưa nó lùi về phía sau. Con đau đầu vẫn còn như cũ, con Akuma cố gắng kết nối được với một khối hộp tiếp theo. Kích hoạt không đo dục:

- Bùngggg... – Một âm Bass nữa mang theo sóng chấn động bùng nổ. Giữa không trung, cơ thể Nam diễn lại một lần nữa trì hoãn lại, khối cầu khí nén trong lòng bàn tay phải đang đẩy về phía trước kịch liệt giao động như muốn thoát ra ngoài.

- Bùngggg... – Khối hộp cuối cùng chấn động, âm Bass cuối cùng vang lên, con Akuma cũng vừa kịp rời khỏi cự li sai tay vỗ xuống của Nam diễn.

Động năng lao vào tiêu hao hết, năng lượng của cơ thể cũng đã bị thiêu đốt hoàn toàn, khối khí nén trong lòng bàn tay Nam diễn lập tức mất đi không chế mà bắt đầu bành trướng. Vô vàn lưỡi đao gió được sinh ra, chém loạn về bốn phía. Thứ đầu tiên bị cắt nát chính là cánh tay đã sinh ra nó, ngay tiếp theo là cơ thể của Nam diễn cũng chung số phận. Con Akuma ở ngay bên cạnh cũng bị những lưỡi đao gió liếm vào, để lại từng vết rạch nông sâu khác

nhau trên cơ thể con ác ma cơ khí.

Những lưỡi dao gió không mang sát thương linh hồn hầu như chẳng thể làm được gì con Akuma, vài vết thương đều tự động lành lại với một tốc độ nhanh trông thấy. Con quái vật quay người, nhìn thẳng vào Cỏ May, kẻ mà nó cho là nguyên nhân của con đau đầu khó chịu này. Con Akuma giơ tay, ba khối hộp khẽ chuyển động, tập hợp lại cùng một chỗ và...

- Xoẹt...! – Một thứ âm thanh sắc bén vang lên, nghe như thể lưỡi kiếm vừa cắt qua cái gì đó. Cùng lúc đó, một bóng người cũng xuất hiện trước mặt con Akuma, cơ thể vẫn còn bảo trì tư thế phòng vệ phía trước, lưỡi kiếm chưa kịp thu về nhỏ xuống một giọt máu đen.

Trong ánh mắt ngỡ ngàng của con Akuma, bóng người đó hơi lao đảo, phải chống thanh kiếm xuống đất để giữ lấy thăng bằng, còn nó thì không cảm thấy được nửa người bên dưới.

- A...! – Khẽ a lên một câu, nhưng không còn là âm thanh cao tần áp chế nữa, từ cái eo tinh tế của con Akuma xuất hiện một vết chém chéo phẳng lì, hai phần cơ thể không tự chủ được mà bắt đầu đổ xuống.

Bị chém ngang thân nhưng ý thức chưa hoàn toàn mất hết, con Akuma cố gắng vung tay, ba khối hộp khẽ rung cho đột chấn động đồng bộ cuối cùng. Tinh thần đã liên kết, bàn tay vừa định xiết lại để chính thức phát động công kích thì:

- Đoàng...! – Một tiếng nổ vang lên ngay bên tai con ác ma cơ khí, và nó thấy, hình như có thứ gì đó vừa suýt qua ánh mắt, sau đó, cánh tay đang giơ lên của nó lập tức cụt mất một đoạn dài. Không để cho con Akuma có thời gian kịp tư duy, hàng loạt tiếng nổ đã vang lên ngay sau đó.

[Tứ linh thức – Thanh Long loạn chảo]

Thằng Minh không biết đã vùng dậy từ khi nào, môi mím chặt và đôi mắt không hề mở. Nó đứng ép sát vào sau lưng con Akuma, hai tay xò ra thành chảo, kết hợp với vòi xả nhiệt mà vò tới tấp xuống phần thân trên đã rời ra khỏi cơ thể của con ác ma cơ khí. Cơ thể tàn khuyết lập tức tan nát trước hàng loạt cú vò, còn lại cái đầu thì bị nó trực tiếp tùm lấy mà lôi về. Phần thân trụ trợ trợ gần trên bực bành rỗng nhào, ba khối hộp cũng lập tức vô hồn rơi xuống đất.

.....

Từ trên trời cao, Lenalee như một chiến thiên sứ mà trực tiếp giáng lâm xuống đầu kẻ thù.

Không kích, luôn mang theo sức phá hoại lớn phi thường và nhất là những đòn tấn công từ một vị trí cao như vậy, dù không trúng đích thì sóng xung kích lan ra cũng gây ra sát thương không hề nhỏ.

Cơ thể tự do rơi xuống từ giữa nền trời, những dòng khí lướt qua người mà bay ngược lên trên, ánh trăng phản chiếu lên đôi giày Dạ Hải như vạch ra một đường bạc trắng trong không gian. Tốc độ rơi của Lenalee càng ngày càng nhanh, đồng nghĩa với nó là lực phá hoại cũng càng ngày càng lớn. Nếu cứ như vậy mà rơi xuống đất thì sức công phá sẽ chẳng thua gì một viên đạn pháo cả.

Mái tóc hai ngoe bị tốc ngược lên trên và tiếng gió rít ào ào qua tai. Cái lạnh của gió đêm sa mạc tạt vào mặt làm tỉnh vô số sợi dây thần kinh cảm giác. Mặc kệ gió lạnh và những hạt bụi cát lẫn bên trong, Lenalee vẫn kiên trì mở lớn đôi mắt, nhìn chần chú vào đám người bên dưới kia, những kẻ sẽ trở thành kẻ địch của mình.

Mặc dù vô cùng tự tin vào sức mạnh của bản thân nhưng “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng” và “Không bao giờ được phép coi khinh đối thủ”, những kẻ có khả năng tranh đoạt Innocence tuyệt không bình thường.

- Bụp...! – Lẫn trong tiếng gió rít bên tai, Lenalee nghe thấy một tiếng nổ mơ hồ và điểm sáng bất chợt lóe lên ở đội hình của những kẻ địch bên dưới.

- Vuu... viuu... viuu...! – Nghe như có tiếng của thứ gì đó xé gió mà lao đi, âm thanh ngày càng tới gần và với kinh nghiệm nhiều năm chiến đấu với Akuma của mình, Lenalee gần như đoán được đó là thứ gì.

Đạn...

Đối với Exorcist, việc đối phó với dạng tấn công bằng đầu đạn xạ kích của lũ Akuma là việc hết sức bình thường và kỹ năng cơ bản nhất. Bây giờ, đầu đạn pháo hoa của thằng Minh lại còn có tốc độ bay thấp hơn đạn Akuma gấp vô số lần.

Nhẹ nhàng bung người giữa không trung, giảm đi một phần gia tốc rơi xuống nhưng thành công chuyển rời vị trí của mình khẽ lệch sang bên một chút. Đầu đạn sẽ bay lướt qua người mà thế không kích của mình vẫn không thay đổi. Thế nhưng:

- Bụp...! – Khi gần đến nơi, viên đạn đột ngột nổ bung giữa nền trời, nổ ngay bên dưới gót chân của Lenalee. Bóng người nhỏ bé lập tức bị nuốt chửng trong màn ánh sáng rực rỡ chói lòa.

Giật mình! Đến tận bây giờ, mấy đứa còn lại của tiểu phân đội mới nhận ra nguy cơ đến từ bầu trời. Dường như tư duy không theo kịp đột biến bất ngờ của cuộc chiến, nhiều đứa vẫn còn ngơ ngác, ngỡ ngàng đứng nhìn.

- Chạy...! – Một tiếng hét lớn vang lên, âm thanh thằng Thi rít qua kẽ răng như để tỉnh cả bọn. Đến lúc đấy mấy đứa mới nhào nhào di chuyển.

Mới chỉ có Lala và ông lão là chui được vào trong. Du chặt vật đứng giữa cửa còn cô bé Linh vẫn đứng sau xe lăn của thằng Thi, bên cạnh là bà cô

Hoàn và cậu bé Văn đang luống cuống xoay người.

Trên nền trời, ánh lửa pháo hoa vừa bùng lên đang dần tiêu tán. Xuyên qua đám tàn lửa, một bóng người vẫn tiếp tục lao xuống.

Khẽ xoay người giữa không trung, Lenalee nhún nhẹ xuống một mái tháp chuông cách không xa tiểu phân đội.

- Crắc... rắc... rắc...! – Động tác hạ xuống nhìn như rất nhẹ nhàng nhưng dưới chân Lenalee, mái tháp chuông bắt đầu xuất hiện vô số vết nứt. Bắt đầu từ đỉnh và nhanh chóng lan ra, đan chằng chịt dần xuống dưới. Không đến hai giây sau, cả tòa tháp chuông âm âm sụp đổ còn Lenalee lại tiếp tục bật nhảy lên trời.

Thị trở mặt nhìn đối phương phát động tấn công về phía mình. Bản năng chiến đấu đã ngấm vào trong dòng máu điên cuồng hò hét nhưng cơ thể trọng thương của nó không cho phép. Khẽ nghiêng răng, Thị đánh mở miệng, hét lớn:

- Du...!

Phát động [Thần Tử] một cách không do dự, dấu thánh giá ngược trên trán Du cũng chợt hiện. Vô số sợi chỉ đen mà chỉ mình hắn mới nhìn được thấy căng ngang qua hư không, đan chéo vào vị trí đối thủ phải lao đến. Bên cạnh, con búp bê Âm Dạ đã chẳng lãnh lặn được bao nhiêu cũng lao ra đối địch.

Thấy kẻ thù lao tới, không cần nghĩ nhiều, Lenalee khẽ chuyển tư thế từ giữa không trung và... Một đá.

- Rộp...! – Khi được trang bị Dạ Hải, cú đá của Lenalee có thể dễ dàng xuyên thủng cả sắt thép. Con Âm Dạ đã toi tã ba phần làm sao chịu nổi, cả một cánh tay phải và một phần xương ngực lập tức gãy nát ngay lần đầu tiên va chạm.

Được sự trợ giúp của Lenalee, con Âm Dạ bây giờ đã chính thức trở thành một đồng đồng nát không hơn không kém. Cơ thể bị tàn phá nghiêm trọng, đối với bất kì một sinh vật nào cũng gần như bỏ mạng, nếu không phải là đau đớn kịch liệt tra tấn tinh thần thì cũng là đồ vỡ kết cấu cơ thể. Thế nhưng, con Âm Dạ này của Du không phải là sinh vật. Không có ý thức, nó sẽ không sợ đau và với bản chất của một con búp bê, chỉ cần kẻ điều khiển còn sống thì dù chỉ còn một khớp xương, nó vẫn hoạt động như thường.

Lực quán tính của cú lao tới vẫn còn, Du lập tức thao túng con búp bê Âm Dạ vung nốt cánh tay còn lại, hai chi sau cũng đưa lên mà đồng thời vỗ mạnh về phía trước.

Khẽ xoay người, Lenalee trực tiếp đập thẳng vào lồng ngực đã nát tan gần hết của con búp bê Âm Dạ, lấy đó làm điểm đặt lực mà bật mạnh ra ngoài. Nhẹ nhàng lộng người hai vòng trên không trung rồi đáp xuống một nóc nhà đối diện phía cả bọn luân hồi giả đang đứng.

Từ từ đứng thẳng người lên, mái tóc hai gòe bị gió đêm thổi tạt ngược về đằng sau, đôi mắt nhìn chăm chăm vào mấy đứa thẳng Thị, Lenalee cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Các người là ai?

Không một ai dám lên tiếng trả lời, bầu không khí chìm trong một sự chết lặng. Lenalee chỉ đứng yên ở đó, dáng người nhỏ nhắn nhưng áp lực tỏa ra lại lớn vô cùng.

Cắn chặt răng để quai hàm thôi run rẩy, Thị cố gắng hít sâu để ổn định lại tâm tình. Từ trên người Lenalee, nó thấy một thứ uy thế vô hình đang chậm rãi dâng lên. Thứ uy thế mà khi còn ở Thế Giới Gốc nó đã vô cùng quen thuộc, uy thế của những kẻ đã trải qua hàng ngàn trận chiến và bước ra khỏi chiến trường.

“Thầy trừ tà, sao lại là Thầy trừ tà cơ chứ...!?” Thị bất lực chửi thề một câu “Mẹ kiếp!!!” Nó bây giờ đã tàn phế rồi, mấy đứa khác thì chẳng trông mong gì được, nếu là Akuma thì còn có khả năng chày cối một trận chứ Thầy trừ tà thì dứt hết.

Đụng phải một Thầy trừ tà, cái tiểu phân đội chỉ toàn thương binh và tân thủ thế này được định trước là sẽ không còn vẹn toàn.

“Trốn...!?” - Thoáng nhìn qua cái lỗ chó chui vào tòa nhà lớn để dẫn xuống mê cung ngầm - “Quá hẹp, cùng lắm cũng chỉ một, hai đứa nữa chạy được đi thôi còn lại chắc chắn là chết hết. Mà có chui được vào trong đó cũng không chắc là đã sống, đối với một Thầy trừ tà thì việc giết hết cả đám này cũng chỉ mất 30 giây là cùng, sau đó sẽ là đuổi giết tận cùng”. Nét khiếp sợ bắt đầu xuất hiện trong ánh mắt nó.

Mấy đứa còn lại cũng không khá hơn chút nào, kẻ đến không phải là quái vật nhưng còn đáng sợ hơn quái vật gấp vài lần. Akuma thì bọn nó đánh rồi, cũng thắng qua rồi chứ Thầy trừ tà thì mới chỉ có đánh chứ chưa có thắng được lần nào.

Trái ngược với mấy đứa luân hồi giả, con đệ của thẳng Thị lại tỏ ra kích động vô cùng. Gặp kẻ thù định mệnh, trong tâm trí đơn thuần của nó, không cần biết là kẻ địch mạnh đến đâu, không cần thiết là có thể chiến thắng hay không mà chỉ có từ chiến đến cùng. Nằm trong vòng tay của thẳng Thị, con Akuma không chịu yên phận mà lập tức phản ứng lại. Cơ thể cơ khí nhỏ bé liên tục biến đổi, từ bỏ hình dáng bầu dục nhẵn nhụi vô hại mà tái tổ hợp lại thành một thứ đầy tính công kích. Những nòng súng liên tục mọc ra từ mọi vị trí trên cơ thể, dài ngắn không đồng đều và liên tục điều chỉnh phương hướng nhắm về phía kẻ thù. Các mảnh vỏ giáp mọc ra dày đặc, gai góc và xù xì. Akuma vốn không biết sợ, nó đã sẵn sàng tham chiến.

Từ lúc con đệ bắt đầu biến đổi, một luồng cảm xúc kì lạ cũng dâng lên trong lòng thẳng Thị...

Cắm thù!

Sự căm thù vô danh, không cần lí do như thể nó đã in sâu vào trong cốt tủy. Giống như định mệnh sinh ra đã là kẻ thù, không phải là cá nhân, cũng không xuất phát từ lí trí, nó là sự căm thù của cả một chủng loài.

Bất tri bất giác, nét mặt thẳng Thi chuyển thành vẻ dữ tợn, vài sợi tơ máu bắt đầu hằn lên bên trong đôi con ngươi. Trong tâm trí nó, sự sợ hãi dần biết mất mà thay vào đó là căm thù và điên loạn.

Đúng như điều khoản trong bản “Hợp đồng của Quỷ”, con đê đang tác động ngược lại tới nó và một tia huyết thống Akuma trong cơ thể cũng tự nhiên mà hô ứng lại với tác động này.

Sự biến đổi của cả thẳng Thi lẫn con đê Akuma đều vô cùng nhanh chóng. Lenalee vẫn đứng kia, mấy đứa đồng đội nó vẫn như đang chết lặng cả người mà chôn chân tại chỗ, còn thẳng Thi... Ngồi trên xe lăn, không thể áp chế được cảm xúc khiến nó thở gấp, hai hàm răng cắn chặt lại với nhau, mắt hằn tơ máu và bàn tay nắm chặt tay vịn của cái xe lăn đến nỗi trắng bệch đi, run rẩy. Cảm xúc bùng nổ thôi thúc nó phải lao ra chiến đấu với kẻ thù nhưng cơ thể tàn phế lại không cho phép. Bức bối càng làm cho cảm xúc thêm mãnh liệt, khi nó đã gần như không thể chịu được nữa mà phát điên thì đột nhiên:

- Hàm răng cưa... - Một âm thanh vang lên từ sâu trong não khiến cho thẳng Thi giật mình mà tỉnh cả người. Khả năng liên kết tinh thần của cậu bé Nhân Thần – Văn. Không cho nó cơ hội thắc mắc, Văn lại tiếp – Nếu có khả năng đứng lên, ngươi có thể cầm cự được với tên Thầy trừ tà kia không?

Đứng lên một lần nữa, đối với thẳng Thi bây giờ thì là một điều không tưởng. Xương cốt cả nửa thân dưới của nó đã nát như, cứ coi như có một phép màu nào đó khiến cho nó lập tức phục hồi thì mọi chuyện cũng không chỉ đơn giản như thế. Những mảnh xương cốt gãy vỡ lung tung vẫn còn găm đầy vào cơ thịt, đâm loạn đi mọi hướng, nếu có lập tức gắn lại với nhau thì cũng chỉ là một thứ phế phẩm mà thôi. Khẽ cười, không ôm bao nhiêu hy vọng, nó truyền một ý niệm lại cho Văn:

- Chỉ cần có thể đứng lên, dù không đánh bại được đối phương thì anh cũng đủ sức chiến một trận...

- Tốt, cho ta 30 giây – Một dòng tin ngắn ngủi và dứt khoát được Văn truyền lại, sau đó thì:

- Mở cổng kết nối thông tin... Bắt đầu kết nối...

- Kết nối thành công... Tiến trình xây dựng mạng liên kết cục bộ hoàn thành...

- Khởi động kênh chia sẻ thông tin đa chiều... Bắt đầu chia sẻ...

Một loạt câu lệnh máy móc vang lên, ngay sau đó là một loạt các dòng thông tin ngắn như một ý nghĩ truyền vào trong đầu thẳng Thi, dòng tin đến từ mấy đứa đồng đội còn chút khả năng chiến đấu bên cạnh: Văn, thẳng Du, bà cô Hoàn và cả con Akuma trong lòng nó nữa.

Xây dựng kết nối tinh thần thành công, Văn bỏ lại một câu nói cuối cùng rồi lập tức im bặt:

- Ba mươi giây...

Không một ai biết, Văn làm cách nào mà có thể khiến thẳng Thi đứng dậy một lần nữa thế nhưng, cậu bé này đã luôn mang những điều kì diệu trên người. Nếu thẳng Thi có thể đứng dậy thì biết đâu...

Bị dồn vào đường cùng, cái gì bọn nó cũng có thể thử và hình như, nếu chỉ là 30 giây, với điều kiện không quay lưng bỏ chạy thì bọn nó vẫn đủ khả năng cầm cự.

Phía bên kia, Lenalee đã cất tiếng hỏi câu hỏi thứ hai của mình:

- Mảnh Innocence đâu...?

Không trả lời đối thủ, thẳng Thi nhẹ giọng ra lệnh cho đồng đội của mình:

- Linh...

- Dạ...! – Âm thanh từ đằng sau xe lăn vang lên khe khẽ.

- Lập tức chui vào trong mê cung ngầm, tiếp tục làm nhiệm vụ hộ tống, dù có chuyện gì xảy ra cũng không được phép quay lại...

- Nhưng...! – Tiếng đáp lại ngập ngừng pha lẫn với đôi phần run rẩy.

- CHẤP HÀNH! – Từng chữ được thẳng Thi gằn mạnh, âm thanh không lớn nhưng mang ý tứ bắt buộc rõ ràng.

- Dạ! – Giật mình, cô bé Linh hốt hoảng đáp lại rồi vội vàng lùi về phía lối vào tòa nhà lớn dẫn xuống mê cung ngầm.

Thẳng Thi tiếp tục ra lệnh, lần này là thông qua kênh kết nối thông tin mà trực tiếp dùng ý nghĩ:

- Du, cô Hoàn, chuẩn bị chiến đấu – Trong khi nói, ngón tay nó khẽ vuốt qua chiếc hộp không gian gắn cạnh xe lăn, một khẩu súng tiểu liên lập tức xuất hiện trên tay nó: AKS-74U – phiên bản cải tiến của dòng súng trường AK huyền thoại. Bây giờ, khả năng bắn súng cùi bắp đã là phương thức tấn công duy nhất của nó rồi.

Bên cạnh thằng Thi, bà cô Hoàn cũng đã sẵn sàng. Một mũi phi tiêu chuẩn chuẩn cầm trên tay phải, tay trái cũng kẹp sẵn ba mũi nữa, Hoàn nheo lại đôi mắt, cố gắng phân biệt từng dòng khí đang hỗn loạn đan xen trước mặt mình.

Đinh hai đá của Lenalee, con búp bê Âm Dạ miễn cưỡng đứng dậy nhưng cơ thể cũng đã bị tàn phá nghiêm trọng rồi. Thế nhưng, dấu thánh giá ngược trên trán Du vẫn chưa hề mờ đi, khuất dưới mái tóc dài, đôi mắt nhìn chăm chăm vào đối thủ với [Thần Tử] lúc nào cũng sẵn sàng.

Hơi nhũ mảy, Lenalee thấy đối phương không hề có ý trả lời mình mà hình như còn đang chuẩn bị vũ trang nữa thì phải. Không thể giải quyết bằng đối thoại, vậy thì chỉ còn cách đánh bại mà thôi. Lenalee ghét đánh nhau, thế nhưng điều đó không có nghĩa là cô ngại chiến đấu. Giậm chân, tung người... Bản thân chẳng có nhiều thời gian, cô cũng lo cho những người đồng đội của mình.

Đối phương vừa chuyển động, thằng Thi cũng lập tức xiết chặt cò súng:

- Đoàn đoàn đoàn đoàn đoàn...! - Khẩu AKS-74U với nòng bị cắt ngắn để gia tăng tốc độ bắn khạc ra từng chùm hoa lửa, vô số đầu đạn ập về phía kẻ thù. Với ổ tiếp đạn được chế lại để tích hợp với băng đạn tròn, cơ số đạn của mỗi băng lên đến 75 viên, thằng Thi có thể thoải mái mà thực hiện áp chế hỏa lực đối với kẻ thù. Vấn đề đạn được nó cũng không hề thiếu.

Với ưu thế tốc độ, Lenalee dễ dàng tránh thoát những loạt đạn bắn. Nếu chỉ có đạn bắn thôi thì không nói làm gì, thế nhưng, con quái vật xương xẩu đen xì kia lại lao tới. Chẳng thêm đề ý đến cơ thể liên tục bị phá hoại, nó cứ liều chết mà cuốn lấy Lenalee, cản lại toàn bộ bước tiến của cô. Lại còn thêm những cánh chuẩn chuẩn kì lạ phiêu hốt quanh chiến trường nữa, quỹ đạo bay không thể đoán định, động vào một tí là phát nổ và ít nhiều gì Lenalee cũng dính chút sát thương. Cơ thể Lenalee cũng trở nên khác thường, sinh mạng của Thầy trừ tà vốn cứng cáp hơn người thường nhiều lắm nhưng bây giờ, chỉ một vết xước nhỏ cũng chảy máu không ngừng và mấy chỗ bị va chạm chẳng mạnh mấy cũng đau nhức vô cùng. Nhất thời, Lenalee không thể nào áp sát được kẻ thù.

...

- Tạm đóng các chức năng không cần thiết. Tập trung tài nguyên cho giao thức nâng cao... - Ngay khi trận chiến bên ngoài bắt đầu, Văn đã ngồi bệt ngay xuống nền đất lạnh, lưng tựa vào tường, khuôn mặt mất hết biểu tình còn đôi mắt thì mở lớn. Trong đôi con ngươi, vô số kí tự xanh lục nhanh chóng tổ hợp lại thành những vòng tròn đồng tâm rồi lặng lẽ quay vòng.

- Bắt đầu thiết lập giao thức kết nối nâng cao... - Văn chỉ là liên kết tinh thần, nhưng ở giao thức kết nối nâng cao, nó không chỉ đơn thuần là truyền tải ý nghĩ nữa. Khi tham gia vào giao thức này, dưới sự dẫn dắt của “Máy chủ”, những thành viên sẽ tiến hành một bước cao hơn của kết nối tinh thần, đó là “Đồng bộ hóa sóng não”. Vậy là, khi ở trong giao thức, tất cả các thành viên sẽ không còn khái niệm cá nhân riêng biệt nữa mà trở thành một thể thống nhất về tư duy tinh thần, là trạng thái lí tưởng nhất cho những kẻ dùng hợp kích chiến.

Trên lí thuyết, giao thức kết nối nâng cao không hạn chế số lượng cá thể tham gia, thế nhưng, với khả năng hiện tại của mình, Văn chỉ có thể đưa duy nhất hai cá thể vào trong giao thức mà thôi. Đặc biệt, cả hai cá thể tham gia đó đều không được phép có năng lực tinh thần cao hơn cậu. Và bây giờ, giao thức mở ra là để cho thằng Thi và con đệ của nó – Akuma với khả năng tùy biến hình dáng cơ thể.

10 giây. Giao thức kết nối nâng cao hoàn thiện.

- Lách cách... Cách cách cách... - Dưới sự dẫn dắt của Văn, cơ thể con Akuma trong lòng thằng Thi bắt đầu biến đổi. Không còn giữ hình dạng cố định nữa, cả mấy nòng súng cũng thu lại, vỏ giáp phân rã ra, cả cơ thể như một đám kim loại được tổ hợp hỗn loạn và bất định hình trượt dài xuống người thằng Thi.

Bên ngoài, mấy đứa tham chiến vẫn đánh nhau tung bùng. Hỏa lực áp chế của thằng Thi vẫn tương đối hiệu quả, con búp bê Âm Dạ miễn cưỡng đeo bám được đối thủ và những cánh chuẩn chuẩn ngẫu nhiên phát nổ giữa trời.

20 giây. Bắt đầu tiến trình tái tổ hợp cấp độ tế bào.

- Ráp... - Cơ thể bất định hình của con Akuma xuyên qua lớp băng vải mà bắt đầu bọc lấy đôi chân tàn phế của thằng Thi lại. Theo sự dẫn dắt của Văn, những mảnh kim loại bắt đầu định hình, tạo thành một thứ giống như bộ xương ngoài của các loài côn trùng vậy. Thậm chí, một số mảnh kim loại còn phân rã ra kích thước vô cùng nhỏ và xâm nhập vào trong tổ chức mô cơ. Đôi chân vừa mới có chút lành lại của nó lại thấm đầy máu tươi.

Áp chế hỏa lực đã bắt đầu mất đi tác dụng, con Âm Dạ toi tã không chịu được còn những cánh chuẩn chuẩn thừa thốt.

Ngồi trên xe lăn, thằng Thi vẫn liều mạng xiết chặt cò súng nhưng đôi mắt vẫn đầy tơ máu của nó đã mờ dần đi vì đau đớn, đạn bắn đi toán loạn, tứ tung chứ chẳng thể tập trung như lúc đầu. Hai hàm răng cắn chặt, vành môi khê mở và kéo dài về phía hai bên để cho tiếng gầm gừ từ sâu trong cổ họng phát ra, sự đau đớn khi phức hợp cơ thể bất đồng như thể từng mẫu cơ thể đều bị người ta tàn bạo xé rách ra vậy. Từ sâu trong ý thức, nó cũng nghe thấy con đệ của mình truyền đến từng đợt ý niệm kêu gào thống khổ như vậy. Cắn răng, vài ngôi sao đen leo dần lên cổ nó, [Máu Độc] của Akuma thuần huyết, dù không thể bị chết bởi thứ này nhưng cảm giác chẳng tốt chút nào.

Giống như việc dùng một dao mà chém rụng cánh tay thì bao giờ cũng dễ chịu hơn nhiều lần khi bị xẻo từng miếng một. Trên xe lăn, cơ thể thằng Thi vì đau đớn mà gục xuống, thống khổ còn lớn hơn cả lúc cơ bắp nứt ra do quá tải khi dùng [Cầm Thuật]. Dưới sự can thiệp của Văn, nó không thể ngắt đi nhưng súng cũng chẳng còn cầm được nữa.

30 giây. Mất đi hỏa lực áp chế, phòng tuyến của mấy đứa luân hồi giả lập tức vỡ trận hoàn toàn. Con búp bê Âm Dạ bị đánh cho tan nát, những mũi phi tiêu chuẩn chuẩn cũng cái thì phát nổ, cái thì bay ra ngoài phạm vi của chiến trường.

Phi qua làn khói bụi, Lenalee lao thẳng vào đám người. Khẽ nhún, cơ thể bật lên, cả người treo ngang trên không trung và đôi chân co lại cho một cú song phi kinh hoàng.

Khi cú song phi đã gần như giáng vào đầu Du thì một bàn chân bỗng nhiên xuất hiện, một cú đá vòng chân cao rẽ đôi làn khói bụi quét thẳng về phía Lenalee và...

- Âm...!!!

Lực phản chấn hất ngược Lenalee ra ngoài và từ trong làn khói bụi, đáng thẳng Thi chặn rãi hiện ra.

Hai chân thẳng Thi bây giờ có rất nhiều mảnh vỏ giáp kim loại bọc vào, tràn ngập phong cách cơ khí với những đoạn bánh răng vẫn còn lộ ra ngoài, đôi ba ống bít tông liên tục chuyển động và vài đoạn dây dẫn chạy vòng. Một cái mặt nạ Akuma vô cảm bị thẳng Thi đẩy ngược lên đỉnh đầu làm lộ ra khuôn mặt nó. Trên cái xe lăn của nó là cậu bé Văn, nét mặt vô hồn, đầu ngoẹo về một phía với máu mũi chảy dài và những kí tự nhị phân chậm rãi quay vòng trong đôi con ngươi mờ lớn.

Hơi nghiêng đầu, nhếch miệng làm lộ ra hai hàm răng hình zích zắc, Thi ra lệnh cho mấy đứa đồng đội của mình:

- Lập tức đuổi theo Lala, tiếp tục nhiệm vụ hộ tống, chuyện chỗ này cứ để cho anh...

.....

*****

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 57: Sinh Mệnh Ca - Giai Điệu Linh Hồn

Cơ thể bị hủy diệt còn linh hồn thì trôi đi.

Liên tiếp hứng trọn hai đòn trí mạng, cơ thể máy móc của con Akuma lập tức vỡ tan nát ra thành vô vàn mảnh nhỏ.

[Tứ Linh Thức], một bộ tuyệt chiêu của thẳng Minh được đặt theo tên của bốn loài linh thú. Nó, không hề có một chiêu thức nào nhất định mà ứng với mỗi loài linh thú là phương pháp tấn công và phát lực mang đặc trưng của linh thú đó. Nếu “Chu Tước” là dồn toàn bộ sức mạnh vào một đòn tấn công. Và “Bạch Hổ” chú trọng tấn công liên hoàn vào một điểm để gây ra sát thương cộng dồn. Thì “Huyền Vũ” là thể tấn có khả năng truyền chấn động trên cơ thể xuống mặt đất, hi sinh tính cơ động để tăng khả năng chịu đòn. Còn “Thanh Long”, nó lại là tốc độ. Lợi dụng lực đàn hồi của cơ bắp và lực phản chấn từ đòn tấn công trước, kết hợp với động tác vặn người, thẳng Minh có thể tung ra vô số đòn tấn công trong một khoảng thời gian cực ngắn. Không cần quan tâm đến tính chính xác, không chú trọng vào lực trong mỗi đòn, hoàn toàn là sử dụng tốc độ để tạo ra sự áp chế về nhịp độ trận đấu đối với kẻ địch của mình.

Bằng vào đợt bộc phát thể lực cuối cùng, thẳng Minh đưa toàn bộ phần thân trên con Akuma vào trong phạm vi công kích của [Thanh Long loạn thảo]. Vô số cú vỗ chộp xuống tiếng nổ của vôi xả nhiệt, cơ thể cơ khí cũng theo đó mà vỡ ra thành từng mảnh nhỏ. Phần ngực của con Akuma bị chộp cho nát vụn, còn lại có độc cái đầu.

Vừa lúc hết lực, cú vỗ cuối cùng mất đi sự sắc bén không thể xé nốt cái đầu con quái vật. Năm ngón tay bọc trong kim loại nỗ lực hơi bấm vào trong lớp da đầu cơ khí nhưng cũng chỉ được đến thế mà thôi. Chẳng biết là do con Akuma chưa chết hẳn hay chỉ là phản ứng cuối cùng của cơ thể, mớ tóc nhân tạo trên cái đầu trơn bóng bỗng nhiên cử động, hóa thành vô số sợi xúc tu mà quấn chặt lấy cánh tay nó không rời.

- “Thầy kệ...” - Một mối quá độ khiến cho suy nghĩ cũng trở nên lười. Cố gắng lắm mới duy trì được một tia thanh tỉnh cuối cùng, thu lại cánh tay vẫn còn bị cái đầu con Akuma dính chặt, ngật ngưỡng quay người. Như một thứ bản năng của cơ thể, Minh cố gắng làm ra một tư thế phòng thủ hướng về phía Kanda, Thầy trừ tà và cũng là đối thủ ban đầu của cái tiểu phân đội này.

.....

Kết thúc đòn tấn công của mình, Kanda chắc chắn rằng không một con Akuma nào có thể toàn mạng sau khi dính một nhát chém như thế, đặc tính diệt hồn của vũ khí trừ tà đầu phải là hư danh. Đầu vẫn còn đau, hai mắt nhòe đi, cơ bắp mỏi nhừ và đôi chân bắt đầu mềm nhũn ra, Kanda biết, thời gian của mình không còn nhiều, phải lập tức kết thúc trận chiến này và thoát đi trước khi quá muộn.

Hít sâu, lật kiếng, xoay người, cổ nắn đau nhức trong từng thớ cơ, Kanda dậm chân, phóng mạnh về phía thẳng Minh cách đó không xa, thanh Mugen hoành ngang chuẩn bị cho một cú chém trí mệnh.

...

Đối với thằng Minh, bây giờ còn đứng được đã là kì tích. [Giải khóa Gen] đã kết thúc từ lâu, [Cấm Thuật] cũng vừa mới hết, đủ thứ hiệu ứng bất lợi thuộc về tác dụng phụ từ hai trạng thái này đang rủ nhau kéo đến. Đau đớn, mệt mỏi và mất máu nghiêm trọng làm cơ thể nó cứ chết lạng đi, rồi rồi.

Mắt đã không nhìn thấy từ lâu, đôi tai thì vẫn còn ù đặc, Minh như đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài. Từng cơn đau đầu do tinh thần lực tiêu hao quá độ chấn cho lí trí của nó cũng nhạt dần. Trận chiến vẫn còn chưa kết thúc, tên Thầy trừ tà vẫn còn đứng và lũ Akuma cũng sẽ hồi phục nhanh thôi, nếu bây giờ nó mà ngã xuống thì chỉ có một kết cục duy nhất cho cái tiểu phân đội này:

Đoàn diệt.

Sinh mạng quan trọng, đối với nó thì đồng đội còn quan trọng hơn và trong số đó, còn có cô gái yêu thương nó thật lòng.

- Hít...! – Ép buộc lồng ngực đã chết lạng phải hít vào một hơi thật sâu, không khí mới mẻ vực dậy một phần lí trí và làm cho cảm nhận về đau đớn trên cơ thể càng thêm rõ ràng. Không quan tâm, nó lập tức nín thở. Với tình trạng cơ thể bây giờ, Minh dễ dàng loại bỏ mọi tạp niệm ra khỏi đầu:

[Vô]

Bước đầu tiên của tuyệt học võ thuật [Tâm Nhãn]

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, đưa cơ thể trở về trạng thái tĩnh tuyệt đối, ngoài thị giác và thính giác đã bị tước đoạt hoàn toàn ra, các giác quan còn lại của nó bắt đầu bành trướng. Bước thứ hai của [Tâm Nhãn]

[Thức]

Vị của hạt cát sa mạc gòn tan mằn mặn lẫn trong miệng, từng dòng không khí chảy lướt qua làn da, mùi lưu trong mỗi làn gió thổi, những thứ đó có thể cung cấp vô vàn thông tin về thế giới quanh mình. Và trong một số trường hợp, não bộ kì diệu có thể từ những dấu hiệu đó mà phục chế được hình ảnh của toàn bộ thế giới bên ngoài. Giống như một người đôi lúc cảm giác thấy có ai đó đang nhìn mình hay đã thủ cảm nhận được ánh mắt của kẻ săn mồi. Bây giờ, thằng Minh cũng vậy.

Thất sự phụ tuyệt học – Tâm Nhãn, hay còn được gọi là “Trực giác – giác quan thứ sáu”

Lưỡi kiếm Mugen phản chiếu ánh trắng như một vệt chớp cắt ngang không khí mà chém vào ngang ngực đối thủ của mình.

- Choeng...! – Như một phản ứng bản năng của cơ thể, cánh tay phải của thằng Minh đột ngột giật lên, chiếc gang tay kim loại chặn ngang lưỡi kiếm. Tư thế cơ thể chẳng ra làm sao, có vẻ như, toàn bộ cơ thể nó vẫn chết lạng như vậy chỉ có mỗi cánh tay là hoạt động, cả người lập tức bị đẩy ngã dạt về một phía.

Đòn tấn công bị chặn, Kanda lập tức biến chiêu, lưỡi kiếm hơi thu về, mũi kiếm chĩa về đằng trước và... Đâm thẳng.

Cả người vẫn còn bị đẩy đi sau cú tấn công vừa rồi, cơ thể vẫn chết lạng nhưng thằng Minh cũng bắt đầu phản ứng lại:

- Vút... - Lần này là cả hai tay và...

- Phập...! – Dường như chậm hơn nửa nhịp, mũi kiếm lạnh lùng đâm thẳng vào bả vai bên trái của thằng Minh, xuyên ngược từ trước và nhô ra phía sau vai nó. Đến lúc đấy hai bàn tay mới tới nơi, nắm chặt vào lưỡi kiếm ngăn không cho Kanda tiện tay ấn kiếm xuống mà xả đôi cơ thể kẻ thù.

Đâm hụt vị trí trái tim nhưng thành công gây trọng thương đối thủ, Kanda lập tức chuyển mình, cánh tay vận lực rút kiếm về để chuẩn bị cho đòn tấn công tiếp theo. Động tác rút kiếm vừa mới bắt đầu thì:

- Xiết...! – Dưới ánh mắt sững sốt của Kanda, hai bàn tay thằng Minh bỗng nhiên xiết chặt lại, từng khối cơ trên bả vai bị [Vi Khổng] điều động mà điên cuồng se lại giữ chặt lấy lưỡi kiếm không cho Kanda thu về. Và ở cách đó không xa, phía ngang bên trái Kanda, Cỏ May đã nâng lên khẩu súng ngắn của mình.

...

Trong mắt Cỏ May, cả thế giới bỗng nhiên trở thành một cuộn phim quay chậm. Từng động tác của cả Kanda lẫn thằng Minh đều được [Thiên Nhãn] tỉ mỉ truyền về não bộ. Và khi Kanda bị thằng Minh giữ chặt lưỡi kiếm lại, Cỏ May nhìn thấy “Cơ hội”...

Lập tức vung tay, dù đã cố hết sức nhưng dưới tác dụng của [Giải khóa Gen], động tác trong mắt Cỏ May vẫn chậm chạp phi thường.

- Vút... - Không cần nhìn bằng mắt, nòng súng của khẩu Nerf Spectre đã chĩa thẳng vào người kẻ thù.

- Cách... cách... - Ổ đạn khí nén khẽ xoay để cho viên đạn ma pháp cuối cùng nạp vào vị trí khai hỏa và... Kéo cò:

- Pằng...! – Tia lửa hắt ra từ nòng súng phản chiếu một hình đồ án ma pháp màu nâu vàng u ám, đột ngột hình thành rồi lập tức biến mất ngay và đầu đạn thì xé toạc không khí bắn về phía kẻ thù.

Cảm nhận nguy hiểm từ vong đang ập đến, không còn thời gian để cố kỵ tính toán bất cứ thứ gì, Kanda lập tức nhấc chân, một cú đạp nhanh như chớp

giáng thẳng vào ngực kẻ đang cản trở mình.

- Âm... - Âm thanh va chạm vang lên. Không gặp phải một chút cản trở hay né tránh nào, cú đá dễ dàng trúng đích. Cũng chẳng có phản đòn gì hết, thằng Minh lập tức bị đá bay ra ngoài kèm theo một vòi máu dài khi thanh katana Mugen bị rút đột ngột ra khỏi vết thương. Chẳng thèm thắc mắc gì nữa, thanh Mugen vừa được giải phóng, Kanda liền lập tức xoay người, vung kiếm:

- Choeng...! - Mũi kiếm trứ tà chuẩn xác chém vào đầu đạn ma pháp làm văng ra một vệt hoa lửa đỏ lòm. Phòng thủ kịp thời, Kanda lập tức chuẩn bị tổ chức cho đợt tấn công tiếp theo.

Tạm thời bỏ qua cho kẻ vừa tấn công mình, Cỏ May bị Kanda xem là đối tượng ít gây nguy hiểm nên ưu tiên hàng đầu là phải kết liễu tên Quyền thuật sư đã gần như gục ngã kia. Cúi người, nâng kiếm, hai chân hơi cong và toàn bộ cơ thể khẽ chồm xuống chuẩn bị cho một cú lao vào mãnh liệt thì...

- Hự...! - Thanh Mugen vốn vô cùng quen thuộc như một phần cơ thể trong tay Kanda bỗng nhiên trở nên nặng trịch. Trọng lượng thay đổi đột ngột khiến cơ thể không thích ứng kịp. Thanh katana nặng nề rơi xuống đất kéo theo cánh tay và cả cơ thể chủ nhân của mình.

Bằng viên đạn ma pháp hệ Thổ có khả năng gia tăng trọng lượng của mục tiêu bị bắn trúng lên vô số lần, Cỏ May thành công quật ngã kẻ thù. Đối thủ đã ngã, cũng không có đũa đồng đội nào bị cuốn vào gần, bây giờ chính là thời cơ thích hợp nhất để sử dụng đến con bài tẩy cuối cùng, vũ khí mạnh nhất Cỏ May mang vào trong bản đồ này.

Khẩu súng bắn khí nèn bị Cỏ May buông ra, hai bàn tay nhỏ khẽ chạm vào nhau và khi mở ra, một tấm bùa nhỏ hình ngũ giác với sắc vàng óng ánh được thả trôi lơ lửng trước người:

[Lời Thần Phù]

Tinh thần lực mãnh liệt tràn vào trong tấm bùa nhỏ bé, chạy xuôi theo những kí tự phù văn thần kì. Ngay lập tức, Cỏ May cảm thấy trong đầu mình như xuất hiện thêm một cái gì đó và chỉ cần cô “muốn” làm một cột lõi điện sẽ được triệu hồi xuống bất kì đâu trong phạm vi tầm nhìn của [Thiên Nhân].

Mục tiêu được xác định rất nhanh, tấm bùa hơi lóe lên rồi hóa thành một tia điện nhỏ bé màu đen bay thẳng lên trời. Ngay lập tức, bầu trời trong vắt bắt đầu xuất hiện những tia điện tí tách trong không khí và không đến hai giây sau:

- Ruỳnh...! - Trong tiếng nổ rền vang, một cột sét với đường kính phải lên đến hơn hai mét từ giữa hư không giáng thẳng xuống mặt đất này.

.....

Bỏ lại chiến trường đằng sau cho Thi đại ca, Du vội vã giục bà cô Hoàn và cô bé Linh tiến vào trong đường hầm. Mặc dù không thể hiểu tại sao hai chân Thi đại ca rõ ràng đã nát bét ra rồi mà vẫn còn có thể đứng lên được, thế nhưng, thực sự thì hắn cũng chẳng quan tâm lắm. Đối với hai đại ca nhà mình, Du vẫn luôn mang trong lòng sự tin tưởng tuyệt đối. Không cần biết nó có vô lí như thế nào, nhưng một khi hai anh đã bảo là “Được” thì chắc chắn là nó sẽ được, vậy thôi.

Tiến vào trong đường hầm, Du hơi bất ngờ khi thấy ông lão và con búp bê biết hát vẫn ôm nhau ngồi co ro một chỗ chứ không có lên trốn đi trước. Lại vội vàng hối thúc cả bọn tiến nhanh, vừa mới tiến vào trong đường hầm thôi, chỗ này chưa thể coi là đã an toàn được. Chỉ có nỗ lực xuống dưới, xuống dưới nữa hoặc là dứt khoát chạy ra khỏi thành phố này, như vậy mới không làm lãng phí cơ hội mà hai đại ca cùng với mọi người đã phải dùng mạng sống của mình để đổi lấy.

Đoạn đường hầm tối tăm và nhỏ hẹp làm vang vọng tiếng bước chân, bốn phía trần tường cứ rung lên từng đợt theo nhịp độ của trận chiến trên đỉnh đầu.

Lala đi theo ông lão đi trước dẫn đường, cô Hoàn và bé Linh ôm nhau đi đỡ theo phía sau, Du ngất ngưỡng đi cuối cùng đoạn hậu. Cả bọn không bị trọng thương thì cũng chẳng còn thể lực, tốc độ di chuyển chẳng ra làm sao nhưng dù thế nào cũng đang dần tiến sâu xuống lòng đất.

Đi cuối đoàn người, thi thoảng Du lại lên tiếng nhắc nhở mấy đứa phía trên gia tăng tốc độ. Là cựu binh duy nhất còn sót lại, Du cố gắng làm cho giọng nói của mình phải luôn tỏ ra bình tĩnh. Bóng tối trong đường hầm và sự sợ hãi về tử vong tột cùng làm mấy đứa khác không chú ý đến nét mặt của Du. Vẫn là cái vẻ vô cảm như ngàn năm không đổi nhưng khuất sau mái tóc dài, đôi mắt hắn đã không giấu được nét hoang mang.

Mấy con búp bê ác mộng toàn bộ đều đã bị phá hủy. Hai tay cụt rồi, không thể cầm súng, cũng chẳng thể đánh nhau. Du tự nhẩm tính lại hành trang của mình, một cảm giác vô lực kèm theo đó là sự bức bối vô danh bỗng nhiên xông lên trong lòng. Cố gắng mạnh mẽ, giả vờ bình tĩnh nhưng thực ra, sức chiến đấu hiện tại của hắn có lẽ còn thua cả cô bé Linh tân thủ. Ít nhất thì cô bé ấy còn cầm được súng.

Tình hình chẳng khả quan chút nào, niềm an ủi duy nhất là có vẻ như, bọn nó đang đi ngày một xa chiến trường thì phải. Chấn động từ trận chiến của hai kẻ thuộc về phạm trù “Quái vật” bên trên đã gần như không truyền được xuống đến đây nữa. Điều đó có nghĩa là bọn nó cũng đã xuống được tương đối sâu, ít nhất là chắc sẽ không bị cây lên sau một lượt pháo kích từ lũ Akuma level 1 bay đầy trời.

Đi chẳng bao lâu, bọn nó tới được một nơi giống như một căn đại sảnh ngầm. Nơi đây có đôi phản tương tự căn đại sảnh lần đầu tiên hai thằng Minh, Thi giao chiến với Thầy trừ tà nhưng có vẻ bé hơn vài lần.

Ở vị trí dẫn đường trên cùng, em búp bê biết hát bỗng nhiên không đi nữa. Hoa tiêu dừng lại, kéo theo cả đội hình đằng sau. Thấy thế, Du vội vàng tiến lên, cất giọng hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Sao lại không đi nữa...?

Lắc đầu, Lala vừa nhẹ nhàng đỡ ông lão Guzol tìm chỗ ngồi xuống vừa ấp úng trả lời:

- Không được... Không thể đi được nữa...!

- Tại sao? Đường cụt à? – Du vừa hỏi vừa tiến lại gần chỗ hai chủ tớ đáng thương.

- Không...! Không phải...! Là Guzol đã không thể đi được nữa rồi... - Ngược mắt lên trả lời với vẻ buồn rười rượi. Lần này không phải là Lala chui vào trong lồng ngực của chủ nhân nữa mà cô bé vòng đôi tay nhỏ cổ gắng ôm lấy bờ vai già nua vào lòng.

Không thấy Du đáp lời, Lala lại vội vàng nói tiếp:

- Guzol đã không thể bước tiếp, trái tim này cũng sắp phải ngừng lại... Hãy để Lala được ở bên Guzol đến phút cuối cùng. Làm ơn! Các người cũng đã hứa rồi mà...! Làm ơn...!

Nhìn tròn mắt to tròn long lanh như ạng nước, đóa hoa nhân tạo trước mặt Du đang hiện lên một vẻ đẹp thê lương vô cùng. “Sinh mạng” là một thứ kì diệu và “Linh hồn” là kiệt tác của thần. Trong con người cơ khí đó không ngờ lại ẩn chứa biết bao nhiêu điều.

Phải chăng là nỗi buồn cho số phận. Phải chăng là sự bất lực trước vận mệnh không thể chối từ. Hay phải chăng là nỗi đau chia lìa...

Đảo mắt nhìn quanh một vòng, Du khẽ thở một hơi rồi cất tiếng trả lời:

- Được rồi, tạm dừng lại ở chỗ này. Hai cô kia cũng tranh thủ nghỉ ngơi đi và Lala... - Nhìn thẳng vào em búp bê biết hát, Du gắng từng từ một – ... cũng đừng có quên lời hứa của cô với bọn này.

Được đáp ứng, Lala vội vã gạt đầu, cuốn “Hộ chiếu của quỷ Satan” vẫn luôn ôm trong ngực.

Được phép nghỉ ngơi, cô Hoàn và Linh lập tức thở dài ra một hơi ngã ngồi xuống đất, mệt mỏi và sợ hãi cực độ đã làm cho đôi chân trở nên mềm nhũn cả rồi.

Bản thân Du cũng tìm lấy một mớ đá cao mà tựa. Cụt cả hai tay, hấn sợ một khi ngồi xuống là không đứng được dậy nữa và có vẻ như, nơi này cũng tạm an toàn. Từ đoạn bả vai bị cụt, từng cơn đau dai dẳng cứ quặn lên khiến cho đôi môi tái nhợt liên tục run lấy bầy.

.....

- Ừm...! – Lala thu mình lại nằm gọn trong lồng ngực già nua quen thuộc, mặc kệ bên ngoài thế giới có ra sao, chỉ có duy nhất ở đây em cảm nhận được một thứ gọi là “Bình yên”.

Guzol sắp chết. Chuyện này ai cũng biết, Lala cũng vậy. Ừ! Nó là một điều tất nhiên mà. Con người rồi ai cũng sẽ phải đi đến điểm cuối cùng của sinh mệnh. Còn những con búp bê biết hát thì không. Chỉ cần còn giữ được mục đích để tồn tại, chúng sẽ bất tử.

Bầu bạn với nhau suốt tám mươi năm rồi. Giờ đây, Guzol sắp phải đi đến một nơi mà Lala không theo được. Để có thể ở bên nhau đến những phút cuối cùng, cả quyền tự kết thúc sinh mạng em cũng đã lấy ra để đánh đổi.

Nằm lặng nghe âm thanh của trái tim đang dần dần biến mất, bên tai quanh quẩn giọng nói đang ngày một yếu dần:

“Guzol đã sắp phải đi xa... Lala ở lại nhớ tự chăm sóc mình”

“Cả đời này, Guzol chỉ biết có chạy trốn, tự giam mình trong thành phố bị bỏ rơi này... Nhưng Lala có biết không... Ở ngoài kia thế giới này rộng lớn và xinh đẹp lắm... đã có biết bao nhiêu lần, Guzol mơ mình đủ dũng khí bước ra ngoài, cùng Lala đi chu du thế giới...”

“Guzol sắp phải đi rồi... Lala ở lại, phải hứa là sẽ sống thật tốt, sống cả phần cho Guzol nữa nhé... Hay hứa... sẽ thay Guzol đi thật nhiều nơi... ngắm thật nhiều cảnh đẹp và chiêm ngưỡng những điều kì diệu tuyệt vời...”

“Những người này... họ là người tốt... Lala đi theo họ... nhớ nghe lời...”

Giọng nói của Guzol ngày một yếu, cứ trượt dần đi rồi lạc mất. Nằm im lặng nghe, có một thứ cảm xúc giống như là nỗi buồn cứ thế dâng lên như muốn vỡ òa ra từ hốc mắt. Thế nhưng một con búp bê thì làm gì có nước mắt. Nỗi đau cứ chất chứa để rồi noãn miệng, Lala nở một nụ cười mang theo sự chua xót vô ngần.

- Ừm...! – Khẽ gạt đầu, miệng noãn cười với đôi mắt buồn rười rượi.

Du đứng lặng lẽ trong một góc nhìn hai chủ tớ con búp bê biết hát. Có vẻ như ông lão kia không thể cố gắng được nữa rồi. Hơi lắc nhẹ đầu, hai số phận thật đáng thương, thật không đành lòng nhìn thấy cảnh chia li nhưng... có lẽ như vậy cũng tốt. Không biết bên phía hai đại ca tình hình thế nào rồi, hi vọng anh em vẫn còn có cơ hội được uống rượu cùng nhau...

Thả cho những dòng suy nghĩ vu vơ tự do phiêu lãng, Du cẩn thận găm nhắm chút yên bình. Thần kinh vẫn luôn căng lên bắt đầu thả lỏng, hấn đang đợi chờ giây phút cuối cùng.

Khẽ rung...

Một chấn động vô cùng nhỏ truyền qua vách tường đá mà đánh vào lưng Du. Giật nảy mình, trực giác mách bảo hấn rằng tình hình đang có biến. Vội vã vùng người đứng dậy, lao thẳng về phía con búp bê biết hát đứng chắn trước người. Cánh tay phải vung lên như một thói quen rồi khi thấy trống không mới chợt nhận ra là đã mất, mấy con búp bê ác mộng cũng không còn. Một nét hoảng hốt lướt qua trong ánh mắt và không để ai kịp nhận ra điều đó, một góc trần đại sảnh đột ngột vỡ tung, tiếng nổ vang rền...

- ẦM.....!

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 58: Tổng Biệt - Khúc Hát Ru Cuối Cùng

Martel là một thành phố nằm trong lòng sa mạc. Để chạy trốn cái nắng chói chang khắc nghiệt, người dân nơi đây thay vì vun mình lên cao lại chọn cách đào sâu xuống đất. Cả một hệ thống kiến trúc khổng lồ nằm ngay bên dưới mặt đất khô cằn.

Mặt trời chói chang và bầu trời khắc nghiệt, nhưng may thay, lòng đất hiền từ ban phát chút yêu thương. Mặt đất này che chở cho những sinh linh nơi đây khỏi ánh nắng cùng bão cát sa mạc vào ban ngày và tỏa ra hơi ấm vào ban đêm. Cả một cộng đồng phát triển sâu vào trong lòng đất.

Sâu bên dưới nhiều lớp kiến trúc, trong một căn đại sảnh ngầm nơi mà Du cùng mấy đứa đồng đội tạm thời trú lại:

- ẦM...! – Tiếng nổ rền vang kèm theo đó là cả một góc trần nhà sụp xuống. Từng khối đá lớn rơi xuống nền đại sảnh vỡ nát làm dấy nên một màn khói bụi mù mịt kèm theo đó là vô số mảnh đá vụn bắn tứ tung ra bốn phía.

Vị trí sụp đổ còn cách chỗ mấy đứa Luân hồi giả gần hai chục mét nên may mắn không bị những tảng đá lớn trực tiếp rơi trúng. Thế nhưng, những mảnh đá vụn bay tứ tung lại không khác gì đạn bắn. Cả cô Hoàn, bé Linh hay đến Du cũng không thể nào tránh được. Tấm áo choàng tân thủ kiên cường không bị xé rách nhưng lực va đập cứ thế mà truyền nguyên vẹn vào trong cơ thể, đau điếng và nhức buốt vô cùng.

Va chạm lớn cũng làm cho cả nền nhà chấn động. Không giữ được thăng bằng, mấy đứa đều loạng choạng ngã ngửa xuống đất.

Dưới lòng đất không có gió nên chẳng tốn bao nhiêu thời gian, khói bụi đã bắt đầu lắng xuống và trong ánh sáng nhập nhòa mờ tối, bóng của một thứ to lớn dần hiện lên rõ ràng.

Cái đầu quái vật to khổng lồ quá cỡ, cơ thể bé xíu mũm mĩm như trẻ con cùng với một đôi cánh ruồi trong suốt sau lưng. Đôi cánh ruồi tỉ lệ với cơ thể nhưng quá nhỏ so với cái đầu nên phải điên cuồng vỗ đập miến cường giữ cho cơ thể lơ lửng giữa không trung. Giữa trán, chiếc mặt nạ vô cảm như khám trực tiếp vào đầu - một con Akuma level 2. Bên cạnh nó còn có hai khối hình bầu dục với tua tua nồng sùng đâm ra như lông nhím - hai con Akuma level 1.

Không cho mấy đứa Luân hồi giả có thời gian sững sốt, lũ Akuma đã bắt đầu chuyển động:

- Vo...Vo... Vo... - Đôi cánh ruồi điên cuồng vỗ đập vào trong không khí để cho cả cơ thể của con Akuma level 2 chậm rãi xoay vòng một cách vô cùng khó nhọc. Đôi con người lớn trên khuôn mặt khổng lồ đảo quanh rồi dừng lại ở vị trí của con búp bê biết hát:

- Ô... là... lá... - Ré lên bằng cái chất giọng the thé chói tai của mình, con Akuma level 2 vừa ngoác miệng cười vừa bay đến - ...cuối cùng thì ta cũng bắt được các người rồi nhá! Innocence sẽ là của ta...! Há há há...!

Nó là một con Akuma level 2 được ngài Bá Tước cử đến tăng cường cho nhiệm vụ phá hủy Innocence này. Năng lực của nó không thiên về tấn công, cũng chẳng mạnh phòng thủ mà là khả năng điều khiển tinh thần. Với khả năng này, nó có thể điều khiển kẻ khác như con rối. Mấy con Akuma level 1 là dễ điều khiển nhất, mấy con thú nhỏ không có tư duy cũng chẳng khó hơn bao nhiêu. Chỉ có con người là khó nhất, nó phải cố gắng tập trung lắm mới may ra điều khiển được một hai đứa mà thôi. Mà loài người thì yếu đuối, chẳng thú vị chút gì. Nó thả điều khiển hàng trăm con Akuma với những nòng pháo mạnh mẽ còn hơn là gồng mình dắt hai con rối người yếu đuối tí là hư.

Lúc đến cái thành phố ma này, nó đã dắt theo cả trăm con đệ. Cùng với lũ Akuma có sẵn ở đây nữa, nó hình thành nên một mạng lưới truy quét vô cùng quy mô. Khắp nơi đều là tai mắt của nó, hễ ở đâu có động tĩnh là nó lập tức điều cả trăm con Akuma đến. Cả ngàn khẩu pháo cùng nổ thì đừng nói là Thầy trừ tà mà đến Đại ma pháp sư nó cũng có đủ tư tin bắn cho thành vụn phấn.

Bây giờ, phát hiện ra tung tích của Innocence, đúng lúc hầu hết đám đệ của nó đã bị thu hút bởi hai trận chiến trên mặt đất. Lại còn tên level 2 mới đến phá đám đánh gục kẻ thù thì thôi chứ lại còn tiện tay đánh gục luôn cả đám đệ của nó nữa. Sự tình cấp bách, nó phải vội vàng chạy tới đây chỉ kịp mang theo có hai con Akuma level 1 đi cùng. Lực lượng có vẻ như hơi mỏng nhưng chẳng sao, đối với một lũ “Con người” đã bị thương tổn rồi thì chỉ cần

như vậy là đủ.

Cùng lúc con Akuma level 2 di chuyển, hai con Akuma level 1 cũng đồng loạt nghiêng người, mấy nòng pháo đã sẵn sàng khai hỏa.

Đứng dậy sau một cú bật người, Du đứng chắn trước mặt Lala và ông lão Guzol, sử dụng cơ thể máu thịt của chính mình cản trước đầu hòng pháo. Mặc dù cơ thể cứ tự động đứng lên như thế nhưng bên dưới mái tóc dài, ánh mắt Du đã xuất hiện một tia hoang mang tuyệt vọng.

Không còn vũ khí, không còn tay, hắn bây giờ đã hoàn toàn bất lực. Thế nhưng, hắn không được phép chạy trốn, vì ngay phía sau lưng hắn, đã là con búp bê biết hát. Một khi không thể bảo vệ được con búp bê biết hát, thì mọi nỗ lực, mọi sự hi sinh của cả tiểu đội từ đầu đến giờ đều trở nên vô nghĩa.

Khi con búp bê biết hát chết, cũng đồng nghĩa với việc cả tiểu đội sẽ bồi táng theo cùng.

Hắn... sẽ không bao giờ để cho điều đó được phép xảy ra, ít nhất là khi hắn còn đứng được ở đây. Nếu có chết thì cũng phải là hắn ngã xuống trước con búp bê biết hát.

Khi bị ép vào đường cùng, bất cứ loài sinh vật nào dù hiền lành đến đâu cũng đều biết quay đầu cắn trả.

Hai tròng mắt xoay chuyển rất nhanh, nét hoang mang lập tức được thay thế bằng sự điên cuồng liều chết. Mím môi, tròng mắt, Du dùng giọng mũi hừ mạnh một tiếng rồi ngẩng đầu, vô vàn sợi chỉ đen lập tức xuất hiện, giăng ngang qua không gian, vương loạn vào người cả ba con Akuma. Mặc dù biết rõ không thể tấn công thì có nguyên rủa cũng vô ích nhưng kệ, dẫu thánh giá ngược giữa trán vẫn cứ ánh lên sắc tím. Nghiến răng, hắn đang cố gắng giãy dụa lần cuối cùng trong vô vọng.

Về điên cuồng của Du đang dần trôi đi theo sự suy giảm của tinh thần lực, nét tuyệt vọng nhanh chóng kéo về trong con người tràn tơ máu. Khẽ găm lên như giấy dụn lần cuối cùng trước khi buông xuôi thì bỗng nhiên:

- Bụp...! – Tiếng nổ không lớn nhưng vang lên vào đúng thời điểm phi thường nghe vang vọng lạ. Và ngay sau đó thì – Xoẹt... Xoẹt... Xoẹt...!

Một khối cầu điện nổ bung giữa đám quái, nuốt chửng một con Akuma level 1 rồi những tia điện bất kham còn cổ tình vẩn vít lan sang cả hai con còn lại.

- Réc...! – Akuma hoàn toàn miễn nhiễm với tổn thương vật lý nhưng không may, công kích lôi điện còn mang theo cả sát thương linh hồn.

Rít lên những tiếng chói tai, con Akuma hứng trọn vụ nổ như không thể giữ được thăng bằng mà dạt người qua một bên, va chạm mãnh liệt với con Akuma level 1 còn lại làm cả hai cùng ngã.

Đôi cánh ruồi loạn đập, con Akuma level 2 gơ cánh tay nhỏ xíu chỉ về phía Du. Đôi mắt trên khuôn mặt khổng lồ tròn ngược, từng khối kim loại nhẵn nhụi, vụn vụn lại với nhau làm thành một biểu tình vô cùng giận dữ pha thêm chút bàng hoàng:

- Mày...! – Con Akuma vừa mở miệng hét lớn vừa phóng người về phía Du. Đúng lúc đó thì:

- Bụp...! Xoẹt xoẹt xoẹt...! – Trả lời nó là một khối cầu điện nổ bung ngay trước mặt. Sát thương linh hồn cộng với hiệu ứng nguyên rủa Du vẫn luôn duy trì.

Chính bản thân Du cũng giật mình khi một khối cầu điện nổ bung. Thế nhưng, giật mình thì giật mình, hắn vẫn nhìn thấy “Cơ hội”. Vội vã xoay người, hét to lên với con búp bê biết hát:

- Chạy...!

Trong khi quay lại, Du thấy ở cách đó không xa, bà cô Hoàn nấp sau một tảng đá đang liên tục thả ra những cánh chuồn chuồn. Cô bé Linh, mặc kệ sự sợ hãi hiện rõ lên trên khuôn mặt vội vã chạy lại chỗ này, cùng Lala cố gắng lôi kéo ông lão Guzol đến nơi an toàn.

Bất chợt, Du có cảm giác như một thứ gì đó vừa vỡ òa và tan ra trong lồng ngực. “Đúng rồi, ở nơi đây hắn còn có đồng đội. Không còn phải một mình đối mặt với tất cả kẻ thù như khi còn lang thang trên đường ở “Thế giới Góc” nữa”. Cơ mặt cứng đờ không thể nhếch mép lên thành một nụ cười nhưng trong ánh mắt, sự bất lực và tuyệt vọng đã tán đi không còn. Mạnh mẽ quay người và...

[Thần Tử]

Những sợi chỉ đen đang dần biến mất lại một lần nữa giăng tứ tung vào không khí.

Trong không gian mờ sáng ám đầy bụi cát, những sợi chỉ đen nguyên rủa giăng ngang và những cánh chuồn chuồn bay múa.

Akuma không phải động vật ăn cỏ, và chúng cũng chẳng mong manh dễ vỡ chút nào. Rất nhanh, lũ quái vật bắt đầu phản công lại, pháo bắt đầu nổ, khói bụi bắt đầu cuốn lên và những tảng đá khắp nơi đổ sập.

...

Linh cùng Lala cố gắng kéo ông lão vào trong một cái vách nhỏ trú tạm. Những cánh chuồn chuồn bắt kẻ chủng loại của bà cô Hoàn bay loạn trong không khí cùng với đạn pháo Akuma phát nổ toai bời.

- Uynh...! – Một viên đạn pháo rơi ngay bên cạnh, áp lực từ vụ nổ hất văng Linh đi một đoạn. Cuồng cuồng bò dậy, chẳng kịp chạy về chỗ em búp bê biết hát mà vội vã nhào vào nắp sau một tầng đá lớn bởi vì ngay sau đó, đạn pháo đã trút xuống như mưa.

Linh co người trốn sau tầng đá lớn, cả cơ thể không tự chủ được mà cứ run lên bần bật. Còn sống đến bây giờ, sợ hãi đã trải qua quá nhiều, từ vong cũng đã từng thấy qua nhưng chưa bao giờ Linh phải đối mặt với lũ quái vật ở khoảng cách gần như vậy. “Mình sẽ bị giết! Mình sẽ chết ở chỗ này...!” suy nghĩ đó như một thứ nguyên rủa cứ bám chặt vào tâm trí Linh. Cả người cứ chết lặng đi, sợ hãi khiến cho não bộ không còn điều khiển được cơ thể nữa. Xung quanh, đạn pháo vẫn rơi và những vụ nổ cứ bùng lên thứ ánh sáng chói lòa.

- Ruynh...! – Tầng đá nơi Linh nấp bị một viên đạn pháo rơi trúng. Tầng đá lập tức vỡ ra làm nhiều mảnh còn Linh cảm thấy cơ thể mình bỗng nhiên bị nâng lên rồi đáp mạnh ra ngoài.

- Hự... A...! – Nặng nề tiếp đất, dư lực vòn Linh lăn tròn đi vài vòng mới dừng lại hẳn. Mặt đất gồ ghề làm cơ thể Linh đau ê ẩm. Những mảnh đá vụn bay xoẹt qua không gian để lại từng vết cắt dài trên khuôn mặt nhỏ, đập túi bụi vào người để lại từng vết bầm trên cơ thể dưới lớp áo choàng. Sợ hãi và đau đớn làm đôi mắt trào đầy lệ. Áp lực từ những vụ nổ tiếp theo xô đẩy khiến Linh ngã trái phải không ngừng.

- A...! – Bị áp lực từ một vụ nổ gần đó quật ngã xuống đất trong tiếng kêu yếu ớt. Đầu óc choáng váng còn cơ thể đã đau như, chẳng thèm đứng dậy nữa, đau đớn và mệt mỏi quá rồi. Linh vừa định buông xuôi, mặc kệ mạng sống của mình cho số phận an bài thì... Vài quả lựu đạn rơi ra từ trong cái áo choàng tân thủ. Mấy quả lựu đạn với đủ cả ba loại khói, choáng và nổ mạnh hai thằng Minh, Thi phát bổ sung cho mỗi đứa từ trước khi tách đội.

Mặc dù đã định buông xuôi nhưng thực ra, Linh vẫn còn vô cùng sợ chết. Còn sợ chết là còn động lực, Linh vươn đôi bàn tay run rẩy ra, nhặt lên một quả lựu đạn tròn. Với nét mặt còn tràn ngập sợ hãi, Linh loạng choạng đứng dậy, cắn răng rút chốt quả lựu đạn, khễ tung lên trước và... Một đá.

- Cốp... - Linh là tuyến thủ cầu mây và trái lựu đạn có hình dạng gần như tương tự. Trái lựu đạn được đá đi bằng kỹ thuật cầu mây vạch ra một đường thẳng tắp bắn về phía một cái bóng tròn to lớn.

- Uynh...! – Cụm lửa đỏ rực bùng lên và Linh mừng như điên khi thấy cái bóng khổng lồ bị nuốt gọn sau màn lửa.

“Có tác dụng...!” Cảm giác vui mừng lướt qua trong tâm trí. Cố gắng đứng vững trước sức ép của những vụ nổ vẫn bùng lên không ngừng, Linh tiếp tục sử dụng kỹ thuật cầu mây mà đá những quả lựu đạn về phía lũ Akuma. Lựu đạn cứng, đôi giày mỏng và da thịt thì mềm, chẳng mấy chốc mu bàn chân Linh đã trầy da, rướm máu. Mặc kệ, cô bé vẫn cắn răng, vẫn đá và...

Một hoa văn hình dây leo bắt đầu xuất hiện ở mũi chân và leo ngược lên đến quá đầu gối. Linh cảm thấy chân mình trở nên nhẹ nhàng hơn hẳn và những cú đá cũng không còn đau nữa.

.....

Thanh Mugen càng ngày càng nặng. Noi nó rơi xuống, nền đá đã nứt vỡ ra tan nát. Nếu là ban này, Kanda còn có thể miễn cưỡng hơi rút được lên nhưng bây giờ thì chịu, thanh kiếm nặng cân như một cái mỏ neo níu hẳn lại ở giữa chiến trường.

Thanh là một kiếm sĩ, sử dụng vũ khí là một thanh Katana, Kanda thiên về loại hình tốc độ hơn là sức trâu chày cối. Lại đứng trước sự vây công của bọn cướp Innocence với những kỹ năng vô cùng khó chịu. Sự cơ động, chính là lợi thế lớn nhất của Kanda. Thế nhưng mà...

Thanh kiếm này chính là Innocence của hắn. Là vũ khí trừ tà được Chúa ban cho. Thanh kiếm này không chỉ đơn thuần là vũ khí, nó còn mang trong mình sự nhiệm màu và ân huệ chí cao. Nó chính là ý chí của Chúa, và là đức tin của kẻ mang theo. Vậy nên...

Thầy trừ tà không bao giờ được phép bỏ rơi vũ khí của mình. Một khi phạm phải, kẻ đó đã bị coi là đi ngược lại với niềm tin vào Chúa và không đáng có được sự thừa nhận của Innocence.

Sự “Chối bỏ” là thứ mà không ai có đủ khả năng gánh chịu.

Giữa trời quang mây tạnh, những tia điện màu tím bất chấp lẽ thường mà vẫn vút trên không trung. Kanda đã ngửi thấy mùi nguy hiểm.

- Hít... - Hít sâu một hơi, vừa để xoa dịu cơn bóp đang biểu tình vì một mệt mỏi quá độ, lại vừa để nạp ôxi cho một lần bộc phát thể lực bất ngờ.

Kanda không biết, thứ gì đã biến thanh kiếm của mình trở thành như vậy nhưng hắn có thể chắc chắn một điều rằng, trạng thái này không thể duy trì được lâu. Chẳng có thứ gì có thể gia tăng trọng lượng bản thân của một vật thể lên một cách vô lý như vậy. Nhiều khả năng, thứ kéo thanh kiếm của hắn xuống chỉ là một loại lực nào đó. Mà “lực” thì cần có năng lượng duy trì, một khi hết năng lượng “lực” cũng tự nhiên sẽ hết. Thứ mà Kanda cần quan tâm bây giờ là, làm thế nào để tránh né được chiêu thức đang hình thành trên bầu trời kia.

Không đến hai giây từ lúc tia lôi điện đầu tiên xuất hiện trên bầu trời, trực giác nhạy bén mạch bảo Kanda phải lập tức hành động ngay:

- Hự...! – Gồng mình, năng lượng Kanda cố công tích tụ từ này đến giờ bộc phát ra trong khoảng khắc, cả cơ thể giật lên cùng lúc với hai chân nhún mạnh. Kanda cảm thấy như thế vai phải của mình trật ra khỏi khớp rồi thì phải nhưng thanh kiếm nặng cả ngàn cân cũng bị rút ra khỏi nền đường. Cả cơ thể nghiêng về một bên mà phóng đi, nỗ lực rời khỏi vị trí ban đầu.

Thế nhưng... Không kịp:

- ĐOÀNH...! – Trời và đất như hai bản tụ, khi hiệu điện thế hai đầu vượt quá khả năng thừa nhận của điện trở không khí, lúc đó sẽ có thiên lôi.

Không phải chỉ là một tia sét mà thứ “Lôi Thần Phù” triệu hồi ra là cả một cột sét phải to bằng mấy người ôm.

Cột sét chói lòa trong đêm chụp thẳng xuống vị trí của Kanda, bao phủ cả một khoảng không gian khiến hất hết đường tránh né.

...

Cách chỗ cột sét hàng trăm mét, Allen đang gồng mình gượng dậy. Cố gắng nâng cánh tay trái giơ lên trước mặt, cánh tay vì phản ứng phụ mà bây giờ đã trở lên đen xì, run rẩy.

- Khởi động... Innocence... - Giọng nói run rẩy, khó nhọc nhưng trong ánh mắt là sự kiên định và cả một chút điên cuồng.

Như hô ứng với chủ nhân, cánh tay cũng đáp trả, một chút vô giáp khó khăn mọc ra nhưng rồi lập tức tan đi hết, Allen lại quỳ gục xuống nền đường.

Đêm nay, cả cánh tay này lẫn Allen đều đã đi đến giới hạn của mình. Con người không phải là thần, Thầy trừ tà không phải là Chúa toàn năng. Họ trọng thương, họ mệt mỏi, họ kiệt sức và cũng có lúc họ bất lực trong đau thương. Thế nhưng, bên ngoài kia, đồng đội của Allen đang chết. Một người anh em sẽ mất đi tính mạng chỉ vì sự vô dụng của mình. Cơ thể run run, cậu lại ngượng người, bò dậy... Đúng lúc đó thì:

- Anh là Exorcist...? - Một giọng nói trẻ con vang lên ngay bên cạnh. Trước mặt Allen đã xuất hiện một cô bé diện bộ váy đen, một tay cầm kẹo mút, tay kia là một chiếc ô che dưới trời đêm.

.....

Bên dưới lòng đất.

Căn đại sảnh ngầm đã bị đạn pháo phá sập tứ tung và gia tăng diện tích lên đáng kể. Cả ba con Akuma đều bị thương tới tấp. Hai con level 1 thì một con bị vỡ mất một góc thân, con còn lại thì bị bẻ cụt đi vài nòng pháo và hiện tại đang nằm yên dưới đất. Con level 2 có vẻ khá hơn nhưng quanh người cũng tràn ngập vết cháy xém. Đôi cánh ruồi sau lưng rách bươm khiến cho việc giữ cơ thể không lơ của nó trên không trông càng có vẻ khó khăn hơn bao giờ hết.

Sảnh ngầm tràn ngập khói bụi. Cũng chẳng còn thấy bóng dáng của bất kì một đứa luân hồi giả nào.

Du bây giờ nằm bẹp dưới đất, bộ tóc dài cháy xém đi một mảng và cả người thì bị một lần cát phủ qua. Bản thân Du bây giờ chẳng thể nào cử động được nữa, hình như chân trái hắn bị một viên đá văng tới đập cho gãy nát rồi thì phải. “Thần Tử” duy trì cho có lệ, nguyên rửa vài khu vực đại khái mà hắn cần cứ vào âm thanh lờ mờ đoán ra. Thi thoảng, đạn pháo và gạch đá vẫn rơi quanh người.

Bà cô Hoàn và Linh thì hoàn toàn biệt tăm, trong không gian chỉ còn lại đôi, ba cánh chuồn chuồn chao lượn.

Trong cái ngách nhỏ tối tăm, ông lão Guzol nằm đó, phía bên ngoài một chút là Lala ngồi dựa lưng ra bên ngoài.

- Lala... Lala bị thương rồi – Ông lão cất giọng già nua, lo lắng.

- Không sao... Lala là búp bê của Guzol mà... – Lala vừa lắc đầu, vừa khẽ cười đáp lại. Trên tấm lưng nhỏ bé đưa ra ngoài, tấm áo choàng đã bị mấy mảnh đá sắc cào nát và tấm lưng trần dính vô số mảnh đá nhọn cắm vào.

- Lala ngốc quá... Guzol sắp chết rồi... không phải làm thế đâu – Cánh tay già nua cố gắng đưa lên, khẽ chạm vào đôi má đẹp. Trong giọng nói, lẫn vào với vẻ mệt mỏi là sự tiếc thương.

- Không sao... Lala muốn thế mà...! – Dụi dụi gò má mình vào trong lòng bàn tay khô gầy xương xẩu ấy, em nhẹ giọng trả lời.

- Cảm ơn...! – Ông lão bất chợt nói, đôi mắt cũng nhắm lại trong một tiếng thở dài - Cảm ơn Lala đã ở bên Guzol suốt thời gian qua...

- Không đâu...! Lala cũng rất hạnh phúc mà...!

- Guzol phải đi rồi, Lala nhớ sống cho tốt nhé, sống cả cho phần của Guzol nữa... – An tuông nhắm mắt, đôi môi khô héo như nở một nụ cười.

- Ừ...! – Lala gật đầu, đôi môi nhân tạo cũng nhoen cười. Đáp ứng một yêu cầu cuối cùng, để cho người bạn được thanh thản ra đi.

- Nhớ nhé...

- Ừ...! Hứa đấy...!

Câu cuối cùng của ông lão như trượt đi, bàn tay trên má Lala cũng trượt xuống, buông rơi.

- Ngủ ư...? Vậy Lala sẽ hát ru cho nhé... – Lala nói, miệng vẫn giữ nụ cười nhưng sự đau buồn trên nét mặt không nguôi.

Tiếng hát cất lên, hòa vào trong tiếng pháo...

...

Du đã trực tiếp bất tỉnh, những cánh chuồn chuồn cũng đã phát nổ hết. Không còn bị tấn công, mấy con Akuma cũng không công kích linh tính nữa, khói bụi và tiếng đạn pháo dần lắng xuống, trong không gian chỉ còn lại tiếng hát ru.

Trong không gian thoáng đãng hiện rõ một bóng lưng mảnh dẻ ngồi hát giữa chiến trường. Lala hát, như đặt cả sinh mạng và tâm hồn của mình vào đó, chẳng còn quan tâm đến bất cứ thứ gì xung quanh. Bên cạnh, ông lão Guzol nằm tựa đầu vào đùi em, đôi mắt nhắm và khuôn mặt an lành như đang ngủ.

Không còn thứ gì cản trở, con Akuma level 2 lập tức nhìn thấy Lala. Đôi cánh ruồi sau lưng vội vàng đập loạn, con quái vật nâng cái đầu khổng lồ bay tới:

- Há há...! Mày là con búp bê biết hát, bóng ma của Martel phải không...? – Khuôn mặt to lớn trưng ra cái vẻ dữ dằn, đôi nhãn cầu khổng lồ trợn ngược lên hiện rõ nét điên loạn đặc trưng của giống loài – Há há há...! Trái tim mày sẽ thuộc về tao...! Innocence sẽ thuộc về tao...!

Con Akuma đã bay đến đỉnh đầu của Lala, cánh tay trẻ con giơ lên cao vừa chuẩn bị vỗ xuống thì:

- RẦM...! – Trần nhà lại bị đập vỡ ra một mảng. Từ trong lỗ hổng đó, một cánh tay khổng lồ lông lá xuyên qua, chụp thẳng xuống đầu con Akuma level 2. Con quái vật xấu số lập tức bị lôi ra ngoài, cái kết thì không cần phải nói.

Vài giây sau đó, cánh tay lông lá vừa bắt con Akuma đi lại vươn xuống, nó phá cho cái lỗ vỡ ra to hơn và sau đó, một con khi khổng lồ nhảy xuống. Con khi phải cao hơn hai mươi mét, lông lá toàn thân đen xì cứng như gai sắt, đôi mắt dữ tợn và cái miệng mọc tua tủa răng nhọn đầy công kích. Trên vai của con khi đó, một người phụ nữ mặc đồ đen đứng thẳng, mái tóc trắng ánh lên sắc bạc và một vết sẹo lớn hình chữ X in hằn giữa mắt.

Một trong năm đại pháp sư của Giáo Đoàn Đen: Cloud Nine

Nhìn thoáng qua chiến trường, Đại pháp sư nhảy xuống, chậm rãi bước về phía Lala. Vừa đi, bà ta vừa tự nói nhỏ như độc thoại với chính mình:

- Giọng ca thật đẹp...!

- Hát ru ư...? – Đại pháp sư khẽ ngẩng đầu, ánh mắt như suy ngẫm xen thoáng chút điệu buồn – ...có phải là sự an ủi cho linh hồn?

Không quay đầu lại, Lala vẫn cất cao giọng hát của mình, ca khúc cuối tiền người bạn ra đi. Một cuốn sổ nhỏ màu đen ánh xanh cũng được em từ từ giờ ra. Vụng về cầm lấy cây bút đi kèm theo gáy sách, chữ “Lala” được ghi một cách nguệch ngoạc, vụng về.

.....

Nơi chiến trường trên mặt đất.

Quỹ giữa chiến trường, Kanda vẫn chưa hoàn toàn gục ngã. Dù đã bị giật cho bất tỉnh thể nhưng, cơ thể vẫn đứng thẳng kiên cường và cánh tay vẫn còn không buông kiếm.

Thằng Minh đã nằm liệt giữa đường. Đứng mũi chịu sào mọi loại công kích, cơ thể nó đã vượt qua giới hạn cuối cùng. Tiềm năng bị vắt kiệt đến giọt thể lực cuối cùng, bây giờ, não bộ nó đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu và cơ thể thì không còn khả năng tự phục hồi. Gánh nặng của “Cấm Thuật” đang khiến cho tổ chức tế bào tự đổ vỡ. Trên cánh tay phải, cái đầu của con Akuma sử dụng công kích âm thanh vẫn còn quán quýt.

Xa hơn một chút, khuất sau một bờ tường vỡ, bé Lan đang nằm úp sấp xuống nền đường, bốn chi co lại ôm lấy vết thương mà thoi thóp thở.

Về phần Cô May. Sau khi sử dụng “Lôi Thần Phù”, tinh thần lực cũng không còn đủ để duy trì trạng thái “Giải khóa Gen”, May liền mềm nhũn người mà gục xuống. Đôi mắt kéo lại để cho hai hàng máu chảy dài.

Cả tiểu phân đội bây giờ chỉ còn Thủy vừa gượng dậy. Một tay cô đỡ lấy Cô May mà ôm vào lòng, một tay cố gắng giữ chắc lấy tấm khiên Bằng Sương. Liên tục tự nhắc mình tỉnh táo nhưng đôi môi trắng bệch đã run lên lẩy bẩy. Bởi vì, trước mắt Thủy một cảnh tượng vô cùng khó tin đang xảy ra và trực giác báo cho Thủy biết, điều này chẳng hay tí nào.

Đàn Akuma dính công kích âm thanh mà ngã gục lúc trước nay đã phục hồi. Chúng bay lên không trung, khôi phục quyền chiếm lĩnh không phận của mình. Thế nhưng, chúng không còn điên cuồng bắn loạn như trước nữa mà trật tự xếp đội hình.

Dưới ánh trăng, hàng trăm con Akuma xếp đội hình thành một chiếc cầu thang xoắn hình tròn ốc nổi thiên không xinh đẹp với mặt đất khô cằn. Và từ trên chiếc cầu thang đó, một bé gái tung tăng bước xuống chiến trường.

Trên thế giới này, chỉ có duy nhất hai loại người mà lũ Akuma phải phục tùng vô điều kiện. Thứ nhất là ngài Bá Tước – đáng sáng tạo chí cao đã ban cho sinh mạng. Thứ hai là những kẻ, mang trong mình danh hiệu “Thành viên của gia đình Noah”. Và giờ đây, lũ Akuma đang cung nghênh một người, kẻ nắm giữ “Giấc mơ”, con cả của gia đình Noan – Loz Cametoz.

Bé gái bước chân xuống chiến trường, giọng cười khanh khách như thức tỉnh cả không gian. Đảo mắt một vòng, rồi dừng lại trên người Thủy, cô bé bắt đầu cất tiếng, chất giọng như chuông bạc ngân nga:

- Í...! Mấy người là ai vậy ta...? Mấy người đâu phải là Exorcist mà sao mạnh ghê ta, giết được cả Akuma này...!?

Rời ánh mắt khỏi người Thủy, cô bé ngúng nguẩy tung tăng:

- Vui ghê ta...!

Và khi đi lướt qua chỗ thằng Minh đang nằm bết, cô bé khẽ “l” lên một tiếng rồi dừng lại với ánh mắt ngạc nhiên:

- Aha...! Anh trai này chẳng phải con người, cũng không phải là Akuma này! Hay ghê ta...!

Cô bé cúi người xuống, bàn tay nhỏ bé đưa ra, hướng về phía thằng Minh mà vuron tới.

Cô bé nhìn như vô hại nhưng không hiểu sao, sự bất an dữ dội và dự cảm chẳng lành âm ỉ ập đến trong lòng Thủy. Bất chấp tất cả, Thủy khởi động Hoa Tuyết, chìa thẳng về phía cô bé kì lạ kia, cò súng xiết chặt, chuẩn bị khai hỏa. Đúng lúc đó thì...

- ...

- Kết thúc nhiệm vụ chính.

- Khởi động chương trình thoát.

- Bắt đầu đăng xuất...

.....

Khúc bi ca ngân vang trong đêm thánh...

... tiếc thương cho người đã ra đi hay để yên lòng những người còn ở lại

- Lan Thi.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 1: Những Kẻ Trở Về

- Bắt đầu đăng xuất...

Cuối cùng thì cái âm thanh mà Thi mong chờ bấy lâu cũng xuất hiện. Trong mắt Thi, thời gian như bỗng nhiên đọng lại. Hình ảnh một gót giày đen bóng mang theo ánh trắng phản chiếu đang quật xuống cũng lập tức đông cứng lại trong con ngươi tràn tơ máu của nó. Hình như, có một thứ ánh sáng mãnh liệt bùng lên từ mọi thứ và ý thức vốn đã lơ mơ của Thi liên triệt để mất đi.

...

Dự án Nhân Thần, mục đích là tạo ra “Nhân loại mang năng lực của Thần”. Những kẻ thực hiện dự án đó có thể coi như là gần thành công khi những thí nghiệm phẩm của họ thực sự có mang một phần nào đó “Năng lực của Thần”. Nếu không tính đến khoản chi phí khổng lồ cần thiết để tiến hành bảo trì liên tục cho cơ thể của những thí nghiệm phẩm đó.

Vẫn là một thí nghiệm phẩm mang số hiệu {Sáng Thần 04}, kẻ được coi là thể tích hợp hoàn mỹ nhất với {Cánh tay của Thần Sáng Chế}. Mang trong mình năng lực của Thần mà đến chính bản thân cậu ta còn chưa khám phá ra được hết.

Được Văn hỗ trợ, bằng [Giao thức kết nối nâng cao] tinh thần của Thi và con Akuma tiểu đệ của mình đã kết hợp hoàn mỹ với nhau mà trở thành một thể thống nhất. Thế nhưng, ngoài “Đồng bộ tinh thần” ra, giao thức này lại không hỗ trợ chút gì về “Đồng bộ cơ thể” cả. Vậy nên, khi cường hành phức hợp với nhau, điều tất yếu phải xuất hiện đó là sự bẻ xích về mặt bản chất giữa hai cơ thể biệt lập bất đồng.

Con Akuma biến đổi cơ thể thành lớp vỏ bên ngoài bao bọc lấy đôi chân thẳng Thi. Những mảnh kim loại vô cùng nhỏ bé còn khuếch tán cả vào bên trong tổ chức tế bào của nó, vừa tiến hành xây dựng bộ khung cơ bản, vừa hỗ trợ bất tín hiệu thần kinh truyền trực tiếp.

Đôi chân thẳng Thi không có khả năng tùy biến như con Akuma để kết hợp. Khi những phần tử kim loại xâm nhập vào, nó cũng tiện đường xé rách hàng loạt mô cơ cùng với lớp biểu bì bao bọc bên ngoài.

Đau...! Là thứ duy nhất mà Thi cảm thấy.

Khi “Đồng bộ sóng não”, con Akuma sẽ trực tiếp đảm nhiệm vai trò của đôi chân, mặc kệ thằng Thi có cảm thấy hay không. Nó chỉ cần “Nghĩ” là “Đôi chân” bên dưới đã lập tức hành động, phản ứng theo rồi. Cảm giác giống như khi còn ở trong Khu Luru Trữ, nó với thằng Minh chơi trò đề lên tay của mình một thời gian dài cho tê dại đi rồi dùng cánh tay đó để ném bóng vậy... trò [Cánh tay của người xa lạ]. Chỉ có khác là bây giờ, thay bằng cánh tay thì lại là đôi chân của nó.

Đứng được lên nhưng không phải là bằng đôi chân thực sự. Nó chuyển động không phải bằng cơ gân, xương thịt mà nhờ một hệ thống bánh răng, trục khuỷu, pitong, đòn bẩy hết sức tinh vi. Nó không thể nào thực hiện được những thủ pháp gia tăng cơ năng đột biến với đôi chân này, những kĩ thuật phức tạp kiểu như [Sóng Chấn Động] cũng không. Thế nhưng, bù vào đó, đôi chân này cung cấp cho nó khả năng sử dụng [Soul Gun] vô hạn chế. Thế là, không gian đã chẳng phải thuộc về một mình Lenalee.

Tạo ra hai nòng súng cực ngắn ở vị trí lòng bàn chân. Để hạn chế tiêu hao không cần thiết, hai nòng súng không hề mang đầu đạn mà chỉ phát nổ để cung cấp thêm động năng cho cơ thể. Với tốc độ phát nổ của mỗi nòng là một lần trên giây, [Thiên Không Dạ Vũ] hầu như được thằng Thi phát động liên tục, giải phóng nó khỏi hạn chế của mặt phẳng địa hình.

Tăng tốc độ, chuyển hướng đột ngột, không ít dame thêm vào mỗi cú đá, lại còn khả năng tùy biến hình dáng của bản thân Akuma, những đòn tấn công của thằng Thi chưa bao giờ khó lường đến vậy. Bàn chân cứ liên tục có móng vuốt thò ra thụt vào, mỗi cú lên gối lại có một mũi đâm nhọn hoắt mọc lên theo và cú tạt ngang nào cũng được khuyến mại thêm một lưỡi dao sắc lẹm nhô ra bên má. Thậm chí, thi thoảng lại có một nòng súng nhỏ mọc ra ở vị trí bất kì rồi đột nhiên khạc đạn, uy lực có thể chẳng được bao nhiêu nhưng thắng ở cái bất ngờ và hiểm hóc.

Trạng thái [Giải khóa Gen] đã bị sử dụng gần hết thời gian phát động nhưng thi thoảng vẫn bật được lên, tác dụng chủ yếu là giúp nó hạn chế cơn đau mà duy trì lấy một tia ý thức. Còn lại là nhờ vào [Tâm Nhãn] và sự dẫn đường của Văn, sau đó cứ để mặc cho bản năng cơ thể tự do hành động, chẳng có chiều thức, cũng chẳng cần chiến thuật.

Mặc dù, [Soul Gun] vô hạn chế và [Thiên Không Dạ Vũ] đã bù vào mọi điểm yếu về tốc độ và khả năng di chuyển trong không gian đa chiều. Thế nhưng, sự di chuyển của Thi vẫn bị hạn chế trong một khoảng không gian chật hẹp – không đến bốn mươi mét quanh Văn – đó là tầm tinh thần lực vươn tới tối đa của cậu bé. Nếu vượt ra khỏi cự li đó, không có sự trợ giúp của [Giao thức kết nối nâng cao], thằng Thi sẽ lại là thằng Thi, mà con đê cũng chỉ là con đê. Không “Đồng bộ sóng não” vậy thì đừng nói là di chuyển và cử động như một thể thống nhất mà ngay cả đến việc duy trì hình dáng hiện tại của con Akuma cũng đã là không thể rồi.

Thế là, khó khăn của thằng Thi lại càng thêm chồng chất. Vừa phải chống đỡ lại Lenalee, vừa phải cố gắng không để trận chiến ảnh hưởng đến cậu bé Văn ngay cạnh đó.

May mắn, Lenalee không phải là loại máu lạnh vô tình, cũng không đặt vấn đề hủy diệt và cuồng sát lên làm mục tiêu chính. Thế nên, một thằng nhóc nằm bết xác trên xe lăn, mắt mũi liên tục trào máu tươi và gần như không có dấu hiệu nào của sự sống được Lenalee coi là vô hại và trực tiếp bỏ qua. Chứ nếu không, thằng Thi chỉ giữ được mình đã khó lắm rồi, làm sao mà đi bảo vệ được người khác.

Nếu chỉ xét về tính năng, đôi chân của thằng Thi bây giờ đã chẳng thua {Dạ Hải} của Lenalee là bao, lại còn hơn được ở khả năng tùy biến. Thế nhưng, trận chiến này có vẻ hơi quá sức với cái cơ thể đã trọng thương của nó. Nhiều lúc, phần thân trên còn không kịp phối hợp được với đôi chân cơ khí bên dưới. Và thêm vào đó, ở đời còn có một thứ gọi là “Thiên địch”.

Bị khắc chế về mặt bản chất, thế nên, cứ mỗi lần những cú đá trực tiếp và chạm vào nhau, thằng Thi và con đê Akuma đều là kẻ chịu thiệt thòi.

Va chạm trực tiếp với Innocence, Akuma chưa bao giờ trở nên mong manh hơn thế. Những mảnh linh kiện và vỏ giáp cứ vỡ tung sau từng cú đá, và nỗi đau cứ thấu suốt vào tận sâu trong linh hồn.

.....

- Chúc mừng sống sót.
- Chào mừng trở lại {Khu Luru Trữ}.
- Chúc một ngày tốt lành. Bây giờ là 6:13' sáng ngày thứ nhất.

Âm thanh của “Hệ thống” trực tiếp truyền vào trong ý thức, chất giọng ngọt ngào đánh thức Thi dậy, thoát khỏi một thứ giống như là giấc ngủ dài. Ngay sau đó, là những cơn đau xé ruột theo cảm giác trở về.

- Tình trạng cơ thể: Tồn thương 81%, mất máu đặc biệt nghiêm trọng, tinh thần lực cực độ hao tổn, phát hiện chất độc, cơ thể đang liên tục bị ăn mòn, sinh mạng giảm xuống mức “Nguy kịch”. Xác nhận trị liệu?

Mặc kệ việc ý thức mong manh của thằng Thi vừa mới trở về đã lại bị những cơn đau đánh cho mơ hồ, “Thông báo” của hệ thống cứ như một chuỗi thông tin bị nhồi vào trong sọ.

Giật mình, mở bừng hai mắt, Thi vội vã gương dậy, ngóc đầu nhìn về phía {Cánh Cửa Chân Lý}, đôi môi run rẩy, hấp tấp hô:

- Xác nhận... Chữa trị toàn bộ... Phục hồi cho cả team...
- Thông qua mức độ trị liệu - 100%, thông qua đối tượng trị liệu - toàn bộ Luân Hồi Giả còn sống sót. Bắt đầu trị liệu...

Âm thanh “Xác nhận” của hệ thống vang lên trong đầu Thi. Từ nơi nào đó trên cao, một cột sáng bỗng nhiên xuất hiện, chụp thẳng vào người và dần nâng nó lên khỏi nền “Đại sảnh”. Đến lúc này, cơ thể Thi mới dịu xuống, thờ dài ra một hơi. Giữa không trung, nó chậm rãi xoay người, đưa ánh mắt đi tìm đồng đội, mặc kệ cho hệ thống trị liệu thực hiện nhiệm vụ của mình và âm thanh thông báo cứ vang lên trong não.

- Số lượng Luân Hồi Giả sống sót: 8 + 1

Xung quanh Thi, những cột sáng chiếu xuống rải rác khắp nơi, bao nhiêu vết thương trên người đồng đội của nó cũng đang được chữa lành. Miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười, nó thấy những khuôn mặt thân quen.

- Luân hồi giả số hiệu 01302: cơ thể tổn thương 49%; phát hiện “Vết thương trí mạng”; mất máu đặc biệt nghiêm trọng; sinh mệnh lực giảm xuống mức “Nguy hiểm”. Trị liệu hoàn toàn mất 80 điểm tích lũy.

- Luân hồi giả số hiệu 01303. Trị liệu hoàn toàn mất 103 điểm tích lũy.

- Luân hồi giả số hiệu 01304: cơ thể tổn thương 57%; nội tạng chấn động; xuất huyết trong; chức năng nội tiết suy giảm nghiêm trọng; phát hiện dấu hiệu rạn nứt trên toàn bộ khung xương; sinh mệnh lực giảm xuống mức “Suy kiệt” (đang phục hồi). Trị liệu hoàn toàn mất 64 điểm tích lũy.

- Luân hồi giả 01305: cơ thể tổn thương 72%; tổ chức mô cơ có dấu hiệu tự tan vỡ; thể lực cực độ suy kiệt; tinh thần lực tổn hao quá độ; mất máu nghiêm trọng; sinh mệnh lực giảm xuống mức “Nguy kịch”. Trị liệu hoàn toàn mất 112 điểm tích lũy.

- Luân hồi giả số hiệu 01306: cơ thể tổn thương 26%; tinh thần lực giảm xuống mức “Khô kiệt”; ý thức thác loạn; tinh thần của bản thân chủ thể đã rơi xuống tầng tiềm thức. Trị liệu hoàn toàn mất 150 điểm tích lũy.

- Luân hồi giả số hiệu 01308: cơ thể tổn thương 68% (tình trạng khuyết thiếu); tinh thần lực cực độ hao tổn; ý thức chủ thể xuất hiện dấu hiệu “Tan vỡ”. Trị liệu hoàn toàn mất 99 điểm tích lũy.

- Luân hồi giả số hiệu 01310: cơ thể tổn thương 47%; phát hiện sự “Dừng hoạt động” của một số bộ phận cơ thể; tinh thần lực hao tổn. Trị liệu hoàn toàn mất 0 điểm tích lũy do “Quyền tân thủ”.

- Luân hồi giả số hiệu 01313: cơ thể tổn thương 62%; mất máu nghiêm trọng; phát hiện dị vật với số lượng lớn trong tổ chức mô cơ. Trị liệu hoàn toàn mất 0 điểm tích lũy do “Quyền tân thủ”.

- Luân hồi giả số hiệu 01314: cơ thể tổn thương 31%. Do là “Thê đặc thù” nên không đánh giá mức độ nguy hiểm của “Suy giảm sinh mệnh lực” Trị liệu hoàn toàn mất 1 điểm tích lũy do chương trình hỗ trợ Luân Hồi Giả bổ sung.

Sáu đứa “Cự binh”, vậy là anh em còn đủ cả. “Tân thủ” thì... Thi khẽ lắc đầu: “Cố gắng vậy mà cũng chỉ sống sót được có hai...!”

Chung quanh Thi, một vài cột sáng đã bắt đầu nhạt dần để hạ người bên trong xuống. Có bé Lan, có Cò May, có Thủy, có cả Du, thằng Minh vẫn bên trong cột sáng và hai tân thủ còn sống sót là Văn và cô bé Linh.

Nó cũng đã cảm thấy tương đối cơ thể của mình rồi, ngỡ rằng trị liệu sẽ kết thúc nhanh thôi nhưng không ngờ, thông báo của “Hệ thống” lại một lần nữa vang lên trong đầu nó:

- Sinh mệnh thể phụ thuộc số hiệu 01303.01: Do là “Thê cơ khí đặc thù” có khả năng tái tạo vô hạn nên không đánh mức độ tổn thương cơ thể; phát hiện thương tổn linh hồn; tinh thần thác loạn mất khả năng tái định hình cấu trúc vô cơ. Khôi phục toàn bộ mất 1 điểm tích lũy do chương trình hỗ trợ sinh mệnh thể lần đầu tiên vào {Khu Lưu Trữ}

Từ đôi chân thằng Thi, lớp giáp ngoài được tạo thành từ con đê Akuma bắt đầu tan vỡ. Vô số mảnh kim loại bị hút ra ngoài, thậm chí những cấu trúc li ti còn trực tiếp phá vỡ đôi chân vừa mới lành lại của nó để thoát ra. Cột sáng bao quanh người thằng Thi bắt đầu mở rộng, rồi từ từ tách ra thành một cột sáng nhỏ ngay bên cạnh nó nữa. Bên trong cột sáng vừa mới hình thành, những mảnh kim loại rời rạc bắt đầu ghép lại, dần tạo nên một cấu trúc hình bầu dục nhỏ nhỏ phản chiếu ánh kim.

“Thêm một lần đau” khi đôi chân bị phá ra nhưng thằng Thi không quan tâm mấy, “Hệ thống” sẽ khôi phục lại cho nó nhanh thôi. Đôi mắt nó bây giờ mở lớn nhìn chăm chăm về phía trước, nơi con đê của nó đang tái định hình. Khuôn mặt nó hớn hờ với nụ cười mở lớn trên môi.

Cơ thể con Akuma đã gần như thành hình. Thân chính hình bầu dục được bọc trong lớp giáp ánh kim. Ba mảnh vỏ ngoài khép kín che chở cho cả một hệ thống cơ khí tinh vi bên trong. Những góc vát mềm mại kết hợp sự góc cạnh đặc trưng của máy móc. Như một sản phẩm cơ khí hoàn hảo đến không tí vết, con Akuma toát lên một vẻ đẹp trí mạng đối với những thẳng cuồng máy móc như Thi.

- Ha ha...! – Vẫn giữ nguyên nét cười, sự vui mừng của nó phát ra thành tiếng. Đôi mắt vốn đã chẳng mấy khi đứng đắn của nó híp lại, cong như ánh trăng lưỡi liềm còn trong đầu thì khoái trá nghĩ: “Mình có một con Akuma thuần huyết làm tiểu đệ... Ồi con mẹ nó...! Sướng vồn...!”. Cả người hướng về phía con Akuma, đôi cánh tay của nó vừa mới hơi đưa ra đằng trước để định ôm con đê vào lòng thì:

- Phụt...! – Quá trình trị liệu của nó đã kết thúc, cột sáng vụt tắt và thằng Thi thì được thả cho rơi thẳng xuống nền nhà.

- Rầm...! – Âm thanh va chạm trầm vang và tiếng – Hự...! – lên nghe đầy nghẹn ứ. Với cái tư thế hơi vron người về đằng trước ban nãy, bây giờ khi tiếp đất, nó sử dụng chính là phần ngực, bụng và cả cái bản mặt đang nhe răng ra hớn hờ của mình.

Với đặc trưng của {Khu Luru Trữ}, nên “Đại sảnh” cũng gần như tuyệt đối. Khi thằng Thi rơi xuống, mấy đũa tình mắt xung quanh hình như còn nhìn thấy cơ thể nó hơi nảy lên một nhát nữa rồi mới nằm im bất động. Máu, không biết từ đâu bắt đầu lan ra thành vũng.

Một vài giây trôi qua, thằng bé vẫn nằm im không phản ứng. Mấy đũa đồng đội đã bắt đầu lo lắng, vừa mới mon men lại gần thì:

- Á hự...! – Một tiếng rên lớn vang lên, thằng Thi tưởng đã đứt hẳn rồi đột ngột vùng người, bật dậy làm giật mình hết cả mấy đũa xung quanh. Hai đầu gối vẫn quỳ dưới đất, động tác mạnh mẽ làm nó hơi ngửa người ra sau. Hai cánh tay của nó thuận thế vung, hai cái ngón giữa hướng thẳng lên trời, về mặt của nó biến hình và tiếng lòng bật ra trong cảm xúc – Đề Ca Mờ...! Quân Lý, bố có thù oán gì với mấy hay sao mà cứ phải cố tình chơi nhau thế...!

Đau lòng cảm thán, nước mắt nó rơi như mưa hòa cùng vào với tiếng nhón nháo của đám anh em bên cạnh. Hình như, nó còn hơi lơ mơ nghe thấy, lẫn trong đầu đó, có một âm thanh loáng thoáng truyền thẳng vào trong não: “Bố đeo quan tâm...!”

Cảm thán nhất thời rồi thôi, bị nhiều rồi nên nó cũng quen, sự chú ý lại bị kéo về phía con Akuma vẫn đang định hình cơ thể. Nhìn từ bên ngoài đã vô cùng hoàn hảo rồi nhưng cột sáng nhỏ vẫn chưa biến mất, có lẽ là đang tái cấu trúc một số cơ cấu phức tạp nào đó bên trong, ai mà biết được.

Cũng không để cho thằng Thi phải chờ lâu, không đến vài giây sau, cột sáng nhạt dần và để lại cho nó một con Akuma hoàn chỉnh. Cơ thể bầu dục từ trên cao bắt đầu từ từ hạ xuống. Bên dưới, thằng Thi cũng đưa hai tay lên để đỡ lấy con đệ của mình. Nét hớn hờ như đứa trẻ con sắp có được món đồ chơi hằng mong ước. Thế nhưng, chỉ một khoảng khắc sau, nét mặt của nó lập tức đông cứng lại và mấy đũa xung quanh cũng có biểu tình gần như tương tự.

Giữa không trung, con Akuma lại biến hình.

Vừa từ từ hạ xuống, con Akuma vừa thay đổi hình dáng một cách vô cùng nhanh chóng. Những mảnh vỏ giáp ngoài liên tục phân tách, biến hình rồi rút đi. Cùng với nó là sự chuyển động tương ứng của cả một hệ thống pitong, bánh răng và ròng rọc tinh vi bên trong. Những tiếng kêu “Lạch, cạch” vang lên không ngớt và rất nhanh sau đó, từ giữa đồng kim loại, một cánh tay trần nhỏ bé vươn ra. Tiếp theo là đôi bờ vai gầy, khuôn mặt non nớt với mái tóc mềm vàng óng. Một chiếc váy mỏng phủ lên thân hình nhỏ nhắn và cuối cùng là đôi chân hồng ngây thơ.

Em vẫn hạ xuống, thế nhưng cả người thằng Thi đã đông cứng lại rồi. Vẫn giữ nguyên tư thế quỳ đứng, hai tay đưa lên trời và nụ cười như cũ, nó để em trượt qua trước mặt.

- Ui...! – Khẽ phát ra một tiếng kêu nhẹ khi đôi chân hồng chạm đất, con Akuma mở to đôi mắt tròn, ngơ ngác nhìn mọi thứ xung quanh. Rồi, trong sự ngỡ ngàng của mọi người, nó quay đầu, lao thẳng vào trong lòng của thằng Thi vẫn đang đờ hình bên cạnh. Sải tay nhỏ không ôm được hết vòng eo của nó, con Akuma úp chặt khuôn mặt của mình vào lòng thằng Thi.

Hai tay vẫn giơ lên trời như thế, thằng Thi khẽ cúi đầu, động tác của nó giống như một con robot lỗi thời và về mặt vẫn còn đông cứng. Thằng bé vẫn còn chưa hết choáng trước sự biến đổi của con đệ của mình.

Cảm nhận hai bàn tay nhỏ bé cố gắng níu lấy áo nó, khuôn mặt áp vào lòng và hơi ấm nhẹ truyền sang, về mặt của nó bắt đầu biến đổi.

Thoát khỏi trạng thái đông băng, môi dưới nó trề ra còn môi trên thì cong lên, đôi mắt híp lại và hai hàng lông mày dồn vào với nhau. Nó từ từ cúi người, vòng tay ôm lấy cơ thể nhỏ bé vào lòng. Trong óc nó, những ý tưởng thuần đen đã bắt đầu cắm rễ.

“Ôi mẹ ơi...! Đã biết là con Akuma này thể ẻo nào cũng không bình thường rồi, thế nhưng đến mức này thì...!”

Cơ thể ở dạng người của con Akuma này nhỏ lắm, nhỏ đến mức mà có lẽ, em đứng chỉ cao hơn đầu gối thằng Thi một đoạn. Ngoại hình như một bé gái chỉ cỡ ba hay bốn tuổi. Mái tóc ngắn vàng thơm càng làm cho khuôn mặt thêm phần non nớt.

Như một phép màu nhân tạo, cơ thể nhỏ nhắn trong lòng thằng Thi mềm mại đến không ngờ. Về mặt của nó lại một lần nữa biến đổi, mắt vẫn híp và nụ cười khả ố bất giác nở trên môi: “Ôi...! Nhỏ quá...! Nhưng không sao. Nhỏ tốt lắm...! Nhỏ càng hay...!”. Ôm bồng con Akuma lên, Thi khẽ quay người và... nó nhận ra ánh mắt bất thường của bọn bên cạnh.

Giật mình, Thi hoảng hốt xua tay, miệng vội vã phân bua:

- Ố...! Mấy đũa hiểu nhầm rồi. Không như mấy đũa nghĩ đâu. Anh không phải lolicon... Thiết đấy...!

Có vẻ chẳng ăn thua vì trong con hoang loạn, Thi còn kịp nhìn thấy nét khinh thường ghê tởm trong ánh mắt Thủy và sự giận dữ hiện rõ ràng trên nét mặt bé Lan. Đang không biết phải làm thế nào thì đột nhiên, một dòng thông báo nữa của “Hệ thống” lại trực tiếp vang lên trong đầu:

- Sinh mạng thể đặc biệt số hiệu 01300 (số hiệu tạm thời): không đánh giá mức độ tổn thương cơ thể do là “Thể đặc thù”; linh hồn trọng thương; sinh mạng thể đặc biệt chủ động tiến vào trạng thái ngủ đông chờ đợi đủ điều kiện niết bàn Khôi phục toàn bộ tổn 1 điểm tích lũy do chương trình hỗ trợ sinh mạng thể lần đầu tiên vào {Khu Luru Trữ} Hệ thống cung cấp điều kiện “Niết bàn” Sinh mạng thể đặc biệt số hiệu 01300 bắt đầu tiến hành “Niết bàn”, trùng sinh.

Hơi bất ngờ trước thông báo của “Hệ thống”, Thi ngẩng mặt lên nhìn. Động tác của nó cũng khiến mấy đũa khác để ý rồi bất chước làm theo và...

Trên không trung, bọn nó thấy, từ cột sáng của thằng Minh cũng dần tách ra thành một cột sáng nhỏ nữa, y như lúc thằng chữa trị cho con Akuma của thằng Thi vậy. Trong cột sáng mới tách ra đó là cái đầu của con Akuma sử dụng công kích âm thanh. Thì ra, con Akuma đó chưa chết hẳn, cái đầu quấn chặt lấy tay thằng Minh và theo nó trở về.

Sau khi tách ra, cột sáng của thằng Minh vụt tắt để cho nó rơi thẳng xuống đất. Còn cái đầu con ác ma cơ khí thì bắt đầu khôi phục lại cơ thể của mình.

Ở cái nơi này, mọi thứ đều bất cập, chỉ có dịch vụ y tế là hoàn hảo đến mức giận sôi người. Nhìn con Akuma đang tái sinh trong ánh sáng rực rỡ, mấy đứa con gái tham gia trận chiến đó đã sợ tái xanh cả mặt mày.

“Một con Akuma level 2, lại ở cái nơi chết tiệt mà mọi thứ đều “Không thể bị giết này...” Năm bắt tình hình rất nhanh, nét mặt thằng Thi tối xầm lại. Hung hăng nhổ một bãi nước bọt xuống nền đại sảnh, nó điên tiết chửi:

- Mẹ kiếp...!

.....

Ngõ nhỏ năm xưa nay phủ đầy hoa tím

Theo gió đông đưa bước ai về...

- Lan Thi.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 2: Khải Huyền

Ngay sau khi con Akuma sóng âm tách ra khỏi thằng Minh thì như những người anh em khác, cột sáng của nó cũng lập tức phụt tắt để cả cơ thể nó rơi tự do xuống nền nhà.

- Hự...! – Nền Đại Sảnh thì cứng, thằng bé lại tiếp đất bằng đầu. Thế là, lí trí vừa mới khôi phục được phần nào của nó lại bị va cho mơ hồ, choáng váng.

Tay “Quản Lý” khốn nạn chẳng bao giờ công bằng với cánh anh em, lần nào Minh cũng bị thả rơi tự do từ độ cao năm, bảy mét. Cú va chạm chấn động thẳng vào não, không biết có nứt xương sọ không nhưng nó biết chắc là cần cổ gãy mất tiêu rồi. Cảm giác như thể là hóc một cái xương vĩ đại vậy, đau đốn kịch liệt làm nó không thể nói được lên lời.

Đau vô cùng đấy nhưng không thể chết, hệ thống tự động khôi phục của Khu Luru Trữ làm việc hiệu quả vô cùng, cơn đau thuyên giảm rất nhanh và mọi chức năng cơ thể lại về với nó:

- FFFFFFFUUUUUUUUUU...!!! – Vùng dậy với một tiếng chửi thề gá sấn trên môi, cái này “Quản Lý” không cảm như chẳng thèm quan tâm vậy. Tiếng chửi mới bật ra được một nửa thì đột nhiên ngừng lại, nó nhủ mày ngớ ngẩn nhìn bạn bè xung quanh.

Sống sót trở về sau một nhiệm vụ khó khăn, một trận chiến gần như phải chết, Minh đã tưởng tượng ra cái cảnh “Tay bắt mặt mừng, ôm hôn thăm thiết” của nó với bé Thủy và vài em gái khác trong tiểu đội, vậy mà... cái éo gì thế này?

Từ trên nét mặt của đám đồng đội, nó chẳng thể nhìn thấy chút gì của niềm vui sống sót mà chỉ có bàng hoàng và sợ hãi, phần nhiều là một nỗi sợ và pha lẫn đâu đó là chút kìm nén cùng với sự không can tâm. Về mặt đã thế, hành động của bọn đó còn kì lạ hơn. Rõ ràng là về đến Khu Luru Trữ rồi thì lấy đâu ra thứ gì có thể uy hiếp được đến tụi nó nữa, vậy mà... Đứa nào đưa đẩy đều hết sức cẩn thận lùi dần ra xa chỗ nó, thậm chí Thủy còn đang lên đạn cây {Hoa Tuyết}

“Mẹ kiếp...! Cái gì đây!? Bọn mày khinh thường nên xa lánh bỏ đấy à...?” Minh vừa âm ỉ, vừa tủi thân nghĩ “Mà cái hướng ánh mắt bọn nó nhìn...? Có cái gì trên đỉnh đầu mình à...?”. Minh khẽ quay đầu, ngược lên và nó thấy...

Trong màn ánh sáng rực rỡ trên cao, con Akuma sóng âm vẫn đang tái tạo lại cơ thể của mình. Khuôn mặt búp bê, thân trên mảnh khảnh gắn trên phần trụ lớn và bộ bánh răng đang ghép lại những mảnh cuối cùng.

Hình dáng quen thuộc đập vào mắt làm cho bao kí ức đau thương về trận chiến vừa rồi như một cuộn phim tua nhanh trong đầu, Minh bất giác bật một tiếng cười:

- Hề hề hề...! – Hai hàng lông mày của nó nhú lên, cái miệng hơi mở, rất nhiều nước mắt và cả một chút nước mũi bắt đầu chảy ra thành dòng. Nó cười

mà trông nét mặt ngu không kể xiết.

Khi tiếng cười của thằng Minh bật ra thì cũng là lúc con Akuma vừa tái tạo xong ba khối hộp âm thanh của mình.

- Cách... Cách... - {Hoa Tuyết 04} đã được gạt lên nãy chế độ thứ nhất. Chiếc hộp vũ khí nhanh chóng biến hình, những mảnh vỏ ngoài trượt lên nhau, nhịp nhàng đóng mở một cách tinh vi và đầy nghệ thuật. Bốn nòng súng máy được phô ra bên ngoài, sắp thẳng hàng và lóe lên một thứ màu xanh biếc.

- Kịch kịch... - Âm thanh của cơ cấu lên đạn tự động từ trong thân súng phát ra, mở khóa cho nút “Khai hỏa” gắn trên đỉnh cái tay cầm ngược.

Góc độ nòng súng đã được xác định từ lâu, Thủy lập tức bóp cò:

- Kinh kinh kinh kinh kinh... - Vô số tiếng nổ nối vào nhau tạo thành một chuỗi âm thanh liên mạch. Từng chùm hoa lửa vàng khè phụt ra từ nòng súng, chiếu rọi cả một khoảng sân và trong con bão đạn ập về phía con Akuma có lẫn cả những viên mang hiệu ứng “Trừ tà”.

Có Thủy mở đầu, những đứa sau cùng lập tức phát động đòn tấn công của mình.

Với lệnh thay đổi thời tiết, “Khu Luru Trữ” lúc nào cũng tràn ngập ánh trắng. Phát động [Nguyệt Bộ], cơ thể bé Lan lập tức trở lên nhợt nhạt, lúc mờ, lúc rõ. Không đứng yên một chỗ, bé bắt đầu chạy vòng quanh, đảm bảo duy trì một cự li khoảng ba mươi mét với con Akuma – cự li lí tưởng cho mọi đòn tấn công của bé. Thực hiện tấn công trong khi di chuyển như một thói quen, chiếc đuôi trắng muốt ve vẩy để nòng súng “Thánh Quang” nhả ra từng viên đạn phép. Những nhón tay nhỏ liên tục điểm vào trong không khí và [Xạ Tuyến] như những mũi thương ánh sáng đâm chéo vào kẻ thù. Quanh người Lan, ba khối cầu như ba quả bóng bàn long lánh ánh bạc chậm rãi chuyển động theo những quỹ đạo của riêng mình.

Chậm hơn bé Lan một chút là Du. Cả khẩu súng yêu thích P90 lẫn mấy con {Búp bê ác mộng} đều đã bị phá hủy, may mắn cây đuă phép vẫn còn giắt lại ở cạp quần. Vậy là không chút do dự, hần rút cây đuă phép ra bằng cánh tay vừa mới được tái tạo lại của mình và... Một vẩy. Như một người nhạc trưởng điều khiển dàn giao hưởng của mình, vô số sợi chỉ đen nguyên rủa từ giữa hư không giăng xuống theo nhịp vẩy của Du, bủa kín lấy vùng không gian nơi con Akuma. Kỹ năng [Phân Thân] đồng thời được phát động, tách tinh thần và cả ý thức của hần ra làm hai, một nửa tiếp tục duy trì [Thần Tử], một nửa thì tranh thủ liên hệ với {Kho Dữ Liệu} hoán đổi lấy một cây súng mới cho mình.

Không thực hiện tấn công vật chất như mấy đứa khác, Cỏ May lập tức ngồi thụp xuống nền nhà. Cả {Lôi Thần Phù} lẫn bộ năm viên {Đạn Ma Pháp} đã tiêu hao hết trong bản đồ vừa rồi, bây giờ chỉ còn lại có một khẩu súng khí nén bắn đạn hơi và một khẩu lục laser công suất thấp. Với hai món vũ khí hầu như chỉ có tác dụng tượng trưng ở trên, sức tấn công vật lí của Cỏ May chẳng ra làm sao nhưng bù lại, cô có một khả năng khác – “Công kích tinh thần”. Trục tiếp ngồi trên nền Đại Sân, đầu hơi ngẩng, đôi mắt nhắm và trong tâm trí, một mô hình lập thể hình cầu nhanh chóng được xây dựng lên theo sự bành trướng của [Thiên Nhân]. Con Akuma đã lọt vào phạm vi “Tầm nhìn”, Cỏ May lập tức tiến vào tầng thứ nhất của trạng thái [Giải khóa Gen], những mạch máu ở hai bên huyết thái dương hần lên như rễ cây, bắt đầu từ đuôi mắt và leo ngược về phía đằng sau đầu. Từ trong “Thiên Nhân”, May bắt đầu thấy những chấn động của sóng tinh thần.

Không được như cựu binh, cô bé Linh cứ cuống hết cả lên, nét khiếp đảm trên khuôn mặt không có phần nào ngời bốt. Từng dải hoa văn hình dây leo xanh biếc lan đầy lên đôi chân trắng ngần. Năng lực đến từ {Quả tân thủ} bị kích hoạt lên như một phản ứng bản năng. Thế nhưng, có vẻ như Linh vẫn chưa biết phải làm gì với nó, đôi chân cứ quẩn quýt vào nhau, biểu hiện rõ cái tâm trạng hoảng loạn của chủ nhân nó lúc này.

Lala cũng không chạy, em vẫn còn ngồi nguyên dưới đất, con mắt mở lớn nhìn mọi thứ diễn ra quanh mình. Trong ánh mắt, phần hiếu kì và ngạc nhiên còn nhiều hơn sợ hãi

Còn Văn, chẳng hiểu sao từ lúc trị liệu xong đến giờ vẫn cứ nằm im trên nền Đại Sân, đôi mắt mở lớn vô hồn nhìn vào {Cánh cửa chân lý} lơ lửng giữa không gian.

Và cuối cùng là thằng Thi. Ôm con đê ở dạng người của mình trong lòng, nó hơi khom người, đôi {Rambler 2.0} đã chuyển sang thể [Khí] để gia tăng thêm khả năng di chuyển. Từ thể chuẩn bị đê có thể lao vào tấn công bất cứ lúc nào và cũng để đảm bảo là đến khi chạy trốn, nó cũng có thể chạy nhanh hơn tất cả mọi thằng. Dưới mái tóc rối, đôi mắt của nó híp lại, lăm lét đảo quanh và cơ thể của nó cũng lùi dần theo những chuyển động vô cùng tinh tế.

Con Akuma vẫn còn tắm mình trong ánh sáng của Khu Luru Trữ, cơ thể vẫn chưa khôi phục hoàn toàn thì đủ mọi thể loại công kích đã ập vào người. Như thể bị bất ngờ, con Akuma khẽ rít lên một tiếng. Mặc kệ vô số đầu đạn đục lỗ trở trên người, con quái hơi cúi đầu, khuôn mặt búp bê không chút biến hóa như chẳng có cảm giác đau đớn gì. Những vết thương cũng lành lại nhanh vô cùng, vừa vì hệ thống khôi phục của Khu Luru Trữ, vừa vì đặc tính tự động khôi phục của bản thân sinh vật cơ khí.

- Lục khục... Lục khục... - Chuyển động cơ thể đã bị bắn cho đôi phần tan nát. Con Akuma nâng cánh tay phải lên ngang người. Cùng lúc đó, ba khối hộp âm thanh cũng tụ lại một chỗ, ngay phía bên trên của cánh tay đang đưa ra đó. Những ngón tay mảnh dẻ xòe ra, làn da cơ khí ánh lên một màu kim loại và rồi... Nắm

Ngay khi nhìn thấy mấy khối hộp chuyển động, nụ cười ngu của thằng Minh cũng tắt ngấm không còn. Không do dự, nó lập tức quay đầu và... Chạy thẳng.

Mặc kệ mấy đứa đồng đội đang phát động tổng tấn công, Minh vận hết cả mười hai thành công lực lên để cố gắng chạy ngược ra khỏi chiến trường. Nó luôn cho rằng, nó là một con người yêu hòa bình, thích màu trắng ngây thơ và mơ về một màu hồng thơ mộng. Trước giờ đều là do hoàn cảnh ép buộc chứ thực lòng là nó không thích đánh nhau đâu. Chiến đấu nhiều như vậy, cái tâm hồn nhạy cảm, mong manh và dễ vỡ của nó sẽ không chịu được đâu. Nó nghĩ, nó phải chạy và đứng là nó đang chạy thật. Vừa chạy, nước mắt nước mũi nó vừa tuôn ra ầm ầm và từng câu chửi thề cứ bật ra khỏi miệng.

“Mẹ kiếp! Đéo có đùa đấy chứ!?! Thế bắt nào mà con quái thai này không chết lại còn theo được về tận đây? Ở cái nơi khốn nạn đánh không lại, giết không chết này thì làm éo gì được nó chứ? Akuma không biết đau, Akuma cũng không cần ăn. Nó mà sử dụng âm thanh áp chế cả bọn chần mừi ngày, thẳng đến lúc tiến vào bản đồ tiếp theo thì vỡ mồm à!?!” Nghĩ như thế nên tốc độ của nó lại một lần nữa được đẩy lên cao hơn. Đôi găng tay {Hỏa Liên Hoa} được triệu hồi ra hỗ trợ và [Cấm Thuật] đang chuẩn bị hoàn thành. Mình có cảm giác như bản thân nó đang đột phá tiềm năng vậy...

Mọi việc diễn ra quá nhanh và hành động bỏ chạy của thằng Minh quá bất ngờ khiến cho cả bọn đều không kịp phản ứng lại, thế tổng tấn công không biến đổi chút nào.

Toàn tiểu đội lúc này chỉ có thằng Thi là chưa tham gia tấn công. Nó đứng đó cảnh giác, đề phòng mọi sự kiện đột biến có thể xảy ra. Như một thứ sức mạnh cuối cùng, một con át chủ bài sử dụng lúc nguy nan nhất. Dù chưa giáp mặt con Akuma level 2 kia lần nào, không biết một chút gì về đặc tính cũng như năng lực của đối thủ nhưng mọi chi tiết, mọi chuyển động của con quái đều được nó quan sát kỹ càng. Con Akuma với hành động vung tay đáng ngờ và ba khối hộp đen tỏa ra mùi uy hiếp, kết hợp với hành vi “Bỏ chạy” của thằng Minh, Thi biết, đã đến lúc nó phải ra tay.

Được chuẩn bị từ trước, cơ bắp của Thi đã nạp đầy ôxi. Hít sâu một hơi, nín thở, [Cấm Thuật] đã được nó phát động hoàn toàn để cho thể lực của tiềm năng bùng nổ trong nháy mắt. Ngược đôi mắt đã vương đầy tơ máu lên, nó thấy thằng bạn thân đang hồi hải chạy về phía mình.

[Quý Bộ]

[Soul Gun – Thiên Không Dạ Vũ]

Với kỹ thuật cường chế tăng tốc độ của [Quý Bộ] lại thêm động năng cung cấp từ [Thiên Không Dạ Vũ] và hỗ trợ giảm 10% trọng lượng của {Rambler 2.0} ở thể [Khí], cơ thể thằng Thi lập tức bắn đi như một viên đạn pháo. Mỗi lần giậm chân đều kèm theo tiếng nổ liên tục gia tốc lên không ngừng. Thi lao về phía chiến trường, lao về phía thằng bạn thân của nó. “Hòn lựu” điên cuồng dòn xuống đôi chân, một phần cung cấp cho [Thiên Không Dạ Vũ], phần còn lại chạy theo những lộ tuyến kinh mạch đặc biệt để một kỹ năng nữa dần hình thành. Bên trong lớp trang phục tả tơi, hoa văn hình dây xích đã leo ngược lên đến đùi.

- Pằng... Pằng... Pằng... - Thi đến gần thằng Minh chỉ trong chớp mắt, “Hòn lựu” cũng đã tụ tập đủ. Nó co chân và... Một sút, giã thẳng vào cái bản mặt đang hướng tới của thằng bạn mình.

[Lam Sơn Pháo] phiên bản [Viên đạn hình người – Hình nhân thể mạng]

Đang trong trạng thái [Cấm Thuật] không thể mở miệng ra nói được nhưng Thi vẫn cố nhếch mép lên thành một nụ cười: “Mẹ kiếp! Con đi. Vừa nhìn là bố mày đã biết con quái là do mày tha về rồi. Bây giờ thì tự đi mà xử lý hậu họa đi chứ còn định kéo theo cả anh em chết cùng à...?”

Minh trúng chiêu trong sự ngỡ ngàng, kỹ năng không mang dame nhưng hiệu ứng “Đá bay” là vô cùng tốt. Bao nhiêu cố gắng chạy từ dưới chân con Akuma ra đến đây giờ thành công cốc, Minh trơ mắt nhìn cơ thể mình bay ngược lại chiến trường. Trong giây phút ngỡ ngàng, Minh còn kịp nhìn thấy nụ cười nhếch lên nửa mép trông vô cùng đều giả của thằng bạn. Sự không can tâm đầy lên trong đáy mắt và:

[Giải khóa Gen]

Từ đuôi mắt, vô số mạch máu hằn lên, leo qua huyết thái dương mà chạy ngược về phía đằng sau đầu, thế giới lập tức chậm lại trong mắt Minh. Với hơn 30% não vực được khai mở, khả năng nhận thức và tốc độ xử lý thông tin của nó đã vượt quá người thường. Nó thấy cơ thể của mình chậm rãi chuyển động trong không trung. Lơ lửng nhưng có cảm giác như cơ thể mình bị vô vàn sợi dây trói buộc vậy và chung quanh nó không còn là không khí nữa mà đã biến cả thành xi măng. Cơ thể bị trói buộc nên việc bị đá đi đã không thể thay đổi được. Nó cố gắng cúi đầu, một đồ án ma pháp hình tròn hiện lên trên ổ bụng.

[Hook King]

Sợi xích và cái móc đồ lỏm từ bụng thằng Minh phóng ra, chuẩn xác móc vào và quán chặt lấy một bên cổ chân của thằng Thi trong khi thằng bé mới vừa quay người định chạy.

[Lam Sơn Pháo] không thể bay ngược lại và [Hook King] thì phải thu về. Vậy là, hai thằng bạn thân cứ nối gót theo nhau bay về phía con Akuma đang thực hiện phản đòn.

Tưởng thằng bạn chết chắc rồi vậy mà nó vẫn còn kéo theo được mình, Thi điên tiết, đéch thềm duy trì [Cấm Thuật] nữa mà mở miệng:

- Cái Đình Công Mệnh! Có thả bố mày ra không con đi...!!!

- Anh em mình sống chết có nhau...! – Vẫn còn đang bay, Minh rom róm nước mắt trả lời.

- Nhau nhau cái c...

- BỪNGGGG...!!! – Không để thằng Thi chửi hết câu, con Akuma đã phát động đợt phản công của mình, ba khối hộp âm thanh đồng thời chấn động cho một âm bass nổ bùng.

Cảm giác như thể là không khí trong lồng ngực bỗng nhiên nổ tung lên vậy. Ngoại trừ Lala thì toàn bộ thành viên của tiểu đội luân hồi đều bị chấn cho giật nảy người lên một cái. Đầu cũng như bị một cái búa tạ đập vào. Nhẹ thì choáng váng, nặng thì trực tiếp đổ gục xuống nền nhà. Thậm chí, ở gần con Akuma nhất, hai thằng Minh, Thi còn bị chấn cho học máu mồm, lỗ tai cũng biến thành lỗ máu. Hai thằng cứ thế mà trực tiếp mất đi tri giác, nằm chổng

lên nhau thành một đồng dưới chân con quái vật.

Thế tổng tấn công lập tức vỡ tan.

- Ingggg...!!! – Không khác gì trận chiến trước, sau âm bass là chuỗi siêu âm cao tần. Thứ âm thanh như xuyên qua màng nhĩ, đau buốt lên đến đầu.

Thân mang điểm chỉ số sinh mạng lực cao nhất team, lại có hệ thống khôi phục của Khu Lư Trữ liên tục hoạt động, chẳng mấy chốc Thủy đã thoát khỏi trạng thái choáng váng. Cố gắng chịu đựng chuỗi âm cao tần, đôi cánh tay run rẩy hướng nòng súng về phía con Akuma. Cô cần phải tấn công, cố gắng làm gián đoạn sự áp chế âm thanh của con Akuma để tranh thủ cho tiểu đội chút thời gian giảm sức.

Cách đó không xa, bé Lan cũng đang gượng dậy. Cô May vẫn duy trì tư thế ngồi, [Giải khóa Gen] vẫn còn nhưng máu mũi chảy và đôi mắt nhắm cũng rỉ ra hải hàng đờ đờ. Gần con Akuma hơn một chút, Du nằm dưới đất với cơ thể run lên kịch liệt, cố gắng cách mấy cũng không gượng được người lên.

Dùng cả người để ôm lấy cây Hoa Tuyết, ngón tay phải run rẩy lần tới vị trí khai hỏa, Thủy gắng sức để ấn xuống nhưng chưa kịp thì:

- BÙNGGGG...!!! – Lại một âm bass nữa, khoảng cách giữa hai lần chấn động đồng bộ hình như ngắn hơn nhiều so với trận chiến trước kia thì phải. Lần này thì toàn bộ tiểu đội bị đánh cho gục hẳn. Bọn nó quên mất một điều rằng, ở nơi đây, bọn nó khôi phục thì tương tự như thế, con Akuma cũng khôi phục vậy và còn khôi phục với tốc độ nhanh hơn nhiều lần.

Âm bass lan tràn và áp chế siêu âm cao tần.

Đúng như những gì thằng Minh lo sợ: Không chết, nhưng cứ bị áp chế chấn mười ngày như thế này thì bọn nó cũng vỡ mồm hết. Không chết vì thần kinh thác loạn thì cũng chết vì vào bản đồ tiếp theo với sự mệt mỏi và không có chút hành trang.

- BÙNGGGG...!!! – Âm bass thứ ba. Đến lúc này thì ngay cả Thủy cũng gục ngã. Mấy đứa khác thì máu mũi máu mồm học ra từng ngụm. Ở vị trí gần như Du, hay còn yếu như cô bé Linh thì tinh thần cũng đã có dấu hiệu thác loạn.

Với dạng công kích âm thanh cường độ lớn thế này thì không phải ngất đi là xong. Sóng chấn động sẽ chẳng tha cho bất kì kẻ nào. Thứ đầu tiên bị phá hủy là toàn bộ cấu trúc dạng mạng trên cơ thể nạn nhân. Tiếp theo là tế bào thần kinh. Rồi đến máu và các chất dịch khác bị chấn động cho rối loạn tuần hoàn, thậm chí là vỡ mạch cũng không chừng.

Một cái chết đau đớn, từ từ và khi không thể chết, nó còn kinh hoàng hơn nhiều lần nữa.

- BÙNGGGG...!!! – Âm bass thứ tư. Không biết đồng đội thế nào chứ bây giờ, thần trí của Thủy đã vô cùng mơ hồ. Thính giác đã hoàn toàn biến mất mà chỉ có thể cảm nhận đợt tấn công của kẻ địch thông qua chấn động nổ vang trong lồng ngực.

Con Akuma vẫn lơ lửng trên cao. Cột sáng trị liệu đã biến mất từ lâu nhưng bây giờ nó cũng chẳng cần nữa, không bị tấn công, cơ thể nó đã khôi phục được hoàn toàn. Cúi nhìn lũ “Con người” nhỏ bé đã đổ gục toàn bộ bên dưới. Kẻ dám tấn công nó bây giờ đã chẳng còn. Hơi kì lạ chút khi lũ “Con mồi” này dai sức hơn tưởng tượng, đã vài đợt chấn động rồi mà nó vẫn chưa thu được cái linh hồn nào chứng tỏ rằng chưa có kẻ nào chết. Chưa chết thì chưa chết, nó cũng chẳng quan tâm lắm. Chấn động âm thanh của nó có thể phá hủy mọi thứ và chỉ cần đủ lâu thì cấu trúc vô cơ cũng không còn.

Bệ bánh răng khẽ chuyển động cho con Akuma nhẹ nhàng trôi, chấn động âm thanh vẫn lan tràn.

...

- BÙNGGGG...!!! – Đã là đợt chấn động đồng bộ thứ bảy. Ngoại trừ con Akuma là còn chuyển động ra thì cũng chỉ có Lala vẫn ngồi im và hơi ngẩng đầu lên nhìn nó.

Một đám người nằm ngổn ngang dưới sàn, hầu như đã rơi vào hôn mê hoặc là ý thức còn rất mơ hồ. Lẫn trong đám người đó có cả Văn.

Từ khi trở về Khu Lư Trữ, lần đầu tiếp xúc với “Quản Lý” và “Cánh cửa chân lý”, tâm trí của Văn đã lập tức chìm vào trong hệ thống hoán đổi đến nỗi còn chẳng thèm đứng lên.

Văn vui mừng phát hiện ra, thì ra thứ tự xưng mình là “Quản Lý” lại có lúc hào phóng đến không ngờ. Thứ đó sẵn sàng giải đáp vô số thắc mắc của người đặt ra. Rất nhiều câu hỏi, Văn đã tìm thấy câu trả lời. Một số câu cậu hiểu, một số thì không nhưng ít nhất, nó cũng đã được giải đáp và Văn vô cùng hài lòng vì điều đó.

Và tới khi, truy cập vào hệ thống hoán đổi thì Văn đã lập tức trầm mê. Thật đúng là “Càng biết nhiều thì càng thấy mình nhỏ bé và thế giới thì bao la nhường nào”. Hai thằng đầu củ súng Minh với Thi không hiểu thì thôi, chỉ biết hoán đổi là hoán đổi, thế thôi, rồi sau đó là bọn đàn em của chúng cũng được tuyên truyền cái nhận thức nông cạn đó. Thế nhưng, Văn thì khác. Sau khi dạo quanh một vòng, chẳng biết là một phần bao nhiêu của cái “Hệ thống hoán đổi này”, Văn chỉ có thể nói một câu để diễn tả nó thôi: “Thật là hư cấu...!”

Rồi đến khi vụ việc của con Akuma level 2 phát sinh. Nó biết nhưng cũng như thằng Minh, kết quả này nó đã dễ dàng tính được ra từ trước. Phản kháng là vô ích, bây giờ, chỉ còn cách tìm kiếm lối thoát ở trong “Hệ thống hoán đổi” này mà thôi. Vậy là, dứt khoát không quan tâm đến tình hình diễn ra bên ngoài, Văn sử dụng hết công suất não bộ của mình để truy cập vào Kho Dữ Liệu.

...

Cả tiểu đội gục ngã, chỉ còn mình Lala. Là một sinh mạng thể đặc thù, Lala hầu như không bị ảnh hưởng mấy bởi dạng công kích âm thanh này.

Lúc đầu, khi thấy mọi người gục xuống, Lala cũng rất sợ, cũng muốn chạy lại giúp đỡ. Lala mới mất Guzol. Lala không muốn mất cả những người bạn mới quen và rất cần mình này nữa. Thế nhưng, khi Lala vừa mới định đứng lên thì đã có một giọng nói vang lên trong đầu, giọng nói của cậu bé tên Văn.

Năng lực nói trong đầu người khác này Lala cũng đã thử qua một lần rồi, hồi còn ở Martel. Thế nên, sau một thoáng giật mình, em đã lấy lại bình tĩnh được ngay. Giọng nói của cậu bé bảo em cứ ngồi im, vì có đứng dậy làm cái gì đi nữa thì cũng chẳng giúp gì được đâu. Hãy cứ ngồi im và đợi thời cơ phối hợp với cậu bé ấy.

Con Akuma đã hạ thấp dần độ cao. Ban đầu nó còn trôi nổi vô định nhưng một lúc sau thì nó bắt đầu chú ý đến Lala. Vậy là, nó từ từ bay về phía em

Lala không có trái tim, lồng ngực cũng chỉ là một tổ hợp cơ khí nhưng khi con Akuma bắt đầu tiến lại gần, em cũng vô thức giật thót mình một cái, cảm giác như có thứ gì đó thất lại trong lồng ngực. Lala biết sợ.

Mím môi, hai tay túm chặt lấy gấu áo như lấy thêm can đảm, vì giọng nói của cậu bé Văn kia đã lại vang lên trong đầu. Lén lút đưa hai bàn tay về phía sau lưng cho khuất tầm nhìn của con Akuma theo lời chỉ dẫn của Văn. Đang không hiểu hành động này để làm gì thì đột nhiên, một vài thứ đã rơi vào trong lòng bàn tay mở sẵn của em. Không dám ngoái lại nhìn, Lala chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay phải của mình là một khối dẹt hình ngũ giác, cả hai bên bề mặt đều có các đường vân nổi rõ. Bên tay trái thì là năm khối nho nhỏ, hình dáng đại khái như trứng chim và sờ vào có cảm giác trơn nhẵn mát lạnh. Cùng lúc với những thứ trong lòng bàn tay, trong đầu Lala cũng xuất hiện một bản kế hoạch và hướng dẫn hành động tỉ mỉ đến từng chi tiết.

Con Akuma đã trôi tới gần. Khi còn cách chỗ Lala hơn năm mét, bọc bánh răng bên dưới thân con quái bắt đầu biến đổi. Những bánh răng ăn khớp, nhô ra, thụt vào, tháo rời rồi lại lắp ráp với nhau theo một cách hoàn toàn khác, biến đổi thành một thứ gì đó có lẽ là còn kinh khủng hơn. Không để cho thứ đó kịp thành hình, trong đầu Lala đã vang lên tiếng hô gấp gáp của Văn. Cố nén sợ hãi và làm theo từng chỉ dẫn, Lala vung tay cho những thứ vừa mới nhận được bay về đúng nơi chúng cần phải ở.

Khối ngũ giác đáp xuống dưới chân con Akuma, năm khối hình trứng chim thì đáp về năm hướng khác quanh khối ngũ giác đó. Mặt đất bỗng nhiên sáng bừng lên và tiếng kêu của con Akuma cắt đứt chuỗi âm thanh cao tần áp chế. Cùng lúc đó, cậu bé Văn vốn luôn nằm bệt dưới sàn nay vùng dậy, mặc kệ miệng vẫn còn ọc ra từng ngụm máu thấm ướt đầm cả cái khăn quàng, cậu ta vung tay, những vòng tròn nhị phân quay vòng trong con ngươi mắt:

- Khốn yêu trợn... Thành.

- Cấm ngôn trợn... Khai...

.....

Sợ xich linh hồn buộc em không thể nói

Tiếng khóc đau thương...

...nỗi tủi nhục vô ngần

- Lan Thi.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 3: Thiên Tài Và thiên Tai - Hành Vi Bình Thường Của Những Con Gió Lạ

Không gian tĩnh lặng lại và thời gian dần trôi, cho đến khi có đũa đầu tiên tỉnh lại thì đã đến cuối giờ chiều.

Với điểm sinh mệnh lực cao nhất team, lại cộng thêm hiệu ứng “Tái sinh” của trái tim Angeloid lớp Σ, Thủy là người đầu tiên tỉnh dậy.

Mở mắt, Thủy nhận ra mình được đặt nằm ngửa, ngay ngắn trên nền Đại Sân. Cái thứ sóng âm thanh áp chế không còn, trong không gian tĩnh lặng chỉ còn lại tiếng hô hấp đều đều của chính bản thân. Khẽ cử động một ngón tay để cho cảm giác của cơ thể trở về với não bộ. Tất cả đã khôi phục hoàn toàn. Cảm giác đầu óc nhẹ tênh còn cơ thể thì tràn đầy sức sống. Một tín hiệu đáng mừng. Thế nhưng, bằng tất cả những gì đã trải qua ở nơi đây đã dạy cho Thủy biết “Không bao giờ được phép lơ là, mất đi cảnh giác”.

Tay phải đột ngột chuyển động, lập tức bắt lấy cây {Hoa Tuyết 04} được đặt ngay ngắn kề bên. Ngay sau đó, theo một hơi hít vào, cả người Thủy bật lên. Không đứng hẳn dậy mà giữ tư thế ngồi, cây súng dài ôm chặt trong lòng còn những ngón tay thì linh hoạt kéo cò. Đôi mắt Thủy hơi nheo lại, đảo

nhanh một vòng và nòng súng cùng rê theo đó, tìm kiếm kẻ thù.

Chuỗi thao tác lưu loát như một thứ phản ứng của bản năng, chỉ có được sau hàng ngàn lần luyện tập và cả sự thử luyện của khói lửa chiến trường.

“Lúc nào cũng nắm chắc lấy vũ khí của mình và luôn phải sẵn sàng để chiến đấu...” đó là điều mà Minh và Thi đã nhấn mạnh vô số lần trong những giờ luyện tập, sau bữa ăn cơm và thậm chí cả trước khi đi ngủ. Và Thủy thấy, điều đó đúng, ít nhất là cho đến bây giờ.

Nòng súng quét đi quá một nửa vòng tròn, và Thủy thấy lũ đồng đội của mình cũng được đặt nằm ngay ngắn xung quanh. Ánh mắt và nòng súng của Thủy hơi ngừng lại khi bắt gặp một bóng người, dáng ngồi mảnh mai giữa nền Đại Sảnh.

Lala – con búp bê biết hát.

Gần như chẳng chịu chút ảnh hưởng gì từ loại công kích âm thanh, em ngồi đó, giữa một đám Luân Hồi Giả nằm ngổn ngang, lộn xộn. Lala hơi ngẩng đầu, con mắt to tròn mở lớn nhìn chăm chú vào “Cánh cửa chân lý” luôn ánh lên một thứ sắc đen lỏng lẻo. Ánh sáng trắng nhu hòa tràn ngập khắp nơi, lẫn cả vào trong mái tóc vàng uôm xỏa lung tung về phía sau đầu. Đôi môi hé mở và cơ thể trong tư thế ngồi hơi hướng về phía trước, em như đang chăm chú lắng nghe một điều gì đó vậy.

Dường như cảm thấy ánh mắt và nòng súng dừng lại trên người mình, Lala quay đầu, để cho bóng hình của Thủy in vào trong con mắt lớn. Và em khẽ nở một nụ cười. Coi như chào hỏi, coi như vui mừng và coi như một sự hàm ơn tế nhị...

Bất giác, Thủy cũng đáp lại, khẽ cười.

Khi vành môi nhẹ mím, hai hàng lông mày của Thủy cũng theo đó mà dần ra, một sự bình yên không lời nhẹ nhàng lan tỏa.

Nhích nòng súng sang hướng khác, cuối cùng Thủ cũng nhìn thấy con Akuma.

Như một bức tượng được điêu khắc trên thân cột trụ, con Akuma bây giờ bất động, bề bánh răng im lìm dưới đất. Không có bất kì một âm thanh nào được phát ra.

Dù chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng sự cẩn thận không cho phép Thủy buông lơì đề phòng. Đứng dậy, súng vẫn trên tay nhưng nòng đã bị ghìim xuống đất, Thủy cẩn thận bước qua đám đồng đội của mình, cẩn thận tiến về phía con Akuma.

Đại Sảnh vốn không lớn, con Akuma cũng chẳng ở quá xa, không quá chút thời gian, Thủy đã tiến đến gần kẻ địch.

Ở khoảng cách gần ba mét, Thủy từ bỏ tư thế chuẩn bị chiến đấu mà đứng thẳng người. Ôm cây súng trước ngực, Thủy mở lớn đôi mắt nhìn chăm chăm vào con Akuma trước mặt. Đến tận bây giờ, cô mới có cơ hội quan sát kĩ con ác ma này.

Sự kì diệu của phép màu cơ khí...

Nhìn từ khoảng cách gần, Thủy nhận ra, con Akuma này không hề đứng yên như cô tưởng mà vẫn luôn duy trì những cử động vô cùng nhỏ, chậm rãi mà đầy khó khăn. Như thể bị vô số sợi xích vô hình trói buộc, con Akuma bắt lực gãy giữa. Thế nhưng, cứ mỗi khi hơi cử động một chút là ngay lập tức, một đồ án hình lục giác được tạo thành bởi vô số kí hiệu Phạn văn cũng sáng lên dưới chân nó. Thậm chí, cả cơ thể nó cũng bị những dòng Phạn văn leo lên ngang dọc. Và, mọi động tác của con quái lập tức bị áp chế vô cùng.

Dù động tác bị áp chế, con Akuma vẫn cố gắng mở miệng. Thế nhưng ngay lập tức, vài dải ánh sáng mỏng mong manh buông xuống quanh người. Những dải sáng hơi rung động, và chẳng có âm thanh nào được phát ra.

Thủy đang trầm trồ ngắm con Akuma như một tác phẩm nghệ thuật thì đằng sau lưng cô, có tiếng bước chân nhẹ truyền đến. Khẽ ngoái đầu ra sau, đó là Lala...

- Là do cô làm ư...? – Thủy hỏi với một chút ý cười.

- Không. Không phải Lala...! – Gần như sóng vai với Thủy, Lala hơi lắc đầu, trả lời với vẻ hàng mi sụp xuống. Rồi em quay đầu, nhìn về phía cậu bé Văn đang nằm, Lala nói tiếp: - Là do cậu ta...

- Ừm...! – Gật đầu coi như đã biết, Thủy chuyển Hoa Tuyết về dạng hộp cơ bản, chống một đầu xuống nền đại sảnh, đầu kia thì dùng hai tay vịn lấy, cả người tì vào mà tiếp tục ngắm tác phẩm nghệ thuật trước mắt mình. Lala cũng đứng lại chỗ đó, mái tóc vàng uôm đối lập hoàn toàn với bộ đồ đen của Thủy. Phía sau hai người, những đứa khác cũng bắt đầu bò dậy.

----- KDL -----

17 giờ 30 phút chiều ngày thứ nhất.

Tình hình là đứa cuối cùng cũng đã tỉnh lại được một lúc rồi. Bây giờ, bọn nó đang quây quần lại với nhau thành một đám.

Với sự dẫn đầu của hai thằng Minh, Thi, cái đám khốn nạn này chọn chỗ nào tụ tập không chọn, lại chọn đúng ngay chỗ con Akuma sóng âm đang bị khốn trận vây hãm. Thế là, lấy con Akuma làm trung tâm, lũ Luân Hồi Giả bắt đầu quây tròn xung quanh nó. Khung cảnh tổng thể nhìn cũng có vẻ âm cúng êm đềm, ngoại trừ việc con Akuma ở giữa cứ liên tục giật giật cơ thể và run rẩy không ngừng, chắc là vì ngại.

Một đám người khốn khổ, kéo nhau lê lét qua hết trận chiến này lại đến trận chiến khác, chật vật mãi mới về được “Khu Luru Trữ”. Thế mà, chưa đâu vào đâu lại vớ ngay được một con Akuma đi lạc về làm quà. Cả lũ bị đánh cho bất tỉnh chấn một ngày. May mà trong team vẫn tồn tại những thành phần gọi là “Quái vật”.

- Một “Khốn Yêu Trận”, một “Cấm Ngôn Trận”, mô hình trận nhãn và đạo cụ bày trận. Vì không có huy chương hoán đổi nên ta đã sử dụng hết toàn bộ năm trăm điểm thưởng thông qua bản đồ của mình rồi – Ngồi giữa đám người, Văn vẫn co mình lại như vậy, hai cánh tay ôm lấy đầu gối của chính mình, mái tóc dày phủ quá trán và khuôn mặt giấu sâu trong lớp khăn quàng. Dáng vẻ lúc nào cũng như một thằng nhóc con tự kỉ, sợ hãi với mọi thứ xung quanh thế nhưng, giọng điệu phát ra thì lại chẳng giống chút nào. Nó đều đều một cách vô tình và bình tĩnh đến đáng sợ: - ... Vậy nên hiện tại, ta chỉ còn thời gian cho đến sáu giờ sáng ngày mai thôi. Minh, người thanh toán toàn bộ chi phí lưu lại nơi này cho tất cả mọi người đi ..

- Ố...!? Sao lại là anh...? – Đang chăm chú xem một quyển sách gì đấy, nghe thấy mình là thằng phải bỏ điểm ra bao cho cả bọn, Minh giật mình, ngẩng đầu lên ý kiến.

- Con Akuma là do người dất về. – Âm thanh phát ra từ sâu trong lớp khăn quàng. Không lớn tiếng, không quyết liệt nhưng cũng không cách nào phản bác.

- Ố...! Nhưng... - Minh có cảm giác như mình bị oan vì thực lòng là nó cũng không cố ý. Với lại sau đó, nó cũng đã cố gắng hết mình, góp phần vào cho chiến thắng ngày hôm nay... Với vẻ mặt đáng thương, nó đưa ánh mắt đi khắp một lượt, còn tâm hồn mong manh nhạy cảm thì luôn đinh ninh rằng chắc chắn bạn bè anh em sẽ hiểu và thông cảm cho nó thôi...

- Nhưng nhưng cái lọ! Nó nói đúng mẹ rồi còn gì nữa. Lo trả phí ăn ở cho cả bọn đi chứ chậm trễ tí nữa là mày lại có lỗi với tau bây giờ... - Thằng Thi không biết từ đâu chui ra, tuôn ngay một tràng xi và vào mặt bạn. Rồi nhân lúc Minh không chú ý, nó giật phăng lấy cuốn sách quý sau đó lập tức nhấn nút tốc biến bay về trụ của mình.

Đã mất sách lại còn tự nhiên bị ăn chửi, Minh auto kích hoạt lên cái nội tại “Hung hăng” của mình:

- Định mệnh con đĩ! Trả lại đây, sách bố còn chưa xem xong mà...

- Mày xem thế đủ rồi. Phải giữ lấy tâm hồn trong sáng chứ...! Mẹ nó! “Thiên nhiên quyển rũ phần 2” mà mày dám tách ra xem trộm một mình. Lúc thấy cuốn kia mỏng hơn bình thường bố đã nghi mày rồi con đĩ ư...!

Vậy là hai thằng vừa chửi, vừa đánh đuổi nhau. Chẳng bao lâu sau thì tách hẳn ra khỏi đám người, miệng vẫn chửi, tay vẫn nắm và chân vẫn chạy, chạy một vòng quanh Đại Sân rồi chạy thẳng vào trong phòng cá nhân của bọn chúng. Khuất sau cánh cửa khép hờ, tiếng đánh nhau và đồ đạc bị đập phá vẫn truyền ra vắng vắng.

Dù không phải là lần đầu tiên nhưng cô bé Linh vẫn phải trợn mắt há mồm, kinh ngạc vì hành động tùy tiện của hai thằng. Lala tuy có hiểu kì nhưng phản ứng cũng đỡ hơn, chớp con mắt đẹp và mỉm cười hứng thú, dù sao thì nơi em đến cũng là một thế giới tràn ngập những điều kì diệu rồi. Mấy đứa cự bình thì nét mặt tỉnh bơ, cứ như thể đối với họ việc này là cơm bữa.

Dưới mái tóc rối và chiếc khăn quàng dài, Văn hơi ngẩng đầu lên, một ánh mắt sắc bén bắn ra, chiếu thẳng vào cửa phóng nơi hai thằng Minh, Thi chui vào. Hơi dừng lại ở đó một chút như muốn nhìn thấu qua rồi mới từ từ thu lại, quét qua đám người còn ngồi lại nơi này.

Du về mặt vô cảm. Lala làm như không có gì. Bé Linh giật mình hơi rụt cổ lại. Bé Lan vẫn còn hóng theo hướng hai thằng bỏ chạy. Thủy tùy tiện nhún vai còn Cô May thì vẫn ngồi im, đôi mắt nhắm và miệng khẽ mỉm cười. Hình như, cửa phòng hai thằng chạy vào vẫn khép hờ và bằng {Thiên Nhân}, May đã nhìn thấy cái gì đó rồi thì phải. Trong đám người vẫn còn một kẻ nữa – con Akuma level 1, đệ của thằng Thi trong dạng người. Con này thì trực tiếp bị bỏ qua vì bây giờ, nó thực sự chẳng khác gì một đứa trẻ ba tuổi bình thường thật. Ôm lấy cái xe ô tô đồ chơi thằng Thi tiện tay đưa cho từ trước, con Akuma đang nằm bò ra nền Đại Sân mà hồn nhiên đùa nghịch.

Khi ánh mắt của Văn lướt qua, dù mỗi người một phản ứng nhưng ít nhất thì cũng kéo được họ về với chủ đề lúc trước. Có kẻ sắp chết vì thiếu tiền rồi.

Một lần nữa nhún vai, Thủy tùm tùm cười rồi hơi ngẩng đầu hướng về phía Cánh Cửa Chân Lý. Ngay sao đó, thông báo chi phí ở lại mười ngày trong “Khu Luru Trữ” ngọt ngào vang lên bên tai mỗi người. Hai điểm tích lũy cho một ngày và 220 điểm cho mười ngày với mười một đứa, tính cả con đệ của thằng Thi và con Akuma sống âm thanh.

Nguy cơ bị xóa bỏ khỏi hệ thống vì thiếu điểm không còn, như thường lệ, mấy cô gái lại bắt đầu đòi ra rất nhiều đồ ăn. Các cô biết, hai thằng trời đánh kia dù có nghịch ngợm thế nào thì đến giờ này cũng phải bỏ ra ngoài dùng bữa thôi. Nháo sự lâu như vậy rồi nên chắc chắn, hai thằng ăn tạp kia cũng sắp đói không chịu nổi.

Từng món đồ ăn lần lượt hiện ra như ảo thuật và rất nhanh đã chất thành một đống, hương thơm ngon miệng tràn ngập ra khắp phòng.

Hoán đổi hoàn tất nhưng chưa ai động đũa. Tân thủ như bé Linh thì không dám, Văn không phản ứng còn Lala thì chẳng quan tâm vì em không cần. Cự bình thì như còn đang đợi điều gì. Chỉ có con Akuma của thằng Thi là vẫn cứ hồn nhiên lẩn lóc, vui vẻ với món đồ chơi của mình.

Cũng chẳng để cho mọi người phải đợi lâu, cửa phòng cá nhân hai thằng chạy vào lúc trước vốn khép hờ đột ngột bị giật tung ra trong một tiếng nổ rung trời:

- UYNNHHH...!!! – Cảm giác như nền Đại Sân cũng hơi rung lên một chút, cánh cửa bị giật ngược ra ngoài và hai thằng thì từ trong đó bay ra.

- Vút... - Như những viên đạn pháo, hai thằng bay vút qua Đại Sảnh, bay qua cả đầu lũ đồng đội với đồng đồ ăn, bay đến tít bờ tường phía đối diện rồi đập mình vào đó.

Lại có cảm giác như Đại Sảnh khê rung. Hai thằng như hai tác phẩm nghệ thuật bị bắn dính lên tường, tư thế quái dị và từng chùm sắc đỏ trang điểm xung quanh.

- Hự...! - Hai tác phẩm lỗi không tồn tại trên tường được lâu, trọng lực rất nhanh giật phăng chúng xuống. Thế là, lại có hai tiếng kêu thảm thiết vang lên khi cơ thể va chạm với nền sảnh.

Đoán chắc là hai thằng kiểu gì cũng ra rồi, nhưng không ngờ chúng lại lao ra bằng phương pháp sáng tạo như vậy, ba cô gái vội vàng đứng dậy. Thế nhưng chưa kịp chạy ra đến nơi thì hai thằng trời đánh không chết kia đã lóp ngóp bò dậy. Chẳng thèm quan tâm đến vôi máu vẫn phọt ra trên đầu, hai thằng đã lại chửi nhau:

- Bỏ chịu mày rồi thằng lợn. Não mày làm bằng cát trộn với chất bài tiết hay sao mà lại đi giả pháo thăng vào máy gia tốc hạt...!!!!?? - Thăng Thi gào vào mặt bạn. Trong khi đó tay nó cũng túm lấy cổ thằng Minh, vừa gào vừa bóp.

- Định Mệnh...! Mày tưởng bỏ muốn thế à...? Ai bảo mày chạy vào trong đấy...!? - Minh cố giãy ra khỏi tay thằng bạn để lấy hơi. Nó cũng không quên thò tay sang bóp cổ lại.

- Mày đuổi thì bỏ phải chạy chứ...? Bỏ đẹp trai chứ đâu có ngu mà đứng lại để cho mày thông...!!!

- ...

Hai thằng với tình trạng trọng thương vẫn còn lăn lộn đánh nhau một lúc nữa, mãi cho đến khi ba cô gái chạy đến can ra mới thôi.

Vết thương khôi phục rất nhanh, lại thêm một hồi “Tĩnh hóa” để loại bỏ hết vết máu trên người. Cả tiểu đội bây giờ mới chính thức tập trung đầy đủ, cùng nhau dùng “Bữa nhẹ” – như cách mà hai thằng gọi.

----- KDL -----

Vẫn là tụ tập quanh con Akuma sóng âm thanh. Vẫn đã khẳng định, “Khôn Yêu Trận” và “Cấm Ngôn Trận” sử dụng trực tiếp “Năng lượng thạch” để bày. Thế nên, với một con Akuma không thiên về sức mạnh vật lý thì khôn trận thoải mái duy trì liên tục ba ngày trở lên. Thế là cả bọn an tâm, thức ăn cứ bày đầy bên người con ác ma. Hai thằng xấu tính còn đắp đầy cả đồ thừa, bát đĩa bắn lên người nó nữa. Hai thằng bệnh hoạn thì cứ ngệt mặt ra cười, còn cả bọn thì không vui lên nổi khi thấy cơ thể con quái càng ngày càng run lên dữ dội.

Cơm quá nửa bữa, rượu quá đôi bình thì hai thằng bắt đầu giở trò bày bạ. Mục tiêu đầu tiên là Du, chủ yếu là muốn xem thằng dứt dây thần kinh biểu cảm này sau khi say thì nó thế nào. Thế là cứ mỗi thằng một chén định chuốc nó say. Ai ngờ cứ đại ca chén nhỏ, đàn em bát to. Chẳng bao lâu sau, hai thằng đại ca đã thần trí mơ hồ, còn thằng đàn em thì vẫn mặt lạnh như tiền, uống rượu như giải khát.

“Không đủ được với những thằng ngu” tự an ủi mình như vậy, hai thằng điều nhau lết về.

Say khướt nhưng không gục, hai thằng vẫn ăn như bản năng sinh tồn, chỉ là trong lúc thần trí mơ hồ thì đủ những điều phi thường được con người ta thực hiện.

Không biết thằng Thi muốn ăn gì, chỉ thấy là nó bóc chuối, ruột vút đi còn vỏ thì nhét vào mồm nhai như thật. Thằng Minh thì với tay lấy bát nước mắm húp một hơi cạn sạch rồi than “Rượu vang gì chán vĩ”.

Đến cả những người xung quanh cũng không được yên với hai thằng tui nó. Bé Lan bị thằng Thi nhét cho một đồng hạt sen mát dờ, Cỏ May thì là vài bọ lá chuối gói giò bò còn Thủy thì được thằng Minh để phần cho cả một tô canh cá. Thế nhưng, cá bên trong đã bị gặm còn độc xương và nước canh thì hình như là trà đá.

Mấy đĩa khác còn thảm hơn nhiều. Cô bé Linh bị nhét vào tận tay một bát tô lớn một thứ hỗn hợp sền sệt cả nước lẫn cái, kết quả của sự phức hợp vô số món ăn. Cái món thập cẩm này bốc lên một thứ mùi kì quái và trong ánh nhìn chăm chăm của hai thằng, cô bé phải cố nhắm mắt húp lấy một thìa nhỏ. Chẳng biết hương vị mạnh cỡ nào mà chỉ thấy Linh trợn mắt, cả người ngay đơ ra và miệng thì sùi bọt mép.

Đến cả Văn, khi vừa hé mặt ra khỏi cái khăn quàng để cắn một cái bánh ngọt xinh xinh thì cũng bị thằng Minh bắt lấy. Thế là nó đập văng cái bánh ngọt của Văn đi. Nó để vào trong tay cậu bé một cái bát lớn rồi cả nó và thằng Thi bắt đầu vút vào trong đó những khúc xương rõ to nhưng bị gặm chỉ còn dính tí thịt. Hai thằng hai bên vừa gặm thịt vừa vút xương vào đây cả trong bát lẫn trong lòng Văn, tay vỗ vai và miệng thì lè nhè nói: - Ăn mạnh vào em. Chú phải ăn nhiều vào thì lớn lên mới được đẹp trai như bọn anh chứ...! Bọn anh là quý chú lắm mới để phần toàn thứ ngon cho đây...

Vút vào bát thôi còn chưa đủ, thằng Thi còn cầm lấy một khúc xương lớn mà nó vừa gặm sạch cố gắng nhét vào miệng Văn. Bên dưới mớ tóc bù xù, ánh mắt của vị Nhân thần dần trở nên lạnh lẽo.

----- KDL -----

Đến phạt còn có ba phần nô hỏa.

Khi Văn đã gần như không thể chịu đựng được hai thằng bệnh bên cạnh này rồi thì đột nhiên, thằng Thi buông khúc xương trong tay ra mà bò đi chỗ khác. Nó nhìn thấy con đê của mình.

Mặc kệ mọi người một bên ăn uống, mặc kệ hai thằng quậy phá tung bưng, con Akuma vẫn cứ ôm lấy chiếc xe ô tô nhỏ xíu nằm lăn lóc chơi trên nền Đại Sân. Akuma có bản tính bài xích mãnh liệt với dị loại, lại chẳng cần thức ăn vật chất. Thế nên, không thèm để ý đến sơn hào hải vị, em cứ vui với món đồ chơi thằng Thi cho mình.

Akuma vốn là vậy, và cũng chỉ cần có vậy.

Thế nhưng, trong con phê, thằng Thi không cần biết...

Loạng choạng ôm con đê vào lòng, em cũng vô cùng thuận theo. Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hai mắt nó híp lại, miệng phả ra đầy hơi men, lè nhè nói:

- Bé tên gì...!?

- Niiii...!

- Bao tuổi rồi...?

- Niiii...!

- Bé có thích đồ chơi không?

- Niiii...!

- Ha ha ha...!

- Niiii...!!!

Mỗi một câu hỏi của thằng Thi, em đều cất giọng, ngân dài. Dù say nhưng nó vẫn có thể nhận ra, em không biết nói.

Chẳng sao. Với bản hợp đồng của quý, mỗi liên hệ linh hồn đủ để nó biết em muốn gì dù chẳng cần phải nói. Nhắc bông con Akuma nhỏ bé lên, nó loạng choạng tiến về.

Ngồi bệt xuống dưới đất và thả em trong lòng. Không hung hăng như dạng chiến đấu, ở dạng con người này, em tỏ ra nhút nhát lạ. Cơ thể nhỏ bé hơi lùi lại dán sát lưng vào lồng ngực nó, đôi tay nhỏ cố nắm lấy chút vạt áo phía sau.

Có thành viên mới gia nhập, cả đám ríu rít chào mừng. Thằng Minh đã te te chạy tới. Thậm chí Văn cũng tỏ ra hứng thú rõ ràng.

- Ha ha...! - Mở miệng cười lớn, thằng Thi vỗ nhẹ vào người em, nhẹ giọng khích lệ - Nào! Đừng sợ! Đây là người nhà cả. Chúng ta cùng ăn com.

- Nii...!? – Em quay người, nhìn thẳng vào mắt nó. Trong âm thanh thằng Thi nghe được ra sự dò hỏi, và có chút hưng phấn tò mò.

- Ủ! Là ăn com đấy... Đói, phải ăn. Ăn thì mới lớn được... Hì hì hì...! – Nó vừa cười hiền hòa vừa nói, như bảo ban, như dạy dỗ đứa em mình.

- Niiii...!!! – Phát ra một tiếng kêu vui mừng, con Akuma đột ngột nhào vào lòng nó. Vòng tay bé cố níu lấy cổ của thằng Thi và đôi môi nhỏ kề sát, hé mở để lộ ra một hàm răng hình zích zắc, sắc bén.

- Ó hó hó hó...!!!! – Thằng Thi thuận thế lao vào cửa con đê mà ngã người ra sau, nằm ngửa giữa đồng đồ ăn, nó mỉm cười thỏa mãn. Đã phê rượu, giờ còn phê cả loli, nó tưởng như cuộc đời chỉ phê được đến thế là cùng thì bỗng nhiên...

Nhói!

Cần cổ nơi con Akuma kề môi vào bỗng nhiên đau nhói. Nó cảm thấy như có một thứ gì đó sắc bén cắn phập vào cổ mình và từng giọt máu thì bị rút ra.

Ôi! Nó bị cắn!

Quá bất ngờ nên nó khê giật mình, rồi cái nội tại “Ăn vạ” tự nhiên kích phát:

- Ó...! Sao lại cắn anh...?! Mày là Akuma chứ có phải là Vampire đéo đâu mà chơi trò hút máu...??? Ó ó ó...!!!

Nằm giữa đám người, nó giẫy lên đành dạch, miệng thì kêu, nước mắt thì như mưa, hai má hây hây chẳng biết do vì hơi men hay là vì sượng...

“Ôi! Định mệnh nhà nó! Đã phê rượu cộng với phê loli rồi, giờ lại còn chơi cả quả SM thế này nữa thì làm sao chịu được... Ôiiii...!!!!”

----- KDL -----

Đổi với anh

bình yên chính là bậc thềm sau nhà đầy nắng...

...và giọng cười em trong tiếng gió nô đùa

- Sói lạc lối.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 4: Bạn Tình Nghĩa Anh Em

Sáng.

Từ giữa đồng đồ ăn ngổn ngang dưới nền Đại Sảnh, một bóng người chập vạt gượng dậy.

- Ôi...! – Mắt nhắm mắt mở, Minh luồn tay vào trong mái tóc rối bù của mình mà gãi.

“Mẹ kiếp! Máy giờ rồi nhì...?” nó thảm nghĩ trong đầu. Ngay lập tức, âm thanh ngọt ngào của hệ thống vang lên, trả lời mọi thắc mắc của Luân Hồi Giả:

- Hiện tại là 6 giờ 45 phút sáng ngày thứ hai. Chúc bạn một buổi sáng tốt lành.

- Ồ... - Vô thức đáp lại, nó bắt đầu quờ quạng đứng lên. Tối qua hơi quá chén nên đến tận bây giờ, đầu óc nó hân còn nặng như chì và hoàn toàn trống rỗng. Bình thường, hệ thống khôi phục của “Khu Lư Trữ” sẽ tự động giải trừ mọi trạng thái bất lợi cho Luân Hồi Giả trong một thời gian ngắn. Trừ một số trường hợp thì không. Cụ thể ở đây là khi bản thân Luân Hồi Giả không muốn thoát khỏi trạng thái bất lợi đó. Để có thể “Vui hết mình” nên đêm hôm qua, nó với thằng Thi đã đặc biệt yêu cầu như vậy.

Với cái trạng thái này thì nó chẳng thể suy nghĩ được gì nhiều. Cảm giác chân tay vẫn còn không thật lắm, nếu được thì nó chỉ muốn nằm im bất động thẳng cho đến khi tự tỉnh dậy thì thôi. Thế nhưng, cơ thể nó không cho phép. Nó buồn đi tiểu, hậu quả của việc hôm qua uống quá nhiều. Chẳng cần phải nghĩ, cơ thể cứ tự hành động theo bản năng, nó mò mẫm tìm về phòng mình, nơi đó có quả “Bồn Cầu Đế Vương” mà nó với thằng Thi đã phải bỏ ra vô số thời gian, công sức và cả điểm tích lũy để chế tạo. Quả bồn cầu mà bạn chỉ cần ngồi lên đó thôi là lập tức có cảm giác như mình đã trở thành một bậc quân vương vĩ đại, cúi đầu nhìn xuống chúng sinh nhỏ bé. Cùng với đó là vô vàn tính năng tiện ích được tích hợp giúp bạn có thể ngồi cả ngày mà không biết chán.

- 0... 5... À đây rồi! – Cổ căng con mắt vẫn còn hoa lên vì đủ mọi nguyên nhân, nó đọc mã số lờ nhòe trên khung cửa.

Mọi cánh cửa trong “Không gian cá nhân” đều không bao giờ khóa với chủ sở hữu. Dễ dàng bước vào bên trong. Căn phòng hình ống với độc một chiếc giường nhỏ đơn sơ. Phía bờ tường đối diện treo thêm một cái màn hình cực lớn và hàng đồng băng đĩa đủ mọi thể loại nằm chồng đồng bên dưới nữa.

Bước ngang qua căn phòng cá nhân của chính mình, Minh không quan tâm vì thực lòng nó cũng chẳng mấy khi ở đây. Mục tiêu hiện tại của nó là cánh cửa phía cuối gian phòng này. Cánh cửa màu đen với tám biển cảnh báo hình đầu lâu rõ to, bên dưới là hàng chữ:

- Xưởng “Vườn hoa các hoàng tử” –

Cùng với một ghi chú nho nhỏ do bé Lan thêm vào: “Khu vực thường xuyên phát nổ, cẩn thận khi bước vào”.

Đến đây rồi thì bắt đầu rắc rối.

“Không gian cá nhân tại Khu Lư Trữ”, mặc dù nói là có thể biến đổi tùy theo ý nghĩ của chủ nhân, thế nhưng thật ra, nó vẫn có một số giới hạn nhất định.

Ví dụ như:

- Không thể trở thành một vùng không gian vô cùng lớn. Diện tích lớn nhất là khi Cò May tạo được một khu rừng thưa rộng khoảng gần 15 kilomet vuông, không nhỏ nhưng cũng chẳng thể tính là khổng lồ.

- Trong một khoảng không gian biết lập (Được xác định bởi tường bao và cửa đã đóng kín) bắt buộc phải đồng nhất về mặt tính chất. Ví như, không thể có cả “Ngày” và “Đêm” cùng xuất hiện một lúc.

- Không thể tạo ra các khoảng không gian mang hiệu ứng đặc biệt (Đa trọng lực, vùng nhiễm độc, tụ linh khí, tụ long mạch... v...v...)

Đó là những giới hạn về “Không gian cá nhân” mà bọn nó đã biết. Thế nhưng, khi hai thằng thực hiện ý tưởng điên rồ là sử dụng một khoảng không gian nối tiếp nối thông hai phòng với nhau để làm xưởng chế tạo cho tiện thì có một vài thứ, đã vượt qua được cái “Giới hạn” mà bọn nó đã biết đó.

Bọn nó đã mở rộng được cái khoảng không gian nối tiếp này hơn 20 kilomet vuông rồi. Và thêm một điều vô cùng đặc biệt nữa, đó là bọn nó có thể xây dựng “Không gian” trong “Không gian”. Nghĩa là trong khoảng không gian lớn này, bọn nó tạo ra những căn phòng biệt lập. Mỗi một “Căn phòng biệt lập” đó đều có thể trở thành một khoảng không gian với những tính chất khác hoàn toàn với khoảng không gian bao bên ngoài. Đây chính là điều kiện tiên quyết để bọn nó tạo lên “Phòng tập cá nhân” phù hợp với đặc điểm của từng thành viên trong tiểu đội. Điều kiện duy nhất để duy trì khoảng không gian này là hai thằng phải thực hiện thao tác đồng bộ và tương tự được giống y như nhau.

Tiến vào trong khoảng không gian nối tiếp, hay đã được gọi bằng một cái tên khác – Xưởng “Vườn hoa các hoàng tử”. Từ nơi đây trở đi, mọi thứ đã không còn phụ thuộc vào ý nghĩ của một mình thằng Minh nữa.

Thất thểu chạy qua hàng tá máy móc nằm ngổn ngang khắp chốn, Minh đang hướng về phía gian “Hoàng Kim toa lét”, nơi có chiếc “Bồn Cầu Đế Vương” tọa lạc trang trọng giữa trung tâm khu xưởng.

Khu xưởng hơi to nên phải đi một lúc nó mới tới được nơi. Vận động làm cho hơi men giãn ra ngoài, cùng với việc khôi phục lại trạng thái của hệ thống phục hồi, não bộ nó dần tỉnh lại. Bây giờ, cảm giác đã rõ ràng hơn lúc trước, di chuyển thật hơn và con buồn đi tiểu cũng càng trở lên mãnh liệt.

Vườn bàn tay đã hơi run rẩy chạm vào cái tay nắm cửa được tích hợp cả công nghệ cảm ứng khối. Cái nắm tay cửa luôn phát ra một thứ ánh sáng màu xanh lam nhạt, cùng với bề mặt hiển thị sự tổ hợp, phân rã rồi lại tái tổ hợp của vô vàn mảnh nhỏ li ti, tràn ngập phong cách của khoa học viễn tưởng. Chúng đều phản ứng mỗi khi có người tác động lên mình. Cảm giác mềm mại vô cùng nhu thuận và vị mát làm sống dậy các giác quan. Minh khẽ xiết lỏng bàn tay và vận tay nắm cửa.

- Cách... - Tiếng ổ khóa phát ra như thể va vào cái gì đó và...

- Hự...! – Tiếng hừ nhẹ của thằng Minh khi lực đột nhiên bị chặn lại.

Cửa khóa.

“What...!? Cái eo gì thế này...!?” Chửi thề một câu, thật là vô lí khi là chủ nhân nơi đây mà lại có cánh cửa nào đó nó không thể mở nổi. Mà một khi nó đã không thể mở nổi rồi thì chỉ có một khả năng duy nhất mà thôi...

Buông tay nắm cửa ra, mấy ngón tay xiết lại thành nắm đấm và:

- Mẹ con đi...!!! Mấy khóa trái cửa bên trong đó đấy à...!? – Vừa đấm thùm thụp vào cánh cửa đúc hoàn toàn bằng vàng ròng, nó vừa gào lên âm ỉ.

- Bỏ đây... - Có tiếng nói từ bên trong vọng ra - ...Mấy có ý kiến gì thì bấm nhanh lên rồi phẫn, đừng có đứng đó làm ảnh hưởng đến cái thú vui tao nhả của tau.

- Phẫn phẫn cái mông! Có mà mày phải phẫn đấy! – Không đập cửa nữa vì thằng bạn đã chú ý đến rồi, Minh há miệng gào vào trong - Nhanh chóng nhấc cái mông dâm loạn của mày ra khỏi vương tọa của bố. Thằng đi như mày ngồi lên chỉ tổ bẩn bẩn cầu chứ được cái eo gì...

- Mông bố còn sạch hơn mặt mày! Hôm nào đi tắm bố cũng kì mông chứ không như cái thằng rửa mặt theo nhiệm kì quốc hội như mày con đi ự... - Tiếng thằng Thi lại vọng ra ngoài. Không có dấu hiệu gì cho thấy nó chuẩn bị mở cửa ra cho thằng bạn đáng thương bên ngoài cả.

- Mẹ cái thằng dâm loạn kì mông không kì mặt. Éo đôi co với mày nữa, mở cửa ra ngay không bố giết mày thật đấy...! – Dường như đã chạm đến giới hạn của bản thân, Minh co người, hai tay bùm chặt lấy hạ bộ và đôi chân đã bắt đầu run rẩy.

- Bố đéo mở cửa đấy, làm bất gì được nhau nào...! – Giọng thằng Thi, và sắc mùi khiêu khích.

- Éo đùa đâu, mở nhanh không mày sẽ phải hối hận đấy con đi ự!

- Dọa bố á? Thế thì số mày nhọ rồi vì bố cái gì cũng biết, chỉ có mỗi “Hối hận” là bố biết. Nói cho mày biết là bố đã cấm mốc chủ quyền trong này từ hơn tiếng trước rồi. Đến sau thì ở dưới gầm bàn làm việc của mày có cái xô chậu rửa đấy, dùng tạm đi con đi. Cái này người ta gọi là “Trâu chậm uống nước đục đấy”...

- Mày...!!!! – Thực sự là không thể chịu được nữa. Đến lúc này, Minh còn chẳng dám kì vọng gì, kể cả “Cái xô chậu rửa” ở dưới gầm bàn nữa. Bây giờ, bất cứ thứ gì thằng bạn đều phọt ra đều không đáng tin như chính cái nhân cách của nó vậy.

Khó nhọc nhích người đến một đường băng tải ngay gần đó, Minh ngã vật người ra rồi để mặc cho băng tải mang mình đi đâu thì mang.

Khu xưởng của bọn nó hơi to, thế nên để cho tiện khi di chuyển, tụi nó đầu tư nguyên cả một hệ thống băng tải chạy ngang dọc khắp nơi. Chẳng có quy hoạch, cũng chẳng có tính toán gì hết, nhiều lúc chỉ cần thích lên là tụi nó cũng lắp thêm một đoạn băng tải mới. Rồi cái đoạn mới đó sẽ được kết nối một cách vô tội vạ với cả hệ thống đã có. Lúc đầu thì cũng có tiện thật nhưng lâu dần, chính bản thân tụi nó cũng quên luôn điểm đến của cái dòng chảy chịt đan xen kia. Vậy là, những đường băng tải lại chỉ được sử dụng trong một cự li ngắn mà thôi. Leo lên, tải đến nơi thì biết đường mà nhảy xuống không là sẽ chẳng biết mình bị mang đi đến đâu đâu.

Cơ thể vẫn còn chút hiệu ứng của cơn say, lại “buồn” đến nỗi không dám bước, Minh để mặc cho hệ thống băng tải mang mình đi. Khu xưởng to nên

không phải chỉ có một buồng vệ sinh duy nhất. Và Minh đang hi vọng, cái thứ “bánh bèo vô dụng” này có thể mang nó đến một buồng bất kì nào cũng được.

Dù đã dần trở lên vô dụng, nhưng cái thứ này vẫn được đầu tư kĩ càng và tất nhiên, nó có chất lượng vô cùng tốt. Toàn bộ các chi tiết thành phần đều được sử dụng loại vật liệu tốt nhất, gia công chính xác đến từng rem. Cả một hệ thống băng tải khổng lồ, vận hành hai tư trên bảy mà vẫn chạy êm ru và hầu như chẳng phát ra chút âm thanh ồn ào nào.

Để mặc cho số phận đẩy đưa, và khi sắp sửa không chịu được, Minh vừa định quẩn chí làm liều thì... một cánh cửa đã xuất hiện trước mắt nó. Cửa phòng của thằng Thi và chỉ được khép hờ vẫn còn lộ ra cả một khe hờ lớn.

Bây giờ đã không còn là lúc phải chân chừ do dự, nó lặn ra khỏi băng tải, cánh tay kiên định nắm lấy tay nắm cửa và bước chân dứt khoát tiến thẳng vào trong.

- Cách...!

Cánh cửa khép lại và tiếng chốt trong, giấu đi khuôn mặt đã bắt đầu biến hình bi ối cùng với nụ cười khả ố của thằng Minh.

----- KDL -----

7 giờ 05 phút. Sáng ngày thứ hai.

Gần như toàn bộ tiểu đội luân hồi đã tụ tập trong Đại Sảnh, ngay bên dưới “Cánh Cửa Chân Lý” và vẫn là quây xung quanh con Akuma level 2 bị khốn trận vây hãm.

- Anh nói mấy đứa này! Lần sau có chuyện gì thật quan trọng, thật cấp bách hẵng thỉnh anh ra. Thời gian này anh đang nghiên cứu “Ý nghĩa của sự tồn tại” nên bận lắm. Thế nhá...! – Ngồi khoanh chân dưới nền nhà, thằng Thi vừa dốc tương ớt vào một tô phở to gấp bốn lần bình thường vừa ngửa mặt lên nói. Trong ngực nó, hình bìa của cuốn “Thiên nhiên quyến rũ” phần hai vẫn còn in hằn lên qua lớp áo thun mỏng kiểu lính. Mãi chém gió, không biết là vô ý hay là nó cố tình mà cả nửa chai tương ớt loại 900ml đã bị nó dốc vào trong bát. Tô phở ngon lành bây giờ biến thành một thứ sên sệt đỏ và bốc lên mùi cay cay mũi.

Nhìn cái động tác “Dốc tương ớt” của thằng Thi mà mấy đứa khác đều có cảm giác phát sợ cả người, về mặt không kiểm chế được mà có chút biến đổi. Để rồi cho đến khi, thằng bé bê cái thành quả của mình lên húp ngon lành thì đứa nào cũng bất giác nuốt nước bọt một cách vô cùng khó khăn, đồ ăn sáng trong tay cũng giảm đi chút hương vị ngon lành.

Ăn sáng.

Ừ. Như một thứ thông lệ, hầu hết mọi bữa ăn tại nó đều tập trung đông đủ lại với nhau và ngồi cùng một mâm lớn, để “Thắt chặt tình anh em”- như hai thằng đã nói. Thực ra thì hai thằng còn đòi “Tắm chung một bồn lớn” nữa cơ nhưng buồn một cái là chẳng ai tán thành cả nên lại thôi.

Bình thường, đến ngày thứ hai là đã bắt đầu chương trình luyện tập – như một cuộc hành xác không hồi kết – mà hai thằng Minh, Thi trực tiếp chỉ đạo và giám sát. Thế nhưng, hôm qua đã có quá nhiều chuyện xảy ra. Ngay đến cả việc tổng kết chiến quả sau mỗi bản đồ bọn nó còn chưa kịp làm chứ đừng nói gì đến những việc khác. Vậy nên, sau không đến chục giây suy xét, hai thằng đã lập tức thống nhất mà đưa ra quyết định lùi chương trình luyện tập lại một ngày. Hôm nay cứ nghỉ ngơi chơi bời cho thoải mái đi, hôm sau thực hiện chương trình “Luyện tập bù” là được.

Lúc thông báo quyết định, mấy đứa khác đã thấy cái vẻ nham hiểm thoáng qua trên nét mặt hai thằng cùng với đó là chút cảm giác bất an khó nói. Thế nhưng, cảm giác chẳng có chút căn cứ và tình hình hiện tại thì thực lòng là chẳng thể nào khác được.

Bữa sáng vẫn tiếp tục và trong thời gian đó, bọn nó tranh thủ kiểm tra lại thông tin Luân Hồi Giả của mình.

Làm anh thì phải gương mẫu, thằng Thi gọi bảng thông tin cá nhân của mình ra rồi lập tức mở quyền hạn chia sẻ cho toàn bộ tiểu đội một cách không do dự. Tấm bảng thông tin bán trong suốt và những hình ảnh, kí tự hơi phát sáng hiện ra trước mặt nó, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Luân hồi giả: Nguyễn Hữu Thi

Số hiệu: 01303

Huyết thống: Akuma [Tỉ lệ 20%]

[Level 1]

Chỉ số cơ bản:

Thể lực: 481 + 10 (Thường hoàn thành NVC) + 35 (Tự gia tăng)

Linh hoạt: 195 + 14 (Tự gia tăng)

Tinh thần lực: 82 + 2 (Tự gia tăng)

Sinh mệnh lực: 259 + 31 (Tự gia tăng)

Trí lực: 105 + 0

Miễn dịch lực 193 + 20 (Thưởng hoàn thành NVC) + 29 (Tự gia tăng)

Thẻ chất đặc biệt:

{1} Kháng thể R [Phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ Left 4 Dead cấp GG]: Miễn dịch 80% với các loại virus sinh hóa

{2} Thẻ chất Phệ hồn cấp 1 [Quà tân thủ] [Có thể thăng cấp]

- Mô tả: Khi tiêu diệt một sinh mạng sống sẽ cắn nuốt linh hồn của sinh mạng đó, tiêu hóa linh hồn bị cắn nuốt chuyển 3% năng lượng linh hồn thành hồn lực, giá trị linh hồn tối đa có thể dung nạp: 17 [Nhân loại trung bình có điểm tinh thần lực 100 cho giá trị linh hồn là 1], tốc độ tiêu hóa 80 giây trên 1 giá trị linh hồn [1 giá trị linh hồn tiêu hóa mất 80 giây]

{3} Thẻ chất Level Up [Thẻ chất chủng tộc Akuma] [Có thể thăng cấp bằng cách tối ưu hóa huyết thống]

- Mô tả: Hấp thụ đủ linh hồn sẽ tiến hành Tiến Hóa. Sau khi level up, mọi chỉ số cơ bản đều tăng mạnh tùy theo hình thái tiến hóa. Thức tỉnh năng lực đặc biệt phù hợp tuyệt đối với hình thái tiến hóa.

Giải khóa gen mức độ 1: Thành công kích hoạt 31% não vực.

Kỹ năng:

{1} Khả năng ngôn ngữ [Kỹ năng hỗ trợ luân hồi già]

Đánh giá: Cấp H

Trạng thái: Nội tại

{2} Máu độc [Kỹ năng chủng tộc] [Kỹ năng không thể thăng cấp]

Đánh giá: Cấp H

Trạng thái: Nội tại

{3} Soul Gun (Súng linh hồn) [Kỹ năng không thể thăng cấp].

Đánh giá: Cấp F

Trạng thái: Chủ động [Kích hoạt]

{4} Bạo kích - Sát thương chí mạng [level 2] [Kỹ năng có thể thăng cấp]

Đánh giá: Cấp HH

Trạng thái: Nội tại [Xác suất]

Mô tả: Xác suất 21% khi tấn công đạt được 2 lần thương tổn.

{5} Lam Sơn pháo [Kỹ năng đạt được trong nhiệm vụ cấp Devil] [Kỹ năng không thể thăng cấp]

Đánh giá: [Kỹ năng đạt được trong hệ thống nhiệm vụ đặc biệt] không thể đánh giá

Trạng thái: Chủ động [Kích hoạt]

Bản đồ đã thông qua: - Left 4 Dead

- Attack on Titan

- D.Gray - Man

Điểm tích lũy:

- Số điểm đã có: 105 điểm tích lũy

- Đạt được trong bản đồ D.Gray - Man:

_ Thưởng cố định khi thông qua bản đồ: 500 điểm tích lũy.

_ Hoàn thành nhiệm vụ ẩn: Hi vọng kéo dài.

- Thành công cứu mạng Guzol. Thưởng 1500 điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 2 sao

- Thành công giải cứu Lala. Thưởng 2000 điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 3 sao

_ Thực hiện nhiệm vụ đường nhánh: Thánh chiến (Tham gia vào chiến tranh tín ngưỡng):

Tiêu diệt 3 con Akuma level 1. Thưởng 600 điểm tích lũy.

1 con Akuma level 2. Thưởng 1000 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 4 sao.

- Tổng điểm hiện có: 5705 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 2 sao, 1 huy chương cấp 3 sao, 1 huy chương cấp 4 sao.

Theo sự mạnh lên của thằng Thi, cái bảng thông tin cũng càng ngày càng dài. Một đồng số liệu đột ngột đập vào mắt, đối với người bình thường thì trong thời gian ngắn chẳng thể nào tiêu thụ được hết.

Không tính thằng “Con nhà người ta” như Văn và trực tiếp bỏ qua Lala vì không biết chữ. Cô bé Linh tân thủ thì cố gắng căng mắt ra mà đọc từng chữ một, chỉ sợ bỏ sót điều gì.

Khác với tân thủ, mấy đứa cựu binh chỉ nhìn lướt qua phần chỉ số cơ bản rồi lập tức hướng đến phía cuối của bảng thống kê, nơi có thông tin về điểm thưởng.

Đối với những kẻ sinh tồn trong “Kho Dữ Liệu” này, có thể nói, điểm tích lũy chính là tất cả. Nó là sinh mạng của bạn, là sức mạnh tuyệt đối, là vũ khí tối cao, là hi vọng và là cả tương lai. Thậm chí, khi có đủ, bạn còn có thể tìm được cả sự tha thứ và sự an ủi tâm linh.

“5705 điểm tích lũy”, không ít chút nào khi nó là chiến quả của một thằng tàn phế từ giữa trùng nhiệm vụ. Đối với đẳng cấp của bọn nó bây giờ, hơn năm ngàn điểm đổi được rất nhiều thứ hay ho.

Chẳng hoá đổi, cũng không cường hóa gì ngay, Thi nhìn về phía bọn bạn mà vênh mặt lên nói:

- Thế nào mấy đứa? Cũng không tệ đối với một thằng ngồi trên xe lăn như anh đấy chứ? – Thi đang đợi để hưởng thụ những ánh mắt ngưỡng mộ, thế nhưng:

- Thằng tàn phế, có thể mà cũng khỏe... - Văn còn cầm cái vụ bị chiếm nhà vệ sinh hồi sớm, Minh quyết tâm không để cho thằng bạn được đắc ý chút nào – Nhìn bố mày đây này...

Vừa nói, Minh vừa thực hiện một động tác gạt tay. Và theo cái gạt tay đầy phong cách đó, bảng thông tin nhân vật của nó cũng hiện ra.

Luân hồi giả: Đỗ Văn Minh

Số hiệu: 01305

Huyết thống: Phệ Thiên Linh [Tỉ lệ 17%]

Chỉ số cơ bản:

Thể lực: $407 + 10$ (Thưởng hoàn thành NVC) + 21 (Tự gia tăng)

Linh hoạt: $203 + 16$ (Tự gia tăng)

Tinh thần lực: $72 + 2$ (Tự gia tăng)

Sinh mệnh lực: $350 + 25$ (Tự gia tăng)

Trí lực: $103 + 0$

Miễn dịch lực: $149 + 20$ (Thưởng hoàn thành NVC) + 15 (Tự gia tăng)

Thế chất đặc biệt:

{1} Kháng thể R [Phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ Left 4 Dead cấp GG]: Miễn dịch 80% với các loại virus sinh hóa

{2} Thế chất côn trùng - Lột Xác [Thế chất huyết thống loại côn trùng] [Tùy thuộc vào độ thuần huyết thống và chủng loài côn trùng cụ thể]

- Mô tả: Trưởng thành theo sự tăng trưởng của sức mạnh. Khi sức mạnh đạt đến một trình độ nhất định sẽ tiến hành lột xác, biến đổi thành hình thái sinh mạng cao hơn.

{3} Thẻ chất huyết thống - Ăn Thịt [Thẻ chất chủng tộc Phệ Thiên Linh] [Có thể thăng cấp bằng cách tối ưu hóa huyết thống]

- Mô tả: Ăn thịt các sinh vật khác để gia tăng sức mạnh. Có xác suất đạt được kỹ năng và đặc điểm sinh mạng của sinh vật bị mình ăn thịt. Đẳng cấp và sức mạnh của sinh vật bị ăn thịt càng cao, tỉ lệ đạt được kỹ năng và đặc điểm sinh mạng càng cao.

Giải khóa gen mức độ 1: Thành công kích hoạt 34% não vực.

Kỹ năng:

{1} Khả năng ngôn ngữ [Kỹ năng hỗ trợ luân hồi giả]

Đánh giá: Cấp H

Trạng thái: Nội tại

{2} Phệ huyết level 1 [Quà tân thủ] [Kỹ năng có thể thăng cấp]

Đánh giá: [Quà tân thủ] không thể đánh giá

Trạng thái: Nội tại

{3} Bất tử chiến văn [Kỹ năng không thể thăng cấp] [Đã biến dị lần thứ nhất]

Đánh giá: Cấp H

Trạng thái: Chủ động [Bật - Tắt]

{4} Viêm hỏa chiến văn [Kỹ năng không thể thăng cấp] [Đã biến dị lần thứ nhất]

Đánh giá: Cấp FF

Trạng thái: Chủ động [Bật - Tắt]

{5} Minh hỏa chiến văn [Kỹ năng không thể thăng cấp]

Đánh giá: Cấp H

Trạng thái: Chủ động [Bật - Tắt]

{6} Liên kích [Level 1] [Kỹ năng có thể thăng cấp]

Đánh giá: Cấp H

Trạng thái: Auto [Tự động kích hoạt]

{7} Hook King [Kỹ năng đạt được trong nhiệm vụ cấp Devil] [Kỹ năng không thể thăng cấp]

Đánh giá: [Kỹ năng đạt được trong hệ thống nhiệm vụ đặc biệt] Không thể đánh giá

Trạng thái: Chủ động [Kích hoạt]

Bản đồ đã thông qua: - Left 4 Dead

- Attack on Titan

- D.Gray - Man

Điểm tích lũy:

- Số điểm đã có: 112 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 2 sao

- Đạt được trong bản đồ D.Gray - Man:

_Thưởng cố định khi thông qua bản đồ: 500 điểm tích lũy.

_ Hoàn thành nhiệm vụ ẩn: Hi vọng kéo dài.

- Thành công cứu mạng Guzol. Thưởng 1500 điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 2 sao

- Thành công giải cứu Lala. Thưởng 2000 điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 3 sao

_ Thực hiện nhiệm vụ đường nhánh: Thánh chiến (Tham gia vào chiến tranh tín ngưỡng):

Tiêu diệt 9 con Akuma level 1. Thưởng 1800 điểm tích lũy.

1 con Akuma level 2. Thưởng 1000 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 4 sao.

- Tổng điểm hiện có: 6412 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 5 sao

Dường như chẳng thêm để ý vì nó có thể đảm chắc là sẽ hơn đứt thằng bạn tàn phế của mình rồi. Mờ quyền hạn chia sẻ thông tin xong, nó điềm nhiên cúi xuống, xúc một thìa lớn kem lạnh lên bỏ vào mồm. Nó ăn sáng bằng kem. “Chất đường bổ sung năng lượng và vị mát lạnh làm tỉnh táo con người” nó đã nói thế khi chọn món.

Trở mắt ra nhìn thằng bạn và dòng cuối cùng trong bảng thông tin của nó một lúc, Thi không nhìn được mà phọt cười:

- Khắc khắc khắc khắc...! Bố tương mầy thế nào, hóa ra cũng chỉ thế thôi con đi ư!

Cứ nghĩ là sẽ có thể nhìn thấy ánh mắt ghen tị của thằng bạn, không ngờ nó lại còn dám mở miệng ra cười mình, Minh chột dạ, cúi xuống ngó lại bảng thông tin của mình.

“Lạ! Có cái đếch gì đâu mà nó cũng cười được vậy” thầm thắc mắc trong đầu, Minh tròn mắt lên quát lại thằng bạn đều:

- Con đi! Cười cái lọ! Mày khinh bố đấy à...?

- Lại còn không? – Tạm ngừng tròng cười, Thi cũng tròn mắt lên đáp lại – Mày thử nhìn lại điểm của mày với điểm của bố xem... .

- Thì sao? Bố cao hơn mày cả nghìn điểm mà...?

- Thì đấy. Dùng cái não còn trùng của mày thử nghĩ mà xem, một thằng afk từ giữa game như tau với một thằng farm từ đầu đến cuối mà tổng kết lại chỉ hơn nhau có nghìn điểm... - Thi ngừng lại một chút để cho thằng bạn của mình kịp hiểu, rồi đến khi nhìn thấy cái vẻ hơi giật mình, nó mới tiếp tục nói – Mày ngộ ra chưa con đi? Cái này người ta gọi là sự khác biệt về mặt đẳng cấp đấy.

Trong khi nói nó nhào người về phía thằng Minh, mặt vênh lên, mắt híp lại và cánh tay thì vươn ra vỗ vào vai bạn. Nhìn thì có vẻ vô cùng thân thiết, như là an ủi, như là động viên, thế nhưng, về mặt với nụ cười nham nhở của nó khiến cho cái hành động đẹp này mang một hàm nghĩa khác.

Để mặc cho thần bạn đều vỗ vai, Minh cúi đầu, về mặt bất lực, yếu ớt mở miệng biện minh:

- Đây là bố phải đánh nhau với bọn Thầy Trò Tà. Cái nhiệm vụ cao cả là cân team chứ nếu không là farm được đầy điểm rồi... .

- Thế mày tương là mỗi mình mày đánh với Thầy Trò Tà chắc. Đến tau tàn phế rồi còn dư sức cân một đứ đay này. Mẹ kiếp! Lúc đấy phê vãi ra con đi ư... .

Hai thằng còn tiếp tục đôi co nhưng đã thành thói quen, những đứ đay còn lại không thêm để ý đến chúng nữa. Ít nhất là không thêm để ý đến câu chuyện đã lạc đề đến tận đâu tận đâu của bọn này.

Sau hai thằng, những đứ đay khác cũng lần lượt mở ra quyền hạn chia sẻ thông tin cá nhân của mình. Trong thoáng chốc, giữa trung tâm Đại Sảnh tràn ngập sắc thái lung linh của những kí tự vô vàn màu sắc hiện lên trên không khí

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 5: Thanh Sắc Ban Lan

Bản đồ này chiến quả thất thu.

Chỉ cần nhìn sơ qua thôi là cũng có thể dễ dàng thấy được, số điểm tích lũy mà cả tân thủ lẫn cựu binh thu được đều kém hơn so với bản đồ trước đó.

Biết làm sao được, lũ Akuma là loại sinh vật đặc thù, những sát thương vật lí thông thường hầu như không ảnh hưởng được đến chúng. Thế nên, ngoại

trừ mấy đứa mang chút hiệu ứng “Sát thương linh loại” ra thì những đứa khác, dù dame có to đến đâu cũng gần như vô dụng.

Mới nghe thì có vẻ không công bằng chút nào với những kẻ được gọi là “Tân thủ” cả. Thế nhưng, “Kho Dữ Liệu” đâu chưa bao giờ công bằng nhưng cũng không thiên vị bất kì một ai. Trong bản đồ này đã từng xuất hiện kẻ mang “Quả tân thủ” chuyên về sát thương linh loại. Và mục tiêu nằm trong hệ thống nhiệm vụ phụ “Thánh chiến” cũng không phải chỉ có mình Akuma, ngay cả Exorcist, cả Finder, cả Supporter của Giáo Đoàn Đen đều nằm trong diện “Treo thưởng” cả. Mà ngoại trừ Exorcist ra, cả Finder lẫn Supporter đều chỉ là những con người bình thường, không được Innocence thừa nhận. Vậy là, một “Tân thủ” bình thường, chỉ cần được thoáng trang bị một chút cũng hoàn toàn có khả năng tham gia nhiệm vụ “Thánh chiến” này.

Thế nhưng, số tội nó hơi nhỏ.

Lúc mới đến nơi, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị Akuma bắn cho tan tác, ép bọn nó phải thực hiện trình tự rút lui khẩn cấp. Cho đến khi ổn định được đội hình và chính thức tham chiến rồi thì bao nhiêu Finder và Supporter đều đã bị lũ Akuma tàn sát, hoặc là trốn biệt tăm nên cơ hội kiếm chút điểm tích lũy để dành đã không có duyên với tội nó.

Mà nếu có tìm được một Finder hoặc bắt kịp được một nhóm Supporter thì liệu tội nó có sẵn sàng ra tay hay không?

Dù sao, tội nó đều là “Nhân loại”, hoặc đã từng là “Nhân loại”. Rất nhiều đứa, trước khi trở thành Luân Hồi Giả đều là những con người bình thường, nhỏ bé trong một xã hội pháp trị và vẫn còn đó những giá trị đạo đức. Giết Zombie, giết quái vật, bọn nó có thể coi như không có gì, là điều bình thường tất yếu. Thế nhưng, một khi những kẻ mà tội nó giết cũng là “Nhân loại”, cũng là một linh hồn với trái tim mang cảm xúc. Và rất có thể, kẻ mà tội nó giết cũng có một gia đình, cũng là chồng, là cha, là anh em, là thân nhân, là bạn bè của một người nào đó...

Vậy thì liệu, tội nó có thể ra tay mà trong lòng không mang chút gánh nặng và tâm lí không mang chút cảm giác tội lỗi nào không?

Dù biết rằng... Tất cả chỉ là để sống...

----- KDL -----

Biết trước là thể nào bản đồ này thu hoạch cũng vô cùng kém, thế nhưng khi dòng thông báo điểm tích lũy của từng đứa dần hiện lên, sắc mặt của đám cựu binh đều không kiềm chế được mà kém đi đôi chút.

Ngoại trừ bé Lan tiêu diệt được một, hai con Akuma level 1 nên được thêm chút điểm ra thì hầu hết những đứa còn lại đều vô cùng lẹt đẹt, kể cả Du lẫn Cỏ May trong đó. Chưa kể đến việc, dòng thông báo điểm tích lũy của Lala còn đứt khoát là một con số không tròn trĩnh.

Nhưng may thay, Quản Lí cũng không đến mức quá tuyệt tình. Ở bản đồ này, hỗ trợ tiêu diệt Akuma level 2 cũng được tính thêm điểm thưởng. Vậy là, tình hình khởi sắc được thêm một chút. Ngoài chút điểm tích lũy đạt được cơ bản khi thông qua bản đồ ra, mỗi đứa cũng được thêm từ 200 đến gần 700 điểm nữa.

Khá hơn hẳn những đứa khác là bé Lan. Với “Đạn phép” mang hiệu ứng tịnh hóa và kĩ năng được tính là dame pháp thuật có chút sát thương linh hồn. Trong tràng hỗn chiến, em tiêu diệt được sáu con Akuma level 1, được thêm 1200 điểm tích lũy nữa. Tính tổng cộng lại tất cả, Lan có 2150 điểm tích lũy.

Tiếp theo là Du, mỗi lần chiến đấu đều đánh đến mức đặt một chân vào cõi chết, hỗ trợ tiêu diệt tổng cộng ba con Akuma level 2, mỗi con được thưởng hơn 400 điểm tích lũy và hiện tại có tổng cộng 2015 điểm.

Cỏ May kém hơn một chút, hỗ trợ tiêu diệt 1 con Akuma level 2 và chỉ được tính cho 300 điểm. Thế nhưng, May thành công [Giải khóa Gen] lần thứ nhất và một lần [Đột phá giới hạn tinh thần]. Với 37% năng lực được khai mở mỗi khi tiến vào trạng thái [Giải khóa Gen] và 27 điểm tinh thần lực cộng thêm vinh viễn không nói ra, May còn được hệ thống đặc biệt thưởng cho 1000 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 3 sao nữa. Dù mới hồi sinh sau bản đồ Attack on Titan nên không có điểm tích lũy dư thừa, thế nhưng bây giờ, tổng điểm của May cũng được 1800 điểm.

Cô bé Linh, cũng được thưởng hỗ trợ hơn 200, cộng với điểm thưởng cơ bản nữa là thành 753 điểm. Không nhiều nhưng thằng Minh tính sơ qua thì cũng đủ để vũ trang thiết giáp đến tận chân răng rồi. Hoặc là như thằng Thi tính thì dùng để đổi một viên đạn hệ Infinity mang hiệu ứng đặc biệt cũng còn dư hay là trực tiếp đổi thẳng lấy một thanh vũ khí hệ ma pháp truyền thuyết cũng được.

Vẫn còn 2 điểm, nghe đâu là để đổi lấy đạo cụ bày khốn trận vây hãm con Akuma sống âm thanh hết mắt rồi, còn hết mắt bao nhiêu thì không ai biết. Nó không nói nên chẳng ai biết được và cũng chẳng có gì đảm bảo, thứ nó đổi ra chỉ là hai cái “Khốn trận” kia cả.

Cả một lũ điểm giả lẹt đẹt. Điểm kém kéo tâm tình của tội nó cũng kém theo luôn. Mãi cho đến khi, Thủy mở bảng thông tin của mình.

Chỉ số và thông tin Luân Hồi Giả tạm thời bị bỏ qua, mọi ánh mắt đều lập tức đổ dồn xuống phần “Điểm tích lũy” và:

- Tổng điểm hiện có: 8200 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 4 sao

8200 điểm tích lũy, nhiều hơn cả thằng Thi, nhiều hơn cả thằng Minh và còn nhiều hơn cả mấy đứa còn lại cộng vào với nhau.

Đưa tầm mắt lên trên một chút, bọn nó thấy bảng thông kê chi tiết:

Điểm tích lũy:

- Số điểm đã có: 0

- Đạt được trong bản đồ D.Gray - Man:

_ Thường cố định khi thông qua bản đồ: 500 điểm tích lũy.

_ Hoàn thành nhiệm vụ ẩn: Hi vọng kéo dài.

- Thành công cứu mạng Guzol. Thường 1500 điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 2 sao

- Thành công giải cứu Lala. Thường 2000 điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 3 sao

_ Thực hiện nhiệm vụ đường nhánh: Thánh chiến (Tham gia vào chiến tranh tín ngưỡng):

Tiêu diệt 16 con Akuma level 1. Thường 3200 điểm tích lũy.

1 con Akuma level 2. Thường 1000 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 4 sao.

Lũ Akuma level 1 vốn không biết sợ, lại cậy vào ưu thế hỏa lực và áp đảo quân số, chúng gần như coi khinh mọi đối thủ của mình, chiếm cứ lấy bầu trời làm của riêng bọn chúng. Không có kết cấu khí động lực học thích hợp nên tốc độ phi hành của chúng không thể nhanh, cơ thể to lớn lại chẳng thêm tránh né. Đối với Thủy, lũ Akuma này chẳng khác nào những tấm bia tập bắn.

Trong chiến tranh hiện đại, nhất là những trận chiến kiểu xung phong toàn diện thế này, chỉ cần một pháo thủ giỏi, hay một tay súng máy xuất sắc cũng đủ để làm thay đổi cục diện chiến trường. Và với {Hoa Tuyết 04}, Thủy có thể dễ dàng đảm nhiệm cả hai vị trí đó cùng một lúc. Chế độ [Khai triển ống phóng tên lửa mini] với đầu đạn N2 có sức công phá cao gấp năm lần C4, hiệu quả vô cùng khi sử dụng để phá vỡ đội hình của một nhóm Akuma tập trung. Còn [Khai triển nòng súng] với bốn nòng súng máy bắn đạn cỡ năm li rưỡi tiến hành xạ kích liên hoàn. Một khi đã khai hỏa, lập tức sẽ có ngay một cơn bão đạn đúng nghĩa ập về phía kẻ thù.

Với cự li chiến đấu tầm trung, từ năm mươi đến hai trăm mét, lại thêm đặc điểm di chuyển cũng như hình dạng của lũ Akuma – kẻ thù lần này, sự đáng sợ của {Hoa Tuyết 04} càng được thể hiện ra rõ nét. Đặc biệt là khi cây súng đã được độ lên phiên bản [Vũ khí thử tà] với viên đạn phép hệ Infinity trong một nòng súng máy.

Ở vị trí Tanker kiêm hỏa lực thủ tầm trung, Thủy thật không phụ sự kì vọng của hai thằng khi chúng đầu tư không ít lên người cô.

Một cơ thể với điểm sinh mạng lực khổng lồ, kéo theo cả điểm thể lực cũng vượt quá người thường một đoạn lớn. Lại thêm đặc tính “Tái sinh” của trái tim Angeloid lớp Σ, Thủy vô cùng thích hợp với những trận chiến cường độ cao và kéo dài. Thêm một bùa {Lá Chấn Cô Ngữ} nữa với hiệu ứng giảm tổn thương và gia tăng tốc độ phục hồi có khả năng buff lên nhiều mục tiêu một lúc. Lợi mình, vui cả lũ xung quanh. Ngay cả đến bộ giáp toàn thân, đến tám khiên {Băng Suồng}, đến {Hoa Tuyết 04} và thậm chí, cả khẩu súng trường {Exile}, dù là tự chế nhưng không có một món nào là tầm thường cả.

Cái ước mơ “Pháo đài di động” của hai thằng, đang được đập lên người Thủy.

----- KDL -----

Với thu hoạch của Thủy, tình hình thiếu thốn điểm thường cuối cùng cũng được xoa dịu đi đôi chút.

Có tiền rồi thì tất nhiên, bọn nó sẽ tiến hành lên đồ và up kĩ năng, nâng cao khả năng sinh tồn trong Kho Dữ Liệu. Thế nhưng trước hết, khi điểm tích lũy dư dả ra đôi chút, bọn nó sẽ nghĩ tới việc “Hồi sinh đồng đội” trước. Thêm một kẻ đáng tin và đã từng trải qua chiến đấu bên cạnh tốt hơn nhiều so với một tân thủ ngu ngơ cái eo gì cũng nghi ngờ.

Minh, Thi đã dùng quyền hồi sinh tân thủ của mình. Cô May và Thủy là người được hồi sinh nên cũng mất quyền đó luôn. Vây là, điểm tích lũy được bán sang cho Du.

Kẻ được hồi sinh lần này là Nam diễn. Vốn là đàn em cũ của hai thằng nên sự tin tưởng gần như tuyệt đối. Và với những gì hắn thể hiện ra trong trận chiến thì khả năng của hắn cũng không phải nghi ngờ. Quyết định này không bị bất kì đứa nào phản đối, kể cả thằng Văn thích chọc ghẹo bánh xe kia cũng vậy. Thằng bé từ sáng sớm đến giờ, về mặt lúc nào cũng hơi đờ đờ ra, đoán chắc là nó vẫn còn liên tục kết nối với “Cánh Cửa Chân Lý” trên đầu.

Không khác gì lần hồi sinh cho Thủy và Cô May, cột sáng to lớn từ trên cao buông xuống, hô ứng với đồ án hình tròn lung linh dưới nền Đại Sân. Rồi rất nhanh sau đó, ánh sáng rực rỡ rút dần đi để lộ ra hình bóng Nam diễn trong sự chờ mong của cả tiểu đội luân hồi.

Nam diễn xuất hiện, chẳng có nằm an lành dưới đất, cuộn tròn lại dễ thương như Thủy và Cô May. Không biết bằng cách nào, thằng này được hồi sinh trong tư thế đang đứng thẳng và thậm chí, nhìn động tác của nó hình như còn đang ở trong trạng thái cầm đầu chạy thì phải.

Những hạt ánh sáng cuối cùng biến mất, khôi phục lại dòng thời gian cho thằng bé. Thế là, với cái tư thế sẵn có của mình, hắn liền lập tức:

- Aaaaaaaa...!!!

Y như một diễn viên quần chúng xuất sắc trong bộ phim thảm họa rẻ tiền nào đó, Nam nhắm chặt hai mắt, tay vung quá đầu và vừa chạy vừa la hét.

- Aaaaaa...! – Hình như diễn xuất quá nhập tâm, Nam cứ cắm đầu vào mà chạy, chẳng cần biết trước mặt có cái gì. Không gian Đại Sảnh thì hạn chế, vậy là vô cùng nhanh, hấn liền đâm đầu vào bờ tường:

- RẦM...! – Thăng này chạy không chậm nên cú va chạm có vẻ chẳng nhẹ chút nào. Bờ tường bao quanh Đại Sảnh tất nhiên không thể sập. Cả bọn còn có thể thấy được thăng bé bị dội ngược ra như quả bóng cao su, lăn vài vòng rồi nằm thẳng cẳng trên nền đất, để lại một vết đỏ tươi dính trên bức tường thuần sắc trắng.

- Aaaaaa...!!! – Không thể đứng dậy được rồi nhưng thăng điên này vẫn ngoác mồm ra la hét. Có lẽ, dư âm trước khi chết về con Akuma sóng âm thanh vẫn còn hơi ảnh hưởng đến tâm trí của thăng này.

- Aaaaaaaa...!!!

- Đoàng...

Tiếng súng vang lên còn âm thanh la hét thì im bật.

Quay người về phía mấy đứa khác, thăng Thi vẩy vẩy một đầu ngón tay đã biến thành nòng súng của mình để xua đi sợi khói mong manh bốc lên từ đó. Vừa biến nòng súng lại thành ngón tay, nó vừa căn nhả với đám bạn:

- Mẹ nó! Ôn chết đi được. Cờ thăng này cứ phải cho nó một viên kẹo đồng rồi mới ngoan được.

- Mày làm thế đúng ý tao rồi đấy – Thăng Minh bên cạnh lập tức phụ họa theo – Chứ thăng này điên mẹ nó rồi. Mà chẳng phải nó vốn đã điên từ trước rồi hay sao...?

- Có thể mà cũng hỏi. Trong tên của nó có sẵn một chữ “Điên” còn gì.

...

----- KDL -----

Hồi sinh Nam điên xong coi như là hết nhiệm vụ. Thực lòng thì bọn nó còn muốn hồi sinh cả bà cô Hoàn, cả tay Lực, thậm chí là cả cô bé Hà ở bản đồ trước nữa. Thế nhưng, nhà nghèo, điều kiện không cho phép.

Sáu ngàn điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 5 sao, bằng một phần ba số điểm mà cả tiểu đội hiện có rồi. Nếu còn hồi sinh thêm bất cứ một người nào nữa, bọn nó sẽ trở nên nghèo mạt rệp và không chắc đã còn đủ điểm tích lũy để cường hóa cho bản thân mình.

Không đáp ứng được yêu cầu “Mạnh lên liên tục” của Kho Dữ Liệu, cơ hội để sống sót trong bản đồ tiếp theo của bọn nó sẽ giảm xuống thấp vô cùng. Chẳng còn cách nào khác, ưu tiên “Sống sót” phải được đặt lên hàng đầu. Vậy nên, có những người đồng đội đành phải chờ đến lượt sau.

Sau khi tự tay hạ gục thăng đàn em của mình, hai thăng vội vã giục cả bọn trở về với vấn đề hoán đổi và cường hóa bản thân. Mấy đứa cự bình thì đã có phương hướng phát triển rõ ràng rồi, vậy nên, vấn đề này lại ưu tiên tụt thủ trước.

Nhóc Văn vẫn trung ra cái vẻ mặt ngu ngơ như từ sáng đến giờ, đầu hơi ngẩng và ánh mắt thì không tiêu cự. Có lẽ tâm trí thăng nhóc này vẫn còn đang chìm đắm trong “Hệ thống” của Kho Dữ Liệu. Chẳng biết nó nhìn thấy những gì, nhưng não bộ với khả năng xử lý siêu phàm đều tập trung toàn bộ vào đó cả. Thậm chí khi những chiếc bánh ngọt nhỏ xinh mà Văn vẫn cho vào mồm liên tục bị thăng Minh thay bằng một loạt bánh dức quệt mắm tôm, rồi sau đó là giấy vệ sinh đánh bông và bìa cứng chiên giòn thì nó cũng không phản ứng mà vẫn cứ bóc cho lên mồm nhai như thường.

- Thăng này hiện đang rất phê - Sau khi thăng Minh kết luận một câu, Văn lại tiếp tục bị bỏ mặc cho bóc giấy bìa ăn tiếp.

Sự chú ý giờ đổ dồn cả vào Linh.

Bị mọi người nhìn, cô bé giật mình suýt đánh rơi cả miếng bánh mỳ trên tay. Khuôn mặt có chút đỏ lên và dảng vẻ bối rối thể hiện ra rõ ràng. Khi còn trong nhiệm vụ, cô bé mạnh dạn và linh hoạt là vậy, thế mà kể từ lúc trở về Khu Lư Trữ bỗng nhiên tỏ ra rụt rè lạ.

Trong bản đồ trước, bọn nó sinh hoạt và chiến đấu với điều kiện ánh sáng không bao giờ đủ. Rồi thì lúc nào cũng vội vàng, đứa nào đứa đấy đều trông chật vật và bần thiêu vô cùng. Thế nên, đến tận bây giờ, sau khi đã được nghỉ ngơi và tắm rửa sạch sẽ, bọn nó mới có cơ hội quan sát kĩ cô bé tên Linh này.

Linh không đẹp được như Thủy, cũng chẳng so được với bé Lan về vẻ dễ thương, nhưng khuôn mặt thanh tú cũng có vẻ xinh xắn của riêng mình. Mái tóc cắt ngắn gọn gàng cực hợp với khuôn mặt, trông hoạt bát mà vẫn không làm mất đi vẻ nữ tính. Trong chiếc áo thun cộc tay bó sát, cơ thể thon gọn của Linh càng thể hiện ra rõ ràng. Không có số đo ba vòng “Tiêu chuẩn” như của Cỏ May, thậm chí vòng một còn hơi khiêm tốn. Nhưng bù vào đó, cái quần soóc ngắn khoe đôi chân thon dài trắng ngần cũng đủ để làm hai thăng bựa Minh, Thi phải dùng thau để hứng nước dãi. Linh không cao, chỉ cỡ một mét sáu mươi, nhưng đứng lên khoe dáng vô cùng.

Khẽ “a...!” lên một câu, dù vẫn còn bối rối như Linh biết, đây là thời khắc vô cùng quan trọng đối với mình. “Hoán đổi cường hóa”, thứ khiến cho cự bình có thể sở hữu sức mạnh và những năng lực vô cùng kì diệu. Và bây giờ, mình cũng có khả năng được như bọn họ.

Hấp tấp mở ra bảng thông tin nhân vật của mình cho mọi người cùng xem, Linh cảm thấy, có một sự hồi hộp pha lẫn chờ mong dần lớn lên trong lòng

ngực. Không hi vọng có thể mạnh hơn những người khác, Linh chỉ mong sao mình không còn quá mức vô dụng như bản đồ trước là đã đủ rồi.

----- KDL -----

Bảng thông tin của Linh hiện ra. Lần này, bọn nó không chỉ nhìn chăm chăm vào khung “Điểm tích lũy” nữa mà bắt đầu chú ý đến những thông tin còn lại.

Luân hồi giả: Ma Yên Linh

Số hiệu: 01313

Huyết thống: Nhân loại

Chỉ số cơ bản:

Thể lực: $117 + 10$ (Thường hoàn thành NVC) + 5 (Tự gia tăng)

Linh hoạt: $136 + 3$ (Tự gia tăng)

Tinh thần lực: $94 + 2$ (Tự gia tăng)

Sinh mệnh lực: $93 + 1$ (Tự gia tăng)

Trí lực: $96 + 0$

Miền dịch lực: $81 + 20$ (Thường hoàn thành NVC) + 1 (Tự gia tăng)

Thể chất đặc biệt: Không

Kỹ năng:

{1} Thanh Sắc Ban Lan [Giới Văn] [Quà tân thủ] [Kỹ năng không thể thăng cấp]

Đánh giá: [Quà tân thủ] không thể đánh giá

Trạng thái: Chủ động [Bật - Tắt]

Mô tả: Chủ thể kích hoạt kỹ năng, bao phủ dần [Giới Văn] lên các bộ phận cơ thể và vật phẩm quán quanh. Nơi được giới văn bao phủ hình thành một lớp bảo vệ năng lượng có tính chất bất khả xâm phạm. Sự lưu chuyển năng lượng trong hệ thống giới văn kích thích tốc độ phục hồi sinh học và tạm thời gia tăng 1,5 lần chỉ số thể lực cho người sử dụng.

Ghi chú: Kích hoạt giới văn sẽ tiêu hao năng lượng cơ thể một cách liên tục. Kỹ năng tự động kết thúc khi năng lượng của chủ thể bị tiêu hao hết.

Có thể kích hoạt bằng: Sinh mạng lực, tinh thần lực, ma lực, nội lực, yêu lực, chân khí... v.v...

Bản đồ đã thông qua: - D.Gray - Man

Điểm tích lũy:

- Số điểm đã có: 0 điểm tích lũy

- Đạt được trong bản đồ D.Gray - Man:

_ Thường cố định khi thông qua bản đồ: 500 điểm tích lũy.

_ Thực hiện nhiệm vụ đường nhánh: Thánh chiến (Tham gia vào chiến tranh tín ngưỡng):

Hỗ trợ tiêu diệt: 1 con Akuma level 2. Thường 253 điểm tích lũy

- Tổng điểm hiện có: 753 điểm tích lũy

Thứ đầu tiên bọn nó nhìn thấy chỉ số cơ bản của Linh. Phải nói, Linh có một bộ chỉ số cơ bản khá là tốt đối với một tân thủ. Nhất là khi điểm linh hoạt và thể lực của bản thân em đều trên ngưỡng một trăm. Các chỉ số khác cũng không thấp và rất đồng đều. Cô bé này có một nền tảng cơ sở vô cùng tốt, rất có khả năng phát triển theo bất kì hướng nào.

Chỉ số cơ bản đã tốt vậy, cho đến khi bọn nó nhìn thấy kỹ năng [Quà tân thủ] của Linh.

- Thanh sắc ban lan, thanh sắc ban lan... - Lầm nhảm cái tên kỹ năng của Linh trong mồm, thằng Minh không nhận được mà buột miệng văng tục một câu – Mẹ kiếp!

Nhìn chân trời vào phần mô tả kĩ năng, nó trung ra một cái bộ mặt đau khổ xen lẫn với vài phần đố kỵ ước ao. Ở bên cạnh nó, thằng Thi cũng có biểu tình tương tự.

Cả bọn còn chưa kịp hiểu tại sao mà khi nhìn vào kĩ năng của người khác, hai thằng lại tỏ ra cay cú đến vậy thì thằng Thi đã mở miệng giải đáp cái thắc mắc này.

- Ôi cái Đinh Công Mạnh! – Nó đột ngột hét lớn, ngón tay cũng cùng lúc chỉ vào bảng thông tin của Linh làm cho cô bé phải giật mình sợ hãi. Sau đó, nó liên tục ngoái đầu qua hai bên như nói với cả lũ bên cạnh - Ở đâu ra cái “Mana Shield” ngon vãi lọ thế này?

- Mẹ kiếp! Bỏ mà có cái này thì bá vãi cả đạo ra rồi! - Thằng Minh hét lên đau khổ.

- Bỏ cũng thế! - Thằng Thi hưởng ứng theo.

Có vẻ như, đối với hai thằng, kĩ năng [Quà tân thủ] của Linh có sức hấp dẫn trí mạng. Mà không chỉ riêng gì hai thằng, đó còn là niềm mơ ước của toàn bộ võ giả trên thế giới này, những kẻ sử dụng chính cơ thể mình làm vũ khí.

Với [Thanh Sắc Ban Lan] chỉ cần còn năng lượng là cơ thể sẽ ở trong trạng thái "Bất khả xâm phạm" nói nôm na ra là khả năng không chịu bất kì một chút thương tổn nào từ những tác động bên ngoài. Nếu được sử dụng bởi một cao thủ võ công, kẻ đó sẽ chính thức biến thành một cỗ máy chiến đấu kinh hoàng nhất.

Hơi tiếc khi không phải là của mình. Thực lòng thì nếu thích bọn nó cũng đổi được nhưng, bất kì kĩ năng có hiệu ứng tương tự như [Quà tân thủ] đều chẳng rẻ chút nào. Với lại, bọn nó cũng đều đã có những kỹ năng khác thay thế cả rồi. Hai thằng bọn nó đã tiện tay luyện được cái mã đức tốt đẹp đó là "Đô của đồng đội cũng như đô của mình" nên cũng không cay cú mấy.

Không được thì thôi, nhưng sự hào hứng và tò mò là không tránh được. Dưới sự thúc giục của hai thằng, Linh đứng lên biểu diễn kĩ năng của mình cho cả bọn cùng xem.

Giống như [Thiên Nhân] của Cỏ May vậy, [Thanh Sắc Ban Lan] có một cơ chế mà không đứa nào có thể lí giải nổi. Không phải thao túng năng lượng không phải vận hành kinh mạch mà cũng chẳng cần đến tinh thần điều khiển gì cả, nó trở thành một thứ giống như bản năng, hết sức tự nhiên như con người ta hít thở vậy.

[Thanh Sắc Ban Lan] được kích hoạt lên. Từ đầu ngón chân của Linh bắt đầu xuất hiện những hoa văn hình dây leo màu xanh biếc. Rồi như sống dậy, chúng bắt đầu leo lên đôi chân trắng ngần của em. Giống như những hình xăm Henna*, vô số hoa văn hình dây leo cách điệu phủ kín lên đôi chân, leo qua cả đầu gối rồi mới thừa thốt dần và dừng lại ở giữa cặp đùi thon.

Trong khi chiêm ngưỡng cái cách mà kỹ năng của Linh hình thành, hai thằng liên tục chép miệng, đầu gật gù và khen đẹp không ngớt. Chẳng biết bọn nó khen cái gì, kỹ năng đẹp hay là cặp đùi kia đẹp nữa mà nước miếng chảy ra thấm ướt cả một mảng ngực áo.

Thi triển kỹ năng xong, dường như chẳng biết phải làm gì với nó nên Linh bắt đầu tỏ ra lúng túng. Em đứng đó, giữa ánh mắt soi mói của mọi người, ngón tay xoắn xuýt vào vạt áo còn đôi chân đã bắt đầu hơi run rẩy. May thay, thằng Minh tâm lí không để Linh phải chịu đựng lâu, nó đột ngột vung tay, và một "Thứ gì đó" bay về phía em theo tiếng hô của nó:

- Hây! Đờ này...!

- A...! - Cự li gần và có vẻ hơi bất ngờ, nhưng với xuất thân là tuyển thủ cầu mây chuyên nghiệp, Linh lập tức phản ứng lại ngay. Cả người khẽ nhún và chân phải vung lên, Linh nhẹ nhàng tiếp được cái thứ mà thằng Minh đáp đến.

----- KDL -----

Chú thích:

Hình xăm Henna*: Phong cách xăm hình xuất phát từ Ấn Độ với đặc điểm sử dụng rất nhiều hoa văn cách điệu và cách sắp xếp họa tiết một cách dày đặc. Trong văn hóa Ấn Độ hình xăm Henna thường được người phụ nữ sử dụng trong những dịp lễ lớn, trọng đại như lễ cưới hay mang ý nghĩa cầu phúc khi vẽ cho người mang bầu... (Chi tiết xin vui lòng tìm hiểu thêm bằng công cụ google troll, nếu bạn còn có mạng ^_+)

----- KDL -----

Mặc cho bầu trời hôm nay có khó khăn biết mấy

Thì cuộc sống vẫn phải được tiếp tục bằng hi vọng vào một ngày mai yên bình

Sói lạc lối - Hi [Decline]

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 6: Ý Nghĩa Của Quyền Sở Hữu Không Thể Bị Tước Bỏ

Cứng.

Đó là cảm nhận đầu tiên của Linh về thứ mình đỡ được bằng đôi chân trần. Nhưng không đau. Rất lạ...

Có vẻ, thứ này mang hình dáng tương đối tròn. Kích thước nhỏ hơn một chút và trọng lượng thì lớn hơn một chút, thế nhưng về cơ bản, nó cho cảm giác khá là giống với trái cầu mây mà Linh thường tập. Vậy là, như một thứ đã được luyện tập qua hàng ngàn lần, Linh bắt đầu tăng "Thứ đó" bằng đôi chân của mình. Càng ngày càng thuận chân và càng ngày càng thuần thục.

Sau vài lần tăng, dường như Linh đã hoàn toàn khống chế được nhịp độ nên em bắt đầu chậm lại. Cái "Thứ đó" cũng trở nên nhẹ nhàng chậm rãi, thanh thoát nhảy múa trên đôi chân thon dài.

Khi tốc độ giảm dần, hình dáng của cái "Thứ đó" cuối cùng cũng hiện ra rõ nét.

Một trái lựu đạn mô vệt tròn xoe tiêu chuẩn.

- Ưc...! - Dường như, có rất nhiều tiếng nuốt nước bọt khó khăn phát ra cùng một lúc. Một giọt mồ hôi lạnh cũng vội vã thấm ra trên vàng trán của vài thằng.

Nhìn thấy rõ thứ mình đang tăng là cái gì, Linh cũng không kiềm chế được mà khẽ giật mình một cái. Không bình tĩnh thì dễ phạm sai lầm và:

- Tách... - Mu bàn chân đỡ lồi và cái chốt lựu đạn bật ra trong sự ngỡ ngàng hốt hoảng của tất cả mọi người.

Có cảm giác như thời gian dừng lại trong một khoảnh khắc đó, cái chốt lựu đạn quay vòng trong không trung và nét mặt đang đông cứng của cả bọn từ "Sợ hãi" đột ngột chuyển thẳng sang "Kinh hoàng".

- CHAYYYY.....!!!! - Tiếng hét của thằng Thi như vỡ òa cổ họng mà ra, nổ bùng bên tai mỗi đứa. Trong vô thức, nó tự áp dụng vào "Nguyên lý chiến ca" để tạo ra được hiệu quả tối ưu nhất. Bản thân nó cũng đồng thời nhô mồm, đôi gầy ba trượng thái dưới chân chuyển thành thế [Khí] và cơ bắp thì cường chế phát động để bắn cơ thể ra ngoài. Nó cũng không quên cặp theo cả bé Lan vẫn còn gặm bánh mì ngồi trong lòng và con đệ Akuma bám vắt vào đằng sau vai. Cánh tay còn lại thì cố gắng vươn ra với hi vọng túm được Cỏ May ngồi ngay sau mình.

Tiếng hét của thằng Thi thực sự đã đánh thức được cả lũ đồng đội vẫn còn đang kinh hoàng. Và với kinh nghiệm trận mạc đầy mình, đứa nào đứa đấy đều lập tức cầm đầu lao ra bốn phía

Trái lựu đạn xoay tròn, lơ lửng trong không gian. Loại này đã được hai thằng đặc biệt chế lại kíp để phù hợp với những trận chiến cự li gần nên sẽ phát nổ sau không đến hai giây ngắn ngủi.

Trong những khoảnh khắc đặc biệt, nhiều khi chỉ cần hai giây cũng có thể xoay chuyển cán khôn, chuyển bại thành thắng. Thế nhưng, có những lúc cũng chẳng làm lên được trò trống gì. Hai giây chỉ rất nhanh và chẳng đợi bọn nó chạy được bao xa thì:

- Ruỳnh...

Không chỉ có kíp, trái lựu đạn còn được chế lại cả thuốc nổ bên trong. Âm thanh vang trời và hình như, toàn bộ Đại Sảnh còn hơi chấn động một chút.

Đồng đồ ăn chưa hết lập tức bị sức ép vụ nổ thổi bay sạch sẽ, còn lũ Luân Hồi Giả thì ban nãy, đứa nào chạy càng chậm thì bây giờ bị hất đi càng xa.

Đại Sảnh bỗng nhiên tĩnh lặng hẳn sau vụ nổ bất ngờ. Đây đã là lần thứ hai toàn tiểu đội ngã gục từ sau khi trở về "Khu Luru Trữ". Lần trước là vì số nhỏ với con Akuma sống âm thanh, lần này là vì nghịch ngu và cả hai lần đều là do thằng Minh là nguyên nhân chính yếu.

Hệ thống tự động khôi phục của "Khu Luru Trữ" vẫn luôn vận hành, cái này là hàng miễn phí coi như chút khuyến mại của Quản Lý đối với những thành viên tiểu đội luân hồi.

Có lẽ là phải quá nửa tiếng trôi qua, thằng Thi mới là đứa đầu tiên lóp ngóp bò được dậy. Dù đã khôi phục được tương đối rồi nhưng nguyên cả quả đầu của nó vẫn bị cháy xém sạch phần tóc phía sau. Cái áo thun rộng và cái quần xé lủng thì không còn hình dáng. Cả phần lưng áo bị xé ra tan nát, thậm chí hai quả mông trần cũng lộ ra ngoài không khí, cháy xém và đen xỉ. Mặc kệ tạo hình ẩn tượng của bản thân, nó vội vã nhào người về hướng mấy cô gái của nó.

Cỏ May, Lan và cả con đệ Akuma nhỏ bé đều bị hất ra, nằm lăn lóc xung quanh nó. Được thằng Thi chắn hộ, mấy cô gái không đến mức quá thảm bại. Nhưng không được trâu chó như nó nên vẫn còn chưa tỉnh hẳn. Ôm từng đứa về đặt nằm chung một chỗ, lại lo lắng cho các em nên nó tiện tay sờ qua một lượt. "Úm! Cảm giác vô cùng tốt, vậy là chắc chắn không sao rồi" khẽ về cảm gặt gù, nó như một vị danh y đưa ra chuẩn đoán.

Phía bên kia, thằng Minh cũng kịp che cho Thủy. Chỉ có một người nên nó chọn cách ôm và cả hai đứa đều bị sức ép hất đi. Lúc lí trí trở lại thì nó đã nhảy bèn mà phát hiện ra rằng, mình nằm đè lên một thứ gì đó vô cùng mềm mại và cực kì thơm tho.

"Ôi trời ơi! Sướng...!!!!" - Chẳng đại gì mà mở mắt ra tỉnh lại, nó an lành tiếp tục đóng vai người bị ngất của mình. Nằm bên dưới nó, Thủy cũng không chút nào động đậy. Thật khó tin khi mang trong mình điểm sinh mạng lực cao nhất team mà cô gái này còn chậm chạp không chịu phục hồi. Chỉ thấy Thủy nhắm chặt đôi mắt, cả người mềm nhũn và hơi thở thì nặng nề. Hình như, trời hôm nay hơi nóng lên một quãng độ đã hiện lên trên gò má Thủy. Năm tay nhỏ bé khẽ xiết lấy tà vạt áo.

Ở một hướng khác, tình trạng của Du chẳng thua gì hai thằng. Lala thì là thể đặc thù nên nhìn nhẹ nhàng hơn nhiều lắm, thậm chí em đã ngồi dậy được một lúc rồi và bây giờ đang chạy đi giúp đỡ mọi người. Thảm nhất chỉ có cô bé Linh không kịp chạy và nhóc Văn vẫn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị thổi bay đi mất hút. Hai đứa này bị hất đi xa nhất, hình như còn đập cả vào bờ tường bao nữa rồi mới rơi xuống mép ngoài cùng Đại Sảnh và hiện đang được Lala kéo lên từ dưới nền đất lạnh.

Vụ nổ không chỉ thổi bay lũ người xung quanh nó mà còn đánh thức cả Nam điên vốn đang say sưa ngủ.

Ngu ngơ ngồi dậy trong khi vẫn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, kí ức của hắn dừng lại từ giữa trận hỗn chiến với Thầy Trừ Tà và Akuma trước đó. Lúc mới hồi sinh, còn chưa nhận ra hoàn cảnh xung quanh thì đã bị thằng Thi bắn hạ. Thế nên, bây giờ hắn mù đặc thông tin.

Nam ngo ngác nhìn mọi thứ quanh mình. Lối kiến trúc lạ lẫm với cánh cửa hoành tráng lơ lửng giữa không trung. Không tốn bao nhiêu thời gian, hắn lập tức nắm bắt được tình hình đại khái nơi đây, kỹ năng bắt buộc mà bất kì một lính đặc công nào cũng phải có.

Nhận định ban đầu của Nam là nơi này vừa xảy ra một trận giao tranh. Đối phương có thể đã bị đánh bại hoặc rút lui rồi nên bây giờ chỉ còn toàn quân ta ở lại. Có vẻ như trận chiến chẳng dễ dàng gì vì quân ta thương vong khá và thảm trọng, thậm chí cả hai vị đại ca còn nhếch nhác thế kia cơ mà.

Với tác phong quân đội, tỉnh dậy rồi thì hắn tất nhiên phải giúp đỡ một tay. Lập tức đứng dậy, Nam chạy về phía một trong hai đại ca của mình, người vẫn còn phải nằm dưới đất, trọng thương đến mức không dậy nổi - Minh đại ca và chị Thủy nhà mình.

Tác phong quân đội là không lè mè, Nam rất nhanh đã chạy tới nơi, rồi trực tiếp dùng đôi cánh tay rắn chắc của mình mà xốc thằng Minh dậy, miệng còn liên tục hô to để cố gắng hồi tỉnh cho đại ca của mình:

- Minh đại ca! Minh đại ca! Anh không sao chứ!? Kẻ thù là thế lực nào mà làm cho tiểu đội mình thảm đến mức này!?...

Nam điên đột ngột xuất hiện và kéo thằng Minh dậy. Da mặt vốn mỏng, Thủy không chịu được xấu hổ nên cũng lập tức đứng lên, chinh qua chút y phục rồi mang khuôn mặt đồ bưng chạy đi giúp Lala, bỏ lại Minh lè loi với thằng đàn em của mình.

Đang sướng thì bị kéo giật lên. Mở mắt ra thì đập vào mặt đã là thằng đàn em mất dạy, cú không chịu được, Minh điên tiết chửi:

- Định Mệnh nhà chú! Ai khiến chú lòi anh dậy giờ này?

- O! Em tưởng anh bị thương nặng lắm nên kéo dậy xem anh có làm sao không thôi mờ...!?

- Mẹ nó! Chú ngu bẩm sinh hay ngu do luyện tập đấy hử? Ai đòi lại đi xốc nách người trọng thương lên thế hả? Nhỡ động vào vết thương phọt máu ra mà chết thì chú tính thế nào?

- Em xin lỗi! À mà vết thương của đại ca sao rồi? Nhìn quả đầu nửa hói với cặp mông cháy xém của anh, em thấy có vẻ nghiêm trọng phết, đại ca nên cẩn thận...

- Cẩn cẩn cái mông nhà mày đấy! - Đã bị phá chuyện tốt, lại còn gặp ngay cái thằng lăm mồm cứ lải nhải bên tai, Minh liên tục không kiềm chế được mà mớ mồm chửi bậy - Chú mà để cho anh nằm thêm chút nữa là bao nhiêu vết thương đều khỏi mẹ nó hết rồi...! Ôi! Cái tâm linh tan vỡ của anh, biết đi đâu mà tìm người an ủi bây giờ...!

- Đại ca... em... - Hình như Nam còn muốn nói cái gì đó nhưng thằng Minh đã kịp thời chặn họng nó lại:

- Mẹ kiếp! Nín. Bây giờ chú lập tức phóng ra khỏi tầm mắt của anh ngay không anh mà điên lên là thông nỏ hoa chú bây giờ...

- ...

----- KDL -----

Nhón nháo mắt nguyên một nửa buổi sáng, cuối cùng bọn nó cũng ổn định được đội hình.

Nam điên đã được giải thích sơ qua về tình hình hiện tại và bây giờ đang lẫn lộn giữa một đồng đội của mình. Có vẻ như hắn cũng chẳng quan tâm lắm, chỉ cần còn sống là đủ rồi.

Về phần con Akuma sóng âm thanh, vị trí của nó cách không xa vụ nổ, lại bị khốn trận trời chân, không thể bị thổi bay đi nhưng chính vì thế mà sát thương nó nhận vào còn to hơn cả bình thường. Được cái là ở trong "Khu Lưu Trữ" này thì chẳng bao giờ tồn tại cái gọi là vết thương chết người cả. Con AKuma khôi phục lại nhanh không kém gì đám Luân Hồi Giả và bây giờ lại trở thành trung tâm cho bọn nó tụ tập.

Không nghịch ngu nữa, bây giờ bọn nó sẽ tiến hành phân tích nghiêm túc và đề xuất phương hướng cường hóa cho Linh.

Theo ý kiến của thằng Thi, bản thân Linh đã có kĩ năng dùng chân vô cùng thành thạo, rất thích hợp để phát triển lên thành một cao thủ cước pháp. Lại tiếp tục tập trung vào thể mạnh về thể lực và linh hoạt, rất có khả năng, tiểu đội sẽ có một phiên bản của Lenalee trong tương lai.

Thấy cũng có vẻ hợp lí, hình ảnh của một Lenalee tung hoành, mạnh mẽ trong bản đồ trước đã lưu lại ấn tượng vô cùng sâu đậm trong tâm trí của mỗi đứa ngồi đây. Linh không phản đối, thế là bọn nó bắt đầu đồng loạt kết nối với hệ thống hoán đổi, tìm kiếm các mục cường hóa theo phương hướng này.

Cả lũ hào hứng bùng bùng, thi thoảng lại có đứa "a" lên một tiếng rồi kéo một ô hoán đổi cho cả bọn cùng xem. Dù mọi loại kĩ năng, vật phẩm được đưa ra để cả bọn tiến hành thảo luận, không khí hết sức sôi nổi vui tươi.

Không tham gia với tiểu đội, về mặt Văn vẫn đơ đơ như thế, mãi cho đến khi thằng Thi chuẩn bị xác nhận một ô hoán đổi nào đó cho Linh thì ánh mắt của thằng nhóc này mới khôi phục lại bình thường. Nhìn lướt qua thông tin của ô hoán đổi, nó lập tức mở miệng:

- Thi, ngưng tạm dừng lại một chút đi. Ta có điều muốn nói - Câu đầu tiên sau hai ngày "Đơ máy" lại là lời ngăn cản.

Hơi giật mình khi nghe thấy giọng của Văn, dù không hiểu thằng nhóc này có ý đồ gì nhưng Thi cũng nghe theo. "Phải có sự tôn trọng đúng mức đối với những thành phần Con Nhà Người Ta", đó là điều mà cả nó với thằng Minh đều luôn luôn ghi nhớ.

Quay đầu lại nhìn về phía Văn, thằng Thi đáp lại:

- Có gì nhanh phóng, anh tranh thủ xem xét rồi nếu thấy hợp lí thì duyệt cho.

Đối với hai thằng khốn nạn Minh, Thi, Văn đã không thêm chấp lâu rồi. Kệ cho thằng nào đó tiếp tục ảo tưởng sức mạnh, Văn nhìn lướt qua toàn bộ tiểu đội một lần, đảm bảo cho mọi người đều chú ý đến mình rồi bắt đầu nói:

- Có vài vấn đề, ta nghĩ các người nên biết trước khi tiến hành hoán đổi bất cứ thứ gì - Hơi ngừng lại để thu hồi ánh mắt sắc bén của mình, Văn giấu mặt vào sau lớp khăn quàng nói tiếp:

- Thứ nhất, các người nghĩ thế nào về "Điều kiện hoàn thành nhiệm vụ chính" của bản đồ trước?

Không phải nghĩ nhiều, thằng Minh trả lời ngay:

- Thi cứ giật bừa lấy một mảnh Innocence nào đó rồi đóng dấu chính chủ là được chứ gì? - Một câu trả lời nghe qua vô cùng buồn cười nhưng sự thực thì, tụi nó đúng là đã làm theo cách đấy thật, dù có hơi không thành công cho lắm.

Khuôn mặt bị che phủ bởi lớp khăn quàng, cũng không có âm phát ra nhưng cảm giác như, thằng Văn đang cười mỉa:

- Thật không sai khi nói người là đồ thiên cặn. Tiểu đội mà bỏ mặc vào trong tay hai thằng như các người sớm muộn gì cũng đi vào trong ngõ cụt.

Bị sỉ nhục nhưng không dám phản bác lại câu nào, vì thực sự, ngoài kiến thức chuyên môn ra thì bọn nó là hai thằng ngu chính hiệu chứ bị gọi là "Đồ thiên cặn" vẫn còn nhẹ chán.

Thôi không dây dưa với những thằng tiến hóa ngược nữa, Văn tiếp tục chủ đề đang dang dở của mình:

- Ở bản đồ trước, yêu cầu nhiệm vụ chính đã nói rất rõ ràng, "Thành viên tiểu đội luân hồi xác nhận quyền sở hữu không thể bị tước bỏ đối với Innocence". Các người nên chú ý, đó là "Không thể bị tước bỏ" đấy nhé. Ý nghĩa của yêu cầu này, có thể rút gọn lại trong hai từ: "Nhận chủ". Chỉ khi có đứa nào trong số các người được một mảnh Innocence nhận chủ thì mới hoàn thành được nhiệm vụ chính này. Còn nếu không, có cầm trong tay một đồng Innocence thì cũng vô dụng hết.

- Yêu cầu là như thế, cách hoàn thành đại khái cũng là như vậy. Nhưng thật không ngờ, các người lại có thể hoàn thành bằng một cách ngu xuẩn hoàn toàn khác. Không để cho thành viên có cơ hội được Innocence nhận làm chủ mà lại nhận kẻ vốn đã làm chủ Innocence vào làm thành viên. May thay, phương pháp này đã thành công và việc ấn tượng của Lala đối với tiểu đội vô cùng tốt cũng là nguyên nhân duy nhất mà ta ủng hộ cái kế hoạch liều lĩnh này.

- Bản đồ này hoàn thành, ta có thể nói, phần nhiều là do các người may mắn.

- Vậy, một câu hỏi được đặt ra ở đây là, nếu không có được Lala, các người làm cách nào để hoàn thành nhiệm vụ chính? Quản Lý không bao giờ ban ra một nhiệm vụ không thể hoàn thành và cũng chẳng bao giờ có chuyện chỉ tồn tại một phương pháp duy nhất để hoàn thành nó.

- Chủ nhân của Innocence không nhất thiết phải là con người và ta có thể chắc chắn một điều rằng, trong số những kẻ tham gia bản đồ đó, phải có kẻ mang thể chất Thầy Trò Tà, thậm chí là không chỉ một.

Văn nói đến đây thì bọn còn lại cũng đã hiểu ra đôi chút. Không khí lại bắt đầu nhốn nháo hẳn lên. Trong số bọn nó, có đứa mang khả năng trở thành Thầy Trò Tà.

Thầy Trò Tà với sự vượt trội cả về sức mạnh vật lí lẫn năng lực đặc biệt phi thường. Thật là một sự hấp dẫn vô cùng lớn.

Không để cho bọn nó loạn hân lên thành một đoàn, Văn lại nói tiếp kéo lại sự chú ý của mọi người:

- Chính vì vậy, ta đề nghị nên hoán đổi lấy một mảnh của Innocence. Chỉ 900 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 3 sao cho một mảnh bất kì. Rẻ hơn nhiều so với các vật phẩm cùng cấp độ vì năng lực nó cho là tùy thuộc vào người tiếp nhận, không thể dự đoán trước được và nếu là người bình thường còn phải thêm một mực cường hóa song song nữa, cường hóa "Thể chất Thầy Trừ Tà" - Hoi ngừng lại một chút rồi Văn lại tiếp lời, một điều kiện nữa như để tăng phần thuyết phục:

- Không thể loại trừ khả năng thành viên mang thể chất Thầy Trừ Tà của chúng ta đã hi sinh trong bản đồ trước. Nhưng việc đó cũng không đáng lo lắm, bản thân Innocence đã là một nguồn năng lượng vô cùng lớn, còn ta thì với sự trợ giúp của Kho Dữ Liệu có thể đưa ra vô số phương pháp chiết tách nguồn năng lượng đó ra để dùng.

Nghe có vẻ hay nên hai thằng lập tức tán thành, những đứa khác tất nhiên không phản đối.

900 điểm tích lũy được chi ra, thêm một huy chương cấp 3 sao nữa để đổi về một mảnh Innocence.

{ } Mảnh vỡ Innocence: Vật phẩm truyền thuyết loại [Thánh tích]

Đánh giá: Cấp HH

Mô tả : Một mảnh vật chất cao năng lượng

Thánh tích của “Ngày phán xét” và “Sự khai hoàn”. Phép màu của Chúa ban xuống trần gian.

Bản thân vật chất liên tục hấp thu năng lượng từ môi trường xung quanh, chuyển đổi thành “Dạng đặc thù” và tiến hành tích lũy. Khi tiếp xúc với sinh mạng thể mang đặc trưng sinh học có khả năng tương đồng với vật chất, sự cảm ứng và cộng hưởng khiến cho cả “Vật chất” lẫn “Sinh mạng thể tương đồng” đó biến đổi dần dần để tương thích với nhau. Khi sự “Đồng bộ” đạt đến một tỉ lệ nhất định nào đó, “Vật chất” sẽ trở nên duy nhất và chỉ có khả năng kết hợp với “Sinh mạng thể” đã đồng bộ mà thôi. Hiện tượng này gọi là “Nhận chủ”.

Lưu ý: Trong quá trình “Cộng hưởng” có một lượng nhỏ năng lượng đặc thù từ “Vật chất” rò rỉ ra môi trường và tạo ra những “Hiện tượng siêu nhiên” có mức độ tùy thuộc vào lượng rò rỉ.

{Mảnh vỡ Innocence} có tính duy nhất: Trong toàn bộ hệ thống của Kho Dữ Liệu chỉ tồn tại 108 mảnh nhỏ và 1 Lỗi. Chỉ khi xuất hiện trường hợp có một mảnh bị phá hủy hoàn toàn thì mới có một mảnh khác được thêm vào “Hệ thống” để thay thế.

Điều kiện hoán đổi: 900 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 3 sao

Có thể hoán đổi trực tiếp 69 trên tổng số 108 mảnh, không bao gồm mảnh Lỗi

Mảnh Lỗi không thể trực tiếp hoán đổi

Số lượng còn lại: 43/69

Xác nhận hoán đổi xong, như một sự kiện thần tích, cả không gian Đại Sảnh bỗng nhiên hơi tối lại, để cho một cột sáng rực rỡ rọi xuống từ trên cao. Cột sáng không lớn, chỉ cỡ một vòng ôm nhưng cường độ vô cùng mạnh, đưa nào đưa nấy đều phải hơi nheo mắt lại một lúc rồi mới dần thích nghi. Lúc có thể nhìn được rõ ràng, bọn nó mới thấy không chỉ đơn giản là một cột sáng duy nhất mà bên trong nó còn tồn tại vô số dấu thánh giá hiện lên, lóe sáng rồi biến mất không ngừng. Và ở phía ngoài, là những lời trích từ kinh thánh giăng ngang dọc, quần quanh. Tất cả, chỉ là chuẩn bị cho sự xuất hiện của Innocence.

Một vệt sao băng xuất hiện, từ đầu đó ở tít trên cao, xuôi theo cột sáng mà giáng xuống giữa đám người. Lúc mới hiện ra thì nó bay vô cùng nhanh, có đứa đã lo đến một cú va chạm như thiên thạch hàng lâm nhưng khi đến gần mặt đất, nó đột ngột giảm tốc độ lại chậm dần. Và khi cách mặt đất còn gần hai mét, vệt sao băng đó liền dừng lại, lơ lửng giữa trung tâm cột sáng của mình.

Một mảnh của Innocence giáng thế.

Ở giữa cột sáng, một khối lập phương nhỏ phát ra ánh sáng trắng tinh khôi được hai hình bán rỗng khuyết tâm đan chéo vào nhau bao lấy, như một vành đai bụi khí thể bao quanh hành tinh của mình. Mảnh Innocence được đặt trong một ống thủy tinh lớn hơn cổ tay người trưởng thành và dài quá hai mươi phân. Hai đầu của ống thủy tinh bịt bằng, từ hai đầu đó bắt ra vô số ống dẫn và cáp kết nối, nhưng ngăn choãn và cụt lùn. Hình như, nó đã từng là một bộ phận của thiết bị hết sức tinh vi nào đó.

Cảnh tượng xuất hiện của mảnh Innocence vô cùng rực rỡ và mang đầy màu sắc thần kì, đẹp nhưng bọn nó cũng không thể cứ đứng ngắm thế mãi được. Thăng Minh – người trực tiếp thực hiện lệnh hoán đổi khẽ vươn đôi tay, đỡ lấy vật phẩm mang danh hiệu [Thần Tích] này.

Như cảm ứng được đôi tay vươn lên, mảnh Innocence cũng tiếp tục từ từ hạ xuống, cho đến khi nằm gọn trong lòng bàn tay người đỡ rồi thì đến lúc này, cột ánh sáng hoán đổi mới dần biến mất. Không còn khung cảnh rực rỡ với những dòng kinh thánh quần quanh đầy phong cách nữa, thế nhưng ở bên trong ống chứa, mảnh Innocence vẫn phát ra ánh hào quang tinh khiết.

Chưa có thứ gì đẹp hơn thế.

Mảnh Innocence được bọn nó truyền tay nhau để thỏa mãn sự tò mò. Thứ hào quang kì diệu khiến cho bất cứ ai đó ở gần đều bất giác cảm thấy lòng mình thư thái, bao nhiêu lo âu mệt mỏi dường như tan biến sạch, trừ thằng Thi. Thằng Thi với con đệ Akuma của nó.

Không giống như những đứa khác, khi tiếp xúc với ánh hào quang trong vắt của mảnh Innocence, Thi liền cảm thấy vô cùng khó chịu, cả người cũng bứt rứt, buồn bức không yên. Vì tính tò mò và đam mê nghiên cứu mãnh liệt, nó mới miễn cưỡng cầm xem đôi chút. Còn con đệ của nó, em dứt khoát trốn biệt sau lưng. Từ mối liên kết tinh thần, Thi cảm thấy sự chán ghét, khó chịu và thậm chí là cả một chút sợ hãi nơi con đệ của mình.

Hoán đổi Innocence xong, bước tiếp theo là hoán đổi tiếp ra nguyên liệu để chuẩn bị cho nghi thức kiểm tra độ tích hợp với Innocence của các thành viên tiểu đội này.

- 2,5 lít Tears Apostles (Nước mắt sứ đồ): 50 điểm tích lũy
- 1,4 lít Eternal Blessings (Phước lành vĩnh cửu): 28 điểm tích lũy
- 2g bột Crystal Pure (Pha lê thánh khiết): 18 điểm tích lũy
- 1 phần Nhũ tương Bitum – chất kết dính hữu cơ: 2 điểm tích lũy

Một đồng nguyên liệu mà bọn nó chẳng bao giờ biết đến được đổi ra theo sự chỉ dẫn của Văn. Tất cả được hòa vào với nhau theo thứ tự trong một cái thau lớn sau đó được làm lạnh xuống còn dưới mười lăm độ C bằng hệ thống quạt hơi tạm thời của hai thằng. Chẳng bao lâu sau, bọn nó đã thu được một thứ có trạng thái giống như là bánh pudding có màu xanh dương bán trong suốt.

Theo như lời Văn nói, cái thứ hỗn hợp đặc quánh này sẽ kích thích sự phản ứng của Innocence với người có khả năng tích hợp với nó. Chỉ cần cho Innocence vào bên trong khối vật chất này, sau đó từng người cũng cho tay qua và tiếp xúc với Innocence. Ai có khả năng tích hợp thì sẽ giống như trong truyền thuyết vậy, “Sự lạ” sẽ xuất hiện xung quanh.

Cả tiểu đội đều hào hứng tham gia, biết làm sao được, sức mạnh mà Innocence đem lại là vô cùng to lớn mà. Gần chục cái đầu tụ đặc vào một chỗ, mấy đứa lớn hơn chút thì thôi chứ riêng thằng Minh nào ngẩn, bé Lan chưa hết trẻ con và thằng Nam điên đếch hiểu gì cho lắm nhưng cũng ham vui là đã đủ bát nháo thành cái chợ rồi.

Anh em vui vẻ quây quần, chỉ có mình thằng Thi với con đệ Akuma của nó là bị đá sang một bên mà ngồi tự kỉ. Thân là Akuma, số mệnh bọn nó đã định sẵn là không có duyên với thứ gọi là Innocence này rồi.

Không được tham gia vào chương trình chính, hai đứa nó quay ra chơi đồ hàng. Một cái bàn uống trà bé xíu được bày ra, cùng với đó là bộ chén tách cũng nhỏ xinh không kém. Thằng Thi ngồi xôm đối diện với con đệ. Con Akuma của nó trong dạng người khá là ngây thơ, không khác gì một cô bé con cùng tuổi. Em ôm tách trà bên trong không hề có nước, cổ gồng kiễng chân giả vờ rót vào trong chén của thằng Thi.

- Niiii...!

Nâng cái chén không lên miệng, làm một hớp ngon lành như thể bên trong có trà thật vậy, xong nó cúi xuống, khoái trá xoa đầu con đệ của mình:

- Được! Trà ngon! Bé Ni cho anh thêm chén nữa.

- Niiii...!!! – Được khen ngợi, em híp mắt, ngân dài một tiếng vui sướng và nụ cười rạng rỡ trên môi. Đôi tay nhỏ bé lại vụng về ôm tách trà không, cố gắng làm động tác rót cho thằng Thi chén nữa...

- Oa!!! Không chịu đâu...! – Mãi ngắm con Akuma nhỏ bé, thằng Thi không chú ý bé Lan cũng đã chạy về từ bao giờ. Hét lên một câu đầy bất mãn, rồi chẳng cần sự cho phép của ai, em cứ thế sà xuống, chiếm lấy một chỗ bên cạnh nó – Cho Lan chơi với. Hồi trước Lan ở trong bệnh viện suốt, không có bạn nên cũng chẳng được chơi đồ hàng...

- Niiii...! – Có lẽ bị ảnh hưởng bởi linh hồn của thằng Thi, tính bài xích của em Akuma không còn mạnh như trước nữa. Thấy có thêm bạn tham gia, em cũng rất tự nhiên mà làm động tác rót cho một Lan chén.

- Niiii...! – Ngân một tiếng nữa, em quay sang bên còn lại, lại lặp lại động tác của mình. Ở bên đó, Cỏ May đã ngồi mỉm cười lặng lẽ

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 7: Ma Yên Linh – Chuông Thánh Tích

Không có thằng Thi thì hội vẫn vui như vậy, đứa nào đứa đấy đều hào hứng bùng bùng. Sự kì diệu của Kho Dữ Liệu lúc nào cũng có thể mang đến cho bọn nó bất ngờ.

Thay phiên nhau thử qua phản ứng của Innocence.

Là đại ca, mỗi khi có hàng mới thì đương nhiên phải có nhiệm vụ “Check” trước cho lũ đàn em yên lòng. Thăng Minh là người đầu tiên thử phản ứng tích hợp với Innocence.

Hơi lạnh một chút là điều tất yếu, nhìn qua thì thấy giống bánh pudding nhưng khi trực tiếp chọc tay vào thì nó mới thấy là giống thật, một thứ cảm giác rất “Sương”.

Khê chạm vào ống chứa Innocence như lời thề Văn bảo. Ngay khi ngón tay đầu tiên chạm đến, từ nơi tiếp xúc, vài đốm sáng đỏ tươi bỗng nhiên xuất hiện, tỏa ra rồi rất nhanh liền tan vào trong khối chất lỏng bao bọc bên ngoài.

Innocence có chút phản ứng... Điều này đã làm cho cả thăng Minh lẫn cả lũ bên cạnh vui mừng xiết bao. Thế nhưng, sau khi vài đốm sáng lèo tèo tan biến mất thì cả khối dung dịch lẫn Innocence đều chẳng có thêm chút phản ứng nào.

- Ồ...? – Phát ra một tiếng kêu ngỡ ngàng, tưởng đã thành công rồi tự nhiên lại đứt, vẻ mặt nó từ vui mừng lập tức chuyển thành đần thối. Nó từ từ quay cái mặt thộn của mình ra nhìn mấy đứa xung quanh, đầu hiện lên đầy dấu hỏi, bàn tay thì hi hục chà xát vào ống chứa Innocence hi vọng nó tóe ra thêm tí lửa.

- Ồ ơ cái gì? Tích hợp thất bại rồi thì né ra cho người khác còn thử. Người làm mất thời gian của mọi người quá – Đứng ở một bên, thăng Văn lạnh lùng thốt. Không có ánh mắt sắc bén như những lúc chiến đấu, nhưng khi nó tuôn ra những lời si nhục với cái vẻ mặt không cảm xúc này trông trên người vô cùng.

- Ồ...! Không...! Đừng làm thế với anh... Đừng...! – Như cố níu kéo lấy chút hi vọng mong manh, Minh gân cổ lên hét. Cùng lúc đó, nó cũng nắm cả hai bàn tay vào ống chứa Innocence mà ra sức xóc, động tác ân dụ vô cùng.

“Không thể cãi thắng được những thằng ngu vì chúng rất đông và nguy hiểm” cái đạo lý này ở đâu cũng đúng và Văn hoàn toàn đồng ý với điều đó. Đếch thêm đôi co nữa mà thay vào đó là một búa bay thẳng vào đầu cái thằng “Vừa xóc vừa la” như thể sắp phát điên đến nơi rồi vậy.

- Đốp!

Cực li cực gần và bản thân thì không hề phòng bị, thăng Minh lập tức lỉnh tron một búa không hề nhẹ. Người thì không thể đủ được với vật, nó bị đập cho nổ đom đóm mắt. Chỉ kịp nắc lên một cái, đôi bàn tay rời ra khỏi ống chứa Innocence và cả người mềm oặt ngã về phía sau. Không có khả năng tích hợp với Innocence, giá trị tồn tại của nó đã hết và bị thăng Văn vô tình vứt bỏ. Trong lúc ngã xuống, đôi mắt đã tron ngược của nó cũng bất giác rí ra hai hàng lệ.

Đối với Minh, hiệu ứng “Choáng” chẳng tồn tại được lâu. Nó lấy lại tri giác rất nhanh và:

- Ồờ...!!! – Có vẻ như, nó ngã người vào một thứ gì đó thơm tho và vô cùng mềm mại. Mùi hương quen thuộc và cảm giác vô cùng đã khiến cho bao nhiêu suy nghĩ tiêu cực trong lòng vụt tan biến đi hết và bản năng mách bảo nó phải làm gì.

[Vi Không]

Không giống với lúc đánh nhau, toàn bộ cơ bắp trên cơ thể bị nó thao túng cho biến thành mềm nhũn, một sự ứng dụng ngược của tuyệt học võ công này.

Khó khăn xóc thăng Minh lên, Thủy gượng cười, kê gât đầu như xin lỗi cả bọn rồi vội vã lôi nó sang một góc, trả lại vị trí thử Innocence mọi người.

Sau khi thăng Minh bị lôi ra rồi thì Nam điên bắt đầu thử. Nhưng ngoài một chút đốm sáng màu xanh dương ra thì cũng chẳng có gì.

Rồi đến Du với từng đốm xám như tro. Đến Văn với những hạt vàng kim rực rỡ. Thủy quay lại với màu bạc ánh kim. Thậm chí là cả Lala, kì diệu hơn chút với những đốm sáng muôn màu. Bất kì đứa nào mới chạm vào cũng vậy, những hạt ánh sáng này dường như mang một ý nghĩa nào đó nhưng chắc chắn không phải là phản ứng tích hợp mà bọn nó mong chờ. Cho đến khi, bé Linh, người cuối cùng run run đưa đôi cánh tay ra thử.

Đến lúc này, khi thất bại quá nhiều, sự kì vọng và hào hứng trong lòng mỗi đứa đều giảm đi không ít thì:

Những đốm sáng màu xanh lá cây xuất hiện, không khác với mọi người. Vốn đã chẳng hi vọng gì nhiều, nên khi thấy phản ứng như thế, bọn nó đều cố tỏ ra bình thường. Một tiếng thở dài tiếc rẻ khẽ vang lên.

Linh thu lại ánh mắt vẫn dán chặt vào mảnh Innocence, cảm giác có chút mất mát trong lòng, đôi bàn tay cũng chuẩn bị buông ra thì:

- RRINGGGG...!!!

Một tiếng chuông trong veo, ngân dài tràn ngập khắp không gian Đại Sảnh. Âm thanh đột ngột làm giật mình vô số thăng và thậm chí, thăng Thi cùng với hai con Akuma khác còn cảm thấy choáng váng tinh thần.

Cả lũ vội vã nhìn về phía Linh.

Vẫn ngồi nguyên ở vị trí thử Innocence đó, vẫn hai cánh tay đưa lên nhưng vào trong dung dịch xúc tác lơ lửng ngang đầu. Chỉ có điều là bây giờ, miệng

hé mở và đôi mắt tròn xoe, Linh kinh ngạc nhìn vào thứ trên tay mình.

- Tách...

Mảnh Innocence hình lập phương, không to hơn ngón tay cái là bao nhiêu đang điên cuồng biến đổi. Đầu tiên là từ một chỉnh thể thống nhất phân tách ra thành những mảnh nhỏ li ti. Rồi những mảnh nhỏ đó tự hình thành những vòng xoáy chuyển động hỗn loạn quanh cái mảnh lớn chưa phân tách hết đấy, dần dần bao phủ kín mảnh lớn vào trong và những vòng xoáy cũng tăng dần kích thước. Ông chứa rất nhanh bị phá hủy, để cho mảnh Innocence có không gian kiến tạo lớn hơn.

Trong lúc đó, không gian bên ngoài cũng bắt đầu xuất hiện vô vàn kí tự la tinh nổi lên trên không khí. Chúng kết thành những trích đoạn trong kinh thánh. Chúng chạy thành từng dải ngang dọc khắp nơi hoặc là xếp thành những đồ hình phức tạp nào đó rồi lập tức tan biến mất ngay khi vừa thành hình. Những kí tự màu đen nhưng được bao bằng một tầng sáng trắng nhẹ khiến chúng càng thêm nổi bật.

Cùng với sự xuất hiện của những hàng kinh thánh, là tiếng chuông vang vọng không ngừng.

Innocence nhận chủ.

“Sự lạ” là đây...

----- KDL -----

Nếu ở trong điều kiện tự nhiên, phải mất một đoạn thời gian không hề ngắn để sự đồng hóa cả cơ thể người nhận lẫn bản thân Innocence hoàn thành và “Sự lạ” sẽ xảy ra trong suốt thời gian đó. Cho đến khi cả hai đạt đủ độ tương thích với nhau và người nhận có được sự “Nhận thức” về Innocence của mình. Thế nhưng, bây giờ, với chất xúc tác của Văn, cái quá trình đó bị đẩy nhanh vô số lần. Tất nhiên, khi đốt cháy giai đoạn thể này, tỉ lệ đồng bộ trong tích hợp Innocence sẽ giảm xuống một ít. Không hay nhưng phải chịu thôi chứ biết làm sao được. Ở nơi đây, thời gian là thứ bao giờ cũng thiếu và bọn nó thì cần phải tăng nhanh sức mạnh cho kịp với cái cấp độ chiến đấu ngày càng cao này.

Chất xúc tác phải nói là vô cùng tốt, cả quá trình đồng bộ dài dằng dặc bị rút ngắn lại còn có gần nửa tiếng đồng hồ.

Khi những tiếng chuông ngân nhỏ dần, cũng là lúc mảnh Innocence chính thức thành hình. Khối cầu của những dòng vật chất chuyển động hỗn loạn trên đôi bàn tay của Linh dần chậm lại, kết thúc phân tách mà bắt đầu quá trình tái kiến tạo, để cho một thứ “Chi thuộc về cô bé” ra đời.

- Koong...! – Trong một vầng hào quang rực rỡ, mảnh vật chất cuối cùng ghép vào đúng vị trí của mình. Mảnh Innocence nhỏ bé bây giờ trở thành một khối cầu đen ánh lên sắc thép. Lớn hơn trái cầu mây tiêu chuẩn một chút và có vẻ rộng với những họa tiết hình thập tự khoét trên bề mặt vô ngoài.

- RIINGGGG...!!! – Khối cầu đột ngột chấn động, âm thanh làm giật mình cả lũ Luân Hồi Giả xung quanh. Có cảm giác như, không gian cũng khẽ chấn động theo khối cầu. Thậm chí, cả thời gian cũng lắng đọng lại trong một khoảng khắc mơ hồ và ngay sau đó thì...

Ào ào.

Giống như bị một cái tiểu hổ đen hút lấy, vô số dòng kinh thánh còn tồn tại trong không khí vốn chẳng thể nào tác động được đến liền ào ào chảy về phía khối cầu. Tốc độ vô cùng nhanh, không đến hai giây sau khi bắt đầu, kí tự cuối cùng cũng đã chui vào trong đó.

Quá trình tích hợp hoàn tất, vầng sáng bao xung quanh khối cầu cũng nhạt dần và ở vị trí mu bàn chân của Linh, da thịt tự động tách ra tạo thành hai vết thương hình thánh giá.

Từ bảng trạng thái của Linh, bên dưới dòng {Huyết thống: Nhân loại} xuất hiện thêm một đề mục nữa:

{ Thể chất đặc thù: Vết Sứ Đồ [Dấu Thánh]

Những kẻ được tắm mình trong ân huệ của Chúa, được ban cho khả năng sử dụng Innocence – thứ vật chất nhiệm màu.

Mang trong mình sứ mệnh được giao, cứu rỗi cho những linh hồn lạc lối. Tự dần thân vào hủy diệt, từ trong hỗn loạn dẫn lối cho chúng bày tỏ của Người.

Bên cạnh bảng trạng thái của Linh, cũng đồng thời bật ra một khung nhỏ nữa:

{ Innocence mảnh: Chuông Thánh Tích

Phân loại: Vũ khí thần thoại

Đánh giá: Đạo cụ mang khả năng đặc thù [Tự động phát triển theo khả năng của chủ sở hữu]. Không tiến hành đánh giá

Mô tả: Một mảnh Innocence đã nhận chủ. Tự động trở nên tương thích tối đa với chủ nhân.

Hình dáng tùy biến với trạng thái cơ bản là hình cầu, trọng lượng tương đối và kết cấu vô cùng cứng rắn.

Vũ khí có khả năng gây ra cả sát thương vật lí lẫn linh hồn.

Bổ sung hiệu ứng “Choáng” có tỉ lệ ngẫu nhiên đối với những mục tiêu mang chỉ số tinh thần lực thấp mỗi khi hứng chịu tiếng chuông ở cự li gần (Mục tiêu có chỉ số tinh thần lực càng thấp thì tỉ lệ choáng càng cao)

Bổ sung một {Kỹ năng đặc thù} cho chủ sở hữu khi chiến đấu với vũ khí Innocence

Khi ở trong trạng thái hư tổn, vũ khí có khả năng tự động phục hồi bằng cách hấp thụ máu của chủ sở hữu thông qua “Dấu Thánh”

Ghi chú: Vũ khí có tính duy nhất. Là độc nhất trong toàn bộ hệ thống Kho Dữ Liệu, vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện phiên bản thứ hai.

Vũ khí có tính chất nhận chủ, hạn chế quyền hạn sử dụng đặc thù. Ngoài chủ sở hữu, bất kì một thực thể nào đều không có khả năng kích hoạt và sử dụng vũ khí này.

Vũ khí có tính cố định vĩnh cửu. Quyền sở hữu không thể chuyển nhượng, không thể chia sẻ, không thể vứt bỏ...

Tỉ lệ tích hợp: 71%

Lưu ý: Sau khi quá trình tích hợp diễn ra hoàn toàn. Innocence với chủ sở hữu sẽ trở thành một thể thống nhất tương đồng, cả về mặt vật chất lẫn tinh thần. Vậy nên, khi vũ khí bị vứt bỏ một cách có chủ ý hoặc tỉ lệ tích hợp giảm xuống dưới 10% sẽ xuất hiện hiện tượng “Cản trở”. Bản thân vũ khí sẽ chối bỏ chủ sở hữu. Innocence bạo loạn bằng cách tiến hành những phản ứng có tính chất cực đoan dẫn đến việc tử vong hoặc tàn phế đối với chủ sở hữu hiện thời.

Khởi cầu đen cứng như kim loại được Linh thoải mái đỡ bằng một tay. Nhìn vào những vết khoét hình thập tự xuyên qua lớp vỏ dày, có thể mơ hồ thấy được một viên bi lớn lăn tự do bên trong phần ruột rỗng. Xét từ ngoài vào trong, đây chính là một cái lục lạc vô cùng lớn.

Dưới sự thúc giục của mọi người, Linh bắt đầu thử thử vũ khí chỉ dành riêng cho mình.

Đưa tay ra trước ngực, viên lục lạc lập tức bị buông rơi và:

- Ringggg...! – Vô cùng tự nhiên, Linh vung chân đỡ - Ring... Ring... Ring... Ring... - Viên lục lạc tung bay qua đôi chân dài, phát ra tiếng vang vô cùng vui tai trong mỗi lần tăng đỡ. Những sợi hoa văn hình dây leo dần phủ kín đôi chân trần, chống đỡ cho da thịt mềm mại khi va chạm với khởi cầu cứng rắn. Chẳng biết làm như vậy có đúng hay không, Linh chỉ biết, như có một thứ gì đó trong lòng mình hồi thúc.

Trở về với đúng chuyên môn và niềm đam mê của mình, khí chất cả người cô bé dường như cũng đột nhiên thay đổi. Sự rụt rè, nhút nhát bỗng bay đâu hết, để lại một cô bé hồn nhiên, đáng yêu với món đồ chơi, khắp nơi ngập tràn một nét thanh xuân, năng động.

Theo từng nhịp cầu bay nhảy, những nỗi ưu tư của Linh cũng dần trôi hết. Khẽ nheo miệng, em nở một nụ cười đã tắt từ lâu.

Dưới sự hồi thúc của mọi người, Linh bắt đầu thử những kỹ thuật khác với con lục lạc này.

- Ringggg...! – Hơi dụng thêm chút lực, để con lục lạc bay lên cao quá đầu. Cùng lúc đó, Linh cũng khẽ nhún người và:

Santo

Lấy chân trái làm trụ, chân phải vung lên theo một hình vòng cung để mu bàn chân ốp thẳng vào con lục lạc đang đà rơi xuống. Một cú móc chân cao kinh điển trong thi đấu cầu mây.

- Ringggg... - Tiếng chuông ngân vang khi va chạm và – Vút... - Như một ánh sao băng xoẹt qua không khí, con lục lạc bay vút qua đầu mấy đứa đứng xem và vô tình hướng thẳng về phía một mục tiêu xa hơn.

----- KDL -----

Đã để thềm quan tâm đến vấn đề của thứ gọi là Innocence rồi, Thi rất biết điều mà tránh hẳn qua một bên tự kỉ. Suýt nữa thì rơi vào viễn cảnh cuộc đời bế tắc của kiếp sống neo đơn, may vẫn có mấy cô gái đi theo bầu bạn, lòng nó cũng nguôi ngoai phần nào. Thực sự là bây giờ, trong đầu nó chỉ có giấc mơ được sống đời yên ổn, mang mấy cô gái của mình về quê, cuộc đất trồng rau và an hưởng tuổi già. Nếu không thể thì... Ít nhất, cũng để cho nó hưởng trọn vẹn cái khoảnh khắc thanh bình này là được.

Vẫn cái bàn trà nhỏ xíu của bé Ni đó, chỉ là bây giờ, bộ đồ hàng đã được thay bằng đồ thật. Khẽ nhấp một ngụm chè thơm Cỏ May vừa châm cho lúc nãy. Cảm nhận hơi ấm dần lan đi khắp người và vị ngọt còn lưu lại đây trong miệng, nó hơi gật đầu, híp mắt cười với cô gái ngồi đối diện. Cỏ May với mái tóc dài buông xõa, đôi mắt khép và miệng vẫn luôn giữ một nét cười. Về phần bé Lan và bé Ni, hai cô nhóc này sau khi thân nhau một chút liền ríu rít nỏ đùa. Chỉ khổ thân cho thằng Thi, bị coi là một bụi cây vớ vẩn nào đó để cho hai cô nhóc thi nhau trêu lên nghịch phá. Tiếng hi ha vui vẻ của bé Lan hòa lẫn với những tiếng “Ni...!” còn đượm mùi ngây thơ vang lên không ngừng.

Khung cảnh vui vẻ yên bình là thế, vậy mà...

Khi đang nhấp dở một ngụm chè, bỗng nhiên, trong lòng Thi ầm ầm dâng lên một dự cảm chẳng lành. Thứ năng lực mơ hồ dự cảm ra nguy hiểm sắp ập đến được nó luyện ra sau hàng ngàn trận chiến. Dù biết rằng, thứ cảm giác mơ hồ này chẳng có chút căn cứ nào và thực sự thì cũng không hẳn bao giờ cũng chính xác, thế nhưng, tuyệt đối tin tưởng vào nó cũng là một phần không thể thiếu giúp thằng Thi sống được đến giờ này.

Khẽ rung mình một cái, da gà toàn thân nổi lên một tầng và kèm theo đó là con lạnh buốt chạy dọc sống lưng. Không suy nghĩ gì nhiều, nó vùng mình đứng dậy, kết hợp luôn với động tác xoay người. Cùng lúc đó, hai tay nó cũng tóm được hai cô bé mà thuận lực đập mạnh ra ngoài.

Động tác đập người làm nó mất đi cơ hội di chuyển né tránh.

Vườn đầu, tròng lớn đôi mắt híp, nó cố gắng nhận biết nguy hiểm đang ập đến và...

Lóe.

- Ringgg...! – Tiếng chuông ngân lên khi viên lục lạc chạm vào mục tiêu của mình. Trong thi đấu cầu mây chuyên nghiệp, những cú móc có thể khiến cho khối cầu dễ dàng đạt được vận tốc lớn hơn 120km/h. Lại vừa đúng lúc thăng Thi ngẩng đầu lên, cứ như là một pha phối hợp hoàn mĩ vậy, đưa móc cầu, đưa thi lao ra đỡ. Cứu cầu thành công, con lục lạc lại một lần nữa nảy lên trời còn thăng Thi thì ật ngã ra đằng sau với khuôn mặt bị đập cho lồm lại. Gãy mũi là chắc chắn và vài cái răng cũng từ biệt lợi mà bay ra ngoài. Với hạn chế về huyết thống Akuma và đặc tính của Innocence, đối với thăng Thi, cú cứu cầu này còn đau hơn bao giờ hết.

- A...!!!! – Một tiếng a kinh ngạc cùng lúc vang lên từ nhiều phía. Mấy cô gái vội lấy tay bịt miệng còn thăng Minh với Nam diện thì trực tiếp há hốc mồm ra và đôi mắt thì tròn lên hết cỡ. Một chút lạnh người khi nghĩ đến thảm trạng của thăng Thi, rồi khi nhìn vào cái vẻ mặt của nó bây giờ, thăng bạn đều vô tâm với thăng đàn em mất dạy lại trực tiếp ôm bụng nằm bò lăn ra cười.

Có vẻ dính chút hiệu ứng “Choáng”, thăng Thi nằm thẳng cẳng dưới đất, cả người cứng đờ lại với bộ mặt vẫn có chút lồm vào. Nó bây giờ hai mắt lim dim, mũi vẹo hẳn sang một bên và hàm dưới đưa lệch sang một bên khác. Trong cái mồm không thể khép lại, nguyên hàng tiền đạo đã đi tong. Máu rỉ ra, hòa lẫn vào rớt dãi. Vẻ mặt nó lúc này vừa buồn vừa ngu, khiến cho mấy đứa đồng đội nhìn vào cảm thấy thương hại thì ít mà tức cười thì nhiều.

Viên lục lạc vẫn đang đà bay lên, đạt đến độ cao quá ba, bốn mét so với mặt sân rồi mới chậm dần và dừng lại. Động năng bị tiêu hao hết, bây giờ đến lượt thế năng kéo nó xuống với gia tốc trọng trường. Trong cái khoảnh khắc động năng và thế năng cân bằng đó, khối cầu như treo lơ lửng giữa không trung, và ở bên dưới mặt đất, vẻ mặt của Linh cũng hiện lên một nét quyết liệt, kiên cường.

Mím môi, nín thở, xoay người và bật nhảy, một chuỗi động tác được thực hiện liên hoàn. Linh thực hiện một cú santo, lộn người đá móc vào trong không khí.

Ai cũng đều đang chú ý đến viên lục lạc giữa trời, nếu không cũng là cái vẻ mặt tức cười của thăng Thi, chỉ có mình Cô May với tầm nhìn tuyệt đối là kịp thấy, khi cú đá móc của Linh sắp sửa hoàn thành, mu bàn chân chuẩn bị với tới nơi cao nhất, chạm đến vị trí mà đáng nhẽ ra phải có một quả cầu mây ở đấy thì...

Quanh người Linh đột ngột bùng lên vô số kí tự la tinh. Những nét chữ đen như khảm vào trong không gian và như một đám mây hỗn loạn bao trùm lấy toàn bộ cơ thể cô bé. Cùng lúc đó, bên cạnh viên lục lạc lơ lửng giữa trời cũng bùng lên một đám mây tương tự. Hai đám mây kí tự như tương đồng với nhau, đồng thời bùng lên và vụt tắt đi trong khoảnh khắc. Để trong sự bất ngờ cực lớn của mọi người, Linh đột ngột hiện ra, vẫn còn tiếp tục thực hiện động tác lộn người đá móc còn đang dang dở. Chỉ là bây giờ, vị trí mà mu bàn chân vung qua đã có viên lục lạc thay cho trái cầu.

Kỹ năng đặc thù của Innocence mạnh {Chuông Thánh Tích}

[Angel Sky – Bước Nhảy]

- Ringggg...! – Từ giữa không trung, con lục lạc như một viên đạn pháo bắn chéo xuống mặt đất này, tốc độ chẳng thua gì so với cú móc vào mặt thăng Thi ban nãy, thêm vào lợi thế độ cao, lực lại còn mạnh hơn một phần.

- Ring...! – Con lục lạc lại một lần nữa nảy lên và nạn nhân lần này là thăng Minh vẫn đang mãi ngửa mặt lên cười như Việt kiều về nước.

Không khác gì thăng bạn, Minh lập tức ngay đơ ra, cơ thể cứng ngắc đổ thẳng xuống nền nhà. Vẻ mặt hai thăng giờ gần như nhau, mức độ thương tích cũng tương tự, chỉ là thăng Thi thì trề miệng xuống, còn nó thì nhếch miệng lên, vẫn bảo trì nguyên nét cười trước đó.

Cơ thể còn tiếp tục thực hiện nốt biên độ động tác, cho đến khi hoàn chỉnh một vòng tròn thì cũng là lúc đôi chân quần đầy hoa văn dây leo tiếp đất.

- Hựm...! – Khẽ hừ lên một tiếng, dù [Thanh Sắc Ban Lan] đã triệt tiêu phần lớn lực xung kích nhưng rơi xuống từ độ cao như thế, đôi chân vẫn có chút tê dần. Một chút loạng choạng để lấy lại thăng bằng, Linh vội ngẩng mặt lên với nụ cười rạng rỡ đã nở sẵn trên môi. Thế nhưng, đón chào em không phải là tiếng cười khích lệ và những câu khen ngợi mà Linh đã tưởng. Thay vào đó, là nét mặt đông cứng với cái vẻ không ngờ của cả đám người.

Giật mình, đôi mắt linh động đảo quang và rất nhanh, Linh nhận ra hai đứa “Nạn nhân” của mình. “A...!” lên một câu đầy hốt hoảng, cô bé vừa lấy lại sự tự tin lập tức trở lại với cái vẻ bối rối, lần này còn pha thêm chút hoảng loạn và cả sự vội vàng vô cớ.

Tiếng kêu của Linh cũng như sự tỉnh cả đám người, vậy là cả một khoảng Đại Sảnh lại nháo nhào cả lên, đứa chạy xem hai thăng, đứa vây quanh Linh, lại có đứa mở bảng thông tin hoán đổi. Riêng Nam diện, hai đại ca đều bị hạ hết rồi, chẳng biết làm gì hơn nên hẳn lại “Vừa chạy vừa la hét”. Thăng Văn cũng mặc kệ cho cái sự hỗn loạn này diễn ra mà giấu mặt vào giữa hai đầu gối, không biết lại đang tính toán cái gì.

----- KDL -----

- Ringgg... ringg... ring... - Không được tiếp tục đón đỡ, con lục lạc rất nhanh rơi xuống nền Đại Sảnh, cố gắng nảy lên vài cái rồi bắt lực nằm yên.

Trong khi Linh đang cuống hết cả lên, vừa vì sợ bản thân lại gây ra lỗi lầm gì đó, lại vừa vì bị mấy đứa đồng đội vây quanh. Thăng Nam liền vỗ “Vừa chạy vừa la hét” càng làm cho tình hình thêm rối loạn. Để mặc cho con lục lạc nằm lê loi một chỗ. Thế nhưng, “Vũ khí trừ tà” không phải là dạng vừa đâu, chẳng có món nào là tầm thường cả.

- Cách... - Một tiếng động nhỏ vang lên, như thể một cơ cấu gì đó bên trong con lục lạc được kích hoạt và:

- Vút... - Như bị một sức hút vô hình nào đó kéo đi, con lục lạc bay thẳng về phía cô bé Linh – chủ nhân của mình. Quỷ đạo đương nhiên là theo một đường thẳng tắp và không may, đúng lúc Thăng Nam liền đang “Vừa chạy vừa la hét” lướt ngang qua đó.

- Rینگggg...!

Chỉ là lục tự kéo về, lại va vào sau gáy nên không dứt ngay như hai thằng đại ca của hắn. Sau khi ngã vấp mặt xuống đất, Nam vẫn còn ngóc đầu dậy, phun ra một câu:

- ĐƯỢC...! - Rồi mới yên bình gục hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 8: Vận Mệnh Của Các mặt Đối Lập

Đại Sảnh luôn là một nơi yên bình, theo đúng cái nghĩa mà mỗi người đều mong muốn. Ở nơi đây không tồn tại khái niệm về “Cái chết”, dù có không may bị thương thì cũng rất nhanh lành. Ở nơi đây không bị ép phải chiến đấu, cũng không phải chật vật tìm lời giải cho bài toán sinh tồn. Được thoải mái cười to, được tự cho phép mình đánh một giấc thật say mỗi tối và sớm hôm sau thức dậy là bữa sáng ngon lành. Mặc dù đôi khi, nó cũng bị quấy tung bưng lên bởi mấy thằng trẻ trâu đầu đất, thì thoảng lại xảy ra đánh lộn chỉ vì anh em tranh giành một miếng ăn vớ vẩn, hay nói xoáy treu chọc nhau đủ kiểu cho đến khi có đứa không chịu được mà giã cả nắm đấm vào mồm thằng đối diện. Có nhón nháo, có hỗn loạn, thế nhưng... đó không phải cũng là biểu hiện của sự “Yên bình” ư?

Cả không gian lúc nào cũng tràn ngập một thứ ánh sáng nhu hòa không chói mắt.

Bên dưới ánh hào quang của {Cánh Cửa Chân Lý}, cả tiểu đội lại quây quần, ngồi bệt dưới đất giống như một nhóm bạn trẻ đang đi picnic. Chỉ là thay vì tụ tập quanh đồng lửa trại, bọn nó lại vây lấy con Akuma sống âm thanh, một thứ vũ khí chiến tranh, một cỗ máy giết người hàng loạt.

Ba thằng huynh đệ băng Sói Lốc đã hồi sinh lại sau vụ đồ sát kinh hoàng để chào đón sự ra đời của một vị Thầy Trừ Tà. Vừa mới tích hợp thành công với Innocence, vậy mà liền lập tức tiêu diệt được ba con “Ác ma” biến thái, thành tựu bây giờ đã báo trước cho sự xuất sắc trong tương lai của vị Exorcist này.

“Bữa sáng” không thể kéo dài mãi được, theo đồng hồ của “Khu Lưu Trữ”, bây giờ đã quá chín giờ của sáng ngày thứ hai rồi. Trong không gian thoang thoảng mùi hoa nhài, vài cụm hơi nước bốc lên, làm ẩm ướt cả bầu không khí, bọn nó đang chia cho nhau những chén nước chè ướp hoa nhài mới hầm. Chẳng còn gì sướng hơn việc sau khi dùng bữa liền được làm một cốc nước chè bốc khói cả, vừa khử mùi thức ăn trong miệng, vị ngọt còn lưu lại mãi không tan. Chất cà phê sẽ làm con người ta tỉnh táo cả ngày và “Thần dược Vitamin E” với hàm lượng không hề thấp.

Đứa nào cũng có phần, ngay cả con Akuma sống âm thanh cũng vậy, một cốc lớn bốc nghi ngút khói được Thăng Thi đặt thẳng lên đầu nó. Thăng ác ôn sợ rơi cốc phí chè còn tặng kèm cả ít keo gắn sắt. Con ác ma đáng thương không thể nói, cũng chẳng thể phản kháng, chỉ thấy trên khuôn mặt búp bê, đôi con ngươi đã hằn vết đỏ và cơ thể thì run lên không ngừng.

Cô bé Linh cũng ngồi trong đám người. [Thanh Sắc Ban Lan] đã tắt đi từ lâu, duy trì cái này... rất mệt. Innocence cũng chuyển về hình thái phi chiến đấu, viên lục lạc thu nhỏ lại bằng đầu ngón tay, đen tuyền, và còn xuất hiện thêm một sợi dây chuyền dài cùng sắc, quấn vài vòng quanh cổ chân phải của cô bé. Vũ khí trừ tà bây giờ trở thành một cái lắc chân nhỏ xinh tuyệt đẹp. Khi nhìn thấy cái này, hai thằng đã phải thốt lên một câu:

- Ôi trời ơi! {Chuông Thánh Tích} đúng là thánh tích... “Thánh Tích” thật...!

Bản thân Innocence chính là một nguồn năng lượng vô cùng lớn, nhưng sức chịu đựng của con người lại có giới hạn. Đóng vai trò như một thiết bị chuyển hóa và sử dụng năng lượng của Innocence, để cho một lượng năng lượng vô cùng lớn chảy qua cơ thể, sự quá tải sẽ đến rất nhanh. Việc này giống như kiểu bạn có nhiên liệu phản lực, nhưng lại chỉ có một cái động cơ xilanh 2 kì cỡ nhỏ vậy. Nếu cố gắng trích xuất hợp lý thì vẫn chạy được, chỉ có điều là hiệu suất sử dụng nhiên liệu được bao nhiêu, và tuổi thọ của máy giảm xuống còn bao nhiêu mà thôi.

Bởi vậy mà trong khi nắm giữ một món vũ khí thần thoại, nhưng bản thân lại quá yếu nên không thể nào khai thác được hết tiềm năng của nó. Thời gian kích hoạt Innocence của Linh không dài. Nếu chỉ kích hoạt và vận động bình thường thôi thì cỡ lắm cũng được nửa tiếng, nhưng một khi đã sử dụng [Bước Nhảy] thì nó còn tiếp tục giảm xuống nữa. Hiện tại, bản thân cô bé cũng chỉ chịu được tối đa ba lần [Bước Nhảy] liên tiếp mà thôi, nếu cố quá sẽ lập tức xuất hiện tình trạng kiệt sức, thoát lực và thậm chí là đổ vỡ tế bào.

Hai thằng cũng tính đến chuyện hoán đổi thêm một đơn vị huyết thống nữa cho Linh, để gia tăng khả năng thể chất, để cao hiệu suất sử dụng Innocence

lên. Thế nhưng, chưa kịp đổi thì thằng Văn đã cản. Nó nói, khác với những đứa khác, một bộ kỹ năng, thể chất đều hoán đổi từ “Kho Dữ Liệu”, cái thể chất đặc thù {Vết Sứ Đồ} này của Linh chính là tự nhiên, là bẩm sinh đã có, thế nên tốt nhất là để nguyên. Lại thêm vào nguy cơ khi phức hợp hai loại thể chất không tương đồng vào trong một cơ thể sống. Giống như việc đột biến và lại tạp ngẫu nhiên vậy, tỉ lệ của những “Tình trạng xấu” và “Đặc điểm không mong muốn” diễn ra là không hề thấp. Khi đó thì không may rồi, tốn thêm một đồng điểm để “Tẩy huyết thống” hay hoán đổi thêm kỹ năng, đạo cụ tương đương để khắc phục “Đặc tính xấu” là không tránh khỏi, có khi tỉ lệ tích hợp Innocence cũng rớt xuống không chừng. Động đến vấn đề về gen là xác định chẳng bao giờ đơn giản, và cũng đừng ngu mà lấy ra đùa. Chớ có bao giờ tin vào mấy cái tiểu thuyết huyền huyền kì ảo lan truyền đầy trên mạng, nào là “Hồn huyết tinh linh”, nào là “Bản thú nhân” nào là “Song tộc long”, hay là sự kết hợp của hai loài bất kì rồi cho ra đời con toàn những đặc tính tốt đẹp cả. Vớ vẩn hết. Sự lai tạp và đột biến trong tự nhiên diễn ra hàng ngày. Hàng ngàn, thậm chí hàng chục ngàn cá thể đột biến mới may mắn sinh ra một, hai trường hợp mang gen trội và các đặc tính tốt đẹp thể hiện ra bên ngoài, thích nghi hoàn mĩ với môi trường sống hơn mà thôi.

Nghe thằng Văn dọa vậy, hai thằng liền sợ đến rụt vùi. Mẹ cái thằng “Con nhà người ta”, hể cứ mở miệng ra nói là toàn những điều nghe hợp lí vãi lọ. Bọn chúng lại vừa nghèo vừa nhát, lấy đâu ra đủ cam đảm để đi kiểm chứng lại lời của Văn.

Huyết thống không đổi được, bao giờ khá giả hơn thì còn dám thử chứ bây giờ thì thôi. Huyết thống của Linh bị cố định ở thuần “Nhân loại” rồi, nhưng điều đó không có nghĩa là khả năng phát triển của cô bé cũng bị thu hẹp lại theo. Có ai dám nói, con người là yếu, đặc biệt khi chúng còn ở một nơi mà khả năng mạnh lên chưa bao giờ dễ dàng đến thế. “Hệ thống hoán đổi” của Kho Dữ Liệu luôn sẵn sàng cung cấp cho bạn vô vàn kỹ năng hay đạo cụ tăng phúc. Nếu không, cục súc hơn thì có thể cộng trực tiếp vào điểm chỉ số, nói thật, cách này còn tăng nhiều chỉ số hơn là đổi huyết thống hay những thứ khác nhiều. Thêm vào đó, theo suy đoán của Văn và kinh nghiệm thực tiễn của hai thằng cũng cho thấy, việc để một dòng năng lượng lớn liên tục chạy qua cơ thể, bản thân tế bào sẽ phải tự tái tạo lại để thích nghi và dòng năng lượng đó cũng sẽ gián tiếp cải tạo dần cơ thể người sử dụng. Vậy là, Linh chỉ cần thường xuyên sử dụng Innocence, thông qua luyện tập và chiến đấu, không chỉ có kỹ xảo tăng lên mà các chỉ số cơ thể tương quan cũng sẽ được gia tăng không ngừng. Tốc độ gia tăng và gia tăng được đến đâu thì còn phụ thuộc vào nhiều yếu tố khác nhưng có một điều có thể chắc chắn rằng, trong điều kiện bình thường, tốc độ mạnh lên của Linh sẽ nhanh hơn bất kì đứa nào trong đang ngồi trong đám này.

Đối với cô bé Linh, như thế đã là tạm đủ, thằng Văn lại tiếp tục nói về vấn đề cần phải lập tức giải quyết tiếp theo của cái tiểu đội này.

- Về vấn đề con Akuma level 2, các người định làm gì với nó?

Câu hỏi được Văn đưa ra khiến cho cả lũ lúng túng, thực sự thì chẳng ai biết phải xử lí thế nào với cái của nợ mà thằng Minh tha về này, giết không được, bỏ thì không biết phải làm cách nào mới xong.

- Tốt nhất nên xử lí nhanh đi vì ta không dám chắc hai cái khốn trận cấp thấp này có thể giữ được nó bao lâu nữa đâu. May mắn nhất thì được đến ngày mai, còn nếu không thì chịu, có thể là đến tối, có thể là ngay bây giờ. Lũ Akuma level 2 này không có thể thống nhất nên các kết quả tính toán của ta sẽ có sai lệch tương đối lớn.

Rùng mình, thằng Văn nói thế thì khác đêch gì việc nó bảo chính bản thân nó cũng éo biết bao giờ khốn trận đồ vỡ. Vậy mà anh em cứ “Vui vẻ quây quần” thế này, tự nhiên con quái thoát được ra thì lại khổ. Hồi tưởng lại cái tình cảnh cả team bị âm thanh áp chế, nhiều đứa bỗng nhiên cảm thấy đau đầu.

- Liệu có thể tiếp tục sử dụng khốn trận vây hãm chòng chách lên con Akuma thằng cho tới khi tiến vào bản đồ sau được không? – Thủy lên tiếng, phá vỡ bầu không khí nặng nề - Hết mười ngày, Quản Lý ép buộc toàn bộ sinh mạng thể trong “Khu Luru Trữ” phải tiến vào bản đồ. Bất cứ thứ gì “Có sinh mạng” cố tình nán lại đều bị coi là “Đào ngũ” và sẽ bị hệ thống trực tiếp xóa bỏ. Nhiều khả năng con Akuma này sẽ nằm trong dạng đó. Nếu nó có thể được đến bản đồ mới thì tại nơi ấy, không có sự tồn tại của “Hệ thống khôi phục”, chúng ta hoàn toàn có thể tiêu diệt được.

Hơi ngẩng đầu lên nhìn Thủy, hình như thằng Văn có nhếch mép cười. Móc từ trong túi ra một cái bánh ngọt, nó kéo cái khăn quàng xuống một chút để lộ ra nửa dưới khuôn mặt rồi không coi ai ra gì, nó điềm nhiên cắn ăn:

- Một ý kiến không tồi, nhưng để duy trì khốn trận lâu như vậy thì sẽ tốn không ít điểm tích lũy đó, trong khi nhiều khả năng là sẽ chẳng thu hoạch được gì. Bản đồ mới, hệ thống nhiệm vụ mới và không chắc là tiêu diệt Akuma sẽ còn được thưởng nữa, chưa kể đến việc thương vong ngoài dự kiến nếu chiến đấu với một con Akuma level 2 trong một “khoảng không gian chờ” bị hạn chế.

Khẽ nhấp một ngụm nước chè, Văn thấy thứ nước này cũng không tệ. Chè nóng uống rất hợp khi dùng với bánh ngọt. Mà cái giống chè đặc sản của “Kho Dữ Liệu” này lại có thể xoa dịu đi cơn đau đầu vẫn liên tục hành hạ nó mỗi ngày, một trong những hiệu ứng xấu khi “Nhân loại” dám mang trong mình “Năng lực của Thần”. Nói chung, hiện giờ tâm tình của nó khá là tốt.

- Phương án này tạm thời nên gác lại. Các người còn ai có ý kiến gì khác hơn không?

Ít khi thấy thằng Văn cười mở trao đổi thế này, mấy đứa khác đều bất giác thờ phào một cái. Thái độ của Văn làm thay đổi cả bầu không khí nơi đây.

- Dừng... Dừng Innocence... Akuma sẽ bị tiêu diệt bằng Innocence mà, phải không? – Cô bé Linh ngập ngừng nói, đôi chân dài khẽ đung đưa cho con lục lục vang lên những tiếng ngân thanh thúy.

- Theo những gì Quản Lý cho biết thì ở “Khu Luru Trữ” này, dù có bị nổ thành bụi phấn cũng sẽ khôi phục lại dần dần. Ý thức thể sẽ được khôi phục trước và nếu chịu bỏ ra thêm chút điểm tích lũy thì cơ thể cũng sẽ được khôi phục lại với tốc độ nhanh hơn nhiều. Sử dụng Innocence, không thể tiêu diệt nhưng chắc là dùng để kiềm chế thì vẫn được – Không đồng tình nhưng cũng không phản đối ra mặt, Văn đang khuyến khích những đứa khác tham gia.

- Nghiền nát nó. Trục khi nó đang khôi phục thì lại nghiền nát tiếp. Đánh cho đến khi nào nó không còn nhận được ra chính bản thân nó thì thôi... - Nam điên gằn giọng, đôi mắt hung dữ, hai hàm răng nghiền chặt trong khi hai bên mép thì nhếch lên, vẻ mặt của nó bây giờ trông dữ tợn vô cùng.

Lần đầu tiên thấy vẻ mặt của Nam như thế này, mấy cô gái có chút giật mình hoảng hốt, còn mấy đứa con trai thì phản ứng hoàn toàn ngược lại.

Không nói đến thằng đứt dây thần kinh biểu cảm như Du, lúc nào cũng như khúc gỗ, ngồi im một chỗ chẳng nói chẳng rằng. Nhóc Văn trung ra cái vẻ mặt như thường, chẳng lấy gì làm lạ mà còn phun ra thêm một câu “Cũng là một ý hay” nữa. Còn riêng hai thằng Minh, Thi, bọn nó xán lại chỗ của Nam, khuôn mặt cảm động, nước mắt lưng tròng, vừa cầm tay, vừa vỗ bôm bốp vào vai thằng đàn em mà nói:

- Bọn anh không nhìn nhầm chứ...!

- Thằng này... thế mà được!

Có vẻ như chưa phải là phương án mà Văn mong muốn, thằng nhóc vẫn lắc đầu. Đến lúc này, thằng Thi đành phải mở miệng:

- Sao phải xoắn! Chỉ là một con Akuma thôi mà. Bó cũng là Akuma đây chứ đâu – Vừa nói, nó vừa đứng dậy, xắn tay áo tiến về phía con Akuma sổng âm thanh – Để tau trói tay, bịt mồm rồi cột nó vào con giường ba tầng huyền thoại xem nó còn làm được cái gì. Mẹ nó! Chỉ như bắt cóc con gái nhà đại gia thôi chứ gì? Mấy vụ kiểu này tau quen lắm... .

Băng dính để bịt mồm, cáp kim loại để trói, trong khi đi, thằng Thi đã chuẩn bị đầy đủ đồ nghề. Đứng trước mặt con Akuma, nó vươn đôi bàn tay nham nhở có cầm thêm cuộn băng dính lớn, đầu hơi cúi và đôi mắt liếc ngược lên, đều giả vô cùng. Một nụ cười khả ố hiện lên trên đôi môi của nó hình như giúp cho con Akuma thoáng nhìn thấy vận mệnh của mình. Khẽ rung mình một cái, con mắt cơ khí long lanh ánh lên cái nhìn đầy run rẩy.

Quá giật mình trước hành động của thằng Thi. Đéo ai ngờ được là nó nói phát làm luôn, sự mạnh động của nó có thể kích thích con Akuma khiến nó giật thoát khỏi khốn trận ngay lập tức và cả team lại lâm vào khổ chiến. Không thể để sự việc tiếp tục diễn ra như vậy, thằng Minh vội vàng quát lớn, chặn đứng hành động của thằng bạn mình:

- Thằng chó...! Mày nghĩ mày đang làm cái gì đấy? – Hô lên xong nó cũng vội vàng đứng dậy, chạy xồng xộc về phía thằng bạn mình – Mẹ kiếp! Vui thế này ai cho mày thực hiện một mình. Lần sau nhớ phải rủ cả tao nữa đấy.

Nói xong, Minh cũng tiện tay giật lấy một đầu của sợi cáp kim loại trên tay thằng bạn.

Trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, Thi để cho thằng bạn tùy ý giật đồ của mình đi. Nó vung cánh tay lên, vỗ vào bả vai thằng bạn, nước mắt rung rung: - Mày...! Đúng là bạn tốt...!

- Ủm! – Minh trả lời bằng một cái gật đầu chắc nịch – Chúng ta là anh em mà! Đã từng thề là “Sống chết có nhau”...!

- Ủm! Nhất định... .

- Nhất định... .

Anh em đồng lòng, muôn việc đều xong. Không đợi mấy đứa khác kịp phản ứng lại, hai thằng bọn nó đã bắt đầu công việc của mình.

- Mày bên đó, tao bên này... Nhanh lên – Kéo một đoạn dây cáp vòng qua người con Akuma, thằng Minh vừa chỉ tay, vừa hô hào chỉ đạo.

- Ok... Tau tới liền... .

Như đã được luyện tập qua cả ngàn lần, không đến một phút, hai thằng đã trói con Akuma kín như buộc bánh tét, động tác lưu loát, chuyên nghiệp vô cùng. Tất cả đều thực hiện trong điều kiện con Akuma không hề chuyển động một chút nào. Riêng phần miệng, con quái đáng thương đã được hai thằng ưu ái cho cả một lớp băng dính quấn đầy cộp. Polime tổng hợp với đặc tính dẻo dai vô cùng cao, với cái lớp quần dày cả chục phân thể kia thì có sức voi cũng đừng hòng đứt ra được. Không biết, cái miệng nhỏ xinh của con Akuma có khỏe được như voi không, thế nhưng lớp băng dính dày thực sự đã làm bọn nó yên tâm hơn rất nhiều.

Không chế đối tượng xong, tất nhiên là sẽ đến phần tiếp theo của “Phương án xử lý” rồi, cột vào giường ba tầng huyền thoại.

- Hự...! – Bây giờ đã có thêm Nam điên chạy đến giúp. Ba thằng gồng mình, kết hợp sức mạnh với ý đồ chuyển con Akuma vào trong một căn phòng cá nhân, nơi đó có những chiếc giường ba tầng chắc chắn. Thế nhưng, khi bệ bánh răng của con Akuma vừa mới hơi nhấc lên khỏi nền nhà, vô số kí tự Phạn văn đã xuất hiện, ghim chặt cả con quái lẫn ba thằng lại.

Hiệu ứng vây hãm của khốn trận trói chân.

{Khốn Yêu Trận} trước kia bảo vệ bọn nó khỏi con ác ma cơ khí, bây giờ lại đang là vật cản trở bọn nó di chuyển con quái đi. Tự tin vào đám cáp kim loại của mình, bọn nó quay ra, hồi thúc Văn giải trừ khốn trận.

- Thực sự các người muốn làm thế...? – Không đáp ứng ngay, Văn hỏi ngược lại ba thằng.

- Ồ! Thì sao? – Thằng Minh đại diện trả lời.

- Bắt trói lại thế này cũng hay, như rồi sau đó nữa thì sao? – Thằng Văn vẫn hỏi.

- Thì... Kệ nó đấy chứ sao. Nó sẽ không quấy phá lúc mình nghỉ ngơi, luyện tập, lại đảm bảo nó không theo đến bản đồ sau, loại trừ nguy cơ khổ chiến

khi vừa mới bắt đầu. Sau đó, khi chúng ta trở về, con Akuma đã bị xét là “Đào ngũ” rồi nên mình chỉ việc đi nhật xác về thôi – Mình tiếp tục giải thích ý tưởng của mình.

- Vậy là cả một con Akuma level 2 hoàn hảo, các người chỉ lấy được có mỗi một cái xác thôi à? Vậy còn “Sinh mạng”, còn “Linh hồn”, còn “Năng lực” thì sao? “Thân xác” chỉ là phần có giá trị thấp nhất trên người một con Akuma level 2 thôi đó.

- Ừ thì biết thế... Nhưng làm thế nào được. Bọn anh chỉ lấy xác, rồi sau đó tình nguyện ra Dark Matter để nghiên cứu khả năng ứng dụng thôi chứ làm gì được nữa? – Thăng Thi xen vào.

- Vậy các người có muốn không? – Văn tiếp tục hỏi, khóe miệng nó đã hơi nhếch lên thành một nét cười – Có muốn sở hữu một con Akuma level 2 với đầy đủ cả “Sinh mạng”, “Linh hồn” lẫn “Năng lực” không? – Giọng nói của Văn bất chợt mang đầy sự dụ hoặc – Đưa ta ba ngàn điểm, ta sẽ cho các người một con Akuma level 2 hoàn hảo vào trong đội hình...

- Được – Không hiểu nghĩ cái gì trong đầu, hai thằng đồng ý ngay không do dự. Bật bảng thông tin cá nhân của mình lên, sau một cái gạt tay, Minh đã trực tiếp chuyển sang cho thằng Văn ba ngàn điểm tích lũy.

- Tốt, bắt đầu thôi... - Tiền đến tay, Văn lập tức tiến hành hoán đổi.

Vật phẩm đầu tiên là một cái ổ khóa ánh sắc đồng kiểu cổ với một chùm dây xích nhỏ quấn quanh:

{ } Tâm Linh Tỏa – Xiềng xích linh hồn

Phân loại: Đạo cụ ma pháp cấp “Tuyệt tác”

Phân loại: Cấp GG

Mô tả: Trói buộc hai linh hồn lại với nhau, tạo ra sự chia sẻ về mạch tư duy và sự đồng bộ hóa về ý thức bản thân. Hai linh hồn có quyền hạn ngang hàng, có khả năng tác động qua lại lẫn nhau và mỗi bên đều trở nên “Không thể thiếu” với bên còn lại.

Đạo cụ có tính cưỡng chế: Có khả năng tác động lên hai linh hồn không tự nguyện dung hợp với nhau. Tỷ lệ thành công phụ thuộc vào sự chênh lệch tinh thần lực giữa người kích hoạt đạo cụ với những đối tượng mục tiêu.

Lưu ý: Đạo cụ chỉ có khả năng kích hoạt một lần, hoặc là thành công, hoặc là sẽ lập tức hư hỏng không thể phục hồi sau khi thất bại.

Hạn chế: Do hai linh hồn sẽ dần đồng hóa và trở nên phụ thuộc vào với nhau, vậy nên hai chủ thể chứa đựng linh hồn không được phép cách nhau quá xa. Khoảng cách này được quyết định tùy vào sức mạnh linh hồn của hai bên chủ thể.

Khi một trong hai chủ thể tử vong hoặc linh hồn bị tổn thương, bên còn lại cũng phải chịu các trạng thái bất lợi y như thế, thậm chí là tử vong.

Điều kiện hoán đổi: 2000 điểm tích lũy và 1 huy chương vận mệnh cấp 3 sao.

Huy chương vận mệnh đương nhiên là của thằng Thi bán sang. Một cái huy chương cấp 3 sao với một đồng điểm tích lũy mới đổi được ra cái ổ khóa nát này. Đạo cụ quan trọng nhất đã có, Văn bắt đầu trình bày các bước tiếp theo trong phương án xử lý của mình.

- Với cái này... - Nó lắc lắc cái ổ khóa trong tay – Chúng ta sẽ biến con Akuma kia thành đồng đội của mình. Ta cần một người có điểm tinh thần lực cao nhất và có khả năng thao túng tinh thần lực làm người kích hoạt đạo cụ. Bản thân ta sẽ kết nối với con Akuma, tiến hành tấn công tinh thần và cài đặt mã độc vào trong bộ nhớ tiềm thức, tạm thời che phủ đi mệnh lệnh của Bá Tước với con Akuma này, giảm tính bài xích của nó đối với dị loại, khả năng thành công sẽ cao hơn rất nhiều. Cuối cùng, ta cần một người tình nguyện tiến hành “Linh hồn xiềng xích” với con Akuma, kiềm chế nó, đồng hóa nó và biến nó thành một trong số chúng ta...

Ngừng lại một chút, Văn đưa ánh mắt nhìn qua cả bọn như đợi có người xung phong. Không tính đến hai thằng bệnh với ánh mắt long lanh tỏa sáng, chắc chắn là bọn nó đang nghĩ đến chuyện gì biến thái rồi. Đám còn lại, có vài đứa đã khẽ cắn môi. Cái liếc mắt của Văn rất nhanh, thời gian dừng lại cũng rất ngắn, không để cho đứa nào kịp xung phong, nó lại nói tiếp:

- Kè này cần phải có một chỉ số tinh thần lực không thấp để có thể ảnh hưởng được đến ý thức bản nguyên của con Akuma. Phải có một thể chất tương đối cao để có thể chịu được áp lực cũng như những hành động bạo loạn ban đầu của con quái. Lại phải có khả năng giữ cho tinh thần tỉnh táo suốt hai tư tiếng một ngày và cả bảy ngày trên tuần, không ngưng nghỉ, vì Akuma không cần nghỉ ngơi và người này cũng phải như vậy để kiềm chế hành vi của nó...

Sau mỗi điều kiện được Văn đưa ra, lại có vài thằng không đạt được yêu cầu. Cuối cùng, sàng đi sàng lại thì chỉ còn mỗi em búp bê Lala là đáp ứng đủ. Có cảm giác như chẳng phải ngẫu nhiên gì mà ngay từ ban đầu, thằng Văn đã nhắm vào em rồi vậy. Mấy đứa tinh ý đã sớm nhận ra, thế nhưng cũng chỉ dừng lại ở “Nhận ra” thôi chứ chẳng lẽ lại đi phản đối. Mỗi một “Điều kiện” mà Văn đưa ra đều hợp lý. Đây là thời khắc phi thường, việc lựa chọn người kiềm chế con Akuma level 2 là vô cùng quan trọng. Nếu thành công, chiến lực của cả tiểu đội sẽ tăng lên một khoản lớn. Nếu thất bại, thì lại là một trận gian nan khổ chiến.

Sau một hồi loại trừ với những điều kiện vô cùng khắt khe, cái tên Lala rất nhanh bị gọi ra. Mím cười với mọi người, em hồn nhiên đáp ứng.

Bằng số điểm tích lũy còn lại, Văn đổi thêm nguyên liệu để bổ trí một trận pháp phụ trợ có tác dụng an thần cực mạnh, hỗ trợ vào quá trình dung hợp. Người đảm nhiệm vị trí kích hoạt {Tâm Linh Tỏa} cũng đã chọn được rồi, thằng Du, dù không có chỉ số tinh thần lực to nhất nhưng là pháp sư, nó thắng

được cái khoản linh hoạt trong thao túng tinh thần.

Một cái giá đỡ được dựng lên giữa trung tâm trận pháp phụ trợ, {Tâm Linh Tòa} được đặt nằm trên đó. Thăng Du đứng đằng sau cái giá đỡ. Bên cạnh nó, Lala đã vào vị trí của mình, một cánh tay đưa ra để cho vài sợi dây xích luồn vào những ngón tay, quấn xung quanh bàn tay trắng muốt.

Tất cả đã đủ, chỉ còn thiếu con Akuma.

- Sau khi giải khốn trận, ta sẽ tiến hành hack não đối với con Akuma. Chắc là sẽ khiến nó bị choáng một chút, cộng với cái đồng dây cáp kim loại kia sẽ đủ thời gian để các người mang con Akuma đến vị trí chỉ định. Sau đó phải lập tức tiến hành xích linh hồn luôn. Thao tác phải thật nhanh và chuẩn xác vì với khả năng hiện tại, có lẽ ta chỉ có được khoảng ba mươi giây thôi – Văn nhắc nhở lần cuối cùng với ba đứa đang khom người đứng cạnh con Akuma sóng âm thanh, Minh, Thi với thằng đàn em Nam điện của tụi nó.

- Chú cứ yên tâm. Chỉ có hơn hai mét thôi mà. Bọn anh mà đã ra tay là chỉ có từ đẹp trở lên thôi. ..! – Thăng Minh trả lời chắc nịch. Ngay sau đó, nó quay ra ngấp một cái rổ to, âm thanh lộ ra vẻ uể oải rõ ràng làm cho bao nhiêu lòng tin vừa xây dựng được liền bay đi hết.

Thất bại thảm hại trong nỗ lực chinh đồn lại tác phong của mấy thằng này, Văn khẽ lắc đầu, quay lại nằm xuống một cái ghế tựa lớn. Thắt chiếc khăn quàng cổ lên trán, cái áo choàng ngoài bị cởi ra để lộ vạch xăm nơi bả vai, từ trên đó, cả bốn sợi giác cắm gần như vô hình bắt đầu vuron ra, hướng về phía con Akuma sóng âm thanh mà tới.

- Quá trình xây dựng công kết nối thông tin hoàn tất. . .

- Bắt đầu đột phá rào chắn tâm linh. . .

- Đột phá rào chắn thành công. Tạm đóng các chức năng không cần thiết, dồn tài nguyên cho xâm nhập tầng tiềm thức. . .

- Mô phỏng mã hóa sinh học. Bắt đầu tiến hành truyền tải và cài đặt mã độc về thông tin tiềm thức sai lầm. . .

...

"Hay là mày muốn ăn chân gà?"

- Trích trong một bữa cơm vội với đôi câu cảm thán

Minh Thần - Kacah, batu Gajjah, pengkalan, ipoh.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 9: Những Mảnh Kí Ức Bị Chôn Vùi

Khi khốn trận được chủ động giải trừ, những dải Phạn văn liền từ từ rút đi. Chúng biến mất dần, bắt đầu từ đỉnh đầu con Akuma trở xuống. Có cảm giác như, chúng đua nhau mà leo xuống khỏi người con ác ma rồi chui vào một điểm nào đó bên dưới bề bánh răng vậy. Không chỉ có những dòng Phạn văn, những hàng kí tự đen đen trong dải sáng cũng đồng thời thu lại, trở về với một nơi nào đó trên cao. Cả "Khốn yếu trận" lẫn "Cấm ngôn trận" đều được Văn giải trừ cùng lúc.

Thoát khỏi trói buộc thuật pháp, con Akuma lập tức gồng mình, giãy mạnh. Một âm treble từ sâu trong cổ họng cũng phóng vọt ra ngoài, hòng phát tiết những ức chế phải chịu trong suốt quãng thời gian bị giam cầm.

- Phục...! - Động tác đột ngột làm cho mớ cáp kim loại quấn kín mít quanh người con Akuma phát ra một tiếng kêu khốc liệt. Thân là cáp kim loại, vậy mà lại bị kéo cho trở lên căng như dây đàn, thậm chí còn có chút cảm giác như thể sắp đứt đoạn đến nơi rồi vậy. Cùng với đó, là âm treble cụt lùn bởi vì thanh khí vừa mới vọt được ra khỏi cổ họng đã bị chặn lại bởi hàng loạt tầng băng dính chất chồng.

Hướng tiến hóa của con Akuma này không thiên về lực lượng, vậy nên, mớ dây cáp có vẻ như thực sự đã giữ được chân nó lại. Bây giờ, vấn đề chỉ còn là lớp băng dính khi nào sẽ bị tầng tầng sóng âm đột phá. Nên nhớ là khi sóng âm đạt đến một trình độ nào đó, sự rung động phân tử có thể phá vỡ cả cấu trúc vô cơ chứ đừng nói đến lớp băng dính mỏng manh. Không dám chậm trễ, ba đứa huynh đệ nhà thằng Thi lập tức vào việc của mình.

Thọc một cái xà beng dài vào dưới bề bánh răng, lại chèn thêm cái đe bên dưới nữa, Thi tạo ra một cái đòn bẩy thô sơ, bênh một phần bề bánh răng của con Akuma lên khỏi nền "Đại Sảnh". Đứng bên cạnh, Nam điện lập tức dứt ngay một đoạn ống tròn vào trong đó. Và ở phía sau, thằng Minh với một cái đòn bẩy y như vậy liền ra sức ấn tay đòn xuống, bắn cả hệ thống cơ khí của con Akuma vọt về đằng trước, nơi đã có một loạt ống tròn đặt song song với nhau và tạo thành một đường băng dẫn thẳng đến vị trí chỉ định cần đến.

Acsimet đã từng nói: "Cho tôi một điểm tựa, tôi sẽ nhấc bổng cả quả đất lên." Cơ cấu đòn bẩy có thể giúp ta thực hiện được những điều tưởng chừng như không thể. Cả tấn kim loại bị nâng lên và bắn đi bằng mấy cây xà beng thô sơ. Sau đó là hệ thống con lăn giúp ba thằng đẩy cái đồng lớn đó đi một

cách nhẹ nhàng.

{An Hồn Trộn} không thể bày chồng lên trên khôn trộn, vậy nên nó được xây dựng ở cách đó gần hai mét. Cự li gần và sự hỗ trợ của hệ thống con lăn, không tốn vài giây thời gian, con Akuma đã bị đẩy đến nơi cần đến. Lại tốn sức chín trâu hai hổ, ba thằng giằng được một cánh tay của con quái ra ngoài. Vớ vớ lấy mớ dây xích ở bên còn lại của cái khóa đồng, bọn nó quần lung tung lên cánh tay cơ khí đó. Con Akuma cũng chưa bao giờ ngừng phản kháng, liên tục gồng mình khiến cho mớ cáp kim loại quanh người bị kéo căng ra từng đợt.

Trước phản ứng kịch liệt của con quái, để đảm bảo an toàn, ba thằng lại xúm vào, giựt chặt lấy cánh tay cơ khí mảnh mai, không cho nó gãy thoát hay làm hỏng cái khóa đồng quý giá và cả nghi thức trói buộc linh hồn.

Không chỉ có ba thằng vất vả, lần này bọn nó huy động đến lực lượng của toàn tiểu đội. Bỏ qua Lala với tư cách một phần của nghi thức, Du chịu trách nhiệm kích hoạt {Tâm linh tỏa} và cung cấp tinh thần lực dẫn dắt cho toàn bộ quá trình diễn ra nghi thức thì những đứa còn lại đều vũ trang sẵn sàng chọn lấy vị trí cũng như cự li thích hợp nhất cho bản thân mình. Bọn nó là lực lượng để chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất có thể xảy ra.

Đối lập với bầu không khí khẩn trương xung quanh, chỗ thằng Văn ngồi có vẻ tĩnh lặng đến bất thường. Đứa nào đứa nấy đều cố tránh né chỗ này, gắng hết sức để không làm ảnh hưởng đến thằng nhóc nhìn như có vấn đề về thần kinh đang ngồi đó. "Tấn công vào tâm trí làm ảnh hưởng đến ý thức và khả năng nhận biết, tư duy", đây là một phạm trù chiến tranh mà bọn nó chưa từng nghĩ tới. Điều này khác xa với "Tồn thương vật chất" mà đa số bọn nó đều theo đuổi, và "hó" cũng chẳng giống chút nào với "Tinh thần công kích" của Cò May.

----- KDL -----

Cả bốn giác kết nối đều đã cắm vào sau gáy con Akuma, Văn đang tiến hành một trận chiến không tiếng động.

Rào chắn tâm linh của con quái bị đột phá một cách dễ dàng. Cổng kết nối thông tin nhanh chóng hình thành. Lợi dụng sự áp đảo về tinh thần cũng như lưu lượng thông tin nhận thức, Văn thành công đánh lừa ý thức bản nguyên của con Akuma. Thông tin cảm quan sai lầm về thực tại liên tục được đưa vào, phần nào khống chế được hành vi của con quái. Cơ thể phản ánh trạng thái của tinh thần, ánh mắt con Akuma bắt đầu dịu xuống và giấy dựa cũng tạm ngừng.

Con quái vừa có dấu hiệu dịu xuống, không bỏ lỡ cơ hội, Du lập tức hành động.

Tinh thần lực ồ ạt chảy vào khiến cho cái khóa đồng dần trở nên long lanh. Ánh sáng trắng len lỏi qua từng đường nét điêu khắc, hình thành nên vô số kí tự, hoa văn phức tạp và chiếu xạ ra cả một khoảng không gian quanh mình. Đến lúc này thì ba thằng Minh, Thi và Nam điên đã rời khỏi {An Hồn Trộn}. Văn đã bắt đầu hack não con Akuma, sự hiện diện của ba thằng không còn cần thiết nữa. Huống chi, đối với loại trận pháp cấp thấp thế này, càng nhiều người ở trong trận thì hiệu quả tác dụng lên mỗi cá thể lại càng thấp đi.

Đến lượt những sợi xích nhỏ hai bên ổ khóa cũng sáng lên, rồi như biến thành một chuỗi kí tự, nhanh chóng quấn lấy và leo đầy lên hai cánh tay của cả Lala lẫn con Akuma. Bước đầu tiên của nghi thức đã hoàn thành.

Đã không còn sự phản kháng về mặt hành vi, thế nhưng điều đó không có nghĩa là bọn nó đã thành công, thất bại chủ yếu đến từ phản kháng tinh thần.

Với tính bài xích vô cùng mãnh liệt của giống loài Akuma, nếu cứ dễ dàng như thế thì tỉ lệ thất bại phải hơn 90%. Mà một khi "Thất bại" thì vui rồi, một đồng điểm đổ ra đầu tư không nói, lại còn thêm cái hệ lụy dài ngoằng phía sau. "Thất bại" là thứ mà cái tiểu đội này không thể gánh chịu được.

Văn bắt đầu xâm nhập sâu hơn vào tầng tiềm thức.

Nếu ví toàn bộ tinh thần như một tảng băng trôi, vậy thì phần chóp lộ ra khỏi mặt nước bên trên chính là "Ý thức", còn lại được quy cho "Tiềm thức".

Đối với một thực thể sống, các biểu hiện hành vi như ăn uống, đi lại, giao tiếp hay làm toán đều do "Ý thức" điều khiển. Còn "Tiềm thức", nó đảm nhiệm vai trò của những thứ thuộc về bản năng, những hoạt động sống mà chính bản thân chủ thể cũng không để ý, thậm chí là không bao giờ biết tới. Ví như "Hít thở", bạn không bao giờ phải nghĩ về nó, bạn sẽ không chết ngạt vì quên hít thở trong khi ngủ hay cũng chẳng bao giờ phải dành thời gian ra để điều khiển việc nội tiết trong cơ thể mình. Hay như là "Niềm tin", hay như là "Quán tính tư duy", hay "Đường mòn suy luận", thậm chí là cả những kí ức tưởng chừng như đã quên, tất cả đều bị vui xuống tầng tiềm thức. Và còn vô vàn hoạt động sống có tên hoặc không tên khác, cả về vật chất lẫn tinh thần đều do "Tiềm thức" đảm nhiệm. Như vậy có thể thấy, tầng tiềm thức không lồ đến mức nào.

Khi dẫn thân vào tầng tiềm thức của bất kì một sinh vật sống, cũng đồng nghĩa với việc Văn đang chạm tới bản chất sự tồn tại của sinh vật đó. Nếu là tầng ý thức, chỉ cần áp chế tinh thần là nó cứ việc truyền tải và cài đặt thông tin bừa bãi rồi thoái mái thoát ra, sau đó thì cả Văn lẫn nạn nhân của nó đều dần trở lại bình thường.

Tầng tiềm thức thì không.

Ở đây, khi thay đổi bất cứ thứ gì, nó sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến các hoạt động sống căn bản của cơ thể và thường gây ra những ảnh hưởng có tính lâu dài, thậm chí là vĩnh cửu. Cũng có khi nó làm suy giảm chức năng sống, ảnh hưởng đến các chức năng có liên quan dẫn đến việc tử vong của chủ thể. Không chỉ có thế, một khi tác động đến tiềm thức của đối phương, ý thức nhỏ bé của Văn cũng sẽ bị tầng tiềm thức khổng lồ tác động ngược trở lại, không cần thận một chút là sẽ bị triệt để đánh tan, hay nhẹ nhất cũng bị đánh cho thối loạn.

Ý thức thể của Văn không có hình dáng, bao quanh nó là hải dương tiềm thức, được cụ thể hóa thành vô vàn mã sinh học chồng chất lên nhau.

Khả năng số liệu hóa thông tin, đây chính là "Năng lực của Thần"

Bằng khả năng xử lý không thua gì một chiếc siêu máy tính, nó bắt đầu phân tích để cố gắng hiểu được cái đồng này.

- Tạm đóng các chức năng không cần thiết, dồn tài nguyên cho phân tích mã sinh học...
- Tiến hành xây dựng bộ đọc cấp tốc, hỗ trợ tăng tốc độ giải mã...

Cơ thể Văn bắt đầu tiến vào trạng thái vắt kiệt năng lượng, một số chức năng sống cũng bị nó tắt dần đi. Đầu tiên là thính giác, sau đó là thị giác và cuối cùng là các chức năng nội tiết cũng bị tắt dần.

Dòng thời gian thực tại mới trôi qua có vài giây, thế nhưng trong cái đầu nhỏ bé của Văn, hàng triệu thuật toán đã hoàn thành.

- Bắt đầu mô phỏng mã sinh học. Tiến hành tái cấu trúc mã độc chuẩn bị cho cài đặt vào tầng tiềm thức...

Cơ thể Văn bắt đầu lạnh đi một cách nhanh chóng và hơi thở thì ngày càng mong manh, cái giá của việc tắt dần các chức năng sống cơ bản. Bây giờ, sinh mạng lực của nó sẽ tự động trôi đi, dù cho cơ thể không chịu chút tổn thương nào. Trong đôi con ngươi mở lớn, ánh sáng lí trí đã mất, chỉ còn lại những tổ hợp kí tự nhị phân xoay vòng.

- Tiến hành cài đặt mã ngăn hành vi cơ thể tương tác với các tình huống trong mơ...

Không biết Akuma có hành vi "Ngủ" và "Mơ" hay không, nhưng để cho đảm bảo, Văn vẫn tiến hành cài đặt mã này trước khi thực hiện bất kì một thao tác nào khác. Một mã độc gần như vô hại mô phỏng cơ chế trong não bộ ngăn cản những cử động có thể xảy ra cho cơ thể từ các sự kiện trong những giấc mơ. Chưa chạm đến sự tồn tại căn bản của con Akuma, mã độc dễ dàng được chấp nhận, tạo tiền đề cho các trình tự tiếp theo.

- Bắt đầu tiến hành quét tiềm thức...

Ý thức thể của Văn bắt đầu dao động, để cho vô vàn mã sinh học của hải dương tiềm thức trôi qua. Não bộ điên cuồng hoạt động, lần tìm vô định trong hải dương tiềm thức một mã sinh học liên quan đến bản năng phá hủy và sự bài xích dị loại của loài Akuma. Hay một thứ được gọi là "Lệnh của ngài Bá Tước", mã sinh học quy định bản năng phục thù.

----- KDL -----

Ở nơi đây, sự liên hệ với thời gian thực tại đã hoàn toàn đứt đoạn. Mạch thời gian rối loạn theo từng điều kiện khác nhau và sự chênh lệch tinh thần của cả hai bên. Không thể đối chiếu được với thời gian bên ngoài, nhưng từ tốc độ xử lý không hề giảm của mình, Văn chắc là chưa đến mức quá lâu. Nghi thức tiến hành xiềng xích linh hồn sẽ không kéo dài quá một phút. Thế nên, để đảm bảo đồng bộ về mặt thời gian, Văn phải đẩy não bộ của mình lên mức công suất cao nhất và ở trạng thái này, nó chỉ chịu được xấp xỉ ba mươi giây là cùng.

Không biết đã qua bao lâu, khi hàng ngàn mã sinh học đã được quét qua. Từ những đoạn mã điều khiển cử động căn bản, đến những đoạn mã quy định đặc trưng giống loài. Từ những cảm xúc thúc đẩy ham muốn bản năng, đến những đoạn mã lưu trữ hình ảnh thuộc về kí ức xa xăm. Văn mãi mê phưu lưu, để cho ý thức thể của mình dần chìm xuống sâu hơn trong tầng tiềm thức. Cho đến khi, một đoạn mã mang hàm nghĩa "Tiêu diệt mọi thực thể tồn tại trên mặt đất này" xuất hiện...

Toàn bộ ý thức đột nhiên chững lại, nó đã tìm ra được một trong số những thứ cần tìm.

- Quét mã sinh học. Bắt đầu quá trình phân tích nâng cao...
- Tiến hành cài đặt mã điều hướng thông tin, xây dựng mô thức trung gian...
- Hoàn thành khu vực cô lập cục bộ. Tái kích hoạt tường chắn dữ liệu và cổng điều hướng thông tin...

Đối với các đoạn mã quy định phản ứng bản năng của tiềm thức, chúng thường có cấu trúc gần như nhau. Một phần quy định những điều kiện kích hoạt của đoạn mã, khi trạng thái cơ thể đáp ứng đủ những điều kiện này, phần còn lại của đoạn mã, "Biểu hiện hành vi" sẽ có thể chấp hành. Ngoài ra, mỗi đoạn mã còn có một đường dẫn dữ liệu đặc thù, nó truyền tải thông tin về trạng thái cơ thể ở các nguồn tương ứng, đối chiếu với điều kiện kích hoạt của đoạn mã và lại truyền tải lệnh thực thi đến những cơ quan thực hiện hành vi.

Akuma là một thể sống thống nhất và hoàn thiện, chính vì vậy, toàn bộ các hoạt động sống của nó đều liên quan mật thiết với nhau. Việc tự ý xóa bỏ hoặc sửa đổi một mã sinh học bất kì trong hải dương tiềm thức dẫu dễ dẫn đến một chuỗi những phản ứng dây chuyền không thể khống chế được, ảnh hưởng đến toàn bộ trạng thái sống của con Akuma. Một trạng thái bất ổn là điều mà Văn hoàn toàn không mong muốn. Vậy nên, điều mà nó cố gắng làm bây giờ, chỉ là cô lập mã sinh học này lại một cách tạm thời, giảm thiểu bản năng hủy diệt và tính bài xích dị loại của con Akuma nhằm nâng cao thêm chút tỉ lệ thành công trong nghi thức trói buộc linh hồn. Các cổng điều hướng thông tin được nó chèn thêm vào trong đoạn mã, ngăn dữ liệu về "Điều kiện kích hoạt" truyền đến và ngăn "Lệnh thực thi" truyền đi.

Trong lúc đó, ở thực tại hiện hữu, nghi thức trói buộc linh hồn đã tiến đến những công đoạn cuối cùng.

Ổ khóa ma pháp và cả khoảng không gian quanh nó đã sáng lên hoàn toàn. Cả một khối ánh sáng, đồng đều cả về màu sắc lẫn cường độ khiến cho bản thân ổ khóa và khoảng không gian như hòa vào với nhau. Những sợi dây xích trói buộc leo lên cánh tay, bò qua bờ vai rồi ăn sâu vào trong ngực.

Là một phần của nghi thức, Lala có cảm giác như trái tim mình bị một thứ gì đó khê thắt lại, ý thức thoáng nhòa đi, rồi lại có cảm giác như thể có một thứ

gì đó đè nén bấy lâu vỡ òa ra trong ngực. Cơ thể em không kiềm chế được mà run rẩy nhẹ nhàng.

Phía bên kia, ý thức của con Akuma đã rơi vào trong một trạng thái mơ hồ. Toàn bộ sự kiện diễn ra trước mắt nó giờ này cứ nửa thực nửa ảo, tâm trí muốn phản kháng lại nhưng cơ thể tê liệt không chịu nghe lời. Cảm giác như có một thứ gì đó từ sâu trong linh hồn bị lôi kéo đi, bản năng bài xích thôi thúc nó phản kháng. Một sự bức bối và khó chịu lắng lẽ dâng lên, chiếm cứ từng phần, từng tấc trên cơ thể kim loại. Cảm giác khó chịu ảnh hưởng đến cả ý thức và linh hồn, khát vọng phát tiết để thỏa mãn bản năng hủy diệt đang ngày một tăng trong cơ thể con ác ma cơ khí.

Ánh mắt mông lung, lần đầu tiên phản chiếu sự điên cuồng.

----- KDL -----

Mỗi mã sinh học đều cần có những điều kiện kích hoạt khác nhau. Thế nhưng, có một số mã cơ bản đến nỗi, điều kiện kích hoạt chỉ đơn giản là "Sống".

"Sống", một điều kiện kích hoạt duy nhất, vô cùng đơn giản và cực kì dễ hiểu, thế nhưng nó cũng bao hàm trong mình vô vàn điều kiện khác. Chỉ cần một, trong số rất nhiều điều kiện đơn lẻ đó được thỏa mãn, vậy là đều được coi là "Sống", và mã sinh học cứ thế được kích hoạt và lệnh thực thi liên tục được duy trì.

Có vẻ như, Văn đã không may chạm phải một mã tiềm thức như vậy.

Khi đang tiến hành cài đặt các công điều hướng thông tin, tiên độ hơi chậm so với dự định một chút vì đường dẫn dữ liệu của mã tiềm thức này thực sự quá nhiều. Lúc đó, không biết con Akuma chịu phải kích thích gì, lưu lượng dữ liệu truyền tải qua các đường dẫn bỗng nhiên tăng cao đột ngột. Không cho Văn có cơ hội phản ứng, các công điều hướng lập tức quá tải khiến cho ý thức của Văn bị một lượng cực lớn thông tin cứng rắn nhồi vào.

Giống như bị giáng một búa cực mạnh vào đầu, ý thức của Văn bị dòng thông tin khổng lồ chấn cho choáng váng.

Dòng thông tin về cảm quan thế giới của một thứ không phải là mình, thậm chí còn không phải là con người tràn lan trong tâm trí, gây ra sự sụp đổ về thế giới quan. Nguy hiểm hơn, trong đó còn lẫn theo cả một số cấu trúc của mã tiềm thức, ẩn dưới dạng của các "lệnh thực thi" tràn vào, những thứ này ảnh hưởng trực tiếp đến ý thức về bản thân của nó.

----- KDL -----

Đại Sảnh.

Thực tại hiện hữu.

Du đang điều khiển tinh thần lực, cẩn thận đồ đầy vào trong một đồ án phức tạp vô hình. Một điểm mà lực hội tụ nơi đầu ngón tay, theo hướng dẫn khắc lên không khí những kí tự cuối cùng. Trước mặt hắn, những đường nét của cái khóa đồng dần trở nên mờ nhạt như chuẩn bị biến mất đến nơi rồi vậy. Đây đã là giai đoạn cuối cùng của nghi thức rồi, nếu không có biến cố gì xảy ra, thì khi cái khóa đồng kia hoàn toàn hòa vào trong không khí thì cũng là lúc nghi thức thành công.

Thời khắc này chính là quyết định, đưa nào đưa nấy đều nín thở đợi chờ.

Toàn bộ ánh mắt đều tập trung vào ổ khóa đồng mờ nhạt, không ai chú ý tới ánh mắt con Akuma đang cấp tốc biến đổi, lúc thì điên cuồng, khi thì mờ mịt, thậm chí đôi lúc còn thoáng nét đau thương. Và nằm im trên cái ghế tựa lớn, cơ thể thằng Văn đã hoàn toàn lạnh ngắt, hơi thở gần như không có còn những kí tự nhị phân thì hỗn loạn trong đôi con ngươi đã không còn sáng. Một vệt máu từ trong mũi rỉ ra, theo cái hướng đầu hơi nghiêng đi mà chảy xuống, thấm ướt cả cái cổ áo dài.

...

----- KDL -----

Ý thức đã đứng trên bờ vực tan vỡ, Văn không tự chủ được để cho những dòng mã sinh học tiếp tục lướt qua.

Khả năng xử lí đã hoàn toàn quá tải, ý thức thể của nó bị buông xuôi cho chìm sâu vào trong tầng tiềm thức. Những dòng mã hóa lướt qua, được bộ đọc tự động giải mã ra một cách qua quýt và thiếu sót lung tung. Các đoạn mã bản năng phức tạp bị giải mã lỗi vô số, chỉ có các đoạn mã kỉ ức đơn giản là được trực tiếp phục chế lại hoàn toàn.

Ý thức bản thể đã vô cùng mờ nhạt, Văn để mặc cho những hình ảnh của một kỉ ức xa lạ liên tục bung lên trong tâm trí. Kèm theo đó, là những dòng cảm xúc lạ lẫm xâm chiếm lấy tâm hồn.

Những mảnh kỉ ức đầu tiên bị xâm chiếm bởi sắc trắng, đen và đỏ. Chúng tái hiện những khung cảnh hoang tàn, công trình đổ nát và mặt đất la liệt tử thi. Rồi hình ảnh như một cuốn phim quay ngược, chúng trở về với những bối cảnh nhỏ hơn, là những con hẻm tối tăm, là gian phòng kín âm u hiu quạnh hay là đường cống ngầm chật hẹp. Cùng với đó là đôi bàn tay nhuộm máu và một khuôn mặt không cười. Khi những hình ảnh này trôi qua, thứ mà linh hồn Văn cảm thấy, đó là sự đối kháng, là cả sự bức bối, khó chịu khi ham muốn bản năng bị kìm nén. Có đôi lúc, nó thấy sự điên cuồng. Có vài khi là sự thỏa mãn của dục vọng bản năng. Nhưng càng nhiều hơn, là một thứ cảm giác ức chế trong từng phần da thịt luôn luôn thường trực, chỉ muốn đập phá để phát tiết ra ngoài.

Thế nhưng, lẫn trong bao cảm xúc trái chiều, vẫn còn đọng lại một nét buồn vô danh.

Đề rồi kết thúc chuỗi kí ức thê lương đó, là hình ảnh của một giáo đường nhỏ bé, đứng hiu quạnh dưới ánh tà dương. Có cô con gái mang mái tóc rối bù, nét mặt vô hồn bước ra khỏi cửa. Tà váy dài mang đầy lỗ thủng, những đốm thâm trải khắp làm mất sắc tình khôi. Đưa lưng về hướng mặt trời lặn xuống, lết đôi chân trần bước về nơi bóng tối bủa vây... Tòà giáo đường vẫn chan hòa ánh nến, thế nhưng trước lễ đường, tấm thảm đã ướt đẫm máu tươi. Xác chết nằm la liệt và trong số đó, có cả những khuôn mặt vẫn còn đầm nét non nớt ngây thơ.

Vẫn còn tiếp tục chìm xuống trong hải dương tiềm thức, Văn chạm đến những đoạn mã lưu trữ kí ức xa xăm hơn. Đó là tang lễ của một cô giáo trẻ, đám học trò đủ lứa đến tiễn đưa.

Đó là những chiều tựa mình bên khung cửa, cô giáo vẫy tay tiễn lũ học sinh về.

Đó là những bài giảng văn động trong từng vạt nắng, là phép tính thô sơ hay là những con chữ vỡ lòng.

Là cô học trò ngoan hôm nao cũng đến sớm, hay là thằng nhóc lớn tuổi nhất lớp ngổ ngáo không nghe lời.

Những mảnh kí ức cứ trôi, phục chế lại câu chuyện về một cô giáo trẻ nơi thị trấn nghèo. Sống trong sự thuần phác của người dân, chẳng có gì ngoài một bầu nhiệt huyết. Đến phòng học cũng là do cha xứ cho mượn giáo đường, hàng ngày gõ đầu lũ học trò lôm côm đủ lứa tuổi.

Như một vị khán giả bất đắc dĩ, tâm trí của Văn vô thức tiếp nhận dòng thông tin về kí ức và cảm xúc của một linh hồn. Mặc kệ cơ thể bên ngoài đã gần như chết đi một nửa, trong hốc mắt, hai hàng lệ đã vô thức chảy dài.

Bị lưu lượng dữ liệu khổng lồ của tầng tiềm thức chảy qua, ý thức bản nguyên của Văn ngầy một nhật. Khả năng xử lí mất dần, để chuỗi hình ảnh vẫn không ngừng hiện lên trong tâm trí tối đi và lỗi trong bộ đọc làm chúng ngày càng vụn vẹo. Cuối cùng, toàn bộ ý thức của nó cùng triệt để tối tăm lại chỉ còn những mảnh vỡ hình miền cường sắp xếp thành một cái khuôn mặt với ngũ quan mơ hồ, biến dạng. Sự thống khổ và nỗi đau truyền tải qua làm vực dậy một phần ý thức. Một đoạn mã được cứng rắn đưa vào trong bộ đọc, hàm nghĩa nhanh chóng được dịch ra:

"Làm ơn! Cứu tôi với...! Hãy thương lấy tôi...!"

Cùng lúc đó, như bị một thứ gì tác động, dòng dữ liệu mảnh liệt thoáng chững lại, sáng tạo cho Văn một cơ hội muộn màng.

- Tiến hành trình tự gỡ bỏ giới hạn công suất... Bắt đầu kích hoạt lưu lượng bộ xử lí ngoài...

- Bỏ qua cảnh báo suy giảm chức năng sống, ứng dụng triệt để tài nguyên dư thừa...

- Tái kích hoạt mã độc...

- Tái kích hoạt chương trình điều hướng thông tin...

- Thiết đặt lệnh tái khởi động và khôi phục ý thức khi mọi trình tự đều kết thúc...

- Tiến hành ngắt tài nguyên duy trì trình tự "Ý thức" sau ba... hai... một... ngắt.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 10: Du Ca - Âm Vực Linh Hồn

- Chạy chương trình tái khởi động...

- Tài nguyên dự phòng đã sẵn sàng... Bắt đầu kích hoạt bo mạch chủ...

- Bo mạch chủ kích hoạt thành công... Khởi động chương trình quét phần cứng cơ sở...

- Phát hiện hư hại ở nhiều cấp độ... Phần cứng cơ sở đang tự khôi phục lại một cách nhanh chóng do một tác nhân không rõ... Tiến độ: Hệ hô hấp - 96/100 %, Hệ vận động - 71/100 %, Hệ thần kinh - 80/100 %... Dự kiến hoàn thành sau 5... 4... 3... 2... 1...

- Khởi động chương trình tái phân bổ tài nguyên...

- Thông qua lệnh "Xung tĩnh điện" với tần suất 5s/lần... Bắt đầu kích thích phần cứng cơ sở...

- Đã có tín hiệu phản hồi từ hệ thần kinh... Bắt đầu khởi động trình tự ý thức bản nguyên...

.....

Kể từ khi thông qua lệnh thực thi chương trình khẩn cấp, tài nguyên cho việc duy trì trình tự ý thức bị ngắt đi đến bây giờ đối với Văn chỉ giống như một cái chớp mắt. Mọi thứ đột nhiên tối xầm lại, rồi từ từ sáng lên...

Ý thức lần nữa được khôi phục, đảm nhiệm quyền điều khiển cơ thể thay cho chương trình khẩn cấp. Thứ đầu tiên Văn nhận được là sự mệt mỏi về thể xác và một cơn đau đầu không bao giờ chấm dứt. Như đã quá quen thuộc từ lâu, Văn chẳng thèm để ý đến chúng. Việc cần làm bây giờ là tra xét tình hình cơ thể.

Như một chiếc máy tính tinh vi, ý thức của Văn lướt nhanh qua vô vàn tham số biểu thị cho trạng thái cơ thể sống hiện tại của chính bản thân mình.

Chỉ trong giây lát, nó đã tiến hành tra xét và đánh giá xong. Mọi thứ đều hoàn hảo, chỉ trừ cơn đau đầu luôn thường trực bất kể ngày đêm và sự suy giảm liên tục của toàn bộ các hoạt động sống hữu cơ. Cái giá phải bỏ ra khi sử dụng "Cơ thể nhân loại" đi chứa đựng "Năng lực của Thần".

Toàn bộ quá trình diễn ra chỉ mất có vài giây và trong khoảng thời gian đó, Văn vẫn nằm im, mắt chưa hề mở. Bằng thông tin từ các giác quan khác truyền về, Văn nghe thấy tiếng người nói xôn xao, cảm thấy da thịt mát lạnh và thấy cả chút hơi ẩm hắt lên từ nền nhà.

- Umr...! - Nhẹ rên lên một tiếng, Văn khẽ cựa mình, hai mí mắt run run cố gắng mở ra...

Ánh sáng đột ngột chói lòa và tiêu cự có phần toán loạn như người mới ngủ dậy, mọi thứ trong mắt Văn nhòe đi. Phải đến chục giây sau, khi đôi mắt đã thích nghi với điều kiện hoàn cảnh mới, nó mới nhìn được rõ mọi thứ quanh mình.

Một cái đầu, hai cái đầu, ba cái đầu... chưa hết, còn bốn cái, năm cái, sáu cái... Vừa mới mờ ra, đập vào mắt Văn là rất nhiều cái đầu lớn nhỏ quây quanh. Có vẻ như nó bị đặt nằm giữa dưới nền Đại Sân còn bọn đồng đội quý hóa thì lấy đó làm trung tâm mà ngồi quây kín trung quanh. Liếc qua thì có vẻ tình nghĩa lắm nhưng... Văn nghe thấy tiếng hát:

- Ôi Văn ơi...! - Giọng thằng Minh réo lên cái vẻ vô cùng thâm thiết - Lá vàng còn ở trên cây...! Lá xanh rụng xuống trời hay chẳng trời...

- Boong...! - Không biết đứa nào còn đem thêm cho tiếng chuông đánh nhịp.

- Ôi giờ ơi... Văn ơi là Văn ơi...! Tại sao lại ra nông nỗi này Văn ơi...!? - Lần này đến giọng thằng Thi. Âm ngân dài ngắn thê lương hòa cùng tiếng nhị thoang thoang nghe lay động lòng người, tất nhiên là không thể bỏ qua tác dụng của "Nguyên lý chiến ca".

Với hai giọng ca chủ đạo cùng với âm nhạc réo rắt, chi cần vừa nghe qua, bất cứ người nào từ mức bình thường trở lên đều lập tức nhận ra được, giai điệu này đích thị là nhạc đám ma.

Giữa trung tâm Đại Sân, Văn được đặt nằm thẳng cẳng trên một cái chiếu hoa. Phía trên đầu nó là cả nải chuối xanh với cái bát hương nghi ngút khói. Lũ đồng đội quây bốn xung quanh, dẫn đầu là hai thằng khốn nạn Minh, Thi đang bỏ lăn ra gào khóc. Như những diễn viên khóc nướn chuyên nghiệp, hai thằng bọn nó có thể thay phiên nhau hát không ngừng. Thậm chí, trước mặt thằng Thi còn có cả cái chuông đồng gõ nhịp và thằng Minh thì thoảng lại đẩy đưa cò nhị. Xuống dưới một chút, là bé Lan đang dùng giấy tiền gấp hạc. Và phía bên kia, thằng Nam điên thì trợn mắt phồng nồm thổi kèn loa, chất lượng âm thanh chẳng ra gì nhưng không sao, đã có hai đại ca của hán gánh nốt cho rồi. Xa hơn chút nữa về phía bên dưới là những đứa còn lại. Là Cỏ May đang cố giữ lấy con đệ Akuma của thằng Thi trong lòng. Bé Ni ôm một đồng mà trước kia còn là "Mâm ngũ quả" nhưng bây giờ đã bị cắn cho nham nhở. Là Thủy với chút nét cười trên mặt. Là Lala nhỏ giọng ngân nga theo tiếng hát của hai thằng. Là cô bé Linh chẳng biết tại sao mà trên má còn lưu lại một vệt nước mắt. Cuối cùng là tay Du, vẻ âm u của hán càng làm cho cái bối cảnh hiện tại trở nên hợp tình hợp lý.

Về phần Văn, nó không biết từ lúc quyết định ngắt đi trình tự ý thức đến bây giờ đã qua bao lâu, chỉ biết là đã đủ thời gian để nó bị thay một bộ đồ khác. May mắn là bọn kia còn chút nhân tính để lại cho nó cái khăn quàng quanh cổ. Hai tay nó được đặt chắp trước ngực, cùng nắm lấy một cành hoa huệ tây. Trên mặt thì bị trang điểm cho trắng bệch, hai bên hốc mắt bị cô tình đánh đen còn trên môi là nhoe nhoét son đỏ. Chẳng biết là chuyên gia nào mà nó còn được khuyến mại thêm cả hai hàng ria con kiến cùng với cái mụn ruồi tổ bố ngay bên dưới lỗ mũi. Trang điểm và tạo hình nói chung là thành công vì trông Văn bây giờ thực sự giống từ thi hơn giống người.

Có vẻ như, chưa có đứa nào để ý là nạn nhân đã tỉnh, một lũ lớn bé lâu nhâu cứ hồn nhiên tiếp tục trò đùa của mình.

Thằng Thi vừa khóc vừa móc ra một cái khăn tay trắng đã nát nhàu. Nó lau lên cái khuôn mặt tùm lùm nước mắt nước mũi của mình, rồi lại dùng để xỉ mũi một cái rõ to. Xong rồi nó phẩy qua cái khăn tay đó, tiếp đến là vô cùng tự nhiên phủ lên mặt của Văn.

Đôi mắt vừa mới khôi phục chút ánh sáng lí trí dần tối lại, cái khăn tay bắn tanh nồng mùi nước mũi đã che khuất mất tầm nhìn.

Sốc...! Cả về mùi vị lẫn tinh thần. Bị ép vào hiểm cảnh, Văn như được cần doping, sức mạnh tiềm năng bùng phát trong từng thớ thịt để cái cơ thể hư nhược của nó giật mạnh lên một cái và ngồi phắt dậy.

- Aaaaa...!!! - Là tiếng la hét của bọn xung quanh. Đéo quan tâm lắm, Văn phải gạt cái khăn bắn ra khỏi mặt cái đã.

- Xác chết sống lại...! Tán công...! - Giọng hét của thằng Minh. Ngay sau đó là tiếng la ó trợ uy của đồng bọn - Aaaa...!

"Không hay rồi." - Thầm than một tiếng, não bộ của Văn đã nhận biết xong tình hình và cũng đoán được luôn cái viễn cảnh không mấy hay ho sắp sửa xảy đến với mình, thế nhưng cơ thể chậm chạp không phản ứng kịp. Văn chỉ thấy trước mắt tối xầm một cái, tiếp theo, sự tỉnh đã nằm ngoài phạm vi không chế của con người.

----- KDL-----

Khu Luru Trữ. Đại Sảnh. 10h30' sáng ngày thứ 2...

Bọn nó đã mất gần hết cả một buổi sáng, vậy mà vẫn chưa tiến hành xong công tác cường hóa hoá đổi cho toàn bộ tiểu đội luân hồi. Nguyên nhân của cái tiến độ rùa bò này, chủ yếu là do những khoảng thời gian khá dài dành cho mấy trò nô đùa vô bổ của vài thằng nào đó.

Thời gian mất đi cũng không phải hoàn toàn là vô ích vì bây giờ, hai vấn đề lớn nhất đã được giải quyết xong và bọn nó còn có thêm thu hoạch ngoài ý muốn. Bọn nó có thêm "Đồng đội".

Ngồi ngay đằng sau Lala nhưng ngược hướng với cả đám nên nhìn con Akuma trông có vẻ tách biệt hẳn. Không ngoài dự đoán, dạng người của con Akuma này cũng là nữ, một cô gái trẻ trong bộ đồ đen. Khuôn mặt mang nét đẹp tây phương, cơ thể không hề nhỏ bé nhưng trong bộ váy áo phong cách gothic Lolita vẫn tạo ra ảo giác nhỏ xinh lạ thường.

Con Akuma và Lala ngồi tựa lưng vào nhau, như hai mặt đối lập của một phạm trù. Đúng và sai, thiện và ác, tốt và xấu hay Innocence và Dark Matter, luôn đối lập nhau nhưng lại luôn đứng cạnh nhau, là một phần không thể thiếu trong sự tồn tại của đối phương cũng như của chính mình.

Chẳng chút nào ăn nhập với lũ người bên cạnh, con Akuma ngồi lặng im nơi đó, nét mặt có chút vô hồn và ánh mắt buồn trống rỗng làm cho cả không gian chung quanh cũng vương một sợi bi sầu. Mái tóc dài đen làm nổi bật lên khuôn mặt với nước da trắng quá mức, đôi môi đỏ thắm và một dải ruy băng trắng vắt ngang qua đầu.

Con Akuma cũng có một cái tên “Sognare”, tiếng Ý nghĩa là “Giấc mơ”. Cái này là do Lala bảo nên bọn nó cũng chỉ biết có thể chứ bản thân con Akuma chưa từng nói một lời nào. Có Lala kiềm chế, con Akuma không còn công kích lung tung nữa nhưng cũng chỉ được đến thế mà thôi, bản năng của giống loài và sự phục tùng vô điều kiện mệnh lệnh của “Bá Tước Ngàn Năm” đã ăn sâu vào trong tâm thức, không phải là thứ có thể thay đổi trong một sớm một chiều. Bọn nó còn chưa thử ra lệnh cho con Akuma. Hiện tại thì nhiều khả năng là có thử cũng không thành công nhưng không sao, ít nhất thì việc giữ được con ác ma cơ khí này lại bên cạnh là đã đủ rồi. Liên kết linh hồn sẽ khiến cho con Akuma vô thức coi Lala như chính bản thân mình mà bảo vệ, lợi dụng điểm đó, tụi nó có thể đạt được một số mục đích cần thiết của mình.

“Tâm Linh Tỏa” trôi buộc hai sinh mệnh lại với nhau, không chỉ về linh hồn mà còn cả về số phận. Con Akuma trước đó chỉ có một số hiệu tạm thời, theo như Quản Lí cho biết thì nó chỉ có thể tạm lưu lại “Khu Luru Trữ” cho đến khi tiến vào bản đồ tiếp theo. Sau đó, nó sẽ không còn liên quan đến hệ thống luân hồi nữa. Không “Nhiệm vụ”, không “Điểm thưởng” và không bao giờ trở lại nữa, trừ khi có một tác nhân đặc biệt nào đó tiếp tục can thiệp vào, ví như là thứ mà bọn nó vừa thực hiện.

Chia sẻ số mệnh với Lala, con Akuma đã chính thức trở thành luân hồi giả và cũng đạt được một số hiệu của riêng mình. Không chỉ có con Akuma, của Lala cũng thay đổi tương tự như vậy. Khi Lala bật bảng trạng thái cá nhân lên thì bảng thông tin của em và của con Akuma liền hiện lên cùng lúc, đứng ngang hàng cạnh nhau

Luân hồi giả: Lala

Số hiệu: 01314γ (Gamma)

Phân loại: doll, yêu linh loại, sinh mạng cơ khí

Chỉ số cơ bản:

Thế lực: 812 (xám)

Linh hoạt: 52

Tinh thần lực: 157

Sinh mệnh lực: 514 (xám)

Trí lực: 81

Miễn dịch lực: 1152 (xám)

Thế chất đặc biệt: Thế đặc thù – hồn biến dị

Thế cơ khí dưới điều kiện ngẫu nhiên bất thường tự sản sinh ra linh hồn, đạt được năng lực tư duy và lí trí độc lập. Được sự che chở của Innocence, chủ thể có khả năng đề kháng đối với các tác nhân bất lợi ảnh hưởng đến tinh thần, ý thức. Sự mạnh mẽ của linh hồn sẽ tự động tăng dần theo thời gian

Kỹ năng: Không

Bản đồ đã thông qua: Không

Điểm tích lũy: Không

...

Luân hồi giả: Sognare

Số hiệu: 01314ζ (Zeta)

Huyết thống: Akuma

Chỉ số cơ bản:

Thể lực: 715 (xám)

Linh hoạt: 81

Tinh thần lực: 123

Sinh mệnh lực: 1536 (xám)

Trí lực: 76

Miễn dịch lực: 2150 (xám)

Thể chất đặc biệt:

{1} Vô hạn tái sinh [Đặc tính của vật liệu Dark Matter]

- Mô tả: Cấu trúc vật chất liên tục tái sinh mỗi khi bị hư tổn. Tốc độ tái sinh tùy thuộc vào mức độ thương tổn và tính chất của nguồn gây sát thương.

{2} Thể chất Level Up [Thể chất chủng tộc Akuma]

- Mô tả: Hấp thụ đủ linh hồn sẽ tiến hành Tiến Hóa. Sau khi level up, mọi chỉ số cơ bản đều tăng mạnh tùy theo hình thái tiến hóa. Thức tỉnh năng lực đặc biệt phù hợp tuyệt đối với hình thái tiến hóa.

Kỹ năng: Không

Bản đồ đã thông qua: Không

Điểm tích lũy: Không

Cũng như khả năng võ thuật và vô số tuyệt chiêu của hai thành, năng lực ca hát và năng lực công kích âm thanh của con Akuma đều không được liệt kê ra đây. Có vẻ như, cái bảng trạng thái này chỉ hiển thị những thứ có nguồn gốc từ hệ thống. Thực ra thì điều này cũng chẳng quan trọng lắm, dù sao thì năng lực vẫn cứ là của mình, vẫn cứ sử dụng mặc cho nó có được hệ thống hóa hay không.

Ngoài ra thì cả Lala và con Akuma Sognare đều sở hữu một bộ chỉ số cơ bản khá là khủng. Đây chính là điểm mạnh của “Sinh mạng thể cơ khí”. Điểm thể lực cao là do sinh ra đã vậy rồi, còn điểm sinh mạng và miễn dịch lực đến từ chính những vật liệu cấu thành nên cơ thể. Tất nhiên, kim loại thì phải chắc chắn hơn là da thịt mềm nhũn rồi.

Trong ánh mắt ước ao, bọn nó bắt đầu để ý thấy, ba dòng chỉ số “Thể lực”, “Sinh mạng” và “Miễn dịch” của hai đứa đồng đội mới này đều bị đổi thành màu xám. Ban đầu thì bọn nó chẳng thêm quan tâm, cho đến khi nhìn thấy một dòng “Ghi chú” tận phía cuối cùng.

Ghi chú: Do là “Sinh mạng thể cơ khí đặc thù” nên những chỉ số xám sẽ bị hạn chế cường hóa, không thể gia tăng thông qua phương pháp trực tiếp hoán đổi điểm từ hệ thống.

Đã xong. Vậy là cố định chỉ số. Điều này cũng đồng nghĩa với việc tiếp tục mạnh lên hơn nữa sẽ có chút khó khăn, không chỉ đơn giản là việc cường hóa chỉ số mà ngay cả những kỹ năng yêu cầu sự phối hợp của cơ bắp hay những kỹ năng cần sử dụng các đặc điểm của cơ thể sinh học cũng bị hạn chế với hai đứa này.

Kho Dữ Liệu là vậy, không bao giờ công bằng nhưng cũng sẽ chẳng thiên vị ai. Ở đây, được và mất ngang hàng. Hệ thống cung cấp cho bạn vô vàn con đường để lựa chọn. Thế nhưng, khi quyết định bước lên bất kỳ con đường nào thì đến với bạn sẽ không chỉ có năng lực và sức mạnh mà còn kèm theo cả những khó khăn tương ứng.

Con Akuma thì không phải nói, một cỗ máy chiến tranh cần phải có niềm kiêu hãnh xứng đáng dành cho mình. Còn lại Lala, sở hữu một bộ chỉ số khiến cho nhiều thành phải ngưỡng mộ như vậy, nhưng nếu xét về khả năng chiến đấu thì...

Không phải cứ điểm thể lực và điểm sinh mạng to là mạnh. Nếu chỉ có như vậy thì người chỉ khỏe thôi, không mạnh.

Định nghĩa về một kẻ mạnh, là sự tổng hợp của rất nhiều thứ tương quan. Sử dụng bộ chỉ số cơ bản làm cơ sở, thêm vào đó là khả năng vận dụng tài nguyên, là kinh nghiệm, là tâm lý chiến, là thời cơ, là vận khí... Tất cả những thứ đó, là nguyên liệu không thể thiếu để cấu thành một cường giả.

Tổng chỉ số cơ bản của Lala, có thể nói là cao gấp gần ba lần so với cả hai thằng rồi, thế nhưng, sự thiếu hụt về kinh nghiệm chiến đấu và tâm lý cần phải có khiến cho chiến lực của em lại xếp ở vị trí gần cuối cùng. Đừng nhắc đến hai thằng quái thai đánh hoài không chết, những thành viên chủ chiến như bé Lan hay Thủy, hay những kẻ đã trải qua trận mạc như Du và Nam diên. Có lẽ, chỉ cần một đứa mới vào nghề như Linh là cũng đủ để đánh bại Lala rồi.

Khuyết thiếu một đồng những thứ “Không thể số liệu hóa” và cũng chẳng thể “Hoán đổi trực tiếp” từ hệ thống được. Các chỉ số liên quan đến cơ thể lại còn bị “Giới hạn cường hóa”. Đối với một trường hợp như thế, chẳng đứa nào dại gì mà đi lên dame cả. Và tất nhiên, chẳng cần đến lời cảnh báo của Văn, hai thằng cũng biết, chúng ngu nhưng chưa có liều lĩnh đến mức troll game như thế. Với lại, mục đích nguyên bản khi lừa Lala vào team của hai thằng cũng không phải là để em lên dame như thế, chúng đã thiết kế riêng một hướng phát triển đặc biệt cho em rồi.

{Linh Hồn Chiến Ca}

Đúng, là “Chiến ca”. “Chiến ca” thực sự chứ không phải là cái thứ nửa mùa như hai thằng vẫn sử dụng. Bị hạn chế bởi cấu tạo cơ thể, cổ họng và dây thanh quản của bọn nó không thể nào tạo được ra những giai điệu cần thiết. Nhưng Lala thì không. Bản chất của một con búp bê biết hát giúp cho em có khả năng tạo ra được những âm thanh đặc biệt, những âm vực khác thường, không một loại giai điệu nào mà em không thể tạo ra được. Đây, chính là nền tảng cơ bản của thứ được gọi là “Chiến ca”.

Để trở thành một “Linh Hồn Chiến Ca” thực sự, chỉ “Hát” thôi chưa đủ, còn cần phải có thêm “Giai điệu” và “Sự chấn động linh hồn” nữa.

Nếu hai thằng Minh, Thi, với âm vực hạn chế, lại không có hiệu ứng của kỹ năng phụ trợ, bọn nó phải dựa cả vào vần luật và ý nghĩa ngôn từ, phối hợp thêm một chút với hoàn cảnh tương ứng mới miễn cưỡng tác động được vào cảm xúc của người nghe, không hơn. Thế nhưng, một “Linh Hồn Chiến Ca” thì không chỉ có thế. Với sự chấn động của linh hồn hòa vào trong giai điệu, cảm xúc của người nghe sẽ bị tác động ở một mức độ cao hơn rất nhiều lần, ảnh hưởng trực tiếp đến trạng thái tinh thần và tạo ra các hiệu ứng mong muốn thể hiện lên cơ thể. Đây, chính xác là một kỹ năng dạng buff trạng thái lên nhiều mục tiêu một lúc.

{Linh Hồn Chiến Ca} chỉ tác dụng lên tinh thần, thế nhưng, đừng kẻ nào được phép coi thường nó. Trong chiến đấu thực tiễn, trạng thái tinh thần có ảnh hưởng vô cùng lớn đến khả năng chiến đấu. Làm gì có kẻ nào đánh nhau tốt được khi tinh thần cứ ở trong trạng thái “Bực dọc”, “Lo âu” hay là “Sợ hãi”. Còn nếu là các trạng thái kiểu như “Phấn khởi”, “Hào hứng” thì sao? Tốt hơn là cái chắc. Và thậm chí, nếu nó là “Điên cuồng”, là “Khát máu”...?

Để làm được điều này, tụi nó hoán đổi thêm cho Lala một kỹ năng gọi là “Linh hồn chấn động”, được đánh giá cấp H và tốn 350 điểm tích lũy cùng một huy chương vận mệnh cấp 2 sao, khá là rẻ cho một kỹ năng có thể tác động được đến linh hồn. Tác dụng của kỹ năng này không là gì ngoài việc giúp cho người sử dụng có khả năng chấn động linh hồn của chính bản thân mình theo ý muốn. Nếu chỉ có độc kỹ năng này thôi thì phải nói là chẳng được một cái tác dụng gì. Nó được xếp vào dòng kỹ năng hỗ trợ, loại kỹ năng hỗ trợ cho những kỹ năng khác.

Tiếp đến là “Giai điệu”. Gọi là “Giai điệu” nhưng thực ra lại chẳng có một nốt nhạc nào cả, nó là những bộ quy tắc mà khi chấn động linh hồn theo đó sẽ tạo được ra những hiệu ứng mong muốn.

Hệ thống hoán đổi cung cấp cho rất nhiều “Giai điệu”, giá cả cũng vô cùng đa dạng, từ 50 điểm đến vài trăm, thậm chí hàng ngàn điểm cũng có, tương ứng với nó là hiệu ứng tạo ra và mức độ tác động đến người nghe thế nào.

Xét theo tình hình hiện tại, từ thành viên tiểu đội đến khả năng tài chính, tính kinh tế và tham khảo cả ý kiến của thằng Văn, bọn nó thống nhất trước tiên đổi lấy ba giai điệu. Một khúc quân hành, một khúc hát ru và một khúc an hồn, tất cả đều là những giai điệu cơ bản nhất và quan trọng là tương đối kinh tế đối với bọn nó lúc này, cả ba đều trên dưới 100 điểm và mỗi giai điệu đều cần thêm 1 huy chương cấp 1 sao nữa.

Lala thì như vậy đã, con Akuma Sognare do tiểu đội chưa hoàn toàn khống chế được, mà bản thân nó cũng đã mạnh sẵn rồi nên tạm thôi, bọn nó coi như đã thực hiện xong công tác cường hóa cho cặp đôi này.

Mấy vấn đề cấp bách đã giải quyết xong, trong lúc đó cũng đã tiện tay cường hóa cho một vài đứa. Bây giờ, tân thủ còn lại chỉ có một thằng diên là đàn em cũ và một cậu nhóc mang danh hiệu Nhân Thần.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.4 - Chương 11: Khả Năng Cường Hóa

Hai đứa tân thủ còn lại, thằng Văn vẫn còn giấu mặt sau lớp khăn quàng như trước giờ vẫn vậy, thằng Nam diên thì tỏ rõ sự hào hứng bùng bùng, khuôn mặt xán lạn với nụ cười rạng rỡ đến mức chói lóa. Chỉ vừa nhìn lướt qua, thằng Minh đã lập tức quyết định xem ai là người bắt đầu trước.

- Nam... - Thằng Minh đột ngột gọi to.

- A! Dạ... - Có chút giật mình, Nam đáp lời ngay – Đại ca gọi gì em ạ?

- Trước chú ở bên bộ đội đặc công, tiểu đoàn Ma Binh đặc biệt có tham gia “Thế giới Ngầm” à?

- Vâng...

- Đơn vị nào, “Hắc Sắc” hay là “U Linh”? Mà anh nhớ là hồi còn ở “Thế giới Gốc”, vừa có quyết định thành lập thêm một tiểu đoàn gì nữa, hay là chú ở bên đó? – Minh nói.

- Tiểu đoàn đang thành lập đấy là bên đặc công hải quân – Thăng Thi nói chen vào – Bố với mầy còn cầm xem cả tờ quyết định, thậm chí suýt tí nữa là bị gọi đi còn gì.

- Ờ, đúng rồi, tao quên...

- Có thể mà cũng không nhớ, bố cái thằng bại nào

- Định mệnh...! – Bị chửi, thằng Minh lập tức vùng người, đứng dậy, hai mắt trợn ngược, trán nổi đầy gân xanh và từng chữ rít qua kẽ răng, đe dọa – Mầy nói... Ai bại nào hả...? Con đi...!!!

- Bố nói mầy đấy... - Không chịu yếu thế, thằng Thi cũng bật lại ngay. Nó nhồm người dậy, khuôn mặt vênh ngược lên đầy thách thức và... Nhếch mép – Thích thì đâm nhau...

Thấy nguy cơ lạc đề, lại sợ hai đại ca quên luôn mình đi thì khổ, Nam vội vàng lên tiếng:

- Đại ca, em ở bên Hắc Sắc Vũ Trang. Còn tiểu đoàn mới thành lập đấy là “Lạc Long hải kích”.

- Ờ, đúng rồi, chính nó đấy... - Vỗ hai tay vào nhau, làm vẻ mặt như sức nhớ, thằng Minh vừa gạt đầu vừa nói – Thế chú ở vị trí nào đấy nhể...?

- Dạ, em đảm nhiệm vị trí hỏa lực pháo vác vai. Vũ khí cấy ghép là “Mắt Bão 105” thiết bị tùy biến áp suất khí quyển bản thu nhỏ - Giờ cánh tay phải về phía trước, tay còn lại nhanh chóng tháo tung lớp băng vải vừa mới được quấn qua loa, để lộ ra những đường vân như vi mạch điện tử phủ đầy trên da. Mấy ngón tay đã mọc lại toàn bộ hơi co lại, một vài điểm sáng lờ mờ chạy dọc theo những đường vân và không khí xung quanh cũng bắt đầu dao động. Nói là làm, không nói cũng làm, quân đội thì không được lè mề, Nam lập tức thi triển thí điểm năng lực Ma Bình của mình.

- Xoẹt... Xoẹt... - Khối cầu không khí hình thành, không đến hai giây sau nó đã phát triển to gần bằng ngón tay út và:

- Bụp...! – Một thanh sắt không biết từ đâu bổ xuống, vụt thẳng vào khối cầu không khí làm cho nó vỡ ra tan tã, tiện đường còn vụt què luôn cả cánh tay của thằng Nam nữa.

- Ó...? – Đường như, bây giờ mới nhận ra, Nam ngơ ngác nhìn bàn tay không còn nguyên hình dạng của mình, ngơ ngác lần theo hung khí và hấn thấy, thằng Thi cầm ở đầu bên kia thanh sắt. Vẫn giữ nguyên vẻ mặt và tư thế, không có âm thanh nào phát ra nhưng hai bên má Nam đã tràn đầy nước mắt.

- Khóc khóc cái l...! – Thăng Thi gân cổ lên quát – Hỏi gì thì trả lời nấy chứ ai khiến chú mầy biểu diễn trực tiếp bao giờ? Tự khí thêm tí nữa rồi nó mà vỡ ra, chú bị chém không sao chứ nó mà gọt cả vào sự đẹp trai của anh thì chú tính thế nào?

- Nhưng...! – Nước mắt vẫn chảy, vẻ mặt có chút méo mào, hình như Nam đang cố thanh minh điều gì.

- Lại còn ý kiến? Có cần anh phải nhét cả cái đuôi cui vào mồm chú không? – Không để thằng đàn em kịp nói gì, Thi đã trừng mắt lên hăm dọa.

Biết hai đại ca của mình thần kinh không được bình thường cho lắm, lại vào đúng cái nơi “Không thể chết” được này, nguy cơ mình bị đùa đến phát điên như bọn hần là vô cùng cao. Thế nên, không dám dây dưa, Nam ngậm ngùi mà nuốt nước mắt, nhận lỗi sai về mình.

Hơi ngẩng đầu, Nam mở ra bảng thông tin cá nhân của mình

Luân hồi già: Đắc Văn Nam

Số hiệu: 01311

Huyết thống: Nhân loại

Chỉ số cơ bản:

Thế lực: 242

Linh hoạt: 138

Tinh thần lực: 101

Sinh mệnh lực: 225

Trí lực: 89

Miễn dịch lực: 163

Thể chất đặc biệt: Ưu hóa tiềm năng

Cơ thể đang trong quá trình khai phá tiềm năng. Các chỉ số, thuộc tính cơ thể đều vượt trội so với nhân loại bình thường.

Kỹ năng: Không

Bản đồ đã thông qua: Không

Tổng điểm hiện có: Không điểm tích lũy

Do là được hồi sinh nên bảng thông tin có nhân của Nam tồn tại vô số mục bị bỏ trống. Bản đồ chưa thông qua, kỹ năng không có, điểm giả gì cũng không, thẳng này bây giờ ngoài cái xác của nó ra thì hoàn toàn vô sản.

Nhìn bảng thống kê của thẳng đệ một lúc, Minh quay ra hỏi:

- Nam này, giờ nhìn vào đây anh mới nhớ, kỹ năng “Quà tân thủ” của chú đâu?
- Có cả “Quà tân thủ” nữa ă...? – Nam ngờ ngác hỏi.
- Ồ. Thế bọn anh quên chưa nói với chú à?
- Vâng, em nhớ là có nghe thấy cái gì tương tự như thế bao giờ đâu?
- Thế thì lạ nhì, mà đánh nhau ác như thế thì “Quà tân thủ” cũng phải tự kích hoạt lên rồi chứ...? – Hoi nhíu mày, thẳng Minh làm ra vẻ suy ngẫm.
- Kích thế bất nào được... - Giọng thẳng Thi vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Minh – Mày không nhớ lúc phát quà, cái thẳng ngu này vẫn còn há mồm ra ngủ à?
- Ồ nhì, tao quên – Minh gật đầu với thẳng bạn, rồi nó quay ra vỗ vai thẳng đàn em, đưa ánh mắt buồn rầu với nụ cười an ủi – Chú có nhận quà éo đâu mà đòi kích hoạt...

Nghe hai đại ca nói mà Nam chết lặng cả người, chỉ vì ngủ quên mà hấn bỏ lỡ mất cơ hội nhận được khả năng kì diệu, nước mắt trên má chưa khô, bây giờ lại tràn ra thêm lần nữa. Tay phải của Nam vẫn còn đau lắm, nhưng không hiểu sao, hấn thấy trong lòng còn đau hơn rất nhiều, đau không chịu được, phải bật ra thành tiếng:

- Sao hai anh không gọi em? Việc quan trọng thế mà...! Đề...! Đề...
- Anh tưởng chú thích thế...

Nháo sự một hồi, tụi nó vẫn phải trở về với chủ đề chính.

- Được rồi, không phải xoắn... - Chút nhạc đệm đi qua, thẳng Minh lại nói tiếp – Cánh tay {Mắt Bão} của chú bọn anh có biết. Thực ra thì hầu hết vũ khí của Ma Bình các chú đều đến từ phòng phát triển dự án “Yêu Khỉ” mà bọn anh có làm phụ tá trong đó một thời gian – Hoi ngừng lại một chút, đổi tay nó lướt nhanh trên không khí, thực hiện thao tác trên màn hình hoá đồi lớn của mình – Để xem nào. Đối với {Hắc Sắc Vũ Trang}, lũ xe tank hình người các chú thì cứ chọn lấy cái kỹ năng nào đó trâu chó một tí là hợp hết...

Dự án “Ma Bình” của lực lượng ngầm Việt Nam, với mục đích tạo ra lực lượng quân sự có thể sánh ngang với Võ giả hoặc Thuật sĩ. Bằng việc ứng dụng công nghệ sinh học, trực tiếp cấy ghép vũ khí lên cơ thể con người, sau vô số nỗ lực của đội ngũ nghiên cứu và sự duy trì của một nguồn tài chính khổng lồ, cuối cùng thành công tạo ra sức chiến đấu với biên chế hai tiểu đoàn đặc công cơ giới. Không phải toàn bộ đều là “Ma Bình” nhưng lực lượng chiến đấu chính hầu hết đều là những kẻ đã thành công cấy ghép.

Nếu “Dấu Chân U Linh” chuyên về các hoạt động bí mật, ám sát, điều tra, đúng với tiêu chí “Đến không ai biết, đi chẳng ai hay” thì “Hắc Sắc Vũ Trang” lại hoàn toàn ngược lại. Tiểu đoàn này chuyên thực hiện các chiến dịch tấn công đột kích hay là phòng thủ cứ điểm, bảo vệ yếu nhân, là cứng đối cứng, là chính diện va chạm. Vậy nên, “Hắc Sắc Vũ Trang” được trang bị một trăm phần trăm theo tiêu chuẩn của bộ binh thiết giáp, một đội quân cơ giới hóa toàn diện với sức chiến đấu không thua gì một đơn vị xe tank có cùng biên chế. Tất nhiên, chi phí đầu tư và duy trì cũng tốn kém y như vậy.

- Đây rồi! Kỹ năng [Mặt Thốt]: Biến da mặt mình dày như thốt, hình thành một lớp bảo vệ khiến cho “Đao thương bất nhập”, đạn bắn không vào. Bổ sung thêm “Kháng hiệu ứng”, giảm từ 70% đến 100% các hiệu ứng bất lợi lên cơ thể như: Nhục, ngại, xấu hổ... v... v... – Đọc sơ qua phần thông tin kỹ năng, Minh quay đầu ra, nhìn về phía Nam, vừa xoa cằm, vừa gật đầu như đồng tình, như khẳng định – Anh thấy cái này là hợp với đáng chú luôn rồi. Kết con này nhá, anh đổi cho...?

- Hay là con này đi... - Thẳng Thi cũng tham gia – Kỹ năng [Chày Cối]: Càng đánh càng trâu, trong thời gian chiến đấu chỉ cần không bị giết là các chỉ số liên tục được cộng lên, đặc biệt là khả năng phòng thủ. Sát thương không có mấy, quan trọng là khiến cho team bạn ức chế chơi. Bổ sung hiệu ứng phản lại 100% các đòn tấn công mang sát thương nhân phẩm như: Lãng mạp, vu oan... v... v...

- Sao? Vẫn chưa ưng à? Hay là cái này nhá, kỹ năng [Bao Cát], biến thân thành bao cát cho bạn đắm mỗi tay chơi. Mỗi tội là biến thành bao cát rồi thì

chú cũng chẳng làm được gì luôn.

Càng nghe, sắc mặt của Nam càng kém. Không biết hai đại ca đang đùa hay thật thế nhưng, nếu hấn mà đồng ý đổi lấy bất cứ một thứ gì trong cái đồng vừa được gọi tên ra kia thì... Thực sự, hấn không thể tưởng tượng được ra cái viễn cảnh đen tối của mình nó như thế nào. Không dám để cho hai vị đại ca của mình tiếp tục, đến lúc hứng lên mấy ông lại đòi ra thật thì khô, Nam vội vàng lên tiếng:

- Đại ca... Đại ca... Không cần phải cầu kì thế đâu ạ! Hai anh kiểm lại cho em bộ “Quân trang cơ giới” như cái mà bọn em vẫn đang dùng là được mà...

Đang vui thì lại bị thẳng đàn em nhảy vào trong miệng, hai thẳng cùng quay ra nhìn nó, nhủ mày nghi hoặc hỏi:

– Có thật là chú chỉ lấy bộ “Quân trang cơ giới” thôi à? – Thăng Minh hỏi.

- Vâng.

- Thế thực sự là chú không ưng bất kì món nào mà bọn anh vừa gợi ý à? Toàn hàng tuyển thôi đấy... - Thăng Thi còn cố chèo kéo.

- Dạ. Thực lòng thì cũng thích, nhưng em nghĩ là quen dùng thì vẫn hơn.

- Ủ. Thế được. Không có gì bằng quen tay – Thăng Minh gật đầu đồng ý – Nếu là quân trang cơ giới thì không phải hoán đổi trực tiếp đâu, chiều đổi lấy chút linh kiện quan trọng thôi rồi bọn anh lắp cho, vừa đỡ tốn tiền, lại khớp luôn với cơ thể chú.

Thăng Thi cũng không phản đối vì nếu xét cho cùng thì ở cấp độ chiến đấu như bọn nó, bộ “Quân trang cơ giới” cũng là một đạo cụ khá tốt rồi.

Bản thân Nam chỉ xin có một bộ quân trang mà thôi, thế nhưng đã tốn công trang bị rồi thì làm luôn cho trót, hai thẳng tự quyết định thêm vài món nữa cho nó. Thế là ngoài bộ đồ được hứa sau ra, Nam còn ôm thêm một đồng vũ khí linh tinh nữa, toàn bộ đều là đồ chuyên dụng cho lính đặc công cả:

Một bộ bốn con dao găm mang mã số {Dagger.K.Nano-107A}, mỗi con dài 19cm, chiều dài lưỡi 9cm và bề rộng lưỡi 3cm. Lưỡi dao đa lớp với các độ cứng giảm dần từ trung tâm ra đến bên ngoài, như vậy khi sử dụng, lớp kim loại có độ cứng thấp bên ngoài bao giờ cũng mòn trước, lớp có độ cứng cao mòn sau và tạo ra độ sắc bén tự nhiên cho lưỡi dao. Cấu tạo phân tử có tính chất [Chấn động], luôn duy trì một sự rung động vô cùng nhẹ gia tăng khả năng đâm xuyên, cắt gọt. 120 điểm tích lũy cho một bộ, đi kèm theo cả bộ bao da và đai buộc tương ứng. Bộ dao được Nam thắt hai con vào hai bên bắp đùi, một con bên hông phải và một con trước ngực để chìa cán về phía bên trái, đảm bảo có thể dễ dàng sử dụng trong bất kì trường hợp nào có thể xảy ra.

Một cuộn dây thép có tên gọi {Seta di ragno} cung cấp 50m dây thép vô cùng mảnh. Sợi dây thép cực kì dẻo dai, mảnh như tơ và vô cùng sắc bén. Nếu kéo ra mà không để ý kĩ, nó sẽ lập tức lẩn vào trong không khí. Cầm trên tay, chỉ cần hơi dùng sức, khẽ ấn hoặc miết qua một chút là nó sẽ lập tức cắt vỡ da thịt. Cuộn dây vuông như bao thuốc lá, phía bên góc có một lỗ nhỏ để thò đầu dây ra ngoài và một nút bấm cắt đứt dây. 105 điểm tích lũy cho một thứ đạo cụ giăng bẫy tuyệt vời.

Đối với Nam, như vậy là đã xong, đợi đến khi có bộ “Quân trang cơ giới” nữa thì đủ cả. Với khả năng tiềm hành và ẩn nấp của đặc công, năng lực cận chiến không đến nỗi nào và thêm cả một đồng vũ khí hạng nặng, Nam đang bước lên con đường trở thành một trái bom tự hành vĩ đại. Một trái bom biết tự chọn mục tiêu quan trọng nhất, biết bí mật tiếp cận hoặc vùi mình phục kích, đợi đến khi bất được thời cơ thích hợp, nó mới bùng phát ra công kích mang tính đại phá hoại đối với mọi thứ quanh mình. Không chỉ có thế, trái bom này lại còn có thể thủ tiêu vật cản, lại biết giăng bẫy đoạn hậu và biết rút lui khi cần thiết. Quan trọng nhất, nó còn có thể liên tục nâng cấp uy lực và tái sử dụng lại vô số lần.

Đây chính là sự ra đời của Nam điên, một chiến binh trầm lặng mà đầy công khai, hứa hẹn sẽ mang lại sự ức chế vô cùng tận đến cho kẻ thù.

----- KDL-----

Kho Dữ Liệu.

Có thể gặp lại được người quen ở nơi đây không biết là nên vui hay buồn. Có mỗi thẳng đàn em quý hóa, lại có thể coi như là chiến hữu cũ đã từng cùng nhau kề vai sát cánh một thời, đối với Nam điên, hai thẳng không tiếc. Minh và Thi vốn còn định đắp thêm một đồng đạo cụ nữa lên người thẳng đàn em, thế nhưng Nam lại nhất quyết không chịu nhận thêm nữa.

Nam biết, bản thân hấn vốn đã hi sinh, được hai đại ca sử dụng số lớn điểm tích lũy quý giá cứu về. Lại theo như hấn dò hỏi được từ những người xung quanh, bản đồ này thu hoạch có vẻ không được khả quan cho lắm. Nam cũng biết, hai vị đại ca của mình nhìn qua thì có vẻ đều đặn và vô tâm thế thôi chứ thực ra, họ là những người sống tình nghĩa nhất mà hấn từng biết đến. Nếu cứ để kệ theo ý của hai anh ấy, cái kiểu hào sảng không thêm quan tâm đến hậu quả thì khi vui lên, có thể một điểm để lại cường hóa cho bản thân mình cũng không.

Nam là đàn em. Đã từng có một thời, hấn sống trong niềm tin và sự ngưỡng mộ đối với hai thẳng. Có lẽ, bây giờ vẫn vậy.

...

Hai thẳng có lòng, thế nhưng tình cảm thì thẳng Nam nhận còn vật chất thì nhất định không. Hai thẳng có cố kì kèo, dụ dỗ thêm vài lần nữa, nhưng thấy thẳng đàn em cương quyết quá nên cũng đành thôi. Mặc dù vẫn còn chưa hài lòng lắm nhưng suy đi thì cũng phải tính lại, tổng chiến lược của Nam điên bây giờ cũng không thể coi là yếu được nữa rồi. Một bộ “Quân Trang Cơ Giới” hoàn chỉnh sẽ biến nó thành một cỗ xe tăng hình người, tiện đây hai thẳng cũng giải quyết luôn cả đồng hàng tồn và sản phẩm thử nghiệm còn chất đầy trong xưởng chế tạo nữa.

Sau Nam điện, tất nhiên là đến lượt Văn.

Không vòng vo, vừa mở miệng ra là thằng nhóc này trực tiếp yêu cầu 2000 điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 4 sao. Cũng dứt khoát y như vậy, thằng Minh lập tức hí mắt trả lời ngay:

- Ồ...! Nhưng mà đéo...

- Tại sao? – Văn đổi giọng, vẻ mặt đã có chút sa sầm xuống và ánh mắt thì trở nên sắc bén mà liếc ngược lên trên.

- Chà tại sao cả... Vì anh mày thích, thế thôi... - Thằng Minh tiếp tục đáp trả bằng một cái giọng điệu vô cùng dễ ghét. Trong lúc nói, nó khề cúi người, môi dưới trề ra, ánh mắt đánh về hướng khác và cái cổ thì hơi dưới về phía Văn, lắc lắc. Hành vi cùng với ngôn ngữ của nó bây giờ treu người vô cùng vạ:

- Đốp! – Cả một cái bánh kem đã ốp thẳng vào đầu thằng Minh khốn nạn, cái bánh kem mà Văn vẫn chậm rãi nhâm nhi từ nãy đến giờ.

Có khả năng tính toán như một chiếc siêu máy tính nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc Văn cũng có thể vô tâm như một chiếc máy vi tính thực sự. Nó là “Con người”. Mà “Con người” thì sẽ có lúc phải tức giận, và khi cảm xúc vượt quá giới hạn thì nó tất nhiên phải phát tiết ra ngoài, thế thôi. Suy cho cùng, nếu tính về tuổi tác thì Văn vẫn chỉ là một thằng nhóc con chưa lớn.

- Ồ... - Thoáng sững sốt khi bị đập cả cái bánh vào mặt, nhưng chỉ một khắc ngay sau đó, Minh đã nhoen miệng cười. Lè lưỡi ra liếm lấy chút bánh dính gần miệng, trong tay nó đã có ngay hai cái bánh ngọt tương tự như cái của Văn vừa rồi và với một tác phong vô cùng dứt khoát, nó vung cánh tay phải, ốp thẳng một cái bánh ngọt vào mặt thằng nhóc. Không dừng lại ở đó, nó lập tức xoay người, tay trái vung lên và cái bánh ngọt còn lại đã dính trên đầu thằng bạn thân thiết nhất.

Sự việc xảy đến quá bất ngờ và với cự li cực gần, Thi chỉ biết giương đầu ra chịu trận. Đưa tay lên chạm khề vào quả đầu mà nó vẫn cho là bông bênh lăng tũ nhưng bây giờ dính bết một tầng bánh kem và bơ lạc, nó cảm thấy mình như phải chịu một nỗi buồn lớn lao. Phải mất đến gần hai giây, Thi mới điều chỉnh được tâm trạng của mình khiến cho nó cũng phải tự trấn phục bản thân mang một tâm hồn mong manh nhạy cảm.

Khuôn mặt mang vẻ tủi thân, thế nhưng động tác của thằng Thi chẳng chậm chút nào, vô số cái bánh kem xuất hiện quanh người và hai cánh tay vung lên. Sau đó, là sự trả thù điên cuồng của “Cung bọ ngựa”.

Thằng Thi tham chiến, thằng Minh cũng không dừng lại, thế là giống như chiến tranh vậy, khi hai nước lớn đánh nhau sẽ lôi kéo theo vô số nước nhỏ vào cùng. Đạn lạc bay khắp nơi, càng ngày càng có nhiều đứa dính đạn oan và bị cuốn vào trong cuộc chiến. Khắp nơi trên mặt đất đều liên tục có người ngã xuống, cũng lại liên tục có người lồm ngồm bò lên, tiếng la hét hốt hoảng, tiếng cười đùa hoan hô cũng vang lên không ngớt.

----- KDL-----

Nháo sự đủ lâu, cuối cùng cũng phải đến Thủy đứng ra dẹp loạn. Để lại một bãi chiến trường ngổn ngang vị ngọt, cả lũ trở về quay quần bên đồng bạn của mình. Vẫn là tụ lại thành một vòng tròn như lúc trước nhưng bây giờ, đứa thì ngồi, đứa thì nằm, đứa thì lại ngả ngón linh tinh, trong tác phong ít đi một phần nghiêm túc nhưng lại nhiều thêm vài phần thân thiết và thoải mái nhẹ nhàng.

Có thể nói, sau trận chiến nhỏ này, ai cũng là người chiến thắng và tất nhiên, Văn cũng đã có được những thứ mình cần.

Hai ngàn điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 4 sao là một khoản không hề nhỏ. Với tám huy chương kia, Văn có thể chọn được một mục hoán đổi cấp FF, thậm chí là một vài mục cấp E cũng được. Ở đẳng cấp đó là đã được đánh giá vào tầm trung của hệ thống hoán đổi rồi. Nên nhớ là hầu hết những kĩ năng cũng như vật phẩm của những đứa đang ngồi nơi đây cũng không có đạt đến đẳng cấp đó.

Đứng trước vô vàn sự lựa chọn có thể, như đã có sự quyết định từ rất lâu rồi, Văn thao tác vào một ô hoán đổi một cách vô cùng nhanh chóng. Những đứa khác còn chưa kịp nhìn thấy gì thì Văn đã ra lệnh xác nhận xong.

-Xoẹt...

Từ giữa hư không, một tia điện tím đột ngột xuất hiện ngay trước người thằng Văn. Ngay sau đó là tia thứ hai, thứ ba, thứ tư... Những tia điện không tán đi, cũng chẳng lan ra linh tinh mà như bị một thứ gì đó giữ lại, quần quýt vào với nhau trong một khoảng không gian chật hẹp. Ánh điện nhuộm tím cả một vùng Đại Sân và ở giữa nơi những tia ánh sáng giao nhau đó lơ lửng hiện lên một hình đồ án sao sáu cánh.

Không đứa nào kịp nhìn được ô hoán đổi của Văn là cái gì, thế nhưng chắc là không quá tầm thường đâu vì khung cảnh hiện tại đã vô cùng hoành tráng. Đồ án sao sáu cánh sau khi hiện rõ phải cao hơn ba mét, những kí tự hiện lên theo từng đường nét và xen vào giữa đó là những mảng họa tiết giống như chữ tượng hình được khắc trong Kim Tự Tháp. Toàn bộ đồ án được hình vẽ một bộ hài cốt của một giống loài thân dài nào đấy cuộn tròn ôm lại. Những tia điện vẫn quần quýt và trung quanh người của Văn, từng mảng không gian bị đông cứng lại như mặt thủy tinh làm cho ánh sáng đi qua bị khúc xạ, phản chiếu linh tinh cả.

Tràng diện càng ngày càng lớn, cho đến tận khi bọn thằng Thi sắp sửa phải lùi lại vì những mảng không gian đông cứng lan đến gần thì đột nhiên:

- Crắc...- Âm thanh như có thứ gì đó đang rạn vỡ và... Không để cho cả lũ phải mất công tìm kiếm, toàn bộ các mảng không gian đông cứng quanh người Văn đồng thời vụn vỡ. Thậm chí, ngay cả đồ án sao sáu cánh cũng chung số phận, kéo theo đó là sự biến mất của ánh điện tím.

Khung cảnh rực rỡ đột ngột tan biến, kích thích lên thị giác vô cùng. Những mảnh vỡ như thủy tinh nhanh chóng tan biến, để lại một khoảng không gian trống vắng với một bóng người cô độc. So với lúc bắt đầu, vị trí, tư thế và cả vẻ mặt của Văn chẳng có gì thay đổi nhiều, có chăng cũng chỉ là trong bàn tay phải đang giờ lên trước ngực của nó có thêm một quyển sách dày.

Không có chút ý định giấu diếm nào, bảng thông tin được Văn trực tiếp bật lên và những dòng thông số đầu tiên của vật phẩm hoá đổi đập vào mắt cả bọn.

{ } Vật phẩm: Vong Linh Thánh Kinh [Tàn bản] – Phần thứ nhất

Phân loại: Vật phẩm ma pháp cấp “Sử thi”

Tình trạng: Phong ấn, khuyết thiếu

Đánh giá: Cấp...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 12: Vong Linh Thánh Kinh

Trong tay Văn là một cuốn sách với màu đen tuyền chủ đạo. Cuốn sách không lớn, gần bằng khổ A5 nhưng rất dày. Giống một sản phẩm cơ khí hơn là vật phẩm ma pháp. Nếu để ý kĩ thì có thể thấy, trên bìa sách đen còn in thêm vô số đường thẳng mờ trắng vạch ra những mảng hình khối rõ ràng. Điều này khiến cho bìa sách nhìn như thể không phải là một tấm duy nhất mà được ghép bởi vô số những mảnh con. Một mặt bên có lẽ là bìa trước của cuốn sách, có hoa văn hình đầu lâu lồng trong một đồ án hình tròn được in nổi màu bạc trắng. Kèm theo một hàng kí tự lớn ở bên trên như thể tiêu đề. Mặt bìa còn lại, không có bất kì kí tự hay họa tiết nào đáng kể nhưng lại nổi lên ba ống dung dịch màu xanh lam nhạt, dài cỡ mười phân và to như ngón tay cái. Cả ba đều được ghép vào một cơ cấu giá đỡ bằng kim loại gắn trực tiếp vào bìa sách. Một vài đường dây dẫn nhỏ mọc lên bốn xung quanh, kết nối lần lượt vào hai đầu của mỗi ống.

Tạo hình vô cùng sáng tạo, nên bọn nó lại tiếp tục ngó xuống cái thông tin vật phẩm.

...

Là một phần của đạo cụ ma pháp cấp “Nghịch thiên”. {Vong Linh Thánh Kinh} cung cấp một hệ thống ma pháp và mô hình ma lực tương ứng.

{Vong Linh Thánh Kinh} có nội dung gồm hai phần chính:

- Các phép cơ bản: Cung cấp một số phép thuật cơ bản của hầu hết các hệ ma pháp đã biết.
- Phép thuật nâng cao: Cung cấp những phép cấp cao, từ trung giai ma pháp đến thần cấp ma pháp trong đó có cả {Cấm chú} của nhất hệ Vong Linh.

Với giao thức hỗ trợ tối đa cho người sử dụng, mỗi tờ của vật phẩm đều biểu diễn một ma pháp riêng biệt trong đó bao gồm: mô tả về ma pháp, các yêu cầu thi triển cần và đủ kèm theo một mô hình ma lực tương ứng.

Mô hình ma lực sẵn có, giúp cho người sử dụng có thể thực hiện ma pháp mà không cần tụng niệm chú ngữ, cũng không yêu cầu về kiến thức chuyên môn. Chỉ yêu cầu khả năng thao túng tinh thần, sử dụng tinh thần để dẫn dắt ma lực chảy theo mô hình ma lực, phép thuật sẽ tự hình thành.

Người sử dụng có thể kích hoạt vật phẩm bằng ma lực trích xuất trực tiếp từ bản thân hoặc sử dụng ma lực đến từ các {Ổng ma lực} được trang bị kèm theo hệ thống trích xuất tự động sẵn có của vật phẩm. Các {Ổng ma lực} hoàn toàn có thể thay thế bằng các sản phẩm tương đương.

Điều kiện hoá đổi: 1800 điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 4 sao.

Ghi chú: Sau khi hoá đổi, vật phẩm sẽ ở trong trạng thái “Phong ấn”. Toàn bộ các trang của vật phẩm đều bị đóng lại cho đến khi được kích hoạt.

Các trang có thể được kích hoạt bằng cách trực tiếp hoá đổi từ điểm tích lũy và huy chương, hoặc được kích hoạt bằng các phương pháp đặc biệt khác.

Đối với {Vong Linh Thánh Kinh [Tàn bản] phần thứ nhất}, sau khi hoá đổi được miễn phí mở ra 3 (ba) trang bất kì trong 15 (mười lăm) trang đầu tiên của vật phẩm.

Nếu sưu tập đủ tất cả các mảnh của vật phẩm, người sở hữu sẽ có cơ hội ghép thành {Vong Linh Thánh Kinh} bản hoàn chỉnh.

Một đạo cụ thuộc dạng “Sách phép”. Dạng đạo cụ này chuyên về hỗ trợ tốc độ thi triển ma pháp. Bình thường, một cuốn sách phép là hoàn toàn trắng, các ma pháp sư sau khi tìm hiểu thấu triệt một loại phép thuật thì sẽ viết phép thuật đó lên đấy. Về sau, khi thi triển ma pháp thì chỉ cần mở ra trang tương

ứng, tốc độ sẽ nhanh hơn so với những kẻ sử dụng loại đạo cụ khác rất nhiều. Thậm chí, một số ma pháp sư đã lĩnh ngộ phép thuật đó đến mức, khi chế tạo sách phép còn có thể thêm vào hiệu ứng tăng phúc cho phép thuật.

Lợi là vậy, nhưng hạn chế cũng rõ ràng. Để chế tạo thành công sách phép, yêu cầu một khối lượng kiến thức khổng lồ, sự nghiên cứu đến thấu triệt về phép thuật định viết lên. Cùng với đó là thủ pháp chế tạo rắc rối mà tỉ mỉ, đối với một người mới vào nghề, hoặc khi thử viết một ma pháp mới, tỉ lệ thất bại thực sự là tương đối lớn.

Sách phép, lại có thêm một đặc tính không thể chuyển giao. Lấy tinh thần lực làm phương thức sử dụng, mà tinh thần lực mỗi người lại có những đặc điểm khác nhau. Vậy nên, bất kì một cuốn sách phép nào cũng chỉ để cho người chế tạo nó sử dụng mà thôi. Nhìn qua thì tương đối hay khi không bao giờ sợ bị mất cắp hay bị đối thủ đoạt vũ khí, thế nhưng cũng chính vì điều đó mà khiến cho nó mất đi tính thương mại. Không có tính thương mại cũng đồng nghĩa là không có “Cung và cầu”, không có các tác nhân thúc đẩy sự cải tiến trong sản xuất và chất lượng.

Một cuốn sách phép, nếu là loại bình thường thì dù đẳng cấp có cao đến đâu cũng vậy, phép thuật phải yêu cầu người sử dụng tự tay viết vào. Đó là “Những loại bình thường”, còn loại không bình thường như cuốn của Văn thì hơi khác chút.

Được biết đến như một mảnh của Vong Linh Thánh Kinh, do một cơ chế tự bảo tồn nào đó, mảnh nhỏ này cũng tự định dạng mình thành một cuốn sách nguyên vẹn với nội dung là những gì còn sót lại. Đã từng là một phần của đạo cụ cấp “Nghịch thiên”, tương đương với cấp S trở lên theo đánh giá của hệ thống hoán đổi, cuốn sách này không phải viết thêm bất kì thứ gì lên đó nữa, vì bản thân nó đã có sẵn vô số phép thuật rồi. Để trở thành một sản phẩm thương mại, dấu ấn tinh thần đã bị hệ thống tẩy hết đi để sẵn sàng tiếp nhận một chủ nhân mới. Sử dụng cuốn sách này, không có kiến thức ma pháp cũng không sao, thậm chí cơ thể không mang ma lực cũng được vì đã có cả một cơ cấu cung cấp năng lượng được tích hợp sẵn.

Thứ cung cấp năng lượng cho cuốn sách này được hệ thống gọi là {Ổng Ma Lực}, một dạng năng lượng đặc biệt của Kho Dữ Liệu. Ba {Ổng Ma Lực} đã được trang bị sẵn đằng bìa sau của sách là loại cấp 1 chia theo thang 15 cấp, là loại rẻ mạt nhất có thể tìm thấy trong hệ thống hoán đổi. Mỗi ổng chỉ chứa 50 đơn vị ma lực, gọi tắt là “MP”. Hiện tại bọn nó chỉ biết có thể, còn cái “50MP” nó thực sự to như thế nào, thì triển được bao nhiêu phép thì phải để sau, khi đã có phép thuật cái đã.

Không phải tự tay viết ma pháp lên, thế nhưng cũng chẳng có gì là miễn phí cả. Vật phẩm vừa mới hoán đổi liền ở trong trạng thái phong ấn, toàn bộ các trang đều bị đóng lại không cách nào mở được ra, cho đến khi được kích hoạt bằng điểm tích lũy hoặc một phương pháp đặc thù nào đó.

Đúng là có chút thuận tiện thật nhưng nếu cẩn thận tính ra, chi phí sẽ cao chẳng thua gì các phương pháp thông thường khác. Mà cuốn sách phép này không cho viết tiếp lên, vậy là khả năng tự phát triển cũng bị giới hạn, toàn bộ đều phải hoán đổi nên càng ngày chi phí sẽ càng bị đội lên cao.

Với cái tình hình kinh tế eo hẹp như hiện nay, dễ phải đến sạt nghiệp với thằng Văn này mất. Nên nhớ là cựu binh chưa hoán đổi được cái gì đâu đấy. May mà món này còn có thêm khuyến mại. Miễn phí ba trang bất kì từ 1 (một) đến 15 (mười lăm), dù biết chắc là thế nào cũng chỉ toàn những phép cấp thấp nhất thôi nhưng có còn hơn không. Các trang chưa được mở ra có nội dung hoàn toàn chưa biết. Trò gì có tính may rủi một chút đều kích thích được người xem. Văn bắt đầu mở ra trong sự háo hức chờ mong của lũ còn lại.

Bàn tay nhỏ mở ra phép đầu tiên, có lẽ là tâm trang thứ năm nay thứ sáu gì đó. Một lần mở ra tất nhiên là được hai trang, thế nhưng trang phía bên trái hoàn toàn là giấy trắng và chỉ có duy nhất trang giấy phía bên phải là có nội dung.

Bắt mắt nhất là một đồ án phức tạp nằm ngay chính giữa và chiếm gần hết diện tích của trang giấy, bốn xung quanh là từng hàng văn tự kì lạ. Dù Văn hoàn toàn không nhận được ra nhưng ý nghĩa của những văn tự đó cũng được truyền trực tiếp vào trong não:

{5}

Vong Linh ma pháp

Phép: Suru Hồn

Cấp: I/A

Loại: Kích hoạt - 70MP/lần

Tiến hành nghi thức {Suru Hồn} có tỉ lệ nhất định (5%) tự lại hồn phách của một sinh mạng thể vừa chết đi (3 đến 10 ngày tùy điều kiện môi trường). Hồn phách được tự lại với một mức độ ngẫu nhiên cả về kí ức, ý thức lẫn bản năng.

Khi thực hiện suru hồn thành công, hồn phách thu được sẽ tạm thời giữ lại tại {Tiểu An Hồn Trộn} đi kèm (Có thể rút ra phục vụ cho các mục đích khác). Khi có hồn phách lưu lại yêu cầu phải có năng lượng liên tục duy trì (10MP/h)

Ghi chú: Ma pháp có thể thăng cấp.

Tiếp tục với tờ thứ hai, Văn giở ngược lại một trang về phía trước:

{4}

Vong Linh ma pháp

Phép: Vong Linh Ấn

Cấp: I/G

Loại: “Bật – Tắt” – 1mp/10s

Trong vòng bán kính 20m, cứ mỗi 5 giây ma pháp lại tự động khắc một {Vong Linh Ấn} lên một xác chết bất kì. Tùy vào các điều kiện ngẫu nhiên của môi trường cũng như bản thân xác chết mà có xác suất biến đổi dần thành vong linh sinh vật.

Vong linh sinh vật có khắc {Vong Linh Ấn} sẽ bị thao túng hoàn toàn bởi người sở hữu bản {Vong Linh Thánh Kinh} tương ứng.

Ghi chú: Ma pháp có thể thăng cấp.

Vong linh sinh vật được tạo ra bởi {Vong Linh Ấn} hoàn toàn có thể tiếp tục tự do phát triển.

Đã qua hai phép, đều là vong linh ma pháp. Nghe qua cái tên thì có vẻ hoành tráng vãi ra nhưng xét kĩ lại thì thấy tính thực dụng chẳng có được bao nhiêu, nhất là trong những trận chiến với nhịp độ cao của Kho Dữ Liệu.

Phép {Chiêu Hồn} chỉ có tác dụng là tụ tập và tạm thời lưu giữ hồn phách lại thôi, sau đó thì không gì cả. Hồn phách bị tụ lại đó sẽ giống như một thứ nguyên liệu vậy, sử dụng thế nào là tùy vào nhiều thứ khác nữa. Với tỉ lệ 5%, tỉ lệ đó là dành cho mỗi hồn phách. Vậy là tỉ lệ thực tế sẽ còn biến đổi tùy theo địa điểm thực hiện phép, nếu làm ở nơi không có sinh mạng nào vừa chết đi thì tỉ lệ sẽ rớt xuống còn 0% và ngược lại, thực hiện ở nơi có càng nhiều sinh mạng vừa chết đi thì tỉ lệ thực tế cũng tăng lên cao tương ứng.

Còn phép {Vong Linh Ấn}, cái này thì đơn giản hơn một chút, chỉ cần liên tục duy trì ma pháp, để cho nó khắc ần ần tràn lan lên tất cả các xác chết, sau đó thì chờ thôi. Do tỉ lệ trở thành vong linh sinh vật của mỗi xác chết khác nhau là ngẫu nhiên, thế nên không biết được. Thành công chuyển hóa con nào thì tốt còn đấy, không thành công cũng không sao vì chẳng mất gì, mà nhờ đâu không may, chuyển hóa được cái xác nào hay hơn một chút, ví như con Tank trong L4D hay cả con Akuma trong D.Gray-Man thì khôn nạn rồi... Dù biết chắc rằng, khả năng của một phép cấp I – cấp thấp nhất chẳng được bao nhiêu và cái tỉ lệ để gặp được những xác chết đặc biệt như thế cũng sẽ không có mấy. Điểm không hay của cái phép này là cần thời gian, không phải là thời gian thi triển, mà là thời gian để cho hiệu quả sinh ra. Việc chuyển hóa từ một xác chết thông thường thành một vong linh sinh vật cần thời gian, mà cái thời gian đó lại không cố định, nó tùy thuộc vào mỗi xác chết khác nhau và nhiều thứ khác nữa. Nếu mà gặp phải chiến trường kiểu di chuyển liên tục như những bản đồ vừa rồi, hay một nhiệm vụ kiểu “Sinh tồn 3 tiếng” thì phép này phế hẳn. Vong Linh Ấn có chuyển hóa thành công thì cũng quá muộn rồi, lũ tụi nó, hoặc là chết sạch, hoặc là đã sớm rồi đi.

Hai phép trước hơi phế, còn cơ hội cuối cùng, Vãn giờ sâu hấn về phía sau và nó được một thứ không phải là vong linh ma pháp nữa:

{12}

Phong ma pháp

Phép: Kích Tốc

Cấp: I/AA

Loại: Kích hoạt – 50mp/lần

Phụ gia phong ma pháp lên một đối tượng được chỉ định khiến cho không khí quanh đối tượng trở nên linh hoạt. Mỗi khi chuyển động, một động lực sẽ được sinh ra để hỗ trợ thêm cho chuyển động của đối tượng, tạo ra hiệu ứng “Tăng tốc độ”.

Thời gian niệm: 2 giây

Phép duy trì trong vòng 5 giây

Ghi chú: Ma pháp có thể thăng cấp.

Cuối cùng cũng có được một thứ ra hồn. Là một phép cơ bản của những hệ ma pháp khác. Là thứ thuộc về hàng thêm vào nhưng với bọn nó hiện nay, không còn nghi ngờ gì, đây chính là thứ có giá trị nhất.

Sau khi Vãn mở ra trang khuyến mại cuối cùng, coi như lượt hoán đổi đã kết thúc. Mọi màn hình ảo giới thiệu về thông tin vật phẩm cũng như các phép thuật được bật lên khắp nơi liên đồng loạt biến mất. Và từ trên cao, thêm một thứ nữa rơi xuống đầu thẳng thóc.

Lại một cuốn sách nữa...

Về ngoài có đôi phần tương tự như với cuốn sách phép đã ở trong tay Vãn, khiến cho bọn nó còn tưởng rằng được khuyến mại thêm phụ bản. Nhưng khi thăng Thi nhanh tay nhặt lên xem kĩ thì mới thấy, cuốn sách này được viết bằng tiếng Việt, thứ văn tự mà đại đa số thành viên trong tiểu đội này đều thông thạo.

Bìa sách y như nhau, nhưng những kí tự lạ đều được thay thế bằng tiếng Việt nên dễ nhìn hần, và bọn nó thấy, bên dưới cái tiêu đề “Vong Linh Thánh Kinh” to bự nằm chính ỳnh giữa bìa trước là một hàng chữ nhỏ: “Bản giới thiệu sản phẩm và hướng dẫn cơ bản cho người mới dùng”...

Á đù!!! Một cuốn Catalogue cho một vật phẩm ma pháp cấp Sử thi.

Sau khi nhận diện được cuốn sách thêm này, cả lũ đều bật ngửa người ra, không thể không trầm trồ thán phục Quản Lý của Kho Dữ Liệu: “Thương mại hóa đến mức độ này thì cũng chịu rồi”.

Ngoại hình giống nhau, nhưng cuốn sách phép thực sự không cho phép mở ra các trang phong ấn, còn cuốn catalogue này thì thoải mái. Bên trong giới thiệu chi tiết về phép thuật của trang tương ứng, về cách sử dụng, thậm chí còn gợi ý cả một số mảnh khóc nhỏ nhỏ nữa. Và tất nhiên, không thể thiếu khoản chi phí phải bỏ ra khi hoán đổi.

Một chút giật mình, cho đến khi thăng Minh nhận xét:

- Nó làm thế này là đúng kiểu rồi đây. Chứ các chú nhìn mà xem, các trang bị phong ấn hoàn toàn không mở được ra, thế thì biết cái bất gì về ma pháp có trong đó mà hoán đổi.

Ngoài giới thiệu về các phép có sẵn ra, cuốn catalogue này còn cho bọn nó biết thêm rất nhiều thông tin khác. Ví như: {Vong Linh Thánh Kinh} hoàn chỉnh bị chia thành bảy phần khác nhau, đối với bản thứ nhất này có tổng cộng sáu mươi bảy trang, nếu tính cả hai trang bìa nữa là sẽ thành “sáu chín”, một con số khá là đẹp đối với một vài thăng. Chứa ba mươi ba phép, trong đó gồm hai mươi một phép thuật cơ bản và mười hai phép thuật nâng cao. Đặc biệt còn chứa hai {Cấm Chú} trong đó có 1 phép là phép cơ bản.

{Cấm Chú}.

Nhắc tới cái tên là đã thấy hay ho rồi. “Cấm Chú” là từ mang ý nghĩa của một thứ sức mạnh lớn lao. Nhưng điều đặc biệt ở đây là, nó hoàn toàn không liên quan đến đẳng cấp của ma pháp. Ma pháp đẳng cấp cao mang sức phá hoại lớn là điều bình thường mà nó rồi, phải là ma pháp đẳng cấp thấp nhưng cũng mang sức phá hoại lớn như thế thì mới đáng nói. Không riêng gì sức phá hoại, mà còn nói chung về hiệu ứng mà ma pháp đó gây ra và cách thức hoạt động của ma pháp đó.

Trong vô số hệ ma pháp, có tồn tại những phép mà khi được thi triển, nó sẽ gây ra một hiệu ứng bùng nổ và thoát khỏi sự khống chế của người thi pháp. Không quan tâm đến đẳng cấp của người thi triển, nó cưỡng ép vắt kiệt ma lực của ma pháp sư mà hình thành. Sau khi ma lực tiêu hao hết, sẽ là tất cả những nguồn năng lượng khác mà nó có thể tìm thấy được. Rồi giống như một phản ứng hạt nhân dây chuyền, nó khuếch đại hiệu ứng của mình lên toàn bộ môi trường xung quanh. Những phép như thế, được gán thêm hai từ “Cấm chú” vào trong tên của mình. Một thứ ma pháp không có đường về, không có ngoại lệ, một khi bị gọi ra thì chính bản thân người thi triển sẽ là thứ bị hủy diệt đầu tiên.

Đa số “Cấm chú” đều từ trung giai ma pháp trở lên, thuộc về lớp “Phép thuật nâng cao”. Vậy mà ở đây, tại cuốn sách phép này lại tồn tại một “Cấm chú” thuộc lớp “Phép thuật cơ bản”. Điều đó có ý nghĩa là chi phí hoán đổi thấp, là yêu cầu kích hoạt dễ dàng và là tiền vốn để liều một trận cuối cùng với kẻ thù không thể thắng. Mọi thứ đều biểu thị sự đáng sợ của kẻ tạo ra cuốn sách này. Bọn nó không thể biết được kẻ đó là ai, nhưng chắc chắn, đó phải là một tồn tại phi thường. Không thể biết được kẻ đó là... À khoan đã, ở một góc nhỏ tại trang cuối cùng của cuốn catalogue, bọn nó tìm được một hàng chữ không bắt mắt:

Vong Linh Thánh Kinh

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 13: Vé Phưu Lưu Khứ Hồi

12 giờ. Com trưa.

Nháo sự quá nhiều, cả một buổi sáng, chính sự chẳng giải quyết được bao nhiêu nhưng mà năng lượng thì đã bị tiêu hao gần hết.

“Có thực mới vực được đạo.”

Bắt đầu từ thăng Minh, đồ ăn được nó đòi ra tóe loe, rải lung tung xuống nền đại sảnh. Hô nhẹ một câu rồi cũng là đứa đầu tiên động đũa.

Thấy có thức ăn, thăng Thi cũng tự nhiên như ruồi mà lập tức xà xuống. Thăng này đũa cũng không thêm động, nó bốc thăng cho nhanh.

Có hai thăng khởi đầu, bọn còn lại lục tục tham gia. Ban đầu còn lung tung lựa chọn trong đồng hồ lớn có sẵn của hai thăng, về sau, khi đã tự nhiên hơn đôi chút rồi thì trực tiếp hoán đổi lấy món mình muốn ăn. Dù sao cũng rẻ mà, một vài điểm tích lũy thì đũa nào chẳng có.

Com phải ăn, nhưng không có nghĩa là bọn nó cũng phải ngừng luôn lại công tác của mình. Vô số màn hình ảo vẫn còn mở ra quanh người bọn nó, mục đích chính chỉ là để nhìn chơi rồi ảo tưởng tí thôi, còn mục đích phụ là tìm kiếm mục cường hóa có thể thích hợp với đồng đội hoặc với chính mình. Dù sao thì nhóm cự binh vẫn chưa hoán đổi được bất cứ thứ gì cho bản thân.

Bản đồ này chiến quả thất thu.

Nếu mà cứ để kệ cho hai thằng tùy tiện hoán đổi như những lần trước thì... cứ phải gọi là “Xã láng dê!”

Về sau có thiếu hụt gì thì...

Bọn nó quan tâm á? Không hề.

May thay, trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, Văn xuất hiện. Lợi dụng tốc độ xử lý cực nhanh của não bộ, chần một ngày liền, nó lướt qua vô vàn mục cường hóa của hệ thống hoán đổi. Không là gì so với cả một Kho Dữ Liệu khổng lồ, nhưng tuyệt đối là nhiều gấp cả chục lần toàn bộ những đũa khác cộng lại. Đồng thời, lại căn cứ vào những điều kiện đã có của tiêu đội, nó đề ra vô vàn khả năng cường hóa có thể, sau đó, chọn lấy một phương án tối ưu.

Cả một buổi sáng, lăn qua lật lại, quăng quật khắp nơi, cuối cùng, dưới sự gợi ý của thằng Văn, bọn nó cũng coi như là gỡ gạc được chút đỉnh khi có thể sử dụng một cái giá nhỏ nhất để đạt được càng nhiều hơn lợi ích. Đồng thời tối ưu hóa toàn bộ những thứ sẵn có của mình. Bằng một nhúm điểm tích lũy, hoàn thành cường hóa cho toàn bộ những đũa được coi là “Tân thủ” của lượt tuyển quân này. Đương nhiên, quá trình ở giữa cũng bị thằng nhóc lấp liếm biến thủ đi một khoản kha khá. Bằng chứng là cả bọn vừa thấy nó lại đổi ra một cái thẻ nhớ sinh học với dung lượng 1,2Petabyte*. Chẳng thêm giấu giếm như công khai sự biến thủ của nó vậy, Văn điềm nhiên nhét cái thẻ to như hai đầu ngón tay nhưng mỏng dính vào trong một khe cắm trên cánh tay trái của nó.

Dù đã tận dụng hết khả năng, thế nhưng sau khi tân thủ cường hóa xong, bọn nó cũng chỉ còn có hơn mười ngàn điểm tích lũy dôi chút. Tổng cộng thì nhiều, nhưng chia đầu người ra thì lại chẳng được đáng bao nhiêu, bọn nó còn có sáu cựu binh và một con dê của thằng Thi hoàn toàn chưa hoán đổi bất cứ thứ gì. Lại còn chưa tính đến khoản chi phí chuẩn bị hành trang cho bản đồ tiếp theo. Chẳng biết được là bọn nó sẽ bị quăng vào đâu, phải sinh tồn trong môi trường ác liệt cỡ nào và phải lưu lại đó bao lâu, thế nên cái gì cũng phải đầy đủ hết. Rồi đến khoản chi phí phải bỏ ra khi lưu lại nơi này. Máy móc thiết bị, địa hình, kiến trúc bị phá hủy nghiêm trọng, cứ để kệ cũng tự phục hồi nhưng muốn nhanh thì phải thêm tí điểm. Phòng tập cá nhân của từng đũa muốn có thêm hiệu ứng môi trường đặc biệt cũng phải thêm tí điểm. Rồi vô vàn những thứ vụn vặt linh tinh nữa cũng cần tiêu tốn điểm, dù không phải nhiều lắm nhưng cũng cần có thêm một khoản phải lưu lại để dự phòng. Lúc trước còn ít người thì không sao, bây giờ bắt đầu đông rồi, cái gì cũng rắc rối hơn và nói chung là bọn nó đang thiếu điểm.

Hoán đổi cường hóa là một việc vô cùng hệ trọng, nó liên quan trực tiếp đến khả năng sống sót của chính bản thân, thậm chí là của cả đồng đội trong bản đồ tiếp theo. Vậy mà lại thiếu điểm. Cường hóa tiếp những kĩ năng sẵn có lên thì hơi đắt đỏ, mà đổi lấy kĩ năng mới thì... Bọn nó là cựu binh rồi, mỗi đũa đều đã mang trong mình vài loại kĩ năng, nếu mà đổi thêm thì... Quy luật mà, “Đa thì không tinh”. Giống như một vị thầy giáo của hai thằng đã từng nói: “Mỗi thứ biết một tí, hỏi qua thì cái gì cũng biết nhưng đến cuối cùng lại thành ra chẳng biết cái gì.”

Với số điểm ít ỏi, đứng trước vô vàn danh mục hoán đổi, bọn nó cảm thấy phân vân. Có đũa đã hướng ánh mắt cầu cứu về phía thằng Văn, thế nhưng...

Như đã đạt được gần hết mục đích của mình, thằng Văn lại khoác lớp vỏ bọc “Tự kỉ” lên người. Cuộn mình trong một chiếc áo choàng, nó chìm sâu người xuống cái ghế tựa lớn tự đổi được bằng tiền biến thủ. Mặc kệ lũ cựu binh, thằng nhóc giấu khuôn mặt vào sau lớp khăn quàng cổ còn cơ thể thì co ro lại như một sinh vật đáng thương cần bảo vệ.

Nhìn thấy cái biểu hiện “Co ro” của Văn, đến hai thằng Minh, Thi còn không nhận được mà cũng phải rung mình một cái. Không biết là thằng nhóc kia còn đang cố ý hay chỉ là hành vi trong vô thức chứ... Con mẹ nó “Đáng thương”! Nhìn thế kia thôi nhưng đừng bao giờ quên, thằng nhóc đó là một “Nhân Thân” và bất kì thằng nào mang danh hiệu “Nhân Thân” đều là một con quái vật, không theo nghĩa này thì nghĩa khác.

Không trong mong được gì vào thằng Văn, bọn cựu binh đành phải tự lo cho nhau mà thôi. Và vẫn theo cách thức truyền thống, cả lũ chia nhau lần tìm vô định trong hệ thống hoán đổi khổng lồ, hi vọng tìm ra một lối thoát nhỏ nhoi trước khi đưa ra quyết định cuối cùng.

Bầu không khí thoáng lắng đọng lại trong một khoảnh khắc vội vàng.

-A...! – Ngồi giữa đám người, Thủy khẽ a lên một tiếng. Hình như đã tìm thấy được thứ gì đó có vẻ hay ho, Thủy bỏ vội trái táo lê đang cắn trên miệng xuống, đồng thời quay ngang đầu sang như muốn gọi tìm người khác – Minh... Minh ơi...!

-Ơi...! Ơi...! – Một khi Thủy đã gọi thì không dám chậm trễ nửa phần, thằng Minh vội ngẩng đầu lên từ trong một cái bát tô lớn, sau đó vận hết mười hai thành công lực để cưỡng chế nuốt cái thứ vẫn còn đang nhòm nhào trong miệng xuống bụng rồi lập tức đáp lời.

-Cậu lại đây xem cái này. – Thủy nói, trong khi đôi tay đang thực hiện thao tác phóng to một ô hoán đổi.

-Đâu? Cái gì...? – Vừa lau mồm vào tay áo, Minh vừa lăn tới. Mới nhìn thì còn cứ tưởng thằng này lười đến mức đứng dậy cũng không muốn, thế nhưng để ý kĩ một chút sẽ thấy, mỗi vòng lăn của nó đều vô cùng sảo diệu. Không lăn thẳng tới nơi mà cơ thể nó vẽ lên một cung tròn duyên dáng trên nền đại sảnh, để rồi đến lúc kết thúc quỹ đạo của mình, nó rất tự nhiên mà gối đầu lên một bên chân của Thủy. Hít một hơi thật sâu, hai mắt nó lim dim, miệng thì tiếp tục câu hỏi còn đang dang dở - Tranh ảnh hay băng đĩa? Bản đẹp hay bản “Cam”?...!?

Khẽ cúi đầu xuống nhìn cái mặt bự của thằng Minh đã thần kì rúc được vào trong lòng mình từ bao giờ, Thủy không chút do dự mà đập thẳng trái táo vào tay xuống.

- Cróp!!!

Những thằng ngu thì thường rất cứng đầu. Bị tác dụng vào một lực va chạm quá lớn, trái táo mong manh tuân thủ đúng theo các định luật của cơ học phá hủy mà vỡ ra tan tành. Còn thằng Minh thì không ai biết, nó chính thức nhận vào bao nhiêu sát thương, mất bao nhiêu máu nhưng chỉ thấy thằng nhóc lap

tức co người, hai tay ôm đầu lẫn lóc.

- Ôi trời ơi...! Vụn nó bắn vào trong mắt rồi...!!! – Miệng liên tục kêu la thảm thiết nhưng khôn nạn thay, nó lẫn lóc kiểu quái gì mà đầu càng ngày càng rúc sâu vào trong lòng Thủy.

Lũ đồng đội lâu nhâu vốn đã để ý đến bên này từ lúc Thủy bắt đầu cất tiếng gọi, để đến cái trảng cảnh như bây giờ thì càng không phải nói. Đặc biệt là thằng Thi, nhìn thấy bạn của mình thảm vậy, nó không đành lòng. Thế là nó dứt khoát đứng lên, tiến thẳng đến chỗ thằng bạn, đơn giản bắt được hai cái cổ chân rồi vận sức lôi ngược ra ngoài.

- Ô...!?! – Đang vui, Minh bỗng nhiên thấy cơ thể mình trôi đi, quay đầu lại thì thấy thằng bạn đang hi hục lôi. Ở người ra một khác, rồi nó mới kịp phản ứng lại:

- Con đi! Mày làm cái gì đấy? – Thằng Minh vừa gất vừa giãy lên đành đạch.

- Làm cái chim! Bỏ đang cứu giúp mày đấy, lại còn ở đấy mà ý kiến! – Thi trề môi ra trả lời thằng bạn, động tác tay vẫn không hề dừng lại.

- Cứu...? Bỏ ra, bỏ khiến mày chặc!?! – Minh tăng thêm chút lực, hi vọng giãy thoát ra khỏi tay thằng bạn.

- Bây giờ mày có thể không thích, nhưng lớn lên mày sẽ phải cảm ơn bố vì điều này... - Thằng Thi, vẫn trề môi ra nói với cái thái độ dạy đời.

Không tài nào thoát được ra khỏi tay thằng bạn, nét mặt Minh bắt đầu sa sầm xuống. Hít sâu một hơi, đôi găng tay Hòa Liên Hoa đã được gọi ra, bọc kín lấy đôi bàn tay đang áp sát xuống nền Đại Sân. Một giây tụ lực và:

- Pằng! – Hai cánh tay đẩy mạnh trong khi eo gấp lại, cả phần thân người trên thằng Minh bật lên trong tiếng nổ của vôi xả nhiệt.

- Nay thì “Cảm ơn” này...! – Cổ chân đang bị thằng Thi giữ, Minh lại gấp người lên một cách mãnh liệt vậy, thế là tất nhiên, hai vầng trán vĩ đại đập vào với nhau – Cộp... - Một chút máu búng ra giữa trung tâm va chạm. Không biết thằng nào thắng, chỉ thấy mỗi đứa ngã ập ngửa người về một bên và nằm im bất động.

----- KDL-----

- Nhìn xem cái này... - Thủy ngồi giữa đám người, tay chỉ vào một ô hoán đổi nói. Bên cạnh cô, hai thằng Minh, Thi ngồi khẹp nép một cách vô cùng quy củ, trên trán mỗi thằng là một cái băng dán hình chữ X to bự còn vẫn còn thấm máu tươi. Tất nhiên, nếu chỉ là hai thằng đánh lộn với nhau thì sẽ chẳng bao giờ trọng thương đến vậy.

Mọi ánh mắt đều dồn về nơi đầu ngón tay hướng đến, Thủy cũng liên đó mà mở ra khung thông tin chi tiết của vật phẩm

{ } Vé phurư lưư khứ hồi

Phân loại: Đạo cụ truyền thuyết loại “Nhiệm màu”

Phân loại: Cấp H

Mô tả: Tắm vé kì diệu để tham gia những chuyến phurư lưư thú vị.

Sau khi kích hoạt tắm vé, người sử dụng sẽ mở ra thông đạo để đến một thế giới khác.

Đích đến là ngẫu nhiên / Đối với Luân Hồi Giả của Kho Dữ Liệu, được phép tuyển chọn một trong những bản đồ mà mình đã thông qua.

Thời gian lưu lại thế giới này tùy thuộc vào cái giá bỏ ra (Giá trị tương đương với 5 điểm tích lũy 1 ngày - Đã được quy định rõ trong bản hợp đồng phurư lưư) chi trả từ trước khi kích hoạt vật phẩm / Đối với Luân Hồi Giả tiến vào bản đồ cụ thể, chi phí ít nhất gấp đôi và tùy thuộc vào mỗi bản đồ khác nhau.

Giờ phurư lưư sẽ được tính từ lúc bắt đầu kích hoạt vật phẩm. Sau khi "Giờ phurư lưư" kết thúc, người dùng sẽ được tự động chuyển về "Điểm đến" trong vòng 2 giây (Trong thời gian này, người dùng vẫn có thể chịu mọi tác động đến từ bên ngoài, cả hiệu ứng tăng phúc lẫn sát thương) / Đối với Luân Hồi Giả, sẽ tồn tại một {Không gian tọa tiêu} làm điểm truyền tống. Luân Hồi Giả tham gia phurư lưư bắt buộc phải quay về, có mặt trong vùng tác dụng của {Không gian tọa tiêu} trước khi kết thúc "Giờ phurư lưư".

Lưu ý: Mọi trường hợp thương tổn và phát sinh ngoài ý muốn trong quá trình phurư lưư đều do người sử dụng tự gánh chịu, bên cung cấp hoàn toàn không liên quan.

Hoàn thiện bản hợp đồng phurư lưư đi kèm theo sản phẩm để được trải nghiệm dịch vụ một cách đầy đủ nhất.

Cám ơn đã sử dụng dịch vụ, chúc quý khách và bạn bè có những chuyến phurư lưư thú vị nhất.

Điều kiện hoán đổi: 1000 điểm tích lũy (các chi phí phụ sẽ phát sinh trong khi hoàn thiện hợp đồng)

Ừ, một tấm vé có thể bay được đến những thế giới khác, ngu người ở đó một thời gian rồi lại bị tổng về điểm xuất phát. Do đích đến là ngẫu nhiên thế nên, nếu may mắn thì có thể đến được chỗ mà nhà nhà vui vẻ, người người yêu nhau. Còn không thì số nhỏ, tới được cái thế giới mà giống như truyền

tiên hiệp Trung Quốc vậy, mấy vị Đại năng lật tay một cái là bài sơn đảo hải, "hự" nhẹ một đòn là thiên kiếp hàng lâm, về phần các bạn dân đen cũng chỉ còn cách là vợ và yêu nhau rồi hẹn thề kiếp nữa. Mà cái "Địch đến ngẫu nhiên" không chỉ là nói về bản thân thế giới đâu, nó còn ám chỉ cả chỗ đặt chân khi vừa tới nơi nữa. Không có tổ chức như hệ thống chính của Kho Dữ Liệu, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn một không gian bất khả xâm phạm làm điểm bắt đầu. Cái tấm vé này chẳng biết là do đơn vị nào sản xuất, có hợp pháp, có tiêu chuẩn, có quy cách chế tạo rõ ràng hay không thế nhưng chất lượng phục vụ thì... Cái từ "Ngẫu nhiên" đúng theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng luôn, lúc xuất hiện, bạn có thể ở bất cứ đâu, ở mặt đất, ở trên trời, ở giữa biển, ở trong phòng ngủ của một bạn nam giấu tên nào đó hay là may mắn hơn, xuất hiện luôn trong dạ dày của một con quái thú.

Đối với Luân Hồi Giả tụi nó, có thể coi là được hệ thống ưu tiên hơn, được phép tuyển chọn một bản đồ đã thông qua mà tiến vào. Thế nhưng, bọn nó vừa mới vật vả đề rồi được khỏi mấy chỗ đó xong, lại tiến vào làm gì? Chịu khổ tiếp à? Hay là đi qua đề gọi lại những kỉ niệm khó quên? Chưa kể đến việc "Giờ phưu lưu" mà bọn nó tiêu phí vẫn bị tính vào trong khoảng thời gian mười ngày nghỉ ngơi. Trong cái suy nghĩ đơn thuần của đại đa số bọn nó, đã chạy bán sống bán chết ra rồi, được vài ngày nghỉ không lo ở nhà mà xả hơi, lại chạy đến nơi nguy hiểm làm cái gì nữa chứ?

Đưa ánh mắt mờ mịt, hai thằng nhìn về phía Thủy.

Không thất vọng mấy khi nhìn thấy cái cảnh này, Thủy vốn cũng chẳng mong được bọn nó hiểu ngay. Hai cái thằng này, ngoài máy móc ra thì những vấn đề khác, chỉ cần hơi rắc rối một chút là không thể tránh khỏi một phen giải thích. Mà cái việc giải thích này Thủy cho là vô cùng quan trọng, nếu không bọn nó sẽ ngay lập tức hiểu lệch sang một nghĩa khác rồi áp dụng lung tung loạn lên cho mà xem.

- Ừm! Thế này nhé. Các cậu nghĩ mà xem, lúc trước chúng ta tham gia bản đồ, ví dụ như Left 4 Dead. Khi đó rất khó khăn... - Thủy bắt đầu giải thích.

- Ồ, lúc đấy nhiều quả gần chết – Thằng Minh gật gù nói để.

- Nói thật là đến bây giờ tau vẫn còn sợ đây này! Lúc mới thấy mấy con zombie lao vào mặt tau tí nữa thì vãi cả ra quần rồi – Thằng Thi thừa nhận.

- Ừm! Lan cũng rất sợ á! Mỗi lần hai anh bỏ Lan xuống, Lan đều sợ hai anh không trở về nữa thôi...! – Ngồi trong lòng thằng Thi gặm bánh mì, bé Lan cũng ló khuôn mặt nhỏ ra nói xen vào.

Chẳng có đứa nào vừa tham gia đã là "Cựu binh" cả, ai cũng phải trải qua giai đoạn "Tân thủ" khó khăn của mình. Dù có là cao thủ võ thuật, là thành phần tri thức tinh anh hay là một bà nội trợ bình thường thì ai cũng như nhau mà thôi. Lúc đó, cái khi mà cả thế giới quan bị lật đổ, những thứ kinh tởm tưởng chừng không thể nào có thật cứ lao ầm ầm vào người, dù có cứng rắn đến đâu thì nhân tính yếu hèn cũng sẽ bị bộc lộ ra một phần nào đó. Có người trực tiếp sụp đổ, càng nhiều hơn là trốn chạy, chối bỏ thực tại, trốn chạy khỏi nỗi sợ hãi của mình. Có số ít người lại lựa chọn phản kháng, cách thức và hiệu quả đều không quan trọng, quan trọng là để họ có một cái cớ để tựa vào, để tiếp tục gầy dựa kéo chút hơi tàn.

- Khi đó rất khó khăn... - Thủy lặp lại một lần, chậm rãi. Hoàn toàn là một câu nói bình thường nhưng lại đánh trúng vào tâm tình của hầu hết những đứa nơi đây, kết hợp với giọng điệu lại ngẫu nhiên mang một điểm của "Nguyên lí chiến ca".

- Thế nhưng! – Thủy chột nhán giọng – Đó là đối với các cậu trước kia, đối với tôi trước kia. Khi đó chúng ta nhỏ bé, chúng ta yếu đuối, chúng ta run sợ trước mọi thứ quanh mình. Còn bây giờ thì sao...? – Khẽ ngừng lại một nhịp, ánh mắt lướt nhanh qua từng khuôn mặt, Thủy tiếp tục:

- Bây giờ chúng ta có kĩ năng! Chúng ta có sức mạnh! Chúng ta có đồng đội...! Minh – Đột ngột quay mặt về phía thằng Minh, Thủy gọi. Rồi không đợi nó trả lời, cô tiếp tục ngay:

- Bây giờ, nếu đối đầu trực diện với một con Tank, cậu nắm chắc mấy phần chiến thắng?

Khẽ nhíu mày một thoáng rồi Minh trả lời ngay – Trong vòng mười chiêu, nếu nó không ngã xuống thì mình sẽ chạy.

- Còn cậu thì sao? – Thủy hướng về phía thằng Thi.

- Không đến bảy chiêu. – Thằng Thi trả lời chắc chắn. Nó có thể cam đoan hạ gục con Tank nhanh hơn thằng Minh, nhưng điều đó hoàn toàn không có nghĩa là nó cũng sẽ mạnh hơn thằng Minh. Chỉ là xét đối thủ nếu là con Tank thì với đặc điểm võ thuật của mình, bọn nó dự đoán đại khái là như thế. Thằng Thi là "Lực", còn thằng Minh là "Xảo" nên để cho chắc chắn thì cần phải vậy.

Không phí công đi chứng thực lời nói của hai thằng, Thủy tiếp tục nhìn về phía bé Lan, miệng khẽ mỉm cười:

- Còn em thì sao, cô bé!?

- Ừm...! – Nhíu mày, mím môi, phải nghĩ một lúc Lan mới ngập ngừng đáp lại – Nếu phục kích bất ngờ, sau đó lại du đấu thì chắc là cũng được đi.

Gật đầu hài lòng với câu trả lời của tụi nó, ánh mắt Thủy đưa ra rộng hơn, bao quát cả đám người:

- Chính là như vậy... Bây giờ, với thực lực như chúng ta, trở lại Left 4 Dead sẽ không quá khó khăn đi, Attack on Titan chắc là cũng không còn phải thật vất vả nữa. Thêm một điều nữa là, nếu sử dụng vé phưu lưu này, sẽ không tồn tại thứ gọi là "Nhiệm vụ chính". Không có nhiệm vụ chính, chúng ta sẽ không bị ràng buộc bởi bất cứ thứ gì. Với quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay, vậy thì khi đó, rong chơi một chút trong bản đồ D.Gray-Man cũng không phải là điều không thể nữa.

Thủy nói đến đây thì đến đứa óc củ đậu nhất cũng bắt đầu hiểu ra vấn đề rồi. Chung quy lại là:

Thứ nhất. Theo sự mạnh lên của cửa tụi nó, tính uy hiếp của các bản đồ đã qua sẽ giảm dần đi, điều này là bọn nó đoán thế.

Thứ hai. Không có nhiệm vụ chính, vậy là bọn nó muốn làm gì thì làm, muốn đi đâu thì đi.

Tính uy hiếp giảm, không giới hạn hành vi, vậy là bằng với đi phạm quai rồi.

.....

Phụ lục:

1,2Petabyte*:

- Petabyte: Đơn vị lưu trữ dữ liệu

1PB (pentabyte) = 1024TB (terabyte)

1TB = 1024GB

1 cái USB 4GB các bạn mua được với giá trên dưới 100 nghìn VNĐ có thể lưu trữ hàng ngàn bài hát hoặc hàng trăm bộ phim chất lượng trung bình.

Vào năm 2006, Google sử dụng không gian ổ cứng đến 2 petabyte.

Nói chung, 1,2Petabyte là một con số vô cùng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 14: Giao Đấu - Quyền Cơ Bản Và Bokator

16 giờ 05 phút. Chiều ngày thứ 2.

Khu Lưu Trữ, phòng cá nhân số 11.

Cả một khoảng không gian rộng lớn mà trống trải vô cùng. Nền đất bằng phẳng đang mọc lùn phún cỏ xanh, nơi đây trông giống như một cánh đồng đang nỗ lực vươn mình hồi sinh sau một mùa đông dài lạnh giá. Không có mặt trời, nhưng khắp nơi đều chan hòa một thứ ánh sáng ảm áp, dịu dàng như đôi bàn tay mẹ. Người mẹ hiền từ với đôi bàn tay ảm áp đó đang nhẹ nhàng vuốt ve lấy từng sinh linh của nó, đôi chút như an ủi, đôi chút như động viên. Một cơn gió nhẹ khẽ lướt qua mặt đất kéo theo một chuỗi rì rào của những ngọn cỏ non nớt đùa lay động. Trong không khí còn vương theo vị ẩm ướt, trong lành.

Giữa trung tâm đồng cỏ, một khung cửa lẻ loi dựng thẳng. Cánh cửa đơn trắng toát với những đường vân ngang dọc như vì mạch, thi thoảng lại có một vài kí tự lạ mắt nổi lên mà đôi chỗ lại xuất hiện hoa văn đồ án tổ hợp thành hình pháp trận. Cánh cửa liên kết với không gian Đại Sảnh.

Cách chỗ cánh cửa không xa đang tụ tập một nhóm người - toàn bộ thành viên của tiểu đội luân hồi 013. Tụ nó chiếm lấy một khoảng đất tương đối lớn, diện tích phải cỡ bằng một sân bóng chuyền. Vài cái thùng gỗ to nhỏ khác nhau nằm rải rác, mơ hồ tạo thành một hình vòng tròn méo mó. Cả đám đứa đứng đứa ngồi, tí tọe lung tung vào mấy cái thùng gỗ, ánh mắt hướng về vị trí trung tâm.

Nam linh hoạt tháo ra bộ dao găm vẫn buộc trên người, sau đó là cởi áo. Phía đối diện cậu, anh chàng tên Du kia cũng đang buộc gọn lại mái tóc dài của mình.

Du có một mái tóc rất dài, trước kia còn có chút xắc xơ, rối loạn nhưng từ khi tiến vào Khu Lưu Trữ, không biết hẳn lén hoán đổi loại dầu gội gì mà bỗng nhiên trở nên thẳng đều, mượt ra phết. Bình thường Du để mặc mái tóc của mình buông xuống khắp nơi, vì thế khuôn mặt của hắn cũng bị che đi gần hết. Hai thằng Minh, Thi đã nhiều lần tự hỏi, không biết khi tầm nhìn bị cản trở thế kia, nó có khó chịu lắm không, nhưng thấy thằng Du vẫn cứ hoạt động bình thường. Chắc là thằng này nó quen mẹ rồi, mà kiểu này trông cũng khá là phong cách.

Không có ai hỏi, Du cũng chẳng nói. Hai lần tham gia chiến đấu, hắn luôn lấy tấn công tầm trung từ khẩu P90 và năng lực nguyên rửa của {Thần Tử} làm chính. Còn cận chiến, thực sự là không mấy khi động đến. Thế nhưng bây giờ, hắn đang thách đấu với "Nam điên", một kẻ mang danh hiệu "Chinh Tướng" của băng Sói Lốc. Bắt đầu được liệt vào hàng ngũ cao thủ của nghệ thuật cận chiến, "Nam điên" là một đối thủ đáng gờm. Và Du, hắn cũng muốn dùng cận chiến để thách thức với lần thử thách này.

Bỏ qua kĩ năng của Kho Dữ Liệu, tháo xuống trang bị chiến trường, Du có cảm giác như mình trở về với ngày xưa, cái thời dọc ngang đường phố. Không cần kiến thức, không quan tâm đến hậu quả, cứ mặc kệ tương lai mà mang một thân xác thịt, cùng với tình nghĩa anh em đốt cháy bầu nhiệt huyết dề la vào những trận đánh nhau nơi đầu phố. Bây giờ lớn chút rồi, biết suy tính hơn nhưng máu phưu lưu và chút nổi loạn đường phố vẫn còn trong

huyết quản. Lại tiến vào Kho Dữ Liệu, lại gặp hai thằng Minh, Thi, bị tính cách của hai thằng ảnh hưởng, lại sinh tử cũng đã từng trải qua.

Du muốn xem, mình đã đi được tới đâu...

Lúc trước hay đánh nhau, hẳn cũng có chút danh tiếng nhỏ, nhưng chẳng là gì so với bất kì một ai trong Chinh Tướng. Danh tiếng đã vậy, sức mạnh thì lại càng không. Đừng nói đến chiến thắng, chỉ là hoàn thủ thôi cũng không có bao nhiêu khả năng rồi.

Nhưng bây giờ thì khác.

Kho Dữ Liệu là một nơi thần kì, được hai huyền thoại trong “Chòm Sao Máu Máu” trực tiếp hướng dẫn, lại trải qua tẩy lễ của khói lửa chiến tranh. Du cảm thấy mình mạnh lên từng ngày.

Hắn cũng có một cái biệt danh. “Du long” không phải chỉ để đó gọi chơi. Đã có một vị đại ca từng nói, ẩn trong lớp vỏ ngoài trầm lặng của hắn là một con rồng khát khao được vươn mình lên trời cao mà gầm thét.

----- KDL-----

Đồng hành với nhau trong suốt thời gian tiến hành nhiệm vụ, lại không ít lần cùng kề vai chiến đấu nhưng có lẽ phải đến tận bây giờ, Nam mới có cơ hội nhìn rõ chàng trai trầm tính này.

Hâm mộ nhìn mái tóc dài của Du, Nam lại đau lòng đưa tay lên xoa quả đầu cắt ngắn nửa phần của mình. Ngày xưa hẳn cũng có một quả đầu lẳng từ như thế, dù nó hơi không hợp với mặt người cho lắm.

Mái tóc dài được vén lên làm lộ ra khuôn mặt của Du. Cảm giác đầu tiên là hơi gầy, nếu theo như văn ngôn tình thì có thể gọi là “Thanh tú”. Sống mũi không quá cao nhưng thẳng và đôi môi mỏng nhạt màu, lại thêm hai bên gò má hơi chút nhô lên, tạo ra vẻ sắc cạnh và một chút nam tính nữa.

Đóng dấu ánh mắt như chim ưng của mình vào khuôn mặt thằng Du, lại giả vờ lau mũi để sờ qua khuôn mặt của mình, Nam sờ được vài vết sẹo hẳn rõ trên gò má. “Lo! Thằng này nó đẹp trai hơn mình mất rồi” - Nam không nhìn được mà thầm nghĩ. Lại quay đầu qua để nhìn một chút hai vị đại ca của mình và hắn thấy, một ông đang móc mũi, còn một ông thì đang ăn cái gì đó để một thứ có màu đỏ đỏ nâu nâu nhoe nhoét đầy cả ra mồm ra má.

Lại nhìn một chút đáng người. Cởi cái áo choàng ra Du chính là đang mặc một cái áo cộc tay bó sát. Không quá cường tráng nhưng cơ thịt khối nào ra khối đấy, kết quả của một quá trình tập luyện chăm chỉ dài dằng dặc để cân bằng được cả sức bộc lẫn sức bền. Du có lẽ phải cao hơn mét bảy. Không biết chính xác bao nhiêu nhưng bản thân Nam là một mét sáu lăm nhưng cũng chỉ đứng đến mắt của thằng Du thôi, những đứa còn lại thì càng là thấp hơn gần một cái đầu. Có lẽ chỉ có hai bà chị Cỏ May và Thủy, đã đáng chuẩn lại còn chơi bản đi giày độn để là nhìn hơn được thằng đó chút thôi.

Còn xét về tuổi tác. Theo tinh thần tự nguyện và công khai minh bạch, Du khai là mình 26 tuổi. Còn Nam điên, tính cả tuổi mẹ thì mới có 22. Chênh lệch rõ ràng, thế nhưng cái này không quan trọng lắm, những thằng như tụi nó ít quan tâm. Khi ra ngoài đường lẫn lộn, chẳng ai đi hỏi tuổi cả, mà thứ để thằng khác gọi mày là “Đại ca” chính là “Thế” và “Lực” mà mày mang theo. Hoặc mày là thằng đánh nhau có máu mặt, hoặc là mày phải có vị trí cao trong một băng. Thế nên, chính vì điều này mà dù có lớn tuổi, Du vẫn gọi hai thằng là “Đại ca”, còn với Nam điên thì luôn giữ thái độ tôn trọng cần thiết.

Cởi qua cái áo choàng, buộc gọn lại mái tóc, Du bắt đầu xuống tấn. Chân trái bước nhỏ lên phía trước, chân thuận khẽ thu về đằng sau, hai đầu gối hơi chùng còn hai tay thì nắm lại để ngang tầm mắt. Một thế tấn cơ bản có thể dễ dàng bắt gặp được ở rất nhiều môn võ đang lưu hành.

Phía đối diện, Nam cũng đã chuẩn bị xong. Thằng này tháo dao, cởi áo xong thì còn tiện tay cởi luôn cả áo lót, cũng cởi luôn cả quần dài, cả người đen nhem, trần trụi trực mặc độc một chiếc quần đùi thái đỏ đỏ vàng vàng. Hiện trường có cả con gái nhưng Nam chẳng có tí ý ngại nào, vì thực sự thì trang phục truyền thống của môn võ nó dùng cũng chẳng có nhiều vải hơn.

Chấp hai tay trước ngực như nhà Phật rồi khẽ cúi chào, Nam không theo đạo nhưng đó là động tác nghi thức trước khi vào trận đấu. Oánh lộn thì thôi nhưng trong một trận đấu chính thức thì bắt buộc phải có, nó thể hiện sự tôn trọng của người võ sĩ với đối thủ của anh ta. Sau đó, Nam cũng bắt đầu xuống tấn.

Trái ngược với tư thế thông dụng cơ bản của Du, thế tấn chuẩn bị của Nam vô cùng lạ. Nó bước ngang ra một bước vô cùng lớn để vị trí hai bàn chân cách nhau rất xa, chính vì thế mà trọng tâm cơ thể bị hạ xuống vô cùng thấp. Lưng nó hơi khom còn hai bàn tay của nó thì duỗi thẳng, cả cánh tay đều đưa ra bên ngoài.

Một trong những thế tấn ở vị trí vô cùng thấp của Bokator – Một môn võ cổ truyền Campuchia.

Trận đấu bắt đầu một cách không tiếng động. Từ khoảng cách chuẩn bị hơn ba mét, hai đứa bắt đầu áp sát lại nhau một cách từ từ. Khuyết thiếu thông tin về nhau, không rõ thực lực của đối thủ, cả hai đứa đều chọn cách thăm dò. Không có tiếng hò reo nơi sân đấu, không có âm thanh hỗn loạn trên chiến trường, lại càng không có nhạc đệm hào hùng như trong phim hành động. Mấy đứa khán giả yên lặng ngồi xem.

Khoảng cách càng ngày càng gần, tiêu cự trong mắt hai đứa đồng thời co rút lại khi bắt đầu tiến vào trong tầm tấn công của nhau.

Vẫn chưa có mãnh liệt va chạm như một số đứa mong chờ.

Khi tấn thủ thì có thể vững như tường đồng nhưng bắt đầu tấn công là cũng tự sinh ra sơ hở. Đây là điều không cần phải bàn cãi vì nếu không, cũng sẽ chẳng có nhiều môn võ chọn “Phòng thủ - Tấn công” làm phong cách chiến đấu chính của mình như vậy.

Với nhận định chắc chắn rằng thực lực yếu hơn đối thủ, Du chỉ lo thủ vững thế tấn của mình. Đánh với một đối thủ mạnh hơn, bất cứ sai lầm nào cũng sẽ dẫn đến thất bại trong nháy mắt.

Trong tên của Nam, có thêm một chữ “Diên” gắn vào làm ngoại hiệu. Thế nhưng điều đó không có nghĩa rằng hắn sẽ đánh nhau mà không hề suy nghĩ. Đối thủ của hắn không phải là tay mơ, lại được trải qua sinh tử tầy lể, thế tấn vững vô cùng, không lộ ra khe hở. Trong đầu Nam mơ hồ có một ý nghĩ, nếu cứ liều mạng lao vào, nói không chừng kẻ ăn thiệt thòi chính là hắn. Nam bắt đầu di chuyển xung quanh tìm kiếm điểm đột phá.

Vẫn duy trì thế tấn vô cùng thấp, mắt hướng về phía đối thủ, Nam liên tục đảo vai, hai cánh tay cũng theo đó mà khua múa trước người. Mỗi bước di chuyển hai chân đều khẽ nhún, chuẩn bị lực bộc phát cho một cú lao người mãnh liệt bất cứ lúc nào. Thi thoảng, cả cơ thể hắn còn hơi vồ lên một cái rồi lại lập tức giật về ngay như uy hiếp đối thủ.

Trong thế tấn thủ của mình, Du cũng chậm rãi xoay người, di chuyển theo một vòng tròn nhỏ để liên tục bảo trì tư thế đối đầu. Bằng thế tấn cơ bản của mình, Du tự tin có thể phòng thủ hiệu quả với hầu hết các đòn tấn công có thể. Thế nhưng, trước mỗi động tác rướn người giả của Nam, cả cơ thể hắn đều không tự chủ được mà hơi co rút lại một phát. Có lẽ, đây là sự ảnh hưởng về mặt tâm lý.

Vốn đã ở vị thế yếu hơn, bây giờ khi nhịp độ trận đấu lại bị đối phương nắm giữ, về mặt tâm lý cũng đang bị áp chế dần dần, dù chưa thực sự giao tranh nhưng tình thế này với Du là tuyệt đối bất lợi. Bức thiết phải có một cách để phá vỡ cục diện hiện tại, để tìm ra lối thoát hoặc tranh được quyền chủ động thì càng tốt.

Tấn công trước.

Nam vừa thực hiện một cú rướn người lên đe dọa, cơ thể vừa mới thu về thì đúng lúc đó, Du cũng chớp lấy thời cơ mà phát động tấn công. Thở mạnh ra một hơi, chân trái mãnh liệt bước lên, cả trọng tâm cơ thể âm âm dồn xuống và...

Dậm chân.

Một cú tấn công bất ngờ mãnh liệt với mục tiêu là bàn chân phải đang bước ra rất xa của Nam.

- Huỳnh...! – Dường như có một tiếng vang nhẹ phát ra, nền đất mềm bị đế giày Du giẫm thụt xuống một vết nông, thế nhưng... Dậm hụt.

Với mục đích như đòn ép đối phương phải tấn công trước, Nam không quá bất ngờ trước đòn tấn công của Du, trông mắt chỉ hơi co rút lại, rồi lập tức thu chân. Vốn đã ở tư thế vô cùng thấp, bây giờ, hai chân nó lại thu về cùng một chỗ khiến cho cả người nó như nghiêng hẳn đi, có chút xu thế muốn nhào về đằng trước. Cơ thể Nam cũng thuận theo dư lực mà xoay tròn, bàn tay trái xòe ra thành chảo trực tiếp vồ xuống, mục tiêu là má trong đùi phải mà Du vừa dậm lên lúc trước.

- Vút...! – Âm thanh chuyển động phát ra tiếng xé gió mơ hồ.

Chân vừa mới dồn hết trọng tâm để dậm xuống, không thể thu lại được ngay, Du cắn răng, cánh tay trái vẫn thủ ngang vai vội vã lật xuống, đỡ đòn.

- Chát...! – Hai cánh tay đồng thời vồ xuống với tốc độ cao đập vào nhau phát ra âm thanh chát chúa vô cùng.

Mọi thứ chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc. Cánh tay bị đánh bay nhưng dư lực vẫn còn khiến cho cơ thể Nam vẫn tiếp tục xoay tròn. Còn Du, chớp lấy thời cơ, nó đã mạnh mẽ nín hơi, cường chế ổn định lại trọng tâm cơ thể mà dùng chân còn lại mãnh liệt bước ra thêm một bước nữa. Cùng lúc đó, tay phải đã nắm chắc lại để cạnh eo từ trước cũng đột ngột đẩy mạnh ra ngoài. Một cú đâm thẳng tầm trung kết hợp với bước chân tiến lên và trọng tâm dồn xuống.

Suốt.

Trong tư thế không có trọng tâm, không ngờ rằng Nam còn mãnh liệt vặn mình, để cho cả người ngửa hẳn lên không trung, gia tăng thêm lực li tâm và cả phần thân trên trườn xuống. Cú đâm của Du suýt qua bả vai, không gây được ra lực va đập cần thiết. Cơ thể để trần với những phần cơ bắp căng vòng lên, bóng nhảy mồ hôi cũng hóa giải gần hết hiệu ứng “Sắc bén” của lực ma sát khi cú đâm suýt qua.

Nam còn tiếp tục xoay thêm nửa vòng tròn nữa, để cho phần bụng hướng về mặt đất. Cùng lúc đó, nó cũng thu người, cơ thể cấp tốc rút xuống, hai chân gấp lại và hai tay cũng chống xuống đất hỗ trợ giữ thăng bằng cho cơ thể đang rút về. Tư thế của nó bây giờ có đôi phần tương tự như con ếch.

Nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn về phía đối thủ, khoe miệng Nam nhếch lên thành một nét cười, sau đó thì...

Bật mạnh.

Ở tư thế ngồi chồm hổm, lực đến từ cả hai tay và hai chân, cơ thể giống như một cái lò xo bị nén vào hết cỡ mà đột ngột bung ra. Với tốc độ chớp nhoáng, Nam lao thẳng vào đối thủ của mình. Với Bokator, những thế lao người thế này vô cùng dễ thấy. Sau đó, là tấn công cao tốc ở cự li cực gần, điểm này có đôi phần giống với quyền Thái. Trong tư thế lao vào, hai tay nó đã nắm lại, để trước đầu, chuẩn bị cho những cú đâm móc hoặc cùi chỏ vào bất cứ vị trí nào có thể.

Cùng lúc đó, Du cũng đã kịp thu tay, vội vã nắm lại để chắn trước bụng và ngực, cơ thể hơi trườn xuống cho tấn thêm vững chắc, tạo thành một thế thủ sơ sài.

- Rầm...! – Như một chiếc xe mất lái lao thẳng vào cột mốc, sau đó là hàng loạt tiếng thùm thụp vang lên. Ngay sau đó, thế tấn vững chắc không thể thủ

được, Du bị đâm bay ra ngoài, loạng choạng về phía sau vài bước mới ổn định được thân mình. Dù cú lao trực diện Du đã chặn được nhưng những cú đâm móc và cùi chỏ tiếp sau thì không dễ vậy, một bên eo phải và nơi ngực trái vẫn ê buốt vô cùng.

Du bay ra ngoài còn Nam thì hạ xuống ngay chỗ đấy. Hai chân vững vàng tiếp đất, hai tay đã nắm lại để trước đầu, lưng hơi cong lại, mặt hơi cúi xuống và đôi vai nhô lên che khuất phần cổ cùng với một phần quai hàm, gò má.

Sau một cú va chạm, cả hai đứa đều bỗng đứng chững lại. Thằng Du đang cố đứng thẳng người, bảo trì thể tấn đồng thời hít thở thật sâu để áp chế đi cơn đau nhói nơi ngực. Còn Nam thì, khi nó từ từ ngẩng mặt lên và hạ dần vai xuống, bọn xung quanh mới nhận thấy một vết rướm máu nơi trán, trên mắt phải. Nơi đó, thằng Du bất chấp bị dính đòn mà thúc một cùi chỏ vào, cứng rắn cắt đứt thể tấn công bảo tấp của Nam.

Cũng bị dính đòn, nhưng trông thằng Nam chẳng có vẻ gì là đau đớn hay khó chịu cả. Không phải Nam không biết đau mà đối với nó chuyện này quá là điều bình thường rồi. Khuôn mặt ngẩng lên, nhìn thẳng vào đối thủ, sau đó, nó hít sâu một hơi, đôi môi vẫn luôn mím chặt bỗng nhoẻn lên cười. Không phải là một nụ cười mỉm mà hai bên mép của nó cứ thế nhếch lên, để đôi môi hé mở lộ ra cả hàm răng. Cùng lúc đó, đôi mắt vẫn hơi nheo lại đột nhiên trũng lớn. Có cảm giác như, khi chất cả người thằng Nam bỗng nhiên thay đổi, và để chứng thực cảm giác đó, thằng Nam đang ở trong thế thủ đột ngột gồng mình. Tấn công...

Ngồi trên nóc một cái thùng gỗ ở vòng ngoài, Minh vừa xem hai thằng đàn em đánh nhau, vừa giắt ngọn cỏ non cho vào trong mồm nhai, khi thấy biểu hiện của thằng Nam, nó cũng tự nhiên giắt mình, buốt miệng:

- Á đù! Cái thằng này...

- Kệ nó đi – Minh chưa kịp nói hết câu, thằng Thi ngồi bên cạnh đã mở mồm ngăn lại.

- Ồ. Cũng được... - Có vẻ là chuyện không quan trọng lắm, Minh cũng hàm hồ cho qua. Yên vị trên cái thùng đã được nhiệt độ của cặp mông chính mình sưởi ấm, nó vừa tiếp tục bỏ ngọn cỏ non vào mồm nhai, vừa lăm bắm – Dù sao thì cũng dẻo chết được...

Ở vòng ngoài mới chỉ một hai câu đối thoại, bên trong khoảng đất trống, hai đứa đã quán lấy nhau thành một đoàn.

Thằng Nam như phát điên, nó hoàn toàn bỏ qua phòng thủ mà cứ thế lao vào đối thủ của mình. Dù loại công kích tuôn ra như vũ bão, từ vồ, vạ, quật, khóa đến đâm, đá, cùi chỏ, thậm chí là đầu.

Lấy “phòng thủ - phản công” làm chiến thuật chính, lại sử dụng thể tấn thủ cơ bản vô cùng vững chắc, vậy mà Du vẫn cảm thấy có điểm chịu không thấu. Các đòn tấn công cuồng mãnh liệt, lại đa dạng, khó ngờ, bất cứ vị trí nào cũng đều có thể trở thành mục tiêu bị công kích. Tất cả khiến cho Du đành phải liên tục bước giật lùi về đằng sau, cố gắng hóa giải đi một phần xung lực.

Đôi khi Du nhìn thấy khe hở giữa đợt tấn công vũ bão của Nam, hấn sẽ không bỏ lỡ cơ hội mà lập tức thực hiện phản công vào đó. Nhưng không ngờ, đối thủ lại chẳng chịu đỡ đòn hay tránh né, cứ thế trực tiếp hứng lấy đòn tấn công của mình rồi quật trả bằng một cú còn mãnh liệt hơn.

Tình hình trận đấu đột biến, lại thêm đoạn đối thoại cụt lùn của hai thằng lúc trước, Thủy đoán chắc chắn rằng hai tên này phải biết cái gì đó. Nheo mày, Thủy đưa ánh mắt về phía thằng Minh dò hỏi.

Vẫn giắt cỏ cho vào trong mồm, ánh mắt thằng Minh bắt đầu đưa loạn đi khắp nơi, không thêm quan tâm lắm đến trận giao đấu nữa. Thực sự là đến giờ này, nếu thằng Du không có gì đột biến hơn thì Minh đã đoán được ra gần hết tình tiết tiếp sau của trận đấu rồi. Thấy Thủy thắc mắc, nó cũng vui vẻ mà giải đáp ngay, cũng tiện tay lợi dụng cơ hội đó, nó nhảy phốc lên cái thùng gỗ mà Thủy đang ngồi, lí do là ngồi xa nói không được rõ.

- Nam điên. Lúc trước chỉ là khởi động và giao lưu thôi. Khi cả cơ thể lẫn cái đầu của nó đều đủ nóng thì nhìn đấy... Bây giờ nó mới được gọi là “Nam điên” chứ lúc bình thường không phải – Ngậm một ngọn cỏ trong mồm, thằng Minh thấp giọng giảng giải. Trong lúc đó một tay nó đã vòng ra đằng sau lưng Thủy, lên lút đặt lên bả vai phía bên kia của cô, đầu nó cũng hơi nghiêng về phía đó. Trông ha đứ ha nó bây giờ giống y như một đôi bạn thân đang ôm vai bả cổ mà trò chuyện với nhau, chỉ là bàn tay của thằng Minh không thành thật, nắm lấy đầu bả vai của Thủy, nó nhẹ nhàng xoa nắn, miệng cũng không dừng lại – Biết thằng điên kia nó dùng võ gì không? Là Bokator đấy! Từ này trong tiếng Khmer nghĩa là “Đánh sư tử”. Đánh nhau với dã thú thì phải biết rồi đấy...

Thằng Minh còn tiếp tục nói nhiều thứ vớ vẩn nữa, không biết Thủy có nghe được gì không, chỉ thấy cô đỏ mặt cúi đầu, thì thoảng lại phát ra một tiếng “Ừm” nhẹ bằng giọng mũi.

Bên trong khoảng đất trống, hai thằng vẫn loạn thành một đoàn. Trên cơ thể để trần của Nam đã in hằn vài vết thâm bầm dập. Còn Du, trông toi tã hơn nhiều khi cái áo lót sát người đã có đầy vết xé, cả đầu và mặt cũng có nhiều chỗ thâm tím, môi hình như cũng rách rồi, máu tươi đang chảy xuống cằm và nhoe nhoét ra cả một bên gò má, thế nhưng nó vẫn kiên cường đứng thẳng.

Từ khi phát điên, thằng Nam bắt đầu sử dụng rất nhiều đòn phá trụ hay tấn công vào đầu khớp xương vô cùng hiểm độc. Điều này khiến cho Du ăn không ít đau khổ, thậm chí có vài lần, đầu gối nó còn suýt chút nữa là bị gãy rời.

- Hây! – Đang quán chặt lấy Du, Nam bỗng nhiên dừng lại, cả cơ thể hơi giật ra ngoài một chút. Bất ngờ khiến Du không phản ứng kịp, đòn công kích dự định là sẽ tới lại không có cơ hội phát ra làm cho động tác đỡ đòn của nó thoáng sưng lại trong một khắc.

Hơi kéo dãn cự li không có nghĩa là Nam ngừng tấn công, chỉ là nó đang chọn vị trí thích hợp cho đòn công kích tiếp theo mà thôi. Trong cái khoảnh khắc mà Du hơi sưng lại đó, nó lập tức ra chân.

- Hự! – Một cú đá thẳng chân trái nện chính xác vào phần tiếp giáp giữa đùi phải và eo của Du. Không có xung lực kịch liệt như thẳng Du tưởng tượng, thế tấn của nó vẫn vững như sơn. Thế nhưng, cú đá đó không phải là tất cả. Ngay sau đó, Du cảm thấy trọng tâm của thẳng Nam bắt đầu dồn lên, cùng lúc chân phải cũng bật mạnh khỏi mặt đất.

- Hây!!! – Thế tấn vững trãi của Du không ngờ lại trở thành bàn đạp cho thẳng Nam bật người lên. Lòng bàn chân trái vững vàng giẫm vào đùi trên của đối phương làm trụ, đầu gối phải co lại, thuận theo lực bật lên mà thúc mạnh...

-Bokator...!

----- KDL-----

Nơi nổi sào vấy bẩn...

... lại một ngày, làn tuyết trắng buông rơi.

Nơi nổi sào vấy bẩn...

... lại một ngày, làn gió thoáng bay qua.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 15: Những Mảnh Item - Trang Bị Còn Sót Lại

17 giờ 30 phút, chiều ngày thứ 2.

Vì hôm nay nghỉ, không phải luyện tập gì cả nên bọn nó dùng bữa sớm.

Quây quần lại với nhau trong mỗi bữa cơm đã trở thành truyền thống của cái tiểu đội này. Không gian Đại Sảnh cũng vì thế mà được trưng dụng làm nơi sinh hoạt chung và nhà ăn tập thể.

Ngồi thành một vòng tròn lớn, mỗi đứa đều tự đổi cho mình những món ăn yêu thích.

Thời gian này trong ngày, bọn nó tương đối tùy tiện, một số đứa còn chẳng lấy ăn cơm làm mục đích chính của mình. Đứa thì ăn, đứa thì nghịch, dăm ba đứa lại châu đầu vào nhỏ giọng chuyện trò.

Cứ đập nhau một trận là cách để làm quen tốt nhất của những thẳng đàn ông. Mới hơn tiếng trước thôi, Nam điên với Du còn dùng nắm đấm để giao lưu thì bây giờ đã ngồi cùng một chỗ. Hai cái chén to, một chai rượu lớn với vài đĩa đồ nhắm xung quanh. Nam điên một tay bả lên vai Du, một tay thì túm chặt chai rượu liên tục rót cho cả hai thẳng. Mất híp chặt, cười lớn tiếng, miệng thì liên tục chém gió đủ thức chuyện trên trời. Thẳng Du thì vẫn vậy, chẳng nói chẳng rằng, đến chút biểu cảm trên mặt cũng không. Mái tóc dài đã buông xuống lại như cũ, không nói chuyện nhưng mỗi lần thẳng Nam đưa chai đến là nó lại tự động nhắc chén rượu hứng vào, cũng lại chạm li, lại trầm phân trầm hết, mà thì thoảng, nó cũng hơi gật gù ậm ừ coi như đáp lại.

Kết quả của trận giao đấu hồi chiều không có gì bất ngờ cả, thẳng Du thua chỉ sau vài phút. Cái này bọn nó đã đoán trước được lâu rồi, vì cứ nhìn vào những gì hai thẳng có là biết được ngay.

Du chỉ là một thẳng du côn hết sức bình thường, có chút sức khỏe, có chút lì lợm, lại có chút liều mạng bất cần. Tuy có chút vấn đề về khả năng biểu cảm, nhưng lại sống vô cùng tình nghĩa. Từ đó được một tay trong băng nhóm huyền thoại “Độc Hành Giả” xem trúng mà chỉ cho vài chiêu cơ bản cùng với một thủ pháp hít thở, phát lực thô sơ. Tất cả chỉ có thế.

Còn Nam điên bên này. Bị ông nội ép tập võ từ nhỏ, lại trải qua một tuổi thơ dữ dội khi hầu hết thời gian đều ở trong rừng, đánh nhau với dã thú. Đến tuổi dậy thì, đi ra ngoài phổ lại tham gia vào băng nhóm học đường, chuyện đập nhau cũng là cơm bữa. Nó họ Đăk, quê gốc Tây Nguyên. Thứ võ nó tập từ nhỏ đến giờ là Bokator, một loại võ sử dụng trên chiến trường của các chiến binh Khmer cổ, đã được chất lọc qua hàng trăm năm thực chiến. Đánh dã thú, đánh con người, đánh cái gì cũng được. Sau lớn một chút, lại đi bộ đội, vì thể trạng hơn người, lí lịch gia đình sạch sẽ, được phân vào đặc công, đơn vị đặc biệt. Là một phần của “Kế hoạch tạo thần”, Nam điên giống như thẳng Văn vậy, đã dần thoát ra khỏi phạm trù “Nhân loại”.

Một thẳng chỉ là du côn đường phố, đánh nhau chủ yếu bằng chút máu nóng và sự liều lĩnh của bản thân. Thẳng còn lại thì là con nhà nòi, tập tành huấn luyện đủ kiểu. Thế nên không phải nói nhiều, thẳng bại rất nhanh phân rõ.

Trận đấu kết thúc chóng vánh chỉ sau vài phút, thế nhưng điều này không có nghĩa là thẳng Du quá yếu. Đánh nhau thực tế không giống như trong phim, sẽ không bao giờ có chuyện qua ba trăm hiệp vẫn chưa phân thắng bại. Đùa chứ con người chứ không phải là trâu, mà đến chọi trâu cũng không dài đến thế. Thời gian giao đấu chẳng nói lên điều gì. Cũng ít có cái trường hợp mà một bên bị đánh cho bết xác từ đầu đến cuối, bỗng nhiên sức mạnh niềm tin

bộc phát rồi lật kèo thắng ngược, cái này có, nhưng mà hiểm đến mức đau lòng. Còn thực tế í, một khi bị thương đôi ba chỗ, vết thương sẽ lập tức ảnh hưởng đến toàn bộ cơ thể, đau đớn sẽ ảnh hưởng đến tinh thần. Bỗng nhiên xuất hiện thêm vài điểm yếu, sẽ có sơ hở, sẽ có sai lầm và từ đó cũng sẽ dẫn tới thất bại mà thôi.

Nam điên trội hơn về mọi mặt, thế nhưng, thứ nhất đây không phải là sinh tử chiến, thứ hai, từ khi trở thành bộ đội đặc công, phong cách chiến đấu của hắn cũng chuyển dần từ xung phong trực diện sang phục kích chiến rồi. Hắn là yêu thích lén lút một chút, thích trốn trong lùm cây bụi cỏ, rồi sau đó mới đột ngột lao ra tấn công về phía kẻ thù, giống như dã thú rình mồi vậy.

Trong khi đó thì thằng Du, nó cũng không còn là một thằng du côn đường phố nữa rồi. Với nền tảng vô cùng tốt, thể chất không đến mức biến thái nhưng cũng trội hơn hẳn người thường. Chỉ toàn các chiêu cơ bản thôi mà nó đánh ra đến mức đại khai đại hợp, mỗi một cú đấm, một đòn đá đều có lực mười phần. Thế tấn vững như sơn khi đối đầu bôm bốp với cái kiểu chuyên phá trụ của Bokator lại hiệu quả vô cùng.

Vài đợt giao thủ, mỗi thằng đều ôm thương tích mà về. Kết quả vừa phân, thoát ra khỏi trạng thái chiến đấu, thằng Nam đã cười ha hả chạy đến lôi kéo đối thủ của mình lại mà ôm vai bá cổ, xưng huynh gọi đệ thắm thiết vô cùng. Định rằng lôi nhau đi uống rượu kết giao ngay nhưng không may lại bị hai vị đại ca giữ lại chửi cho mỗi thằng một trận, nào là thằng này phòng thủ còn không cẩn thận, thằng kia khi ra đòn còn hơi do dự, chiêu thức không đủ dứt khoát, rồi thì một đống sơ hở và động tác thừa trong mỗi lượt giao chiêu.

Sau hai đại ca thì đến lượt mấy bà chị, chỉ khen nhẹ một câu rồi bắt phải tắm rửa sạch sẽ rồi mới được ra ngoài. Đúng là Nam điên với Du bây giờ bản thật. Vì lấy mục đích gì thì, nên lúc tạo ra gian phòng này, thằng Nam không suy nghĩ gì nhiều lắm, nó chỉ cần một bãi đất trống là đủ. Thế nên mới có cái môi trường như hiện tại, cả một cánh đồng cỏ bát ngát với nền đất “mềm tương đối” không có bất cứ một chi tiết gì đáng nói ngoài cánh cửa trơ trọi của Khu Lưu Trữ. Đánh nhau thì lăn lê bò nhòai, bụi đất bị kéo lên quện bết với mồ hôi, Thằng Du vẫn áo cộc quần dài, dù hơi to tã rồi nhưng còn đỡ. Thằng Nam điên thì cả người trần trụi trực, có độc cái quần đùi Thái, bây giờ bụi đất bám một lớp lên người, đồ đồ nâu nâu, lại quện mồ hôi nhon nhót trông thật là mất mỹ quan.

Bản thân thằng Nam cảm thấy thì không sao đâu, nhưng lời của các chị dâu thì không được cãi. Mờ cũng nên đi tắm thật. Ban đầu Nam còn định rủ Du đi tắm chung, hồi còn ở quân đội thì việc này là bình thường, vài thằng dội nước kì lưng cho nhau, vừa sạch sẽ lại tiết kiệm thời gian, nói chung là cũng thú ra phết. Thế nhưng lần này thì thằng Du từ chối, nó chỉ lắc đầu một cái rồi tự mở cửa đi về phòng mình.

Không còn đánh nhau, hết thứ để xem, mấy đứa còn lại cũng tản dần.

Thằng Văn trực tiếp nằm lại Đại Sảnh, có lẽ nó lại kết nối với Kho Dữ Liệu rồi.

Mấy cô gái thì ríu rít tụ lại thành một nhóm. Lấy Thủy làm lãnh tụ tinh thần, mấy cô gái này trong thời gian rất ngắn đã hình thành một tập thể vô cùng đoàn kết khiến cho cánh anh em đánh quá là vô cùng khó. Hội phụ nữ toàn bộ tiến vào trong phòng của Thủy, nghe đâu ở sâu trong đó có một suối nước nóng khổng lồ thì phải. Hai thằng Minh, Thi cũng hóa thân thành con ruồi định bầu theo. Thế nhưng khi vừa mới bước qua khung cửa thì không biết chuông báo động ở đâu đột ngột réo lên inh ỏi, sau đó thì hai thằng lập tức bị đại bác siêu âm dội ngược ra ngoài.

Nằm bất động trên nền Đại Sảnh một hồi, than đủ cuộc đời bạc bẽo rồi nhưng vẫn không ai thêm ngó tới, hai thằng đành phải nuốt nước mắt mà tự đỡ nhau đứng dậy, dắt dúi về phòng mình rồi chui vào trong khu xương. Tiếp theo bọn nó làm gì thì không cần đoán cũng biết, chắc chắn là lại làm mấy cái thí nghiệm để nổ để giải tỏa nỗi buồn.

Mỗi đứa một nơi, cho đến gần năm rưỡi chiều mới lại tụ tập về Đại Sảnh.

----- KDL-----

Ăn cơm

Mọi người ăn thì đương nhiên bé Ni cũng ăn. Vẫn bám lấy cổ thằng Thi mà ngoạm miếng vào đó, em hút lấy dòng máu đang trào qua miệng vết thương.

Tất nhiên là đau khi bị cắn rách một mảng da thịt nhưng thằng Thi không quan tâm lắm, nó mặc kệ cho bé Ni tha hồ mà liếm mút, thi thoảng còn đưa một bàn tay lên vỗ đầu như một chút cưng chiều.

Do sự can thiệp của “Hệ thống hoán đổi”, Kho Dữ Liệu đã tạo ra một thứ nửa người nửa Akuma như thằng Thi, thứ mà không thể nào có trong tự nhiên. Huyết thống nửa mùa với tỉ lệ máu Akuma thấp khiến cho nó không thể nào như một con Akuma chân chính, không có vỏ giáp tự nhiên, không có tùy biến cơ thể, không ăn được vô hạn linh hồn và tất nhiên cũng mất luôn khả năng thông qua đại quy mô tàn sát để tiến hóa một cách thần tốc.

Thế nhưng, sự thuần huyết không phải là tất cả. Thi thoảng, ở một số mặt nào đó, hỗn huyết cũng có điểm nổi trội hơn.

Dòng máu “Con người” chảy trong thằng Thi giữ cho nó một cơ thể sinh học. Không giống như “Thể cơ khí”, mỗi một cá thể chỉ chấp nhận tiêu thụ một hoặc một vài dạng năng lượng hạn chế thông qua tiêu thụ một loại “nhiên liệu” đã được quy định rõ ràng. Ví dụ như đối với ô tô, xe máy thì là xăng dầu, với bóng đèn, quạt điện thì là điện và với Akuma thì phải là “Linh hồn”.

“Thể sinh học” thì lại hoàn toàn khác, có thể coi là những cỗ máy tinh vi nhất của đại tự nhiên, kiệt tác của hàng trăm triệu năm không ngừng phát triển và hoàn thiện, nó có thể hấp thụ đa dạng nguồn năng lượng và sự chuyển hóa giữa các dạng năng lượng tương quan.

Không nhất thiết phải giết chóc, phần con người giúp thằng Thi có thể duy trì sự sống bằng các loại thực phẩm thông thường. Phần nhỏ Akuma khiến nó có thể hấp thụ linh hồn một cách có giới hạn. Hệ thống của Kho Dữ Liệu đã khéo tay thêm vào một thứ chất kết dính tài tình dung hợp được hai phần bất đồng ca về mặt bản chất lại với nhau và từ đó, cây cầu chuyển hóa giữa năng lượng sinh học của cơ thể với hồn lực đã được hoàn thành.

Vậy là không phải cảm đầu đi giết chóc để thu thập hồn lực nữa, hồn lực của thằng Thi cứ sử dụng hết để kệ một thời gian sau lại đây. Thế là nó chẳng khác nào một cục pin vĩnh cửu đối với bé Ni rồi. Máu của nó không chỉ giúp em duy trì sự sống mà còn có thể phát triển và tiến hóa nữa không chừng.

Trong khi để cho bé Ni hút máu, thằng Thi cũng không quên nhiệm vụ của mình.

Àn.

Ban đầu thì nó với thằng Minh còn ăn những món mà mình tự nấu ra, về sau vì một nguyên nhân không rõ nào đó, bọn nó bắt đầu tranh cướp. Sự việc diễn ra như những bữa bình thường khác. May mà lúc bọn nó đòi uống rượu với hai thằng Nam, Du, mấy cô gái nhất quyết không cho, thế nên bữa cơm mới có được chút yên bình.

Chỉ tranh cướp nhỏ chứ không đánh nhau nên bữa cơm không kéo dài lắm. Do còn quá sớm, đứa nào đứa nấy đều ngồi lại Đại Sảnh với mọi người.

Với việc phát hiện ra {Vé phurư lưu khứ hồi}, bọn nó đã quyết định sẽ trở về một bản đồ đã qua để phurư lưu một chuyến. Việc này là do Thủy đề xuất, hai thằng thông qua và thằng Văn cũng không phản đối.

Đồng ý với phân tích của Thủy, bản thân bọn nó bây giờ không yếu, cái còn thiếu chỉ là kinh nghiệm chiến đấu mà thôi. Trở về bản đồ cũ, dù có không may, hệ thống tính điểm không hoạt động thì bọn nó cũng có thể đạt được vô số thứ khác làm thành quả. Thứ đầu tiên là sự trưởng thành về tâm lý chiến của tân thủ, tiếp theo là gia tăng kinh nghiệm thực chiến và khả năng phối hợp đoàn đội của cả team. Tiếp đến nữa là việc thu thập tài nguyên có sẵn của bản đồ. Một số thứ có vẻ vô dụng ở thế giới nguyên bản nhưng khi được đưa vào Kho Dữ Liệu hoặc đưa đến thế giới khác thì tất cả cũng đều phải tính khác đi rồi.

Một ngàn điểm đổi lấy một tấm vé phurư lưu. Đi kèm còn có cả một bản hợp đồng cần hoàn thiện để xác định chính xác các chi tiết về việc sử dụng dịch vụ. Thêm một huy chương cấp 2 sao nữa để mở ra dịch vụ phurư lưu theo đoàn đội. Lại dự tính ở lại ba ngày, mỗi ngày mất 12 điểm tích lũy với mỗi đứa. Bọn nó có tất cả mười hai đứa, vậy là mất tổng cộng 432 điểm tích lũy. Thêm 300 điểm nữa để lựa chọn dịch vụ ưu đãi, tránh các trường hợp xuất hiện trên cao, xuất hiện dưới lòng đất và xuất hiện giữa biển khơi. 300 điểm nữa để chuẩn bị quân tư trang. Vậy là bọn nó còn gần 8000 điểm.

Sau đó, bọn nó lại thống kê một chút về trang thiết bị hiện giờ.

Đầu tiên là Thủy, cả một thân chiến lực đều là do trang bị đập thành. Ở vị trí tanker, độ cứng cáp của Thủy đóng một vai trò vô cùng quan trọng trong team, vậy nên, cô là một thành viên được ưu tiên trang bị.

Thứ đầu tiên được nhắc đến là {Hoa Tuyết 04}. Thứ vũ khí tích hợp nhiều chế độ tấn công này đã mạnh mẽ chứng minh được giá trị tồn tại của mình trong suốt nhiệm vụ vừa rồi. Ngoài một vài vết xước rõ ràng trên thân súng ra, không hề có hỏng hóc gì đáng kể, chỉ cần một phen vệ sinh, bảo trì là lại hoạt động êm ru như thường.

Tiếp theo là tấm khiên {Băng Sương} và bộ giáp ngoài. Hai thứ này đều tổn hại nghiêm trọng. Đặc biệt là {Băng Sương} còn vỡ hẵn ra một góc. Tấm khiên được thiết kế hơi cong về phía sau, với chất liệu siêu hợp kim titanium và được chế tạo bằng công nghệ đa lớp. Có tất cả 4 lớp được liên kết với nhau bằng khung đỡ cacbon nhằm triệt tiêu xung lực lên tay cầm. Vậy mà lớp ngoài cùng đã tan nát hết, lớp thứ hai và thứ ba cũng đã tróc ra từng mảng. Xét thấy hư hỏng quá nghiêm trọng, hai thằng quyết định trực tiếp vứt đi, rồi sau chế cái khác còn nhanh hơn việc sửa cái cũ nhiều. Bộ giáp ngoài cũng hư hại vậy, nhưng món này là do nhiều mảnh ghép thành thể nên không phải vứt đi toàn bộ, có mảnh làm lại, có mảnh sửa được mà có mảnh vẫn còn nguyên. Những thứ này khi làm lại, bọn nó sẽ thử kết hợp cả vật chất Dark Matter thu được từ rất nhiều xác Akuma trong bản đồ trước xem sao. Thứ vật chất này còn cứng hơn kim loại, lại có khả năng tự khôi phục rất hay, nếu kết hợp được đặc tính đó vào trong bộ giáp và tấm khiên của Thủy thì phải nói là mạnh mẽ vô cùng.

Sau Thủy là Cô May. Cả {Lôi Thần Phù} lẫn bộ năm viên đạn ma pháp đều đã tiêu hao hết. May mắn là hai khẩu súng ngắn đặc biệt và chiếc hộp y tế khẩn cấp {Mistletoe Blood 1.0} đều kịp ồm về, cả năm tấm thẻ triệu hồi quái thú cấp 1 nữa, cũng không rơi mất tấm nào. Và quan trọng nhất, chiếc vương miện thiên hà vẫn còn yên vị trên mái tóc.

Về phần bé Lan. Lấy kỹ năng và sự linh hoạt của bản thân làm chính, em ít phụ thuộc vào đạo cụ phụ trợ bên ngoài. Ấy vậy mà khi kiểm tra kỹ lưỡng, thằng Thi lại phát hiện ra đôi găng tay và giày của em có dấu hiệu mài mòn nghiêm trọng. Em di chuyển quá nhiều mà. Để thuận tiện khi sử dụng [Xạ Tuyến] và [Quang Đạn], đôi găng tay của em đều không có đầu ngón. Với kiểu di chuyển bằng cả bốn chi, mỗi khi đi qua địa hình có nhiều vụn sỏi, hay sắc cạnh gỗ ghè, đầu ngón tay em đều bị cứa rách. Thương em lắm nhưng biết làm sao được, bọn chúng nó đứa nào chẳng vậy, tất cả chỉ là để sống.

Cái gì không thể được thì đành phải chịu, còn riêng cái gì nằm trong tầm khả năng là tụi nó đều cố hết sức mình. Thằng Thi bảo với Lan để một hai hôm nữa, tranh thủ thời gian nó cẩn thận chế riêng cho em cả đôi giày lẫn đôi găng tay mới, đảm bảo sử dụng cảm giác tốt hơn mà không bị mài mòn đến mức toi tã như thế này.

Tồn thất nhiều nhất trong bản đồ này có lẽ là Du. Hai cánh tay mất đi không tính, chỉ riêng về trang bị thôi thì nó đã gần như mất sạch rồi. Con búp bê Âm Dạ sau vô số trận chiến đã bị đập cho tan nát, tiểu đội năm con búp bê âm dạ cũng không còn. Đến ngay cả khẩu P90 bán năng cấp* cũng mất luôn. Quay đi quay lại còn đứng cây đuă phép giắt ở cạp quần là còn mang về được.

Búp bê ác mộng thì còn luyện lại được, con to chắc không kịp chứ mấy bộ xương ma thú đã được thẩm hợp kim vẫn còn trong phòng. Còn riêng về vũ khí phòng thân thì... Hai bản đồ vừa qua, bọn nó đau lòng mà nhận ra là khả năng dùng súng của thằng Du như cút ấy. Thế nên bây giờ, hai thằng Minh, Thi khuyên nó nên thử chọn xem có món vũ khí cận chiến nào vừa tay không, đừng đòi P90 nữa. Du nghe vậy cũng lập tức đi thẳng vào trong kho vũ khí cận chiến mà hai thằng chế tạo thử ồm lấy một đồng về. Hai thằng cũng hứa sẽ thẩm hợp kim cho nó một bộ xương ma thú mới to hơn, hoành tráng hơn để luyện tể thành búp bê ác mộng.

Vé phưu lưu đã đổi ra rồi, nhưng bọn nó dự định hai ngày sau mới sử dụng. Thời gian hai ngày này để bọn nó bổ sung trang bị, để làm quen với kỹ năng, với vũ khí và với sức mạnh mới, để phổ cập kiến thức chiến trường cho tân thủ, cũng là để tập dượt sơ qua về phối hợp tác chiến với đồng đội của mình.

Ăn com uống nước đã xong, lại chuyện trò náo loạn thêm lúc nữa, bọn nó bắt đầu giải tán. Mấy thằng con trai thì đùa nào về phòng đùa đấy, mấy đứa con gái thì lại túm tụm với nhau chui hết vào trong một gian phòng. Thằng Văn vẫn nằm im ngoài Đại Sân.

Hôm nay đã có quá nhiều việc xảy ra rồi, bọn nó muốn đi nghỉ sớm.

-----KDL-----

Đêm.

Cánh cửa phòng cá nhân số 05 bỗng nhiên hé mở, sau đó là một cái đầu lén lút thò ra. Phòng của thằng Minh nhưng cái đầu là của thằng Thi. Ánh mắt láo liên đảo nhanh qua mọi thứ, hơi dừng lại ở chỗ thằng Văn đang nằm rồi lập tức bỏ qua. Cái đầu rút vào nhưng cánh cửa lại hé mở ra to hơn rồi:

- Vút...

Một bóng người màu đen lao vọt ra từ trong khe cửa.

- Hây... Hự...!

Thằng Thi lăn tròn cơ thể vài vòng, sau đó nó dán sát người xuống nền Đại Sân mà lao đi, đôi giày ba trạng thái cũng chuyển thành thể [Khí].

- Hù...!

Không đến vài giây, nó đã áp sát được Văn, hai cánh tay cấp tốc vung lên, vậy là thằng nhóc còn đang đơ hình đã bị hoàn toàn khống chế.

- Ừm...um... um...!

Chẳng biết thằng Văn đã hồi tỉnh hay chưa, chỉ thấy cơ thể đã bị buộc chặt lại theo kiểu thắt bánh giò tiêu chuẩn đang điên cuồng giãy dụa như một con sâu khoai không lỗ, miệng thì bị một mớ giẻ lau dầu máy nhét vào, mắt thì bị băng dính đen che kín.

Xử lý xong thằng Văn, Thi hơi kéo cổ áo lên gần miệng, ở đó có gắn một cái microphone nho nhỏ:

- Kèn Kèn gọi Bò Nông Cha, Kèn Kèn gọi Bò Nông Cha, nghe rõ trả lời. Đã chiếm lĩnh thành công trận địa, toàn bộ các nhân tố uy hiếp tiềm tàng đã được xử lý xong, yêu cầu lập tức thực hiện bước 2 của chiến dịch...

- Đã rõ... - Từ bên trong tai nghe, có tiếng vọng ra trả lời.

Nhận được hồi âm, thằng Thi lập tức thực hiện công tác gia cố công sự, vài chiếc ghế bành bị nó gom lại, quay thành một hình lô cốt sơ sài giữa trung tâm Đại Sân. Cùng lúc đó, cánh cửa phòng 05 lại một lần nữa được mở rộng ra, và thằng Minh vội vàng chạy ra từ đó.

Hướng về phía trung tâm Đại Sân mà di chuyển, trong khi đi, hai bàn tay nó bùm lại đỡ trước ngực như đang cẩn thận nâng một vật gì.

Thằng Minh chạy tuy nhanh nhưng cẩn thận vô cùng. Khi nó đến được trung tâm Đại Sân thì cũng là lúc thằng Thi kê xong một cái bục tròn. Một cái khay nhỏ được đặt lên đó, sau đó là nhiều lớp vải tơ lụa lót vào trong khay làm đệm. Mọi việc xong đâu đấy rồi thằng Minh mới bỏ thứ nó ôm trong ngực ra, một cái ống thủy tinh to bằng ngón tay út.

Cẩn thận mở nắp của ống thủy tinh, thằng Minh nhẹ nhàng đổ một thứ có hình hạt com nhưng chỉ nhỏ như đầu tăm vào trong cái khay tơ lụa. Vật thể màu trắng nõn nhưng nếu quan sát thật kỹ sẽ thấy được những đường vân nhỏ li ti màu xanh lục ngọc. Những đường vân hơi phát sáng, ánh sáng lúc mạnh lúc yếu, có quy luật như nhịp đập của một sinh mạng đang hình thành.

Vật nhỏ đó chính là cái thứ đã thực hiện hợp đồng quý dữ với thằng Minh lúc trước.

Đúng vậy, em cháu cháu của nó muốn nờ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.4 - Chương 16: Châu Châu - Khi Một Sinh Mệnh Đâm Chối

Đại Sảnh là một không gian công cộng, nó luôn “Mở” cho bất cứ đứa nào mang tư cách Luân Hồi Giả. Việc nhìn từ Đại Sảnh vào trong một phòng cá nhân hầu như là bất khả thi khi cánh cửa đã đóng lại, thế nhưng, nếu thực hiện ngược lại thì không có khó khăn như vậy. Chỉ cần được công nhận là một Luân Hồi Giả, vậy thì mọi việc liền dễ dàng hơn rất nhiều. Người ta chỉ cần “Muốn” thôi, vậy thì bất cứ khi nào, bất cứ ở đâu đều có thể “Ngó” nhìn ra ngoài Đại Sảnh.

Trong không gian cá nhân của Thủy, một căn phòng hình tròn vốn đã không quá rộng rãi, bây giờ lại chen chúc một đám người. Mấy cô gái sau khi vùng vẫy thỏa thích ở hồ nước nóng đều kéo hết vào đây. Hình như, ngoài bé Ni với bản năng trở về bên thẳng Thi do ảnh hưởng từ bản hợp đồng quý dữ ra thì chẳng có ai muốn về phòng riêng của mình cả. Người mới thì có vẻ vẫn còn sợ hãi vì chưa thoát được hẳn ra khỏi ám ảnh từ bản đồ trước, đứa cũ thì không chịu được cô đốn, lại lấy cớ gia tăng tính đoàn kết, ai cũng có một lí do cho riêng mình.

Căn phòng ngủ với vách tường tròn không quá rộng, giường đã bị bỏ đi, thay vào đó là một tấm thảm dày phủ kín nền nhà. Vài tấm đệm trải ra lung tung, mấy cô gái thì người quỳ người ngồi, có người lại trực tiếp nằm dài ra, lẫn lộn với nhau trên đó. Sát vách tường dựng đứng vài món đồ gia dụng, một cái tủ quần áo, một cái bàn trang điểm, lại thêm tấm gương lớn có thể soi được cả người. Mọi thứ đều khoác lên một màu xanh dương chủ đạo, màu sắc yêu thích của riêng chủ nhân căn phòng này.

- Lala, tóc của cô thật đẹp... - Nửa ngồi nửa quỳ trên một tấm đệm mềm, Thủy vừa chải tóc cho Lala vừa trầm trồ khen ngợi.

- Vậy ư! – Lala khẽ đáp lại – Cảm ơn...!

Một câu cảm tạ với nụ cười khe khẽ, Lala hơi cúi đầu, để cho người bạn mới chải tóc cho mình.

Lala có một mái tóc rất dài, từng sợi vàng óng ánh được chế tạo bằng một thứ vật liệu gì đó mềm mại nhưng cũng dẻo dai vô cùng. Không giống như Cỏ May, mái tóc phát triển vô tội vạ là do ảnh hưởng từ huyết thống, dù có cắt ngắn đi nó cũng sẽ mọc ra nhanh chóng hay cố buộc gọn lại cũng không thể nào kiểm soát được, mái tóc của Lala là hoàn toàn nhân tạo. Búp bê biết hát được coi như sản phẩm cơ khí đầy. Em sẽ không lớn lên, thế nên mái tóc của em từ lúc mới bắt đầu đã là như vậy. Nó sẽ không bao giờ dài ra, cũng sẽ không bao giờ mọc thêm, mất một sợi là vĩnh viễn thiếu đi một sợi. Cũng may, vật liệu chế tạo mô tóc này tương đối tốt.

Mái tóc dài đã được gội sạch trong lúc tắm, bây giờ lại được Thủy sấy khô, bó thành hai bó lớn đằng sau gáy. Mái trước được chải lại gọn gàng để không làm khuất mắt con mắt to tròn lúc nào cũng có đôi chút long lanh vô cùng đẹp. Mớ giẻ rách quần trên người Lala đã bị vứt đi từ lâu và được thay thế bằng một bộ váy ngủ mỏng manh mềm mại. Lala bây giờ giống như cô bé lọ lem sau khi được bà tiên phù phép vậy, xinh xắn và gọn gàng hơn hẳn. Có lẽ, toàn bộ cơ thể em chỉ còn khiếm khuyết con mắt trái. Con mắt này của em bị hỏng từ trước khi trở thành Luân Hồi Giả, thậm chí trước cả khi nhiệm vụ luân hồi phát sinh rất lâu, vậy nên, Kho Dữ Liệu từ chối chữa trị con mắt đó theo “Quyền tân thủ”. Bọn nó đã định trực tiếp dùng điểm thường để chữa mắt cho Lala, thế nhưng, không biết con mắt đó vốn được chế tạo bằng gì mà yêu cầu điểm cao kinh khủng, tới gần 1000 điểm tích lũy lận. Mà với tình cảnh thiếu thốn của team bây giờ thì... Do không ảnh hưởng gì nhiều, bọn nó đành phải để sau.

Vừa chải tóc cho Lala vừa nói chuyện vu vơ, Thủy hơi nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, bên đó con Akuma level 2 Sognare đang hứng thú búng búng quay một con rubic. Thoát bộ áo đầm diêm dúa ra và thay vào một cái váy ngủ ngắn, kết hợp với vài món phụ kiện linh tinh, vậy mà không ngờ, quý cô Akuma này vẫn mang đậm phong cách Lolita như thế. Chiếc váy ngủ hai dây trắng hững hờ để lộ ra cả một mảnh quần lót sẫm màu, dưới chân là đôi tất đen dài quá gối, vài sợi ruy băng buộc ngang qua mái tóc. Sognare khẽ mỉm cười, khuôn mặt thanh tú không mấy khi cười nay còn hơi nhíu đôi mày lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào khối vuông hỗn loạn sắc màu trước mắt. Hơi dừng lại để trầm tư đôi chút, sau đó, hai bàn tay mảnh dẻ lại liên tục chuyển động để cho màu sắc càng hỗn loạn hơn. Sognare đã được như vậy một lúc rồi, từ khi bước vào gian phòng này và nhặt được khối rubic dưới đất là liền như vậy. Loại Akuma này, khi ở trong dạng người thì con nào cũng vậy, không ít thì nhiều đều mang theo chút gì đó gọi là “Nhân tính”, level càng cao thì càng như vậy.

Cô bé Linh thì xếp chồng mấy cái gối vào một chỗ, nửa ngồi nửa nằm bên trên đó. Linh bây giờ chỉ mặc có độc một chiếc áo thun ngắn tay với một chiếc quần sooc mềm ngắn không thể đỡ, để cho đôi chân dài trắng ngần lộ ra gần như trọn vẹn. Lật xem một cuốn tạp chí thời trang, chốc chốc lại ngẩng đầu lên, neho mắt nhìn mấy người còn lại, hình như, cô bé đang thử ước chừng bộ trang phục trong sách lên người bằng trí tưởng tượng.

Ở riêng một góc, Cỏ May nằm nghiêng người cho mái tóc dài trải ra trên nền thảm. Đôi mắt luôn nhắm nghiền nên chẳng biết được cô gái này đã ngủ hay chưa, chỉ thấy thi thoảng lại khẽ nhoen miệng cười.

Ở một góc phòng khác, bé Lan ngồi trực tiếp trên nền thảm, đôi tay nhỏ vờn ra, cố gắng ôm bé Ni vào trong lòng. Mà trong lòng của bé Ni, lại ôm thêm một con gấu bông nữa. Từ ngoài nhìn vào, người ta sẽ thấy cảnh đứa lớn ôm đứa nhỏ, mà đứa nhỏ lại ôm đứa nhỏ hơn, trông khá là buồn cười.

Lan vốn là cô bé nhỏ nhất tiểu đội, cả về tuổi tác lẫn hình dáng. Đang là “em út”, bây giờ lại bỗng nhiên xuất hiện một đứa còn nhỏ hơn cả mình. Vậy là thành chị người ta. Cái cảm giác được lớn hơn ai đó là lạ mà thỉnh thoảng làm cho Lan hưng phấn mãi không thôi, một thứ hình như là “Tinh thần trách nhiệm” cứ thế lớn dần lên trong lòng cô bé.

Trước kia, Lan được mọi người cưng chiều. Còn bây giờ, đến lượt Lan cưng chiều em gái nhỏ.

Bé Ni nhỏ lắm, tay chân mũm mĩm với khuôn mặt bầu bầu mập mập trông đáng yêu vô cùng làm cho Lan lúc nào cũng muốn ôm em vào lòng. Lan còn đòi ra một đồng đồ chơi, gấu bông các kiểu cho bé Ni. Chiều là vậy, thế nhưng, hình như con Akuma nhí này vẫn chưa hài lòng. Cơ thể nhỏ bé không ngừng gầy dũa, từng tiếng “Ni!”, “Ni...!” phát ra liên hồi. Đây là cái kiểu bé đòi về bên thẳng Thi đấy mà. Cứ chơi được một lúc, bé Ni lại như vậy, giống như đứa trẻ con bắt chọt nhớ đến và đòi mẹ của mình.

Khó khăn giữ lại đứa em gái nhỏ, Lan cho rằng, bé Ni chỉ quấy một lúc rồi thôi. Phiền toái, nhưng thực lòng là chẳng đứa nào yên tâm để một cô bé con lại bên cạnh tên lolicon, BBcon, shotacon... nói chung là “Đủ thứ”-con như thẳng Thi bệnh hoạn.

Một tay giữ ngang bụng bé Ni, tay còn lại với lấy quả bóng cao su đưa cho cô bé, Lan giữ một nụ cười miễn cưỡng trên môi. Phản ứng của bé Ni làm Lan cũng chợt nhớ đến thằng Thi. Hơi ngẩng đầu, đưa ánh mắt vô định lên trần nhà, Lan thầm nghĩ: “Không biết, bây giờ anh Thi đang làm gì nhỉ...? Là đang làm nhưng món đồ kì quái, đang tập luyện, hay đang nằm đâu đó ngáy như kéo bễ lò...?”. Từng hình ảnh của thằng Thi hiện lên trong đầu làm Lan phải tự đỏ mặt vì tưởng tượng của chính mình. Khẽ lắc đầu cười ngượng, tâm trí khẽ chuyển, em trực tiếp ngó ra ngoài Đại Sảnh.

- Í...!

----- KDL-----

Đại Sảnh. Một mốc thời gian nào đó.

Giữa hàng ghế quay tròn thành một công sự tạm thời, có hai bóng người đang chụm đầu vào nhau, nín thở ngưng thần, nhìn chăm chăm vào một cái khay nhỏ bé.

- Tau mới lưng quá mây ơi... - Giọng thằng Thi vang lên khe khẽ. Có chút lỗi tính toán, lúc dựng cái bệ để đặt khay chứa trứng của em châu châu, nó không cẩn thận nên chiều cao của thứ này không được tự nhiên cho lắm. Cái bệ cao quá eo của bọn nó một chút, nếu ngồi thì không ngoài đầu được tới mà đứng hẳn lên lại không thấy rõ cái trứng châu châu hình thù như thế nào. Cái bệ kim loại tương đối vững chắc, dựng lên rồi muốn sửa thì lại phải tháo ra, bọn nó thì hai thằng đều ngại, công việc cứ đùn đẩy cho nhau rồi dèch thằng nào làm. Thế là hai thằng đều cong lưng, uốn gối, gồng mình trong tư thế nửa đứng nửa ngồi vô cùng khó chịu.

- Thằng ngu! Ngồi như mây bảo sao không mỏi... - Phía đối diện, thằng Minh trừng mắt, khẽ quát lên trả lời. Sĩ và thằng bạn xong, nó thờ nhệ ra một hơi, hạ giọng – Mây ngu lắm con ư, ngồi như bồ đây này... - Vừa nói, nó vừa vỗ tay xuống phía dưới mông mình.

Nhìn theo tay thằng Minh, Thi thấy từ dưới mông của nó có thò ra một thanh hình trụ phải to như bắp tay người lớn. Thanh hình trụ khá dài, một đầu chống xuống đất, một đầu chống vào mông thằng Minh, bây giờ Thi mới để ý thấy, tư thế ngồi của thằng bạn đã thay đổi từ lúc nào, nhìn từ bên ngoài vào thì trông cũng khá là thoải mái.

Chắc chắn rằng thằng bạn đã nhìn thấy mông của mình, thằng Minh lại nói tiếp:

- Thấy chưa? Bồ đảm bảo với mây là không mỏi lưng tí nào... Chỉ hơi đau đít... -

- Ồ! Sướng vãi...! Mây còn cái nào không, lòi ra tau mượn tí. – Thấy có đồ ngon, thằng Thi lập tức mở miệng hỏi mượn. Mà nếu thằng Minh không cho mượn cũng không sao, Thi nó đã chuẩn bị sẵn tâm lí để “Giết người cướp ghế” rồi.

- Đây... - Khác với dự liệu của Thi, thằng Minh sáng khoái móc thêm một vật hình trụ nữa từ trong hộp không gian ra đưa cho nó – Tội làm thế này là nhất ông rồi đây nhé. Giữ cẩn thận vào, tí cái mông nó nhẹ nhẽ thôi. Chốc nữa xong rồi thì trả tôi, tôi còn có việc cần dùng đến đây.

Nghệt mặt ra cầm cái vật hình trụ trong tay, bây giờ thì Thi đã nhận ra nó là cái gì rồi - một đoạn ống cacbon với thành vô cùng mỏng. Thảo nào mà nó nói là “Đau đít”. Đau đít cái con mẹ nhà nó á, cái thứ thành mỏng như thế này, tí mạnh chút là nó bấm cho lõm mông vào ấy chứ đùa.

Nội tâm khinh bỉ thế thôi, nhưng tay thằng Thi không hề chậm trễ, đem đoạn ống cacbon kê xuống dưới mông mình.

Có chỗ tí rồi, dù không dám mạnh mông nhưng cũng thoải mái hơn nhiều lắm.

Bọn nó đã ngồi nhìn cái trứng châu châu ở đây được một lúc rồi. Mặc dù chưa nở nhưng cái trứng này đã biểu hiện ra vô số dấu hiệu để chứng minh cho sự tồn tại của mình. Những đường vân nhỏ li ti phủ trên vỏ trứng liên tục chớp sáng theo một quy luật cố định nào đó. Mới ban đầu phải để ý thật kĩ mới nhìn thấy chúng nhưng càng ngày, cường độ ánh sáng càng trở nên nham liệt và hiện giờ, khi nó chớp sáng lên đã chẳng thua gì một bóng đèn led nhỏ.

Mỗi khi, những đường vân ánh lên sắc lục thì cùng lúc đó, trong lồng ngực thằng Minh cũng đột nhiên trỗi dậy một thứ cảm xúc lạ kì. Có chút như mong mỏi, có chút như vui sướng, mà lại có chút như lo âu. Giống như một thứ gì đó kim nén trong trái tim khiến cho thằng Minh nhiều lúc phải gồng người lên để cưỡng lại. Nhưng nó cứ lớn lên dần, để chực vỡ òa ra tất cả.

Minh cũng nhận ra rằng, quy luật chớp sáng của những đường vân kia trùng khớp với nhịp tim đập của mình. Theo cái cảm xúc kì lạ đang ngày một tăng, nhịp tim của nó cũng theo đó mà gia tốc và ở bên ngoài, ánh sáng xanh lục ngọc cũng đồng thời biến đổi y như vậy. Không biết, là ánh sáng xanh biến đổi theo nhịp tim của nó hay là ngược lại, nhịp tim của nó biến đổi theo ánh sáng xanh.

Trong lòng thằng Minh, một tiếng gọi mơ hồ cũng càng ngày càng mãnh liệt.

...

- Cách...! – Cửa phòng cá nhân số 04 bật mở, Thủy dẫn đầu hội phụ nữ hùng hổ lao ra ngoài. Chỉ cần hơi liếc mắt đã dễ dàng nhận ra cái kiến trúc đặc trưng quay tròn bằng ghế, nằm chính ỉnh ngay giữa không gian Đại Sảnh. Cái cảm giác này quen lắm, lần trước, khi kiến trúc này xuất hiện, chính tay cô đã bắt được hai thằng bạ kia đang trốn ở giữa chơi bạc với hệ thống bằng cách mua túi quà may mắn.

Lần đó, hai thằng đã thua gần như hết sạch.

Nghĩ tới đó, khuôn mặt xinh đẹp của Thủy đột nhiên biến sắc, cô vội vàng gia tăng tốc độ, bước nhanh chân về phía mấy tấm ghế dựa đã che chắn hết góc nhìn. Lúc trước, hai thằng bọn nó chơi là khi tiểu đội đã hoán đổi cường hóa gần như xong hết rồi, có thua cũng chỉ là một chút điểm tích lũy còn sót

lại thôi. Mà bây giờ, cảm vài ngàn điểm, bọn nó mà lại vung phí vào mấy trò may rủi tương tự, để rồi cảm về một đồng đồ gia dụng linh tinh trong khi tiểu đội còn vô cùng thiếu thốn nữa thì chắc cô phải treo hai thăng lên mà đánh quá.

Diện tích Đại Sảnh tuyệt không rộng lớn, quá vài bước chân, Thủy đã dẫn đầu đoàn người đến gần vị trí trung tâm. Nơi đây hỗn loạn và bừa bộn vô cùng, đủ thứ đồ vật linh tinh được lũ luân hồi giả hoán đổi ra theo sở thích nhất thời rồi khi chán hoặc tạm không dùng đến nữa thì bỏ luôn tại đó. Lần giữa đồng bán rác thải sinh hoạt đó, mấy cô gái cũng đã nhìn thấy thằng Văn đáng thương vẫn còn điên cuồng gầy dựa như một con sâu khoai rồi. Không cần đoán cũng biết, toàn tiểu đội ngoài hai thăng cảm đầu khốn nạn ra thì còn có ai đùa ác như thế nữa.

Thủy thờ dài, bàn tay đưa lên day trán theo thói quen, đôi mày hơi nhíu lại làm ra một nét mặt mệt mỏi. Nhiều lúc, cô cảm thấy, Quản Lý của Kho Dữ Liệu tuyên quân thật biết cách chọn người, toàn tiểu đội đều rất một lũ “Thanh niên chưa hết lớn”, còn cô thì nghiêm nhiên phải trở thành bảo mẫu của cái lũ “Trẻ con lâu năm” này. Thủy khẽ phát tay. Trong đám người, cô bé Linh liền rất tự giác mà chạy về phía Văn, cố gắng giải thoát cho thằng nhóc. Cứu hộ khẩn cấp, Linh cũng rất cẩn thận và cố gắng, thể nhưng, ca này có vẻ lâu đây vì kỹ năng trời người của thằng Thi sau nhiều năm tu luyện bằng đủ thể loại SM đã đạt đến một cái level vô cùng nghệ thuật rồi. Vô số nút thắt chằng chịt đan xen, từ vòng quấn, đến độ siết của dây thừng đã hoàn mỹ đến độ mà cả kẻ bị trói lẫn người gỡ dây đều sung sướng đến mức giận sôi người. À, còn một điều nữa, sợi dây mà thằng Thi dùng không phải là dây thừng bình thường, đó là dây được bện từ tơ nhện, một sợi nhỏ bằng ngón tay cũng đủ để treo ngược một chiếc máy bay boeing, vậy nên đừng nghĩ đến việc dứt hay là cắt đứt.

Để rắc rối lại cho cô bé Linh, đoàn người tiếp tục lách qua đồng đồ hồ lớn linh tinh không ai dọn dẹp. Với chiều cao của mình, Thủy đã sắp ngó được vào khoảng trống bên trong cái công sự tạm thời kia rồi.

Gạt phẳng mấy cái ghế cản trước mặt ra bằng thể lực của một tanker, Thủy mím môi, trừng lớn đôi mắt đẹp bắn một cái nhìn đầy dữ dằn về phía hai bóng người vừa lộ ra trong đó. Bằng một cái liếc mắt, thứ đầu tiên Thủy nhận ra là khoảng trống trải bên trong, thực sự là chẳng có cái gì ngoài hai thăng bừa với một cái giá đỡ con con, khác hoàn toàn với cái dự đoán một đồng đồ hồ lớn linh tinh vô dụng. Khẽ thở phào một hơi, Thủy đoán là hai thăng kia không đổi túi quả may mắn, hoặc ít nhất là chưa kịp đổi.

Sau khi nỗi lo về tiền bạc đã dịu xuống đôi chút rồi, Thủy mới có tâm tình mà nhìn lại cái tư thế của hai thăng lúc này.

Bây giờ, hai thăng đều mặc quần đùi, bên trên lại là áo sơ mi dài tay không đúng kiểu. Dưới chân thì là dép tổ ong, đương nhiên là loại lê sắt đất. Đã quần đùi dép lê thì thôi, thằng Minh lại còn nhất thiết phải đóng thêm đôi tất tím. Đôi tất chỉ leo quá cổ chân một chút, để nhường da thịt cho một mảng lông chân tua tủa đậm ra dư phần. Hai thăng bọn nó bây giờ đều cong mông ưỡn ngực, bụng hóp lại để tạo thành một tư thế ngồi tiêu chuẩn hình chữ S. Dưới mông là một thanh trụ dài nhưng chẳng lấy gì làm lớn để cho cả hai thăng đều phải gồng mình mà tì lên trên đó. Lúc Thủy lật ghế mà vào, hình như là quá bất ngờ nên bây giờ, nét mặt hai thăng đều có vẻ đại ra, trông mặt không tiêu cự.

- Phụt...!!! – Bé Lan không nhìn được mà bùm miệng phì cười. Ngay sau đó là cô bé Linh tò mò ngó nhìn lại đây cũng phì cười tương tự. Tiếp đó là Lala, đến cả Sognare cũng bị ảnh hưởng mà khẽ nhếch miệng lên tạo thành một nét cười ẩn hiện. Đến bây giờ, Thủy cũng không nhìn được nữa, thực sự thì cái tạo hình lúc này của hai thăng thật quá khôi hài, thảo nào mà từ khi bước ra ngoài Đại Sảnh, cô nàng Cỏ May cứ tìm tìm cười không dứt. Bao nhiêu khó chịu bức tức trong lòng bỗng nhiên bay hết sạch, Thủy cũng theo đó mà nheo miệng cười.

- Hi hi...! Ha ha ha...!!! – Là bé Lan, thấy chị Thủy cũng cười rồi nên em không thèm kiềm chế nữa, trực tiếp ôm bụng mà cất tiếng vang khanh khách. Quá buồn cười làm đôi cánh tay chột lóng, bé Ni vẫn bị Lan ôm trong lòng đột nhiên giãy thoát mà lật đật chạy về phía thằng Thi. Lúc này, tiếng cười của mấy cô gái đã làm hai thăng hồi tỉnh.

- Cười cái gì? Cười cái lọ! Mấy đứa biết cái gì mà cười? – Thằng Minh tròn mắt, nghiêm mặt lại quát. Dù không hiểu lắm mấy cô gái cười cái gì, nhưng nó chắc chắn là đang họ đang cười tui nó. Để gái nó cười vào mũi cho thì chẳng đáng mặt thăng đàn ông chút nào, vậy nên, Minh đành phải liều mình, mạnh miệng.

Bị quát, Thủy đột nhiên thu lại dáng cười, vẻ mặt lạnh đi mà nhanh chóng tiến thêm vài bước. Không hiểu sao, cứ mỗi lần thằng Minh to tiếng quát tháo với mình, hay là lúc thấy nó bả hoa bốc phét với mấy cô gái khác, Thủy đều thấy khó chịu trong lòng. Bàn tay rất nhanh vung lên, vô cùng thuần thục mà nắm chính xác vào vành tai mềm mại. Đang ở tư thế ngồi, thằng Minh bị Thủy nhẹ nhàng xách ngược lên.

- Ai ại ại ại ại...!!!! – Đau điếng khiến cho một chuỗi âm thanh quái dị tuôn ra từ trong cổ họng, Minh vội vàng nhắm người dậy theo chiều bị nhấc lên, trên khuôn mặt uất ức đã tuôn ra hai hàng nước mắt.

- Quát? Cậu quát ai...? – Thủy nạt lại, lực trên những đầu ngón tay cũng chẳng giảm đi tí nào.

- Tở sai rồi...! Tở xin lỗi...! Lần sau tớ không thế nữa...! – Nước mắt nước mũi trào ra như mưa, thằng Minh meo meo nói. Không dám giãy mạnh thoát ra nhưng... Đau quá! Nó có cảm giác lỗ tai mình sắp rời ra đến nơi rồi vậy.

Thấy thằng Minh nghe lời, lại nhìn cái nét mặt thống khổ của nó, Thủy bỗng nhiên lại thấy có đôi phần xót ruột. Không dụng lực vặn lên nữa, nhưng bàn tay Thủy vẫn chưa buông tha cho cái vành tai thằng bé. Trong lòng đã mềm nhũn xuống rồi nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ nguyên cái vẻ lạnh lùng khó chịu, Thủy cao giọng hỏi:

- Nói. Đêm hôm khuya khất, không về đi ngủ còn ở đây làm gì? Không phải là lại lên chơi bạc đấy chứ?

- Không! – Thằng Minh vội vàng giãy nảy lên trả lời – Tớ làm gì có! Tớ là người tốt mà. Người tốt có bao giờ biết chơi bạc...!

- Thế lần trước là ai phung phí đi gần hai ngàn điểm để đổi về một đồng đồ gia dụng nhĩ? – Thủy không buông tha.

- Đây là do xã hội này bạc bẽo, bạn bè nó lôi kéo chứ thực lòng tớ đâu như thế...! - Khẽ lắc đầu, Minh trẻ môi, cay đắng nói, cái vẻ mặt của nó bây giờ ra điều oan ức lắm. Sau đó, nó lại nhoeo cười, đổi giọng – Nhưng cậu đừng lo, người sẽ phải tốt lên, tớ cũng không chơi với mấy thằng bạn đều kiêu như thế nữa rồi...

- Mẹ nó chứ! Thờ ra câu nào là thói câu đây... - Giọng thằng Thi vang lên từ một bên ngắt lời - ...Mày cứ thử tốt lên đi, để xem bố có phải tọng cả cái dùi cui nhựa vào mồm cho tư tưởng mày thêm thông suốt không con đi?

Khác với cái cảnh cam chịu bạo hành của thằng Minh, thằng Thi đang khá là thoải mái với mấy cô gái nhỏ. Bé Ni vừa tới đã chui tọt vào trong lòng của nó, tay chân nhỏ bé dang ra, quắp chặt vào vai vào cổ nó mà treo mình trên đó, y như một con gấu nhỏ không chịu rời. Bé Lan tất nhiên là vội vã đuổi theo, cô kéo bé Ni ra nhưng không thành công, mà làm thế nào lại còn ngã cả vào trong lòng thằng khôn nạn kia nữa. Còn Cỏ May, cô đã lạng lẹ kéo cho thằng Thi một cái ghế khác, để cho nó thay thế cái ống cacbon dưới mông rồi.

Quay người liếc sang nhìn thằng bạn, cái vẻ mặt đáng thương oan ức của thằng Minh đột nhiên bay hết sạch, nó trừng mắt lên chửi lại – Mày có giỏi thì nhét vào hộ bố cái! Mẹ kiếp! Không khéo cái vẻ đẹp chai của bố lại phản dame cho mày toét đít ra giờ...

- Á à!!! Thích thông nhau chứ gì con đi, tưởng bố sợ mày chác...? – Thằng Thi, chưa bao giờ tỏ ra yếu thế...

- ...

Cảm thấy tình hình lại có vẻ không đúng lắm, Thủy nhủ mày, bàn tay vẫn chưa buông vành tai của thằng Minh ra lại tăng thêm chút lực...

----- KDL-----

Phải tồn một hồi tâm huyết để ổn định tình hình, lại đau não nhai hết một đồng giải thích vòng vèo hỗn loạn của hai thằng, cuối cùng, Thủy và mấy cô gái khác cũng đã hiểu được đại khái cái nguyên nhân mà hai thằng dở hơi này giữa đêm mờ ra Đại Sảnh rồi.

Cái trứng châu châu kí hợp đồng quỷ dữ với thằng Minh sắp nở. Chuyện này là một đại sự. Nó không chỉ ảnh hưởng trực tiếp đến bản thân thằng Minh mà không ít thì nhiều, nó chắc chắn sẽ còn ảnh hưởng đến toàn tiểu đội. Điều có thể thấy được ngay là bọn nó có thêm “Đồng đội” mới.

Cái trứng châu châu thì tất nhiên sẽ phải nở ra con châu châu, mà một con châu châu non thì khỏi phải nói đến những thứ như là “Mạnh mẽ”, không yếu đến mức bóp nhẹ cũng chết đã được coi là cố gắng lắm rồi.

Mặc dù Kho Dữ Liệu là một nơi thần kì, bất cứ sinh linh nào ở đây đều có khả năng phát triển lên một cách không hạn chế với tốc độ theo cấp số nhân, thế nhưng, không có gì là miễn phí cả, chúng đều phải đổi bằng hai thứ mà lúc nào cũng vô cùng thiếu: “Điểm tích lũy” và “Thời gian”.

Làm giao ước với một sinh linh yếu ớt bằng cả sinh mạng lẫn linh hồn, không kể đến về sau nó mạnh như thế nào, sự thiệt thòi và khó khăn lúc ban đầu là điều mà thằng Minh phải gánh.

Không phải chơi bạc, lại nghe nói tiểu đội sắp sửa chào đón thêm thành viên mới, mấy cô gái vậy liền không trở về mà ngồi luôn tại đó, tất nhiên, họ ngồi lên ghế chứ không dùng ống mòng như hai thằng.

Nhóc Văn sau khi được mấy cô gái hợp lực giải thoát cũng không quay ra trả thù ngay như hai thằng bựa kia vẫn thường lo sợ. Thằng nhóc chỉ chiếm cho mình một cái ghế, rồi nằm co ro trong đó để cho cái áo choàng lớn và tấm khăn quàng rộng bản che cả cơ thể, không biết đang suy tính cái gì, có khi là ngủ luôn rồi cũng nên.

Lại qua tiếp một khoảng thời gian, khi sự hào hứng ban đầu của các cô gái dần biến mất, từng người một chụm đầu, tán gẫu linh tinh với nhau. Thậm chí ngay cả thằng Thi cũng không còn quá chú ý đến nơi này mà quay ra, vục cằm vào bụng bé Ni, đùa cho cô bé vui quên trời đất. Chỉ có thằng Minh là vẫn nhìn chăm chăm vào cái trứng, nhịp tim hòa vào với quy luật chớp sáng của ánh xanh, từng giọt mồ hôi li ti rịn đều ra trên trán và nếu để ý kĩ sẽ thấy, cơ thể nó cũng run lên nhè nhẹ.

Những đường vân xanh lục ngọc vẫn sáng lên và nhạt đi liên hồi, chỉ là trong quy luật, đang dần dần thay đổi. Một cách từ từ, thời gian của mỗi chu kì chớp sáng cứ dần kéo dài ra, kéo theo nhịp tim của người kẻ ước. Không chỉ có chu kì, cường độ ánh sáng của nó cũng đang biến đổi, mỗi lần sau đều mạnh hơn lần trước.

Nhịp tim bị hãm cho chậm lại, khiến cho nhịp thở của Minh cũng cải biến dần, mỗi hơi đều rất sâu vào vô cùng chậm rãi. Kiểu hô hấp làm dung tích phổi của nó chênh lệch vô cùng lớn, mỗi lần thở ra đều có thể ép tới đa khoảng khí chết ra ngoài, để khi hít vào, không khí mới trong lành mát rượi tưới tắm khiến cơ thể như tỉnh dậy một phần. Cảm giác chút khoan khoái lan tỏa khắp người, thế nhưng, điều đó cũng không làm dịu được đi cái sự kìm nén ngày càng mạnh lên trong lồng ngực. Sự bồi hồi, hưng phấn, lại kèm theo chút sợ hãi, lo âu cứ mạnh dần lên, để rồi cái gì phải đến rồi cũng đến.

Khi thực hiện chu kì chớp sáng của mình, tại thời điểm những đường vân sáng nhất, bỗng nhiên, như thêm một lần cố gắng, cái trứng châu châu đột ngột lóe lên thêm một chút. Ngay sau đó, giống như là nước, ánh sáng xanh lục ngọc trên những đường vân cấp tốc nhạt đi, lần lượt rút dần từ trên đỉnh xuống đến chân cái trứng. Thậm chí, khi nhạt đến điểm cuối cùng, ánh sáng còn rọi xuống đáy cái khay, tạo thành một dấu hoa văn hình tròn nhỏ bé nhưng cực kì phức tạp, lóe lên rồi lập tức biến mất không còn.

Ánh sáng xanh lục ngọc cùng với những đường vân li ti trên vỏ trứng đều cùng nhau biến mất như chưa từng tồn tại, trả lại cho nó một màu trắng ngọc ngà như hạt cơm vốn có. Không tự phát quang nữa, nhưng bản thân cái trứng lại hơi phản chiếu ánh sáng tự nhiên của gian Đại Sảnh khiến cho nó như được phủ một vàng hào quang lóng lánh. Thế nhưng, vẻ đẹp này không cho phép lũ người bên cạnh được chiêm ngưỡng lâu, ngay sau đó, tại phần đỉnh của cái trứng, liền có chút gì hơi động đậy.

- Tách...!

Dường như, có một âm thanh vô cùng nhẹ thoáng qua, mà cũng có thể, đó chỉ là tưởng tượng của mỗi người. Cùng lúc đó, phần đỉnh của cái trứng châu chấu cũng hiện ra bốn vết nứt kéo thẳng tắp xuống.

Như một nụ hoa non ngượng ngùng chớm nở, bốn vết nứt hơi tách ra, để cho một sinh linh nhỏ bé nỗ lực thoát ra ngoài.

Khi bốn vết nứt tách ra, đồng thời, cái cảm giác kìm nén vẫn chẹn ngang lồng ngực thẳng Minh như đột nhiên biến mất, để thế vào đó làm một thứ cảm giác như thể vỡ òa trong vui sướng. Giống như, trong sâu thẳm linh hồn nó, có một viên hạt giống nảy mầm. Một cảm giác hạnh phúc lớn lao không hiểu từ đâu ập đến khiến cho nó gần như quên cả thở. Đôi mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cái khay đựng trứng bỗng nhiên nhòa đi một chút, nó không ngừng được dòng nước mắt chảy dài.

Trong khi thẳng Minh đang bị từng cơn thủy triều cảm xúc vui lấp thì bên dưới cái khay, sự chào đời của một sinh linh mới vẫn còn tiếp diễn.

Từ nơi vỏ trứng đang mở ra, một cái đầu châu chấu bé xíu ngóc lên, vài mảng giáp xác màu xanh ngọc với đôi con mắt màu đen bự chảng, hai cái râu ngắn cùn cùn tiếp xúc với không khí, khẽ ngo ngoe. Những vật nhỏ thì thường đáng yêu, thế nhưng, điều này đôi khi không đúng đối với lớp côn trùng. May sao, em châu chấu này nằm ngoài cái “Đôi khi” ấy, mới có phần đầu lộ ra thôi nhưng một vài cô gái đang châu đầu xem bên cạnh đã phán quyết rằng, em nhất định là phải dễ thương rồi.

Cái đầu nhỏ tiếp tục ngo ngoe, để cho phần còn lại của cơ thể thoát ra. Hai, ba cái chân mảnh khảnh vừa thò ra, khó khăn bám víu lấy một phần vỏ trứng, khó khăn chuyển động, khó khăn cong người.

Thẳng Minh không giúp, nó cũng không cho ai giúp đỡ. Phá trứng, đó là thử thách đầu tiên để chào đời, bất kì sinh linh nào, dù nhỏ yếu đến đâu cũng phải tự mình hoàn thành mới có đủ tư cách tiếp tục sinh tồn trong một thế giới đầy khắc nghiệt.

- Cố lên! Em làm được mà... - Là giọng bé Lan thì thầm cổ động. Những đứa khác cũng mím môi, trong ánh mắt chăm chú mang theo đầy sự quan tâm và cổ vũ. Thẳng Thi cũng đã bỏ đi về mặt bông đùa, một cánh tay nó đặt lên vai Minh, và những cái vỗ vai chắc nịch.

Minh không phải là người ủy mị, nhưng không hiểu sao, hai bàn tay nó đã vô thức xiết chặt từ lúc nào.

Bây giờ đây, khái niệm về thời gian bỗng trở nên vô nghĩa, chẳng đứa nào trong bọn nó đi quan tâm rằng đã được bao nhiêu lâu, mọi sự chú ý, cả tinh thần lẫn tình cảm đều dành để dõi theo từng cố gắng của em châu chấu.

Bọn nó không đứa nào biết, quá trình ra đời của một con châu chấu trong tự nhiên như thế nào. Bọn nó cũng không biết, có phải là do vỏ trứng quá cứng rắn hay là do em còn quá yếu. Bọn nó chỉ thấy, sự ra đời của em chật vật và khó khăn vô cùng. Thế nhưng, như một thứ sinh mệnh ngoan cường, cái vật nhỏ xíu kia cứ thế gầy gù, chật vật tiến ra cái thế giới này.

Kiên trì cùng với sự cố gắng lớn lao, ý chí ngoan cường cuối cùng phải được đền đáp. Sinh mệnh như một món quà ban cho người chiến thắng. Em châu chấu khó khăn thoát ra khỏi vỏ trứng giam cầm, cơ thể bé xíu nằm im trên lớp lụa. Một giây, hai giây, ba giây... Như để làm quen với môi trường mới, hai cái râu ngắn cùn cùn khẽ chuyển động và...

Minh đang chìm trong niềm vui sướng tột cùng. Nó, cuối cùng cũng có một con “Tiểu đệ”. Giống như mười vạn cái lỗ chân lông đều đồng thời mở ra, cả cơ thể liền cảm thấy nâng nâng không thực. Đang trong cái cảm giác ngất ngây, đột nhiên, một thứ cảm xúc khác bỗng chốc bùng lên, mãnh liệt và sôi trào trong tâm trí. Vội vàng quay đầu sang bên cạnh, nét cười tắt ngấm, đôi con mắt cũng trừng to, Minh mở miệng hét lớn:

- ĐÓI...!!!

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 17: Vong Cầu – Chạy Đi Vì Cuộc Đời Phải Vậ

Theo một tiếng hét chói tai của thẳng Minh, cả một khoảng không gian đại sảnh lập tức sôi trào hẳn lên. Ngay sau đó là từng khay, từng khay đồ ăn lần lượt hiện ra theo vài động tác đơn giản của mấy cô gái trẻ. Gì thì gì chứ một vài điểm đứa nào cũng có, bọn nó tưng thiếu thật đấy, nhưng chưa có đến mức thiếu cả ăn. Thẳng Minh kêu đói, vậy đồ ăn ra cho nó thôi.

Như một thứ phản ứng có điều kiện, nhìn thấy đồ ăn, thẳng Minh lập tức thò tay ra bốc. Bên cạnh, thẳng Thi vốn không cảm thấy đói nhưng cũng đang thực hiện động tác bốc y như vậy.

Cơ thể tự chuyển động theo bản năng, sau khi tọng đầy một mớ thức ăn vào miệng, thẳng Minh đang trợn mắt lên để chuẩn bị nuốt xuống thì bỗng nhiên:

- Ố...! – Như chợt nhớ ra điều gì đó, nó giật mình.

- Phù... Phù...! – Nhỏ vội thức ăn trong mồm ra, Minh làm bầm tụt chửi – Mẹ kiếp! Minh làm các đêch gì thế này...? – Rồi nó quay ra hô với bọn bên cạnh – Không phải là anh đói, là con Châu Chấu.

- Ồ...!!! – Khẽ ồ lên như vỡ lẽ, cả bọn đồng loạt gật đầu. Sau đó thì, cả lũ lại nhào nhào lên một trận, bầu không khí chẳng khác nào khi trước, chỉ là bây giờ, sự chú ý đã chuyển từ thằng Minh sang người em Châu Chấu.

- Thịt gà... Thịt gà...! – Là tiếng thằng Thi. Thằng này đang cầm cả con gà quay cực lớn trong tay, vừa hô vừa ra sức xé ra một miếng đùi bự chẳng sau đó thằng tay đập cái đùi gà đó xuống giá đỡ kim loại nơi con châu chấu của thằng Minh vừa nờ.

- Bóp...! – Đứng ngay bên cạnh, Minh vội vàng vung ra một nắm, kịp thời nắm lệch hằm thằng bạn thân trước khi cái đùi gà kia kịp giáng xuống. Đùa gì chứ, chưa cần tính đến chuyện châu chấu có ăn được thịt gà không, chỉ riêng về kích cỡ thôi thì cái thứ kia đủ để đập bẹp cả vài chục con châu chấu non rồi.

Đám bay thằng bạn xong, Minh cũng quay lại, trực tiếp hoán đổi thức ăn cho con đê của mình, một cái bát ngô với chút gì đó đỏ đỏ xanh xanh đông xắn bên trong.

- Tiết canh... Tiết canh...! – Vươn tay ra đặt cái bát xuống giá đỡ kim loại, động tác của nó có đôi phần giống với thằng Thi lúc nãy.

- Châu chấu của cậu ăn được tiết canh? – Thủy nhú mày, thắc mắc.

- Không. Nhưng mà tôi thích thế... - Minh dứt khoát trả lời, chỉ là chưa kịp nói hết câu đã bị Thủy xách ngược lỗ tai kéo lại, bát tiết canh chưa kịp đặt xuống khay tuốt tay rơi vài tung tóe ra nền nhà.

- Bánh đúc... Bánh đúc...! – Thằng Thi đã lóp ngóp bò được dậy.

----- KDL-----

Hai thằng khốn nháo sự, lại thêm bé Lan ham vui dự phần, chỉ một vấn đề nhỏ như con kiến, vậy mà ồn ào quá mười lăm phút. Đứa nào cũng thử đòi ra vài thứ, từ những thứ bình thường như lá cỏ, nõn tre đến những thứ quái dị hơn thịt ruồi, cháo kiến. Mọi thứ đều cả lên mặt phẳng khay của giá đỡ bằng kim loại, diện tích không lớn, nên mỗi thứ chỉ để một phần. Dù chỉ có một phần rất nhỏ, nhưng khi so sánh với cái hình thể bé tí xíu của em châu chấu mới nờ, mọi thứ đều trở nên quá đồi khổng lồ. Ngoe nguẩy hai cái râu ngắn cùn cùn, chuyển động vài đôi chân nhỏ, em bò lung tung trên mặt bàn. Bất cứ thứ gì trên đó cũng đều thử qua một tí, cắn ăn vài miếng, rồi như không hợp với khẩu vị, em lại bò đi chỗ khác. Hơn chục món ăn đều bị em cắn qua, thế nhưng lại chẳng mặn mà với cái gì, qua ràng buộc bởi hợp đồng quỷ dữ, một ý niệm đơn thuần nhưng mãnh liệt vẫn truyền thẳng vào trong linh hồn thằng Minh:

- Đói...!

Không tìm được đồ ăn thích hợp cho con đê của mình, thằng Minh cứ sốt vó hết cả lên, bọn bên cạnh cũng bị ảnh hưởng. Mãi cho đến khi thằng Văn hoán đổi ra một nhánh cỏ ánh lên quang mang màu lục bích.

{ } Phàm Linh Thảo

Phân loại: Thực vật đặc biệt lớp “Linh năng”

Nhánh cỏ trong như một cọng mạ non với thân nhỏ xíu, vài ba cái lá dài ôm lấy búp non cuộn tròn ở giữa. Bên dưới gốc lại là mấy cọng rễ trùn trắng bóc. Cả nhánh cỏ không dài quá một gang tay, vậy mà lại tồn những mười lăm điểm tích lũy.

Mười lăm điểm tích lũy chỉ cho một cọng cỏ, trong khi đó, chỉ cần 10 điểm là đã đổi được một thanh tuyệt kiếm chém đĩnh chặt sắt, đổi được đôi ba khẩu súng trường loại xịn, đến đạn linh loại cũng phải đổi được bảy, tám viên. Tiếc đứt ruột nhưng vì một tương lai có đê, thằng Minh vẫn cắn răng chi tiền.

“Phàm Linh Thảo” là tên gọi chung chỉ một nhóm những loại cỏ dại thông thường nhưng mọc ở nơi có nồng độ “Linh khí” phi thường dày đặc. Ví dụ như: bên trong “Tụ linh trận”, bên trên “Linh mạch” hay chung quanh mỏ linh thạch khổng lồ. Do bản thân chỉ là cỏ dại thông thường, không phải tiên đơn hay linh dược, “Phàm Linh Thảo” thường không có bất kì giá trị luyện đan nào cả. Không có tác dụng đặc biệt, nhưng bản thân sinh trưởng trong một môi trường nồng nặc linh khí như vậy, toàn thân từ trên xuống dưới, “Phàm Linh Thảo” đều tích tụ một lượng cực lớn linh khí vào mình. Lượng linh khí này, trải qua hàng loạt quá trình trao đổi sinh học mà lưu trữ lại trong cơ thể sinh vật, nó có khả năng tái hấp thu cực kì dễ dàng. Vậy nên, dù không có được lực, không luyện được đan nhưng dùng để làm vật phẩm hỗ trợ tu luyện hay bổ sung linh khí cấp tốc vẫn có thể coi là khá tốt.

105 điểm tích lũy để đổi lấy một bó 7 cọng “Phàm Linh Thảo”, vừa để làm đồ ăn dần cho em châu chấu, vừa để kiếm lấy thêm một món quà tặng kèm từ Kho Dữ Liệu khi mua cả ló. Đã vô số lần, bọn nó cười khinh bỉ cái chính sách kích thích tiêu dùng rẻ tiền này của Kho Dữ Liệu, thế nhưng mà mẹ kiếp, nó nghe có vẻ hấp dẫn quá mà. Thủ thực là đã có vài lần, bọn nó được tặng vài món hay ra phết, nhưng đáng tiếc, cái “Vài lần” đó không phải là số nhiều. Quản Lý thực sự là một tay khốn nạn, ví dụ như lần này bọn nó được tặng thêm một cái gối ôm hình Thủy thủ mặt trắng có tích hợp chuông báo thức.

Ôm “Quà tặng kèm” trong tay, thằng Minh cú lăm, nhưng nhìn em châu chấu của nó đang ăn một cách ngon lành, nó cũng nguôi ngoai đi phần nào. Cuối cùng, cái cảm giác về con đói và ý niệm hồi thúc từ con đê truyền đến linh hồn nó cũng giảm dần, không bao lâu sau thì biến mất và được thay thế vào đó là sự sung sướng và vui vẻ, đơn thuần mà cực kì chất phác.

Thở nhẹ ra một hơi, nét mặt nó dịu xuống và khẽ nở nụ cười. Minh cẩn thận cắt bảy nhánh cỏ có ngoại hình khác nhau hoàn toàn vào trong ngực áo.

Em châu chấu còn đang ăn, bọn con gái vẫn châu đầu vào tranh nhau ngắm nhìn, miệng khen dễ thương không ngớt thì hai thằng đã quay ra xử lí nốt đồng đồ ăn hồ lớn bọn nó đổi bữa ra khi này. Vừa ăn, thằng Minh vừa mở bảng thông tin cá nhân của nó và em châu chấu lên nhìn:

Sinh mạng thể phụ thuộc: [Chưa có danh tự]

Số hiệu: 01305.01

Huyết thống: Châu Chấu

Hệ động vật, lớp côn trùng, biến dị thể, châu chấu

Chỉ số cơ bản:

Thể lực: 5

Linh hoạt: 11

Tinh thần lực: 3

Sinh mệnh lực: 17

Trí lực: 2

Miễn dịch lực: 12

Thể chất đặc biệt:

{1} Trùng biến dị [Sự ảnh hưởng của liên kết sinh mệnh]: Bản hợp đồng của Quý liên kết cả sinh mệnh lẫn linh hồn của hai thực thể không đồng nguyên lại với nhau. Những đặc tính dị biệt của mỗi bên đồng thời ảnh hưởng qua lại lẫn nhau, gây ra sự biến dị về cả hai phía. Sẽ gia tăng dần theo sự sinh trưởng và dị biệt của loài.

{2} Thể chất lớp côn trùng – Lột Xác: Trưởng thành dần bằng cách liên tục lột xác để đạt được trạng thái sinh mệnh cao hơn.

{3} Thể chất đặc thù - Ăn Tạp [Đặc tính biến dị phát sinh]: Hệ tiêu hóa biến dị chấp nhận tiêu thụ nhiều loại thực phẩm khác nhau. Sự phàm ăn gia tăng khả năng sinh tồn ở nhiều dạng môi trường phức tạp. Loại thức ăn chủ yếu và cường độ tiêu thụ sẽ có ảnh hưởng đến sự sinh trưởng của sinh vật trong thời gian đó.

Kỹ năng: Không

Đánh giá: Sinh vật gây hại cho mùa màng

Mầm bùng phát của nguy cơ thảm họa sinh học

Kí giao ước với thằng Minh khi còn là cái trứng, bây giờ nở ra, dù chỉ là mới sơ sinh thôi nhưng cũng coi như, em đã trải qua một lần đại biến đổi. Hàng loạt những số không tròn trĩnh của chỉ số cơ bản khi là cái trứng bây giờ đã được thay thế bởi những con số sinh động hơn nhiều. Dù thấp thôi, nhưng nên nhớ, những chỉ số này là được đánh giá theo tiêu chuẩn của con người và em cũng chỉ là một con chấu chấu sơ sinh chưa được vài chục phút.

{Hợp đồng của Quý} là thứ giao kèo ảnh hưởng đến cả hai bên kí kết. Sự áp đảo về sức mạnh linh hồn cũng như chỉ số cơ thể của thằng Minh đã gây ra một loạt biến dị lên em châu chấu. Ngược lại, sau một lần đại biến đổi từ trứng thành con non, sự tồn tại của em châu chấu cũng bắt đầu tác động lên thằng Minh. Thứ nhìn thấy rõ rệt nhất, đó là điểm sinh mệnh lực của nó tự động tăng thêm 5 điểm. Ít thôi, nhưng rõ ràng là đã có tác động rồi và chắc chắn, sự ảnh hưởng này sẽ ngày càng rõ rệt khi em dần lớn.

Trong khi hai thằng vẫn vui đùa vào ăn thì phía bên kia, mấy cô gái đã bắt đầu kiếm trò nô đùa với em châu chấu.

Một nhánh Phạm Linh Thảo được hoán đổi ra, bé Lan cầm nhánh cỏ tỏa ra mùi non mềm thơm ngát dứ qua dứ lại trước miệng em châu chấu. Miệng vẫn còn ngấu nghiến gốc cỏ cũ chưa hết nhưng giống như một đứa trẻ ham ăn, hai cái râu ngắn không nhìn được mà khẽ đung đưa theo gọng cỏ mới. Rồi theo sự trêu tròng ngày càng tăng của bé Lan, đôi lần non cỏ non bị dí vào tận miệng, em châu chấu liên rất tự nhiên mà vươn đôi chân trước ra như muốn túm lấy. Thế nhưng, những lúc như thế Lan lại hơi kéo cọng cỏ về, để cho em châu chấu cứ cố ngoài người ra, cố ngoài, cố ngoài thêm một chút nữa...

Sự trêu tròng lặp lại vài lần, mà lần nào em châu chấu cũng ngốc nghếch phản ứng y như vậy. Nhìn cơ thể nhỏ xíu với hành vi ngô nghê, bọn con gái đều không nhìn được mà cười vui tít mắt. May là bé Lan chỉ muốn đùa vui thôi chứ không đùa ác, qua vài lần, em châu chấu rốt cuộc cũng gặm được đến nhánh cỏ thứ hai của mình.

- Anh Minh! Tên... Tên... Đặt tên cho em ý – Bé Lan quay ngoắt mặt ra ngoài, hưng phấn bùng bùng mà vội vã thúc giục.

- Thì đã gọi là Châu Chấu thi? – Nhồm nhoàm một đồng đồ ăn trong miệng, Minh hàm hồ đáp.

- Không được!!! – Lan cao giọng, phản đối – Châu Chấu đâu phải là tên...!

- Ô! Thế không được à?

- Uhm! – Không chỉ Lan, mấy cô gái khác cũng gật đầu.

- Ồ. Vậy xem nào... - Cổ nuốt một mồm thức ăn xuống bụng, thằng Minh tạm ngừng lại, đưa tay về cằm, ánh mắt nhìn vô định lên không trung. Có vẻ như, nó bắt đầu có chút quan tâm đến vấn đề này rồi và đang suy nghĩ.

- Được rồi. Giữa kho dữ liệu khổng lồ, ta gặp được nhau là có duyên. Vậy, anh sẽ đặt tên cho mày là “Nếp”.

Lời dẫn thi vô cùng hoành tráng, nhưng đến lúc đặt tên, nó lại phun ra một cái tên cổ lỗ sĩ và cực lỗi thời. Đã biết, cái năng khiếu đặt tên của hai thằng khốn nạn này chẳng ra gì, thế nhưng không ngờ, nó lại thực sự phun ra một cái tên như thế. Mặt mấy cô gái biến sắc, còn chưa kịp ngăn cản thì bên dưới khay giá đỡ, em châu chấu đã phản ứng lại với tiếng gọi của thằng Minh rồi.

Hàm răng vẫn còn nhai ngấu ngiến một mảnh lá cây, cả phần thân trước hơi ngóc lên, hai cái chân trước quờ quạng loạn xạ vào trong không khí, hai cái râu ngắn cũng ngo ngoe liên hồi. Một thứ cảm giác, giống như vui mừng truyền thẳng vào trong linh hồn thằng Minh và trong bảng trạng thái, phần danh tự của em châu chấu cũng hiện lên một chữ: “Nếp”

Vậy là đã xong, cái tên lỗi thời này sẽ theo em mãi.

Sau vụ đặt tên, bọn nó còn tiếp tục vui đùa, đứa thì trêu tròng em châu chấu, mấy đứa thì lại tùm đầu, chuyện trò sôi nổi, chủ đề bàn tán đương nhiên vẫn là về em châu chấu. Như một lũ trẻ nhỏ, mơ mộng về con thú cưng của mình. Bây giờ em đã biến dị rồi, nếu còn tiếp tục nuôi, trong môi trường của Kho Dữ Liệu, không biết em sẽ lớn thành cái dạng gì. Là biến thành khổng lồ để có thể cười đi chơi như bé Lan mơ ước. Hay là vô giáp siêu bền, ngành gai sắc bén cộng với móng vuốt và răng nanh như thằng Thi tưởng tượng. Hoặc cũng có thể là khả lực phun băng, triệu hồi lôi điện như thằng Minh chém gió. Khả năng của Kho Dữ Liệu, cho phép bọn nó được quyền mơ tưởng.

Em châu chấu ngây thơ không biết gì, vẫn vui vẻ gặm ăn nhánh cỏ của mình, đôi râu nhỏ khê đung đưa theo giai điệu ngân nga của cô bé Lala bên cạnh.

Lũ trẻ ham vui, còn đến quá nửa đêm rồi mới bị Thủy giục về đi ngủ. Ban đầu còn mấy đứa hơi miễn cưỡng, nhưng sau một câu nhắc nhẹ, liền lập tức rầm rập nghe lời. Gọi là có mười ngày nghỉ ngơi trong Khu Lưu Trữ, nhưng cái tiểu đội này số khổ, thực sự nghỉ ngơi chỉ được một hai hôm là cùng, còn lại, là những buổi huấn luyện ác ma không bao giờ ngưng nghỉ của hai tên thủ lĩnh. Mấy đứa cựu binh bảng hoàng nhớ lại, vội vã chui về phòng, mấy đứa tân thủ thì đã được nhắc nhở rất nhiều lần từ trước, cũng không dám coi thường.

Hội phụ nữ lại kéo về phòng của Thủy, chỉ là lần này, không có bé Ni. Bọn nó không có cách nào gỡ được cô bé ra khỏi người thằng Thi cả.

Rất nhanh, đám người rút đi hết, trả lại sự yên tĩnh cho khoảng không gian Đại Sảnh.

Nhìn những cánh cửa phòng đã hoàn toàn đóng lại, thằng nhóc Văn khẽ thở ra một hơi, sau đó lại chìm đắm vào trong hệ thống hoán đổi. Vô số màn hình ảo, các loại đồ thị, chú thích với hình chiếu lập thể mà chỉ mình nó nhìn thấy được lập tức hiện ra đầy bên cạnh.

----- KDL-----

Buổi sáng ngày thứ ba, khi đồng hồ mới điểm tròn 4 giờ 30 phút.

Trong căn phòng chung lớn của hai thằng Minh, Thi, toàn tiểu đội đã tập hợp đông đủ cả. Không sót một ai, từ thằng Nam điên hưng phấn bùng bùng, đi loanh quanh vượn vai khởi động. Đến Sognare lạnh nhạt đứng đằng sau em búp bê Lala đang tròn mắt tò mò đánh giá khắp nơi. Ngay cả thằng Văn cũng bị kéo theo vào.

- Được rồi, mấy đứa. Như thường lệ, chúng ta cùng tập thể dục buổi sáng nào... - Thằng Minh vừa điều chỉnh cường độ trọng trường trên một màn hình gắn cạnh tường vừa vung tay nói. Em châu chấu “Nếp” thì bám trên đầu nó, ôm lấy một cọng tóc mà ra sức gặm. Hôm nay bọn nó sẽ chạy với hiệu ứng trọng lực gấp 1,5.

Lần trong đám người, thằng Thi đang đi loanh quanh gần thiết bị phụ trợ cho một vài đứa cần thiết. Chỉ một cái đai lưng nho nhỏ, nhưng là thiết bị từ trường, nó sẽ tương tác với hệ thống ổn định trọng lực gắn dưới nền nhà nên muốn tăng thành bao nhiêu cân phụ trợ đều được. Thằng Nam điên là 70kg, thằng Du là 50kg, Thủy là 30kg, Sognare và Lala là “Thê cơ khỉ” nên thôi, mấy đứa khác tạm thời được miễn. Gần thiết bị phụ trợ xong, nó vừa cười, vừa vỗ vai từng đứa nói:

- Ha ha...! Cố gắng nhá mấy đứa, chạy bộ buổi sáng, rất tốt cho sức khỏe... - Đứa nào nó cũng vỗ vai, chỉ đến lượt bé Lan và Cò May thì nó chuyển sang xoa đầu. Đứa nào cũng phải chạy, chỉ riêng mình bé Ni là còn nằm trên lưng nó, bám chặt lấy một bên vai.

- Xong rồi – Thằng Minh vỗ tay – Như thường lệ, chỉ một vòng quanh khu xưởng. Thêm nữa, có nhìn thấy cái vạch đỏ kia không? Đừng có bước vô trong vì đó là phạm vi hoạt động của hàng đồng máy móc thử nghiệm của bọn anh. Mà cái đồng đó thì mấy đứa biết rồi đấy, bọn anh không đảm bảo về độ ổn định và tính an toàn đâu. Dù biết là không chết được nhưng tai nạn cũng chẳng hay ho tí nào.

Vài đũa bừa bãi ra nhìn về phía bên trong vạch đỏ. Không cần thẳng Minh dọa bọn nó cũng chẳng dại gì đi vào. Nhìn một đồng máy móc hình thù dị dạng, to nhỏ đủ loại, cái thì kêu ầm ầm, cái thì rung lên bần bật, thậm chí có cái thì thoảng còn tóe cả tia lửa điện ra ngoài, chỉ cần đầu óc còn bình thường một chút là đã biết ngay phải tránh xa rồi.

- Tiện đây cũng báo cho mấy đũa một tin vui... - Thăng Thi nói. Nó vừa điều chỉnh xong thiết bị phụ trợ, ngoài ra nó còn bắt mỗi đũa đeo thêm hai cái vòng tay kim loại nữa – Từ bản đồ sau bọn anh sẽ đem theo phương tiện cơ giới để cho thuận tiện di chuyển đường dài. Thế nhưng, khả năng di chuyển cá nhân cũng không thể coi nhẹ được, trong một số dạng địa hình cũng như hoàn cảnh đặc biệt thì không có gì khác thay thế được đôi chân đâu. Thế nên, mấy đũa tiếp tục chịu khó nhé!

- Ừm... - Mấy cô gái lười biếng trả lời, trong đám này, có người đem qua chỉ ngủ được chừng bốn tiếng.

Ngó chừng mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, thẳng Minh cao giọng:

- Được rồi! Mấy đũa. Chúng ta bắt đầu luôn nào. Và như thường lệ, anh tài trợ thêm tí “Nhiệt”... - Vừa nói, nó vừa móc ra vài tấm thẻ triệu hồi quái thú. Khẽ miết tay, đồng thời truyền lượng tinh thần lực ít ỏi của mình vào trong tấm thẻ.

- Bụp...!

Một tiếng động nhẹ vang lên. Cách chỗ cả bọn đang đứng chỉ tầm hơn năm mét, giống như có một cụm khói nhỏ đột nhiên nổ bung trong không khí.

- Khịt...! Grừ...!!! – Âm thanh như tiếng dã thú gầm gừ, kèm theo đó là một mùi tanh hôi nồng nặc. Cụm khói mong manh lập tức tan đi, để lộ ra trọn vẹn hình dáng của ba con Vong Cầu.

- Xồ...

Vừa hiện ra, ba con quái vật hình chó đã lao thẳng về phía đám người. Cơ thể to gần bằng một con bò mộng, với chi chít vết thương và từng khối cơ thối rữa, ổ bụng đã bục ra gần hết để một mớ nội tạng lòi cả ra ngoài. Không biết mạnh mẽ đến đâu nhưng tác dụng kích thích thị giác thì rất là mãnh liệt.

- ÁÁÁÁÁ...!!! – Là tiếng hét chói tai của mấy cô gái trẻ. Cả một đám người lập tức nháo nhào bỏ chạy.

Một chút rối loạn ban đầu, để cho ba con Vong Cầu vốn đã chẳng cách quá xa lập tức vồ đến và...

- Ngoàm...

Thằng Văn đứng cuối cùng, có lẽ cơ thể nó không thích hợp với vận động cường độ cao cho lắm. Không kịp chạy nên tất nhiên, cái thân hình nhỏ thó gầy còm của nó chỉ vừa cho một ngoàm.

Đớp mồi xong, con Vong Cầu chỉ hơi ngửa cổ lên và nuốt xuống. Toàn bộ quá trình chỉ hơi trì hoãn tốc độ của lũ Vong Cầu xuống một chút, cũng vừa lúc rơi hết toàn bộ vào trong mắt của đám người còn lại. Thế là:

- ÁÁÁÁÁÁÁÁÁ...!!! – Tiếng hét của đám chị em càng chói tai hơn, tốc độ đội hình cũng bị cưỡng chế đẩy lên một bậc.

- Ha ha ha ha ha...! Hớ hớ hớ hớ hớ...! – Hòa lẫn vào trong tiếng hét, là tiếng cười khốn nạn của hai thằng Minh, Thi đã chạy tuốt từ đằng trước.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 18: Dữ Liệu Không Thể Xóa - Vận Mệnh Thường Nằm Trong Tay Những Thằng Khốn Bựa Đời

Chạy.

Đó là thứ bản năng sinh tồn cơ bản nhất của mọi loài, mặc cho mục đích của chúng là săn mồi hay thoát mạng.

Báo săn có thể chạy với vận tốc 113 km/h

Ngựa vằn có thể chạy với vận tốc 56 km/h

Tốc độ của chó kéo xe trượt tuyết có thể đạt gần 30 km/h

Còn con người, giới hạn chạy nước rút cự ly ngắn vào khoảng 42 km/h, và ở marathon đường dài thì duy trì ở giới hạn 15 đến 17 km.

Khu xưởng của hai thằng Minh, Thi tuy lớn, thế nhưng, bị hạn chế bởi diện tích không gian, chu vi một vòng không thể nào vượt quá 20 km. Với quãng đường đó, nếu xét theo điều kiện bình thường thì một người trưởng thành có thể lực tốt vượt qua trong vòng một tiếng rưỡi cũng không coi là cố sức.

20 km, đó chỉ là bài tập cơ bản của một vận động viên.

Vận động viên chạy vì đam mê, vì vinh quang và vì yêu cầu của nghề nghiệp. Nhưng ở đây, Kho Dữ Liệu này, bọn nó phải chạy vì mạng sống của mình, của cả những người xung quanh.

Và tất nhiên, một khi đã “Chạy vì mạng sống” thì không thể nào quá thoải mái được rồi.

20 km, bắt đầu từ bốn rưỡi sáng cho đến gần sáu giờ, đối với những đứa đã trải qua cường hóa bọn nó, đáng ra phải rất nhẹ nhàng. Thế nhưng, nếu mà “Nhẹ nhàng” thì đâu thể nào đạt được mục đích của bài tập luyện.

Chạy trong môi trường đa trọng lực, với 1,5 lần trọng trường, mỗi bước chân đều như bị hàng vạn sợi tơ vô hình níu lại.

Không giống với cách tập đeo phụ tải thông thường, toàn bộ gánh nặng hầu như đều do hệ cơ xương gánh chịu. Trọng lực tác động lên mọi hệ cơ quan, từ cơ bắp, xương cốt, đến nội tạng, thậm chí là hệ mạch tuần hoàn.

Trọng lực, là một thứ gông xiềng tuyệt đối đến thể năng của mọi loài.

- Học...

Chạy ở vị trí cuối cùng, Nam khó nhọc thở hắt ra một hơi, rồi vội vàng mím môi, điều tiết lại nhịp hô hấp của mình.

Bản thân thằng Nam điên không yếu, cũng không ai dám nói nó yếu, chỉ là số nó nhỏ, lúc mấy con Vong Cầu hiện ra thì nó là thằng đứng gần chúng nhất. Đã gần nhất thì thôi, hai vị đại ca đều cẳng lại chẳng nói với thằng đàn em trước câu nào, bảo chạy là chạy, thả chó là đuổi theo.

Mẹ! Nó đâu có yếu?

Nam điên là lính mà, không những là lính, nó còn là đặc công chủ lực nữa đấy chứ. Ở trong trại lính, những buổi huấn luyện hành quân cấp tốc có mang theo quân trang nó thực hiện như cơm bữa. Vậy nên, dạng tập luyện đeo phụ trọng cộng với chạy việt dã này đối với nó cũng không có gì xa lạ. Chỉ có điều...

“Luyện tập thôi mà! Có nhất thiết phải thả chó đuổi theo sát đất thế này không!!!?”

“Ma Bình” không phải là người thường. Đúng vậy, “Ma Bình” đã vượt qua khỏi phạm trù “Nhân Loại”.

Mỗi một Ma Bình, ngoài vũ khí sinh học cấy ghép trực tiếp lên cơ thể ra thì còn sở hữu một thể lực hơn người và một sức sống vô cùng mãnh liệt. Nam điên, cũng không ngoài trong số đó.

Là một Ma Bình, hẳn sở hữu chỉ số thể lực cao gấp đôi người thường. Thế nhưng, cao gấp đôi thì sao chứ? Cao gấp đôi có làm nên được cái trò trống gì không khi trên người còn đeo thêm 70kg phụ trọng. Nên nhớ rằng, toàn bộ quân trang của một người lính khi hành quân việt dã hay di động tác chiến cũng chỉ tầm 30 đến 40 kg thôi đấy. Lại nói, trong môi trường đa trọng lực này, phụ tải lên người Nam đâu chỉ có 70kg. Với 1,5 lần trọng trường, 70kg phụ trọng, cộng thêm bản thân cơ thể tầm hơn 60kg nữa, vậy là tổng cộng, hẳn phải mang khoảng trên dưới 130kg phụ tải trên người. Chưa hết, phụ tải này ngoài một phần lớn tì lên hệ cơ xương ra thì cũng có một phần không hề nhỏ tác động vào nội tạng yếu ớt và hệ tuần hoàn rệu rạo vận hành.

- Xò...!!!

Lũ Vong Cầu đã vồ lên sát đất. Chẳng còn cách nào khác, Nam bắt buộc phải nín hơi, cưỡng ép cơ thể bộc phát một lần cơ năng. Đôi mắt trừng lớn, con ngươi khê co rút lại và cơ thể hơi phóng lên một chút, Nam tạm thoát khỏi những bộ hàm lớn sau mõng mình.

“70kg phụ trọng trong môi trường đa trọng lực” - Nam chảy nước mắt thắm oán thán - “Mẹ kiếp! Hai đại ca đã quá coi trọng mình rồi...!”

“Lại còn thêm ông bạn nữa chứ...” - Nam nhìn khuôn mặt không cảm xúc của thằng Du đang hùng hục chạy phía trên “Kiểu gì bố này cũng biết, nhưng lại dẻo thêm báo cho anh em một câu. Mới hôm qua còn bá vai uống rượu với nhau vậy mà...! Tình người bạc bẽo...!!!”

Nhìn tiếp lên trên, Nam tắt tiếng không dám nhận xét tiếp. Mấy bà chị thấy la hét vậy thôi, nhưng mà kinh nghiệm dày mình đây. Chắc chắn là trước khi mình tới, mấy bà ngày nào chẳng tập thế này.

Còn hai đại ca thì càng không phải nói. Hai tên quái vật đó đâu thể đánh đồng được với mọi người. Cứ cho là bọn hắn mang hơn trăm cân phụ trọng đi, nhưng cơ thể quái vật chưa thềm nói, bọn hắn lại còn sớm nhắc chân chạy tuốt từ đằng trước rồi.

Một lần bộc phát cơ năng, nhưng cũng chẳng giúp Nam kéo dài được bao nhiêu khoảng cách. Cứ thế này hẳn sẽ sớm bị bắt kịp thôi. Cơ năng cũng không thể bộc phát mãi được, sự tiêu thụ năng lượng cấp tốc không sử dụng oxy sẽ khiến cho axit lactic dư thừa tích tụ và đầu độc các khối cơ, cảm giác đau nhức và mệt mỏi sẽ đến nhanh thôi, sau đó là thoát lực.

“Mẹ kiếp! Chạy không thoát thì bố quay lại đánh...” Nam nghiêng rằng, sự điên cuồng đã bắt đầu hiện lên trong ánh mắt. Với suy nghĩ phản kháng trong đầu, tốc độ của nó cũng theo đó mà chậm lại, chuẩn bị cho một cú xoay người phản công bảo tấp.

Bị dồn vào đường cùng, thằng Nam đã bắt đầu nghĩ quẩn.

Phía sau đám người, lũ Vong Cầu vẫn luôn hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ rượt đuổi của mình. Thấy mục tiêu chạy cuối cùng vừa vượt ra khỏi tầm cần nạy lại bỗng nhiên chậm lại, lũ Vong Cầu liền không chút khách sáo mà lập tức xô lên, ba cái miệng lớn rách nát há ra, chuẩn bị tấp lấy con mồi nhỏ bé.

...

Cảm nhận kinh phong từ sau lưng đập tới, dường như, Nam “nghe” thấy tiếng trực giác của mình mách bảo: “Chính là lúc này!”

Nín hơi, giậm mạnh chân trước, cả cơ thể liền thuận theo quán tính dồn lên mà thực hiện luôn một động tác xuống tấn, quay người. Hai cánh tay vung lên, nắm lại, chuẩn bị cho một cú đâm thẳng lợi dụng triệt để lực lao đến của kẻ thù.

Hai thằng chạy từ tuốt đằng trước của đội hình, nhưng chưa một giây nào, bọn nó lơ là với mọi diễn biến đằng sau. Toàn bộ những phản ứng bất thường của thằng Nam đều rơi cả vào trong mắt hai thằng. Khẽ nhếch miệng cười, thằng Thi làm như tùy ý móc ra một thiết bị hình hộp chữ nhật nhỏ, bốn phía thành bên có vài núm vặn đủ màu và mặt trên nằm chính ỳnh một nút bấm to dùng màu đỏ. Thiết bị khá là giống với một nút kích hoạt tên lửa hay là bom mà trong mấy cái phim hành động thường hay có.

Phía bên dưới, thế tấn của thằng Nam đã hoàn toàn hình thành. Trọng lực chông chát là kẻ thù khi di chuyển nhưng giờ đây đã trở thành đồng minh lớn của nó lúc này. Phụ trọng lớn và lực trọng trường kéo cơ thể xuống, biến cơ thể nó thành một cái đinh ghim ngập trên nền đất, thế tấn càng vững chãi để cho những đòn công kích mãnh liệt thêm một phần.

Con Vong Cầu chạy đằng trước nhất đã vọt đến sát gần. Nắm đúng thời cơ, Nam rướn người, lật vai, tay phải nắm chặt vung ra còn tay trái cũng đồng thời giật về làm đối trọng. Một cú đâm thẳng chính diện có lực mười phần, nếu không quan tâm đến tồn thương phần lại thì Nam tin chắc, dù thứ đang lao đến với tốc độ bằng con Vong Cầu kia có là đá tảng thì cũng sẽ bị đâm nứt ra một mảng. Cú đâm vung ra, mang theo lòng tin mãnh liệt.

Rất mừng khi thằng đàn em của mình có một tinh thần bất khuất với nhiệt huyết bùng bùng như thế, nhưng, từ tuốt xa đằng trước, thằng Thi vẫn lạnh lùng nhún xuống nút đỏ trên khối hộp trong tay. Và ở chỗ thằng Nam, một âm thanh như có thứ gì đó bị kích hoạt cũng vang lên tương ứng:

- Tít...

Lúc này, thằng Nam đã giật cánh tay trái về, tay phải cũng đang vung ra, cú đâm sắp sửa hoàn thành, ắn thẳng vào mõm con Vong Cầu đã gần trong gang tấc. Vậy mà bỗng nhiên:

- Cách...

Đôi vòng tay Nam được thằng Thi đeo cho từ trước lúc tập chạy hơi lóc lên một điểm đỏ như đèn hiệu. Ngay sau đó, một thứ lực hút mãnh liệt bùng lên và đôi vòng tay dính vào một chỗ, kéo theo đó là cổ tay của thằng đang đeo.

Cú đâm chưa vung ra hết bỗng nhiên biến mất, Nam ó người, rồi lập tức:

- ÁÁÁÁ...!!! – Âm thanh bật ra từ tận sâu trong cổ họng, hòa cùng với tiếng hét của cánh chị em.

Hai cánh tay đã bị khóa lại, nhưng không hổ là bộ đội đặc công, thằng Nam phản ứng rất nhanh. Chỉ một cái lật người, nó đã chuyển hướng thành công, lợi dụng quán tính vẫn chưa triệt tiêu hết mà thuận thế phóng đi. Hai cánh tay bị còng lại cùng một chỗ nhưng cũng không cản được nó vất chân lên cổ, vừa chạy vừa la hét.

Tạm thời chạy được, nhưng có phản ứng nhanh đến đâu cũng không cứu vãn được cái khoảng thời gian nó xoay người để định phản công, vốn nó đã gần bị đuổi kịp rồi, nay lại còn chậm thêm một nhịp. Và như thế, cái gì cần đến cũng phải đến, chỉ sau vài bước chân, bộ hàm rửa nát của bầy Vong Cầu đã bắt kịp cái mông của thằng Nam xui xẻo.

Một ngoạm, và tiếng la hét cũng liền im bật.

Từ tuốt trên đằng trước, thằng Thi chỉ hơi liếc mắt xuống nhìn và thở dài, lắc đầu cảm khái.

Chú làm anh buồn lắm. Thực lòng thì anh cũng ghét có muốn đâu nhưng...

Đùa gì chứ? Mấy con Vong Cầu kia chỉ là thê quái vật cấp tép riu, để thằng điên đó đâm cho một phát thì hỏng hết cả bánh kẹo còn lấy đâu ra mà dùng.

Nhét lại cái nút kích hoạt màu đỏ vào trong túi áo, thằng Thi lại híp mắt, cắm đầu chạy tiếp như chưa từng xảy ra việc gì. Nhìn thấy cảnh đó, những đứa còn lại đều tái xanh mặt mày, mọi ý định phản kháng vừa nhen nhóm đều lập tức bị thổi bay đi sạch.

----- KDL-----

Bài tập chạy bộ buổi sáng là một cuộc hành xác, theo cả nghĩa đen lẫn bóng.

Đám người khốn khổ, kéo lê thân thể rã rời.

Đề đạt được cái mục đích liên tục mạnh lên, bọn nó phải đẩy cơ thể vượt qua mọi giới hạn cuối cùng. Với yêu cầu quãng đường và thời gian không đổi, bọn nó chọn cách đeo thêm phụ tải lên người. Gánh nặng phải mang cứ càng ngày càng lớn, mà cái lũ Vong Cầu đứng sau lại chẳng nhân nhượng chút nào. Vậy nên, dù chật vật vô cùng, nhưng bài tập cũng được hoàn thành vào lúc đồng hồ điểm gần sáu giờ sáng.

Về tới đích, mấy con Vong Cầu liền bị thằng Minh thu lại vào trong thẻ bài. Không còn áp lực từ đằng sau dồn lên nữa, mấy cô gái thi nhau thở phào. Dù mệt mỏi rồi, nhưng chẳng đứa nào dám ngồi xuống nghỉ. Bây giờ mà gục xuống, đảm bảo sẽ nằm luôn tại đó, còn lâu mới có thể gượng lên, cái này là do huyết áp. Mấy đứa cố nén từng cơn nhức mỏi thất chặt những múi cơ và nhịp tim trong ngực như trống trận mà diu dờ nhau nhẹ nhàng đi lại. Hít thở một cách tham lam để cho không khí tràn vào, xoa dịu cơn đau nhức. Cơ thể bắt đầu thấy thoải mái và càng ngày càng ngon hơn khi thằng Minh tắt bỏ máy gia tốc trọng trường. Tháo ra xiềng xích của môi trường đa trọng lực, đứa nào đứa đấy đều có cảm giác cơ thể mình nhẹ bẫng đi một lần, cứ như là chỉ cần hơi nhún thôi cũng có thể bay lên được vậy.

Mệt mỏi lắm, nhưng mấy cô gái đều cố lết về phòng riêng của mình. Bọn nó sẽ có thời gian một tiếng đồng hồ, cả ăn sáng lẫn nghỉ ngơi trước khi tiến hành những bài tập luyện riêng cho từng đứa.

Thằng Du còn nán lại một chút, lợi dụng thủ pháp hô hấp cố gắng khuếch trương tới đa hiệu quả luyện tập của mình. Nhưng cũng vì thế mà nó bị hai thằng Minh, Thi bắt đi nhốt lại thằng Văn và thằng Nam điên bị rơi đầu đó trên đường chạy.

...

Vong Cầu, xét một cách khách quan thì không phải là sinh vật, chúng chỉ được coi là một sản phẩm được tạo ra từ {Thẻ quái vật} mà thôi, chúng thậm chí còn không có ý thức của riêng mình. Tồn tại hoàn toàn bằng tinh thần lực của người triệu hồi, chúng không cần phải tiêu thụ thức ăn vật chất. Thế nên, đớp chơi chơi thôi, cả cái động tác rượt đuổi cũng như đớp mỗi hoàn toàn là do thằng Minh thao túng hết.

Không tiêu thụ thức ăn vật chất, vậy đớp mỗi xong, mấy con Vong Cầu tiêu hóa làm sao? Tất nhiên là chẳng có tiêu hóa gì rồi. Sau khi trôi qua thực quản, sẽ chẳng có gì tiếp theo, cơn mỗi cứ giắt lại tại đó, hoặc cũng có thể rơi ra từ ổ bụng rữa nát, khuyến mại thêm ít mảnh vụn nội tạng đang phân hủy.

Du tìm thấy thằng Văn ở khoảng cách gần 3km sau điểm xuất phát. Thằng nhóc nằm gục cách một bãi nội tạng và xương thịt thối rữa bầy nhầy không xa. Một vệt chất lỏng tanh hôi nồng nặc kéo từ đồng thịt rữa đến chỗ thằng Văn, dấu vết của bãi nôn trải dài trên cả quãng đường di chuyển. Có lẽ, thằng nhóc cố gắng được đến đây và gục ngã sau khi đã nôn hết ra cả mật xanh mật vàng.

Bị rớt ra từ trong bụng của một sinh vật đang phân hủy, thằng Văn bây giờ bần thui và bốc mùi kinh khủng. Dù mặt không biểu cảm nhưng nói thật chứ Du chẳng muốn động tay tí nào. May mà Minh đại ca đã tính trước tất cả, cung cấp cho nó chút đạo cụ hỗ trợ.

Lắc lắc cổ tay khởi động, sau đó nắm chắc cán của một cây xẻng lớn, Du vận lực, xức cái đồng đáng thương dưới đất dõ lên một chiếc xe rùa. Công nhận là mọi việc có dễ dàng hơn thật, nó lại giật thêm hai tờ giấy trong cuốn sổ tay tùy thân nhét vào lỗ mũi cho đỡ mùi rồi nhẹ nhàng đẩy cái xe rùa đi, tìm nốt đứa còn lại.

----- KDL-----

Gần hai chục phút sau buổi tập chạy kinh hoàng.

Con mệt mỏi cực độ đã dần rút đi, trả lại chút sức sống cho những cô gái trẻ.

Trời còn chưa sáng hẳn, đã bị bắt chạy gần hai chục kilomet, vận động cường độ cao nên vô cùng tiêu hao năng lượng, nghỉ ngơi tắm rửa có thể xoa dịu sự mệt mỏi, nhưng cơn đói thì không.

Đại Sảnh bị chuyển đổi chức năng thành phòng ăn tập thể, một bữa sáng thanh mát nhưng giàu năng lượng là thứ cần thiết cho tất cả mọi người.

Thời gian dành cho bữa sáng không dài, dùng xong còn cả một buổi huấn luyện đặc biệt phải tham gia nữa nên so với các bữa ăn khác thì yên bình hơn hẳn. Đứa nào đứa đấy đều nhẹ nhàng mà yên tĩnh thưởng thức thức ăn của mình. Đến cả hai thằng trùm bữa cũng thôi không làm loạn, chúng chỉ gọi suất ăn “Very bự”, nghĩa là bằng ba lần suất bự bình thường.

Trong mắt của một người ưa thích sự ngăn nắp và trật tự như Thủy, khung cảnh này thật hoàn hảo, yên bình... Chỉ tội cho hai thằng tân binh đáng thương xui xẻo.

Ngay buổi tập đầu tiên đã làm mỏi cho Vong Cầu, cái hồi ức này thật không mấy hay ho.

Thằng Nam điên xuất thân quân nhân thì còn đỡ, ngoài vẻ mặt tái xanh và ánh mắt thì thoảng hơi tán loạn ra thì nó đã ăn uống được như thường.

Thằng nhóc Văn, dù mang danh hiệu “Nhân Thần”, nhưng tố chất tâm lý thì không có cao như vậy. Bình thường, bánh ngọt là thứ nó ăn liên mồm, điều này là để cung cấp năng lượng duy trì cho sự hoạt động cường độ cao không ngừng của não bộ. Nếu ví thằng Văn là một cái máy tính, thì bánh ngọt đối với nó giống như là điện năng vậy. Không có, không hoạt động được hoặc có hoạt động cũng phải ở trong trạng thái “Tiết kiệm pin”, như vậy, tất yếu là tốc độ xử lý thông tin sẽ giảm đi trông thấy. Chỉ có điều là bây giờ, mỗi khi đưa bất cứ thứ gì lên miệng là ngay là tức, nó sẽ cảm thấy buồn nôn vô cùng. Vốn đã bị cơn đau đầu thường trực hành hạ, bây giờ lại sốc tâm lý, không ăn uống gì được, cả thể chất lẫn trạng thái tinh thần của nó đều không ổn.

Cơ người vào trong cái áo choàng lớn, giấu khuôn mặt vào giữa hai đầu gối, cả cơ thể nó đều hơi run, miệng lầm bầm những âm thanh vô nghĩa. Não bộ với khả năng tính toán không thua gì siêu máy tính, khả năng lưu trữ thông tin cũng tuyệt vời như vậy. Chỉ có điều, máy tính thì không có cảm xúc, nó có. Và một cái máy tính có thể dễ dàng xóa đi những dữ liệu rác, nó thì không.

Dù có là Nhân Thần, thì nó vẫn chỉ là một thằng nhóc. Và dù có cố gắng đến đâu thì vẫn là... Mẹ kiếp! Dữ liệu không thể xóa.

----- KDL-----

Cơm nước nghỉ ngơi, đúng 7 giờ liền bắt đầu cho những bài huấn luyện đặc thù.

Để phù hợp với năng lực, sức mạnh và vị trí chiến đấu riêng, mỗi đứa đều có bài huấn luyện đặc biệt của riêng mình.

Bé Lan vẫn luyện tập sự linh hoạt và khả năng giữ thăng bằng, kèm theo đó là vận dụng thuần thục toàn bộ vũ khí và kỹ năng.

Thủy vẫn làm bạn với súng và khiên, chỉ là bây giờ cô sẽ không được đứng yên một chỗ nữa, phải vận động chiến, phải vừa truy, vừa kích, vừa chạy, vừa phản công, phải chấn khiến bảo vệ đồng đội, phải chọn được góc độ thích hợp để đồng thời bảo vệ được chính mình. Từ một “Lô cốt hình người”, dưới sự cố ý dập nặn của thằng nào đó, Thủy đang dần trở thành một “Pháo đài di động” thực sự trên chiến trường.

Cỏ May thì luyện sự tập trung. [Thiên Nhãn] mỗi khi được kích hoạt lên thì lượng thông tin mà nó mang lại là vô cùng to lớn. Trong vùng bao phủ của tinh thần lực, tầm nhìn của Cỏ May là tuyệt đối, là ánh mắt của Thần. Thế nhưng, khả năng của một con người là hữu hạn, chỉ cần một thoáng lơ là, một chi tiết quan trọng nhưng vô cùng nhỏ bị bỏ qua cũng có thể dẫn đến tình báo sai lầm và cái giá phải trả là thương vong. Cỏ May không ngốc, nhưng tuyệt đối cũng chẳng thông minh, chỉ được mỗi cái cần cù và chuyên tâm là không ai sánh được. Ngoài ra, May còn luyện thêm bắn súng nữa, thuật bắn súng ngắn bằng cả hai tay kết hợp với [Thiên Nhãn]. Thử nghĩ mà xem, một xạ thủ súng ngắn với tầm nhìn không góc chết, vậy thì những trò như bắn gục kẻ thù phía sau lưng, tấn công xuyên qua tường hay đồng thời xạ kích về hai hướng trái ngược nhau đều trở thành chuyện vặt vãi rồi.

Hai thằng Minh, Thi thì không phải nói. Đối với bọn nó thì hiệu quả nhất chỉ có một kiểu luyện tập thôi, luyện tập thực chiến. Hai thằng đeo phụ trọng, rồi lao vào đập nhau túi bụi trong nhiều dạng môi trường đặc biệt, đánh cho đến khi một, hoặc cả hai thằng đều gục mới thôi.

Cựu binh có lẽ còn mỗi thằng Du là an nhàn nhất. Thằng này không được dùng súng nữa rồi, nên bây giờ, nó vẫn đang trong quá trình chọn vũ khí mới thích hợp với bản thân. Một đồng vũ khí cận chiến, từ cổ điển đến hiện đại, hình dáng đơn giản hay cầu kỳ phong cách được hai đại ca tài trợ miễn phí, thằng Du chỉ việc dùng thử, cho đến khi tìm thấy món phù hợp thì thôi. Trước khi bắt đầu chọn vũ khí, Du đã từng hỏi hai thằng rằng làm cách nào để biết món vũ khí đó là thích hợp với mình và đã được trả lời như sau:

Cái nào mà cầm lên cảm thấy thuận tay nhất...

Cái nào mà khi vung lên cảm thấy thỏa mãn nhất...

Cái nào mà khi buông xuống bỗng nhiên cảm thấy hụt hẫng trong lòng...

Và điều cuối cùng, khi mà đã cầm lên được thứ vũ khí hợp với chú nhất rồi thì sau đó, cầm những món khác sẽ không có cảm giác đã tay như vậy nữa...

...

Cựu binh như là ngựa quen đường cũ, chỉ phải nói qua một lần là bọn nó có thể tự đi vào phòng tập và triển khai, tân thủ thì phải tốn thêm chút công hướng dẫn.

Thằng Nam điên vốn là bộ đội đặc công, chuyện tập tành huấn luyện đối với nó cũng chỉ là bình thường, thế nên, chương trình tập của nó đơn giản lắm.

Thứ nhất luyện thể lực, chỉ có vài động tác cơ bản như chống đẩy lên xà, bật cóc gấp bụng mà thôi, chỉ là cả thất lưng lẫn cổ chân cổ tay nó đều phải đeo thêm phụ trọng. Thêm vào vài cái thiết bị phụ trợ nho nhỏ nhằm nâng cao năng suất mà thôi, ví dụ như khi lên xà thì gắn dưới chân và bên trên đầu đều có hai cái vòi kim loại, chúng sẽ lần lượt khả lửa theo thứ tự mỗi giây một lần, làm cho anh bộ đội bị trôi tay vào thanh xà đơn ở giữa cứ phải lên xuống đều đều.

Thứ hai là mấy bài đứng chất đặc công như leo tường, chui hố, nhảy hàng rào. Mấy cái này thì giới hạn thời gian, phải thực hiện nhanh nhất có thể vì đằng sau dĩ không phải là Vong Cầu thì cũng là Ma Vượn đuổi theo. Lũ này cùng một dạng, yếu nhưng ngoại hình và cách xử lý con mồi rất gọn, trong khi đó Nam lại không được phép phản công.

Qua được hai bài tập trên rồi thì đến bài thứ ba, bài này còn càng đơn giản hơn nữa khi được thiết kế dựa theo hai đặc trưng nổi bật nhất của Nam, đặc công và luyện Bokator. Đặc công là gì? Là ngụy trang, là lén lút, là mai phục để cho một đòn tấn công bất ngờ và mãnh liệt. Còn Bokator là gì? Là đánh sư tử, đánh dã thú, đánh con người. Vì các đặc điểm đó nên Nam bị áp vào trong một không gian hạn chế, địa hình ngẫu nhiên và khuyến mại thêm một bầy hổ đói. Những con thú của Khu Lưu Trữ, chỉ cần tốn một ít điểm tích lũy để đổi, thời gian tồn tại không dài, không thể mang ra được khỏi Khu Lưu Trữ nhưng được cái là không đất và thậm chí còn tùy chọn được một vài đặc tính mong muốn nữa. Như mấy con của thằng Nam là “Đói khát”, “Hung tợn” và “Hổ không tấn công nhau”. Chen chúc trong một khoảng không gian có địa hình “Nghĩa địa hoang” chỉ rộng vài trăm mét vuông với một bầy hổ đói, thằng Nam muốn quấy thế nào thì quấy, chỉ cần sống được đến giờ ăn trưa là hoàn thành xuất sắc buổi luyện tập rồi.

Lala và Sognare là sinh mạng thể cơ khí, mấy bài tập thể lực đối với họ là hoàn toàn vô nghĩa. Sognare lại từ chối giao tiếp với tất cả mọi người nên bọn nó chỉ giao cho Lala hai nhiệm vụ thôi. Thứ nhất là học tiếng Việt, việc này dễ vì có sự tồn tại của mục hoá đổi {Khả năng ngôn ngữ}, rào cản giao tiếp lớn nhất đã không còn, việc phải làm chỉ là học bổ sung văn tự và cách phát âm mà thôi. Lại nói, bản thân Lala là một con “Búp bê biết hát”, năng lực nắm giữ âm tiết siêu phàm, cùng với đó là sự trợ giúp tận tình của cả một hội đồng nữ gia sư mỗi khi rảnh rỗi. Việc thứ hai là: “Nói chuyện với Sognare nhiều vào...” Không có tính tuyệt đối và cưỡng chế như {Hợp đồng của Quý}, {Tâm Linh Tòa} là một loại liên kết lỏng lẻo, tự nguyện và bình đẳng về mặt vai trò. Thứ liên kết linh hồn này yêu cầu sự tự nguyện từ cả hai bên và quyền hạn cũng được chia đều cho mỗi phía. Trong khi đó, bản năng của loài

Akuma là bài xích dị loại. Để có thể hoàn thành được nghi thức giao kèo này, bọn nó đã phải sử dụng đến phương pháp hack não. Đối với một con Akuma level 2 như Sognare, phương pháp này chỉ đánh lừa được trong một thời gian ngắn thôi. Có thể thành công và duy trì đến tận bây giờ, nguyên nhân có lẽ một phần do linh hồn hạch tâm của con Akuma, có lẽ là do bản thân nó dị biến hay cũng có lẽ là một nguyên nhân nào đó khác... Bọn nó không biết, nhưng ít nhất là đến bây giờ, mọi chuyện vẫn còn có vẻ ổn. Bảo Lala nói chuyện với Sognare vì bọn nó nghĩ rằng, giao tiếp nhiều sẽ tăng tình cảm, từ đó cũng cố thêm cho liên kết linh hồn, cho đến một ngày nào đó, Sognare có thể hòa nhập hoàn toàn vào trong bọn nó, thực sự trở thành một phần tử của cái tiểu đội này.

Cô bé Linh có lẽ là người may mắn nhất trong đám tân thủ lần này. Không có có sức mạnh to lớn, cũng chẳng có kỹ năng kinh người, vậy mà vẫn sống sót vượt qua bản đồ. Khi về đến Khu Luru Trữ, chẳng phải tốn bao nhiêu điểm, vậy mà đã có ngay một món vũ khí dòng “Thánh Tích”, kết hợp hoàn hảo với sở trường bản thân. Với cách sử dụng vũ khí như một trái cầu mây, phong cách chiến đấu của Linh hơi đặc biệt. Linh hoạt, mạnh mẽ, đa biến và càng ảo diệu hơn khi kết hợp với kỹ năng bước nhảy kèm theo vũ khí.

Những bài luyện tập đầu tiên của Linh chỉ là làm quen với “Trái cầu mây” mới của mình. “Chuông Thánh Tích” hơi nặng, và cứng hơn một quả cầu mây thông thường. Bắt đầu với những cú tăng cầu cơ bản. Sau khi đã khá thành thục rồi thì Linh chuyển sang tấn công vào những mục tiêu chỉ định bằng cách đá quả chuông lục lạc đi. Quả chuông nặng nên hơi tốn sức, nhưng lực công phá cũng không đến nỗi nào, đây là còn chưa kể đến hiệu ứng choáng khi đối phương là sinh vật sống. Ngày xưa thi đấu cầu mây, phải làm mọi cách sao cho khỏi cầu không chạm vào người đối thủ, bây giờ thì ngược lại, phải nhắm vào người đối thủ mà tung đòn.

Riêng về thằng nhóc Văn thì tình hình của nó vẫn chưa được khả quan cho lắm. Mà cái hình tượng luyện thể chiến đấu cũng chẳng hợp với nó chút nào. Thế nên bố tay, bọn nó để kệ mẹ thằng nhóc một mình tự kỉ ngoài không gian Đại Sảnh.

Đứa nào đứa nấy, đều đang phải nỗ lực với trận chiến của chính mình.

Dù muốn dù không, nhưng từng chút một, bọn nó bắt buộc phải mạnh lên vì chính bản thân mình và cả những người đồng đội.

Thời gian cứ vô tình trôi, chẳng mấy chốc đã đến giờ ăn trưa, bọn nó lại một lần nữa tụ tập, quây quần bên mâm cơm lớn. Khi nhiều người ở chung một chỗ, đặc biệt với sự có ý pha trò của vài thằng nào đó, bầu không khí dần trở nên nhộn nhạo. Tâm tình thoải mái thì mệt mỏi cũng nhanh biến mất, bữa cơm trưa ấm cúng với sự nhộn nhạo đặc trưng của cái tiểu đội này.

Thời gian sau bữa cơm trưa là hoạt động tự do, đứa nào thích cái gì thì cứ làm cái đấy và lăm trò hay cũng sinh ra trong cái khoảng thời gian này.

Hôm nay cũng vậy vì ngay đầu giờ chiều, thằng Du đã thông báo: Nó chọn được vũ khí rồi...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 19: Nghỉ Ngơi, Luyện Tập Và Hành Trang Chuẩn Bị - Thương Quân Trang Cơ Giới

Đầu giờ chiều của ngày thứ ba, trong căn phòng tập đặc biệt dành riêng cho thằng Du:

- Pắc!... Pắc!... Pắc!... - Âm thanh của vật thể va chạm vào nhau liên tiếp vang lên, kèm theo đó là từng tiếng hừ nhẹ khi nín hơi vận lực.

Thằng Du đang đứng giữa sân tập, cả người nhể nhại mồ hôi, cơ bắp toàn thân gồng lên, vung cây vũ khí mới của mình.

Thằng Du trước kia đánh tay không thì chỉ dùng toàn những đòn cơ bản, bây giờ xài vũ khí, hai thằng đã chắc chắn tám phần là sẽ chọn loại đơn giản cả về hình dáng lẫn cách dùng. Và đúng là nó đã chọn theo tiêu chí đó thật.

Không phải là kiếm, vì dù kiếm có hình dáng đơn giản thật, nhưng cách vận dụng lại thiên biến vạn hóa, phức tạp vô cùng. Điều này, đối với một kẻ chỉ toàn dùng những chiêu thức cơ bản thì có vẻ không được quen tay cho lắm.

Cũng không phải là búa, không phải là rìu vì những món vũ khí dạng này yêu cầu man lực cực cao mới phát huy được cao hơn uy lực. Mà Du, đơn thuần thể lực cũng không phải là điểm mạnh của hắn.

Lại càng không phải là gậy, côn các loại. Dạng vũ khí này người dùng phải có thừa linh hoạt, muốn phát huy uy lực thì phải biết dựa thể mà công, trọng tâm linh động. Trong khi đó, toàn bộ sức mạnh của thằng Du đều bắt nguồn từ thể tấn vững như bàn thạch.

Cái mà thằng Du cần, là một thứ phải đơn giản về cách dùng, khả năng gây sát thương đủ tốt trong khi yêu cầu về thể lực lại không được phép quá cao.

Suốt một đêm hôm trước, lại cả buổi sáng hôm nay, thử qua hơn trăm món vũ khí, cũng tiện tay phá tan hoang cả sân luyện tập. Cuối cùng, thằng Du cũng chọn được một cây vũ khí thích hợp với mình.

Thân dài hai mét rưỡi, cán tròn vừa tay. Một đầu vế tròn, đầu còn lại vát dần để chuyển sang dạng thanh dẹt và kết thúc bằng một mũi đâm hình tam giác nhọn với cạnh sắc hai bên. Ngoài hai lưỡi cắt và mũi đâm được mài sáng bóng, còn lại toàn thân chỉ thuần một sắc đen tối sẫm.

Một cây trường thương.

Tinh luyện thiết trường thương.

Được chế tạo hoàn toàn bằng thép tốt, lưỡi tôi xuyên tâm, thân rèn hai lớp, ngoài cứng trong mềm, đảm bảo tính đàn hồi đủ cao khi chịu lực.

- Phạt!... Phạt!... Phạt!... Phạt!... – Vài cây cọc gỗ còn đứng thẳng được trên sân tập bị chọc cho thủng lỗ, và la liệt bốn phía xung quanh là vô số cây cọc gỗ khác nằm đổ rạp bởi đủ loại vết tích chặt chém đâm cào.

Bất kì một món vũ khí, dù hình dáng thế nào, to nhỏ ra sao đều có thể có vô vàn cách sử dụng, thiên biến vạn hóa vô cùng. Thế nhưng, chiến trận trường thương, lại chỉ cần ba thức: Đâm thẳng, bổ dọc và gạt ngang.

Ba thức đơn giản, toàn bộ lực đều lấy từ mặt đất, thế càng vững, uy lực càng cao. Vô cùng cơ bản, nhưng lại cực kì thực dụng. Không phải là ngẫu nhiên mà trường thương lại là thứ vũ khí xuất hiện nhiều nhất trên chiến trường cổ đại.

Đứng xem bên cạnh, hai thằng Minh, Thi âm thầm gật đầu. Đúng là nhiều khi nói “Vũ khí chọn người” có khác. Dao luyện tính thẳng, côn luyện tính nắm, thương luyện một dôi, thế mà thằng nhóc này mới chỉ được thoáng hướng dẫn qua vài đường cơ bản, lại để cho đứng vung vẩy một lúc, vậy mà đã đâm ra có hình có thể lắm rồi.

Du đã chọn được vũ khí, hai thằng liền hoán đổi thêm cho nó một bộ xương lớn nữa để luyện chế thành Búp bê ác mộng mà phối hợp. Không đổi xương Âm Dạ ma thú nữa, thứ nhất là đắt, thứ hai là không còn kết hợp tốt với vũ khí của thằng Du nữa rồi.

Sau một cuộc thảo luận ngắn ngủi, hai thằng cũng chẳng cần hỏi ý kiến Du mà tự tiện hoán đổi ra một bộ xương lớn. Xương của một con Jaeger Dragon.

Như một bộ hóa thạch hoàn hảo của loài khủng long ăn thịt thời tiền sử. Cao hai mét rưỡi và dài quá bảy mét với phần đuôi chiếm gần một nửa. Hộp sọ kéo dài để phần hàm mở rộng, bên trong vẫn còn vô số răng nhọn. Hai chi trước mảnh dài cân đối, bàn tay ba ngón mọc vuốt sắc bén vô cùng. Một đôi chi sau cân ở chính giữa hai phần cơ thể, những dòng xương to dài chắc nịch như nói cho người xem về một đôi chân mạnh mẽ với những thớ cơ căng vòng đã từng tồn tại. Với kết cấu khung xương như vậy, ta có thể dễ dàng đoán được, loài này đứng trên hai chân và cuộc sống gắn liền với những cuộc chạy đua sinh tồn.

Jaeger Dragon không phải là ma thú. Từ trong bản giới thiệu, bọn nó biết con vật này được hệ thống của Kho Dữ Liệu xếp vào loại “Hùng thú”. Không có những thuộc tính đặc biệt hay kĩ năng ma pháp thần kỳ như ma thú nhưng lại có một khối cơ thể mạnh mẽ đến dọa người. Thậm chí, đến bây giờ chỉ còn lại có độc bộ xương mà cơ tính vẫn cao vô cùng, cứng rắn hơn các loại xương cốt bình thường nhiều lắm, và thứ một chút còn thấy độ đàn hồi rất chi là tốt.

250 điểm tích lũy và không tốn huy chương, gần bằng điểm đổi một chiếc xe thiết giáp thông dụng nhưng tính ra thì vẫn còn rẻ chán khi so với bộ xương Âm Dạ lần trước.

Hô qua với thằng Du một câu, dặn nó cứ cố gắng tập luyện, những thứ khác không cần lo lắng, hai thằng chia nhau vác hết bộ xương khổng lồ về. Trong khu xưởng bọn nó đã đầu tư cả một dàn thiết bị để thực hiện công nghệ thẩm kim loại vào xương. Bọn nó cũng tính phải gia công chỉnh sửa lại một chút hình dáng, gắn thêm các khớp nối cơ khí vào những phần xương nối tiếp và thoáng trang bị một chút thiết giáp vào con quái vật này.

Thằng Du như thế là đã tương đối ổn, quy trình thẩm kim loại không thể nhanh, lại phải thao tác với một bộ xương khổng lồ như thế nên tương đối mất thời gian. Trong lúc đợi thẩm tôi, thời gian buổi chiều của hai thằng khá là rảnh rỗi. Không thể để thời gian chết trong khi còn quá nhiều việc phải làm, hai thằng đi tìm thằng Nam diễn để lấy số liệu cơ thể, bọn nó đã hứa lắp cho thằng đệ này một bộ quần trang cơ giới rồi.

Lúc hai thằng tìm thấy thằng Nam diễn là vào khoảng hai giờ rưỡi buổi chiều. Thằng này bị ghen uất nguyên một buổi sáng nên bây giờ, có vẻ như nó vẫn còn đang phát tiết. Căn phòng cá nhân lúc trước chỉ là một cánh đồng cỏ trống trơn bây giờ đã xuất hiện hàng chục loại địa hình đa dạng, mỗi loại địa hình đều chiếm cứ một khoảng không gian nho nhỏ nằm sát cạnh nhau và phần tiếp giáp cực kì đột ngột.

Đứng ở nơi có địa hình giống như một mảng đô thị hoang phế với những ngôi nhà cái thấp cái cao, với tường sập mái đổ, với mặt đường bê tông loang lổ ổ gà ổ voi và hàng đồng xà bàn vương vãi khắp mọi nơi, hai thằng ngệt mặt ra nhìn về hướng một rừng chuối cách đó không xa. Trong rừng chuối như một mảng địa hình khác biệt đó chính là thằng Nam đang điên cuồng đâm chuối. Vừa đâm, trong miệng nó còn phát ra từng tràng âm thanh gào hống:

- A A A A A...!!!

- Ó Ó Ó Ó Ó...!!!

- É É É É É...!!!

Nhìn thấy hành vi của thằng đệ, hai thằng đều bất giác khẽ rùng mình. Dù đã tự cho là quen với cái tính điên điên mà lại có chút mạn đại của thằng Nam rồi, nhưng mà thực sự là thế này thì hơi quá. Có vẻ như, thằng nhóc này trải qua mấy năm quân ngũ cũng chẳng tốt lành gì. Thân là Ma Bình, nó giống một thứ vũ khí hình người hơn là nhân loại. Lại tham gia vào chiến tranh trong Thế Giới Ngầm, nơi mà bản thân sự tồn tại của nó đã đủ khiến cho con

người ta trở nên điên cuồng.

Bên trong rừng chuối, thằng Nam bây giờ chính là một con chó dại. Hai mắt nó nhiễm hồng, cơ bắp toàn thân gồng lên, miệng thì liên tục gào hú. Nó chạy loạn khắp nơi, điên cuồng vung quyền vào bất kì cây chuối nào trước mặt. Những thân chuối mềm mọng nước không có tí vốn liếng nào mà chống cự đều nhanh chóng nát vụn dưới cơn mưa của đủ loại chiêu thức liên hoàn. Vốn cách cũng không quá xa, thằng Minh tinh mắt còn nhìn thấy nhựa chuối và vô số mảnh vụn bẹ chuối tung bay, bắn lung tung cả, trong đó cũng không thiếu mảnh hương về phía cái miệng đang há ra hò hét của thằng Nam mà bắn vào. Lại thì thoảng có cây chuối kết quả chín vàng, thịt quả nát bét, vàng vàng, nhão nhão dính nhoe nhoét trên người thằng bé. Thằng Minh nhìn mà cảm thấy trong lòng sợ hãi.

Đội chừng hơn nửa tiếng, trạng thái của thằng Nam điên cũng dần bình ổn lại. Không biết là do thể lực tiêu hao hay là do tâm lý đã được giải tỏa, nó kết thúc cơn điên của mình bằng một tiếng hét dài. Sau đó thì như chưa có gì xảy ra, nó khôi phục dáng vẻ bình thường, cười hì hì trèo ra khỏi một mảng tan hoang đầy thân chuối đổ. Trong lúc trèo ra ngoài, nó còn vô cùng vui sướng khi phát hiện ra một nửa quả chuối lùn chín vàng đang dính bết trên một bên ống quần. Thằng nhóc liền khê hoan hô một tiếng rồi rất tự nhiên cạy quả chuối ra mà cho lên mồm ăn tiếp.

Vì đứng cách nhau không xa, lại ít có địa hình che chắn nên hai thằng rất nhanh bị thằng Nam điên nhìn thấy. Vui vẻ hô lên một câu, thằng Nam liền hò hét chạy về phía này, chỉ là cái tạo hình của nó bây giờ có chút phong cách. Thân trên đề trần, bên dưới chỉ có độc một cái quần đùi Thái, cả người loang lổ nào là vết sạm đen thâm xỉ của nhựa chuối, nào là vết dính của thịt quả vàng vàng trắng trắng, nhão nhoe và nát bét:

- Ha ha...! Hai đại ca đến từ bao giờ mà không hô thằng em một câu, việc gì phải đội thế - Nam vừa cười vừa nói, trong khi đó, chân vẫn không ngừng chạy, còn tay thì một cái đang giữ cạp quần, cái còn lại thì đem nửa quả chuối đưa lên mồm cắn cắn.

- Bọn anh mới tới... mới tới... - Nhìn thấy thằng đàn em đang hùng hục chạy về phía mình, thằng Minh không tự chủ được mà bước lùi vài bước, miệng nó cười nhưng ánh mắt lại cổ đảo qua hướng khác.

- Trông chú thế này thì chắc còn bận lắm. Bọn anh cũng chỉ đi ngang qua thôi, còn có tí việc bận nên có lẽ là đi trước, chú cứ chơi thong thả... - Biểu tình chẳng khác gì thằng Minh, Thi còn trực tiếp lấy cớ bỏ chạy, dưới chân đã bắt đầu hướng phía sau lui lại.

Về phần mục đích ban đầu đến đây, đã sớm bị quăng cho vỡ nát theo từng thân chuối đổ ban nãy rồi.

Đùa gì chứ, hai thằng bọn anh đẹp trai rạng ngời như thế này mà để thằng điên như chú thú huyết sôi trào ôm cho một cái thì tiếc đéo có vui đâu... .

Thấy hai đại ca thái độ khác thường, Nam còn vừa định mở mồm vài câu tình nghĩa, thế nhưng, vừa nhìn đến chỗ hai thằng đứng, mặt nó lập tức biến sắc, nụ cười cứng đờ và cơ thể cũng cấp tốc dừng lại.

Thấy thằng Nam không lao tới nữa, hai thằng vừa định thở phào một hơi thì bỗng có tiếng hô truyền đến:

- Hai đại ca, thế quái nào mà các anh lại chui được vào tận giữa bãi mìn của em mà đứng thế...?

“Bãi...! Bãi mìn...!!!!?” - Thầm la hoảng một tiếng trong lòng, một cơn buốt lạnh vô danh cũng bỗng nhiên xuất hiện, chạy dọc theo sống lưng mà mảnh liệt trùng kích vào đại não, cả cơ thể hai thằng đều lập tức hóa đá trong khi vẫn bảo trì nguyên vẹn tư thế lùi về phía sau như cũ.

- Cái Đình Công Mệnh! Chú chôn mìn trong phòng làm cái đéo gì thế...!!!! – Sau thoáng kinh hoàng ngắn ngủi, thằng Thi lập tức quay lại, điên tiết chửi thẳng đê của mình. Thực lòng thì bây giờ nó rất muốn sút cho thằng ngu kia một trận, thế nhưng điều kiện không cho phép, khoảng cách không với tới mà nó thì đã sợ đến mức không dám bước chân ra nữa rồi.

- Chú đùa bọn anh đấy à? Bọn anh đi một phát vào thẳng đến đây luôn có thấy bom mìn gì đâu..? – Cả người liên tục phát run, thằng Minh nghi hoặc mạnh miệng hỏi, cơ thể đang trong tư thế lùi về phía sau không kịp không chế lỗ chân bước thêm một bước.

- Tít... - Một âm thanh lạ tai vang lên lạc lõng, cả ba thằng đều bất giác rung mình còn riêng Minh, nó đã cảm thấy bàn chân mình như không may giẫm phải thứ gì đó chôn nông dưới nền cát bụi.

Cảm giác lạnh buốt xâm chiếm lấy linh hồn, cả người thằng Minh chết lặng, lập tức hóa đá.

Đứng ngay gần đó, thằng Thi không dám chạy liều nhưng cơ thể đều vô thức hơi nhích ra ngoài.

Thằng Minh không sợ chết. Nó sợ đau.

Bên trong Khu Luru Trữ, cái chết đã bị loại bỏ hoàn toàn, thế nhưng, những cơn đau đớn thì vẫn còn nguyên đó. Và đôi khi, sự bất tử lại càng làm cho những nỗi đau đó kéo dài, càng khiến chúng trở nên kinh khủng.

Từ trong cơn sợ hãi, Minh cố vực lên chút ý chí, nó ngẩng khuôn mặt trắng nhợt lên, nhìn về phía hai thằng còn lại mà run run nói:

- Bọn mày... không... phải sợ...! Loại mìn này... tao biết... Cơ chế kích nổ đơn giản thôi... Thi... mày lại đây giúp bố. Bỏ gờng nỏ của quả mìn này ra rồi anh em tiện tay xử lí luôn cả cái bãi này.

- Chém gió à con đĩ? Chú bố nhìn mặt mày éo có được đáng tin cho lắm... .

- Đề mờ! Mày phải tin tao chứ! Thế chẳng lẽ anh em cứ đứng mãi như này?... .

- Ặc! Tin mày bỏ thà rút chốt lựu đạn rồi kẹp vào háng cho nó nổ còn sướng hơn... - Tuy nói thế nhưng thằng Thi vẫn khom người bò đến. Cần thận nhích từng bước một, hai bàn tay đặt xuống sát lớp cát bụi để những ngón tay khẽ chọc vào dò dò, cố gắng cảm nhận được sự tồn tại của những quả địa lôi.

Cách có vài bước mà phải tốn hơn ba phút thằng Thi mới bò tới nơi. Hơi quay đầu nhìn thằng Nam điên đang vừa chạy vừa hô hét cái gì đó ở đằng xa. Xong, nó mới mở miệng hỏi:

- Thế bây giờ làm như nào? Nói nhanh không bỏ đời ý giờ.

Gạt đi hàng nước mắt vì cảm động, thằng Minh cúi đầu xuống nói:

- Cơ chế kích nổ của loại địa lôi này đơn giản thôi, nẩy kích hoạt sẽ nén lại khi bị vật nặng đè vào và sẽ tự phát nổ khi bị nhả ra, thế nên chỉ cần cẩn thận tí là được. Mày gạt nhẹ lớp cát, sau đó lấy tay giữ chốt để tao nhấc chân ra, xong tao xử lí cái kíp nổ này phát được.

- Được rồi... Đẻ tau cổ - Thi gạt gù, miệng trả lời còn tay thì đúng là y theo thằng Minh nói mà thực hiện.

Với kinh nghiệm bao nhiêu năm làm việc vùng nhau, bọn nó phối hợp ăn ý vô cùng. Sử dụng một tấm thép cực mỏng, thằng Thi cẩn thận lách qua để giày của thằng Minh rồi nhẹ ấn xuống. Cùng lúc, thằng Minh cũng từ từ nhấc chân lên. Sự khổng chế chuẩn xác về lực đạo phải có của một võ giả đẳng cấp “Phong hào” giữ cho lực ép lên quả địa lôi hầu như không thay đổi. Chẳng cần đến một phút, thằng Minh đã hoàn toàn được giải phóng.

- Được rồi... - Thấy thằng bạn đã nhấc được chân ra, Thi hơi ngẩng đầu lên, giục giã – Xử lí tiếp đi con đ... WHAT THE FU.....!!! MÀY LÀM CÁI ÉO GÌ ĐÂY!!!!?? - Bỏ dờ câu nói mà điên tiết chửi, nhìn về phía thằng bạn, trán nó nổi đầy gân xanh.

Vừa mới phút trước, thằng Minh còn chém gió phàn phật, nào là cơ chế kích nổ, nào là xử lí bom mìn nghe rất là chuyên nghiệp, thế nhưng bây giờ thì... Mẹ kiếp! Tháo kíp với gỡ mìn cái đéo gì chứ! Vừa nhấc chân ra khỏi quả địa lôi, cái thứ khốn nạn ấy liền lập tức quay đầu chạy thẳng, vậy là sống chết mặc bay, kệ thằng bạn thân lại với món quà từ lòng đất.

Đéo ngờ được là vợ phải thằng bạn đều, Thi há miệng chửi, trong khi vẫn phải gồng mình đè xuống quả địa lôi:

- Khốn nạn! Có quay lại đây ngay không thì bảo? Bỏ đã tin tưởng mày, thằng Nam đã tin tưởng mày, ông hàng xóm nhà thằng Dũng đã tin tưởng mày, tại sao mày lại làm thế...!!!!???

- Tại vì mày ngu thôi con đĩ. Bây giờ thì cứ ở đó đến hết đời đi. Ai bảo hôm nọ éo chịu mở cửa phòng vệ sinh cho bố đã nào... Mua ha ha ha ha...! Mua ha ha ha ha...!!!!

Thục mạng chạy về phía mà nó cho là hướng ra gần nhất của mảng địa hình này, Minh cũng không quên ngoái đầu lại cười vào mặt thằng Thi, tiện miệng cần đều luôn vài câu cho nó sướng. Đang vô cùng khoái trá, chạy đến phát hiện thì:

- Tít...!

Âm thanh lạ lạ mà lại vô cùng quen thuộc lạc lõng vang lên, cùng lúc đó, cảm giác thân quen khi bàn chân mình giẫm lên một thứ gì đó làm cho nụ cười thằng Minh lập tức đông cứng lại. Lúc trước bước nhẹ, còn có thể hãm được lại được, bây giờ thì khác rồi, đang mở hết tốc lực, có muốn dừng lại thì quán tính cũng sẽ không cho. Lòng bàn chân vừa nhấc lên khỏi mặt đất, chốt kích nổ cũng bật lên theo, và sau đó là:

- RUỖNNHHHHH.....!!!

Một tiếng nổ cực lớn phát sinh, cát đá bắn tung lên bốn phía và trong đó, Thi còn thấy thằng Minh bay qua cả đỉnh đầu mình.

- Hầy...! - Cúi mặt thờ dài, Thi lắc đầu cảm thán – ...đời lắm khi buồn vãi! - Bây giờ thì nó cảm thấy, quả địa lôi dưới hai bàn tay mình thì ra cũng không khó chấp nhận lắm vì ít nhất, nó vẫn còn chưa nổ. Ngoái đầu lại tìm thằng Nam, định bảo nó vãn cho hòn đá đến đây chèn kíp nổ hộ thì chợt thấy...

- Đéo hay rồi Thi đại ca. Trong bãi mìn còn nhiều quả kích nổ bằng cảm biến chấn động nên bây giờ là nổ liên hoàn đấy...! - Thằng Nam điên nói vội một câu, sau đó nó liền lập tức quay người.

Chạy thẳng.

- FFFFUUUU.....!!! - Câu chửi bật ra trong nỗi nghẹn ngào và dưới chân, Thi đã cảm thấy một sự chấn động không lồ.

----- KDL-----

Quá bốn giờ chiều, bọn nó mới lấy xong số liệu cơ thể của thằng Nam, hai đứa thỏa mãn ra về, bỏ lại thằng đàn em vẫn còn bị lột trần treo ngược

Ngó qua một tí tiến độ thẩm hợp kim của bộ xương lớn. Tình hình có vẻ không được khả quan cho lắm khi tốc độ thẩm tòi chậm hơn so với dự đoán rất nhiều, có lẽ là do mật độ của tổ chức phân tử kết cấu khung xương vô cùng dày đặc gây nên. Không được như kế hoạch nhưng điều này tốt, mật độ tế bào càng dày đặc chứng tỏ bộ xương càng chắc chắn, sau khi thẩm tòi hoàn thành sẽ cho ra một sản phẩm với tính chất càng thêm vượt trội.

Trời vẫn còn chút sớm nên tranh thủ thời gian, hai thằng bắt đầu hoán đổi lấy một ít linh kiện để lắp ráp bộ “Quân trang cơ giới” cho thằng Nam.

“Quân trang cơ giới” là trang phục đặc biệt được trang bị đồng loạt cho toàn bộ lực lượng “Ma Bình”. Hình thức là một bộ áo giáp tích hợp nhiều loại thiết bị phụ trợ cho tác chiến và sinh tồn. Do cơ thể mỗi người một khác nhau nên vũ khí cấy ghép lên mỗi “Ma Bình” cũng khác nhau, vì vậy mà mỗi một bộ quân trang cơ giới đều có nhiều điểm bất đồng. Thế nhưng, tính cho đến nay thì chung quy lại cũng chỉ có ba dạng chính:

Dạng công kích tầm xa. Quân trang cơ giới sẽ được trang bị chủ yếu là các loại thiết bị tầm nhìn, khí cụ đo lường và thêm một chút thiết bị ngụy trang che dấu. Loại này cả trọng lượng lẫn độ bền đều ở mức trung bình, thế nhưng lại yêu cầu sự ổn định và tính cân bằng cực kì cao. Thử nghĩ mà xem, làm sao mà ngắm bắn cự li trên một ngàn mét trong khi cơ thể đang treo chênh vênh giữa lưng chừng núi, và gió thì cứ tạp qua như thể là núi đang cố cạy mảnh bả cao su ra khỏi người.

Dạng thứ hai là dạng trinh sát biệt động. Dạng này lại được trang bị chủ yếu là các thiết bị ngụy trang và các công cụ đa năng giúp người lính có thể ứng phó được với mọi hoàn cảnh có thể xảy ra với mình. Quân trang dạng này chỉ lấy “Gọn, nhẹ và linh hoạt” làm tiêu chí.

Dạng thứ ba, cũng là dạng cuối cùng, dạng cường công giáp chiến. Với dạng quân trang này, khi được trang bị người lính sẽ thực sự trở thành một chiếc xe tăng hình người đứng nghĩa. Vô giáp siêu dày, động cơ phụ hỗ trợ chuyển động, cùng với đó là vô số tuabin tăng tốc. Nhược điểm duy nhất là trọng lượng quá lớn, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ vận hành và yêu cầu thể lực cũng như tinh thần cực cao từ phía người sử dụng.

Đó là còn chưa kể đến hệ thống hỗ trợ duy trì sự sống, hệ thống thông tin liên lạc, thậm chí là hệ thống quản lí quy trình tự hủy khi cần thiết.

Chi phí để chế tạo một bộ “Quân trang cơ giới” cũng tương đương luôn với chi phí để sắm một chiếc xe thiết giáp rồi.

Nam là thành viên của “Hắc Sắc Vũ Trang” nên bộ đồ mà hai thằng định lắp cho nó chính là dạng thứ ba, cường công giáp chiến. Thực sự thì những bộ đồ dạng này, hệ thống hoán đổi có bản, giá cả cũng có cao có thấp nhưng thường dao động ở khoảng 400 đến hơn 1000 điểm tích lũy. Mà lại muốn thật khớp với các chỉ số của bản thân, thằng Nam ít nhất cũng phải bỏ ra sáu, bảy trăm điểm chưa tính huy chương vận mệnh.

Trong khi đó, nếu đổi lẻ từng phần linh kiện, lại kết hợp với cả một đồng đã có sẵn của hai thằng nữa, bọn nó sẽ tiết kiệm được rất nhiều tiền.

Nhiều thứ đổi được, nhiều thứ có sẵn, vài thứ phải điều chỉnh, lại có vài thứ dứt khoát được chế lại bằng vật liệu tốt hơn.

Phần cơ thằng Thi lo, phần điện thằng Minh lo. Do chẳng xa lạ gì với loại trang phục thiết giáp này nên công việc không tính là quá khó khăn, chỉ cần có đủ thời gian, bọn nó đảm bảo sẽ làm ra một bộ quân trang cơ giới còn ưu việt hơn cả bộ tốt nhất ở Thế Giới Gốc.

Không tốn bao nhiêu thời gian, bộ khung ngoài đã dần thành hình, vậy là phần cứng coi như đã ngon lành. Nếu thêm vào một phần mềm thích hợp nữa thì miễn cưỡng cũng có thể trang bị lên người.

Một bộ quân trang cơ giới là tập hợp của hàng đồng thiết bị công nghệ cao lên một bộ khung kim loại, và để có thể vận hành được, nó cần vô số chương trình điều hành cũng như tăng cường, phụ trợ.

Về phần cứng hai thằng đã lo được toàn bộ, chỉ có phần mềm là mù tịt. Vốn cũng định cắn răng bỏ thêm điểm tích lũy ra trực tiếp hoán đổi từ hệ thống thì bất chợt, bọn nó nhớ đến thằng Văn. Nếu không nhầm thì thằng nhóc này đã từng nói, nó biết lập trình mà hình như còn là một hacker cực giỏi nữa thì phải.

Không có chắc chắn lắm, nhưng đối với hai thằng, nhớ mang máng thế là đúng rồi đấy. Vậy là lại gạt hết mọi thứ sang một bên, bọn nó đi tìm thằng nhóc Văn với ý đồ “Mời hợp tác”, đương nhiên là tự nguyện trên tinh thần bắt buộc.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 20: Bọn Anh Đâu Có Cấm

Khi hai thằng nhìn thấy thằng Văn thì cũng vừa đúng lúc thằng nhóc đang cố gắng tha một đồng lớn linh kiện điện tử từ ngoài Đại Sảnh vào trong căn phòng cá nhân của mình. Đó là hàng tá những cái thùng kim loại đứng, không phải rất to nhưng đều cao quá đầu người. Những cái thùng với thành rất mỏng nhưng không biết được chế tạo bằng loại hợp kim nào mà nếu chỉ nhìn bằng mắt thôi cũng cảm thấy sự vững trãi, khi chạm tay vào thì lại thấy vô ngoài mát lạnh. Ở một mặt bên được thiết kế bản lề với tay nắm tạo thành một cánh cửa đơn giản, mở nó ra có thể nhìn thấy được tầng tầng lớp lớp những bảng mạch điện tử, những công tắc, những dây cáp, rồi những đường ống và cả rất nhiều giác kết nối hướng ra bên ngoài.

Sử dụng một thiết bị giống như bàn nâng đơn giản, Văn cố gắng chuyển đồng thùng điện tử về phòng của mình. Không biết cái thiết bị nâng thô sơ kia là do hoán đổi từ hệ thống hay là thằng nhóc tự chế, thế nhưng, trong mắt của dân cơ khí như hai thằng thì chỉ đáng vứt vào kho phế phẩm. Cái thiết bị nâng chuyển mini đó có kết cấu đơn giản đến mức mà chỉ gồm 1 mặt bàn, vài cái xilanh thủy lực được gắn một cách tạm bợ lên bộ khung kim loại, cùng lắm thì thêm được cái động cơ vô vấn đề di chuyển 4 cái bánh xe cút kít bố trí xung quanh. Để đánh giá tổng thể khách quan về cái thiết bị này, hai thằng chỉ có một câu duy nhất: “Vứt!”

Cái bàn nâng rất thấp, công cái thùng điện tử chênh vênh bên trên, bốn cái bánh xe cút kít khó nhọc lăn tròn, thằng Văn đang cố gắng lái thông qua một cái tay cầm giống như điều khiển từ xa của ô tô đồ chơi vậy.

Não bộ có khả năng tính toán không thua gì một chiếc siêu máy tính, thằng Văn có thể dễ dàng đưa ra một phương trình cân bằng tối ưu nhất, thiết lập lộ trình di chuyển thuận lợi nhất, tổ hợp thao tác điều khiển đơn giản mà lại hiệu quả nhất. Thế nhưng, lý thuyết giỏi không có nghĩa là thực hành cũng giỏi. Não bộ đưa ra mệnh lệnh nhưng cơ thể kém cỏi không thể nào hoàn thành, từ đó tạo ra sai lệch nghiêm trọng giữa tính toán giả thiết và kết quả đạt được trong thực tế. Chính vì lẽ đó mà quá trình điều khiển cái bàn nâng của thằng Văn trông vô cùng khó nhọc.

Đứng tặc lười lác đầu một lúc, rồi hai thằng cũng không nhịn được mà phải chạy lại giúp thằng Văn. Biết làm sao được, mình có việc nhờ người mà. Việc của mình đang cần nhờ gấp, mà lại cứ để cho thằng nhóc đánh vật với đồng linh kiện điện tử kia thì có mà đến tết.

Có hai thằng tham gia, mọi việc liền trở nên đơn giản hơn rất nhiều, nghề của bọn nó mà ỉ.

Không gian bên trong căn phòng cá nhân là tùy biến theo ý của người sở hữu. Chủ nhân muốn nó to, nhỏ, cao, thấp, gập ghềnh, bằng phẳng hay có hình thù gì cũng được. Dãy chỉ có cánh cửa ra vào là bất biến, cả về hình dáng và kích thước bên ngoài. Mà mỗi cánh cửa đơn đều chẳng lấy gì làm lớn, vì lẽ đó mà mọi phương tiện vận chuyển cỡ to một tí đều không thể dùng. Có lẽ, chính vì lý do này nên thằng Văn mới buộc phải dùng một cái bàn nâng mini bé tí như thế.

Dứt khoát vứt cái bàn nâng thô tả về một phía, sau khi đo đạc một lúc, bọn nó liền quyết định trực tiếp lắp một đường băng tải tạm thời từ ngoài Đại Sảnh vào thẳng trong phòng thằng Văn. Đường băng tải bò sát mặt đất sẽ dễ dàng đưa những cái thùng điện tử cao lọt qua khung cửa nhỏ, bọn nó chỉ tốn sức để đẩy từng cái thùng lên băng mà thôi.

Gần hai chục thùng điện tử chẳng mấy chốc đã bị chuyển vào toàn bộ. Hai thằng cũng quay ra, vừa tháo dỡ băng tải đem về vừa đánh tiếng với thằng Văn nhờ trợ giúp.

Đương nhiên, tự nguyện trên tinh thần bắt buộc.

Ban đầu, thằng Văn còn chẳng phản ứng gì, tỏ rõ cái thái độ không hứng thú, cũng đếch quan tâm bởi vì từ đầu đến cuối, nó cũng chưa hề mở mồm nhờ hai thằng giúp. Thế nhưng gặp phải hai thằng chày cối thì cái kiểu bơ đi thể này không được đâu. Hai thằng khôn nạn giống như hai con ruồi mất dạy vậy, cứ liên tục vo ve xung quanh rồi bu chặt lấy bất cứ khi nào có cơ hội.

Dù trí não siêu phàm nhưng rốt cục Văn vẫn chỉ là một đứa trẻ. Nó có cảm xúc, và nó thấy phiền. Cuối cùng, không thể chịu được nữa, Văn đành phải nhận lời hợp tác chế vũ khí với hai thằng với điều kiện, trước đó phải giúp nó hoàn thành lắp đặt hệ thống siêu máy tính vừa hoán đổi vào phòng.

Tương gì chứ lao động chân tay bọn nó làm được, hai thằng vui vẻ nhận lời rồi lập tức bắt tay vào thực hiện.

Lắp đặt một siêu máy tính.

Vì có hai thằng giúp đỡ, nên mọi thứ đều khác đi nhiều, thằng Văn cũng mạnh tay hủy luôn bản sơ đồ cũ chỉ là dạng phẳng cơ bản nhất mà chuyển sang dạng không gian mạng lập phương.

Sử dụng một hệ thống giàn giáo gồm những thanh giằng kết nối với nhau thành vô số hình lập phương. Sau đó, từng phần linh kiện của siêu máy tính được lắp ráp lên bộ khung đó thông qua hàng loạt cơ cấu giữ kẹp. Một số chỗ còn được trang bị thêm cả cơ cấu thanh trượt hoặc khớp chuyển động để tiện cho việc di chuyển, sửa chữa hoặc thay thế nâng cấp sau này. Một hệ thống tuần hoàn Nitơ lỏng chạy dọc theo toàn bộ khung kết cấu, đi kèm với nó là vô số lá tản nhiệt ép trực tiếp vào từng bo mạch.

Theo bản thiết kế mới của thằng Văn, hai đứa bọn nó sẽ phải tháo toàn bộ những cái thùng điện tử cũ ra, tách riêng từng phần linh kiện và làm lại gần như từ đầu. Cầm bản sơ đồ thiết kế to như cái chiếu trải giường, hai thằng hết xoay ngang lại xoay dọc, nhòm ngó các kiểu nhưng vẫn hoa hết cả mắt lên với hàng đồng ký hiệu lắt nhắt, rậm rạp như rừng. Mặc cho việc hai đứa bọn nó cũng là dân trong nghề, chẳng lạ lẫm gì với các dạng bản vẽ kỹ thuật, vậy mà nhìn vào vẫn còn cảm thấy hoa hết cả mắt, văng hết cả đầu. Mới đầu hai thằng còn cố gắng đọc hiểu một chút nhưng ai ngờ, thằng Văn lại tương ngay một câu làm bọn nó buông xuôi hẳn:

- Đây chỉ là bản vẽ giản lược thôi đấy.

Nghe vậy, hai thằng lác đầu ngán ngẩm. Đúng là giao tiếp với người không cùng đẳng cấp có khác... Khó! Thế nhưng, dù khó vẫn phải cố tỏ ra trâu chó. Thấy cái vẽ lác đầu thờ dài như thế không trông mong được gì của thằng Văn, máu tự ái của hai thằng lại nổi:

- Bản vẽ giản lược thôi à? Thảo nào đọc dễ hiểu phết... - Thằng Minh híп mắt, về cảm nói.

- Ui tương gì chứ cái này dễ, anh làm được... - Thằng Thi vỗ ngực tuyên bố.

- ...

- Sao? Cái gì? Chú không tin bọn anh á...?

- ...

- Chú nói thế nào chứ nhìn mặt anh như này có giống đang chém gió không? Có cái việc còn con này mà cũng không làm được thì tư cách thằng đàn ông

của bọn anh để đâu?

- ...

Đây là một công trình lớn, nếu để hai thằng tự mò mẫm thì không biết bao giờ mới xong, mà có khi chưa xong đã bị bọn nó phá cho tanh bành toàn bộ cũng nên. May mắn, thằng Văn vẫn còn tỉnh nên tuyệt đối không để vào tai những câu chém gió của hai thằng, nó sẽ tiến hành bóc tách bản vẽ ra từng phần nhỏ một, sẽ trực tiếp giám sát và hướng dẫn tỉ mỉ trong toàn bộ quá trình.

Theo thiết kế của thằng Văn, khối siêu máy tính này phải rộng bằng ba, bốn cái sân bóng chuyền và cao phải đến sáu, bảy mét, mà chiều cũng không còn sớm, sắp đến giờ ăn tối rồi nên bọn nó chỉ kịp chuẩn bị xong nguyên liệu để dựng phần khung kết cấu. Sau đó thì bỏ đấy, ba đứa kéo nhau đi ăn com.

Do luôn ở trong trạng thái chạy đua với thời gian nên đứa nào đứa nấy đều có một lịch trình luyện tập khá là nặng. Hoạt động nhiều thì năng lượng tiêu thụ cũng cao, nhanh đói và điều tất yếu là ăn com sớm.

Sáu giờ tối, cả tiểu đội đã tập trung đông đủ không thiếu đứa nào. Hàng đồng thức ăn được đổi ra và lập tức bữa ăn được bắt đầu. Bao giờ cũng thế, thời gian ăn com cũng là thời gian giải trí, bữa com vui vẻ hòa trộn với những tiếng hi ha cười đùa, đứa khoe thành tích luyện tập mới vừa đạt được, đứa thì kể chuyện cũ của mình.

Không vội vã như bữa sáng, không dám ăn no như bữa trưa, bữa tối bọn nó được quyền xả láng, thoải mái ê a và muốn dùng bao nhiêu cũng được miễn là có thể, bởi vì buổi tối là thời gian dành cho nghỉ ngơi, thực sự nghỉ ngơi. Như hai thằng Minh, Thi nói với bọn nó “Thứ gì nhiều quá cũng không tốt. Luyện tập cả ngày rồi, tối bắt buộc phải nghỉ ngơi. Bởi vì, sự căng thẳng và mệt mỏi là không tránh khỏi. Việc luyện tập rông rã với cường độ cao như vậy, trong một thời gian ngắn, hiệu quả chưa chắc đã tới đâu nhưng con người thì chắc chắn là sẽ hỏng, không về thể xác thì cũng là tinh thần”.

Ăn uống chơi bời, quá bảy giờ rưỡi mới coi như là xong. Thằng Thi định gỡ bé Ni trên cổ ra trao cho cánh chị em để cùng thằng Minh về lấp cho xong cái siêu máy tính.

Thế nhưng không được.

Như một đứa bé đòi quần cha mẹ mỗi khi trời trở tối, cô bé cứ nhất quyết ôm chặt lấy cổ nó không rời. Đứng nhìn cơ thể nhỏ bé non nớt mà nhảm tưởng, Akuma, dù có yếu ớt nhất thì chỉ số thể lực cũng cao gấp mấy lần người thường. Mỗi lần thằng Thi cố gỡ em ra là bé Ni lại càng siết chặt lấy cổ nó hơn, cả cơ thể nhỏ bé nép sát vào lưng nó và những tiếng kêu “Ni...! Ni...!” đáng thương cũng phát ra liên hồi.

- Chắc! – Thằng Thi tặc lưỡi. Đã bó tay với con Akuma nhí, giờ lại thêm cả bé Lan cũng vùi vỉnh tị phần. Con yêu hồ nhỏ không biết làm cách nào mà chui lọt được vào một bên nách, vòng tay ôm chặt lấy eo nó, dụi cả khuôn mặt lẫn bộ ngực mới nhú cứng cứng vào người. Như vậy vẫn còn chưa hết, chỉ mới quay đi quay lại thôi, thằng Thi đã thấy Cỏ May đứng sau lưng mình từ lúc nào, mái tóc phủ quanh người làm thấp thoáng bộ váy dài mềm mại. May cúi đầu, mắt vẫn nhắm và đôi môi hơi mím lại, không trẻ con như hai đứa kia, chỉ có một bàn tay vươn ra, lặng lẽ nín lấy tà áo nó.

Thằng Minh đã đi trước được cả vài bước rồi, nhưng bỗng nhiên, như có linh tính mách bảo, nó quay đầu và nó thấy... Thằng bạn khốn nạn của mình vậy mà đang “Khò sớ” giữa bốn bề trùng vây. Thương bạn lắm nhưng không biết làm sao được, thằng Minh xót xa đến chảy cả nước mắt khi nghĩ về bản thân. Rồi bất giác, nó hơi quay lại, nghiêng đầu nhìn về một phía bên cạnh. Nó bắt được ánh mắt hốt hoảng của Thủy như thể một bé gái làm chuyện xấu nhưng bị người khác nhìn. Không chậm trễ, nó lập tức nhoen miệng cười, phờ ra hai hàng răng thưa để cho một rặng mây đỏ hiện lên trên gò má người con gái.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Ngượng chết thôi...!” Cô gái đảm nhiệm vị trí Tanker chủ lực của nhóm, cái vẻ hiên ngang, khí phách mỗi khi lâm trận không hiểu sao bay đâu hết, chỉ để lại một cô bé ngượng ngập. Mới chỉ vô tình bị bắt khi đang nhìn trộm thôi mà trong lòng đã loạn lên hết cả. Bị thằng Minh nhìn, cả người cứ có cảm giác không được tự nhiên, quay đầu về hướng khác nhưng ánh mắt lại cứ bất giác hướng về phía đó, ngón tay không tự chủ được vịn vào tà áo còn hai trái tim cũng gia tốc lên không ngừng.

Có vẻ như, Minh không đủ tỉnh tề để đọc được hết những biểu hiện cảm xúc của Thủy. Thấy Thủy đỏ mặt, nó lại càng thêm phần khẳng định về cái vẻ đẹp trai vô đối của mình. Thế nên, nó liền lập tức chia mặt về phía Thủy mà thực hiện một loạt các tư thế và điệu cười mỉa mĩ của mình khiến cho cô bé Lala ngồi xem gần đó phải bật cười khúc khích.

...

Không thoát được khỏi mấy cô gái nhỏ, thằng Thi liền kéo cả đám vào luôn. Mà một khi đã gọi người là phải gọi đông, thế là toàn bộ chương trình buổi tối của cả tiểu đội đều bị hủy, tất cả kéo hết vào phòng thằng Văn.

Không có gì ngoài phụ việc.

Với năng lực của Nhân Thần, thằng Văn lại một lần nữa kết nối ý thức của vài đứa lại với nhau. Bằng mô thức của kênh chia sẻ thông tin đa chiều, mọi việc trở nên đơn giản hẳn.

Mấy thằng con trai lo phần giàn giáo, còn mấy cô gái khéo tay thì xử lí đồng linh kiện điện tử rườm rà.

Đêm nay, lại có vài đứa chỉ ngủ được gần bốn tiếng.

...

“Nhiều người thì nhanh xong, không góp sức thì cũng có công đứng xung quanh cổ vũ.”

Đối với một giống loài có tập tính bầy đàn mãnh liệt như nhân loại thì câu vừa rồi bao giờ cũng đúng.

Huy động nhân lực của cả tiểu đội luân hồi, hơn chục đứa chứ đâu có ít, một buổi tối vãn vè, nguyên liệu và trang thiết bị thì cứ về xưởng của hai thằng khuôn sang, không thì hoán đổi trực tiếp từ hệ thống, cuối cùng, cái siêu máy tính của thằng Văn cũng thành hình. Công việc còn lại thì nhẹ nhàng, nhưng yêu cầu hàm lượng kĩ thuật cao hơn, cái này thằng Văn phải tự làm, những đứa khác không giúp được.

----- KDL-----

Ngày thứ tư.

Đúng 4 giờ 20 phút sáng, khi những giấc mộng đẹp vừa gõ cửa thì cả lũ bị dựng dậy.

- Nào mấy đứa. Phấn chấn lên, dậy thể dục buổi sáng nào...

Vẫn căn phòng của thằng Văn, ngay bên dưới dàn máy tính, hai thằng trời đánh Minh, Thi đêm hôm qua rõ ràng là đi ngủ muộn nhất nhưng bây giờ đã hưng phấn bùng bùng chạy khắp nơi vỗ mặt từng đứa một.

Đêm qua, không biết bọn nó đã làm đến mấy giờ, căn bản là cứ đứa nào thấy mệt là kiếm bừa một chỗ nào đó mà lăn ra ngủ thôi. Mấy cô gái còn biết ý nằm chung vào một góc, lại dựng vài tấm vách mỏng lên coi như ngăn cách với bên ngoài. Còn mấy thằng con trai thì bất biết, bạ đâu ngủ đấy. Thậm chí thằng Nam điên đến bây giờ vẫn còn đu vật vèo trên giàn giáo.

Mặc dù vẫn còn vô cùng quyến luyến với giấc ngủ chưa đầy, nhưng đứa nào đứa nấy đều cố viện cho mình đủ mọi loại lí do để dứt ra khỏi giấc mơ, tỉnh dậy và bắt đầu một ngày mới.

- Mấy đứa có 10 phút. Xong tập trung luôn ở phòng bọn anh. Lẹ nào...

Trong tiếng hô hào thúc giục của hai thằng, cả đám liền nối đuôi nhau chui ra khỏi phòng thằng Văn, phân tán dần về phòng của bản thân mình, vệ sinh qua loa để bắt đầu cho bài tập sớm. Âm thanh ngáp ngủ hòa lẫn với những tiếng lau nhàu than vãn vang lên không ngớt.

Chương trình luyện tập của ngày hôm nay không khác hôm qua, đúng thời gian liền lập tức thực hiện.

Vẫn là trọng lực 1,5, vẫn là đàn Vong Cầu rượt sát nút đằng sau đấy, chỉ là hôm nay, do đã có kinh nghiệm rồi nên mấy đứa tân thủ không còn quá bất ngờ như qua nữa. Đặc biệt là nhóc Văn.

Có lẽ, cái hồi ức trong bụng Vong Cầu không mấy hay ho nên khi lũ này vừa xuất hiện, cả Nam điên lẫn nhóc Văn đều tái cả mặt đi. Kinh và sợ nhưng rất tỉnh, thằng Nam cạy khố lên nhắc chân chạy trước, còn thằng Văn thì đã sớm gỡ ra cuốn sách phép của mình.

[Kịch tặc]

Lập tức thực hiện ma pháp hỗ trợ duy nhất của mình. Hi sinh một ống ma lực nhưng thực sự đã giúp cho cái cơ thể yếu đuối của Văn vượt lên trên cả đám một đoạn vô cùng ngắn trước sự bất ngờ của mọi người.

Thấy thằng Văn sử dụng kĩ năng, bé Lan là người đầu tiên kêu to phản đối ăn gian. Không ngờ thằng nhóc kia lại chẳng biết ngưng ngưng mà còn quay lại phàn một câu làm mọi người tất tiếng:

- Luật đâu có cấm

- Nhưng...!

- Tại các nguoi ngu thôi.

- Nguoi...!!! – Không kiểm được lời phản bác, Lan liền cuống quýt hướng ánh mắt về phía hai thằng.

- Ừ thì bọn anh đâu có cấm – Vừa chạy vừa nhún nhún vai, thằng Thi đáp lại – Mấy đứa có thể chạy bằng tất cả khả năng của mình.

- Sao anh không nói trước!!!

- À thì anh tưởng mấy đứa thích thế.

- ...

Sau trường hợp của thằng Văn, lại được hai thằng chính thức mở mồm thừa nhận, mấy đứa còn lại lập tức như được cần thuốc, không chút kiêng dè toàn lực phát động khả năng của mình để đối phó với bài luyện tập.

Bé Lan thì vào [Nguyệt Bộ], Linh thì kích hoạt Innocence, Thủy kích hoạt Lá Chấn Cổ Ngữ, thằng Nam thì lại bắt đầu điên, vừa chạy vừa la hét. Trông qua thì khí thế bùng bùng thế nhưng, ngoài việc đẩy nhanh tốc độ đội hình lên thì còn lại chẳng được cái tích sự gì nữa hết. Lũ Vong Cầu vẫn đuổi ngay

sát đất và phụ trọng trên người cũng chẳng bớt đi cân nào.

Cả lũ kích hoạt kĩ năng, nên cái khoảng cách thẳng Văn tạo ra chẳng mấy liền bị san mất. Bất buộc, Văn lại phải sử dụng kĩ năng để bảo trì tốc độ của mình. Nhưng, ma lực thì chỉ có ba ổng, kĩ năng [Kích Túc] lại chỉ có hiệu quả trong vòng năm giây, thế là nhanh lắm, thẳng Văn lại có dấu hiệu tụt dần.

Có thà chết chứ không lại làm mồi cho lũ quái. Giấu nét khủng hoảng trong ánh mắt, thẳng Văn móc ra một vốc thuốc mà tùy tiện nhét vào mồm. Dù nghi ngờ là doping nhưng Minh, Thi cũng mặc, kiểu gì cũng không chết được mà. Cẩn thuốc còn chưa đủ, thẳng Văn còn tiếp tục móc ra một thiết bị hình ống có một đầu bịt kín, đầu còn lại chĩa ra hai bản cực kim loại mà liên tục tự chích vào chân mình. Theo hai thẳng đoán thì chắc thẳng nhóc này đang dùng phương pháp kích thích cơ bắp bằng tĩnh điện.

Lợi dụng đủ loại phương pháp cực đoan, thẳng nhóc này thành công vượt được qua gần hai phần ba quãng đường phải chạy. Dù vẫn gục khi chưa về tới đích nhưng được như vậy cũng là tốt lắm rồi, cơ thể của thẳng nhóc quá kém mà. Không kể đến việc nó còn chưa lớn, chỉ riêng gánh nặng khi phải mang năng lực của Thần đã là quá sức chịu đựng rồi.

Sau cơn sáng lại là luyện tập, chỉ có thẳng Văn vẫn còn bất tỉnh bị bỏ lại ngoài Đại Sân.

Đến buổi chiều, hai thẳng cố gắng chế nót bộ xương lớn cho thẳng Du để nó còn luyện tế Búp Bê Ác Mộng.

Tối thì quay ra chế giày cho bé Lan. Một đôi boot đen cổ cao với phần đế bằng tuyệt đẹp. Riêng đế giày được hai thẳng đặc biệt thiết kế với phần gót chân và gần đầu mũi chân bằng một lớp chất dẻo siêu việt, không thể xuyên thủng, chịu mài mòn tốt, chịu nhiệt độ cao nhưng vẫn đủ mềm mại để em có thể cảm giác được địa hình.

Trong lúc rảnh rỗi, hai thẳng cũng tạt qua chỗ thẳng Văn tí và nhận được câu trả lời rằng nó đang viết chương trình cho bộ quân trang cơ giới rồi.

Vậy là kết thúc một ngày, để đến hôm sau lại tiếp tục.

...

Ngày thứ 5.

Bài tập chạy buổi sáng lần này thẳng Văn sử dụng một thiết bị phản trọng lực như một sợi thắt lưng quấn quanh eo. Cái thiết bị này có cơ chế hoạt động cũng tương tự như cái thắt lưng mà thẳng Nam, thẳng Du phải đeo vậy, chỉ là một đằng thì tăng trọng lượng lên, một đằng thì giảm trọng lượng đi mà thôi, và tất cả đều tương tác trực tiếp với trọng trường phát ra từ cỗ máy lắp đặt dưới nền phòng tập.

Thấy thế hai thẳng cũng không có ý kiến, chỉ là trong lúc chạy, thi thoảng thẳng Minh lại lén lút đảo ngược chiều của lực tương tác trọng trường. Đối với những chiếc đai do bọn nó tự chế vốn đã được đồng bộ với cả hệ thống nên bọn thẳng Nam, thẳng Du hầu như không cảm thấy gì. Nhưng thẳng Văn thì không được vậy, cái đai của nó là đồ tự chế nên cứ mỗi khi thẳng Minh đảo cực một nhát, nó lại khổ vô cùng, lúc thì cơ thể đột ngột bị chìm xuống, khi thì bỗng nhẹ bổng đi. Dù có cố gắng điều chỉnh thế nào cũng không thích ứng kịp.

Bị nâng lên chìm xuống chán chê, cuối cùng, sau khi vượt được qua hai phần ba quãng đường thẳng Văn cũng gục. Và những đứa còn lại kết thúc bài tập trong vui vẻ.

Đến buổi chiều thì hai thẳng chế lại bộ giáp cho Thủy, cũng chế lại tám khiên {Băng Surong}. Lần này bọn nó sẽ thử kết hợp cả kim loại thu được từ xác của lũ Akuma trong bản đồ trước vào. Thứ kim loại này vô cùng bền và có cơ tính rất cao, đặc biệt với khả năng tự khôi phục hình dáng cũ. Nếu có thể thành công thì tất nhiên, tám khiên {Băng Surong} lại mạnh thêm một phần.

Buổi tối, bọn nó hoàn thiện nốt bộ quân trang cơ giới. Do thời gian eo hẹp nên chỉ có thể chế tạo gấp một bản giản lược mà thôi. Thế nhưng, như vậy là đã tốt lắm rồi. Bộ thiết giáp cơ khí toàn thân khiến kích cỡ cơ thể thẳng Nam lập tức tăng lên một vòng, khả năng phòng thủ cũng theo đó mà tăng lên tương đối. Nam bây giờ đứng yên mà để cho các loại súng tiểu liên loại nhỏ như MP5 hay P90 thoải mái xả đạn, chỉ cần không phải cự li quá gần hay bị bắn vào ngực ít bộ phận quan trọng thì hoàn toàn không sao. Với hệ thống động lực hỗ trợ, bây giờ cả tốc độ di chuyển lẫn sức mạnh vật lí của nó đều tăng lên khá nhiều, nhắc hai, ba trăm cân lên thoải mái. Nhược điểm duy nhất là bộ giáp yêu cầu nền tảng thể lực của người sử dụng tương đối lớn, cả tiểu đội này có thẳng Nam điên là hợp thôi chứ thẳng Du cũng không chắc đã đeo vào được. Lại thêm vấn đề tiêu thụ điện năng nữa. Dù đã sử dụng pin năng lượng của Kho Dữ Liệu rồi mà khi hoạt động hết công suất, bộ giáp cũng chẳng duy trì nổi mấy giờ.

Để mặc thẳng Nam làm quen với bộ giáp mới, hai thẳng lại đi qua ngõ xem thẳng Du. Thẳng này đã luyện tế xong bộ xương không lồ của con Jaeger Dragon và đang cười thừ.

Mang hình dáng của loài khủng long săn mồi cổ đại, dài gần 7 mét và cao gần 3 mét, sau khi có thể đứng lên, con vật trông thực sự khổng lồ. Bộ xương sau hai lần chế lại bây giờ hiện lên một màu đen bóng. Thi thoảng, ở một vài góc độ nhất định còn phản chiếu chút ánh kim đặc hữu của kim loại. Một vài đường vân đỏ tươi như máu len lỏi qua từng giống xương, thứ sẽ khiến nó tiến hóa sau mỗi lần tắm máu.

Bộ xương của chủng loài "Hung thú" này sau khi được thẩm hợp kim xong thì cho tính chất vô cùng tốt, thậm chí đã có thể sánh ngang với thép cacbon rồi, điều này đã làm thay đổi toàn bộ nhận thức của hai thẳng về thứ vật chất được gọi là "Xương". Ấy là còn chưa kể đến việc sau khi bị luyện tế thành Búp Bê Ác Mộng, nó vẫn còn có thể trở nên tốt hơn nữa do khả năng tự phát triển khi hút đủ máu tươi. Thậm chí lưỡi, hai thẳng bảo nhau:

- Có lẽ, về tao mày tranh thủ chế cho nó cây thương bằng xương đi, rồi lại luyện tiếp bằng phương pháp tạo Búp Bê Ác Mộng. Sau đó dùng đi đâm đi lũ quái trong bản đồ, có khi anh em mình lại tạo ra cả một "Thần khí" không biết chừng...

Rời khỏi phòng thăng Du, lại lượn nhẹ một vòng qua chỗ những đứa khác. Hôm nay hai thằng giục bọn nó đi ngủ sớm.

Tất cả chuẩn bị cho ngày mai.

Đội đến ngày mai.

Ngày mà bọn nó quyết định sẽ bắt đầu “Phuru lưu”

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 21: Mảnh Ghép Cuối Cùng – Quân Y Cho Tiểu Đội

Đòi là những chuyến phuru lưu.

...

- Kiểm tra hành trang lần cuối – Giọng nói của thằng Minh vang vẳng trong không gian Đại Sảnh.

6 giờ 05 phút sáng ngày thứ 6. Theo như kế hoạch, hôm nay sẽ là ngày bọn nó thực hiện kì tập huấn đặc biệt nhất của tiểu đội luân hồi, huấn luyện thực chiến trong thời gian của “Giờ phuru lưu”.

Hàng loạt những âm thanh “Lạch cạch, xột xoạt” lập tức vang lên, hỗn loạn nhưng nhẹ nhàng. Mặc dù, từ sáng sớm đến giờ, đây không có phải là lần đầu tiên bọn nó kiểm tra lại hành trang nhưng chẳng đứa nào dám qua quýt cả.

Khẽ gạt đầu hài lòng trước sự chấp hành mệnh lệnh của lũ đồng đội, Minh chậm rãi tiến tới chỗ thằng bạn thân của mình.

Cách chỗ cả tiểu đội đang tập trung không xa, thằng Thi cũng vừa bỏ một con cờ lê nhỏ xuống. Nó nhận cái khăn bông mà Cỏ May đứng bên cạnh đưa cho để lau vết dầu mỡ dính trên tay rồi tiện tay lau luôn cả mặt. Trước mặt nó, phải cỡ hơn chục chiếc xe có ngoại hình gần giống như là xe máy và thậm chí là cả một con ô tô việt dã.

- Thế nào rồi mày? – Minh hást cầm hỏi.

- Ngon lành – Thi trả lời. Nó vừa cười vừa đưa ngón tay dính đầy dầu máy của mình lên quẹt mũi làm cho vết dầu vẽ ra một vết dài lên má.

- Bỏ kiểm tra ngon lành hết cả rồi. Bọn mày tập như phá đấy... – Để mặc cho Cỏ May dùng khăn tay lau đi vết dầu trên má mình, thằng Thi lại đưa cái tay bản đậy lên vuốt ngược mái tóc rối ra sau đầu. Mái tóc vốn bất trị nay thêm chút dầu bóng lại ngoan ngoãn hẳn, mượt đều thẳng tắp mà nếp nào ra nếp đấy, mỗi tội cái mùi hơi bị không vui - ...Nguyên dàn xe xin đổi mất những hơn hai ngàn điểm để cho bọn cục súc chúng mày chạy tập có hơn hai hôm mà đã báo hỏng mẹ nó hết rồi. Chả biết xốt xe gì, đấy là bố đã tính trước giá cổ qua thêm rồi đấy.

Đúng như đã nói từ trước, lần này bọn nó mang theo phương tiện cơ giới vào bản đồ. Rút kinh nghiệm từ ba bản đồ vừa qua, hầu hết hoạt động chính của bọn nó đều là cầm đầu mà chạy. Khi thì là chạy để đuổi theo mục tiêu, khi thì là vì yêu cầu nhiệm vụ, mà phần nhiều thì là chạy trốn. Những lúc đó, đứa nào cũng cảm thấy, có vẻ như hai chân là không đủ dùng.

Phải liên tục nâng cao khả năng sống sót của mình bằng mọi cách, chỉ có như vậy thì mới có thể sinh tồn được ở Kho Dữ Liệu này. Mà thứ để tăng cao khả năng sống sót thì không chỉ có sức mạnh cơ thể, không chỉ có kĩ năng phi thường, mà nó còn đến từ trang thiết bị nữa. Đó là vũ khí, đó là trang phục bảo vệ, đó là vô số nhu yếu phẩm thiết yếu. Với tư cách là những “Người chế tạo”, hai thằng bọn nó chưa bao giờ coi nhẹ về phương diện này.

Đầu tư hơn hai ngàn điểm, bọn nó trực tiếp hoán đổi ra tất cả 8 phương tiện di chuyển cá nhân và 1 phương tiện vận tải hạng nặng. Tám chiếc dành cho cá nhân kia hầu hết đều có dạng xe gắn máy nhưng hình thù mỗi cái lại một khác nhau. Có con hầm hố chẳng khác gì xe phân khối lớn, có con lại thanh thoát gọn gàng như một cánh én chao nghiêng. Có con hai bánh dày như ô tô, có con lại ba bánh không đối xứng để giữ thêm một thùng chứa ghế ngồi bên cạnh.

Những chiếc xe nhảy đã được đổi ra từ hai hôm trước để cho bọn thành viên tiểu đội luyện tập làm quen. Mục tiêu đề ra là cho đến ngày tiến vào bản đồ bằng {Vé phuru lưu khứ hồi} thì mỗi đứa phải sử dụng thành thạo ít nhất từ ba phương tiện trở lên. Mới nghe qua thì có vẻ bất khả thi vì trong bọn nó, có những đứa mà trước kia đến xe gắn máy còn chưa từng học lái. Bọn nó cũng không thể bỏ hết cả chương trình luyện tập vốn có, cả vô số những việc cá nhân khác mà cầm đầu vào lái xe hết. Vô cùng gấp rút, phải nói là không có thời gian, thế nhưng, bọn nó lại có một thứ khác:

“Đặc tính không thể tử vong và tự động khôi phục của Khu Lưu Trữ”.

Lợi dụng điểm này, bọn nó có thể tập chạy xe bằng những cách liều mạng nhất chúng nghĩ ra. Khi gặp tai nạn, nhẹ thì cứ để kệ nó tự phục hồi, nặng quá thì bỏ ra thêm tí điểm để đẩy nhanh tốc độ, thế là lại bỏ lên xe và liều mạng tiếp.

Bằng cái cách gần như hành xác thể, cuối cùng kì tích cũng phát sinh. Ngoài trừ Sognare ra thì hầu hết bọn nó đều đạt chỉ tiêu yêu cầu.

Còn một chiếc xe vận tải nữa, bọn nó hoán đổi một chiếc thuộc dòng ô tô việt dã. Đối với thứ này, không yêu cầu tốc độ quá cao mà đặt nặng khả năng ứng phó với mọi loại địa hình, sức chống chịu trước những điều kiện môi trường khắc nghiệt nhất.

Những chiếc xe thuộc về loại trang bị khoa học viễn tưởng được chế tạo bằng những loại chất liệu tương lai có tính chất vô cùng tốt, hệ thống cân bằng và điều khiển ưu việt. Đặc biệt, hệ thống động lực sử dụng nguyên liệu là những thỏi pin năng lượng điện, khi vận hành rất là ổn định và cực ít phát ra tiếng ồn.

Để cho đảm bảo, toàn bộ đều đã được thăng Thi nâng cấp nhẹ qua một lần. Chỗ nào thấy hơi yếu thì gia cố thêm, chỗ nào cần thiết thì bọc qua giáp, hệ thống động lực cũng bổ sung thêm một động cơ nổ chạy bằng hidro lỏng để phòng cho những trường hợp bị công kích điện tử. Lại còn cẩn thận khoắc thêm một lớp phủ nguy trang có khả năng thay đổi màu sắc theo những mẫu có sẵn hoặc tùy chỉnh lên nữa.

Vậy là lần này, tính cơ động của tiểu đội bọn nó sẽ tăng cao lên rất nhiều.

Kiểm tra kĩ lưỡng xong xuôi, thằng Thi bắt đầu thu những chiếc xe nhỏ vào trong thẻ bài phong ấn. Mỗi tấm thẻ chẳng to hơn lá bài tây bao nhiêu, có thể chứa được 1 chiếc xe, cái này sẽ phát cho từng đứa, vừa gọn nhẹ, lại tiện mang theo.

Cả con ô tô việt dã cũng phải thu vào trong thẻ nữa.

- Cộp cộp... - Dùng mũi giày đá đá vào cánh cửa ô tô, thằng Thi gân cổ hét vào bên trong – Xong chưa? Lâu thế...!? Nhanh lên không muộn mẹ nó giờ...!

- Cạch... - Có vẻ như bên trong có người, cánh cửa xe bật mở sau một tiếng vang nhỏ.

- Coi như là tạm ổn... - Có tiếng nói và thằng Văn mặt lạnh như đít chai bia chui ra từ bên ghế lái phụ - Hệ thống định vị và thông tin đã đồng bộ xong, trình tự động và trí năng cơ bản cũng cài đặt vào rồi.

Rời khỏi ghế lái phụ chẳng được bao nhiêu bước, Văn lại lập tức đặt ngay móng xuống ghế của chiếc xe lăn ngay gần đó mà phát ra tiếng thờ phào. Cùng lúc đó, từ phía bên kia, cánh cửa xe gần vị trí vô lăng cũng bật mở để cho một thân ảnh thướt tha bước ra ngoài.

Một khuôn mặt trái xoan, không phải là rất đẹp nhưng dễ nhìn. Một mái tóc ngang vai năng động mà không mất phần nữ tính. Vài hạt tàn nhang bên dưới đôi mắt sáng không phá đi nét duyên dáng mà lại tạo nên điểm nhấn. Thân hình không quá cao nhưng đủ để tôn lên vóc người. Một cái áo choàng đen Witch Hunter dành cho tân thủ khoắc ngoài, váy thô cầm chỉ đủ che đầu gối, áo voan trắng cùng với chiếc khăn thô cầm vắt chéo qua ngực, tất cả kết hợp nhuần nhuyễn với nhau tạo ra nét đẹp đặc trưng của người con gái vùng cao.

Cô gái đó khẽ mỉm cười, hơi cúi đầu coi như chào hai thằng rồi nhẹ nhàng đi đến chỗ thằng Văn, rất tự nhiên mà đứng sau lưng nó, hai tay nắm lấy tay đẩy của cái xe lăn.

Chỉ hơi ngước mắt lên nhìn rồi khẽ gật đầu, thằng Văn cũng nở một nụ cười hiếm hoi. Để mặc cho cô gái đó đẩy nó đi về phía đám còn lại của tiểu đội đang tập trung, một nét thất thần bị giấu nhanh vào đáy mắt.

- Dù...! - Giọng thằng Minh cảm thán – Tao không biết là như vậy cũng có thể được đấy.

- Tau cũng thế - Thằng Thi đồng tình, trong giọng nói còn pha thêm vài phần tiếc rẻ - Nếu mà trước tìm được cái cách này sớm bố cũng tích điểm đổi cho mình một em cơ bắp về để thị uy với đời rồi... - Chiếc xe việt dã biến mất trong tiếng thờ dài của nó.

----- KDL-----

Tiểu đội bỗng nhiên thêm một người. Đây là chuyện lạ vì bây giờ bọn nó vẫn đang ở trong không gian của Khu Lưu Trữ. Không thể nào là biên chế tân thủ của mỗi đợt tuyển quân, cũng chẳng phải là nhân vật trong bản đồ bị kết nạp thành luân hồi giả. Cái này là do thằng Văn.

Chuyện là thế này.

Tối hôm qua, khi đã quá nửa đêm rồi mà thằng nhóc Văn lại bỗng nhiên giờ chúng gọi hai thằng Minh, Thi ra ngoài Đại Sảnh. Ban đầu thì dở tay ở xưởng chế tạo nên bọn nó cũng không muốn đâu, lại còn phải đi ngủ một tí để mai lấy sức nữa chứ. Thế nhưng thằng Văn lại nói là có việc quan trọng lắm, liên quan đến mạng sống của cả tiểu đội trong bản đồ. Đến tận lúc đó hai thằng mới miễn cưỡng chui ra, dù sao thì sự việc nghe cũng có vẻ nghiêm trọng, với lại phải có sự tôn trọng cần thiết dành cho những đứa thuộc dạng “Con nhà người ta” nữa.

Ra đến ngoài Đại Sảnh rồi không ngờ ngoài thằng nhóc Văn ra còn có cả Thủy đang đợi ở đó nữa. Còn những đứa khác vẫn đang say giấc nồng.

Có vẻ như đã đủ người, thằng nhóc Văn vào đề luôn như nó vẫn thường làm vậy. Ban đầu nó đặt vấn đề về các khả năng hi sinh ngoài ý muốn khi tham gia vào các bản đồ. Sau đó nó chứng minh rằng năng lực y tế của tiểu đội này thật là quá thấp và quả đúng là như thế thật. Hộp y tế hiện tại vẫn do Cò May giữ, nhưng cô bé này lại chỉ học sơ qua một lớp sơ cấp cứu mà thôi, trình độ y tá còn chưa tới chứ đừng nói là đảm nhiệm vai trò bác sĩ quân y. Hai thằng cũng có nghiên cứu y thuật một chút, thế nhưng lại là giải phẫu cơ thể người, tấn công vào nơi nào thì đau nhất, là sơ đồ huyết đạo, đánh vào huyết nào có thể gây tử vong, nó tóm lại là nghiên cứu về cách giết người chứ cách cứu người thì bọn nó không có biết.

Đã chỉ rõ ra được quan điểm không thể chối cãi, thằng Văn bắt đầu nói đến mục đích chính của mình:

“Chỉ cần hai ngàn điểm, ta sẽ kiếm cho các ngươi một quân y xuất sắc”

Dù không biết thăng nhóc kiếm quân y bằng cách nào nhưng nghe có vẻ hấp dẫn phết, thôi thì thử một chút chắc cũng không sao. Với suy nghĩ đơn giản, thiếu cái gì thì cứ sấm thôi, hai thăng nhanh chóng nhất trí tán thành. Thủy cũng đồng ý sau một lúc đắn đo suy nghĩ.

Thế là lại hai ngàn điểm nữa được chuyển cho thăng Văn.

Không một chút do dự, vừa nhận được điểm Văn liền lập tức mở ra màn hình ảo của Hệ Thống Hoán Đổi.

Thăng Văn không có ý định giấu nên ba đứa kia cũng chẳng khách khí mà cùng ngồi lại xem.

Màn hình hoán đổi lướt nhanh qua vài đề mục rồi dừng lại. Một ô hoán đổi bị phóng to ra, chắc chắn là đã được chuẩn bị từ trước, thăng Văn lập tức lựa chọn xác nhận.

Thao tác của Văn quá nhanh nên sau khi mọi việc đã xong cả rồi bọn nó mới kịp đọc được thông tin trong bảng hoán đổi:

[Quyền truy cập đặc biệt vào kho lưu trữ thông tin linh hồn]

Nơi lưu trữ thông tin linh hồn của toàn bộ những người đã chết ở Thế Giới Gốc dưới dạng những bản ghi kí ức.

Khách truy cập có thể bỏ ra một cái giá nhất định để sao chép bất kì thông tin linh hồn nào tồn tại trong “kho”, cái giá phải bỏ ra tùy thuộc vào mỗi một linh hồn cụ thể.

Tiêu hao cho mỗi lần truy cập: 1 huy chương vận mệnh cấp 1 sao và 1 điểm tích lũy.

À ừ! Linh hồn, một thứ nguyên liệu siêu hình không thể thiếu để tạo ra một thực thể sống bất kì. Ở Thế Giới Gốc, linh hồn hầu như chỉ mang ý nghĩa của một biểu tượng tâm linh. Chưa từng có một giả thiết hay thí nghiệm nào chứng minh về sự tồn tại hay không tồn tại của linh hồn được chính thức thừa nhận cả. Nó cũng là vấn đề bị đem ra bàn cãi vô số lần của những nhà triết học.

Đó là ở Thế Giới Gốc.

Còn ở đây, tại Kho Dữ Liệu này, “Linh hồn” lại bị cái hệ thống biến thái này trực tiếp lưu trữ thành thông tin dưới dạng những bản ghi kí ức. Theo sự lí giải của Kho Dữ Liệu, chính kí ức là thứ để tạo nên một con người hoàn thiện. Nó đại diện cho những thứ mà con người đó đã trải qua, nó là cơ sở để hình thành nên tính cách, nó lưu trữ hành vi thói quen cả tốt lẫn xấu của một con người. Chính những thứ đó tạo ra sự khác biệt của từng cá thể trong cả một cộng đồng, tạo ra những “Linh hồn” độc nhất.

Ngay khi lệnh “Xác nhận” được thông qua, màn hình hoán đổi lập tức biến hình. Vô số màn hình cong hiện lên chung quanh người thăng Văn, những cái màn hình bán trong suốt và cực kì lớn. Ở trong những cái màn hình lớn đó lại bị chia ra thành rất nhiều ô nhỏ, và trong mỗi một ô nhỏ lại có vô số khuôn mặt đang biến đổi liên hồi.

Nhắm mắt và nghĩ về người mà mình cần tìm kiếm. Sau khi hệ thống thu được đủ thông tin để đối chiếu đồng bộ với dữ liệu đã có, thông tin về linh hồn được tải ra ngoài, biểu thị bằng một hình ảnh của người đó kèm theo một dòng nhỏ ghi danh tự và số hiệu của thông tin lưu trữ.

1000 điểm tích lũy và 1 huy chương cấp 1 sao để thăng Văn đổi ra thông tin linh hồn cần thiết, cái giá của một linh hồn bình thường không có gì đặc biệt.

Hoán đổi thông tin linh hồn xong xuôi, mọi màn hình ảo đều nhanh chóng biến mất thế nhưng, đối với thăng Văn, mọi việc chỉ vừa mới bắt đầu.

Đồng thời kích hoạt lên hàng loạt những mục hoán đổi bất đồng, lấy “Thông tin linh hồn” vừa rồi làm cơ sở, thăng Văn bắt đầu đắp lên một thực thể hình người.

Thời gian khẽ nhích từng chút một, điểm tích lũy cũng nhanh chóng tiêu hao. Vô số lệnh xác nhận hoán đổi được Văn thực thi cùng một lúc. Chế tạo khí quan cơ thể, đồng bộ hóa toàn bộ theo thông tin linh hồn, điều chỉnh các chỉ số cơ bản tương quan và cuối cùng là nạp vào dữ liệu của những bản ghi kí ức.

- Phụt... - Giống như màn hình tivi bị tắt đi đột ngột vậy, vô số khung hoán đổi đồng thời biến mất trong một tiếng vang không có thực. Không gian đang ngập tràn hình ảnh của chuỗi thao tác cực tốc của thăng Văn bỗng nhiên rơi vào tĩnh lặng. Sự biến đổi tương phản mãnh liệt làm cho cả ba đứa đang đứng xem phải giật mình. Một thoáng chốc ó người... Rồi, không hề cho bọn nó kịp phản ứng, khoảng không gian trước mặt thăng Văn lại bắt đầu biến đổi.

- Kịch...! - Một khoảng tròn nho nhỏ trên nền Đại Sảnh bắt đầu biến đổi. Những hình vẽ trận pháp và kí tự kì lạ xuất hiện ngày càng nhiều. Khẽ phát ra một tiếng kêu, cái khoảng tròn đó trôi lên khỏi mặt đất tạo thành một hình trụ thấp ngay trước người thăng Văn, những hoa văn kí tự vẫn còn đang xuất hiện.

Từ đầu đó trên cao, một cột ánh sáng trắng nhu hòa buông xuống, lọt ngay vào bề mặt của cái khối hình trụ vừa nhô lên. Chưa dừng lại ở đó, cách mặt đất gần hai mươi mét, từ ba hướng khác nhau cũng xuất hiện ba cái ống khổng lồ phát ra ánh sáng màu xanh lam đậm. Mỗi cái ống đều được lồng trong khung bảo vệ màu bạc trắng, uốn lượn mà hoa mỹ. Ba cái ống xếp thành một hình tam giác đều lấy vị trí khối trụ lúc trước làm trung tâm, một đầu bịt bằng hướng lên trên và đầu còn lại tạo hình như vòi phụt thì chéch về phía dưới.

- Bùnggg! – Toàn bộ kí tự in trên khối trụ đồng loạt sáng lên, cột sáng trắng từ trên cao hình như cũng mạnh lên một chút và cũng lúc đó, vô số vòng sáng pháp trận cùng hiện lên, bủa quanh ba cái ống, một thứ tia sáng màu xanh lam bắn ra từ mỗi vòi phụt và hội tụ với nhau tại bề mặt đỉnh trên khối trụ.

- Hiện. . . - Từ bề mặt khối trụ, một đốm sáng màu lam bay lên, rồi hai đốm, ba đốm. . . vô số đốm thoát ra khỏi bề mặt đỉnh. Những đốm lam ban đầu còn bay toán loạn trong cột sáng trắng nhưng rất nhanh sau đó, chúng bắt đầu hội tụ.

Giữa vầng hào quang rực rỡ thoáng hiện ra một hình người.

Hơi chút mơ hồ, lại thêm chút lóa mắt nên không nhìn được rõ, thế nhưng có thể dễ dàng nhận ra được, bóng hình kia chính là một người phụ nữ.

Chà chà! Xem nào. Ngực lồ, mông cong, eo mảnh khảnh. Mới chỉ có thể thôi đã đủ khiến cho hai thằng Minh, Thi chảy nước dãi đầy mồm rồi. Không thể để sự việc tiếp tục phát triển thêm được nữa, Thủy lập tức ra tay.

- Cróp. . .! – Một âm thanh khốc liệt vang lên, hai thằng bình yên gục ngã trong khi nước dãi vẫn chảy tòng tòng.

Đó, toàn bộ sự việc nó là như vậy. Cho đến khi hai thằng tỉnh dậy đã là mười mấy phút sau rồi, khi đó mọi việc đã đâu vào đấy, bên cạnh thằng Văn đã xuất hiện thêm một cô gái trẻ.

- Cậu gầy đi. . .!

- Ừm. . .

- Bao lâu rồi cậu chưa cắt tóc. . .?

- Ừm, không nhớ. . .

- Cơ thể cậu dạo này thế nào? Có hay đau ở đâu không?

- Vẫn ổn. . .

- Nói điếu! Làm sao mà ổn được. Nào, để tôi xem cho nào. . .

- Ấy. . .

Mặc kệ sự chống cự trong vô vọng và vẻ bất đắc dĩ của Văn, cô gái đó cứ tùy ý lật qua lật lại thằng nhóc mà sờ nắn. Sau khi cả người thằng Văn đều bị cô ta sờ qua một lượt, để cho hai gò má nó phồng lên một chút sắc hồng hiếm hoi thì mới dừng lại.

- Cậu cao hơn. . .! – Cô gái khẽ cười, nhìn thẳng vào mặt Văn mà nói.

- Ừ. . .! – Mặt vẫn còn nóng, Văn đưa ánh mắt ra chỗ khác lảng tránh. Thực sự thì nó vẫn chỉ là trẻ con thôi, bị sờ như vậy liền cảm thấy ngượng hết cả người.

- Từ đó đến nay, đã bao lâu rồi? – Câu hỏi của cô gái gần như chẳng có chút nào ăn nhập.

Cơ thể Văn hơi cứng lại một cái, nhưng ngay sau đó, nó liền lập tức thờ ra, trả lời:

- Ba năm. . .

- Vậy ư. . . - Trong mắt cô gái trẻ thoáng qua một tia thất lạc, lại có thêm một chút mệt mỏi. Nhưng tất cả chỉ là thoáng qua trong một khắc, cô gái nhoẻn miệng cười, nụ cười rạng rỡ - Cuộc sống của cậu ra sao rồi? Không có tôi trông chừng chắc là khó khăn lắm phải không!? Hi hi. . .

- Ừ thì tạm tạm. . .

- ...

Tránh ở một bên, ba đứa bọn nó không dám làm phiền. Phút giây đoàn tụ bao giờ cũng thiêng liêng và những con người từng chịu đau thương xa cách đáng được hưởng trọn vẹn khoảnh khắc này.

- Văn nói, cô ta trước kia là y tá riêng của nó khi còn là thí nghiệm phẩm của dự án Nhân Thần – Thủy bắt đầu kể lại cho hai thằng.

- Thành viên của dự án Nhân Thần à. . .? – Thằng Minh hỏi lại, nhưng nó không đợi câu trả lời – Thế thì được đấy, trong đó dù chỉ là một hộ lí nhỏ thôi cũng là cử nhân đại học y, tốt nghiệp hạng ưu trở lên cả đấy.

- Chuẩn mẹ luôn – Thằng Thi chen mồm vào – Đừng thấy nó xưng y tá mà khinh, nếu đem ra ngoài thì trình độ kiểu gì cũng phải cao hơn hẳn một vị bác sĩ thông thường cho mà xem.

Trao đổi đôi câu, ba đứa bọn nó chào nhau ra về. Thủy thì được phép tiếp tục giấc ngủ của mình còn hai thằng, có lẽ đêm nay lại phải tăng ca.

----- KDL-----

Sự việc tính ra có vẻ hơi vòng vèo rắc rối, thế nhưng thôi kệ. Bọn nó vốn đã đông người rồi, giờ thêm một đứa cũng chẳng chết ai. Lại có quân y.

Cô bé tên Hồ Sĩ Na, người Pa Kô. Theo tinh thần tự nguyện công khai thì bọn nó được biết là Na đã từng sống hai mươi ba năm, tốt nghiệp loại ưu đại học y Hà Nội, chuyên ngành bác sĩ đa khoa. Do lí lịch trong sạch, gia đình có công với cách mạng, lại sớm kết nạp Đảng viên nên khi vừa ra trường đã nhận được lệnh cưỡng chế xung quân ngay lập tức. Sau đó là tham gia vào dự án Nhân Thần, làm một y tá nhỏ. Được giao nhiệm vụ chăm sóc theo dõi một thí nghiệm phẩm thuộc dòng “Sáng Thần” đời thứ 2, chính là thằng nhóc Văn bảy giờ. Thậm chí, cái tên “Văn” này của nó cũng là do cô ta đặt cho chứ vật thí nghiệm như bọn nó chỉ có mã vạch chứ lấy đâu ra tên.

Ngày ngày chăm sóc, Sĩ Na coi thằng Văn như cậu em nhỏ trong nhà mà đối đãi. Con người không phải là cục đá, trẻ nhỏ lại càng dễ tiếp nhận yêu thương, tình cảm của cả hai dành cho nhau tương đối tốt. Cho đến khi, sự kiện “Nhân Thần bạo loạn” phát sinh. Rồi những gì diễn ra tiếp sau đó thì không hay nữa. Chỉ biết là đến cuối cùng, thằng Văn trốn thoát, sống chui lủi bên ngoài. Còn Sĩ Na, cô nằm trong danh sách những nhân viên tử nạn.

Thu hồi lại ánh mắt khỏi bóng người thướt tha đang đẩy xe lăn cho thằng Văn, hai đứa bọn nó trở lại với công việc của mình. Thằng Minh kiểm tra lại bản hợp đồng phurư lưu còn thằng Thi thì đi phát những tấm thẻ phong ấn chứa xe cho từng đứa.

6 giờ 30 phút, quân trang xong xuôi, nai nịt gọn gàng, toàn bộ mười ba đứa của tiểu đội luân hồi, cộng thêm em châu cháu Nếp đậu trên đầu thằng Minh nữa cùng nhau đứng tùm vào một chỗ. Vũ khí sẵn sàng, đội hình xếp sẵn, không giống như khi tham gia vào bản đồ chính thức, giờ phurư lưu sẽ không chuẩn bị sẵn một không gian bất khả xâm phạm làm điểm khởi đầu đầu nên cứ phải bày ra tư thế phòng thủ trước cho nó chắc, chẳng thể biết được bọn nó có bị ném vào giữa một trận chiến nào không nữa. Thậm chí, com sáng bọn nó cũng phải dùng từ tận một tiếng trước rồi chứ vác một cái bụng đầy nịch thức ăn thì đánh nhau khổ lắm.

Giờ lãnh đã điểm.

Đứng ở chính giữa đội hình, vị trí được trọng điểm bảo vệ, Cỏ May từ tốn xé đôi một tờ giấy nhỏ trông như vé tàu hỏa. Cùng lúc đó, bản hợp đồng phurư lưu trong tay thằng Minh không bốc cháy nhưng cũng tự tan thành tro. Những mảnh tàn tro bay ngược lên trời và xung quanh đội hình của bọn nó cũng bắt đầu xuất hiện những khối cầu bóng tối.

- 2... - Có đứa nào đó thì thầm đếm

Sẽ mất 2 giây để mở ra công không gian một cách hoàn toàn. Trong khoảng thời gian đó, những khối cầu bóng tối cứ liên tục thay đổi kích thước của bản thân và xếp hàng với nhau xoay quanh đội hình tiểu đội trên cùng một quỹ đạo.

- 1... - Cả lũ cùng nín thở, ngưng thần, đợi chờ một điều chưa biết

- Bụp... - Không một lời báo trước, toàn bộ những khối cầu bóng tối cùng đồng loạt lật mình lao thẳng về phía trung tâm của quỹ đạo tròn lúc trước, vị trí mà cả tiểu đội đang co cụm đội hình. Và chỉ như một cái chớp mắt, cả lũ chúng nó như một hình chiếu bị tắt vụt đi, biến mất trong một tiếng vang nhỏ vô cùng.

----- KDL-----

Đối với lũ luân hồi giả, bọn nó chỉ cảm thấy toàn bộ hình ảnh trước mắt thoáng vẩn vơ, cảm giác không trọng lượng trong một khoảnh khắc bất ngờ, thậm chí, chưa kịp bất ngờ thì toàn bộ khung cảnh xung quanh đã thay đổi hẳn. Đôi chân chạm đất nhưng không hiểu sao cứ có cảm giác không chân thực mấy. Còn chưa kịp định thần lại thì bất ngờ có một giọng nói vang lên ngay trong đầu mỗi đứa.

- Kích hoạt “Giờ phurư lưu”, thời gian còn lại: 72 tiếng, bắt đầu đếm ngược.

- Do sử dụng vé phurư lưu khứ hồi theo diện luân hồi giả trở về bản đồ đã qua, dịch vụ của chúng tôi buộc phải sử dụng một “Cột mốc không gian” làm điểm kết nối, yêu cầu toàn bộ khách hàng trở về điểm kết nối trước khi kết thúc “Giờ phurư lưu”. Quá thời gian đó, mọi phát sinh ngoài ý muốn liên quan đến du lịch thời không của khách hàng chúng tôi hoàn toàn không chịu trách nhiệm. Vị trí của “Điểm kết nối” đã được tải vào card.

- Lưu ý: do từ chối dịch vụ buộc định không gian dành cho toàn bộ thành viên đoàn phurư lưu nên xuất hiện lỗi ngẫu nhiên. Từng thành viên của đoàn phurư lưu sẽ xuất hiện ngẫu nhiên trong một khoảng không gian có bán kính cách “Điểm kết nối” 10km.

- Cuối cùng. Chúc các bạn bình an và có một chuyến phurư lưu thú vị. Cảm ơn đã sử dụng dịch vụ này.

- Đù...! – Nghe đến câu cuối cùng, nhiều đứa liền giật nảy cả người. Đến bây giờ bọn nó mới để ý, thực sự là bên cạnh mình chẳng còn một ai. Ở người ra một lúc, rồi một tâm trạng chung dâng dần lên trong lòng nhiều thằng trong cả bọn...

- Bị lừa rồi...!!!

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 22: Left 4 Dead Phần ??? – Đây Là Nơi Đây?

- Định mệnh! Sống rồi! – Vô cùng cảm thán với cái hoàn cảnh của tiểu đội mình, Thi dành hẳn vài giây để thừa người ra hốt hoảng.

Mẹ nó! Sao lại có thể rơi vào cái tình cảnh này cơ chứ? Rõ ràng khi làm bản hợp đồng phurư lưư mấy đứa bọn nó đã cẩn thận lắm rồi cơ mà. Chết tiệt! Ai mà biết được chỉ quên đánh dấu lựa chọn một cái gạch đầu dòng bé tí trong hàng trăm cái gạch đầu dòng mà cái nào đọc lên nó cũng na ná giống nhau lại thành ra thế này chứ? Quả đúng là nhọ khỏi nói rồi. Cả team đi cùng nhau mà, bây giờ còn đứng có mỗi mình nó với bé Ni bám trên vai.

Dù thế nào, sự đã rồi thì chẳng thể thay đổi được, Thi lắc lắc đầu, thở dài ra một hơi rồi bắt đầu tính nước tiếp theo.

----- KDL-----

“Welcome to Left 4 Dead”

Một dòng chữ to nằm chính ỉnh giữa card thông tin của mỗi đứa, thông báo về thế giới mà bọn nó phurư lưư. Bên dưới là một đồng hồ đếm giờ, những con số điện tử này ngược không ngừng, giới hạn thời gian bọn nó được phép lưư lại nơi này.

Left 4 Dead

Bọn nó trở về Left 4 Dead, một bản đồ có thể nói là dễ dàng với cựu binh và vừa sức với tân thủ. Với mục tiêu luyện tập là chính, cây điểm chỉ là phụ thì trong ba bản đồ bọn nó đã trải qua, đây là nơi thích hợp nhất. Những con zombie, với sức mạnh không hơn nhân loại bao nhiêu, cũng chẳng quá khó khăn để tiêu diệt. Lũ thoát hóa không biết dùng công cụ, chỉ còn lại hàm răng cùn và tứ chi không móng vuốt. Chỉ có duy nhất một điểm phiền toái là không sợ chết và một thứ virus truyền nhiễm phiền hà.

Sự điên cuồng không sợ chết chính là thứ làm nên danh tiếng của lũ zombie trong Left 4 Dead này. Chắc hẳn bất cứ người nào đã từng chơi game đều phải giật nảy mình trước cảnh hàng đàn zombie lao ầm ầm vào mặt, vô cùng kích thích. Và ở đây, thế giới được Kho Dữ Liệu mô phỏng ra này, lũ zombie vẫn giữ nguyên được cái đặc tính ấy. Một người bình thường, chỉ cần bị một con zombie với hình dạng kinh dị nhảy xò vào mặt thôi là chết khiếp, nhiều khi đừng nói đến chuyện phản kháng, còn đủ bình tĩnh để xoay người bỏ chạy đã khá lắm rồi. Đó là đối với người bình thường, còn đối với những đứa mang danh hiệu “Luân hồi giả”, vài con zombie thường mà không xử lý được thì chết mẹ đi cho rồi, hoặc ít nhất cũng phải làm ra phản kháng, phải tỏ ra nỗ lực vì bản thân sinh tồn, thứ như vậy mới đáng được tiếp tục sống ở nơi này.

Trở lại đây, mục đích lớn nhất của tụi nó là huấn luyện tâm lý chiến, áp dụng thuần thục kỹ năng trong hoàn cảnh thực tế với những biến cố phát sinh liên hoàn. Đây là nuôi dưỡng một thứ nhân tố không thể thiếu để làm nên kẻ mạnh: “Kinh nghiệm thực chiến”.

Còn về khả năng lây nhiễm, thứ đáng sợ nhất của lũ zombie? Vào đến Kho Dữ Liệu này thì nó đã không còn là vấn đề nan giải nữa, hệ thống hoán đổi cung cấp vô số cách khắc phục, đề phòng, từ vacxin chích ngừa đến gen biến đổi, những kỹ năng dạng thanh tẩy đến huyết thống của các chủng loài mạnh mẽ. Thậm chí bọn nó còn tìm thấy cả một phép dạng “phục nguyên” có khả năng gọi lại ý thức của một con zombie đã hoàn toàn biến đổi.

Ngay trong team cũng có ba đứa hoàn toàn đề kháng với Virus zombie. Thăng Minh, thăng Thi và bé Lan, mang trong mình kháng thể R đạt được sau khi sống sót qua bản đồ L4D. Nếu có đủ thời gian và trang thiết bị, Sĩ Na cam đoan có thể tinh chế ra Immunoglobulin* từ máu của ba đứa này.

Đáng tiếc, thời gian gấp rút, bọn nó phải trực tiếp hoán đổi ra 8 ống kháng huyết thanh E136 (huyết thanh Evil mẫu 136). Tồn 50 điểm tích lũy cho một ống, có tác dụng ngăn ngừa quá trình zombie hóa nếu được dùng trong vòng không quá 4 tiếng đồng hồ sau khi phơi nhiễm. Do đối cả hộp 8 ống nên được hệ thống tặng thêm hai tá bơm tiêm y tế mà tính ra có lẽ phải tốn cả 1LP** mỗi chiếc. Có cái này rồi thì yên tâm hẳn, về sau cứ đứa nào sơ ý bị ngoại một nhất, trong vòng 4 tiếng đồng hồ mà được chích cho một mũi là hầu như khỏi hẳn. Còn đối với trường hợp bị phơi nhiễm lâu hơn thì tùy, nhà sản xuất không đảm bảo nữa.

Ngoài ba đứa Minh, Thi và bé Lan trong người có mang kháng thể R cộng thêm ba đứa sinh mạng cơ khí ra thì mỗi đứa còn lại đều được phát cho một liều E136, số còn lại để dự trữ đề phòng.

...

Bị chia lẻ ra là biến cố phát sinh ngoài dự đoán.

Để đề phòng cho những trường hợp đột biến như thế này, bọn nó có thống nhất một số quy tắc khi tham gia sinh tồn thực chiến.

Thứ nhất: trong mọi trường hợp, đảm bảo sinh mạng bản thân và đồng đội. Luôn trong tư thế chuẩn bị chiến đấu, sẵn sàng cho mọi tình huống có thể phát sinh.

Còn sống, đó là điều kiện căn bản nhất dù ở bất kì nơi đâu, vậy nên chỉ sau một vài giây bất ngờ ngắn ngủi, bọn nó lập tức phản ứng lại với tình hình.

Dù bị chia lẻ ra nhưng công tác chuẩn bị chiến đấu từ trước khi dịch chuyển vẫn phát huy tác dụng lớn. Với việc trang bị vũ khí đã sẵn sàng, cả tư thế và tâm lý đều đủ cả khiến cho bọn nó có thể phản ứng lại với tình trạng mới vô cùng nhanh. Nắm bắt đại khái hoàn cảnh xung quanh, nhận biết dự đoán các

mối uy hiếp hiện hữu và di chuyển đến nơi an toàn nếu cần thiết.

Thứ hai: khôi phục liên lạc với đồng đội ngay khi có thể.

Đoàn kết là sức mạnh, đông người thì lực lớn hơn, điều này chẳng bao giờ sai dù cho ở bất kì nơi đâu. Nhân loại nhỏ bé, tách lẻ ra từng người bọn nó chẳng là cái gì hết nhưng nếu tụ lại một chỗ, hay có thể phối hợp ứng chiến cho nhau thì lại hoàn toàn khác, sức mạnh không chỉ đơn giản như một cộng một bằng hai nữa rồi. Và để làm được điều đó, một mạng lưới thông tin liên hệ đến từng người là thứ không thể thiếu.

Ở những bản đồ trước, bọn nó phải sử dụng một loại bộ đàm quân dụng dạng tai nghe làm thiết bị liên lạc. Nhưng thứ này có tính ổn định rất kém và độ bền thì vô cùng thấp. Với cái kiểu di chuyển tốc độ cao hay trong những trận đánh khốc liệt, chúng dễ dàng bị rơi ra hoặc hỏng do một nguyên nhân vô vắn nào đó. Thế nên, mỗi đứa thường phải mang theo từ ba đến bốn cái dự phòng, vừa tốn kém, liên lạc hay bị gián đoạn, lại chưa kể đến đồng tạp âm cứ lẩn lộn tung vào trong mọi câu thoại.

Thế nên lần này bọn nó đầu tư.

Đổi trực tiếp con chip hạt nhân từ Hệ Thống Hoán Đổi, rồi từ đó xây dựng lên bo mạch cơ sở, một thiết bị phản trọng lực mini làm nguồn động lực cùng với một đầu thu phát tín hiệu bằng ăng-ten siêu nhạy.

Linh kiện đổi từ Kho Dữ Liệu, tham khảo thêm vô số công nghệ tương tự. Thiết kế phần cứng do thằng Minh lo điện, thằng Thi lo cơ. Thằng Văn với trình độ của một chuyên gia tin học đảm nhiệm viết chương trình ứng dụng. Thế là, bằng vào sự hợp tác của ba bộ óc "thiên tài" nhất tiểu đội, bọn nó có một sản phẩm công nghệ cao đầu tiên có tính thực dụng. Bộ thiết bị liên lạc cá nhân "Lời thì thầm của các hoàng tử"... À, cái tên không chính thức do hai thằng đột xuất nghĩ ra này đã bị toàn tiểu đội nhất trí gạch bỏ và được thay bằng một cái tên khác: "Vol's Golem"

"Vol's Golem" được tạo thành bởi hai bộ phận chính. Thứ nhất là thiết bị thu phát tín hiệu âm thanh. Có dạng một khối hình nón cụt, chỉ dài 2cm và nhỏ như đầu đũa. Một sợi móc xích chất liệu siêu bền nhỏ xù thò ra từ đầu lớn và lập tức kết thúc bởi 1 vành khuyên có chốt bấm. Thiết bị này sẽ giống như một bông hoa tai trực tiếp móc lên trên vành tai của mỗi đứa. Vì để trang bị thứ này, cả tiểu đội đã phải đồng loạt bấm lỗ tai, cả trai lẫn gái. Sau đó thì mỗi đứa một chiếc tung teng, nhìn ăn chơi ra phết.

Thiết bị chính thứ hai là trung tâm xử lí tín hiệu âm thanh và đầu thu phát sóng vô tuyến. Được chế tạo thành hình cầu và chỉ nhỏ như trái bóng bàn, có trang bị một động cơ phản trọng lực mini, di chuyển bằng tương tác từ trường, thêm một lớp phủ ngụy trang vô ngoài. Ngoài chức năng cơ bản như xử lí âm thanh, lọc bỏ tạp âm ra, thứ này còn có thể lơ lửng cạnh người và tự đi theo chủ với tốc độ khoảng 7 km/h, bằng tốc độ của người đi bộ. Cụ li thu phát tín hiệu chỉ khoảng 5km nhưng lại có khả năng truyền tiếp tín hiệu nên có thể dễ dàng hình thành một mạng lưới liên lạc mà trên lí thuyết có thể rộng đến vô hạn. Vô ngoài phát sóng cung cấp thêm một vài ứng dụng, thậm chí còn có thể lên đến mức cường quang trong tình huống cần thiết

- Tích... - Đứng trong một bao da riêng và phải được ưu tiên đeo ở vị trí thuận tay trên cơ thể chỉ sau vũ khí, một quả cầu to như quả bóng bàn bị tung đũa móc ra. Một phím ấn trên thân tròn bóng loáng được kích hoạt, quả cầu liền nhẹ nhàng sáng lên, thứ vô ngoài màu trắng sữa bắt đầu được thay thế bởi các màu sắc khác hơi chút tương đồng với môi trường. Sau khi cơ chế đổi màu ngụy trang hoạt động, ánh sáng quanh thân liền biến mất để cho về ngoài lung linh biến thành một thứ không bắt mắt. Cùng lúc đó, khối cầu cũng tự động bay lên, đứng lơ lửng ngang tầm mắt của mỗi người. Một âm thanh cơ khí khe vang ngay sát bên tai báo hiệu thiết bị liên lạc đang vận hành.

- Cách... Chim bồ câu gọi đàn... Chim bồ câu gọi đàn... - Giọng thằng Thi vang lên, âm thanh đầu tiên trong kênh liên lạc.

- Mọi người khỏe! Đây là hồ li nhỏ... - Một chất giọng nhí nhảnh lập tức đáp lời. Ngồi vắt vẻo trên một cành xà cừ cực lớn, chỗ Lan đáp xuống hình như là cạnh bờ hồ của một công viên trong thành phố. Bốn phía xung quanh là mấy dải đất nhấp nhô giả làm đồi nhân tạo. Vài cái xích đu rỉ sét với ghế đá bám đầy rêu phong đã bị mặt đất mọc tràn lan cỏ dại che lấp đi gần hết. Một rừng cây đủ loại chạy dọc theo bờ hồ uốn lượn, và xa xa là bóng dáng thấp thoáng của những kiến trúc cao tầng nhưng hoang phế.

Trời có lẽ vừa mới vào sáng sớm, nắng long lanh chiếu xuống mặt đất này. Thiên không trong vắt xanh thăm thẳm, đôi chỗ vương chút mây trắng đuổi nhau theo gió nô đùa.

Dù bị tách ra khỏi tiểu đội nhưng có vẻ như tâm trạng của Lan vẫn khá tốt. Quanh em chỉ có vài ba cánh bướm đen đập chồn. Nhoèn miệng, chun mũi, Lan thích ý nhắm nháp hương vị trong lành của không khí. Để mặc trái cầu Vol's Golem lơ lửng cạnh người, em hí hóp mắt ngắm mặt hồ lăn tăn sóng bạc.

- Đại ca, em là Du. Xác nhận an toàn... - Âm điệu đều đều chẳng nghe ra được chút cảm xúc nào trong đó. Ngồi trên lưng của bộ xương Jaeger Dragon, thằng Du điều khiển cho nó bước nghênh ngang giữa đường. Bộ xương đã cao gần 3 mét, lại thêm thằng Du ngồi bên trên, cái tổ hợp kì sị bị đặt vào giữa lòng phố trông thực sự khổng lồ. Nơi này có vẻ đã từng là một con phố nhộn nhịp, bằng chứng là từng dãy dài hàng quán hai bên đường, tất nhiên là bây giờ chỉ còn lại những sạp hàng đồ ngã hay những tủ kính, giá kê đã vỡ nát trống không nói lên điều đó.

Khắp nơi ám một sắc đỏ nát hoang tàn. Bụi bặm và rêu phong phủ lên mọi thứ. Vài thân cây đại đâm lên một cách vu vơ và một loài cỏ dây không tên lan đầy dưới đất. Nếu để ý kĩ một chút, thậm chí còn có thể nhìn thấy vô số mảnh xương trắng vương vãi khắp nơi và xác của những phương tiện giao thông rỉ sét.

- Groop...! - Lòng bàn chân xương xẩu khổng lồ của con búp bê ác mộng giẫm lên một chiếc xe máy đổ nằm dưới đất khiến cho lớp vỏ ngoài bằng nhựa lập tức biến hình, nứt vỡ. Bản chất của bộ xương vốn không nặng lắm, nhưng sau khi thẩm hợp kim thì lại tăng lên đến mấy lần, đó là còn chưa kể đến thằng Du ngồi bên trên và cả đồng hành trang nữa. Con phố phải rộng đến hơn 5 mét nhưng vẫn có vẻ chật chội lạ.

Kích thước và thể trọng khiến cho việc di chuyển một cách im hơi lặng tiếng là việc không thể nào. Bộ móng vuốt xương xẩu nện xuống nền đường cứng tạo ra những âm thanh “Crôp... Crôp...” đều đều. Thậm chí, những viên sỏi ở xung quanh nơi mà bộ móng vuốt đặt xuống còn khẽ rung lên.

Mặc kệ cho việc thế giới này đã chẳng phải do loài người thống trị, thằng Du cứ thế tiến lên, nghênh ngang giữa phố.

Ngay phía đầu đường, vài con Zombie kéo lê cơ thể. Nghe thấy động tĩnh, cả lũ đồng loạt ngóc đầu, khuôn mặt với ngũ quan tàn khuyết làm ra một động tác khịt khịt mũi như thể đánh hơi, sau đó thì...

- Gàorr...! – Phảng phất như thể đột nhiên bị ảnh hưởng bởi một tác nhân kích thích cực kì mạnh mẽ, đám zombie đồng loạt rít gào. Một đôi con người trắng dã vậy mà vẫn lên vài đường tơ máu. Chúng ngừng thấy vị thịt tươi.

- Đại ca. Chỗ này còn chút phiền toái, em liên lạc lại sau... - Bỏ lại một câu cụt lủn, Du vươn tay, bắt lấy quả cầu liên lạc nhét lại bao da. Nhìn một đám nhỏ nhỏ zombie đang điên cuồng lao tới, hấn bình tĩnh rút thương, tay trái bám vào một một cái tay vịn cạnh yên cương, tay phải nắm chặt trường thương, tinh thần khẽ động điều khiển bộ xương Jaeger Dragon từ từ tăng tốc độ.

Nghênh chiến.

...

- Master...! – Chẳng bao lâu sau khi thằng Du dứt tiếng, lại thêm một tín hiệu kết nối và giọng nữ vang lên trong kênh liên lạc - Em ồ! – Thứ ngữ điệu nhẹ nhàng mềm mại của Cỏ May, dù có chút biến đổi khi phát qua tai nghe nhưng vẫn giữ được nét dịu dàng.

Đứng giữa giao lộ ngã tư, Cỏ May hơi ngẩng đầu, miệng cười nhẹ còn đôi mắt với hàng lông mi dài vẫn khép, khối cầu của Vol's Golem lơ lửng ngay trước mặt. Hơi vén vạt áo choàng lên một chút, Cỏ May cài lại cặp súng lục tùy thân vào bao da đeo bên hông của mình. Cách đó không xa, ở cả bốn phía đều có vài cái xác người quái dị đã thâm đen da thịt nằm lán lóc trên nền đường nhựa. Những con zombie của thế giới này, trên đầu của mỗi con đều bị đục thủng ra vài cái lỗ nhỏ, một thứ chất lỏng đen xì, sền sệt theo đó mà hơi rỉ ra ngoài, bốc lên mùi tôm lợm.

- Chị Thủy cũng ở nơi này... - Cỏ May vẫn nói, đồng thời khuôn mặt cũng bắt gặp ánh sáng mà hơi đánh về một phía, phía đó là một trong bốn hướng đi của cái ngã tư này.

Cách chỗ Cỏ May khoảng hơn trăm mét, trên nóc của xác một chiếc xe buýt han gi là một dáng người đứng thẳng. Toàn thân được bọc trong một bộ giáp nhẹ, chắc chắn nhưng không cồng kềnh, thứ hợp kim đến từ một nền văn minh ở vũ trụ xa xôi nào đó, chỉ cần một lớp mỏng nhưng khả năng bảo hộ thì lại ăn đứt bất kì bộ áo chống đạn nào mà loài người đã từng chế tạo. Tay trái là {Băng Sương} phiên bản 2, trong thành phần có chứa kim loại thu được từ vỏ giáp ngoài Akuma. Tay phải là khẩu súng trường hạng nặng {Exile}, khoang tiếp đạn 12 viên đã được nhồi đầy và một lưỡi lê hàm hồ bị gắn vào phía bên dưới nòng. Thủy hơi mím môi, cố gắng hít một hơi thật sâu để cho đỡ hồi hộp, dù biết chắc chắn rằng với mức độ nguy hiểm của bản đồ này khó có thể hình thành uy hiếp trí mạng đối với cự binh nhưng cô vẫn không kiềm chế được mà cảm thấy khẩn trương trong lòng. Dù sao thì đối với Thủy, nơi đây để lại một sự ám ảnh không dễ phai mờ. Nắm chặt lấy vũ khí trong tay, mái tóc dài khẽ bay theo gió, Thủy hơi nhíu mày, ánh mắt tập trung nhìn về phía đầu đường bên kia, nơi mà Cỏ May nói có thứ gì đó to lớn đang tiến về phía này.

...

- Oh!!! – Một âm thanh ngập tràn từ tính đột nhiên vang lên trong kênh liên lạc, thứ âm điệu vô cùng đặc biệt khiến cho người khác có thể nhận ra ngay lập tức chủ nhân của nó là người nào. Lala...

- Uây! Lala, vẫn ổn chứ em? – Thằng Thi lập tức bắt chuyện.

- Nơi này có nước... - Ngữ khí có phần ngạc nhiên, pha lẫn trong đó là âm điệu của sự vui mừng.

Nơi Lala đang đứng trước kia có lẽ là một cái hồ bơi nhỏ. Em để chân trần, đứng hằn xuống đáy lát gạch sứ của cái bể bơi nông toén. Nước bên trong chẳng còn bao nhiêu, chỉ ngập quá mắt cá chân của Lala một chút, tất cả bị chiếm lĩnh bởi rong và tảo, thấp thoáng, vài con ấu trùng chuồn chuồn vội vã bơi đi tìm chỗ trốn.

Có vẻ như Lala đang rất vui, đôi chân nhỏ cứ liên tục dậm dậm, hẩy nước lên đùa nghịch.

Có thể nói, đây là lần đầu tiên em đến một nơi khác ngoài Martel. Từ khi sinh ra đến giờ, suốt mấy trăm năm dài đằng đẵng, em thấy một thứ khác ngoài sa mạc. Trước kia, khi sống cùng Guzol thì “tìm được nước” là công việc vô cùng quan trọng mà hầu như ngày nào cũng phải làm. Bản thân Lala thì chẳng cần đâu nhưng Guzol thì lại hoàn toàn ngược lại. Không có nước, Guzol sẽ chết. Ở cái nơi bốn bề sa mạc này, nước là một thứ quý giá vô cùng. Nơi đây mỗi năm không có lấy nổi vài ba cơn mưa lác đác, hệ thống cấp nước ngầm của thành phố thì hoàn toàn tê liệt từ lâu. Thế nên, mỗi khi tìm được nước, Guzol đều rất vui, mà Guzol vui thì Lala cũng vui như vậy. Thậm chí là đến tận bây giờ, khi đã vào Kho Dữ Liệu rồi thì Lala vẫn y nguyên giữ lại cái thói quen đó.

Dưới bể bơi không chỉ có mình Lala, ở góc bể phía bên kia, Sognare cũng đứng ngâm cả đôi bàn chân dưới nước. Như một thái cực hoàn toàn trái ngược với cô bé bên kia, Sognare chỉ đứng im một chỗ, hơi cúi đầu, khuôn mặt búp bê nghiêng nghiêng dõi theo một con ấu trùng chuồn chuồn bơi vội qua chân mình.

...

- Học...! – Trong một con hẻm nhỏ, có bóng người chạy qua. Toàn thân đồ đen, mái tóc ngắn gọn gàng và một tiếng chuông nhật nhòa như có như

không theo mỗi bước chân vội vã.

Linh đã chạy được hơn 10 phút rồi.

Không may xuất hiện ngay gần chỗ một đám zombie. Sợ lắm nhưng may mà hình như bài tập chạy buổi sáng với đàn Vong Cầu có tác dụng thì phải, Linh lập tức xoay người, bỏ chạy luôn chứ không còn bị mềm nhũn chân ra gục xuống như lúc mới tham gia vào Kho Dữ Liệu nữa. Cũng may mắn cho Linh là đám zombie này không nhiều, phản ứng ban đầu tương đối chậm và quan trọng nhất là không có loài biến dị. Vốn đã là vận động viên cầu mây chuyên nghiệp, thể lực luôn cao hơn một chút so với người bình thường, từ khi đạt được Innocence, thể chất liên tục được cải thiện, cộng thêm với những bài huấn luyện tàn khốc của hai thầy giúp cho Linh bảo toàn được một cái mạng nhỏ.

Cố gắng lắm, cuối cùng thì Linh cũng cắt đuôi được lũ này khoảng hai, ba ngã rẽ. Thế nhưng mà, lũ zombie này thực sự dai, thể lực dùng hoài không hết và có vẻ như càng chạy càng nhanh lên thì phải.

- Hầy...! – Rẽ vội vào một con hẻm cụt, Linh ngẩng đầu, mắt đảo nhanh qua bốn phía. Con hẻm này do hai dãy nhà dân quay lưng lại với nhau tạo thành, chính vì thế mà nó vô cùng hẹp. Bị chắn cụt bởi bức tường cao chót vót của một khu nhà chung cư, mà nhà dân hai bên cũng phải cao hai, ba tầng chứ không có thấp. Ánh sáng không chiếu được đến nơi đây, mặt đất và tầng tường thấp đều bị dương xỉ và rêu xanh phủ kín, một thứ mùi ẩm mốc vẫn vương trong không khí.

Chỉ vài giây ngẩng đầu nhìn lên chóng vánh, rồi như tìm được mục tiêu của mình, Linh liền nhắm mắt, hai hàng lông mày cũng khẽ nhíu lại làm cho khuôn mặt hiện lên một tia cương quyết. Thoáng nín hơi, chân thuận hơi đưa về phía sau, giậm nhẹ...

Phát động Innocence {Chuông Thánh Tích}

Con lục lạc nhỏ treo trên sợi dây chuyền đen tuyền luôn quấn quanh cổ chân phải của Linh bỗng nhiên hơi phát sáng. Sau đó là hàng loạt kí tự Hi Lạp hiện lên, lan cả lên sợi dây, lan cả ra ngoài không khí. Cùng lúc đó, Linh cũng khẽ vùng chân:

- Ring...! – Một tiếng khẽ ngân nga, con lục lạc nhỏ đã thoát li sợi dây chuyền và trở nên to lớn. Thuận theo động tác vùng chân của Linh, con lục lạc hơi tung lên không trung một chút và lúc rơi xuống thì... Một đá!

- Ringgg...! – Con lục lạc bay thẳng lên cao, đến khi vượt quá cả nóc của những ngôi nhà chắn hai bên hẻm cụt rồi mới hao hết động năng mà từ từ rơi xuống.

- Hây...! – Chẳng đợi cho con lục lạc rơi xuống, ở dưới mặt đất, Linh đã thực hiện động tác bật lên xoay người. Viên lục lạc vẫn còn ở tít trên cao, tất nhiên là Linh cũng chẳng thể nào trực tiếp bật cao lên như thế. Nhưng không sao:

[Angel Sky – Bước Nhảy]

Theo sự bùng lên một cách vô cùng đột ngột của một chùm những kí tự latin, Linh giống như đồng thời biến mất ở vị trí ban đầu và hiện ra ngay bên cạnh con lục lạc đang đã rơi xuống.

Cơ thể vẫn duy trì nguyên động tác nhún lên xoay người, con lục lạc thì đã vào đúng tầm chân, thế là... khẽ hẩy. Khối cầu đen lập tức rơi vào nóc của một ngôi nhà cạnh đó.

Thêm một lần [Bước Nhảy], vậy là Linh đã yên vị đứng trên sân thượng của một ngôi nhà ba tầng.

Mất vài giây để ổn định lại tâm tình, sau đó là một tiếng thở dài nhẹ nhõm, cô bé dùng bàn tay liên tục vỗ vỗ bộ ngực mình, đôi môi cũng khẽ chu ra mà tham lam thở dốc. Có một chút mệt, nhưng trong nội tâm thì hưng phấn vô cùng. Đây là lần đầu tiên Linh áp dụng năng lực của mình vào trong hoàn cảnh thực tiễn, dù chỉ là một thành công nhỏ thôi nhưng bản thân Linh cảm thấy nó cũng rất đáng để tự hào, ít nhất là cũng khá hơn rất nhiều so với lúc mới vào bản đồ trước.

Nhảy được lên tận tầng ba rồi, coi như là tạm thời cắt đuôi được lũ zombie, dù cho có khả năng đánh hơi đáng sợ nhưng chắc chắn rằng nếu muốn tìm được đường lên tận đây cũng phải mất một chút thời gian không nhỏ. Linh vội vã giải trừ trạng thái kích hoạt Innocence, {Chuông Thánh Tích} lập tức thu mình lại thành chiếc lắc chân xinh xắn. Chạy nhanh vào trong gian gác mái, đóng cửa thật kĩ, hắt đổ luôn cả chiếc thang gỗ dẫn xuống tầng dưới lầu, Linh móc ra khối cầu của Vol's Golem và lần tìm nút kích hoạt.

...

Trên một con đường nhỏ có hàng cây xà cừ cực lớn, có người con gái khoác áo choàng đen đẩy chiếc xe lăn đi trong làn gió nhẹ.

- Ràoooo ràoooo ràoooo... - Tiếng bánh xe lăn và tiếng bước chân giẫm lên tầng lá rụng. Cô gái có mái tóc ngắn ngang vai và đôi má điểm xuyết tàn nhang nhưng đỏ hây hây như cánh hồng đào, đặc biệt là cặp mắt đen láy, vô cùng linh động cảnh giác nhìn bốn phía, đôi lúc lại hứng thú quan sát cậu nhóc ngồi trên chiếc xe lăn trước mặt mình.

Cầm trên tay chiếc máy tính cuộn {Sao Đại Hùng 4+ }, từ một chút hình ảnh phản xạ mờ mờ trên màn hình bán trong suốt, Văn nhìn thấy Si Na cứ liên tục ngó trộm mình rồi tùm tùm cười. Chẳng thể nào hiểu nổi cô ta cười mình cái gì, dù có vận dụng toàn bộ tài nguyên của bộ óc lớn có lẽ cũng tính không ra nên Văn bỏ. Thôi thì đành mặc kệ, quá lãng phí tài nguyên rồi.

{Sao Đại Hùng 4+ } thuộc về dòng sản phẩm khoa học kĩ thuật ngoài trái đất. Đúng như cái tên của mình “máy tính cuộn”, nó có một thiết kế vô cùng

độc đáo. Tổng thể cực gọn với chỉ một ống trụ kim loại duy nhất, dài cỡ hai mươi phân và chẳng to hơn miệng cái chén nhỏ. Trong cái ống kim loại đó là mọi thứ thuộc về phần cứng của một chiếc máy vi tính bất kì, CPU, Pin, cơ cấu thành cuộn chứa màn hình. Khi cần sử dụng thì có một chốt kéo bên cạnh ống kim loại, kéo cái chốt đó sẽ lôi được ra một màn hình cảm ứng bán trong suốt hình chữ nhật có kích thước 20x35 cm ra ngoài. Rìa bên kia của ống kim loại thì là một loạt khe kết nối đủ loại và chút đèn tín hiệu nhấp nháy liên hồi. Chiếc máy tính này đôi mắt những hơn một trăm điểm, đó là chưa kể đến phần chuyển đổi ngôn ngữ của hệ điều hành, chẳng biết thằng nhóc tham ô từ khoản nào ra nữa. Tuy rằng hơi nhỏ, nhưng cũng tạm đủ khỏe để theo kịp tốc độ xử lý của thằng Văn.

Gác tạm chiếc máy tính cuộn vào một cái giá đỡ nhỏ bên tay vịn của cái xe lăn, thằng Văn tiếp tục móc ra thêm ba con bộ kim loại nữa. Tạo hình của bộ cánh cam và to hơn quả bóng bàn một chút, toàn thân được phủ một lớp sơn màu rằn ri xanh thâm loang lổ. Những con bộ máy này có cơ chế bay bằng đôi cánh màng như của các loài côn trùng khác, sử dụng pin năng lượng đảm bảo cho hoạt động liên tục trong vòng bốn đến năm ngày. Mỗi con đều được trang bị camera quang học, cảm biến tâm nhiệt, cảm biến hồng ngoại và thậm chí còn có cả một radar quét sóng siêu âm mini trong bụng. Với cự li hoạt động tối đa có thể lên đến 500m, những con bộ máy này có thể hình thành nên một hệ thống trinh sát siêu cường.

Thả cả ba con bộ ra ngoài, Văn tiếp tục rút ra một giác cảm sinh học từ bả vai mình mà ấn trực tiếp vào cổng kết nối của cái máy tính cuộn. Bằng cách này, nó trực tiếp kết nối một bộ phận tâm trí bản thân với máy tính, từ đó nó có thể trích xuất dữ liệu vào não bộ một cách dễ dàng và thực hiện thao tác bằng tư duy. Những con bộ máy cũng được kết nối tín hiệu với chiếc máy tính cuộn này, vậy là, dù không thể được như Cò May nhưng bây giờ, nhóc Văn cũng sở hữu một tầm nhìn tương đối khá.

- Ừm... - Từ tín hiệu của những con bộ máy, Văn đã nhìn thấy vài con zombie đi lê - Si Na, chuẩn bị chiến đấu... - Mờ miệng nhắc qua cô bạn đồng hành một tiếng, Văn cũng bắt đầu lật cuốn sách phép {Vong Linh Thánh Kinh} của mình.

- Ừm...! - Hơi híp mắt, cái mũi chun lại và hai bên mép khẽ vênh lên một chút, Si Na hào hứng trả lời.

Chiếc xe lăn vẫn chậm chậm chạy về phía trước, để mặc cho vô số dữ liệu từ những con bộ máy truyền thẳng vào trong não, Văn khẽ ngả người, đôi con mắt hồ hững ngược lên, xuyên qua tán lá cây xà cừ để nhìn lên bầu trời cao vút. Lặng yên nghe tiếng của lũ đồng đội qua Vol's Golem, nó bắt giác khẽ cười... “Có lẽ, chuyến đi này cũng không đơn giản như dự tính...”

...

- Ồ... - Ngồi xồm trên một cái cột đèn không cao lắm, không phải là cột đèn giao thông, cũng không phải là cột đèn cao áp mà là cái loại cột đèn trang trí ngoài trời, thằng Minh mò bấm kích hoạt Vol's Golem của mình.

Hơi muộn so với những thằng khác.

Nơi nó ngẫu nhiên xuất hiện vốn chẳng có zombie, thế nhưng đời đẹp, nó xuất hiện phát là thấy mình đang đầu vắt vèo trên một cái cành cây bé tí. Tất nhiên cái cành cây đáng thương đó gãy ngay lập tức và thằng nhóc rơi thẳng từ độ cao hơn ba mét xuống nền đường. Nếu chỉ vậy thôi thì cũng không sao, nhưng đời một khi đã đen thì nó lại thường đi đôi với nhọ, vừa rơi xuống đất phát là thụt thẳng xuống miệng cống ngầm mà thằng mất dạy nào quên đập nắp.

Đau, bẩn và uất ức. Phải phí mất không ít thời gian Minh mới ngoi được lên đến mặt đường.

Bây giờ Minh mới có cơ hội quan sát chỗ này. Nó thấy mình ở một nơi giống như là một vườn hoa công cộng nhỏ giữa lòng thành phố vậy. Mấy ngôi nhà bốn, năm tầng chen chúc nhau để dành ra một khoảng không gian trống trải. Vài cái ghế đá, vài cái xích đu, đôi ba thân cây lớn và những dải cỏ mọc thấp hơn có lẽ trước đây là lối mòn đi bộ. Khung cảnh khá là nên thơ nếu không tính đồng xác ô tô han gỉ ngoài đường, mấy mẫu xương tay xương chân vương vãi và cả mấy gấu giấu trong bụi cỏ... Rùng mình, mặt đất nguy hiểm quá rồi, thế nên nó mới trèo lên đây.

Vol's Golem chỉ cần vài ba giây để hoàn toàn khởi động, thằng Minh rất nhanh liền kết nối được vào với kênh thông tin đa chiều.

- E hèm... - Hơi háng giọng, nó bắt đầu phát ngôn - A lô... A lô...! Giọng nói vĩ đại của anh đang vang lên bên tai mấy đứa... - Tự tin thể hiện cái bản tính bản bựa của mình bất chấp mọi hoàn cảnh.

- Ngâm mồm ngay con đi... - Thằng Thi lập tức đáp lại, bày tỏ sự vui mừng của mình khi biết tin đứa bạn - Mày vừa ngáp ra phát là rác hết cả room chat rồi...

- Nín! - Thằng Minh bật lại - Mày ngâm mồm không ai bảo là câm. Thứ đầu óc ngu si tứ chi hạn chế như mày thì làm sao mà thấm được những cái lời hay ý đẹp ẩn trong câu nói của tao...

- Cái bộ “Lời hay ý đẹp” của mày bố đã thấu thành đĩa để mỗi tối lên đút mấy hát xuống dưới gối của mày, mở cho mày nghe trong lúc ngủ rồi...

- Đệt! Thì ra là tại mày mà mấy đêm nay bố đều mơ thấy ác mộng...

...

Thằng Minh vừa tham gia vào phát, room chat sôi động hẳn lên. Đứa hỏi han, đứa than vãn, đứa kể lể về hoàn cảnh của mình, mỗi đứa một câu đùa không khí của tiểu đội về đúng với bình thường.

Nhón nháo năm, ba phút rồi mới dần lắng lại, bọn nó bắt đầu thống kê lại tình trạng của toàn đội hiện giờ.

Nói chung là mọi đứa đều an toàn, ngoài thằng Nam điên ra thì tất cả đều đã khởi động Vol's Golem để tham gia vào kênh liên lạc, dù đôi khi cũng có đứa ở chế độ im lặng trường kì. Thằng Nam chưa thấy liên lạc nhưng không ai lo lắng vì tín hiệu sống của nó vẫn còn xuất hiện trên màn hình máy định vị, mà thằng điên đấy trâu chó bỏ xừ, nó mà không sống được thì chắc cả team ngậm hành hết. Nhiều khả năng là thằng này lại ham cái gì quá mà quên xử nó đi mất thôi.

Kệ thằng Nam điên, bọn nó bắt đầu lo đến cái hoàn cảnh của mình.

Nơi đây rõ ràng không phải là cái thành phố mà bọn nó đã trải qua ở bản đồ thứ nhất. Từ tình trạng cũ nát của nhà cửa, xe cộ, đến mức độ xâm lấn của thảm thực vật, bọn nó cũng lờ mờ đoán ra được cái khoảng thời gian mà từ khi đại dịch bắt đầu bùng phát đến bây giờ cũng đã khá là lâu rồi.

- Đây là một thế giới... - Hơi liếc nhìn bầu trời, Thủy làm bầm khế nói.

- Mọi chuyện bắt đầu trở lên thú vị rồi đây... - Giọng thằng Văn hiếm hoi vang lên trong kênh liên lạc, hơi khác với cái phong cách dửng dưng thường ngày của nó mà sặc mùi ý vị.

- Anh nói này... - Tiếng thằng Minh – Cần đếch gì biết đây là chỗ nào, anh em ta cứ gặp nhau cái rồi tính... Móc máy định vị cầm tay ra, đứa nào thấy ở gần nhau thì đến, rồi cả team tụ tập lại ở cột mốc không gian là ngon lành... .

- À, con đi... - Thằng Thi chen ngang – Thực ra thì tau biết chúng mình đang ở đâu đấy. Sợ nói ra bọn mày cũng đeo tin thôi chứ thực sự thì tau đang ngồi ở trạm trung chuyển xe buýt Cầu Giấy, Hà Nội... .

- Vãi c....!

- Mà thôi... - Thằng Thi nói tiếp – Đéo có thời gian chém gió với bọn mày nữa đâu, bố có khách rồi... - Ngồi trên một băng ghế kim loại đã biến hình xiêu vẹo, Thi cố nói nốt câu cuối rồi đưa tay ra bắt lấy khối cầu Vol's Golem trước mặt mình. Chỗ nó ngồi đã in hình của một bóng râm khổng lồ lực lưỡng.

- HỒNGGG...! – Một tiếng gầm đứt quãng truyền vào trong kênh liên lạc.

Nhếch mép, thằng Minh khẽ cười khẩy:

- Bố cũng có khách rồi...

Từ trong khóe mắt, nó nhìn thấy ba bốn bóng đen lướt qua nhanh như chớp.

.....

.....

Immunoglobulin*: kháng thể có nguồn gốc từ con người, khác với “Kháng huyết thanh” được lấy từ động vật. Với công dụng như nhau, Immunoglobulin cho hiệu quả tốt hơn so với kháng huyết thanh, tính an toàn cao hơn và cực hiếm xảy ra trường hợp sốc phản vệ.

(LP**: Living Point – Điểm sinh hoạt. Trước kia sử dụng kí hiệu TA - the activities nhưng cảm thấy không được phù hợp lắm nên bây giờ đổi lại và tiến hành sửa ghi chú. 1 điểm tích lũy = 1000LP)

...

----- KDL-----

Thế giới này liệu rằng Người đã bỏ?

Những phước lành có đến được nhân gian...?

...

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết: Hoa Bão

Viết chính: Lan_Thi

Phụ tá : Củ Ấu thâm

Sói lạc lối

Cộng tác viên: Mộc Chi

Sao Na

Ghi chú của Hoa Bão: thành viên “Minh Thần” này đổi kí danh thành “Củ Ấu thâm”, mong các bạn không nên bờ ngỡ...

Q.4 - Chương 23: Thời Mạt Thế

-o0o-

- Anh yêu em...!

Trên nóc của một ngôi nhà cao tầng nào đó, cậu con trai với mái tóc rối bời, hướng ánh mắt mông lung về phía thành phố hoang tàn mà thâm tình nói. Ánh mặt trời rạng rỡ nhưng không quá chói chang chiếu xiên qua khuôn mặt, phủ lên da trắng ngần ngang thẳng tắp và dát một màu vàng rực rỡ lên bộ quần áo cũ sờn. Khung cảnh, ánh sáng, âm thanh, và cả cái vẻ tang thương không nói lên lời ngẫu nhiên toát ra từ khuôn mặt vẫn còn vương đôi phần bông bột... Tất cả cứ thế kết hợp hoàn hảo với nhau như thể là được một nhà thiết kế tài hoa dụng tâm sắp đặt.

- A...!

Bị giật mình bởi câu nói bất ngờ của người bạn, cô gái bên cạnh khẽ hô lên một tiếng, âm thanh nghe rõ vẻ bối rối, ngỡ ngàng. Rồi một thoáng sững người ngẩn ngơ để cho hai rặng mây hồng nơi gò má rút đi, cô gái vội bỏ chiếc ống nhòm đang cầm xuống, hai bàn tay bối rối đưa về phía sau lưng mò mẫm. Và ngay sau đó:

- Vút. – Âm thanh của một thứ xé gió mà đi, kèm theo tiếng “Hự...!” vang lên gần như cùng một lúc.

- Mày vừa nói gì...!? Thăng chó! Dọa bà đấy à...? Có tin bà đáp mày xuống dưới kia cho lũ zombie liên hoan xác thịt không...!?

Phải nói là “Vô cùng dũng mãnh”, cô gái vừa dùng cái cặp sách của mình quật túi bụi vào người cậu trai, vừa chửi. Cái cặp vải nhỏ dạng dây đeo vắt chéo qua người không biết chứa đựng thứ gì bên trong, chỉ biết mỗi lần vung lên quật xuống nghe vô cùng có lực.

- Á hự! Đau...! Đau...! Cái định mệnh, bà bị điên à...!? Ai ui! – Bất ngờ bị ăn đập, cậu trai cũng phản ứng vô cùng nhanh, hai tay lập tức đưa lên ôm đầu, cả người sụp xuống đất, co lại thành một đoàn. – Đau...! A! Con nầm... Dừng lại...! A...! Chết người giờ...!

- Chết mẹ luôn đi

- Hự...!

Không biết qua bao lâu, cuộc bạo hành dã man cuối cùng cũng kết thúc và bằng một cách thần kì nào đó, cậu trai vẫn sống sót sau khi đã trải qua chuyện này. Ngồi nép sát vào một góc tường, cậu trai ôm khuôn mặt sưng húp, tím bầm mà bất mãn nói:

- Bà bị ảo à? Đó là tôi nói... Nói với khẩu VSS Vintorez của tôi chứ nói đéo gì với bà...!

- Im! – Đứng phía đối diện, cô gái lập tức trợn mắt lên, gằn giọng – Ai bảo mày làm bà sợ nổi hết cả da gà lên đây này. Mà biết làm sao được, bà đẹp một cách mỉa mai như thế này, bọn mày có không cảm lòng được cũng dễ hiểu thôi... Nhưng mà đáng đánh...!

Nhắc đến dung mạo bản thân, cô gái lập tức bỏ đi cái dáng hùng hổ với vẻ mặt phồng mang trợn má đầy đe dọa của mình mà thu người lại. Cả cơ thể quay nghiêng sang một bên, hai bàn tay thì đưa lên khẽ xoa vào đôi gò má của chính mình, đôi chân xoắn quấy vào nhau và cả phần thân trên cùng khẽ lắc lư qua lại. Chưa hết, trong lúc làm điệu, cô gái còn liên tục nhỏ giọng tự nói:

- Hai...! Làm thân con gái khổ lắm cơ, mà là gái xinh còn khổ hơn nữa chứ. Ôi, sao trên đời lại có một cô gái vừa dũng cảm, vừa dễ thương, đã xinh xắn lại tốt bụng, vô cùng thiện lương mà lại ngây thơ hoàn mĩ như mình cơ chứ...

Há hốc mồm nhìn người con gái liên tục ngúng nguẩy trước mắt mình hồi lâu, cậu trai mới khẽ thở dài một hơi. Mang theo bộ mặt tiếc nuối, cậu đứng dậy, bất chấp nguy hiểm mà tiến đến gần người con gái. Nhanh nhẹn bắt lấy một cánh tay của cô ta, cậu nắm chặt, ánh mắt lại trở nên thâm tình, trầm giọng nói:

- Ngưng hoang tưởng...

- Bóp...

- Á hự! Ui da...!

----- KDL-----

- Bà muốn giết tôi thật đấy à...? – Ngồi xồm trong góc tường, một tay ôm súng, tay còn lại thì đưa lên giữ chặt miếng giẻ vừa cẩu bản vừa loang lổ vết

máu rịn trên đầu, cậu trai ngược đôi mắt đã rung rung nước lên khẽ hỏi.

- Chứ chẳng lẽ lại không – Nở một nụ cười tươi hết cỡ, cô gái ngồi bên cạnh, hai chân xếp bằng, hồn nhiên đáp lại. - Mà ông có chết đâu. Với lại, nếu có lỡ làm sao quá thì tôi cũng cứu ông lại được mà.

- Định Mệnh! Bà có biết là đau lắm không? Mà bà đút cái quái gì vào trong cái túi đeo vai đấy vậy?

- A hi hi...! Cái kìm, đá vụn và con sủi kỹ thuật đại ca nhờ lấy bên khu chế tạo về.

- Ôi cái Định Công Mệnh! Kiểu này là nó có ý đây mà...! – Như thể vô tình ngộ ra một điều gì đó, cậu trai đưa cả hai tay ôm đầu, ngửa mặt lên trời, than khóc.

- Ha ha ha...! – Bên cạnh, cô gái một tay chống cằm, tay còn lại thì vô bôm bốp vào người thẳng bạn, ngoác miệng cười, âm thanh không lớn nhưng hết sức rộn ràng, giòn rã.

- À! Tí quên... - Hơi ngưng lại tròng trọc, cô gái đưa tay lục tìm trong chiếc túi đeo vai cũ kỹ – Tôi có tiện tay cầm hộ ông khẩu phần của ngày hôm nay đến đây. Nói xong, cô gái cũng rút bàn tay ra khỏi túi và cầm theo đó là một cái khay kim loại mỏng, có nắp đậy kín hoàn toàn.

Nhận lấy khẩu phần lương thực ít ỏi của mình, cậu không mở ra ngay mà dò hỏi:

- Hôm nay lại bánh ngô à?

- Chứ ông nghĩ chúng ta còn cái gì?

Trả lời câu hỏi bằng một câu hỏi khác, nhưng cả hai đều biết, đáp án đã quá rõ ràng.

Khẽ mím môi và hơi gật đầu coi như chấp nhận, cậu trai lục tìm lấy một cái thìa kim loại nhỏ từ trong túi áo khoác của mình, chui qua loa vào vạt áo, sau đó đưa lên miệng ngậm để dùng cả hai tay cẩn thận mở ra khay đựng khẩu phần.

Ừ, là bánh ngô, chẳng có gì ngoài bánh ngô. Mà nếu xét một cách khách quan thì thứ này thực ra chỉ là “Ngô” chứ chẳng hề có một chút nào của “Bánh”.

Xúc một thìa vừa phải đút vào mồm để cho một thứ mùi vị đáng chất lan tỏa dần trong miệng. Cũng chẳng cần phải nhai vì thành phần ngô trong loại bánh này đã bị xay xắt thành bột vụn, cái thứ bánh hấp đặc sệt, nửa ẩm nửa khô sau khi gặp nước bột liền lập tức tan ra, nhão nhoét. Cố gắng nuốt cái hỗn hợp trong miệng xuống và mang theo cái cảm xúc đã gần như chết lặng của mình đến với thìa thứ hai, thứ ba và... tiếp tục, cho đến khi phần bánh ngô trong khay chỉ còn non một nửa.

Không ăn nữa, dù cái bụng vẫn cảm thấy như chưa có gì, không phải vì chê bai mùi vị mà thực sự là... đây là khẩu phần của nguyên một ngày đó. Bây giờ ham mồi, hốc cho bằng hết thì đến tối đói lên chỉ có nước gặm rêu ở chân tường. Mà hình như, rêu cũng hết từ tận mấy hôm trước rồi thì phải.

Liếm sạch sẽ cái thìa, lại lau vào vạt áo, cậu trai cẩn thận cất nó đi cùng với nửa khay bánh ngô đã đóng nắp kỹ càng. Miệng vừa chóp chép vãi hạt bột ngô thô to còn sót lại, vừa đau thương nghĩ lại những ngày tháng đã trải qua của mình.

Nhớ hồi đầu, lúc mới thành lập khu tị nạn này, người ít, anh em còn được ăn cơm trắng đầy. Rồi sau đó là cháo trắng. Rồi cháo trắng cũng không có mà ăn, phải ăn cháo gạo lứt, là cháo nấu từ cái loại gạo mới chỉ xay bỏ vỏ trấu đó, nghe nói thành phần dinh dưỡng cao gấp mấy lần gạo trắng thông thường. Thế nhưng, chẳng biết dinh dưỡng nó cao đến đâu, chỉ thấy phần nước ngày một nhiều lên, và phần gạo thì cũng ít đi theo tỉ lệ y như vậy. Rồi lại còn trấu cũng không đi hết nữa chứ, mỗi ngày có một bát cháo loãng vậy mà trong đó, phần nửa là gạo lứt, phần nửa vẫn là thóc bung. Đói vậy, nhưng vẫn chưa phải là thời kì đáng sợ nhất đâu, đoạn thời gian sau đó, khi mà đến cháo loãng nấu gạo lứt cũng không có mà ăn, khẩu phần của mọi người bị đối phó bằng đủ mọi thứ linh tinh qua từng bữa. Khó khăn như thế, mấy ông bên lãnh đạo lại còn chủ trương ưu tiên khẩu phần cho thành viên có sức chiến đấu nữa chứ. Khi đó, chuyện hai mẹ con, hai ngày mới được phát một cái mì tôm là hết sức bình thường.

Nhiều người đói đến phát điên, nhiều người đói đến mất đi nhân tính.

Sau đợt đó, khu trại tị nạn mất gần một phần ba người. Tuổi sống chết đói, có. Liều lĩnh tự bỏ ra ngoài tìm thực phẩm rồi không thấy trở về, có. Mà bị xử tử vì kích động bạo loạn cũng có. Và còn bị hại chết do những kẻ mất đi tình người, những kẻ ăn thịt người...

Sau đó nữa...?

Có sau đó nữa không...?

Tất nhiên là có.

Cho đến khi, một tiểu đội lượm nhặt tìm được một lô hạt giống trong tiệm cây cảnh bỏ hoang.

Ừ, hạt giống và tìm thấy trong tiệm cây hoa cảnh.

Nếu là ngày xưa, tầm dăm mười năm về trước thì cây cảnh chỉ đơn thuần là được trồng làm cảnh, cỡ như xanh, si, tùng, bách, chủ yếu chỉ có các ông già và đại gia chơi, tao nhả hơn thì có phong lan hoa hoét, lũ thanh niên chơi trội thì cũng lắm là xương rồng, bụi gai, chàm hết. Thế nhưng nhân loại thiên tính

là hay thay đổi và ham của lạ, nên hai năm trở lại đây thú chơi cây cảnh của người thành phố cũng trở nên khác nhiều. Họ không còn ưa những gốc cây xù xì cổ lão, uốn lượn hoành tráng nữa, họ thích những khóm thực vật nhỏ nhỏ con con hơn, những thứ xinh xắn ít chiếm diện tích trong nhà. Rồi thể loại cũng ngày một đa dạng, ngày một lạ kì, nhất là lũ thanh niên với những suy nghĩ quái chiêu và cả bọn bạn bè tầm tầm tuổi chúng chạy theo phong trào. Tụi nó chuộng ốt lăm cảnh, có đĩa còn trồng dâu tây, trồng sim, trồng việt quất, thậm chí đến cả khoai lang cũng lên chậu. Sau đó nữa là vãn nạn an toàn thực phẩm ngày một báo động dẫn theo cả một đội quân những bà nội trợ tiến vào hàng ngũ trồng cây làm cảnh trong nhà. Mấy bà này càng phá cách hơn, trồng toàn thực phẩm. Hôm nay bà này khoe khóm gừng sạch tự trồng trong khay nhỏ, ngày mai lại có bà khoe hàng rau cải trồng dưới hiên nhà. Rồi bà này làm được, bà kia cũng nghĩ mình làm được, sau đó càng ngày càng nhiều người tham gia, rồi cũng thành phong trào.

"Nghĩ nó cũng tốt, vừa làm đẹp không gian, lại có rau sạch cải thiện chất lượng bữa ăn gia đình"

Thế là, nắm bắt được cái xu thế tất yếu đó, những chủ tiệm cây hoa cảnh nhạy bén liền lập tức đa dạng hóa mặt hàng của mình. Khách hành muốn tìm hạt rau, tôi có. Khách hàng muốn cây ăn quả ngắn hạn, tôi cũng có. Rồi để tăng thêm sức hút và năng lực cạnh tranh, chúng tôi lại làm hàng của mình trở nên ngày càng độc, càng lạ so với bình thường, thế là ốt tí hơn, cải bắp tím, xúp lơ hình trái tim, thậm chí là bắp ngô nhiều màu... để có những giống cây đẹp mắt như vậy chúng tôi có thể sử dụng mọi phương pháp, từ nhập khẩu từ vùng khác, đến lai tạp không để ý năng suất đời thứ hai, rồi kích thích đột biến bằng hóa chất, thậm chí là chiếu xạ và công nghệ gen cũng có thể dùng. Chất lượng không cần biết làm sao, quan trọng đẹp là được.

Uầy, lại tưởng tượng đi quá xa rồi, trở lại chủ đề chính.

Nhờ ơn cái phong trào trồng rau trong nhà làm cây cảnh đó mà trong cái lô hạt chúng tôi tìm được đó có quá ba phần tư là hạt rau, cây lương thực và hạt giống cây ăn quả. Thế là, cả khu trại tị nạn được cứu. Dù mọi người đều biết rằng, hạt giống trồng hôm trước, hôm sau chưa thể thành rau ăn được ngay, thậm chí những người tinh táo còn biết chắc cái thứ làm cảnh này sẽ cho sản lượng thấp đến đáng thương. Thế nhưng, rất nhiều khi, con người ta chỉ cần một điểm để kì thác hi vọng là cũng đủ rồi.

Bằng một cỡ phần chần đó, chúng tôi cầm cự được qua đoạn thời gian tiếp theo bằng chút lương thực ít ỏi lê lét qua từng ngày. Mãi đến gần một tuần sau, luống rau cải đầu tiên mới vào nôi. Khẩu phần rau xanh đầu tiên cho mỗi thẳng nghèo nàn đến đáng sợ, vài cọng rau luộc trong một cái bát nước đầy. Nhưng con mẹ nó, thế với các ông là từ bé đến lúc bây giờ tôi chưa từng ăn một món nào ngon đến thế, dù chỉ là rau luộc nước lã với tí muối nêm vào.

Thời gian sau thì mọi chuyện dần khá hơn, ban lãnh đạo vẫn liên tục tổ chức các nhóm tìm kiếm mạo hiểm ra bên ngoài nhật nhanh, kết hợp với việc những thứ chúng tôi trồng càng ngày càng cho thu hoạch nhiều hơn. Đặc biệt là hơn hai tháng trước, một nhóm ngô đa sắc đã cho thu hoạch, từ đó lương thực của trại tị nạn bắt đầu ổn định. À, nói luôn là ngô của chúng tôi vừa được thu hoạch đợt thứ hai, sản lượng tốt hơn, diện tích lớn hơn và đặc biệt là sụ đa sắc đã giảm đi rất nhiều, chỉ có điều cái thứ này hình như là đang phát triển theo chiều hướng của ngô răng ngựa thì phải, giống này trước kia chỉ làm thức ăn cho gia súc.

- Đồi ca bạn ơi... - Có tiếng người gọi vang lên, âm thanh phát ra từ một góc khác trên sân thượng.

- Rồi, ok, bạn tới ngay... - Lập tức đáp lại, tôi bỏ mặc con bé còn đang mải mê ảo tưởng bên cạnh mà vội vã đứng lên, chỉnh lại quần áo một cách tượng trưng sau đó nhanh chóng chạy đến thay ca cho ông bạn cùng gác với mình đi nghỉ ngơi và nhận khẩu phần.

Tiếp lấy ống nhôm và bò lên cái vụng gác được ghép một cách chắp vá thô sơ, dùng ngón tay trở quẹt qua lỗ mũi theo thói quen, tôi nheo mắt nhìn xuống thành phố hoang tàn bên dưới.

Đã hơn một năm rồi, kể từ sau cái "ngày tận thế" ấy, tôi vẫn còn nhớ như in, mọi chuyện dường như chỉ mới diễn ra ngày hôm qua.

Tôi họ Ma, tên một chữ Thịnh, là người miền trong, vốn chỉ nhân dịp nghỉ hè, nôi hứng xin phép gia đình cho ra Bắc chơi một chuyến, đi vài ngày, thăm Hạ Long, thăm Đền Hùng, thăm thủ đô, thăm Lăng Bác. Đề cho thoải mái, tôi không đi tour, mà tự mua vé máy bay, sau đó là vác ba lô lên và đi như bụi.

Hôm đó, vừa đứng vào ngày tôi đặt chân lên đất Hà Nội. Trời nắng to, vô số người đột quỵ giữa đường, nghi là do cảm nắng. Trong lúc đó thì tôi, một người, một ba lô và một điện thoại, tôi đang tìm đường ra Hồ Gươm bằng cách đi bộ.

Rồi sao nữa nhỉ? À ừ, người ngã trên đường càng ngày càng nhiều, tiếng còi xe ưu tiên vang lên không ngớt.

"Người ngoài Bắc sức chịu đựng thật kém, mới có chút nhiệt mà đã lăn ra như ngã rồi...". Đó chính là suy nghĩ của tôi lúc bấy giờ. Thế nhưng càng về chiều càng loạn, thậm chí tôi còn thường xuyên thấy xe cảnh sát và xe cứu hỏa hú còi chạy qua.

"Hình như có cái gì đó không đúng" trong lòng vừa cảm thấy bất thường thì:

- Người yêu ơi có biết anh thích ăn thịt chó... - Là nhạc chuông điện thoại của tôi, trên màn hình hiển thị tên thẳng bạn nên tôi lập tức trả lời ngay sau khi ấn nút chấp nhận cuộc gọi:

- Oi, bạn nghe...

- Ừ, tôi đây... - Nó trả lời, một câu thừa không đỡ được.

- Biết. - Trả lời cụt lùn, tôi đang bạn đoán xem động cơ của nó khi gọi cho tôi là gì.

- Ông nghe tôi nói này - lại một câu thừa nữa - không còn nhiều thời gian đâu, ông đang ở Hà Nội đúng không?

- Ủ.

- Vậy thì được rồi, bây giờ tôi cho ông một dãy mã số, ông lập tức tìm nhà..... hỏi tìm bác Tung rồi đưa mã số này cho ông ta...

- Khoan đã, cái gì đấy? - Bắt đầu cảm thấy khó hiểu, tôi lập tức ngắt lời thằng bạn mà hỏi lại - Trò "điệp viên 00-thấy" à?

Dường như nhận thấy giọng điệu có đôi phần cợt nhả của tôi, thằng bạn ở đầu dây bên kia lập tức gằn giọng cắt ngang trò đùa vô vị:

- Nghe này, không còn thời gian đâu! Ông tin tôi, cái này không phải là trò đùa!- Tôi hơi bất ngờ, có chút ngoài dự liệu. Giọng nói của nó mang ngữ điệu nghiêm trọng lạ.

- Được rồi, ông cứ nói đi – Có vẻ như thằng này đang gấp chuyện nên tôi đổi thái độ bắt đầu chăm chú lắng nghe.

- Ông đến số nhà tôi vừa báo, bác Tung sẽ đưa cho ông một cái ba lô và một chùm chìa khóa. Sau đó, đừng quản thời gian, lập tức đến ngay địa chỉ gắn trên chùm chìa khóa của tôi. Có một biệt thự nhỏ, ông đi vào và khóa chặt các cửa. Bên trong có dự trữ sẵn một ít lương thực, ông ở trong đó vài hôm, tuyệt đối đừng ra ngoài... - Nó hơi ngừng lại như để dành thời gian cho tôi tiêu hóa hết đồng thông tin vừa rồi. Sau đó nó còn hỏi lại – Ông nhớ hết chưa?

- Ồ! Tôi nhớ rồi...

- Sắp có chuyện lớn xảy ra rồi, cụ thể là gì thì tôi cũng không rõ lắm. Thế lực của ông già nhà tôi chưa vươn được ra ngoài Bắc nên tôi chỉ giúp ông được thế này thôi... Không còn nhiều thời gian nữa nên hi vọng sau này còn cơ hội gặp ông...

- O... - Vừa định gắng hỏi mấy câu thì những tiếng tút tút đều đều lạnh lẽo đã vang lên bên tai. Thằng chó đó vậy mà đã cúp máy rồi!

Cố gắng gọi lại vài cuộc nhưng không thành công, tôi đứng ngẩn người nhìn chòng chọc vào chiếc điện thoại nhũm mày suy nghĩ.

“Á đù! Hôm nay nó bị làm sao vậy?” Thằng vừa gọi điện thoại cho tôi là Tân, hai thằng cũng chỉ tình cờ quen nhau trên mạng vì cùng sở thích thôi. Nhưng tôi chơi với nó lâu rồi, cảm thấy nó làm người cũng tốt phết. Bình thường trêu nhau một tí chứ không đến mức đùa ác. “Thôi thì cũng đang rảnh, cứ thử nghe lời nó một lần xem sao”

Trời đã ngả hết về chiều, những tia nắng bị vô số tòa cao tầng chắn hết. Cảm thấy tương đối muộn, tôi cầm mẫu địa chỉ tạt vô cạnh đường, hỏi một bác đang tựa lưng vào yên xe máy nghỉ ngơi, có vẻ là xe ôm. Thấy tôi lại gần nhờ giúp đỡ, bác nhiệt tình lắm. Lập tức ngồi dậy xem địa chỉ tôi đưa đến, sau đó bác vừa tận tình chỉ đường vừa quan tâm thăm hỏi:

- Cháu ở quê mới lên hử?

- Cháu ra đây chơi hay đi làm?

- Có quen biết ai trên này không?

- Ra Hồ Gươm chưa?

- Chỗ này khó đi lắm...

- ....

Đúng là người thủ đô có khác, nhiệt tình và thân thiện, tôi cảm thấy sự quan tâm nên cũng vui vẻ đáp lại mặc dù nhiều câu còn chẳng kịp trả lời. Hỏi thăm một lúc, bác còn bảo tôi lên xe bác chờ đi. Nghe bác kể có vòng vèo rắc rối, nên tôi cũng nhận chiếc mũ bảo hiểm an toàn mỏng dính rồi yên vị sau người lái.

Đường Hà Nội quanh co chật hẹp, lại gần giờ tan tầm nên nhiều người bôn ba. Náo nhiệt, ồn ào, và tiếng còi xe ưu tiên không ngớt, dòng người đông đúc bon chen nên dù ánh mắt trời đã khuất nhưng không khí vẫn chưa bớt vẻ oi nồng. Lẫn trong dòng người đó cùng với bác, tôi mới cảm nhận sâu sắc được sự khiêu chiến khi tham gia giao thông tại nơi này.

Hai bác cháu vòng vèo đôi chục phút, xe mới dừng lại trong một con phố nhỏ trước cổng một ngôi nhà không lớn toát lên mùi rêu phong. Đến nơi, tôi tạm biệt bác và không quên cảm ơn, quả là người thủ đô thân thiện. Những cảm nhận của tôi ban đầu về Hà Nội thật đẹp biết bao, và đúng ra nó còn có thể đẹp hơn nữa nếu bác không lấy tám mươi ngàn tiền giúp đỡ trước khi ra về.

Chia tay bác xe ôm vui tính, tôi quay đầu nhìn ngôi nhà mang địa chỉ thằng bạn mới đưa. Ngôi nhà hai tầng nho nhỏ, kiến trúc không quá lỗi thời nhưng bám đầy rêu phong. Có vẻ như chủ nhân chẳng quan tâm đến nó lắm, nên phải khoác bộ áo cũ kĩ hơn bình thường. Điểm nhấn duy nhất là một khoảng sân nhỏ bé, với tường bao và cổng thấp leo đầy nhánh thường xuân.

Bản thân trước cánh cổng một lúc, tâm trí tôi rối bời. “Mẹ kiếp, không biết thằng này nó có lừa mình không...? Hỏi ra chả liên quan gì thì ngại lắm! Hay là mình cứ bấm chuông rồi chạy cho nó chắc cú...”. Quyết thế nên tôi mạnh dạn đưa tay nhấn vào chuông cửa.

- Bing Boong...- Âm thanh vọng ra từ cơ cấu chuông lắp bên trong nhà.

Vừa nghe thấy tiếng động, tôi lập tức quay người theo quán tính rồi co giò chạy thẳng. Sức trẻ tràn trề, lại có kinh nghiệm, động tác tôi thành thục và mạnh mẽ vô cùng, thế nhưng:

- Vù...

- Crốp!

- Ui da...! ((ủng hộ nhóm viết tại facebook: Đảo 13 các bạn nhé ^_+))

Chưa chạy được mấy bước, tôi bất ngờ va vào thứ gì đó cứng như thép tấm. Cả người bị đẩy bật về phía sau ngã dúi dụi. Hốt hoảng nhìn lên, tôi thấy trước mắt mình một hình bóng đàn ông cao to vọt về ngoài hầm hố.

- Cậu bấm chuông cửa nhà tôi làm gì? – Cái hình người kia lên tiếng, âm thanh trầm ồm, rền vang và tôi chết cả cõi lòng.

“Chuông cửa nhà tôi...”

“Cửa nhà tôi...”

“Nhà tôi...”

Âm thanh như là sét đánh giữa trời quang cứ vọng đi vọng lại trong đầu, ám ảnh... Và chủ nhân của nó đang trừng mi tròn mắt gồng mình trước mặt tôi. Cái đầu trọc lóc, khuôn mặt có vài nét già nua với chòm râu hoa dâm nhưng in hằn vài vết sẹo hầm hố dọa người. Bên dưới cái quần đùi xanh kiểu lính và cái áo lót trắng mỏng tang là những thớ cơ đang căng phồng cuộn cuộn.

Ông bác – theo lời thằng Tân...

.....

- Dạ... A ha ha! – Ngoài mặt gượng cười nhưng trong lòng tôi đang thầm khóc “Bạn bè như cái bạn bà! Tân ơi là Tân, mày bảo mày không còn nhiều thời gian nên muốn chơi tao nhất cuối chứ gì???” Gào thét trong tâm trí, tôi thực sự hối hận khi lỡ tin thằng này. Vô cùng bấn loạn, nhưng ngoài miệng thì vẫn phải ứng phó – Hiểu lầm... Hiểu lầm... Cháu nhầm là nhà người quen...!

- Thế ra là nhà người quen thì cậu có thể bấm chuông xong chạy vậy à? – “Ông bác” kia vặn lại.

- Cháu xin lỗi, cháu sai rồi, lần sau cháu không thế nữa! – Không thoát được thì lập tức nhận lỗi xin tha, đó là kinh nghiệm xương máu mà biết bao nhiêu thế hệ anh em chúng tôi mới tích lũy được. Thế là tôi thuận thực cúi người, khoanh tay, trưng ra vẻ mặt đáng thương và thậm chí cơ thể còn hơi run rẩy, cầu khẩn sự khoan hồng.

- Thật là, trẻ con thời nay đến là nghịch... - “Ông bác” thở hắt ra một hơi, giọng điệu vẫn gay gắt nhưng tôi biết, quá nửa là mình sẽ thoát rồi.

- May là bác ngồi chơi ở cạnh đường đằng kia nên bắt được, không là bị mày trên cả buổi rồi – À, thì ra gặp phải cao thủ, lọt vào phục kích...

- Thôi, về nhà đi, trời sắp tối rồi. Mới tí tuổi đầu mà đã... - Nhận được on đặc xá, tôi lập tức co giò, lủi ngay. Vừa đi vừa chửi thẳng bạn đều, thế nhưng chỉ được vài ba bước, tôi bỗng sực nhớ... Giật mình, quay lại, “ông bác” vẫn còn đứng đó tròn mắt nhìn tôi. Lảng tránh ánh mắt hung dữ, tôi áp ứng...

- Thằng bạn... Mã số... - Tôi hấp tấp lục điện thoại - ...MHK137...845I...3Z...

“Ông bác” có vẻ sững sốt khi tôi bắt đầu đọc và khuôn mặt hoàn toàn biến sắc khi tôi phát âm ra chữ cái cuối cùng. Sau đó, không nói không rằng, ông đột ngột túm lấy vai tôi, đẩy vào trong ngôi nhà cũ kĩ.

Thực sự là tôi cảm thấy hoảng sợ trước phản ứng lúc đó của ông bác, thế nhưng tôi biết điều này cũng đồng nghĩa với khả năng thằng Tân không hoàn toàn chơi tôi như vốn nghĩ.

Vừa vào đến trong sân nhà, ông bác đổi thái độ ngay, bao nhiêu biểu cảm trên khuôn mặt bỗng dưng biến mất hết, ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng đến đáng sợ. Bỏ tôi ngoài khoảng sân nhỏ, ông đi thẳng vào trong nhà, rồi lại lập tức trở ra sau vài phút, chỉ là lúc này, trên tay ông đã có thêm một chiếc ba lô du lịch và một chùm chìa khóa. Nhét cả hai thứ vào trong tay tôi với vẻ mặt nghiêm trọng, rồi khác với dự đoán của tôi, ông không nói thêm câu nào mà chỉ khẽ gạt đầu, sau đó đẩy tôi ra khỏi cửa.

“Á đù...!” Tròn mắt nhìn hai thứ trong tay mình, đại não của tôi gần như hoàn toàn vô dụng trong suốt quãng thời gian vừa rồi. Đến khi giật mình phản ứng lại thì đã thấy mình lại ở ngoài đường còn ông bác kia cũng vừa khép kín cánh cửa nhà.

“Không đùa chứ???” Nội tâm bấn loạn, tôi hoang mang nghĩ “Thằng chó này thường chém gió trên mạng nó là con trai duy nhất của một ông trùm lớn, là đại thiếu gia của tập đoàn tội phạm top 5 Đông Nam Á này...? Chẳng lẽ là thật đi...?” Nhìn dòng địa chỉ được in trên một cái thẻ gắn kèm chùm chìa khóa, tôi lại càng hoảng sợ “Chẳng lẽ mày lại đang nhờ bố di chuyển hàng cấm cho mày...?”

Lòng tôi loạn vô cùng, lời thằng Tân nói đoạn đầu đã ứng nghiệm, vậy còn đoạn tiếp theo...? Không dám chậm trễ, tôi chạy ngay ra khỏi con phố nhỏ. Lưng khoác hai cái ba lô, tôi vội vã đi tìm địa điểm tiếp theo cần đến.

Bên ngoài con phố nhỏ là đại lộ nhộn nhịp phồn hoa, ngẩng mặt nhìn dòng xe tấp nập, lại cúi xuống nhìn bản đồ trên con điện thoại, phố xá chằng chịt bắt đầu khiến tôi nhức não. Đang bán loạn chưa biết đi làm sao thì đột nhiên, đằng sau lưng tôi vang tiếng gọi:

- Ê này cậu bé – Nghe giọng hơi quen, tôi liền quay đầu lại. Ô! Thì ra là bác “Người thủ đô nhiệt tình tốt bụng” – Lại muốn đi đâu à?

Tôi đưa địa chỉ ra như bản năng phản xạ. Bác ngo qua, rồi lại cười, rồi lại đưa cho tôi chiếc mũ bảo hiểm bằng nhựa mỏng dính, rồi lại...

- Lần này trăm hai cháu nhé... (ủng hộ nhóm viết tại facebook: Đảo 13) ^_+

----- KDL-----

Có ông bác tốt bụng nhiệt tình giúp đỡ, mọi việc nhanh đáng kể. Chỉ ít phút sau khi ngồi lên con xe ôm ọp ẹp, tôi đã đến được nơi cần đến rồi. Vẫy tay tiễn bác về với một nụ cười tươi rói, tôi cố nén tâm tình khi vẫn còn đang tiếc đứt ruột hai trăm ngàn.

Địa chỉ lần này tôi phải đến nằm ở cách xa trung tâm thành phố, nơi đây chưa phải là ngoại thành nhưng lại không có những ngôi nhà thật to. Không bị những gã khổng lồ mấy chục tầng cao chắn mất, chút ánh tàn dương cuối ngày chiếu lên nền trời, rồi hắt ngược xuống mặt đất, bao phủ mọi thứ trong một gam màu quanh đỏ.

Cầm chùm chìa khóa, tôi lóng ngóng lần lượt tra thử từng chiếc vào trong một cái ổ khóa trên cánh cổng to bự bự. Cả cái cổng hoành tráng phải cao gần ba mét, hai cánh bằng thép không gỉ trắng bóng uốn lượn hoa văn, đây là cổng vào của một ngôi biệt thự.

Ừ, chính là một ngôi biệt thự.

Ngôi biệt thự có bốn tầng cao, tổng thể diện tích cũng không to lắm. Là một ngôi biệt thự hết sức bình thường, nhưng đặt giữa một vùng toàn nhà một hai tầng kiểu cũ thấp lè tè nên trông cực kì nổi bật. Chìa khóa đã có đây rồi, chắc chắn tôi phải tự mở cửa vào thôi chứ không có ai ra đón.

Khó nhọc đẩy vào cánh cửa chính, cả căn biệt thự u ám bụi bặm khiến tôi rợn hết cả người. Dùng chút ánh sáng ít ỏi từ chiếc điện thoại, tôi lần tìm công tắc điện. Cũng không mất nhiều thời gian để thành công thấp sáng căn nhà. Nhìn lớp bụi đóng dày sàn nhà và đồ đạc, tôi đoán rằng chỗ này đã lâu rồi chưa có ai ở lại. Nhớ tới lời thẳng Tân dặn, mình phải ở đây vài hôm, tôi liền nổi máu trình thám, bắt đầu đi dò xét căn nhà.

Căn nhà cao nhưng diện tích sàn không rộng, thiết kế lại đơn giản nên chẳng mấy chốc tôi đã leo lên đến tầng trên cùng. Chẳng phát hiện ra cái gì thú vị cả, chỉ có một điều hơi lạ là ngoài tầng một ra thì những tầng trên không hề có đồ đạc gì.

Vươn vai, vận người để mặc cho những cơn gió mát luôn qua mái tóc, tôi nhìn ngắm thủ đô đang lác đác lên đèn. Lòng rối bời nghĩ về những điều thẳng Tân nói.

“Ở lại đây vài ngày và tuyệt đối đừng đi ra ngoài...”

Không biết nó có ý gì mà lại bảo tôi như thế...

Cả buổi bốn ba lại thêm trước đó phải đi đường dài, nên tôi quyết định ngủ sớm tất nhiên là sau khi ăn hết ổ bánh mì kẹp trứng tranh thủ mua từ trước. Cũng may cho tôi là cái giường lớn trong phòng ngủ dưới tầng một được phủ nỉon cẩn thận nên khi lột da là có thể dùng được liền. Một đêm yên lành tôi ngủ say như chết. Mặc dù có hơi lạ chỗ nên buổi đêm phải đi đại đái đến mấy lần nhưng không sao, tôi rất hài lòng với chỗ nghỉ chân này.

Có lẽ do đi ngủ từ sớm nên sáng hôm sau tôi dậy rất sớm. Rửa mặt đánh răng, vệ sinh cá nhân, tất nhiên là dùng đồ của tôi và nhà vệ sinh của ngôi biệt thự. Cơ thể có chút ê ẩm do nằm thời gian dài, nên theo thói quen tôi leo lên sân thượng định làm một bài thể dục cho nó khỏe khoắn.

Mặt trời còn chưa nhú, những tia nắng hắt lên từ cuối đường chân trời, sương sớm vẫn vương trong không khí mang đến một chút trong lành hiếm hoi.

Gió vẫn mát như vậy, thời tiết hoàn hảo cho một khởi đầu thành công.

Tốt trời cũng làm cho tâm tình tôi sáng khoái, cơ thể lác lư theo mấy động tác thể dục tôi tự chế ra, ánh mắt còn đôi chút mông lung nhìn xuống thành phố đang vươn mình tỉnh dậy.

- Ô! Cái gì kia, cột khói à!?

- Là diễn tập khủng bố hay là hỏa hoạn thiệt ta?

- Ồ có vẻ không đúng! Một cột, hai cột, ba cột... tất cả là năm cột.

“Thế này không đúng rồi”. Tôi tự hỏi trong khi tai tôi hình như vẫn còn nghe văng vẳng tiếng còi xe báo động.

Hơi cảm thấy bất ngờ, tôi không nghĩ rằng đây là cách chào buổi sáng của người thủ đô. Đưa tay lên dụi mạnh đôi mắt vẫn còn hơi ngái ngủ, sau đó tôi bò sát ra lan can căng mắt nhìn xuống phố phường.

Không có xe đi lại, điều này thật kì lạ, không hợp với thành phố lớn một chút nào, bây giờ vẫn còn sớm nhưng trời đã sáng hẳn rồi. Nhíu mày, một điểm lo lắng bắt đầu dấy lên trong lòng. Tôi càng cố gắng căng mắt để tìm ra một bóng người bên dưới. Thực sự không phải thất vọng khi rất nhanh, tôi tìm

thấy một bóng người.

Ở ngay bên dưới con phố cách ngôi biệt thự của tôi không xa kia, có một người đàn ông đang chạy... Thực sự là chạy, liều mạng chạy, không giống như kiểu thể dục buổi sáng chút nào. Cảm thấy kì lạ, tôi bắt đầu đoán xem lí do của cái bộ dạng người đàn ông bây giờ. Thế nhưng không dễ tôi phải mất công phán đoán, nguyên nhân lập tức bày ra ngay trước mắt.

Từ một góc khuất tầm nhìn của tôi, một thứ giống như là dã thú đột ngột lao ra vồ lấy người đàn ông đang hốt hoảng. Cú tập kích bất ngờ khiến cho cả hai cùng ngã, tôi thấy người đàn ông giãy giụa trong hoảng loạn kèm theo tiếng theo tiếng la hét kinh hoàng. Nỗ lực đứng dậy nhưng không thành công vì ngay sau đó, từ mọi góc khuất, những thứ trông giống con người nhưng có hành động không khác gì dã thú lao đến rồi lập tức phủ kín người đàn ông xấu số.

Tiếng hét thất thanh kéo dài một chút rồi lập tức im bặt.

Từ trên nóc sân thượng tôi cũng chỉ nhìn thấy đám người kia xúm lại một chút rồi lập tức tản ra để sót lại một mảng lớn nhiễm đầy máu xương bầy nhầy.

Nằm im trên thành lan can không dám cử động, tôi chết lặng cả người. “Cái gì vừa diễn ra vậy, đóng phim à? Không đùa đâu nhé...” Tự tìm lí do trấn an bản thân, nhưng chẳng đáng tin tí nào, vì tầng bốn vốn không cao, mắt tôi lại khá tốt, nên có thể nhìn rõ một cái đầu lâu nhăm nhở bị găm thừa. Nỗi sợ hãi dâng lên không thể kiềm chế được, đôi chân như nhũn ra, bụng thì quặn thắt lại. Cơ thể không còn nghe lời buộc phải nằm lại trên lan can, và trong suốt thời gian đó, những cảnh đi săn kinh hoàng liên tục tái hiện ngay tại phố phường bên dưới.

Chết lặng trước cơn sợ hãi, tôi không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chỉ thấy mặt trời đã treo lơ lửng và ánh nắng ngày một chói chang phủ lên người. Giống như loài bò sát, ánh nắng mang tới nhiệt độ thúc đẩy máu huyết trong cơ thể tôi vận chuyển. Lập tức bỏ khỏi lan can khi cơ thể bắt đầu dần trở lại, mặc dù vẫn còn run rẩy mãnh liệt, nhưng ít nhất cũng khá hơn lúc vừa rồi.

Tham lam hô hấp cho đầu óc dần bình tĩnh lại, tôi bắt đầu lo sợ cho chính bản thân mình. “Không biết cửa chính hôm qua mình đã khóa chưa nhỉ? Hình như là khóa rồi. Mà không chắc...”

Tâm tình trở nên kích động khiến cho bản thân cũng không đáng tin, tôi cố lê đôi chân vẫn còn vô lực xuống dưới lầu. Kiểm tra lại cửa chính, sau khi chắc chắn nó đã được khóa kĩ càng, tôi lại đi một vòng quanh khắp ngôi biệt thự. Kiểm tra toàn bộ những khung cửa khác, khá là an lòng sau khi đã hoàn thành xong, mặc dù tôi không am hiểu về chất liệu gỗ cho lắm nhưng những cánh cửa này rất dày và nặng trịch trịch.

Trở lại tầng một, tôi co ro trên bộ ghế sofa trong phòng khách. Đầu nhớ đến những lời thẳng Tân cảnh báo, trong lòng lo lắng vô cùng. Bên ngoài điên cả rồi, dù không biết rõ là cái gì nhưng tôi thấy rất giống mấy cảnh zombie trong phim tận thế. Nếu thực vậy thì quả là đại nạn, không biết quy mô bùng phát ra sao và thực tế nhân loại có đủ sức ứng phó được hay không nhưng chẳng tốt lành gì khi nó còn phát sinh ngay bên cạnh.

Dù vô cùng sợ hãi, nhưng không thể mãi vậy, tôi phải bình tĩnh lại để ứng phó qua đợt thiên tai này.

Tận thế zombie, muốn sinh tồn cần thiết ba điều kiện cơ bản không thể thiếu. Thứ nhất một chỗ trú ẩn an toàn, cái này tạm có. Thứ hai là lương thực, tôi vốn đi du lịch nên không chuẩn bị nhưng thẳng Tân bảo nơi này có, và sau khi lục lọi một vòng tôi mừng như điên khi phát hiện ra một đồng socola, lương khô, rau xanh sấy nén và nước khoáng bên trong một cái tủ lạnh khổng lồ. Thứ ba, vũ khí, cái này thì thực sự là thiếu. Trong nhà bếp có mấy con dao, nhưng buổi sớm nhìn lũ zombie cứ chạy ầm ầm như bị đại, tôi thấy sức uy hiếp của mấy con dao với chúng bé vô cùng. Nghĩ vậy nên tâm tình tôi bắt đầu trầm xuống, không có vũ khí chẳng lẽ cứ rút đầu trốn mãi sao, rồi vạn nhất có con zombie vào được, vạn nhất có người sống sót khác đến tiến hành cướp bóc thì phải làm thế nào, rồi khi hết lương thực? Cái tủ lạnh tôi tưởng chừng khổng lồ nhưng thực ra chỉ cao tầm hai mét, bề rộng mỗi chiều được khoảng 60 phân, tính ra thì dung tích không lớn, dè sên cầm cự một đôi tháng thì không vấn đề gì, chứ một năm là chết chắc. Rồi lại còn cứ ở đây mãi sao, con người là loài không chịu được tù túng. Tự giam mình trong một không gian hẹp, sớm muộn gì cũng uất ức mà chết thôi.

Suy nghĩ miên man, tôi cũng rảo chân khắp một lượt trong nhà. Đây là thói quen, mỗi lần có việc gì cần suy nghĩ tôi đều đi tản bộ. Trong lúc vô tình bước chân đến phòng ngủ, và ánh mắt băng quơ đảo qua hai cái ba lô vứt ở cuối giường.

Ba lô!

Đúng rồi, một cái ba lô được ông bác của thẳng Tân đưa cho, nó đã biết trước điều gì đó để cảnh báo mình, lại có sẵn nhà để cho mình trốn, lại phải đảm bảo mật mã khi nhận đồ nên biết đâu đây chiếc ba lô này lại chứa cả một sự kinh hi bất ngờ.

Vội vã như không thể đợi được, tôi hấp tấp kéo khóa chiếc ba lô. Chiếc ba lô du lịch tầm thường không mới nhưng cũng chẳng quá cũ, bộ khung hơi phồng nhưng bên trong xẹp lép nên dám chắc là không chứa nhiều đồ. Chỉ là thứ này có vẻ tương đối nặng. Kéo từ bên trong ra một chiếc vali kì quái, thứ này mảnh và khá dài giống như một chiếc hộp gỗ đặc dụng hơn là vali. Có một khóa mã số khiến cho tôi hơi bối rối, sau cùng đánh bạo nhập thẳng mã số thẳng Tân đưa cho lúc trước vào. Không ngờ mở được, và các ông có biết bên trong là cái gì không...?

Một đồng linh kiện rời rạc được sắp xếp gọn gàng, ổng ổng khối khối nhìn qua thì vô cùng loạn mắt. Nhưng là một kẻ đam mê quân sự và trinh thám, tôi dám khẳng định rằng, đây chính là nguyên bộ linh kiện của một cây súng bắn tia giá thật trăm phần nghìn.

Cuồng hoan!

Giống như phép màu, bao nhiêu lo lắng trong lòng bị cuốn tan tành sạch. Thứ đam mê cấm kỵ, không dám mơ tới bây giờ đang ở ngay trước mắt. Thế là gạt sạch mọi chuyện sang một bên, tôi hí hửng mày mò lắp ngay cây súng mới.

Rắc rối hơn tưởng tượng, nhưng may mà có một bản sơ đồ hướng dẫn đi kèm. Đánh vật nguyên một buổi, cuối cùng trong sự kích động không kìm nén

được cây súng cũng đã thành hình.

Tổng thể không quá dài, điểm nhấn vô cùng nổi bật là nguyên phần nòng trên được thiết kế như ống giảm thanh và tích hợp cả đầu ruồi lẫn ống ngắm. Tạo hình phong cách và không cần đọc bản giới thiệu tôi cũng có thể nhận ra ngay lập tức khẩu VSS Vintorez huyền thoại. Khẩu này của Nga sản xuất, chuyên dùng cho các lực lượng đặc nhiệm với tính năng ưu việt. Tầm bắn không quá xa, nhưng độ chính xác cao và uy lực đảm bảo. Quan trọng nhất là phần nòng súng được thiết kế giảm thanh, khiến cho khi sử dụng sẽ không phát ra chút tiếng ồn. Với đặc điểm như thế, quả là tuyệt phối với hoàn cảnh của tôi bây giờ. Khẩu này tôi biết, Việt Nam mình có, nhưng mới chỉ được phân phối có giới hạn cho những lực lượng đặc biệt mà thôi. Không biết nhà thằng Tân làm cách nào mà xoay được một khẩu nguyên đai nguyên kiện và bây giờ để nằm trong tay tôi. Có lẽ mấy câu mà tôi vẫn cho là nó chém gió trên mạng đều là lời nói thật?

Loay hoay khẩu súng trong tay, ướm lên vai ngắm thử, khẩu này nặng khoảng bốn cân nhưng khi bắn theo giới thiệu thì khá là nhẹ. Nên tôi nghĩ một thằng chưa hề được huấn luyện quân sự như mình cũng có thể dùng được thôi.

Còn cả bốn mươi hai viên đạn đi kèm, hơi ít nên tôi có lẽ sẽ không có nhiều cơ hội luyện tập. Nhưng dù sao có cây súng thì cũng an lòng rồi...

Cứ như vậy, tôi trốn trong nhà hơn một tháng. Hàng ngày lên sân thượng, hoặc hé mở cửa sổ dùng ống ngắm nhìn ra bên ngoài. Ban đầu còn thấy bóng dáng con người, họ kết thành từng đoàn, họ cố chạy thoát bằng xe nhưng kết quả không lạc quan cho lắm. Rồi con người ngày càng ít đi, lũ zombie thì ngày một điên dại. Họa hoằn lắm mới thấy được đôi người thì cũng chỉ là chui lủi chạy vội lẩn trốn qua, thỉnh thoảng còn thấy cả lũ zombie phát điên cắn nhau.

Tôi cũng dùng khẩu súng vài lần, bắn ra mười chín viên tất cả. Ban đầu thì toàn trượt, dù có cẩn thận nhìn qua ống ngắm, về sau có đỡ hơn và tôi cũng rút kinh nghiệm chỉ bắn những con trong tầm một trăm mét trở về.

Điện lực đến ngày thứ ba thì bị ngắt hẳn, biệt thự có máy phát nhưng tôi không dám dùng. Cũng chẳng quan trọng lắm vì lương thực của tôi toàn đồ đóng gói. Mạng điện thoại vốn đã tê liệt ngay hôm đầu tiên, mấy hôm sau thì cũng đứt hẳn. Sóng radio thì phát được cỡ gần tuần, về sau không thấy nữa. Nguồn nước cũng đã ngắt, nhưng biệt thự có một cái téc nước lớn cực kì, dùng dè sẻn cũng cầm cự được. Tôi cũng chặn một nửa sân thượng lại để hứng nước nếu trời có mưa.

Mọi thứ ổn cho đến một hôm, một đám người sống sót lọt vào ống ngắm của tôi. Hiếm thấy trong khoảng thời gian này. Họ mặc những bộ quần áo kín mít, có bảo vệ đầu và bảo vệ chân, họ đeo những chiếc ba lô lớn và họ dùng những cây trường thương tự chế.

“Có tổ chức và có kinh nghiệm sinh tồn”

Đó là nhận xét đầu tiên của tôi về họ. Chắc là để đề phòng lây nhiễm, ai cũng ăn mặc kín mít và tay chân được bó trong một lớp bảo vệ dày. Không nhìn rõ mặt, nhưng từ hình dáng bên ngoài tôi có thể thấy được nhóm người này được tạo thành từ nhiều thành phần, thậm chí là nhiều độ tuổi.

Họ di chuyển vô cùng vội vàng, tôi thấy sự hốt hoảng và theo như động tác quay đầu liên tục chắc chắn có thứ gì đang đuổi theo. Ống ngắm của tôi đưa lên một chút, và không mất nhiều công tìm tôi đã thấy một thứ khiến mình giật nảy.

Đằng sau nhóm người vài chục mét, một thứ to lớn và ngồn ngộn cơ nhục đang đuổi theo. Ước tính phải cao tầm hơn hai mét, hàng đồng cơ bắp đồ ầu bùng nổ, giống như thể là được uống thuốc kích thích và chen nhau mọc lên không quy hoạch. Phần thân dưới và hai cánh tay vẫn giữ được hình dáng nhân loại, nhưng phần vai ngực đã bạo phát khiến cho những mũi cơ chèn cả lên cổ lên đầu. Quái dị, đáng sợ và có vẻ mạnh hơn hẳn lũ zombie thông thường. Con quái vật như thù hằn mà gắt gao truy sát phía sau đám người, nếu để ý kĩ thì có thể thấy tốc độ con quái rõ ràng nhanh hơn và nếu không có điều gì xảy ra thì nhóm người sớm muộn cũng bị bắt kịp mà thôi.

Đúng như dự đoán khi những người kia chạy đến khoảng gần ngôi biệt thự của tôi, thì con quái cũng rút được khoảng cách xuống còn gần ba chục mét. Có lẽ biết chắc rằng sẽ không chạy thoát, trong nhóm đó có sáu người tự động đứng lại nhanh chóng hình thành một thương trận đơn sơ. Phần còn lại khoảng sáu bảy người tiếp tục chạy lên một đoạn rồi cũng bất giác dừng lại nhìn về phía những người kia. Tôi có để ý thấy, nhóm ở lại chiến đấu đều cao lớn và có lẽ hầu hết là đàn ông. Nhóm còn lại thì đàn xen vài đáng người mảnh khảnh, thậm chí trẻ con.

Thấy nhóm bên trên dừng lại, nhóm bên dưới có vài người quay ra phát tay giậm chân như thể là khiển trách, thúc giục. Còn nhóm bên trên lại có vài kẻ ra sức lắc đầu, ra sức vẫy tay.

Thoáng sốc, tôi hơi chút không tin vào mắt mình. Gần hai tháng vừa qua, ở bên trên này tôi đã thấy không ít những kẻ bỏ rơi đồng bạn, hại bạn mà cầu sinh. Đến ngay cả bản thân tôi cũng dần trở nên lạnh nhạt, nhiều khi thấy có người sống sót gặp nạn chạy qua dù biết bản thân mình có thể nhưng tôi cũng lựa chọn bàng quan không giúp đỡ. Sợ hãi sẽ đem nguy hiểm và rắc rối lên thân mình. Vậy mà giờ đây, ở đám người dưới kia. Trong khoảnh khắc chênh vênh sinh tử, họ lại có thể làm tôi cảm động.

Chẳng nhẽ vẫn còn tồn tại thứ gọi là nhân tính?

Cảm thấy cay cay nơi khóe mắt, tôi vốn là một thằng nhóc thích viết và yêu văn chương nên dễ xúc động hơn người thường. Đôi khi tôi cũng hay đưa ra những quyết định theo cảm tính. Và giờ khắc này cũng vậy, tôi để mặc cho cảm xúc chi phối hành động của bản thân mình.

Lên đạn, ngắm chuẩn, cự ly không tới một trăm mét, mục tiêu chạy thẳng đến và cơ thể thì còng kệnh, không quá khó khăn với tôi. Lặng một chút cho tâm trí bình tĩnh lại, sau đó bắt đúng thời cơ, tôi dứt khoát khê ngưng thờ, nhẹ siết cò.

- Tạch...! – Không rền vang như những khẩu súng khác, âm thanh khi khẩu VSS nhả đạn nghe nhẹ bằng.

- Phụng...! – Đầu đạn găm vào da thịt khiến con quái vật đang đà lao đến mà bị đẩy ngửa người về sau, loạng choạng. Không trúng đầu, nhưng tôi đoán là vào giữa ngực. Cùng lúc đó một tiếng hô chắc nịch cũng đột ngột vang lên.

- Trần...! – Câu khẩu lệnh từ một người có vẻ là đầu lĩnh, kèm theo cái nắm tay giơ lên trước mặt. Toàn bộ sáu người nhóm dưới lập tức cúi người xúc thế, trường thương chĩa thẳng, loại bỏ mọi động tác dư thừa.

“Dấu hiệu của việc được huấn luyện rõ ràng”

- Trùng...! – Ngắn gọn dứt khoát, trường trận đang ở thế thủ lập tức chuyển sang đột tiến. Không có do dự, không có chần chừ, biểu hiện của những kẻ đã dày dạn kinh nghiệm trên người.

- Phụng...! – Sáu mũi thương gần như đâm ra đồng loạt, mục tiêu là con quái vật vừa bị đẩy lùi. Do cái đầu nhỏ bé đã gần như đã bị các mũi cơ che lấp, nên mục tiêu là phần eo ngực lộ ra rõ ràng.

Trúng đích, nhưng lưỡi kim loại chỉ tiến vào được vài cm thì bị cơ thịt chặn lại kẹt cứng.

- Gầm Rú... - Con quái mạnh mẽ gồng mình, hai cánh tay còn giữ hình dáng nhân loại nhưng không yếu chút nào đồng loạt vung ra, dễ dàng gạt phẳng mấy cây thương tự chế.

- Hự...! – Đám người lão đảo ngã rạp, vài kẻ còn không giữ nổi thương.

- Hồng...! – Lại một tiếng gầm, con quái vươn mình giật dử, cơ thể ưỡn mạnh như chuẩn bị lao vào giầy xéo lũ con mồi nhỏ yếu thì..

- Tạch...! – Tôi nhẹ xiết còi, một đầu đạn nữa lại chuẩn xác găm vào giữa ngực con quái vật. Máu thịt tung tóe, bản thân con quái cũng bị đẩy lùi.

Chớp đúng thời cơ đó, người đàn ông có vẻ là thủ lĩnh lập tức vùng dậy liều mạng xông vào. Anh ta không cảm thương.

Hơi sừng sốt nhưng không để cho tôi có thời gian bắt ngờ, người đó đã áp sát con quái vật. Sau đó, ông ta giậm chân bật người như thể muốn tấn công và...

Cùi chỏ.

Qua ông ngắm tôi nhìn thấy một đòn cùi chỏ tiêu chuẩn, đáng từ trên xuống thẳng vào vị trí đầu lâu của con quái vật. Máu tươi bắn ra tung tóe không hợp với lẽ thường, chẳng lẽ, đòn này có sức công phá mạnh đến thế ư?

- GÀO...! – Đòn công kích nhìn như trí mạng, nhưng con quái không chết ngay, nó gồng mình hất bay kẻ địch. Thấy thế tôi lập tức định thần, nheo mắt nhìn qua ông ngắm, chuẩn bị bồi thêm cú nữa.

Tương như nhóm người liều lĩnh chết chắc dưới con bạo loạn của con quái vật nhưng không. Sau khi gào rú, con quái bỗng nhiên loạng choạng rồi như mất phương hướng. Nó lao thẳng vào một nhà dân gần đường, tiếng ầm ầm phát ra từ đó một hồi rồi im bặt.

Thành công và còn sống, nhóm bỏ chạy phía bên trên hoan hỉ quay về. Họ vui mừng đỡ những người khác dậy, sau đó là thân thiết ôm chầm.

Chứng kiến mọi việc tôi cũng thờ phào một hơi. Tò mò với đòn cùi chỏ có thể gây trọng thương con quái vật, tôi cố ý tập trung quan sát người thủ lĩnh. Và rất nhanh, tôi phát hiện ra điều bí mật đằng sau lực sát thương kinh người đó. Tại vị trí cùi chỏ của người thủ lĩnh, tôi nhìn thấy một mảnh hình tam giác nhọn, giống như vây lưng của loài cá mập, nó khoét thủng tay áo mà đâm ra ngoài. Do nhiễm đầy máu tươi nên không nhìn rõ màu sắc, vậy là cũng mất luôn cơ hội phán đoán chất liệu, nhưng chắc chắn không thể là loại bình thường. Cái mảnh tam giác đó đang dần dần thu lại rồi chẳng mấy chốc liền biến mất như chưa từng tồn tại, và tôi chợt nhận ra người thủ lĩnh cũng đang nhìn về phía này. Vội vàng rút đầu thu cây súng lại, tôi hung hăng tự chửi bản thân mình.

“Mẹ kiếp, sợ ý quá, có khi chỗ trú ẩn của mình bị lộ mẹ nó rồi”

Đổi vị trí một cái, tôi hé mắt nhìn ra thì sững sờ khi thấy nhóm người đang đồng loạt làm động tác cúi đầu về hướng này. Sau đó không cố tình gây rắc rối như tôi thường lo sợ, họ im lặng bỏ đi sau khi để lại một bọc nhỏ trước cổng nhà. Nhìn bóng họ khuất dần, lòng tôi cũng an tĩnh lại. Thế nhưng để đề phòng, tôi vẫn cẩn thận dùng ống ngắm rà soát toàn bộ khu vực xung quanh.

Cái bọc nhỏ trước cổng khiến tôi tò mò, sau một thời gian kiểm chế cuối cùng không thể chịu được, đến lúc trời gần tối, tôi cũng rón rén liều mạng bò ra. Khoảng sân dài không đến chục mét, nhưng cảm giác như xa vô ngần. Đây là lần đầu tiên tôi ra ngoài sau gần hai tháng.

Liều mạng ôm được cái bọc nhỏ lao vào trong nhà, đến khi mở ra thì tôi thấy bên trong là hai mảnh lương khô với một chai nước khoáng. Không hiểu sao, hóc mắt tôi có một chút cay xè...

Ngày hôm sau không có gì xảy ra cả khiến cho tôi cứ nghĩ mọi việc đến đây là hết, tối hôm đó tôi an tâm đánh một giấc ngon lành.

Nhưng thực ra là tôi sai... vì đến ngày hôm sau nữa, rắc rối mới kéo đến cửa nhà.

Lúc đó sáng sớm, tôi vẫn nằm trên sân thượng nhìn xuống dưới phố như mọi khi thì đột nhiên, tôi thấy một con chó chạy lướt qua kính ngắm. Hơi sừng sốt, vì đây là lần đầu tiên tôi thấy chó sau tận thế. Rồi sau đó, tôi lại phải ngạc nhiên hơn khi tiếp tục thấy con thứ hai, thứ ba, và thứ tư... Chó càng ngày

càng nhiều và tôi thực sự hoảng sợ khi thấy chúng bắt đầu tụ lại, kết thành từng bầy đi cắn lũ zombie.

“Thế giới ngày càng điên rồi! Người bị zombie ăn thịt, giờ chó lại đi ăn thịt zombie...” Hoảng loạn chứng kiến lũ chó đang ngày một đông bên dưới, tôi không để ý biết thực đang bị một kẻ tới gần.

- Ê! Người anh em trong đó... - Tiếng gọi đột ngột vang lên khiến tôi giật nảy mình, sau đó là hoảng sợ khi phát hiện ra âm thanh đó phát ra từ một vị trí vô cùng gần.

- Oi! Đây...! Bên dưới cổng chính! - Không bắt tôi phải mất công tìm kiếm, âm thanh đó lại xuất hiện, tự động tiết lộ vị trí của mình.

Đưa ánh mắt xuống cổng chính, tôi thấy nơi đó đã có một người thanh niên đứng giữa đường. Chưa đáp lại ngay, tôi lén lút ngó anh ta một cách cảnh giác.

Nhìn từ trên xuống nên hơi khó ước lượng, nhưng có vẻ người thanh niên đó không cao lắm, khuôn mặt hơi bụi bặm với mái tóc dài vuốt ngược ra sau và lún phún chút râu đen quanh miệng, chiếc quần bỏ rộng ống cũ nát và cái áo khoác ngoài dài. Trong khi nói, ánh mắt anh ta liên tục đảo loạn, láo liên y như kiểu của mấy thằng ăn trộm, và thêm nữa, miệng anh ta vẫn liên tục nhai cái gì đó nhồm nhoàm. Tạo hình đối ngược hẳn với đám người sống sót tôi thấy từ trước đến giờ, mà cái điều bộ loi thôi cọt nhả càng làm cho người ta ấn tượng về một kẻ lêu lổng chơi bời đang chuẩn bị đi phá làng phá xóm.

Để ý kĩ hai tay và trên người anh ta, tôi hoàn toàn không phát hiện ra vũ khí, nhưng như vậy vẫn không thể buông lỏng đề phòng, tôi vẫn chưa đáp lại.

- Đẳng ấy ơi...! Tớ biết cậu đang nghe mà... Tớ đến trong hòa bình chứ không có ý gì đâu, thò mặt ra mình nói chuyện tí nào... - Anh ta ngừng lại một lúc như để đợi câu trả lời của tôi, nhưng tôi sẽ để cho anh ta thất vọng.

- Chà là thế này - Anh ta bắt đầu tự thoại - Hôm nọ ý, đám lính của tớ có chạy qua đây, may được bạn cứu giúp, bọn nó trở về cũng có vài lời khen ngợi. - Anh ta hít một hơi, miệng cố làm ra nét cười nhưng vẫn nhai nhồm nhoàm. - Tớ cũng có lời khen ngợi... Mà hử hử...! Bạn gì đó ơi! Bạn có súng hả? Bạn có ngôi nhà đẹp nhè? Bạn có nuôi chó không...?

Càng nói càng nhảm, mà khốn nạn anh ta còn chẳng chú ý đến âm lượng của mình, trong khi lũ zombie dưới kia có một đặc điểm là nơi nào càng ồn thì chúng càng kéo tới. Không muốn trước cổng nhà mình thành nơi tụ tập zombie tí nào, tôi đành phải mở miệng, đuổi anh ta đi.

- Cút đi! Tránh xa khỏi nơi này... - Thật không thể hiểu nổi, một con người như anh ta làm sao còn có thể sống được đến lúc này.

- Ô! Bạn chịu nói chuyện rồi à...?

- Đừng làm ồn nữa. Tôi có súng đấy! Cút đi... - Tôi mở lời đe dọa, hi vọng nó có chút tác dụng.

- A hi hi...! - Hình như không thành công cho lắm, anh ta chẳng những không sợ sệt mà còn cọt nhả cười đùa - Làm gì mà nóng thế...

Có lẽ phát hiện ra âm thanh còn có phần non nớt của tôi, anh ta lập tức đổi giọng - Này, chú đã cứu giúp bọn đệ của anh. Qua đó, anh thấy chú là chú cũng tốt. Mà bọn anh cũng toàn người tốt cả... Thế nào, gia nhập với bọn anh chứ...? Lũ zombie đang bắt đầu tiến hóa rồi, chúng ta cũng phải đoàn kết lấy nhau, ôm nhau mà sống...

Anh ta nói một thôi một hồi, nội dung chẳng đâu vào đâu và dùng một cái mời tôi gia nhập. Thật là buồn cười, mà tôi lại không thích biến cuộc đời của mình thành một trò cười cho lắm.

Đoạn sau vẫn còn, nhưng tôi không nhớ rõ, chỉ biết là cuối cùng tôi cũng đồng ý đi theo anh ta. Nguyên nhân thì khi đó chắc là có nhiều mà bây giờ tôi chỉ còn nhớ ba lí do thôi. Thứ nhất đó là tôi sắp hết thức ăn rồi. Thứ hai là đạn không phải là vô hạn. Và thứ ba chính là tôi không thể chịu được sự cô đơn nơi đây rồi.

Anh ta cũng tiết lộ một thông tin nữa khiến tôi chú ý, đó là không chỉ zombie đang tiến hóa mà con người cũng bắt đầu xuất hiện dị năng rồi. Người đội trưởng nhóm sống sót hôm nọ tôi cứu là một, khuỷu tay phải có thể mọc ra một lưỡi đao bằng xương cực bén. Thậm chí người đứng trước mắt tôi bây giờ cũng vậy, anh ta có thể cảm hóa lũ chó hoang và cái đám đang chạy loạn khắp quanh đây cắn xé zombie chính là đàn của anh ấy.

Rồi bỏ chỗ trốn cũ, tôi gia nhập một nơi gọi là “Cứ điểm Bụi Xương Rồng”. Thực chất nó là một tòa cao ốc lớn, cái tên cũ đã không ai còn nhớ, họ chỉ thích gọi nó bằng cái tên mới này. Như lời giải thích của chàng trai dẫn tôi về đó thì lấy tên Xương Rồng vì ý muốn kế thừa cái tính cứng đầu không chịu chết dù phải mọc ở nơi sa mạc khô cằn.

Hồi đó cả cứ điểm chỉ có hơn ba chục người, trong đó có quá nửa chính là nhóm người tôi cứu được ngày hôm ấy. Trên danh nghĩa, cứ điểm có ba vị thủ lĩnh và chàng trai dẫn tôi về hôm đó chính là một, lão có biệt danh là “Sói” còn tên thì không ai biết. Ngoài ra còn hai người nữa là chị đại Lan Thy và anh Thiên Họa.

Nghe kể, chính tay ba người đó đã thanh lý toàn bộ mười hai tầng lầu của toàn nhà này, nhét kín chướng ngại vật vào tầng một tầng hai, biến cả khu vực bên trên thành nơi an toàn. Sau đó, những người khác mới được lão Sói mang đến, rồi được anh Thiên Họa sắp xếp phân công, giao nhiệm vụ. Còn chị đại Lan Thy thì không “Thức” nhiều lắm, nghe nói chị nhiễm virus nhưng không biến thành zombie mà còn thức tỉnh siêu năng lực, sức mạnh vô cùng, cả cái cứ điểm này an toàn cũng là nhờ có chị.

Người gia cố chướng ngại vật, kẻ đi cải tạo không gian sống, một số thì lại tổ chức thành đội ngũ mạo hiểm bên ngoài tìm kiếm vật tư, thuốc men và lương thực, ai cũng có vị trí của mình, mọi người cùng đoàn kết cố gắng sống sót trong thời kì tận thế này.

Tôi được giữ lại khẩu súng ngắm, đó cũng là điều kiện duy nhất của tôi khi gia nhập nơi này. Vì lẽ đó, tôi được phân công mấy nhiệm vụ kiểu canh gác là chủ yếu.

Rồi càng ngày, khu cứ điểm càng nhiều người, đủ mọi thành phần bắt đầu trà trộn, mấy anh chị thủ lĩnh không thể quản lý triệt để được như trước kia nữa, để cuối cùng, nó biến thành một cái trại tị nạn như bây giờ.

Đến tháng thứ tư, mọi người đều lục tục tiến hóa, tỉ lệ xuất hiện biến dị trên cơ thể người bắt đầu tăng cao gấp mấy lần. Thế là khu trại bỗng chốc có thêm vô số “Siêu nhân”, người thì mọc gai xương, kẻ thì mọc sừng, đưa lại mọc đuôi, có ông phóng được ra điện như cá trình điện, có ông lại chịu được nóng lạnh vô cùng. Và tôi cũng đột biến, vị trí là đôi mắt, khả năng nhìn xa của tôi tăng gấp hai, ba lần, thậm chí còn nhìn được cả trong đêm nữa. Tôi gọi nó là năng lực “Mắt Đại Bàng”.

Những người không có dấu hiệu biến dị còn lại thì thể chất cũng được cải thiện tăng lên trông thấy.

Ngờ tưởng rằng sinh tồn sẽ dễ dàng hơn, nhưng thực tế lại khác nhiệt, lũ zombie ngoài kia còn biến dị nhanh hơn cả chúng tôi tưởng tượng.

Có những con Móng Vuốt với đôi bàn tay có thể xé tan cơ thể người. Bọn Đồ Tể với cơ thể ục ịch do được bơm căng khí ga, sẵn sàng nổ tung bất cứ khi nào. Lũ Xúc Tu luôn trốn trong chỗ tối, tìm cơ hội kéo những kẻ bất hạnh xuống mồ. Những con Tay To du đãng khắp nơi, rồi phát cuồng lao vào như một đầu xe tải mỗi khi gặp người. Bọn Nhảy Xa dễ dàng bay qua các nóc nhà, đối phó với chúng vô cùng phiền toái. Đáng sợ nhất là Gã Không Lỗ, cơ bắp cuộn cuộn cao hơn hai mét, sức tàn phá kinh hoàng và còn cực kì hung hãn, khó chơi. Đẳng cấp tối cao còn có Nữ Hoàng, độ nguy hiểm phải bằng vài con Gã Không Lỗ cộng lại. Mà cũng đừng tưởng chỉ có thế mà thôi, lũ zombie vẫn ngày một tiến hóa, thế với các ông là tôi đã từng nhìn thấy một thứ mọc ra đôi cánh thịt và bay lên trời.

Nghe nói, chị đại Lan Thy cũng là một Queen của khu vực này, vậy nên quanh đây không có một Queen khác và lũ tiến hóa cũng ít dám xuất hiện ở gần.

Người đồng dân, là gan cũng lớn hơn, chúng tôi bắt đầu li khai tòa cao ốc, thanh lý và đánh chiếm lấy một mảnh đất xung quanh. Sau đó thì chồng chất các thứ, dựng lên thành lũy, coi đó là vùng an toàn mà thiết lập công trình bên trong. Nơi tôi đang canh gác lúc này đây cũng không phải là tòa nhà “Bụi Xương Rồng” nữa, mà là một tòa cao ốc nằm sát một góc của “Khu an toàn”. Tòa nhà này nghe nói trước kia cũng cao hơn hai chục tầng gì đó, chỉ có điều là trong tận thế, có một cái máy bay chở khách lớn bay qua, không cẩn thận va vào làm gãy mất hơn một nửa. Nơi chòi canh tôi dựng là phần cao nhất còn sót lại, tầng 9,5. Và bên dưới kia vẫn còn xác chiếc máy bay lớn boeing nằm tan nát. (ủng hộ nhóm viết tại facebook: Đảo 13 các bạn nhé ^+_+)

----- KDL-----

Ngó qua ống ngắm của khẩu VSS nhìn băng quơ xuống phố phường, mặc dù dùng ống nhòm trinh sát sẽ thoải mái hơn, thậm chí nhìn trực tiếp bằng đôi mắt của tôi cũng có hiệu quả tương đương vậy. Nhưng nhìn qua kính ngắm sẽ thấy thú vị hơn. Cảm giác vạn vật đều nằm dưới họng súng và mình như một vị thần vậy, chỉ cần khẽ siết cò thôi là lập tức quyết định sống chết của một sinh mạng bất kì. Thứ ảo giác mạnh mẽ này khiến tôi thích thú.

- Nhà bếp có nhắc ông đem trả đồng khay đựng thức ăn đấy, nếu không bữa sau họ sẽ xúc vào bất kì đồ tận dụng nào... - Con bạn đã theo đến bên cạnh, nó cảm ống nhòm trinh sát của tôi và cũng bắt chiếc ngó xuống nhìn thành phố.

- Biết, tôi rảnh tôi đem qua – Ngoan ngoan đồng ý và chấp hành, ở cái trại tị nạn này, nhà bếp là một nơi không được phép đắc tội nhất. – Mà bà không phải về à? Nãy thấy bảo đi lấy cái gì cho lão Sói thì?

- Ôi dào! Kệ cha hán. Tôi đứng đây hóng gió một lúc không được à?

Nhảy bèn nhận ra ngữ điệu bất thường trong giọng nói, tôi liền im lặng, không dám hé miệng ho he nửa lời.

Đùa gì chứ, con bạn tôi thì tôi còn lạ gì. Cái tính cách hung hăng chọi búa không nói, địa vị của nó ở khu trại tị nạn này cũng không thấp tí nào. Không có quyền điều hành trực tiếp gì cả, nhưng nó là tay sai đắc lực của lão Sói, lại thức tỉnh năng lực “Sinh Mệnh Giá”. Cơ thể nó sẽ ngẫu nhiên mọc ra những chồi cây. Chồi cây này cũng có khả năng quang hợp, nếu để mọc lên một chút thành cành thì không cần ăn, chỉ phải uống nước lã và hít khí trời thôi con mấm này cũng sống được đoàng hoàng. Nếu tách cái chồi cây đó ra thì có thể giữ được vài ngày trong ống nghiệm chứa nước cất, và hoàn toàn có thể trồng lại vào những vết thương của người khác, tốc độ khôi phục sẽ biến nhanh vô cùng.

Mỗi “Sinh Mệnh Giá” của con mấm này đều được xếp hạng vật tư chiến lược. Và càng quan trọng hơn đối với chị đại Lan Thy – Queen tối cao của khu trại tị nạn này.

Năng lực của chị đại giống như là cường hóa sức mạnh lên vô số lần, thế nhưng nó lại không gia tăng khả năng phục hồi tương ứng. Vậy nên, sau mỗi trận chiến, chị lại mang vô số vết thương trở về, cả do kẻ thù đã thương, cả do sức mạnh của bản thân tự làm bị thương nữa. Vừa vậy, năng lực của con mấm này đúng lúc bổ khuyết hoàn mỹ vào.

Con mấm này tên là Chi, chắc là do đặc điểm năng lực nên được gắn thêm tiền tố Mộc. Mọi người gọi nó là Mộc Chi...

Vừa cẩn thận rà soát từng khu nhà, góc phố hoang tàn bên dưới, tôi vừa nghĩ vẩn vơ, cái bệnh không thể bỏ được của những thằng yêu viết lách. Theo chu kì nhất định, tôi sẽ vòng ống ngắm đảo ra những vùng xa hơn bên ngoài và...

- Ý! Cái gì thế kia...???

.....

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 24: [Thế Trắng]

- Rầm ! – Âm thanh to lớn khi va chạm và chấn động sinh ra làm rung rinh cả một con phố vắng. Chiếc ghế kim loại trong hàng hiên chờ xe bus hoang tàn lập tức bẹp rúm. Dư lực chưa hết, nắm đấm không lồ tiếp tục dấn xuống mặt đất khiến cho những mảnh đá lát đường vỡ ra tan nát. Với sức mạnh khủng bố của mình, con Tank dễ dàng nghiền nát mọi thứ xung quanh.

- Hây! Hấp... - Kịp thời bay ra ngoài ngay trước khi nắm đấm của con quái vật đáng trứng, thằng Thi khẽ trở mình trên không rồi nhẹ nhàng tiếp đất. Liên tục lùi vài bước nữa để lấy lại trọng tâm, sau đó nó thu chân đứng thẳng bình tĩnh đưa mắt quan sát đối thủ của mình.

Cao hai mét rưỡi, cơ nhục bạo phát. Cả phần thân trên và hai cánh tay biến đổi không lồ giống như ghép nửa trên của một con đại tinh tinh vào phần thân dưới của một con người. Vài miếng rё rách chẳng linh tinh lên cơ thể, dấu vết đã từng là quần áo trước kia. Không khác chút nào với tạo hình của con Tank nó đã từng đối mặt, vẫn bạo lực vậy, vẫn cuồng loạn vậy, và vẫn sức mạnh kinh người y như vậy.

Khẽ cười mím, lợi dụng lúc con tank vẫn còn đang ngỡ ngác khi đối thủ đột ngột biến mất khỏi tầm nhìn, thằng Thi đưa tay gỡ bé Ni ra khỏi đầu vai. Xoa đầu em một chút, rồi nó lấy hơi tung mạnh em lên trời.

- Rắc...Rắc...Cạch cạch ...! – Âm thanh của vô số cơ cấu kim loại ăn khớp với nhau. Ở giữa không, trung bé Ni trực tiếp biến hình.

Híp mắt nhìn khối cầu Akuma nho nhỏ lơ lửng trên đầu, thằng Thi cười toét miệng. Trận chiến này, nó không muốn nhờ sự trợ giúp của bé Ni, thử bằng chính sức mạnh bản thân, xem từ đó đến nay mình đã tiến bộ đến mức nào.

- GRỪ...! – Con Tank phát ra một tiếng rống giận, tấn công hệt càn làm nó điên cuồng. Vung cánh tay to lớn, nó gạt phăng hàng ghế chờ, và đẩy sập cả mái hiên kim loại. Ánh mắt đỏ sọng đảo loạn xung quanh, hai lỗ mũi đã rách toác cũng ra sức hấp khí muốn đánh hơi con mồi.

Vốn chẳng chạy trốn lại đứng ngay giữa đường, thằng Thi lập tức bị con Tank phát hiện. Mùi vị thịt tươi và sinh mạng tràn trề sức sống như một thứ chất kích thích khiến cho con bạo loạn càng thêm mãnh liệt. Nó gầm lên một tiếng, rồi dấn hai nắm đấm lớn xuống đất như tạo thêm khí thế, sau đó hung hăng lao vào như một con bò mộng.

Để mặc bé Ni trong hình dạng Akuma lơ lửng trên đầu, có em canh giới xung quanh, thằng Thi yên tâm lắm. Ánh mắt của nó lại rơi xuống chiến trường. Nhìn con quái vật to lớn đang lao đến, nó khẽ nhíu mày. “Lực còn có thể, nhưng tốc độ không ăn thua”, kinh thường đánh giá, nó chủ động tiến lên một bước thủ thế đón đầu.

- GR Ủ... - Con Tank mãnh liệt vung tay khi vừa vào trong tầm công kích, kèm theo đó là một tiếng gào rú gầm gừ.

- Hây...! – Không có thói quen đứng yên chịu trận, thằng Thi khẽ nhún người, cả cơ thể đột ngột bật lên để cho nắm đấm không lồ của con quái vật đi sượt qua dưới người. Không đợi cho cơ thể rơi xuống, ở giữa không trung, nó thực hiện một động tác vận eo xoay người, và:

- Vút...! – Thuận theo chiều xoay cơ thể, chân phải nó đột ngột vung ra tạo thành một chiêu đá chân sau hoàn hảo.

- Bốp...! – Đế giày mạnh mẽ dấn vào mặt con quái vật, thế lực vốn có kết hợp với quán tính xoay lại thêm đà lao tới của con Tank khiến cho uy lực của cú đá còn tăng thêm vài phần.

- Ủ... Ủ... Ủ...! – Tiếng gào rú uy hiếp của con Tank bị cưỡng chế cắt đứt, con quái vật to lớn như bị húc phải bờ tường mà khựng lại. Còn thằng Thi, nương theo lực phản chấn, nó đã bung người bay tiếp lên trời.

- Hít ! – Lấy hơi giữa không trung, thằng Thi cơ người, cú va chạm vừa rồi cung cấp đủ động năng cho nó bay lên cao hơn bốn mét, hướng chéo ra ngoài. Bình thường, võ giả tui nó một khi rời khỏi mặt đất, không có điểm mượn lực, sức mạnh sẽ suy giảm rất nhiều. Thế nhưng từ khi có [Thiên Không Dạ Vũ] nó đã phần nào thoát ra được khỏi trói buộc của mặt phẳng địa hình. Nghiền răng, canh đúng lúc cơ thể đạt đến điểm cao nhất, nó hơi điều chỉnh trọng tâm cho thân người hướng xuống dưới, hai chân co lại, toàn bộ cơ thể như biến thành viên đạn pháo hướng về con Tank. Sau đó là...

[Soul Gun – Thiên Không Dạ Vũ]

Hai chân cùng vung mạnh đập vào trong không khí, đúng lúc một vụ nổ Hồn Lực bùng phát dưới đế giày. Động năng cực đại công thêm mượn thế từ trên cao, thằng Thi như một viên đạn pháo đã khai hỏa rơi xuống đầu con Tank.

Chuyển mình từ giữa không trung, để đến khi vào đúng tầm công kích là một gót giày.

[Diệt Thức – Giảng Lâm]

Cú đập thẳng trực diện nương theo trọng lực đóng chuẩn xác vào giữa trán con quái vật.

- RẦM...! – Con quái vật tuy cường đại nhưng cũng không chống lại được sức mạnh của thể năng và lực trọng trường, cơ thể to lớn ầm ầm đổ ngã.

- GÀO RÚ! – Như một con dã thú điên cuồng, con Tank sẽ không dễ dàng bị đánh cho bất tỉnh. Mặc dù cơ thể đang đổ ngã nhưng bản năng vẫn điều khiển các thứ cơ, hai cánh tay quái vật vung lên khua loạn xạ.

- Hấp! – Lần này bật hẳn ra ngoài, Thi nhẹ nhàng tiếp đất. Kết thúc đợt tấn công liên hoàn, nó bình tĩnh chờ cơ hội tiếp theo.

Không khó như nó nghĩ, quả thực là dễ dàng hơn đợt trước. Qua một lượt giao phong, nó thấy Thủy nói không sai chút nào. Lũ quái vật đã mất đi lý trí chỉ biết hành động theo bản năng, nay lại mất cả ưu thế về sức mạnh áp đảo thì đối với nó còn không đáng được coi là kẻ thù.

Khẽ nhếch mép, nó cảm thấy tự tin. Lũ quái thì vẫn chỉ là lũ quái, còn nó đã không còn là một tay gà mờ.

Phía bên kia, con Tank đang gượng dậy, vài ngôi sao màu đen ăn mòn đi lớp da trên trán rồi nhanh chóng biến mất. Chút Hồn Lực dư thừa sau [Thiên Không Dạ Vũ] gây ra hiệu ứng máu độc lên cơ thể kẻ thù.

- HỒNG...! – Đối với Tank, càng bị thương thì lại càng đáng sợ, sự gia tăng cực tốc của cả thể lực và sự điên cuồng. Hai tròng mắt đã trở nên đỏ sọng, cơ bắp nổi lên chẳng chừa một đồng gân xanh. Con Tank hùng hổ vurun người gây ra ảo giác cả cơ thể nó như vừa tăng lớn hơn một vòng. Chộp lấy một băng ghế sắt ngay bên cạnh, nó thuận tay quăng về phía thẳng Thi.

Nhẹ nhàng tránh thoát, thấy con quái vật lại đang lao đến, thẳng Thi một lần nữa nhếch miệng cười.

- Tốt! Lại đến! Lần này đầu lực đi...! – Không thêm né tránh, lần này nó lựa chọn trực diện xung phong.

Canh đúng tầm công kích, Thi liền mãnh liệt xoay người. Dùng chân trái làm trụ, chuyển toàn bộ dư lực lao đến cộng với quán tính xoay thành lực đá, chân phải mãnh liệt bung ra. Đôi giày ba trạng thái đã chuyển thành thể [Rắn], Hồn Lực theo bản năng tự động gia trị, một cú đá thẳng chân sau va chạm trực tiếp với nắm đấm khổng lồ của con Tank đang đưa tới.

- ẦM...! – Quyền và cước va chạm bất ngờ tạo ra âm thanh như tiếng nổ, một vòng sóng xung kích nhật nhòa như có như không khuếch tán ra từ tâm va chạm.

- Hự... - Phản lực dữ dội hất văng thẳng Thi ra ngoài, thua thiệt về thể trọng nên theo lý thuyết nó sẽ là kẻ phải chịu thương tổn lớn hơn. Gắng gượng ổn định trọng tâm cho khỏi ngã, chân phải của nó buột đại, nội tạng nhộn nhạo và một ngụm máu tươi không chịu được mà học ra bên ngoài. Vội vã lấy lại thủ thế, nó nhìn về phía đối thủ của mình.

Bên kia, con Tank chỉ bị đẩy lui lại vài ba bước, nhưng nếu để ý kỹ thì có thể thấy một ngón tay giữa của con quái vật đã gãy nát hoàn toàn. Cả cánh tay bị những ngôi sao đen điên cuồng bao phủ, đây là đòn tấn công được Hồn Lực đặc biệt gia trị, không phải là cái thứ thừa thãi như lượt tấn công trước. Những ngôi sao đen cố gắng leo lên gần cả vai thì kết thúc, rồi cũng biến mất rất nhanh sau đó, tiện thể còn mang cả đi một phần ba cánh tay con quái vật khổng lồ.

- GÚ...GÚ...! – Thật không ngờ, con Tank lại phát ra một tiếng kêu đau đớn, nhưng ngay sau đó lập tức bị thay thế bởi tiếng hồng điên cuồng. Chỉ còn một tay, nó chộp ngay cái xác xe máy nằm gần đó, rồi đập mạnh.

Cự li rất gần, thẳng Thi trợn mắt nhìn cái xe máy đang ầm ầm bay tới. Chỉ kịp hơi né sang một bên, để chiếc xe máy rơi vỡ tan tành ngay bên cạnh, vô số mảnh vỡ linh kiện hướng về bốn phương tám hướng xung quang mà bắn ra tung tóe. Lập tức thúc ép cơ thể tiến vào [Lưu Thủy Bộ], thậm chí mở cả [Giải khóa gen], Thi hiểm hóc né tránh những mảnh kim loại bất quy tắc nhưng mang theo uy hiếp trí mạng bay về phía mình.

Không còn dám ôm thái độ thử sức như lúc ban đầu vì Thi thấy con Tank bên kia đã tiếp tục nhật lên một chiếc xe máy nữa. Hoặc là chạy, hoặc là lập tức xử lý con quái này ngay, đây là hai lựa chọn duy nhất của Thi bây giờ. Con Tank này đã bắt đầu chơi lầy, mà cù nhây thêm lúc nữa kiểu gì cũng sẽ có cả đàn zombie kéo tới, có khi còn thêm cả vài con Tank. Đối với nó, không quá nguy hiểm, nhưng rất phiền.

Kết thúc [Lưu Thủy Bộ], cả [Giải Khóa Gen] cũng không cần, nó ổn định lại cơ thể, cả người hơi cúi xuống, xúc thế và...

- Pằng... - Tiếng nổ [Soul Gun] phát ra từ dưới lòng bàn chân, cung cấp động năng ban đầu cực đại đẩy cả cơ thể phóng đi. Thân người ngã hết về đằng trước, đôi giày ba trạng thái chuyển sang thể [Lông] tăng thêm chút điểm linh hoạt, thẳng Thi như hóa thành mũi tên, [Quý Bộ] cường ép gia tăng tốc độ lên vô cùng.

- Pắc pắc pắc pắc - Nơi đây có lòng đường cứng rắn, vô số xác ô tô và cả hàng đồng công trình, tất cả đều trở thành nơi cung cấp điểm mượn lực hoàn hảo cho [Quý Bộ]. Bóng dáng của thẳng Thi gần như biến mất khỏi tầm nhìn con quái vật.

Mất đi mục tiêu, dường như có một chút bối rối, con Tank cứ giữ nguyên tư thế nâng cái xác xe máy cao quá đầu, khứu giác vẫn đánh hơi thấy mùi vị, âm thanh lại phát ra từ khắp mọi nơi. Không có lý trí, khuyết thiếu khả năng nhận biết tình hình, con Tank bắt đầu đáp loạn.

Quá dễ dàng để tránh qua toàn bộ, tốc độ của thẳng Thi bây giờ đã đủ để nó tỏ ra khinh thường.

“Trận đấu này nên kết thúc”

Đột ngột chuyển hướng sau khi mượn lực từ một cái xác xe ô tô, thằng Thi lật người phóng thẳng về phía con Tank trong khi con quái vật đang quay lưng về phía này. Động năng cực đại của [Quý bộ] tạo tiền đề cho nó thực hiện mọi đòn, và...

- Phốc... - Một cú tung người đá thẳng vào sau gáy con quái vật.

Không có [Cảm Thuật] cũng không có thằng bạn để thực hiện [Hợp kích] nên uy lực có vẻ giảm nhiều, nhưng cú đá cũng làm cho con quái vật loạn chạng về phía trước vài bước và Hồn Lực làm nốt phần còn lại.

Không dừng lại ở đó, sau khi nảy ra, nó tiếp tục [Quý bộ] bẻ hướng và lại lao vào. Đợt thứ hai, lần này là vị trí bả vai trái khi con Tank đang cố cầm lái một chiếc xe máy nữa. Đòn tấn công khiến cho nơi đó hơi lõm vào và [Máu Độc] lan ra như thường lệ.

Đợt thứ ba nó nhắm vào đầu gối chân, dù con vật có mạnh mẽ đến đâu mà một khi trụ bị phá thì cũng đều gục hết. Không ngoài dự đoán, cẳng chân không tương xứng với cơ thể nhanh chóng bị [Máu Độc] ăn mòn trong tiếng gầm gừ bất cam. Con Tank từ từ ngã xuống.

Không bỏ lỡ cơ hội, thằng Thi xuất hiện ngay. Đón đúng nơi cái đầu lâu nhỏ bé sẽ đi qua, đôi giày chuyển sang thể [Rắn], nó thực hiện động tác vuốt ngược lên, móc hàm. Lần này trực tiếp lấy lực lên từ đất, uy lực mạnh không phải nói, lại kết hợp với cả thể trọng con Tank đang đổ xuống, sức phá hoại cứ thể nhân lên khiến cho con quái bị mũi giày kim loại cày một đường dài trên mặt, cơ thể hơi nảy lên một chút rồi mới tiếp tục ngã nhào.

Thu chân, lùi hẳn ra bên ngoài, thằng Thi kết thúc thể tấn công bảo tấp của mình. Thông báo điểm thưởng đã vang lên bên tai, [Máu Độc] đã kết thúc sinh mạng con quái vật.

- Thành công tiêu diệt Tank thưởng 200 điểm tích lũy và một huy chương vận mệnh cấp 3 sao.(ủng hộ nhóm viết tại facebook: Đào 13) ^_+

Vậy là hệ thống điểm thưởng vẫn còn hoạt động, có lẽ kế hoạch săn quái farm điểm của bọn nó có thể được tiến hành. Vui mừng gọi bé Ni từ trên trời xuống, đồng thời nó cũng móc trong túi ra một tấm thẻ bài.

Để cho bé Ni tự bám vào vai sau khi đã trở lại thành nhân dạng, hai tay nó loay hoay lật qua lật lại một tấm thẻ cứng đặc thù.

Có kích thước như một cây tú lơ khơ, hơi dày hơn một chút và được in chìm từng dải hoa văn ánh xanh giống như băng mạch.

Mấy hôm trước, trong lúc đờ hình kết nối với Kho dữ liệu, lợi dụng tốc độ xử lý thông tin biến thái của mình, thằng nhóc Văn đã tìm được mấy thứ tương đối hay ho và tấm thẻ bài này cũng là một trong số đó.

Một sản phẩm của văn minh thẻ hóa.

Trong vũ trụ này, ở một vị trí và thời điểm nào đó, có một nền văn minh tên là Azat. Ở đây, đỉnh cao của khoa học công nghệ là người ta có thể thẻ hóa bất kì đồ vật gì. Từ vật dụng hàng ngày như nồi niêu, quần áo, đến vũ khí như kiếm đao súng ống hay đến phương tiện, máy móc, bất cứ thứ gì đều có thể tái tổ hợp lại thành dạng một tấm thẻ to không quá con bài tú lơ khơ.

Bất cứ thứ gì, chỉ cần thỏa mãn hai điều kiện: nguyên khối và không có sinh mạng.

Đó là theo lý thuyết.

Thế nhưng đồ vật thì vô cùng, cấu tạo và bản chất không tương đồng, thế nên công nghệ thẻ hóa cũng rất khác nhau. Và để hình thành nên một hệ thống chuẩn mực, người ta quy định tất cả thẻ thành cấp độ và lấy giá trị số sao làm đơn vị.

Thẻ càng nhiều sao thì cấp độ càng cao, công nghệ thẻ hóa càng tiên tiến và tất nhiên, độ quý hiếm và giá trị cũng cao tương đồng.

Mà để đánh giá chính xác số sao của một thẻ thì lại căn cứ vào ba tiêu chí, đó là: thể tích, năng lượng chấn động và sự phức tạp của thành phần. Vật phẩm nào có tổng điểm đánh giá ba tiêu chí đó càng cao thì thẻ càng nhiều sao, càng cao cấp.

Đó là kiến thức cơ bản chung về thẻ, nghiên cứu sâu xa hơn thì có thể chạm vào cả một môn khoa học chủ lưu của một nền văn minh lớn. Nói chung là có rất nhiều vấn đề... Nhưng thôi, tạm không quan tâm vì thực sự là cũng chả liên quan gì đến bọn nó nhiều cho lắm. Kho Dữ Liệu cung cấp sẵn rồi, bọn nó chỉ cần ứng dụng thôi, mà cái trình độ ứng dụng hiện tại của bọn nó thì có thể nói là vô cùng lạc hậu. Bởi vì trong vô vàn mẫu mã, bọn nó hiện nay cũng chỉ có thể hoán đổi và sử dụng duy nhất một loại mà thôi, [Thẻ Trắng]

Cơ bản đến mức không được đánh giá sao, và đúng như tên gọi, tấm thẻ này không chứa bất cứ thứ gì, hoàn toàn trắng. Công dụng duy nhất của tấm thẻ này là chứa đựng, nó có thể tái tổ hợp một vật phẩm bất kì thành định dạng đã được quy định sẵn trong thẻ. Tất nhiên, vì cấp độ thấp nên vật phẩm lưu trữ không được quá to, không được quá phức tạp, và mang các hiệu ứng đặc thù.

Cách sử dụng cũng rất dễ dàng, chỉ cần ép phần lưng của tấm thẻ vào khối vật chất cần thẻ hóa, mặt còn lại sẽ xuất hiện chín điểm cảm ứng xếp thành ba cột ba hàng. Và giống như về kiểu mở khóa của màn hình điện thoại cảm ứng vậy, người sử dụng vẽ theo biểu mẫu đã quy định sẵn là hoàn thành.

Không giống như loại thẻ chính thức, thẻ trắng chỉ sử dụng được một lần.

Thao tác đúng như trong bảng hướng dẫn, thằng Thi thành công thẻ hóa toàn bộ xác chết con Tank không lồ. Tấm thẻ lập tức chuyển từ màu trắng sang màu đỏ máu và có vài điểm ám đen. Hơi bất ngờ vì không biết trước đặc tính đổi màu của tấm thẻ, nhưng thằng Thi không quan tâm lắm, nó đang bận

tiếc đứt ruột đây này...

[Máu Độc] dùng không tốt, xác con mồi chẳng khi nào còn nguyên vẹn. Thi còn đang có ý tưởng, dùng xương loài quái vật này chế lấy vài con búp bê ác mộng cho thằng Du đệ của mình. Và một bộ xương tàn khuyết thì giá trị hẳn là phải giảm đi một mảng, nên nhớ mấy con Tank cũng là loài hiếm, số lượng không lấy đâu ra mà nhiều.

“Thôi, lần sau cố gắng dùng vũ khí vậy, hạn chế [Máu Độc] nếu không thực sự cần” âm thầm than thở, nó tự nhắc chính bản thân mình.

Sau bản đồ D.Gray-man, bọn nó nhận ra một điều rằng, ngoài điểm thưởng thì những loại tài nguyên đặc thù của từng thế giới cũng là một phần chiến quả không hề nhỏ. Ở bản đồ trước, xác Akuma có rất nhiều, thế nhưng điều kiện không cho phép, bọn nó chẳng mang về được bao nhiêu. Vô cùng phí phạm, thứ kim loại có khả năng tự phục hồi và còn rất nhiều đặc tính tốt nữa, việc này khiến hai thằng cứ tiếc mãi không thôi. Nếu có cơ hội, bọn nó cũng không ngại chế tạo ra một đội quân thiết giáp.

Thế nên, rút kinh nghiệm, chuyến phiêu lưu này, bọn nó đồng loạt trang bị rất nhiều thẻ trắng. Hai điểm tích lũy cho một tấm, thô sơ đến mức không có cả cấp độ, giống như là hàng vỉa hè, mua nhiều còn được khuyến mại thêm. Thế nên, toàn tiểu đội, đứa nào cũng có tấm chực tấm.

Loay hoay tấm thẻ một lúc nhưng thất bại trong việc tham ngộ sự huyền ảo của thứ công nghệ này, Thi đành thờ dài cắt tấm thẻ và quay đi. Nó nghĩ, mình phải di chuyển vì thực sự là đám zombie khác đã bị trận chiến lúc trước của nó dẫn hấp dẫn đến chỗ này.

Thả ra quả cầu Vol's Golem để nó hoạt động trong trạng thái tín hiệu mạnh, cũng tiện tay rút ra một thanh vũ khí có hình dáng như cái mái chèo, chỉ là thứ này được làm bằng kim loại và lưỡi chèo hai bên được mài sắc bén. Ngó qua cái máy định vị cầm tay, sau đó, cứ nhắm thẳng hướng phát ra tín hiệu đồng đội gần nhất, Thi bắt đầu chạy.

Có mấy đám zombie phổ thông cản đường, nhưng không thành vấn đề, vừa chạy vừa vung mái chèo kim loại dài phải đến tám mươi phân sang hai bên, Thi đập lũng đầu từng con một. Giết lũ này cũng được điểm, ban này nó thử rồi, mỗi con một điểm.

Trong thời gian chiến đấu, hệ thống sẽ không thông báo nhưng mỗi khi phang mái chèo vào mặt một con zombie, Thi đều tự tưởng tượng ra dòng chỉ số hiện lên:

- Vàng +1

- EXP +1

Đấy! Vừa nghĩ thế xong nó cảm thấy mình cao cấp hơn hẳn.

----- KDL-----

Trong khi đó, ở một vị trí khác, thằng Minh đang quần áo với bốn con Hunter cùng một lúc.

- Hự...!.

*****

Đất an lành bình yên ôm giấc mộng.

Truyện được thực hiện bởi nhóm viết: Hoa Bão

Viết chính: Lan_Thi

Phụ tá : Tha Woa (Thắng Thiên Họa)

Sói lạc lối

Cộng tác viên: Mộc Chi

Sao Na

Phạm Văn Linh

Lê Hoàng Trần

.....

...

#28

Dream of storm

stage 1: Tiền tố DoS

.....

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 25: Đào Phai Điệp Vũ

[Sóng Chấn Động]

Cánh tay đang dao động kịch liệt, Minh ấn một chưởng vào ngực con zombie.

- Hự... - Trúng đòn, con Hunter phát ra một tiếng hừ nhẹ, không bị đánh bay đi nhưng thứ chấn động tầng tầng lớp lớp đã xuyên thấu vào trong cơ thể, công kích trực tiếp vào phần nội tạng yếu mềm.

Từ cảm giác truyền về, Minh đoán, nó đã thành công bẻ gãy mấy cái xương sườn của con quái. Không dừng lại ở đó, đặc điểm võ thuật của cả nó lẫn thằng Thi đều là những chuỗi tấn công liên hoàn.

- Phập... - Lập tức bước thêm một bước, cánh tay trái vốn để thủ sát eo cấp tốc vò ra, năm ngón tay thành trảo, mạnh mẽ chộp vào đầu con quái vật. Sau đó giật về, xoay eo, đầu gối chân trái cùng lúc thúc lên trong lúc bàn tay trái vẫn đang giật đầu con Zombie lại.

- Khục... - Âm thanh khốc liệt vang lên khi đầu gối thằng Minh thực vào giữa trán con quái vật. Lực va chạm mãnh liệt khiến cho năm ngón tay không còn đủ sức giữ cái đầu lại, con Hunter bay ngửa ra sau, giữa trán in rõ một dấu vết lõm hẳn vào và những đường da thịt nứt toác lan dần ra xung quanh.

“Một em...” Lầm nhảm trong đầu còn cơ thể vẫn không đình chỉ. Vẫn dùng chân phải làm trụ, chân trái trong tư thế lên gối lập tức đổi hướng, cấp tốc thu xuống, và văng mạnh về phía sau. Nương theo quán tính, thằng Minh thuận thế lật người. Trước sau đảo hướng, năm tay phải vốn đã thu lại sát eo từ lâu lúc này vung ra đâm thẳng, ở vị trí đó đã có một con Hunter khác đang liều mạng nhảy vào.

- Đoàng... - Ba vòi xả nhiệt trên mu bàn tay đồng loạt nổ mạnh cung cấp thêm động năng, cú đâm thẳng bất ngờ lại thêm đà lao đến, trong khi cơ thể vẫn còn bay giữa không trung nên con Hunter thứ hai hết đường né tránh.

- Khục... - Xương sọ vỡ nát, cả cái đầu như lõm vào một nửa, Minh đoán cần cổ con Hunter này phải gãy rồi rồi cũng nên.

“Hai em...” Cơ thể vẫn tiếp tục một chuỗi động tác liên hoàn, lợi dụng dư lực phản chấn từ cú đâm, cộng thêm động tác thu lại chân trái từ đằng sau lên, Minh trở lại tư thế đứng thẳng người, chân trái thuận lực co cao, tạo thành thế kim kê độc lập. Lực truyền từ thân người sang hai cánh tay, để cả hai cùng lúc vung ra, nó quét một vòng tròn. Tay phải từ trên xuống, còn tay trái từ dưới lên thuận tiện gạt phẳng đi móng vuốt của hai con Hunter đang lao vào từ bên cạnh đó.

- Xoẹt...Choeng... - Đôi găng tay và bộ móng vuốt va chạm vào nhau tạo ra âm thanh chói tai như tiếng va kim loại.

Vì bị gạt theo hai chiều khác nhau nên hai con Hunter cũng bị văng ra theo hai hướng. Con bên tay trái bị hất văng lên không trung lộ ra phần bụng mềm yếu ớt, còn con bên phải thì bị đập cho ngã dúi dụi xuống dưới chân.

Vẫn còn đà, thuận thế Minh hạ thấp trọng tâm, chân trái vốn đang co lên liền giậm mạnh xuống đất, cùng lúc đó nó cũng mãnh liệt vặn eo xoay vai. Lực từ dưới đất truyền qua bàn chân trái, truyền dọc theo kết cấu xương, truyền lên hai bả vai và cánh tay phải nương theo, vung mạnh. Đôi mắt thằng Minh tròn lớn, nghiêng chặt hai hàm răng cho một đường gân nổi hẳn bên huyệt thái dương, đòn tấn công vận dụng đến mức tối đa sức mạnh. Năm nắm đấm xoáy tròn giáng một cú nặng nề vào con Hunter bên trái đang ngửa bụng ra trước mặt.

- THỪNGGG... - Dính trọn... Con Hunter thứ ba bắn thẳng ra ngoài như điều đứt dây. Còn thằng Minh thì lập tức quay đầu, hướng chiến ý đến con Hunter thứ tư vốn đã bị gạt cho ngã chúi đầu xuống đất.

Kết thúc đòn đâm, cánh tay phải mãnh liệt thu về, cùng lúc đó, Minh hạ thấp trọng tâm, chân trái vừa hạ xuống nay lại nhấc lên, cả cơ thể đột ngột dịch chuyển, toàn bộ thể năng hướng về bên phải của mình mà đậm mạnh. Nơi lòng bàn chân đạp xuống chính là đầu của con Hunter dưới đất.

- Xoạt xoạt... ẦM...! Xoạt xoạt... - Một viên gạch lát đường bị bật tung lên sau cú giẫm, thế nhưng ngay trước khoảng khắc đó, con Hunter đã kịp lùi về. Không biết là do sợ hãi hay động tác lờ đã quá mức mà cơ thể con Hunter này trượt mãi về phía sau, tạo ra một khoảng cách tương đối lớn với thằng Minh.

Đòn tấn công chỉ diễn ra trong nháy mắt nên khi đó, con Hunter bị đâm bay lên trời vẫn còn chưa kịp rơi xuống đất, vậy là:

[Hook King]

Vòng tròn ma pháp xuất hiện bên bụng trái, sợi móc xích đỏ lờm từ trong đó quăng ra, như một ánh chớp ám màu máu quật thẳng về phía con Hunter.

- Xích... xích... xích... - Chuẩn xác bắt được mục tiêu, sau đó là kéo về.

Nhe răng, nhếch mép, nét cười của thằng Minh bây giờ bất chợt còn mang theo đôi phần man dại.

Chủ động kết thúc ma pháp khi con Hunter còn cách gần ba mét. Sợi xích biến mất, cơ thể con quái giãy giụa trên không trung. Nhưng sinh linh nhỏ yếu làm sao chống lại được quy tắc của vật lý, trói buộc của quán tính vẫn cấp tốc đẩy nó về. Và bên dưới, thằng Minh đã xuống tấn, co người, cả hai bàn tay thu lại sát eo chuẩn bị cho một đòn tấn công bảo tấp.

Vào đúng tầm công kích, thằng Minh mãnh liệt gồng mình, vuron vai, cả cơ thể đồng thời lao lên một bước.

[Hắc Hồ Môn – Đào Phách]

Hai cánh tay cùng lúc vung ra, mười ngón tay xòe ra thành trảo trong tiếng nổ mạnh của vôi xả nhiệt, hư ảnh một đôi móng vuốt kim loại vỡ mạnh vào hai bên ngực con quái vật, sau đó là.

- Gầm... Gừ... - Âm thanh dã thú phát ra từ trong miệng, thằng Minh gồng người xé toạc khuôn ngực con Hunter về hai bên. Không dừng lại ở đó, lợi dụng sự đàn hồi của các bó cơ, nó tiếp tục nín khí, hai hồ trảo cùng lúc vồ về, vỡ mạnh vào bên huyệt thái dương của con quái vật.

[Hắc Hồ Môn – Hồ Pháo]

- ẦM...

Dưới đòn công kích, hai bên mang tai con vật lập tức lồm vào, nát bét. Còn thằng Minh, nó nhẹ nhàng thu thế, lùi lại. Thở ra một hơi, trong đầu thâm niệm “Ba em...”.

Còn lại một con Hunter cuối cùng.

Thằng Minh từ từ quay đầu lại nhìn về hướng con quái vật. Nó trợn mắt, sau đó nhếch miệng lên cười, trên mặt và trang phục của nó bây giờ dính đầy máu thịt trông còn đáng sợ hơn con zombie gấp mấy lần.

- Grừ... Grừ... - Như thể thời gian dài tiến hóa đã khiến con Hunter này phát sinh chút linh tính, không còn quá mức điên cuồng, nó giống như một con thú bắt an phát ra những âm thanh đe dọa và cơ thể thì lùi dần.

Phía bên kia, thằng Minh đã hoàn thành thế tấn, chuẩn bị cho đợt tấn công lao vào của con Zombie cuối cùng, hy vọng kết thúc cho xong trận chiến. Xúc lực đầy đủ, tinh thần sẵn sàng, chỉ còn đợi cho con quái lao vào, thế nhưng...

- Ố... - Nhận thức mãnh liệt đảo lộn khi Minh không thể tin vào mắt mình vì đằng kia, con Hunter đã quay người, bỏ chạy...

- Ô Cái...! - Quá bất ngờ và ngoài dự kiến, thằng Minh buột miệng văng tục một câu, sau đó thì.

- Đoàng... - Kích hoạt vụ nổ của các vôi xả nhiệt, gia tăng thêm chút động năng, Minh lập tức phóng người đuổi theo. Tốc độ nhìn qua thì nhanh lắm nhưng hình như không bằng con Hunter với những bước nhảy dài. Thế là...

- Ôi Cái Đình Công Mệnh! Sao mày lại chạy...!? Bỏ cho mày chạy à...!

- Ôi Cái...! Có đứng lại không thì bảo...

- Được lắm con chó, anh cho mày chạy xem được đến lúc nào...

-....

Thế là giữa thành phố hoang tàn xuất hiện một cảnh oái oăm, một con Hunter bị một con người đuổi. Mà cái tên con người kia lại còn vừa đuổi vừa la hét chửi bới đòi đánh liên mồm.

-----KDL-----

Trời nắng.

Có lẽ đang vào giữa trưa, ánh mặt trời như muốn nung chảy cả thế gian. Không một ngọn gió cũng chẳng có tiếng ve kêu, có lẽ đã sắp hết hè.

Hà nội, Ngày... Tháng... Năm... Một thời gian dài sau tận thế.

- Rạo.... Rạo... Rạo... - Tiếng bánh xe lăn trên lớp lá khô. Bên dưới con phố có hàng cây hoa sữa già, một người con gái đẩy chiếc xe lăn từ từ tiến bước.

- Phở cổ...? – Ngồi trên xe lăn, một cậu bé có mái tóc rất dày gần như che khuất đi đôi mắt, giấu khuôn mặt mình dưới lớp khăn quàng cổ. Cậu ta hơi quay đầu giống như quan sát xung quanh, rồi đưa ra câu nghi vấn nhưng không cần thiết phải có câu trả lời.

- Tôi không biết... - Cô gái phía sau lập tức đáp. Gần như trái ngược hoàn toàn với cậu bé ngồi đằng trước, cô gái luôn nở nụ cười rạng rỡ và phía bên trên đôi má đỏ hồng điểm xuyết vài điểm tàn nhang là một đôi mắt vô cùng linh động luôn liếc nhìn khắp nơi với một sự hào hứng không cần che giấu.

- Không sao! Tôi cũng không hỏi chị... - Âm thanh trẻ con nhưng giọng điệu như ông cụ, thẳng thớm khề lắc đầu.

- Hi hi! – Giống như tìm thấy niềm vui từ một lý do vô cớ nào đó, cô gái híp mắt vui cười.

Thời không quan tâm tới cô y tá, Văn đem lực chú ý quay lại với chiếc máy tính cuồn cuộn của mình. Thực chất ánh mắt nó chưa bao giờ rời khỏi cái màn hình bán trong suốt, trên đó biểu thị vị trí của từng thành viên trong tiểu đội và tự động vẽ lại sơ đồ quãng đường mà họ đã đi qua. Hai giác cảm sinh học từ trên cánh tay trái trực tiếp liên kết với bộ xử lý của {Sao đại hùng + 4}, từ đó quản lý thêm vô số dữ liệu từ máy con bộ máy trình sát truyền về mà không cần trực tiếp thông qua màn hình máy tính.

Mọi thứ vẫn ổn, ít nhất là chưa có người hi sinh.

Nơi đây đã trải qua tận thế, cả con phố hoang tàn rêu phong, quần thể kiến trúc lưu lại từ thời Pháp thuộc mang biết bao ý nghĩa lịch sử và nhân văn bây giờ đổ nát cả, chỉ có thảm thực vật là ngày một sinh sôi. Lá khô phủ đầy mặt đất, mục nát, tạo thành dinh dưỡng cho lớp cỏ đâm chồi. Bên trên đầu là những tán lá to che hết đi ánh nắng. Khung cảnh nên thơ và con người bình lặng. Không gian vẫn vương một nét trữ tình. Nếu có một nhà nhiếp ảnh gia ở đây, lưu lại khoảnh khắc này thì nó chắc chắn sẽ trở thành tuyệt tác. Chỉ là...

- GRÀO ... - Một thứ dị hợm lạ loại xuất hiện trong bức tranh.

- GRÀO... - Làn da xám ngắt, con mắt đục ngầu, cả một bên vai phải đã bị thương nát bấy, cánh tay phải đã cụt đầu mất rồi. Một con Zombie bất ngờ xuất hiện phía cuối đường. Như đánh hơi thấy mùi huyết nhục, nó phát ra một âm thanh gào rú rồi bắt đầu di chuyển. Phía sau nó là một đám trưng tự cũng đồng loạt rít gào.

Đây là một nhóm nhỏ Zombie tầm tám con vẫn thường du dương quanh đây. Đánh hơi thấy mùi huyết nhục nên chúng ầm ầm lao tới, và mục tiêu không phải ai khác chính là thằng nhóc Văn và cô y tá Si Na của mình.

Không có một chút bất ngờ, hệ thống trình sát bằng bộ máy của thằng Văn dù không toàn diện như [Thiên Nhân] của Cỏ May nhưng cũng không phải là thứ vô dụng trưng bày.

Ngay khi con Zombie đầu tiên xuất hiện, Si Na đã rời vị trí xe lăn và tiến lên ngang hàng.

Quỳ một chân xuống lớp lá khô, miếng bảo vệ đầu gối chân phát huy tác dụng tức thì, Si Na thành thực đưa hai tay lên trước mặt. Bây giờ, tay trái cô đã cầm ngược một thanh đoản kiếm, hơi đưa ra và để khoanh trước ngực. Còn tay phải, là một khẩu PB gắn giảm thanh và hộp đạn chế dài 13 viên, chìa thẳng về phía trước. Dùng luôn căng tay trái làm bệ tì cho cánh tay phải, hô hấp từ từ chậm lại cho bình tĩnh.

Sau khi đã ổn định tinh thần, Si Na khề nheo mắt, ngắm chuẩn, và bóp cò...

- Tạch...! – Tiếng nổ đã bị triệt tiêu hoàn toàn qua cơ cấu giảm thanh, viên đầu tiên găm trúng ngực con Zombie chạy ở phía trên cùng.

Viên thứ hai là bả vai và...

Viên thứ ba là giữa trán.

Cấp tốc thở ra rồi lại lập tức hít sâu một hơi, Si Na khề nhăn mày. Ba viên mới bắn trúng đầu con Zombie ở cự li không đến 50 mét. Kết quả không được như ý lắm khiến cô có chút không hài lòng.

Si Na, dù chỉ là một y tá nhỏ trong sở nghiên cứu dự án Nhân Thần, nhưng toàn bộ nhân viên ở đây đều thuộc về biên chế quân đội. Mang danh nghĩa quân nhân, vậy nên một chút huấn luyện quân sự cơ bản là không tránh được, và cũng chính là khi đó, Si Na đã học được kỹ năng dùng súng như bây giờ.

Mặc kệ tâm tình của cô gái trẻ, lũ zombie còn lại không hề để ý đến người đồng bạn vừa ngã xuống, và chúng tiếp tục điên cuồng lao tới.

Mím môi, tiếp tục siết cò, mục tiêu không né tránh, cự ly lại rút ngắn từng giây nên xác suất bắn trúng của Si Na cải thiện rõ ràng. Xạ kích từ cự ly 50 mét, đến khi lũ Zombie lọt vào trong vòng 15 mét, đã có bốn con bị hạ gục trên đường.

Hộp đạn mười ba viên nhanh chóng bắn hết, Si Na quyết đoán bỏ súng, kết thúc tư thế xạ kích mà đứng dậy. Nhanh chóng cắt đi khẩu lục và thay thế vào đó là một cây đoản kiếm khác giống hệt cây bên tay trái đang cầm. Sẵn sàng cận chiến.

Không chỉ có khả năng bắn súng, Si Na cũng thành công nắm giữ một kỹ thuật cận chiến cho mình: “Nghệ thuật lê cận chiến”

Sử dụng một cặp đoản kiếm, lấy đòn đâm làm phương thức công kích chính, kết hợp với một bộ bước pháp đặc thù Si Na học được từ người nữ giáo quan quân đội nghe nói là Phong Hào Vô Giả, tự tạo thành phong cách chiến đấu của riêng mình.

Cởi bỏ cái áo choàng tân thủ, Si Na bước lên thêm hai bước, cả người đứng thẳng và đôi tay cầm xuôi cặp đoản kiếm giấu sau thắt lưng của mình, tư thế chuẩn bị cho sẵn sàng cận chiến.

Cặp vũ khí trong tay Si Na, lưỡi kiếm dài hơn 20cm, rộng gần bằng hai đốt ngón tay và không quá dày. Một rãnh thoát máu chạy dọc theo sống kiếm, thân kiếm thẳng tắp và vát

nhọn dần về phía mũi kiếm. Chuôi dài bằng một nửa lưỡi kiếm và được bọc da, ngăn cách với lưỡi kiếm bằng một lớp bảo vệ tay nằm ngang. Tạo hình cực kì đơn giản, tổng thể tạo thành một hình chữ thập không màu mè. Đôi song kiếm này không hề có gì đặc biệt, thậm chí còn không có cả tên. Nó chỉ là thứ được bới ra từ trong đồng sản phẩm tồn kho của hai thằng Minh, Thi. Duy nhất phần lưỡi kiếm sắc bén và vô cùng cứng rắn là tạo thành điểm sáng cho cặp vũ khí.

Trong khi Si Na chuẩn bị sẵn sàng cho trận chiến, thằng Văn cũng chậm rãi mở ra cuốn sách phép {Vong Linh Thánh Kinh} của mình. Một trang được lật mở, thằng Văn khẽ trầm ngâm.

[Kích Tắc]

Ổng chứa ma lực ở bìa sau cuốn sách lập tức sụt đi mất gần một nửa. Cùng lúc đó, một vài điểm sáng tinh linh xuất hiện, kết thành hình một ma pháp trận nho nhỏ dưới chân Si Na rồi biến mất. Trời không có gió nhưng bất chợt, trên người Si Na xuất hiện vài dòng không khí quẩn quanh, chuyển động không ngừng.

- Cố gắng giữ cho xác còn nguyên vẹn – Âm thanh phát ra từ dưới lớp khăn choàng, thằng Văn lạnh nhạt nói.

- Ừm...! – Si Na khẽ gật đầu coi như đã biết.

Cảm giác cơ thể nhẹ đi trông thấy, đây là hiệu ứng của phép thuật gia tăng cả tốc độ và sự linh hoạt. Lũ Zombie đã lao sát đến gần, phép thuật cũng không kéo dài lâu nên Si Na lập tức lắc mình, lao nhanh về phía trước.

Bảo trì tư thế đứng thẳng trong khi di chuyển, đảm bảo giữ vững trọng tâm, kiểu bước pháp này vốn không thể tiến lên quá nhanh nhưng dưới tác dụng của [Kích Tắc], không tốn một giây, Si Na đã đến trước mặt kẻ thù.

Hai thanh đoản kiếm luôn giấu sau thắt lưng bây giờ đột ngột vung ra, cánh tay phải kết hợp với động tác đánh vai về phía trước. Trong nháy mắt, thanh đoản kiếm đã chuẩn xác thọc trúng hốc mắt của con Zombie đi đầu.

Khoảng nhẹ cán kiếm một vòng, đảm bảo cho não tương bên trong đã bị ngoáy cho nát bét. Trong lúc thu tay về, Si Na còn tiện thể hất ngược mũi kiếm lên trên, tạo thêm một vết thương dài trên hộp sọ.

Vẫn giữ tư thế đứng thẳng, Si Na thực hiện động tác xoay người, vừa để tránh khỏi cái xác vẫn còn ã lao tới, vừa để tiếp cận con Zombie thứ hai. Lần này là vai trái hướng về đối thủ, cô thu cánh tay phải vẫn giữ trên đầu xuống, tay trái thuận thế vung ra một cú đâm ngang.

- Pháp... - Lại là hóc mắt.

Lưỡi kiếm vẫn cắm trong hộp sọ con Zombie, Si Na thực hiện một động tác hất tay ngang, thu vào, vừa làm đổi hướng lao tới của cái xác, vừa thuận thế tiếp tục xoay người.

Khi này cô đã hoàn toàn đưa lưng về hướng hai con Zombie còn lại. Thế nhưng không sao, đã tính toán từ trước nên vị trí đứng hoàn toàn không trùng với điểm lao đến của con tiếp theo. Một giây sau đó, con Zombie này đã lướt qua ngang người Si Na. Không hề cho nó vượt qua, tay phải lập tức vung lên và mũi kiếm đã cắm ngang qua cán cổ con quái vật.

- Khục... - Có vẻ xương sống cổ đã bị cắt đứt. Thế nhưng, mũi kiếm cũng bị kẹt lại luôn trong đó. Si Na quả quyết buông tay để cho con Zombie ngã nhào cùng thanh kiếm.

Còn con cuối cùng, nó hướng thẳng đến chỗ cô gào thét mà xông lại, hai cánh tay không trọn vẹn vung vẩy như muốn cào cấu, xé xác con mồi.

Không bị động chịu đòn, Si Na chủ động nghênh chiến. Vài bước chân ngắn, cô đã tiến tới tầm tấn công. Khẽ nghiêng đầu tránh qua một bàn tay cào tới, đồng thời cũng vung tay, lưỡi kiếm còn lại chuẩn xác cắm vào hốc mũi đã rỉa nát từ lâu của con quái vật.

- Pháp... Khục... - Mũi kiếm đi hết lớp mô mềm, xuyên sâu vào trong sọ rồi đột ngột dừng lại do chạm vào phần xương cứng rắn. Đại não bị phá hủy, con Zombie lập tức chầu trời.

Thu kiếm lùi lại vài bước, Si Na kết thúc trận chiến một cách gọn gàng. Từ đầu đến cuối vẫn bảo trì y nguyên tư thế đứng thẳng, sử dụng một loại bộ pháp với những bước ngắn và động tác xoay người. Linh hoạt như một cánh bướm, bộ váy thổ cẩm cũng xoe ra, xoay tròn như một cánh hoa khoe sắc. Thứ phong cách chiến đấu sinh đẹp cộng thêm phép [Kích Tắc] của thằng Văn khiến cho Si Na nhìn giống như là đang khiêu vũ hơn là đánh nhau trên chiến trường. Cả người vẫn không dính một chút máu hời.

[Đào phai Diệp vũ], đó là tên thứ bộ pháp mà Si Na đã học được của một nữ võ giả mang phong hào.

Chẳng lạ gì với hoàn cảnh chiến tranh, lại là bác sĩ quân đội nên đối mặt với tử thi cũng chỉ là chuyện bình thường. Trận chiến này Si Na không mang quá nhiều gánh nặng tâm lý nên cô giữ được vẻ mặt bình thản, nhẹ nhàng.

Trận cận chiến kết thúc chóng vánh không tốn nhiều thời gian, cũng vừa lúc phép [Kích Túc] mất đi tác dụng. Si Na thở dài một hơi, dùng tay áo vội lau đi những giọt mồ vừa rịn ra trên trán. Thu lại đôi song kiếm, nhẹ nhàng trở về vị trí đằng sau xe lăn của mình.

- Thế nào? Cậu thấy tôi giỏi chứ! – Nở nụ cười rạng rỡ, cô gái vui tươi khoe thành tích của mình.

- Uhm. Cũng được đi... Coi như trình độ không thật mất...

- Cái gì! Sao lại thế? Rõ ràng tôi mạnh hơn mà! – Cúi người để tựa cằm vào đôi tay đang khoanh trên lưng ghế, Si Na chu môi, xụ mặt phẫn nộ, trong giọng nói còn có đôi phần làm nũng.

Cảm nhận âm thanh phát ra từ ngay bên cạnh đầu, hơi thở nhẹ nhàng còn phả cả vào tai, Văn bất giác co người. Cô tình không nghe thấy giọng điệu của người con gái, nó làm bầm nhò một câu:

- Lần sau sẽ không dùng [Kích Túc]....

- ...

Vì yêu cầu của Văn, trận chiến vừa rồi Si Na cố gắng không gây tổn hại nặng nề tới mấy cái xác. Trong tám con thì có bốn con bị bắn chết, ba con bị đâm thẳng vào não, còn một con bị cắt đứt đốt sống cổ, hầu như là một chiêu chí mạng. Toàn bộ khung xương với mô thịt còn sót lại không bị tổn thương nhiều, tất cả chỉ để tạo tiền đề cho thằng Văn thực hiện phép thứ hai trong cuốn {Vong Linh Thánh Kinh} của mình.

Hiện tại Văn đã mở phong ấn ra ba trang của cuốn sách phép, ngoài [Kích Túc] vừa dùng còn hai phép nữa đó là [Suru Hồn] và [Vong Linh Ấn].

Lũ Zombie phổ thông chỉ là một cái xác bị điều khiển bởi bản năng săn mồi còn sót lại nên không có linh hồn, thế nên [Suru Hồn] là hoàn toàn vô dụng. Còn [Vong Linh Ấn], cứ mỗi năm giây nó lại khắc một dấu ấn lên xác chết bất kì từ đó sẽ xuất hiện tỉ lệ tạo thành vong linh sinh vật. Chỉ tốn 1MP/10giây, khá là rẻ mạt cũng hợp với hoàn cảnh bây giờ, thế nên...

Đôi bàn tay nhỏ bé từ từ lật mở một trang khác của cuốn {Vong Linh Thánh Kinh}, Văn điều động tinh thần lực của mình tràn vào sơ đồ ma pháp trận. Một hư ảnh ma pháp trận giống y như thể cũng hình thành bên dưới chân của nó và nhạt dần đi. Trong lúc nhạt dần, hư ảnh ma pháp trận cũng nhanh chóng phóng to, khuếch đại ra ngoài.

[Vong Linh Ấn] bắt đầu khắc lên mọi xác chết trong khu vực có bán kính hai mươi mét xung quanh này.

Ông dự trữ ma lực đằng sau gáy sách dần tiêu hao và... Biết đâu đấy, nó có thể tạo ra một đội quân vong linh sinh vật cũng không chừng.

.....

Rời mắt ra khỏi ống ngắm của khẩu VSS, tôi quay đầu lại, đeo lên vẻ mặt nghiêm túc mở miệng hỏi con bạn mình:

- Chi này, bà thử nói, nếu chết từ lâu rồi, rất lâu rồi, lâu đến mức có hóa thạch rồi thì có còn zombie hóa được nữa không?

Cái Chi chỉ hơi nhú mày, nhăn mặt, rồi như chẳng thèm suy nghĩ, nó lập tức gằn cổ trả lời:

- Ông bị ngáo à? Hay ăn ngô đa sắc nhiều rồi ngộ độc, có cần xuống đây tôi khám cho không...? – Rồi nó đổi giọng, tay cũng vớt lấy một ít đất cát ẩm dưới chân, vờ lại thành viên và nói tiếp – ...Ngoan! Xuống đây nào, rồi chị cho kẹo ăn..

Biết thừa cái tính của nó rồi, nhưng trong lòng vẫn có chút không vui, tôi hỏi nghiêm túc thế mà:

- Có mà bà bị ngáo đấy...

Lờ mờ... Tôi phát hoảng cả lên khi thấy con mắt đỏ vớ lấy cái túi đeo đựng kim với đá của nó. Sợ vãi tè mỗi lần nghĩ lại trận bạo hành, tôi vội vã hô to:

- Họ! Họ! Đừng đánh! Đừng đánh! Tôi hỏi thật, nghiêm túc mà...

Rất sợ con mắt kia làm thật, tôi giẫy nảy cả người lên. Sau đó, để tránh việc gây thêm hiểu lầm cho con mắt đỏ lấy cớ, tôi vội đưa tay, chỉ xuống dưới thành phố.

- Kia kia... Không tin bà tự nhìn thử xem

Thấy vẻ mặt chắc chắn của tôi, con mắt kia cuối cùng cũng hơi xao động. Nó bỏ viên kẹo đất xuống, nhặt lại cái ống nhòm và nhìn theo hướng ngón tay tôi chỉ.

- Đây... Kia kia... Phở thứ ba... gần đoạn cây sấu lớn... – Vội mất đại bàng, tôi chẳng cần ống nhòm cũng nhìn thấy rõ. Nhưng con mắt này thì không, tôi đành mở miệng hướng dẫn tận tình - ... Mà sao trong cặp bà để nhiều thứ linh tinh thế? Kim tôi hiểu được, nhưng đá để làm gì.

- Ô! Thế ông không biết à...? – Vẫn đưa ống nhòm theo lời tôi chỉ dẫn, nó hồn nhiên trả lời - ...Mấy viên đá này tròn tròn lại vừa nắm tay, cầm vào đã

thấy sương, mà dùng để gõ vào đầu mấy thằng như ông còn thấy sương hơn... - Ngưng một lúc để lấy hơi, rồi không để ý đến khuôn mặt đã chuyển sang màu xanh lét của tôi, nó tiếp tục - ...Mấy viên đá này tôi kiếm được khó lắm đó, ông có muốn dùng thử, mà...

Giống như bị người bóp cổ họng, con Chi đột nhiên im bật. Sau đó, nét bối rối hiện lên trên vẻ mặt vẫn không rời mắt khỏi ống nhòm, một bàn tay nó đưa sang bên cạnh quờ quạng như thể muốn kiểm lấy thứ gì để giữ cho cơ thể đứng vững. Trên cái miệng đã chu thành hình chữ O, những âm thanh áp úng phát ra:

- A! Cái... Cái gì thế kia...!!?

Hài lòng nhìn phản ứng của con bạn, tôi lên giọng:

- Thế nào! Ngạc nhiên chứ...? Ngạc nhiên là đúng rồi vì đến bản thân tôi đây còn thấy đáng sợ bỏ mẹ ra đấy chứ.

Khác với thường lệ, nó bỏ qua câu nói xóc của tôi mà vẫn dán mắt vào ống nhòm. Đôi mày dài nhều lại, khuôn mặt nó giờ đây tái mét:

- Phải... Phải báo cho Sói ca...

Bỏ lại một câu hàm hồ, sau đó nó quăng cái ống nhòm xuống đất, vội vã quay người hối hả chạy đi. Còn tôi, tôi vẫn yên vị ở vị trí cũ. Đã có người báo tin rồi, vậy bây giờ tôi chỉ cần theo dõi cái thứ ở dưới kia là được.

- Đù! Sao lại thế được nhỉ...? Kia là bộ xương khủng long à...? Zombie loại mới Super tiến hóa chăng...? Sao nó lại giết cả lũ Zombie khác nhỉ...? Đó là trường thương đúng không? Con này mà lạc vào trại tị nạn thì vui phải biết...

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 26: Thương – Kỵ Sĩ

Giữa trưa.

Dưới cái nắng chói chang của ngày hè, cây cối cũng không chịu được mà trở nên ủ rũ. Sắc diệp lục xanh biếc bị thay thế bởi một chút ố vàng, trời không gió càng làm cho những tán lá buồn thui, héo quắt. Dưới cái thời tiết này, mọi sinh vật đều biết điều mà trú mình trong những bóng râm, tìm kiếm chút mát mẻ, họa chăng chỉ có kẻ điên và những thằng không có não mới lao ra đường. Và thật không may, đúng vào cái lúc này, nơi ngã tư giao lộ đang có một đám như y như vậy.

Dài gần ba mét, bộ xương con hung thú mang hình dáng của loài khủng long cổ đại phản chiếu ánh mặt trời hiện lên một thứ màu đen tuyền lóng lánh. Những đường vân đỏ sậm chạy dọc theo từng đốt xương thỉnh thoảng lại hiện lên, mang theo sự ba động của một loại năng lượng huyền bí. Con búp bê ác mộng mang tên Jaeger Dragon hăm hờ như bước ra từ trong một bộ phim thần thoại đến giữa phố phường.

Ngồi trên lưng con búp bê ác mộng, người mặc áo giáp, tay cầm trường thương, tạo hình của Du bây giờ đã đi lệch quá xa so với cái định hướng phát triển “Pháp sư” lúc ban đầu. Mái tóc dài đặc trưng nay đã được cột thành một cái đuôi ngựa để luồn qua lỗ hờ trên mũ giáp, khuôn mặt vô cảm giấu sau lớp mặt nạ bảo hộ bị vẽ thành mặt cười.

- Thọc... - Cây trường thương mãnh liệt đâm sâu vào ngực một con zombie thường. Mũi thương nhọn và lưỡi sắc cả hai bên dễ dàng xuyên thủng qua xương ức. Lực đạo vẫn còn nên tay bắt đứt luôn cả xương cột sống rồi hơi lộ mũi ra phía đằng lưng. Con zombie gần như bị xỏ xuyên qua trong một cú. Một chút máu đông đặc nhều lên thân cây trường thương nhưng những đường hoa văn màu đỏ thẫm lại không chút phản ứng gì.

Khuôn mặt cứng đờ như đứt dây biểu cảm của Du dường như thoáng nhú mày. Sau đó, hấn vận lực hất ngang cây trường thương cho xác con zombie văng ra bên cạnh.

“Không chút phản ứng... Vậy là máu zombie không tác dụng”

Cây trường thương này của Du cũng được chế tạo bằng công nghệ luyện tế búp bê ác mộng.

Sử dụng một lõi thép đàn hồi, sau đó lấy những mảnh xương đã được gia công tạo hình cẩn thận ghép lại, tạo ra một lớp vỏ bọc bên ngoài. Cuối cùng là đem đi thẩm hợp kim rồi chờ được phù phép bằng phương pháp tế luyện [Búp Bê Ác Mộng]. Công nghệ đồng nhất cho cả phần cán thương lẫn mũi thương.

Ý tưởng ban đầu nói ra thì có vẻ hơi điên, thế nhưng không ngờ nó lại thành công và Du tự chế được một món vũ khí ma thuật cho chính mình. Mặc dù không thể sử dụng tinh thần lực để điều khiển như phi kiếm trong tiểu thuyết tiên hiệp, thế nhưng bảo lưu toàn bộ các đặc tính từ búp bê ác mộng, cây trường thương này có khả năng tự nâng cấp dần bằng cách hấp thụ máu tươi. Và còn một điều cực kì đặc biệt nữa, đó là [Búp Bê Ác Mộng] sẽ ngẫu nhiên mang theo một chút thuộc tính đặc biệt của bộ xương nguyên liệu khi còn sống.

Để chế cây trường thương này, Du đã phải bỏ ra hơn 50 điểm để đổi về một bộ xương của sinh vật hắc ám. Một bộ hài cốt Vong Hồn Khi, loài này có tập tính dầy vò linh hồn của con mồi trước khi cắn nuốt cả xác lẫn hồn. Vì thế mà bây giờ, mỗi khi đâm ra, mũi thương của Du đều mang theo một chút hiệu ứng công kích linh hồn. Khác với bộ xương Jaeger Dragon, luyện tế xong thì ánh lên một màu đen bóng, cây trường thương này lại trở thành màu trắng bạch và không hề bóng sáng khiến cho những đường ghép nối tối màu và từng dải ma văn đỏ thẫm hiện lên rõ mồn một. Du gọi nó là {Vong Hồn Thương}.

Không chỉ có cây trường thương mà cả bộ áo giáp của Du bây giờ cũng vậy. Công nghệ chế tạo y như đối với cây trường thương, chỉ có điều vật liệu xương được thay thế bằng vỏ giáp ngoài của Thiết Giáp Trùng. Loại yêu trùng này khi còn sống lấy kim loại làm thức ăn chính và hình thành nên một lớp vỏ ngoài vô cùng cứng rắn. Vậy nên, sau khi luyện tế thành công, bộ giáp của Du mang theo một hiệu ứng [Kiên Cố] đặc thù. Độ cứng cao hơn cả thép hợp kim không nói mà mỗi khi bị tác dụng lực, nó cũng tự phân tán chấn động mà không cần đến kết cấu đa lớp như {Băng Sương} của Thủy.

Do thời gian chuẩn bị gấp gáp mà có quá nhiều việc cần làm, thế nên dù cả hắc với hai đại ca của mình đã cố gắng tăng ca, làm thâu đêm suốt sáng nhưng bộ giáp này vẫn chỉ là một bản không đầy đủ. Hiện tại, nó mới chỉ có một bảo vệ đầu do ộp nguyên tạo hình chiếc sọ của bộ xương vật liệu, một tấm mặt nạ chỉ lộ ra hai hốc mắt, một phần vỏ giáp vừa đủ bảo vệ ngực và lưng, một bên cầu vai và hai cái bảo vệ tay là hoàn thiện. Tất cả đều được gắn trên một bộ khung xương đã trải qua cải tiến với thẩm hợp kim và các khớp cơ học. Bộ giáp mang màu xanh lam thẫm và được Du gọi trực tiếp là {Giáp Xương}.

Với bộ giáp này, ngoài tác dụng cơ bản là tăng sức phòng ngự bình thường ra thì giống như những bộ xương búp bê ác mộng khác, Du hoàn toàn có thể sử dụng tinh thần lực để điều khiển nó một cách dễ dàng. Như vậy, mỗi khi tấn công, Du chỉ cần điều khiển cho bộ giáp chuyển động theo cơ thể, sức mạnh từ cơ bắp bản thân cộng với động lực sinh ra từ tinh thần thao túng sẽ khiến cho lực lượng bộc phát có thể tăng lên ít nhiều. Và không ngoại lệ, nó cũng có thể tiến hành tự hấp thụ máu tươi để tăng cấp.

Bởi việc lấy xương làm vật liệu chính, dù đã thẩm hợp kim nhưng có lẽ do công nghệ chưa hoàn thiện thế nên lúc ban đầu những món trang bị ma thuật này có tính chất còn kém trang bị thuần hợp kim một chút. Thế nhưng, với tiềm lực vô hạn, nếu kiên trì phát triển xuống, hấp thụ đủ máu tươi sẽ có một ngày chúng trở thành thần khí.

Với một cái đặc điểm phát triển quá mức dễ dàng, lúc mới nghe qua, bọn nó đã xét tới điều kiện của Kho Dữ Liệu và tưởng rằng đây là một lỗi to tởm. Cứ thử tính mà xem, ở Kho Dữ Liệu, có thể trực tiếp đổi máu tươi bằng điểm thưởng. Các loại máu truyền thuyết như máu rồng, máu thiên sứ hay máu Dracula thì thôi không tính nhưng máu nhân loại thì thực sự là không đắt. Trong khi đó lũ búp bê ác mộng này lại chẳng cần, cũng chẳng có yêu cầu gì cao cho lắm. Chúng chỉ cần máu tươi, không phân biệt giống loài. Thế là theo mưu tính, một trăm điểm tích lũy đổi lấy năm trăm lít máu, sau đó thì ngâm con búp bê ác mộng vào, dù không thành thần khí thì đẳng cấp cũng phải lên cao gấp mấy lần.

Ý tưởng thì tốt nhưng hiện thực lại đau lòng, mấy con búp bê ác mộng đều tro ra với cái đồng “Máu tươi” được đổi ra đó. Loay hoay tìm hiểu cả một ngày trời, cuối cùng bọn nó mới phát hiện ra là để cho lũ này tiến cấp cần phải có “Máu tươi”. Máu thực sự “tươi”. Có nghĩa là thứ máu vừa mới chảy ra trên thân xác của con vật sống, thứ nhân tạo hoá đổi từ hệ thống hay thậm chí là thứ để lưu qua thời gian cũng không đạt yêu cầu.

Lúc đó bọn nó lại nghĩ ra một cách khác, đó là dùng cây trường thương tự chọc vào người mình, dù sao thì tại Khu Lưu Trữ cũng không chết được, chịu đau một tí để cảm cả một thanh thần khí về thì không đáng là gì. Nghĩ thế làm ngay, thẳng Minh là nạn nhân đầu tiên bị mang ra thử nghiệm.

Đúng là sau khi hấp thụ “máu tươi của thẳng Minh” thì tính chất của cây trường thương có tăng lên một chút. Thế nhưng, mọi việc không ổn lắm khi chỉ số sinh mệnh lực của thẳng Minh cũng theo đó mà tụt đi vài điểm, vĩnh viễn và không thể tự phục hồi.

Được không bù mất, cho dù sau đó thẳng Minh có dùng [Phệ Huyết] để hấp thụ toàn bộ năm trăm lít máu đã đổi ra từ trước, khôi phục được gần hết số điểm sinh mệnh lực thất thoát của mình. Thế nhưng, gần trăm điểm tích lũy chỉ để đổi lấy vài điểm chỉ số thì thực sự là chẳng đáng chút nào.

Từ kết quả của những cuộc thí nghiệm tàn khốc trên, tụi nó đưa ra một kết luận rằng, thứ mà những con búp bê ác mộng hấp thụ thực sự không phải là máu tươi mà là điểm sinh mệnh lực trong dòng máu đó.

Máu nhân tạo đổi ra không được, và máu của lũ zombie thường đã chết cứng ngắt từ lâu cũng không.

Giữa ngã tư giao lộ, Du và con thú cưỡi của mình bị vây bởi một đàn zombie tương đối lớn, khoảng hai đến ba chục con. Lúc nào cũng bị quẫn vào chân, bị bao vây từ phía nên không thể dùng được chiến thuật trùng kích hiệu quả nhất của kỵ binh, Du chỉ có thể nỗ lực vung thanh trường thương của mình loay hoay ứng phó. May thay, đối với cự binh, lũ zombie thường này không tính là uy hiếp. Lại thêm con thú cưỡi không lồ vô cùng cấp lực, trận chiến này với hắc không quá khó nhằn.

- Đâm... - Mỗi một thương bắn ra đều chọc thủng một con zombie, không ngực thì đầu. Lũ bị đâm trúng đầu thì chết chắc. Lũ bị đâm trúng ngực thì bị hất bay ra ngoài, không rách toác nửa người cũng gãy đôi cột sống, khả năng tiếp tục tham chiến vô cùng nhỏ.

Bộ xương Jaeger Dragon dưới sự thao túng tinh thần lực của Du cũng không phải dạng vừa, bộ hàm lớn chồm răng nhọn liên tục tạt qua tạt lại, dễ dàng bứt đầu những con zombie không may. Cái đuôi chiếm hơn một nửa chiều dài cơ thể như một cây roi kim loại, quật đến đâu thì lũ xác sống không chết cũng đứt tay đứt chân, nửa người tàn phế. Những con ngã xuống dưới đất mà chưa chết cũng không còn cơ hội đứng dậy, thể trọng lên đến vài ba tấn dễ dàng giẫm bẹp chút vụn thịt dưới lòng đường.

Hầu như là đồ sát về một phía. Ngẫu nhiên có vài ba con zombie xông được tới thì những cánh tay sứt sẹo cũng không gây nổi một vết trầy trên thân con búp bê ác mộng. Loại chất liệu xương có tính chất sánh ngang với kim loại không phải là thứ mà huyết nhục nhân loại có thể khinh nhờn.

- Vút... Phập... - Mũi thương trắng cắm vào giữa trán một con zombie, xương sọ bị xé ra để cho phần não tương bên trong tan nát. Nhưng lưỡi thương cũng bị kẹt lại. Không quan tâm, Du vận lực, sức mạnh cơ bắp kết hợp với động lực từ bộ giáp ngoài. Hắc nhấc cây trường thương lên cao, mang theo cả cái xác còn treo vắt vào, rồi cứ thế đập xuống, quật ngã một con zombie khác, tiện thể cũng làm ròi ra cái thứ đang kẹt trên mũi thương của mình.

Tình cả hai con vừa rồi thì đến bây giờ, Du đã quạt ngã khoảng hơn chục con gì đó. Hắn không quan tâm lắm, chỉ cần kẻ địch còn đứng trước mắt là hắn còn vùng thương. Con Jaeger Dragon cũng hạ được không kém hắn, lũ zombie lúc trước đã vắng đi rất nhiều. Khắp nơi là vô số mảnh máu thịt nát bầy, không gian tràn ngập một thứ mùi giống như chuột chết nổi trên sông hai ba ngày. Trong lòng hơi khó chịu nhưng trên mặt vẫn không mang biểu cảm, Du gia tăng tốc độ vùng thương. Hắn muốn nhanh chóng kết thúc trận chiến và rời khỏi chỗ này.

Cánh tay phải đã có chút ê ẩm, dù không nhiều nguy hiểm nhưng chiến đấu vẫn tổn sức vô cùng.

- Phập... - Lại một con zombie nữa bị đánh gục. Tình thần khẽ động, Du điều khiển cho con Jaeger Dragon dưới thân mình chồm người, chuẩn bị đột phá khỏi vòng vây thừa thốt. Ý đồ của hắn là để quay lại, thực hiện một lượt xung phong trùng kích triệt để đánh tan cả đám zombie.

- Cộp cộp... - Đôi bàn chân xương xẩu to lớn lần lượt giáng xuống, con búp bê thú cười hơi chút chuyển mình, xác định phương hướng để đột phá. Nơi nó nhắm đến là một đại lộ rộng rãi, thẳng tắp và không có xác ô tô cản đường, điều kiện cực tốt để kỵ binh xung phong.

- Rắc rắc rắc... - Lắc đầu, vẩy đuôi, những móng xương chân to lớn hơi chùng lại, chuẩn bị lao đi thì...

Một bóng đen cấp tốc lướt qua đuôi mắt Du. Cùng lúc đó, một cảm giác lạnh buốt chạy dọc theo sống lưng, da gà cũng bắt đầu nổi hết cả lên để cho những sợi lông mao dựng đứng. Trực giác nguy hiểm đã luyện được khi mấy lần vào sinh ra tử mãnh liệt dấy lên trong lòng. Không cần phải suy nghĩ, cũng không kịp để suy nghĩ, như một thứ phản ứng bản năng, Du lập tức cúi người, nằm dạt trên lưng con búp bê thú cười.

- Vút... - Tiếng gió rít qua đỉnh đầu, một thứ gì đó từ nóc của ngôi nhà hai tầng cạnh tường đột ngột phóng ra, bay lướt qua người hắn rồi rơi xuống lòng đường.

Mặt không dấy lên biểu cảm nhưng đôi môi của Du đã tái nhợt. Nguy hiểm lướt qua đầu và mang theo hơi thở của uy hiếp tử vong. Cõi lòng phát lạnh, nhưng không để cho sự sợ hãi chiếm cứ hết tâm trí mình, hắn nghiêng rằng, hừ mạnh ra một hơi rồi cấp tốc quay đầu nhìn thứ vừa mới đến.

- Gừ Gừ... - Phục kích bất ngờ nhưng vô huyệt, ngay sau khi tiếp xúc với lòng đường, con quái đã lập tức chuyển mình, nhanh chóng ổn định lại trọng tâm và co người xức thế. Nó có một cái đầu tròn bóng lờng, tứ chi hữu lực, dài hơn bình thường, trên đôi tay đã hình thành một bộ móng vuốt dài cơ bản, một chút vài vọc vương lại trên người, tàn tích của một bộ quần áo cộc. Vẫn giữ hình dáng tương đối giống con người, nhưng cái thứ này lại hành động như dã thú.

Một con Hunter đang tiến hóa.

Gầm gừ và khẽ chuyển thân, thay đổi qua vài ba góc độ rồi như đã xác định được đúng thời cơ, con Hunter liền quyết định lao vào.

- Hấp... - Như con một con ếch đột ngột lao từ dưới lên, hướng nhảy tới đúng là Du trên mình con búp bê thú cười.

Bộ xương Jaeger Dragon với ngoại hình cồng kềnh và thể trọng to lớn, thật khó để có thể điều khiển linh hoạt trong một khoảng cách ngắn và khi quá bất ngờ. Thế nên, buông tha cho né tránh, Du mạnh mẽ ngồi dậy, đề thương, và đâm xuống.

- Phập... - Không còn bất ngờ là con Hunter đã mất đi lợi thế, chọn va chạm trực tiếp lại càng là sai lầm. Quán tính lao vào không thể kìm hãm lại, cái đầu nhỏ có kịp thời ngoẹo sang một bên né tránh nhưng bả vai bên dưới thì không, mũi thương sắc bén lập tức đóng đinh lên cơ thể con quái vật. Những sợi chỉ đen của [Thần Tử] đã bủa vây cả khoảng không gian đó từ lâu, máu tươi không ngừng chảy và sinh mệnh lực cường đại của loài zombie biến dị cũng bị lôi kéo đi theo miệng vết thương và theo những sợi chỉ đen nguyên rủa.

Cây thương bị nhiễm máu tươi khiến cho vô số đường hoa văn ma pháp càng trở nên đỏ thắm, và từ cánh tay phải vẫn nắm chặt lấy cán thương, Du cảm thấy một đợt ba động ma lực mỏng manh đang truyền về. Vậy là có phản ứng, đúng như trong suy đoán, cây thương này có khả năng tự nâng cấp như những con búp bê ác mộng bình thường.

Xoay cổ tay và rung mạnh thân thương cho con Hunter chưa chết hẳn rời ra khỏi mũi, con quái vô lực bị đánh rơi xuống nền đường. Cũng chẳng cần thu thương về, Du định cứ thế chọc tiếp xuống kết thúc cho dứt điểm.

- Phập... - Mũi thương vừa hạ xuống, tâm tình của Du vừa thoáng chút thả lỏng thì bỗng nhiên.

- Á áááá... - Âm thanh cao vút chói tai vang lên ngay bên cạnh, cùng lúc đó, Du cảm thấy như có một bàn tay túm chặt lấy cổ họng mình mà kéo ngược ra sau.

“Bị bắt...???”

Biến cố đột ngột khiến Du giật nảy mình. Dù cổ họng kiên cường không để bị bóp vỡ nhưng hắn vẫn cảm thấy nghẹn ứ, không thể hô hấp được chút nào. Ngoài cảm giác bị siết cổ ra thì từ phần eo, hắn còn cảm thấy lưng mình như bị một thứ gì đó bám vào.

“Có thứ gì đó trên lưng...”

Thầm nghĩ trong hoảng sợ, khuôn mặt vô cảm nay đã bị bóp cho méo mó, đỏ bừng. Cả người bị cưỡng ép kéo ngửa ra sau, và trong lúc ngẩng đầu lên hắn còn thấy một thứ gì đó giống như tia chớp quất mạnh đến phía mình.

Cảnh báo nguy hiểm gầm vang trong não bộ, Du quyết đoán buông tay, thả rớt cây trường thương mà đưa cánh tay lên chắn ngang trước mặt.

Quần.

Cảm giác như một chiếc roi da quật tới, đánh thẳng vào cánh tay vừa giơ lên, sau đó quần lấy vài vòng và rồi...

- Hự...! – Hấn cảm thấy từ chiếc roi da truyền tới một cường lực như muốn nhấc cả cơ thể hấn lên khỏi con thú cười mà kéo đi.

- Hự...! – Du vội vàng kẹp hai chân vào bộ xương con búp bê ác mộng bên dưới, thậm chí luồn cả vào bên trong, quắp chặt lấy mấy đống xương sườn đảm bảo cho mình không bị lôi đi. Lúc này đây, Du khẽ nhăn đuôi mày, khuôn mặt hiện lên một nét biểu cảm hiểm hoi. Hấn với cánh tay trái cố gắng lần lên hộp đựng tiêu thương ngay phía trước.

Không giống như trường thương, loại tiêu thương dùng để ném đi này có độ dài ngắn hơn rất nhiều, thậm chí đến cả hình dáng cũng khác. Chỉ như một thứ vũ khí bổ sung, những cây tiêu thương trang bị cho Du chỉ được rèn bằng thép hợp kim, độ bền tương đối đảm bảo nhưng không hề mang thêm một chút hiệu ứng đặc biệt nào. Dài gần chín mươi phân, bản kính chỉ to bằng một nửa của cây trường thương. Cũng không có lưỡi cắt mà chỉ có một mũi đâm nhọn hoắt, hai đường gờ kim loại tạo thành rãnh xoắn chạy dài từ đầu mũi thương xuống đến gần một nửa thân mình. Với cái thiết kế này, khi lực ném đủ lớn, mũi thương sẽ xoay tròn trong không khí, điều đó khiến cho quỹ đạo bay ổn định hơn và sức sát thương cũng tăng lên mấy lần. Du có tổng cộng hai mươi một mũi tiêu thương, được chứa trong một hộp đựng đặc chế cột trên mình bộ xương Jaeger về phía bên tay trái. Hấn ném tiêu thương bằng tay trái.

Ngay trước vị trí ngồi phía trước, hộp đựng tiêu thương luôn mở nắp, hai ba cái cán thương đã nhô lên sẵn sàng. Gồng mình chống lại lực kéo của hai con quái vật, bàn tay trái khó nhọc cầm ngược được một cái cán thương. Không chút do dự, hấn lập tức rút mạnh, vung lên. Theo quán tính văng, Du khẽ xoay mấy ngón tay cho cán thương đảo lại, từ cầm ngược chuyển sang cầm xuôi và thuận thể đâm thẳng về đằng sau, tấn công con quái vật.

- Phụt... - Mũi tiêu thương không sắc cạnh mà chỉ có một chiều nhọn hoắt, thân thép tròn lẳn, cứng rắn xỏ xuyên qua người con quái. Không quan tâm đã đánh trúng vào chỗ nào, Du lập tức khởi động kĩ năng.

[Thần Tử]

Cảm giác như hai bàn tay đang bóp cổ mình trở nên lỏng hơn, Du mạnh mẽ lắc người, tay trái vẫn giữ chặt cán thương cũng đồng thời đẩy ra, thoát khỏi con quái vật.

Không quan tâm đến kẻ địch đã ngã gục, với [Thần Tử] và kiểu thiết kế có rãnh xoắn ở đầu mũi tiêu thương, con quái không chết cũng phé gần một nửa. Uy hiếp trước mắt, cũng chỉ còn sợi roi da đang quấn trên tay phải của mình. Có lẽ thứ này không mạnh lắm, lực kéo trong ngưỡng chịu đựng được của cơ thể và cũng chẳng mấy may di chuyển được bộ xương Jaeger Dragon đi được li nào.

Xác định không uy hiếp được bản thân, lúc này Du mới bình tĩnh quan sát thứ này. Toàn bộ cái roi da bị phủ một tầng nhớp nháp, từng dải cơ thịt được bọc trong một lớp vỏ thâm sì, nó mang theo thứ chấn động đều đều như nhịp đập của sinh mạng thể và một thứ mùi tanh hôi tòm lợm vô cùng. Thứ này giống một cái lưỡi thật dài hơn là roi da và nó nối đến một nơi nào đó trong tán lá xum xuê của cây sấu già.

Cảm giác bị quán quanh chẳng thích thú chút nào, mấy con zombie thường chưa kịp xử lý hết lại bắt đầu bâu lại. Du dứt khoát thúc ngựa, điều khiển cho bộ xương ác mộng dưới thân mình tiến lên vài bước. Thế là...

- Xoạt xoạt... Huych huych... - Thứ gì đó bị kéo ra từ trong đám lá cây rồi không chống lại được lực trọng trường của trái đất mà bắt đầu rớt xuống. Trên đường đi, nó còn va chạm liên tục với những cành cây chĩa ngang ra ngoài.

Mục tiêu đã lộ diện, vẫn yên vị trên lưng con thú cười, tay trái Du đã nắm chặt một cây tiêu thương khác.

- Vút... - Phóng mạnh. Cây thương dài không quá chín mươi phân lao đi, xoáy tròn trong không khí, sau đó chuẩn xác đâm vào người con quái vật đang roi xuống. Cự ly không xa nên dư lực vẫn còn, mũi tiêu thương mang theo con quái tiếp tục bay, và sau đó chỉ dừng lại khi ghim chặt vào thân cây sấu.

- Gào... - Vị trí mũi thương xuyên qua vào giữa ngực nên con zombie biến dị chưa hề chết. Bị đóng đinh trên thân cây, nó liên tục vùng vẫy kêu gào. Vị trí xa quá hai mươi mét nên Du không muốn phí tính thần lực thực hiện nguyên rủa lên người con quái. Hấn rút trên người ra một con dao găm nhỏ, thuận thực cắt đứt cái lưỡi vẫn quán quanh cổ tay mình. Tạm bỏ qua con quái, Du chuyển thân, quay người, thúc bộ xương Jaeger Dragon dưới thân mình di chuyển. Nhặt lại cây trường thương vẫn đang ghim chặt cái xác con Hunter dưới đất, hấn thực hiện nốt kế hoạch đột phá vòng vây của mình.

Vài con zombie không thể nào ngăn cản, Du dễ dàng chạy ra ngoài đại lộ. Ưu thế tốc độ giúp hấn dễ dàng bỏ qua lũ quái. Sau khi chiếm được một cự ly tạm đủ, bộ xương mang hình dáng một con khủng long cổ đại liền thực hiện động tác xoay người, hướng thẳng về nơi ngã tư cũ, Du bắt đầu phát động...

Xung phonggg...!!!!

-----KDL-----

Trại tị nạn vốn đã yên tĩnh gần một nửa năm nay bỗng nhiên nhốn nháo, tin tức về một thứ vô cùng mạnh mẽ mới xuất hiện và có thể là “zombie chúa” lan truyền.

Cái thứ to lớn, dị hợm giống như hóa thạch của một con khủng long đi trên phố. Tin tức đã được xác định và thậm chí có vài người báo rằng họ đã trực tiếp nhìn thấy càng làm tăng thêm sức nóng của mùa hè.

Thế là, một lần nữa, cả khu trại tị nạn cấp tốc vận hành. Giống như hồi bùng phát biến dị gần một năm về trước, mọi bộ phận, cơ cấu của khu trại đồng loạt được lên dây cót, sau đó bị lấp vào cả một guồng quay khổng lồ.

Có những kẻ bị cử đi gia cố những bức tường bao tường chừng đã vô cùng chắc chắn. Có gắng chắt lên đó đủ thứ linh tinh mà họ kiếm được, sau đó là liều mạng quấn dây thép, hay buộc tạm bợ bầu vú, thậm chí là trát đất bùn để điền đầy vào. Số trạm canh gác tăng lên gấp ba, khu gieo trồng được ưu tiên mở rộng, thậm chí Sói ca còn trực tiếp phát hạt giống cho phép bất cứ ai cũng có thể tự trồng. Khu chế tạo cũng vừa được lệnh tăng ca, cố gắng chế tạo ra càng nhiều vũ khí càng tốt. Đó là hầu hết những gì đang diễn ra trong khu trại mà Thịnh tạm thời biết được.

Nói chung là tổng động viên.

Đứng trước một hình thái sinh mạng hoàn toàn mới, khu trại đang nỗ lực chứng minh sự cứng đầu không chịu thua của mình.

Có một thứ hoàn toàn mới lạ, mặc dù sức mạnh ban đầu nó thể hiện ra còn chưa sánh được với mấy con xác sống siêu biến dị. Thế nhưng sự kết hợp giữa hình thái zombie và trí tuệ con người rõ ràng hình thành lên một cá thể ưu việt hơn hẳn. Từ bộ xương vẫn còn chuyển động có thể nhận thấy sự biến dị về cơ thể nằm ở mức ngang hoặc cao hơn hẳn lũ zombie, đến việc có thể dùng thương cũng chỉ ra rằng trình độ trí tuệ không hề thấp. Nếu xét đó là một sinh mạng thể đã vô cùng đáng sợ thì khi tách nó ra thành hai sinh mạng thể riêng biệt còn đáng sợ hơn nhiều. Điều đó nói lên rằng, hoặc là zombie đã thức tỉnh trí tuệ cấp cao như con người hoặc là con người đã biến đổi cơ thể trở lên bất tử như zombie, hoặc là cả hai trong một.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên phát hiện ra giống loài mới, thế nhưng là lần kia dù sao cũng phải trải qua một thời gian dài phát triển và dị biến, cả zombie lẫn con người. Không giống như thứ này, đột nhiên xuất hiện mà trước đó không hề có chút dấu hiệu nào báo trước. Vậy thì lại có hai khả năng.

Thứ nhất, đó là thứ này từ vùng khác di chuyển tới. Điều này rất quan trọng vì nó thể hiện ra tập tính xâm lấn và di cư. Các trạm gác cũng được cảnh báo, phải chú ý thật kỹ và báo cáo ngay khi phát hiện ra một cá thể bất thường nào khác.

Trường hợp thứ hai, đó là thế giới này đang chuẩn bị nghênh đón một đợt đại biến dị thứ hai sau tận thế.

Đợt thứ nhất đã có vô số kẻ biến thành siêu nhân, biến thành phi nhân loại. Đợt thứ hai, không biết sẽ biến thành cái gì.

Nằm trên chòi canh, ở nóc nhà cao tầng, Thịnh miên man nghĩ. Ánh mắt vẫn chăm chú dõi theo hình bóng sắp khuất dần sau những dãy nhà cao, miệng nhàm chán nhai vài hạt ngô sống già phơi khô con Chi để lại cho lúc trước. Hạt ngô cứng lắm, nhai hơi bị đau hàm, nhưng đỡ chán. Mặc kệ bao biến động bên dưới, nó tiếp tục đuổi theo những suy nghĩ vẩn vơ của mình, ánh mắt vẫn không quên dõi xuống thành phố chết.

“Không biết mấy đại ca, chị đại định tính thế nào...???”

“Đếch biết ngày mai con người có còn sinh tồn được không...?”

“Rồi còn vấn minh, rồi còn dân tộc nữa...”

“Mấy cái cây chỗ quảng trường đằng kia tốt thật, chắc là khi trước đồng người chết chỗ đó lắm đây...”

“Mai ăn cái gì nhỉ? Tám phần sẽ lại là bánh ngô...”

“....”

Suy nghĩ vu vơ gần như là bệnh chung của những thằng ham viết. Và cả đôi khi nó ép mình phải suy nghĩ để tạm quên đi nỗi nhớ nhà.

Nó là người miên trong.

Và khẩu VSS còn vừa tròn hai mươi viên đạn.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 27: Kỹ Thuật [Sia] – Đôi Mắt Của Thần

Đôi mắt này đã thấy quá nhiều điều dối trá,

Cuộc sống bon chen đầy ắp những lọc lừa.

Thân xác em cũng nhuộm màu dơ bẩn,

Mắt phàm nhân đâu thể thấy linh hồn...

...

-----KDL-----

Cỏ May đứng lặng giữa ngã tư đường. Đôi mắt của cô vẫn luôn nhắm nghiền như vậy. Bằng [Thiên Nhân], cách nhìn thế giới của cô cũng khác hẳn người thường.

Trong khung cảnh phố phường hoang tàn sau tận thế, người con gái cổ búi mái tóc dài xõa tung về sau gáy, để mặc cho những sợi nắng vàng rực rỡ nhảy nhót bên mình. Hơi ngẩng đầu để cho ánh sáng rọi rạng ngời khuôn mặt, Cỏ May thích ý hưởng thụ hơi ấm từ ánh mặt trời, và cả những ngậm không khí trong lành, thanh thần.

Nơi đây có lẽ là giữa lòng thành phố. Chỗ Cỏ May đang đứng còn là giao điểm của bốn con đại lộ rộng rãi khang trang. Dọc bên đường là những ngôi nhà cao lớn, thứ kiến trúc công nghiệp vuông một cục và ốp đầy kính bên ngoài. Thậm chí, bên dưới lòng đường cũng đầy những xác ô tô, xe máy. Mặc dù chúng chưa đến mức đứng đặc đại lộ nhưng mà số lượng cũng chẳng ít chút nào. Dấu ấn của nhân loại lưu lại khắp mọi nơi, chỉ có điều chúng đang ngày một nhạt dần và bị thay thế bằng những thảm thực vật của tự nhiên vĩ đại.

Mấy hàng cây ven đường không có ai quản lí được dịp phát triển lung tung. Cỏ dại và những khóm cây nhỏ mọc tràn lan. Nền đường bị cát bụi và một tầng mùn của xác thực vật mục nát gần như bao phủ hết. Thậm chí, cả một vài tòa nhà lớn cũng bị dây leo và từng tầng rêu xanh bao bọc. Dưới ánh mặt trời, phố xá chưa bao giờ xinh đến vậy.

Sự trong lành và vẻ đẹp phải đánh đổi bằng cả một nền văn minh.

Sau khi đạt được [Thiên Nhân], cũng đã lâu rồi, May ít khi mở mắt. Thứ tầm nhìn tuyệt đối trong vòng bán kính hơn một trăm mét quanh người khiến cô đạt được hiệu ứng thị giác của thần linh. Nó không chỉ đơn giản như một góc nhìn lớn từ trên xuống, mà khả năng nhận biết sự tồn tại của toàn bộ các thực thể hữu hình trong khoảng không gian đó. Không có góc chết, không có vật cản, nắm giữ tuyệt đối về mặt vị trí không gian. Với cái đặc tính đó, khi dùng để ngắm bắn, xác xuất bắn trúng của Cỏ May vô cùng cao khi mục tiêu nằm trong vùng không gian bị [Thiên Nhân] bao trùm.

Sử dụng vũ khí là hai khẩu súng ngắn đặc biệt, May luyện tập kĩ thuật bắn cả hai tay. Và sau khi kết hợp với tầm nhìn tuyệt đối của [Thiên Nhân], một kĩ thuật gần giống với Gun Kata trong truyền thuyết ra đời.

Thuật bắn súng không góc chết – Shoot all.

Bọn nó tạm gọi tắt là kĩ thuật [SiA]

Có thể nói, đây là kĩ thuật độc môn của Cỏ May, vì ngoài cô ra, trong tiểu đội chẳng có đứa nào làm được nữa.

Kĩ thuật [SiA] có thể tạo ra một hiệu ứng thị giác gần giống với Gun Kata nhưng thực ra cả nguyên lí lẫn ứng dụng đều khác hoàn toàn. Nếu Gun Kata là sự kết hợp của kĩ thuật bắn súng và võ thuật mà trong đó, có lẽ phần võ thuật chiếm phần hơn. Cùng với đó, nó còn yêu cầu cả khả năng phán đoán và tính toán cực mạnh nữa. Trong khi, kỹ thuật [SiA] lại thô sơ hơn rất nhiều. [SiA] dựa hoàn toàn dựa vào ưu thế của [Thiên Nhân] để thực hiện ngắm bắn tấn công toàn phương vị, thêm vào một chút phán đoán, còn tính toán chắc là khỏi cần. Gun Kata mang thiên hướng cận chiến rất lớn nhưng kỹ thuật [SiA] thì lại hoàn toàn ngược lại. Cụ li quá gần không phát huy được lợi thế của [Thiên Nhân]. Không có một cơ sở võ thuật vững chắc, mặc dù đã được thăng Thi đặc biệt dạy cho vài động tác di chuyển cơ bản và mấy tư thế hỗ trợ giữ thăng bằng nhằm nâng cao hiệu suất tấn công nhưng cũng chẳng khiến cho thân thủ của Cỏ May khá hơn được bao nhiêu. Nói chung, khả năng cận chiến của cô nàng này bằng không, bị áp sát chắc chắn là sẽ chết.

Rút từ trong người ra một dải lụa trắng nho nhỏ, Cỏ May dùng nó để cột tạm mái tóc dài quá cỡ của mình lại thành một búi lớn sau đầu. Mái tóc dài bất trị này là đặc điểm của huyết thống Kaidaten Queen. Nó cứ mọc dài ra, vô tội vạ. Cứ để yên thì không sao, dài đến một mức độ nhất định thì nó sẽ tự ngưng phát triển, còn một khi đã cắt đi, nó sẽ lại lập tức mọc dài ra như cũ, phiền không nói, đôi khi còn khiến cả sinh mệnh lực cũng suy giảm đi đôi chút cũng không chừng. Buộc tóc lại cũng chỉ là giải pháp tạm thời thôi, May và các chị em đã thử mọi cách rồi, dù có buộc bện cỡ nào thì nó cũng sẽ nhanh chóng bung ra, hoặc tuột đi mất lúc nào không biết. Nhớ hồi chưa đổi huyết thống, Cỏ May còn để kiểu tóc ngắn ngang vai nữa nha.

Trong khi buộc tóc, Cỏ May tranh thủ kích hoạt một dòng điện nhẹ cho chạy qua cơ thể. Cũng là một năng lực đặc thù của huyết thống Kaidaten Queen - [Thuần Lôi Thể Chất]. Do tỉ lệ huyết thống quá nhạt mà không thể tạo được ra thứ uy lực hủy thiên diệt địa, hạo kiếp hàng lâm như bản gốc nhưng nó lại đủ để duy trì một dòng điện nhỏ luôn chạy khắp cơ thể. Lúc bình thường sẽ liên tục cải thiện thể chất Cỏ May một cách không ngừng và khi cần thiết, cô hoàn toàn có thể chủ động nâng cao cường độ dòng điện lên, tạo ra hiệu ứng kích thích cơ bắp như bây giờ.

Thực hiện thêm một chút duỗi tay duỗi chân, sau đó là điều chỉnh trọng tâm và từ từ rút ra cặp súng ngắn, Cỏ May chuẩn bị xong cho trận chiến sẽ phát sinh ngay bây giờ.

Trong tầm nhìn của [Thiên Nhân], lác đác xuất hiện bóng dáng của những con zombie, chúng đến từ cả bốn đầu đại lộ và cùng gào thét lao về phía này. Tầm bao phủ của [Thiên Nhân] là hơn một trăm mét, nhưng cự ly sát thương hiệu quả của cặp súng lục trong tay Cỏ May chỉ trên dưới năm mươi mét mà thôi. Vậy nên cô đợi.

Thiên nhân cung cấp cho một góc nhìn tuyệt đối, mọi thứ đều không thể thoát được khỏi đôi mắt thần. Giống như là Chúa trời nhìn xuống thế gian vậy, không có góc chết, không có che dấu và càng không có bất ngờ. Một thoáng ngưng thần tập trung tinh lực để nắm giữ toàn bộ vị trí và hướng di chuyển của lũ zombie, Cỏ May khẽ mỉm môi. Hít sâu một hơi, hai hàng lông mày hơi nheo lại một chút, Cỏ May nhẹ nở một nụ cười. Nét mỉm nhạt nhòa như có như không trên khuôn mặt đẹp làm lộ ra hai điểm tuyết trên đôi má núm đồng tiền.

Khẩu súng bắn laser {Blue Fire 9} nằm trong lòng bàn tay trái, khẩu súng nén khí {Nerf Spectre} thì cầm trên tay phải, Cỏ May cũng vào tư thế.

Bàn tay phải nắm chặt khẩu súng bắn khí nén, cánh tay gấp lại để khẩu súng lên sát vai. Tay trái cũng hơi co lên để nòng súng của khẩu laser hướng xuống đất, để sát bên hông. Hai chân cùng thu về một chỗ, trong khi chân trái hơi nhún chỉ để một điểm mũi giày tiếp xúc với lòng đường. Để cho cơ thể tạo hình hơi chút uốn éo, cùng với súng và áo choàng đen, kết hợp với khung nền hoang tàn tạo ra một vẻ đẹp vô cùng độc đáo.

Tự nhìn chính mình bằng [Thiên Nhân] Cỏ May cảm thấy có chút tức cười. Thực ra cái kỹ thuật chiến đấu này cũng chẳng cần tư thế khởi động làm chi, nhưng mà có sao đâu, tâm hồn thiếu nữ tự cho phép cô làm như thế. Tuy vô dụng về mặt kỹ thuật, nhưng hình như lại hữu dụng một chút về mặt tâm lý. Theo tư thế chuẩn bị sẵn sàng, một thứ hào khí cũng bất giác dâng lên áp chế đi những cảm xúc tiêu cực sắp sinh ra trong lòng.

Ở ngoài kia con zombie đầu tiên đã lọt vào tầm công kích. Nó đến từ ngã tư đường bên trái. Lập tức vung tay, chẳng cần quay người cũng chẳng cần nhắm bắn Cỏ May cứ thế bóp cò.

Súng laser không gây tiếng nổ, âm thanh duy nhất phát ra cũng chỉ có tiếng siết cò nhẹ bẫng. Cảm giác có vẻ hơi hột, vô lực và yếu đuối, thế nhưng chùm ánh sáng màu xanh lam thẩm thấu ra từ lòng súng lại chẳng hề lạnh tí nào. Tia sáng ngất ngưởng lên đến mấy nghìn độ xuyên thẳng vào giữa trán con zombie, da thịt và hộp sọ lập tức bị thiêu thành tro bụi, cùng với đó là cả não bộ bên trong. Tốc độ ánh sáng hầu như không thể nhận biết được bằng mắt thường, thứ chớp xanh lưu lại chỉ là ảo ảnh của thị giác mà thôi. Việc tránh né là bất khả thi, tất cả chỉ còn phụ thuộc vào kỹ năng của người bắn. Mà với [Thiên Nhân] việc nhắm chuẩn chưa bao giờ trở nên dễ dàng như vậy.

Sau khi con zombie thứ nhất ngã xuống thì lập tức đã có vài con zombie khác lọt vào trong tầm công kích của đôi súng ngắn. Vậy là, Cỏ May lại tiếp tục vung tay. Đôi mắt vẫn không hề mờ, cô nàng biến đổi dần tư thế, đôi tay liên tục siết cò. Ánh laser chớp sáng cùng với tiếng nổ bụp chắc nịch nhưng không lớn từ khẩu súng nén khí vang lên không ngớt. Không bị hạn chế bởi tầm nhìn, vậy là, bắn về đằng sau, bắn khuất sau vật cản, đồng thời bắn về hai hướng khác nhau, Cỏ May đang thực hiện công kích đồng loạt về cả bốn chiều đại lộ.

Kỹ thuật vẫn chưa phải là hoàn hảo, lại dưới sự khản trương của nhịp độ chiến đấu, vô số viên Cỏ May bắn hụt, thế nhưng lợi thế tầm xa lại thêm hiệu ứng vô hạn đạn từ cặp súng ngắn đặc thù, Cỏ May dễ dàng tạo ra thế trận áp chế hóa lực. Lũ quái vật đã mất đi lý trí chỉ còn mỗi bản năng lao vào lại càng trở thành những cái bia tốt nhất. Gần năm chục con từ cả bốn chiều đại lộ toàn bộ đều ngã gục trước khi tiến được vào mười mét quanh người.

Kẻ địch đã gục ngã toàn bộ, không còn sót con zombie nào. Sau khi chắc chắn lũ quái không còn cử động, Cỏ May mới từ từ hạ đôi cánh tay. Thờ dãi ra một hồi, May cố gắng bình phục trái tim vẫn còn đang đập rộn ràng lên vì chiến đấu. Vận động cường độ cao khiến cho đôi cánh tay có chút mỏi nhừ.

Năm mươi giây kể từ lúc bắt đầu bóp cò. Thời gian ngắn nhưng nhịp độ cực kỳ cao, kiểu chiến đấu này không hợp với một nhân viên thiện về hỗ trợ như Cỏ May cho lắm. Ý tưởng về kỹ thuật chiến đấu này cũng không phải là của cô mà là do hai thằng Minh, Thi nghĩ ra sau khi được trải nghiệm [Thiên Nhân] thông qua kênh đồng bộ tinh thần của thằng nhóc Văn. Với tinh thần không bỏ qua bất kỳ một cơ hội gia tăng sức mạnh nào, cô được hai thằng đồng viên luyện tập kỹ năng này.

Nhớ lúc đầu Cỏ May còn luyện bằng bia di động, nhưng xét thấy thứ đó di chuyển không đủ biến hóa, hai thằng quyết định lấy thân mình thế vào. Sau đó là cả Du, cả Nam điền, đến đến cuối cùng là cả Thủy và bé Lan cũng tham gia. Cả lũ chạy quanh Cỏ May trong một phòng tập phức hợp đa địa hình, cố gắng tiếp cận cô dưới làn đạn bắn. Dù cho công suất của cả hai khẩu súng đều bị chỉnh xuống mức thấp nhất nhưng mỗi khi bị bắn trúng cũng chẳng dễ chịu gì. Và một điều thú vị là cuối mỗi buổi tập người bị dính nhiều đạn nhất không phải là thằng Thi thì cũng là thằng Minh. Những khi đó hai thằng thường bảo “Anh cố tình nhường cô đấy...” Và trong lúc luyện tập, hai thằng cũng là kẻ di chuyển linh hoạt và ảo diệu nhất. Chỉ có điều, bằng [Thiên Nhân], nhiều khi Cỏ May thấy hai lão đó cứ như là tự đâm đầu vào đạn vậy.

Thoáng một chút tươi cười, ký ức về những buổi luyện tập gian khổ nhưng tràn ngập bị hài khiến cho tâm tình khản trương sau chiến đấu của Cỏ May hơi bình lặng lại. Cố tình không để ý đến thâm trạng của mấy cái xác hiện lên trong [Thiên Nhân], tránh cho việc tinh thần vừa mới kéo lên một chút lại tụt xuống không phanh, Cỏ May khẽ lắc đầu, chỉnh qua lại mái tóc đã sắp tuột ra khỏi tám lạng buộc. Cô xoay người chuẩn bị gọi Thủy vẫn luôn đứng trên nóc một chiếc xe bus nằm ngay bên cạnh thì...

Nhiu mày...

Một thứ to lớn đột ngột lao vào trong tầm nhìn của [Thiên Nhân]. Con quái vật cao lớn với một cánh tay phát triển to bất thường. Nó vừa gào rú vừa phóng thẳng đến phía này tốc độ nhanh vô cùng và càng ngày càng gia tăng.

Một con zombie thuộc loài đặc biệt.

Không dám chần chừ, đôi súng ngắn vừa mới hạ xuống lại một lần nữa vung lên, Cỏ May lập tức tấn công kẻ địch. Chỉ có một mục tiêu nên toàn bộ hỏa lực đều tập trung về một phía. Hai khẩu súng chĩa thẳng, đồng loạt bóp cò. Trong khi đó, Cỏ May cũng thuận thế lùi lại một bước, cơ thể thực hiện một động tác xoay người và nã đạn ngay khi mục tiêu vào tầm ngắm. Tiếp tục lùi thêm một bước để chuyển thân về tư thế nửa quỳ, cò súng được siết sau một thoáng trọng tâm ổn định. Bộ tư thế liên hoàn vừa lùi vừa bắn được lặp đi lặp lại một cách không ngừng.

Từ cự ly năm mươi mét, con quái vật đã liên tiếp bị ấn dồn. Thế nhưng, uy lực yếu đến đáng thương từ cặp súng ngắn chẳng xi nhê gì với nó, tia laser khó khăn đốt ra một vết bỏng nông trên cánh tay biến dị. Những nhát đạn hơi thì lại càng yếu hơn, chỉ mang một chút lực đẩy mà uy lực còn không đủ phá được qua lớp da dày. Trong khi đó, cả phần đầu và toàn bộ con quái đều núp sau cánh tay biến dị. Công kích của Cỏ May khó khăn kim hãm được tốc độ nó đi đôi chút nhưng không ăn thua. Một khi bị áp sát cô nàng hoa tiêu mỏng manh chắc chắn không có một cơ hội sống sót nào.

- Rống... - Như một đầu xe lửa, con Charger hùng hổ lao vào, cự ly bị rút ngắn rất nhanh.

Hai mươi mét, khi thấy mọi đòn tấn công của mình gần như vô dụng, Cỏ May nhú chặt đôi lông mày.

Mười mét, cự ly cực kỳ nguy hiểm, khuôn mặt cô gái đã biến sắc tái đi, trái tim chực vọt ra khỏi lồng ngực nhưng vẫn mím môi tiếp tục bóp cò.

Năm mét, cô gái đã bắt đầu cảm thấy kinh phong ập vào mặt. Không có dấu hiệu dừng lại, tốc độ của con quái vẫn đang tăng và Cỏ May đã chuẩn bị cho động tác xoay ngang né tránh trong gang tấc.

Ba mét, trong khoảng khắc con quái đã tiến đến sát người, va chạm sẽ lập tức xảy ra. Mọi sự quyết định trong lúc này, hoặc là né thoát, hoặc là hi sinh. Và...

Một tấm khiên màu bạc trắng đột ngột xuất hiện trước mặt con quái vật. Tốc độ cực lớn vốn đã chẳng thể xoay mình, lại thêm đặc tính chỉ biết cắm mặt lao vào của loài Charger. Và dĩ nhiên, cơ thể to lớn trực tiếp va chạm vào tấm khiên cũng có họa tiết trang trí hình bông hoa tuyết.

- RUỖNHHH...

Giống như là húc vào một bờ tường sắt, cơ thể con Charger lập tức tchững lại. Thế nhưng, tấm khiên cũng không tài nào chặn đứng được con quái vật. Sức mạnh khổng lồ tiếp tục đẩy nó đi, kể cả tấm khiên và người con gái đứng đằng sau nó nữa.

- Hự... - Cổ nén một ngụm trọc khí hộc lên từ trong phổi, Thủy hơi nhú mày, dù lực va chạm đã bị triệt tiêu đi một phần và phân tán ra toàn bộ bề mặt tấm khiên bằng kiểu thiết kế đa lớp nhưng cánh tay trái vẫn truyền đến một cảm giác ê buốt. Hai chân vẫn vững nhưng đôi giày chiến có phần để được phủ một lớp cao su tổng hợp siêu bền vốn để tăng độ ma sát cũng trực tiếp vẽ lên lòng đường hai vệt cháy xém dài.

Về phần Cỏ May. Lợi dụng một thoáng chững lại khi Thủy chặn đầu con quái, cô đã kịp chuyển mình, né ngang sang bên phải. Sau đó, lập tức di chuyển ngược hướng con quái vật và Cỏ May cũng không quên xạ kích. Lần này, không bị cánh tay biến dị cản trở, cặp súng ngắn thành công gây ra được chút thương tổn lên kẻ thù.

Xiết chặt nắm tay, cố gắng gồng mình lên một chút để cho cảm giác đau đớn tạm thời mất đi, đối với Thủy thế này chưa tính là gì, đến đạn pháo cô còn từng đỡ rồi chứ đừng nói đến cú húc của một con Charger nhỏ bé. Khuôn mặt lập tức trở về lãnh tĩnh, Thủy đưa bàn tay phải lên nắm lấy băng của khẩu Exiler cài sẵn trên vai.

Rút súng, và theo động tác cánh tay đang đưa lên cao Thủy liền thuận thế đập xuống.

- Phập... - Lưỡi lê của khẩu Exiler được thiết kế hơi chút đặc biệt, không những lớn bất thường mà còn có thêm một ngạnh sắc bắt ngang ra từ đoạn cán lê và chĩa thẳng xuống dưới theo phương vuông góc. Cú quật thật lực của Thủy khiến cho cả lưỡi lê chém ngập vào vai con quái vật làm nó phải rú lên đau đớn. Không dừng lại ở đó, Thủy liền trực tiếp giật thẳng khẩu súng về để cho cái ngạnh lưỡi lê sắc bén xé toang da thịt, nhân thêm thương tổn lên vài lần.

Khẩu súng bị giật về thì khi đó, phần nòng súng lại vừa đúng chĩa vào đầu con Charger. Xiết cò không do dự. Tiếng súng nổ chắc nịch vang lên, đầu đạn thép đặc với kích thước to quá cỡ giăng vào cơ thể con quái trong tiếng rền vang.

- XUỖNHHH...! - Cờ đạn lớn kéo lên uy lực của cú bắn, động năng cường đại đánh sâu vào trong da thịt, lực đẩy mãnh liệt hất tung con Charger ra ngoài.

Bắn hụt, viên đạn không trúng đầu nhưng làm tan nát một phần bả vai. Không ngoài ý muốn cho lắm, viên đó Thủy bắn hoàn toàn bằng cảm giác. Đẩy bay con quái ra là đã đạt được mục đích của Thủy rồi. Hơi hạ tấm khiên để chống xuống lòng đường, rồi dùng trực tiếp cạnh bên trên làm bệ tì, Thủy gác khẩu Exiler qua đó mà ngắm chuẩn.

- XUỖNHHH...! - Viên thứ hai, vẫn là đầu đạn đặc, mục tiêu lần này là đôi chân của con quái. Cẳng chân trái lập tức bị xé nát trước khi kịp lao vào và cơ thể to lớn âm ỉ đỏ ngầu.

- GÀO...! - Bị đánh ngã bất ngờ, con quái vật vung vẩy dưới lòng đường, nhưng chân trái đã cụt ngang đầu gối khiến nó không tài nào đứng dậy. Cơ thể lộn lộn và cánh tay to lớn vung vẩy đập loạn khắp nơi. Trong tiếng kêu là sự điên cuồng xen lẫn cả sự bất cam.

Thủy dùng đôi mắt lãnh tĩnh nhìn con quái vật dưới đất. Một khi không thể di chuyển chúng cũng mất đi tính uy hiếp của mình. Và khi đó là...

- XUỖNH...! - Viên thứ ba, và cái đầu không được che chắn lập tức vỡ nát ra như dưa hấu.

Chiến đấu kết thúc, Thủy thu lại khẩu súng trường. Cô nhú mày tỏ vẻ ghét bỏ khi nhìn một vệt máu lớn dính trên tấm khiên màu tuyết trắng của mình. Dù đã là cự binh, trải qua cả một trận chiến lớn trong bản đồ D.Gray-man nhưng cô vẫn chưa thể nào quen được mấy cánh máu thịt bầy nhầy như thế này. Trận chiến trước, dù thảm thiết thật đấy nhưng đối thủ lại là những con ác ma cơ khí, dẫu có bị đánh cho tan nát thì Thủy cũng chỉ coi đó là một đồng linh kiện và những mảnh kim loại vô hồn, chứ không như bây giờ...

Cổ nén cảm giác kinh tởm đang dâng lên trong cổ họng, chịu đựng mùi tanh nồng của máu tươi, Thủy chậm rãi tiến về phía cái xác quái vật không đầu. Trong tay cô là một tấm [Thẻ Trắng]. Nhiệm vụ thu thập tài nguyên mà đưa nào cũng phải tham gia trong chuyến "Phưu lưu" này.

- Chì ổn chứ? - Cỏ may từ phía đằng sau tiến lên thân thiết hỏi.

- Ủ! Tôi không sao... - vén lên vài lọn tóc vương vãi đằng trước mặt, Thủy mở miệng miễn cưỡng gượng cười. Tấm khiên {Băng Sương} đã tạm thời cất đi, cô gái bây giờ chỉ còn bộ giáp ám màu kim loại và không hắt sáng.

- Em cảm ơn! – Cô may cũng đã cắt cạo súng lục của mình đi. Đôi tay cô bây giờ đang cầm một mảnh vải trắng cố gắng lau đi vài vết máu vương trên bộ giáp Thủy.

- Đừng để ý... - Thủy vươn đôi bàn tay túm lại mái tóc xõa lung tung của Cô May lại. Cô mỉm cười, đôi mắt cũng hơi híp lại thành một đường cong cong
- ...Nhiệm vụ của tôi mà! Đừng quên chúng ta là đồng đội.

- Ừm!

-----KDL-----

- Ôi Cái Đình Công Mệnh! Chỗ này nhìn quen thế nhỉ?! – Ngồi xõm trên một cái cột mốc ven đường, Minh vừa đảo mắt nhìn ngó lung tung vừa thở hồng hộc nói.

Số là khi này, hần mãi cầm đầu đuổi theo con Hunter rồi vô tình chạy đến đây. Đến lúc nhớ ra thì đã phát hiện mình chạy quá xa khỏi khu vực cần tập trung ban đầu mất rồi. Chính xác xa bao nhiêu thì hần không biết, hần chỉ biết là rất xa thôi, xa đến nỗi mà vượt ra khỏi tầm hiển thị của cái máy định vị mà hần đang cầm trên tay. Không những chẳng thể nào nhìn thấy vị trí của bất kì đứa nào, mà cả lũ đồng đội tại nó còn chỉ được hiển thị bằng những hình tam giác chỉ hướng và xếp chụm lại ở một góc sát rìa của màn hình hiển thị. Vậy nghĩa là rất xa.

Vol's Golem đã vô dụng từ lâu do vượt khỏi vùng phủ sóng, nhưng Minh vẫn còn nhớ, trong lúc mãi mê truy đuổi con Hunter hần có vừa chạy vừa la hét. Mặc dù chỉ hoạt động ở mức tín hiệu thấp thôi, nhưng chắc chắn khi đó âm thanh của mình đã vang lên một cách nhẹ nhàng bên tai từng đứa. Lúc đó quá hưng phấn, giọng điệu của hần có hơi khiêu dâm để đến bây giờ chỉ nghĩ lại thôi cũng thấy nhục rồi. Minh ân hận lắm.

Còn con Hunter? Đương nhiên là nó chạy thoát rồi. Mặc dù trong khi truy đuổi, Minh đã dùng mọi thứ có thể, từ việc tận dụng động năng của các ống xả nhiệt, đến cả [Hook King], chỉ còn thiếu nước nhái lại quỹ bộ của thằng Thi nữa thôi. Có mấy lần hần gần bắt được con quái, thế nhưng không hiểu tại sao nó luôn tránh thoát được một cách vô cùng ảo diệu. Và cứ như thế, hần đuổi thẳng cho đến chỗ này. Bản thân một bờ hơi tai, còn con Hunter nhanh chóng phi đi mất hút.

- Lạc mẹ nó rồi...! – Rời khỏi cái cột mốc, Minh vừa bước lung tung vừa hô hoán – Mà chỗ này nhìn quen lắm? Chỗ đó nào đây nhỉ...!?

Nơi Minh đang đứng bây giờ bốn phía đồng hoang, bạt ngàn hoa cúc mọc xen lên cùng cỏ dại. Gần đó cũng thấp thoáng nhà dân, mấy khu dân cư chưa kịp phát triển lên như đô thị.

- Đù! Lỡ chân chạy mẹ nó ra ngoại thành rồi thì phải – Buông ra một câu tự trả lời chính mình. Sau đó, hần thất thểu bước về hướng một khu chung cư gần nhất.

.....

Trong khi thằng Minh đã lạc ra đến tận ngoại ô thành phố thì thằng Thi, nó vẫn quanh quẩn trong mấy con hẻm quanh co nội thành.

- Vàng + 1.

- EXP + 1.

Mái chèo kim loại đã bị nó thay thế bằng một cái rìu có tay cầm ngắn. Nó nhổ lưỡi rìu ra khỏi sọ của một con zombie mà nó vừa chặt chết. Con zombie này là con cuối cùng của một đám zombie nhỏ không may bị thằng Thi va phải.

Thế là chặt thôi, đơn giản là diệt sạch.

Một đồng chỉ số ảo nó tự tưởng tượng ra hiện lên trước mắt. Trò này làm nó cảm thấy vui. Thế là không chút do dự, nó xách rìu hướng thẳng về bãi quái tiếp theo trong tầm mắt.

Lever 80. EXP 50/161

Một chút hưng phấn ngẫu nhiên toát lên từ trong ánh mắt, kèm theo đó là cả một chút điên cuồng. Có lẽ thằng này đã quá lạm vào cái trò chơi ảo tưởng mà nó tự nghĩ ra mất rồi. Lạm đến nỗi mà nó đã gần như quên đi mục đích đi tìm đồng đội ban đầu. Bây giờ, cứ thấy chỗ nào có quái là nó lao vào nó fàm. Chẳng thèm quan tâm đến hướng mình di chuyển.

.....

Thằng Văn vẫn vậy, lúc nào cũng nằm bết trên xe lăn để mặc cho Si Na đẩy nó đi. Đôi mắt chăm chú nhìn vào màn hình điện tử, nó theo dõi hướng di chuyển của từng đứa trong tiểu đội luân hồi. Coi như là tốc độ tiến lên của cả bọn vẫn theo đúng kế hoạch, tụ lại với nhau và tiến dần về phía cột mốc không gian.

Tất cả, trừ hai thằng trời đánh Minh, Thi.

Nhìn vào màn hình định vị, cho dù có sử dụng năng lực của thần, Văn vẫn không thể nào đoán được ý đồ của hai tên khốn đó là gì khi chúng càng ngày càng chạy ra xa hơn.

Âm thầm loại tên hai thằng ra khỏi bản kế hoạch của mình, trong khi nguyên rủa cho chúng ăn đủ hành vì dám chạy lung tung như thế. Văn ngược mắt nhìn bầu trời, nó cảm thấy hình như thiên không có vẻ u ám hơn một chút.

Đọc theo đường tiến lên của chiếc xe lăn cọc cạch thì thoáng lại có xác của một vài con zombie đã bị khoét thủng cả hốc mắt.

-----KDL-----

Quay trở lại cánh đồng hoa ngoại ô thành phố, thằng Minh lúc này đã mò được đến một khu dân cư và nó biết nơi này là chỗ nào rồi.

“Đồng Hoa Tây Tựu”

Chắc chắn là vậy vì Minh thấy hàng chữ này được ghi trên một tấm biển to tổ bố cơ mà.

Và chẳng biết có phải là lời nguyên rủa của thằng Văn trở thành sự thật hay không mà nó đã thấy bóng dáng của một con Hunter thấp thoáng trong tầm mắt.

- Ố... - Chỉ kịp hô lên một câu, sau đó là vắt gờ lên cổ đuổi vì Minh thấy con Hunter kia đã bắt đầu bỏ chạy.

- Ôi Cái Đình Công Mệnh! Có đứng lại không thì bảo!? Mày làm bố hơi bị cú rồi đấy... Để bố mày bắt được thì xác định nỏ hoa nghe con!

Thế là y như lúc ban đầu thằng Minh lại vừa hò hét vừa đuổi theo một con Hunter.

.....

Về phần thằng Thi có lẽ lời nguyên độc ác cũng ứng nghiệm lên mình nó vì bây giờ, thằng bé nhìn đâu cũng thấy chi số rồi.

Hiện tại nó đang đứng trước một tấm biển “Cấm đồ rác” dựng giữa một đồng rác lớn. Không biết trong đầu nó bây giờ chứa cái gì mà chỉ thấy nó bắt đầu dùng con rìu chiến của mình đi chặt gốc tấm biển báo.

Con rìu ngắn nhưng với thiết kế quân dụng và vật liệu thép vô cùng tốt nên chẳng mấy chốc nó đã hạ được tấm biển chỉ được gò qua loa bằng thép dẻo xuống. Sau đó, một khung menu tự động bật ra trong ảo tưởng.

[Bạn nhận được Item mới: Biển cảnh báo “Cấm đồ rác”]

Chất lượng: Thường.

Vật liệu: Thép dẻo sơn chống gỉ.

Độ bền: 3/5

Công: + 5

Thủ: + 7

Tình trạng: Hơi han.]

[Vũ khí đang trang bị: Rìu]

Vũ khí hiện có: Biển cảnh báo “Cấm đồ rác”]

[Bạn có muốn đổi trang bị: “Yes” or “No”]

Không chút do dự, nó chọn “Yes”. Và thế là con rìu chiến bị ném đi, thằng Thi vác cả cái biển cảnh báo trên vai mà chạy thẳng về hướng bãi quai tiếp theo đang đợi nó.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 28: Giảng Lâm

Khi vầng mặt trời đang dần dần phai nhạt,

Khi ánh tà dương khuất bóng phía sau đồi.

Khi màn đêm âm u đang gõ cửa,

Khi hi vọng được thắp lên bởi ngọn lửa tình người.

-----KDL-----

Một ngôi nhà hai tầng không bé không to nằm khuất sâu trong con hẻm nhỏ. Thời gian in hằn dấu tích lên nơi đây bằng sự hoang tàn. Một lớp bụi dày phủ lên mọi thứ và những bức tường đang dần bị rêu xanh xâm chiếm. Khắp nơi đều có thể dễ dàng nhìn thấy những khóm cây con hoang dại, và vô số bụi cỏ lan tràn. Chúng mang hơi thở của sinh mệnh đến. Chúng tự nhận trách nhiệm sửa chữa những sai lầm mà nhân loại đã gây ra. Sắc xanh dưới ánh nắng chiều bùng lên sức sống, nhưng không hiểu sao vẫn có một cảm giác thê lương không nói được lên lời.

Trên nóc của ngôi nhà hai tầng ám bụi và phủ đầy rêu xanh đó có một căn gác xép nhỏ được dựng lên với một hàng hiên để đầy chậu hoa cây cảnh. Cỏ dại nơi đâu cũng có thể mọc lên được. Chúng chiếm lĩnh toàn bộ mấy góc tường và cả khoảng sân không lớn lắm. Còn mấy chậu cây, có cái mọc tốt um lên, có cái lại chết khô rồi bị những cây bên cạnh hay cỏ dại thay thế vị trí của mình. Hàng hiên được hàn dựng trên một bộ khung kim loại, có lẽ là để làm giàn cho cây dây leo. Bây giờ, cả cái giàn đó và cả cái mái nhà chênh vênh chéch của căn gác xép đều đã bị một loại cây dây leo không biết tên nào đó phủ kín rồi. Loại cây dây leo có lá nhỏ như kim, hoa màu đỏ rực và kết quả đen xì trông như phân chuột.

Căn gác xép này trước kia có lẽ được dùng làm phòng riêng của một cô con gái. Mặc dù không gian hơi u ám do mấy khung cửa đều bị Linh khép chặt, nhưng khối cầu Vol's Golem có khả năng phát sáng cũng đủ cung cấp cho tầm nhìn. Linh thấy một chiếc giường gỗ nhỏ xinh, trên đó được trải đủ bộ chăn ga màu hồng phấn. Một cái bàn gỗ trên mặt còn lưu lại mấy quyển sách đã bị một căn không ra hình dạng gì. Những tấm áp phích thần tượng ó vàng dán kín bốn phía vách tường. Và trong tủ quần áo treo đầy váy.

Có lẽ, cô bé chủ nhân của căn phòng này cũng chỉ trạc tuổi Linh. Một cô bé chắc là dễ thương và hay mơ mộng.

Từ trước khi tham gia chuyến “Phuru lưu” này, Linh đã được kể cho nghe câu chuyện về thế giới nơi đây. Đại dịch zombie giống như một căn bệnh đại đột ngột bùng phát. Nền văn minh nhân loại bị hủy trong một sớm một chiều. Thời gian đầu là lúc kinh hoàng nhất, con người gần như cam chịu, không có phản kháng mà chỉ có chạy trốn, chỉ có giãy giụa sinh tồn.

Tất cả...

Không một ai ngoại lệ. Cô bé chủ nhân căn phòng này cũng thế. Và có thể, cô bé còn không kịp quay về nhà.

Thờ dài, khuôn mặt vương một nét không vui rầu rĩ, Linh thoáng tiếc thương cho con người chưa từng gặp mặt này.

- Cộc cộc... Xoạt... Grừ... - Âm thanh phát ra từ tầng dưới, tiếng va chạm đều đều, tiếng cào vách tường và cả tiếng gầm gừ khe khẽ. Có lẽ, mấy con zombie trong ngôi nhà này đã ngửi thấy mùi thịt tươi mà tìm cách mò được lên đây. May mà Linh đã đề phòng từ trước, phá đổ cái cầu thang gỗ đơn sơ duy nhất dẫn lên tầng gác mái, lối lên cũng được đóng kín, chốt chặt cả rồi.

Có mình trong một góc tường, Linh thần thờ nhìn chăm chăm vào màn hình của chiếc máy định vị trên tay. Trên đó, có hai chấm sáng nhỏ đang di chuyển gần sát tâm màn hình. Dù không rõ lắm về cách tính tỉ lệ xích của cái máy định vị này nhưng điều đó cũng có nghĩa là có đồng đội đang ở gần đây. Có người đang đi đến chỗ mình.

Sau đó có kết nối bộ đàm từ Vol's Golem, là chị Si Na và nhóc Văn. Họ vốn bị dịch chuyển đến cách không xa chỗ này lắm, lại tiện đường đi đến cột mốc không gian nên sẽ ghé qua để đón Linh đi cùng. Thế nhưng hiện tại hai người đó đang gặp chút vấn đề thì phải. Họ dừng lại một chỗ khá lâu rồi, và nhóc Văn đang yêu cầu Linh di chuyển thay đổi vị trí. Họ sẽ chọn một con đường khác. Chủ động di chuyển sẽ dễ dàng tiếp ứng được nhau hơn.

Hơi mím môi, Linh âm thầm quyết định. Lòng tự nói với mình rằng phải mạnh mẽ lên, phải cam đảm lên chứ không thể cứ mãi vô dụng trong mắt mọi người nữa. Đứng dậy, Linh sẽ đi ra ngoài, sẽ tham gia chiến đấu như những người đồng đội. Trong không gian hỗn ám, ánh sáng nhẹ nhẽ từ khối cầu Vol's Golem phủ lên khuôn mặt cô gái trẻ, trắng bệch.

Cô gái nhỏ liên tục tự động viên bản thân, tinh thần tâm lí cũng đã chuẩn bị kỹ càng. Thế nhưng, giờ đây, khi đứng ngoài hàng hiên nhìn xuống lòng đường bên dưới kia, Linh lại cảm thấy có đôi phần do dự.

Bên dưới cửa chính của ngôi nhà, chẳng biết từ lúc nào đã tụ tập một đám zombie nho nhỏ. Ba con quái vật bò vắt vương phía mặt tiền, thi thoảng lại đụng vào cánh cửa sắt khép hờ nhưng mà khó mở ra vì là dạng kéo từ trên xuống. Còn bên con hẻm phía đằng sau nhà, nơi đây có một đám zombie còn to hơn, khoảng sáu bảy con chen chúc cào vách tường. Khả năng đánh hơi khôn nạn của lũ zombie trong thế giới L4D này. Có lẽ, Linh đã nán lại nơi đây quá lâu nên lũ zombie đã bắt đầu tụ tập rồi.

Nhóm của cậu nhóc Văn không thể đến được nơi đây, vậy là Linh sẽ phải đến chỗ bọn họ. Bằng không, cứ chần chừ kéo dài thời gian, đến khi lũ zombie tụ tập đến một trình độ nhất định thì ai cũng không thể cứu được em nữa.

“Mình phải đi thôi” Thầm nhủ trong lòng, Linh hít sâu để cho trái tim đang đập điên cuồng hơi tĩnh lại. Lũ zombie tụ tập ngày một nhiều, nếu không quyết định nhanh thì có lẽ Linh sẽ bị mắc kẹt ở đây mất. Với lại, nghe nói cái thế giới này không chỉ có những con zombie thường mà còn tồn tại cả những con tiến hóa có sức mạnh kinh người.

Chắc chắn sẽ phải rời đi chỗ này. Từ đây, với [Angel Sky – Bước Nhảy], Linh có khá nhiều cách để đi. Trong đó, cách an toàn nhất có lẽ là lợi dụng năng lực bước nhảy, cứ thế nhảy qua các nóc nhà. Dù không thể loại trừ khả năng đụng phải mấy con zombie biến dị nhưng ít nhất cũng thoải mái hơn là

chạy lòng đường đứng đầy quái vật rồi. Chỉ có điều [Bước Nhảy] không có dùng được suốt. Tuy rằng trên lý thuyết, kỹ năng [Bước Nhảy] được cung cấp bởi Innocence có thể dùng không hạn chế, không có số lần quy định, cũng không tốn cả thời gian làm lạnh, thậm chí đến cả năng lượng cũng không lấy từ người dùng.

Bản thân Innocence đã là một thể năng lượng lớn lao rồi, thế nhưng, để có thể sử dụng được, nó lại cần phải thông qua cơ thể con người. Đối với Linh, việc này như kiểu dùng nhiên liệu phản lực để chạy một con “Min-khờ” đời cũ vậy. Năng lượng không thiếu nhưng nỗ lực được ba cái đã báo hỏng mẹ nó động cơ rồi. Chính điều đó đã tụt hạn chế đi khả năng của kỹ năng này. Hiện tại, Linh chỉ sử dụng được từ ba đến bốn lần bước nhảy mà thôi. Nếu cưỡng ép thực hiện đến bốn hoặc năm lần, cơ thể Linh sẽ không chịu được mà xuất hiện những phản ứng không mong muốn khác.

Với hạn chế về số lần bước nhảy như thế, Linh không thể đi được quá xa. Với lại, em cũng muốn chiến đấu, cũng muốn mạnh mẽ lên như mọi người.

- Cố lên Linh ơi! – Tự động viên bản thân một câu, về mặt cô bé hiện lên một nét kiên cường. Đứng thẳng người trên ban công gác xép, Linh nhìn xuống con đường phía trước nhà, nơi đó có ba con zombie đang chiếm giữ. Dù từ đằng xa, Linh có thể thấy vài nhóm zombie khác đang tiến tới chỗ này nhưng điều đó còn tốt hơn là đột phá về phía con hẻm phía sau.

Đôi bàn tay nắm chặt thanh sắt lan can đã rỉ ra một tầng mồ hôi mịn, Linh cố gắng thực hiện những nhịp hô hấp dài đều đặn, vừa để lấy thêm bình tĩnh, vừa để nạp tối đa lượng oxy vào trong cơ bắp. Việc này sẽ tránh cho sự ngộ độc axit lactic đến quá nhanh. Mũi giày gõ nhẹ xuống mặt sàn để cho con lục lạc ngân lên những tiếng vang khe khẽ.

Phát động Innocence – Chuông Thánh Tích.

- Ring... - Con lục lạc nhỏ xinh dính trên cái lắc chân đen tuyền tự động rời ra rồi nảy lên trước mặt. Trong khi đó, nó cũng nhanh chóng phóng đại thể tích của mình cho đến khi đạt được kích thước của một quả cầu mây tiêu chuẩn.

- Ring... Ring... Ring... - Không quan tâm đến việc âm thanh sẽ hấp dẫn lũ zombie khác, Linh tăng khối cầu mây đặc biệt của mình bằng đôi chân đã được phủ kín những hình xăm xanh biếc. [Thanh Sắc Ban Lan] đã phủ kín cả đôi chân dài, leo lên giữa đùi, leo cả ra ngoài đôi tất chân và bao bọc lấy cả đôi giày chiến móng. Cảm giác quen thuộc từ đôi chân truyền về khiến cho Linh cảm thấy vững tin hơn một chút.

Tầng...

Sau một cú tăng cầu, Linh gia tăng lực đạo khiến cho chiếc chuông bay hẳn lên cao quá đầu, và trong lúc rơi xuống là một cú lộn người.

Santo.

Trong một tiếng ngân vang thanh thúy, Chuông Thánh Tích như một viên đạn pháo từ trên trời cao giáng thẳng xuống mặt đường.

Với kỹ thuật của một vận động viên cầu mây chuyên nghiệp, sự chính xác từ những cú ra chân của Linh không thể nghi ngờ. Khối chuông kim loại bay thẳng từ trên sân thượng của ngôi nhà hai tầng xuống, sau đó chuẩn xác giáng vào đầu của một con zombie bên dưới.

- Ring... - Âm thanh ngân vang, cái đầu của loài quỷ dữ lập tức vỡ toác. Hiệu ứng choáng cùng lúc lan ra theo một vòng sóng âm khuếch tán. Lũ zombie bình thường, không mang lí trí lập tức đờ ra khi sóng âm đập đến. Không bỏ lỡ cơ hội, từ trên sân thượng, Linh trực tiếp thực hiện động tác nhảy lên xoay người. Một cú đá ngang quét mạnh vào không khí.

[Angel Sky – Bước Nhảy]

Kỹ năng đặc thù có được sau khi tích hợp Innocence. Linh phát động nó ngay khi cú đá sắp vươn tới điểm cuối cùng của biên độ động tác. Ngay lập tức, một chùm những kí tự La tinh đột ngột bùng lên bao lấy toàn bộ cơ thể của cô bé. Và cùng lúc đó, ở bên dưới kia, cũng có một chùm các kí tự xuất hiện y như thế. Nó hiện ra ngay cạnh khối cầu vẫn đang trong quỹ đạo nảy bật ra ngoài.

Dịch chuyển tức thì chỉ trong một khoảnh khắc ngắn đến không thể nào đo đếm được, Linh xuất hiện với tư thế bảo trì y nguyên như trước khi dịch chuyển. Chuông Thánh Tích vừa vịn đặt vào mu bàn chân, động năng được bảo lưu toàn bộ truyền nguyên vẹn sang khối cầu.

- Ring... - Âm thanh thanh thúy, chiếc Chuông Thánh Tích vừa nảy ra ngoài lại mãnh liệt bay vào, hướng thẳng đến đầu của con zombie kế tiếp.

- Ring... - Cự li còn gần hơn cú trước nên không có gì ngoài dự đoán, con zombie thứ hai trực tiếp vỡ đầu. Khối chuông đen tuyền theo lực phản chấn nảy thẳng lên trời. Trong khi đó, Linh cũng vừa tiếp đất sau cú tạt ngang vừa rồi. Hơi ngẩng đầu xác định vị trí khối chuông và lại một lần nữa Linh nhún người. Đá móc.

[Bước nhảy].

- Ring... - Từ trên cao ba mét, khối chuông giáng thẳng xuống đầu con zombie cuối cùng khi nó vừa hết choáng. Và giống như hai con zombie đồng bọn, nó lập tức bị hạ gục ngay trong một đòn duy nhất.

- Phốc... - Không lợi dụng bước nhảy nữa, Linh để cho cơ thể mình rơi tự do. Đối với cơ thể đã được cường hóa qua, ba mét không tính là cao, [Thanh Sắc Ban Lan] vẫn còn duy trì nên chỉ có một chút ê chân khi chạm đất, tí trên đoạn bắp đùi nơi những hình xăm henna không vươn tới.

- Ui da ! – Phát ra một tiếng kêu yếu đuối, lực phản chấn lớn lao khiến Linh hơi mất thăng bằng. Cô bé hơi khom người, đôi bàn chân loạng choạng bước vội đi vài bước, sau đó thì...

Nôn...

Cúi gục mặt xuống một bên vệ đường, Linh quỳ gối chống cả hai bàn tay xuống đất mà liên tục nôn khan. Cái thứ mùi hôi thối xộc thẳng vào trong mũi cùng với cơn mệt mỏi khi dùng lực quá độ khiến cho ngực Linh thắt lại, dưới bụng thì quặn lên những cơn đau liên hồi. Hiệu ứng phụ do cơ thể không chịu được khi lạm dụng năng lượng của Innocence để thực hiện [Bước Nhảy] liên hồi. Thêm vào cái thảm trạng kinh tởm của mấy con zombie. Con nào con đấy đều vỡ toác đầu, vụn xương, thịt nát, máu đông, hòa cùng với màu trắng hếu của não bộ. Mấy thứ đó quện vào với nhau rồi xổ ra lòng đường thành một đồng bầy nhầy lẫn lộn.

Cảm giác kinh tởm càng làm cho cơn buồn nôn thêm mãnh liệt. Linh cố gắng ụm ọ ọ hi vọng nôn ra một chút gì đó cho thoải mái nhưng vô ích. Thức ăn nén dạng viên mà tiểu đội sử dụng trong khi chiến đấu là loại thực phẩm cao năng lượng, đảm bảo không gây đầy bụng và cũng không thể nôn được ra ngoài. Vậy lại càng khó chịu hơn...

Vô vọng trong việc nôn ra, dù cho cố gắng thế nào cũng chỉ có một chút nước dãi, Linh cố nén sự khó chịu trong lòng. Em ôm bụng chạy vào trong một ngã rẽ. Chuông Thánh Tích sau khi giải trừ trạng thái chiến đấu đã tự động trở về bên cô bé và thu mình lại thành con lục lạc nhỏ đeo trên cổ chân rồi.

(Ma Yên Linh – Chuông Thánh Tích)

-----KDL-----

Đâu đó, có một con đại lộ thuận hướng ánh mặt trời. Những tia nắng chiều xiên xiên phủ lên mọi vật, để mấy cột đèn cao kéo ra một cái bóng thật dài.

- La la la... - Cô bé gái nhún nhảy đi dưới phố, mỗi bước chân còn mang theo sự hào hứng rõ ràng. Con mắt to trong suốt tò mò nhìn mọi thứ, để cho một đầu tóc dài vàng óng nhấp nhô theo từng bước chân trần. (ùng hộ nhóm viết Hoa Bảo tại facebook: Đảo 13 các bạn nhé ^_+

La La đang dạo phố, mặc dù có hơi chút hoang tàn nhưng khắp nơi đều phủ một sắc xanh bùng bùng sức sống. Mấy trăm năm không rời khỏi Martel, đây là lần đầu tiên em thấy thứ gì ngoài xương rỗng và bão cát.

Vừa đi vừa ngân nga một giai điệu vu vơ, La La cứ nhắm đến điểm đỏ được đánh dấu to nhất trên bản đồ mà bước. Sognare theo sát phía sau, cô nàng akuma level 2 trong hình dạng con người khoác bộ đầm dài đen tuyền của phong cách Gothic Lolita.

Nơi đây, thi thoảng, La La cũng nhìn thấy con người. Chỉ có điều, bọn họ không được thân thiện mấy. Bọn họ cũng không được thông minh cho lắm vì La La thấy họ bò dưới lòng đường, quần áo thì còn rách nát hơn cả của La La ngày trước. Có mấy người bị thương đứt tay cụt chân, thậm chí còn lòi cả ruột ra ngoài, vậy mà họ chẳng thèm quan tâm chữa trị. La La cứ nghĩ con người mà bị như vậy là sẽ chết mất rồi cơ?

Thế cơ khí không mang hơi thở của sinh mệnh lực, La La không bị lũ zombie chủ động làm phiền. Chỉ có khi nào trực diện đối mặt mới có vài con zombie lẻ tẻ lao tới. Và không dậy nổi chút uy hiếp, Sognare đều xử lý dễ dàng.

Cánh tay vung vẩy một cành cây vừa nhặt được, chút lá xanh còn sót lại nơi đầu cành phát ra những tiếng xào xạc nghe vui tai vô cùng. Em thích ý, đôi môi nhân tạo hồn nhiên nở một nụ cười.

- La la...!

-----KDL-----

Trái ngược với con đường ngập ánh sáng mà La La đi, trong một góc tối tăm của thành phố, máu và xác chết la liệt trải đầy.

- Bỏ mẹ! Quên mất phải kích hoạt bộ đàm rồi...

Treo mình dưới mái hiên nhà trong một con hẻm nhỏ, Nam điên vừa loay hoay tìm nút khởi động Vol's golem vừa nhăn mày nói, ngữ điệu mang theo sự lo lắng rõ ràng.

Khi vừa bị dịch chuyển đến đây, Nam cũng bất ngờ lắm. Đột ngột xuất hiện ở một nơi xa lạ, đồng đội không thấy đâu, bên cạnh còn cả đám zombie đang gặm ăn một cái xác con vật nào đó. Nhưng là một người lính đã có kinh nghiệm xa trường, hấn lập tức phản ứng lại ngay.

Nhanh chóng rạch cổ toàn bộ đám zombie, lũ này chỉ có tầm bảy tám con, cũng không đông lắm. Sau đó là áp dụng chiến thuật hoạt động vùng địch hậu. Nghĩa là lẩn trốn, sau đó phát động tập kích vào cơ sở hậu cần hoặc cứ điểm tập trung sinh lực địch. Mục tiêu trước bỏ qua do lũ zombie không biết xây nhà, nhưng cái thứ hai thì Nam thực hiện ngon lành lắm.

Dùng một hỗn hợp bùn với lá cây đập nát bôi lên người để che bớt mùi cơ thể, hấn thành công đánh lén mấy nhóm zombie nhỏ liền, trong đó có cả một con Smoker đi lẻ.

Tàn sát cả một buổi sáng, lại thêm một nửa buổi chiều, đến khi cảm thấy hơi thấm mệt, Nam mới rút đến con hẻm này. Dùng dây thép mảnh chằng kín cả hai đầu con hẻm, sau đó hấn mới treo mình lên trên cao, núp bên dưới một cái ban công thò ngang ra để nghỉ ngơi một chút.

Có lẽ cái hỗn hợp bùn đất che mùi của Nam đang yếu đi thì phải. Sau khi hoạt động vô cùng tốt một nửa ngày trời, chúng bắt đầu khô đi và bong ra từng mảng. Không còn đủ sức át đi mùi cơ thể, nên lũ zombie đã bắt đầu kéo đến nơi đây.

- GÀO... - Âm thanh đã thủ phát ra từ đầu con hẻm, sau đó là tiếng bước chân không đồng đều. Mùi thịt tươi trên người Nam đã câu được ba con zombie nữa tới, chúng gào thét như thường lệ, và điên cuồng lao đến theo bản năng. Chỉ là...

- Phập... Phập... - Đang trên đường chạy, cái đầu của con zombie nhanh nhất bỗng nhiên rời ra khỏi cổ giống như bị một lưỡi dao vô hình chém đứt. Cơ thể không đầu tiến thêm vài bước rồi đổ ập xuống nền đường sau khi một bên cánh tay nữa cũng bị cắt đứt. Hai con đằng sau cũng chịu chung số phận. Vết cắt ở vị trí khác nhau nhưng đều có một đặc điểm chung là phẳng lì và ngọt xót.

Ở giữa không trung hơi hiện lên mấy sợi dây thép mỏng như tơ nhện bị máu nhiễm hồng. {Seta di ragno} – hộp dây thép nối trực tiếp từ Kho Dữ Liệu, cứ mỗi mét đều phải nối bằng hơn hai điểm tích lũy, quý giá nhưng thực dụng cho những cái bẫy chết người.

Chẳng thèm quan tâm đến những thứ vẫn đang diễn ra bên dưới, Nam vẫn loay hoay với khối cầu Vol's Golem. Minh đại ca đã bảo có nút ẩn ở đâu mà hẳn không tài nào tìm thấy. Trong khi đó, phía đầu kia của con hẻm đã lại có một tiếng găm giữ.

- Haizz! Lại một con nữa đến... - Nam chán nản lắc đầu.

Bên dưới mặt đường, xác zombie đã nằm la liệt.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 29: Con Mồi Hay Kẻ Đi Săn?

Đầu đó, giữa thành phố hoang tàn của thời mạt thế...

- Krr grao... - Phát ra một tiếng gào nhẹ, con Smoker từ từ bò đến vị trí săn mồi quen thuộc của mình. Chỗ này là sân thượng của một ngôi nhà hai tầng lụp xụp. Ngôi nhà của thời đại cũ không được cao cho lắm. Diện tích cũng nhỏ thôi. Nhưng được cái là cây cối che kín bốn phía xung quang. Những ngọn cây không biết đã tồn tại từ năm tháng nào, nay đã vurun cao quá cả nóc nhà. Và điều đáng nói nhất, đó là ngay phía trước cửa của căn nhà có cả một con phố dài, không rộng rãi nhưng thẳng tắp. Cho dù lí trí có bị thoái hóa đi nhưng bản năng vẫn có thể nói cho con Smoker biết, đây chính là một vị trí phục kích săn mồi hoàn mĩ dành riêng cho nó.

Một góc mái trên tầng thượng của căn nhà đã bị vỡ nát. Thời gian xóa nhòa đi mọi dấu vết của thứ gọi là nguyên nhân. Chỉ có một lỗ thủng lớn với những vết nứt lan ra chằng chịt. Lỗ thủng sẽ để cho mưa gió cuốn vào, và những vết nứt sớm hay muộn cũng sẽ kéo sụp cả trần nhà xuống. Không đảm bảo chút nào về an toàn kiến trúc, nhưng không sao, một con zombie thì không cần phải quan tâm đến những thứ đó. Nó chỉ cần biết, những tán cây xung quanh sẽ cung cấp chỗ ẩn nấp và con phố dài đằng trước quá tuyệt cho những cú quăng lưỡi thật xa, thật dài.

- Phốc... - Bò lên sân thượng bằng cái lỗ thủng trên trần nhà, con Smoker hơi ngửa đầu, đánh hơi một chút theo thói quen của loài. Gió sẽ đưa mọi loại mùi vị đến, và bản năng sẽ cho nó biết xung quanh đang có những gì. Là một con zombie thuộc thể tiến hóa, qua thời gian dài thích nghi, nó đã hơi bất đầu thoát được ra khỏi cái ham muốn giết chóc và sự đói khát tưởng chừng như vô hạn kia rồi. Khi mà thứ gông cùm khát máu của loài zombie được gỡ bỏ, nó bắt đầu giống với một "sinh vật sống" hơn. Nó sẽ biết đi săn, nó sẽ biết mai phục và rình mồi. Nó dùng hai tầng dưới của chính ngôi nhà này làm ổ để nghỉ ngơi khi cần thiết. Nó cũng biết tránh xa nơi nguy hiểm. Khi bắt được con mồi sẽ lập tức tha đi. Khi no bụng sẽ không tự đi tìm phiến toái. Và lúc đói quá, nó cũng có thể ăn tạm mấy con zombie thường.

Bò ra sát lan can, con Smoker vurun hẳn người ra ngoài, dùng cái lỗ mũi giống như là đã bị ai đó gọt vát một đường lên trên của mình mà hít lấy hít để. Nó đang đánh hơi. Đã mấy hôm rồi nó không bắt được con mồi nào thực sự. Dù có nhai tạm mấy con zombie thường nhưng chất thịt mục nát không cung cấp bao nhiêu năng lượng. Nó sẽ đói rất nhanh.

Zombie tui nó ánh mắt cũng không tinh cho lắm. Một vòng trắng đục như sương mù lúc nào cũng bao trùm lên vầng mặt, đôi khi cũng có thể là màu đỏ nếu bị kích thích bởi máu tươi. Với cái thị giác như vậy, đối với zombie tui nó, đêm hay ngày đều không quan trọng lắm. Được bù lại cho một khứu giác siêu cường, bóng tối khi đó đã trở thành đồng minh. Chính vì thế, hầu hết những con zombie đã tiến hóa đều thích đi săn vào ban đêm. Nếu là bình thường thì con Smoker này cũng sẽ làm như vậy. Mặc dù lúc đó sẽ hơi khó để bắt được một tên nhân loại sống sót, nhưng trong chuỗi thực đơn của nó cũng không chỉ có đơn độc một thành phần. Trong cái thành phố đã bị xanh hóa quá 80% này, lũ thú hoang còn nhiều hơn cả nhân loại. Và nếu có thể, nó cũng không chê việc dùng một con zombie tiến hóa ngu ngơ khác làm bữa ăn cho mình.

Bình thường nó sẽ đi săn tối. Nhưng hôm nay, thực sự là đói quá rồi.

Vậy, nó sẽ leo lên đây, chỉ ở ngay phía trên ổ của mình, và hi vọng sẽ có một con vật đuôi mù nào đó tự mò đến. Và...

- Khịt... - Hình như nó gặp may rồi. Nó đánh hơi được vị thịt tươi trong làn gió. Tham lam hít vào mấy hơi thật sâu, con Smoker để cho bản năng tự tìm ra vị trí con mồi. Tiếng thờ ra nghe như tiếng người ho khò khè.

- Xào xạc...! - Một cơn gió nhẹ vờn qua những ngọn cây khiến cho vô số mảnh lá xanh vỗ vào nhau. Âm thanh trùng trùng điệp điệp theo nhịp gió vi vu tấu lên một bản giao hưởng ngày hè. Nương theo thứ dư âm vĩ đại đó, bé Lan cũng khẽ chuyển thân mình.

Bỏ đi bằng cả bốn chi, cộng thêm một cái đuôi dài duyên dáng, bé chẳng khác gì một cô mèo linh hoạt qua lại giữa những tán cây già. Nhẹ nhàng chui vào một đám lá ở tít trên đỉnh ngọn cây, bộ chiến phục của Lan đã đổi sang màu rằn ri để hòa mình vào trong cảnh lá. Giữ cho nhịp hô hấp đều đều, Lan nheo mắt nhìn chăm chăm vào con quái vật đang bò trên sân thượng của một ngôi nhà hai tầng ngay cạnh đây. Một con zombie tiến hóa, loài Smoker.

Khứu giác của zombie tốt, nhưng khứu giác của Nguyệt Quang Hồ còn tốt hơn. Từ tít phía đằng xa, Lan đã đánh hơi thấy mùi máu tanh trên thân con quái vật này rồi. Ngó thấy không có bao nhiêu cánh bướm đen quanh mình, vậy là lựa theo hướng gió, em rón rén lại gần.

Ở khoảng cách không đến bốn mươi mét, cái mái nhà đó lại thấp hơn hẳn ngọn cây nên chẳng có gì cản trở được tầm nhìn, bé Lan được dịp quan sát thật kĩ con quái vật này. Dưới thị lực gấp ba đến bốn lần người thường của huyết thống Nguyệt Quang Hồ, con Smoker hiện ra một cách rõ ràng. Mang hình dáng của một người đàn ông cao quá cỡ, con zombie vẫn còn bảo lưu được thứ gọi là quần áo trên người, với thân dưới là một chiếc quần lửng rách nát lem luốc có thể đã từng là quần dài, và thân trên là một cái áo khoác hầu như còn nguyên dáng. Dáng đứng thẳng không khác gì nhân loại, duy chỉ có cái đầu với mấy cụm tóc lơ thơ, khuôn mặt dị dạng và cái cần cổ to quá cỡ là chỉ rõ ra thân phận zombie của con quái vật.

Đối với loài Smoker này, Lan có một số hồi ức không vui với chúng. Khi mới tiến vào Kho Dữ Liệu, bởi vì bản thân quá mức nhỏ yếu, em đã vài lần suýt chút nữa thì mất mạng bởi vì lũ Smoker. Cả cái cảm giác bị cái lưỡi nhớp nháp siết chặt lấy cổ và lồi đi cũng chẳng vui chút nào. Lúc đó, may mà có anh Thi, có anh Minh cứu giúp. Còn bây giờ, nếu chỉ là một con Smoker thì không cần nhờ đến hai anh nữa, một mình bé cũng tự tin đủ sức giải quyết con quái vật này.

Giờ đây, vị thế của con mồi và kẻ săn mồi đã vô tình đảo ngược cho nhau.

Thế là, nhẹ nhàng di chuyển, theo hướng ngược gió, bé từ từ áp sát con Smoker.

Sẽ không dùng súng. Khẩu lục hai nòng nhỏ gắn trên chóp đuôi có mạnh thật, nhưng mà quá ồn ào. Bé sẽ dùng [Xạ Tuyến]. Chỉ có điều, do không có thực thể nên tầm sát thương của kỹ năng này có hơi ngắn chút, Lan phải tiến vào cự li dưới 30 mét mới có thể đảm bảo được lực phá hoại đủ để chắc chắn tiêu diệt được kẻ thù.

Không có bao nhiêu khả năng, bởi vì từ trước đến giờ, luôn theo sát hai anh, bé đã từng trải qua rất nhiều trận chiến ác liệt vô cùng. Con tiểu yêu hồ đã luôn khiêu vũ trên làn ranh sống chết.

Cả người bám chặt vào một cành cây lớn, Lan đưa cánh tay phải ra, ngón trỏ duỗi dài, chỉ thẳng về phía con Smoker bên dưới. Yêu Lực chậm rãi vận lên, đi theo những lộ tuyến kinh mạch đặc biệt để hội tụ lại nơi đầu ngón tay, chuẩn bị cho [Xạ Tuyến] có thể bắn ra bất cứ lúc nào. Đôi mắt em hơi nheo lại, hơi thở có chút kìm nén, Lan đang tập trung tinh thần cho một đòn tấn công quyết định. Những loài dã thú thường có dự cảm về nguy hiểm rất mạnh, và Lan thì không muốn bắn trượt phát này. Nếu chẳng may sơ sẩy một chút, để cho con zombie tránh thoát, lại mất đi ưu thế phục kích bất ngờ thì chiến đấu tiếp sau sẽ vô cùng rắc rối. Lan đang chờ một thời cơ, ví dụ như một chút lơ đãng của con quái vật, ví dụ như một khoảnh khắc xoay lưng cúi người, hay ví dụ như...

- Rít... Grừ... Khụ khụ!!! – Con Smoker gầm nhẹ. Nó đang tỏ ra hưng phấn một cách rõ ràng. Việc phát hiện ra con mồi đúng lúc đang đói bụng đã đủ làm nó vui rồi, bây giờ lại xác định xong cả vị trí của con mồi đó nằm hoàn toàn trong tầm kéo lưỡi của nó lại càng vui hơn nữa. Lướt nhanh về một bên sân thượng, tốc độ không chậm nhưng lại chẳng phát ra chút âm thanh nào, con Smoker ngửa mặt, tham lam hít sâu thêm vài hơi, để rồi lại phát ra những âm thanh như tiếng ho sặc sụa. Mùi của thứ sinh mệnh lực tràn trề làm nó hưng phấn mãi không thôi.

Bản năng săn mồi và con đói thôi thúc hành vi của cơ thể, con Smoker đứng hẳn lên thành lan can. Một tay nó bám vào cái cột thu lôi cũ, để cho cả người rướn hẳn ra ngoài. Cái miệng rộng ngoác hơi hé mở để cho một cái đầu lưỡi liên tục thò ra thụt vào. Nước miếng nhiều ra không kiểm soát, thấm ướt cả một mảng trước ngực của cái áo khoác ngoài bản thủ. Con Smoker đã chuẩn bị sẵn mồi.

Và ở trên ngọn cây phía đằng kia, bé Lan cũng vậy...

- Phụt...! – Một thứ âm thanh lạ lẫm vang lên. Nó giống như là tiếng của một khẩu súng hơi khi khạc ra đầu đạn. Khi đó, con Smoker đã há to cái miệng rộng ngoác đến tận mang tai của mình. Từ trong khoang miệng, một thứ thâm xỉ, giống như roi da mảnh liệt bắn ra ngoài.

- Aaa...! – Từ đầu đó bên dưới con phỏ dài, một tiếng hét cao vút cất lên. Bàng hoàng, sợ hãi, nhưng cụt lùn như bị người ta xiết cổ.

Cùng lúc đó, con Smoker nhảy ra khỏi cái lan can. Nó đứng dưới nền sân thượng, cả người cúi thấp. Một tay nó bám vào thành lan can, tay còn lại vẫn nắm chặt lấy cái cột thu lôi. Cả cơ thể nó đồng loạt gồng lên, từng sợi gân hằn đầy trên cần cổ.

- Krr grao...!!! – Thứ âm thanh điên cuồng, hoang dại phát ra từ con quái vật, cái lưỡi dài ngoằng cấp tốc thu lại cố họng và trên đó còn mang theo cả “Con mồi”.

- Ự...!!!! – Nơi đầu lưỡi của con Smoker, có một bóng hình nhỏ bé đang gãy giữa. Cổ họng đã bị quấn chặt chỉ có thể phát ra những tiếng nấc nghẹn. Khuôn mặt bản thủ ướt đầm nước mắt bên dưới mái tóc dài rối tung. Và tấm áo choàng màu xám tro rách rưới khó khăn che đi một cơ thể gãy gò. “Con mồi” mà con Smoker bắt được lần này là một cô bé gái, nhân loại của thời mạt thế này.

- Giã... - Mặc dù liệu mạng giã giữa nhưng cơ thể nhỏ bé chẳng có bao nhiêu cân lượng, cô bé đáng thương vẫn bị cái lưỡi con zombie vun vút kéo về. (Ủng hộ nhóm viết tại facebook: Đảo 13 các bạn nhé ^_+)

Chẳng mất đến mấy giây thời gian, “con mồi” đã bị kéo lên sân thượng. Con Smoker cũng lùi lại một chút, vừa để lấy đà, cũng để tạo ra tí không gian cho việc kéo hẳn con mồi lên.

- Krr graooo...! – Sau khi những nhát kéo cuối cùng thành công, con Smoker hưng phấn rít lên một tiếng. Rồi lưỡi cũng chẳng thèm thu lại, nó vội vã vung tay, nhào về phía bữa ăn của mình. Thế nhưng...

- Púp...! – Giống như có thứ gì đó bị xuyên thủng. Tia sáng [Xạ Tuyến] nhẹ nhàng khoan một lỗ trên đầu con quái vật. Da thịt, xương xọ và cả não tương đều bị đốt thành tro bụi trong nháy mắt. Tia sáng như một ngọn thương rực rỡ, xuyên thấu qua cái đầu lâu yếu ớt rồi đâm thẳng xuống nền sân thượng. Không biến mất ngay, ngọn thương ánh sáng như bị người nào đó vận lực hất ngang, vẽ ra một vết cháy xém dài trên nền bê tông đầy rêu và cỏ dại. Trong không đến một giây tồn tại, nó cũng gây ra một vết cắt vạch đôi phần nửa sau đầu của con Smoker, triệt để kết thúc sinh mệnh của con quái vật này.

- Bịch... - Cái xác vô hồn đổ nhào xuống đất. Không có ý thức duy trì, thân xác chỉ là một đồng thịt vứt đi. Cái lưỡi dài đột nhiên buông lỏng, để cho cô bé bị trói chặt bên trong giây thoát ra ngoài.

- A a a...! Những tiếng kêu đề nén và đầy hoảng loạn, cô gái nhỏ liều mạng gầy giữa bò lên. Cố gắng đứng dậy mấy lần, nhưng hai đầu gối mềm nhũn không chịu nghe lời, cơ thể run rẩy kịch liệt và nước mắt cứ ứa ra trong tiếng nức nở nghẹn ngào. Một cánh tay nhỏ gầy trờ xương hấp tấp vươn ra khỏi tấm áo choàng, cô bé nỗ lực gỡ đầu lưỡi con quái vật ra khỏi cổ. Từ trên cao nhìn xuống, Lan thấy cô bé bên dưới đến là chật vật và vô cùng đáng thương.

- Hấp... Hấp... Hấp... - Nhẹ nhàng di chuyển, qua vài bước nhảy đơn giản, Lan đã hạ xuống nền sân thượng của ngôi nhà. Sự xuất hiện bất ngờ của em đã làm cho cô bé kia hoảng sợ. Bé gái giật mình mà ngã ngửa về phía sau, cơ thể như chết lặng vì ngỡ rằng kẻ đến lại là một con quái vật nữa. Sợ hãi đến độ quên cả gỡ đầu lưỡi con zombie ra khỏi cổ mình. Âm thanh cũng không phát ra được khỏi cổ họng, chỉ có ánh mắt cực độ hoảng loạn đàng sau mái tóc rối bời và cơ thể thì cứ run nẩy lên từng đợt.

Không để ý đến cô bé gái ngay, Lan giữ nguyên tư thế ngồi xồm, bốn chi tiếp đất. Em hơi ngẩng mặt, cái mũi nhỏ khẽ hít và đôi tai trắng muốt rung rung, cảnh giác nghe ngóng động tĩnh quanh mình.

Năm giác quan nhạy bén không bắt được một chút tín hiệu khác thường. Trong đôi mắt Lan, những cánh bướm đen không hề hội tụ. Vậy là an tâm, Lan bắt đầu đánh giá hoàn cảnh quanh mình.

Cái sân thượng này không lớn, lại còn bị sập mất một góc, vết nứt lan ra quá một phần ba, chỗ đặt chân không nhiều. Rêu xanh và cỏ dại phủ kín. Vương vãi khắp nơi còn có những mảnh vụn xương đủ loại. Cô bé nhỏ bên kia đã co vào một góc. Cái đầu lưỡi con Smoker đã bị gỡ ra, nằm vắt lung tung trên nền đất. Còn cái xác của con quái vật, nó nằm ngay bên cạnh Lan, từ trong miệng vết cắt, máu tươi vẫn đỏ đỏ ào ào và cả cơ thể nó bốc lên một thứ mùi vừa thối vừa tanh vô cùng kinh tởm.

Khẽ nhăn mày, hai hàm răng nghiến chặt trong khi đôi môi lại hơi kéo ra hai bên mép một chút, Lan làm ra một vẻ mặt kinh tởm chán ghét trong khi bò lại gần cái xác con Smoker. Con quái vật này có đôi chút không giống với trong bản gốc rồi. Ngoài cái lưỡi biến dị ra, khi nhìn gần, Lan còn phát hiện ra thứ mà em vẫn tưởng là mấy cọng tóc lơ lửng trên đầu thực chất là một loạt xúc tua nhỏ ngắn. Hai bàn tay con quái cũng biến dị, mười ngón tay được thay thế bằng số lượng tương ứng những xúc tu. Dù có dài có ngắn nhưng kích thước của chúng cũng đều vượt quá hai mươi phân rồi. Thứ này mà dùng để quần lên một chỗ nào đó, hay quần trực tiếp lên thân con mồi thì bảm chắc phải biết.

Lan xuất ra một cái Thẻ Trắng. Nghe lời anh Thi, mỗi khi thấy thứ gì đặc biệt thì cứ thu về. Mà con zombie này thì rõ là đặc biệt quá rồi, còn đặc biệt hơn cả những con Smoker bình thường nữa.

Một chùm ánh sáng nhẹ bùng lên rồi lập tức biến mất, mang theo cả cái xác của con Smoker. Tấm Thẻ Trắng lần này chuyển sang màu xám tro và có cả chút hoa văn ngoằn ngoèo như làn khói.

Thu thập xong xuôi, bây giờ Lan mới hướng ánh mắt về phía cô gái nhỏ. Cô bé đang đó vẫn co người vào trong một góc, cơ thể ngẫu nhiên run lên bần bật nhưng ít ra đã không tỏ ra cái vẻ kinh hoàng quá độ như ban nãy. Có lẽ vì ngoại hình của Lan trông phong cách thật, nhưng rõ ràng là chẳng đáng sợ chút nào, hoàn toàn không sao liên tưởng được đến những con quái vật khát máu hung tàn.

Đứng thẳng người lên tò mò nhìn cô gái nhỏ, hơi chu môi lên một chút, Lan gãi đầu nghĩ nghĩ: “Người lạ a!!! Anh Thi đã từng nói, đây rất có thể là Hà Nội, là Việt Nam mình. Nhóc Văn cũng khẳng định rằng nơi này đã trải qua tận thế ít nhất là hơn một năm đến gần hai năm rồi. Vậy cô bé kia chính là người sống sót á! Là dân cư của bản đồ này. Thế giới này vẫn còn nhân loại...!!!!” Trong lúc nghĩ, Lan cũng từng bước một đi về phía cô bé kia. Nhìn cơ thể nhỏ bé liên tục run rẩy vì sợ hãi, cảm thấy rất đáng thương nên vừa tiến đến, Lan vừa mở miệng, cất lời:

- Oi! Bạn có sao không...?

- Bạn này...!

- Bạn bị thương rồi...!

- Nào! Đừng sợ...! Mình không làm đau bạn đâu!

- Nào...!!!!

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 30: Chập Tối

Vàng mặt trời đã ngả hết về tây. Những ánh dương đã bị từng ngôi nhà cao tầng chắn kín. Trời cao cực độ trong xanh. Thi thoảng có một vài đám mây như xóp trắng theo gió trôi hững hờ.

Không biết mốc thời gian chuẩn của thế giới này là đâu, nhưng bọn nó sẽ đoán đại khái, sau đó là tự chỉnh đồng hồ cho cả team luân hồi 013 đều có một mốc thời gian như nhau.

Bây giờ là khoảng 6 giờ tối. Ngày hè dài dằng dặc nên mặc cho những tia nắng đã không thể chiếu xuống mặt đất này thì sắc trời vẫn còn trong sáng lấm. Thời điểm này trong năm thì phải quá bảy giờ mới được coi như là tối. Tiểu đội luân hồi vẫn còn mỗi đứa một nơi, nhưng không sao, vẫn còn một chút thời gian cho bọn nó kịp tập hợp, cùng nghênh đón đêm đầu tiên ở thế giới này.

Gần mười hai tiếng đồng hồ đã trôi qua, coi như là tương đối vui vẻ thoải mái, đúng với những dự liệu ban đầu. Duy có một chút ngoài ý muốn là bị dịch chuyển ngẫu nhiên, tiểu đội bị xé lẻ hết ra cả. Nhưng cũng không sao, càng có cơ hội cho mỗi đứa làm quen với năng lực bản thân và tích lũy kinh nghiệm thực chiến cho riêng mình.

Đáng mừng nhất là hệ thống Kho Dữ Liệu vẫn còn duy trì tính điểm tích lũy cho nơi đây. Giết một con zombie thường cũng được 1 điểm. Thành công hạ mấy con tiền hóa thì điểm thường còn được đội lên cao hơn. Thế là, với sức mạnh vượt trội hẳn nhân loại của mình, bọn nó cảm thấy kiếm được điểm thường chưa bao giờ dễ dàng đến thế. Đây chính là một trong những nguyên nhân chính dẫn đến việc bọn nó chậm trễ không chịu tập hợp lại ngay lập tức. Chứ thực ra thì khoảng cách của mỗi đứa với nhau cũng không quá lớn. Tám chiếc xe cơ giới trang bị từ trước chuyển phur lưu cũng không phải để chơi, cần thiết lôi ra chạy, khoảng cách trên dưới mười cây số thì thời gian tốn mấy hồi. Chỉ là, bản đồ trước kẻ địch mạnh quá, bọn nó không kiếm được bao nhiêu. Thế nên bây giờ, đứa nào đứa nấy đều cố “farm” thêm một chút, nỗ lực cải thiện cái tình hình kinh tế eo hẹp của gia đình.

Đây quả là một cơ hội cày điểm thường hiếm có mà. Thực sự là sẽ không thể có một bản đồ đi theo nhiệm vụ chính nào có thể dễ dàng đến vậy. Mới có chẵn một ngày, một phần sáu thời gian của chuyển phur lưu nhưng đứa nào cũng có thu hoạch. Ít như cô bé Linh cũng được trên 30 điểm, La La với thằng Văn không trực tiếp chiến đấu nhưng những con quái do Sognare và Si Na tiêu diệt lại được tính vào phần thành tích của hai đứa này. Càng không phải nói đến Thủy đã tích được nhiều vài trăm điểm, và thành tích của tên Du mặt lạnh có lẽ cũng chẳng kém nhiều... Tạm không đề cập đến hai thằng Minh, Thi đã chạy ra khỏi bản đồ và thằng Nam điên vẫn bất vô âm tín.

Thời gian đã tương đối muộn, bọn nó đã bắt đầu thôi “farm” quái mà tập trung cho việc di chuyển hơn. Dù sao thì ban đêm cũng không giống như ban ngày. Bọn nó cảm thấy cứ tụ tập với nhau vào một chỗ để cùng phòng thủ là tốt nhất.

Theo nhịp độ chiến đấu giảm đi, bọn nó thừa ra nhiều thời gian hơn, thế là tín hiệu trong kênh liên lạc bỗng nhiên mạnh hẳn. Bọn nó hồi thẩm tình trạng của nhau, trao đổi chút tình báo, thuận tiện thì tán gẫu vu vơ, và chủ đề đang được quan tâm nhất tất nhiên là cô bé gái mới được Lan cứu kia rồi.

- Hồ Ly Nhỏ, người đứng đi chuyển nữa. Lập tức xây dựng vòng cảnh giới cơ sở, sử dụng luôn ngôi nhà đó để thiết lập cứ điểm tạm thời... - Trong trường hợp cả hai thằng Minh, Thi đều không liên lạc được thì thằng nhóc Văn vẫn tương đối có quyền phát biểu. Thậm chí lúc bình thường hai thằng thủ lĩnh đó cũng hay xin ý kiến của tên “Nhân Thân” này... Cũng tiện tay dọn dẹp một chút xung quanh đi. Nếu ta nhớ không nhầm thì trong cái ba lô không gian của người còn được trang bị nguyên cả một quy trình che dấu mùi vị hóa học. Thứ đó sẽ giúp cho chúng ta đêm nay không bị làm phiền.

Văn điểm nhiên nói vào quả cầu Vol’s Golem lơ lửng phía trước mặt. Thằng nhóc này vẫn ngồi trên xe lăn để cho Si Na đẩy nó đi. Cả ngày hôm nay nó không đứng dậy nổi một lần.

Đang sau Văn bây giờ ngoài Si Na ra thì còn có cả cô bé Linh đi cùng nữa. Từ khi rời khỏi căn nhà đó, cả hai bên cùng di chuyển để thay đổi lộ tuyến, Linh đã gặp được hai người còn lại một cách dễ dàng. Thế là một đoạn đường đi cùng với nhau, lũ zombie thường liên tiếp ngã xuống dưới sự hợp công của ba người. Si Na với bộ pháp uyển chuyển nhẹ nhàng, những đòn tấn công sắc bén chuẩn xác, năng lực chiến đấu ổn định đã đủ sức thủ vững một phương. Bây giờ thêm vào Linh. Chuông Thánh Tích như một sự bùng nổ chuyên gây ra đột biến. Năng lực [Bước Nhảy] lại vô cùng biến ảo khi chiến đấu ở tầm trung và gần. Hai người con gái vốn đã không hề yếu đuối, lại sẽ càng mạnh hơn khi có một thằng Văn ở phía sau hỗ trợ bằng [Kích Tốc] và liên tục nhắc nhở thông qua kết nối tinh thần.

- Rẽ phải... - Trong khi phát biểu ý kiến vào kênh liên lạc, Văn cũng không quên dẫn đường. Chỉ cần đảm bảo phương hướng tiến lên, nếu có thể thì né tránh mọi cuộc giao tranh quá sức và không cần thiết. Ba con bọ máy trinh sát trợ giúp nó khá nhiều trong việc này.

Ở một phía khác của thành phố, Cỏ May và Thủy đang bước chậm cùng nhau. Gần như là sóng vai mà đi, Thủy chỉ hơi bước trước một chút. [Băng Sương] giữ chặt trên tay, cái áo choàng ngoài vương vãi đã bị cắt đi, Thủy hiện tại đang đóng nguyên bộ giáp. Đôi mắt sắc bén lướt nhanh qua mọi thứ, cấp tốc xác định những điểm có thể phục kích, dù có đi cùng với Cỏ May nhưng Thủy vẫn không bỏ được thói quen cẩn thận của mình. Lặng nghe ý kiến của nhóc Văn trong kênh liên lạc, Thủy hơi nhíu mày như suy nghĩ. Sau khi ngó qua vị trí của mấy đứa trên màn hình máy định vị cầm tay, lại đối chiếu với điểm cột mốc không gian, cô khẽ gật đầu.

- Được. Bé Lan, em cứ theo ý kiến của Văn mà làm... - Trong tiểu đội, tuy Văn có quyền phát biểu ý kiến nhưng nếu không có hai thằng thủ lĩnh thì quyền quyết định sẽ thuộc về Thủy. Đối với cô nàng tanker có tư lịch lâu, quan hệ không tầm thường với cả hai thằng thủ lĩnh, lại mạnh mẽ, lại chín chắn và luôn là tấm khiên bảo vệ cho tất cả mọi người này thì thực sự không ai dám có chút ý kiến nào.

Chấp nhận kiến nghị của thằng nhóc Văn. Dù sao thì bất kì ý kiến nào mà thằng nhóc này đưa ra đều hợp lí, ít ra thì cũng nghe vô cùng hợp lí. Thủy không quên nhắc nhở - ...Lan em nhớ cẩn thận đấy! Không được thì thôi, quan trọng là giữ an toàn cho bản thân mình. ...

- Ừm! Người ta biết rồi mà... - Bé Lan đáp lại, giọng điệu mang theo một chút buồn binh đối hờn.

- Rẽ phải... - Tiếng thằng Văn ngẫu nhiên lọt vào.

- La La thấy rồi. La La sẽ tới... - Có một chút ngân nga, hình như mỗi một câu nói của con búp bê biết hát đều mang theo giai điệu đặc thù.

- Crộp... Crộp... Crộp... - Từ tần số của thằng Du thì lại chỉ toàn tiếng bước chân nước rút.

- Được rồi. Mọi người cùng cẩn thận nhé. Không tham chiến nữa, chúng ta sẽ tập chung lại chỗ bé Lan trước bây giờ.

Trong lúc Thủy phát ra mệnh lệnh cuối cùng thì cô nàng Cỏ May đi bên cạnh vẫn liên tục nâng đôi súng lục của mình lên tiến hành xạ kích một cách lung tung. Trong tầm bao phủ của tinh thần lực, [Thiên Nhân] không hề bỏ sót một con quái vật.

- Ừm! - Hơi chút nhưn mảy, đôi mắt vẫn không hề mở, Cỏ May đưa tay chỉ về phía một ngôi nhà dân cạnh đường, miệng cùng lúc nói - ...Cửa sổ lầu hai, khung thứ nhất.

Khi Cỏ May vừa dứt lời, Thủy đã vội vã lướt lên trên, ánh mắt sắc bén tập trung quan sát ô cửa sổ im lìm bị rèm che kín. Trời không gió nhưng cái rèm cửa cũ hơi lay, vậy là không chút do dự, Thủy xoay vai, vung tay, tấm khiên [Băng Sương] chắn trước người con gái.

- Hừ... - Khẽ nín hơi, Thủy gồng vai, đề khí, chuẩn bị cho một cú va chạm bất ngờ. Và...

- Bùng...!!! - Thứ âm thanh như thể một chiếc búa gỗ mạnh vào mặt sàn kim loại vang lên. Một nguồn chấn động mãnh liệt từ bề mặt tấm khiên đột ngột truyền về. Lực lượng có lẽ tương đối mạnh khi âm thanh phát ra không hề nhỏ, cả tấm khiên cũng rung lên khiến cho đường nét xuất hiện một chút trùng điệp mờ mờ. Bộc phát vô cùng bất ngờ nhưng lực còn chưa đủ, tấm khiên dù rung lên một chút nhưng cả nó lẫn cô gái phía sau vẫn vững như tường thành.

Ở phía mặt bên kia của tấm khiên, tập kích thất bại, một ngọn roi dài màu đen sẫm đang cấp tốc thu về. Vị trí mà ngọn roi đó bắn ra đúng là khung cửa sổ tầng hai khi trước Cỏ May cảnh báo.

- Lướt... - Không để cho kẻ địch chạy thoát hay có cơ hội tập kích lần thứ hai, ngay khi Thủy thành công đỡ đòn, Cỏ May đã lướt lên một chút. Cặp súng lục cùng lúc vẩy ra, vô số viên đạn bay phía mục tiêu đã bại lộ vị trí của mình.

- Xoảng... xoảng... xoảng... - Mấy ô kính cũ kĩ còn lại không chịu được đạn bắn dồn dập vỡ toang. Một lượt xạ kích qua đi, tấm rèm cũ đã bị bắn cho thủng lỗ chỗ, và khuất phía sau tấm rèm đó, một hình người lão đạo hiện ra, sau đó ngã thẳng từ trên khung cửa sổ tầng hai xuống đất. Ngọn roi màu đen thẫm còn chưa kịp thu hết về cũng cùng nhau rơi xuống.

- Bịch... - Sau khi chạm đất với vô số mảnh thủy tinh, cái xác xấu số vẫn không tránh được sự hồi thẩm đột hai của cả Thủy lẫn Cỏ May. Không có chút nào khinh thị, hai cô gái luôn phải chắc chắn rằng đối thủ của mình đã chết hẳn.

Một chuyên thủ, một cường công. Thủy sẽ lo cản lại mọi đòn công kích hướng tới hai người, còn Cỏ May với kỹ thuật [SiA] sẽ tiêu diệt kẻ thù đến từ mọi phía.

Suốt dọc đường đi, bằng cách phối hợp đơn giản mà hiệu quả này, hai người đã trải qua một loạt những trận chiến với nhiều cấp độ khác nhau, từ nhẹ nhàng như tiêu diệt một đám zombie thường yếu đuối đến nguy hiểm nhất là bị ba con Hunter vây công. Một trong ba con Hunter đó hình như còn đang tiến hóa thêm lần nữa, bộ móng vuốt của nó đã biến thành dạng lưỡi đao hoàn toàn, không dài nhưng rất là sắc bén. Ba con Hunter di chuyển khá nhanh, lại biết chôn phối hợp nên gây khá nhiều uy hiếp lên hai cô gái. Mặc dù cuối cùng đều bị hạ gục dưới đạn bắn đầu của Cỏ May và tầm sát thương bao trùm cực lớn khi Thủy nạp vào khẩu Exile mấy viên hoa cải. Thế nhưng chúng cũng thành công lưu lại mấy vết chém nông và dài trên bề mặt tấm khiên [Băng Sương]. May mà tấm khiên này đã được nâng cấp lại, một lớp hợp kim lấy từ xác Akuma được thêm vào, đặc tính tự động khôi phục sẽ hàn lại hoàn toàn các thương tổn nhỏ.

Theo những trận chiến diễn ra liên hoàn, và kinh nghiệm thực chiến ngày một gia tăng, bất kì đứa nào trong tiểu đội này đều đang dần dần tích lũy lại một thứ gọi là "Chiến khí".

Tiêu diệt xong con Smoker, không còn ưu tiên cho việc kiểm điểm thương nữa mà phải nhanh chóng tụ tập lại trước khi trời tối, Thủy quyết định sử dụng phương tiện di chuyển được phát riêng cho mình.

Ánh sáng nhàn nhạt lóe lên từ tấm thẻ triệu hồi rồi cấp tốc biến mất ngay sau đó. Sau màn sáng, một thứ dần hiện lộ thân mình.

Xe.

Một chiếc xe hai bánh mang hình dáng của moto phân khối lớn, chỉ có điều là nó to xác và hầm hố hơn rất nhiều. Con xe này đứng thẳng mà không cần chân chống, ngoài việc hai bánh xe rất dày, rất lớn thì nó còn có một cơ chế cân bằng với trọng tâm cực thấp. Đừng nói chỉ là đứng không, cho dù có cố tình đẩy thì cũng cực khó làm cho nó đổ.

Xe lớn yêu cầu thể lực người điều khiển cũng phải cao, vậy nên Thủy sẽ cầm lái. Chỗ ngồi rộng rãi phía đằng sau thừa đủ cho Cỏ May có thể thay đổi mọi tư thế, vững vàng xạc kích trong khi di chuyển. Động cơ điện và pin năng lượng viên siêu thời đại đảm bảo cung cấp đủ động lực và duy trì cả hệ thống hỗ trợ vận hành. Dưới ánh tà dương, nước sơn đen tuyền phản chiếu một vệt bóng long lanh như nước, con xe hầm hố nhẹ nhàng lướt đi, như gió.

-----KDL-----

Cả tiểu đội đều đang tiến lên một cách vững vàng.

Cỏ May và Thủy đã sử dụng phương tiện để di chuyển cao tốc, hai cô nàng cựu binh không bao giờ khiến người ta phải lo.

Tay Du có con búp bê ác mộng Jaeger Dragon đóng vai trò thú cưỡi, tốc độ chạy nước rút trong thời gian dài không tính là nhanh lắm nhưng vẫn được.

Lala và Sognare do ở gần điểm tập hợp, với lại trong cái thế giới này lấy đâu ra thứ gì có thể uy hiếp được một con Akuma level 2 và một con búp bê biết hát. Vậy nên chẳng cần gấp, cứ thong thả cũng tới nơi.

Chúng ta tạm thời không đề cập đến hai thằng thủ lĩnh bại não đã chạy ra khỏi phạm vi định vị và thằng Nam điên vẫn bật vô âm tín, không có gì khác ngoài một điểm thông báo sinh mệnh vẫn sáng.

Mọi thứ đều ổn, chỉ trừ có nhóm của Văn.

Hình như, nhóm của cậu nhóc Nhân Thần đang gặp chút rắc rối gì thì phải. Cậu nhóc liên tục dẫn đường cho nhóm chạy vào những khu vực có công trình san sát, đường đi nhỏ hẹp quanh co. Dù không quá để ý nhưng hai cô gái cũng bắt đầu nhận ra, giống như bọn họ đang cố gắng chạy trốn một cái gì đó vậy.

Ngồi trên xe lăn, khuôn mặt thằng Văn vẫn chẳng có gì biến hóa, ánh mắt trong suốt thì thoáng lóe lên một chuỗi kí tự vô danh rồi biến mất. [Sao Đại Hùng 4+] vẫn nắm trên tay, chỉ là màn hình bị nó tắt đi, chỗ đó bây giờ trống rỗng. Có thể kết nối trực tiếp với thiết bị điện tử nên đối với Văn, màn hình cũng chẳng quan trọng lắm. Đằng sau, Si Na vội vã đẩy chiếc xe lăn mang nó đi, mặc kệ mấy giọt mồ hôi rịn ra trên trán, yêu cầu tăng tốc độ đội hình nó đã đưa ra được một lúc rồi. Linh theo sát phía sau, cô gái nhỏ không ngờ có thể lực tốt hơn cả Si Na, thật không hổ là Exorcist có xuất thân từ vận động viên chuyên nghiệp.

Cái xe lăn cộc cạch được đẩy tới cuối một con hẻm nhỏ, trước một tòa nhà không lớn nhưng cao tới sáu tầng lầu, Văn đột ngột yêu cầu dừng lại. Nó lắm bẫm

- Không kịp rồi... - Rồi chỉ vào ngôi nhà cao trước mặt, lớn tiếng ra lệnh - ...Lên trên.

Cùng lúc, một tiếng gầm gừ bỗng nhiên vang vọng từ một nơi nào đó không cách quá xa. Và ngay sau đó là loạt âm thanh ầm ầm của những bức tường bị đục thủng. Giữa khu dân cư, có thứ gì đó giống như một chiếc xe tăng, vẽ ra một đường đồ nát hướng thẳng đến chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 31: Trước Giờ Giông Bão

Đã hơn sáu giờ chiều một chút, ánh nắng cuối cùng theo nhau rút hết để bầu trời ám đặc một màu sắc đen. Những áng mây trắng ban ngày nay cũng bị nhuộm màu, nặng trĩu. Trong cái sắc thái hờn ám cuối ngày, không gian đồ nát càng trở nên ma mị.

- Cách... Cách... - Trên sân thượng của một ngôi nhà hai tầng cũ kỹ, bé Lan đang dựng lên một cây cột phát tín hiệu vô tuyến. Cây cột không quá cao, ở trạng thái nghỉ, nó chỉ là một ống kim loại dài hơn nửa mét một chút xíu. Chân cột là một cái hộp linh kiện nhỏ và cả tổng thể đều được gắn lên một cái giá ba chân kiên cố. Lắp tốt giá ba chân xuống nền sân thượng, nhấn một cái nút kích hoạt trên hộp linh kiện, phần ống cột sẽ tự động nhô lên, nó là cơ chế ba lần ống lồng vào với nhau như một cái ống ten rút. Sau khi hoạt động, cây cột này sẽ hỗ trợ thu phát tín hiệu cho toàn bộ trang thiết bị của tiểu đội trong vòng bán kính 10 km quanh nó, tăng cường khả năng thông tin liên lạc và các thao tác điều khiển từ xa của tiểu đội lên rất nhiều. Dựng xong cái cột này, có khả năng bọn nó sẽ bắt liên lạc lại được với hai thằng Minh, Thi.

Thêm một thiết bị giống như chiếc hộp dài dựng đứng được kích hoạt. Tạo hình của nó mang đậm phong cách khoa học viễn tưởng với vỏ ngoài màu xám bạc, vỏ số ô cửa nhỏ được mở ra dọc theo thân hộp và những dãy đèn tín hiệu lấp lánh liên hồi. Thiết bị này sẽ tạo ra một lồng chắn năng lực hình bán cầu có đường kính dài 9m, sau đó sẽ tiến hành ngăn cản sự trao đổi không khí trực tiếp từ không gian bên ngoài với bên trong. Tất cả chỉ được lưu thông qua một bộ lọc mà trong đó, mọi mùi vị cũng như khí thể lạ đều đã bị hấp thu sạch sẽ rồi. Cần thiết thì còn có thể đóng lại hoàn toàn hệ thống thông khí, chỉ sử dụng đường khí lưu trữ từ bản thân. Một thiết bị dùng để che dấu mùi vị và đối phó lại với chiến tranh hóa học tuyệt vời.

Chưa hết, Lan còn tiếp tục móc từ trong chiếc ba lô không gian của mình ra hơn chục con nhện con kim loại. Những con nhện có hình dáng như nhau nhưng kích cỡ lại không tương đồng, con nhỏ chỉ bằng đầu ngón tay cái mà con lớn phải hơn cả nắm đấm của trẻ con. Sau khi được kích hoạt và để xuống đất, chúng liên tục ngo ngoáy mấy cái chân, cử động y như một con nhện thật rồi chia nhau bò đi toán loạn. Những con nhện này cũng cùng một dạng như đám bọ dừa máy của thằng nhóc Văn vậy, tác dụng chủ yếu là cảm ứng trinh sát trong một khu vực nhất định. Mấy con nhện không có chức

năng bay nên thời lượng pin dài hơn rất nhiều, cũng dễ chế tạo hơn. Tài trọng thừa nhận lớn nên một số con còn được gắn cả thuốc nổ trên mình. Khi đó, chúng chẳng khác gì một trái bom tự hành cả.

Mấy thứ này hầu hết đều không cần hoá đổi trực tiếp từ Kho Dữ Liệu. Ở đây, mấy thứ như bản vẽ kỹ thuật, tài liệu nghiên cứu gì đó đều có thể đổi ra theo cân một, thực sự là còn rẻ hơn cả rau mua ngoài chợ. Dưới sự ủng hộ to lớn từ mặt kỹ thuật, lại thêm năng lực chế tạo của hai thằng xuất thân thợ máy Minh, Thi cũng tương đối khá nên vô số sản phẩm máy móc đã ra đời. Kỹ thuật có, nguyên vật liệu có, năng lực gia công tương ứng cũng có, vậy thì chẳng có lý do gì mà không chế được cả. Cùng lắm, những linh kiện nào có độ khó quá cao, bọn nó chỉ cần đổi trực tiếp từ Kho Dữ Liệu ra là được. Hơi rắc rối tí nhưng đảm bảo tổng chi phí thấp hơn giá bán trực tiếp của hệ thống mấy lần. Chưa kể đến việc tự chế như thế, bọn nó còn có thể thêm vào một vài tùy biến theo ý của bản thân.

Trước kia, dù có khả năng chế tạo nhưng hai thằng lại chỉ chuyên về phần cứng thôi, chứ còn phần mềm thì mù tịt. Thế nên, sản phẩm của bọn nó bị giới hạn lại chỉ toàn đồ thuần cơ học với chút thao tác mạch điện cơ bản thôi, chứ động tới mấy vấn đề cao cấp hơn như lập trình với phần mềm thì tịt. Cho đến khi, thằng Nhóc Văn xuất hiện. Nó giống như một mảnh ghép hoàn mĩ bù đắp vào phần khuyết thiếu của hai thằng Minh, Thi vậy. Thế là, mấy thứ đồ tự chế của bọn nó cứ ngày một hoàn thiện hơn, ngày một cao cấp hơn và dần mang lại những trợ giúp to lớn cho tiểu đội.

Chiếc ba lô không gian của bé Lan chỉ có thể tích một mét khối, nhưng hầu hết các trang bị của nhóm lúc không sử dụng đều có thể thu gấp lại một cách gọn gàng, cực kì ít để lại các khoảng trống trong kết cấu vật thể. Nếu so với chiếc hộp [Không gian của Dũng] thì sẽ thấy sức chứa nhỏ hơn nhưng lại cao cấp hơn rõ ràng vì chiếc ba lô này còn được phụ thêm vào cả hiệu ứng “Phản trọng lực” nữa. Không bị ảnh hưởng bởi trọng lượng của trang bị, Lan có thể mang nhiều đồ hơn những người khác một chút. Một số đạo cụ chiến lược của team cũng sẽ do em cầm.

Khởi động nốt một ngọn đèn ma pháp, cho ánh sáng nhàn nhạt dần tỏa ra, Lan coi như hoàn thành công tác xây dựng cứ điểm dã chiến tạm thời của mình. Khu vực quanh đây em cũng đã đi tra xét qua một vòng nhỏ, có lẽ là do có 1 con Smoker ở đây nên tạm thời chung quanh không có một con zombie tiến hóa nào khác. Thi thoảng có vài đám nhỏ zombie thường vật vờ đi lại, nếu tiện tay thì Lan sẽ tiêu diệt, còn không thì thôi. Hai tầng bên dưới của ngôi nhà này Lan cũng đã tra xét hết, quả đúng là ổ của một con zombie cao cấp, không hề có một sinh vật sống nào khác bên trong. Có mấy cái cửa sổ đã vỡ, tầng một còn có lỗ thủng như lỗ chó chui cạnh góc tường, tất cả những chỗ đó Lan đều cẩn thận căng dây thép qua và có gắn với một còi cảnh báo. Nếu có thứ gì đi qua, chạm mạnh vào dây thép sẽ kích hoạt còi cảnh báo, tín hiệu sẽ được truyền trực tiếp tới Vol’s Golem và thông báo qua bông tai của Lan.

Kiểm tra lại mọi thứ một lần, cuối cùng Lan mới yên tâm ngồi xuống. Nghịch nghịch bâng điều khiển của cái tháp ăng ten, Lan hi vọng có thể bắt được tín hiệu của hai anh. Trong khi đó, em cũng đưa mắt, quan sát kĩ càng lại cô bé mà mình đã cứu được ban chiều.

Cô bé kia bây giờ vẫn ngồi nép sát vào một góc sàn thượng, cơ thể co ro lại thành một đoàn. Mặc dù không còn quá mức hoảng loạn nữa nhưng thi thoảng vẫn không tự chủ được run rẩy lên một hồi. Mấy vết trầy xước rách da của cô bé đã được Lan xử lí qua và quần băng cần thận, loại băng y tế đặc biệt của Kho Dữ Liệu sẽ cấp tốc cầm máu và phủ một lớp mô sinh học lên bề mặt vết thương, thứ sẽ tự tan đi khi vết thương khỏi dần. Cái áo choàng cũ rách nát giống như một tấm khăn lớn bị đục một lỗ ở chính giữa để chui đầu vào hơn là áo, cô bé tự quấn chặt quanh người. Bên dưới lớp vải đó hình như chỉ có một chiếc áo cộc đơn bạc và cái quần vải dài đầy vết xé. Tất cả đều vô cùng cũ nát và ố màu bẩn thỉu.

Nhìn cô bé co ro ở góc tường trông rất đáng thương, bé Lan lấy ra một chiếc áo choàng chuyên dụng cho tân thủ vừa đưa qua. Cô bé giương đôi mắt đen, khiếp sợ nhìn một hồi rồi cẩn thận nhận lấy, sau đó trực tiếp quấn cả lên người. Khuôn mặt nhem nhuốc giấu sau mái tóc chỉ dài quá vai một chút nhưng xơ rói và xõa tung toát loạn, cô bé lén lút nhìn Lan, ánh mắt vẫn chưa hết phần sợ hãi. Một bàn tay gầy tong teo hơi vươn ra khỏi lớp áo choàng, nắm chặt lấy một phần lưng khô mà ra sức gặm cứ như thể là sợ chỉ chạm một chút thôi sẽ bị người ta cướp mất vậy. Tất nhiên là ghen, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhúm lại, nhưng cô bé vẫn không quên rút bàn tay vào trong lớp áo choàng, giấu mảnh lưng khô đi rồi mới vội vã vỗ lấy chai nước khoáng nhỏ được Lan để sẵn trước mặt uống lấy uống để. Mảnh lưng khô cũng là của Lan cho, cũng là sản phẩm của Kho Dữ Liệu. Giàu chất dinh dưỡng và cao năng lượng. Kém hơn thức ăn nén dạng viên một chút nhưng được cái khá là ngon miệng khi có nhiều loại mùi vị cho tùy chọn. Thức ăn nén dạng viên không có vị và cũng không thể mang lại cảm giác no.

Chẳng dám nhích ra khỏi góc tường, và từ đầu đến cuối cô bé cũng chỉ dùng một tay. Cánh tay còn lại bận ôm chặt một bọc đồ vật giấu sâu trong ngực, thứ mà dù có bị con Smoker bắt được, cái chết cận kề cô bé cũng không buông.

-----KDL-----

- Phụt... - Du đứng cạnh con búp bê ác mộng xương khủng long của mình, kiên trì nhổ từng cây tiêu thương ra khỏi cái xác một con Charger đang nằm nhòai dưới đất. Trong ngày hôm nay, đây không phải là con Charger đầu tiên mà hắn diệt nhưng con này hơi khác nên mất nhiều thời gian hơn. Cánh tay biến dị của con quái này mọc ra một tầng vảy giáp xếp lớp như vảy thần lân. Thương đâm không vô. Thậm chí cả bên cánh tay còn lại, cả hai cẳng chân và toàn bộ khuôn mặt con quái cũng phủ kín một lớp vảy tương tự. Điều này khiến Du phải tìm cơ hội vờn ra sau lưng con quái mà tấn công. Hơi rắc rối một chút và không thuận với kiểu trùng kích và chạm chính diện của kỵ binh. Nhưng không sao, thứ quái vật chỉ biết cầm đầu lao thẳng đầu thế là đối thủ, tốn chút thời gian để Du thực hiện một cú đâm trí mạng vào eo con quái. Sau đó là nguyên rùa bằng [Thần Tứ] và vô số mũi tiêu thương.

Con Charger này hơi đặc biệt nên Du sẽ thu nó vào trong [Thẻ Trắng] để đem về.

Có tín hiệu cầu cứu phát ra từ kênh liên lạc. Một người đồng đội nào đó của hắn đang gặp rắc rối không thể tự mình giải quyết được rồi. Không chút do dự, Du lại nhảy lên lưng bộ xương thú cười. Tinh thần lực vận chuyển cấp tốc, điều khiển cho con búp bê ác mộng chạy về phía chiến trường.

.....

- Lên... - Theo một tiếng hiệu lệnh của thằng nhóc Văn, hai cô gái liền bắt đầu lao vào ngôi nhà cao cạnh đó. Cái cửa sắt han rỉ nhanh chóng bị phá bằng một mũi thuốc nổ đặc dụng. Ngôi nhà phủ đầy bụi bặm nhưng cấu trúc vẫn hoàn hảo. Cái xe lăn đã được thằng Văn thu vào trong một tấm thẻ phong ấn vật phẩm dành riêng cho nó. Thằng nhóc giờ bị Sĩ Na bá đạo xóc lên lưng công chạy đi.

Khuôn mặt hai cô gái lộ rõ vẻ gấp gáp, dù thằng Văn chưa nói gì nhưng những tiếng ầm ầm truyền đến ngày một gần đã nói ra tất cả.

Nằm trên lưng Si Na, cảm nhận sự xóc nảy mãnh liệt khi cô gái leo cầu thang, hơi chút nhurón mảy, khuôn mặt Văn tỏ ra một nét khó chịu. Cơ thể nó không thích hợp cho vận động cường độ cao hay là chấn động mãnh liệt như thế này.

Thể năng của hai cô gái đều khá tốt nên chẳng mấy chốc đã chạy tới tầng hai. Không gian có chút hôn ám nhưng vẫn có thể nhìn đại khái. Trông mắt lóe lên vài cụm kí tự rời rạc, Văn liếc nhìn nhanh một lượt qua gian phòng. Nhẹ vỗ vào vai Si Na, Nó vội vàng nói:

- Từ từ. Dừng lại một chút.

- Ừ... - Si Na lập tức thuận theo. Linh thì chạy thêm vài bước nữa theo quán tính rồi mới kịp dừng lại, khuôn mặt ngạc nhiên quay về, nét lo lắng đã hiện lên rõ ràng.

- Dừng khẩn trương, chúng ta chuẩn bị một chút đã.

...

- RẦM!!! - Chỉ một chút thời gian sau khi ba người chạy vào trong ngôi nhà cao, cái "xe tăng" phía sau đã phá tung một bức tường cuối cùng cản lối. Bức tường xây gạch 10 ở trước mặt nó thật là mong manh, cả một khoảng mái nhà đang sụp xuống đầu nó cũng không đáng nói. Từ trong làn khói bụi, một bóng dáng cao lớn đang dần dần rõ nét.

- Khịt... Khịt... - Hơi ngửa mặt, héch cái mũi lớn của mình lên đánh hơi. Rồi như nhận ra được một điều gì đó, con quái vật cao hơn hai mét rưỡi động động đôi cánh tay to lớn xuống đất, gong người:

- HÔNGGG...!!!! - Âm thanh to lớn mang uy thế chấn nhiếp mọi loài, trong lúc trời mờ tối, sự xuất hiện của nó càng làm cho bầu không khí trở nên kinh dị, khủng bố vô cùng.

Khác với những con Tank bình thường có phần thân trên phát triển to quá cỡ bị gắn vào phần thân dưới tong teo không phù hợp. Con quái vật này như một thể hoàn mĩ tự nhiên. Ngoài phần thân trên cường tráng với hai cánh tay cực lớn theo đặc điểm của giống loài, con Tank này còn có phần thân dưới cũng phát triển không hề kém. Cái eo hằn lên những múi cơ hoàn mĩ, phần hông chuyển tiếp thích hợp và một đôi chân hữu lực với hàng bó cơ gân xếp sát vào nhau, cuộn cuộn. Cơ thể con quái bây giờ đã không còn là một thể dị dạng nữa mà vô cùng cân xứng, cứ như một tạo tác đã qua hàng trăm triệu năm tiến hóa của tự nhiên.

- Gầm! - Thêm một tiếng gầm nhẹ để lấy hơi, sau đó thì:

- RẦM! - Cơ thể không lồ của con quái vật bắt đầu di chuyển, tốc độ vô cùng nhanh và nó lao thẳng vào trong khung cửa không vừa. Bờ tường như làm bằng xốp lập tức vỡ tung, cho con quái vật thành công chui vào trong khoảng không gian chật hẹp.

- Gừ! - Tầng một trống không. Lăn theo mùi của đám người để lại, nó lập tức phóng đến cái cầu thang dẫn lên tầng hai. Vừa chạy được vài bước chân, không qua được quá một nửa cái cầu thang thì:

- Ầm... - Dưới chân con Tank đột nhiên phát nổ, cả cái cầu thang sụp xuống, mang theo con quái vật.

- Hừ... - Ở cách đó bốn tầng lầu, khi đang đợi Si Na và Linh tìm được đường lên sân thượng, trông mắt của Văn hơi lóe lên một cụm kí tự rồi lại biến mất, hình ảnh chiếc cầu thang phát nổ đã thông qua một con bộ dữ máy móc truyền về, xuất hiện luôn trong não. [Cánh tay của thần Sáng Chế] giúp kết nối ý thức của nó với [Sao Đại Hùng 4+], rồi thông qua chiếc máy tính đó, nó trực tiếp dùng suy nghĩ để không chế các thiết bị tương quan, và kích nổ từ xa cũng không ngoại lệ. Nhìn con Tank ngã xuống với cái cầu thang, cơ thể to lớn chổng kênh dưới đất, không hiểu sao có một nét thất vọng nhụt nhòa xuất hiện trong con người của nó.

Tưởng là đánh sập cầu thang, thành công cắt đuôi con quái vật, thế nhưng:

- Phục... - Ngay lập tức bò dậy sau cú ngã, con Tank vung tay, năm ngón cứng như thép trực tiếp đâm vào bờ tường. Dùng đó làm điểm bám, con quái đột ngột bật người, nhảy lên. Cánh tay còn lại thuận thế vươn cao, chộp thẳng vào sàn nhà của tầng trên. Rồi một cái chuyển thân, nó nhẹ nhàng leo qua cái lỗ thủng để lại khi cầu thang bị đánh sập, leo lên tầng hai, tiếp tục truy đuổi đám người.

Toàn bộ quá trình leo lên của con Tank đều được truyền trực tiếp về cho Văn. Cát bước đi lên sân thượng, thẳng nhóc vô thức hơi nhếch mép, tạo thành một tia cười.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 32: The Tank – Nó Còn Sống

- Ầm... Ầm... Ầm... - Vừa chạy lên, con Tank vừa phá phách. Chẳng cần biết vật cản phía trước mặt mình là gì, tất cả đều bị nó hất tung, đẩy đổ. Đôi bàn tay to lớn còn lưu lại vô số vết lõm trên bờ tường. Mấy đoạn lan can kim loại cũng bị nó giật ra một đồng.

- Gầm... gừ...! - Không bị ngăn cản, tốc độ của con quái vật rất nhanh. Chẳng mất bao nhiêu thời gian, nó đã leo lên tầng ba và đang hướng về phía cầu thang dẫn lên tầng bốn.

Trong khi đó, ở trên sân thượng...

- Púp... Viu... Vút vút vút... - Âm thanh phát ra từ khẩu súng bắn dây móc trên tay của Si Na. Thuốc phóng nổ tung để đẩy cái móc bốn cạnh bay đi, mang theo cả đoạn dây cáp gắn đằng đuôi nó nữa. Mục tiêu là một tòa nhà bốn tầng cách đó khoảng năm mươi mét, hơi xa nhưng bắn từ trên cao xuống nên cái móc vẫn bay tới nơi.

Cùng lúc, cô bé Linh bên cạnh cũng vận người, vung chân đá bay khối Chuông Thánh Tích. Mục tiêu cũng là sân thượng của tòa nhà bốn tầng gần đó.

Kích hoạt [Angel Sky - Bước Nhảy] để đưa cơ thể đến vị trí của quả chuông, Linh thành công thoát sang nóc nhà bên đó. Đã bắt đầu quen với kỹ năng bước nhảy nên không mất bao nhiêu thời gian để lấy lại thăng bằng và cho nhận thức không gian kịp thời thích ứng. Linh vội vã chạy đi tìm cái móc bốn cạnh mà Si Na vừa bắn sang bên này.

Sân thượng trống trải nên cái móc cũng dễ tìm thôi, Linh kéo nó đến bên cạnh một cái cột thu lôi rồi quấn dây cáp mấy vòng quanh cây cột đó. Phía sân thượng bên kia, Si Na cũng vừa cột xong đầu còn lại.

Si Na tháo cái hộp công cụ sinh tồn đa dụng luôn đeo bên hông của mình xuống. Cái hộp chữ nhật không quá to, bên trong là một đồng linh kiện linh tinh, từ ống thẳng, khớp nối cong nhiều độ, các mảnh kim loại hình thù đặc biệt đến cả chốt giữ, lẫn hộp con lăn. Chiếc hộp này được trang bị cho từng đứa. Đồng linh kiện hầu hết đều ăn khớp với nhau và tùy theo cách ghép còn có thể tạo ra các loại công cụ cơ bản khác nhau. Nhanh chóng lựa chọn vài thứ, dưới sự chỉ đạo của Văn, Si Na ghép được một cái tay cầm hai bên và hộp con lăn gắn giữa.

Tiếng rầm rầm của đồ vật và bờ tường bị đập phá từ bên dưới truyền lên đang ngày một lớn. Si Na vội vã trối thẳng nhóc Văn lên lưng của mình. Vất ngang cái tay cầm có gắn con lăn lên trên sợi cáp, cô gái hít sâu một hơi, sau đó buông mình, đu ra khỏi nóc của tòa nhà nguy hiểm.

- Tháo dây cáp - Thăng nhóc Văn ra lệnh ngay khi Si Na vừa chạm chân xuống nóc của ngôi nhà bốn tầng. Hai cô gái vội vã làm theo. Sợi dây cáp và cả cái móc bốn cạnh bị tháo ra rồi đáp cả xuống dưới.

Lúc này, ở trong tòa nhà sáu tầng bên kia, con Tank vẫn hùng hục đuổi lên như thế. Ngoài việc hơi trì hoãn một chút xíu khi cầu thang ở tầng một bị đánh xập, chút chướng ngại còn lại không cản được nó bao lâu. Cơ thể khổng lồ bước âm âm lên bậc cầu thang dẫn lên tầng bốn. Con quái vật bá đạo không thêm để ý đến một con bọ dừa máy móc vẫn thông dong bay bám theo mình.

- Rầm... Rầm... Rầm... - Cái cầu thang ọp ẹp rung rinh theo mỗi bước chân của con quái vật. Khi con Tank vừa leo lên được vài bậc thang thì... Trên sân thượng của một ngôi nhà khác, mấy màu kí tự đột nhiên lóe lên trong con ngươi mắt của nhóc Văn rồi lập tức biến mất như chưa từng xuất hiện. Ngay lúc đó:

- Đùmm...! - Một thứ gì đó ở trên bờ tường, ngay phía bên vai con Tank đột nhiên phát nổ. Sức công phá ban đầu không lớn vì sức ép còn chĩa đẩy được con quái vật đi. Thế nhưng, thứ bắn ra từ trong vụ nổ nhỏ đó mới là đáng sợ. Ba chai còn y tế chế thành bom, sức ép và nhiệt độ từ kíp nổ vậy thứ dung dịch đang cháy ngùn ngụt đó lên một nửa người con quái vật.

- Grao... HỒNG!!! - Làn da lập tức bị đốt cháy đen thui, con tank cảm nhận một sự đau đớn chưa từng thấy. Lồng lộn, gào hồng, con quái ở sát ranh giới của sự điên cuồng.

Lại một chuỗi kí tự hiện lên trong con ngươi thăng nhóc. Và ở nơi xa, chiếc cầu thang dưới chân con Tank cũng cùng lúc nổ tung ra thành từng mảnh. Vị trí của khối bộc phá được đặt ngay dưới chân của con quái vật, nên cơ thể to lớn bị sức ép hất tung lên một đoạn rồi mới âm âm rơi xuống. Âm thanh chấn rung màng nhĩ và những mảnh bê tông vụn bắn tứ tung như đạn. Hai cặp chân lực lưỡng của con quái vật cũng bị nổ cho gập vào, sức ép của khối không khí giãn nở đột ngột giống như một nhát búa khổng lồ và bê tông vụn khi bắn vào da thịt có uy lực không thua gì súng.

Nặng nề rơi xuống cùng với những mảnh vụn của chiếc cầu thang, con Tank dù mạnh mẽ đến đâu thì cũng không bắt tử. Nó sẽ chết, nó sẽ cảm thấy đau... Ngọn lửa cháy bằng cồn vẫn còn hùng hục thiêu đốt trên cơ thể, vụ nổ cũng làm hai chân nó bị thương. Loài tank mỗi khi bị thương sẽ trở nên điên loạn, và sức mạnh của nó cũng gia tăng lên theo tỉ lệ thuận tương đồng. Gồng mình, cơ thể mạnh mẽ rung lắc để hất văng mấy khối bê tông đè trên người. Con tank đang gượng dậy.

Thế nhưng, ở trên nóc một tòa nhà khác, thăng nhóc Văn bất chợt khề nhếch một bên mép. Chùm kí tự nhị phân đột ngột bùng lên trong con ngươi đen sâu thẳm

- ẦM... ẦM... ẦM...!!!! - Không để con quái kịp đứng lên, sân nhà bốn phía xung quanh nó liền đột nhiên phát nổ. Cứ cách vài mét lại có một điểm nổ tung. Mỗi vụ nổ lại tạo ra một cái hố to, sân nhà xung quanh cũng nứt ra như mạng nhện.

- Crắc... - Những vết nứt gặp nhau, vậy là cả một khoảng lớn quanh nơi con Tank ngã xuống vỡ ra. Con quái từ tầng ba trực tiếp rơi xuống tầng hai.

Bị lửa đốt, lại liên tiếp bị nổ tung, nhưng có vẻ như con tank này mạnh mẽ hơn hẳn so với đám cùng loài. Nó vẫn sống. Qua đôi mắt của con bọ dừa máy móc, Văn thấy con quái tã tơi vò cùng nhưng rõ ràng là vẫn đang bò dậy. Động đôi cánh tay dài xuống đất, thân hình khổng lồ run rẩy đứng lên, máu chảy ra hòa lẫn với cát bụi, rồi lập tức bị chính ngọn lửa trên người đốt thành tro. Cơ thể con quái bị bao trùm bởi lửa và một làn khói đen dày đặc.

Con Tank vẫn sống. Mà lửa cháy bằng cồn tuy rằng rất to nhưng không bền. Một khi ngọn lửa đó tắt ngấm, con tank sẽ hồi phục.

Vẫn nhưn này, có lẽ lần này phải chơi hơi lớn. Nó nghiêng răng, đôi bàn tay nắm chặt và bên dưới mái tóc rậm rối bù, một chuỗi khí tự nhị phân hiện lên trong con ngươi mắt.

- ÀMMMM...! - Nhiều vụ nổ vang lên cùng lúc, âm thanh trùng điệp tạo thành một chuỗi to lớn vang rền. Toàn bộ tám cây cột chống kết cấu ngôi nhà nơi tầng hai bị thằng Văn đồng thời bẻ gãy. Mấy bức tường yếu đuối còn lại không chống đỡ nổi trọng lượng bên trên. Thế là...

Đổ gãy.

Toàn bộ tầng hai của ngôi nhà giống như đồng loạt nổ tung. Bốn tầng lầu bên trên không được chống đỡ liền lập tức đổ xuống theo phương thẳng tắp, trực tiếp giáng một cú thật lực vào những gì bên dưới. Tầng hai đã bị đánh gãy từ trước, tầng một và tầng ba va chạm với nhau rồi cùng tan nát. Nền móng cũng bị sập cho thật xuống một hồi. Mặt đất khẽ rung rinh, một vòng dư chấn từ nơi đó cấp tốc khuếch tán về bốn phương tám hướng.

Đứng từ mái nhà phía bên này, hai cô gái kinh ngạc há hốc mồm nhìn cái cảnh đang diễn ra trước mắt. Dư chấn cũng lan đến bên này khiến cho cả tòa nhà rung rinh một chút. Loạng choạng một hồi, hai cô gái sắc mặt tái cả đi. Dù những khối chất nổ kia do chính tay hai người đặt nhưng cũng không thể nào ngờ được rằng nó lại có thể mang đến sức phá hoại lớn dường này.

Chấn động đầu tiên còn chưa kịp tan đi thì... giống như một cái cây đã bị chặt đứt gốc rồi vậy, phần còn lại của ngôi nhà cao bắt đầu nghiêng đi, đổ xuống. Kích thước khổng lồ tạo ra ảo giác về sự chậm trễ, trong mắt ba người, khối kiến trúc đồ ngà một cách hết sức từ từ. Thế nhưng, đợt chấn động thứ hai và sức phá hoại khủng khiếp của nó so với đợt thứ nhất thì chỉ có hơn chứ không hề kém. Mấy tòa nhà dân không may bên cạnh lập tức bị đè cho vỡ nát. Thêm một đợt dư chấn lắc lư và lần này có cả khói bụi bị từng hồi gió xoáy kéo thốc lên.

Không có thông báo điểm thưởng.

Vẫn đã đánh mất con bọ dừa máy móc bên đó khi quyết định đánh sập tòa nhà. Nguồn thông tin trực tiếp bị cắt đứt. Nhưng "Không có thông báo điểm thưởng" cũng là một thông tin. Vài loại khả năng lập tức hiện ra trong đầu của nó.

Con Tank chưa chết...? Đây là khả năng trực tiếp nhất và cũng có tỉ lệ nhỏ nhất vì đơn giản là ở giữa một chuỗi vụ nổ liên hoàn, sau đó còn bị cả hàng trăm tấn bê tông chôn vùi mà vẫn còn sống được thì quả là đáng sợ.

Hệ thống không tính thành tích cho việc gián tiếp tiêu diệt mục tiêu? Có thể có khả năng như vậy và không phải là không chấp nhận được, thế nhưng điều này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến những dự định tiếp theo.

Khả năng có thể cuối cùng là hệ thống cho rằng bọn nó vẫn đang ở trong tình trạng nguy hiểm. Cái này thì thật là không hay.

Thế là bất chấp việc hai cô gái vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại, Văn thúc giục di chuyển. Không có thông báo điểm thưởng là một dấu hiệu chẳng lành và Quản Lý sẽ không bao giờ giải thích gì thêm, chỉ có một điều chắc chắn là ở nơi đây không tốt.

Ba đứa vội vã phá cửa sân thượng để tìm đường xuống dưới. Thằng Văn thả hai con bọ dừa còn lại ra, cho bay vào trước dò đường. Sắc trời đã bắt đầu đen, tiến vào trong tòa nhà bọn nó phải dùng đèn pin để soi cho rõ.

Nơi đây có thể còn nguy hiểm, nhưng bọn nó không có ý định khám xét toàn bộ căn nhà mà chỉ dùng duy nhất một đường cầu thang bộ. Bốn tầng lầu không tính quá cao, lại chạy từ trên xuống dưới nên rất dễ dàng. Vài con zombie thường vật vờ nơi cầu thang bị hai cô gái chia nhau giải quyết. Bọn nó chạy xuống đến mặt đất khi khói bụi còn chưa lắng hết.

Xác định phương hướng một cách qua loa, Văn vung tay, gọi ra cái xe lăn của mình. Lần này không cần Si Na phải đẩy đằng sau nữa, nó khởi động chế độ tự hành. Hai con bọ máy bay vút lên đăng trước trinh sát nhưng không quá xa. Mất đi một con, năng lực điều tra của chúng giảm đi rõ rệt.

Ban nãy, để cản trở tốc độ truy đuổi của con Tank, Văn cố ý dẫn bọn nó chạy vào sâu trong mấy con hẻm nhỏ, nơi có những ngôi nhà dân san sát. Bây giờ lại phải tìm lối ra đường lớn chứ hẻm hóc thế này hơi quá chật đối với con xe việt dã thằng nhóc mang bên mình. Cô bé Linh cũng có một con xe gắn máy trang bị riêng nhưng trong tình huống này thì chẳng dám dùng vì tách ra đi lẻ sẽ rất là nguy hiểm.

Bắt đầu di chuyển thoát khỏi nơi đây, Si Na chạy vượt lên đăng trước mở đường còn Linh chạy phía sau đoạn hậu.

Có vẻ như cả tòa nhà sập xuống đã gây ra động tĩnh vô cùng lớn, lũ zombie từ bốn phương tám hướng bắt đầu kéo đến. Bọn nó phải lập tức rời khỏi chỗ này. Thế nhưng...

- Rầm...! Gào hống!!! - Âm thanh đáng sợ quen thuộc đột ngột vang lên. Và khi bọn nó quay đầu lại nhìn thì...

- Ầm...! - Từ mặt hướng lên trên của ngôi nhà sập, một cánh cửa sổ lớn bị đập vỡ tung, mảnh kính và khung nhôm bắn tóe ra ngoài và một bóng hình khổng lồ theo sát ngay sau chúng.

- Rầm...! - Bóng lớn đó rơi thẳng xuống nền đường, để lại một bãi máu nơi va chạm và một vết dài đen sì khi nó bị quán tính đá lăn đi lông lốc. Mãi cho đến khi đập vào một bức tường nhà dân mới dừng lại được, và nó bắt đầu đứng dậy.

Sắc trời đã gần tối hẳn nhưng mọi thứ vẫn còn nhìn được mờ mờ. Và lần này, đến khuôn mặt thằng Văn cũng bắt đầu tái đi khi nhìn rõ cái thứ vừa bay ra

đỏ.

Con Tank...! Nó không chết.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 33: Loài Quái Vật Có Sinh Mệnh Ngoan Cường

Sắc trời nhá nhem, không gian trở nên u ám.

Con quái vật to lớn từ từ đứng thẳng người. Làn da trên cơ thể nó đã bị lột đi một nửa, lộ ra cơ nhục đỏ tươi. Bị thiêu đốt, bị kích nổ, bị vô số khối bê tông va đập và những mảnh vụn sắc bén cắt chém qua, con Tank bây giờ trông vô cùng tội tã. Những vết thương đáng sợ dọc ngang khắp nơi trên cơ thể. Nhiều phần bắp thịt bị xé tung ra, đầu đầu cũng là lỗ thủng. Một thứ chất lỏng đen xì, đặc quánh chảy ra từ những miệng vết thương, nhiều đầy xuống đất. Và từ những nơi cháy xém vẫn còn từng cụm khói bốc lên, tỏa mùi khét nẹt.

- GÀMMM...!! - Đôi mắt con quái vật ánh lên sắc đỏ. Mặc kệ thương thế trên người, nó gồng mình, vung tay, nâng lên một mảng bờ tường đã đổ sập từ lâu gần đó.

- GRỪ...!!!! - Máu từ những miệng vết thương đồng loạt phọt ra, đôi sỏ chỗ còn bắn lên thành vòi. Mặc kệ, thương thế càng nặng, con quái vật càng điên cuồng. Mảng tường lớn trên tay bị nó vịn sức đập bay đi, hướng thẳng về phía ba đứa luân hồi già.

- RÀMMM...

Kịp thời dừng lại và hơi lui về, ba đứa mặt tái mét nhìn mảng bê tông khổng lồ từ trên trời đáp xuống, chắn ngay trước đường chạy trốn của mình. Cú ném còn làm mặt đường bê tông của con hẻm nhỏ vỡ nát ra một mảng. Dư lực phản chấn không truyền được đi đâu nên nó phá tan nát kết cấu của vật va chạm. Những mảnh vụn như đầu đạn bắn văng ra ngoài.

- Ah!!! - Si Na kịp nhào người sang chắn cho thằng nhóc Văn khỏi bị thương, thế nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc bản thân cô sẽ nhận hết bao nhiêu đá vụn bắn vào lưng mình. Phía bên cạnh, Linh cũng kịp ngồi thụp người xuống đất, đưa lưng về hướng những mẩu đá vụn bắn tới, hai tay ôm đầu, cả cơ thể co lại thành một đoàn. Bảo vệ phần đầu, những mảnh đá vụn cũng không đủ sức đục thủng qua bộ chiến phục. Thế nhưng không giống như giáp cứng, xung lực vẫn truyền thấu qua lớp giáp mềm mại vào cơ thể. Đau điếng người.

Còn sống sau đòn tấn công đầu tiên của con quái vật.

Sau khi ném đi mảng tường thứ nhất, không có ý định ném tiếp mảng tường thứ hai, con Tank dậm đất, lập tức lao vào. Đôi cánh tay to dài quá cỡ, đáng chạy của nó y như một con tinh tinh khổng lồ. Cơ thể tội tã và đôi chân có chút bị thương nên nhìn có vẻ hơi thất thủ, thế nhưng điều đó chẳng ảnh hưởng bao nhiêu đến tốc độ của con quái vật. Ít nhất, với tình trạng của ba đứa luân hồi già bây giờ, để tất cả đều chạy thoát hoàn toàn là điều không thể.

- Àm... Àm... Àm... Àm... Àm... - Con quái vật to lớn rải những bước vội vàng. Đôi cánh tay dài dậm xuống đất hay vỗ vào hai bên vách tường tạo ra những dấu ấn hằn sâu, nứt vỡ trên nền bê tông theo mỗi nhịp di chuyển. Bị con hẻm chật cản trở một phần, thế nhưng hơn năm mươi mét cũng chẳng cần tốn đến mười giây, con Tank đã lao ầm ầm đến trước mặt ba đứa luân hồi già.

- Ah...! - Phát ra một tiếng kêu hoảng hốt, từ tư thế ngồi xổm, Linh trực tiếp lăn một vòng, sau đó vội vã bật dậy, lao thẳng vào một ngã rẽ bên cạnh khi con Tank đã ngay gần sát.

Linh kịp thời thoát đi, nhưng Si Na thì không.

Lo che chắn cho thằng nhóc Văn, Si Na bị thương nhiều hơn hẳn. Lại ở tư thế đứng, cô lỡ mất một nhịp khi phải điều chỉnh lại trọng tâm của cơ thể mình. Con quái vật đã gần tới nơi.

"Không kịp..." Trong lúc vô cùng cấp bách, khi nguy hiểm đã ở sát bên mình, khuôn mặt cô gái vốn tái nhợt và tràn ngập nét kinh hoàng bỗng hiện một tia cương quyết.

Si Na vung tay, cấp tốc lướt qua một cái cần gạt gắn trên tay vịn của cái xe lăn thằng Văn đang ngồi.

- Rắc... - Âm thanh ăn khớp nhỏ bé vang lên, một bánh răng nào đó trong bộ li hợp bị cơ cấu đòn bẩy khớp nối nhấc ra, ngắt kết nối động lực giữa các bánh xe và động cơ điện. Chiếc xe lăn đánh mất khả năng tự hành.

Đẩy mạnh...

Dồn sức lực toàn thân, Si Na đẩy chiếc xe lăn về hướng một con hẻm khác. Rồi trong ánh nhìn sừng sốt của nhóc Văn, Si Na trở lại tư thế đứng thẳng

người, hai tay để giấu sau thắt lưng nắm lấy chuỗi đôi đoản kiếm. Dường như không nhận ra con Tank đã đến sát sau lưng với đôi cánh tay vung lên cao, Si Na quay người về hướng Vãn, mắt hơi híp lại và miệng nhoeo một nụ cười.

- RẦM...!

----KDL----- * *

Mặt đất bị cày lên, nền đường bê tông vỡ vụn khi cánh tay khổng lồ giáng xuống. Một phần động năng khi lao tới của con quái vật theo cú đâm mà truyền xuống đất, phần còn lại thì trở thành quán tính tiếp tục đẩy nó đi.

- Grừ! - Nắm đầm vẫn chôn sâu dưới đất, con Tank trực tiếp xòe bàn tay ra, bám thẳng vào cái thành vỡ của miếng bê tông lát đường. Giống như một cái mỏ neo, bàn tay bám chết dưới nền đường nhưng cơ thể vẫn văng đi, con quái cường chế đối chiều. Hơi chững lại một chút, thế nhưng, lực lao tới quá mạnh, nền đường cũng bắt đầu vỡ ra, theo một vết nứt đã xuất hiện từ lúc nắm đầm này giáng xuống mà khiến cho cả một mảng lớn bị lật tung lên kèm theo bàn tay đang bám vào đó nữa..

- Ầm... - Không còn chạy nữa nhưng con quái cũng bị trượt đi một đoạn rồi mới dừng lại khi bám được vào một cây cột điện cạnh tường. Âm thanh gầm gừ phát ra từ sâu trong cổ họng kèm theo tiếng thở phì phò, đôi mắt đỏ sọng nhìn về hướng con mồi chưa chết.

Xoay... Khó khăn ổn định lại thân hình, Si Na chật vật né qua cú vỗ của con quái vật. Lòng thầm kêu may mắn khi con quái chạy quá nhanh và chính bản thân nó cũng không thể tự do thay đổi phương hướng của bản thân. [Đào Phai Điệp Vũ] là bộ pháp chuyên về né tránh, và trong một khoảng khắc lúc con Tank vừa lao tới, Si Na cũng kịp chống hai cây đoản kiếm vào con quái để tạo điểm tựa, lợi dụng lực của kẻ thù mà thực hiện cú xoay người né tránh ra ngoài.

Thành công né tránh trong gang tấc, hơi thở từ vong sượt qua người. Mấy mảng đá vụn khi con tank giáng nắm đầm xuống lòng đường bắn lên tung tóe, vài viên trong số đó đập vào chân Si Na, đau đớn khiến cô như muốn khụy xuống. Dù chỉ thoáng chống đỡ trong một khoảnh khắc nhưng, hai cánh tay vẫn hơi ê ẩm khiến cho việc cầm chắc kiếm cũng trở nên khó khăn. Bỏ mặc mấy lọn tóc ngắn toát loạn vương trên mặt, Si Na cắn răng, cố chịu, vì con Tank đã lại một lần nữa lao vào.

- Ầm...!!! - Xoay người, bước gấp, Si Na né qua cú đâm thẳng của con Tank, để lại một mảng bờ tường tan nát phía sau lưng mình.

Sức mạnh của con quái vô cùng lớn, bờ tường, phòng ốc, cột điện, cả một khoảng xung quanh nơi giao chiến đều bị nó phá cho tan tành. Với sức công kích mạnh như vậy, chỉ cần bị chạm nhẹ vào thôi thì cô bé quân y chắc chắn sẽ hi sinh ngay lập tức. Không chỉ có khả năng phá hoại lớn, sức sống của con quái cũng thật kinh người. Con Tank mang cơ thể thương tích tã tơi mà chiến đấu, máu chảy ướt đầm toàn thân. Nhìn thì vô cùng thảm, nhưng thật không ngờ, thứ máu đen xì đặc quánh đó lại giống như là keo. Nó bám chặt lên các miếng vết thương, phủ kín lên các phần da bị đốt cháy. Một số nơi vết thương quá to máu vẫn chảy, nhưng ít hơn rất nhiều. Một sinh mệnh ương ngạnh đến đáng sợ, nó hồi phục ngay trong quá trình chiến đấu không ngừng.

- Bước... - Xoay vòng, bước nhẹ, lướt qua một bên eo của con quái vật khi nó đang thực hiện một cú vỗ thẳng xuống lòng đường. Si Na một lần nữa tránh thoát khỏi từ vong chỉ trong gang tấc. Không biến thái như sức mạnh và sinh mệnh lực, tốc độ của con Tank này kém hơn đôi chút. Chính điều này đã giúp Si Na may mắn sống sót được sau mấy đòn tấn công có thể dễ dàng đập nát một mảng tường.

Thế nhưng, sống sót được không có nghĩa là Si Na trải qua một cách dễ dàng. Mỗi lần né tránh đều chỉ là thoát trong gang tấc. Nền đường dưới chân sau vài lần con Tank vỗ xuống đã trở nên nứt tung, nát bét. Những mảng bê tông ló nhô, đứt đoạn, gãy vỡ và chéch lung tung về mọi hướng khó đặt chân vô cùng. Và tuy không bị đánh trúng trực tiếp nhưng bao nhiêu mảng tường vỡ, gạch đá vụn bắn tứ tung lại không thể nào phân tâm để né hoặc đón đỡ cho hết được. Chiến đấu không quá bao lâu, chỉ hơn hai ba mươi giây ngắn ngủi, Si Na đã bị thương khắp người. Mồ hôi vã ra dính bết vào mái tóc, khuôn mặt tái nhợt hiện lên một vết đỏ bầm, đôi môi mím chặt xuất hiện một tia thống khổ và hai hàng lông mày dài đã nhú chặt vào nhau. Né tránh cường độ cực cao và áp lực to lớn về tâm lý, Si Na đã bắt đầu cảm thấy đôi chân của mình không thật lắm.

- Rầm... Lướt...! - Suýt soát né qua một cú nghiêng người đập mu bàn tay xuống của con Tank để cho một khoảng nền đường vỡ nát, Si Na xoay người, bước đứng vào vị trí dưới bụng của con quái vật. Con quái thực sự cao, Si Na đứng còn không bằng ngực nó. Và lúc này, nguyên phần eo bụng của con Tank đang phoir ra ngay trước mặt cô. Mấy phần da thịt xù xì, đôi chỗ đã từng bị lửa đốt cháy lộ ra những bó cơ hơi chuyển động, giật giật khe khẽ với máu dính và huyết tương chảy ra thành dòng.

Đối với hầu hết các loài động vật, phần bụng vẫn luôn là điểm yếu, nơi không có cấu trúc xương bao bọc một cách toàn diện mà lại chứa đựng bên trong nó một đồng nội tạng yếu mềm. Thời cơ ở ngay trước mặt và như một thứ bản năng chiến đấu, Si Na đồng thời vung cả hai tay.

- Phập...! - Mũi đoản kiếm nhọn hoắt xuyên vào trong da thịt, Si Na còn cố tình lựa chọn vị trí đã bị cháy mất lớp da và là phần tiếp giáp giữa hai bó cơ nổi vồng. Phần mũi nhọn dễ dàng bám vào trong, nhưng chỉ đi được 2cm thì...

- Hự...! - Giống như là cầm một con dao nhọn để đâm vào trong một khối cao su đặc cứng vậy, sử dụng hết sức lực của bản thân, Si Na vẫn không thể nào đẩy được mũi kiếm ăn sâu vào. Mật độ tế bào trong những bó cơ bắp của con Tank quá là kinh khủng.

Không đâm vào được thì phải lập tức rút ra ngay bởi vì con quái vật sẽ không để yên cho mình thử kiếm. Chỉ là... Giống y như lúc đâm vào, không ngờ khi rút mũi kiếm ra, Si Na cũng gặp phải một lực cản tương tự.

- Hừ...! Phụt... - Lực cản không quá lớn, Si Na vẫn rút được mũi kiếm ra nhưng cũng vì đó mà chậm mất một nhịp, trọng tâm cơ thể cũng hơi chòng chành. Lúc trước, dù cố gắng cũng chỉ có thể tránh thoát sít sao, bây giờ lỡ đà, và con Tank thì không bỏ qua cho điều đó.

- Gầm!!! - Hạ thấp thân mình, con Tank vung cả hai cánh tay dài, thực hiện một động tác ôm về phía trước. Tầm tấn công thấp vừa vặn ngang người Si Na, diện tích bao phủ lại quá lớn, lúc bình thường đã rất khó khăn để tránh, bây giờ lại lơ nhịp, mất đà...

Đường như đã thấy cái chết ở ngay trước mắt, thể giới của Si Na tối lại và sự tuyệt vọng làm cho một con rét lạnh trên cơ thể lan tràn.

"Cái chết..." Đối với Si Na cũng không to tát lắm. Trong kí ức của mình, cô vốn là đã chết.

Trong khoảnh khắc khi từ vong cận kề, không hiểu sao trong lòng Si Na bỗng nhiên thanh thản lạ. Nét mặt bất giác giãn ra, không có bàng hoàng, không có sợ hãi, có chăng chỉ là một chút tiếc nuối động lại nơi đuôi mắt. Thoáng buông lỏng cơ thể để đón cái chết đến một cách dễ dàng hơn, Si Na đã muốn buông xuôi cho phản kháng, thể nhưng...

[Kích Tắc]

Cả người đột ngột nhẹ đi, đôi chân nặng như chì, cứng đờ do bị thương và mệt mỏi bỗng nhiên trở nên linh hoạt. Trời không gió nhưng tà váy vẫn nhẹ bay bồng bềnh. Si Na nhận ra cảm giác quen thuộc của phép [Kích Tắc] đang tác dụng lên người mình.

Cách đó không xa, sau khi bị đẩy đi, thăng nhót Văn không bỏ chạy như Si Na mong muốn mà nó quay lại chiến trường. Đặt lại bánh răng truyền chuyển động trong hộp số cũng chỉ là một cái nút gạt. Khôi phục khả năng tự hành cho chiếc xe lăn, Văn lập tức hướng về nơi giao tranh, cuốn {Vong Linh Thánh Kinh} lật mở, tinh thần dẫn dắt cho ma lực trong ống dự trữ cấp tốc tràn vào.

Phép [Kích Tắc] tăng cường khả năng chuyển động, Si Na cũng không để lãng phí, cô gái lập tức khôi phục tinh thần.

- Hấp...! - Hai chân cùng vận lực, cả người lập tức nhảy lên. Có sự trợ giúp của vô số đơn vị phong nguyên tố linh động quanh mình, Si Na chuyển động như một cộng lông vũ nhẹ nhàng.

- Gầm!! - Trong mắt con Tank, kẻ địch của nó gần như biến mất. Vô huyệt, hai cánh tay to lớn vung sượt qua đầu mũi chân của cô nàng.

Hiệu quả của [Kích Tắc] không dài, và thật viễn vông khi cho rằng trong thời gian đó Si Na đủ sức tiêu diệt con quái vật. Vậy thì thoát ra.

Từ giữa không trung, khi hai chân đang co lại trong tư thế nhảy lên, Si Na duỗi mạnh chân phải của mình.

- Chát... - Lòng bàn chân đập thẳng vào đầu con quái vật. Cơ thể nhẹ bẫng, lại không có điểm tựa lập tức bị phản lực chấn bay ra ngoài. Thuận thế xoay người khi vẫn đang trên không trung, Si Na nhẹ nhàng tiếp đất. Đáp xuống ở vị trí cách xa gần bốn mét, Si Na thành công kéo dài cự li với con Tank.

Lúc này, con quái đã nhận ra sự biến mất của kẻ thù. Nó đồng thời động hai cánh tay xuống đẩy để cho cả thân người đứng thẳng, hơi hếch cái mũi lên, kiểm tìm.

Không thoát được quá xa, Si Na lập tức bị khurú giác nhạy bén của con Tank bắt được. Con quái lại dậm chân, chuẩn bị cho một đợt nữa lao vào. Ở cự li này, Si Na chắc chắn sẽ lập tức bị cuốn lấy, trở lại tình cảnh hết sức nguy kịch như lúc vừa rồi.

- RINGGG...!!! - Bất chợt, một tiếng chuông đột ngột ngân vang. Cô bé Linh bỏ chạy đi khi nãy, sau khi cố dấy lên một chút dũng khí, nay đã lại quay về.

Chuông Thánh Tích giáng vào đầu con quái vật. Âm thanh ngân vang làm choáng váng kẻ thù. Con Tank thoáng khựng người lại khi đang gồng mình, còn khỏi chuông, theo góc độ tiếp xúc, lực phản chấn đẩy nó văng lên trời.

[Angel Sky - Bước Nhảy]

Kích hoạt kĩ năng bước nhảy khi đang thực hiện một cú lộn người dưới đất. Cơ thể dịch chuyển tức thời và khi hiện ra, mu bàn chân đã đặt sẵn vào khỏi chuông thánh tích.

- RINGGGG...!!! - Cú lộn người đá móc được thực hiện ngay trên đầu con Tank. Chuông Thánh Tích vừa rời khỏi mu bàn chân Linh liền lập tức đập ngay vào đỉnh đầu con quái vật.

- RING!!! - Làn da như hộ giáp của con quái không ngờ bị khỏi cầu đập cho đập nát. Một chút máu đặc bắn ra, vương vãi lung tung và nhiễm cả lên khỏi cầu.

Chuông Thánh Tích tự nảy ra ngoài, số lần sử dụng năng lực liên tiếp của Linh cũng bị chính khả năng chịu đựng của bản thân hạn chế. Xoay người trên không trung, lần này không thông qua khỏi chuông nữa, Linh vung chân, má bàn chân xoay ngang chặt trực tiếp vào mặt con quái vật.

- Phập.

Đôi chân luôn được [Thanh Sắc Ban Lan] bảo vệ, vậy nên thiết kế trang phục chiến đấu cho Linh là một đôi giày mềm, chỉ vừa ôm vào chân, không quá cầu kì, không có nhiều góc cạnh. Điều này dễ tăng phần linh hoạt cho đôi chân và cho những cú ra cầu dễ dàng không chế. Chính vì vậy, khi sử dụng để tấn công trực tiếp, sát thương của nó có vẻ không được cao cho lắm. Ít nhất là khi dùng một lực như nhau, hiệu quả tàn phá kém hẳn so với đôi giày kim loại lộ nhô góc cạnh của thăng Thi.

Má bàn chân chặt vào khoe mắt con Tank, còn không xé nổi được lớp da, chỉ gây ra một vết bầm mờ nhạt. Có lẽ là cũng tước đi thị lực một bên mắt của con quái, nhưng lũ này chủ yếu xác định vị trí con mồi bằng đánh hơi, đôi mắt không có tác dụng gì nhiều.

Cú đập trực tiếp chỉ làm con Tank trong trạng thái choáng hơi nghiêng đầu đi một chút, còn Linh thì nhảy bật ra ngoài. Kiểu chiến đấu của cô bé là bộc phát trong một thời gian ngắn, không phải là cố gắng lấy lợi trong giao tranh. Thực hiện xong một lượt tấn công, Linh phải nhảy ra ngoài để lấy đà cho đợt tấn công tiếp theo, hoặc là bỏ chạy.

Từ lúc Linh bắt đầu tấn công đến bây giờ cũng không quá vài giây, con Tank vẫn choáng và [Kích Tocc] trên người Si Na vẫn còn. Xét đến cự li này, lại thêm hạn chế thể năng của nhóc Văn, có chạy cũng khó thoát thân, vậy là không chút do dự, Si Na lại cuốn vào.

Áp sát con quái vật, cánh tay phải vung lên, mũi thanh đoản kiếm nhọn hoắt phản chiếu một điểm ánh sáng long lanh xinh đẹp.

- Pháp...! - Lần này là thuận theo một miệng vết thương từ trước, Si Na cắm ngập lưỡi thanh đoản kiếm vào trong bụng con Tank, vị trí là một điểm nào đó trên mạn sườn bên trái. Cổ tay chợt động, lưỡi kiếm khuấy nhẹ một vòng, đảo lộn mọi thứ bên trong, gia tăng tổn thương lên một cách triệt để.

- Hống!!! - Đau đớn làm con Tank sực tỉnh. Nó gào lên một tiếng, rồi nghiêng người, vung tay, nện xuống một bóng hình hơi mờ ngay bên dưới.

- Ầm... - Nền đường đã vỡ nát nhiều nơi nay càng trở nên tồi tệ. Nắm tay to lớn động xuống làm mặt đất rung rinh, những mảng vỡ bê tông bắn lên còn nền móng thì thụt vào.

Si Na thoát đi trong gang tấc. Mũi kiếm rút ra để lại một lỗ thủng trên eo con quái vật, máu phụt ra thành vòi. Gấp gáp xoay vòng bằng những bước vô cùng ngắn, Si Na lách sang eo phía bên kia của con Tank.

- Ring...! - Linh đã đá khối Chuông Thánh Tích vào lần thứ hai. Lần này cú đá từ ngoài vào trúng một bên mang tai của con quái. Khối chuông bắn ra ngoài theo một góc 50 độ chệch lên trên. Hiệu ứng choáng tạo thời cơ cho Si Na thực hiện đòn tấn công thứ hai của mình, mũi đoản kiếm đâm vào một vết thương sâu phía bên trên thất lưng của con Tank một chút. Phía ngoài kia, Linh cũng thực hiện một cú xoay người tạt ngang vào không khí. [Bước Nhảy] kích hoạt chuyển cơ thể cô bé từ dưới đất lên không trung. Má bàn chân ộp trực tiếp vào khối Chuông Thánh Tích khi biên độ động tác đi đếm điểm cuối cùng.

- HỐNG!!! - Gồng người, con Tank sực tỉnh. Nó thoát khỏi hiệu ứng choáng váng sớm hơn lần trước rất nhiều lần. Đau đớn và điên cuồng, mỗi tế bào trong cơ thể con Tank như bỗng nhiên bùng nổ. Đặc điểm đáng sợ nhất của loài quái vật này, càng bị thương nó càng mạnh mẽ. Sự điên cuồng khát máu dõ dạc giới hạn thể năng khiến cho cả tốc độ tấn công lẫn lực phá hoại của nó đều tăng lên mấy phần.

- Vồ...

Si Na bất ngờ bị đập bay đi. Con Tank vung mu bàn tay đập trúng người cô với một tốc độ nhanh hơn hẳn bình thường.

- Hự!! - Chỉ kịp chống thanh đoản kiếm còn lại vào cái mu bàn tay khổng lồ đó, dưới chân phát lực để cơ thể lao đi thuận theo hướng đập tới. Hiệu ứng của [Kích Tocc] trên người vẫn còn nhưng sức mạnh to lớn không tài nào đỡ nổi. Si Na bị đập bay đi như một con điều đứt dây.

- Ringgg! - Linh vẫn kịp đá khối chuông vào đầu con quái vật. Quán tính của cú đá khiến cho cơ thể vẫn tiếp tục xoay vòng trên không trung, còn khối chuông đã nảy bắn ra ngoài. Sát thương của đòn tấn công vẫn rất khả quan, da thịt nơi bị khối chuông đập vào dập nát, máu đen bắn tóe ra. Chỉ có điều, lần này nó không choáng...

- GẦMMMM...! - Âm thanh điên cuồng căm phẫn phát ra từ sâu trong cổ họng, con Tank vung tay, bàn tay to lớn chộp thẳng vào thân hình nhỏ bé còn chưa kịp rơi xuống đất.

Hoảng sợ tột cùng, Linh cưỡng chế thực hiện [Bước Nhảy] thêm một lần. Cơ thể biến mất trong một chùm kí tự la tinh. Con Tank chụp vào khoảng không, còn Linh xuất hiện cách đó gần mười mét, nơi khối Chuông Thánh Tích bay ra rơi xuống.

- Crộp... - Hai chân chặt vật chạm đất, cả người loạng choạng vài bước rồi ngã nhào. [Thanh Sắc Ban Lan] nhanh chóng rút đi, đôi chân dài giờ đây mềm nhũn. ộc ra một ngụm máu tươi, thể giới trong đôi mắt của Linh mờ đi không rõ. Cơ thể em không chịu được khi lạm dụng sức mạnh to lớn từ Innocence.

- Gào... Hống!!! - Dậm đôi tay xuống đất, con mồi lại một lần nữa đột nhiên biến mất khiến nó điên tiết quần nát một mảng địa hình. Thoáng phát tiết trong cơn cuồng bạo, con Tank hơi ngóc đầu lên, hướng về phía Si Na cách đó không xa đang nằm trong vũng máu.

- Thành công xây dựng công kết nối tinh thần... - Một giác cảm vô hình từ bả vai Văn đã lén lút cảm được vào sau gáy con quái vật.

- Đột phá rào chắn tâm linh...

- Mô phỏng thông tin giác quan nhiễu loạn...

- Bắt đầu truyền tải...

- Gầm...! - Con Tank bắt đầu lao đi. Nhưng thay vì lao đến chỗ Si Na, nó đâm xầm vào một bờ tường bên cạnh.

Văn ngồi trên xe lăn, nét mặt không biểu cảm nhưng sắc đã tái xanh, một dòng máu tươi chảy ra từ lỗ mũi.

- Ầm... Ầm... Ầm... - Con Tank vẫn điên cuồng đập phá, từng mảng tường bị nó dỡ tung như thể có thâm thù đại hận gì đó vậy. Còn thằng Văn, sắc mặt của nó ngày một kém và chân tay có chút lạnh lẽo, tê dại cả rồi.

Cường chế kết nối tinh thần với một sinh mạng khác khi không được sự cho phép đã khó, nếu kẻ đó còn đang trong trạng thái cảm xúc cực đoan, cực độ thì còn khó hơn. Và trong trường hợp này, sự điên cuồng của con Tank chính là như vậy. Nếu không làm cẩn thận, thông tin cảm xúc của con quái còn có thể truyền ngược lại, ảnh hưởng lên Văn.

Thằng nhóc không dám tới gần. Cụ li quá xa khiến cho việc duy trì kết nối tinh thần rất khó. Hack não thành công cũng khó có thể trực tiếp tiêu diệt được con quái vật. Văn chia ra một chút tài nguyên, kết nối với bộ điều khiển trên chiếc xe lăn của nó.

- Cách... - Từ sau lưng của chiếc xe lăn, một mảnh kim loại trượt lên, mở ra một khung cũi nhỏ.

- Ong ong ong... - Từ bên trong đó vang lên âm thanh như một đàn côn trùng đang đập cánh.

- Piu... Vù vù vù vù vù... - Hàng loạt bóng đen bay vút ra, cấp tốc vòng qua chiếc xe lăn của thằng Văn mà lao về phía con quái vật. Những con robot mini, to như ngón chân cái và mang hình dáng của loài ong bắp cày, vũ khí chính thức của thằng nhóc Văn mang theo trong chuyến phưu lưu này.

Con Tank đã thôi phá bờ tường. Không chế tinh thần của Văn lên nó đang yếu dần đi, những giác quan bị đánh lừa đã bắt đầu khôi phục.

Chẳng có sừng sốt, cũng chẳng có bất ngờ, loài quái vật vốn không biết nghĩ, chỉ có sự điên cuồng ngày một lớn theo bản năng. Rất nhanh chóng, nó xác định lại vị trí con mồi, vẫn là Si Na như lần trước, mùi máu trên người cô thực sự rất nồng. Chỉ là, Văn sẽ không cho nó có cơ hội lao vào đó.

- Ong ong ong ong ong...!! - Hơn chục con ong bắp cày máy móc bủa vây xung quanh con Tank. Đòn tấn công đầu tiên là một loạt châm độc bắn chỉ chít vào người con quái vật. Chất độc tấn công não và hệ thần kinh được tiêm vào, với thứ này thì loài bất tử như zombie cũng có thể bị hạ. Chỉ là con Tank này có sinh mệnh lực thực sự quá ngoan cường, không biết chất độc đối với nó có tác dụng gì không?

Không chỉ có như thế, bắn độc xong, gần một nửa số ong máy trực tiếp bám lên người con quái vật. Sau đó theo những miệng vết thương mà nỗ lực chui vào bên trong thân thể nó. Có mấy con bị vỡ chết từ ngay bên ngoài, thế nhưng cũng có bốn năm con thành công, và... Bộc phá!

- Đục đục đục đục... - Vài tiếng nổ lั่น lẹt vang lên, không có ánh lửa hay xung kích mãnh liệt như trong tưởng tượng. Thế nhưng, một bên bả vai trái, một điểm ở lưng và hai điểm ở bụng con Tank bỗng nhiên rữa nát. Một vết khối xanh từ những nơi đó bốc lên, da thịt lập tức bị ăn mòn lộ ra xương trắng. Con Tank hơi gục xuống, nhưng ở nơi xa, Văn lại nhui mày. Thứ nó chứa trong mấy con ong máy đó là chất phân hủy hữu cơ, đối trực tiếp từ Kho Dữ Liệu. Trong bản giới thiệu là nọc độc của một loài yêu ma nào đó, chỉ cần một chén nhỏ thôi cũng đủ hòa tan một người ngay lập tức. Vậy mà dùng lên con Tank, nó chỉ đào ra một cái hố không to hơn nắm đấm.

Con Tank một lần nữa đứng lên. Đường như bằng trực giác của loài thú vật, nó đã biết kẻ luôn phá rối mình là ai. Cát lên một tiếng gầm, nó bỏ qua Si Na mà lao thẳng về hướng Văn.

Khuôn mặt không chút nào hoảng sợ, Văn khẽ nghiêng đầu, một chuỗi kí tự nhị phân bùng lên trong con ngươi mắt. Vài con ong máy bay về hướng con Tank nghênh đón. Lần này, không có phát nổ hay bắn độc, mà cứ hai con ong máy lại được nối với nhau bằng một sợi dây thép mảnh, thứ sắc bén và siêu bền lấy từ chỗ Nam điện.

- Quán... - Đối với con Tank, lũ ong bắp cày quá nhỏ nên nó chẳng thèm để ý, hậu quả là đôi chân bị hai sợi dây thép quán vòng. Văn mắt thêm bốn con ong máy, đổi lại là con Tank bị đốn đổ.

- Xoẹt xoẹt xoẹt... - Một con robot tự hành cấp tốc phóng ra từ bên dưới gầm xe lăn của Văn. Con robot nhỏ có hình dáng như xe đồ chơi, thân rất dẹt và sáu cái bánh xe to quay tít. Con robot này chỉ mang duy nhất một khối chất nổ, nó là bom tự hành.

- Uỳnh...! - Phát nổ ngay khi đến gần con Tank, khi con quái vật ngã xuống và gần như đè lên nó. Xung kích không quá lớn lao nhưng ánh lửa ngút trời. Thứ bom hóa học lấy hiệu ứng hòa thiêu là chính. Ôxi trong không khí lập tức bị đốt trụi, chất hóa học vảy ra còn cháy được cả trên mặt nước. Cơ thể khổng lồ của con Tank lập tức bị ánh lửa bao trùm.

Híp mắt nhìn vào trong màn lửa, Văn đã gần như vận dụng hết mọi thứ mà nó có rồi. Nếu không tiêu diệt được con Tank này, hoặc là điểm thưởng cho con quái thấp hơn 100, nó sẽ lỗ.

Rất tự tin vào uy lực quả bom cháy của mình, Văn vươn giác kết nối đến chỗ hai cô gái, thử kiểm tra xem họ còn sống hay đã chết. Yên tâm khi thấy Linh chỉ đơn giản là thoát lực mà ngất đi, còn Si Na dù trọng thương nhưng không chết. Bánh xe lăn khẽ chuyển, Văn vừa định đi đến cạnh Si Na thì...

- GẦM GỪRRR!!! - Từ trong màn lửa đỏ, một bóng hình to lớn phóng ra. Con Tank như phát điên lao thẳng về phía Văn, cuộn theo ánh lửa vương trên người.

Văn mở lớn đôi mắt nhìn vào con quái vật, một nét hoảng hốt hiện lên trên đôi con ngươi đang bùng lên từng chùm kí tự. Sau đó thì biến mất, cả nét hoảng hốt lẫn những kí tự nhị phân. Văn điều khiển cho cái xe lăn cấp tốc lùi lại, cố gắng rời khỏi nơi hai cô gái ngã xuống càng xa càng tốt. Đôi môi trên khuôn mặt tái mét bắt chợt nhếch lên, nở một nụ cười:

- Tới đây đi... - Bản thân cái xe lăn của nó cũng là một khối chất nổ vô cùng lớn.

Q.4 - Chương 34: Xung Phong Trong Khúc Quân Hành

- Vù...!

Một mũi thương trắng lao vút đi trong không khí. Lưỡi của nó phát ra ánh sáng trắng hơi mờ, phần cán là những đường vân đỏ tươi vẫn vút, trải dọc từ cổ thương xuống đến cuối. Như một tia sét đột ngột xé rách hư không, nó để lại một dải dài băng bạc mà lao vút về phía loài quái vật.

- Phập!

Mũi thương sắc bén dễ dàng cắt xuyên qua da thịt, vị trí nó đâm trúng là ngang eo con Tank.

- GẦM...!

Bất ngờ bị dính đòn khi vẫn đang lao vào tấn công kẻ địch, con Tank đau đớn phát ra một tiếng gào. Lớp da như bì giáp và cơ bắp cứng như thép nguội của nó vậy mà lại không khác gì một khối đậu hủ dễ mũi thương xuyên qua một cách dễ dàng. Ngọn thương ác độc cắm ngập phần lưỡi của nó vào trong bụng con Tank, thậm chí cả phần cán cũng đi vào vài centimet. Động năng dư thừa còn sót lại đẩy cho cả cơ thể khổng lồ nghiêng đi, kết hợp với cơn đau được khuếch đại từ hiệu ứng công kích linh hồn dồn gục con quái vật.

- Rầm..!

Đầu hơi cúi nhìn chăm chăm vào con Tank ngã gục ngay trước mặt, nét cười man dại không hợp dần rút đi trên môi. Vẫn điều khiển cho chiếc xe lăn lui lại, Văn khê nghiêng đầu. Ngay trước khi bản thân lọt vào trong một con hẻm nhỏ khuất tầm nhìn, bằng dư quang nơi khóe mắt, nó nhìn thấy Du, và bộ xương khủng long công kênh. Lại nhếch mép, chỉ là lần này đã không còn vẻ điên rồ, khuôn mặt nó đã trở lại vẻ bình tĩnh và đôi con ngươi khôi phục sự lạnh thính trong suốt.

Văn gõ gõ ngón tay vào thành xe lăn, một chuỗi khí tự lóe lên trong con ngươi và từ sau lưng, hai con bộ cánh cam máy bay vút lên cao, mờ ra cảm biến nhiệt và chế độ nhìn đêm, buông tầm giám sát xuống toàn bộ chiến trường. Mấy con ong bắp cày còn lại cũng vỗ cánh chao nghiêng, quần quanh bên người con quái vật, sẵn sàng hỗ trợ bất cứ khi nào.

- Phù...

Thở ra một hơi dài, Du thu lại cánh tay phải vẫn đang vươn hết cỡ về phía trước trong tư thế ném lao. Bộ xương khủng long dưới thân cũng uốn người, vẩy đuôi để ổn định lại trong tâm sau khi vừa lao đến.

Du đã cấp tốc chạy đến nơi này ngay khi vừa nhận được tín hiệu cầu viện. Chỉ là tốc độ di chuyển đường dài của con búp bê Jaeger Dragon này của hắn không được nhanh cho lắm. Không phải là vì kết cấu động học không cho phép, mà là vì nguồn động lực không đủ xài.

Toàn bộ những con Búp Bê Ác Mộng đều hoạt động theo sự điều khiển tinh thần lực của Du. Năng lượng để cho những giống xương cử động là Ma Lực lấy được một phần từ chính bản thân nó và phần lớn từ kẻ không chế, cũng chính là Du. Đồng thời chịu hai dạng tiêu hao, cả Ma Lực lẫn Tinh Thần Lực, Du mới có thể khiến cho thứ vô tri hoạt động y như một con vật có sinh mạng, linh hồn.

Thế nên, để chúng hoạt động với cường độ cao và trong thời gian dài, gánh nặng tiêu hao mà Du phải chịu là vô cùng lớn.

Thêm vào nữa là hạn chế về khả năng vận dụng tinh thần, nếu tính một cách khách quan theo đánh giá của hệ thống thì Du mới chỉ đáng là Ma Pháp Sư sơ cấp. Khả năng khống chế tinh thần cao hay thấp sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tốc độ lẫn sự chính xác trong mỗi cử động của con Búp Bê Ác Mộng.

Bị đẳng cấp hạn chế, tốc độ chạy đường dài của con Jaeger Dragon không nhanh được như xe cơ giới, dù Du đã rất cố gắng và không để ý đến tinh thần lực tiêu hao, nhưng nhanh nữa là sẽ ngã. May sao, nó vẫn còn nhanh hơn chạy bộ ít nhất gấp hai, ba lần.

Đến được nơi đây, Du đã phải uống một lọ thuốc bổ sung ma lực "Nước Giếng Ánh Trăng", 20 điểm tích lũy cho một lọ ngắn choãn, nhỏ như đầu đũa. Theo như bản giới thiệu thì được quảng cáo là lấy từ trong đền thờ Nguyệt Thần của tộc Tiên Đêm, một dạng Thánh Thủy do hứng ánh trăng mà thành, dùng xong đảm bảo không gây tác dụng phụ. Với đẳng cấp hiện tại của Du, nó không chỉ lập tức khôi phục đầy ma lực mà còn có hiệu ứng khôi phục ma lực cấp tốc trong một thời gian nữa. Hơi đắt nhưng mà đáng giá.

Còn thuốc thúc đẩy khôi phục tinh thần lực hắn cũng đã cắn hai lần. Thậm chí hắn còn móc sẵn ra một viên thuốc kích thích tinh thần bộc phát, chính là cái loại mà đồng chí Lực đã dùng trong bản đồ trước. Bộ giáp xương trên người Du cũng là một con Búp Bê Ác Mộng, lúc cần thiết, phối hợp với cơ thể, lại cắn thuốc kích thích vào thì chiến lực của hắn chỉ ít cũng phải tăng lên vài lần.

Những con hẻm nhỏ sẽ cản lại xe ô tô, nhưng với thứ linh hoạt như một con vật sống thì cũng không khó khăn cho lắm, Du kịp tới ngay trước khi con Tank lao ầm vào người thẳng nhóc Văn.

Cự li không quá xa, chỉ tầm 30 mét, thế là không chút do dự, Du phóng thẳng cây thương Vong Hồn trong tay.

Thế lực của Du không yếu, kết hợp với bộ giáp có động năng ma lực, lại thêm vào gia tốc chạy của bộ xương khủng long bên dưới, lực phóng mũi thương đi rất mạnh. Cây thương tà ác sau khi hút máu của mấy con zombie biến dị liền thì cũng hơi tiến hóa lên thì phải, mỗi lần truyền ma lực vào, nó đều có chút sáng lên như bạch ngọc, độ cứng cáp, tính đàn hồi và sự sắc bén cũng tăng cao bất thường.

Đòn thứ nhất trúng mục tiêu và thành công dồn gục con quái vật. Nhóc Văn có lẽ đã kịp thoát đến nơi an toàn. Con quái chưa chết, Du vẫn thấy nó còn nhúc nhích.

Không sao.

Chưa chết thì sẽ đánh tiếp cho đến khi nó chết, Du chưa bao giờ sợ hãi khi phải đối mặt với những đối thủ mạng sinh mệnh lực ngoan cường. Hắn có [Thần Tử], khắc tinh của sinh mệnh lực. Mũi thương Vong Hồn găm sâu trong cơ thể con quái cũng sẽ tự động hấp thụ máu tươi, gây tổn thương liên tục đến kẻ thù để tự cường hóa bản thân mình.

Rút.

Một mũi thương khác, một bộ xương ma khi có thể chế được ba cây Vong Hồn. Cây chuyên dụng từ sáng đến giờ đã phóng đi, cây này vốn dùng để dự trữ. Chưa được tẩm máu tươi nên có lẽ sẽ yếu hơn cây thương đã tiến hóa kia một chút, nhưng chắc chắn là không nhiều.

Kịp đến chiến trường không chỉ có Du. Trên nóc một tòa nhà hai tầng gần đó, La La đứng đón gió trời. Chiến trường tan hoang phản chiếu vào trong ánh mắt. Khói lửa bập bùng nhiễm hồng vẻ mặt ngây thơ. Hơi mím môi, La La bước mạnh lên phía trước, một chân đạp vào hàng lan can cũ kỹ, cả người khẽ rướn, và hít sâu...

Tinh thần động, bộ xương khủng long khẽ chuyển mình, hướng về nơi có bóng dáng kẻ thù, cán thương trong lòng bàn tay nắm chắc. Bên dưới lớp mặt nạ, khuôn mặt Du lạnh tanh nhưng chiến ý hùng hực trong ánh mắt.

XUNG PHONGGGG!!!

- La...!!! - Âm thanh vang lên đúng lúc bộ xương khủng long của Du bắt đầu cất bước. Là một con búp bê biết hát, La La tùy biến cho chất giọng trở nên hùng hồn. Tiếng bước chân âm vang như gõ nhịp, giai điệu ngày càng dồn dập theo sự gia tốc của người kỵ sĩ anh hùng.

[Linh Hồn Chiến Ca - Khúc Quân Hành]

- Time waits for no one..! So do you want to waste some time? - Chiến ca vốn không có lời mà chỉ là một chuỗi chấn động linh hồn theo quy tắc. Sau đó khuyết tán theo chấn động âm thanh kích thích các linh hồn đồng điệu, qua đó đạt được hiệu ứng của chiến ca. Truy cập vào kho dữ liệu âm nhạc khổng lồ của hệ thống, La La chọn ra những giai điệu thích hợp để lồng quy tắc chiến ca vào. Và lúc này đây, giai điệu là bản "Illuminated" của

Hurts

- Oh, oh tonight! Don't be afraid of tomorrow! Just take my hand! I'll make it feel so much better tonight...

- Suddenly my eyes are open! Everything comes into focus, oh...! - Giai điệu dồn dập và chấn động từ linh hồn kích thích vào cảm xúc. Theo từng nhịp tiến lên, Du cảm thấy một sự cuồng nhiệt không thể nào ức chế được đang mãnh liệt dâng lên trong mình. Trong sự phấn khởi tột cùng, cả cơ thể Du như tỉnh dậy. Giống như có một thứ sức mạnh lớn lao nhảy chồm trong lồng ngực khiến hắn chỉ muốn được lập tức phát tiết ra ngoài. Thế lực như dùng hoài không hết.

- Swing me these sorrows...! And try delusion for a while...! It's such a beautiful night... - Cảm xúc ảnh hưởng đến tinh thần, và như thể bị nhịp điệu của bản chiến ca cuốn đi, trong bất tri bất giác, tốc độ của con Búp Bê Ác Mộng đã đột phá cực hạn cuối cùng.

- Phập...!

Mũi thương trắng cắm vào lưng con quái vật, máu đen vẩy lên và con Tank một lần nữa ngã sống soài. Lực sát thương đến từ tốc độ, mũi thương cắm ngập vào cơ thể kẻ thù. [Thần Tử] giăng xuống những sợi chỉ đen nguyên rùa, bòn rút đi sức sống của những kẻ bị vướng vào.

Điều khiển cho bộ xương khủng long phóng lướt qua người con quái vật, Du thả tay ra để cây thương găm lại trong cơ thể kẻ thù.

- Cộp... Cộp... Cộp... - Giảm dần tốc độ khi đã chạy ra ngoài gần 50 mét, bộ xương khủng long quay đầu, đảo hướng ngược lại cho một đợt xung phong khác.

Nắm chặt cây thương cuối cùng trong tay, Du thúc ngựa xung phong trong giai điệu chiến ca hùng hồn.

Con quái đang dần chết, Du chắc chắn rằng như vậy.

- GẦM HỒNGGG...! - Như cảm nhận được thời khắc tử vong cận kề, con Tank triệt để buông tha cho lí trí. Mặc kệ trực giác bản năng điên cuồng kêu nguy hiểm, nó gồng mình, vùng dậy, bộc phát ra cơn bạo loạn cuối cùng.

- Ầm... Ầm... - Bốn chi cấp tốc đâm xuống nền đường. Giống như là hồi quang phản chiếu, gom góp toàn bộ sức sống cho một phút giây huy hoàng, thiêu đốt thân mình để trở thành một viên pháo hoa, bùng nổ rực rỡ hào quang sinh mạng trước khi vụt tắt. Con Tank linh hoạt bất ngờ.

Nhắc mình ra khỏi vị trí cũ, tránh thoát mũi thương đang đâm tới, bằng một cách nào đó, con Tank kịp lao tới chắn trước đầu bộ xương khủng long đang di chuyển với tốc độ kinh hoàng.

- ẦMM! - Va chạm không khác gì hai chiếc xe tải đụng đầu vào nhau. Động năng to lớn khiến con Tank bị đẩy lùi.

- Khục...! - Con Jaeger Dragon bị một bàn tay to lớn bắt được đốt sống cổ. Nhưng nó cũng há miệng, táp thẳng vào vai kẻ thù.

Bị từng chiếc răng sắc bén cắn ngập vào da thịt, nhưng không để ý đến điều đó, con Tank vùng cánh tay còn lại, chộp vào vị trí cột sống lưng của con Búp Bê Ác Mộng.

Du tròn mắt nhìn bàn tay khổng lồ vỗ tới. Quá mức bất ngờ khiến cho hắn không kịp phản ứng lại ngay. Nhưng không có sợ hãi, không hoảng loạn, dưới tác động của chiến ca, mọi cảm xúc tiêu cực đều không tồn tại, chỉ có chiến ý và nhiệt huyết bùng bùng.

Cây trường thương quá dài, sẽ không kịp xoay sở trong cự li gần, thế là cũng chẳng muốn kéo về, Du buông cánh tay vẫn bám lấy lưng con thú cười ra, cấp tốc lướt đến hộp đựng tiêu thương. Rút vôi và đâm, vị trí là khớp vai bên cánh tay đang vỗ tới của con quái vật.

- Khục...!

Hệ thống xương khớp là một cơ cấu đòn bẩy hết sức tinh vi. Và nếu biết cách, có thể khóa chết được bất cứ sinh vật mạnh mẽ nào.

Khớp bả vai bị một đầu mũi thương len vào, chặn lại, cú vỗ của con Tank thoáng chững lại trong khoảnh khắc rồi bị cưỡng chế đổi chiều. Nó chộp vào hai đê xương sườn của con Búp Bê Ác Mộng, lực đạo cũng yếu đi vài phần.

- GẦM HỒNGGG!!! - Cả hai tay đã chụp được kẻ thù, mặc dù vị trí có hơi sai, nhưng nó không để ý nhiều đến thế. Con Tank tụ lực, gồng mình, hai cánh tay khổng lồ đồng thời bạo phát.

- Khục! - Có tiếng xương bị bẻ gãy.

Theo động tác gồng người, xé xác của con Tank, hai đê xương sườn của bộ xương khủng long bị nó bẻ xuống. May mắn là trước đó Du phản ứng kịp, không cho nó chộp được vào xương cột sống lưng, nếu không bây giờ cả con Búp Bê Ác Mộng đã bị xé đôi ra mất rồi.

Con Tank đồng thời phát lực bằng cả hai tay, nhưng hai đê xương sườn gãy nát khiến cho cả phần thân của bộ xương khủng long bị nó kéo văng về phía bên kia. Lực giật ra quá lớn và đứt gãy bất ngờ khiến chính bản thân con Tank cũng không cưỡng lại được. Tuột tay, bộ xương khủng long mang theo thẳng Du trên lưng bị hất bay ra ngoài.

Ngã sống soài dưới đất, bộ xương khủng long quá cồng kềnh nên trong lúc cấp bách Du chẳng kịp dựng nó dậy ngay. Bản thân vôi vã đứng lên, Du nắm chặt thanh trường thương còn lại trong tay, chia thẳng. Mất đi thú cười, nhưng đằng sau lớp mặt nạ, vẻ mặt cứng đờ ngàn năm không đổi và ánh mắt vẫn chưa mất đi nét kiên cường.

Đáp hai mảnh xương sườn vỡ vụn đi, con Tank với tay, nhờ cây tiêu thương cản trở khớp vai ra. Hơi xoay người qua lại như muốn nhổ nốt hai thanh trường thương nữa, nhưng có vẻ bị vướng vào đầu đó nên nó không tài nào làm được. Thôi kệ, nó ngửa mặt rít gào, sau đó hướng về phía Du mà cúi người, lao tới.

Phía kia, Du đã chủ động hạ thấp trọng tâm, hai tay nắm chặt cán thương, để phần đuôi cán tì vào mặt đất, chuẩn bị phản xung kích.

- Ầm... Ầm... Ầm... - Mang ý nghĩa của đợt xung phong cuối cùng, con quái vật lao đến như một chiếc xe tăng, thế không thể cản.

Đứng chịu mũi sào, Du âm thầm nghiêng răng, chuẩn bị cho cú va chạm kinh hoàng. Chỉ là...

Lặng.

Lời chiến ca bỗng nhiên biến mất, hào khí hùng hực lập tức rút đi để cho một đợt rét lạnh dâng lên trong lòng. Du sững người, nhưng chưa kịp hoảng hốt thì hắn thấy...

Từ trên cao, ba khối hình hộp đột nhiên hạ xuống, bủa vây xung quanh người con Tank.

Trợn mắt, Du nhận ra ba khối hộp kia là gì. Thế là mặc kệ thế phòng thủ, kệ con quái vật vẫn đang điên cuồng lao tới, hắn bỏ thương, cơ thể vôi ngã nhào. Úp mặt xuống đất, hai tay ôm tai, Du cắn răng...

- BỪNGGG...!!!

Ba khối hộp cùng nhau chấn động. Một âm bass nổ vang trong không gian. Sóng hạ âm lan ra, tàn sát bừa bãi mọi sinh linh ở gần.

- Khục...! - Ở giữa ba khối hộp, lại đứng vào điểm cộng hưởng âm, con Tank bị đánh sát thương nhiều nhất. Toàn bộ cơ thể chấn động lên một lần. Cả ý chí, lẫn bản năng hay là sự điên cuồng đang điều khiển cho thân xác này hoạt động đều bị gián đoạn trong khoảnh khắc. Con Tank ngã xuống, mọi vết

thương trên người nó đồng loạt vỡ bung. Cơ thể to lớn đổ ập trong vũng máu.

Không gian chiến trường đột nhiên tĩnh lại, mọi kẻ tham gia đều cùng nhau gục ngã.

- Crop... Crop... Crop...! - Tiếng bước chân bắt chợt vang lên, một hình bóng thướt tha đi ra từ trong con hẻm nhỏ. Ánh lửa bập bùng soi rõ khuôn mặt búp bê vô cảm, Sognare với bộ áo váy đen trắng đan xen lạc loài giữa chiến trường.

Sognare bước chậm qua đồng cỏ nát, bước qua bộ xương khủng long, bước qua chỗ Du mặc kệ chàng trai vẫn còn choáng váng, bước đến bên cạnh con quái vật Tank không lồ.

Con Akuma level 2 trong hình dáng một cô gái nhỏ hơi vén váy lộ ra cặp chân nhỏ. Đôi môi bỗng nhiên khẽ nhếch, kéo ra một đường cong mê người. Và bên dưới, Sognare hơi nâng một chân lên, cái bàn chân đã biến đổi thành một lưỡi cưa hình bánh răng xoay tròn.

- Rẻ...

- Phụt...!

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 35: Trăng Lên

Trận chiến cuối cùng cũng kết thúc sau khi có sự góp mặt của Sognare. Vũ khí dạng âm thanh không gì có thể cản được, và đặc biệt với một kẻ đã thương tích chồng chất như con Tank thì lại càng đáng sợ. Từ suốt chiều dài trận chiến, từng chút sát thương một đã được lũ thằng Văn, thằng Du góp lại để rồi cùng nhau bộc phá ra trong một đợt sóng chấn động hạ âm bùng nổ. Cơ thể bị đốn gục, sự điên cuồng cũng không còn đủ để giúp nó vùng lên. Và dù có mạnh đến đâu, một khi đã ngã thì cơ thể xác thịt cũng chẳng thể chống lại được Akuma, con Tank bị bồi thêm một vết thương trí mạng.

Thân xác con quái bị thằng Văn thu vào [Thẻ Trắng]. Còn linh hồn thì thuộc về Sognare.

Bị đánh gục lúc này cũng không chỉ có con Tank, sóng hạ âm sẽ không chừa bất kì một ai nằm trong tầm lan truyền của nó.

Khi vừa nhìn thấy mấy khối hộp âm thanh hạ xuống, Du đã vội vã vớt thương, nằm sấp xuống mặt đất ôm tai ôm đầu rồi nhưng mà vẫn bị dư âm lan ra chấn cho ngất lịm. Hai cô gái vốn đã bị thương rồi thì còn thảm hơn. Không muốn tốn quá nhiều thời gian ở lại chỗ này, Văn trực tiếp kết nối tinh thần vào và cưỡng chế thức tỉnh ý thức từng đứa một. Việc này sẽ để lại tác dụng phụ là một cơn đau đầu âm ỉ kéo dài do tổn thương tinh thần, rất khó chữa trị bằng thuốc. May mà tính trước đến điểm ấy, trong ba giai điệu chiến ca của Lala có một Khúc An Hồn, tác dụng là chuyên đi xoa dịu linh hồn và chữa lành các vết thương tâm lý.

"Hoàng hôn nhẹ buông qua những đám mây

Nơi đó có một cánh chim chao lượn

Đôi cánh ưng thật buồn

Trong cơn gió lạnh thỉnh

Bay mãi trên bầu trời

Chẳng bao giờ ngơi nghỉ..."

Ca từ mệnh mang của bản Teru No Uta được Lala khẽ ngân nga trong đêm tối. Không hào hùng vang vọng như Khúc Quân Hành, giai điệu của An Hồn Ca bình lặng mà chậm rãi, còn mang theo một nét buồn nhẹ nhàng.

"Con mưa qua, trút lệ lên tảng đá

Ở nơi đó luôn có một nụ hoa

Hoa nhỏ xinh nhưng chắc là buồn lắm

Vì lỡ làng phải khoe sắc trong mưa

Những cánh mềm mang màu hồng nhạt

Chợt thoáng sầu bởi lỡ mất yêu thương..."

Có thứ giai điệu băng khuâng, da diết, hòa cùng với nhịp chấn động của linh hồn, mọi thứ đều trở nên đồng điệu. Những lo âu sợ hãi bị cuốn trôi đi hết và hình như những vết thương cũng không còn quá đau như vậy.

Sau khi được đánh thức, lại được An Hồn Ca xoa dịu tinh thần, Du đã lập tức khôi phục lại ngay. Tay này ngoài bị sóng hạ âm của Sognare ngộ thương ra thì chẳng làm sao cả. Thu lại mấy cây trường thương, Du nhận ra ngoài cây thứ ba chưa kịp đâm trúng con Tank ra thì hai cây trước đều tiến hóa lên một ít. Đặc biệt là cây được đâm vào thứ nhất, vốn đã tiến hóa trước rồi, lại bị ghim trong cơ thể con quái khá lâu. Thỏa thích hấp thụ sinh mệnh lực theo dòng máu tươi, bây giờ cây trường thương đã tự xuất hiện hai vết tròn màu đỏ ở hai bên mặt lưỡi. Dùng tinh thần dẫn dắt ma lực chạy vào thì hai vết đỏ đó phát ra ánh sáng, trong đêm giống như là cặp mắt của một loài yêu ma nào đó vậy. Và không biết có phải do Du tưởng tượng ra không mà mỗi khi hần vung trường thương mơ hồ nghe thấy một tiếng gào thét nhòa nhưng vọng mãi bên tai.

Con búp bê Jaeger Dragon cũng được dựng dậy, gãy hai бе xương sườn cũng chẳng có gì lớn lao. Du leo lên lưng nó rồi điều khiển cho bộ xương chậm rãi bước ra khỏi con hẻm. Động tĩnh của trận chiến đang thu hút vô số con zombie khác tới. Thế nên, Du sẽ đi trước và cố gắng thanh lý được nhiều nhất có thể, tránh cho việc đường ra bị một biển zombie không lồ bao phủ.

Nơi chiến trường tĩnh lặng, âm thanh nặng nề của lòng bàn chân xương xẩu gõ xuống nền đường. Con Jaeger Dragon quay người bước đi, bóng lưng của cả nó lẫn người kỵ sĩ khuất dần vào trong đêm tối. Tiếng ca vẫn còn, mệnh mang, bình lặng. (theo dõi nhóm viết tại facebook: Đào 13 các bạn nhé ^+_

Cô bé Linh cũng không phải là thực sự bị thương, con Tank vẫn chưa một lần chạm được vào cô gái nhỏ. Chỉ là lạm dụng sức mạnh của Innocence, cơ thể không chịu nổi mà xuất hiện những hiệu ứng bất lợi mà thôi. Cái này cũng giống như là [Cấm Thuật] của hai thằng vậy, có thể dùng thuốc khôi phục thể lực cấp tốc để tạm thời giải quyết.

Chân chính trọng thương chỉ có Si Na. Ăn trọn một cú đập trực diện của con Tank, dù có dùng [Đào Phai Diệp Vũ] để thuận thế lướt theo lực đánh nhưng cũng không thể nào đỡ được. Xương cánh tay trái của Si Na bị gãy mất hai đoạn, khớp cổ tay và khớp bả vai bị trật, cả xương bả vai cũng rạn nứt. Não chấn động và chưa tính đến vô số vết bầm dập trên người. Thật là trở trêu khi đơn vị quân y lại là kẻ bị thương đầu tiên trong tiểu đội.

Sau khi tỉnh dậy, phản ứng đầu tiên của Si Na lại là nở một nụ cười tự giễu. Chẳng chút cố kỵ nét mặt âm trầm của Văn, cô còn có thời gian tranh thủ bông đùa:

- Bác sĩ bị thương rồi. Ai chữa cho bác sĩ đây!/? - Híp mắt cười cợt, Si Na vươn bàn tay phải còn cử động của mình sang bên cạnh, đặt lên người cô bé Linh mà mò mẫm loạn xạ. Cô bé đó đang cố gắng đỡ Si Na ngồi dậy. Chẳng biết bàn tay của Si Na mò vào đâu, chỉ thấy Linh đỏ bừng mặt và liên tục phát ra những tiếng hô to duyên dáng.

Dưới sự trợ giúp của Linh và Lala, Si Na tự chữa trị cho mình. Đau đớn đã được An Hồn Ca xoa dịu đi phần nào, nhưng Si Na vẫn phải chích thêm một liều giảm đau cực mạnh vào cánh tay nữa, gây tê cục bộ. Nắn lại khớp, xếp lại xương, dù đã giảm đau nhưng hai hàng lông mày của Si Na vẫn cứ nhíu chặt lại, từng giọt mồ hôi to rịn ra trên vầng trán. Người xưa nói rồi, "Bác sĩ giỏi cũng không thể tự chữa được cho mình", câu này đúng vì rất nhiều nguyên nhân chính đáng.

Công đoạn đặt nẹp cố định và băng bó để lại cho hai cô gái nhỏ. Si Na ngả người ra sau, hai hàng lông mày giãn ra, tâm trí hơi hơi thả lỏng. Nghiêng đầu nhìn Văn đang sầm mặt trừng mình, cô nhoen miệng nở một nụ cười tinh nghịch.

Linh với Lala cũng nhận luôn cả việc xoa thuốc lên các vết bầm khắp toàn thân Si Na. Còn Sognare chỉ đứng lặng yên bên cạnh. Con Akuma vẫn vậy, ngoài Lala ra thì nó vẫn chưa chấp nhận thân cận với một người nào, cả đồng loại như thằng Thi với bé Ni nó cũng không nể mặt. Không trợ giúp, nhưng nó sẽ đứng đây và sẵn sàng chiến đấu khi có bất kì một kẻ thù nào dám đến.

Ánh lửa bập bùng đang dần tắt, An Hồn Ca thì vẫn quanh quẩn nơi chiến trường, xoa dịu những kẻ đã chết đi và vỗ về những người còn sống sót. Nơi cuộc huyết chiến vừa nổ ra bây giờ lại thoáng tĩnh trong một khoảnh khắc bình lặng êm đềm.

Quả đúng là "Âm nhạc là thứ sức mạnh có khả năng thay đổi thế giới này".

...

Sau trận huyết chiến gần 20 phút.

- Cộp cộp cộp cộp cộp... - Tiếng bước chân gấp gáp trong đêm, một con quái vật toàn thân xương cốt đang mãnh liệt phát động xung phong về phía một đám sinh vật hai chân, rõ ràng là nhỏ bé hơn nó rất nhiều nhưng vẫn không sợ chết mà ru bẻ nhau xông đến bên này.

- Phụp...! Phụp phụp phụp... - Giữ chắc cán trường thương, Du không biết là mũi thương của mình đã đâm xuyên qua bao nhiêu kẻ địch. Một số kẻ cơ thể bị mũi thương sắc bén trực tiếp xé rách, lại cũng có một hai tên bị đâm xuyên qua, cơ thể trôi về phía cán thương mà bị dắt treo ở đấy. Con búp bê Jaeger Dragon cũng không ăn chay, hàm răng sắc bén của nó đã tọt đứt đôi một người và bộ móng vuốt cũng chop được, xé đôi một tên địch khác.

Đàn zombie này không lớn, chỉ cỡ hơn chục con nên Du dễ dàng trừng qua, tất nhiên cũng không quên chỉ huy con thú cười quật đuôi lấy thêm vài ba mạng. Du hất cán thương để vẩy rơi mấy kẻ bị xuyên thủng người mà vẫn còn giãy giụa mắc trên đầu thương ra. Con Jaeger Dragon không chút nề tình lập tức cán qua, nát bét.

Thực hiện thêm một lần xung phong nữa để quét sạch đàn zombie, đây đã là đám thứ ba Du dọn sau khi chui ra khỏi con hẻm. Vẫn chưa gặp được loài biến dị, có lẽ với sức mạnh của mình, con Tank kia đã chiếm cả một vùng rộng lớn quanh đây làm địa bàn và không cho phép những kẻ khác bén mảng tới. Càng tốt, vì bây giờ đội hình khá là công kênh và còn có cả thương binh. Trong bóng tối mà bị một đám zombie biến dị cuốn lấy thì chẳng vui chút

nào.

Đội thêm khoảng 5 phút nữa, máy đưa đồng đội của Du cũng đi ra. Không thiếu mất đứa nào, chỉ là bây giờ cái xe lăn của thằng nhóc Văn đã nhường cho Si Na còn nó thì đi bộ. Đây là đề nghị mang tính cưỡng chế của Văn. Lúc mới ban đầu Si Na còn kiên cường không chịu nhưng thuốc tê tan hết, chỉ đi được vài bước, động đến vết thương là cô đã đau đến tái nhợt mặt mày.

Ra được đường lớn, Văn liền móc một tấm thẻ triệu hồi vật phẩm ra, bên trong đó là phương tiện cơ giới trang bị riêng cho nó: Một con xe ô tô việt dã.

Thình lình xuất hiện giữa lòng đường, con xe có gầm cao và bốn bánh lớn, những cái bánh đặc chủng không thể bị thủng ngay cả khi trúng đạn. Một lớp giáp nhẹ bọc ngoài, thứ hợp kim siêu thời đại dù mỏng nhưng vẫn đủ sức chống lại sức công phá của B41. Không có cửa kính, cả cái xe kín mít như một cái thùng.

Thằng Văn dẫn đầu, nó mở cửa và leo lên vị trí tay lái chính. Không biết lái xe nhưng nó có thể trực tiếp xâm nhập vào hệ thống điều khiển điện tử để chỉ huy.

Si Na sống chết đòi ngồi bên cạnh. Những đứa còn lại, ngoại trừ thằng Du thì đều leo hết lên thùng xe phía sau. Trong này được trang bị một khẩu súng máy PKP Pecheneg, hàng nguyên gốc của Nga nhưng tất nhiên là đã bị hai thằng chế lại. Nòng súng được thay thế bằng vật liệu AI-18 (hợp kim lạnh) với cơ chế tự tản nhiệt tuyệt vời, thứ được sử dụng cho 4 nòng súng máy của [Hoa Tuyết 04]. Tụi nó còn chế thêm một giá gá súng cố định gắn với một bệ nâng dưới sàn xe, khi cần tác chiến thì mở cửa sau bắn vào kẻ thù đằng sau xe hoặc cũng có thể mở một cửa nóc xe, bệ nâng sẽ đưa cả xạ thủ lẫn súng lên trên để tự do xả đạn. Đã lỡ chế súng rồi thì tất nhiên cũng nên chế luôn cả đạn, đạn cỡ 7,62x54mmR tại hệ thống hoán đổi có đến mấy loại liền. Tạm bỏ qua mấy thứ phi thực tế như "Vô hạn", "Trừ tà", hay "Ma pháp các hệ", bọn nó vẫn chọn được vài viên khá ổn như "Vạch đường", "Axit", "Xuyên giáp", "Bộc phá" và "Cháy". Trong góc xe là chất đồng hàng tiếp tế và từng thùng đạn được.

Kính trước tay lái cũng đã bị thay thế bằng thiết giáp. Để có thể quan sát được bên ngoài, nơi đó được bố trí 8 màn hình theo dõi bốn phía xung quanh, thậm chí còn có thể chuyển sang chế độ nhìn đêm và tầm nhiệt.

Du không vào trong xe như mọi người. Bộ giáp đủ khả năng bảo vệ an toàn cho nó. Cưỡi bộ xương khủng long chạy bên ngoài, nó linh hoạt hơn hẳn chiếc xe công kênh. Du sẽ làm nhiệm vụ yểm trợ, hộ tống xe trên đường di chuyển.

Đã gần đến bảy giờ tối, hôm nay trăng lên sớm.

-----KDL-----

Khi đồng đội đang liều chết chiến đấu thì ở một nơi nào đó rất xa, Minh vẫn đang miệt mài nỗ lực đi hoàn thành sứ mệnh vĩ đại của mình.

- Hự! Hự! Hự! Hự! Hự! - Minh đuổi theo con Hunter. Con quái này chạy đằng trước và Minh thì bám dí sát phía sau. Càng đuổi càng hăng, trong lúc đó thì khả năng lợi dụng ống xả nhiệt để tăng tốc độ di chuyển của nó càng trở nên xuất thần nhập hóa. Theo mỗi âm thanh quái dị từ miệng phát ra, Minh lại thực hiện một lần động tác đưa hai tay lên trước mặt và đồng thời giật về cạnh eo.

- Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! Bùm! - Từng chuỗi tiếng nổ rền vang phát ra từ ống xả nhiệt, động năng từ mu bàn tay truyền tới cơ thể tạo ra những khoảnh khắc tăng tốc độ liên hoàn. Thế là không chạy theo cách bình thường nữa, nếu đứng từ bên ngoài nhìn vào sẽ thấy thằng Minh chạy rất nhanh nhưng lại theo kiểu giật giật từng quãng một trông rất buồn cười.

Minh chạy rất nhanh, chỉ có điều là vẫn thua con Hunter. Dù nó đã dùng đủ mọi cách nhưng cũng chỉ cố không mất dấu con quái thôi chứ chẳng thể nào bắt được. Con Hunter càng chạy càng sâu vào bên trong khu dân cư. Và thằng Minh, nó đuổi theo mà không cần nghĩ ngợi.

Lúc trước chạy đường thẳng, đã rất khó đuổi được rồi, bây giờ chạy sâu vào khu dân cư, đường ngang ngõ tắt nhiều, địa hình phức tạp nên sẽ dễ mất dấu.

Đấy! Vừa nói xong phát con Hunter đã ngoặt vào một ngõ rẽ trong khi Minh còn cách nó hơn hai chục mét.

Minh hồng hộc chạy tới, nhưng khi vừa cua vào ngõ rẽ thì đã không thấy con Hunter đâu. Nghĩ rằng con chó đó nó thoát được rồi, Minh vừa định bỏ đi thì ngay lúc đó, một bóng hình lại xẹt qua trước mắt.

Với thị lực 10/10 Minh dễ dàng nhận ra đó là một con Hunter. Thế là chưa kịp dừng, Minh lại vất giò lên cổ đuổi tiếp.

Con quái chạy tít đằng trước, do di chuyển nhanh nên hình bóng của nó có chút mờ hồ. Nhưng hình như Minh thấy con này có chút gì đó hơi khác, rõ ràng lúc này nó còn còi truông mà bây giờ đã dính tí vãi như quần đùi rồi. Tinh thần tập trung vào việc đuổi nên hần cũng không quan tâm lắm, cứ cắm đầu vào mà đuổi thôi.

Đuổi nhau được một lúc, con Hunter đó lại lẩn vào một trong ngã cái rẽ. Khi Minh đuổi tới nơi thì y như lần trước, con Hunter lại biến mất và một khác ngay sau đó, lại có một bóng dáng lướt qua. Minh lại đuổi tiếp.

Sự việc lặp đi lặp lại ba bốn lần, Minh quần thảo trong khu dân cư đến mức bắt đầu mất đi phương hướng. Tiếng chửi của hần cũng vang vọng khắp nơi, không biết đã đuổi qua bao lâu Minh đã mệt đến lúc không thể nào chửi được nữa. Và hình như, con Hunter phía trước cũng đuổi sức rồi thì phải. Tốc độ nó chậm lại để cho Minh rút ngắn dần khoảng cách.

Và khi gần bị bắt được, con quái lại rẽ vào một cánh cổng lớn. Đuổi theo con quái này lâu rồi, thế nên không chút do dự, Minh đuổi theo ngay.

Đánh một vòng cua hoàn hảo qua cánh cổng lớn, Minh nở nụ cười khi sắp đạt được vinh quang. Thế nhưng khung cảnh bên trong vừa hiện ra trong tầm mắt lại khiến Minh lập tức giật nảy mình, nụ cười cứng lại trên môi.

- Kítt... - Hăm phanh một cách khẩn cấp, Minh tròn mắt há mồm nhìn cái khung cảnh đang diễn ra.

Đó là một khu chung cư cũ nát, cao phải đến năm tầng và to ngang. Đôi chỗ còn sập đổ vỡ nát, thương tích các kiểu nhưng điều đó không quan trọng lắm. Điểm nhấn là Hunter.

Đúng! Rất nhiều Hunter...

Chúng ngồi trải thành hàng trên khắp công trình, phát ra những tiếng gầm nhẹ và giương đôi mắt hơi phát sáng của loài dã thú nhìn xuống hần. Lúc này Minh cảm thấy mình nhỏ bé biết bao.

Bởi vì số lượng của Hunter nhiều lắm, nhìn lướt qua phải đến cả trăm con. Một hai con đối với Minh không là gì, ba bốn con cũng chỉ là ức hiếp, sáu bảy con coi như là một trận chiến mà mười mười hai con thì cố gắng cũng chống đỡ được. Thế nhưng, đến cả trăm con thì... Kiến cần chết voi.

Chuyển cảnh đeo vui tí nào, và Minh cũng khóc thét lên khi thấy một con biến dị đi ra khỏi đàn Hunter đó.

Con này lớn hơn hẳn bình thường. Từ chi trắng kiện hữu lực, không quá cơ bắp nhưng thuần dài cân đối. Cả chân tay đều đã tiến hóa thành giống như bàn chân của loài chim với năm ngón và bộ móng vuốt dài sắc bén. Điểm phong cách nhất là trên trán con Hunter này còn mọc ra hai cái sừng ngoằn ngoèo chéch ngược về phía sau.

Rõ ràng là lũ Hunter này sống theo bầy đàn và kia chính là con thủ lĩnh.

Và giống như một cuộc chạy marathon vậy. Con Hunter đầu đàn hống lên một tiếng chính thức phát động cuộc thi chạy này. Chỉ là bây giờ Minh là người chạy còn đàn Hunter đồng nghìn nghịt phía sau đảm nhiệm vai trò người đuổi.

- Ố...!!!

Trong không gian thanh vắng một tiếng hét dài thê lương vang vọng trong ánh trăng mờ.

Bạn đang đọc truyện *Kho Dữ Liệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.